

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

Quyển 1

[Chương 1: Mưa Bụi Tây Hồ](#)

[Chương 2: Ép Mua Ép Bán](#)

[Chương 3: Tâm Lý Chiến](#)

[Chương 4: Thư Đồng Hạ Phủ](#)

[Chương 5: Đầu Tư](#)

[Chương 6: Dâm Tăng](#)

[Chương 7: Bộ Khoái Ái Nam Ái Nữ](#)

[Chương 8: Không Gian Màu Xám](#)

[Chương 9: Quảng Cáo](#)

[Chương 10: Lý Thanh Chiêu, Lý Quả Phụ?](#)

[Chương 11: Không Phải Người Đã Chết Sao?](#)

[Chương 12: Vĩnh Hằng Của Platon](#)

[Chương 13: Đại Nội Mật Thám](#)

[Chương 14: Tiên Nữ? Đại Tiểu Thư?](#)

[Chương 15: Đánh Bại Lão Tiên Sinh](#)

[Chương 16: Khách Quý](#)

[Chương 17: Bị Ép Làm Anh Hùng](#)

[Chương 18: Bị Mỹ Nữ Dạy Bảo](#)

[Chương 19: Thuyết Thư](#)

[Chương 20: Vong Phu Các](#)

[Chương 21: Triệu Minh Thành](#)

[Chương 22: Mỡ Nó Rán Nó](#)

[Chương 23: Xem Mao Phiến](#)

[Chương 24: Tranh Giành Tình Nhân](#)

[Chương 25: Cửa Hàng Độc Quyền](#)

[Chương 26: Hạ Bình Đáng Thương](#)

[Chương 27: Khoảng Cách](#)

[Chương 28: Hạng Võ Là Tướng Quân](#)
[Chương 29: Oan Gia Ngô Hạp](#)
[Chương 30: Đại Tiểu Thư Cũng Đến](#)
[Chương 31: Bùng Nổ](#)
[Chương 32: Quần Phương Các](#)
[Chương 33: Chết Trên Bờ Cát](#)
[Chương 34: Dọa Người](#)
[Chương 35: Muốn Lấy Mạng Người](#)
[Chương 36: Say](#)
[Chương 37: Thực Thi Kế Hoạch](#)
[Chương 38: Thương Hiệu](#)
[Chương 39: Cứu Hoàng Tử](#)
[Chương 40: Trạng Nguyên](#)
[Chương 41: Đối Bại Trần Trạng Nguyên](#)
[Chương 42: Chính Nam Vương](#)
[Chương 43: Nhiệm Vụ Tới](#)
[Chương 44: Làm Tế Tướng](#)
[Chương 45: Ngàn Năm](#)
[Chương 46: Hoang Đường](#)
[Chương 47: Thần Tăng](#)
[Chương 48: Huyền Cơ](#)
[Chương 49: Bị Lừa Dối](#)
[Chương 50: Chức Trách Của Nam Nhân](#)
[Chương 51: Gia Hương \(Quê Nhà\)](#)
[Chương 52: Diễm Lệ](#)
[Chương 53: Khảo Thủ Công Danh](#)
[Chương 54: Từng Bước Đi Lên Trên](#)
[Chương 55: Lâm Mộng Phi Tới Thăm](#)
[Chương 56: Khai Thác Thị Trường](#)
[Chương 57: Thi Từ Hội](#)
[Chương 58: Quế Hoa Vũ \(Mưa Hoa Quế\)](#)
[Chương 59: Giả Chết Bắt Quạ](#)

[Chương 60: Tranh Vẽ Đại Tiểu Thư](#)
[Chương 61: Rình Coi](#)
[Chương 62: Hai Trái Cầu](#)
[Chương 63: Phu Nhân Trách Phạt](#)
[Chương 64: Sát Trư \(Giết Lợn\).](#)
[Chương 65: Ta Muốn Người Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 66: Bị Đại Tiểu Thư Tróc Gian.](#)
[Chương 67: Tiền Sửa Bột Của Chúng Ta.](#)
[Chương 68: Vấn Đề Thâm Áo.](#)
[Chương 69: Một Tổ Ba Người.](#)
[Chương 70: Dạy Ca Hát](#)
[Chương 71: Cho Thêm Ba Trăm Lạng](#)
[Chương 72: Ngủ Trên Giường Của Chàng](#)
[Chương 73: Văn Đàn Hội](#)
[Chương 74: Đồ Vô Si](#)
[Chương 75: Người Số Khố](#)
[Chương 76: Bảo Nhi](#)
[Chương 77: Em Dâu](#)
[Chương 78: Thiếu Niên Cường](#)
[Chương 79: Tiêu Sái Mà Đi](#)
[Chương 80: Không Có Tiền, Chỉ Có Sắc](#)
[Chương 81: Khuất Nhục](#)
[Chương 82: Khủng Bố](#)
[Chương 83: Thăm](#)
[Chương 84: Giang Nam Tứ Đại Sài Lang](#)
[Chương 85: Nhân Duyên Thụ](#)
[Chương 86: Xảo Ngộ](#)
[Chương 87: Tổng Đốc](#)
[Chương 88: Hội Đèn Lồng](#)
[Chương 89: Kẻ Keo Kiệt](#)
[Chương 90: Thiếu Gia Phát Uy](#)
[Chương 91: Tầm Dương](#)

[Chương 92: Tiên Sinh](#)

[Chương 93: Liên Phá Tam Mê](#)

[Chương 94: Nữ Thi](#)

[Chương 95: Lý Tiểu Thư Gây Rối](#)

[Chương 96: An An](#)

[Chương 97: Người Gầy Hơn Dừa Leo](#)

[Chương 98: Dâm Tặc](#)

[Chương 99: Vương Gia Phàn Loạn](#)

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mưa Bụi Tây Hồ

Đình đài, lầu các, nhà thủy tạ, ba tòa nối liền nhau, bóng liễu phản chiếu trên mặt hồ, du khách nhẹ bước. Cảnh đẹp Tây Hồ luôn hấp dẫn tài tử du khách, nhưng hiện tại, trên mặt hồ vẫn chưa xuất hiện hình ảnh hàng trăm con thuyền, chỉ có một vài con thuyền nhỏ lơ đãng cùng thuyền hoa đi qua, chở vài tài tử giai nhân đang liếc mắt đưa tình.

Ở bờ Tây Hồ, trong một góc hẻo lánh, sáng sủa, có một ngôi nhà cỏ đơn sơ, một vị nam tử trẻ tuổi đang ngơ ngác ngắm nhìn Tây Hồ xinh đẹp, không biết lúc này suy nghĩ đang phiêu diêu nơi đâu.

Lúc này cũng không biết làm thế nào để hình dung tâm tình của Triệu Tử Văn. Nếu nói không hay ho thì cũng không đủ để hình dung hẳn, hẳn là phải dùng thực con mẹ nó không hay ho !!!

Triệu Tử Văn đến nơi đây được nửa tháng, nhưng vẫn có chút không thích ứng cuộc sống nơi này, bởi vì hẳn xuyên qua, xuyên qua thời không đi tới một thế giới cổ đại hoàn toàn xa lạ.

- Triệu đại ca, huynh mau vào, cẩn thận kéo cảm lạnh.

Nghe được thanh âm dễ thương kia, Triệu Tử Văn quay đầu lại nhìn nàng cười

- Hiện tại thân thể ta tốt hơn nhiều, không sao cả.

- Bảo Nhi, mọii đừng để ý tới hẳn, cứ để thùng cơm này lạnh chết, sau này chúng ta có thể tiết kiệm thêm nhiều lương thực.

Nam tử cầm sách trong phòng nói

Bảo Nhi cười khúc khích, rồi trừng mắt nhìn nam tử:

- Ca ca, sau này huynh mà nói chuyện không tốt, mọii sẽ không để ý tới huynh.

Triệu Tử Văn đảo cặp mắt, đây là cái loại người gì, không phải ta chỉ ăn nhiều hơn người một chút thôi sao, còn muốn trù ta chết.

Lý Thiên Chính đã sớm không vừa mắt với người này. Từ khi cứu hãn từ Tây Hồ, Lý Thiên Chính ngay lập tức hối hận. Người này tựa như một người chết, nằm trên giường liền 10 ngày, mỗi ngày còn khiến muội muội hãn phải hầu hạ, nếu muội muội không ngăn cản, hãn đã sớm đá người này ra khỏi cửa. Càng về sau, Lý Thiên Chính càng hối hận, bởi người này rất.... có năng khiếu ăn, quả là một thùng cơm.

Triệu Tử Văn thở dài, không nghĩ mình bị rơi xuống nước lại bị cuốn tới nơi này, nếu không sẽ không chịu ủy khuất như vậy. Nếu không phải Bảo Nhi tại đây, chỉ sợ tên Lý Thiên Chính kia đã sớm đuổi mình đi rồi. Chính mình mỗi ngày đã tận lực khống chế cơn thèm ăn, thường xuyên chỉ ăn lửng dạ, nhưng không nghĩ hãn lại coi mình là thùng cơm. Con mẹ nó, ta còn oan khuất hơn cả Thị Kính. (Nguyên tác: oan hơn Đậu Nga) (1)

Lý Thiên Chính oán hận trừng mắt nhìn hãn vài lần rồi lại tiếp tục đọc sách.

Triệu Tử Văn thì khác. Căn bản là không thèm nhìn ánh mắt của Lý Thiên Chính, hãn quay sang nhìn Bảo Nhi đang thêu giày, thở dài. Nàng giống cô gái 17 tuổi, một nữ sinh lớp 11, mà Triệu Tử Văn thích ở thế giới kia, nhưng trên mình lại gánh trách nhiệm nuôi dưỡng gia đình. Bởi vì Lý Thiên Chính là tú tài, sang năm sẽ vào kinh dự thi, Bảo Nhi mỗi ngày không chỉ cơm nước, giặt quần áo, còn phải làm hài nuôi hãn đọc sách. Mà Lý Thiên Chính mỗi ngày chỉ ôm sách đọc không ngừng, hiện tại lại thêm một người bệnh là Triệu Tử Văn khiến nàng bận đến mức uống nước cũng không có thời gian. Tuy nhiên cũng may, mấy ngày nay Triệu Tử Văn đã hết bệnh, trọng trách trên người nàng cũng giảm nhẹ.

Lý Bảo Nhi ngẩng mặt lên cười, thấy Triệu Tử Văn đang nhìn mình, khuôn mặt ửng đỏ, lại cúi đầu làm hài.

Bộ dáng xinh đẹp của Bảo Nhi khiến Triệu Tử Văn ngẩn ngơ, khuôn mặt Bảo Nhi mặc dù còn non nớt một chút, tuy nhiên cũng là một mỹ nữ khó gặp, đôi mi cong vút, cái mũi yêu kiều, ánh mắt trong như trăng sáng, cái miệng đầy đặn, nhỏ nhắn, eo thon thả. Nhớ tới nàng đã dốc lòng chiếu cố

mình 10 ngày, nội tâm Triệu Tử Văn thật cảm động, hẳn âm thầm thề với bản thân sẽ hoàn lại phần ân tình này.

Bảo Nhi thấy hẳn lại nhìn mình, trừng mắt liếc hẳn một cái

Triệu Tử Văn cười ha ha, rồi lại nhìn mặt nước trong như gương của Tây Hồ, nhìn những hạt mưa sa, rơi xuống mặt hồ phẳng lặng khiến mặt hồ gợn sóng, nhìn trời xanh mây trắng ở phương đông, nhìn bầu trời cao vút, cảnh quan hài hòa. Có lẽ đã thực sự bị nơi này cuốn hút, Triệu Tử Văn bỗng nổi hứng thì thầm:

- Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình khước hữu tình.

(Dịch: Phía Đông trời mọc phía Tây mưa, đã nói vô tình lại hữu tình) (2)

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng Lý Thiên Chính cùng Bảo Nhi đều nghe được, Lý Thiên Chính đầu tiên là cả kinh, sau đó tròng mắt vừa chuyển, suy nghĩ một chút rồi vỗ tay cười nói:

- Không nghĩ tới Triệu huynh là chân nhân không lộ mặt, không ngờ có tài học như thế, thật sự bội phục, bội phục.

Triệu Tử Văn nghe hẳn nói ngẩn ra, cái này không phải hẳn uống sai thuốc chứ? Không phải hẳn rất khó chịu với mình sao, như thế nào đột nhiên lại khen mình, khẳng định là có ý đồ.

Bảo Nhi cũng đã học vài năm tư thực, tự nhiên biết, cũng khen từ đáy lòng:

- Câu nói vô tình đã có tình thật sự cực kỳ diệu, chỉ dựa vào câu này, muội xem đương kim văn đàn không có ai có khả năng sánh ngang Triệu Đại ca.

Trên mặt đầy vẻ kính nể

Triệu Tử Văn bị huynh muội này tâng bốc, trong lòng có chút lằng lằng, tùy tiện đọc vài câu thơ nổi tiếng cũng lừa được bọn họ, nếu đọc thêm bảy, tám câu nữa xem bọn họ có muốn gọi hẳn là cha luôn không...

Bảo Nhi dường như cũng hiểu biết một chút về thơ, quay sang Triệu Tử Văn nói nhỏ:

-Triệu đại ca, câu kia là vế dưới, có thể cho chúng ta thưởng thức cả vế trên không?

- Ta chỉ là nhất thời hưng phấn tùy tiện nói ra một câu, còn không nghĩ tới về trên, nếu nghĩ ra, ta sẽ nói cho muội.

Kỳ thật Triệu Tử Văn không chỉ nhớ rõ một câu này mà còn nhớ rõ cả về trên, nhưng hấn cảm thấy rất thích tư vị được người ta khích lệ, không muốn nói mình không phải tác giả cho nên phải nói một câu trái lương tâm.

-Một khi đã như vậy, chờ Triệu đại ca nghĩ được thì nói cho muội biết
Bảo Nhi thở dài

- Nếu Triệu đại ca có tài học như thế, hấn là cũng có công danh
Triệu Tử Văn cười khỗ:

- Ngay cả tư thực ta cũng chưa từng học qua, làm gì có công danh.
-A...

Lý Thiên Chính cùng Bảo Nhi kinh dị kêu lên một tiếng. Trong mắt Lý Thiên Chính hiện lên một tia hoảng hốt:

-Nếu Triệu huynh ngay cả tư thực cũng chưa học qua, vậy thì không phải là huynh... Chẳng lẽ câu thơ kia là Triệu huynh đọc từ quyển sách nào sao?

Bảo Nhi lắc đầu nói:

- Muội tin tưởng Triệu đại ca không phải người như vậy. Huynh ấy có thể tức cảnh sinh tình, thơ phát ra từ cảm xúc, nhất định không phải là mượn ở đâu tới, khẳng định là do dụng công đọc sách trong nhà mà có.

Triệu Tử Văn mỉm cười, xem như thừa nhận.

- Rốt cục cũng làm xong

Bảo Nhi đứng dậy, duỗi thân hình xinh đẹp

- Ca ca, muội muốn đi giao hài cho chưởng quầy

Lý Thiên Chính gật gật đầu:

- Ừ, đi nhanh về nhanh

Triệu Tử Văn nhìn giỏ giầy thêu hỏi:

- Một đôi giầy này có thể bán được bao nhiêu tiền?

Bảo Nhi liếc nhìn hấn một cái, cũng không hiểu hấn hỏi cái này để làm gì?

- Một đôi giầy thêu này có thể bán được ba trăm văn tiền

- Ba trăm văn?

Triệu Tử Văn biết thế giới này một ngàn văn tương đương với hai lượng bạc trắng, cũng không biết Bảo Nhi dụ dàng này có bị chường quày lừa hay không

- Đôi giày này chường quày bán bao nhiêu tiền?

- Một lượng hai

Bảo Nhi nói, giọng nói có chút thương cảm

- Mỗi đôi giày thực ra chỉ có thể kiếm được một trăm văn

Thanh âm Bảo Nhi lộ ra một chút ưu thương, khiến Triệu Tử Văn có chút đau lòng.... khốn kiếp, tên chường quày này khi dễ Bảo Nhi vì tuổi còn nhỏ, tính cách dụ dàng. Triệu Tử Văn cả giận nói:

-Muội làm giày không chỉ làm kỹ càng, hình thức lại nổi bật, chường quày kiếm được bảy trăm văn, nàng lại chỉ được một trăm văn. Tên chường quày kia quả là thái quá

Triệu Tử Văn cũng có chút bội phục Bảo Nhi, nàng làm giày thêu không chỉ thiết kế độc đáo, mới mẻ, hơn nữa rất khéo tay, hoa thêu rất sống động, nhìn như hoa thật.

Bảo Nhi lo lắng nói:

- Nếu không bán cho Lưu chường quày, muội cùng với ca ca sẽ không thể duy trì cuộc sống

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ép Mua Ép Bán

Lý Thiên Chính mặc dù có nghe thấy hai người nói chuyện nhưng vẫn nhàn nhã ngồi trước bàn trúc đọc sách. Triệu Tử Văn có chút buồn bực, đây là cái loại ca ca gì, không ngờ không có chút quan tâm đối với việc này, nếu không bán được, ta nghĩ người nên ăn không khí đi, nhìn người thì thi Trạng Nguyên cái rắm.

Triệu Tử Văn đối đãi với Bảo Nhi đáng thương như chính muội muội của mình, thấy nàng chịu thiệt, hẳn sao có thể cam tâm

- Bảo Nhi, để ta cùng đi đến chợ với muội, ta giúp muội bán giày thêu.

Lý Thiên Chính liếc nhìn Triệu Tử Văn một cách khinh miệt, cho rằng Triệu Tử Văn có đi cũng chẳng có biện pháp gì.

Triệu Tử Văn trước khi đi vào thế giới này cũng làm một giáo viên cấp ba, tuy không hiểu biết nhiều về thị trường chuyên nghiệp, nhưng hẳn luôn làm thêm trong lúc nghỉ hè, cũng đã làm được mấy tháng nghiệp vụ giáo viên, học được một ít mách lới buôn bán, nếu dùng để giải quyết cái đám người cổ đại thực là việc dễ dàng.

- Ừ...

Bảo Nhi nghe lời nói của Triệu Tử Văn, nàng nghĩ chắc là có biện pháp, vì thế nhu thuận gật gật đầu, mang cái giỏ nhỏ đi trước, Triệu Tử Văn lặng lẽ đi theo sau nàng.

Qua vài ngày nói chuyện cùng Lý Thiên Chính và Bảo Nhi, Triệu Tử Văn đại khái hiểu được một chút về thời đại này. Đây là một đất nước, triều đại hoàn toàn xa lạ, triều đại Kinh Quốc. Quốc gia này hẳn chưa từng nghe qua, chỉ biết trước đây có hai quốc gia là Khang Quốc và Sở Quốc, về phần

triều đại trước nữa thì Lý Thiên Chính cũng không rõ ràng lắm, hãn chủ yếu chỉ biết xem sách, làm thơ mà thôi.

Triệu Tử Văn cũng biết nơi này là Hàng Châu. Chỗ hãn đang ở là huyện Tiền Đường của Hàng Châu, hiện tại đang đi tới chợ huyện. Ở đây đã được nửa tháng, mặc dù Triệu Tử Văn chỉ loanh quanh trong ngôi nhà cỏ nhưng vẫn hiểu biết đại khái về triều đại này, đây là một triều đại trọng văn khinh võ. Vài ngày đầu khi vào thế giới mới này, hãn rất sợ hãi, mơ màng, cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại, còn sống, hãn phải kiên cường mà tiếp tục.

Phố chợ là một con đường rộng rãi, thẳng tắp, hai bên đường có đình đài lầu các, cửa hàng san sát nhiều không đếm xuể. Đám tiểu thương bán đồ ăn không ngừng hò hét, người đi đường đông đúc, ngựa xe qua lại thập phần nào nhiệt. Trên phố, nam tử tóc búi cao buộc khăn, nữ nhân mang khăn voan, áo dài, trên đường rất ít phụ nữ, ở trong chế độ phong kiến, nữ tử vốn rất ít ra ngoài.

Triệu Tử Văn đi trên đường phố, cảm giác triều đại này có chút giống thời Tống. Người qua lại cũng ngạc nhiên nhìn hãn, tuy hãn mặc một bộ áo xanh cũ nát, nhưng mái tóc đen ngắn ngắn kia thật sự khiến họ lạ mắt. Người hai bên đường cũng nhìn đầu hãn trêu đùa, vài tiểu thư không dám nhìn thẳng hãn chỉ dám len lén liếc trộm.

Triệu Tử Văn cao 1m83, thân thể rèn luyện nhiều nên rất rắn chắc, thêm vào phơi nắng nhiều khiến bộ da có màu đồng cổ, mày kiếm, mắt sao, nụ cười có chút xấu xa. Ở thế giới này, công tử bột chiếm đa số, nên Triệu Tử Văn quả thực rất có sức thu hút đối với các tiểu thư.

Thần sắc Bảo Nhi cũng có chút xấu hổ. Nàng lần đầu đi ra ngoài cùng một nam nhân trừ Lý Thiên Chính, nhưng lại bị nhiều người nhìn như vậy, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, nấp sau thân hình của Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cho dù da mặt khá dày, tuy nhiên bị nhiều người nhìn như vậy khuôn mặt cũng không khỏi đỏ lên, nhìn Bảo Nhi hai má ửng đỏ nấp sau lưng mình, không khỏi bật cười ha hả.

Hai người bước nhanh về phía trước hơn mười thước thì Bảo Nhi dừng bước:

- Triệu đại ca, chính là cửa hàng này.

Triệu Tử Văn ngẩng đầu nhìn – tiệm giày Linh Lung - cái tên quả không tồi, nhìn hết một lượt rồi theo Bảo Nhi đi vào

Cửa hàng không lớn, nhưng tinh xảo, xứng với cái tên, bốn phía của hàng có đủ loại giày, có giày nam, giày vải, giày cho trẻ con. Triệu Tử Văn tinh tế nhìn ngắm, dường như phát hiện ra cái gì, khóe miệng nhếch lên. Trên quầy có một lão già khoảng hơn năm mươi tuổi, ánh mắt gian xảo, vừa thấy đã biết thuộc loại người gian ngoan, rất khó có thể bán được giá tốt đối với tên này.

Chưởng quầy thấy Bảo Nhi đi vào, ánh mắt lập tức lộ ra một tia vui mừng, nhưng lập tức bị hấn kìm lại. Chi tiết nhỏ này đã bị Triệu Tử Văn quan sát thấy, trên mặt lộ ra nụ cười

Chưởng quầy không nhanh không chậm chỉ vào ghế dựa, cười nói:

-Hóa ra là Lý tiểu thư đến, mời ngồi.

Bảo Nhi vừa định nói chuyện, Triệu Tử Văn sợ nàng nói bậy vội xen vào nói:

- Chưởng quầy, chúng ta chỉ là tới xem một chút.

- Ồ...

Chưởng quầy nhìn cái giỏ giày thêu, ý vị thâm trầm hỏi một tiếng:

- Xin hỏi các hạ là?

- Ta là bà con xa của Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn ngồi trong chốc lát, quan sát qua vài lần, thấy chưởng quầy bất động liền quay sang Lý chưởng quầy ôm quyền nói

- Không quấy rầy chưởng quầy, chúng ta cáo từ

Chưởng quầy thấy bọn họ thật sự không không bán giày, trong mắt hiện lên một chút hoảng hốt. Triệu Tử Văn phát hiện điều này, ý cười trên khóe miệng càng dày đặc.

Chưởng quầy híp mắt, vội vàng nói:

- Lý tiểu thư, cô không bán giày?

Lý Bảo Nhi từ lúc vào cùng Triệu Tử Văn căn bản không nói chuyện bán giày, trong lòng lo lắng nhìn hấn, cũng không hiểu Triệu Tử Văn tính toán gì, liền giơ tay kéo kéo tay áo hấn.

Triệu Tử Văn thấy chường quày mở miệng hỏi chuyện bán giày, biết mình đã chiếm thượng phong liền hướng về phía Bảo Nhi trừng mắt một cái rồi nói:

- Chúng ta chỉ tùy tiện nhìn xem, chẳng lẽ chường quày muốn mua lại đôi giày này?

Chường quày biết mình đã gặp đối thủ, nam tử trước mắt này bộ dáng biểu hiện bình thường, nhưng lại rất khó khăn. Chường quày bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta muốn mua đôi giày này.

- Oh...

Triệu Tử Văn cố ý kéo dài thanh âm, cười quý dị nói:

- Hóa ra chường quày muốn mua, ta tưởng rằng người không muốn mua, vậy chường quày trả giá thế nào?

Chường quày thấy bộ dạng lưu manh của hắn ngay lập tức thấy đau đầu, nhưng không nghĩ rằng hắn còn nhỏ tuổi đã có kinh nghiệm kinh doanh, cắn chặt răng nói:

- Vẫn theo quy củ, ba trăm văn một đôi.

- Ba trăm văn?

Triệu Tử Văn cười khẩy vài tiếng, cũng không trả lời.

Chường quày lập tức có chút nóng nảy:

- Vậy người muốn bao nhiêu tiền một đôi?

Triệu Tử Văn duỗi ngón tay.... bảy trăm văn

- Cái gì? Bảy trăm văn?

Chường quày lắc đầu nói:

- Không được, không được, giày thêu như vậy, hình thức rất bình thường, nhiều nhất là bốn trăm văn.

- Hừ, ta rất có lòng tin đối với tài thêu giày của Bảo Nhi, chường quày lại làm thấp đi giá trị giày của chúng ta, không phải có chút làm ăn thiếu đạo đức sao?

Triệu Tử Văn cố ý nhìn quày giày vài cái, lạnh nhạt nói:

- Vừa rồi chường quày của tiệm giày Kim Linh ra giá sáu trăm văn, ta cũng chưa bán, người lại chỉ trả bốn trăm văn. Quên đi, bán cho chường

quầy Kim Linh vẫn tốt hơn.

Nói xong hắn kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi đi ra ngoài.

Chương quầy gặp ánh mắt của Triệu Tử Văn nhìn mình vài lần đã biết mình bị hắn nắm được nhược điểm, thấy tình thế cấp bách muốn chửi bới

Trong lòng Bảo Nhi sợ hãi, trong mắt rất nhanh ngân ngấn nước mắt. Nàng biết chính mình chưa từng đi qua tiệm giày Kim Linh, cũng không biết Triệu Tử Văn đang quấy rối, nếu không bán được thì sao? Buổi tối ca ca và mình sẽ đói bụng.

Trên đường tới đây, Triệu Tử Văn đã chú ý rất kỹ những nơi có tiệm giày, biết tiệm giày gần đây nhất là tiệm giày Kim Linh, suy đoán chính là đối thủ cạnh tranh của tiệm giày này, nhưng lại nghe Bảo Nhi nói, nàng là nguồn cung cấp giày thêu chủ yếu của Lý Chương quầy, nếu bán cho đối thủ của hắn, cũng đồng nghĩa mất đi nguồn cung cấp giày thêu, mất đi một chút lợi thế cạnh tranh, nói không chừng còn có thể bị đối thủ tấn công.

Chương quầy thấy bọn họ đã đi ra gần tới cửa, hướng tới tiệm giày Kim Linh, vội vàng lớn tiếng hô:

- Thôi thôi, ta trả tối đa sáu trăm văn một đôi.

Triệu Tử Văn cười cười, xoay người trở lại, Bảo Nhi vốn chuẩn bị tinh thần hôm nay sẽ đói bụng, nghe chương quầy nói, có chút không tin vào lỗ tai mình, đôi mắt đẹp mở to, cả kinh nói:

- Triệu đại ca, muội không có nghe sai chứ?

Triệu Tử Văn nhéo cái mũi nhỏ của nàng cười:

- Cô bé ngốc, đương nhiên là thật sự

Thấy động tác thân thiết của hắn, Bảo Nhi hoảng sợ, có chút xấu hổ, trừng mắt liếc hắn một cái. Triệu Tử Văn có chút quá đặc ý mà quên mất, nữ tử thời xưa không thể đụng vào, nói không chừng có thể xấu hổ, giận dữ, cũng có thể treo cổ tự tử, vội vàng cười cười...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tâm Lý Chiến

Chường quày bỏ giày ra đếm, tổng cộng mười lăm đôi, sau đó cầm chín lạng bạc trắng đưa cho Bảo Nhi

Bảo Nhi có năm mơ cũng không nghĩ tới hôm nay có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, đôi tay có chút run rẩy tiếp nhận bạc.

Chường quày cười nói:

-Vị kia hẳn là tướng công của tiểu thư, hẳn thật sự có bản lĩnh, quả thực rất hợp với việc kinh doanh

- Bảo Nhi, nhanh lên

Triệu Tử Văn đứng ngoài cửa gọi

Hai má Bảo Nhi ửng đỏ, vừa định giải thích lại nghe thấy Triệu Tử Văn gọi. Chường quày cười ha hả nói:

- Nhanh lên thôi, tướng công tiểu thư gọi.

Việc giải thích lại càng tinh vi hơn, hơn nữa nhất thời không thể giải thích rõ, Bảo Nhi bụm khuôn mặt đang nóng bừng chạy vội ra ngoài

Trong tay Triệu Tử Văn lúc này bê đầy muối và gạo, còn mua thêm mấy cân thịt, có thể thấy đang Bảo Nhi đang rất cao hứng. Hai người đi dọc theo Tây hồ, trên đường trở về nhà, làn gió nhẹ nhàng khua động vài sợi tóc của Bảo Nhi, cái váy của nàng cũng nhẹ nhàng đung đưa, dáng người lả lướt, yêu kiều như bông hoa sen mới nở.

Triệu Tử Văn nhìn tiểu mỹ nhân này, lại nghĩ tới bạn gái trước của mình. Ngày ấy hẳn hẹn nàng tới Tây hồ đi du thuyền, chuẩn bị cho nàng một sinh nhật thật lãng mạn. Vốn hẳn muốn làm bộ không cần thận rơi xuống nước, dọa nàng một chút, sau đó đột nhiên nổi lên, hôn một cái thật lãng mạn vào

đôi môi thơm của nàng! Nhưng thế sự khó đoán, chính hăn vừa chuẩn bị ngã vào trong nước, không nghĩ tới nàng đột nhiên quay lại nói với hăn

- Chúng ta chia tay đi!

Một câu nói này khiến hăn thực sự ngã xuống nước, thảm hại hơn là trong nước đột nhiên xuất hiện dòng xoáy, bất kể hăn có cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi dòng xoáy, bị cuốn trôi.

Cũng không biết nàng lúc đó thế nào, còn Triệu Tử Văn bị nước cuốn, đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn nhớ tới nàng, có thể lúc này nàng đã sớm nằm trong vòng tay người khác.

Thấy Triệu đại ca ngơ ngác nhìn mình, bộ dạng như đang suy nghĩ điều gì đó, đôi lông mi thanh tú của Bảo Nhi khẽ nhú, cười nói:

- Triệu đại ca, có phải huynh rất giỏi buôn bán không, có thể dạy cho muội chứ?

Triệu Tử Văn đang tập trung suy nghĩ, thấy thần tình Bảo Nhi cùng vẻ khâm phục của nàng, hăn đặc ý nói:

- Kỳ thật buôn bán cũng không có gì khó, chỉ là một trò tâm lý chiến mà thôi.

- Tâm lý chiến?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đúng, không chỉ nắm tâm lý đối phương, còn phải quan sát những thứ rất nhỏ nhặt, phải rất kiên nhẫn, ai mở miệng nói chuyện mua bán trước, rất dễ rơi xuống hạ phong

Hăn liếc Bảo Nhi đầy thâm ý nói:

- Muội không phát hiện, cửa hàng của chương quày cái gì cũng có, trừ giày thêu là không?

Đôi mắt đẹp của Bảo Nhi lập tức sáng ngời, nàng đưa tay gạt vài sợi tóc đã bị gió thổi rủ xuống:

- Muội biết chương quày rất cần giày thêu, nhưng lại giả bộ không muốn mua, nhìn như muốn ép giá chúng ta tới chết.

Không nghĩ tới cô bé này vẫn có điểm thông minh, một chút đã hiểu. Triệu Tử Văn cười cười:

- Là thế này, chúng ta là người bán, đương nhiên phải chú ý là người mua có ý mua đồ của chúng ta hay không. Nếu ý mua mãnh liệt, chúng ta có thể đề cao giá cả. Khi chúng ta tiến vào, trong mắt chường quây đó vui mừng như điện, chứng tỏ hẳn rất muốn mua giày của chúng ta. Cho nên ta mới giả bộ không bán gì, chính là muốn cho hẳn biết, chúng ta cũng không cần bán cho hẳn, để tâm lý hẳn buông lỏng, sau đó nói bán cho người cạnh tranh của hẳn, tâm lý hẳn càng thêm lo lắng, lúc này hẳn nhất định sẽ đưa ra giá cao nhất.

- Hóa ra đây là tâm lý chiến, Triệu đại ca thật sự là quá lợi hại.

Bảo Nhi vẫn chỗ hiểu chỗ không hỏi:

- Nhưng nếu chường quây không ngăn cản, thì chúng ta phải làm gì?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Chúng ta sẽ bán cho tiệm giày Kim Linh

Bảo Nhi lắc đầu:

- Không được, rất nhiều tỷ tỷ đều đã tới cửa tiệm của Lý chường quây mua giày của ta, nếu ta bán đi chỗ khác, bọn họ sẽ không mua được.

Triệu Tử Văn cũng không có biện pháp đối với tâm địa thiện lương của Bảo Nhi, chỉ có thể giải thích một cách ngờ nghệch đáng yêu cho nàng:

- Nếu hẳn thật sự không chịu đáp ứng, chúng ta sẽ đi vài bước rồi quay lại bán cho hẳn bốn trăm văn một đôi

Mặc kệ thế nào, hôm nay cũng kiếm được nhiều, Bảo Nhi vô cùng kính nể liếc nhìn hẳn một cái

Gió lạnh buổi sáng thổi vào mặt Triệu Tử Văn khiến hẳn sáng khoái vô cùng. Hôm nay lại giúp cho Bảo Nhi buôn bán lời như vậy, hiện tại tâm tình, cảm giác hẳn rất vui sướng, sự sợ hãi khi đi vào thế giới này cũng phai nhạt.

- A...

Triệu Tử Văn hướng về Tây hồ hét lớn một tiếng, giải phóng sự buồn bực từ lâu trong lòng

- Tên quỷ mặt đen kia, không có phẩm đức....

- Thật là làm nhục sự văn nhã....

-Chúng ta tránh xa hẳn một chút, đề phòng bị tha hóa.

Các tài tử nhìn thấy Bảo Nhi dịu dàng, động lòng người đứng cạnh hẳn, tưởng là thê tử hẳn, tâm lý có chút khó chịu. Nhìn bộ dạng nghèo túng, hủ lậu kia của hẳn, cảm giác rất đáng ghét, lại thấy hẳn không quản lễ nghĩa hét to, ai nấy đều ồn ào bàn tán.

Triệu Tử Văn vừa giải phóng được tức giận, lại đụng tới màn này, vốn định xắn tay tới dạy dỗ đám thư sinh thối này thì bị Bảo Nhi kéo áo. Nhìn ánh mắt cầu xin của Bảo Nhi, hẳn đành phải thôi, trong miệng hừ một tiếng.

Các tài tử bị hẳn dọa hoảng sợ, trong lòng đều sợ hãi, tên hắc quỷ thân thể cao ngất, rắn chắc thế kia, nếu bị hẳn đánh, chỉ sợ chết vài lần cũng không đủ

Nam tử thế giới cổ đại đại đa số chỉ cao khoảng 1 thước 7, còn Triệu Tử Văn lại cao tới 1 thước 83, vốn rất hiếm thấy, trong đám người này rất nổi bật.

- Ta bảo thùng cơm người, để lại cho ta một chén biết không

Lý Thiên Chính nghe Bảo Nhi nói Triệu Tử Văn mặc cả với chường quây thế nào, trong lòng cũng có vài phần bội phục, nhưng vẫn không quên nhìn bộ dạng ăn uống của hẳn.

Bảo Nhi mất hứng nói:

- Ca ca, sao huynh lại nói Triệu đại ca như vậy. Hôm nay huynh ấy giúp chúng ta buôn bán lời rất nhiều tiền, hơn nữa có thể ăn được cũng là phúc mà!

“Rốt cuộc ta cũng tìm được tri kỷ”

Triệu Tử Văn cảm động suy nghĩ, muốn cầm hai tay Bảo Nhi, không nghĩ tới lại có một đôi tay cầm tay Triệu Tử Văn

-Ta thay xá mọi cảm ơn Triệu huynh

Lý Thiên Chính nói

Gã láu cá này hóa ra vẫn đề phòng mình. Ta là người như thế hả?

Gã sắc ma này, quả nhiên mình đoán không nhầm, xem ra phải nhanh chóng đuổi hẳn đi, bằng không mọi mọi sẽ bị sắc ma này tàn phá.

Tâm tư hai người đều có những hoài nghi khác nhau.

Bảo Nhi vì giải quyết cục diện xấu hổ này, hỏi Triệu Tử Văn:

- Huynh, sao tóc huynh lại ngắn vậy?

- A, việc này! Thật ra tóc của huynh và cũng dài như mọi người vậy, nhưng lúc ngủ dậy không nghĩ bị cánh cửa kẹp, rồi khiến tóc ta thành thế này

Triệu Tử Văn giải thích bậy bạ. Lý Thiên Chính ở một bên ăn cơm, nghe thấy mắt trợn trắng.

-Triệu đại ca thật đáng thương

Bảo Nhi chân thật, đôi mắt nhìn Triệu Tử Văn đầy thông cảm

Triệu Tử Văn nhìn đôi mắt đẹp nhu tình đầy thương hại của Lý Bảo Nhi, sống mũi nhỏ, đôi môi anh đào khẽ cắn, có chút xúc động, muốn lập tức ôm muội muội thuần khiết như một học sinh này ngay tại chỗ. Trong lòng hấn cảm khái, cô nàng này cũng quá dễ lừa, nếu nàng ở niên đại của ta, chỉ một ngày khẳng định sẽ bị lừa lên giường.

- Đại ca sống ở đâu?

Bảo Nhi hỏi tiếp

- Ta sống trong một thôn nhỏ trên núi, nói các người cũng không biết, chỉ là tạm thời ở đây một thời gian

Nói xong, trong mắt Triệu Tử Văn hiện lên một tia cô đơn.

Triệu Tử Văn không dám nói chuyện của hấn cho bọn họ, sợ bọn họ không tin, tuy nhiên có nói thật cũng vậy, nên tùy tiện nói bừa một chút.

Triệu Tử Văn đến thế giới này cũng không nói chuyện với huynh đệ bọn họ nhiều. Sau khi bị cuốn tới thế giới này, Triệu Tử Văn như cảm thấy thế giới không có không khí, khiến cả người hấn suy yếu không chịu nổi, không có một chút khí lực nào, hôn mê 10 ngày mới tỉnh, hôm nay mới xem là thực sự bình phục, vì vậy cho tới giờ mới có cơ hội để Bảo Nhi hỏi mấy vấn đề này

Lý Thiên Chính cũng không buồn nghe hấn nói chuyện, không biết suy nghĩ gì, trên mặt thỉnh thoảng lại hiện ra vài tia cười giả dối. Bỗng nhiên hấn buông tay, nói với Triệu Tử Văn:

- Hiện tại ta có một việc rất khó giải quyết. Không biết Triệu huynh có thể... giúp đỡ kẻ hèn này một chút không?

Triệu Tử Văn bình thường gặp Lý Thiên Chính đều là cãi nhau, chắc hẳn sự việc kia rất khó khăn, phải chính mình hỗ trợ mới được. Triệu Tử Văn khách sáo nói:

-Lý đại ca có ân cứu mạng với ta, không cần khách khí, huynh mở miệng, dù núi đao biển lửa tiêu diệt cũng không từ.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thư Đồng Hạ Phủ

Lý Thiên Chính biết tính cách của Triệu Tử Văn, biết hẳn sẽ đáp ứng, cười nói

- Vậy ta không khách khí. Không biết Triệu huynh có thể thay ta tới Hạ phủ làm thư đồng được không?

- Phụt....

Triệu Tử Văn đang ăn cơm nghe nói phun cả ra, cả kính nói:

- Ta thay huynh đi làm thư đồng? Không thể nào?

Lý Thiên Chính không nghĩ tới phản ứng của hẳn lại kịch liệt như thế, nghĩ hẳn không chịu đáp ứng, khuôn mặt tức giận biến sắc, căm giận nói:

- Chẳng lẽ Triệu huynh chỉ một điểm nhỏ như vậy cũng không chịu giúp ta sao, ta đã cứu người từ dưới hồ lên, lại cho người ở trong nhà của ta?

Thì ra Lý đại ca bị người ta bức bách đi làm thư đồng, mới vừa rồi nghe được ta ngâm một câu thơ, cho rằng ta có vài phần học vấn, muốn lấy ân cứu mạng bức ta thay hẳn đi làm thư đồng. Nếu không phải hẳn thấy ta có chút học vấn, không chừng ngay ngày mai đã đuổi ta đi. Triệu Tử Văn cười lạnh trong lòng.

Triệu Tử Văn là người có ân tất báo, việc này mặc dù Lý Thiên Chính có vài phần lợi dụng hẳn, trong lòng khó tránh khỏi không vui, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi chút nào, trả lời:

- Được, ta đáp ứng huynh, ta sẽ thay huynh đi Hạ phủ làm thư đồng.

Lý Thiên Chính sớm đoán được hẳn sẽ đáp ứng, nghe xong vui vẻ cười nói:

- Vậy đa tạ Triệu huynh

Bảo Nhi biểu tình phức tạp, nhìn Triệu Tử Văn một cái, nửa vui, nửa buồn, Triệu Tử Văn bắt gặp ánh mắt này thầm khẳng định chuyện này không hẳn là tốt. Có lẽ Hạ phủ kia là nơi nguy hiểm, nhưng Triệu Tử Văn có lời mà không thể hỏi, nói ra chẳng khác nào tự nói mình nhát gan, mặc kệ thế nào, cứ đi đã.

- Lý huynh có thể giới thiệu cho ta một chút tình huống của Hạ phủ không, tại sao họ lại bắt huynh đi làm thư đồng?

Triệu Tử Văn hi vọng đến lúc đó, cho dù chết cũng phải biết tại sao lại chết

Lý Thiên Chính than thở nói:

- Triệu huynh, huynh có thật là không biết? Hạ phủ kỳ thật chính là phủ tướng quân, Hạ lão gia là tướng quân, đã chinh chiến sa trường vài chục năm, vì quốc gia lập nhiều chiến công hiển hách. Ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nể lão ba phần, huống chi là dân chúng bình dân chúng ta. Nhưng tất cả mọi người kính trọng nhất là cách đối xử của tướng quân với mọi người, lão không dự chính sự triều chính, từ kinh đô trở về Hàng Châu. Mấy năm trước phụ mẫu ta bị bệnh, chúng ta đến Hạ phủ mượn hai mươi lượng bạc, vì vậy bị buộc đi làm thư đồng. Kỳ thật Hạ tướng quân là người chính trực, yêu dân như con, nhưng Đại tiểu thư Hạ gia thì không giống vậy, lạnh lùng, cứng rắn, không hề thương xót, bắt ta phải đi làm thư đồng.

Hóa ra mọi việc đều là do Đại tiểu thư, nếu mình tới Hạ phủ, phải cẩn thận với nàng, Triệu Tử Văn thầm nghĩ.

Lý Thiên Chính lại nói:

- Ta nghĩ Triệu huynh hẳn là biết ta sang năm sẽ vào kinh thành đi thi, hiện tại đang là thời khắc mấu chốt, không có thời gian đi giúp thiếu gia Hạ phủ đọc sách. Vì vậy mới hi vọng Triệu huynh thay ta đi tới Hạ phủ làm thư đồng.

Triệu Tử Văn chủ yếu đáp ứng vì còn thiếu ân tình của Bảo Nhi, hẳn vờ vờ vai Lý Thiên Chính nói

- Huynh cứ an tâm đọc sách, ta sẽ thay huynh đi làm thư đồng.

Bảo Nhi ánh mắt mờ mịt, hy vọng Triệu Tử Văn thay ca ca đi làm thư đồng, lại không hy vọng hẳn tới Hạ phủ, trong lòng rối bời không biết phải

nói cái gì

Triệu Tử Văn hỏi:

- Khi nào thì ta phải tới Hạ phủ nhậm chức?
- Nhậm chức? Huynh cứ nói là tới Hạ phủ làm thư đồng cho rồi

Lý Thiên Chính cười nói:

- Đại khái 2, 3 ngày nữa, ta sẽ cùng huynh tới Hạ phủ nói một tiếng với Hạ phu nhân.

Triệu Tử Văn đã ở trong nhà cỏ nửa tháng, giờ phải đi quả có điểm luyến tiếc, nơi này dù sao cũng là gia đình đầu tiên mà Triệu Tử Văn ở khi tới thế giới này. Hiện tại Triệu Tử Văn lo lắng nhất chính là Bảo Nhi, tính cách nàng nhu nhược, lưng lại đeo trọng trách nuôi dưỡng gia đình, hẳn muốn trước khi đi chuẩn bị hết thảy giúp cho nàng, vì thế quay sang nói với Bảo Nhi

- Bảo Nhi, hay là muội mở một cửa hàng đi, với tài nghệ của muội, nhất định buôn bán tốt.

Bảo Nhi thở dài

- Muội cũng nghĩ tới, nhưng không có tiền.
- Muội hiện tại tổng cộng có bao nhiêu lượng bạc?
- Hơn 20 lượng, tuy nhiên đây là lộ phí chuẩn bị cho ca ca lên kinh thi.

Triệu Tử Văn suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nghĩ ra được một diệu kế, cười nói:

- Từng đó bạc đủ rồi, có đại ca muội là ta, tuyệt đối sẽ không phải lo. Ngày mai chúng ta ra chợ tìm cửa hàng.

Bảo Nhi hôm nay đã lĩnh giáo sự lợi hại của Triệu Tử Văn, vô cùng tín nhiệm gật gật đầu. Lý Thiên Chính ở bên cạnh có chút lo lắng, nhưng không ngăn được sự hấp dẫn của kiếm tiền nên cũng gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời chiếu sáng, tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Bên bờ Tây hồ hàng liễu cao vút, đâu đây tiếng chim hót nghe rất êm tai.

- Triệu đại ca, Triệu đại ca, dậy dậy!

Triệu Tử Văn mơ mơ màng màng, nghe thấy một thanh âm động lòng người ghé vào lỗ tai hẳn gọi, còn lắc lắc tay trái hẳn. Triệu Tử Văn tưởng

rằng đang nằm mơ, vì vậy đột nhiên ngồi dậy, ngẩng đầu lên, không nghĩ tới chạm vào một cái miệng nhỏ nhắn, mượt mà. Hai người miệng đối miệng mở to mắt, đột nhiên a một tiếng, cả hai người đồng thời hét âm lên. Thiếu nữ mặt đỏ bừng, đầu thiếu điều muốn cắm thẳng vào ngực.

Da mặt Triệu Tử Văn không mỏng như thiếu nữ, chỉ một chút đã điều chỉnh lại, cố làm ra vẻ đứng đắn nói:

- Bảo Nhi, sao muội dậy sớm vậy!

Bảo Nhi cười, mặt đỏ bừng:

- Vâng, Triệu đại ca, huynh nhanh dậy đi, chúng ta còn phải đi chợ

Triệu Tử Văn nhìn về hướng bàn đọc sách, nhẹ nhàng thở phào. Lý Thiên Chính bận đi ra ngoài, nếu hắn nhìn thấy muội muội mình bị hắn cho ăn đậu hủ.... còn không bóp chết mình?

Tuy rằng Lý Thiên Chính cũng là thư sinh, nhưng hắn mày rậm mắt to, cao lớn thô kệch, nếu đánh nhau hắn có thể liều mạng với Triệu Tử Văn, vì vậy Triệu Tử Văn vẫn không muốn đánh nhau với hắn.

Triệu Tử Văn thấy Bảo Nhi đến giờ mặt vẫn đỏ, trong lòng không nói gì, ra đến phố chợ mà mặt vẫn đỏ, không phải chỉ là hôn một cái thôi sao? Không ngờ then thùng đến mức này, nếu hôn tới lưỡi còn không tự sát à!

Bảo Nhi vẫn còn một chút xấu hổ, nàng dùng cảm ngẩng mặt lên cười nói:

- Triệu đại ca, chúng ta tới đây làm gì? Tại sao phải đi tới đi lui luôn vậy?

Triệu Tử Văn nhìn vào mắt Bảo Nhi, rồi lại nhìn cửa hàng hai bên đường phố cười nói:

- Tối hôm qua không phải đã nói sao, chúng ta đi tìm cửa hàng.

Bảo Nhi lắc đầu suy nghĩ, hếch mũi trách:

- Kia không phải có vài cửa hàng sao? Tại sao chúng ta không tới hỏi mà lại đi qua đi lại vậy?

Triệu Tử Văn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, hận không thể hôn một cái. Hắn cố gắng ngăn chặn tà niệm nói:

- Ta làm như vậy là có mục đích, đến lúc tự nhiên muội sẽ minh bạch.

Trong lòng Bảo Nhi vẫn còn chút lo lắng, hơn hai mươi lạng bạc có thể mua cửa hàng sao? Triệu đại ca không phải sẽ đi lừa đảo chứ? Bảo Nhi nghĩ vậy, trong lòng cả kinh, kẻ lừa đảo. Đúng rồi, chỉ có kẻ lừa đảo mới có thể dùng 20 lạng bạc mua cửa hàng, nếu Triệu đại ca bị quan phủ bắt thì thế nào. Bảo Nhi nghĩ mà trên tay toát mồ hôi lạnh.

- Mọii suy nghĩ cái gì, sao trán đầy mồ hôi vậy?

Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi hỏi

- Triệu đại ca, huynh không phải sẽ đi lừa gạt người ta chứ? Huynh ngàn vạn lần không được đi lừa tiền, nếu như bị quan phủ biết, chắc chắn sẽ bị bỏ vào tù

Thanh âm Bảo Nhi có chút run rẩy, nước mắt dâng lên.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đầu Tư

Cô bé này thật là Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói

- Mọii nhìn lại xem, anh tuấn tiêu sái, phong lưu, phóng khoáng như ta, nhìn chỗ nào giống kẻ lừa đảo, ta sẽ quang minh chính đại mua cửa hàng

-

Bảo Nhi cười khanh khách nói:

- Triệu đại ca da mặt cũng thật dày, thích thổi phồng chính mình

Bảo Nhi bịt cái miệng nhỏ nhắn cười khẽ, hai mắt ẩn chứa vài tia quyền rũ, thân thể mềm mại động lòng người cũng phập phồng, run rẩy, Triệu Tử Văn nhìn đến muốn rách mắt. Gặp bộ dạng si ngốc của Triệu Tử Văn, Bảo Nhi có chút tức giận dậm dậm chân:

- Triệu đại ca, nếu sau này huynh nhìn mọii như vậy nữa, mọii sẽ không để ý tới huynh.

- Khụ khụ...

Triệu Tử Văn ý thức được mình thất thố, làm bộ ho khan vài tiếng:

- Ta thấy váy mọii dài, quét trên mặt đất nên ta nhìn xem có bị bẩn không

Triệu Tử Văn trong mắt Bảo Nhi không phải là người xấu, nhưng tuyệt đối cũng không phải người tốt. Hắn luôn có một cái bộ dạng gì đó lưu manh, có lúc thỉnh thoảng lại nói ra vài câu khinh bạc, nhưng nhìn bộ dáng của hắn cảm thấy thực vui vẻ, Bảo Nhi cũng không biết trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì.

Bảo Nhi cũng không có biện pháp đối với Triệu Tử Văn vô sỉ này, thờ dài:

- Chúng ta phải đi tới lúc nào đây, chúng ta đã đi đến hai canh giờ rồi

Bảo Nhi tuy rằng rất tín nhiệm Triệu Tử Văn, nhưng nói không chừng hôm nay hẳn lại ngớ ngẩn....

Triệu Tử Văn đã đi vài lần trên đường phố, hẳn đang chú ý một cửa hàng vắng khách. Hẳn cũng không muốn đi tới đi lui để mấy tên đàn ông nhìn chăm chăm, trong lòng cũng có vài phần tức giận.

Không phải chỉ là tóc ngắn một chút sao, có cái gì đáng ngạc nhiên. Triệu Tử Văn trong lòng tức giận nhưng không có biện pháp. Ánh mắt là của người khác, hẳn có thể có biện pháp nào chứ. Chủ yếu là trong nhà Bảo Nhi ngay cả một cái mũ cũng không có, tuy nhiên Bảo Nhi đã đáp ứng hẳn, buổi tối sẽ giúp hẳn làm một cái mũ. Điều này khiến tâm linh bị thương của Triệu Tử Văn được an ủi một chút.

Triệu Tử Văn quan sát thấy đã đến lúc, quay lại nhìn Bảo Nhi cười nói:

- Đi, tìm được cửa hàng rồi, chúng ta đến xem

Bảo Nhi gật gật đầu đi theo sau Triệu Tử Văn, đi tới trước cửa hiệu thuốc bắc, Bảo Nhi bỗng nhiên ngừng lại

- Triệu đại ca, hiệu thuốc bắc này không có nói muốn bán

Triệu Tử Văn cười cười:

- Chẳng lẽ nhất định phải rao bán hay sao, huynh đã có chủ ý

Cửa hàng này căn bản không bán, vì sao lại đến, Triệu đại ca làm việc không có quy tắc nào cả. Bảo Nhi thầm nghĩ lần này dụng công vô ích, nhưng Triệu Tử Văn đã đi vào, nàng cũng vội đuổi theo.

Đây là một cái cửa hàng không nhỏ cũng không lớn. Trong hiệu thuốc có một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi đang ngồi ở quầy thu ngân. Lão nhân mặt mũi hiền lành, hai tròng mắt đục ngầu tinh quang thoáng ẩn thoáng hiện, nhìn qua đã biết là một người biết làm ăn buôn bán, đáng tiếc là khá ế ẩm.

Triệu Tử Văn đánh giá quầy vài lần, rút vài hộp thuốc trong quầy lấy ra một ít dược thảo. Bảo Nhi đi theo sau cũng thấy hiệu thuốc bắc này rất thích hợp làm tiệm giày, nhưng lấy hơn hai mươi hai lạng để mua, quả thực là nằm mơ, khiến nàng không khỏi hoài nghi Triệu Tử Văn

Chường quầy thấy có khách, cười cười nói:

- Công tử muốn được liệu gì, bốn điểm chỉ còn lại từng đó thuốc, không hơn

Không hơn? Triệu Tử Văn cười, khoát tay nói:

- Chúng ta không tới mua thuốc.

Trong mắt lão chưởng quầy hiện một tia hàn quang, Triệu Tử Văn vốn tự nhận mình khôn khéo cũng không thể phát hiện. Lão cười cười:

- Vậy công tử đến đây có chuyện gì?

Triệu Tử Văn ngăm lão chưởng quầy, tóc bạc trắng, cằm có mấy chòm râu bạc, bộ dáng cũng có vài phần tiên phong đạo cốt, hần cười nói:

- Không biết lão chưởng quầy có muốn bán cửa hàng không?

Triệu Tử Văn nói xong cũng không quản chưởng quầy không mời hần ngồi, tự động ngồi xuống chiếc ghế phía trước quầy

Lão chưởng quầy cảm thấy vị công tử không biết cấp bậc, lễ nghĩa này có chút thú vị, cười nói:

- Ta chưa từng nói hay thông báo sẽ bán cửa hàng, công tử tại sao lại nghĩ ta có ý này?

- Ta đoán

- Đoán? Công tử thực sự đã đoán đúng, lão phu cũng muốn bán cửa hàng Lão chưởng quầy vuốt chòm râu nói:

- Nếu công tử có thể nói ra một lý do chính xác, ta sẽ cân nhắc việc chuyển nhượng cho người.

Triệu Tử Văn cũng ở trên đường phố quan sát nửa ngày, thấy cửa hàng này ế ẩm nhất, kỳ quái là ở đây chỉ có một tiệm thuốc bắc này. Nếu phải giải thích thì chỉ có thể nói lão chưởng quầy không viết thông báo mà đã nói cho những người khác, cửa hàng này chắc chắn sắp đóng cửa, vì thế dược liệu của hiệu thuốc này không còn nhiều, cho nên không có người tới mua.

Bảo Nhi ngoan ngoãn đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, bộ dáng như một con chim nhỏ nép vào, không nói gì, thấy lão chưởng quầy hứng thú với Triệu đại ca, cảm thấy rất hi vọng, thoáng mỉm cười nhẹ.

Triệu Tử Văn nhìn lại vài cái ô thuốc đã gần trống trơn nói:

- Hiệu thuốc bắc rất vắng vẻ, dược liệu cũng không còn mấy, lão nói ta có nên đến hay không đây?

Lão chưởng quầy cười ha hả nói

- Công tử quả nhiên quan sát tỉ mỉ, ta quả có ý chuyển nhượng cửa hàng, nhưng không biết công tử trả bao nhiêu?

Lão chưởng quầy nhìn cái áo bố rách nát, mái tóc đen ngắn ngủn, trông có vẻ nghèo rớt mồng tơi của Triệu Tử Văn

Bảo Nhi nghe thấy lão chưởng quầy quả có ý chuyển nhượng cửa hàng, trong lòng rất cao hứng, nhưng lại nghe thấy lão chưởng quầy nói chuyện tiền, trong lòng lại lạnh hơn một nửa. Cái này làm sao có thể, hơn hai mươi hai lạng có thể mua cửa hàng, trừ phi lão chưởng quầy hồ đồ.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta chỉ có hai mươi hai lạng, chưởng quầy muốn bán bao nhiêu

Lão chưởng quầy vẫn không tức giận, ý cười trong mắt càng dày đặc, cảm thấy vị công tử này quả thực có cách nói chuyện rất buồn cười, hai mươi lạng có thể mua cửa hàng..... mua cái ngân tử thì có thể

- Cửa hàng của bốn điểm mặc dù không phải cửa hàng lớn, nhưng giá cũng không thể 20 lạng được. Cửa hàng lớn như thế này tối thiểu cũng hai trăm lạng, công tử vừa rồi chỉ là nói giỡn phải không.

Lão chưởng quầy nói xong ngẩn ra, thấy khuôn mặt hần vẫn tươi cười, nhất thời sơ ý nói ra giá chính xác.

Thấy lão chưởng quầy sắc mặt không hề giận dữ, còn báo ra giá thực, trong mắt Triệu Tử Văn tràn đầy vui vẻ, cảm giác lão già này không đơn giản chỉ là một chưởng quầy, cảm giác ánh mắt lão có một cỗ anh khí mơ hồ, lắc đầu cười nói:

- Đương nhiên ta không nói giỡn, ta quả thực muốn lão chưởng quầy đầu tư cho ta.

- Đầu tư?

Lão chưởng quầy chưa bao giờ nghe từ này, thấy rất có hứng, cười nói:

- Tiểu huynh đệ nói muốn ta đầu tư, ý tứ là thế nào?

Bảo Nhi là nữ tử, nàng biết khi nam nhân nói chuyện không được xen vào, nhưng đối với quan điểm mới lạ này của Triệu đại ca, nàng bội phục

vạn phần, trong mắt cũng nhìn hẳn khâm phục hơn trước rất nhiều.

Lão chương quỳ khiến Triệu Tử Văn có cảm giác, lão rất thường thức quan điểm của mình, cửa hàng này đối với lão giống như không đáng một đồng. Hẳn từ từ giải thích:

- Có thể giải thích đầu tư đơn giản thế này, lão nhượng cửa hàng cho chúng ta, chúng ta giúp lão có lợi nhuận.

Chương quỳ nhìn vào mắt Triệu Tử Văn:

- Lợi nhuận? Ta nghĩ ta là người chịu thiệt, tiểu huynh đệ là người hưởng lợi, ta đây hình như không có chút ưu đãi gì.

Triệu Tử Văn gật đầu cười nói:

- Đương nhiên là có, đầu tư là một sách lược, lão không phải nói cửa hàng này giá hai trăm lượng sao, chúng ta cứ mỗi tháng trả lão 25 lượng, tổng cộng mười tháng trả cho lão 250 lượng, như vậy lão lời 50 lượng, lão thấy sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Dâm Tăng

Đầu tư?

Chương quây suy nghĩ một lát liền hiểu được đạo lý trong đó, vuốt râu cười ha hả nói:

- Hay, hay cho một cái đầu tư, thật sự là nhất tiễn song điêu. Nếu thương nhân của Đại Kinh quốc đều có thể nghĩ như công tử, còn gì phải lo lắng việc làm dân giàu nước mạnh.

Triệu Tử Văn tuy rằng mới vào thế giới này nửa tháng nhưng cũng có chút hiểu biết về thế cục nơi này. Kinh triều từ khi khai quốc luôn có hiện tượng quan quân Khang quốc của tiền triều cát cứ và hoạn quan nhiều loạn triều chính, áp dụng chế độ trọng văn khinh võ, vì thế khiến cho quân sự lâu ngày trở nên yếu kém, không địch lại dân tộc Hung Nô ở phương bắc, bị dân tộc Hung Nô đánh bại liên tiếp, tình thế nguy hiểm. Triệu Tử Văn thở dài:

- Kinh quốc hiện tại trọng yếu không phải buôn bán, mà là họa ngoại xâm.

- Đúng vậy, hiện tại thế công của Hung Nô hung mãnh, Kinh quốc khó có thể ngăn cản

Lão chương quây thở dài, cả giận nói

- Nếu không phải cái lũ tài tử chỉ biết khoe khoang văn chương, Đại Kinh quốc chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Cái này có thể trách tài tử sao? Chỉ có thể trách hoàng đế Đại Kinh quốc nghe lời xiểm nịnh của bọn hoạn quan, trọng văn khinh võ, trong triều quan văn chiếm đa số, những tướng quân có thể tới chiến trường ít ỏi đếm trên đầu ngón tay, chính vì thế mới rơi vào cái kết cục bị đánh. Triệu Tử Văn

thâm cười lạnh nhưng không dám nói ra. Nếu như bị nghe thấy, sợ rằng với chế độ ngôn luận không tự do của xã hội phong kiến, quan phủ sẽ tóm hãn mà chặt đầu.

Triệu Tử Văn thấy đã rời xa chủ đề, liền dừng lại nói:

- Chúng ta không nói chuyện này nữa. Chưởng quầy đồng ý bán cửa hàng chứ?

Lão chưởng quầy thấy Triệu Tử Văn không muốn bàn luận chính sự với mình, trong mắt hiện lên một tia thất vọng:

- Có thể, tuy nhiên chúng ta không cần ký khế ước, mười tháng sau các người đưa tiền cho ta là được.

Bảo Nhi sau khi nghe thấy quả thực không thể tin nổi chính cái lỗ tai của mình, chẳng lẽ lão chưởng quầy thật sự hồ đồ? Nếu quả thật có thể mua tiệm thuốc bắc thì quản gì tới cái khoản phải trả kia, về mặt Bảo Nhi tràn đầy vui sướng, cảm giác cao hứng muốn chết.

Thiên hạ sao có chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ lão chưởng quầy này có chứng si ngốc của người già? Triệu Tử Văn cảm giác lão chưởng quầy này có vài phần khôn khéo, không giống chứng bệnh si ngốc kia nên vội vàng phủ định ý tưởng này, càng thêm khẳng định lão chưởng quầy này không phải là một nhân vật đơn giản. Hãn ôm quyền cười nói:

- Vậy đa tạ chưởng quầy, xin hỏi tôn tính đại danh chưởng quầy.

- Công tử cứ gọi lão phu là Lý chưởng quầy.

Sau đó liếc mắt nhìn Bảo Nhi đang nhu thuận đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, gật gật đầu tán thưởng:

- Không biết phương danh của công tử và tôn phu nhân là gì?

Triệu Tử Văn còn chưa phục hồi tinh thần, lại nghe lão hỏi tên mình và Bảo Nhi:

- Tên ta là Triệu Tử Văn, nàng là Lý Bảo Nhi.

Bảo Nhi liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn. Hãn không có giải thích quan hệ của hãn với nàng khiến nàng có chút nổi giận, chẳng lẽ hãn không coi trinh tiết của nữ tử ra gì, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường. Trong thế giới này, nữ tử không có địa vị gì đáng kể, dù cho nói thì nữ tử cũng

không thể nói được chuyện gì, vì vậy dù Bảo Nhi muốn giải thích nhưng cũng không dám xen vào.

Ở thế giới cổ rất chú trọng tên tuổi, lấy tên xem người, nhưng Triệu Tử Văn thì tên không giống người. Lý chương quỳ thấy Triệu Tử Văn uy mãnh, cao lớn, khuôn mặt ngăm ngăm tuấn lãng, rất có phong phạm tướng soái nên ngạc nhiên nói:

- Nhìn bề ngoài của Triệu công tử, có vài phần phong phạm tướng soái, tại sao lại lấy cái tên nhã nhặn như vậy?

- Tên là do mẫu thân đặt, bởi vì mẫu thân muốn ta có thể đề danh Bảng Vàng

Trong lòng thầm nghĩ, người nghĩ rằng ta và người giống nhau sao. Vốn tên của hã trước đây là do cha hã đặt, tuy nhiên do cha hã sùng bái Triệu Tử Long, cố tình đặt tên cho hã là Triệu Tử Long. Mặc dù mẹ hã không đồng ý nhưng cũng không dám cãi lại cha hã, lúc đăng ký hộ khẩu vụng trộm đổi từ “Long” thành “Văn”. Vì việc này mà cha mẹ hã cãi nhau một trận, ba ngày không nói chuyện. Cứ như vậy tên của hã thành Triệu Tử Văn.

Lý chương quỳ thầm thở dài, thật đáng tiếc cho một thân thể như vậy

- Một khi đã như vậy, ngày mai các người đến thu cửa hàng đi, ngày một ta phải rời khỏi chỗ này.

- Rời đi? Lý chương quỳ muốn đi khỏi đây?

- Vào trong núi kiếm dược liệu.

Lão nhân này vào núi hái thuốc không chừng có thể chết trong rừng núi, vậy thì không cần trả thù lao. Trong lòng Triệu Tử Văn đột nhiên có một ý tưởng tà ác, nhưng suy nghĩ lại, nội tâm vẫn hy vọng Lý chương quy bình an trở về. Hã cười nói:

- Vậy chúc Lý chương quỳ đi sớm về sớm, chúng ta không tiện quấy rầy, cáo từ.

Lý chương quỳ nhìn thân ảnh Triệu Tử Văn rời đi thở dài:

- Nếu Kinh quốc có vài người có học thức như vậy, sẽ không bị dân tộc Hung Nô quấy nhiễu đe dọa.

- Triệu đại ca, huynh thật sự quá lợi hại. Làm sao huynh nghĩ được hình thức đầu tư này? Ý tưởng này thật xuất sắc.

Bảo Nhi ngẩng mặt cười.

Nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của nàng, cái tai trắng mịn, từng làn hương thơm nhẹ nhẹ tỏa ra từ trên người nàng khiến Triệu Tử Văn lại có chút tà ý, hận không thể ôm lấy nàng hôn một cái.

Triệu Tử Văn hít một hơi thật sâu, ngăn chặn hạ thân cần quấy, cười ha hả nói:

- Huynh còn nhiều thứ hay hơn nữa.

Mặt Bảo Nhi có chút ửng đỏ, sẵn giọng:

- Đồ mặt dày.

Đáng chết, Triệu Tử Văn đi vào đoàn người đông đặc, cảm giác mái tóc của mình lại thành đề tài bàn tán cho mọi người, tất cả ánh mắt đều hướng tới hắn. Trong lòng lại quýnh lên, Triệu Tử Văn kéo tay Bảo Nhi bước nhanh rời đi.

- A

Bảo Nhi bị nam tử nắm tay, bị bàn tay to lớn nóng bỏng nắm chặt khiến bàn tay mềm mại của nàng nóng rực, kinh hãi kêu lên.

- Tên dân tăng, không ngờ ban ngày ban mặt lại dám đùa giỡn con gái nhà lành

Triệu Tử Văn nghe Bảo Nhi kêu một tiếng, vội vàng rút tay lại, chợt nghe thấy có người kêu dân tăng. Dân tăng? Triều đại này cũng có hòa thượng? Cũng muốn nhìn qua một cái, Triệu Tử Văn hưng phấn nhìn xung quanh, cũng không phát hiện cái đầu trọc nào của hòa thượng đang đùa giỡn nữ tử, nhưng quả thật vừa nghe thấy có người nói dân tăng. Chợt hắn phát hiện ánh mắt của mọi người đang nhìn chính mình, có khinh miệt, có tán thưởng, có phần hận. Chẳng lẽ dân tăng kia là ta?

Triệu Tử Văn thấy có ba bộ khoái chạy tới, vừa nhìn qua đã biết là đang hướng về chính mình, khẳng định vừa rồi nghe Bảo Nhi kêu lên. Chính mình cũng không cần thận kéo tay nàng, không ngờ lại trở thành dân tăng.

Trong lòng Bảo Nhi vô cùng kích động, mặc dù có chút trách cứ Triệu Tử Văn không để ý lễ nghĩa kéo tay nàng, nhưng tin tưởng Triệu Tử Văn

không có lòng vô lễ, nếu bởi vì chuyện này mà khiến Triệu Tử Văn bị bắt thì nàng rất áy náy, ngay lập tức nước mắt vòng quanh trong đôi mắt đẹp.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bộ Khoái Ái Nam Ái Nữ

Triệu Tử Văn nhìn bộ khoái thứ nhất đang đứng trước mặt..... ta ngất.... ái nam ái nữ!

Tuy rằng quần áo của bộ khoái không khác gì với tivi, bọn họ mặc trang phục giống nhau, mũ màu đen, trường bào, bên hông đeo kiếm. Nhưng bộ mặt của bộ khoái trước mặt lại như ngọc, đôi mắt xếch trong veo như nước, làn da trắng như sữa, hồng hồng, vô cùng mịn màng. Không lẽ là nữ cải nam trang, Triệu Tử Văn thầm nghĩ.

Nhưng nhìn lên nhìn xuống, lại phát hiện bộ ngực bằng phẳng khiến hấn nghĩ lại, nữ tử cổ đại sao có thể đi làm bộ khoái? Nhất định là một tên ái nam ái nữ!

Bộ khoái ái nam ái nữ thấy ánh mắt Triệu Tử Văn quét tới quét lui trên người mình, dường như hấn rất ghét người ta nhìn hấn như vậy, nổi giận mắng:

- Người, tên dâm tằng này, nhìn cái gì vậy, người có tin ta móc hai con mắt của người không!!!!

Bảo Nhi nghe xong lập tức giải thích:

- Huynh ấy là bằng hữu của ta, huynh ấy không có.... không có...

Bảo Nhi mặt đỏ bừng, như tô một tằng son phấn, thủy chung nói không nên lời cái từ xấu hổ kia.

Bộ khoái ái nam ái nữ thấy bộ dáng động lòng người của nàng, trong mắt lóe ra ánh sáng như thợ săn thấy con mồi, tới gần Bảo Nhi dịu dàng nói:

- Tiểu muội không cần sợ, cứ nói thật, ta chắc chắn giúp người.

Bảo Nhi thấy bộ khoái đứng sát vào mình, hai má càng thêm đỏ, thân hình không khỏi xô dịch sang bên cạnh. Bảo Nhi muốn khóc, thầm nghĩ sẽ

chạy khỏi nơi này, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Huynh ấy thực là bằng hữu của ta, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

Không nghĩ tới tên này hung ác như vậy, Triệu Tử Văn đành phải phần nộ thu hồi ánh mắt đang quan sát trên người hắn. Thấy tên ái nam ái nữ này vừa rồi mắng mình là dâm tặc, giờ lại đùa giỡn Bảo Nhi, tâm tình Triệu Tử Văn bực bội, lạnh lùng trêu đùa:

- Người ta lớn lên chính là để mọi người xem, chẳng lẽ bởi vì người lớn lên giống đàn bà nên không cho người khác nhìn sao? Nếu người sợ bị người khác nhìn thấy, ra cửa thấy người nào nhìn cũng định bắt về thì ta khuyên người tốt nhất đừng ra khỏi cửa.

- Người....

Sau khi biết là hiểu lầm, bộ khoái ái nam ái nữ cũng không làm gì được hắn, nhưng bị một câu nói này tức giận đến hai má đỏ bừng, thiếu chút nữa rút đao ra.

Người xem xung quanh mặt cũng đỏ bừng, muốn cười mà không dám cười ra tiếng, còn bộ khoái thứ hai bên cạnh cũng không nói gì, bộ dáng muốn cười không dám cười, dường như có vài phần e ngại bộ khoái ái nam ái nữ kia.

Bộ khoái ái nam ái nữ không chịu được loại không khí này, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Có tin ta bỏ người vào ngục giam vài ngày không...

Lại là câu nói này, trong tivi, hắn đã nghe nhiều rồi. Triệu Tử Văn gặp tên ái nam ái nữ này, muốn xông lên cho hắn mấy quyền, nhưng bọn họ có ba người, bản thân mình tuy rằng có thể đánh nhưng cũng không có khả năng một địch ba. Tuy nhiên, người xem vây quanh như vậy, tên ái nam ái nữ này hắn là không dám làm càn. Hắn ra vẻ oán hận cãi lại:

- Chẳng lẽ bình luận diện mạo người khác cũng phạm pháp? Hình dáng của người vốn đúng như vậy mà.

Bộ khoái ái nam ái nữ tức giận hai má đỏ bừng, dường như sắp bùng nổ, hoàn toàn không để ý hình tượng hét lớn:

- Người là tên tiểu nhân vô sĩ, bại hoại, dâm đăng...

Triệu Tử Văn nghe đến nổ đom đóm, không nghĩ tới ái nam ái nữ nổi giận còn đáng sợ hơn nữ nhân, nhưng cũng không dám cãi lại. Ái nam ái nữ đều như vậy, hãn chỉ hận không thể chém chết mình, mà chính mình thì không thể tùy ý mắng hãn, dù kiêu gì cũng không thể.

Bảo Nhi biết Triệu Tử Văn gan lớn, nhưng không ngờ lại dám nhục mạ bộ khoái, nàng vội vàng kéo góc áo hãn, nhẹ nhàng nói:

- Triệu đại ca, đừng nói nữa, dân không đấu với quan, chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, khẳng định tên ái nam ái nữ này sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng không nghĩ tới tên ái nam ái nữ này lại thích nữ nhân. Tên này là nam nhân biến thái, nhưng không ngờ còn đẹp hơn cả nữ nhân! Người.... cái tên ái nam ái nữ đáng chết.

Bộ khoái ái nam ái nữ trợn đôi mắt đẹp, mặt đỏ bừng, mày liễu hơi nhíu, bộ dạng khiến người ta chết mê chết mệt, Triệu Tử Văn nhìn có chút ngây người, trong lòng thầm mắng, thật sự là một tên yêu vật, bực tức mà cũng.... xinh như vậy.

Triệu Tử Văn không dám nhìn bộ khoái ái nam ái nữ nữa, sợ trúng yêu kế, vội vàng nhìn xung quanh, chỉ thấy nơi này bị ba tầng vây quanh, đại bộ phận đều là tài tử thư sinh. Các tài tử thấy hãn mặc bố sam, mặt đen, tóc ngắn, bộ dạng nghèo túng, trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt, tất cả đều khẽ lay động cây quạt nhỏ, thẳng thắn ưỡn ngực vênh váo tự đắc. Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng, trăm tên thư sinh không có một tên dùng được, có gì là tốt?

Bộ khoái ái nam ái nữ thấy hãn không để ý tới mình, tưởng hãn bị mình mắng nên sợ hãi, nhưng vừa rồi mới chỉ mắng một chút, chưa thể hả giận, lại tiếp tục nói:

- Nhìn dáng vẻ của người không giống người trong nước, người từ nơi nào tới, muốn đi đâu?

Triệu Tử Văn bị mắng nhiều lần, vẫn yên lặng, không nghĩ tới hãn lại tiếp tục tra hỏi, cũng không biết trả lời thế nào, vì vậy châm chọc nói:

-Ta đến từ quá khứ, đang đi tới tương lai

Người xem ở bên cạnh thấy vậy không kìm nổi bật cười, người này rõ ràng đối nghịch với bộ khoái mà!

Bộ khoái ái nam ái nữ thấy người chung quanh cười vang, tức giận đến toàn thân phát run, khuôn mặt trắng trẻo giận đến ửng đỏ, hai tròng mắt như muốn phát hỏa.

Triệu Tử Văn gặp phải yêu vật lợi hại nhất, có chút xúc động, thầm kêu không tốt, chuẩn bị kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi bỏ trốn chạy.

Bộ khoái ái nam ái nữ động lòng người kia đâu dễ dàng cho hắn chạy trốn, vung kiếm, bằng tốc độ nhanh nhất chém vào đầu Triệu Tử Văn, nhưng Triệu Tử Văn cũng không ngồi yên, dùng khuỷu tay chặn, tay còn lại hung hăng đánh tới mặt bộ khoái ái nam ái nữ. Ngay lập tức, bộ khoái vung kiếm cản lại, nhưng một quyền của Triệu Tử Văn với tốc độ và lực lượng kinh người khiến hắn bị đánh lui ra sau vài bước.

Bộ khoái ái nam ái nữ khinh miệt nhìn Triệu Tử Văn:

- Không nghĩ tới người còn có chút công phu, đáng tiếc so với ta còn kém xa lắm.

Triệu Tử Văn thầm giật mình, một đòn vừa rồi đã dùng toàn bộ lực lượng, có thể nói là nhanh, độc, chuẩn, nhưng không nghĩ tới yêu vật nọ lại dùng thế công kích ngăn cản tay phải hắn, hắn cũng không rõ yêu vật ra tay lúc nào.

Bộ khoái ái nam ái nữ lại nhắc tay công tới, Triệu Tử Văn lui về sau một bước nhưng kiếm vẫn bám sát, hắn bất đắc dĩ dùng khuỷu tay che chắn. Bang!!! Hắn không nghĩ tới tên yêu vật này lại dũng mãnh như thế, bị đánh lui ra sau vài bước, tên ái nam ái nữ tiếp tục đuổi theo. Triệu Tử Văn tự biết dùng song quyền đấu với kiếm chịu thiệt rất lớn, nhưng rơi vào đường cùng, hai tay đều dùng, tay trái đánh mặt, tay phải đánh bụng, bang, bang, bang. Bộ khoái ái nam ái nữ sử dụng kiếm dễ dàng hóa giải thế công của hắn.

Trong lòng Triệu Tử Văn âm thầm kêu khổ, nắm tay bị va chạm có chút bầm tím, nếu không phải là yêu vật kia sử dụng võ kiếm mà sử dụng kiếm, chỉ sợ chính mình đã thảm tử. Hắn bất đắc dĩ lui ra sau vài bước, đổi chân lấy đà, sau đó hung hăng tung một cước vào đầu bộ khoái, nhưng cũng lộ ra sơ hở hạ bàn.

Bộ khoái ái nam ái nữ ngồi xuống với tốc độ khó tin, rồi vọt tới trước mặt Triệu Tử Văn, dùng võ kiếm tận dụng sở hử trong nháy mắt đập vào đầu của hắn.

- A!!!

Triệu Tử Văn trực tiếp bị đánh ngã, thân thể vốn chưa khôi phục hoàn toàn lại chịu một kích vào đầu, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

- Hôm nay tha cho người, đừng để ta nhìn thấy một lần nữa!

Bộ khoái ái nam ái nữ nói xong liền xoay người rời đi, hai bộ khoái bên cạnh hắn căn bản chưa động thủ, đại khái biết rõ thực lực của yêu vật nọ, thấy yêu vật rời đi cũng đi theo sau.

Người xung quanh chứng kiến kinh hãi một trận, cũng may không bị đánh tới người mình.

- Ai nha...

Triệu Tử Văn tỉnh lại, bò lên, hai tay không ngừng xoa xoa đầu, miệng chửi mắng:

- Yêu vật chết tiệt, yêu vật chết tiệt, đừng để ta nhìn thấy.

Trong lòng Triệu Tử Văn suy sụp không thôi. Hắn từ nhỏ đã theo sư phụ học quyền Thái cùng TaeKwonDo, quyền pháp cùng sức mạnh của đôi bàn chân luyện tập rất mạnh mẽ, thành thạo, tự nhận thấy đánh một không thành vấn đề. Không ngờ hôm nay lại bị tên bộ khoái yêu vật chỉ dùng một tay phải, không đến vài hiệp đã đánh ngã hắn, khiến hắn không thể không cảm thấy bị sỉ nhục.

Tuy nhiên, Triệu Tử Văn phát hiện, với thân thủ này của bộ khoái, thế giới này hắn không có nội công gì đó, căn bản chỉ là công phu gia truyền. Nhưng cũng không biết tên yêu vật kia luyện thể nào có được tốc độ, lực lượng như thế, rất kinh người, hơn nữa đòn cuối cùng rất nghiêm trọng, hắn lại nắm chắc được lực lượng, không chế vừa đủ đánh ngất mình, quá lợi hại. Nếu là ở thời đại của mình, thực có thể thành võ đạo gia.

- Tiểu tử người còn chưa chết hả....

Lý Thiên Chính ngồi trước bàn sách cười nói

- Nếu ta đã chết, ai thay người đi làm thư đồng, còn không rót cho ta chén nước

Triệu Tử Văn ngồi thẳng người, cảm giác đầu đã đỡ nhiều, cũng may yêu vật đó không dùng toàn lực.

Lý Thiên Chính nghĩ đến việc Triệu Tử Văn thay mình đi làm thư đồng, nếu hấn chết, không hay ho cho chính mình, vội vàng đi lấy chén nước cho hấn.

- Triệu đại ca, huynh tỉnh chưa.

Bảo Nhi bưng đồ ăn đến, thấy Triệu đại ca tỉnh lại, vui vẻ nói.

Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi cười mà khuôn mặt đầy nước mắt, khẳng định bởi vì mình bị yêu vật đánh hôn mê nên mới khóc, đau lòng nói:

- Ta không sao, là muội mang ta về?

Bảo Nhi đem đồ ăn đặt trên bàn trúc, lắc đầu:

- Không, là Lý chương quỳ đưa huynh về

- A, lão nhân đó?

Triệu Tử Văn biết mình nói sai, vội sửa lại:

- Lý chương quỳ niên kỉ lớn như vậy, không ngờ khí lực vẫn mạnh, có thể công ta trở về.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Không Gian Màu Xám

Trong mắt Bảo Nhi cũng có vẻ không tin, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ban đầu muội không muốn để Lý chưởng quầy công huynh về, nhưng lão cố ý công, muội cũng không có cách nào. Không ngờ Lý chưởng quầy công huynh về thật nhẹ nhàng.

Thực nhẹ nhàng?

Triệu Tử Văn biết hẳn nặng gần 160 cân (1), một vị tráng hán công hãn cũng phải cố hết sức, vậy mà một lão già có thể công hãn trở về, Triệu Tử Văn thầm nghĩ, cảm giác Lý chưởng quầy quả thực không đơn giản, nhưng hẳn lại không đoán được lão là ai.

Bảo Nhi đưa đũa cho Triệu Tử Văn:

- Triệu đại ca, đều là muội hại huynh

Bảo Nhi cũng biết Triệu đại ca vì nàng mới phát sinh va chạm với bộ khoái, lại không nghĩ bộ khoái động thủ đánh người, còn đánh Triệu đại ca hôn mê, cứ nghĩ tới là đôi mắt lại đỏ lên.

Triệu Tử Văn an ủi:

- Bảo Nhi đừng khóc, muội xem ta có chỗ nào không tốt đâu?

Trong đôi mắt đẹp của Bảo Nhi lóe ra một giọt lệ trong suốt, bộ dáng đáng yêu, dịu dàng, khiến Triệu Tử Văn thật muốn ôm lấy an ủi.

Lý Thiên Chính cũng vội vàng khuyên giải, an ủi:

- Muội muội, muội nhìn hẳn khỏe mạnh như trâu thế kia, có chém cho mấy đao cũng không chết được.

Bảo Nhi phá ra cười khúc khích nói:

- Ca ca, muội không đồng ý ca về sau lại nói đại ca như vậy. Hôm nay đại ca còn giúp chúng ta mua một cái cửa hàng, đại ca là ân nhân của chúng

ta.

Bảo Nhi đã kể lại mọi việc Triệu Tử Văn làm hôm nay cho Lý Thiên Chính. Lý Thiên Chính hiện tại bội phục hẳn vạn phần, đáng tiếc là sắp phải đi, nghĩ vậy Lý Thiên Chính cũng có chút tiếc hận.

Bảo Nhi lúc này tươi cười như hoa lê gặp mưa, hương vị động lòng người, Triệu Tử Văn ngăm nhìn đến ngây cả người

Triệu Tử Văn ăn qua loa rồi ra khỏi phòng, bầu trời tối đen lóe ra ánh trăng thản nhiên, hấp dẫn Triệu Tử Văn bước ra ngoài.

Ra khỏi nhà cỏ liền thấy Tây hồ tuyệt mỹ, ban ngày Triệu Tử Văn có thể nhìn ngắm phong cảnh Tây hồ, hít thở không khí mát mẻ. Ở đây không có ô tô, không có khu công nghiệp, cảnh quan tuyệt đẹp, mê người, hết thấy đều tươi mát, tự nhiên. Nhưng Triệu Tử Văn vẫn thích gia đình của chính mình, dù sao ở đó cũng có người thân, bằng hữu đang chờ mình. Buổi tối Triệu Tử Văn có thể leo lên nóc nhà cỏ ngắm sao, hẳn thường nghĩ, không biết bố mẹ ở thế giới kia có đang xem sao hay không?

Triệu Tử Văn ra khỏi nhà cỏ, lẳng lặng nhìn không trung, tâm tư ngổn ngang.

- Triệu đại ca!

Một câu gọi bất thành linh thiếu chút nữa hù Triệu Tử Văn hồn vía lên mây.

Triệu Tử Văn ngạc nhiên nhìn Bảo Nhi đang ngồi bên cạnh, cô bé kia leo lên đây khi này vậy, còn lặng lẽ ngồi bên người mình mà mình không phát hiện.

Triệu Tử Văn nhìn cái mũi nhỏ của Bảo Nhi, cười mắng:

- Mọii muốn hù chết ta phải không? Đi kiểu gì mà không một tiếng động!!!

- Thực xin lỗi, người ta không phải cố ý dọa huynh

Bảo Nhi kéo tay Triệu Tử Văn nũng nịu nói.

Vừa mới đùa một chút mà sao cô bé này đã nghe có vẻ giận dữ thế, Triệu Tử Văn cảm giác bộ ngực vừa dậy thì của Bảo Nhi đang ma sát qua lại trên cánh tay của mình. Cảm giác mềm mại, khoái cảm theo cánh tay truyền đến, còn có mùi thơm thản nhiên phát ra từ thân thể Bảo Nhi, Triệu

Tử Văn có chút không kìm nổi cảm giác muốn phạm tội, thật sự là muốn hấp dẫn chết người ta mà!!! Nếu bản thân không kịp rút lui, như vậy thực sẽ phạm trọng tội, Triệu Tử Văn chỉ giả vờ lơ đãng rút tay ra.

- A...

Có thể Triệu Tử Văn rút tay hơi mạnh khiến Lý Bảo Nhi nhất thời không đứng vững, chân trượt té, ngã người xuống.

Triệu Tử Văn tay mắt lạnh lẽ, nhanh chóng đỡ lấy cái eo thon nhỏ của Lý Bảo Nhi, vừa vịn ôm Lý Bảo Nhi vào ngực. Nhưng như vậy càng khiến nàng thêm xấu hổ, bộ ngực sữa của Lý Bảo Nhi lại dán vào trước ngực Triệu Tử Văn. Sự mềm mại, co giãn này khiến khoái cảm càng thêm mãnh liệt, mùi thơm của cơ thể Lý Bảo Nhi truyền thẳng tới lỗ mũi Triệu Tử Văn. Mà cơ ngực rắn chắc của Triệu Tử Văn cũng dán vào trước ngực Lý Bảo Nhi, Lý Bảo Nhi cảm giác ấm áp khi được ôm ấp, giống như đang ở trong một nơi an toàn, hơi thở nam tử của Triệu Tử Văn phả vào khiến Lý Bảo Nhi tai mặt đỏ hồng. Hai người mặt đỏ, tim đập hỗn loạn, hô hấp dồn dập, nhịp đập con tim dường như không ngừng gia tốc như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hai người xấu hổ, không biết nên làm gì, nên nói gì, vì vậy vẫn duy trì tư thế này.

Bỗng nhiên nghĩ lại, nơi này là thế giới cổ đại, nữ tử cổ đại rất coi trọng trinh tiết của mình, Lý Bảo Nhi vừa mới bị mình bế, sẽ không trước tiên là giết mình sau đó tự sát chứ Triệu Tử Văn vội buông tay, chột dạ nói với Lý Bảo Nhi:

-Bảo Nhi, vừa rồi là ta nhất thời không cẩn thận.

- Triệu đại ca, đừng nói, mắc cỡ chết

Khuôn mặt Lý Bảo Nhi đỏ ửng, bưng mặt chạy trốn.

Triệu Tử Văn nhìn thân ảnh của Bảo Nhi cười ha hả, lại nhớ tới cha mẹ hần, trong lòng âm đạm buồn bã. Nhìn thế giới xa lạ, hần bỗng nhiên nghĩ ra một câu ca, lẳng lặng hát:

- Thì ra không phải trắng mà chính là đen

Chỉ có điều ông trời thực sự cho rằng

Phải say mà vẫn tỉnh táo

Phải phạm tội trong khi vẫn là vô tội
Phải kiên cường quá lâu thật mệt mỏi
Muốn ôm lấy người mình yêu mà ngủ thật sâu
Gió bão cuốn đến, trong sự hung hãn có một kiểu vẻ đẹp
Trái tim đã chết đau đớn đến không còn cảm giác
Không gian một màu xám xịt, tôi là ai
Không thể nhớ được hạnh phúc có mùi vị gì
Không còn đường để rút lui
Em là ai, tại sao lại khóc vì tôi

(2)

Bài ca này cứ như thể chuyên viết về Triệu Tử Văn vậy. Đi tới thế giới này, hẳn như mất đi trí nhớ trước đây, không biết rốt cuộc hẳn là ai, càng không nhớ được tư vị của hạnh phúc. Triệu Tử Văn nhìn không trung màu xám, khàn khàn hát, lơ đãng rớt một giọt nước mắt. Giọt lệ trong suốt sáng tỏ dưới ánh trăng lóa ra hào quang rực rỡ.

- Bảo Nhi sao lại tới đây sớm như vậy

Triệu Tử Văn đợi đến lúc ánh dương quang chiếu rọi, phơi nắng một chút rồi mới thông thả đứng lên, thấy Bảo Nhi không có ở nhà, lại đoán sáng sớm nàng hay tới đây, vì thế hôm nay mới gặp mặt.

- Dạ....

Bảo Nhi nhớ lại tiếng ca u nhã, ưu thương tối hôm qua, giờ lại gặp bộ dáng phóng đãng không kiềm chế của hẳn, trong mắt đầy tình cảm dịu dàng.

Triệu Tử Văn thấy Bảo Nhi đã đi tới quầy thuốc, thuốc trong hộp cũng đã lấy ra, trông tiệm cũng đã có vài phần bộ dáng của tiệm giày:

- Bảo Nhi, muội cũng thật có khả năng, nhanh như vậy đã làm xong rồi.

Bảo Nhi ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng vui mừng khó tả, nhẹ nhàng nói:

- Không có gì, muội chỉ dậy sớm thôi mà.

Triệu Tử Văn thấy hiệu thuốc bắc chỉ có một mình Bảo Nhi liền hỏi:

- Sao không thấy Lý chương quầy?

Bảo Nhi nói:

- Lý chương quỳ đã lên núi hái thuốc, lão nói phải hai, ba tháng mới quay về.

Lão cũng không nói hiệu thuốc còn thuốc gì, lão nhân này thực cổ quái, đi hai, ba tháng mà không sợ chết đói.

Triệu Tử Văn tìm cái ghế dựa ngồi xuống, nhìn qua tiệm thuốc bắc đã thay đổi hoàn toàn sau khi Bảo Nhi quét dọn, cảm thấy rất thoải mái, thanh tịnh:

- Khi nào khai trương cửa hàng?

Bảo Nhi để một cái nôi lên quỳ, phía dưới là một rổ giày lớn, cười nói:

- Hôm nay có thể, nhưng muội chưa nghĩ ra tên tiệm. Triệu đại ca bác học đa tài, hay là nghĩ cho muội một cái tên đi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Quảng Cáo

Triệu Tử Văn nghĩ một hồi, tròng mắt chớp lóe, nói:

- Hay gọi là tiệm giày Tử Vũ Hiên

- Tử Vũ Hiên?

Bảo Nhi lắc đầu nói:

- Tuy rằng nghe rất êm tai, nhưng tên tiệm giày nào cũng chỉ có hai chữ.

Triệu Tử Văn cười cười:

- Ta biết, cho nên ta mới chọn tên có ba chữ, như vậy dễ lưu lại ấn tượng cho người khác, để sau này người ta quay lại mua, hơn nữa cũng là hình thức quảng cáo.

- Quảng cáo?

Bảo Nhi tự hỏi một lát, cũng hiểu được đạo lý trong đó, vui vẻ nói:

-Muội biết rồi, chính là để hấp dẫn ánh mắt của khách hàng, vậy gọi là tiệm giày Tử Vũ Hiên

Bảo Nhi nói xong liền làm ngay, lấy ra văn phòng tứ bảo, nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu đại ca, huynh tới viết đi.

- Huynh viết?

Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười ha hả nói:

- Ta viết bút lông rất kém, Bảo Nhi muội tự viết vẫn tốt hơn.

Triệu đại ca văn chương, học thức đều xuất sắc, vì sao lại không viết bút lông tốt, Bảo Nhi cuối cùng phải tự mình động thủ, chuẩn bị bút nghiên thật tốt, bàn tay như rồng bay phụng múa xoát xoát vài cái đã viết xong, Triệu Tử Văn nhìn qua...chữ viết thanh lịch, xinh đẹp, chân thành từ đáy lòng giơ ngón tay cái lên:

- Không ngờ Bảo Nhi muội viết đẹp như vậy.

Bảo Nhi vui vẻ nói:

- Không có gì, so với ca ca, muội còn kém xa lắm.

Triệu Tử Văn dán tờ giấy lên trên bảng hiệu, rồi treo bảng hiệu lên. Bảo Nhi thấy hăn bận rộn làm việc, trong lòng nhẹ nhàng dâng lên cảm giác ngọt ngào

- Đại công cáo thành

Triệu Tử Văn nhìn cửa hàng giày, cùng với bảng hiệu của cửa hàng, trong lòng thực thoải mái. Rốt cục Bảo Nhi đã tốt rồi, mình cũng an tâm tới Hoa phủ làm thư đồng, coi như báo đáp ân chiếu cố của nàng.

Rất nhiều người trên phố chú ý tới tiệm giày mới khai trương này, nhìn cái tên có vẻ văn nhã ngược lại với cửa hàng, vì thế ai cũng dừng lại trước cửa hiệu vài giây. Triệu Tử Văn vui vẻ nghĩ thầm, đây chính là hiệu quả mà ta muốn, để tất cả mọi người nhớ kỹ tiệm giày này.

Bảo Nhi vui vẻ nắm góc áo Triệu Tử Văn, đột nhiên nghĩ tới, nếu tiệm giày buôn bán không tốt thì làm sao, đến lúc đó chỉ còn mười lượng bạc, sợ rằng lộ phí cho ca ca lên kinh thi sẽ không đủ, làm sao mình lại không nghĩ tới việc ấy. Ngay lập tức, trong lòng tràn ngập lo lắng, nàng kéo kéo áo Triệu Tử Văn:

- Triệu đại ca, nếu cửa hàng chúng ta buôn bán không tốt thì phải làm sao?

Triệu Tử Văn thấy đôi mắt đẹp mọng nước, bộ dáng khổ sở động lòng người, khiến trong lòng run lên, vội vàng cười an ủi:

- Muội chẳng lẽ không tin tưởng năng lực của ta, cho dù không tin ta, cũng phải tin tưởng chính mình. Ta dám nói giày của muội xếp thứ hai, không ai dám xếp thứ nhất. Chúng ta chắc chắn thành công.

- Triệu đại ca lại khoe khoang rồi

Bảo Nhi lau nước mắt cười nói

Triệu Tử Văn cười ha hả đẩy vẻ vô lại. Bảo Nhi nhìn thấy tim lại đập nhanh, sắc mặt ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

Nhìn hai má Bảo Nhi đỏ như son, hai tròng mắt hăn phát sáng, trong ánh mắt ẩn chứa anh khí cứng cỏi, hơn nữa khuôn mặt huyền non nớt của nàng

khiến Triệu Tử Văn thầm hứa với bản thân, nhất định phải giúp cô bé đáng thương này phát triển tiệm giày thật tốt.

Triệu Tử Văn cẩn thận quan sát cửa hàng đối diện, cảm giác tiệm giày của Bảo Nhi thiếu cái gì đó, đúng lúc nhìn thấy đôi câu đối của cửa hàng đối diện, ánh mắt lập tức sáng ngời. Điểm yếu là ở kia, người ở triều đại này rất thích câu đối, cửa hàng nào ngoài cửa cũng có một bộ câu đối. Hẳn vội vàng lấy giấy đỏ cùng bút lông đưa cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi hiểu ý của Triệu đại ca, tiếp nhận bút lông trong tay Triệu đại ca, chỉ thấy Triệu đại ca suy nghĩ một lát, chậm rãi thì thầm:

- Nam Thông Tiên Bắc Thông Tiên Nam Bắc Thông Tiên Thông Nam Bắc

Vế trên này lợi dụng sự đồng âm của ngôn ngữ, văn tự, quan hệ đồng nghĩa, sử dụng một câu đề cập đến hai nội dung khác nhau, một từ biểu đạt hai ý nghĩa, có thể thấy được để đối lại là cực kỳ khó khăn. Bảo Nhi nhìn câu đối vừa viết xong, nhẩn mặt nhíu mày suy tư, trầm tư nửa ngày rồi lắc đầu:

- Câu đối này một từ hai ý nghĩa, đồng âm đồng nghĩa, quả thực đối lại rất khó khăn.

Đây chính là một tuyệt đối truyền lưu thiên cổ, từ khi xuất hiện vế đối tới nay còn chưa có người đối được, đối không được cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Triệu Tử Văn cười nói:

- A, câu đối này huynh chỉ ngẫu nhiên nghĩ ra, để huynh đem dán bên ngoài.

Cửa hàng khai trương, bắt đầu phải hoành tráng, thường phát ra vế đối, Bảo Nhi cũng chuẩn bị bạc để xin câu đối, nhưng không ngờ Triệu Tử Văn dễ như trở bàn tay, thay nàng tiết kiệm một chút chi tiêu.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn ra vế trên xong đem nó dán ra cửa. Lúc quay lại nàng trách:

- Triệu đại ca, huynh còn chưa đọc vế dưới.

- Vế dưới?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đó là một tuyệt đối, không có vế dưới

-A

Bảo Nhi cả kinh nói:

- Cửa hàng này khai trương, chỉ có vẽ trên....

Triệu Tử Văn nhéo mũi nàng cười nói:

- Cái này là để quảng cáo, nếu viết đầy đủ hai vế, người khác sao có thể lưu tâm. Chúng ta chỉ đưa ra vế trên, để lữ người tự nhận là tài tử đến đối, như vậy một truyền mười, mười truyền trăm, có thể đề cao danh tiếng, biết không.

Bảo Nhi thần sắc xấu hổ, hiểu ra nói:

- Hóa ra là như thế, cứ như vậy tiệm giày của chúng ta ai ai cũng biết.

Triệu đại ca, huynh làm sao lại nghĩ ra?

- Chúng ta?

Triệu Tử Văn cười thâm đặng nói:

- Đúng vậy, tiệm giày của chúng ta, người qua đường ai cũng biết, đến lúc đó muốn không đắt hàng cũng không được

Hắn cố ý nói từ “chúng ta” thật to

Bảo Nhi ý thức được nàng lại nói sai, lại thấy Triệu đại ca cười xấu xa, bên tai đỏ hồng như bị đốt, cúi đầu thẹn thùng vô hạn mắt:

- Triệu đại ca thật đáng ghét.

Cũng không biết vì cái gì, sau chuyện hôm qua, Triệu Tử Văn cảm giác Bảo Nhi càng thêm gần gũi với hắn, hơn nữa còn có vài tia tình cảm khác thường, cảm giác rất tinh tế, không thể phân biệt rõ ràng.

Câu đối dán ra trong chốc lát đã hấp dẫn rất nhiều thư sinh đến. Các tài tử cầm quạt ngọc trong tay, rung đùi đắc ý cân nhắc, suy nghĩ nửa ngày vẫn cau mày, không nghĩ ra, vô lực thở dài, đành phải ghi nhớ vế trên để về nhà chậm rãi suy nghĩ.

Tuy rằng tài tử chỉ biết khoe khoang tài văn chương, nhưng tinh thần học tập quả thật đáng tán dương, Triệu Tử Văn chợt nảy ra một ý, quay lại ghé vào tai Bảo Nhi thì thầm:

- Chúng ta đi viết bố cáo, nếu ai có thể đối được vế trên, lập tức thưởng năm lượng bạc.

Triệu Tử Văn tuy tin tưởng tuyệt đối này hẳn không ai có thể đối ra, nhưng vẫn không dám cam đoan, cho nên chỉ nói năm lượng. Triệu Tử Văn biết có thưởng sẽ hấp dẫn hơn, độ tuyên truyền càng mạnh, có lẽ không đến hai ngày sẽ nổi tiếng.

Bảo Nhi rất bội phục thủ đoạn của Triệu Tử Văn, tự nhiên gật đầu đáp ứng. Khi Bảo Nhi dán thông báo giải thưởng, đám tài tử lại càng hứng chí, thề phải đối cho ra. Triệu Tử Văn tự tin cười cười, đám tài tử quen sống phóng túng kia tuyệt đối không thể đối ra, chỉ là một công cụ tuyên truyền của hắn mà thôi.

Đám người trên đường từng người từng người bị hấp dẫn tới đây. Bảo Nhi đếm sơ qua có cả trăm người, tiệm giày Tử Vũ Hiên quả thực chật như nêm cối.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lý Thanh Chiêu, Lý Quả Phụ?

Triệu Tử Văn trừng mắt nhìn Bảo Nhi:

- Thấy chưa, cứ theo tình hình này, chỉ vài ngày nữa, cửa hàng của chúng ta sẽ nổi tiếng.

Thông qua một chút mưu kế của Triệu Tử Văn, Bảo Nhi cũng đã học được chút ít thủ đoạn buôn bán, biết được cái quan trọng nhất của cửa hàng là.....nổi tiếng, thấy cửa hàng đông khách như vậy, nàng kích động cầm lấy góc áo Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười nhạt, vỗ vỗ mu bàn tay Bảo Nhi, nói:

- Trò hay còn ở phía sau, nhất định sẽ khiến muội ngạc nhiên vui mừng.

Bảo Nhi rất bội phục Triệu đại ca, gật đầu lia lịa:

- Muội tin tưởng huynh, Triệu đại ca.

Đám người ở bên ngoài nhìn vào trong cửa hàng, thấy một nữ tử đang nói nhỏ cùng một vị thư đồng cao lớn, bộ mặt tuấn lãng, không khỏi tán thưởng trời tạo một đôi. Bảo Nhi thấy ánh mắt khác thường của đám người, mặt đỏ ửng, ngượng ngùng.... quay đi.

Tài tử lòng dạ hẹp hòi, thấy đại mỹ nhân làn da trắng trẻo, hồng hào, thướt tha, điệu đà, tiếng nói dịu dàng như xuân phong thổi qua mặt như vậy lại gả cho một thư đồng nho nhỏ, tất cả đều oán hận, trong lòng bất bình tới cực điểm, có chút ghen tị lắc cây quạt nhỏ trong tay, phe phẩy như muốn thổi đi tức giận trên mặt.

Triệu Tử Văn thấy nhóm tài tử nhìn vào, liền sửa sang lại bộ dạng thư đồng, trong lòng rất thoải mái. Hoàn hảo, tối hôm qua Bảo Nhi đã làm cho hẵn cái mũ thư đồng, trong mắt mọi người không còn ánh kì dị. Lý Thiên Chính hôm qua tranh thủ tới Hạ phủ, nghe nói phu nhân Hạ phủ bắt đầu có

chút không chịu, tuy nhiên nghe nói Triệu Tử Văn đẹp trai, bất phàm, liền cho phép hẳn tới thử một lần. Triệu Tử Văn đương nhiên rất tự tin thực lực của mình, chỉ là một cái thư đồng nho nhỏ, trước tiên cứ đội mũ thư đồng cũng chẳng sao.

- Mau nhìn, mau nhìn, kia không phải đại tài nữ Hàng Châu, Lý tiểu thư sao?

- Đúng vậy, Lý tiểu thư sao lại đến đây, chẳng lẽ cũng là vì câu đối này mà đến?

Các tài tử hưng phấn khó có thể nói nên lời, Triệu Tử Văn thậm chí cảm thấy kỳ lạ, vị Hàng Châu đại tài nữ này có ý gì? Thời cổ không phải nói nữ tử vô đức sao? Nàng lại còn dám tự xưng là đệ nhất tài nữ, chẳng lẽ không sợ chủ nghĩa giai cấp phong kiến, nam quyền sao?

Đám người tách ra thành một con đường, chỉ thấy một nữ tử chậm rãi bước tới. Nàng ước chừng mười tám, mười chín tuổi, hàng mi như lá liễu, mặt hoa, da phấn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, thân mặc một bộ váy trắng yêu kiều. Động tác của nàng u nhã, hành động nhẹ nhàng như liễu trong gió, trời sinh một loại khí chất lạnh nhạt, điềm tĩnh, tất cả mọi người trước mặt nàng đều im lặng.

Triệu Tử Văn cũng có chút hứng thú đối với mỹ nữ, đi ra ngoài cửa hàng, muốn xem nàng có vài phần học thức hay không, có thể đối được tuyệt đối này không.

Lý tiểu thư đứng cân nhắc nửa ngày, mày liễu nhíu chặt, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm câu đối, sự cố chấp quả thật khiến người ta khâm phục.

- Vị tiểu thư kia là ai?

Một người vừa tới xem náo nhiệt hỏi tài tử bên cạnh.

- Nàng mà người cũng không biết?

Vị tài tử kia kinh ngạc một chút, rồi kêu ngạo nói

- Nàng là nhất đại tài nữ của Hàng Châu chúng ta, tên là Lý Dịch An.

- Ai? Lý Dịch An, Lý quả phụ !!!

Tài tử kia thanh âm không lớn, nhưng lỗ tai linh mẫn của Triệu Tử Văn nghe xong, kích động kêu to.

Nếu là người Trung Quốc, không ai không thể biết nàng, Lý Dịch An chính là Lý Thanh Chiếu. Thời trung học của Triệu Tử Văn, nữ sinh trong lớp tôn sùng nhất chính là Lý Thanh Chiếu, coi Lý Thanh Chiếu như thần tượng, suốt ngày học theo nàng, mà Triệu Tử Văn thì sau lưng trêu chọc nàng khắc phu, lúc tuổi già hối hận mới lấy tên là Lý quả phụ. Triệu Tử Văn nhất thời kích động, hô ra tên hiệu thường gọi của nàng thời đi học.

- Người...

Cho dù Lý Thanh Chiếu tính cách ôn hòa thế nào, nghe thấy người khác nói mình là quả phụ cũng khó có thể không phẫn nộ. Lý Thanh Chiếu tức giận, hai vai lạnh run, đôi mắt đẹp như phun lửa, tiểu nha hoàn bên cạnh nàng cũng tức giận nắm chặt tay, như muốn đánh với hấn một trận.

Đám tài tử mướn mộ Lý Thanh Chiếu lại tức giận tới đỏ mặt, nắm những cây quạt nhỏ, như chuẩn bị tiến tới đánh Triệu Tử Văn. Nhưng bọn họ dù sao cũng là người đọc sách, sao có thể so đo với gã thư đồng nho nhỏ, sát khí trong mắt bắn ra cũng đủ giết chết gã thư đồng kia mấy trăm lần.

Triệu Tử Văn trong lòng thầm kêu khổ, vốn muốn lưu lại ấn tượng tốt với Lý tài nữ, nhưng lại nhất thời mau miệng, trù nàng thành quả phụ, nếu mẹ hấn biết, không chém chết hấn mới là lạ. Ánh mắt từ bốn phía đều nhìn hấn, hấn chỉ kiên trì cười ha hả nói:

- Ai nha, ta ở đây gọi Lý quả phụ nhà bên, các người nhìn ta làm gì.

- Hừ, đồ vô sỉ

Lý Thanh Chiếu khẽ hừ một tiếng, thấy hấn là một người vô sỉ như vậy, cũng không muốn so đo, tiểu nha hoàn bên cạnh cũng hung hăng nhìn hấn.

Gặp gã thư đồng da mặt dày như vậy, các tài tử cũng coi rẻ, quay đầu tiếp tục xem tuyệt đối kia.

Triệu Tử Văn trán toát mồ hôi lạnh, sao lại không hay như vậy, không ngờ lại mắng tài nữ của Trung Quốc cổ đại, Lý Thanh Chiếu. Triệu Tử Văn ngẫm lại cảm thấy mình có chút thái quá...nếu mẹ hấn ở đây, xem có giết hấn hay không. Mẹ hấn tuy là một giáo sư tạo hình mỹ thuật, nhưng lại rất thích văn hóa lịch sử, lại đặc biệt sùng bái Lý Thanh Chiếu, trong thư phòng đều là sử ký cùng thi tập của Lý Thanh Chiếu. Triệu Tử Văn tự nhiên cũng chịu ảnh hưởng của mẹ, đều rất quen thuộc đối với lịch sử và các

nhân vật Tống triều. Nghĩ lại hẳn cũng có chút bực mình, Lý Thanh Chiêu này hẳn phải ở Sơn Đông, Tế Nam, như thế nào lại chạy đến Hàng Châu?

Cửa hàng cũng đã có vài người đến mua hài, Bảo Nhi vội vàng giới thiệu kiểu dáng, không phát hiện chuyện bên ngoài, Triệu Tử Văn thở phào, hoàn hảo, không bị Bảo Nhi nhìn thấy bộ dáng chật vật của hẳn.

Lý Thanh Chiêu vẫn đứng không nhúc nhích ở trước cửa, dường như có cảm giác không đối được không đi. Trong mắt những người đến đây trước không còn câu đối gì, tất cả đều dùng ánh mắt lang sói nhìn thân hình xinh đẹp của Lý Thanh Chiêu, khiến Lý Thanh Chiêu có chút khó chịu, khuôn mặt hơi biến, nhưng vẫn giả bộ thanh tao, chính trực, nhìn không chớp mắt, chiếc quạt gấp khẽ lay động, ra vẻ tài tử phong lưu.

Triệu Tử Văn trong lòng thầm mắng, giỏi cho một lũ ngụy quân tử. Tiếp đó hẳn lại khẽ liếc Lý Thanh Chiêu, thấy nàng nhìn không chớp mắt, con mắt đẹp thâm thúy như sao trời, làn gió nhẹ thổi bay tà áo nàng, khí chất thoát tục khiến người ta say đắm, còn cả thân hình hoàn mỹ kia nữa. Triệu Tử Văn nhìn cảm thấy trong lòng rung động một hồi, không nghĩ tới Lý Thanh Chiêu lại là một quốc sắc thiên hương như thế này.

Nếu mẹ ta biết ta thấy được Lý Thanh Chiêu, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào. Triệu Tử Văn nhớ tới mẹ mình, trên mặt lại có chút âm đạm, bỗng nhiên nghĩ tới, Lý đại tài nữ hiện tại hẳn mới mười bảy, mười tám tuổi, như vậy hiện tại khoảng vào năm 1101, thời kì Bắc Tống mạt.

Triệu Tử Văn vui sướng vô hạn. Sau khi tới thế giới này, Triệu Tử Văn tự nhiên không biết chính xác thời gian, chỉ biết là hoàng đế đương nhiệm của Kinh Quốc tại vị đã 16 năm, tuy rằng thời đại này hẳn có thể đoán ra đại khái là thời kì đời Tống, nhưng không thể quả quyết, hôm nay thấy được đại tài nữ Lý Thanh Chiêu, mới phán đoán ra thời gian lịch sử.

Lý Thanh Chiêu lại cau mày, sợi tóc cũng động mồ hôi, lắc đầu thở dài:

- Câu đối này rất khó, ta không đối được.

Tài tử phía sau thấy đại tài nữ Hàng Châu cũng nói không thể đối, chỉ lắc đầu cảm thán, người ra vẻ trên học vấn thật phi thường.

Triệu Tử Văn thầm nở nụ cười, thiên cổ tuyệt liên này mà Lý tài nữ cũng không đối được, có thể thấy, ở Đại Kinh quốc hẳn không có người nào đối

được. Quảng cáo này có lẽ sẽ vang vọng cả nước, nói không chừng còn có thể làm mấy chi nhánh ở Kinh quốc, một tiệm giày, một bộ tuyệt đối, cái này thật sự là..... Triệu Tử Văn hoàn toàn phát huy tinh thần tự sướng....

Lý Thanh Chiêu khẽ dậm chân vài bước rồi đi vào trong quầy, cười nói với chưởng quầy Bảo Nhi:

- Xin hỏi chưởng quầy, câu đối này là vị tiên sinh nào viết?

Bảo Nhi thấy Lý tài nữ đến trước mặt, trong lòng có chút khẩn trương, vụng trộm liếc Triệu Tử Văn một cái, thành thực chỉ vào hần nói:

- Là vị công tử này sáng tác.

- Hần?

Lý Thanh Chiêu nhìn theo hướng Bảo Nhi chỉ, thấy được sắc mặt vô si vừa rồi, trong lòng có chút kinh ngạc, người vừa vô lễ như vậy, trước mặt mọi người nói mình là quả phụ, đâu có giống tài tử tao nhã. Nàng cười lạnh nói:

- Hần cũng có thể làm ra tuyệt đối bức này, không biết là đoạt được ở đâu

Triệu Tử Văn nghe nàng cười nhạo mình, vừa rồi quả thật mình không đúng, liền ôm quyền áy náy nói:

- Vừa rồi tại hạ nhất thời nói sai, mong Lý tiểu thư lượng thứ.

Bảo Nhi đứng cạnh Triệu Tử Văn, mắt mở to, căn bản không hiểu họ nói cái gì, tuy nhiên cũng đoán được đại khái, trong lòng có chút lo lắng, Triệu Đại Ca sao lại đắc tội Lý tiểu thư, nếu chọc giận nàng thì không biết làm sao cho phải.

- Hừ

Lý Thanh Chiêu thấy hần có vài phần thành ý, nhẹ nói:

- Nếu về sau người tiếp tục nói bậy, ta sẽ không tha cho người.

- Vâng.... về sau sẽ không như vậy

Triệu Tử Văn biết thời này, trình tiết của nữ tử còn quan trọng hơn so với tính mạng, quả thật mình rất không đúng, vội cúi đầu nịnh hót nói.

- Hừ

Lý Thanh Chiêu hôm này thực sự giận, nhìn tính khí vốn bình tĩnh, dịu dàng của nàng, có thể thấy được câu nói “Lý quả phụ” đã kích lớn thế nào

đối với nàng. Nếu để mọi người biết nàng khắc phu, ai còn dám quan hệ với nàng, không khác gì chửi bới trình tiết của nàng. Lý Thanh Chiêu chỉ hi vọng tài tử bên ngoài không mang nàng làm đề tài bàn tán.

- Câu đối này người lấy được ở đâu?

Lý Thanh Chiêu vốn không muốn nói chuyện cùng thư đồng vô sĩ này, nhưng nàng rất tò mò, vì vậy nhịn sự tức giận, chậm rãi nói.

- A, câu đối này là từ một vị tiên sinh đọc ra

Triệu Tử Văn trợn mắt nói bậy bạ.

Lý Thanh Chiêu nhìn Triệu Tử Văn, bất giác tiến tới vài bước hỏi:

- Vị kia ở đâu, có thể nói cho ta biết không, ta muốn thỉnh giáo hẩn một chút.

Chẳng lẽ cô nàng này muốn chiếm tiện nghi của mình, Triệu Tử Văn thấy nàng đến gần liền tự hỏi. Lý Thanh Chiêu ưỡn bộ ngực sữa ngạo nghễ, khuôn mặt trắng nõn có vài tia tức giận hồng lên. Lý Thanh Chiêu xinh đẹp như hoa, mặc dù khuôn mặt đẹp giận dữ tái đi một chút nhưng vẫn có phong vận mê người. Trái tim Triệu Tử Văn đập mạnh, cảm giác có chút khó tin, đại tài nữ trong lịch sử không ngờ lại là một đại mỹ nhân.

- Đã chết

Triệu Tử Văn đâu biết ai là chủ nhân của thiên cổ tuyệt đối, liền nói bừa.

- Người, tên thư đồng vô lễ, lại dám chửi bới lão tiên sinh tài học bất phàm đó

Lý Thanh Chiêu tôn sùng vị tiên sinh tài học cao thâm như thần linh, thấy hẩn làm nhục tiên sinh, cả giận nói.

Ta ngất, lịch sử không phải nói Lý Thanh Chiêu ôn hòa sao? Như thế nào lại không khác mù đàn bà chanh chua? Thấy nàng gây sự, hẩn lạnh nhạt nói:

- Ông ta vốn đã chết, chẳng lẽ cô muốn ta đào ông ấy lên nói chuyện với cô sao?

- Người

Lý Thanh Chiêu chưa từng gặp qua người vô sĩ như vậy, phẫn nộ, khinh bỉ nói:

- Thật không hiểu người là thư đồng trong phủ nào, lễ phép cơ bản cũng không biết, không giống người đọc sách. Nếu lão tiên sinh kia thực sự mất, phải nói là lão đã qua đời

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi, đừng để ý tiểu nhân vô sỉ kia.

Tiểu nha hoàn bên cạnh Lý Thanh Chiếu nói.

- Đi...

Lý Thanh Chiếu biết hỏi cũng không được gì, cũng không muốn ở một chỗ với tiểu nhân, gật gật đầu cùng nha hoàn chuẩn bị rời đi.

- Không tiễn !!!

Triệu Tử Văn lạnh lùng nói, nếu không phải hấn không thích đối nghịch cùng nữ nhân, càng không quen ăn nói thô thiển trước mặt nữ sinh, chỉ sợ đã ân cần thăm hỏi mẹ nàng rồi (tức là chửi mẹ nàng đó mà).

Bảo Nhi không nghĩ Triệu đại ca cùng Lý tiểu thư xích mích như vậy, liền ghé vào tai hấn nói khẽ:

- Triệu đại ca, đừng nói nữa.

Tài tử ở bên ngoài thấy không khí bên trong căng thẳng cũng có chút rục rịch. Có điều thấy Triệu Tử Văn thân thể cao lớn, làm anh hùng cứu mỹ nhân đương nhiên là tốt, nhưng anh hùng không phải ai cũng dám.... tên bản chim đầu đàn, cũng không ai nguyện làm chim đầu đàn, tất cả chỉ ở bên ngoài nhìn vào, trong lòng cũng không thực lo lắng, tên tiểu thư đồng này thế nào cũng không dám mạo phạm Lý đại tài nữ.

- Hừ

Lý Thanh Chiếu lại hừ một tiếng:

- Tiểu Ngọc, chúng ta đi.

Triệu Tử Văn trong lòng thầm mắng, tròng mắt vừa chuyển, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, vội chặn lại nói:

- Lý tiểu thư có biết Triệu Minh Thành hay không

- Ta cùng Triệu công tử quen biết đâu có quan hệ gì với người, nếu người tiếp tục giằng co, ta gọi bộ khoái tới bắt, xử tội người

Lý Thanh Chiếu lôi tiểu nha hoàn bước nhanh ra ngoài.

Thực sự có Triệu Minh Thành? Thật là hảo tâm không có hảo báo, nếu người thành quả phụ, đến lúc đó cũng đừng trách ta. Triệu Tử Văn đấu

khẩu với nàng nửa ngày, cảm giác có chút mệt mỏi, tìm cái ghế ngồi xuống.

Bên ngoài, Lý tài nữ đã đi, văn thơ đối ngẫu cũng không ai đối được, tiếp tục si ngốc tại đây cũng không lý thú gì, lần lượt rời đi.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn có chút mệt mỏi, đứng ở phía sau nhẹ nhàng xoa bóp bả vai hắn:

- Triệu đại ca, sao huynh lại tranh chấp với Lý tiểu thư. Nàng là tài nữ Hàng Châu, cũng là con gái của đương kim Lễ bộ Thượng thư Lý đại nhân, chúng ta không thể đắc tội.

Lễ bộ Thượng thư? Không phải cha nàng chỉ là một viên ngoại sao, mặc dù cũng không sai khác nhiều, nhưng không nghĩ tới triều đại thay đổi, nhân vật lịch sử cũng thay đổi ít nhiều. Triệu Tử Văn giật mình, nhớ tới sự sùng bái của mẫu thân với Lý Thanh Chiếu, trong lòng lại thầm khó chịu, mặt không chút thay đổi ừ một tiếng.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca có chút không vui, tưởng bị Lý tài nữ mắng khiến cho tức giận, cũng không biết làm thế nào an ủi hắn, chỉ có thể ở phía sau nhẹ nhàng giúp hắn xoa bả vai. Triệu Tử Văn vô cùng thoải mái, lẳng lặng tựa vào ghế ngủ.

Phụ Lục:

Lý Thanh Chiếu, người Tế Nam, tỉnh Sơn Đông. Bà là con gái của học giả kiêm nhà viết tản văn Lý Cách Phi, mẹ bà cũng là người thông thạo văn chương. Năm 18 tuổi, bà kết hôn với thái học sinh Triệu Minh Thành (1801 - 1129), là một nhà khảo chứng kim thạch học nổi tiếng và là con trai Tế tướng Triệu Đĩnh. Cưới xong, chồng bà đi làm thái thú ở Lai Châu, Truy Châu, bà được đi theo.

Trong cảnh giàu sang quyền quý, mỗi khi rảnh việc quan, hai vợ chồng cùng nhau xướng họa thơ văn, thu thập chỉnh lý sách vở, họa phẩm, các áng văn trên đá, trên đồng...

Năm 1127 quân nhà Kim chiếm Khai Phong, bắt giữ cả hai vua nhà Tống là Thượng hoàng Tống Huy Tông và Tống Khâm Tông, nam bắc Hoàng Hà lần lượt rơi vào tay quân Kim, nhiều quan lại trong triều đình nhà Tống phải chạy xuống phía nam, vợ chồng bà cũng chạy xuống phía nam Hoài Hà.

Trong lúc loạn lạc, Triệu Minh Thành được lệnh làm thái thú Hồ Nam, nhưng trên đường đi nhậm chức thì bị cảm và chết ở Kiến Khang (nay là Nam Kinh). Chồng bà ốm chết mà quân Kim cứ tràn xuống tấn công, khiến bà cũng như triều đình nhà Tống cứ phải nay đây mai đó. Hàng châu, Việt Châu, Đài Châu, Kim Hoa... là những vùng miền bà đã lần lượt trải qua, sống một mình trong cảnh cô tịch, khốn đốn cho đến khi già yếu rồi qua đời.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Không Phải Người Đã Chết Sao?

Mặt trời lặn dần về phía tây, bầu trời lúc này chỉ còn lại những áng mây đỏ rực, ánh chiều tà chiếu trên con đường lóe ra hào quang màu tím. Con phố phồn hoa không còn rộn ràng, nhốn nháo như ban ngày nữa, chỉ còn vài người đi lại, vài người trầm ngâm suy nghĩ.

Triệu Tử Văn bị ánh trời chiều chiếu lên mặt, cảm giác thật ấm áp. Hắn thong thả mở mắt, thấy bên ngoài cửa hàng chỉ còn lại vài người, Bảo Nhi đang ngồi ở quầy thu ngân. Hắn lặng lẽ tiến vào quầy, cười cười trêu Bảo Nhi:

- Hôm nay bán được nhiều không, có kiếm được của hồi môn không Bảo Nhi.

Bảo Nhi bị Triệu Tử Văn làm hoảng sợ, nhưng nghe thấy lời nói của hắn, hai má ửng đỏ, then thùng nói:

- Triệu đại ca, huynh dậy rồi...

Khuôn mặt Bảo Nhi nổi bật dưới ánh tà dương, trắng trẻo, hồng hào, mịn màng, bộ ngực sữa tì lên quầy phập phồng, cái eo thon nhỏ nhẹ nhàng, càng nhìn lại càng hứng thú, mê người. Triệu Tử Văn hai mắt đầy mê hoặc, nói không nên lời.

- A

Triệu Tử Văn ngây người, không biết nói gì.

Nhìn biểu tình ngây ngốc của Triệu đại ca, Bảo Nhi vừa mừng vừa thẹn, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên.

Triệu Tử Văn ý thức được sự thất thố của mình, cười nói

- Giờ không còn sớm, bao giờ chúng ta về nhà?

- Dạ, chờ muội thu dọn một chút rồi về nhà

Bảo Nhi mắc cỡ đỏ mặt, lấm bầm nói.

Cô bé kia hôm nay sao lại kỳ quái như vậy? Triệu Tử Văn cảm giác được, nhưng lại không phát hiện ra điều gì liền nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một vị nam tử khoảng 40 tuổi, không biết đã đứng ở ngoài cửa hàng từ lúc nào, dường như đã đứng rất lâu. Nam tử này mày kiếm, mắt sáng, mũi thẳng cương nghị, đôi môi mỏng, anh khí, hào hùng, quả thực là một nam nhân hấp dẫn, vừa nhìn đã biết không phải là một người bình thường.

Nam tử nhăn mày, vừa thấy hắc đăm đăm chiêu tự hỏi, lại đứng ở ngoài điểm cũng có thể đoán ra hắc hứng thú với câu đối kia. Thiên cổ tuyệt đối cũng không phải đơn giản để đối như vậy, nam tử kia lại trầm tư một lát, đột nhiên khoe miệng nhếch lên, cười lớn nói

- Có rồi !!!???

- Trời ạ, không thể nào, đối được?

Triệu Tử Văn nghe tiếng hắc hò hét biết rằng hắc đã đối được, tuy nhiên vẫn có điểm không tin, đây chính là thiên cổ tuyệt đối mà....

Nam tử kia đi nhanh vào trong cửa hàng, gặp Bảo Nhi đang ở trong quầy, cười nói:

- Vị tiểu thư này có phải là chương quầy? Ta đã xem vế đối kia, không biết ai là người ra liên đối, có thể cho tại hạ gặp mặt một chút, phần thưởng kia ta không cần.

Không đòi tiền? Triệu Tử Văn nghĩ hắc vào đòi tiền, không nghĩ tới chỉ là muốn gặp người, người thời này quả thực là một lũ si mê văn chương.

Bảo Nhi nhìn liếc qua Triệu Tử Văn, lại nghĩ Triệu đại ca vừa nói câu đối kia không phải của hắc, lắc đầu nói:

- Chỉ sợ công tử không thể gặp tiên sinh kia, ông ấy đã qua đời nhiều năm.

- A, không nghĩ tới thế gian lại mất đi một vị tài tử tài hoa, thật sự đáng tiếc

Tâm tình của nam tử trầm xuống, than thở nói

- Cho dù ta đối ra vế dưới thì có tác dụng gì!!

Hắc không ngờ còn tài giỏi hơn cả Lý Thanh Chiếu, không lẽ hắc là Tô Đông Pha? Triệu Tử Văn cười nói:

- Huynh đài, không cần thương tâm, chỉ cần huynh đài đối ra về dưới, vị lão tiên sinh ở dưới suối vàng có biết cũng sẽ thấy vui mừng.

Hắn liếc qua Bảo Nhi trừng mắt. Bảo Nhi thông minh, sắc sảo thâm hiểu gặt đầu, kín đáo nắm năm lượng bạc trong tay.

Triệu Tử Văn nói:

- Huynh đài đọc về dưới được, chúng ta sẽ y lời hứa, thưởng cho huynh.

Nam tử biểu tình có chút không vui, vẻ mặt ưu thương, tựa như đã mất đi tri kỷ, lắc đầu thở dài, thì thầm:

- Xuân đọc sách, thu đọc sách, xuân thu đọc sách, đọc xuân thu!!!

- Huynh đài quả nhiên tài cao.

Triệu Tử Văn không khỏi ôm quyền khen, đưa ngân lượng cho hắn, trong lòng càng khẳng định hắn không phải là người thường, thâm tính toán nhất định phải giao hảo tốt với hắn.

- Tài cao thì thế nào, không thì thế nào?

Nam tử trả ngân lượng lại cho Triệu Tử Văn, thương cảm nói

- Núi vàng biển bạc, tri kỷ khó cầu, nhiều tiền tài thì có tác dụng gì?

Mẹ kiếp, sao hắn còn thương tâm hơn cả cha chết, không phải chỉ là một câu đối sao, sao có thể khẳng định đó là tri kỷ, đầu óc tên này khẳng định có bệnh. Triệu Tử Văn trong lòng oán giận, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

- Huynh đài hãy viết đại danh lên để chúng ta cho mọi người biết về dưới là do huynh đài đối.

- Hừ

Nam tử khẽ hừ một tiếng:

- Người cũng chỉ muốn mượn tên của ta, để tăng thanh danh cho cửa hàng, thật là bôi nhọ văn học.

Triệu Tử Văn thấy âm mưu của mình bị vạch trần, không khỏi đỏ mặt, cười ha hả:

- Vậy không biết huynh đài thế nào mới bằng lòng ký đại danh của mình lên câu đối?

Nam tử khinh miệt nhìn tên thư đồng xấu xa này vài lần, thần tình giận dữ nói:

- Người chỉ vì đề cao thanh danh của cửa hàng, lại lợi dụng vẻ trên của lão tiên sinh, lợi dụng cuộc đời lão để buôn bán, quả là làm nhục văn học, làm sao lão có thể an nghỉ.

Ngữ điệu của nam tử thay đổi, lại nói

- Không bằng như này, ta ra vẽ trên cho người đối, nếu người đối được, ta sẽ viết tên mình. Nếu người đối không được, ta sẽ hạ câu đối bên ngoài xuống, người vĩnh viễn không được sử dụng nó, thế nào?

Triệu Tử Văn bị hấn nói liên hồi có chút ngửa ngáy. Bảo Nhi thấy Triệu đại ca bị nam tử kia nói đến ngẩn người, tay bùm cái miệng nhỏ nhắn cúi xuống dưới quỳ cười trộm. Triệu Tử Văn trợn mắt nhìn Bảo Nhi vui sướng khi hấn gặp họa, hừ một cái rồi nói:

- Cái gì gọi là tài học, kiếm tiền mới là đạo lý, người có thể học cho no bụng sao, học vấn mới là thứ vô dụng!

Thấy hấn kiêu ngạo như vậy, Tử Văn vung tay, hào khí nói

- Tốt, mời huynh đài ra đề mục.

Nam tử bị hấn nói đến á khẩu, không trả lời được, tên thư đồng này có lối suy nghĩ như thiên mã hành không, khó có thể chấp nhận, nhưng lại không thể phản bác, ta cũng muốn xem người có được mấy phần học vấn. Nam tử dường như sớm đã nghĩ tới, há mồm đọc:

- Nam thông tiền, Bắc thông tiền, Bắc thông tiền thông Nam Bắc.

Mẹ kiếp, cái tên thư sinh này lại muốn thử ta... Triệu Tử Văn thầm chửi rủa hấn trong lòng, vẽ thơ đối ngẫu này là tuyệt đối, đã bị hấn đối ra vẽ dưới, nếu đối ra thêm một cái thật sự càng thêm khó, nam tử kia rõ ràng là gây khó cho hấn, Triệu Tử Văn nghĩ ngợi, mồ hôi chảy ròng ròng, não bộ không ngừng vận chuyển.

Nam tử kia khoe miệng lộ ra vài nét tươi cười cổ quái, tự nhiên biết, tiếp tục đối vẽ dưới của tuyệt đối khó khăn như thế nào, trong mắt tiểu ý tràn ngập, nói:

- Nếu tiểu huynh đài đối không ra, vậy ta sẽ hạ câu đối ngoài cửa xuống.

Triệu Tử Văn không muốn bị hấn khinh thị, lo lắng suy nghĩ, liên tưởng đến điệu dụng của vẽ trên, đột nhiên linh quang chợt lóe, có rồi !!! Khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, thì thầm:

- Đại đồ tràng, tiểu đồ tràng, đại tiểu đồ tràng đồ đại tiểu.

(Dịch nghĩa: Sòng bạc lớn, sòng bạc nhỏ, sòng bạc lớn nhỏ đồ lớn nhỏ)

Nam tử kia ngẩn ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, mặc dù câu đối này không có nội hàm, chỉ có thể nói là miễn cưỡng đối ra, nhưng hẳn vẫn không thể tin, hỏi:

- Người thật sự là thư đồng?

Triệu Tử Văn sửa lại cái mũ thư đồng, cười nói:

- Như thế nào có thể giả được ...

- A, tiểu huynh đệ tài cao, ta dùng hết nửa canh giờ mới nghĩ ra câu đối, không nghĩ rằng người không cần tới từng ấy, chỉ một lúc đã nghĩ ra, ta thật khâm phục...

Nam tử ôm quyền kính nể nói.

Triệu Tử Văn đắc ý cười ha hả nói:

- Không có gì, chỉ là chút tiểu xảo mà thôi.

- Tiểu xảo? Là ý gì?

- Đông đương phôi, tây đương phôi, đông tây đương phôi đương đông tây

(Dịch nghĩa: Đông hiệu cầm đồ tây hiệu cầm đồ đồ vật này nợ hiệu cầm đồ làm đồ vật này nợ)

- Đây....

Nam tử kinh ngạc trợn mắt há mồm, hai vế đối này mặc dù không phải thật tốt, nhưng rất đầy đủ, rất chính xác, liên tục đối ra hai vế dưới của tuyệt đối, sao không khiến nam tử kia giật mình, hẳn cả kinh nói:

- Huynh đài quả thật là một kỳ nhân.

- Kỳ nhân?

Triệu Tử Văn cười hắc hắc:

- Kỳ nhân thì tại hạ không dám, chẳng qua là mượn vế dưới huynh đài đã đối, lại ngẫm nghĩ vế trên của tuyệt đối mới nghĩ ra chỗ xảo diệu của tuyệt đối, nếu không có vế dưới của huynh đài thì ta cũng không đối được. Chỉ là hy vọng huynh đài về sau đừng xem học hành quá nặng, thứ này đơn giản chỉ là giải trí mà thôi.

Nam tử cũng là người thông minh, cân nhắc một lát liền hiểu ra đạo lý trong đó, thở dài:

- Thì ra là thế, không nghĩ tới ta tự hạ thấp bản thân, tuy nhiên huynh đài có thể đối ra hai vế dưới, hẳn cũng là người phi thường.

Hắn lại chua xót cười.

- Huynh đài nói là tức đối (ghen tị mà đối) rất đúng, là ta quá câu chấp, lúc này mới cảm thấy mình không tốt. Hiện giờ Kinh quốc do quá nặng vào học tập, không biết dùng binh mới bị dân tộc Hung Nô liên tiếp đánh bại.

Triệu Tử Văn chẳng quản câu nói của mình có gì đẹp đẽ, thấy hẳn biết sai có thể sửa, hơn nữa lại đưa ra ý kiến phi phạm, quan tâm quốc sự, hẳn không phải hạng người bình thường, nếu kí tên vào để quảng cáo thì rất có thể tăng nhiều lợi nhuận, hẳn giảo hoạt liếc mắt một cái:

- Không biết lời nói vừa rồi của huynh đài có tính hay không.

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đương nhiên tính

Nam tử hào phóng nói:

- Văn phòng tứ bảo...

Bảo Nhi thấy hẳn đáp ứng kí tên, mừng rỡ mang văn phòng tứ bảo ra, đứng một bên mài mực, nam tử lấy bút lông, nét bút tiêu sái, hữu lực như rồng bay phượng múa viết vế đối, còn ghi và kí tên mình.

- Chữ đẹp...

Nét chữ hữu lực, rồng bay phượng múa, từng chữ như châu ngọc, Triệu Tử Văn không khỏi tán thưởng gật đầu, nhưng khi nhìn nam tử viết xong hai chữ cuối cùng, hắn lập tức kích động, trợn mắt hét lớn:

- Tần Thiếu Du !!! Người là Tần Quán? Người không phải đã chết sao?

Dựa trên sự tính toán của Triệu Tử Văn thông qua tuổi của Lý Thanh Chiếu, hẳn kết luận hiện tại là khoảng năm 1101, mà Tần Thiếu Du Tần Quán đã chết năm 1100, vì vậy Triệu Tử Văn mới giật mình. Tần Quán trời sinh tính tình hào sảng, tiêu sái, không câu nệ, văn chương tràn đầy, nhất là câu đối:

- Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tai triêu triêu mộ mộ!

Được coi là một câu đối thần kỳ, một danh ngôn, Triệu Tử Văn rất quen thuộc với người này. Thi từ hắn học qua thời trung học toàn là của người này, không ngờ hôm nay gặp mặt, trong lòng khó tránh khỏi kích động vạn phần, môi có điểm run run.

Tần Quán nghe tiểu thư đồng này nói lung tung, tức giận đến đỏ mặt, cả giận nói:

- Tiểu tử ngươi nói bậy bạ gì đó, không thấy ta đang sống thật tốt sao?

Triệu Tử Văn thấy hăn đỏ mặt, thân thể hơi run, quả thật không giống bộ dạng đã chết, chỉ có thể tự trách mình khi kích động luôn luôn nói bậy, vừa rồi mắng Lý đại tài nữ là Lý quả phụ, giờ lại chửi Tần Quán đã chết, mình có thể tính là người “hoành tráng” nhất trong lịch sử Trung Quốc....

Hăn vội vàng cười xòa:

- Tần huynh anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, sao lại giống người đã chết, chỉ là ta có lỗi, nhất thời nói bậy, xin thứ lỗi.

Triệu Tử Văn nói xong cảm giác thấy là lạ, như thế nào mà Tần Quán lúc này đã năm mươi tuổi hăn còn gọi là vi huynh, đáng lẽ phải gọi là thúc thúc mới phải. Cũng không biết Tần Quán này làm thế nào trụ nhan, môi đỏ mặt trắng, thân hình cân đối trông như một tráng hán ba, bốn mươi tuổi.

Tần Quán không chấp nhận với tên thư đồng này, nhẹ nhàng nói:

- Quên đi.

Gã Tần Quán bánh bao này thật hào phóng, nếu là người cổ đại bình thường, sớm đã đánh chết ta rồi, cần phải sửa sai thật tốt. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm kêu may mắn, vừa rồi Tần đại nhân giáo huấn, quả thật có chút ngưỡng ngừng, hăn ôm quyền nịnh hót nói:

- Tần huynh quả nhiên là đại nhân, có đại lượng.

Tần Quán cười gật đầu, nghĩ tiểu thư đồng này lợi dụng thanh danh của hăn cũng chỉ vì quảng cáo cửa hàng nhỏ, trong lòng hăn có chút không thoải mái, bất đắc dĩ thở dài, cũng không cáo biệt, quay người mà đi.

Triệu Tử Văn nhìn Tần Quán rời đi, không nghĩ tới hôm nay đột nhiên bị Tần Quán giáo huấn, muốn lưu hăn lại cũng đã muộn, Tần Quán khẳng định vẫn nghĩ mình lợi dụng hăn, trong lòng thầm cảm khái. Tần Quán trong sử sách quả thật đã chết vào năm 1100, nhưng tại Kinh quốc này thì vẫn sống, có thể thấy được rằng quỹ tích lịch sử quả thật có chút bất đồng, hơn nữa chỉ vì một câu đối đã hấp dẫn Lý Thanh Chiếu cùng Tần Quán, hai đại danh nhân lịch sử đến đây. Không biết điều này ở thời đại của hăn có được ghi chép lại hay không.

- Triệu đại ca, chúng ta về thôi

Sau khi thu dọn cửa hàng, Bảo Nhi nói với Triệu Tử Văn.

- Được, chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Văn cùng Bảo Nhi trở về nhà, trên đường đi, thấy ánh tà dương xinh đẹp dần biến mất, Triệu Tử Văn cảm thán ngâm:

- Tịch dương vô hạn hảo, chích thị cận hoàng hôn, a....

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Vĩnh Hằng Của Platon

Trở lại gian nhà cỏ, bỗng nhiên Triệu Tử Văn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hôm nay quả thật quá nhiều sự tình, không chỉ gặp Lý tài nữ, lại gặp cả Tần Quán, lại xúc phạm cả hai người. Đối chọi với hai người khiến hắn như đã dùng hết khí lực toàn thân, không còn thời gian hưởng thụ sự hưng phấn cùng kích động khi gặp được danh nhân giữ ban ngày, đặt lưng lên giường, hắn ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Triệu Tử Văn không ngờ rằng danh nhân ở thế giới này vẫn còn sống, trong lòng cũng dần bình tĩnh trở lại, bởi vì cuộc sống của hắn còn phải tiếp tục, hắn phải kiên cường.

Triệu Tử Văn thức dậy, rời khỏi giường hoạt động một chút, vặn người vài cái, cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn nhiều. Lúc này, ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, cũng sắp đến lúc thường thức mặt trời mọc ở Tây Hồ. Hắn vội vã mở cửa đi ra ngoài...

Vầng hào quang mặt trời dần xuất hiện trên Tây Hồ, Triệu Tử Văn ngắm cảnh, nhìn những chiếc thuyền hoa chở tài tử, giai nhân lại nghĩ tới “cô ta”, nghĩ tới giấc mơ muốn cùng cô ngắm mặt trời mọc ở Tây Hồ, trong lòng lại quặn đau, bất tri bất giác cho tay vào ngực, lấy ra món quà sinh nhật dành cho cô mà ngày đó hắn chuẩn bị. Hắn cầm món quà, giơ tay định ném thẳng xuống mặt nước Tây Hồ.

Tiến vào thế giới này, Triệu Tử Văn chỉ mang theo ba thứ, điện thoại di động, lễ vật, và một ít tiền. Tiên thì nát vụn, Bảo Nhi đã vứt đi, di động mặc dù không bị hỏng khi ngâm nước nhưng thứ này ở thời đại này quá

kinh thể hãi tục, Triệu Tử Văn đã sớm giấu trong nhà cỏ, còn về lễ vật này, hẳn vẫn mang theo bên người.

- Triệu đại ca, đừng ném.

Nghe thấy thanh âm dịu dàng kia, Triệu Tử Văn liền dừng lại, cười nói:

- Bảo Nhi, sao muội dậy sớm vậy, ta đang muốn ném một hòn đá.

Bảo Nhi ở phía sau hẳn đã lâu, thấy cái hộp tinh xảo, tao nhã, nữ tử nào nhìn cũng rất thích. Bảo Nhi không đành lòng thấy hẳn ném cái hộp nhỏ xinh đẹp đó, vì thế tiến tới khuyên can:

- Triệu đại ca, huynh gạt muội, một cái hộp đẹp như vậy, sao huynh lại ném?

Triệu Tử Văn thấy ném cũng đáng tiếc, đây là thứ mà hẳn tốn tới hơn 2000 tệ để mua, hơn nữa sau giờ Ngọ hẳn đã phải tới Hạ phủ, coi như dùng làm quà cho Bảo Nhi thì tốt hơn, hẳn cười nói:

- Muội thích, vậy huynh tặng cho muội...

Bảo Nhi thấy chiếc hộp đẹp như vậy, nếu ném đi thì rất đáng tiếc, lại nghĩ chắc cái hộp không đáng bao nhiêu tiền, và không đáng giá với hẳn vì thế liền nhận lấy cái hộp, cười nói:

- Triệu đại ca, huynh thật tốt

Bảo Nhi càng xem càng thích, đặt nó trong lòng bàn tay, cái hộp này thật sự tinh xảo, thực đẹp, không hiểu ai làm được. Bảo Nhi muốn xem bên trong cái hộp, liền chậm rãi mở nó ra.

Sau khi mở ra, Bảo Nhi lập tức sợ ngây người, một cái vòng tay tuyệt vời, được làm từ 925 sợi bạc ròng, tỉ mỉ ghép lại mà thành, chiếc vòng nhỏ thiết kế độc đáo, xảo diệu, gia công kỹ càng, đẹp tuyệt luân, tuyệt đối là một bảo vật kinh điển khiến người ta ngỡ ngàng. Bảo Nhi nhìn đến ngây dại, si mê ngắm nhìn cái vòng tay.

Có nữ tử nào không thích chưng diện, không yêu thích trang sức? Bảo Nhi không rời mắt khỏi cái vòng, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào cái vòng tay tuyệt mỹ kia, đôi mắt đẹp sáng lên vẻ yêu thích, nhưng ngắm lại cái vòng tay này là vật quá quý trọng, cố gắng kìm nén dục vọng mãnh liệt trong lòng, Bảo Nhi khó khăn để vòng vào trong hộp, đưa cho Triệu Tử Văn nói:

- Triệu đại ca, muội không biết trong hộp lại có vật quý như vậy, muội không thể nhận, trả lại cho huynh.

Triệu Tử Văn nhìn nàng vài lần, thấy nàng yêu thích cái vòng này như vậy, dù sao bản thân mình có giữ cũng không tác dụng gì, thản nhiên cười nói:

- Đây là trang sức của nữ nhân, huynh có giữ cũng không có tác dụng gì. Từ xưa tới nay, nữ trang phối với giai nhân, cái vòng đẹp như vậy tất nhiên phải tặng cho nữ tử xinh đẹp như Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn không biết rằng, nam nữ thời cổ tặng trang sức cho nhau, cũng tương đương với vật đính ước, nếu nữ tử tiếp nhận, cuộc đời chỉ có thể gả cho hắn, cũng chính là chuyện chung thân đại sự, Bảo Nhi mới mắc cỡ đỏ mặt, do dự như vậy.

Lúc này, Triệu Tử Văn dựa vào một cây dương liễu, nhìn Bảo Nhi mỉm cười, khóe miệng khẽ nhướn lên, nụ cười ấm áp như dương quang, ánh mắt ấp áp, dịu dàng như mùa xuân.

Nhớ tới lần đó, hắn vì bảo hộ mình mà bị đá thương, lại nhìn nụ cười tà quái lưu manh của hắn, Bảo Nhi như bị ma lực hấp dẫn, thẹn thùng, khuôn mặt ửng đỏ.

Triệu Tử Văn phá lên cười nói:

- Bảo Nhi, muội đeo lên tay để đại ca nhìn một cái.

Bảo Nhi đỏ mặt gật gật đầu, cẩn thận chậm rãi đeo cái vòng tay lên. Vòng tay tuyệt mỹ trên cánh tay trắng như ngọc, lóe sáng dưới ánh mặt trời tỏa hào quang rực rỡ mê người. Cánh tay trắng như ngọc của Bảo Nhi đeo thêm cái vòng bóng loáng, tôn lên làn da trắng hồng, khiến nàng trở nên diễm lệ kinh người, dường như cái vòng này được làm ra vì nàng khiến Triệu Tử Văn si mê ngắm nhìn.

Nhìn ánh mắt ngây ngốc, si mê của Triệu đại ca, Bảo Nhi cảm thấy kiêu ngạo, vui sướng ngượng ngập nói:

- Triệu đại ca, muội sẽ không phụ lòng huynh.... huynh....

Bảo Nhi dịu dàng, ngượng ngập ngừng nói, hai tai đỏ gay.

Không hiểu được việc này, Triệu Tử Văn ngây ngốc nói:

- Đúng vậy, muội không thể phụ hảo ý của ta, nhưng đừng đánh mất.

Bảo Nhi nghĩ rằng Triệu đại ca giả ngu, hai má đỏ bừng, dậm nhẹ chân, gất giọng:

- Triệu đại ca...

Triệu Tử Văn thấy Bảo Nhi vẫn đỏ mặt, lại còn làm nũng, bộ dạng thật đáng yêu đến chết người, hẳn thầm nghĩ, cô nàng này sao lại đỏ mặt như vậy, nhưng cũng thật yêu kiều, đáng yêu, không thể ngờ nữ tử nhà nghèo cũng có người xinh đẹp xuất chúng như vậy.

Bảo Nhi nhìn vòng tay xảo đoạt thiên cung, nói nhỏ:

- Triệu đại ca, cái vòng này huynh mua ở đâu, nó thật tinh xảo, hoa lệ, hẳn tốn không ít tiền.

Đây chính là tiền làm công hai tháng hè của ta, hiện tại giữ lại cũng vô dụng, hai tháng làm công coi như tan thành mây khói, huynh thật sự rất thảm, Triệu Tử Văn trong lòng đau đớn, miễn cưỡng nói:

- Đó chỉ là hàng vỉa hè, không đáng bao nhiêu tiền.

Hàng vỉa hè? Bảo Nhi không hiểu, nhưng có thể đại khái đoán ra ý tứ trong đó

- Triệu đại ca, huynh lại nói đùa, cái vòng tay này giá trị phi thường, sao lại là hàng vỉa hè được?

Triệu Tử Văn nghe xong muốn cười lại cười không nổi, mình chỉ đùa một chút, không nghĩ tới nàng lại hiểu thành như vậy, mà có giải thích chưa chắc nàng hiểu được, vì thế hẳn cười nói:

- Chắc là vị thương nhân kia biết cái vòng tay sẽ rơi vào trong tay Bảo Nhi đáng yêu, xinh đẹp, vì vậy mới bày cái vòng này ra vỉa hè, để ta có cơ hội nhìn thấy mua tặng cho muội.

Chẳng lẽ đây là duyên phận trời định sao? Bảo Nhi ngốc nghếch đáng yêu mặt đỏ lựng, trong lòng vui vẻ lấm bầm, đôi mắt Bảo Nhi sáng lên, chợt nghĩ tới cái tên của vòng tay liền hỏi:

- Triệu đại ca, cái vòng tay này tên là gì?

- Tên?

Trên mặt Triệu Tử Văn lộ ra một tia cười khố:

- Tên của nó là: Vĩnh Hằng của Platon (1)

- Vĩnh Hằng của Platon?

Bảo Nhi bưng miệng cười kì kì nói:

- Thật là một cái tên kì lạ, tuy nhiên cũng rất dễ nghe, thật không hiểu vì thương gia kia tại sao lại đặt như vậy.

Bảo Nhi cười khẽ, đôi vai rung động, trong tâm hồn giai nhân bắt đầu gợn sóng. Triệu Tử Văn nhìn thấy đồ vật mình chuẩn bị, sợi dây chứng kiến cho tình yêu của mình “đưa cho cô ấy” lại có kết cục này, trong lòng chợt cảm thấy thật ảm áp.

Bảo Nhi thấy thần sắc Triệu Tử Văn có chút bi thương, nghĩ rằng mình nói sai gì đó, vội chạy tới nhẹ nhàng kéo cánh tay Triệu đại ca:

- Triệu đại ca, có phải muội nói sai gì không?

- Không có, là ta nghĩ một chút chuyện cũ, không liên quan tới muội.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen, bóng mượt của nàng nói:

- Vĩnh Hằng của Platon đại biểu cho tình yêu, muội muốn nghe không?

Hai má Bảo Nhi ửng đỏ, vẫn nắm cánh tay của Triệu Tử Văn, khẽ gật đầu.

- Tình yêu có được nhờ duyên phận đã định, người không phải là thần, người rồi sẽ quên đi, sẽ thay đổi, vì thế tình yêu vĩnh hằng cũng như một đường thẳng song song, chỉ có thể đứng bên người mình yêu, yên lặng mà trả giá, lẳng lặng chờ đợi, không hy vọng xa vời, cũng không khẩn cầu để có thể có tình yêu. Dù biết rằng mọi thứ sẽ không có kết quả, nhưng vẫn chấp mê, để cuối cùng chỉ còn lại chút ký ức tốt đẹp, tự mình coi đó là vĩnh hằng. Chỉ sợ trên thế giới này, không tồn tại tình yêu đẹp nhất, chỉ có “Vĩnh Hằng của Platon” mang theo thâm ý, mang theo tinh thần của tình yêu vĩnh hằng an ủi chúng ta, mặc dù biết sẽ không có kết quả, nhưng không chùn bước, chấp nhận trả giá. Lẳng lặng mà chờ đợi, vì người mình yêu, sẵn sàng hi sinh cả sinh mệnh, chỉ cần trong trí nhớ có được những giây phút tốt đẹp là đủ, không cần tất cả. Thử hỏi, trên thế giới này, tình yêu thuần khiết, cao thượng như vậy có được bao nhiêu? “Vĩnh Hằng của Platon” chỉ là một truyền thuyết, một chút tinh thần, một loại giấc mộng, hoặc giả, tình yêu đó chỉ có trên thiên đường. Bên bờ biển Aegean (2) xanh xinh đẹp, những người yêu nhau dùng “Vĩnh Hằng của Platon” để minh chứng cho tình yêu của họ, một vòng tay nối kết hai trái tim, ngàn năm đợi chờ, nhưng

đó cũng chỉ là truyền thuyết lãng mạn của Hy Lạp, quốc gia xinh đẹp đó, là nơi mà tình yêu thăng hoa.

Ở Kinh quốc, địa vị của nữ nhân rất thấp, kết hôn đều do cha mẹ quyết định, tình yêu đối với bọn họ như một loại xa xỉ phẩm. Một nữ nhân nhà nông như Bảo Nhi chỉ có thể làm tiểu thiếp, mà ở Sở quốc, tiểu thiếp là đê tiện, thường chỉ là đồ vật mà quan lại giao dịch, trao đổi.

- Vĩnh Hằng của Platon, biển Aegean, cái tên thật mỹ lệ, đây là vật tượng trưng cho tình yêu sao?

Bảo Nhi lẩm bẩm nói, trong đầu thầm nghĩ tới mối tình vĩnh hằng mà con người hằng hướng tới khiến Bảo Nhi không cầm nổi nước mắt tuôn lũ chã, bộ dáng đáng thương động lòng người.

Bảo Nhi ngược đôi mắt đẹp nhòe lệ lên, nhẹ nhàng hỏi:

- Triệu đại ca, trong cuộc sống thật sự có tình yêu chân thành, tha thiết sao? Tình yêu kia thật sự tồn tại sao?

Triệu Tử Văn vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng cười nói:

- Đương nhiên là có, chỉ là mọi người chưa phát hiện ra thôi, nó thật sự tồn tại. Truyền thuyết Hy Lạp cổ xưa, một cô gái và quốc vương yêu nhau, quốc vương một ngày chết trận trên sa trường, cô gái kia mỗi ngày, mỗi tối đều vừa đàn vừa nhìn lên bầu trời đêm bát ngát, hy vọng ở trên thiên đường, quốc vương có thể nghe được. Mỗi sáng sớm, nàng lại đi thu thập những giọt sương, nàng biết đó là tình yêu quốc vương đáp lại nàng. Rốt cuộc, rất nhiều năm sau, cho đến khi nàng vĩnh viễn ngủ không tỉnh lại, ngày đó, mọi người đã đếm được, cả đời nàng đã thu được năm trăm hai mươi một vạn ba nghìn ba trăm bốn mươi bốn (5. 213. 344) bình sương sớm, họ đã đổ toàn bộ vào nơi nàng say ngủ. Ngay khi giọt cuối cùng rơi xuống đất, kỳ tích đã xảy ra. Từ lòng đất trào ra một dòng nước trong suốt, ôm lấy thân thể nàng. Từ một dòng nước nhỏ biến thành hồ, từ hồ biến thành sông, từ sông tụ thành biển, về sau ở Hy Lạp có một vùng biển nước trong suốt. Mọi người gọi nó là biển Aegean.

- Thật là một câu chuyện cảm động

Bảo Nhi ôm cánh tay Triệu đại ca nức nở nói:

- Thế gian lại có nữ tử si tình như vậy, nhưng nàng thật quá đáng thương.

Nhìn Bảo Nhi nước mắt giàn giụa, Triệu Tử Văn cảm thấy thật xấu hổ, trong lòng cảm thán nói, nữ nhân quả thật là một động vật mẫn cảm, thật là mau nước mắt.

Bảo Nhi lau lau nước mắt, khuôn mặt tràn ngập vẻ kính nể, sùng bái nói:

- Không ngờ đại ca không chỉ giỏi thơ văn, lại còn biết nhiều như vậy, thật là tài cao học rộng.

Triệu Tử Văn cười khan vài tiếng, không ngờ mình chỉ tùy tiện nói một câu chuyện xưa lại được coi là tài cao học rộng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đại Nội Mật Thám

Cái vòng tay này thật đẹp.

Một thanh âm êm tai cách đó không xa chợt truyền tới. Triệu Tử Văn và Bảo Nhi nghe thấy liền nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc áo dài màu phấn hồng đang đi tới, mái tóc vấn cao, khuôn mặt như hoa như ngọc, làn mi cong vút, mắt như thu thủy, sáng như trăng rằm, thanh lịch, thoát tục, đẹp như hăng nga giáng phàm.

Triệu Tử Văn nhìn cả nửa ngày, đây là nữ tử xinh đẹp nhất mà hắn gặp từ khi tới thế giới này. Thấy nàng đi tới hắn liền cười nói:

- Vị tiểu thư này không biết cần gì?
- Hừ

Thấy hắn cười xấu xa, tóc ngắn, da đen, vừa thấy đã không biết là thứ tốt, nữ tử hừ nhẹ nói:

- Người không cần biết, nhìn người, ta đã thấy ghét

Rồi quay sang Bảo Nhi khiêu khích nói:

- Cái vòng tay này bao nhiêu tiền, ta mua.

Triệu Tử Văn bị nàng mắng đến choáng váng, ta đụng chạm gì nàng? Ấn tượng với mỹ nữ gần như không còn, vốn tưởng nàng khí chất, u nhã, lạnh nhạt, không nghĩ tới lại là một cô nàng đánh đá, tính cách không giống với diện mạo.

Bảo Nhi thấy cô nàng đánh đá diễm lệ vô song, mặc cảm cúi đầu, ôm cái vòng trước ngực, vội vàng nói:

- Cái vòng này là Triệu đại ca tặng ta, ta không bán.

Cô nàng đánh đá khinh miệt nhìn Triệu Tử Văn:

- Người, tên dâm tăng này, không ở chùa ăn chay niệm phật lại chạy tới chỗ này câu dẫn nữ nhân, nếu để ta biết người ở chùa miếu nào, nhất định ta sẽ tố cáo với chủ trì rằng người không tuân thủ tự quy.

Triệu Tử Văn sáng nay đi ra ngoài quên không mang mũ thư đồng, trong đầu lại nghĩ tới lần trước bị tên bộ khoái ái nam ái nữ nói là dâm tăng, không ngờ hôm nay lại bị tiểu mỹ nữ điêu ngoa này nói là dâm tăng lần nữa. Không phải chỉ là ta tóc ngắn người tóc dài sao, có gì cùng lắm là ta gọi người là “đại tử”, sao cứ phải gây khó dễ ta chứ?.

- Xú hòa thượng, Cô nàng đánh đá khê hừ một tiếng, rồi không thèm để ý tới hần.

- Người

Triệu Tử Văn không quen chửi bậy trước mặt mỹ nữ, cũng không biết nói gì thêm.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn bị người ta nói là dâm tăng, vội vàng giải thích:

- Triệu đại ca không phải hòa thượng, mà là.... của ta..... của ta.

- Của người cái gì??

Cô nàng đánh đá thấy Bảo Nhi đỏ mặt thực đáng yêu, không kìm nổi trêu đùa.

Bảo Nhi lắp bắp nói chuyện, không phải chỉ là bằng hữu thôi sao, Triệu Tử Văn muốn nhanh chóng thoát khỏi cô nàng đánh đá này, thuận miệng nói:

- Ta là bằng hữu của Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn qua một lần yêu đương, tự nhiên có kinh nghiệm, không thể tùy tiện đoán nội tâm, suy nghĩ của các cô gái, cho nên dù có thông minh cũng phải đứng cách vài phân.

Cô nàng đánh đá thấy bộ dạng ngốc nghếch của Triệu Tử Văn, thấy ánh mắt nhu tình của Bảo Nhi, bất đắc dĩ thở dài, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn nói như vậy rất có đạo lý, gật đầu nói:

- Đúng, Triệu đại ca là bằng hữu của ta, cái vòng này là huynh tặng cho ta, ta không thể bán cho cô nương.

Cô nàng đánh đá thần tình có vẻ si mê, có thể thấy rất yêu thích cái vòng tay:

- Người không bán cũng phải bán, cái vòng này hôm nay ta nhất định lấy.

Thấy cô nàng đánh đá điêu ngoa như vậy, cho dù nàng xinh đẹp, Triệu Tử Văn cũng không thể tha thứ dễ dàng, hăn nghiêm mặt nói:

- Nếu chúng ta không bán, người làm thế nào?

Cô nàng đánh đá thấy hăn vừa rồi vẫn tươi cười, đột nhiên lại tức giận, bị dọa hoảng sợ, lập tức yên lặng một chút, rồi dậm chân nói:

- Đừng tưởng rằng người hung dữ ta sẽ sợ người, cái vòng này ta sẽ lấy về, xem người làm gì ta.

Triệu Tử Văn nhất thời lặng người, có thể làm gì nàng? Mình chưa bao giờ đánh nữ nhân, càng không chiếm tiện nghi, chỉ hù dọa nói:

- Nếu người cố tình gây sự, ta sẽ ném người xuống dưới hồ.

- Đại tiểu thư của ta, sao lại chạy đến đây...

- Tần Quán!

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm biết ngay là Tần Quán, ngày hôm qua vừa đụng hăn, không ngờ hôm nay lại đụng, hăn vừa gọi cô bé kia là gì? Đại tiểu thư?

Triệu Tử Văn bỗng nghĩ tới gì đó, trong lòng kinh hãi, hăn biết Tần Quán tài năng phi phàm, ở Kinh Quốc không thể chỉ là một quan nhỏ, có lẽ còn rất thân cận với hoàng đế Kinh quốc, nếu hăn gọi cô bé kia Đại tiểu thư? Chẳng lẽ nàng là Công chúa?

- Tần huynh, sao huynh lại tới đây

Triệu Tử Văn làm bộ bình tĩnh cười nói, nhưng lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, vừa rồi mình lại muốn ném công chúa xuống hồ, nếu “đúng như vậy” còn không phải là tự chặt đầu mình đi sao?

- Các người quen nhau?

Đại tiểu thư cũng không nghĩ tới bọn họ quen nhau, nàng không để ý tới Tần Quán, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh lại nói:

- Người, lão nhân này thật như âm hồn không tan, sao lại đi theo ta.

- Đây là một tiểu hữu của ta

Tần Quán thấy Đại tiểu thư không nề tình như vậy khiến khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ nói:

- Ta lo tiểu thư gặp chuyện không may nên chạy theo

Sau đó vụng trộm trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn.

Thấy Tần Quán trừng mắt nhìn mình, Triệu Tử Văn biết chuyện gì xảy ra, trong lòng tức tối, nhất định lão nhân này thấy mình vừa rồi nói muốn ném cô bé xuống sông mới chạy ra. Nếu mình không nói như vậy, lão nhân này cũng không ra mặt.

Bảo Nhi thấy Tần Quán cùng nữ tử này quen biết, biết Tần Quán là người lễ nghĩa, hẳn cũng sẽ không cướp đoạt vòng tay của nàng, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, lặng lẽ trốn phía sau Triệu Tử Văn.

Tần Quán thấy Đại tiểu thư chăm chú nhìn chăm chăm vào vòng tay trên tay Bảo Nhi, cũng không khỏi thán phục. Vòng tay này hẳn phải do một người thợ cực giỏi làm ra, hoa lệ tuyệt mỹ như vậy, còn hơn vài phần so với bảo vật trong cung, khó trách Đại tiểu thư lại thích. Hắn lặng lặng nói với Triệu Tử Văn:

- Không bằng người bán cho ta cái vòng tay kia đi.

Nếu đưa cho Bảo Nhi thì không thể bán, Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Không được, ta đã tặng Bảo Nhi, các người không phải muốn động thủ cướp đoạt chứ?

Mới vừa nói xong, Triệu Tử Văn đã cảm thấy vô số ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, quả nhiên ở cách đó không xa, có một tráng hán lưng đeo kiếm đang lạnh lùng nhìn hắn. Triệu Tử Văn cảm giác sống lưng lạnh lẽo, vừa thấy đã biết đây là hộ vệ của cô nàng này, quả thực có ý muốn cướp đoạt.

Tần Quán cười khổ, biết thứ này không thể cướp được, liền lặng lẽ thì thầm vài câu với Đại tiểu thư.

- Nếu người dám gạt ta, ta không tha cho người.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, lại trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn:

- Đừng có để ta gặp người ở Hàm Đan, nếu ta nhìn thấy, ta cho người đánh người thành đầu heo, xem còn dám ném ta xuống hồ không. Hừ!

Triệu Tử Văn tự nhiên biết Hàm Đan là kinh đô của Kinh quốc, càng thêm chắc chắn nữ nhân này có thể chính là công chúa, không ngờ lại chạy đến Hàng Châu đi chơi. Nếu biết nàng là công chúa, hẳn tình nguyện tự mình nhảy vào trong hồ cũng không dám nói muốn ném công chúa xuống hồ. Hắn chỉ cười khổ, hôm nay vận khí không tốt, đụng phải một công chúa bốc đồng, điêu ngoa như vậy.

Công chúa nhìn cái vòng trên tay Bảo Nhi vài cái, rồi hài lòng dẫn đám hộ vệ về rời đi.

Cô nàng này rốt cục cũng đi rồi, Triệu Tử Văn thở một hơi dài, nếu không đi thì thực sẽ bị nàng đùa chết, không biết Tần Quán nói với công chúa cái gì, tại sao nàng lại dễ dàng rời đi như vậy:

- Tần huynh có phải đã đáp ứng điều gì với Đại tiểu thư không.

Bảo Nhi thấy Đại tiểu thư kia đã đi, lại sợ cái vòng tay “quý báu” bị người ta nhìn trúng, vội gỡ xuống bỏ vào trong hộp, vội vàng giữ chặt cái hộp đi vào trong nhà cỏ, giấu vào trong phòng.

- Ta đáp ứng với nàng là sẽ mua cái vòng cho nàng, tuy nhiên...

Thanh âm Tần Quán thay đổi:

- Cái này chỉ là kế hoãn binh, lúc nàng trở lại Hàm Đan, sẽ không thể tìm ta đòi được nữa.

Không nghĩ tới Tần Quán lại nghĩa khí như vậy, Triệu Tử Văn giơ ngón tay cái lên:

- Tần huynh quả nhiên là cao chiêu.

- À....

Tần Quán ôm quyền cười cười:

- Không nghĩ rằng hôm nay có thể gặp lại tiểu huynh đệ, hai ta thật có duyên.

Triệu Tử Văn cùng Tần Quán cũng có thể nói là có duyên, hẳn lạng lẽ nói:

- Vừa rồi Đại tiểu thư kia có phải là công chúa không?

Tần Quán lắc lắc đầu:

- Không phải

- Vậy nàng là?

- Không thể nói, không thể nói....

Còn làm ra vẻ thần bí với ta à, nếu nàng không phải là công chúa thì là ai. Quản được hãn thì tất nhiên không phải nhân vật nhỏ, về sau mình không tới Hàm Đan không được. Triệu Tử Văn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tần huynh hãn là một quan lớn của Kinh quốc phải không?

- Tại hạ chẳng qua chỉ là Hàn Lâm Học Sĩ của Kinh quốc

Tần Quán cười nói:

- Tiểu huynh đệ, đến giờ ta vẫn chưa biết đại danh của tiểu huynh đệ?

Quả thật không phải là một quan nhỏ, mà là thư kí của Hoàng Thượng, Triệu Tử Văn thầm tự mô tả, ôm quyền nói:

- Tiểu đệ họ Triệu, tên là Tử Văn, là một tiểu thư đồng của Hạ phủ.

- Hạ phủ? Là phủ của Hạ tướng quân?

Tần Quán có chút ngạc nhiên.

Triệu Tử Văn có chút hưng phấn:

- Đúng vậy, có chuyện gì?

- Thật khéo, thật sự rất khéo

Tần Quán lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc

- Không biết Triệu tiểu huynh có thể giúp tại hạ một chút?

Triệu tiểu huynh? Triệu Tử Văn nghe thấy có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Không biết Tần huynh cần ta hỗ trợ điều gì?

- Giám thị nhất cử nhất động của Hạ phủ

Tần Quán do dự một lúc, hãn vốn định đề cử vị thư đồng học thức bất phàm này, có cơ hội tốt, lại “rõ ràng, hợp lý” như vậy, đương nhiên phải tận dụng.

- A, cái này không phải bảo ta làm gián điệp sao?

Triệu Tử Văn cả kinh nói, ngẫm lại vị Hàn Lâm học sĩ này tương đương với “thư ký, kiêm cố vấn” của Hoàng Thượng, không lẽ Hoàng Thượng sợ Hạ tướng quân mưu phản?

Triệu Tử Văn hiếu kỳ hỏi:

- Vì sao lại phải giám thị Hạ phủ

- Gián điệp? Triệu huynh dùng từ thật quái dị

Tần Quán không trả lời, cười nói:

- Không biết Triệu huynh có thể đáp ứng không, nếu đáp ứng chắc chắn sẽ được ban thưởng.

Tần Quán là người hào phóng, căn bản không gạt người. Triệu Tử Văn thấy ánh mắt hắn có vẻ né tránh, đoán được việc giám thị Hạ phủ này không đơn giản như vậy. Theo hắn biết, ở thời đại này, biết càng ít càng an toàn, nên hắn cũng không hỏi nhiều.

Triệu Tử Văn đắn đo nửa ngày, nghĩ lại chẳng qua chỉ là làm gián điệp, không phải giết người phóng hỏa, có gì phải sợ chứ, nói cách khác là thay Hoàng Thượng làm việc, càng không có gì phải sợ, nói không chừng tương lai còn có thể thăng quan phát tài, liền gật gật đầu:

- Được, ta đáp ứng, tuy nhiên, hi vọng Tần huynh có thể ban cho ta chút quan chức, như vậy dễ xử lý hơn.

Tần Quán lộ vẻ khó xử, phong quan chức để làm việc cũng là hợp lý, nhưng hắn không dám lạm quyền, đó là tội phạm thượng.

- Không bằng cho ta làm Đại Nội Mật Thám đi

Triệu Tử Văn thấy đối với việc gián điệp này, chức quan này là cực kì thích hợp với hắn.

- Đại Nội Mật Thám?

Tần Quán mặt đỏ bừng, nhin cười nói:

- Được, ta phong cho người chức quan này

Tần Quán trong lòng thầm cười, tên thư đồng này khi thì thông minh có khi lại ngốc tới đáng thương, hắn lần đầu tiên nghe tới cái gì.... Đại Nội Mật Thám, không ngờ hắn lại có thể nghĩ ra. Dù sao ban cho hắn cái danh hão, cũng không phải là ban thưởng quan chức “rõ ràng và hợp lý”, có vấn đề gì cũng không bị trách tội.

- Cảm ơn Tần huynh

Triệu Tử Văn trong lòng rất đắc ý, không ngờ ta lại trở thành Đại Nội Mật Thám, hắc hắc. Xem tên ái nam ái nữ kia còn dám chọc ta hay không, lần tới đừng mong đụng tới ta.

Tần Quán có chút lo lắng hắn sẽ rêu rao, nếu bị phát hiện cái chức quan Đại Nội Mật Thám này là danh hão, hắn có thể trở mặt, vội vàng hứa hẹn:

- Chức vụ Đại Nội Mật Thám này rất cơ mật, không được nói bậy, rêu rao, nếu Hoàng Thượng biết, cẩn thận cái đầu trên người người.

Triệu Tử Văn gật đầu cười nói:

- Ta biết, ta xem phim ảnh nhiều rồi, không cần người nói.

- Phim ảnh? Tần Quán ngẩn người, bất đắc dĩ lắc đầu, tên thư đồng này nói chuyện quả thật kỳ quái, chính mình nghe cũng không hiểu:

- Triệu huynh biết là tốt rồi.

- Triệu huynh làm gì vậy?

Tần Quán đột nhiên thấy Triệu Tử Văn đưa tay ra, kỳ quái hỏi.

- Lệnh bài, lệnh bài Đại Nội Mật Thám

Triệu Tử Văn đảo mắt nói:

- Chẳng lẽ Đại Nội Mật Thám lại không có lệnh bài?

Tần Quán trong lòng cười muốn phát điên, tên thư đồng này..... hẳn đành phải lấy từ trong lòng một ngọc bội giống lệnh bài cười nói:

- Đây là lệnh bài Đại Nội Mật Thám.

- Đây là?

Triệu Tử Văn nhìn qua lại vài lần, thấy ngọc bội hình hổ, điêu khắc tinh mỹ, miệng hổ uy nghiêm, rất khí thế, Triệu Tử Văn nhìn rất thích thú, lật qua lật lại, rồi nhét vào lồng ngực:

- Về sau phải dựa vào thứ này để kiếm cơm ăn....

Tần Quán vốn định tìm người trong Hạ phủ, không ngờ lại không tốn công sức, trong lòng quả thật vui vẻ, cười nói:

- Không biết khi nào Triệu huynh tới Hạ phủ? Triệu huynh phải nhớ kỹ, chủ yếu là giám thị các nhân vật trọng yếu của Hạ phủ, còn lũ nô tài thì không cần.

Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Hôm nay, sau giờ Ngọ ta phải tới Hạ phủ, nhất định không phụ lòng đại nhân. Nhưng ta làm cách nào liên hệ cùng đại nhân?

- Đến lúc đó tự nhiên huynh sẽ biết

Tần Quán cười cười:

- Triệu huynh phải cẩn thận, ta cũng phải đi rồi

Nói xong liền xoay người rời đi.

Triệu Tử Văn thấy hãn đến Hàng Châu không chỉ vì chuyện này, hai mắt sáng ngời, hô lớn:

- Tần huynh đến Hàng Châu có phải là hẹn hò cùng Đào Tâm Nhi không?

Bùm !!!!

Tần Quán bị dọa muốn ngã xuống đất, tiểu tử này thế nào lại biết, từ trước tới giờ ta chưa nói cho kẻ nào, chẳng lẽ tên thư đồng ngây thơ chất phác này lại là kỳ nhân. Hãn bị Triệu Tử Văn nói toạc ra tâm sự, xấu hổ đến đỏ mặt, hốt hoảng bỏ chạy.

Triệu Tử Văn cười ha hả vài tiếng, không nghĩ tới hãn quả thực giống như sử viết, có một tình nhân là Đào Tâm Nhi, nghe nói Đào Tâm Nhi là một kỹ nữ danh tiếng, cho đến khi 50 tuổi vẫn còn..... mạnh mẽ.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tiên Nữ? Đại Tiểu Thư?

Triệu Tử Văn sờ dĩ đáp ứng nhiệm vụ của Tần Quán vì ở thế giới này hẳn cảm thấy trống rỗng đến phát điên, hẳn cho rằng có lẽ tìm một nhiệm vụ kích thích sẽ khiến cuộc sống sôi động hơn. Quan trọng hơn là.... nếu làm thư đồng không vui, hẳn có thể lợi dụng chức quan này tùy ý rời đi, vì vậy hẳn mới chịu đáp ứng.

Có điều Triệu Tử Văn không thể nghĩ tới là, cái “Đại Nội Mật Thám” này căn bản chỉ là cái rắm, chỉ là do người hiện đại nghĩ ra, hẳn còn tưởng Kinh quốc quả thật có chức quan này, Tần Quán biết thời thế, trêu chọc hẳn, nếu hẳn biết thế nào cũng cầm đao truy đuổi Tần Quán.....

Cũng đã đến lúc chia tay, ở tại nhà Bảo Nhi đã nửa tháng, khi đi có điểm luyến tiếc, dù sao nơi này cũng là gia đình đầu tiên của hẳn ở thế giới này. Triệu Tử Văn đứng trước cửa nhà cỏ thăm cảm thán một chút, rồi đi theo Bảo Nhi và Lý Thiên Chính tới Hạ phủ.

Ba người đi trên đường tới Hạ phủ, bước đi không ai nói chuyện, cho đến khi tới cửa Hạ phủ, lúc muốn nói gì, đột nhiên Lý Bảo Nhi ôm chặt lấy Triệu Tử Văn:

- Triệu đại ca, bất kể thế nào, muội sẽ chờ huynh!

Nói xong câu này liền hôn nhẹ lên môi Triệu Tử Văn rồi bật khóc, xoay người chạy đi.

Triệu Tử Văn cùng Lý Thiên Chính đều bị hành động này của Bảo Nhi dọa đến ngây người. Nhớ tới ánh mắt tràn ngập nhu tình của nàng với mình, Triệu Tử Văn có ngốc cũng hiểu tình ý của Bảo Nhi, nhưng trong lòng hẳn bị “cô” kia tổn thương rất sâu, hiện tại hẳn không nghĩ tới việc đón nhận tình cảm này, chỉ bất đắc dĩ thờ dài.

Lý Thiên Chính không biết khi nào mà muội muội lại như vậy, trong lòng cũng kinh hãi, nhưng hiểu được tính khí của muội muội, đã yêu thì sẽ không thay đổi, trong lòng không khỏi âm đạm, lắc đầu.

- Lý huynh, ta vào thôi!

Lý Thiên Chính cảm kích cầm hai tay Triệu Tử Văn:

- Nếu sang năm ta thi đỗ, chắc chắn sẽ báo đáp đại ân đại đức của Triệu huynh.

Triệu Tử Văn cũng không để ý tới việc này, bóng dáng dần dần đi xa của Bảo Nhi khiến hắn không muốn nói gì cả, chỉ phất tay với Lý Thiên Chính, rồi bước nhanh tới cửa Hạ phủ.

Lý Thiên Chính nhìn Triệu Tử Văn dần đi khuất, thở dài một hơi rồi cũng xoay người rời đi.

Không nghĩ tới cửa Hạ phủ thật to lớn như vậy, từ rất xa có thể thấy một tòa nhà cao lớn, tường dày đến ba thước vây quanh tòa nhà, hai bên cửa có hai con kỳ lân, khí vũ hiên ngang, ngoài cổng còn có hai hán tử khôi ngô, mày rậm mắt to đứng gác cổng. Quả nhiên không hổ là tướng quân phủ, thật là khí phái.

- Người từ đâu tới

Hộ viện nhìn Triệu Tử Văn hỏi lớn.

- Hai vị đại ca, ta thay Lý Thiên Chính tới làm thư đồng
Triệu Tử Văn đáp.

- Người đứng đây chờ một chút, ta đi bẩm báo phu nhân.

Hộ viện nói xong liền đi vào trong phủ.

Một lát sau, hộ viện đi ra, nói với Triệu Tử Văn:

- Người đi theo ta

Đi vào trong viện, thấy phía trước là hoa viên, bài trí thật mỹ lệ, đình đài lầu các, cầu nhỏ, suối trong, tòa nhà cổ kính khiến Triệu Tử Văn cảm thấy thật vui vẻ, thoải mái.

Đi qua một chiếc cầu đá, hộ viện đưa Triệu Tử Văn tới một tiểu lầu bên trong nội đường, vừa đi vào đã nhìn thấy một vị phu nhân đang ngồi ở đó. Vị này chính là phu nhân mà vừa rồi hộ viện có nói? Căn thận đánh giá, đại khái khoảng 40 tuổi, nàng mặc một chiếc áo dài màu hồng bạch, khuôn mặt

trái xoan, cái mũi nhỏ nhắn, chỉ đáng tiếc làn da hơi vàng, mắt cũng có vài nếp nhăn, vị này thời trẻ hẳn là một đại mỹ nữ, đáng tiếc.... Triệu Tử Văn thầm thở dài.

- Tiểu tử, người nghĩ gì, phu nhân vừa hỏi người...

Hộ viện hung hăng gõ đầu Triệu Tử Văn.

- Người...

Triệu Tử Văn vốn định phát tác, nhưng nghĩ lại, đây là địa bàn của người khác, chỉ có thể mềm mỏng, liền im lặng không nói thêm gì.

Triệu Tử Văn chậm rãi nói:

- Vừa rồi ta suy nghĩ một chút, không nghe thấy phu nhân đang nói gì, xin thứ tội, không biết phu nhân có thể lặp lại lần nữa..

Phu nhân hơi nhú mày nói:

- Vừa rồi ta hỏi người, tên là gì, bao nhiêu tuổi, tại sao lại thay Lý Thiên Chính làm thư đồng.

Triệu Tử Văn nói:

- Tiểu nhân tên là Triệu Tử Văn, năm nay hai mươi. Sang năm Lý huynh phải vào kinh dự thi, vì hãn có ân cứu mạng với tiểu nhân nên tiểu nhân hay hãn đảm đương nhiệm vụ thư đồng.

- Tuy rằng chỉ là một tiểu thư đồng, nhưng không phải ai cũng có thể làm, phải có thực học, ta sẽ cho người ba đề thi.

Sau đó phu nhân nhìn về phía hồ sen phía trước, trong lòng thoáng động:

- Vậy, lấy hoa sen làm một bài thơ đi.

Hoa sen? Triệu Tử Văn nhìn hồ sen, bỗng nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng trên một con thuyền nhỏ, nhẹ nhàng, thanh thoát, làn mi tú lệ, ánh mắt như thu thủy, thân thể yếu điệu, mái tóc đen mượt mà. Nàng mặc một bộ quần áo màu tím, như hoa sen mới nở, duyên dáng, yêu kiều đứng trong hồ sen, tiếng ca vang vang động lòng người, khi thì khóa nước, lúc lại vượt ve hoa sen, nụ cười như muốn mang hồn Triệu Tử Văn đi, phải chăng nàng là tiên tử hoa sen?? Triệu Tử Văn linh cảm vừa hiện, trầm ngâm nói:

- Hà diệp la quần nhất sắc tài,

Phù dung xuất thủy lưỡng biên khai.

Loạn nhập trì trung khán bất kiến,

Văn ca thủy giác hữu nhân lai (1)

Phu nhân vừa nghe, lại nhìn về phía tiên tử hoa sen, hóa ra đang nói năng, mừng rỡ nói:

- Không ngờ người có thể tả hình và cảnh kì diệu như vậy, tài học như vậy, đi thi Trạng Nguyên cũng có thể, người thật sự chịu thiệt làm một gã thư đồng?

Triệu Tử Văn sau khi nghe được, lắc đầu nói:

- Tiểu nhân không có hứng thú đối với công danh, cũng chưa muốn rời khỏi nơi này.

Phu nhân vui vẻ nói:

- Tốt lắm, từ hôm nay người chính là người của Hạ phủ, tuy nhiên kế ước chỉ là nửa năm, sau nửa năm người tự do. Trong nửa năm, người có thể ra vào Hạ phủ bất cứ lúc nào, tuy nhiên mỗi ngày phải dạy thiếu gia đọc sách, dạy cho thật tốt.

Nửa năm? Phu nhân này tại sao lại ký kế ước nửa năm? Cũng tốt, đến lúc đó mình có thể tự do, tuy rằng nô tài mới không thể ra ngoài phủ một mình, nhưng không nghĩ tới ta lại được tự do ra vào, phu nhân này sao lại đối xử với ta tốt như vậy, chẳng lẽ bởi vì ta trẻ tuổi?

- Quản gia, đem kế ước đến

Hạ phu nhân cũng không quản tâm tư của Triệu Tử Văn, quay qua gọi

Chẳng bao lâu sau một lão quản gia xấu xí mang kế ước tới

- Không có vấn đề gì, người hãy điểm chỉ vào

Hạ phu nhân chỉ vào kế ước, nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cẩn thận đọc qua kế ước một lần, vừa chuẩn bị điểm chỉ đột nhiên lại nghĩ tới cái gì đó, liền hướng Hạ phu nhân hỏi:

- Phu nhân, ta có một thỉnh cầu

- Lớn mật, tên nô tài người, thực không biết tốt xấu, có thể đi vào Hạ phủ là vinh quang cỡ nào, người còn không biết liêm sỉ muốn đưa ra yêu cầu....

Quản gia mắng.

- Phu nhân không nói chuyện, người lại to mồm cái gì, chẳng lẽ người còn lớn hơn phu nhân?

Triệu Tử Văn phản bác một câu. Nếu không phải tên quản gia này nói hẳn là nô tài, hẳn cũng sẽ không phản ứng với hẳn.

- Phu nhân

Quản gia bị dọa không biết phải làm sao...

Triệu Tử Văn thăm thở dài, xem ra chế độ cấp bậc của Kinh quốc quá thực rất nghiêm trọng, một chuyện nhỏ mà lại dọa quản gia hoảng sợ như vậy.

Phu nhân trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, rồi nói với quản gia:

- Ta biết quản gia không có lòng vô lễ, không cần kinh hoảng.

Lại hỏi Triệu Tử Văn:

- Nếu thỉnh cầu của người không quá mức, người cứ nói, nếu thỉnh cầu vô lý, ta sẽ không đáp ứng.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Cũng không có gì, chỉ hy vọng nếu sau này tiểu nhân có sai phạm gì đó, bất luận kẻ nào cũng không được đánh vào mặt tiểu nhân là được

Phu nhân buồn cười nói:

- Người, tên nô tài này lại yêu quý dung mạo mình như vậy, được, ta đáp ứng.

Lại là nô tài, Triệu Tử Văn trầm mặt, dù sao cũng phải ở đây nửa năm, hơn nữa còn có nhiệm vụ trong người, trở mặt cùng phu nhân cũng không phải là chuyện tốt, hẳn thở dài.

Triệu Tử Văn căn rằng điểm chỉ vào kế ước. Xem ra, lúc này chính thức hẳn đã tiến nhập vào hang sói, hẳn nhìn dấu tay của mình, thở dài.

- Hiện tại người đã là người của Hạ phủ, phải tuân theo luật lệ của Hạ phủ, lương của người là mỗi tháng năm lạng bạc, mặc dù người có thể tự do ra vào Hạ phủ, nhưng vẫn là hạ nhân, cho đến khi người rời khỏi Hạ phủ, vì vậy ta sẽ cấp cho người một cái tên.

Hạ phu nhân nghĩ nghĩ rồi nói:

- Gọi người là Hạ Văn đi

Rồi nàng nói với quản gia:

- Quản gia, nói Hạ Bình dẫn hẳn đi dạo một vòng trong phủ, rồi đi gặp thiếu gia. Nói xong liền quay người rời đi.

Triệu Tử Văn cũng không nói, xem như cam chịu, dù sao bản thân cũng là gián điệp, phu nhân an bài phải chấp nhận, hy vọng trong nửa năm có thể hoàn thành nhiệm vụ.

- Vâng, phu nhân

Quản gia cũng đi ra theo, nội đường chỉ còn lại một mình Triệu Tử Văn.

- Trà phu nhân uống đã lạnh ngắt, Hạ Bình sao chưa đến nhỉ?

Triệu Tử Văn có chút không kiên nhẫn nói.

Đúng lúc này, một thiếu nữ lạnh lợi đi tới. Tiểu nha đầu này không bị chuột rút chứ? Triệu Tử Văn tò mò nhìn.

- Người chính là thư đồng mới Hạ Văn? Ta là Hạ Bình, ta đưa người tới gặp thiếu gia, rồi sẽ đưa người đi thăm quan Hạ phủ.

Thiếu nữ nói

Tiểu nha đầu này cũng là thư đồng? Xinh đẹp như vậy? Lông mi cong vút, mày phượng, mắt to, miệng anh đào nhỏ nhắn, má phấn, mặc một chiếc váy màu đỏ. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng dáng người không tồi, mông tròn trĩnh, bộ ngực dầy thì không nhỏ, rất có triển vọng Triệu Tử Văn tinh tế thưởng thức.

- Tên nô tài này, sao lại nhìn ta như vậy?

Hạ Bình cúi mặt, chỉ Triệu Tử Văn mắng.

Thật là chết tiệt, ngay cả người này cũng mắng hần là nô tài. Trong lòng hần cảm thấy khó chịu tới cực điểm, lạnh lùng nói:

- Nếu ta là nô tài, người cũng là nô tài

- Người...

Hạ Bình đương nhiên hiểu ý tứ của hần, cả hai cùng là thư đồng, nếu mắng hần là nô tài, cũng tương đương tự mắng mình là nô tài. Nàng tức giận đến khuôn mặt ửng đỏ, nói không ra lời.

Hừ, nếu không phải Tần Quán giao nhiệm vụ cho ta, ta xem các người làm sao kiêu ngạo như vậy? Đem lệnh bài dọa cho người chết, lão tử nhịn nhục mấy tháng, chờ hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ thu thập mấy kẻ gọi ta là nô tài này từng đứa một, Triệu Tử Văn hừ nhẹ.

- Hạ Văn, người lắm bầm gì đó, còn không mau theo ta gặp thiếu gia.

Hạ Bình đi tới cửa quay lại hô lên với Triệu Tử Văn, trong lòng nghĩ thầm, đừng cho là ta dễ quên như vậy, chờ tiểu thư đến, xem ta làm sao sửa trị người.

- Ta biết rồi

Triệu Tử Văn chậm rãi đi tới, theo sau Hạ Bình.

Cô nàng này dường như có chút điên điên, tính tình trẻ con. Triệu Tử Văn nhìn nàng thầm nghĩ, nhất thời quên không thu lại ánh mắt.

- Người, cầu nô tài này?

Tiếng kêu to khiến Triệu Tử Văn cùng Hạ Bình giật nảy mình.

Chỉ thấy một nữ tử từ xa đi tới, khi tới gần, khuôn mặt diễm lệ vô song xuất hiện, Triệu Tử Văn cả kinh nói

- Hoa sen tiên tử !!

Chỉ thấy hoa sen tiên tử hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt như muốn phun lửa. Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười, trong lòng nói thầm, ta chọc tới tiên tử?

- Tiểu thư, sao người lại tới đây

Hạ Bình đang đi phía trước đột nhiên chạy tới kéo tay tiên tử nũng nịu.

Tiểu thư? Nàng chính là nữ bạo long trong truyền thuyết? Đại tiểu thư Hạ Vũ Tình? Vậy hoa sen tiên tử vừa rồi đâu? Ảo giác? Mời vừa rồi nhìn thấy tiên tử khẳng định là ảo giác !!! Triệu Tử Văn tự an ủi.

Đại tiểu thư bỗng nhiên mắng:

- Vừa rồi người nhìn cái gì?

Triệu Tử Văn theo bản năng nói:

- Ta không nhìn gì cả

Triệu Tử Văn chỉ một cái gia đình ở phía xa, cũng may, ở đó quả có một gia đình. Triệu Tử Văn toát mồ hôi lạnh, âm thầm kêu may mắn.

Đại tiểu thư thì thầm với Hạ Bình vài câu. Nhìn Hạ Bình từ xấu hổ chuyển sang giận dữ, Triệu Tử Văn biết sự tình không ổn, giả ngu nói:

- A, hôm nay thời tiết thật tốt, ta nghĩ là nên đi tham quan một vòng Hạ phủ, không làm phiền nhị vị.

Nói xong liền chuẩn bị xoay người chạy trốn.

Hạ Bình nhìn bầu trời đầy mây, nhìn Triệu Tử Văn hô lớn:

- Đứng lại, tên phóng đãng!

Sau đó bước tới trước mặt Triệu Tử Văn giơ tay giáng cho Triệu Tử Văn một cái tát.

Từ nhỏ theo quân ngũ huấn luyện cũng không phải là ngòi không, Triệu Tử Văn tay mắt lanh lẹ, trong nháy mắt đã nắm chặt tay Hạ Bình, cười ha hả nói:

- Chẳng lẽ người không biết phu nhân đã đáp ứng ta, bất luận kẻ nào cũng không được đánh vào mặt ta?

Hạ Bình đột nhiên nhớ lại điểm này, bất đắc dĩ thu tay lại, không nghĩ là Đại tiểu thư lại vụng trộm chạy tới phía sau Triệu Tử Văn, giống như đã biết phu nhân đáp ứng thỉnh cầu của hắn, cười lạnh, tung một cước đá vào hông hắn. Bùm một tiếng, Triệu Tử Văn rơi vào ao sen.

- Ha ha, xem người còn dám chọc ta hay không

Hạ Bình nhìn Triệu Tử Văn rơi vào ao sen lớn tiếng cười.

- Hạ Bình, chúng ta đi, đừng so đo cùng tên nô tài này

Hạ Vũ Tình khuôn mặt lạnh băng, nói.

- Người dám đá Đại Nội Mật Thám !!!

Triệu Tử Văn từ trong ao bò lên, lập tức lấy lệnh bài ra, nhưng lại không thấy Hạ Vũ Tình cùng Hạ Bình, hắn hung hăng xì một tiếng khinh miệt:

- Coi như các người chạy nhanh

Nhưng ngẫm lại lời Tần Quán dặn dò trước khi đi, không thể tùy ý xuất ra lệnh bài, hắn lại vội nhét lệnh bài vào trong ngực.

- Thực không nên xúc động như vậy, thiếu chút nữa thì hỏng việc

Triệu Tử Văn nhìn quần áo ướt đẫm trên người, có chút hối hận nói:

- Lúc trước tại sao không nói chỗ nào cũng không được đánh?

Không có Hạ Bình dẫn đường, Triệu Tử Văn căn bản không biết phương hướng, chỉ đi lung tung, Hạ phủ nơi nơi đều là hoa cỏ, kỳ sơn, quái thạch, ao cũng có vài cái, đi mãi không hết.

- Mẹ kiếp, thật là lớn

Triệu Tử Văn hung hăng nhổ một ngụm nước miếng.

- Đứng lại

Vừa phun nước bọt, không nghĩ tới một bà chạy tới:

- Tùy ý phun bọt, phạt năm văn !!

Không thể nào, nơi này cũng có người trực? Triệu Tử Văn cả kinh nói:

- Bác gái, ta không phun nước bọt, đây là nước ao, bác xem quần áo ta thì biết.

Bà bác không khách khí nói:

- Chỉ cần phun nước sẽ bị phạt tiền, ta không phải bác người, kêu bác cũng vô dụng, lấy tiền ra.

Triệu Tử Văn không có biện pháp, chỉ có cách giao tiền. Hắn không lấy tiền của Bảo Nhi, Bảo Nhi đưa hắn, hắn cũng không chịu nhận, chỉ còn mấy văn tiền Lý Thiên Chính đưa cho, đành phải lấy ra đưa cho bác gái. Tuy nhiên, hiện tại đây không phải việc trọng yếu, muốn do thám tình huống Hạ phủ, phải tìm hiểu thật tốt phòng thủ cũng như tập kích.

Triệu Tử Văn đi dạo đông, tây, nhưng thế nào cũng không thấy tiểu nha hoàn xinh đẹp kia, chỉ gặp vài gia đình lỗ mãng. Triệu Tử Văn cũng không muốn lãng phí cơ hội, nhất định phải tìm mỹ nữ hỏi đường...

Rốt cục tìm được rồi, Triệu Tử Văn phát hiện một tiểu nha hoàn mi thanh mục tú phía trước, hắn xông lên hỏi:

- Tỷ tỷ, ta là thư đồng mới, tên là Hạ Văn, ta muốn tới thư đường nhưng bị lạc, mong tỷ tỷ có thể dẫn đường.

Tiểu nha hoàn xinh đẹp đột nhiên thấy Triệu Tử Văn lao ra liền hoảng sợ, nhưng chậm rãi trấn tĩnh, thấy quần áo Triệu Tử Văn ướt đẫm, khuôn mặt có chút ửng đỏ. Cái này cũng khó trách, Triệu Tử Văn từ trên xuống dưới đều ướt, quần áo dán vào cơ ngực rắn chắc, hơn nữa bề ngoài tuấn lãng, lại hay lộ ra nụ cười xấu xa, bộ dạng lưu manh, có sức hút rất mạnh đối với tiểu nữ sinh.

- Người đi theo ta

Tiểu nha hoàn mặc cỡ đồ mặt, nhẹ nhàng nói.

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Không vội, vì ta vừa tới Hạ phủ, còn lạ lẫm đối với Hạ phủ, hy vọng tỷ tỷ có thể nói cho ta biết một chút tình huống ở Hạ phủ.

- Không bằng tới kia ngồi tán gẫu một chút

Triệu Tử Văn chỉ vào một cái đình nhỏ phía sau hoa viên, bất kể nàng có đồng ý hay không, lôi kéo nàng đi tới.

Tiểu nha hoàn bị Triệu Tử Văn chạm vào cơ thể, kéo vào đình, sau đó hăn hỏi tiểu nha hoàn về tình huống Hạ phủ.

Qua một vài vấn đề, hăn phát hiện một việc thực nghiêm trọng. Vừa rồi Hạ phu nhân bắt hăn ký chính là khế ước bán thân nửa năm, hăn có chút mơ hồ, hạ nhân bình thường đều ký khế ước chung thân, hiện tại hăn đã rõ vì cái gì: Nửa năm sau, Hạ tướng quân sẽ về nhà mừng năm mới. Mỗi lần Hạ tướng quân về, nếu Hạ Văn Đăng học tập không tiến bộ sẽ đuổi Thư đồng khỏi phủ, cũng không biết Hạ tướng quân này đánh nhiều hay ít, nghe nói có thể đánh đến tàn phế, khó trách không ai dám tới Hạ phủ làm thư đồng, việc này cũng không khác gì so với liều mạng.

Triệu Tử Văn nghĩ tới sự lo lắng của Bảo Nhi, hóa ra là như vậy. Hạ Văn Đăng căn bản không thích đọc sách, mình lại phải dạy hăn đọc sách, đó là nằm mơ. Xem ra chính mình nửa năm sau có thể bị đánh đuổi khỏi Hạ phủ, tuy nhiên mình có lệnh bài kia, vạn bất đắc dĩ lấy ra dùng, sợ gì chứ !!

Tiểu nha hoàn miêu tả sơ qua tình hình Hạ phủ cho Triệu Tử Văn một lần, sau đó đỏ mặt chạy ra, còn hăn thì đi tới hướng thư đường.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đánh Bại Lão Tiên Sinh

Khi Triệu Tử Văn tới gần cửa sổ nghe thấy tiếng đọc sách.

- Khổng Tử viết: tri chi giả, bất như hảo tri giả, hảo chi giả bất như nhạc chi giả, thị trí dã Khổng Tử viết.... (Biết mà học không bằng thích mà học, thích mà học không bằng vui say mà học. - Gs. Minh Chi dịch)

Cuối cùng cũng hiểu được sự thống khổ của Hạ Văn Đăng, học loại cổ văn này quả là muốn lấy mạng người, thật sự không thể không bội phục Hạ Văn Đăng, nếu là ta đã sớm trèo tường trốn đi.

- Xin chào tiên sinh!

Triệu Tử Văn đi về phía lão tiên sinh đầu bạc, râu dài ân cần thăm hỏi.

Lão tiên sinh trả lời:

- Người là người phương nào?

Triệu Tử Văn vừa chuẩn bị trả lời thì Hạ Bình nói:

- Hẳn là thư đồng mới tên là Hạ Văn.

Mẹ nó, lại là tiểu bà nương này, Triệu Tử Văn chuẩn bị xắn tay áo giáo huấn nàng lại phát hiện ra Đại tiểu thư cũng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn mình. Triệu Tử Văn cảm thấy không ổn, cười nói:

- Hóa ra Đại tiểu thư cũng tới đây!!!

Hạ Vũ Tình không thèm để ý, chỉ ừ một tiếng, làm như chuyện đá hấn xuống nước vừa rồi như chưa từng phát sinh.

Triệu Tử Văn cũng thức thời, trêu vào người này sợ rằng không thể dậy nổi...

Chỉ thấy Hạ Văn Đăng không chút biểu cảm, mày rậm mũi cao, nhìn có vẻ có khiếu đọc sách, nếu tham gia quân ngũ cũng không phải không được,

Triệu Tử Văn chú ý tới đôi mắt vô thần của hắn, đầu lắc lư giống như một tên cha chết.

Triệu Tử Văn vội vàng vượt mông ngựa nói:

- Vị này nhất định là thiếu gia, anh tuấn, phóng khoáng, tiểu nhân là thư đồng mới tên là Hạ Văn.

Hạ Văn Đăng nghe thấy liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, sau đó gật đầu.

Mẹ nó, không nể tình? Triệu Tử Văn thầm mắng, ta từ trước tới nay cũng được tính là có mặt mũi, người thường thích nói chuyện với ta, vậy mà tiểu tử này lại ngậm tằm?

- Nếu là thư đồng mới, hắn có vài điểm bổn sự, ta muốn kiểm tra người.

Lão tiên sinh có chút không vừa mắt đối với Triệu Tử Văn, tìm cơ nói.

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia đang gà gật ngủ, còn nghe cái rằm, đang muốn đi ngủ, nhưng lão bất tử này cố tình chọc vào, trong lòng có chút tức giận. Kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra cái rằm, khiến ta mất ngủ!!

Hạ Bình cùng Hạ Vũ Tình ở lại xem kịch vui, nhìn bộ dáng của Triệu Tử Văn và lão tiên sinh, họ từ đầu quan sát Triệu Tử Văn, thấy da đen, cơ thể rắn chắc, không giống một người đọc sách, mà giống một tên vũ phu, thật không hiểu tại sao Hạ phu nhân lại nhận hắn. Vì vậy họ kết luận Triệu Tử Văn nhất định bị xấu mặt!

Lão tiên sinh vượt chòm râu dài, rung đùi đắc ý, như đang cân nhắc cái gì, rồi cười nói:

- Ta ra về trên, người đối lại

Sau đó chậm chậm ngâm:

- Đồ họa lý, long bất ngâm, hổ bất khiêu, tiểu tiểu thư đồng khả tiểu khả tiểu. (Trong tranh, rồng không ngâm, hổ không gầm, thư đồng nhỏ đứng tè trông buồn cười)

- Lão đầu nhi, người tại sao mắng ta?

Triệu Tử Văn chưa phản ứng gì, Hạ Bình đã nhảy dựng lên, còn Hạ Vũ Tình thì ngồi cười, con bé này cũng quá vô lý.

- Người là đồ vô lễ, không biết trên dưới, dám gọi lão phu là lão đầu nhi? Tiên sinh tức giận nói.

- Người đừng cậy già mà lên mặt
- Người không biết kính trọng người già

Triệu Tử Văn ở một bên nghe bọn họ mắng nhau, cười thầm, một tiểu cô nương 16 tuổi cãi nhau với một lão nhân hơn 60 tuổi, không ngờ lại chiếm phần thắng, con bé này mồm miệng cũng quá dũng mãnh.

Câu đối này thực ra không phải là câu đối hay, nếu muốn đối thì không khó, nhưng nếu muốn châm biếm lại thì lại không dễ. Triệu Tử Văn suy nghĩ một hồi, bỗng thấy Hạ Văn Đăng ngủ trên bàn, linh quang chợt lóe, có rồi!!!

Triệu Tử Văn nhìn hai người đang cãi nhau nói:

- Ta nghĩ ra rồi.

Lão tiên sinh cùng Hạ Bình, cả Hạ Vũ Tình nhìn Triệu Tử Văn có chút không tin, hẳn thực sự có học vấn?

Triệu Tử Văn không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, chậm rãi nói:

- Thi thư lý, ngôn bất thông ngữ bất thuận, khiếu thanh tiên sinh đình đốn đình đốn. (Trong sách vở, lời không thông, câu không thuận, cưỡi tiên sinh đừng lại đừng lại)

Tiên sinh thấy hần đối rất đúng mặc dù liên đối không quá xuất sắc, nhưng không sai, cảm giác thật ngạc nhiên, nhưng vẫn không phục, vì thế lại nhìn sắc mặt của Triệu Tử Văn, âm hiểm cười nói:

- Côn trạc hắc cầu nha. (Gậy đánh răng chó đen)

Mẹ nó, ta không nợ nần gì người, sao lại luôn gây khó dễ cho ta, Triệu Tử Văn mắng thầm, thấy lão tiên sinh có chút nhỏ nhen, hần cũng âm hiểm cười, đáp:

- Tiên đả hoàng ngư bối. (Roi nện lưng bò vàng)

Xem ra tiểu tử này có điểm học thức, phải dùng tuyệt đối bức tử hần, giết chết nhục khí của hần, lão tiên sinh liền nghĩ tới một tuyệt đối, đặc ý nói:

- Vong thiên không, không vong thiên, thiên thiên hữu không vọng thiên không. (Quên trời đất, không quên ngày tháng, ngày ngày rảnh rồi ngắm trời đất)

Triệu Tử Văn vừa nghe thấy lập tức yên lặng, hần tuy được mẫu thân dạy dỗ nhiều về phương diện này, nhưng văn thơ đối ngẫu quả thật khó, hần lẳng lặng ngồi suy tư.

Hạ Bình cũng biết câu đối này cho tới giờ chưa từng có ai đối được, lão tiên sinh cũng dựa vào câu đối này mà lập nghiệp, đến giờ cũng chưa có ai đối được câu đối này của lão, cũng vì vậy mà lão tiên sinh có chút danh tiếng. Nàng trào phúng nói:

- Không nghĩ ra được là không nghĩ ra được, giả bộ gì chứ.

Ai nói ta không nghĩ ra, Triệu Tử Văn trầm tư một lúc rồi đứng lên, cười nói:

- Cầu nhân nan, nan cầu nhân, nhân nhân phùng nan cầu nhân nan. (Cầu người khó, khó cầu người, mỗi người đều khó gặp người khó cầu)

- Đối rất hay

Lão tiên sinh liên tục vỗ tay khen

- Không nghĩ rằng lão phu còn sống lại có thể nghe thấy có người đối được nó, công phu của người thật sự có thể nói là nhất tuyệt!!! Không biết tài nghệ thi thơ của người thế nào? Xin chỉ dạy!!!

Quả thật là một người nhỏ nhen, nhưng dù sao lão tiên sinh cũng là một lão nhân, Triệu Tử Văn không phản bác, đành nói:

- Lão tiên sinh muốn ta làm gì?

- Lấy cảnh vật nơi đây làm đề

Triệu Tử Văn nhìn tiên sinh, thở dài:

- Chủ đậu nhiên đấu ki, đậu tại phủ trung khắp. Bốn thị đồng căn sanh, tương liên hà thái cấp. (Nấu đậu đốt cành đậu

Đậu ở trong nồi khóc

Vốn sinh cùng một gốc

Sao nữ đốt thiêu nhau – Bài thơ do Tào Thực, con trai Tào Tháo, sáng tác)

Hạ Bình cùng lão tiên sinh nghe xong có chút ngượng ngùng cúi đầu, không dám tiếp tục cãi nhau. Lão tiên sinh vỗ tay trầm trồ khen ngợi:

- Hạ Văn, người tuổi nhỏ như vậy, lại có tài học tới bậc này, khiến lão phu thật sự mặc cảm

Lão tiên sinh có chút hồ thẹn sờ sờ bộ râu.

Triệu Tử Văn, nhìn lão tiên sinh có chút suy sụp, an ủi nói:

- Hoa Hạ văn hoa bác đại tinh thâm, tại hạ cũng chỉ học được một chút da lông mà thôi, so với lão tiên sinh dùi mài kinh sử chục năm, ta không dám so sánh.

Lão tiên sinh thấy thư đồng này cũng có lễ nghĩa, cười cười không nói gì, thấy không ai nói gì, lão liền nói:

- Ta ở Hạ phủ nhiều năm, cũng có chút mệt mỏi

Rồi nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, với học thức của người, đi làm ở Hạ phủ quả thực là khi nhục người, ta đề nghị người nên thi thố công danh. Bảng vàng đối với người mà nói, khẳng định dễ như trở bàn tay

Lão tiên sinh nói xong, liền rời đi.

Ta có thể sao? Không phải chỉ là mấy chục câu thơ cổ, đọc ra vài câu đối? Triệu Tử Văn có điểm không tin

Hạ Bình đi qua chỗ Triệu Tử Văn ngồi:

- Mấy câu thơ kia quả thật là người sáng tác sao? Ta không tin đó là người sáng tác

Hạ Bình nhìn Triệu Tử Văn cương nghị, không hề tức giận hỏi.

Không tin thì hỏi làm gì? Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Đúng vậy

- Đừng nghe hấn, khẳng định là hấn nghe lén ở đâu đó.

Hạ Vũ Tình kéo Hạ Bình ra ngoài.

“??? Nói ít một câu thì sẽ chết sao?” Triệu Tử Văn nhìn bóng dáng của Đại tiểu thư oán hận lắm lắm.

- Rốt cục cũng đi rồi

Hạ Văn Đăng thở dài một tiếng, rồi nằm úp sấp lên bàn, chỉ một lúc sau lập tức ngáy pho pho.

Hóa ra thiếu gia này sợ Đại tiểu thư, vừa rồi nếu Đại tiểu thư không có ở đây, chỉ sợ hấn đã sớm ngủ rồi. Đại tiểu thư này khẳng định không phải đến đọc sách mà là đến giám sát vị thiếu gia này. Tuy nhiên vị thiếu gia này quả thật cũng quá buông thả, tối hôm qua khẳng định là trốn đi xem pháo hoa,

bằng không ban ngày sao lại buồn ngủ như vậy. Triệu Tử Văn nhìn vị thiếu gia nhà rồi không học vấn này thờ dài, hẳn cũng ngao ngán đứng dậy đi ra ngoài.

- Hạ Văn, ăn cơm!

Hạ Thu ở ngoài phòng gọi Triệu Tử Văn.

- Biết rồi!!!

Triệu Tử Văn vội vàng từ trong phòng chạy ra.

Hạ Thu là một tiểu nha hoàn mới quen, vừa rồi nàng dẫn Triệu Tử Văn tới chỗ ở của hắn, tới giờ cơm chạy tới đây gọi hắn, dẫn tới chỗ ăn cơm.

Tới thế giới này cho đến giờ, Triệu Tử Văn vẫn chưa bao giờ được ăn no, Lý Bảo Nhi quả thực quá kham khổ, Triệu Tử Văn không dám ăn nhiều, mỗi ngày chỉ có thể ăn lưng lưng, nhưng chỉ như vậy cũng bị Lý Thiên Chính mắng là thùng cơm. Triệu Tử Văn cũng không biết tại sao mình lại có thể ăn nhiều như vậy, cũng có thể là do di truyền của cha hắn. Hôm nay rốt cục có thể ăn no, Triệu Tử Văn hưng phấn chạy ra ngoài.

Hạ Thu nhìn bộ dạng hưng phấn của Triệu Tử Văn, kỳ quái hỏi:

- Hạ Văn, hôm nay có chuyện gì vui vậy?

- A.... không có gì

Triệu Tử Văn hưng phấn liếm liếm môi

- Hạ Văn, tại sao ngươi lại ở đây? Bình thường, thư đồng luôn đi cùng thiếu gia mà.

Khẳng định đây là do Đại tiểu thư ác độc kia nói, Triệu Tử Văn thầm mắng

- Ta cũng không biết!!! Có thể là thiếu gia không có thói quen ở cùng thư đồng.

"Rốt cục tới rồi" Triệu Tử Văn nhìn mấy chữ nhỏ viết trên cửa phòng ăn của hạ nhân, cảm khái nói, tuy rằng phòng ăn cách chỗ Triệu Tử Văn ở không xa, nhưng hắn nóng lòng muốn ăn nên đường đi dù ngắn lại cảm giác dài cả năm.

Triệu Tử Văn căn bản là bất cần, vào phòng đặt mông xuống, nhìn bàn cơm bất chấp tất cả, cầm một chén lớn ăn, hắn cảm thấy kỳ quái, tại sao cái bát cơm này lại làm bằng gỗ, nhưng mặc kệ, ăn no quan trọng hơn.

Mọi người giật mình nhìn hắn như một con quái vật, chưa từng thấy ai lại lấy cả thùng cơm ăn. Bác gái lần trước phạt Triệu Tử Văn, đứng ở một bên lắc đầu thở dài:

- Người xem, đứa nhỏ này thật đói....

- Rốt cục cũng ăn no rồi

Triệu Tử Văn sờ sờ bụng mình, bỗng thấy tất cả gia đình xung quanh đều nhìn hắn, mặc dù da mặt của Triệu Tử Văn rất dày, nhưng cũng không chịu nổi. Triệu Tử Văn đỏ mặt cười ha hả nói:

- Các người ăn đi, không cần khách khí với ta.

Một gia đình oán hận nói:

- Đồ ăn còn chưa tới, người đã ăn hết tất cả cơm của chúng ta, chúng ta lấy cơm đâu để ăn?

- A!!!! Đây là thùng cơm...? Ta tưởng là cái bát?

Triệu Tử Văn ngượng ngùng vò vò đầu, còn tưởng rằng mình chỉ ăn một ít

Nếu Lý Thiên Chính thấy tình cảnh này, hắn sẽ gọi hắn là hang cơm

- Các người dùng bữa đi

Không nghĩ mọi người xung quanh vẫn nhìn Triệu Tử Văn, ánh mắt có chút cừu hận, có chút khó chịu. Triệu Tử Văn như ngồi trên đống lửa, than hồng, đi không được, ở không xong. Một hán tử khôi ngô khỏe mạnh ngồi cạnh hắn bỗng nhiên quỳ xuống nói:

- Đại ca, về sau ta theo huynh, huynh thật sự rất...."hoành tráng", xin huynh thu ta làm tiểu đệ đệ!!!

- Ta đã có một tiểu đệ đệ....??

- Không sao, thu thêm một tiểu đệ cũng được?

- Kỳ thật thêm một tiểu đệ đệ là sự ao ước của cả đời ta....

- Vậy người nhận lấy đi!!!

- Ta sợ lão bà của ta chịu không nổi...

Triệu Tử Văn đỏ mồ hôi, nói nửa ngày bọn họ cũng không hiểu ý tứ trong đó, chẳng lẽ phải dùng bút vẽ? Không phải là muốn lấy mạng lão bà ta sao ...

Triệu Tử Văn cùng vị nam tử này càng nói càng thái quá, mọi người bốn phía cũng không ai hiểu họ nói gì, nam tử kia cũng không hiểu Triệu Tử Văn nói gì, càng thêm sùng bái nói:

- Đại ca chính là đại ca, nói chuyện cũng thâm ý như vậy, khiến ta không hiểu, ta nhất định theo huynh.

Triệu Tử Văn hết chỗ nói, con người ở thế giới này thật đơn thuần, nếu ở thế giới của mình khẳng định bọn họ đã nhảy dựng lên ân cần hỏi thăm tổ tông của mình, nhưng hãn cũng không có biện pháp đối với nam tử này. Có điều thu một tiểu đệ cũng không phải là chuyện tồi tệ, có thể sai vặt, hãn liền nói:

- Tiểu đệ, đứng lên.

Nghe đại ca phân phó, tiểu đệ vội vàng đứng lên, mọi người cũng không ai kỳ quái, bởi vị bọn họ cũng không quan tâm tới vị gia đình mới này.

- Ta nghĩ đại ca là thư đồng mới, tên là Hạ Văn!!!

Tiểu đệ nhìn chiếc mũ thư đồng của Triệu Tử Văn nói.

- Đúng, còn người?

- Ta là gia đình mới của Hạ phủ, tên ta là Hạ Hồ

- Giúp ta lấy chén trà

Triệu Tử Văn ăn nhiều cơm, cảm thấy khát nước nói.

Hạ Hồ nghe xong cung kính lấy một ly trà cho Triệu Tử Văn

Mọi người xung quanh toát mồ hôi, thật sự là người hầu ở Hạ phủ không có thù oán gì với nhau, nhưng tất cả đều là người hầu. Tiểu nha hoàn Hạ Thu ở bên cạnh che miệng cười trộm. Họ đều tự nhận mình thông minh bất phàm, nhưng lại không nghĩ được như Triệu Tử Văn, thật muốn trào máu.

Nghe bọn họ thì thầm, ăn uống, Triệu Tử Văn vội vàng rời đi, tiểu nha hoàn thì ở lại thu dọn bát đĩa.

- Đại ca, có thoải mái không?

Hạ Hồ bóp bóp vai Triệu Tử Văn hỏi

Làm đại ca quả thực thú vị, Triệu Tử Văn ngồi trên ghế hưởng thụ.

Tuy nhiên thấy trời đã tối, cũng nên nghỉ ngơi, hãn nói với Hạ Hồ:

- Đại ca người phải về nghỉ ngơi, người cũng về đi!!

- Đại ca, để đệ hộ tống huynh.

- Không cần, người đi trước đi

Hạ Hồ nghe xong liền ngoan ngoãn rời đi.

Triệu Tử Văn cảm giác tên Hạ Hồ này thật ngu ngốc, nhưng từ ánh mắt hắn thì không phải ngốc như bề ngoài, có cảm giác gì đó, chẳng lẽ là hắn cài trang sao? Tại sao hắn lại phải cài trang? Vì tiếp cận mình? Hắn nghĩ không ra, cũng không suy nghĩ thêm.

Thật sự là ăn quá nhiều, cần phải tiêu hóa một chút, Triệu Tử Văn nghĩ vậy liền rời đi, đột nhiên bị người khác kéo tay. Triệu Tử Văn quay lại nhìn, hóa ra là bác gái phạt tiền mình lần trước.

Không đợi Triệu Tử Văn mở miệng

- Cầm lấy....

Bác gái dúm năm văn tiền vào trong tay Triệu Tử Văn, vuốt vuốt đầu Triệu Tử Văn thở dài:

- Nhìn người kia, đi mua chút đồ mà ăn đi.

Triệu Tử Văn thầm kêu oan, không phải hắn chỉ ăn nhiều một chút thôi sao!! Nhưng nhìn năm văn tiền Lý Thiên Chính cho hắn, hắn cảm động nói:

- Bác gái, bác thật sự quá tốt

Bác gái lại cả giận nói:

- Không phải ta đã nói sao? Ta không phải bác người, từ sau gọi ta là tam thẩm!!!!

Nói xong liền đi ra ngoài, nhưng khi đi đến cửa liền quay lại nói một câu khiến Triệu Tử Văn muốn hộc máu:

- Ta có lẽ không thể nuôi nổi đứa con ăn nhiều như người....

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khách Quý

Triệu Tử Văn trở lại căn phòng nhỏ, cũng không biết phải làm gì. Trước kia, hễ mỗi ngày đều vội vàng, nhất là buổi tối, nhưng ở đây thì không như vậy. Trước kia, hễ mỗi ngày phải bồi tiếp bạn gái, buổi tối thỉnh thoảng lại đi hát karaoke, còn có thể cùng bốn huynh đệ ở cùng phòng, cùng nhau xem phim người lớn Nhật Bản.... thật sự rất thích thú. Mỗi lần hễ nghĩ đến đều.... dùng tay giải quyết sự xúc động. Nhưng dù sao đối với nam nhân, dù tự xử thế nào cũng chỉ là lãng phí.... tài nguyên, vì vậy Triệu Tử Văn dựa vào việc tiết kiệm.... tài nguyên để tự ước thúc chính mình.

Nhưng tới thế giới này, Triệu Tử Văn nhàm chán muốn chết, thường xuyên buồn bực, cảm giác như sinh viên vừa vào trường đại học vậy. Hễ nhớ Bảo Nhi dịu dàng đáng yêu, thầm hỏi giờ này nàng đang làm gì, có nghĩ tới mình không. Triệu Tử Văn ngẩn người trong chốc lát, dần dần bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, hễ thổi ngọn đèn rồi chậm rãi leo lên giường ngủ.

- Hạ Văn dậy dậy đi, người phải tới phòng sách.

Hạ Thu kéo kéo cánh tay Triệu Tử Văn, ghé sát vào lỗ tai Triệu Tử Văn hô.

Triệu Tử Văn chậm rãi mở mắt, nhìn trời vẫn còn tờ mờ sáng, oán giận nói:

- Trời còn chưa sáng, sớm như vậy đi làm gì chứ?

Hạ Thu vẫn kéo hễ, hô lớn:

- Dậy, rời khỏi giường !! Con heo lười biếng.

Triệu Tử Văn bị nàng co kéo, miễn cưỡng đứng lên rửa mặt, mặc quần áo.

Hạ Thu nhìn hấn có vẻ miễn cưỡng, ngượng ngùng nói:

- Hạ Văn, không phải ta muốn gọi người sớm như vậy, là do.

- Là do tiểu thư bảo đúng không?

Sớm đoán được là do bà chằn kia, tại sao không chịu buông tha cho ta, không phải chỉ là trêu đùa thư đồng của nàng một chút sao, có gì ghê gớm chứ...

- Tại sao người lại biết?

Hạ Thu ngạc nhiên nói.

Làm sao ta biết? Mẹ kiếp không phải ta chỉ đoán sao? Triệu Tử Văn thàm mắng, ngoài mặt nói:

- Sớm như vậy bắt ta dậy, muốn đưa ta đi đâu?

- Tiểu thư muốn người dậy sớm để tới phòng sách

Triệu Tử Văn bị gọi dậy sớm, tối hôm qua lại ngủ muộn, căn bản ngủ không ngon giấc, tâm tình không thoải mái, cái mặt sưng lên không nói gì, đi thẳng tới phòng sách, trên đường đi còn ngáp vài cái.

Hấn đến trước cửa phòng sách, phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ. Triệu Tử Văn cảm thấy có chút kỳ quái, người thời xưa trước giờ làm việc đều rất cẩn thận, tại sao lại quên đóng cửa, không chừng có người muốn cài bẫy. Hấn bước chậm lại, cẩn thận tới gần cánh cửa. Khi còn cách cánh cửa một bước, hấn ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trên cửa có một thùng nước.

Khó trách tại sao cánh cửa này chỉ khép hờ, hóa ra để giữ cái thùng gỗ. Triệu Tử Văn cười hắc hắc, thời tiểu học chẳng phải ta hay dùng trò này để trêu bạn học sao? Hôm nay lại có người muốn dùng với hấn, khẳng định đây là thủ đoạn của Hạ Bình. Hấn đã sớm nghĩ ra phương pháp ứng phó, chân trái đá vào cửa, thùng nước rơi xuống, hấn lại dùng chân phải đá vào thùng nước, phanh !!! Thùng nước bị đá bay thẳng vào trong phòng

Phanh !!! Lại một tiếng vang lên, tuy tiếng vang này có phần quái dị, cảm giác như tiếng người kêu, Triệu Tử Văn liếc mắt thăm dò một chút, chợt phát hiện thùng nước không ngờ lại úp trên đầu một nữ nhân.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Trong phòng có tiếng thiếu nữ hô

- A, Đại tiểu thư?

Nghe thấy thanh âm Hạ Bình, Triệu Tử Văn chột lạnh buốt trong lòng, kinh hãi kêu ra tiếng. Mỗi lần hấn đá cầu đều rất kém, sao lần này lại đá chuẩn như vậy.... trực tiếp đá lên đầu đại tiểu thư...

- Người... !!!

Đại tiểu thư gỡ cái thùng gỗ trên đầu xuống, chạy ra cửa, chỉ vào mũi Triệu Tử Văn, hai vai run rẩy kịch liệt, tức giận nói không ra lời. Hạ Bình đứng cạnh nàng, bộ dáng có vẻ áy náy.

Vừa nhìn đã biết đây là chủ ý của con bé này. Đại tiểu thư là đồng lõa, nhưng cô bé này không ngờ Triệu Tử Văn lại khôn khéo như vậy, phát hiện trên cửa có thùng nước, còn đá nó vào đầu tiểu thư.

Triệu Tử Văn thầm kêu khổ, mới chỉ ở Hạ phủ vài ngày, hôm nay đã đánh Đại tiểu thư, nói không chừng ngay hôm nay hấn sẽ bị tống cổ khỏi Hạ phủ.

Lúc này đại tiểu thư toàn thân ướt sũng, chiếc áo màu tím dán chặt vào thân thể, từng đường cong đầy đặn lồ lộ, mái tóc ướt buông xõa, khuôn mặt đỏ ửng, không ngờ bị ướt nhẹp như vậy lại càng khiến nàng đẹp dị thường.

Triệu Tử Văn vội vàng giải thích:

- Đại tiểu thư, quả thật ta không cố ý.

Đầu thu, gió lạnh thổi lên người Hạ Vũ Tình khiến nàng không kìm nổi, rùng mình một cái, cả giận nói:

- Người, tên cầu nô tài, ta nghĩ người muốn trả thù hôm qua ta đá người xuống ao sen, hôm nay ta nhất định cho người một bài học, để hộ viện đánh cho người vài chục trượng.

Hạ Bình không quản Triệu Tử Văn bị đánh hay không, ở một bên lo lắng nói:

- Tiểu thư, nhanh mặc thêm quần áo, nếu không dễ bị cảm lạnh.

Hôm qua đá ta xuống ao, hôm nay lại muốn đánh ta, còn mắng ta là cầu nô tài, Triệu Tử Văn tức giận, lạnh nhạt nói:

- Ta muốn hỏi Đại tiểu thư, ta có gì sai?

Hạ Vũ Tình thấy hấn hôm nay như là lá gan lớn hơn, không a dua nịnh hót như hôm qua, đôi mắt đẹp muốn phun lửa:

- Khá cho câu sai cái gì, người vừa đá thùng nước vào đầu ta, đây là phạm thượng, ta đánh người mấy chục trượng cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Triệu Tử Văn khẽ hừ một tiếng, nói:

- Khá lắm, thiên kinh địa nghĩa, thùng nước này vốn là chuẩn bị cho ta. Đại tiểu thư sáng sớm bắt ta dậy, không gì khác là muốn đưa ta vào bẫy, không ngờ lại là tự làm tự chịu, lại cố tình đổ tội lên người ta. Đại tiểu thư làm như vậy, không phải có chút vô đạo đức sao?

- Người...

Thùng nước này quả thật chuẩn bị để bẫy Triệu Tử Văn, chính là để sửa trị hần, Đại tiểu thư không chê trách gì được, nhưng nô tài giờ phút này lại phản kích khiến đại tiểu thư tức giận nói:

- Nhưng người đá thùng nước lên đầu ta, đây là phạm thượng, phải chịu phạt.

- Hừ!

Triệu Tử Văn hừ lạnh:

- Tại sao ta lại đá thùng nước lên đầu tiểu thư? Cái này căn bản chỉ là vô tình. Nếu Đại tiểu thư không chọc ghẹo ta, ta lại đi đá thùng nước sao, làm sao có thể có kết cục này?

- Khá lắm, nô tài léo mép, Ất xì.. ...

Hạ Vũ Tình nói xong lại hắt xì một cái, Hạ Bình chạy tới, lo lắng hỏi:

- Tiểu thư, nhanh đi thay quần áo, nếu không rất dễ bị nhiễm phong hàn.

Hạ Vũ Tình biết hôm nay nói không lại hần, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn hần vài lần, ý như muốn nói hần hãy chờ xem, Hạ Bình thì hiện tại chỉ quan tâm tới thân thể Đại tiểu thư, kéo tay nàng bước sang dãy phòng phía tây.

Thấy Hạ Vũ Tình đã đi xa, Triệu Tử Văn mới phát giác sau lưng mình đầy mồ hôi lạnh. Hần đã sớm chuẩn bị đưa ra lệnh bài, cùng lắm thì đi, hần cũng không muốn ăn đòn. Tuy nhiên, cũng may Đại tiểu thư này cũng nói một chút đạo lý, không như cô nàng đánh đá điêu man kia, bằng không nháo sự với cô nàng này thì cũng không phải là việc tốt.

Triệu Tử Văn thầm kêu may mắn, may là hần có tài ăn nói. Ở kiếp trước, hần có học thức, lại tham gia nhiều hoạt động và thi thố, tự nhiên đảm

lượng và tài ăn nói cũng khá hơn, sao có thể không đối phó được với hai cô bé này chứ.

- Hạ Văn, sao người lại ngồi đây?

Triệu Tử Văn nghe tiếng nhìn lại, thấy thiếu gia đi tới. Thiếu gia này lần đầu tiên nói chuyện với hắn, hắn vội vàng cười nói:

- Không phải là muốn học sớm chứ?

Hạ Văn Đãng đảo cặp mắt:

- Hôm nay không cần học sớm

- Không cần?

Triệu Tử Văn kinh ngạc

- Hôm nay có khách quý tới, cho nên không học

Hạ Văn Đãng cười ha hả nói:

- Đi, thừa dịp mẫu thân tiếp khách, chung ta đi chơi.

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia này không hề tự cao, bình dị, gần gũi, hắn rất có hảo cảm, gật gật đầu:

- Được !!!

Hai người yên lặng đi ra cửa, khi tiến vào nội đường càng thêm cẩn thận. Hạ Văn Đãng nhìn Triệu Tử Văn nháy mắt, Triệu Tử Văn vừa thấy đã hiểu, phu nhân cho phép mình có thể tùy ý ra vào Hạ phủ, vì vậy thiếu gia muốn mình đi trước thám thính

Khi Triệu Tử Văn ra tới cửa, nghe thấy vài tiếng cười sang sảng. Hắn cảm thấy có chút quen thuộc, liền rón rén nhìn vào nội đường, nhìn xem Hạ phu nhân có phải đang tiếp khách triều đình hay không, nếu không còn có thể báo cho thiếu gia.

- Đây không phải là Triệu tiểu huynh sao?

Triệu Tử Văn ngẩn ra, hắn đã nghe ra thanh âm này, không phải là Tần Quán đã trở lại Hàm Đan sao, sao lại ở đây?

Hắn vừa định thăm dò đã bị Tần Quán phát hiện, đành phải đi ra, cười ha hả:

- Tần lão huynh, sao hôm nay lại đến đây...

Triệu Tử Văn ngoài mặt nhiệt tình, nhưng trong lòng lại thầm mắng, mẹ kiếp, tốt xấu gì ta cũng là Đại Nội Mật Thám, nếu bây giờ bị vạch trần thì

làm sao? Lão Tần người không phải tối qua bị Đào Tâm Nhi làm cho hồ đồ rồi?

Hạ phu nhân ngồi nghe, không biết nên khóc hay nên cười, hôm nay mới phát hiện Hạ Văn quả thực mặt dày, hăn kém người ta ba mươi mấy tuổi, lại kêu lão huynh, tiểu huynh, thật sự là.... không biết xấu hổ, phu nhân cười nói:

- Hóa ra Tần đại nhân và Hạ Văn có quen biết.

- Đúng vậy, ta cùng Triệu tiểu ca có chút duyên phận, lại càng bội phục đối với tài văn chương của hăn

Tần Quán cười nói

- Ha ha

Hạ phu nhân từ đáy lòng thầm cười, nhưng trong lòng vui mừng, ngay cả Tần đại nhân cũng thưởng thức hăn như vậy, có thể nói gã thư đồng này quả không đơn giản, có thể sẽ Đăng bảng đề danh

- Nếu Tần đại nhân có quen biết Hạ Văn, vậy hai người nói chuyện đi.

Tần Quán gật gật đầu, rồi tiến tới phía Triệu Tử Văn

- Hạ phủ quả thật là tốt !!!

Triệu Tử Văn mừng:

- Tốt? Hiện tại phu nhân biết ta quen biết người, người bảo ta ở Hạ phủ làm sao năm vùng, nói không chừng ngay hôm nay đã bị vạch trần.

? Năm vùng? Tần Quán biết gã thư đồng này nói chuyện quái dị, cũng không hỏi nhiều, cười khan vài tiếng

- Ta sợ Hạ phu nhân gây khó dễ cho người, nên mới nhận quen biết trước mặt nàng, như vậy ngày sau người sẽ dễ dàng làm việc hơn, càng thuận lợi cho việc người dò xét.

Nói qua nói lại cũng là Tần Quán có nghĩa khí, hôm nay giúp Hạ phủ, về sau nếu gặp việc khó sẽ không cần dùng lệnh bài, Triệu Tử Văn vỗ vỗ vai Tần Quán, cười nói:

- Hóa ra là như thế, ta quả thật phải đa tạ lão huynh.

- A...

Tần Quán bị Triệu tiểu huynh không biết nặng nhẹ này vỗ, hít một hơi thật sâu, rồi cũng hung hăng vỗ một chưởng vào lưng Triệu Tử Văn, cười

nói:

- Khách khí, khách khí...

Triệu Tử Văn ra tay cảm giác có hơi mạnh, tuy nhiên Tần lão nhân này lại đánh lại, hẳn là một thanh niên chính trực, thế nào lại chấp nhất với một lão nhân năm mươi tuổi.

Tần Quán nghĩ hẳn lại muốn tiếp tục, liền lùi lại hai bước, rồi mới phát hiện tên tiểu tử này giơ tay gãi đầu, tức giận nói:

- Tiểu tử ngươi, vô sỉ, lợi dụng vừa rồi ta tâm tình kích động chiếm tiện nghi

Tiếp đó lão hạ giọng nói

- Ta đã an bài vào Hạ phủ một người nữa, làm nội ứng cho ngươi.

- Còn một người nữa?

Triệu Tử Văn cả kinh nói:

- Người kia là ai?

Tần Quán thần bí cười:

- Đến lúc đó ngươi sẽ biết là ai, bây giờ chưa thể nói cho ngươi.

Triệu Tử Văn loáng thoáng đoán được, tuy nhiên cũng không dám quá quyết. Nội ứng kia khẳng định cũng như hẳn, đều là hạ nhân mới tới. Cũng không biết tên kia là khờ thật hay giả ngu, nếu thật là khờ, làm nội ứng, không phải là gã Tần Quán này muốn chơi ta sao. Hẳn giả ngu hay là có một thân phận khác?

Tần Quán thấy tiểu ca mặt mày trầm tư, đặt tay phải lên vai hẳn cười nói:

- Ngươi đừng đoán, ngày mai ta phải rời khỏi Hàng Châu, đến lúc đó tự nhiên ta sẽ bảo hẳn liên hệ với ngươi.

- A....

Triệu Tử Văn gật gật đầu, nhưng nghĩ lại thiếu gia vẫn đang ở ngoài chờ, hẳn ôm quyền nói:

- Tần lão huynh, phu nhân, ta có chút việc, không quấy rầy nhị vị nói chuyện.

Hạ phu nhân cũng có chút buồn chán đối với một già một trẻ đang kể vai sát cánh thì thầm, liền cười nói:

- Vậy ngươi đi đi

Hạ Văn chưa ra tới cửa, phu nhân lại nghiêm mặt nói:

- Người có đi cùng thiếu gia ra ngoài, cũng không được để hấn sinh sự.....

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Bị Ép Làm Anh Hùng

Không nghĩ rằng phu nhân đoán được thiếu gia nhân cơ hội này chuồn ra ngoài, quả thật hiểu con không ai bằng mẹ, Triệu Tử Văn nói:

- Ta sẽ giám sát thiếu gia thật kỹ

Lại cười ha hả nói với Tần Quán ở bên cạnh:

- Tối hôm qua hẳn là cùng Đào Tâm Nhi du dương vài lần phải không???

Triệu Tử Văn nói xong liền cười đậm đặng rồi rời đi, Tần Quán đỏ mặt, xấu hổ ho khan vài tiếng, liếc nhìn bóng dáng hẳn, cảm giác tên thư đồng này dường như cái gì cũng biết, chẳng lẽ hẳn thực là kỳ nhân?

Hạ Văn Đăng thấy Hạ Văn đi cả nửa ngày, trong lòng thấp thỏm bất an, chẳng lẽ Hạ Văn bị mẫu thân phát hiện, đang răn dạy hẳn trong phòng, trong lòng hẳn có chút lo lắng, bỗng nhiên mắt sáng ngời, thấy Hạ Văn từ trong nội đường đi ra. Hẳn chạy tới hỏi:

- Thế nào, sao lâu vậy mới ra, không bị mẫu thân phát hiện chứ?

- Quả thật bị phu nhân phát hiện rồi

Triệu Tử Văn thở dài nói

Hạ Văn Đăng nghe thấy, tâm tình như quả bóng xì hơi, thần tình khổ sở.

- Tuy nhiên

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia như vậy, cười nói:

- Tuy nhiên phu nhân cho phép chúng ta ra ngoài

- Thật sao?

Hạ Văn Đăng cao hứng cười:

- Tốt, Hạ Văn, ngay cả thiếu gia người cũng dám trêu đùa

- Hạ Văn, hôm qua làm sao người có thể đối lại lão tiên sinh? Có thể dạy ta không?

Hạ Văn Đăng hôm qua tuy rằng có chút buồn ngủ, nhưng cũng nghe được Hạ Văn đối đáp cùng lão tiên sinh, biết hẳn đánh bại lão tiên sinh, vô cùng bội phục hẳn, cho nên mới buông lỏng thân phận, thân cận cùng hẳn như vậy, hy vọng có thể có được phương pháp không cần cố sức mà vẫn có thể học được.

Triệu Tử Văn vốn đang để ý tới sự náo nhiệt ở chợ, nghe thiếu gia hỏi liền cười nói:

- Chỉ là trùng hợp mà thôi, ta cũng không am hiểu nhiều lắm về câu đối.

- Người có thể đối được tuyệt đối của lão tiên sinh, còn nói rằng không am hiểu?

Hạ Văn Đăng nhướng mày

- Có phải người không chịu dạy ta?

Vấn đề làm thế nào để có thể đối câu đối, làm sao để học, Triệu Tử Văn có muốn nói cũng không biết nói thế nào, đành phải giải thích đơn giản:

- Đối câu cũng không phải là có kỹ xảo gì đặc biệt, chỉ là đối từng chữ, từng từ sao cho đúng.

Triệu Tử Văn thấy cặp mắt Hạ Văn Đăng vẫn mê mang, đành phải nói cách khác:

- Phong đối bằng vũ, ánh trăng đối bằng ánh mặt trời, trắng đối bằng hồng

Nói xong hẳn lại thì thầm:

- Phong cao thu nguyệt bạch, vũ tể văn hà hồng. (Gió thổi trăng thu mờ, mưa rửa nắng chiều hồng)

- Đối hay, đối hay

Hạ Văn Đăng vỗ tay nói

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ đảo cặp mắt:

- Không biết thiếu gia nghe có hiểu không, ta cũng chỉ là tùy tiện đọc mà thôi.

Hạ Văn Đăng chỗ hiểu chỗ không, cười nói:

- Hạ Văn, người quả thực là tài cao, lão tiên sinh có giảng thế nào ta cũng không hiểu, không ngờ người chỉ vừa nói, ta đã hiểu ra một chút.

Câu đối này, kỳ thật không phải quá khó, nếu muốn đối tốt, có ý thơ mới thực sự là khó, Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Nếu thiếu gia hiểu được, tinh tế cân nhắc một chút, có lẽ sẽ tìm ra diệu dụng của câu đối.

Thấy thiếu gia trầm tư, Triệu Tử Văn cũng không quấy rầy hẳn, cước bộ chậm lại đi theo sau lưng thiếu gia. Khi tới một cửa hàng, Triệu Tử Văn đột nhiên ngừng lại, cảm giác rất quen thuộc, hẳn ngẩng đầu nhìn, tiệm giày Tử Vũ Hiên, hẳn cười cười:

- Không nghĩ đã trở về đây.

Cửa hàng rất náo nhiệt, phong quang, dòng người không ngừng ra vào, bên ngoài, các tài tử chỉ chỏ, rung đùi đặc ý ngâm nga đôi liễn đối ngoài cửa, ra vẻ bộ dáng đẹp đẽ, xuất chúng.

Hạ Văn Đăng cũng bị đám tài tử này hấp dẫn, khi nhìn vào vế đối, kinh ngạc nói:

- Đây không phải bút tích của Tần đại nhân sao? Nhà này là cửa hàng mới mở của ai, không ngờ Tần đại nhân lại đích thân đề bút.

- Đây thật sự là bút tích của Tần đại nhân?

Tài tử của Hạ Văn Đăng đứng cạnh nói, có vẻ không tin.

- Đúng vậy

Hạ Văn Đăng gật gật đầu, đặc ý nói:

- Ta đã gặp bút tích của Tần đại nhân, trong nhà còn có tranh chữ của đại nhân, tất không phải giả.

- Thật là Tần đại nhân thật là

Các tài tử vốn không thể tin, không hiểu tại sao Tần đại nhân lại đề bút cho cửa hàng này, nghe thấy có người xác định đây là bút tích của Tần đại nhân, tất cả đều chấn động. Nghĩ lại, ai cũng nghĩ tuyệt đối này là do Tần đại nhân đối ra, Tần đại nhân học thức vô cùng uyên thâm, lại ham thích câu đối.

Không ngờ Tần Quán lại nổi danh như vậy, Triệu Tử Văn mỉm cười, không nói gì rồi ngẩng đầu nhìn vào trong quán, nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp, đang giới thiệu hài, bán giày, lấy tiền thối, mồ hôi ướt trán, động

lại trên khuôn mặt non nớt, đôi mắt đẹp thân nhiên thoáng có quầng mắt đen.

Vừa thấy đã biết, Bảo Nhi mở cửa ban ngày, tối phải làm hài. Nhìn thân ảnh cô đơn, kiên cường kia, Triệu Tử Văn quả thực muốn đi vào giúp nàng, nhưng hăn không thể, bởi sau lần bị Lý Thiên Chính lợi dụng, hăn đã có cảm tình không tốt với ca ca nàng. Hăn vào Hạ phủ cũng là để không nợ nần gì nhau, hiện tại hăn đi tìm Bảo Nhi vì cái gì? Ân đã báo, chẳng lẽ hăn tìm Bảo Nhi vì nàng thích hăn?

Buồn cười, thật sự buồn cười. Triệu Tử Văn tự giễu, ta tính cái quái gì vậy nhỉ, ta chỉ là một kẻ đáng thương, thậm chí còn không có cả mộng tưởng, mà thôi.

- Hạ Văn, người làm sao vậy?

Hạ Văn Đãng nhìn đám tài tử trước mặt, đặc ý đi lại, chợt phát hiện thư đồng của mình có chút trầm ngâm, quan tâm hỏi.

- Ha ha

Triệu Tử Văn cười khở vài tiếng:

- Không có gì, thiếu gia, chúng ta đã phải đi chưa?

- Được, tới kia mua vài món đồ, ở đó có nhiều tiểu thư!

Hạ Văn Đãng cảm thấy thư đồng này có chút bí hiểm, cũng không biết tại sao sắc mặt hăn lại như vậy, vừa rồi vẫn hỉ hả tươi cười, bây giờ lại lộ vẻ cô đơn.

Triệu Tử Văn vô lực, gật đầu:

- Được, chúng ta đi thôi

Bảo Nhi đang ở trong cửa hàng, cảm thấy ở bên ngoài có chút gì đó quen thuộc, nàng nhìn ra ngoài, trong đám người dày đặc, nàng thấy một bóng dáng quen thuộc khiến nàng ngây người.

- Tiểu thư, tiểu thư, người chưa thối tiền

Nữ tử đứng trước quầy tính tiền nói lớn.

- A, xin lỗi

Bảo Nhi lắc lắc đầu, “Không thể nào, hạ nhân không thể ra ngoài phủ một mình, nhất định đây là ảo giác. Triệu đại ca, Bảo Nhi rất nhớ huynh”

Hạ Văn Đăng cùng Triệu Tử Văn đi tới chừng trăm mét, nhìn cửa hàng bố trí hai bên đường. Nơi này hai bên có ba, bốn cửa hàng, cũng là những cửa hàng bán quần áo. Trên đường đi đa số là nữ tử, bọn họ mặc áo hoa gấm, đầu đội mũ hoa, ung dung, đẹp đẽ, quý giá, vừa thấy đã khiến người ta biết ngay là những kẻ có tiền tới đây mua quần áo.

Triệu Tử Văn cười thầm, không nghĩ thiếu gia này còn có loại ham mê đặc biệt với mỹ nữ, tuy nhiên...không phải mình cũng như vậy sao. Trước kia mình cùng anh em ở cùng phòng thường đến sân thể dục ngắm mỹ nữ, không ngờ xuyên việt trở về thế giới này, tiến vào Hạ phủ rồi vẫn được đi xem mỹ nữ.

Nhìn ánh mắt lang sói của Hạ Văn Đăng, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói, triều đại này không phải giống thời Tống sao, khuê nữ như hoa cúc, không dễ dàng ra ngoài, nơi này cũng như chùa vậy, chỉ có thể nhìn mà không thể đụng.

Trải qua khoảng một tháng ở đây, Triệu Tử Văn tự nhiên rất rõ ràng, ở đây coi trọng nhất là trinh tiết của nữ tử. Nếu có chuyện làm nhục tới trinh tiết của nữ nhân, cô ta sẽ thất cổ tự sát. Đáng tiếc là địa vị của nữ tử vẫn luôn thấp hơn nam nhân, quan điểm của nam nhân ở đây là: nữ nhân như quần áo, mặc cũ thì ném đi.

Hạ Văn Đăng nhìn ngắm nửa ngày, chỉ thấy vài nữ tử thanh xuân xinh đẹp, có chút thất vọng thở dài:

- Xem ra chúng ta tới không đúng lúc

Tiểu thư ở thời đại này căn bản là rất ít ra khỏi cửa, có ra ngoài cũng mang theo vài gia đình tùy thân, thấy thì thấy nhưng không có biện pháp tới gần. Triệu Tử Văn cười nói:

- Nếu không có nhiều tiểu thư, vậy chúng ta trở về phủ thôi.

Hạ Văn Đăng lắc lắc đầu:

- Thật vất vả mới đi ra, tại sao có thể trở về sớm như vậy.

Triệu Tử Văn cười khổ không nói gì, cái này không khác gì việc bồi tiếp bạn gái hãnh đi dạo phố, rất buồn tẻ, chán nản. Hạ Văn Đăng thích xem tiểu thư, nhưng Triệu Tử Văn vẫn còn buồn rầu về chuyện của Bảo Nhi, đâu có tâm tình xem những thứ này. Đôi chân cảm thấy có chút mỏi mệt, hãnh thầm

nghe, trở lại phủ nằm trên giường vẫn hơn, nhưng lại không thể không nghe lời thiếu gia, đành phải đi theo phía sau Hạ Văn Đăng.

- Các vị tiểu thư hôm nay đi đâu vậy, hay là theo huynh đệ ta tâm sự đi.

Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng đi về phía trước vài bước, chợt nghe thấy thanh âm đùa giỡn, cả hai tò mò nhìn về phía đám người vây quanh, chỉ thấy ba tên lưu manh đang vây lấy ba vị tiểu thư mặc áo trắng. Ba vị tiểu thư mi thanh mục tú, dáng người nhỏ xinh, cũng coi như là mỹ nữ.

Ba tên lưu manh diện mạo xấu xí, thậm chí còn có chút ghê tởm, dâm dăng, bộ dạng hung hăng, nhưng ba vị tiểu thư trong mắt không hề có vẻ kinh hoàng, ánh mắt thông dong, đối với ba tên lưu manh còn có điểm khinh thường. Triệu Tử Văn tuy cảm thấy ngạc nhiên vì thế giới này cũng có lưu manh, nhưng hẳn cũng rất tò mò, chẳng lẽ ba nàng diễn trò???

Thân là công tử của phủ tướng quân, đương nhiên muốn tỏ ra chính khí, trừ bạo an dân, Hạ Văn Đăng nhíu mày, nói với Triệu Tử Văn:

- Người đi giáo huấn ba tên kia một chút cho ta...

- Ta??

Triệu Tử Văn chỉ vào mũi mình hỏi

- Không phải người đi, chẳng lẽ thiếu gia ta đi sao?

Hạ Văn Đăng hung hăng đẩy Triệu Tử Văn.

Không nghĩ rằng Hạ Văn Đăng sức mạnh kinh người, chỉ một chút đã đẩy Triệu Tử Văn tới trước mặt ba tên lưu manh, tên lưu manh cao lớn nhất đột nhiên thấy một người vọt tới trước mặt mình, tưởng rằng hẳn tới bênh vực mây cô gái, cả giận nói:

- Tiểu tử, người muốn làm gì, tìm chết hả?

Triệu Tử Văn lộ một tia cười khổ, không nghĩ rằng mình không phải chỉ là thư đồng, bạn sách của thiếu gia, mà còn là vệ sĩ của hắn, xem ra không thể không tiến lên. Nhìn ba tên lưu manh này chỉ là du côn, hẳn cũng không biết mình có thể một đấu ba hay không, nhưng vẫn khoát tay khinh thường đáp:

- Ba vị đại ca, tiểu đệ đến là để xem hoa.

Thấy tên thư đồng bộ dáng lưu manh, tên lưu manh đầu đảng cười nói:

-Hóa ra là người đồng đạo, huynh đệ tới làm gì, chẳng lẽ cũng coi trọng ba vị tiểu thư này?

Hạ Văn Đăng nghe tên thư đồng nói chuyện, sắc mặt tức giận đến xanh mét, hóa ra tên thư đồng này cũng là một tên tiểu lưu manh, thật không hiểu tại sao mẫu thân lại nhận hắn. Lần này hồi phủ nhất định phải nói mẫu thân trục xuất hắn khỏi Hạ phủ. Đang muốn anh hùng cứu mỹ nhân, không ngờ lại đưa ra thêm một tên tiểu lưu manh, nhưng nghĩ tới, một chọi một còn có thể, giờ lại thêm một tên, làm thế nào để cứu ba vị tiểu thư?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bị Mỹ Nữ Dạy Bảo

Triệu Tử Văn cười ha hả:

- Ta tới là để đánh con mẹ ngươi

Nói xong, hấn hung hăng nện một quyền vào mũi tên lưu manh thủ lĩnh, ngay lập tức máu tươi tung tóe.

Hạ Văn Đẳng ngẩn người, sau đó cười ha hả:

- Tên thư đồng này thật đúng là một tên bỉ ổi, không ngờ lại ngậm dờ trò, ha ha. Thú vị, thú vị

Mọi người cũng bị tên tiểu thư đồng lưu manh này làm bật cười:

- Tên tiểu thư đồng này, thật đúng là vô sỉ.

Tên lưu manh tiểu đệ bên cạnh nghĩ đây chỉ là một thư đồng bình thường, tự nhiên thả lỏng cảnh giác đối với hấn, không nghĩ rằng hấn đột nhiên ra tay, bị tên thư đồng đánh cho trở tay không kịp, đến lúc định thần lại, tất cả nhằm tên thư đồng, người quyền, người cước phóng tới.

Thế công của bọn chúng dừng mãi, Triệu Tử Văn lui về sau hai bước, sau đó quét ngang khiến hai người phía trước phải lui lại, chặt đứt thế tấn công của chúng. Ngay lập tức Triệu Tử Văn vọt lên, nhưng không nghĩ rằng hai người này cũng biết chút quyền pháp. Ba người giăng co một chỗ, nhưng hai tay khó địch bốn tay, nếu không phải Triệu Tử Văn động tác linh mãnh, chỉ sợ đã sớm bị đánh ngã. Hấn cũng bị trúng mấy quyền, nhưng chỉ là vết thương nhỏ.

Quyền thái, chủ yếu là công kích bằng khuỷu tay, đòn thế khá nặng, tuy nhiên để đối phó hai tên lưu manh này, Triệu Tử Văn tất nhiên không cần dùng sát chiêu, lần trước đối phó với tên yêu vật ái nam ái nữ kia, chủ yếu là do hấn có kiếm trong tay. Triệu Tử Văn đánh tiếp mấy quyền, né mấy cú

đá, hẳn biết phải tốc chiến tốc thắng, nếu tên lưu manh cầm đầu khôi phục lại, hẳn còn đánh cái rắm. Hẳn lui về phía sau một bước tránh một cú đâm, nắm tay liền giáng thẳng vào bụng một tên, tên này tránh không kịp, chỉ kịp đưa tay che.

Phanh !! Tên nọ bị Triệu Tử Văn nện một quyền, sau đó lui về sau vài bước, Triệu Tử Văn có cơ hội liền tiến tới, tung ra một cước vào ngực tên còn lại, tên đó bị dính một cước văng ra xa, kêu gào đau đớn, không đứng dậy nổi.

Tên còn lại thấy thế liền gượng dậy, chạy vọt tới tung một cước vào lưng Triệu Tử Văn, Triệu Tử Văn không thể kháng cự, hẳn biết muốn đánh hai người, trước hết phải đánh gục một người, đồng thời chịu đòn của tên còn lại.

Trúng cước, Triệu Tử Văn lao về phía trước vài bước, may mắn, thân thể hẳn rắn chắc, chỉ bị thương ngoài da. Hẳn cả giận hừ một tiếng, quay đầu lại, dồn toàn lực vào chân đá tên tiểu lưu manh kia, cước pháp của Triệu Tử Văn là nhanh nhất, tên lưu manh trốn không kịp, bị Triệu Tử Văn đá vào lưng.

Triệu Tử Văn lại tung một quyền, đập vào bụng hẳn, tên lưu manh bị một quyền vào bụng hít thở không nổi, chằm chằm ngã xuống.

Tên lưu manh đầu lĩnh mất nửa ngày máu mũi mới ngừng chảy, thấy hai tên đồng bọn dưới tay bị tên thư đồng này đánh ngã, hẳn còn đang cười đầy tà ác, lập tức kêu khóc:

- Anh hùng, tha cho ta, về sau ta không dám.... nữa...

Chợt, tên lưu manh thủ lĩnh không biết lấy từ đâu ra một cây côn gỗ, hung hăng nện vào đầu Triệu Tử Văn. Nhất thời sơ ý, Triệu Tử Văn không kịp né tránh, theo bản năng nhắm mắt lại.

- Bịch !!

Triệu Tử Văn không có cảm giác bị đánh, khi hẳn mở mắt, lập tức kinh ngạc, tên lưu manh bị nữ tử trước mặt đá một cước, không những côn gỗ bị gãy đoạn mà cả người cũng bay đi thật xa, đập mạnh trên mặt đất, nhìn qua đã biết bị đá đến nửa sống nửa chết.

Tiểu thư đứng trước mặt Triệu Tử Văn nói:

- Thật không hiểu người luyện võ công như thế nào, tuy rằng chiêu thức hoa mỹ, nhưng lại không dùng được, quyền cước, lực lượng và tốc độ cũng quá kém.

Người ta thường nói là anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng chưa nghe qua anh hùng lại bị mỹ nhân dạy bảo, Triệu Tử Văn bị tiểu thư mắng, cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần, tức giận cãi lại:

- Ta biết người lợi hại, không biết vừa rồi ai bị đùa giỡn mà không động thủ.

Mọi người đứng xem thấy anh hùng và mỹ nhân không ngờ lại cãi nhau, có chút buồn cười, việc lạ năm nào cũng có, nhưng hôm nay quả thực đặc biệt.

Tiểu thư hừ lạnh:

- Loại người này còn chưa xứng cho ta động thủ, chỉ có loại thân thủ như người mới xứng để đánh nhau với họ.

- Thiếu gia, người đừng cản ta, hôm nay ta phải giáo huấn bọn họ
Triệu Tử Văn tức giận xắn tay áo, làm bộ xông lên.

Thiếu gia tỏ vẻ vô tội nói:

- Ta có nói ngăn người sao?

Ba vị tiểu thư cười nói:

- Cũng không biết là thư đồng nhà ai, da mặt thực dày.

Ngất...thiếu gia không phối hợp với ta diễn trò sao, chẳng lẽ muốn ta xông lên thật? Ta trước giờ không đánh nữ nhân, Triệu Tử Văn nhìn một cước vừa rồi của nàng, biết cô nàng này cùng cấp bậc với tên ái nam ái nữ kia, nếu thật sự là...quả thật không xứng để động thủ, hãn buồn bực trong lòng, vừa rồi bị ba tên tiểu lưu manh đánh mấy quyền, lại bị bọn họ giáo huấn, tức giận muốn xông lên há mồm cãi thì lại bị thiếu gia kéo lại.

Hạ Văn Đăng hướng về ba vị tiểu thư thi lễ, nói:

- Tên thư đồng này của ta không hiểu lễ nghĩa, mạo phạm ba vị tiểu thư, mong các vị thứ lỗi.

Ba vị tiểu thư không nói gì, chỉ hừ nhẹ.

Thấy ba vị tiểu thư không nói chuyện, Hạ Văn Đăng ôm quyền nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Sau đó gã liếc Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn cũng hiểu ý tứ trong đó, lại nghĩ vừa rồi vị tiểu thư kia còn cứu mình, không thể lấy oán trả ơn, chỉ đánh nuốt giận đi theo sau thiếu gia.

Hai người trở lại phủ, đi vào hoa viên, trong lòng Triệu Tử Văn rất khó chịu. Làm anh hùng lại bị giáo huấn, đây là cái đạo lý gì.... hăn oán hận nói với thiếu gia:

- Công tử nói ba tiểu thư kia là ai? Thật sự là cứu họ công cốc.

Hạ Văn Đăng thở dài nói:

- A, đều là ta hại người, vốn không cần cứu bọn họ, bọn họ một người có thể đánh mấy chục tên lưu manh...

- Mấy chục???

Triệu Tử Văn cả kinh nói:

- Không thể nào? Ta biết các nàng rất lợi hại, nhưng cũng không thể như vậy

- Vợ vãn? Cái gì không thể?

Triệu Tử Văn đảo mắt, cũng không thêm giải thích, giải thích hăn cũng không rõ, liền hỏi:

- Người có biết ba ả kia là ai không

Hạ Văn Đăng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nhìn cách ăn mặc của bọn họ, có thể là tổ chức kia, nhưng ta không rõ lắm. Gia đình ta cũng chỉ mới đến Hàng Châu hai, ba năm, nhưng đó là một tổ chức thực đáng sợ, ngay cả triều đình cũng không dám đắc tội bọn họ.

- Chẳng lẽ là xã hội đen?

Triệu Tử Văn dùng tư tưởng kiếp sau, nghĩ tới tổ chức xã hội đen.

- Xã hội đen?

Hạ Văn Đăng vẻ mặt đau khổ, nhíu mày lắc đầu:

- Nói chuyện với tên thư đồng này thật mệt, đôi khi không hiểu người nói gì.

Triệu Tử Văn thầm ngán ngấm, một người cổ đại sao có thể hiểu người hiện đại đang nói gì.....

Hạ Văn Đăng dậm chân nói:

- Hôm nay đi chơi thật mệt, chúng ta trở về phòng nghỉ thôi

Triệu Tử Văn gật gật đầu, hăn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi liền chào thiếu gia rồi đi về căn phòng nhỏ của hăn.

Hai ngày qua, Triệu Tử Văn cũng coi như được thanh thản, chủ yếu là vì vị Đại tiểu thư kia bị bệnh, nhiễm phong hàn, còn Hạ Bình thì bận chăm sóc nàng. Tuy nhiên điều này khiến Triệu Tử Văn ngày nào cũng lo lắng, hăn đoán được đó là hậu quả do hăn tạo thành, nếu Đại tiểu thư kia đắm thọc hăn trước mặt phu nhân thì..... Nhưng ngày qua ngày, phu nhân chưa tìm hăn gây phiền toái, khẳng định là do Đại tiểu thư đỗi lý, không dám cáo trạng. Vị Đại tiểu thư này cũng không phải người dễ chọc, nói không chừng khỏi bệnh sẽ trả thù.

- Hạ Văn, có thể giúp ta trồng hoa không?

- Hạ Văn, hôm qua ta nghĩ ra vẽ trên, người có thể đỗi không?

- Hạ Văn, có thể đọc cho ta một câu thơ được không?

- Hạ Văn....

Triệu Tử Văn tuy chỉ là một tiểu thư đồng, nhưng lại được mọi người đề cao, chẵn chẵn là còn lớn hơn một bậc so với tiểu nha hoàn. Tuy nhiên tính cách hăn hiền hòa, ăn nói hài hước, rất nhanh được nha hoàn ở Hạ phủ quý mến, lại ngẫu nhiên đỗi đáp mấy câu với các nàng, đọc mấy câu dâm thơ, hát vài câu ngắn, lừa các nàng đến ngây ngất.

Bọn nha hoàn rất bội phục gã thư đồng này, dường như cái gì hăn cũng biết, lại thấy hăn lẻ loi một mình, ai cũng muốn kết thành lương duyên với hăn, đỗi với hăn như lửa giữa mùa đông, như muốn thiêu đốt tâm linh tuổi trẻ của hăn ngay lập tức.

Oanh oanh, yến yến, truyện cười, hoan ca, Triệu Tử Văn đã sớm quen, nhìn bọn nha hoàn cười nói:

-Ta phải tới phòng sách học cùng thiếu gia, lần sau nhé

Bọn nha hoàn thở dài, Hạ Văn anh tuấn bất phàm, chắc chắn sẽ không coi trọng mấy ả nha hoàn như chúng ta.... ai chà....

Triệu Tử Văn đi vào phòng sách, thấy lão tiên sinh chưa đến, Hạ Văn Đẳng lại ngơ ngác ngồi trong nội đường.

Hạ Văn Đẳng thấy Hạ Văn đến, trên mặt có phần lạnh nhạt nói:

- Hạ Văn, hôm nay tại sao đến muộn vậy.

- Hôm nay đến chậm một chút, nhưng từ trước đến sớm, lần này coi như không tính

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia có chút không vui, biết rằng thiếu gia không thoải mái, con mắt xoay động, cười nói:

- Không biết hôm qua thiếu gia có nhớ những câu thơ ta dạy không.

Hạ Văn Đăng không hề nghĩ ngợi, thì thầm:

- Xuân mộng bất giác hiểu, Xử xử văn tử giáo. Dạ lai mộng kỷ thứ, mộng di tri đa thiếu. (Xuân mộng bất giác hiểu, Muỗi đốt khắp nơi nơi, Đêm qua mộng mấy lần, Xuất tinh biết bao nhiêu)

Triệu Tử Văn ngẩn người, thiếu gia này thi thơ không bao giờ nhớ, mình tùy ý đọc một câu dâm thơ thì hãnh lại nhớ kỹ, thật sự là muốn chết. Nếu như thế này, khi Hạ tướng quân trở về mừng năm mới, chỉ sợ thật sự phải dùng lệnh bài trở mặt với hãnh, Triệu Tử Văn nói:

- Thiếu gia có nhớ các bài thơ khác không?

Hạ Văn Đăng ngượng ngùng gãi đầu cười ha hả:

- Ta chỉ nhớ câu thơ này.

Cho dù Triệu Tử Văn đã đoán được, nhưng khi nghe thấy, vẫn không kìm nổi, thở dài, quả thật không dạy nổi:

- Quên đi, thiếu gia nhớ được bao nhiêu, hay bấy nhiêu.

- Vừa rồi có phải Văn Đăng đọc thơ không?

Lão tiên sinh đột nhiên từ bên ngoài bước vào.

Hạ Văn Đăng cho dù ngu dốt, cũng biết câu thơ này là dâm thơ, nếu để tiên sinh biết, bầm báo mẫu thân, vậy coi như xong, hãnh tái mặt, vội giải thích:

- Vừa rồi là Hạ Văn đọc thơ...

- Đúng vậy, đúng vậy

Triệu Tử Văn cũng không phải ngốc tử, bị phu nhân biết mình dạy thiếu gia dâm thơ, chỉ sợ mình sẽ vội vàng nói:

- Vừa rồi là ta đọc thơ, có thể lão tiên sinh nghe nhầm.

Lão tiên sinh sờ cái lỗ tai, thở dài:

- Đúng vậy, lớn tuổi rồi, tai cũng không còn tốt.

Lão tiên sinh nói như vậy, chứng tỏ tiên sinh hẳn là chưa nghe được gì, Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng cùng thờ phào.

Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn cũng không nghe lão tiên sinh nói, cả hai đều mơ màng buồn ngủ. Đại tiểu thư không có ở đây, Hạ Văn Đăng không kiêng nể gì, nằm úp sấp trên bàn ngủ, lão tiên sinh cũng không quản được hẳn, lại cho đó chỉ là việc nhỏ không báo lão phu nhân, chỉ nhìn thiếu gia lắc đầu.

Triệu Tử Văn mỗi đêm đều cố ý ngủ muộn, chính là vì buổi sáng có thể lên phòng sách ngủ, nếu mỗi ngày đều nghe lão tiên sinh đọc thi thơ, không chết cũng phát điên

- Hạ đường liễu...

Lão tiên sinh nhìn cảnh liễu rủ, ý thơ dâng lên, liền nói.

- Yes !!!

Triệu Tử Văn rốt cục cũng thoát khỏi, hưng phấn nhảy lên.

-???

Lão tiên sinh nhìn Hạ Văn hỏi:

- Hạ Văn, ngươi bị sao vậy?

Triệu Tử Văn xúc động muốn học máu, bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, sáng nay ăn phải gì vậy nhỉ...

Lão tiên sinh vỗ vỗ vai hẳn nói:

- Hạ Văn, ngươi nên tự giữ gìn sức khỏe, nếu không sẽ đáng tiếc một thân tài học.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thuyết Thư

Không tiện giải thích với người cổ đại, Triệu Tử Văn gật đầu bất đắc dĩ, nhìn theo lão tiên sinh rời đi. Hắn rất tôn kính lão tiên sinh. Tuy rằng hắn không phải phải là một người theo chủ nghĩa phong kiến ngoan cố không chịu thay đổi, nhưng cũng được coi như một giáo viên, mẹ của hắn là một giáo viên mỹ thuật, mỗi khi nhìn thấy lão tiên sinh, lại nhớ tới mẹ mình, hắn lại cực kỳ tôn kính với lão tiên sinh.

Hạ Văn Đăng đứng dậy, cười nói:

- Hôm nay không thể ra khỏi phủ rồi. Đã mấy ngày chưa đi lâu Bách Hoa, thật sự là nhớ quá.

Triệu Tử Văn thấy ánh mắt thâm đặng của gã liền biết lâu Bách Hoa mà gã nói là cái gì. Thời cổ đại, mở kỹ viện không phải là phạm pháp, hơn nữa còn không sợ lây bệnh AIDS. Khi AIDS bị phát hiện cũng là chuyện của hàng trăm năm sau, cách hiện giờ quá xa. Tuy nhiên Triệu Tử Văn cũng không muốn chạm vào nữ nhân của người khác, cảm giác cứ như thể bị cấm sừng vậy. Hắn cười nói:

- Nếu hôm nay không được ra khỏi phủ thì ta trở về phòng nghỉ đây.

Thấy Hạ Văn không đề cập tới lâu Bách Hoa, còn tưởng rằng hắn là một tiểu xử nam ngây thơ, trong trắng, Hạ Văn Đăng thầm tính toán, mấy hôm nữa phải đưa hắn đi khai hóa văn minh, liền gật đầu nói:

- Ừ, ta cũng hơi mệt rồi, tự về phòng nghỉ đi thôi.

Triệu Tử Văn không biết lễ phép gì, đi thẳng ra khỏi cửa, tới phòng nhỏ của mình. Dọc theo đường đi, có tiểu nha hoàn chào hỏi hắn, hắn đều cười đáp lại. Khi về tới trước hoa viện, nhìn thấy Hạ Bình đang vội vàng đi ra ngoài phủ, hắn liền tiến lên hỏi:

- Hạ Bình, người muốn đi đâu vậy?

Hạ Bình xoay người lại, lại thấy khuôn mặt đáng ghét của hắn, hừ nhẹ nói:

- Liên quan gì tới người?

Triệu Tử Văn thấy bàn tay nhỏ bé của tiểu nha hoàn này cầm một tấm giấy Tuyên Thành. Hai bên tờ giấy Tuyên Thành này được gập lại, mơ hồ thấy vài chữ. Triệu Tử Văn đại khái đoán được rằng tờ giấy này chính là đơn thuốc, Hạ Bình có lẽ là thay Đại tiểu thư đi hiệu thuốc bắc bốc thuốc. Trong lòng hắn giờ vẫn còn chút áy náy vì chuyện Đại tiểu thư sinh bệnh. Dù sao cũng chính là hắn hại Đại tiểu thư nhiễm phong hàn. Hắn cười nói:

- Hay là để ta cùng người đi bốc thuốc nhé. Người là một nữ hài tử, đi ra ngoài một mình không tiện đâu.

Hạ Bình nói:

- Không cần người giả vờ hảo tâm.

Triệu Tử Văn cười cười. Hạ nhân không được tự mình ra ngoài phủ, đương nhiên là không có người đi cùng với Hạ Bình đi bốc thuốc. Thấy nàng không phản đối cũng không đồng ý, cũng coi như cam chịu, vì thế lẳng lặng đi theo phía sau nàng. Dọc theo đường đi, Hạ Bình không hề quay đầu lại, Triệu Tử Văn cũng không quan trọng, coi như là một vệ sĩ vậy.

Hiệu thuốc bắc cũng khá gần Hạ phủ, đi nửa canh giờ là tới. Hạ Bình đi vào hiệu thuốc bắc, sau thời gian uống một chén trà liền đi ra, tay cầm theo hai bao thuốc, tốc độ quả thật rất nhanh. Triệu Tử Văn đứng ở ngoài cửa hiệu thuốc bắc, thấy nàng đi ra, liền đi theo.

Đi về phía trước mười mấy thước, Hạ Bình dường như bị cái gì đó hấp dẫn, chen vào trong đám người trên phố. Triệu Tử Văn cũng tò mò, liền đi theo, dùng thân thể cao lớn của mình giúp nàng chen vào trong. Chỉ thấy một vị tiên sinh đầu bạc, mặc áo trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp nhỏ, không ngừng phe phẩy, miệng nói liên tục cái gì đó.

Hạ Bình dường như không hề cảm kích hành động của hắn, đôi mắt xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không hề liếc hắn cái nào. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười, cũng không biết là cái gì hấp dẫn Hạ Bình, nhưng

cũng đoán được hình như tiên sinh này đang thuyết thư (kể chuyện), trong lòng cười thầm, không ngờ cô nhóc này còn thích nghe kể chuyện, ngay cả việc bốc thuốc cho đại tiểu thư cũng quên luôn.

Vị tiên sinh kia uống một ngụm trà, tiếp tục nói:

- Kinh Kha đuổi theo Tần Vương. Tần Vương chạy vòng quanh cây cột để trốn tránh. Các đại thần kinh hoảng ngăn người, sự tình phát sinh vô cùng đột ngột, không ai dự đoán trước được. Tất cả mọi người mất đi thái độ bình thường. Dựa theo chế độ pháp luật của Tần quốc, thần tử lên đại điện đều không được mang theo bất cứ vũ khí gì. Tuy rằng có rất nhiều thị vệ cầm binh khí trong tay nhưng đều chờ ở dưới đại điện, không có mệnh lệnh của Đại vương thì bọn họ đều không thể lên điện. Tần vương đang lúc nguy cấp, không kịp triệu tập thị vệ dưới điện, bởi vậy Kinh Kha mới có thể truy đuổi Tần Vương. Các đại thần hoảng hốt, kinh hãi, sốt ruột, nhưng không có vũ khí để công kích Kinh Kha, liền dùng tay không vây đánh Kinh Kha. Kinh Kha dũng mãnh vô địch, dùng dao găm giấu trong bản đồ, giữa vòng vây của trăm người, thân trúng hơn mười mũi tên, vẫn dũng mãnh đâm chết bạo quân Tần Vương.

Cái gì! Kinh Kha giết chết Tần Vương? Khi nghe vậy, Triệu Tử Văn cảm thấy hết hồn, cảm thấy đầu óc nóng lên, lịch sử ở đây cũng xuất hiện Tần Thủy Hoàng, nhưng không ngờ lại bị Kinh Kha đâm chết.

Triệu Tử Văn tinh tế nghe tiên sinh nói một lát, mới hiểu được thế giới này cũng tồn tại thời kì xuân thu, hơn nữa Chiến quốc thất hùng cũng đều tồn tại. Tần Thủy Hoàng vừa chết, Tần quốc liền giống như một mâm cơm, cuối cùng bị sáu nước dùng chính sách hợp tung tiêu diệt. Sau khi Tần quốc bị diệt vong, năm nước còn lại cũng vì tranh đoạt lãnh thổ của Tần quốc mà tàn sát lẫn nhau. Chỉ có Triệu Vương nghe lời khuyên của Liêm Pha, không tham gia tranh đoạt. Năm nước đánh nhau tụi bụi, chết chóc vô số, lúc này Triệu quốc đã tu dưỡng đầy đủ mới nhảy vào ngư ông đắc lợi, cuối cùng dựa vào hai người Lý Mục, Liêm Pha, tiêu diệt năm nước kia, thống nhất sáu nước.

Lúc này Triệu Tử Văn mới hiểu rằng, bắt đầu từ thời khắc Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng thành công, lịch sử bắt đầu sinh ra thay đổi. Hóa ra là

gã chết tiệt Kinh Kha, có lẽ chính hắn cải biến lịch sử mới làm hại mình đi tới thế giới này, rời xa thân nhân và bằng hữu. Nghĩ vậy, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Nếu cho hắn biết Kinh Kha chôn ở đâu, chắc chắn hắn sẽ đào mồ Kinh Kha lên, hung hăng mắng chửi một trận.

Sau khi kể lại sơ lược lịch sử xuyên thu một lần, vị tiên sinh kể chuyện liền quay đầu thở dài:

- Kinh Kha thực là anh hùng đương thời, vì dân chúng diệt trừ bạo quân Tần Vương.

- Anh hùng cái rắm con mẹ người!

Triệu Tử Văn vọt tới trước mặt tiên sinh, hung hăng mắng.

- Người.

Thuyết thư tiên sinh bị một kẻ hậu sinh đột nhiên vọt tới mắng liền hoảng sợ, tức giận tới mức hai mắt bốc lửa, nổi giận mắng:

- Người là hậu sinh vô lễ, dám chửi bởi Kinh Kha đại anh hùng.

Triệu Tử Văn thấy lão tán dương Kinh Kha, trong lòng phẫn nộ không ngừng. Nếu không phải gã khốn Kinh Kha, làm sao mà lịch sử Trung Quốc lại thay đổi. Có lẽ chính vì hắn mà mình bị đưa tới thế giới xa lạ này. Triệu Tử Văn đang oán hận không có nơi giải phóng, lại thấy tiên sinh tán dương, không kìm nổi tiến lên đối chất, cao giọng hỏi:

- Kinh Kha mà cũng được coi như đại anh hùng sao? Ta nhổ vào! Thật sự là một cậu hùng (gấu chó) hữu dũng vô mưu. Hắn nghĩ rằng giết chết Tần Vương là có thể thay đổi thế cục Chiến quốc sao? Chính hắn mới là kẻ hãm hại lê dân, là một tội nhân thiên cổ!

- Người.

Thuyết thư tiên sinh bị tức giận tới mức nói không ra lời. Những người vây quanh nghe kể chuyện cũng nắm chặt tay, đều muốn tiến lên cho Triệu Tử Văn một trận, nhưng lại thấy thư đồng này cao to lực lưỡng, không dám tiến lên, đều mắng:

- Tiểu nhân từ đâu tới, lại dám nhục mạ Kinh đại anh hùng. Nếu người còn dám nói nữa, chúng ta sẽ bắt người tới huyện nha xử lý.

Hạ Bình cũng kêu gào, trong lòng oán hận không thôi. Vốn tưởng rằng gã thư đồng này có vài phần tài học, không ngờ rằng chỉ là thùng rỗng kêu

to, ngay cả anh hùng đương thời cũng dám chửi bới.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười cười, hỏi thuyết thư tiên sinh:

- Tiên sinh có biết khi Kinh Kha đâm chết Tần Vương, thực lực của Tần quốc là thế nào không?

Tiên sinh cũng không biết hẳn muốn hỏi để làm gì, thấy hẳn hỏi một cách đĩnh đạc, muốn tìm cơ hội phản bác quan điểm của hẳn, liền trả lời:

- Lúc ấy ở trong bảy nước, Tần quốc là một nước có thực lực mạnh nhất. Nhưng Tần Vương tàn bạo bất nhân, tàn sát vô số người vô tội ở Triệu quốc, ngay cả trẻ con tay không tấc sắt cũng không buông tha.

Triệu Tử Văn hừ một tiếng nói:

- Ta chỉ muốn hỏi thực lực của một mình Tần quốc mà thôi, chứ không hỏi tới nhân phẩm của Tần Vương. Nếu lấy thực lực của một mình Tần quốc, Tần Vương sẽ cần bao nhiêu thời gian để thống nhất sáu nước?

Thuyết thư tiên sinh tự nhiên là rất hiểu biết về Tần quốc và các nước kia, cũng không hiểu rõ cục thư đồng này muốn hỏi cái gì, suy nghĩ một lát nói:

- Nếu lấy thực lực của một mình Tần quốc, không tới mười lăm năm liền có thể thống nhất sáu nước.

Triệu Tử Văn cười ha ha nói:

- Như vậy Triệu quốc mất bao nhiêu thời gian mới thống nhất năm nước?

- Một trăm năm.

- Một trăm năm? Ha ha....

Triệu Tử Văn càng cười to hơn:

- Một trăm năm hay nhỉ. Ta thấy tất cả mọi người chẳng ai có thể sống được tới một trăm năm.

Triệu Tử Văn lại quay sang hỏi thuyết thư tiên sinh:

- Không biết tiên sinh có phải quan lại hay không?

Tiên sinh hổ thẹn vuốt chòm râu nói:

- Lão phu chỉ là một tú tài, chưa từng làm quan.

Trong đầu mọi người đều có một dấu hỏi to tướng, không biết trong hồ lô của thư đồng này có cái gì. Hạ Bình cũng đầu óc mơ hồ, nghĩ rằng Hạ Văn này chắc chắn là muốn phá phách gì đó.

Triệu Tử Văn hừ nói:

- Như vậy tiên sinh cũng coi như là dân chúng nhĩ.

Tiên sinh gật gật đầu theo bản năng, tuy nhiên lại nghĩ thư đồng này hỏi mấy chuyện này chính là định phá rối mình, cả giận nói:

- Tiểu thư đồng người hỏi mấy mấy thứ này làm gì? Mấy chuyện này dường như không liên quan tới chuyện của người.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười cười:

- Tần quốc chỉ cần mười lăm năm là có thể thống nhất sáu nước, mà Triệu quốc lại cần tới một trăm năm, dài hơn tám mươi lăm năm so với Tần quốc. Trong tám mươi lăm năm đó có bao nhiêu lê dân bách tính bị chết! Bao nhiêu người phải lang thang phiêu bạt, mất đi người thân! Người có từng nghĩ tới không?

Hơi ngừng lại một chút, hần càng cất cao giọng căm giận:

- Tần Vương tuy rằng tàn bạo, nhưng ông ta lại có thể cứu dân chúng khỏi cơn nước lửa, có thể cho trăm vạn dân chúng không phải chịu nỗi khổ của chiến loạn. Nếu Tần Vương không chết, như vậy công lao của ông ta rõ ràng còn lớn hơn nhiều, vậy mà tiên sinh một mực nói ông ta là bạo quân. Ông ta vốn có thể cứu vô số người như người, nhưng lại phải chịu tiếng xấu muôn đời, thật sự là đáng thương, đáng buồn!

Hần lại lạnh lùng nhìn những người xung quanh một lượt:

- Mỗi vị ở đây đều là dân chúng, những người chết trong vòng tám mươi lăm năm đó cũng là dân chúng. Bọn họ có thể nói là một nửa thân nhân của các người, có lẽ có người là tổ tiên của các người. Các người đã từng bao giờ nghĩ, nếu Kinh Kha không ám sát Tần Vương, có lẽ bọn họ sẽ bình an sống ở thế giới này vài thập niên không?

Thuyết thư tiên sinh nghe hần nói xong, xúc động thở dài nói:

- Đúng vậy, rất nhiều dân chúng phải chết trong chiến hỏa, vậy mà chúng ta lại chỉ thấy Tần Vương tàn bạo mà không thể nhìn ra được ông ta có thực lực thống nhất lục quốc với tốc độ nhanh nhất.

Lão tử về tội phục, ôm quyền hướng về phía Triệu Tử Văn nói:

- Công tử có lối suy nghĩ và nhìn nhận sâu xa, người thường không thể nào sánh nổi. Lão phu thật sự là tội phục. Không biết công tử là thư đồng

trong phủ nào? Lão phu hy vọng khi rảnh rỗi có thể xin tới thỉnh giáo công tử một chút.

Triệu Tử Văn bộc phát cơn oán giận ngập lòng, tuy rằng tâm tình đã tốt lên nhiều, nhưng lại cảm giác tinh thần rất mệt mỏi, khoát tay áo nói:

- Nếu là hữu duyên thì sẽ gặp lại.

Nói xong, hắn liền mệt mỏi rời đi. Mọi người bị đoạn diễn thuyết với tình cảm mãnh liệt của hắn kích động, cũng không thể cãi lại, nhưng cũng hiểu được đạo lý bên trong, đều cực kỳ khâm phục thư đồng này, đều tránh ra nhường đường cho hắn đi.

- Hạ Văn, người không sao chứ?

Hạ Bình ánh mắt phức tạp nhìn vào mắt Triệu Tử Văn. Tình huống vừa rồi giữa Triệu Tử Văn và thuyết thư tiên sinh khiến cảm quan của nàng đối với thư đồng này thay đổi rất lớn. Tài học và kiến thức của Hạ Văn thật sự là phi phàm, người thường khó có thể bì kịp. Những gì hắn vừa nói quả là trước kia chưa bao giờ có, sau này chắc cũng chẳng có ai.

Triệu Tử Văn khoát tay áo, âm trầm nói:

- Không có việc gì, chỉ hơi mệt một chút.

Lần này trở về, hai người lại đảo vị trí cho nhau, đến lượt Hạ Bình đi phía sau lưng Triệu Tử Văn.

Thuyết thư tiên sinh nhìn hắn rời đi, ánh mắt có chút tán thưởng, dường như hiểu được ý gì đó, khẽ nhếch miệng cười...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Vong Phu Các

Trở lại phòng, Triệu Tử Văn nằm trên giường suy nghĩ một lát. Khôn ngờ quỹ đạo lịch sử của thế giới này lại thay đổi vì Kinh Kha. Vì sao hắn thất bại ở thế giới của mình, nhưng ở thế giới này, hắn lại thành công? Còn cả Tân Quán, lẽ ra phải chết năm 1100, vì sao Lý Thanh Chiếu 17, 18 tuổi rồi mà hắn vẫn chưa chết? Càng kỳ quái là vì sao mình lại tới thế giới này? Nhưng chuyện quan trọng hơn hết thảy là làm thế nào để quay về. Triệu Tử Văn hận mình vì sao không học chuyên môn vật lý không gian, có lẽ sẽ có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này.

Triệu Tử Văn trầm tư vài canh giờ, suy nghĩ mãi cũng không tìm được cách nào, đành phải bất đắc dĩ thở dài. Quên đi, nếu đã tới thế giới này, có nghĩ thêm nữa cũng vô ích. Mình vĩnh viễn không thể trở về được. Hắn bò dậy khỏi giường, vịn người mấy cái, đi ra ngoài cửa.

Phòng của hắn rất gần hoa viên, chỉ đi bộ vài bước là tới phía sau hoa viên. Mấy tiểu nha hoàn đang chăm sóc hoa cỏ, ríu ra ríu rít nói cười gì đó.

- Các người có biết không? Tối hôm qua có ba người bị giết chết ở trên đường cái.

- Đúng vậy, đúng vậy, chết rất thảm. ba người kia bị chặt đứt tay, máu chảy không ngừng mà chết.

- Ta cũng biết, ba người đó hình như là ba kẻ vô si, thường xuyên đùa giỡn con gái nhà lành ở ngoài chợ.

Ba tiểu nha hoàn mỗi người một câu, toàn bộ đều lọt vào tai Triệu Tử Văn đứng cách đó không xa. Ba kẻ? Vô si? Chẳng lẽ là ba tên lưu manh lần trước? Bọn chúng chết nhanh thế cơ à? Chẳng lẽ do ba tiểu thư kia làm... Khẳng định là bọn họ, là tổ chức thần bí mà ngay cả quan phủ còn không

sợ, giết ba tên lưu manh có tính là gì, chỉ có điều thủ đoạn ra tay quá tàn nhẫn.

Trong lòng Triệu Tử Văn có chút không thoải mái, mới đánh người ta hai hôm trước, hôm nay lại phát hiện bọn họ đã biến mất khỏi thế giới này. Cảm giác đó khiến hắn cảm thấy mờ mịt. Ở thế giới của hắn, chưa bao giờ xuất hiện chuyện đột nhiên bị người sát hại. Hắn cảm thấy mạng người ở đây thực chẳng đáng một xu.

- Tiểu thư, đi chậm lại một chút.

Triệu Tử Văn nghe tiếng liền nhìn lại, thấy Hạ Bình đang đỡ Đại tiểu thư chậm rãi bước đi trên thảm cỏ ở hậu hoa viên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư hơi tái. Nàng mặc một chiếc áo dài màu lam, mái tóc vấn cao cài mấy chiếc trâm, mặt mày như vẽ, đôi môi anh đào chín mọng, hơn nữa dáng người đầy đặn, chiếc eo thon khêu gợi, hiển lộ vẻ quyến rũ động lòng người.

Triệu Tử Văn thấy nàng thật sự bị bệnh, ngưng ngưng tiến lên nói:

- Đại tiểu thư, rất rất xin lỗi, lần trước thật sự là ta không cố ý.

Đại tiểu thư hừ một tiếng, không nói gì, lại hỏi:

- Người làm sao mà biết Tần đại nhân?

- À...

Triệu Tử Văn nói:

- Cô nói chính là Tần lão huynh há? Chúng ta tình cờ gặp nhau ở gần Tây Hồ. Hắn thấy ta còn đẹp trai hơn cả hắn khi còn trẻ nên muốn kết giao bằng hữu với ta.

- Hi hi....

Hạ Bình bật cười duyên dáng:

- Người đúng là khoác lác. Tần đại nhân khi còn trẻ đẹp trai hơn người nhiều.

Đại tiểu thư vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt nói:

- Về sau chú ý lời nói của người. Thật không hiểu vì sao Tần đại nhân lại coi trọng người.

Tiếp đó nàng thở dài:

- Không ngờ Tần đại nhân cũng có lúc nhìn nhầm người.

Thế này là thế quái nào? Ta có tài học còn hơn các người cả một ngàn năm, vậy mà dám khinh thường ta. Triệu Tử Văn hừ một tiếng nói:

- Tần đại nhân có nhìn nhầm hay không quan hệ gì với Đại tiểu thư!

- Người.

Đại tiểu thư thấy hấn lại phản bác mình, đôi mày liễu dựng lên nói:

- Đừng tưởng rằng có Tần đại nhân cho người chỗ dựa là ta không dám giáo huấn người. Nếu người còn dám tranh luận, ta chắc chắn sẽ xử phạt người.

Cô nàng này rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng nếu thật muốn trách phạt mình, chỉ sợ đã đi đâm thọc với phu nhân từ lâu rồi. Cho nên đúng là Đại tiểu thư còn có chút kiêng kị đối với Tần đại nhân, Triệu Tử Văn càng không kiêng nể gì, cười nói:

- Ta nói chuyện vốn cũng rất thẳng, không quanh co lòng vòng. Hơn nữa ta không hề nhục mạ gì Đại tiểu thư, ta thật không hiểu mình đã làm gì sai.

- Khụ khụ...

Đại tiểu thư mới khỏi ồm, lại bị hấn khiến cho tức giận bật ho mấy tiếng. Hạ Bình vội vàng vỗ vỗ vào lưng Đại tiểu thư, quay sang Triệu Tử Văn cả giận nói:

- Hạ Văn, chẳng lẽ người muốn chọc giận tiểu thư tới chết mới thích sao?

Cô nàng này biến thành khách khí với mình từ khi nào vậy? Nếu như lúc trước, có lẽ đã sớm bão nổi rồi. Triệu Tử Văn xua tay vô tội nói:

- Ta đâu có làm Đại tiểu thư tức giận. Người đã nói như vậy, thế thì ta đi đây.

Triệu Tử Văn vốn cũng không muốn đấu khẩu với Đại tiểu thư, nhưng hấn chỉ vừa nói mấy câu tử tế không ngờ đã khiến Đại tiểu thư nghĩ rằng hấn đối nghịch với nàng. Chẳng lẽ cứ nói chuyện với nàng, đều phải nhẹ nhàng, thỏ thẻ như những hạ nhân sao?

Đại tiểu thư nhìn bóng lưng hấn nói:

- Sau này ta nhất định phải sửa trị hấn thật tốt, để hấn không thể đi nổi nữa.

Hạ Bình cúi đầu khẽ nói:

- Tiểu thư, Hạ Văn này thực sự có tài học. Chúng ta không nên đối nghịch với hắn thì hơn.

Đại tiểu thư nghe xong ngẩn người, nha đầu kia khi ra cửa còn mắng tên thư đồng này mấy câu, sao lại đột nhiên đổi tính như thế. Nàng nghĩ Hạ Bình ăn nhầm thuốc, trừng mắt nhìn Hạ Bình:

- Văn tài của hắn đều chỉ là mấy bài thơ, câu đối học trộm được mà thôi.

Hạ Bình thấy tiểu thư thành kiến với Hạ Văn như thế, đành thở dài bất đắc dĩ. Thỉnh thoảng nàng nhớ tới lời nói oai hùng chậm rãi của Hạ Văn khi ở chợ, phản bác thuyết thư tiên sinh tới mức ngậm miệng không nói được câu nào. Tư thế hiên ngang oai hùng đó đã in thật sâu trong đầu nàng.

- Hạ Văn, vừa rồi Hạ Hồ đang tìm người.

Một ông già đầu bạc đang chăm chia hoa lan quay sang nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn vốn đang định đi tìm gã, không ngờ gã lại tự tìm đến. Hắn cười nói với ông già:

- Dạ, Thành bá, cháu biết rồi. Cháu đi tìm hắn ngay.

Thành bá đã hơn 60 tuổi, là gia đình có tư chất nhất trong Hạ phủ, nghe nói đã đi theo Hạ tướng quân đã vài thập niên, rất có uy vọng trong Hạ phủ, ngay cả phu nhân cũng phải kính ông ba phần. Thành bá tươi cười gật đầu.

Nếu Tần Quán vừa mới tới tìm mình xong thì tên gia đình mới này cũng tới tìm mình, thuyết minh gã có lẽ chính là nội ứng như lời Tần Quán nói. Không ngờ gã giả ngu khá giống. Triệu Tử Văn cười cười liền đi về hướng phòng mình, bởi vì hắn biết, nếu Hạ Hồ không tìm thấy mình, như vậy hắn là sẽ chờ ở trong phòng mình.

- Đại ca, người rốt cục đã về.

Ngồi ở trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, Hạ Hồ vội vàng đứng lên nghênh đón.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngồi bên cạnh gã, trêu đùa:

- Ta nghĩ người giả ngu cũng giỏi đấy.

Hạ Hồ cười ha hả, ánh mắt không còn vẻ ngốc nghếch nữa, nghiêm mặt nói:

- Nếu Triệu huynh đã biết, ta đây cũng không che giấu nữa. Chính Tần đại nhân đã sai ta cùng với người làm nội ứng.

Triệu Tử Văn nói:

- Nếu Tần đại nhân có thể đem người lẫn vào Hạ phủ, vì sao vẫn muốn ta giám thị Hạ phủ.

Hạ Hồ mặt không chút thay đổi nói:

- Ta nghĩ Triệu huynh cũng biết, hạ nhân không thể vào nội viện của Hạ phủ, nhưng thư đồng cùng đọc sách với thiếu gia thì tự nhiên có thể đi vào. Cho nên mới cần Triệu huynh đến giám thị, ta chẳng qua là phối hợp hành động với Triệu huynh mà thôi.

- Ồ...

Triệu Tử Văn cũng biết điều này. Gia đình chuyên môn làm những công việc nặng nhọc, sao có thể đi vào nội viện. Hắn gật đầu nói:

- Ừ, hóa ra như vậy. Tuy nhiên người đóng kịch cũng giỏi thật, suýt nữa thì ngay cả ta cũng bị lừa.

- Đóng kịch!

Hạ Hồ suy nghĩ một lát, cũng hiểu được ý tứ trong đó, ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Đó chỉ là để che dấu tai mắt của người khác, cũng để tiếp cận Triệu huynh dễ dàng hơn.

Triệu Tử Văn gật gù, lại hỏi:

- Không biết huynh đài xưng hô như thế nào, chức quan gì?

Hạ Hồ ôm quyền nói:

- Ta gọi là Điền Hồ, chính là cung đình hộ vệ.

- Cung đình hộ vệ?

Triệu Tử Văn kinh kinh ngạc nói:

- Vậy thì Điền huynh chính là một cao thủ võ nghệ à?

Điền Hồ cười ha hả:

- Cao thủ thì chưa tới nhưng làm một hộ vệ thì cũng dư.

- Ồ...

Từ khi biết là người một nhà, vậy cũng không tiện hỏi thêm. Tuy nhiên Triệu Tử Văn nhớ tới chuyện mấy nha hoàn nói khi nãy, nghĩ rằng Điền Hồ

hắn là biết chút, liền hỏi:

- Đêm qua có ba người bị chém đứt cánh tay ở chợ, chảy máu không ngừng mà chết. Không biết Điền huynh có biết người nào gây nên hay không?

Thấy hồi lâu mà gã không trả lời, Triệu Tử Văn nói tiếp:

- Ta rất ngạc nhiên về chuyện này. Có thể nói cho ta biết hay không?

Điền Hồ do dự hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Thôi, nếu Triệu huynh muốn biết, nói cho người cũng không sao... Ta nghĩ, có lẽ do Vong Phu Các gây nên.

Vong Phu Các? Triệu Tử Văn vừa nghe tên này liền hiểu được ý tứ trong đó. Rõ ràng đây là một tổ chức phản đối nam quyền. Ở triều đại trọng nam khinh nữ này, không ngờ còn có tổ chức ủng hộ nữ quyền thế này, khiến Triệu Tử Văn cảm thấy bất ngờ, mà không ngờ triều đình vẫn dung túng cho bọn họ:

- Vong Phu Các là tổ chức gì? Dám giết người bên đường, chẳng lẽ quan phủ cũng không quản sao?

Thấy gã thư đồng này xen vào việc của người khác, Điền Hồ cười cười nói:

- Vong Phu Các này do phi tử sủng ái nhất của khai quốc hoàng đế của Kinh quốc thành lập, trong tay còn giữ miễn tử kim bài của tổ tiên hoàng đế. Như vậy quan phủ sao có thể quản nổi.

Vị quý phi này nhất định là đau lòng vì lão Hoàng đế năm thê bảy thiếp, tam cung lục viện, mới sáng lập ra Vong Phu Các. Nếu mình cũng có một tấm miễn tử kim bài thì tốt quá! Triệu Tử Văn suy nghĩ xấu xa một lúc, bất đắc dĩ cười nói:

- Vậy đúng là quan phủ cũng không thể quản được.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ Tần Quán tới Hàng Châu hẳn không chỉ vì việc sắp xếp gián điệp vào Hạ phủ, liền hỏi:

- Tần đại nhân đến Hàng Châu không phải vì việc này đấy chứ?

Điền Hồ quay ra ngoài phòng, hạ giọng nói:

- Tần đại nhân đến Hàng Châu cũng là vì chuyện này. Hoàng... Hy vọng Tần đại nhân có thể giải tán Vong Phu Các.

- Giải tán?

Triệu Tử Văn thở dài:

- Vong Phu Các này nắm giữ miễn tử kim bài của khai tổ hoàng đế. Các người nói bọn họ giải tán là giải tán sao?

Nhưng lại nghĩ Tần Quán chưa hoàn thành nhiệm vụ, sao có thể trở về Hàm Đan, liền ngạc nhiên hỏi:

- Tần đại nhân chưa hoàn thành nhiệm vụ, sao lại rời đi như vậy?

Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn cười khổ vài tiếng:

- Tần đại nhân cho rằng Triệu huynh cơ trí hơn người, muốn quay về kinh, báo cáo với Hoàng Thượng, giao nhiệm vụ này cho người giải quyết.

- Cái gì! Ta á?

Triệu Tử Văn tức giận nhảy dựng lên khỏi ghế, nắm chặt tay:

- Lão già này khá lắm, không ngờ ngầm chơi ta. Ta muốn một chưởng đập chết người.

Điền Hồ tự nhiên biết nỗi khổ của thư đồng này, không thể động võ với Vong Phu Các, chỉ có thể khuyên bảo, nhưng Vong Phu Các đã tồn tại cả trăm năm, cứ đơn giản nói giải tán là sẽ giải tán sao? Điền Hồ bất đắc dĩ cười:

- Tần đại nhân làm như thế hẳn là có đạo lý của ngài.

Triệu Tử Văn thấy gã cười cười, lại giả vờ ngớ ngẩn, vừa mới nói chuyện nghiêm túc xong, chỉ cười một cái đã biến thành ngốc nghếch. Rốt cục hẳn cũng biết Hạ Hồ là người thế nào, gã ăn nói thận trọng, nhưng lại ra vẻ đầu óc đơn giản, ngờ nghệch. Triệu Tử Văn căn giận nói:

- Ta dù có cơ trí cũng sao đối lại được với miễn tử kim bài của bọn họ chứ?

Thấy Hạ Văn lại vờ ngớ ngẩn như vậy, Điền Hồ khẽ nói:

- Tần đại nhân cũng không nói người nhất định phải hoàn thành chuyện này, chỉ có điều muốn người làm hết sức.

Nếu mình không phải làm thì nghe còn là một mệnh lệnh hợp lý, nhưng nếu muốn chém đầu... Triệu Tử Văn hừ một tiếng:

- Làm thì làm, đến lúc đó mà làm hỏng thì cũng đừng trách ta. Tuy nhiên khi nào thì hành động?

- Hãn là chờ tin tức Tần đại nhân đã.

Điền Hồ thấy đã nói xong chuyện, cũng nên cáo từ, liền ôm quyền nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu huynh, nhiệm vụ giám thị nội viện liền giao cho người. Nếu xảy ra chuyện gì trọng đại thì bẩm báo, ta sẽ chuyển cáo cho Tần đại nhân. Cáo từ.

Chuyện trọng đại? Vậy việc nhỏ hãn là không cần phải báo. Triệu Tử Văn ở Hạ phủ vài ngày, toàn là đụng phải việc vặt. Hãn gật gật đầu nói:

- Ừ, ta biết rồi. Điền huynh đi thong thả.

Điền Hồ đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Ngày mai Trung thu, hạ nhân của Hạ phủ đều về thăm nhà. Không biết Hạ Văn người có tính toán gì không?

Tết Trung Thu? Nhanh như vậy sao? Trước kia mình đều về nhà thăm cha mẹ, nhưng hiện tại, ôi... Triệu Tử Văn âm đạm lắc đầu nói:

- Người không cần phải xen vào chuyện của ta. Ta đã có nơi đi rồi.

- Ồ...

Điền Hồ ồ một tiếng, liền đi luôn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Triệu Minh Thành

Triệu Tử Văn đi một mình trên con đường vắng vẻ của phố chợ. Vì hôm nay là trưa trung thu nên mọi người đều về nhà đoàn viên, chẳng ai lang thang trên phố như hăn cả. Sáng nay hăn dậy rất muộn, mọi người đã về nhà ăn tết nên không gọi hăn dậy. Hăn cũng không biết làm gì, ra khỏi Hạ phủ liền lang thang không mục đích, cuối cùng đi tới phố chợ.

- Triệu Đại ca, sao huynh lại tới đây?

Nghe được thanh âm êm tai quen thuộc kia, trong lòng Triệu Tử Văn run lên. Hăn ngẩng đầu, phát hiện mình vô tình đi tới cả tiệm giày Tử Vũ Hiên.

Hôm nay vắng khách hơn mọi ngày, Bảo Nhi thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa tiệm, bỗng nhiên thấy Triệu đại ca đang lang thang ngoài cửa, trong lòng vô cùng vui sướng, không nói nên lời. Nghĩ tới nhiều ngày nay không được gặp Triệu đại ca, mắt nàng đã hơi mờ đi vì màn hơi nước, vội vàng chạy tới bên cạnh Triệu đại ca, ngơ ngác nhìn hăn, kéo ống tay áo của hăn, thật lâu sau mới khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng nói:

- Triệu đại ca, sao huynh lại... tới đây?

Thấy bộ dáng động tình quyến rũ của nàng, trong lòng Triệu Tử Văn cũng vô cùng rạo rức. Hăn cười nói:

- Thế nào, hoan nghênh đại ca phải không?

Đôi mắt Bảo Nhi sáng lên đầy vẻ kích động. Nàng vội la lên:

- Không phải!

Nhưng sau đó nàng lại khẽ mỉm cười duyên dáng, chậm rãi nói:

- Muội... nhớ Triệu đại ca lắm! Hy vọng Triệu đại ca mỗi ngày đều có thể tới.

Nghe vậy, trái tim Triệu Tử Văn kịch liệt nhảy dựng lên, khuôn mặt ngăm đen cũng hơi ửng đỏ. Nữ tử cổ đại vốn rất rụt rè, muốn nàng nói thẳng từng những lời này, chẳng phải là lấy mạng của nàng sao? Vậy mà Bảo Nhi lại nói ra, có thể thấy được tình cảm của Bảo Nhi sâu đậm tới mức nào. Triệu Tử Văn chỉ là một kẻ gà mờ trong tình trường, nghe thấy mỹ nhân thổ lộ như vậy, lập tức hơi thở trở nên dồn dập. Nhớ tới sự săn sóc dịu dàng của Bảo Nhi cũng như những gì đã phát sinh với nàng, Triệu Tử Văn mới phát hiện, hóa ra mình đã thích Bảo Nhi. Hắn không kìm nổi cảm động nói:

- Bảo Nhi, ta cũng... nhớ muội.

- Khụ khụ...

Cũng không biết ai quấy rối, cố ý ho khan vài tiếng, phá hủy không khí diễm lệ giữa hai người. Triệu Tử Văn oán hận nhìn vào trong điếm, lại phát hiện Lý đại tài nữ đang đứng xem giầy ở trong tiệm, bên cạnh còn có một nam tử tuấn tú, mặt đẹp như ngọc, môi hồng răng trắng.

Bảo Nhi bị người nhìn thấy, mặt nóng như thiêu, cúi gằm mặt xuống, nhưng nghĩ lại những lời Triệu đại ca vừa thổ lộ, trong lòng vô cùng vui vẻ. Trong mắt nàng tràn ngập tình cảm dịu dàng, trộm nhìn Triệu đại ca, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, duyên dáng. Hôm nay, nàng không mặc bộ áo xanh cũ nát nữa mà mặc một chiếc áo dài màu lam, mái tóc buông xõa sau vai, có thể thấy được tiệm giầy này buôn bán cũng lời được không ít.

Vừa mới thổ lộ xong, trong lòng Triệu Tử Văn đã xem Bảo Nhi như bạn gái của mình. Hơn nữa, trước kia mình cũng đã từng ôm nàng, cũng coi như là vị hôn thê. Hắn liền nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, kéo vào trong tiệm, cười nói với Lý tài nữ:

- Không ngờ là Lý tiểu thư, thật sự là thất kính thất kính.

Lý tài nữ dường như vẫn nhớ mãi không quên chuyện thư đồng này dám gọi nàng là quả phụ, liền hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm để ý tới hắn.

Lý tài nữ hôm nay tuy rằng mặc một chiếc áo dài trắng, nhưng dung mạo vẫn như hoa như ngọc, xinh đẹp vô cùng, nhất là khí chất lại càng hấp dẫn người ta. Triệu Tử Văn gượng cười mấy tiếng, lại lén đánh giá nam tử tuấn tú đứng cạnh Lý tài nữ. Hắn mở to mắt, cười ha hả nói:

- Vị này hẳn là Triệu Minh Thành Triệu công tử!

Triệu Minh Thành kinh ngạc nói:

- Sao huynh đài biết? Không biết huynh đài xưng hô như thế nào?

Ta là ai, nói giỡn à! Chồng tương lai của Lý tài nữ chính là Triệu Minh Thành. Có thể cùng nàng đi mua hài đương nhiên chính là Triệu Minh Thành. Triệu Tử Văn cười cười nói:

- Ta tên là Triệu Tử Văn. Tám trăm năm trước, chúng ta cùng là một nhà.

- Hoá ra huynh đài cũng họ Triệu, " Triệu Minh Thành cười cười nói:

- Tuy nhiên lý do thoái thác này của Triệu huynh quả thật là thú vị.

Lý Thanh Chiêu khẽ hừ nhẹ:

- Triệu công tử, đừng để ý đến hắn, người này da mặt rất dày.

- Ồ...

Triệu Tử Văn trơ tráo nói với Triệu công tử:

- Có phải Triệu huynh quấy rầy khiến Lý tiểu thư bực mình hay không? Sao nàng không để người nói chuyện với ta.

- Người... Vô sĩ.

Lý tài nữ tức giận, hai vai run rẩy. Bình thường Lý tài nữ đều giao tiếp với những quân tử lễ nghi, đã gặp kẻ mặt dày như thế này bao giờ đâu, tức giận tới mức đánh mất cả tâm tính bình thản thường ngày.

Triệu Minh Thành có thể được xưng là chính nhân quân tử,. Gã mặc một chiếc áo dài màu vàng nhạt, đầu đội bạch quan, cử chỉ phong độ, khí chất quân tử đó không hề có chút giả tạo. Gã khuyên giải:

- Lý tiểu thư, Tử Văn huynh chỉ đùa một chút mà thôi, không cần tức giận.

Nghe thấy lời Triệu công tử, sắc mặt Lý tiểu thư mới bình thản một chút, hung hăng trừng mắt nhìn vào mặt Triệu Tử Văn, không muốn đấu võ mồm với tên vô sĩ này, tiếp tục đi xem hài.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca và Lý tài nữ âm ỉ lên, cũng kéo áo hẳn:

- Triệu đại ca, huynh đừng âm ỉ với Lý tài nữ nữa. Cô ấy thường xuyên đến đây mua hài đấy.

Thường xuyên đến? Ta nghĩ hẳn là nàng muốn xem câu đối của Tần Quan mới đúng. Tuy nhiên Lý tài nữ này và Triệu Minh Thành giờ vẫn

xưng hô với nhau là công tử tiểu thư, thuyết minh rằng hai người vẫn chưa tới mức độ đàm luận về hôn nhân. Không biết thời đại này, Triệu Minh Thành có thể khiến Lý tài nữ thủ tiết hay không. Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Nếu nàng hôn ta một cái, ta sẽ không cãi nhau với cô ta nữa.
- Triệu đại ca thật đáng ghét.

Hai má Bảo Nhi đỏ ửng, thẹn thùng vô hạn sáng giọng, lại cúi đầu thật sâu:

- Chờ sau khi chúng ta thành thân... khi đó...
- Khi đó thì sao?

Thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi đỏ ửng như ráng chiều, Triệu Tử Văn không kìm nổi trêu đùa.

- Triệu đại ca...

Bảo Nhi đỏ bừng mặt, dậm chân:

- Ở đây còn có người.

Trước kia, mình cũng hay đùa giỡn “cô ấy” như vậy. (Người yêu của Triệu Tử Văn ở kiếp trước ấy mà – DG). Tuy nhiên nhìn dáng vẻ quyến rũ động lòng người của Bảo Nhi, lại nhớ tới tình nhân cũ đã bỏ rơi mình, Triệu Tử Văn nhìn vẻ mặt đầy thâm tình của Bảo Nhi, cười nói:

- Bảo Nhi, ở đây buôn bán tốt chứ?
- À, cũng nhờ quảng cáo của đại ca nên buôn bán cũng tốt. Tuy nhiên...

Bảo Nhi hơi cúi đầu:

- Mọii cứ nghĩ giá bán giày hơi đắt một chút. Hơn nữa người mua cũng đều là người giàu.

- A? Đắt?

Đang cúi đầu lắng nghe Lý tài nữ và Triệu Minh Thành thì thềm to nhỏ, Triệu Tử Văn quay đầu lại nói:

- Nếu nàng nghĩ là hơi đắt, vậy hạ giá xuống một chút cũng được.

Lúc trước Bảo Nhi từng hỏi Triệu Tử Văn nên bán giày với giá thế nào, Triệu Tử Văn nói nên bán giống như giá của Lưu chương quỳ. Bởi vậy, Bảo Nhi đều bán một đôi là một lạng bạc. Nàng dò hỏi:

- Triệu đại ca, huynh nghĩ bán chín trăm văn thì sao?

Triệu Tử Văn cười ha ha:

- Nàng đã nghĩ kỹ rồi, còn hỏi ta làm gì?

Nữ tử cổ đại đều là phu quân nói gì nghe nấy, làm gì có chuyện một mình tự quyết định. Nghe vậy, Bảo Nhi bị dọa tới mức chân tay luống cuống, run rẩy nói:

- Triệu đại ca, muội không... muội... đều nghe lời huynh.

Thấy nàng sợ hãi như thế, Triệu Tử Văn đương nhiên biết vì sao. Hắn thở dài nói:

- Cửa hàng này không phải là của ta, đương nhiên phải do nàng quyết định rồi.

Bảo Nhi cúi đầu cười:

- Cửa hàng này vốn chính là của Triệu đại ca, muội chẳng qua là trông giúp huynh thôi.

Triệu Tử Văn cũng có thể tính là ông chủ của một nửa nhà này. Hắn vốn không có một đồng, dựa vào 20 lạng của Lý Thiên Chính và mưu kế của hắn mới miễn cưỡng mua được cửa hàng này. Hắn vuốt mái tóc Bảo Nhi mấy cái, nhẹ nhàng nói:

- Cửa hàng này vốn mua bằng tiền chuẩn bị cho ca ca muội lên kinh, có gì quan hệ với ta chứ?

Thấy động tác vô cùng thân thiết như vậy của hắn, hai má Bảo Nhi đỏ bừng, ngượng ngập nói:

- Đương nhiên là có, huynh không nhớ chiếc vòng tay đã tặng muội sao? Về sau, muội... chính là...

Bộ ngực căng đầy của Bảo Nhi phập phồng liên tục, cổ dửng cảm nói:

- ... là thê tử chưa xuất giá của huynh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi ửng đỏ, giống như ánh nắng mặt trời phía chân trời, dáng người thướt tha còn truyền đến những làn hương thơm. Nhìn dáng vẻ quyến rũ động lòng người của nàng, hơn một tháng chưa được giải phóng, tiểu đệ của Triệu Tử Văn liền rục rịch. Không ngờ triều đại này lại lấy vòng đeo tay làm tín vật đính ước. Năm mơ hắn cũng không nghĩ tới, trái tim của cô bé này đã ngầm mở ra cho mình. Hắn không tìm

nổi kéo Bảo Nhi vào ôm chặt trong lòng, cúi đầu hôn lên mái tóc của nàng, ngửi mùi thơm thoang thoảng của mỹ nhân.

Bảo Nhi bị hấn đột nhiên hành động làm cho hoảng sợ, nhưng ngấm lại, mình chính là thê tử chưa xuất giá của hấn. Bị hấn ôm chặt lấy, cảm nhận những luồng nhiệt khí từ lồng ngực rắn chắc của hấn truyền đến, sắc mặt nàng như bị hỏa thiêu, hai vành tai ửng đỏ. Hơi thở của nàng cũng trở nên dồn dập, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng.

- Khụ khụ...

Lại là mấy tiếng ho khan. Triệu Tử Văn bị bộ ngực đầy đặn kia áp vào, đang thoải mái hừ một tiếng, lại nghe thấy Triệu công tử bắt đầu ho khan. Mà Lý tài nữ đứng ở một bên, mặt ngọc ửng hồng, quay đầu đi, cảm giác thế giới này quả thật điên cuồng, còn có người vô sỉ như vậy, làm trò ôm ấp nhau ngay trước mặt mình và Triệu công tử.

- A....

Bảo Nhi nghe thấy tiếng ho khan kia mới phát hiện trong tiệm vẫn còn có hai người. Sắc mặt nàng đỏ bừng, trốn ra sau lưng Triệu đại ca, sẵn giọng:

- Triệu đại ca, huynh thật là xấu chết.

Ta ngất! Cỗ đại thật đúng là con mẹ nó khác thường. Nếu ở thế giới trước đây của mình, hôn môi ở ngay bên đường cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì. Tới thế giới này, chỉ vừa ôm một cái đã bị hô to gọi nhỏ. Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Không hợp với trẻ con, không hợp với trẻ con...

Triệu công tử thấy hấn can đảm kinh người, dám ôm ấp nữ tử trước mặt người khác, hơn nữa lý do thoái thác mới mẻ độc đáo, chưa từng được nghe bao giờ, liền cảm thấy hứng thú đối với thư đồng này. Gã cười nhạt nói:

- Không biết Triệu huynh là thư đồng trong phủ nhà nào?

Thấy Triệu công tử khiêm tốn, lịch sự, Triệu Tử Văn cười nói:" Tại hạ chính là thư đồng của Hạ phủ.

- Hạ phủ?

Triệu Minh Thành khe khẽ thở dài:

- Chẳng lẽ Triệu huynh không biết Hạ tướng quân ...

Triệu Tử Văn biết Triệu Minh Thành muốn nói cái gì, nhưng thấy gã không hề để ý tới thân phận hạ nhân của mình, lại còn thân cận với mình như vậy, liền rất có hảo cảm đối với gã. Hắn xoa tay cười nói:

- Ta chỉ là một thư đồng, cùng đọc sách với thiếu gia. Chỉ cần hoàn thành trách nhiệm của mình, ta nghĩ Hạ tướng quân dù có tính tình không tốt tới mức nào cũng phải biết lý lẽ.

Triệu Minh Thành gật gật đầu:

- Vậy Triệu huynh xin cần thận mọi việc.

Còn Lý Thanh Chiếu thì ở một bên đắc chí, cao hứng, hy vọng thư đồng vô sỉ của Hạ phủ này sẽ bị Hạ tướng quân đánh cho sống dở chết dở khi ông ta trở về nhà vào lễ mừng năm mới.

Bảo Nhi cũng biết một chút chuyện của Hạ phủ, khẩn trương cầm lấy tay Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn cũng biết Bảo Nhi đang lo lắng cái gì, thản nhiên cười, lại khều khều bàn tay nhỏ bé của nàng. Thấy hẳn lại “ức hiếp” mình, Bảo Nhi thẹn thùng vô hạn từ đầu tới chân, quên mất cả điều khiến nàng vẫn lo lắng nhiều ngày nay – lo rằng Triệu đại ca sẽ bị Hạ phủ phạt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mỡ Nó Rán Nó

Triệu Tử Văn lại nghĩ tới chuyện giá giày vừa rồi, liền nói với Bảo Nhi:

- Mọii quyết định bán 900 vắn một đôi?

Bảo Nhi nép vào bên cạnh Triệu đại ca, nhẹ nhàng nói:

- Tất cả do Triệu đại ca quyết định, có điều người mua sẽ nghĩ là đắt một chút.

- Nếu bọn họ nghĩ là đắt...

Triệu Tử Văn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, hần nghĩ ra một biện pháp tuyệt diệu, liền cười nói:

- Chúng ta vẫn bán một đôi, tuy nhiên.... mỗi đôi giày chúng ta tặng thêm một đôi lót giày.

Bảo Nhi ngẩng đầu, không nghĩ ngợi gì, lại hỏi:

- Tại sao lại đưa thêm một đôi lót giày?

- Hừ, người thật giảo hoạt, muốn nâng giá kiếm lời, lại muốn người mua mang ơn.

Lý Thanh Chiếu nghe thấy lời hần nói, không kìm nổi hừ nhẹ.

Bảo Nhi cân nhắc một hồi, cũng hiểu đại khái đạo lý trong đó liền kéo tay Triệu đại ca nói:

- Có đúng như Lý tỷ tỷ nói không?

Lý tỷ tỷ cơ à! Không ngờ hai người lại thân mật như vậy. Nhưng cũng thực sự có chút bội phục vị Lý tài nữ này, nhanh như vậy đã có thể nghĩ ra đạo lý trong đó, Triệu Tử Văn nham nhở nói:

- Lý tiểu thư nói vậy là không đúng, chẳng qua chỉ là đôi bên cùng có lợi thôi.

- Hừ, thật là một tên gian thương

Lý tài nữ hừ mạnh:

- Ta biết vừa rồi người cố ý nói muốn bán 900 vắn, giờ lại nhất định bán 1 lượng hai, căn bản chỉ là hư chiêu, 1 lượng hai một đôi giày, thêm hai cái lót giày, bên ngoài là người tặng thêm, nhưng kỳ thật người mua vẫn phải trả tiền này, lại còn có thể cảm thấy mang ơn đối với người.

Lý Thanh Chiêu cùng Triệu Minh Thành đứng cách Triệu Tử Văn vài bước, trông như thể ngắm giày nhưng thực ra không phải, Triệu Tử Văn đã sớm để ý, chẳng qua không muốn vạch trần nàng ta.

Hóa ra cô nàng này luôn luôn nghe lén mình nói chuyện, xem ra nàng thật sự không phải là tới mua hài. Tuy nhiên lối suy nghĩ của cô nàng này cũng nhanh nhẹn, nhanh như vậy đã nghĩ ra được một tầng, Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta đâu nói là không bán một lượng hai? Chúng ta hiện giờ chỉ mới hoạt động mà thôi, sau một tháng sẽ không tặng nữa.

- Gian thương!

Lý Thanh Chiêu thấy cách nói của hắn như vậy, càng thêm căm giận:

- Hiện tại người mua có thể nghĩ rằng giá giày là thấp, nhưng chờ cái gọi là “hoạt động” của người chấm dứt, bọn họ sẽ nghĩ giá đó là đương nhiên, thật có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Triệu Tử Văn “ở kiếp trước” đã làm mấy tháng nghiệp vụ bán hàng, đối với buôn bán cũng hiểu được một ít, chiêu này gọi là “mỡ nó rán nó”, ngoài mặt như là cho người ta ưu đãi, nhưng trên thực tế ưu đãi này bản thân người mua đã phải gánh chịu. Sau hoạt động tặng quà, người mua càng không có oán hận gì với giá cả, cái này quả thực nhất cử lưỡng tiện, tuy nhiên hắn không ngờ, Lý tài nữ cũng có thể đoán ra, quả thực thông minh tuyệt đỉnh.

Hắn mỉm cười, dù có phẫn bác nàng cũng đoán được thì mình còn trả lời cái rắm...

Triệu Minh Thành cũng không ngờ thư đồng này lại mưu kế như vậy, quả thực là một lão gian thương, nhưng so với độ tuổi còn rất trẻ của hắn thì tâm trí thật sự có chút không tương xứng.

Trải qua một cuộc đấu khẩu cùng Lý Thanh Chiêu, dù là gốc tử cũng hiểu được “diệu kế” của Triệu Tử Văn là cái gì. Thấy Triệu đại ca như vậy, Bảo Nhi bùm cái miệng nhỏ nhắn cười khê, Triệu Tử Văn thấy bộ dáng vui sướng của nàng, hân vụng trộm sờ sờ cái mông của nàng.

- A...

Bảo Nhi bị bàn tay to lớn kia đụng phải, không kìm nổi kêu thành tiếng, lại thấy Lý tử tử và Triệu công tử liếc nhìn mình một cách kỳ quái, mặt nàng lập tức đỏ lựng, vội cúi đầu xuống, véo vào eo lưng Triệu đại ca.

- A...

Triệu Tử Văn bắt chước bộ dạng của nàng, kêu lên một tiếng. Bảo Nhi không ngờ Triệu đại ca cố ý kêu lớn như vậy, lại thấy hai người nhìn mình, xấu hổ mặt đỏ bừng, đầu càng cúi thấp hơn.

Lý Thanh Chiêu thấy hai người liếc mắt đưa tình, thật sự chịu không được, càng thêm căm hận tên gian thương này, quay lại nói với Triệu Minh Thành:

- Triệu công tử, chúng ta đi.

Triệu Tử Văn hiểu vị Lý tài nữ chỉ biết thi từ, ngắm trăng này hôm nay đã hoàn toàn phần nộ, liền lớn tiếng trách cứ:

- Cô nghĩ rằng ai cũng như cô sao, đều có thể có cha là Lễ bộ Thượng thư sao? Cơm đến là há mồm, cô có biết kiếm tiền vất vả không? Ta không lừa đảo không trộm cắp, đường đường chính chính kiếm tiền, chỉ là dùng thêm một chút mưu kế để kiếm thêm mà thôi, cô lại nói như vậy. Có bản lĩnh thì cô tự kiếm tiền cơm đi, còn đối với ta, cô còn thua cả một con buôn nhỏ lẻ.

- Người....

Lý Thanh Chiêu bị hăn chửi, tức giận đến run rẩy, nhưng hăn nói không phải không có đạo lý, nàng phất tay áo, nói với Triệu Minh Thành:

- Triệu công tử, chúng ta đi.

Triệu Minh Thành áy náy cười cười nhìn Triệu Tử Văn rồi theo sau Lý tài nữ đi ra khỏi cửa hàng. Khi Lý tài nữ đi đến cánh cửa, nhìn hai vế đối vài lần, thở dài, lặng yên mà đi.

Triệu Tử Văn đương nhiên hiểu Lý Thanh Chiêu muốn làm gì. Đương nhiên nàng muốn hỏi mình sao Tần Quán lại có thể đối được vế đối này, còn có vế trên. Có lẽ Bảo Nhi biết rõ, nhưng thời cổ đại, chuyện của nam tử, dù nữ tử có biết cũng không kể lại. Nhưng ngẫm lại, có thể mắng Lý tài nữ chạy đi, quả thực mình có chút “hoành tráng”.

Bảo Nhi lắc lắc tay Triệu Tử Văn, nhẹ nhàng nói:

- Triệu đại ca, về sau huynh đừng làm Lý tỷ tỷ giận, tỷ thường đến nói chuyện với muội.

Ta nghĩ tiểu tài nữ này tới chờ ta, không phải chỉ là vì câu đối, mà còn muốn hỏi gì đó, Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Được, lần sau ta sẽ không mắng nàng, cứ trực tiếp đánh cho nàng một trận là được.

Thấy Triệu đại ca lại nói lung tung, Bảo Nhi bưng miệng cười khanh khách:

- Muội không tin.

Triệu Tử Văn cười ha hả, hẳn đương nhiên không thể. Nếu để người Trung Quốc biết hẳn đánh Lý tài nữ, còn không phá nhà của hẳn ư. Hẳn sẽ không làm loại việc ngu ngốc này, mắng nàng đã là cực hạn. Nghĩ tới Bảo Nhi hàng ngày phải trông cửa hàng một mình, hẳn liền hỏi Bảo Nhi:

- Ca ca muội mỗi ngày làm gì?

- Ca ca....

Bảo Nhi ấp úng nói:

- Ca ca...ở trong nhà đọc sách.

Bảo Nhi tới giờ chưa từng nói dối, thấy bộ dạng của nàng, Triệu Tử Văn mơ hồ đoán được. Đại khái tên Lý Thiên Chính hiện tại có tiền, cả ngày ăn chơi đàn đấm. Hẳn cũng không nghĩ tới việc dạy bảo, cũng không nói gì nữa, dù sao hẳn cũng không quan tâm tới Lý Thiên Chính.

Trong lúc vô tình, Triệu Tử Văn đụng vào đôi tay nhỏ bé của Bảo Nhi, nhìn những ngón tay bị kim đâm mà đau lòng. Không biết mỗi ngày Bảo Nhi phải làm bao nhiêu giày khiến cho ngón tay trở thành như vậy, trong lòng Triệu Tử Văn quặn đau, cũng có chút phần hận, hận mình chỉ là một gã thư đồng nho nhỏ, không thể cho Bảo Nhi một cuộc sống hạnh phúc.

Cái ôm thật lâu vừa rồi khiến Triệu Tử Văn rốt cuộc cũng cảm nhận được thân tình. Tình yêu, loại cảm giác này thật ấm áp, thật ngọt ngào, hẳn đã coi Bảo Nhi là người quan trọng nhất của hắn ở thế giới này. Thấy ngón tay nàng bị thương, con tim Triệu Tử Văn đau nhói.

Bảo Nhi đã nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Triệu đại ca, vội vàng rút tay lại, giấu đôi tay nhỏ bé ở sau lưng, ngượng ngùng nói:

- Triệu đại ca, huynh có ăn cơm không, để muội nấu cho đại ca ăn?

Thấy nàng đổi đề tài, lại miễn cưỡng vui cười, nhìn con mắt sáng của nàng, nhìn khuôn mặt non nớt của nàng, Triệu Tử Văn lại trùi mền ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Về sau ta nhất định sẽ chăm sóc muội thật tốt, không để muội chịu khổ như vậy nữa.

Thấy Triệu đại ca quan tâm mình, Bảo Nhi rất cảm động, trong mắt nước mắt ẩn hiện, nàng nhẹ nhàng gật đầu:

- Với tài học của Triệu đại ca, sớm muộn cũng có ngày dương danh, chỉ hy vọng Triệu đại ca chớ quên lời nói vừa rồi.

Tần đại nhân thưởng thức hắn, một bước leo tận trời chỉ là việc sớm muộn, Triệu Tử Văn gật đầu, nói:

- Vừa rồi Lý tiểu thư nói, muội nghe rõ không, kế sách kia của ta gọi là “mỡ nó rán nó”

Bảo Nhi nhớ tới lời Lý tử tử vừa nói, lập tức hiểu ra thế nào là “Mỡ nó rán nó”, hai bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ, “Mỡ nó rán nó” cái tên này thật chính xác, cái miệng nhỏ nhắn lại cười khanh khách:

- Lý tử tử nói thực đúng, Triệu đại ca quả là “gian thương”!

Triệu Tử Văn cười ha hả, không nghĩ rằng nghiệp vụ bán hàng mình học được khi nghỉ hè, chỉ một chút da lông bên ngoài lại có thể lừa được người cổ đại.

Bảo Nhi ngẩng đầu lên, trong mắt có chút lo lắng:

- Nếu người mua nhìn ra đạo lý trong đó, họ còn mua sao?

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng vỗ vỗ Bảo Nhi, cười nói:

- Chỉ có người làm ăn mới có thể biết đạo lý này. Thử hỏi một người mua bình thường sao có thể biết, bọn họ chỉ đi mua thứ mình cần. Hơn nữa,

người Hoa Hạ từ trước đến giờ đều muốn tiện nghi, cho họ một chút ưu đãi, dù ngủ họ cũng còn cười, sao có thể đi so đo tham khảo việc này?

- Ngủ cũng cười?

Bảo Nhi khẽ cười:

-Vậy thì người mua hài kia đúng là không chịu nổi...

-Ha ha...

Triệu Tử Văn nở nụ cười đậm đặng rồi nhìn về phía Lý tài nữ vừa đi. Bên ngoài cửa hàng đường phố lạnh tanh, hãnh nghiêm mặt hỏi:

- Bảo Nhi, hôm nay là ngày hội Trung thu, còn mở cửa hàng làm gì? Người ta không đến mua đâu, ta nghĩ chúng ta nên về nhà.

Bảo Nhi thấy nụ cười đậm đặng của hãnh, giờ lại trở nên nghiêm nghị, thâm cảm thán, Triệu đại ca quả thực biến đổi sắc mặt cũng rất nhanh, liền gật gật đầu:

- Vâng

Trong mắt tràn ngập nhu tình, nhìn Triệu đại ca:

-Đại ca, chúng ta cùng nhau về nhà.

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt trắng trẻo của nàng, cười cười:

- Ta không về “nhà”, chẳng lẽ lại về Hạ phủ?

Bảo Nhi vui sướng nắm tay áo Triệu đại ca, trong mắt tràn ngập tình cảm.

Triệu Tử Văn nhìn qua cửa hàng, rồi cầm bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi, đi về hướng ngôi nhà cỏ. Ban đầu, Bảo Nhi còn chút xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, dần dần cũng thích ứng, nhưng gương mặt vẫn còn chút ửng đỏ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Xem Mao Phiến

Triệu Tử Văn trở lại ngôi nhà cỏ. Hắn tỉ mỉ quan sát ngôi nhà đầu tiên của mình trên thế giới này. Nơi này không có nhiều thay đổi, hai cái giường trúc, một cái bàn trúc và một cái màn trúc, đơn giản nhưng lại có cảm giác mát mẻ, thoải mái,. Bên ngoài ngôi nhà cỏ, cảnh sắc Tây Hồ vẫn như trước, đẹp mê người. làn gió đêm Trung thu nhẹ thổi lên mặt hồ, tạo thành những gợn sóng liên miên...

Triệu Tử Văn nằm trên giường trúc của Bảo Nhi, ngửi thấy mùi thơm ngát. Hắn dường như đang thưởng thức từng chi tiết trong căn phòng. Trong phòng chỉ có một mình hắn, Bảo Nhi muốn gọi ca ca của nàng về, cùng ăn một bữa cơm “đoàn viên” trong ngày hội Trung thu. Vì vậy, Triệu Tử Văn đành phải lẳng lặng nằm trên giường đợi Bảo Nhi về nấu cơm cho hắn ăn.

Trước kia Triệu Tử Văn và Lý Thiên Chính nằm chung một cái giường, làm sao được phép nằm trên giường của Bảo Nhi. Tuy nhiên hôm nay, hắn và Bảo Nhi đã đến tình huống này, loại lễ tiết thế tục kia không còn ảnh hưởng nhiều. Có điều, ngửi mùi thơm cơ thể của Bảo Nhi ấp ủ nhiều ngày trên giường cũng khiến hắn có chút mơ tưởng, khí thể của “tiểu đệ” có chút bành trướng.

Mùi thơm chui thẳng vào mũi Triệu Tử Văn, khiến tiểu đệ của hắn dựng đứng như ngọn trúc trên giường, dục vọng cuồn cuộn khó có thể tiêu trừ, khiến toàn thân hắn khó chịu, chỉ muốn tìm một chỗ nào đó giải phóng, tròng mắt vừa chuyển, đột nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó !!! Đúng rồi, sao mình lại quên cái điện thoại di động, trong đó còn mấy bộ phim xxx, trong lòng hắn mừng thầm.

Hắn nhìn ra ngoài cửa, ngó xem Bảo Nhi đã về chưa, cảm thấy nàng trong chốc lát sẽ không quay lại, lại nhớ tới tiểu đệ, hắn liền đi vào một góc của ngôi nhà cỏ, nhấc một bó cỏ tranh lên rồi lôi túi vải đựng chiếc di động ra.

Triệu Tử Văn đã phải tốn hơn hai ngàn tệ để mua chiếc điện thoại di động hàng hiệu Nokia này, chất lượng tốt không cần phải bàn. Khi hắn bị cuốn tới đây, không ngờ chiếc di động này không hư hại gì, hắn bắt đầu mở máy, bật một bộ phim xxx bằng file 3GP lên...

- Hư...A.....

Tiếng rên rỉ động lòng người và tiếng thở dốc vang lên từ di động. Triệu Tử Văn nhìn hình ảnh kia, cảm thấy thú huyết sôi trào, dục hỏa cuộn cuộn, tiểu đệ dựng thẳng. Khi hắn vừa định cởi bỏ áo dài, chợt bên ngoài vang lên thanh âm của Bảo Nhi

- Triệu đại ca, không tốt rồi...

Nói thì chậm, làm lại nhanh, thanh âm vừa dứt, nàng đã tiến vào khiến Triệu đại ca trở tay không kịp, phim chưa kịp tắt. Mà khi nàng nghe được âm thanh đáng xấu hổ kia, cảm thấy rất kinh ngạc, không cẩn thận trượt chân

- A.....

Bảo Nhi kinh hô một tiếng ngã vào lòng Triệu đại ca

- Bụp

Bảo Nhi trực tiếp ngã vào trong lòng Triệu đại ca, tay nàng vô tình đặt ở thân dưới Triệu đại ca, chạm vào một cái gì đó cứng rắn, mở mắt ra thì thấy mình đang chạm vàokhố của Triệu đại ca, cái vật cứng rắn kia.... là kim thương của Triệu đại ca xấu xa.

- A!

Bảo Nhi kêu lên sợ hãi, sắc mặt như lửa thiêu, nàng kinh hô một tiếng rồi xoay người đứng vọt lên không dám nhìn lại.

- Thật là mắc cỡ chết người.

Bảo Nhi nhớ lại một màn kia, cả người muốn nhũn ra, hai tay bưng kín hai má đang đỏ ửng, không dám quay đầu nhìn hắn, thật lâu không thốt nên lời.

Triệu Tử Văn và bạn gái trước kia đã từng làm việc này, mặt hấn cũng dày hơn, thấy nàng ngượng ngùng xoay người lại, hấn bình tĩnh cất điện thoại di động rồi ngượng ngùng cười nói:

- Chỉ là tai nạn, tai nạn thôi mà...

Trái tim Bảo Nhi đập thình thình không ngừng, sắc mặt đỏ như son, bẽn lẽn, ngượng nghịu đứng yên nói:

- Triệu đại ca, vừa rồi huynh xem cái gì, mà lại phát ra thanh âm xấu hổ như vậy....

Ngất, ta có thể phát ra thanh âm như vậy? Nếu ta có thể phát ra thanh âm mê người như vậy, ta có thể đi làm phối âm, tuy nhiên mình thế nào lại quên đem tai nghe điện thoại, xem phim xxx mà bị vợ bắt được, thì chết có ngày. Triệu Tử Văn thầm nhủ.

- Vừa rồi huynh xem cái gì

Bảo Nhi hai má đỏ bừng, thật lâu sau mới quay đầu lại, thấy Triệu Tử Văn không nói gì, tiếp tục lí nhí hỏi.

Đang suy nghĩ, Triệu Tử Văn theo bản năng trả lời:

- Ta đang xem mao... à không, ta đang nhìn mao qua. (1)

Hấn lau trán, chỉ vào điện thoại trong lòng bất đắc dĩ nói, mẹ kiếp.... tại sao cứ mỗi lần suy nghĩ tới thứ đó là lại nói lung tung...

- Mao qua?

Bảo Nhi nhìn theo hướng Triệu đại ca chỉ rồi cười khúc khích, Bảo Nhi cười nói:

- Kia rõ ràng chỉ là một trái dưa, Triệu đại ca lại nói vớ vẩn rồi.

Triệu Tử Văn cần gì để ý tới cái gì là quả dưa, chỉ nhìn trên bàn có một mâm thức ăn, liền tùy tiện lừa gạt. Hấn vờ dụi mắt rồi cười nói:

- Có thể là huynh nhìn nhầm....

Chợt nghĩ lại, Bảo Nhi không phải vừa đi gọi ca ca sao, sao vừa đi đã trở lại, hấn nhìn Bảo Nhi nói:

- Không phải muội đi gọi ca ca muội sao? Sao muội trở về một mình, còn ca ca đâu?

- A...sao muội lại quên mất việc này nhỉ?

Bảo Nhi bỗng nghĩ tới cái gì đó, ảo não cúi đầu, đôi mắt chột đỏ lên, nước mắt vòng quanh, vội vàng kéo tay Triệu đại ca:

- Triệu đại ca, ca ca muội bị người ta đánh, nhanh đi cứu huynh ấy.
- Bị đánh?

Triệu Tử Văn kinh ngạc nói. Lý Thiên Chính chỉ là một người đọc sách, lại không có tiền, sao lại có người đánh hấn, trừ phi Bảo Nhi vừa mới kinh doanh kiếm được một chút, tên tiểu tử này lại cầm đi tác oai tác quái.

Bảo Nhi dường như đã quên màn xuân sắc vừa rồi, nước mắt tuôn rơi lã chã, nghẹn ngào khóc:

- vừa rồi muội thấy ca ca ở lầu Bách Hoa, tranh chấp cùng người ta. Muội sợ bọn họ sẽ đánh ca ca. Triệu đại ca đa mưu túc trí, có thể giúp ca ca được không?

Lầu Bách Hoa, không phải chính là kỹ viện mà thiếu gia từng nói qua sao. Tên Lý Thiên Chính này cũng thật khổ nạn, trước kia không có tiền thì mỗi ngày đứng trong nhà đọc sách, giờ có vài đồng tiền liền ra ngoài giương oai. Triệu Tử Văn trong lòng oán giận, nhìn khuôn mặt Bảo Nhi như hoa lê gặp mưa, bộ dáng xinh đẹp, đáng yêu, khiến hấn lập tức mềm lòng, khoát tay thờ dài:

- Thôi, để huynh đi xem....

Bảo Nhi cảm kích gật gật đầu, kéo tay Triệu đại ca bước nhanh ra ngoài. Lầu Bách Hoa nằm ở phía Nam Tây Hồ, Triệu Tử Văn chưa từng tới đây, hấn vừa đi vừa ngắm nhìn quang cảnh.

Lầu cao san san sát, thuyền hoa nhẹ nhàng, phía thành Nam là nơi cực kì phồn hoa. Ban đêm, khi ánh trăng vừa sáng, từng chiếc lầu thuyền treo thuyền hoa sáng rực hiện lên, nhưng Triệu Tử Văn cũng không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp đêm Trung Thu. Lúc này, hấn đang bị Bảo Nhi lôi kéo, chạy tới đây.

- Ô...

Triệu Tử Văn và Bảo Nhi bước nhanh tới cửa Bách Hoa Lâu, thấy Lý Thiên Chính đang té ngòi trên mặt đất, kêu gào thảm thiết. Bảo Nhi nghe thấy âm thanh quen thuộc kia, nước mắt tuôn rơi, như nổi điên, chạy tới hướng ca ca, thấy mặt mũi y bầm dập lại càng khóc to, nói:

- Ca ca, ai đánh huynh như vậy

Rồi vuốt vuốt khuôn mặt hần, run giọng nói:

- Bị nặng không?

Lý Thiên Chính dường như đã uống không ít rượu, trên người nồng nặc mùi rượu, rõ ràng là say rượu rồi ầu đả. Triệu Tử Văn không khỏi nhíu mày, người đọc sách lại không khác lũ côn đồ, sau này lấy gì để lên kinh đi thi?

Triệu Tử Văn nhìn xung quanh, thấy có mấy công tử phú gia đứng cách Lý Thiên Chính không xa, đang xem kịch vui, dường như đang nhìn Lý Thiên Chính. Hần chú ý tới một nam tử khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặt tròn tai to, ánh mắt gian xảo, đang cười khanh khách nhìn Lý Thiên Chính, còn Lý Thiên Chính lại không dám nhìn Bảo Nhi, khoe mắt vụng trộm liếc hần, chỉ sợ là bị đánh đập tình rượu, giờ sợ hãi nên mới thành bộ dáng như vậy.

Bên cạnh nam tử kia còn có hai tay thủ hạ đang trừng mắt nhìn Lý Thiên Chính, rồi quay lại nói với nam tử kia:

-Lão gia xem có cần giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này nữa không?

Lý Thiên Chính dường như là bị mấy tên thủ hạ kia đánh, khiếp nhược lui về phía sau vài bước, thân thể không khỏi rùng mình vài cái, bộ dáng nhu nhược hèn nhát khiến lũ công tử đứng quanh xem cười vang.

Triệu Tử Văn cũng cảm thấy rất khinh bỉ, không nghĩ rằng Lý Thiên Chính bình thường khá cường tráng nhưng lại nhu nhược, hèn nhát như vậy, thật sự mất mặt. Liếc mắt nhìn qua một cái hần chọt cả kinh, đây không phải là người đi cùng tên bộ khoái ái nam ái nữ sao? Như thế nào lại tới đây, vừa rồi còn gọi vị nam tử kia là lão gia, chẳng lẽ hần là.....

Chú thích:

1. Phiên âm Hán Việt: Mao phiến - phim 3x, Triệu Tử Văn nói trại đi là “mao qua”, tức là “dưa lông”.

Đoạn này thực sự không chắc chắn lắm, mong được chỉ bảo thêm.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tranh Giành Tình Nhân

Vị lão gia kia cầm ngọc phiến, thỉnh thoảng phe phẩy, trong mắt hiện vài tia âm độc, hừ một tiếng:

- Ta thấy hãn chưa nếm đủ đau khổ, tiếp tục giáo huấn.
- Các người không được đánh ca ca ta, muốn đánh thì đánh ta

Bảo Nhi thấy hai tên hùng hổ đi về phía ca ca, nàng liêu lĩnh nhào lên người ca ca, khóc ròn.

Nha đầu kia sao lại ngu như vậy, vì tên ca ca hèn nhất này, đáng giá sao? Triệu Tử Văn thầm thở dài.

Hai tên tay chân kia bị hành động của tiểu thư này khiến kinh ngạc một lúc, quay đầu nhìn về phía lão gia, muốn xem nên làm thế nào. Bên kia, lão gia kiên quyết gạt đầu, ngọc phiến trong tay vẫn tiếp tục phe phẩy.

- Chậm đã !!!

Triệu Tử Văn thấy hai tên tay chân giơ tay định đánh Bảo Nhi, hãn vội vọt tới. Hãn không muốn Bảo Nhi bị thương tổn gì, hô lớn.

Hai tên tay chân kia lại ngây ra một lúc. Nhìn qua Triệu Tử Văn, bọn họ vốn tưởng rằng tiểu tử này là thư đồng của đám công tử đang xem kịch vui, không nghĩ tới lại chạy ra. Tên tay chân bên trái khi nhìn rõ mặt hãn, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, tên bên phải thấy có người cản trở, cả giận nói:

- Thằng nhỏ kia, muốn xen vào việc người khác sao?

Thấy vị lão gia kia vẫn không ngừng phe phẩy cây quạt nhỏ, hãn cũng đoán được bảy, tám phần, khóe miệng lộ ra ý cười. Triệu Tử Văn nhìn hãn cười ha hả:

- Không biết vị Dư lão gia này vì sao lại đánh bằng hữu của ta.

Lão gia kia nghe thấy tên thư đồng này gọi thẳng tục danh của mình, thân mình không khỏi run rẩy, lắc lắc cây quạt nhỏ, làm bộ bình thản cười nói:

- Ta thấy tiểu ca nhận lầm rồi, ta không phải họ Dư

- A....

Triệu Tử Văn kêu một tiếng quái dị. Hẳn biết tri huyện lão gia họ Dư, khi hẳn phát hiện tên thủ hạ gọi lão gia, hẳn liền đoán được đây chính là “lão gia” kia. Trong mắt hẳn hàm ý thâm trầm, cười nói:

- Có thể là tại hạ nhận sai người...

- Ồ....

Dư lão gia thở phào một hơi. Hai tay thủ hạ không thấy lão gia tiếp tục ra lệnh, liền lui về bên người. Tên bên trái thì ghé vào tai lão gia nói vài câu. Trong mắt Dư lão gia ban đầu là kinh hoảng, sau đó lại có vài tia tiểu ý, nhìn vào mắt tên thư đồng mang theo chút thâm ý, cười nói:

- Vị tiểu ca này có vài phần đặc sắc, người quen biết hẳn, vậy chuyện đêm nay bỏ qua....

- Đa tạ lão gia

Triệu Tử Văn ôm quyền hướng về Dư huyện lệnh nói.

Dư lão gia lại phe phẩy cây quạt nhỏ vài cái, rồi dẫn thuộc hạ rời đi.

Thấy vị lão gia kia và hộ vệ rời đi, Bảo Nhi nhất thời kinh ngạc. Vừa rồi mấy tên hộ vệ bộ dạng như hung thần ác sát, như thế nào lại không đánh, chẳng lẽ lão gia này thực sự quen biết Triệu đại ca sao? Sao nói đi là đi? Nàng nhẹ nhàng nói:

- Triệu đại ca, huynh quen vị lão gia kia?

Triệu Tử Văn cười một cách thần bí, ghé vào tai nàng nói:

- Ở đây ai cũng biết hẳn.

Vừa rồi, Triệu đại ca gọi hẳn là Dư lão gia, Bảo Nhi suy nghĩ một lúc lâu, đôi mắt đẹp sáng ngời, cả kinh nói:

- Chẳng lẽ đó là Dư...

Còn chưa nói xong, nàng đã bị Triệu đại ca bịt kín đôi môi anh đào. Triệu đại ca thì thầm bên tai nàng:

- Đúng, nhưng đừng nói lung tung, nếu không sẽ mang họa vào thân.

Bảo Nhi mơ hồ nghe thấy, nhưng nghĩ rằng giờ đang là Trung thu, thời tiết mát mẻ, mà vừa rồi Dư lão gia không ngừng quạt quạt, lập tức hiểu ra, hóa ra chiếc quạt này chỉ là dùng để che, lại càng bội phục Triệu đại ca. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Triệu đại ca, huynh quan sát thật tỉ mỉ.

Triệu Tử Văn véo cái mũi nhỏ của nàng, trêu đùa:

- Không ngờ Bảo Nhi của ta thật thông minh.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca gọi nàng là “Bảo Nhi của ta”, còn khen mình thông minh, trong lòng vừa mừng vừa thẹn, khuôn mặt ửng hồng, nhẹ nhàng nắm tay đại ca, đôi mi dài chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, làn da hồng nhuận, mê người, con mắt sáng có chút ánh lệ trông như mặt nước, trong suốt, động lòng người, lại thêm nụ cười tươi đẹp kia, càng khiến người ta động lòng.

Triệu Tử Văn nhìn thấy bộ dáng diễm lệ vô song của Bảo Nhi, trong lòng rung động mạnh, nuốt mấy ngụm nước miếng, ngây ngốc nói:

- Bảo Nhi, muội đẹp quá....

- Khụ khụ...

Lý Thiên Chính thấy hai người đứng trước mặt một người bị trọng thương là mình mà vẫn liếc mắt đưa tình, tức giận ho khan vài tiếng.

Mẹ ơi, tiểu tử này bị đánh thành như vậy còn muốn phá hoại, Triệu Tử Văn vừa rồi không để ý tới hắn, chỉ lo đùa giỡn Bảo Nhi, thật có chút ngượng ngùng, đành cười ha hả nói:

- A, Lý huynh chưa chết sao?

Thấy tiểu tử này đã để ý tới mình, Lý Thiên Chính đang không có chỗ phát tiết khí giận, liền mắng:

-Chẳng lẽ ngươi muốn ta chết sao?

Bảo Nhi vừa rồi cũng động tình, quên ca ca đang ở bên cạnh, bị tiếng ho khan của y thức tỉnh, khuôn mặt ửng đỏ, nhìn ca ca gất giọng:

- Triệu đại ca vừa cứu ca, còn là...muội...

- Ta là muội phu của ngươi.... haha

Thấy Bảo Nhi ngượng ngùng không nói ra miệng, Triệu Tử Văn liền trừng mắt nhìn Bảo Nhi, trêu đùa.

- A

Thấy Triệu đại ca nói ra miệng, Bảo Nhi trong lòng vừa vui vừa thẹn, hai má ửng đỏ, cúi đầu

Nụ cười ngọt ngào như bàn đào thánng ba, thắm vào tận ruột gan. Triệu Tử Văn nhìn nàng nở nụ cười xấu xa, lưu manh, khiến Bảo Nhi lại một lần nữa đỏ bừng mặt.

Lý Thiên Chính khinh khỉnh lật mình. Hai người này căn bản không để ý tới hã, vẫn tiếp tục tán tỉnh nhau, hã hô lớn:

- A, nhanh lên công ta về, ta chịu không nổi.

Triệu Tử Văn thấy hã rên rỉ đau đớn, lại đành hít một hơi không khí, cảm giận liếc mắt nhìn. Mới vừa rồi bị đánh đập co đầu rứt cổ, giờ tên hộ vệ đi khỏi lại nhảy lên...

- Ca ca, huynh có sao không?

Thấy Lý Thiên Chính đứng lên lại kêu đau, Bảo Nhi đau lòng, khước mắt rưng rưng, lo lắng hỏi.

- Ta bị bọn họ đánh đập, toàn thân đau đớn

Lý Thiên Chính vờ mặt đau khổ, lại liếc về phía Triệu Tử Văn nói:

- Không bằng làm phiền Triệu huynh công ta trở về.

- Ta công người???

Triệu Tử Văn chỉ vào mũi mình nói, liếc qua lại thấy khước mắt Bảo Nhi ẩn hiện nước mắt, khuôn mặt diêm dạm đáng yêu, đang nhìn hã. Hã gật đầu bất đắc dĩ, ai bảo ta là muội phu của tên khốn này cơ chứ, ôi...

- Triệu đại ca, huynh thật tốt.

Bảo Nhi kéo tay Triệu đại ca, ngọt ngào nói.

Công một người lớn như vậy, làm người tốt cũng thực khó khăn, về mặt Triệu Tử Văn đây đau khổ, ai bảo ta là muội phu của hã.... ai.....

Hã buông tiếng thở dài, ngồi xõm xuống, Lý Thiên Chính không khách khí nhảy lên lưng Triệu Tử Văn.

Lúc này, lũ công tử phong lưu vây quanh xem đã sớm tản đi, lầu Bách Hoa cũng hiện ra trước mắt Triệu Tử Văn. Hai tầng lầu cổ xưa, quỳnh lâu, điện ngọc, rực rỡ lóa mắt, trong ngoài đầy những công tử ăn mặc hoa lệ.

Trên lầu son, không biết bao nhiêu mỹ nữ quơ quơ khăn tay, vắn vẹo cái mông khêu gợi, không ngại “phô” ra bên ngoài, mời gọi người đi đường.

Triệu Tử Văn thích thú nhìn kỹ viện, ngẩng đầu quan sát vài lần rồi chuyển hướng nhìn lại. Hắn hiện tại bị tên khốn này đè nặng, không có mấy tâm tình thưởng thức, chậm rãi xốc tên khốn này lên lưng, nếu hắn không có chút sức mạnh, quả thực không thể nào cũng nổi tên khốn vô lại này.

Trên đường về nhà, Lý Thiên Chính dường như đã quên rằng mình vừa bị đánh đập sợ hãi thế nào, lại nổi cơn điên, không ngừng lải nhải bên tai Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn bực bội thiếu chút ném hắn xuống hồ. Bảo Nhi ở bên cạnh Triệu Tử Văn thấy thần tính hắn khổ sở, cái miệng nhỏ len lén cười, rặng ngời dưới ánh trăng.

Trên mặt nước tĩnh lặng của Tây Hồ, ánh sáng nhàn nhạt, ánh trăng thân nhiên chiếu lên ba người. Bên hồ, hàng dương liễu soi bóng dưới mặt nước. Bảo Nhi nhìn lưng Triệu đại ca đang cồng ca ca, nàng cảm thấy thật tĩnh lặng, vui vẻ, khiến nàng không kìm nổi nhẹ nhàng đi tới dựa vào vai Triệu đại ca, thì thầm:

- Triệu đại ca, muội cảm thấy thật hạnh phúc.
- Nha đầu ngốc, về sau sẽ càng hạnh phúc hơn nữa.

Triệu Tử Văn cũng cảm nhận được sự ấm áp, loại cảm giác thân tình này khiến hắn cảm thấy thật tốt. Hắn nhìn Bảo Nhi, nhưng gánh nặng trên lưng lại khiến hắn khó chịu.

- Ủ....

Bảo Nhi nhu thuận gật đầu, tựa vào vai hắn, cùng nhau bước chầm chậm ven Tây Hồ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Cửa Hàng Độc Quyền

Triệu đại ca, huynh ăn chậm một chút

Bảo Nhi nhìn bộ dáng sói nhai hổ nuốt của Triệu đại ca, mỉm cười ngọt ngào nói.

Triệu Tử Văn buổi tối chưa ăn gì, lại phải công tên khốn này về, lại còn bị Bảo Nhi dựa vào vai, đi cũng đi không vui, nhưng cũng không mệt một chút nào, chỉ đói đến mức bụng sôi ùng ục, hăn ngậm cơm đầy miệng, ầm ừ trả lời.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca ăn cảm thấy rất vui vẻ, loại cảm giác này tựa như hiền thê, lương mẫu vậy, Bảo Nhi nghĩ tới, mặt lại ửng đỏ, len lén thu ánh mắt lại.

- Sao vậy?

Triệu Tử Văn cuối cùng cũng nuốt xong miếng cơm, thấy hai má Bảo Nhi ửng đỏ nhìn hăn, liền trêu ghẹo.

- Không, không có gì

Bảo Nhi thản nhiên cười, miệng nói có chút ngượng ngùng.

Thấy Lý Thiên Chính đã sớm ngủ say, cũng đã ăn cơm no rồi, lúc này hăn cần phải trở về, Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi cười nói:

- Cũng không còn sớm, huynh cần phải trở về

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca muốn về, vội vàng kéo tay hăn, ngược mắt, nói:

- Đừng đi, có thể ở lại nói chuyện với muội thêm một lúc không?

- Được

Mỹ nữ mời, Triệu Tử Văn chưa bao giờ cự tuyệt, huống chi là lão bà tương lai của hăn.

Bảo Nhi vui sướng thu dọn bát đĩa, ngượng ngùng ngồi bên cạnh Triệu đại ca, nhưng cả nửa ngày vẫn không biết phải nói gì.

Triệu Tử Văn thấy nàng khép mắt, đôi môi anh đào hé mở, mấp máy muốn nói mà vẫn không mở miệng, lại nhớ tới bàn tay nhỏ bé bị kim châm của Bảo Nhi, hần nhẹ nhàng vuốt ve mấy nốt kim châm, đau lòng nói:

- Bảo Nhi, về sau không cần phải cố sức như vậy, nhìn tay muội trở thành dạng gì rồi.

Bảo Nhi bị hần nắm tay, khuôn mặt lại đỏ ửng, ừm một tiếng rồi lại cúi đầu, khuôn mặt đỏ hồng như áng mây chiều, cần cổ trong suốt càng làm nổi bật hai gò má đào hồng hồng, cực kỳ xinh đẹp, nhưng nàng vẫn kiên định lắc đầu:

- Không được, nếu không làm hài, cửa hàng sẽ phải đóng cửa, giờ buôn bán đang tốt, Bảo Nhi làm thêm mấy đôi, không sao cả.

Triệu Tử Văn biết vì sao nàng lại phải bán mạng như vậy, chỉ có điều chính mình chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ, còn nàng đương nhiên hy vọng kiếm thêm được chút tiền. Hần vô cùng cảm động, vươn bàn tay to lớn, nhẹ nhàng vuốt ve cái eo thon, vuốt ve cái thắt lưng lụa, chột mắt hần sáng lên, thần nhiên cười nói:

- Sau này chúng ta tiết kiệm một chút tiền, đừng đưa tiền cho ca ca muội nữa. Khi tới thời điểm thì triển khai cửa hàng độc quyền, rồi xây dựng dây chuyền sản xuất, vậy muội sẽ không cần vất vả như vậy.

Bảo Nhi bị hần sờ khiến cả người hừng hực, đôi tai như bị lửa thiêu đốt, nhưng nghe thấy hần muốn mình không cấp tiền cho ca ca, thần sắc nàng không khỏi buồn bã, nhìn Triệu đại ca cười cười, nhưng nụ cười ngọt ngào, xinh tươi kia, không biết hàm chứa bao nhiêu chua xót.

- Nha đầu ngốc

Triệu Tử Văn thấy vẻ mặt nàng như vậy, đương nhiên biết nguyên nhân. Hần nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói:

- Sau này không cấp tiền cho ca ca muội nữa, hần đòi cũng không đưa, đem tiền, hãy giấu đi...

- Nhưng...

Không chờ Bảo Nhi nói hết lời, Triệu Tử Văn đã thay đổi sắc mặt, biểu tình nghiêm túc, hăn nghiêm mặt nói:

- Chẳng lẽ không nghe lời huynh nói sao? Huynh cũng vì tốt cho ca ca muội.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca hàng ngày hay cợt nhả, chỉ có điều “đêm đó” khi nhìn thấy sự bi thương của đại ca, lại thấy khuôn mặt tươi cười duyên dáng của Triệu đại ca vừa rồi đột nhiên tối sầm, không khỏi có chút sợ hãi. Nàng cúi đầu, mắt ngấn lệ, giống như một tiểu cô nương vừa làm sai việc, bộ dáng nhu nhược khiến người ta thương cảm.

Triệu Tử Văn cũng không có biện pháp, Bảo Nhi rất ngoan ngoãn, phục tùng ca ca nàng, nếu không có chút uy hiếp, tiền mồ hôi nước mắt của nàng sẽ bị tên ca ca bại hoại kia lấy hết. Thấy nàng nức nở, hăn cũng đã đạt được hiệu quả cần thiết, lại ôm cái eo nhỏ của nàng cười nói:

- Huynh cũng không muốn như vậy, chỉ không muốn tiền của muội bị tên đại ca phá sản của muội tiêu hết.

Bảo Nhi đương nhiên hiểu Triệu đại ca chỉ vì muốn ca ca tốt, nhưng vẫn không kìm nổi, khóc ròn:

- Không phải, muội chỉ hận chính mình, chỉ vì muội không tốt, đưa tiền cho ca ca dùng.

Triệu Tử Văn lúc này mới hiểu tại sao Bảo Nhi nói cửa hàng này là của mình. Lần đó mình tặng nàng chiếc vòng tay, nàng đã coi mình là tướng công của nàng, mở cửa hàng này, nàng cũng thay chính mình mà mở. Thật là một nha đầu ngốc, hăn thầm thở dài thương hại.

- Không có việc gì, về sau không cho tiền để ca ca muội ăn chơi đàng điếm nữa. Tiết kiệm chút tiền, chỉ một thời gian chúng ta có thể triển khai cửa hàng độc quyền, Triệu Tử Văn vừa rồi linh cơ thoáng hiện, nghĩ tới cửa hàng độc quyền, hình thức kinh doanh này ở thời cổ đại khẳng định sẽ rất quyết liệt.

Triệu Tử Văn nói mập mờ không rõ, khiến Bảo Nhi hỏi:

- Đại ca, cửa hàng độc quyền và dây chuyền sản xuất là cái gì?

- A...

Triệu Tử Văn cũng không biết phải nói từ đâu, chỉ đơn giản trả lời:

- Cửa hàng độc quyền là chúng ta đem sản phẩm thành chiêu bài của cửa hàng, còn dây chuyền sản xuất là bộ máy sản xuất, chuyên môn làm hài.

Bảo Nhi xấu hổ, lông mi khép lại, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca thật lợi hại, lại nghĩ ra được chủ ý này, nhưng...muội không hiểu gì...

Đây là lối buôn bán của người hiện đại, muội đương nhiên là không hiểu. Triệu Tử Văn đắc ý cười khà khà trong bụng, rồi tò mò nhìn bàn tay non nớt, nhỏ bé của Bảo Nhi, nhẹ nhàng nói:

- Nếu ta không nghĩ ra điều gì đó, không phải sẽ khiến Bảo Nhi của ta mệt chết sao.

- Triệu đại ca

Bảo Nhi cảm động, đôi mắt rưng rưng, bổ nhào vào lòng Triệu đại ca, khóc:

- Triệu đại ca, huynh thật tốt, có thể gả cho Triệu đại ca là phúc phận Bảo Nhi đã tu mấy đời.

Triệu Tử Văn tuy rằng đã từng một lần thất bại trong việc luyện ái, nhưng hẳn vẫn có một chút bản lĩnh, hẳn ôm chặt Bảo Nhi vào lòng, cảm thụ sự ấm áp.

- Bảo Nhi, huynh phải đi

Triệu Tử Văn thấy trời đã muộn, lúc này tiếng gáy của Lý Thiên Chính cũng khiến hẳn buồn ngủ, liền quyết định đi.

- Triệu đại ca, sao huynh không ngủ lại đây

Bảo Nhi mở to mắt, hi vọng nhìn Triệu Tử Văn nói.

Nhưng hẳn không muốn ngủ cùng cái tên ma men đang ngủ trương xác trên giường, vội vàng khoát tay:

- Không được, huynh còn phải về Hạ phủ.

- A....

Bảo Nhi thất vọng thầm hô, khuôn mặt động lòng người lại ngược lên, tha thiết nói:

- Vậy sau này huynh có về gặp Bảo Nhi không?

Triệu Tử Văn nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, hôn một cái vào cái miệng nhỏ nhắn. Bảo Nhi cảm thấy đôi môi anh đào của mình như bị

hút mạnh, đầu lưỡi không ngừng bị cuốn lấy, đây là lần thứ ba Bảo Nhi hôn môi, xấu hổ không biết làm sao, mà Triệu Tử Văn lại chậm rãi dẫn đường, dạy nàng làm sao hôn môi, nụ hôn này thật sự thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

- A...

Triệu Tử Văn thở sâu, giật mình nhìn tiểu nha đầu dịu dàng này, không nghĩ tới tiểu nha đầu lại nhiệt tình hưởng ứng, thiếu chút nữa khiến hấn đứt hơi.

Thấy Triệu đại ca kinh ngạc nhìn mình, Bảo Nhi mặt đỏ bừng, vội vàng xoay người lại, hai tay bưng chặt đôi má nóng bỏng, lẩm bẩm:

- Sao ta lại biến thành như vậy, thật là mắc cỡ chết

Bảo Nhi thực sự yêu hấn, nếu không sẽ không nhiệt tình như vậy.

Triệu Tử Văn liếm liếm hương vị còn đọng lại, cười nói:

- Bây giờ muội biết ta có thể đến hay không đến chưa.

- Vâng....

Bảo Nhi thần sắc vẫn có chút xấu hổ, đôi mắt tràn ngập nhu tình nhìn Triệu đại ca:

- Muội sẽ trông cửa hàng của Triệu đại ca, vĩnh viễn chờ đại ca.

- Uhm..

Triệu Tử Văn gật gật đầu, mũi có chút nóng, có lẽ chỉ có nữ tử cổ đại mới có thể si tình như vậy, vì sao “cô ấy” lại tuyệt tình với hấn? Triệu Tử Văn nghĩ đến người từng thề non hẹn biển kia, trong lòng tràn ngập chua xót, gặt gao ôm chặt Bảo Nhi, tìm kiếm sự an ủi làm dịu đi nỗi đau kia.

Bảo Nhi cũng hạnh phúc tựa vào vai Triệu đại ca, cảm nhận lồng ngực rắn chắc của hấn. Nơi này là nơi nàng cảm thấy an toàn nhất, hơi thở nam nhi của Triệu đại ca khiến hai má Bảo Nhi đỏ bừng, xuân sắc, xinh đẹp động lòng người.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hạ Bình Đáng Thương

Triệu Tử Văn và Bảo Nhi lưu luyến chia tay, hần đi thẳng về hạ phủ, khi đi qua chiếc cầu đá, hần lơ đãng nhìn về phía hoa viên, chợt thấy một thân ảnh xinh đẹp đứng ở đó, người kia khuôn mặt tiêu tụy, vàng vọt, tái nhợt, đứng dưới ánh trăng.

- Hạ Bình, tại sao người lại tới đây?

Triệu Tử Văn đi tới gần, nhìn thấy khuôn mặt của người con gái, hần kinh ngạc hỏi.

Hạ Bình dường như không thấy hần, ngơ ngác nhìn ánh trăng đến xuất thần, vẻ mặt thảm thiết khiến người ta đau xót.

- Hạ Văn, ta nhớ mẫu thân

Hạ Bình nường mắt tuôn rơi, từng giọt nước mắt trong suốt long lanh dưới ánh trăng, lập lòe ánh sáng, khuôn mặt nàng như hoa lê dưới mưa, tê tái, động lòng người.

Hóa ra là giả bộ không nghe thấy, nhưng nghe Hạ Bình nói nhớ mẫu thân, trong lòng Triệu Tử Văn không kìm nổi, thầm thở dài, nàng mỗi ngày đều hoạt bát, lại khờ dại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cô gái đáng thương.

- Mẫu thân?

Triệu Tử Văn hiếu kỳ hỏi.

- Khi ta sinh ra, mẫu thân ta đã mất

Hạ Bình vừa nói vừa khóc.

- Còn phụ thân?

- Phụ thân ta?

Hạ Bình cười khổ vài tiếng:

- Ta chưa bao giờ biết phụ thân là ai, ta vừa sinh ra đã là nha hoàn của Hạ phủ, mười mấy năm qua làm bạn cùng tiểu thư.

Hóa ra nàng không phải được bán vào Hạ phủ, khó trách quan hệ của nàng và Đại tiểu thư quan hệ tốt như vậy, hóa ra đã ở Hạ phủ mười mấy năm, ngẫm lại cô bé này cũng thật đáng thương. Triệu Tử Văn trong lòng có chút thương tiếc, an ủi:

- Người cũng không cần bi thảm như vậy, ta so với người còn bi thảm hơn.

- Người?

Hạ Bình lau nước mắt, hỏi

- Ai....

Triệu Tử Văn thở dài:

- Người không có gia đình, còn ta có gia đình nhưng không thể quay về, người nói ai thảm hơn ai?

- Có gia đình không thể quay về?

Hạ Bình nhìn Hạ Văn, gất giọng:

- Người lại nói bừa, phu nhân rõ ràng đồng ý cho người có thể tự do ra vào Hạ phủ, sao lại không thể quay về.

Cô bé kia không hiểu, cũng không ai có thể hiểu được, Triệu Tử Văn cười khổ vài tiếng, xoay người lại, phất tay:

- Hạ Bình, ta về phòng ngủ.

- Không được

Hạ Bình kéo tay áo Hạ Văn, đôi mắt đẹp duyên dáng ngấn lệ, nàng nhìn Hạ Văn nói:

- Có thể ở lại đây với ta không? Đêm nay phu nhân, thiếu gia và tiểu thư đều đi ngắm trăng, ngày hội Trung thu mà không có ai chơi với ta

Hạ Bình không kìm nổi thương tâm, nước mắt.

Triệu Tử Văn không đành lòng cự tuyệt tiểu nha đầu đáng thương này. Trước kia, hẳn có thể nói là không thích cô bé này, một nữ tử danh đá mềm miệng chua ngoa, bây giờ hẳn chợt phát hiện nội tâm nàng thật thiện lương, yếu ớt.

Hắn nằm bên cạnh Hạ Bình, ngồi trên ghế đá trong đình, vô tình nhìn lên bầu trời sao, chỉ thấy trăng sáng treo trên cao, ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng bầu trời. Cảnh đẹp vĩnh hằng kia khiến Triệu Tử Văn thầm cảm thán.

Thấy Hạ Văn nửa ngày không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong lòng Hạ Bình có chút buồn bực, hạ giọng nói:

- Hạ Văn, người hát một bài đi?

- Hát?

Triệu Tử Văn lắc đầu:

- Không, ta không biết hát

- Hừ, hạ nhân đều nói rằng người biết, người lại nói không, có phải định lừa gạt ta?

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn nói

Thời đại này, các tiểu khúc đều là dạng kinh kịch, ta làm sao có thể hát nổi cái loại này, tuy nhiên Triệu Tử Văn lại nghĩ, nàng không nói rằng nàng yêu thích ca hát, khi hắn vào Hạ phủ đã ngẫu nhiên hát qua vài bài, tiểu nha hoàn trong phủ rất thích những bài hát có giai điệu nhanh, cả ngày quần quít lấy hắn, chẳng lẽ ý nàng muốn nói tới những bài hát này?

Hạ Bình thấy hắn lắc đầu suy nghĩ, nàng đi tới ngồi xuống bên cạnh, lắc lắc cánh tay hắn:

- Hát cho ta nghe một lần thôi, một bài thôi !!

Hạ Bình giơ tay, quệt cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng đáng yêu kia khiến Triệu Tử Văn không nhịn được cười vài tiếng.

Triệu Tử Văn cảm giác bộ ngực sữa vừa dậy thì của Hạ Bình đang kề sát cánh tay của hắn, con thỏ ngọc mềm mại theo hoạt động của nàng mà thông thả rung động, chậm rãi chà sát vào cánh tay hắn.

Cảm thủ được con thỏ ngọc mềm mại, co dãn, Triệu Tử Văn cảm thấy hạ thân có chút...bứt rứt, con thỏ này nhỏ hơn so với Bảo Nhi, nhưng hắn có thể không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của nàng sao?

Hắn vội vàng dịch sang bên cạnh, nhưng Hạ Bình lại dịch theo, trong lòng hắn thầm kêu khổ, cái này không phải là bức mình phạm tội sao, mặc dù ở thời đại này không có tội danh dụ dỗ, gian dâm thiếu nữ vị thành niên, nhưng ta cũng không thể bán đứng lương tâm...

- Khụ khụ

Triệu Tử Văn làm bộ ho khan vài tiếng, thấy nàng không có phản ứng, thầm nghĩ, thật đúng là một tiểu cô nương không hiểu chuyện.... mặc kệ, giả bộ chính nhân quân tử làm quái gì chứ, đưa đậu hủ mà không ăn, lại phải giả bộ, dù sao ta không động thủ là được, nghĩ vậy, hần liền mặc kệ Hạ Bình tiếp tục ngồi một cách rất thân thiết bên cạnh hần.

- Hạ Văn, người hát đi

Hạ Bình tiếp tục lắc lắc cánh tay Hạ Văn, làm nũng.

Trước kia, Hạ Bình luôn đối nghịch với hần, không nghĩ tới hôm nay lại làm nũng bên cạnh hần, biến hóa quá nhanh, Triệu Tử Văn cười ha hả:

- Vậy người muốn nghe bài hát gì, ta không thuộc nhiều bài....

- Bài gì cũng được, ta chỉ muốn nghe một chút mà thôi

Hạ Bình nhìn bầu trời, thản nhiên nói.

Triệu Tử Văn cũng nhìn trăng sáng, lại nhớ tới Hạ Bình đang nghĩ tới mẫu thân của nàng, liền nhẹ nhàng hát:

- : " Đả ấn dự lâm dạ dạ tưởng khởi mụ mụ đích thoại, thiêm thiêm đích lệ quang lỗ băng hoa, thiên thượng đích tinh tinh bất thuyết thoại, địa thượng đích oa oa tưởng mụ mụ, thiên thượng đích nhân tình trát nha trát, mụ mụ đích tâm nha lỗ băng hoa, gia hương đích trà viên khai mãn hoa, mụ mụ đích tâm can tại thiên nhai, dạ dạ tưởng khởi mụ mụ đích thoại, thiêm thiêm đích lệ quang lỗ băng hoa..."

(Bài hát: Dull-ice Flower, Nhạc: Trần Dương, Lời: Diêu Khiêm, do Ca sĩ: Chân Ny trình bày.

Hoa trong Lỗ Băng là 1 bài hát trong film The Dull-ice Flower)

Các bạn có thể nghe bài hát tại đây:

<http://youtube.com/watch?v=MuaTBz-qYg8>)

Hạ Bình nghe tiếng ca khàn khàn, động lòng người của hần, dần dần ngã xuống nằm vào lòng Triệu Tử Văn, ngủ thiếp đi, nhưng nước mắt vẫn chực chờ tuôn rơi, trong mộng nàng vẫn không ngừng lăm bằm:

- Mẫu thân, mẫu thân.

Triệu Tử Văn nhìn Hạ Bình say ngủ trong lòng mình, hần thở dài một hơi, nhìn khuôn mặt trắng trẻo dưới ánh trăng, làn lông mày khẽ rung

trong gió nhẹ, khóe miệng hơi nhướn, đôi môi đỏ tươi chu lên, bộ dạng thật yêu kiều khiến Triệu Tử Văn mỉm cười tán thưởng, cô bé này khi dịu dàng thật là đáng yêu.

Hiện giờ cũng đã là canh ba, mặc dù Triệu Tử Văn không biết gì về thời gian cổ đại, nhưng đại khái cũng có thể suy đoán, đã rất khuya, tiểu nha đầu kia lại ngủ thế này, không cảm mạo mới là lạ, hắn đánh ôm lấy nàng, lén lút đưa trở về phòng.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng ôm nàng, đi tới căn phòng nhỏ của nàng, nhưng khi vừa đi tới khu Tây Sương, hắn bắt gặp một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn hắn, hắn kìm không nổi, rùng mình một cái, rồi lại cười nói:

- A, Đại tiểu thư, sao cô còn chưa ngủ?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Khoảng Cách

Đại tiểu thư đứng gần cánh cửa viện Tây Sương, mặt một bộ áo dài màu vàng nhạt, mái tóc búi cao đính một cây trâm ngọc màu trắng, dáng người yêu kiều, thon thả, duyên dáng, mũi thẳng tắp, gò má hồng hào, trắng muốt, khuôn mặt đẹp như vẽ, thoáng hồng, so với Đại tiểu thư băng lãnh hàng ngày xinh đẹp hơn vài phần, Đại tiểu thư cả giận nói:

- Người, Hạ Văn, người dám ức hiếp Hạ Bình, phạm phủ quy, hôm nay người có gì để nói không.

Triệu Tử Văn cười, vị Đại tiểu thư này trước đây mở miệng là hô “cầu nô tài” giờ đột nhiên sửa lại thành “Hạ Văn”, chứng tỏ mặt mũi của Tần đại nhân không nhỏ. Từ sau khi Tần Quán tới Hạ Phủ làm khách, toàn bộ trên dưới phủ đều nói hăn cùng tâm phúc bên cạnh đương kim hoàng thượng, Tần đại học sĩ có quen biết, phu nhân cũng nhượng bộ hăn, ai còn dám gọi hăn là nô tài?

Tuy nhiên, thấy nha đầu kia nói xấu hăn, hăn nở nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Ta ức hiếp Hạ Bình khi nào? Chúng ta chẳng qua là ở đình thường trăn, nói chuyện. Không làm gì quá giới hạn.

Nói chuyện? Đại tiểu thư nhất thời mơ hồ, vừa rồi thấy bọn họ thân mật, thấy Hạ Văn ăn nói bậy bạ, ánh mắt Đại tiểu thư thiếu điều phun hỏa, căm giận nói:

- Tốt cho Hạ Văn người, mồm miệng chỉ biết nói hươu nói vượn, đêm hôm khuya khoắt, ôm Hạ Bình trong lòng, còn nói không ức hiếp nàng, đừng tưởng Hạ Bình là thư đồng thì người có thể ức hiếp.

Mẹ kiếp, Đại tiểu thư này không phải ăn nhằm thuốc chứ, như thế nào mà nói như súng liên thanh, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói:

- Hạ Bình ngủ trong đình, ta sợ nàng cảm lạnh mới bế nàng về phòng.

- Bế về phòng? Sau đó lại ức hiếp?

Hạ Vũ Tình hừ lạnh:

- Thật là mưu kế âm hiểm, lừa nàng ngủ, sau đó ôm vào phòng khi nhục nàng.

Thấy nàng điêu man không phân phải trái, ngay cả trình tiết của thư đồng cũng không quan tâm, lúc này Triệu Tử Văn thực sự nổi giận, nghiêm mặt nói:

- Không ngờ Đại tiểu thư lại già mồm át lẽ phải như vậy, Đại tiểu thư chỉ nhằm vào ta mà quên mất, nếu như theo cách nói của Đại tiểu thư, người ngay ca sự trong sạch của Hạ Bình cũng không cần.

Mưa rơi tới đầu, không ngờ còn có ô che, thấy Triệu Tử Văn vừa nói đã nghĩ ra lí do thoái thác, làm như vậy quả thực sẽ làm hỏng trình tiết của Hạ Bình, nàng suy nghĩ một chút, gặp phải loại thư đồng mỗ nhọn, da mặt dày như vậy, chính mình cũng không phải là đối thủ của hắn, nàng tức giận đến mức hai vai run nhè nhẹ, nàng xoay qua.... hướng một nơi trong viện hô:

- Quản gia ra đây, thay ta giáo huấn tên thư đồng này.

Xem ra cô nàng này có chuẩn bị, ngay cả quản gia cũng kêu đến đây, Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng, thấy tên quản gia xấu xí từ chỗ tối đi ra, ánh mắt có chút âm trầm, phía sau có hai gã gia đình khôi ngô.

Triệu Tử Văn nhìn thấy tên quản gia, ánh mắt âm hiểm, giả dối, liền hiểu rõ nguyên do trong đó, tiểu thư đi cùng phu nhân và thiếu gia ngấm trắng, làm sao có thể đột nhiên phát hiện ta và Hạ Bình ở cùng một chỗ, hóa ra là tên quản gia này báo cáo.

Quản gia lại liếc nhìn Đại tiểu thư, ánh mắt âm độc, ngoài mặt khiếp nhược nói:

- Thật sự tiểu thư muốn đánh Hạ Văn sao? Nhưng phu nhân và Tần đại nhân thì làm sao bây giờ?

Hạ Vũ Tình quơ quơ cánh tay:

- Người đánh hắn cho ta, nếu mẩu thân đến đây ta sẽ gánh vác.

Từ lần đầu tới Hạ phủ, Triệu Tử Văn đã đấu khẩu cùng tên quản gia, hai người đã kết ân oán, nhưng vì tên thư đồng này và Tần đại nhân quen biết, quản gia tự nhiên không dám đối nghịch cùng hắn, tuy nhiên, đêm nay bắt gặp tên thư đồng này và Hạ Bình ở cùng một chỗ, hắn đã có cơ hội trả thù.

Quản gia liếc hai tên gia đình, hai tên này cũng có chút ghen tị và phần hận đối với Hạ Văn, nhận được chỉ thị, từng bước đi về phía Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn nhíu mày, cho dù là cao thủ, ôm người cũng khó có thể chống trả, chỉ có thể ném Hạ Bình xuống đất, tuy nhiên ngấm lại, gia đình nhà này tuy rằng to lớn, tráng kiện, nhưng không có thực học, đối phó với bọn họ có lẽ không thành vấn đề.

Hai tên gia đình một trước một sau lao tới, Triệu Tử Văn đưa chân đá vào sườn tên đi trước, ngọn cước rất nhanh, tên gia đình bị dọa lui về sau vài bước, tên còn lại cũng dừng chân, mồ hôi lạnh chảy xuống, cả hai đều thầm cảm thán, tên thư đồng này chân dài, lại nhanh, làm sao có thể tới gần hắn mà công kích...

Hai người thầm trao đổi một lát, sau đó một tả một hữu vọt tới. Xem ra bọn họ không có ngu ngốc lắm, tuy nhiên như vậy tưởng là hữu dụng sao?

Triệu Tử Văn thầm cười lạnh.

Triệu Tử Văn ôm Hạ Bình quần đấu với bọn chúng, hai tên gia đình chỉ biết dùng sức trâu, người một quyền, ta một cước đánh tới Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn thì tránh phải tránh trái, thỉnh thoảng lại đá mấy cước, bức bọn họ trở về.

Tuy nhiên, hai tên gia đình này lại tiếp tục vọt lên, thấy hai người không biết phối hợp, lộ ra sơ hở, Triệu Tử Văn hung hăng tung một cước vào tên gia nhân bên phải, tên gia đình kia không nghĩ rằng Triệu Tử Văn lại đột nhiên chủ động công kích, hắn tránh không kịp, bị đá văng ra, tên bên trái thấy Triệu Tử Văn lộ ra khe hở, không bận tâm cho đồng bọn, hắn trực tiếp đâm thẳng vào mũi Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn đánh ngã một tên, thấy tên phía sau vọt tới, hắn nhanh chóng xoay người rồi nhảy lên, quay một góc 90 độ đá xoáy vào bụng tên gia đình kia, tên này chỉ có thể trách, nắm tay không dài bằng chân, bằng

không vừa rồi người bị đánh ngã là Hạ Văn, hắn bị trúng đòn đau đớn lui lại, ngồi xồm xuống đất ôm bụng thống khổ.

Tên quản gia kia thấy tên thư đồng này ôm Hạ Bình vẫn có thể dễ dàng thu phục hai người, không khỏi run rẩy, hai chân như nhũn ra, cũng biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, hắn cảm thấy không ổn vội quay đầu mà chạy, hai tên gia đình cũng bỏ chạy theo.

- Thật là rác rưởi

Thấy tên quản gia bỏ chạy, Hạ Vũ Tình oán hận mắng chửi.

Tuy là đã mang theo gia đình để đánh, Triệu Tử Văn lại đang mệt mỏi nhưng nếu không phải là đang ôm Hạ Bình, chỉ sợ vài chiêu là hắn đã đánh cho hai người này bò xuống đất.

- A

Nằm trong lòng Triệu Tử Văn, Hạ Bình bị cử động của hắn làm cho tỉnh lại, đôi mắt buồn ngủ của Hạ Bình nhẹ nhàng mở ra, thấy Hạ Văn đang ôm mình, chợt kinh hô một tiếng.

- Hạ Bình, không phải sợ, ta sẽ thay người dạy dỗ tên ác đồ này

Hạ Vũ Tình thấy Hạ Bình kêu ra tiếng, càng xác định Hạ Văn khi nhục Hạ Bình.

Triệu Tử Văn thấy nàng tỉnh, sợ Đại tiểu thư lại hiểu lầm, vội buông nàng xuống, cười ha hả nói:

-Nếu Hạ Bình đã tỉnh, ta xin cáo lui.

- Còn muốn chạy? Đừng tưởng rằng người đánh ngã hai tên gia đình, ta sẽ bỏ qua, chuyện người ức hiếp Hạ Bình, ta sẽ nói cho mẫu thân, đến lúc đó sẽ giáo huấn người.

Hạ Vũ Tình nắm chặt tay nghiến răng nói.

Hạ Bình đứng cạnh Triệu Tử Văn, vừa rồi bị Hạ Văn ôm khiến nàng rất xấu hổ và giận dữ, nước mắt úy khuất vòng quanh trong đôi mắt đẹp, nức nở vài tiếng, bộ dáng nhu nhược khiến Triệu Tử Văn lúc này mới chợt nhớ ra, nữ tử cổ đại không thể tùy tiện ôm. Lúc này hắn mới cảm thấy hối hận, cúi đầu.

Ta... như thế nào lại có thể tùy tiện ôm nữ nhân cổ đại chứ, con mẹ nó, thực là hỗn đản. Triệu Tử Văn hận chính mình như thế nào lại tùy tiện gây

rắc rối như vậy, hẳn từ lối suy nghĩ đến việc làm, trong đầu dường như đã quên đây là thời cổ đại.

- Người còn gì để nói không?

Hạ Vũ Tình thấy ánh mắt hẳn có vài tia chua xót, càng khẳng định là hẳn hối hận vì việc đã làm.

Đại tiểu thư quả thật nói có lý, Triệu Tử Văn chỉ biết cười khổ, buông tiếng thở dài, vốn hẳn muốn đưa Hạ Bình về phòng, không ngờ gặp phải việc này, thể xác và tinh thần đều mỏi mệt khiến hẳn cảm giác như người cổ đại và hẳn có một hố sâu vĩnh viễn không thể lấp đầy, hẳn bất đắc dĩ phất tay:

- Người muốn thế nào thì thế đó

Hắn áy náy nhìn Hạ Bình:

- Thực xin lỗi ta thật sự không cố ý

Nói xong hẳn chán nản bước đi.

Hạ Bình nhìn ánh mắt mịt mù của Triệu Tử Văn, giống như vui, giống như buồn, khiến nàng cũng không hiểu cảm giác đó là gì, trong đầu lại nghĩ tới khúc hát của hẳn:

- Thiên thượng đích tinh tinh bất thuyết thoại, địa thượng đích oa oa tưởng mục mục..." Tha đảo tại tiểu tả hoài trung khinh khinh đích hanh liễu kỷ thanh, liền anh anh khốc khởi lai...

(Xem lại tập trước)

Đại tiểu thư tròng mẫn nhìn Hạ Bình đáng thương, tên thư đồng này thật đáng giận, hẳn là nàng hận hẳn thấu xương, chiếm tiện nghi của nàng còn ngênh ngang như vậy, thật không hiểu Tần đại nhân tại sao lại coi trọng tên tiểu nhân này.

- Tiểu thư, chuyện này đừng nói cho phu nhân, được không?

Hạ Bình khóc một lát, ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên cười nói.

Hạ Vũ Tình nghe xong chết lặng một lúc lâu, không thể tin nổi nói:

- Hạ Bình, người có phải bị điên không, hẳn ức hiếp người như vậy, người còn muốn ta không nói cho mẫu thân?

-Ta không biết, không biết

Hạ Bình ngả vào lòng Hạ Vũ Tình khóc lóc.

Chẳng lẽ Hạ Bình...Hạ Vũ Tình vội lắc đầu, Hạ Bình không thể nào thích loại vô sĩ này, không thể....

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hạng Võ Là Tướng Quân

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Văn bị Hạ Thu gọi dậy từ sớm, hẩn rời giường, sau đó lại ân cần thăm hỏi Đại tiểu thư đáng giận kia mấy lần, nhưng khi bước vào thư đường, hẩn phát hiện không có ai, không có biện pháp, hẩn ngồi vào vị trí của mình, nằm úp sấp trên bàn tiếp tục giấc ngủ dang dở.

- Khụ khụ

Triệu Tử Văn trong lúc mơ màng ngủ chợt nghe thấy tiếng người cố ý ho khan vài tiếng, hóa ra là lão tiên sinh tới. Triệu Tử Văn ôm quyền nói:

- Lão tiên sinh khỏe...

-A.. không nghĩ rằng Hạ Văn người đã có tài học còn ham học như vậy, thật là hiếm có

Lão tiên sinh nhìn Triệu Tử Văn cười nói.

Ta là học sinh tốt.... thật là oan quá, nhưng dù sao đây cũng là lời khen, Triệu Tử Văn đáp lễ nói:

- Ta cũng chỉ mới đến không lâu, tiên sinh mới là người ham học, sớm như vậy đã tới !!

Vào lúc này, Hạ Văn Đãng đi tới, vỗ vai Triệu Tử Văn cười nói:

- Không ngờ người chăm chỉ tới sớm như vậy!

Sau đó y thì thăm bên tai Triệu Tử Văn:

- Mẫu thân của ta muốn tới nghe học, nếu tiên sinh hỏi ta vấn đề gì, đừng quên chỉ cho ta, toàn bộ dựa vào người.

Phu nhân tới? Không thể nào, chưa bao giờ bà tới thư đường.....

Một lúc sau, Hạ phu nhân xuất hiện, đi phía sau có một nha hoàn, nhìn kỹ chính là Hạ Bình. Hạ phu nhân và lão tiên sinh chào hỏi một tiếng rồi bà

ngồi xuống vị trí của Hạ Vũ Tình, Hạ Bình ngồi bên cạnh, chuẩn bị nghe lão tiên sinh giảng bài.

Hạ Văn Đăng nháy mắt nhìn Triệu Tử Văn, Triệu Tử Văn do thiếu ngủ, không để ý tới ánh mắt của hắn, lắc đầu ngáp, đầu hơi cúi xuống, căn bản không chú ý lão tiên sinh giảng cái gì.

Lão tiên sinh giảng bài trong chốc lát liền hỏi Hạ Văn Đăng, còn Hạ Văn Đăng lại phát hiện Triệu Tử Văn đang ngáp, lo lắng huých Triệu Tử Văn khiến hắn giật mình tỉnh ngủ, lúc này hắn mới nhớ lại phải giúp thiếu gia trả lời câu hỏi, nhưng không biết lão tiên sinh vừa hỏi cái gì, vì thế hắn nhìn Hạ Văn Đăng vụng trộm hỏi:

- Vừa rồi lão tiên sinh hỏi gì?

.... không ngờ hắn không nghe!

Hạ Văn Đăng tức giận đến bốc khói đầu, nhưng cũng chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống, vụng trộm thì thầm với Triệu Tử Văn.

Hóa ra là hỏi về Triệu Quốc Đại tướng quân Hạng Võ vì sao có thể chuyển bại thành thắng đánh bại Lưu Bang. Từ sau khi biết Kinh Kha sát hại Tần Vương, Triệu Tử Văn đã lãnh giáo rất nhiều về lịch sử với lão tiên sinh, hắn biết lúc này Hạng Võ chưa khởi nghĩa thành lập Sở Quốc, mà là Triệu Quốc đại tướng quân, Lưu Bang là nông dân khởi nghĩa, thanh thế lớn, liên tiếp đánh bại Hạng Võ, tuy nhiên Hạng Võ sau nhiều lần thất bại cuối cùng chuyển bại thành thắng.

Triệu Tử Văn cũng đã nghiên cứu rất nhiều đối với lịch sử, nhưng chỉ biết Hạng Võ thành lập Sở quốc sau khi đánh bại Lưu Bang, hắn không biết Triệu Quốc Tướng Quân làm thế nào đánh bại Lưu Bang. Căn cứ vào hiểu biết của bản thân, Hạng Võ là người tự cao tự đại, tính cách tàn bạo, không nghe góp ý, dung túng binh lính đốt nhà cướp của, bị dân chúng căm ghét, rốt cục bị Lưu Bang đánh bại, trốn tới Ô Giang rồi tự sát. Lưu Bang chủ trương mua chuộc dân tâm, giải hầu hạ, bởi vậy từ thế yếu dần mạnh lên, cuối cùng đánh bại Hạng Võ. Triệu Tử Văn cho rằng việc này hắn là ngược lại, hắn liền vụng trộm thì thầm với Hạ Văn Đăng vài câu.

Hạ Văn Đăng vui vẻ nói với tiên sinh:

- Hạng tướng quân sở dĩ có thể chuyển bại thành thắng bởi vì Hạng tướng quân tổng kết lại kinh nghiệm qua những lần thất bại, biết dân tâm mới là trọng yếu, về sau không hề tự cao tự đại, biết cách thu phục nhân tâm, thương binh lính như con, vì vậy cuối cùng đã đánh bại Lưu Bang.

- Tốt, tốt, tốt, tổng kết rất tốt, đây là đánh giá tốt nhất về chiến dịch của Hạng tướng quân cho tới nay

Lão tiên sinh có chút kích động nói, nhưng ánh mắt thâm trầm liếc qua Triệu Tử Văn, còn Triệu Tử Văn lại giả vờ như không biết.

Hạ phu nhân ngồi trong góc sau khi nghe được, lông mày giãn ra, hoan hỉ, nhưng bà rất biết cân lượng của đứa con mình, bà vui mừng vì mình không chọn sai người, Hạ Văn không chỉ bề ngoài đẹp đẽ còn thông hiểu cổ kim. Hạ Bình cũng liếc nhìn Triệu Tử Văn đầy thâm ý, nhưng ngấm lại chuyện tối hôm qua, khuôn mặt kiều diễm lại đỏ lên, nhẹ nhàng cúi đầu.

- Hạ Văn, vừa rồi rất cảm ơn người

Hạ Văn Đẳng vỗ vai Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn vuốt mông ngựa cười:

- Không có gì, phục vụ thiếu gia là vinh hạnh của ta!

- Không ngờ tiểu tử người học thức cao, công phu vuốt mông ngựa cũng rất cao !!

Hạ Văn Đẳng nở nụ cười, lại nói:

- Hôm nay học xong sớm, hay chúng ta đi uống trà điểm tâm?

Uống trà điểm tâm? Nghe nói ở Hong Kong rất thịnh hành, không ngờ ở đây cũng có, Triệu Tử Văn vui vẻ nhận lời:

- Tốt, còn chờ gì nữa

Triệu Tử Văn nói xong liền kéo thiếu gia đi ra ngoài phủ.

Hạ phu nhân đứng trước cửa thư đường, nhìn Triệu Tử Văn, khóe miệng hiện lên vài tia cười thản nhiên, không biết tên thư đồng này là quái vật gì, cho tới bây giờ chưa từng thấy hãnh học hành hay đọc sách, nhưng cái gì cũng biết, học thức cũng cực kỳ cao.

Hai người đi nửa canh giờ tới một cái lầu, đây là một tòa lầu cổ hai tầng tên là Hồi Vọng Lầu, công có hai khối cột đá, khá khí thế. Hạ Văn Đẳng chỉ tay vào tòa lầu nói:

- Chúng ta gọi nơi này là trà lâu, đây là nơi ta thường tới.

Sau đó hấn cho tay vào ngực, lấy ra một thỏi bạc đặt vào tay Triệu Tử Văn:

- Người cứ vào trước, ta sẽ vào sau.

Thiếu gia muốn đi đâu? Vạn Hoa Lâu ở gần đây không phải là lợi dụng đi uống trà để kiếm dâm ban ngày sao, Triệu Tử Văn thầm nghĩ. Nhưng dù sao thư đồng sao có thể quản thiếu gia, hấn muốn hoang đường thì cứ để hấn hoang đường đi... Sẵn có bạc trong tay, Triệu Tử Văn nhìn thiếu gia một hồi rồi vào tòa lâu.

Lúc này bên trong Hồi Vọng Lâu có hơn mười bàn, chường quầy đang đứng ở phía trước, thấy một vị thư đồng đi đến, hấn không thèm để ý nói:

- Ngồi

Rồi hướng về tiểu nhị nói:

- Trà....

Chường quầy tóc trắng xóa, hai mắt lóe tinh quang, vừa thấy đã biết đây là người gian xảo, Triệu Tử Văn lúc này thấy hấn nhìn mình như vậy, có chút căm giận, bất bình, tìm mọi cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, lấy bạc ra đặt lên mặt bàn.

Ánh mắt lơ đãng của tên chường quầy đọng lại trên thỏi bạc, khuôn mặt lập tức thay đổi, bước vội tới bên người Triệu Tử Văn, cười nói:

- Công tử có muốn lên lầu trên ngồi không?

Triệu Tử Văn gật gật đầu, trong lòng thầm thở dài, người cổ đại và hiện đại đều thấy tiền sáng mắt, dùng tiền tài nhìn người. Hấn lên lầu hai, tìm một chiếc bàn gỗ lim gần cửa sổ ngồi, tầng hai quả thật trang nhã, trang trí hoa lệ, rất có phong cách, chỉ riêng chiếc bàn gỗ lim này thôi, hấn cũng không ít tiền.

Chường quầy nhìn Triệu Tử Văn, cười nói:

- Mời ngồi

Sau đó bước xuống lầu, gọi tiểu nhị:

- Bưng trà

A, không nghĩ tới bỏ ra chút tiền, thái độ và cách nói chuyện lại thay đổi như vậy, Triệu Tử Văn thầm oán hận, không kìm nổi hừ một tiếng.

Triệu Tử Văn tinh tế thường thức Bích Lạc Xuân nổi tiếng của Hội Vọng Lâu này, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Trung tâm chợ kéo dài từ cây cầu vòm tới cuối đường. Vừa mới nhìn đã thấy toàn người là người, đi lại lộn xộn. Nhìn kỹ thì thấy những người này đều hoạt động trong các ngành khác nhau. Bên tây cầu có một số hàng rong và rất nhiều du khách. Hàng hóa thì có bán đao, tiền, tạp hóa... có bán cả trà nước, rồi thầy tướng số, vô cùng náo nhiệt.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Oan Gia Ngõ Hẹp

A, đây không phải Hạ công tử sao, mời ngồi.

Triệu Tử Văn nghe chưởng quầy nói chuyện, không khỏi buồn cười, thật đúng là một lão đầu nịnh hót. Hắn nhìn qua thấy thiếu gia đã tới.

Hạ Văn Đăng và tên chưởng quầy đang đi lên, Triệu Tử Văn thấy thiếu gia, trên mặt còn có dấu môi son, cười như hoa đào, xuân tâm nhộn nhạo khiến hắn không khỏi cười trộm vài tiếng.

Thiếu gia đi về phía Hạ Văn, cười nói:

- Trà ngon chứ?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Trà không ngon bằng hoa tửu của thiếu gia...

Hạ Văn Đăng lại nhăn nhó cười, không trả lời, dù sao hắn hiểu được, không cần phải nói trắng ra.

Chưởng quầy thấy vị công tử tướng quân phủ biết tên thư đồng này, cặp mắt khê đảo, nhìn Triệu Tử Văn ôm quyền nói:

- Không ngờ đây chính là vị thư đồng Hạ Phủ đỉnh đỉnh đại danh, Hạ Văn, lão phu đã thất kính.

- Người biết ta?

Triệu Tử Văn chỉ vào mũi mình, không thể tin nổi. Ngẫm lại, Triệu Tử Văn mới tới Hạ phủ hơn mười ngày, sao có thể nổi danh tới mức ông chủ Hồi Vọng Lâu cũng biết.

Chưởng quầy cười cười:

- Đương nhiên biết, người phá được tuyệt đối của Hồ tiên sinh, ai lại không biết người? Chỉ có điều chưa ai gặp qua mà thôi, hôm nay được gặp, thật là vinh hạnh.

Hồ tiên sinh của Hạ phủ, Triệu Tử Văn đương nhiên biết, tuy nhiên mỗi lần đều gọi là tiên sinh, không ngờ danh khí của lão tiên sinh lại lớn như vậy, không ngờ như vậy hẳn lại thành người nổi tiếng. Nhưng nghĩ lại, hẳn lão chưởng quầy này đang có dụng tâm gì đó.

- Trà ngon nhất!!!

Lão chưởng quầy lại hô tiểu nhị rồi xoay qua nhìn Triệu Tử Văn cười nói:

- Không biết Văn công tử có thể giúp tiểu điếm một chút không....

Đến rồi, đến rồi, rốt cục cái đuôi đã lộ ra, Triệu Tử Văn chậm rãi nói:

-Không biết chưởng quầy có chuyện gì, nếu ta có thể giúp nhất định sẽ giúp.

- Không phải là muốn Hạ Văn lưu lại một bức tranh hay câu đối gì đó chứ....

Hạ Văn Đăng nhìn chưởng quầy, giả hoạt cười nói:

- Chưởng quầy, ta nói đúng chứ?

Lão chưởng quầy bị hẳn trực tiếp vạch trần ý đồ, mặt đỏ lên, không tiếp tục giấu diếm, trực tiếp nói:

- Đúng đúng, hy vọng Văn công tử có thể cho ta một câu đối hay bức tranh...

Không ngờ tên chưởng quầy muốn làm quảng cáo, một quảng cáo nhỏ cũng không tha, trong đầu Triệu Tử Văn chợt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên, cười nói:

-Được, ta sẽ cho người một vế đối.

Thấy ý đồ đạt thành, tên chưởng quầy tươi cười, hớn hờ nói:

- Mời Văn công tử hạ liên, lão hủ sẽ ghi nhớ kỹ.

Triệu Tử Văn đứng lên, bước vài bước, chậm rãi đọc:

- Vế trên: Thượng liên, tọa, thỉnh tọa, thỉnh thượng tọa.

Chưởng quầy đầu óc mờ mịt, cái này cũng gọi là câu đối? Thư đồng này chẳng lẽ tài học chỉ có vậy? Không hiểu hẳn làm sao đối được tuyệt đối của Hồ tiên sinh, Hạ Văn Đăng cũng kinh ngạc, tên Hạ Văn này buổi sáng rất tốt, sao đột nhiên lại trở nên ngu xuẩn như vậy?

Triệu Tử Văn cũng không thèm để ý tới vẻ kinh ngạc trong mắt họ, khinh thường bước trở lại, chậm rãi ngâm:

- Vẽ dưới: Trà, thượng trà, thượng hảo trà.

Chường quầy sau khi cân nhắc một lúc lâu, lập tức hiểu ra đạo lý trong đó, nét mặt già nua của hắn đỏ bừng, xấu hổ cười:

- Công tử quả nhiên tài cao, là lão hủ có mắt như mù.

Hạ Văn Đăng đầu vẫn mờ mịt, vẽ dưới này với vẽ trên giống nhau, chẳng có gì giống một câu đối, tại sao tên chường quầy lại khen ngợi, thật là muốn điên đầu.

Triệu Tử Văn ôm quyền:

- Không dám, câu đối này vốn do chường quầy làm ra, tại hạ chẳng qua chỉ đọc lại mà thôi, hy vọng chường quầy nên xem trọng khách nhân, người tới đều là khách, đã là khách thì không nên phân biệt đối xử.

Chường quầy mặt đỏ lên, gật gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể:

- Tuy rằng câu đối này là từ ta mà ra, nhưng công tử cơ trí linh mãnh, có thể ngay lập tức nghĩ ra vẽ dưới. Tài học và trí tuệ của công tử, ta nghĩ đương kim chỉ có Tần đại nhân và Tô đại nhân có thể so sánh, lão hủ vô cùng bội phục. Không biết Văn công tử có thể viết cho ta vài chữ, ta sẽ mang câu đối dán trong điếm.

Thời đại này mặc dù chưa có “Chữ Hán”, nhưng ký tự tượng hình cũng gần giống với chữ Hán, tuy nhiên ở đây đa số dùng chữ phồn thể, Triệu Tử Văn mặc dù muốn viết nhưng không thể, hắn chỉ có thể lắc đầu:

- Ta nghĩ hay là thôi đi, ta viết chỉ mang nhục mà thôi.

Nhục nhã? Người có tài học, nhưng lại viết xấu? Chường quầy nghĩ vì vậy hắn mới không chịu viết, chỉ thở dài:

- Nếu công tử không chịu thì bỏ đi, về sau công tử đến tiểu điếm thưởng trà, sẽ miễn phí.

- Miễn phí?

Người đầu tiên kinh ngạc chính là Hạ Văn Đăng. Cũng khó trách, dù hắn là thiếu gia mỗi lần đến uống đều phải trả tiền, nhưng thư đồng của mình thì lại được miễn phí, nếu truyền ra ngoài thì thật bẽ mặt.

- Không thu tiền!!!!

Chưởng quầy lặp lại một lần nữa.

- Tài học của Văn công tử có thể sánh với Tần học sĩ, đến với tiêu điểm đã là một vinh hạnh, hôm nay lão phu thất lễ.....khách nào cũng là khách..... ai.....

Lão phu quả thật có chỗ không đúng.

Chưởng quầy vì tiền, quả thực mất đi đạo đức nghề nghiệp. Triệu Tử Văn gián tiếp chỉ ra chỗ sai của hắn, lại không ngờ được” miễn phí”. Không thể tưởng được chưởng quầy lại khách khí như vậy. Hắn cười nói:

- Vậy đa tạ chưởng quầy.

Chưởng quầy mỉm cười gật gật đầu, rồi đi xuống lầu tiếp đón khách.

Hạ Văn Đăng rốt cuộc cũng vẫn không hiểu một già một trẻ này sao lại bí hiểm như vậy, hắn hỏi Triệu Tử Văn:

- Người và chưởng quầy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Không có gì

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng khoát tay:

- Lão tiên sinh chỉ ban thưởng cho câu đối của ta mà thôi, chỉ là cảm kích mà thôi.

Hạ Văn Đăng hăng giọng:

- Hóa ra là như vậy

Hắn bưng chén trà, con mắt lại ánh lên vẻ thâm tà, khóe miệng tươi cười đậm đàng. Bộ dáng kia quả thực khiến Triệu Tử Văn không kìm nổi, thâm thở dài.

- Dư tiểu thư, ngài đã tới, mời ngồi

Dưới quầy, tiếng chưởng quầy hô vọng lên. Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn xuống lầu, chỉ thấy một bộ khoái đi lên, bộ khoái kia da thịt trắng muốt, ngũ quan tinh xảo, dáng người yếu điệu. Triệu Tử Văn vừa thấy đã biết là ai, thâm mắng:

- Mẹ kiếp, thực là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại đụng phải tên ái nam ái nữ này!

Điều khiến Triệu Tử Văn không tưởng được chính là, Hạ Văn Đăng đột nhiên đứng lên, nói với tên bộ khoái ái nam ái nữ:

- Hóa ra là Dư tiểu thư, thật là thất kính, thất kính...

Rồi gọi tiểu nhị dưới lầu:

- Tiểu nhị, mang Bích La Xuân tới, tính tiền của vị tiểu thư này cho ta.

Bộ khoái ái nam ái nữ mỉm cười gật đầu tỏ vẻ biết ơn với Hạ Văn Đăng, rồi ngồi xuống bàn. Hạ Văn Đăng cũng thức thờ, ngồi xuống, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Triệu Tử Văn giơ cao chén trà, che khuất mặt, hẩn tò mò hỏi:

- Người làm sao vậy?

Triệu Tử Văn không có biện pháp. Hẩn không muốn tên bộ khoái phát hiện ra mình. Lần trước bị nàng tay không đánh ngã, mình không phải đối thủ, chỉ có thể nhịn uất ức lánh mặt, trong lòng thầm chửi thề, về sau ta nhất định lãnh giáo Điền Hồ đại ca thật tốt, thù này không báo không phải quân tử. Mẹ kiếp, lão tử tập luyện xong sẽ đòi lại thập bội, nhưng lúc này thì không thể, vì vậy hẩn mới dùng cái chén che trước mặt, nói:

- A...ta uống trà....

“Uống trà? Sao lại nâng chén cao như vậy?”

Hạ Văn Đăng có chút không hiểu, nhưng không nói gì, nhưng Triệu Tử Văn lúc thì thông minh, lúc lại ngu ngốc đến đáng thương. Hẩn học vấn cao, mặc kệ có nan đề gì cũng có thể giải đáp, nhưng lại không biết đương kim hoàng thượng tên gọi là gì, càng không biết thế cục hiện tại của Kinh quốc, cho nên có thể nói hẩn thông minh, cũng có thể nói hẩn ngu ngốc.

Triệu Tử Văn cầm chén trà, không ngừng cúi đầu uống trà, sợ bị tên ái nam ái nữ kia phát hiện. Đột nhiên hẩn nhớ ra Hạ Văn Đăng và chường quây vừa rồi gọi hẩn là Dư tiểu thư, hẩn đột nhiên cả kinh, hô:

- Tiểu thư? Người này là một cô bé?

Phụt!!!! Hạ Văn Đăng mặc dù không biết ái nam ái nữ là có ý gì, nhưng đại khái đoán được, bị dọa đến phun cả nước trà ra ngoài. Tên Hạ Văn này cũng quá lớn mật, trước mặt Dư bộ khoái lại dám gọi nàng là cô bé, nếu như nàng nghe được, không chém chết Hạ Văn mới là lạ, hơn nữa tỷ tỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hẩn.

Bộ khoái ái nam ái nữ mơ hồ nghe thấy tiếng Hạ Văn kêu, mặc dù nghe không rõ, nhưng vẫn nhìn về hướng hẩn. Khi nàng nhìn tới, thấy Triệu Tử

Văn nâng chén che kín mặt, nhưng nàng vẫn có cảm giác quen biết chỉ là không rõ hẳn là ai.

Triệu Tử Văn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thật may tên ái nam ái nữ này chưa nghe thấy, mình không ngờ lại kinh hô ra miệng. Nhưng.... đây quả thật là một cô bé sao? Triệu Tử Văn liếc qua thân hình, ngực phẳng như vậy, không khác một cái sân bay, làm sao mà nữ nhân lại đi làm bộ khoái?

Triệu Tử Văn càng nghĩ càng kỳ quái, đột nhiên hẳn nhớ tới gì đó, thì thầm bên tai Hạ Văn Đăng:

- Bộ khoái rốt cuộc lai lịch thế nào?

Hạ Văn Đăng nói:

- Dư tiểu thư là con gái tri huyện chúng ta, tên là Dư Tư Lãng, là bạn thân của tử tử ta. Người đừng có dây dưa với nàng!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đại Tiểu Thư Cũng Đến

Quả nhiên mình đoán không nhầm, nàng chính là con gái của lão già kia, khó trách nàng có thể làm bộ khoái, hóa ra là có quan hệ cha con. Tuy nhiên, nàng có quen biết với Đại tiểu thư là ngoài dự kiến của hã. Nhưng không rõ tại sao Dư Tư Lãng xinh đẹp như vậy lại là thiên kim của Huyện lệnh, vì sao phải đi làm bộ khoái? Vì thế hã thì thầm hỏi:

- Huyện nha là của cha nàng, tại sao vị Dư tiểu thư kia lại làm bộ khoái? Hơn nữa nàng còn mặc đồ của nha dịch?

Hạ Văn Đăng liếc nhìn Dư Tư Lãng, dường như có gì đó hã không dám nói, nhưng cuối cùng cũng thì thầm:

- Người không biết thôi, vị Dư tiểu thư này rất thống hận nam nhân, nàng thích nữ nhân, vì vậy nàng mặc quần áo nha dịch chứ không mặc nữ trang.

- Phụt!!!!

Triệu Tử Văn vừa uống một ngụm trà đã bị dọa kinh hãi phun cả ra, thời này cũng có đồng tính luyến ái? Cô gái này vừa nhìn đã biết là một đại mỹ nữ, sao lại thích nữ nhân? Không phải thời cổ đại rất kiêng kị mấy thứ này sao?

Dư Tư Lãng nhìn bọn họ nhú mày, nàng nghe thấy bọn họ thì thầm to nhỏ gì đó, giống như đang đàm luận về mình, lại liên tục phun nước trà, thật là ghê tởm. Dư Tư Lãng ngồi một chút rồi đứng dậy lặng lẽ xuống lầu.

Triệu Tử Văn thấy Dư Tư Lãng rời đi, hã thì thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, rốt cục đi rồi. Nhìn lại cái bàn Dư Tư Lãng vừa ngồi, hã phát hiện roi ngựa của nàng vẫn ở đó, hã động tà niệm, hỏi Hạ Văn Đăng:

- Nhà xí ở đâu, ta muốn đi cầu....

Hạ Văn Đăng khinh thường trở mình:

- Tiểu tử người nói chuyện có thể tế nhị một chút không, ghê tởm như vậy cũng nói được, ở phía sau phía đông viện.

Triệu Tử Văn xuống lầu, đi về phía sau viện, đi qua bàn trà của Dư Tư Lãng. Thừa dịp người khác không chú ý, hắn lặng lẽ cầm lấy cái roi ngựa để vào trong tay áo. Hắn giả bộ như không việc gì, đi ra sau hoa viên rồi chui vào một bụi hoa lớn nhất.

- Tiểu tử người không phải muốn đi nhà xí sao? Sao lại nhanh như vậy?

Hạ Văn Đăng mới thấy Triệu Tử Văn đi một chút đã trở lại liền hỏi.

- Tốc chiến tốc thắng thôi!!!

Triệu Tử Văn ngồi xuống cười, yêu quái kia hẳn là sẽ quay lại ngay, không biết lúc nàng thấy roi ngựa biến mất thì bộ dáng sẽ như thế nào, ha ha.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Triệu Tử Văn, Dư Tư Lãng đi một lát liền quay lại. Lúc nhìn thấy con ngựa trắng dừng ở bên ngoài, Triệu Tử Văn thầm nghĩ, cười bạch mã không nhất định là bạch mã hoàng tử, có thể là một nàng ái nam ái nữ.

Chỉ thấy Dư Tư Lãng đi lên lầu, tiến về phía cái bàn trà vừa ngồi, nhưng không thấy roi ngựa của mình, nàng nhú mày, quay sang hỏi Hạ Văn Đăng:

- Xin hỏi Hạ huynh có thấy roi ngựa của ta không?

Hạ Văn Đăng không hiểu, vẫn tiếp tục uống trà nói:

- Không có..

-Thật kỳ quái, ta vừa để quên trên bàn...

Dư Tư Lãng lại nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì, có thể đã bị người ta cầm đi, nàng thở dài:

- Không có roi ngựa, sao có thể cười ngựa!!!

Triệu Tử Văn thấy đôi mày liễu của Dư Tư Lãng nhíu chặt, ánh mắt đẹp đầy ai oán, cũng không biết là vì tức giận hay vì cái gì, hắn đứng dậy đùa cợt nói:

- Không có việc gì, ta có một cây roi người đây.

- Roi người? Roi người cũng có thể quất ngựa sao?

Dư Tư Lãng thấy hạ nhân bên cạnh Hạ Văn Đăng mở miệng nói chuyện, kỳ quái hỏi hần.

Triệu Tử Văn cười hả hả nói:

- Cái roi này, ta rất tự tin, tự nhận là thiên hạ vô địch, nhưng nếu dùng để quất ngựa vậy thì có chút khó khăn...

Tên nô tài này cười ngày càng đậm đặng, giống như đã gặp ở đâu đó, hơn nữa cũng không hiểu hần nói gì, Dư Tư Lãng nhất thời không hiểu ra sao cả. Nhưng nhìn nụ cười xấu xa của hần, đột nhiên nàng nghĩ ra, cả giận nói:

- Hóa ra là tên tiểu nhân đê tiện người, lần trước ta tha cho người, bây giờ dám chạy tới trêu đùa ta?

Triệu Tử Văn thấy Dư Tư Lãng hai mắt phát hỏa, hần thầm than, không tốt, quên không kiểm cái che chắn, giờ bị nàng nhận ra, lại muốn đánh, không lẽ muốn đập vỡ đầu ta....

Hần ngượng ngừng cười nói:

- Dư tiểu thư, ta nghĩ cô hiểu sai rồi.

- Roi ngựa của ai đây?

Hần không dám động thủ với yêu quái này, chột từ sau hậu viện, một nam tử đi ra, hỏi lớn, hần mày rậm mắt to, khuôn mặt thô, vừa nhìn đã biết là một người đàn ông phúc hậu, ngay thẳng.

- Ta vừa đi nhà xí, không biết ai ném cái roi ngựa này trong bụi hoa, không biết có phải là người nào đó đánh rơi hay không?

Tất cả mọi người không biết nói gì, người đàn ông này quá ngay thẳng.....

Trán và lưng Triệu Tử Văn lúc này ướt mồ hôi lạnh, con mẹ nó, vừa rồi sao không ném xa một chút, giờ thật là không xong rồi....

- Còn nói là không?

Chỉ thấy Dư Tư Lãng lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn, dáng vẻ như muốn rút đao. Hạ Văn Đăng cũng là bất đắc dĩ mà thôi, vừa nghe được lời hán tử kia nói, hơn nữa vừa rồi Triệu Tử Văn cũng đi nhà xí, hần biết tiểu tử này lại gây rắc rối, không ngờ ngay cả Dư bộ khoái mà hần cũng không tha. Không lẽ tên tiểu tử này muốn chết?

Chợt lúc này ở thang lầu xuất hiện một bóng dáng thướt tha, khiến cho Triệu Tử Văn càng thêm hoảng hốt..... Đại tiểu thư..... đang chậm rãi bước lên lầu..... Họa vô đơn chí, khó trách Đại tiểu thư hôm nay không tới thư đường, hóa ra là hẹn Dư tiểu thư. Lúc này, hẩn cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Dư Tư Lãng và Hạ Văn Đăng cũng đã thấy Hạ Vũ Tình đi lên. Ánh mắt linh hoạt, sắc bén của Dư Tư Lãng liếc qua Triệu Tử Văn một cái, sau đó chạy tới cạnh Hạ Vũ Tình, không đợi nàng mở miệng nói chuyện đã thân thiết ôm cánh tay của nàng, lú lo nói chuyện gì đó bên tai nàng, còn Đại tiểu thư thì lạnh lùng liếc Triệu Tử Văn vài lần, chỉ liếc qua đã biết Dư Tư Lãng đang cáo trạng hẩn.

Tuy nhiên tên bộ khoái yêu quái này ánh mắt tràn đầy nhu tình, bộ dạng thân mật khiến Triệu Tử Văn nổi da gà, không ngờ.... lại yêu thích Đại tiểu thư....

Đại tiểu thư khuôn mặt lạnh như băng, không chút biểu tình, lạnh nhạt nói:

- Hạ Văn, tối hôm qua chúng ta chưa tính toán xong, hôm nay người đã chạy tới đây ức hiếp muội muội của ta, người rất đáng ghét. Hôm nay nếu ta không giáo huấn người, ta sẽ không phải là Hạ Vũ Tình.

- Tỷ tỷ đừng nóng giận, để ta giúp tỷ dạy hẩn

Dư Tư Lãng vẫn dựa vào người Đại tiểu thư, nhẹ nhàng nói.

Hảo tỷ muội, ta nghĩ người chưa chắc xem đó là tỷ muội, phải là lão bà của người mới đúng. Tuy nhiên Triệu Tử Văn không có thời gian nghĩ nhiều, tên bộ khoái này đã hung tợn đi về phía hẩn, hẩn biết lúc này nếu không chạy trốn sẽ rất thảm, vội la lớn:

- Ta lại muốn đi nhà xí!!!

- Phụt!!!!

Xung quanh có hơn mười người đang uống trà, tất cả cùng cười đến mức phun cả trà ra ngoài. Hạ Vũ Tình và Dư Tư Lãng mặt lúc đỏ lúc trắng, Triệu Tử Văn thừa dịp Dư Tư Lãng chưa có phản ứng, nhanh như chớp chạy trốn ra hậu viện.

Uất ức, thực là con mẹ nó uất ức! Trước kia ở trường ai gặp Triệu Tử Văn cũng phải trốn tránh, giờ hăn lại phải trốn chạy. Hăn cũng là người biết thời thế, đánh không lại phải chạy, giả bộ anh hùng thì kết cục chỉ có thể là ăn đòn. Đại trượng phu phải biết thời thế, trước mặt nhiều người như vậy, bị một nữ tử đánh ngã thì thật xấu hổ, không bằng chạy trốn, quay về phủ tìm Điền Hổ học võ. Thù này nhất định phải báo!!!!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bùng Nổ

Hạ Văn, tiểu thư kêu người đi rửa chén

- Hạ Văn, tiểu thư kêu người đi rửa bô

- Hạ Văn, tiểu thư kêu người.....

Thấy vài nha hoàn thay phiên gọi, Triệu Tử Văn cảm thấy như sắp phát điên, trở lại phủ, hăn bị Đại tiểu thư tìm cố trả thù, trong lòng hăn căm giận, ta là đàn ông, không ngờ lại đi rửa bô cho gia đình, mẹ kiếp, cái này là chuyện ta phải làm sao? Triệu Tử Văn càng nghĩ càng phần hận, cô nàng này thật sự được chân lân đẳng đầu. Ta là Đại Nội Mật Thám, không ngờ lại bắt đi rửa bô !!!!

Triệu Tử Văn hung hăng đá một cước vào cánh cửa, giận dữ hét vào mặt bốn tiểu nha hoàn:

- Kêu cái rắm, về nói với Đại tiểu thư các người, lão tử không làm !!!

Mấy tiểu nha hoàn bình thường thấy Triệu Tử Văn hay đùa cợt, giờ thấy hăn đột nhiên tức giận, bị dọa ngây ra một lúc, sau khi hoàn hồn, thấy bộ dạng hăn như muốn đánh người liền bị dọa quay đầu bỏ chạy.

Hạ Vũ Tình thấy bốn tiểu nha hoàn trở lại, khuôn mặt u sầu, nàng khó hiểu hỏi:

- Các người làm sao vậy?

Hạ Thu thần tình ủy khuất, nói:

- Hạ Văn...hăn bảo ta về nói với tiểu thư, hăn.... mặc kệ.

- Hừ! Hăn muốn làm phản ha, ta không gọi Dư muội muội tới trừng phạt hăn, chỉ sai khiến hăn làm chút việc nhỏ để trừng phạt, không ngờ hăn không chịu làm...

Hạ Vũ Tình giận dữ xung thiên.

Phịch một tiếng, Hạ Vũ Tình đá cánh cửa đi vào thấy Triệu Tử Văn đang nằm ngủ vùi trên giường, tức giận đến hai má đỏ ửng, nàng thuận tay lấy một cây thiêu hỏa côn (gậy cời lò giống cây của thằng Quỷ Lệ ấy) đánh vào cánh tay Triệu Tử Văn.

- A

Trong lúc mơ ngủ đột nhiên bị ăn đòn, Triệu Tử Văn đau đớn nhảy dựng lên, chưa kịp nhìn rõ là ai đã há mồm mắng lớn:

- Khốn kiếp, muốn chết hả !!!!

Triệu Tử Văn dụi mắt, nhìn lại, thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Vũ Tình, đôi mắt đẹp đang phun hỏa, Triệu Tử Văn ngay lập tức như quả bóng xì hơi, hãn là thư đồng của Hạ phủ, dám mắng Đại tiểu thư.... hãn cười nói:

- Hóa ra là Đại tiểu thư, vừa rồi ta không biết Đại tiểu thư tới, nhất thời lỡ miệng.

Hạ Vũ Tình chưa bao giờ bị người ta thóa mạ như vậy, nàng tức giận run người, quay lại mắng:

- Người, tên cầu nô tài, không biết lễ nghĩa cấp bậc, không ngờ người dám nhục mạ ta như vậy, đồ có mẹ sinh không có cha dạy, hôm nay ta phải giáo huấn người.

Triệu Tử Văn thấy nàng mắng mình, lại mắng cả cha mẹ mình, hãn lập tức lạnh giọng:

- Có bản lĩnh người lập lại lần nữa !!!

- Chẳng lẽ ta sợ người sao

Hạ Vũ Tình hừ nhẹ nói:

- Người là tên cầu nô tai, có mẹ sinh không có cha dạy....

- Mẹ kiếp, người nghĩ người là ai, đừng tưởng có cha làm tướng quân là hay, người hai mươi tuổi còn chưa lấy chồng, tưởng là hay sao, biết vì sao không, bởi vì người tự cho là thanh cao, người tưởng người tốt lắm hay sao? Lão tử tới Bách Hoa Lâu tùy tiện chọn một người cũng hơn người gấp trăm lần, người tưởng người rất đẹp sao? Người còn không bằng chó má, mỗi ngày đều cầm đồ vật sang trọng thì cho là mình rất giỏi sao? Nếu không phải cha người là tướng quân, người chỉ là một con chó ăn *** ven đường mà thôi!

Triệu Tử Văn thóa mạ Hạ Vũ Tình tới thất thần, Hạ Vũ Tình hai vai run rẩy kịch liệt, đột nhiên nàng đưa tay tát vào mặt Triệu Tử Văn

- Bốp !!!

Triệu Tử Văn tuy rằng có thể đỡ được, nhưng hấn không đỡ bởi vì hấn mắng thật thích thú, nhưng dù sao cũng không hay ho, có điều phu nhân đã đáp ứng mặc kệ ai cũng không được đánh vào mặt hấn, hấn tương kế tựu kế để Hạ Vũ Tình tát vào mặt, sau đó dù có bấm báo phu nhân hấn cũng không cần sợ hãi, hơn nữa Tần đại nhân rất có mặt mũi, theo suy đoán của hấn phu nhân sẽ không trách phạt hấn.

Thấy trong mắt Triệu Tử Văn hiện một tia tinh quang, Hạ Vũ Tình biết mình đã bị lừa, cả giận nói:

- Người vũ nhục ta, dù ta tát vào mặt người, chuyện này cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy !!! Theo ta tới gặp mẫu thân, ta xem mẫu thân làm sao giáo huấn người. s

Sớm biết nàng sẽ dùng chiêu này, tìm phu nhân làm chỗ dựa! Triệu Tử Văn cười nhạt:

- Đi thì đi, ta sợ người sao!

Hạ Vũ Tình trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn:

- Người đi theo ta!

Triệu Tử Văn thầm mắng, đi thì đi, lão tử đã nhịn người từ lâu, cùng lắm là lấy lệnh bài ra, sợ người sao, dù sao lão tử cũng chửi thích thú. Hấn đi theo Hạ Vũ Tình tiến vào nội đường.

- A? Vũ Tình, sao người lại tới đây? Hạ phu nhân đang ngồi trong nội đường uống trà, thấy Hạ Văn đứng sau Hạ Vũ Tình, bà liền hỏi:

- Hạ Văn, sao người cũng đến đây? Vừa đúng lúc ta có việc muốn tìm người.

Nhưng Hạ phu nhân chợt phát hiện sắc mặt Hạ Vũ Tình có chút không ổn, liền quan tâm hỏi:

- Vũ Tình, có chuyện gì vậy?

Hạ Vũ Tình mặt mày ủy khuất:

- Mẫu thân, người hỏi Hạ Văn đi, hấn dám mắng con.

- Hạ Văn dám mắng người?

Hạ phu nhân thoáng run rẩy, có chút không tin, lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn:

- Thật như vậy không?

Triệu Tử Văn khuôn mặt tỏ vẻ đau khổ, phản bác:

- Phu nhân, oan cho ta, ta vốn là một thư đồng, nhưng Đại tiểu thư lại bắt ta làm việc của hạ nhân, người nghĩ sao? Người còn đáp ứng không ai được đánh vào mặt ta, ta nhất thời tức giận mới mắng nàng, không phải cố tình xúc phạm.

Hạ phu nhân hiểu ra, nói:

- Hóa ra là như vậy

Rồi nhìn Hạ Vũ Tình:

- Vũ Tình, đây là lỗi của con, con không đúng rồi, sao lại bắt Hạ Văn làm việc của hạ nhân, càng không nên đánh vào mặt hắn, không phải ta đã nói không ai được đánh vào mặt hắn sao, chẳng lẽ cả lời mắng thân người cũng không nghe sao?

Hạ phu nhân nói xong, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

Hạ Vũ Tình thấy mẫu thân có chút thiên vị hắn, bất đắc dĩ cúi đầu:

- Mẫu thân, về sau con sẽ không đánh hắn, nhưng là Hạ Văn hắn.....

- Ta nghĩ người nên thôi đi, người đã đánh hắn, hắn mắng người, coi như huề

Hạ phu nhân nhìn hai người nói.

Hóa ra là muốn để phu nhân chinh ta! May là phu nhân không thiên vị, bằng không ta sẽ chết thảm, con mụ kia còn phải ngậm bồ hòn, Triệu Tử Văn cười thầm.

Hạ Vũ Tình thừa dịp Hạ phu nhân không chú ý, trừng mắt liếc Triệu Tử Văn một cái, giống như đang nói, chúng ta cứ chờ xem !!

Triệu Tử Văn cũng không thèm để ý Hạ Vũ Tình, ôm quyền nói với Hạ phu nhân:

- Phu nhân, nếu không còn chuyện gì, tiểu nhân xin cáo từ.

- Chậm đã, ta còn có chuyện muốn nói với người.

Hạ phu nhân nói với Hạ Văn:

- Mấy ngày nữa, người và thiếu gia đi Hàn Sơn Tự, giúp đỡ thiếu gia đi bái phật, phù hộ cho thiếu gia sang năm đề danh đăng Bảng.

Không chờ Triệu Tử Văn mở miệng, Hạ Vũ Tình vội la lên:

- Mẫu thân, con cũng đi....

Hạ phu nhân chần chừ một chút, sau đó nói:

- Cũng tốt, người cũng không còn nhỏ, nên đi bái phật tìm lang quân.

Hạ Vũ Tình đỏ mặt, kéo tay Hạ phu nhân:

- Mẫu thân, ta còn nhỏ....

- Nha đầu người, năm nay đã hơn 20 tuổi còn chưa xuất giá....

Phu nhân gõ vào trán Hạ Vũ Tình, cười mắng.

Nàng biết làm nũng? Triệu Tử Văn nhìn mà toát mồ hôi, hân hưởng phu nhân hành lễ rồi vội vàng lui ra ngoài. Trong mắt Hạ Vũ Tình lúc này hiện lên một tia độc ác, xem ta lúc đó giáo huấn người thế nào !!!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Quần Phương Các

Triệu Tử Văn vừa ra khỏi nội đường đã nhìn thấy Hạ Văn Đăng đang đi tới. Hắn thấy vậy bước về phía Hạ Văn Đăng:

- Thiếu gia, sao thiếu gia lại tới đây?

Hạ Văn Đăng tức giận nói:

- Ta tới xem người chết hay chưa. Tiểu tử người ngay cả Dư bộ khoái cũng dám đắc tội, giờ tử tử của ta cũng hận người thấu xương, ta nghĩ người về sau sẽ không có một ngày lành.

Không có ngày lành? Chờ ta về học công phu của Điền Hồ, luyện cho thật tốt, còn sợ yêu vật kia ư? Triệu Tử Văn cười khẩy:

- Mấy ngày tới đây, ta nên ít ra ngoài

Hạ Văn Đăng cười ha hả nói:

- Đêm mai người không thể không ra ngoài, ta tới tìm người vì việc này

Thiếu gia không phải ngày mai sẽ đưa đầu ta vào miệng cọp chứ? Mẹ kiếp, chắc là thiếu gia sẽ không vô đạo đức như vậy, Triệu Tử Văn cười nói:

- Không biết thiếu gia muốn đưa ta đi đâu....

- Đêm mai người bồi tiếp thiếu gia đi Quần Phương Các

Hạ Văn Đăng cũng không biết học ai, lấy một cây quạt nhỏ ra phe phẩy vài cái rồi dừng lại nói:

- Vừa rồi có phải người cãi nhau với tử tử ta không? Tiểu tử người cũng quá lớn mật, ý vào Tần đại nhân, ngay cả tử tử ta cũng dám mắng. Về sau người sẽ không dễ chịu đâu.

Triệu Tử Văn cũng không muốn cãi nhau cùng Đại tiểu thư, nhưng Đại tiểu thư này quá điêu man, hàng ngày thì giả bộ tâm cao khí ngạo, khuôn mặt lạnh như băng, không thèm để ý tới ai, hãnh nhìn không vừa mắt mới cùng nàng đối nghịch gay gắt như vậy.

Hạ Văn Đăng lắc đầu thở dài:

- Thôi, ai bảo người là thư đồng của ta. Ta sẽ giúp người nói với tỷ tỷ ta vài câu.

- Thiếu gia, Quần Phương Các là cái gì, không phải là chi nhánh của Bách Hoa Lâu chứ?

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia dậm dậm chân mới để ý tới.

- Đêm mai người sẽ biết, người chuẩn bị cho tốt, phải làm cho thiếu gia vẻ vang.

Thiếu gia xếp cây quạt nhỏ lại cho vào tay áo, tiêu sái bước vào nội đường.

Thiếu gia trưởng thành, mày rậm mắt to, thân thể rắn chắc, lại ra vẻ giống như một tài tử phong lưu khiến Triệu Tử Văn nhin cười đến đỏ cả mặt.

Quần Phương Các, chẳng lẽ là kỹ viện? Tuy nhiên thứ này lại cần chuẩn bị sao? Không phải là chỉ cười ngựa sao? Người bảo ta lên, ta sẽ ra sức tiến lên, người bảo ta dừng, ta sẽ dừng. Nhưng ta không kém như vậy, người kêu dừng thì cũng phải mười phút sau mới xong. Triệu Tử Văn dậm dậm nghĩ.

Tuy nhiên câu nói “phải làm cho ta vẻ vang” khiến Triệu Tử Văn không hiểu. Triệu Tử Văn trước giờ chỉ nghe qua “vì nước ghi công, quét sạch Nhật Bản”, chưa từng nghe qua “vì thiếu gia mà làm cho vẻ vang, quét sạch.... kỹ nữ”

Tuy rằng Triệu Tử Văn rất tà dâm, nhưng hãnh tuyệt đối sẽ không làm việc đó, nhiều nhất là chỉ đứng xem. Hãnh và bạn gái trước đã từng lên giường, cả hai cùng là lần đầu, tâm trí hãnh không khác gì xử nam, sẽ không bao giờ hãnh tới lầu xanh để thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Tuy nhiên, thiếu gia lại bảo hãnh đi, hãnh không thể cự tuyệt, miễn cưỡng đáp ứng, coi như là trải đời vậy.... (Dịch giả bình: khó đỡ khó đỡ.... ôi cái thằng.... xử nam =))

Triệu Tử Văn đứng ở hoa viên, kiên nhẫn chờ đợi. Tuy Hạ Văn Đăng nói là canh một phải tới chờ hẵn, nhưng Triệu Tử Văn lại không biết cách xem giờ thời cổ đại, hẵn chỉ đợi tới lúc trời tối đã tới đây đợi Hạ Văn Đăng.

Lúc này bầu trời tối đen, mùa thu, trời đêm có chút thê lương, trên mặt đất lá khô phủ dày, hoa sen trong ao cũng héo tàn, làn gió thu lạnh lạnh vi vu thổi khiến Triệu Tử Văn không khỏi rùng mình. Suối nước nhỏ róc rách chảy bốc hơi nước khiến hẵn thấy lạnh cả người.

- Tiểu tử kia sao chưa tới, không phải là chưa tới giờ chứ?

Triệu Tử Văn đêm nay kêu cả Điền Hồ tới. Hộ vệ cung đình hẵn là phải cao thủ hơn nhiều so với bộ khoái, mang theo bảo tiêu trong lòng sẽ thoải mái hơn.

- Đại ca, sao lại tới sớm vậy?

Điền Hồ đột nhiên xuất hiện, võ vai Triệu Tử Văn.

- Mẹ kiếp, muốn hù chết ta hả!!!

Triệu Tử Văn quay đầu, căm giận nói.

- Ha ha...

Điền Hồ vò vò đầu cười

Thấy bộ dáng ngốc nghếch của hẵn, Triệu Tử Văn nhất thời cáu giận ngập đầu:

- Nơi này không có ai, tiểu tử người đừng giả ngu. Sáng nay ta nói chuyện với người, nhớ rõ chứ?

Điền Hồ biến sắc, khuôn mặt trở lại vẻ nghiêm túc, nói:

- Với thân thủ hiện tại của Triệu huynh, đối phó với thường dân hẵn không thành vấn đề, tuy nhiên nếu gặp cao thủ thì thật khó khăn. Triệu huynh muốn học võ cần phải có cao nhân chỉ điểm, tại hạ chỉ có thể dạy vài chiêu mà thôi.

Cao nhân? Ta đâu có quen cao nhân. Hẵn chợt nhớ lại, Lý chưởng quỹ lần trước gặp có vẻ giống cao nhân, nhưng lão lại lên núi hái thuốc, tới giờ cũng chưa về... Triệu Tử Văn thở dài:

- Chỉ điểm mấy chiêu cũng được, đa tạ Điền huynh ...

- A, không phải thiếu gia đang đến kia sao?

Điền Hồ lại ngập ngừng cười.

Triệu Tử Văn ngẩng đầu nhìn, thấy tên gia đình này cười rộ, thầm nghĩ, Tần đại ca không hiểu sao lại phân nhiệm vụ không rõ ràng, cũng không hiểu là hẳn “muốn giám thị Hạ phủ” hay muốn làm gì, thật là điên đầu.

- Hạ Văn, người tới sớm nhỉ, a, sao Hạ Hồ lại ở đây?

Hạ Văn Đãng có chút kinh ngạc nhìn Điền Hồ, hỏi.

Đêm nay Hạ Văn Đãng ra ngoài, hẳn đã sửa soạn rất kỹ, trên đầu chút khăn màu vàng, trong tay cầm cây quạt nhỏ, đeo một cái túi dài, khí thế, phú quý không cần phải nói. Triệu Tử Văn buồn bực lẩm bẩm: Đi chơi gái không cần phải ăn diện như vậy chứ? Hẳn tùy tiện tìm một lý do:

- Nếu một mình ta theo thiếu gia, sẽ không đủ, cần một người thể hiện uy vũ của thiếu gia!!!

Nhưng khi hẳn lơ đãng nhìn ra phía sau thiếu gia, thấy một thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, hẳn kinh ngạc nói:

- Hạ Bình, sao người lại tới đây...

Hạ Bình đứng sau lưng thiếu gia, thấy hẳn phát hiện ra mình, nàng cũng không trốn nữa, từ phía sau bẽn lễn đi ra, khuôn mặt đỏ ửng, cười nói:

- Đêm nay tiểu thư đi ngủ cùng Dư tiểu thư, ta đi theo thiếu gia đi du ngoạn.

Dư tiểu thư? Hai cô bé kia ban đêm đi đâu.... không lẽ đi bàn luận làm sao chinh ta..? Nhưng thấy Hạ Bình mặc quần áo hoa lệ, mày hoa da phấn, đôi môi phớt một tầng son, mái tóc vấn cao đính một cây trâm bạc, duyên dáng, yêu kiều như hoa sen mới nở, xinh đẹp tuyệt trần. Thật không ngờ nàng lại giỏi trang điểm như vậy.

Triệu Tử Văn khẽ cười, khuôn mặt nghiêm túc không có chút khinh nhờn, trong lòng thầm đoán, vị thiếu gia này không ngờ lại thích tiểu thư đồng này. Nhưng hẳn kêu Hạ Bình đi làm gì? Không lẽ muốn chơi 3P (3 persons)?

Hạ Văn Đãng thấy mọi người đã đông đủ liền cười, phe phẩy cây quạt nhỏ, nở nụ cười tiêu sái hạ giọng nói:

- Mọi người đã đông đủ, chúng ta xuất phát!

Tất cả mọi người gật đầu, theo thiếu gia ra khỏi phủ, thấy thiếu gia đi thẳng qua cửa chính, bộ dạng nghiêm nghị khiến Triệu Tử Văn không khỏi

chột dạ, xem ra thiếu gia không phải đi kỹ viện...Nếu đi kỹ viện hẳn nhất định không dám nghênh ngang như vậy, nhất định việc này có liên quan tới phu nhân.

Con đê thứ hai của Tây Hồ chính là Tô đê (1), phủ một lớp băng mỏng màu lục, chiếc cầu bắc ngang hồ hiu quạnh, cảnh liễu bên hồ thướt tha rủ xuống khẽ lay động trong gió, cảnh đẹp mê người. Xa xa, con đê như tràn ngập trong sương khói, nhìn kỹ, màn sương mỏng như bao phủ bờ đê lại như là hoa đào đang nở rộ.

Tô đê chính là cây cầu nối liền thành thị, là nơi ca múa, cưỡi ngựa, du thuyền suốt đêm tấp nập, là nơi phồn hoa nhất của Tây Hồ. Quần Phường Các, một tòa cổ lâu vững vàng tọa lạc trên con đê, ánh đèn màu sáng trưng, đình đài, lầu các, người qua lại tấp nập, quang cảnh phồn hoa xinh đẹp không thể không tán thưởng.

“ Xử xử hồi đầu tấn kham luyện, tựu trung nan biệt thị hồ biên hảo” (2)

Ở ngoài cửa Quần Phường Các có bốn người đang đứng, si mê ngắm nhìn cảnh đẹp Đê Tô, Hạ Văn Đăng phe phẩy ngọc phiến:

- Chúng ta vào thôi

Một nữ tử diễm lệ thấy Hạ Văn Đăng đi đến liền tươi cười quyến rũ nói:

- Quý khách...a.... hóa ra là Hạ Công Tử tới, mời vào!!!

Hạ Văn Đăng mỉm cười gật gật đầu, nhưng trong mắt không hề có chút thâm tà.

Chẳng lẽ đây là tú bà trong truyền thuyết? Tuy nhiên có vẻ không đúng, tú bà thường mặt mũi đậm đấng, thường mặc bộ đồ tơ lụa mỏng manh bao quanh ngực, nhũ cầu ẩn hiện rất chọc người, lại nghe nói tú bà đều khoảng năm mươi tuổi, còn nàng thì nhìn chỉ khoảng ba mươi...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chết Trên Bờ Cát

Triệu Tử Văn ngắm nghĩa bốn phía, điện phủ vô cùng rộng, trang trí hoa lệ, điêu lan ngọc thể, bàn gỗ lim, đèn sáng trưng chiếu rọi điện phủ huyền lệ. Vẻ tráng lệ khiến người ta lưu luyến, si mê.

- Hạ công tử, mời ngồi

Tú bà dẫn bốn người tới một cái bàn ở trung tâm. Ở đây đã có vài người ngồi, nhìn qua đã biết đây là chủ tọa, xung quanh có người hầu đứng. Tên chủ tọa mày kiếm mắt sáng, khí vũ bất phàm, khẳng định không phải là một nhân vật nhỏ.

Hạ Văn Đăng run rẩy ôm quyền:

- Hạ Văn Đăng tham kiến tiểu vương gia!

Hạ Văn Đăng ở trên đường đã dạy cho mấy người chút lễ nghĩa, nếu hăn thi lễ bọn họ phải làm theo, vì vậy cả bọn cùng hô:

- Tham kiến tiểu vương gia.

Nhưng vừa hô xong mọi người đều cả kinh..... Vương gia? Triệu Tử Văn há hốc mồm, Vương gia hăn phải ở kinh đô Hàm Đan, sao lại tới nơi này?

- Hóa ra là Hạ huynh, mời ngồi, mời ngồi.

Triệu Tử Văn cũng biết tùy tùng không được ngồi, vì thế hăn cùng Hạ Bình, Hạ Hồ đứng phía sau Hạ Văn Đăng.

- Bảo tùy tùng của người ngồi xuống đi. Các chủ đã nói, người tới đều là khách...

Wương gia cười nói.

Hạ Văn Đăng nhìn về phía ba người rồi gật gật đầu. Triệu Tử Văn thấy có thể ngồi đương nhiên nhanh chóng ngồi xuống.

Hạ Văn Đăng cũng có vài phần câu nệ đối với Tiểu Vương Gia, không biết nên làm gì, vì thế lại quay sang thưởng thức âm nhạc. Nhưng Triệu Tử Văn thì ngồi không yên, nơi này rốt cuộc là gì chứ? Tuy hẳn đoán được đây không phải kỹ viện, nhưng lại không biết rốt cuộc đang làm gì, hẳn liền ghé vào tai Hạ Văn Đăng thì thầm:

- Thiếu gia, chúng ta tới đây để làm gì?

Hạ Văn Đăng cũng thì thầm đáp:

- Hôm nay là mừng Quần Phương Các thành lập tròn mười năm, vì vậy tổ chức yến hội, mời tới rất nhiều danh sĩ thượng lưu, tài tử. Người không thấy cả tiểu vương gia cũng tới đây sao!!!

Triệu Tử Văn cười thầm, nơi này quả nhiên không phải kỹ viện, mà là nơi danh sĩ thượng lưu tụ hội. Loại bài trí xa hoa này cũng không giống như quán rượu.

Nhìn cách bố trí bàn ghế xung quanh, hẳn là sẽ ăn trước. Địa phương cao cấp này khẳng định đồ ăn rất ngon, thật may là đêm nay mình chưa ăn nó, nhất định phải ăn thật nhiều. Triệu Tử Văn liếm liếm đôi môi khô...

- Các chủ tới!!!

Theo tiếng hô, Triệu Tử Văn nhìn về phía thang lầu nơi Các chủ đi xuống. Vừa nhìn thấy, Triệu Tử Văn có chút ngây người. Các chủ mặc một bộ váy thêu hoa màu tím, điểm lệ vô song, khuôn mặt đội một chiếc khăn tơ, thân hình như tiên hạc, ngực cao, hông nở, chiếc khăn tơ mỏng che mặt không thể che dấu nổi làn mi phượng cong vút, cái má trắng phau, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy mỏng lung. Nụ cười của nàng như muốn biến tất cả thành bụi phấn, thật sự là câu hồn đoạt phách!!! So sánh với Hạ Bình, quả thật Hạ Bình còn quá ngây ngô.

Nhưng chuyện khiến Triệu Tử Văn thấy khó tin chính là vị Các chủ này chỉ xấp xỉ tuổi mình, không hiểu làm thế nào lại thành Các chủ, chẳng lẽ đây là sản nghiệp nhà nàng.

Hạ Bình nhìn Các Chủ, cảm thấy có chút tự ti cúi đầu, ngồi bên cạnh Triệu Tử Văn thì thầm:

- Ta đẹp hơn hay nàng đẹp hơn?

Vấn đề này thật khó trả lời, Hạ Bình và các chủ đều có sự đặc sắc riêng. Hạ Bình hoạt bát lanh lợi, khéo léo đáng yêu, còn Các chủ thì thành thực, gợi cảm, xinh đẹp. Nếu để ta lựa chọn, ta nhất định chọn Hạ Bình làm bạn gái, Các chủ làm tình nhân, lớn nhỏ ăn tất.... Triệu Tử Văn cười dâm dăng:

- Cả hai đều đẹp!

- Thật không?

Hạ Bình vui vẻ nói

Khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của Hạ Bình dưới ánh đèn càng thêm nổi bật. Khuôn mặt lúc này thoáng hồng, bộ ngực sữa phập phồng khiến Triệu Tử Văn giật mình, máy mót gật gật, không hiểu tại sao cô bé này lại cao hứng như vậy.

- Cảm ơn mọi người đến chúc mừng cho Quần Phương Các chúng ta thành lập được mười năm. Để tỏ lòng biết ơn, đêm nay hết thầy ăn uống đều miễn phí....

Mọi người vỗ tay, trầm trồ khen ngợi. Triệu Tử Văn thì thầm hoan hỉ, kêu Hạ Hồ ngồi lại gần, đêm nay không ăn no không về!!!

- Các chủ, hôm nay tại hạ có chuẩn bị một bộ câu đối đến để mừng Quần Phương Các tròn mười năm. Xin tặng Các chủ!

Một tên thanh niên ăn mặc lòe loẹt đứng lên nói.

- Hóa ra là Mã công tử, mời công tử chỉ giáo!

Các chủ cười quyến rũ, nhìn Mã công tử nói.

- Vị này là con của tuần phủ Hàng Châu, tên là Mã Trí Viễn, là một trong Tứ Đại Tài Tử Giang Nam

Hạ Văn Đăng thì thầm bên tai Triệu Tử Văn.

Ánh mắt Các chủ long lanh khiến mọi người đều ngây ngốc. Mã Trí Viễn cũng ngây người, chột tên gia đình bên cạnh nhẹ nhàng huých Mã Trí Viễn một cái.

Lúc này Mã Trí Viễn mới phản ứng, hung hăng trừng mắt nhìn gia đình một cái, lăm lăm mắng gì đó. Hả không nhanh không chậm ngâm:

- Tường Vân phù tử các

Hỉ khí dật chu môn.

(Mây lành đỡ lâu tía

Khí vui ngập cửa son)

Các chủ không khỏi nhú mày, nhưng vẫn vỗ tay nói:

- Đối hay, Mã công tử không hổ là con của tuần phủ đại nhân, nghe nói trước đây cũng là một trong Tứ Đại Tài Tử Giang Nam. Mã công tử giờ lại kế thừa y bát, thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước!!!

Tuy rằng Mã Chí Viễn quả thật vài phần học thức, nhưng vừa rồi tên gia đình hảo tâm nhắc nhở hắt lại bị quở trách khiến Triệu Tử Văn cảm thấy khó chịu, hắt không thích loại con quan tự cao tự đại này, chỉ ý vào gia thế của cha, nhất thời vọt miệng nói:

- Tiền lãng tử tại sa than thượng!

(Nguyên câu: Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, nhất đại tân nhân thăng cự nhân.

Dịch nghĩa:

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát dài)

- Ha ha ha

Mọi người nghe thấy đều cười ra tiếng, nhưng Mã công tử dù sao cũng là con của Tuần phủ đại nhân, vừa mở miệng cười tất cả đã vội che miệng, Các chủ cũng vậy, nàng buồn cười nhưng lại không dám cười. Mã công tử tức giận, hai má đỏ bừng, nhìn xung quanh xem tên hỗn đản nào vừa nói.

Tứ phía điện phủ mọi người ồn ào, nhưng không ai biết là Triệu Tử Văn nói, chỉ có người cùng bàn Triệu Tử Văn là biết, mọi người nhìn đông nhìn tây tìm kiếm người vừa nói, còn Triệu Tử Văn thì đặc ý rung đùi quan sát, ra vẻ như không phải hắt vừa nói.

Trong mắt Hạ Bình có chút kinh hoảng, chỉ sợ Hạ Văn bị Mã công tử nhìn ra. Hạ Văn Đãng thì thở dài, tên Hạ Văn này đi đâu cũng gây rắc rối. Điền Hồ buồn cười mà cười không nổi, tên tiểu tử này không ngờ lại ở đây đùa giỡn, nếu bị tóm được, xem người còn có dũng khí vênh râu hay không.

Triệu Tử Văn phát hiện tên đầu lừa Hạ Hồ này cứ nhìn chăm chăm vào mình, không phải muốn nói cho mọi người người vừa nói là hắt không. Tên ngu ngốc này, không ngờ hắt lại.... ngu ngốc như vậy. Triệu Tử Văn

muốn mắng cũng không dám mắng ra tiếng, cái này không phải là cố ý hại ta hả.

Vương gia và thủ hạ của hắn lắc đầu cười nói:

- Tên kia cũng thật lớn mật, con của tuần phủ đại nhân cũng dám nhục mạ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Dọa Người

Ta nghĩ công tử nào vừa nói cũng không cố tình đâu, Mã công tử đừng để ý.

Các chủ cũng không muốn yến hội bị náo loạn, chỉ giúp người nợ giải vây. Tuy nhiên kẻ đó quả thật to gan lớn mật, dám sỉ nhục Mã công tử trước mặt mọi người.

Mã Trí Viễn cũng biết hiện tại có bắt được hãn thì cũng không tốt cho tất cả mọi người, liền cười nói:

- Ừ, cứ coi đó là trò đùa vui đi!

Trong mắt y hiện lên vẻ hung ác, thầm quyết định phải tóm được tiểu tử đó, giáo huấn một trận thật tử tế.

Nhận ra vẻ hung ác trong mắt y, Triệu Tử Văn thầm nghĩ xem ra tiểu tử này cũng không phải dễ chọc vào, là kẻ có chút âm độc, nếu không bắt được mình, chắc y sẽ không chịu thôi.

- Các vị, tiểu nữ tử có chút mệt mỏi, muốn lên lầu nghỉ tạm một chút. Đồ ăn sẽ được mang ra ngay bây giờ, xin mời các đại gia tự nhiên.

Các chủ nhẹ nhàng day day huyết Thái Dương, xin lỗi mọi người. Có thể là trò đùa vừa rồi khiến nàng có chút khó xử.

Các chủ nhẹ nhàng bước đi, dáng người đầy đặn, lả lướt, sóng ngực phập phồng, cặp mông tròn trịa, hai chân dài tròn lẳn rất gợi cảm cũng câu hồn đoạt phách người ta. Mọi người nhìn đều nuốt nước miếng. Nếu được chết trên bụng của nàng, chỉ sợ bọn họ đã tranh nhau chạy lên trước.

Triệu Tử Văn nhìn vào mắt Các chủ, ghé vào bên tai Hạ Văn Đăng khẽ hỏi:

- Vì sao nàng còn trẻ như vậy đã lên làm Các chủ Quần Phương Các? Chẳng lẽ có một chân với ông chủ của các sao?

Có một chân? Tuy rằng Hạ Văn Đăng không hiểu ý tứ trong đó nhưng cũng đại khái đoán được, liền cười nói:

- Quần Phương Các không có chưởng quầy, Quần Phương Các là do các nàng cùng lập nên. Các chủ tên là Lâm Mộng Phi, mới mười chín tuổi, nhưng nàng xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, cầm kỳ thư họa lại cao siêu. Nếu hỏi trong Quần Phương Các này ai có tài nghệ cao siêu nhất, chắc chắn chính là Các chủ.

- Xem ra Lâm Mộng Phi hẳn là có mấy cái bàn chải (1) nhỉ.

Các chủ lại nhìn Lâm Mộng Phi đang đi lên lầu, cười nói.

- Bàn chải

Hạ Văn Đăng thất thần

Không hổ là Quần Phương Các, khí thế quả thật là phô trương. Triệu Tử Văn cũng không muốn giải thích với thiếu gia, chỉ cảm khái nhìn đám nữ tử bưng bê đồ ăn. Các nàng ăn mặc thống nhất váy hoa sen, mi thanh mục tú, dáng người xinh đẹp, đều là một đám mỹ nữ, hơn nữa động tác rất thành thạo, khăng định đều đã được huấn luyện chuyên môn.

Chờ cao lương mỹ vị lên đầy đủ, Triệu Tử Văn cười nói với tiểu Vương gia và Các chủ:

- Vương gia và thiếu gia, xin mời các ngài dùng trước!

Wương gia gật đầu tán thưởng với Triệu Tử Văn, nhưng Vương gia vừa mới động đũa ăn thì Triệu Tử Văn đã bắt đầu điên cuồng càn quét. Tiểu Vương gia lại bất đắc dĩ buông đũa xuống, nhìn Triệu Tử Văn đang ăn không thèm để ý tới ai, cảm giác tên này như thể thôn phu sơn dã, không hề có quy củ và lễ pháp.

- Cần thận nào. Nhìn người ăn này, quả thật là xấu mặt.

Triệu Tử Văn hung hăng vỗ vào đầu Điền Hồ, thấy cái mũi của gã dính đầy dầu mỡ.

- Đại ca, không phải ta đang học theo người sao, tuy nhiên người cũng tự nhìn lại mình đi.

Hạ Hồ nhìn Triệu Tử Văn đang tay trái cầm chân gà, tay phải cầm chân vịt, phân bác.

.....

- Người phải chừa lại cho lão tử (ông mày) chút chứ!

Nhìn Hạ Hồ cầm cả bát lên ăn, Triệu Tử Văn tức giận mắng.

Cả bàn nghe thấy Triệu Tử Văn văng hết lời thô tục này đến lời thô tục khác, lại cùng với tên gia đình kia điên cuồng càn quét, ăn uống không hề để ý tới ai, như thể ba ngày liền chưa được ăn gì. Hạ Văn Đăng toát mồ hôi lạnh rùng rùng, cũng không dám ngăn cản, sợ đến lúc đó ngay cả mặt mũi của mình cũng mất nốt, trong lòng thầm than thở, còn đâu là mặt mũi Hạ gia nữa chứ, nếu tở tở biết, không kéo tai mình mấy cái mới là lạ. Còn Hạ Bình thì xoay người sang chỗ khác, làm bộ như không biết bọn họ, trong lòng thầm mắng, Hạ Văn này ăn uống quá thật khiến người ta phải mất mặt.

Mấy công tử gia đình ngồi bàn bên cạnh, thấy hai người Triệu Tử Văn như vậy, thầm toát mồ hôi, sao lại có hai người vô sỉ như vậy, tưởng đây là nhà mình chắc.

- Hai hạ nhân này quả thật là thú vị, không ngờ thiên hạ lại có hạ nhân không hề để ý tới cấp bậc lễ nghĩa.

Trong sương phòng, thông qua một lỗ nhỏ, Lâm Mộng Phi nhìn hai người Triệu Tử Văn, cười khanh khách nói.

Nơi này đồ ăn quả thật là quá ngon, có thể sánh với đồ ăn mà Bảo Nhi làm. Triệu Tử Văn có vẻ vẫn chưa no nhìn cái bàn đã trống rỗng đồ ăn, thỏa mãn dựa vào ghế, lại hiện Hạ Bình vẫn quay lưng về phía mình, hiếu kỳ hỏi:

- Hạ Bình, người làm sao vậy?

- Hạ Văn, sao người có thể ăn uống kiểu như vậy?

Hạ Bình thấp giọng oán giận nói.

Triệu Tử Văn từ nhỏ đã ăn to uống lớn như vậy. Đây cũng chính là bởi vì cha hắn là bộ đội xuất ngũ dạy. Cha hắn thường xuyên mắng:

- Đừng có con mẹ nó ăn chậm như đàn bà vậy. Nam nhân ăn cơm là phải dũng mãnh.

Cho nên trải qua “chỉ đạo” của cha hẳn, Triệu Tử Văn mới có thể ăn uống mãnh liệt như vậy. Hẳn thở dài:

- Từ nhỏ nhà ta đã nghèo khổ, ba ngày mới được ăn, cho nên mới ăn như vậy...

- Thật vậy chăng? Hạ Văn người thật đáng thương.

Hạ Bình cau chiếc mũi ngọc, cảm giác hơi cay mũi, khóe mắt thoáng lệ quang, dịu dàng nói.

Điền Hồ nghe xong xem thường thẳng trở mình, đây là loại người gì vậy, rõ ràng là có tính cách xấu, phá hỏng mất phong cách ăn uống của ta rồi.

Sao cô bé này lại biến đổi tình cảm như vậy? Triệu Tử Văn cảm thấy kỳ quái, bất đắc dĩ thấy nàng cúi đầu nức nở, không tiện nói năng bậy bạ nữa, vô sỉ quay sang hỏi đám người tiểu Vương gia:

- Mọi người ăn uống thế nào? Chắc hẳn là no rồi nhỉ!

“Ăn cái rằm, đều tống hết vào cái thùng cơm nhà người rồi còn gì!” Gia đình của tiểu Các chủ mắng thăm. Tiểu Các chủ cũng là người rộng lượng, cười nói:

- Chúng ta đều ăn no rồi, nhưng không biết thiếu gia nhà người đã ăn no hay chưa?

Hạ Văn Đẳng ngượng ngừng cười nói:

- Vừa rồi hai hạ nhân của ta có chút vô lễ, xin Vương gia thứ lỗi. Chúng ta đều ăn no rồi!

Tiểu vương gia khoát tay, cười ha hả nói:

- Không có gì, tuy nhiên hai hạ nhân của người khá là thú vị.

Hạ Văn Đẳng cũng không biết nói gì, đành cười theo.

- Các chủ xuống rồi!

Mọi người sốt ruột chờ đợi nửa ngày mới thấy Lâm Mộng Phi đi xuống, đều hưng phấn hô to.

Lúc này Lâm Mộng Phi mặc một chiếc váy màu đỏ rất nóng bỏng. Khi xuống lầu, nàng quyến rũ nhìn mọi người, bộ ngực đầy đặn phập phồng theo bước chân đi xuống lầu, khe ngực như ẩn như hiện, cặp môi khêu gợi vạm vỡ không ngừng, câu hồn đoạt phách. Thật sự có thể nói là “thiên

hồ vạn hoán thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán già diện” (Nài van mời mọc càng e ấp

Nửa mặt đàn che nửa mặt buồn) (2).

Triệu Tử Văn phát hiện hạ thân lại có phản ứng, liền thầm mắng, thật sự là rất hại nước hại dân.

Hạ Bình lại hừ nhẹ nói:

- Cách ăn mặc lòe loẹt như thế, còn khoe khoang ở trước mặt mọi người, thật sự là không biết cảm thấy thẹn.

- Người là trẻ con, biết cái gì. Cái này gọi là gợi cảm.

Triệu Tử Văn cười trêu chọc Hạ Bình.

Hạ Bình quệt cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Có phải người thích cô ta?

Triệu Tử Văn bị nha đầu này nói cho không biết nói gì nữa. Ta thích ai thì quan tâm gì tới người, sao tối nay nha đầu này lại đối tính đối nết thế nhỉ...

- Không biết mọi người thấy tay nghề của Quần Phương Các thế nào?

Lâm Mộng Phi đứng ở bục biểu diễn mỉm cười nói với mọi người.

Mọi người sớm bị Lâm Mộng Phi mê mẩn, ngay cả tên mẹ mình còn không biết là gì, lập tức không hề nghĩ ngợi trực tiếp gào lên:

- Tốt!

Không ngờ ngay cả Hạ Văn Đăng cũng rống lên như vậy, trong mắt tràn ngập vẻ si mê, nước miếng cũng chảy ra mấy giọt. Trấn tĩnh nhất nơi này cũng chỉ còn lại ta và tiểu Vương gia. Triệu Tử Văn thờ dãi nhìn mọi người xung quanh, nhưng lại phát hiện vẫn còn có người trấn tĩnh hơn bọn họ.

Triệu Tử Văn gõ vào đầu Điền Hồ, cá giận nói:

- Người vẫn còn ăn cơ à? Thế có mất mặt không cơ chứ? Ngay cả mỹ nữ cũng không nhìn.

Điền Hồ phản bác:

- Chẳng lẽ lão đại người ăn không mất mặt sao, chúng ta ăn thì có gì là mất mặt? Mỹ nữ lại không thể ăn được, xem nàng làm cái gì?

Bội phục, thực con mẹ nó bội phục, giả ngu giả bộ đến mức này thì mình cũng chịu thua, có thể trao giải vàng Oscar được rồi. Triệu Tử Văn lén giơ

ngón tay cái lên.

- Nếu tất cả mọi người đã ăn no rồi thì tiểu nữ xin gảy một bản đàn cho mọi người nghe, để mọi người thư giãn một chút.

Lâm Mộng Phi khẽ dậm chân bước trên đài biểu diễn, tươi cười quyến rũ ôm đàn tỳ bà nói với mọi người.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Muốn Lấy Mạng Người

Mọi người không có kêu to lên nữa mà chỉ dùng ánh mắt si mê nhìn Các chủ, lẳng lặng chờ đợi những âm thanh động lòng người.

Thực sự nghe hay vậy sao? Triệu Tử Văn thấy ánh mắt si mê của mọi người, không ngờ ngay cả tiểu Vương gia vốn rất trấn tĩnh tự nhiên cũng chờ mong tiếng đàn động lòng người của Các chủ.

Triệu Tử Văn khinh thường tự nhủ: “Lão tử cũng không tin tà pháp này của người, chỉ dựa vào một cây đàn tỳ bà thì có thể xuất ra cái rắm gì?”

Lâm Mộng Phi tĩnh tọa một lát, điều chỉnh trạng thái một chút, tám ngón tay khẽ động, mọi người liền nghe thấy thanh âm tự nhiên truyền đến tai. Chỉ nghe thầy làn điệu uyển chuyển bi thương, thê lương vô lực, đưa người ta vào một cảnh giới bi thương.

Nửa xuân ly biệt

Đối cảnh sầu khôn xiết

Hoa rụng dưới thềm như vãi tuyết

Dính khắp cả người hầu hết

Nhạn về âm tín vô bằng

Đường xa giấc mộng khôn thành

Ly hận cỏ xuân nào khác

Càng xa cách mọc càng nhanh..... (Thanh Bình Nhạc – Lý Dục)

Mọi người say mê trong tiếng đàn ưu thương, hòa chung cảm giác thê lương theo làn điệu tinh tế.

Mã Chí Viễn ngơ ngác nhìn Lâm Mộng Phi, trong mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ, ngay cả tiểu Vương gia trong mắt cũng tràn ngập vẻ kính nể,

còn Hạ Văn Đăng thì không quản tiếng đàn kia là hay là dở, si ngốc nhìn Lâm Mộng Phi, nước miếng chảy tong tỏng, đáng vẻ thập phần

Tuy rằng đàn rất hay, có vẻ giống với kinh kịch, nhưng trong lúc mọi người đang vô cùng hưởng thụ nghe tiếng đàn tuyệt vời của Các chủ thì Triệu Tử Văn lại nằm sấp trên bàn, thống khổ bị tai lại, hạ giọng mắng:

- Con mẹ nó, vốn tưởng rằng đi vào thế giới này sẽ không bao giờ phải bồi tiếp ông nội, bà nội nghe kinh kịch thì giờ lại phải nghe. Đây quả thật là muốn lấy mạng người ta rồi sao!

Lâm Mộng Phi có chút đặc ý nhìn thần sắc si mê của mọi người, lại phát hiện chỉ có Triệu Tử Văn đang đau khổ bị tai lại, không khỏi nhướn mày, chẳng lẽ mình đàn khó nghe vậy sao? Không nghe thì thôi, còn phải giả bộ đau khổ, từ xưa tới giờ chưa có ai dám sỉ nhục mình như vậy.

Đàn xong, tất cả mọi người đều vẻ mặt thê lương, hồi lâu sau mới thoát khỏi tiếng đàn, không kìm nổi tán thưởng:

- Nghe đàn một khúc hơn đọc sách mười năm.
- Tiểu nữ tử bêu xấu.

Lâm Mộng Phi duyên dáng đứng dậy, khom người nói với mọi người.

Ba ba ba.....

Mọi người như thế ăn phải Viagra vậy, đều vỗ tay mãnh liệt như thủy triều.

Huýt...

Trong tiếng vỗ tay ồn ào của mọi người, Triệu Tử Văn huýt lên một tiếng còi chói tai. Mọi người không kìm nổi quay đầu, trừng mắt giận dữ nhìn Triệu Tử Văn:

- Hạ nhân ở đâu ra mà quê kệch như vậy chứ!

Đứng ở trên bục biểu diễn, Lâm Mộng Phi càng thêm buồn bực nhìn bộ dáng lưu manh của Triệu Tử Văn, nhưng nàng không muốn so đo với một hạ nhân kéo làm mất thân phận, vì vậy chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn vài lần.

Tuy rằng người chung quanh đều trừng mắt với Triệu Tử Văn, nhưng hẳn lại nhìn đông ngó tây, bộ dáng chẳng có việc gì cả.

Thấy thư đồng này da mặt dày như tường thành, mọi người không khỏi cảm giận mắng:

- Hạ nhân nhà nào mà lại vô si như vậy?

Hạ Văn Đăng vẻ mặt nhăn nhó như khi ăn gừng nhìn Triệu Tử Văn rồi ghé vào tai hăn cầu xin:

- Đại ca, người đừng làm người ta mất mặt nữa. Nếu tử tử mà biết, chắc chắn sẽ lột da ta mất.

- Ta không dọa người, đây chỉ là huyết gió thôi mà!

Thời Triệu Tử Văn còn học đại học, mỗi khi đến hội diễn tết Nguyên Đán, khi các mỹ nữ hoàn thành tiết mục biểu diễn, các nam sinh đều làm như vậy, bởi vậy đây cũng là thói quen cũ của hăn mà thôi. Nhưng nhìn ánh mắt cầu xin của Hạ Văn Đăng, hăn cũng đành phải bất đắc dĩ đáp ứng

- Được rồi!

Lâm Mộng Phi nhìn bộ dáng vô tình của Triệu Tử Văn, nghĩ rằng hăn bị Hạ Văn Đăng mắng, trong lòng mừng thầm, xem tiểu nhân vô si người còn dám làm càn nữa hay không. Nàng cười nói với mọi người:

- Ta thấy mọi người đang cao hứng, hay là để tiểu nữ tử ra một vẽ trên để mọi người đối. Nếu ai có thể đối được thì sẽ được thưởng, có được không?

- Thưởng, thưởng thế nào?

Mọi người vừa nghe nói được thưởng tiền đều ồn ào nói.

Đôi mắt nàng nhấp nháy, chiếc eo thon lay động, vô cùng quyến rũ cười nói với mọi người:

- Có thể được thưởng một trăm lạng.

- Vậy Các chủ mau xuất đối đi.

Tất cả mọi người xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Lâm Mộng Phi gật gật đầu, nhẹ nhàng đi mấy bước, mắt đẹp sáng ngời ngâm khê:

- Tuyết ánh mai hoa canh diễm. (Tuyết ánh hoa mai càng đẹp)

Xem ra cô nàng này có chút tài năng văn vẻ đây, trong vẽ trên này còn có cả ý thơ. Triệu Tử Văn không khỏi khen.

Mã Chí Viễn dường như rất hưng phấn, tuy nhiên y cũng không cần tiền, nếu đối được, có lẽ Các chủ sẽ vài phần kính trọng, thậm chí còn có khả

năng có cơ hội thân cận với Các chủ. Y kích động nghĩ thầm.

Triệu Tử Văn nhìn Mã Chí Viễn lạnh lẽo cười vài tiếng: “Người đã phạm vào tối kỵ của người đọc sách, gặp vấn đề thì phải bình thản tĩnh khí, vậy mà người lại bất an hưng phấn như vậy, cho dù có chút văn tài cũng chẳng thể nào làm được gì.”

Mọi người đều cau mày, mà Mã Chí Viễn thì vẻ mặt đau khổ, dường như cũng chưa nghĩ ra được, tiểu Vương gia cũng trầm tư, chẳng lẽ gã có hứng thú đối với Lâm Mộng Phi. Hạ Văn Đăng vẫn bộ dáng Trư Bát Giới, nhìn chăm chăm vào Lâm Mộng Phi, làm gì còn thời gian rảnh rỗi nghĩ về dưới thế nào.

Hạ Văn Đăng thấy mọi người đã hỏi lâu mà không có ai đáp lại, nghĩ rằng không có ai đối được, liền cười nói:

- Nếu không ai đối được thì ta nói ra về dưới nhé.

Trong mắt Lâm Mộng Phi thoáng hiện một tia khinh thường, rất nhiều người nhận thấy nhưng đều hữu tâm vô lực. Cả một đám nam nhân đông như vậy lại bị nữ nhân xem thường, hơn nữa vô kế khả thi, có vài người tự cảm thấy mất thể diện liền lạng lẽ rời đi, nhưng rồi lại không thể không bội phục tài văn chương của Các chủ Quần Phương Các, không ngờ chỉ tùy tiện một câu đối đã khiến mọi người khó khăn tới mức này.

Mọi người cũng rất bất đắc dĩ thầm nghĩ, nhiều nam nhân như vậy nhưng lại kém một nữ nhân, trong lòng khó tránh khỏi có chút phiền muộn. Hạ Bình thậm chí còn không ngại đổ thêm dầu vào lửa nói:

- Các người đông nam nhân như vậy mà kém cả một nữ nhân, quả thật xấu hổ chết đi được.

Tiểu vương gia nghe xong, vẻ mặt vốn vẫn trầm ổn chợt hiện vài tia tức giận, nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

- Chậm đã chậm đã...

Nghe thấy tiếng nói này, mọi người lại thở dài thật sâu:

- Người này lại quấy rối nữa rồi.

Chỉ thấy Triệu Tử Văn đứng lên, mỉm cười với Lâm Mộng Phi. Lâm Mộng Phi thấy hằn da mặt đen sạm, dáng người rắn chắc, làm gì có chút

dáng vẻ nào của người đọc sách, rõ ràng là một hạ nhân chưa bao giờ được đọc sách, liền trào phúng nói:

- Chẳng lẽ người có thể đối được... nếu người đối được, bất kể yêu cầu gì, ta cũng đều đáp ứng!

Triệu Tử Văn thấy Lâm Mộng Phi khinh thường mình như vậy, nhưng hãnh thích nhất giả chết bắt quạ, cũng không vì thế mà trở nên tức giận, chỉ nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn của Lâm Mộng Phi, cười dâm nói:

- Sao có thể như vậy? Cứ đối xử bình đẳng thôi! Tuy nhiên cái gì cũng đều đáp ứng, yêu cầu này thật đúng là khá mê người!

Mọi người thấy hãnh cười có chút dâm đãng, liền đoán được hãnh nghĩ tới yêu cầu gì, liền mắng:

- Người chỉ là một nô tài, còn muốn đưa ra yêu cầu gì! Có tin là chúng ta sẽ đánh gãy cái chân chó của người không?

Thấy Hạ Văn làm nhiều người tức giận, Hạ Bình lo lắng vụng trộm kéo góc áo hãnh, còn Hạ Văn Đãng và Điền Hồ thì đưa tay lên đỡ đầu, làm bộ không biết gì.

Triệu Tử Văn cũng không để ý đến bọn họ, chậm rãi nói:

- Xuân quy liễu sắc do thanh. (Xuân về sắc liễu vẫn xanh)

Đình...

Ngay cả tiếng đũa rơi cũng có thể nghe thấy. Trong điện là một sự im lặng đáng sợ. Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trân trối. Ở đây có đông đảo học sĩ, nhưng không ngờ câu đối này lại bị một thư đồng nho nhỏ đối được, làm sao mà bọn họ không giật mình chứ?

Vẻ mặt Lâm Mộng Phi lúc xanh lúc trắng, nhưng dù sao nàng cũng đã gặp rất nhiều dạng người, liền điều chỉnh bản thân một chút, gượng cười nói với Triệu Tử Văn:

- Không ngờ công tử có tài cao! Không biết người muốn đưa ra yêu cầu gì?

Trong thâm tâm, nàng thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng đưa ra loại yêu cầu đó, ngàn vạn lần không được...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Say

Triệu Tử Văn tươi cười quý dị nói:

- Ta muốn cô...

Hắn cố ý kéo dài giọng nhưng cũng không nói gì, chỉ muốn đùa giỡn Các chủ đang đeo mạng che mặt. Mọi người thấy hắn cười phóng đảng như vậy, liền nghĩ hắn sắp đưa ra yêu cầu quá phận kia, không kìm nổi nuốt nước miếng.

Mà Lâm Mộng Phi thì nắm chặt bàn tay nhỏ bé, trên trán toát mồ hôi nhưng biểu tình lại giả bộ rất tự nhiên, thậm chí còn thản nhiên mỉm cười, công phu đóng kịch có thể coi như xuất thần nhập hóa.

Triệu Tử Văn lại cười:

- Ta muốn cô... cho ta thật nhiều tiền.

Lại là một trận yên tĩnh. Nhìn mọi người kinh ngạc nói không nên lời, về mặt Triệu Tử Văn đau khổ bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thật ta cũng không muốn lấy nhiều đâu, nhưng gần đây quả thật có chút khó khăn...

Triệu Tử Văn cũng là bất đắc dĩ làm vậy, chẳng lẽ thật sự muốn nàg lên giường sao? Cũng chẳng cần biết hắn có bản lĩnh gì, chỉ cần vừa ra khỏi cửa khăng định là sẽ đột tử ở đâu đường. Hơn nữa, quả thật hắn cũng đang có nhu cầu cấp bách về tiền. Nếu muốn mở cửa hàng độc quyền, khăng định là cần tài chính, nhưng hắn không biết tìm ai để vay mượn cả. Đại tiểu thư ở Hạ phủ sẽ cho hắn sao? Hôm nay may mắn gặp phải cơ hội này, đành phải mặt dày mở miệng đòi tiền Các chủ một chút vậy.

Tuy rằng đang hơi tức giận vì Triệu Tử Văn trêu chọc mình nhưng Lâm Mộng Phi vẫn không kìm nổi bật cười khúc khích. Có điều nàng không ngờ

hắn lại muốn đòi mình nhiều tiền một chút khiến nàng nhất thời quên đi nỗi bực tức lúc trước. Mỹ nhân mỉm cười khiến mọi người cũng bật cười ha hả.

Nhưng Lâm Mộng Phi nghĩ rằng vừa rồi thư đồng này đã hạ thấp tiếng đàn ca của mình, giờ lại còn trêu đùa mình, sao có thể dễ dàng cho tiền hắn chứ. Vì vậy nàng lại nghiêm mặt:

- Vừa rồi dường như người rất không thích tiếng tỳ bà và tiếng ca của ta, có vẻ như hiểu biết một chút về phương diện này. Nếu người có thể hát một ca khúc khiến ta tin phục thì ta liền cho người hai trăm lạng.

- Thật hay giả, hai trăm lạng?

Triệu Tử Văn cả kinh hỏi.

- Ủ, chỉ cần người hát khiến mọi người tin phục, ta sẽ thưởng cho người hai trăm lạng.

Triệu Tử Văn mỉm cười có chút xảo quyệt. Nàng đương nhiên không tin rằng thư đồng mặt mũi đen sạm này có thể hát được, liền mượn cơ hội này làm xấu mặt hắn.

Hai trăm lạng cũng đủ phát triển cửa hàng độc quyền, hai mắt Triệu Tử Văn như phát sáng, cười nói:

- Đây chính là cô nói nha, hát một tiểu khúc có gì là khó.

Tuy nhiên, trước khi ca hát, dù sao cũng phải thông cổ họng cái đã. Hắn nói với Điền Hồ:

- Cho ta một chén nước!

Điền Hồ nghe thấy đại ca sai bảo, nhanh chóng lấy một bầu nước cho Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn cũng không thêm liếc một chút, uống ực một hơi, thậm chí còn chẳng thêm biết mùi vị của nước thế nào. Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn liền cảm giác choáng váng đầu óc, thầm nhủ: “Không ổn, thằng gốc kia không ngờ lại mang cho mình một bầu rượu!”

Đêm nay, Triệu Tử Văn đã gây cho mọi người lắm chuyện giật mình, hiện tại không ngờ uống một hơi cạn sạch bầu rượu, thật sự là không thể không bội phục.

Triệu Tử Văn tuy rằng cảm giác trời đất quay cuồng, nhưng vì hai trăm lạng đành phải liều mạng. Triệu Tử Văn ngã trái ngã phải chậm rãi đi lên

bạc biểu diễn. Mọi người thấy hấn đứng còn không vững, khẳng định là sẽ bị mất mặt.

Triệu Tử Văn đi đến trước một cái trống lớn, mượn sức rượu, cầm lấy dùi trống hung hăng nện xuống. Một tiếng trống này khiến Triệu Tử Văn cảm xúc mênh mông, hào khí ngút trời, thùng thùng...

Triệu Tử Văn hung hăng đánh trống, từng tiếng từng tiếng mạnh mẽ như tiếng trái tim mình. Triệu Tử Văn cảm giác mình vô cùng sáng khoái và thống khoái.

Mã Chí Viễn thấy Triệu Tử Văn gõ trống lung tung, không hề có tiết tấu liền cười lớn nói:

- Đây là đánh trống kiểu gì vậy, thà hấn đánh rầm còn dễ nghe hơn. Ha ha...

Mọi người nghe vậy cũng cười ha hả.

Triệu Tử Văn tuy rằng chưa đánh trống bao giờ, nhưng nương cảm giác say, càng đánh càng có cảm giác, dùng sức nện xuống, tiếp theo quát:

- Kim triêu hữu tửu kim triêu túy

Minh nhật sâu lai minh nhật sâu

(Hôm nay có rượu ta say đã

Ngày mai sâu tới mặc sâu trôi.) (1)

Mọi người thấy Triệu Tử Văn đột nhiên như biến thành một con người khác, từ một tiểu nhân có vài phần vô sỉ biến thành một thi nhân phóng khoáng, không chút gò bó, mượn rượu để tiêu sầu, cảm thấy thật khó tin, biến chuyển này quả thật quá nhanh...

Tùng!

Lại một tiếng đình tai nhức óc vang lên, tiếp đó Triệu Tử Văn hét lớn:

- Mang rượu tới!

Ực Ực....

Triệu Tử Văn lại uống cạn luôn một hồ rượu mà nha hoàn vừa mang tới. Triệu Tử Văn đã không còn nhớ mình là ai nữa, chỉ cảm thấy mình tràn đầy hào khí không chỗ phóng thích.

Tùng!

Hấn cao giọng nói:

- Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính!
(Vì nhau tôi xin hát,
Hãy vì tôi các bác nghe cùng) (2)

Tất cả những người đang ngồi đó thấy hấn phóng túng không chút kiềm chế, hào khí xung thiên như vậy, đều trợn trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn.

Trong mơ hồ, Triệu Tử Văn nhớ được một ca khúc, liền lớn tiếng hát lên:

- Lang yên khởi giang sơn bắc vọng, long quyển khởi mã trường tê kiếm khí như sương, tâm tự hoàng hà thủy mang mang, nhị thập niên tủng hoành gian thùy năng tương kháng, hận dục cuồng đao sở hướng, đa thiếu thủ túc trung hồn mai cốt tha hương, hà tích bách tử báo gia quốc, nhân thán tức canh vô ngữ huyết lệ mãn khuông, mã đề nam khứ nhân bắc vọng, nhân bắc vọng thảo thanh hoàng trần thổ phi dương, ngã nguyện thủ thổ phục khai cương, đường đường kinh quốc yếu nhượng tứ phương, lai hạ!

(Dịch nghĩa – không phải dịch thơ đâu nha: tepga)

Khói báo động nhìn về phương bắc
Lốc cuộn lên, ngựa hí, kiếm vung
Tâm như nước Hoàng Hà mờ mịt
Hai mươi năm tung hoành ai chống
Hận muốn điên đao chém khắp nơi
Bao anh em vùi thân quê lạ
Vì quốc gia chết có là gì
Kìm tiếng than, huyết lệ trong lòng
Ngựa về nam người nhìn về bắc
Bao cỏ cây bụi đất tung mù
Nguyện giữ gìn mở mang bờ cõi
Đường đường kinh quốc mở tứ phương.
Mừng vui!

(3)

Có lúc hấn hát còn quên cả gõ trống giữ tiết tấu nhưng hấn hát hùng hồn có lực, phấn chấn lòng người, lúc gõ trống thì rất hợp tiết tấu. Mọi người

nghe đều nhiệt huyết sôi trào, thân thể không kìm nổi hơi run rẩy, ánh mắt nhìn thư đồng này đã trở nên thay đổi, đều có chút vẻ sùng kính.

Mã Chí Viễn ghen tị ở một bên nhìn, mặt mũi âm trầm: “Không ngờ hãn còn có tài học như vậy, nhưng vừa rồi hãn nhục mạ ta, thù này ta nhất định phải báo!”

Kỳ thật, Triệu Tử Văn vừa mở miệng là Mã Chí Viễn đã nhận ra giọng của hãn, chẳng qua giờ không phải lúc giáo huấn hãn.

Hạ Bình ở một bên có chút kích động nhìn Triệu Tử Văn, dường như bất kể Hạ Văn làm cái gì cũng đều xuất chúng như vậy, khác hẳn những người khác. Ánh mắt nàng trở nên có chút mê man. Hạ Văn Đẳng cũng mắt chữ O mồm chữ A: “Không ngờ Hạ Văn này lại lợi hại như vậy, sau này hãn sẽ làm đại ca của ta!” Điền Hồ thì bất đắc dĩ cười: “Triệu huynh này quả thật là thích náo động!”

Lâm Mộng Phi cũng kinh ngạc nửa ngày, thật lâu sau mới bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói:

- Nghe công tử ca một khúc mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Tiểu nữ tử so với công tử quả thật là ếch ngồi đáy giếng, lại còn tự cho là đúng, hiện tại thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Với tài nghệ của công tử, thưởng cho công tử ba trăm lượng cũng không hề quá.

Lâm Mộng Phi vừa muốn gọi người mang tiền cho Triệu Tử Văn thì phát hiện Triệu Tử Văn không ngờ đã ngã nhào xuống đất...

Trong một căn phòng nhỏ ở hậu hoa viên Hạ phủ, một tràng quát tháo vang lên:

- Hãn.... sao vẫn còn hôn mê tới giờ vậy?

- Hạ Văn, người tỉnh lại đi!

Triệu Tử Văn nghe tiếng nhìn lại, nhưng lại phát hiện lấy Hạ Thu mang cả bốn tiểu nha hoàn lại đây, đang dọn dẹp cái ổ chó nhà mình, chẳng lẽ bọn họ muốn cưỡng dâm tập thể mình sao?

Hãn vội vã kéo nhanh áo, trốn vào góc giường, giả bộ yếu ớt, sợ sệt, hoảng sợ nói:

- Các người muốn làm gì, ngàn vạn lần đừng cùng tiến lên!

Bốn tiểu nha hoàn sắc mặt ửng đỏ, kiêu diễm e thẹn nói:

- Hạ Văn, người thật đáng ghét!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thực Thi Kế Hoạch

Tuy nhiên các người từng người tới ...thật ra không có vấn đề, đến đây, dù cho tinh tấn nhân vong (cạn tinh người chết) ta cũng không tiếc....

Triệu Tử Văn dậm dặng nói

Phì!!! Bốn tiểu nha hoàn đỏ mặt nói:

- Hạ Văn, nếu người tiếp tục khinh bạc, ta sẽ nói cho Đại tiểu thư để nàng thu thập người!

Nhắc tới mỹ nhân băng lãnh kia một cái, Triệu Tử Văn liền rùng mình, cười ha hả nói:

-Chúng ta chẳng qua chỉ thảo luận vấn đề sinh lý một chút mà thôi, có nghiêm trọng như vậy không?

Đã nhiều ngày, đầu óc hẳn vẫn mờ mịt, không ngờ uống rượu lại như vậy, đầu óc choáng váng cả vài ngày, tới sáng nay mới cảm thấy đỡ một chút, tâm tình sáng khoái nên hẳn mới trêu đùa mấy tiểu nha hoàn đáng yêu kia.

Bốn tiểu nha hoàn bưng mặt không thèm để ý tới hẳn, trên mặt có vài phần tức giận, Triệu Tử Văn cũng không tiếp tục trêu chọc, đứng đắn nói:

- Tại sao các người lại tới đây, có phải tìm ta có việc không?

Mấy tiểu nha hoàn nghe thấy, lập tức nhướng mày, ghé vào lỗ tai hẳn thì thầm:

- Chúng ta muốn nghe người kể chuyện.

- Chuyện, chuyện gì?

Triệu Tử Văn có chút hồ đồ.

- Chính là chuyện buổi tối người danh chấn Tiên Đường Quần Phương Các!!!

Mấy tiểu nha hoàn có chút kích động nói.

- Danh chấn Tiên Đường?

Triệu Tử Văn lắc lắc đầu:

- Nhất định là các người nhầm rồi, ta có làm gì ở Quần Phương Các đâu...

Bốn tiểu nha hoàn trợn mắt nói:

- Hạ Văn, chẳng lẽ người không nhớ? Mấy ngày trước người làm náo động Quần Phương Các

Triệu Tử Văn nghĩ nghĩ rồi lắc lắc đầu. Mấy tiểu nha hoàn thấy hấn vẫn chưa tỉnh rượu liền không hỏi thêm, tuy nhiên lúc này thấy hấn không đội cái mũ thư đồng, mái tóc hấn đập vào mắt, thêm cách nói năng của hấn, các nàng thầm đoán hấn không phải người Hàng Châu, liền hỏi:

- Hạ Văn, hình như người không phải là người địa phương?

Lại là vấn đề này... Triệu Tử Văn nhất thời có chút phiền, bậy bạ nói:

- Ta từ đông thổ Đại Đường đến, đi đến Tây Thiên thỉnh kinh, a di đà phật!

Triệu Tử Văn khép tay, cúi cúi:

- Bốn vị nữ thí chủ, còn vấn đề gì không, không bằng chúng ta tiếp tục vấn đề sinh lý?

- Ha ha

Mấy tiểu nha hoàn thấy bộ dạng dâm tăng của hấn, tất cả đều nở nụ cười.

Nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, liền nghiêm mặt nói:

- Hạ Văn, đã nhiều ngày, bên ngoài phủ có một nữ tử đứng chờ đợi, có phải là nương tử của người không?

Bọn họ thấy nữ tử này xinh đẹp, chỉ sợ rằng trên dưới trong phủ cũng chỉ có hấn mới có bản lĩnh như vậy, nên các nàng thầm đoán.

- Nữ tử? Ai da.....

Triệu Tử Văn ảo não vỗ đùi, nữ tử này hấn là Bảo Nhi, hấn vốn đồng ý với Bảo Nhi sẽ thường xuyên thăm nàng, nhưng mấy ngày nay đều không đi, Bảo Nhi si tình hấn là rất thương tâm. Lúc này, hấn thực rất hối hận, lại càng hận rượu của Quần Phương Các, không hiểu là cái loại rượu gì, không ngờ lợi hại như vậy.

Hắn vội vàng mặc quần áo, chuẩn bị ra ngoài thì lại bị mấy tiểu nha hoàn kéo lại, ánh mắt nhìn Triệu Tử Văn đầy hi vọng.

Triệu Tử Văn dâm dăng nghĩ, bọn họ muốn gì? Chẳng lẽ muốn 5P (5 persons – 5 players)?

Hạ Linh nghịch ngợm nói:

- Hạ Văn ca ca, có thể kể cho ta chuyện ở Quần Phường Các không, nghe nói ngày đó chỉ mình người đối được tuyệt đối của Quần Phường Các Chủ, hơn nữa còn hào khí vạn trượng hát lên bản anh hùng ca uy chấn tứ phương, ngay cả Các chủ cũng cam bái hạ phong, có thể hát cho chúng ta nghe không?

Triệu Tử Văn nghe Hạ Linh nói đến mơ hồ, nhưng hắn chỉ nhớ mình đúng là có đối câu đối, hình như cũng có hát qua! Nhưng hát cái gì, hắn đã quên, đành bất đắc dĩ nói:

- Khi đó ta say rượu, quên mất mình hát gì rồi...

Hừ! Bốn tiểu nha hoàn nghĩ Triệu Tử Văn muốn trêu bọn họ, liền xoay người ra chỗ khác, không thèm để ý tới Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn hiện tại có việc, cũng không hào hứng để ý các nàng, lập tức đi ra cửa.

Bốn người thấy Hạ Văn không thèm để ý tới mình mà vội vàng rời đi, dậm chân, nũng nịu mắng:

- Hạ Văn chết tiệt!

- Ất xì!!!

Hắt xì xong Triệu Tử Văn liền ngó quanh, lăm bằm:

- Con mẹ nó, đứa nào dám mắng ta!!!

Chỉ thấy vài gia đình đang nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, có ánh mắt khinh thường pha lẫn ghen tị. Hắn cảm thấy rất kỳ quái, thầm nghĩ, chẳng lẽ đúng như lời bốn tiểu nha hoàn nói, ta danh chấn Tiền Đường?

Triệu Tử Văn gấp gấp bước đi, chạy thẳng tới Tử Vũ Hiên. Mấy ngày không tới, cửa hàng vẫn sạch sẽ tươi mát như trước, hắn dừng chân trước cửa, lăm lét nhìn vào trong. Lúc này có vài khách hàng đang xem, Bảo Nhi thì đứng trong quầy, xem sổ sách, khuôn mặt tươi tỉnh, nhưng khóe mắt lại có quầng đen, đôi môi anh đào cũng có chút tái nhợt.

- Nàng gầy hơn trước rồi!!!

Triệu Tử Văn nhìn đôi vai gầy của nàng lấm bầm. Hắn nặng nề lảng lảng bước vào. Nhìn khuôn mặt non nớt của nàng, mỗi ngày đều vất vả, Triệu Tử Văn cảm thấy thật đau xót, toàn thân khí lực như không còn, hắn nhẹ nhàng nói:

- Bảo Nhi, ta đã trở về.

Bảo Nhi chấn động toàn thân, hai vai run nhè nhẹ, dường như có chút không tin. Nàng chăm chăm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đang tươi cười kia, nàng mới tin đây là sự thật, Triệu đại ca của ta đã trở lại, nàng kích động lao ra khỏi quầy, ôm chăm lấy hắn. Nhiều ngày lo lắng phập phồng khiến thể xác và tinh thần nàng đều mệt mỏi, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi:

- Mọii tưởng rằng Triệu đại ca gạt mọii, tưởng rằng Triệu đại ca đã quên mọii rồi.

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy nàng, vuốt ve mái tóc nàng, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, Triệu đại ca sao có thể không cần mọii, sau này ta còn muốn cưới mọii nữa.

-Ừ

Bảo Nhi hạnh phúc gật gật đầu, nàng biết Triệu Tử Văn không phải vật trong ao, còn nàng chỉ là một thôn nữ bần hàn, nàng rất lo lắng Triệu Tử Văn sẽ không cần nàng. Đã nhiều ngày qua, cuộc sống của nàng chìm đắm trong nhớ nhung khiến thần sắc trở nên tiêu điều. Tuy nhiên, hôm nay Triệu đại ca đã về, khiến nàng tràn ngập hạnh phúc, tư vị hạnh phúc ngọt ngào này khiến nàng thực sung sướng.

Cái loại rượu khốn kiếp....

Nhìn khuôn mặt hao gầy của Bảo Nhi, trong lòng Triệu Tử Văn đầy căm giận, nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, thấy toàn bộ khách mua hài vừa rồi đã đi mất. Hắn cười khan vài tiếng, Bảo Nhi không biết sao lại như vậy, khiến khách hàng bị dọa chạy hết.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca cười, nàng ngẩng đầu kỳ quái, rồi nhìn quanh không thấy khách mua hài, nàng mới chợt nhớ ra, không khỏi hổ thẹn, khuôn mặt ửng hồng nép vào ngực đại ca.

Triệu Tử Văn thấy bộ dáng xinh đẹp động lòng người của nàng, không kìm nổi phá ra cười, nhưng nhìn gò má gầy gò của nàng, hẳn lại đau lòng vỗ về, nhẹ nhàng nói:

- Thời gian qua buôn bán có được không?

Thấy bộ dáng thân thiết của Triệu đại ca, khuôn mặt Bảo Nhi nóng bừng, thì thầm nói:

- Nhờ kế của đại ca lần trước, thời gian qua buôn bán rất tốt, muội làm cũng không kịp nữa.

Triệu Tử Văn thấy đôi mắt đẹp của nàng thâm quầng đương nhiên biết nàng rất mệt mỏi, trong lòng hẳn bắt đầu thầm tính toán, kế hoạch kia phải sớm tiến hành, chỉ một mình Bảo Nhi làm hài, không mệt chết mới là lạ, hẳn nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ đưa Tử Vũ Hiên trở thành cửa hàng độc quyền!!!

Bảo Nhi nhu thuận gật đầu, nhưng nàng vẫn không hiểu cửa hàng độc quyền là gì, nàng chớp chớp mắt:

- Cửa hàng độc quyền và tiệm giày có gì khác nhau?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Thương Hiệu

Đương nhiên là khác nhau

Triệu Tử Văn cười nói:

- Nếu chúng ta kinh doanh với hình thức hàng độc quyền, cũng tương đương với một loại chiêu bài, chúng ta còn có thể làm quần áo, đây là một hình thức khuếch trương....

Bảo Nhi lắc lắc đầu, trong mắt lộ vẻ mơ hồ, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ lắc đầu, cái này hẳn cũng chỉ hiệu đại khái, không thể giải thích rõ ràng, chỉ có thể nói:

- Chiêu bài chính là khiến cho người mua sinh ra nhận thức, thông qua đó quyết định phẩm chất, thông qua chiêu bài mà trung thành với chúng ta, tin cậy sản phẩm của chúng ta, tổng thể mà nói chiêu bài chính là một loại tài sản vô hình.

Triệu Tử Văn nói đại khái về chiêu bài, Bảo Nhi cũng đã học tư thực vài năm, cũng hiểu một chút ý tứ trong đó, gật gật đầu:

- Triệu đại ca, ý huỳnh là khiến người mua nhớ kỹ tên hiệu giày của chúng ta chứ không cần nhớ tới giày, làm cho bọn họ tin cậy sản phẩm của chúng ta, khi bọn họ mua hài sẽ nghĩ tới chúng ta, có phải như vậy không?

- Không ngờ Bảo Nhi lại thông minh như vậy

Triệu Tử Văn khẽ cười, nhìn Bảo Nhi.

- Chiêu bài đại khái chính là như vậy, chiêu bài là để xây dựng hình tượng xí nghiệp, khiến khách hàng tin tưởng và tán thành về chất lượng, vì vậy chiêu bài cũng chính là của cải.

Bảo Nhi vui sướng gật đầu, nữ tử đáng thương được tướng công khích lệ, nàng hạ giọng nói:

- Đại ca mới thông minh, cái gì cũng nghĩ ra, nếu theo lời đại ca, chúng ta sau này có thể mở chi nhánh ở rất nhiều nơi.

Chi nhánh? Cô bé này quả là lo xa, Triệu Tử Văn cười:

- Đó là chuyện sau này, bây giờ chúng ta phải làm chiêu bài cho tốt, sau đó mới nghĩ tới chi nhánh, biết không?

Bảo Nhi gật gật đầu, nói chuyện một lúc, nàng cảm giác càng thêm gần bó với Triệu đại ca, nàng ôm chặt một cánh tay đại ca, ánh mặt dịu dàng đầy tình ý, bộ dáng ôn nhu.

- Bảo Nhi, hôm nay cái người ghê gớm kia có tới đây không?

- Ghê gớm? Không phải là nói ta sao?

Triệu Tử Văn nghe tiếng liền quay lại, thấy một nữ tử đi đến, nàng mặc một bộ áo dài màu đỏ, đôi môi anh đào khê mở, sống mũi thẳng tắp, mặt đẹp như vẽ, bộ ngực sữa nhô cao, cái eo nhỏ nhắn mong manh, khí chất thản nhiên, điềm tĩnh, mỗi cái giơ tay nhắc chân cũng tao nhã, hồn nhiên tột bậc.

- Lý tỷ tỷ, tỷ đã tới rồi !!!

Bảo Nhi buông tay Triệu Tử Văn, đi tời chào mừng.

Vị nữ tử xinh đẹp, điềm tĩnh này đương nhiên chính là tài nữ Lý Thanh Chiếu, người chuyên đối nghịch với Triệu Tử Văn, nàng thấy khuôn mặt Bảo Nhi vẫn còn thoáng hồng, liền liếc Triệu Tử Văn vài lần, rồi nhìn Bảo Nhi cười nói:

- Sao vậy, lại làm hòa rồi hả?

Bảo Nhi mặt đỏ bừng, cúi đầu lí nhí:

- Không có, muội và Triệu đại ca vẫn.... tốt lắm.

Đôi mắt phượng của nàng ần ần chân tình, khuôn mặt non nớt tràn mị ý phớt qua, như một thiếu phụ chưa xuất môn, thẹn thùng, bộ dáng động lòng người khiến Lý tài nữ cũng không khỏi thán thưởng.

Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi, ánh mắt lại hướng sang Lý Thanh Chiếu, hôm nay nàng mặc áo dài màu đỏ, khuôn mặt vui vẻ, nụ cười mặn mà, khí chất u nhã, cả người toát ra một hương vị thản nhiên, khiến Triệu Tử Văn hai mắt sáng ngời, hân cười nói:

- Lý tiểu thư, sao hôm nay lại có hứng ghé qua tiểu điếm.

- Mỗi ngày ta đều tới trò chuyện với Bảo Nhi. Người cũng thật là, đã nhiều ngày không về, hại Bảo Nhi đau khổ chờ người, mỗi ngày đều khóc như muốn chết.

Lý Thanh Chiêu nhìn Triệu Tử Văn, gắt giọng.

Triệu Tử Văn cười cười, lúc này mới rõ cục hiểu ra, hẳn biết việc này toàn bộ đều là công lao của Bảo Nhi, hẳn nhìn Bảo Nhi, tỏ vẻ cảm tạ, hẳn cũng không muốn cùng đại tài nữ Trung Quốc này phân cao thấp, có thể hảo hảo kết giao đương nhiên là rất tốt.

- Lý tử tử

Bảo Nhi thẹn thùng dậm chân, lại thấy Triệu đại ca nhìn mình nháy mắt, nàng xấu hổ trốn vào lòng Lý tử tử, nũng nịu nói:

- Đại ca ước hiệp muội!

- Ha ha

Triệu Tử Văn và Lý Thanh Chiêu đều bị bộ dáng đáng yêu của Bảo Nhi làm bật cười, mâu thuẫn trước đây cũng tan thành mây khói.

Triệu Tử Văn cười một lát, liền nhìn Bảo Nhi nói:

- Ta còn chút việc, chúng ta cần phải thiết kế ký hiệu chiêu bài cửa hàng độc quyền của chúng ta.

- Ký hiệu chiêu bài?

Nhị nữ đều nghi hoặc, người đầu tiên mở miệng là Lý Thanh Chiêu.

Triệu Tử Văn gật đầu:

- Mở cửa hàng độc quyền đương nhiên cần ký hiệu chiêu bài, đem in lên giày của chúng ta, như vậy có thể quảng cáo giày, nâng cao sự nổi tiếng của chiêu bài.

Bảo Nhi đã sớm thành thói quen, làm việc theo thần sắc của Triệu đại ca, tài học và kiến thức của hẳn quả thật không ai có thể so sánh. Nàng hạnh phúc gật gật đầu:

- Muội hiểu rồi, muội sẽ nghĩ ký hiệu rồi in lên giày.

Lý Thanh Chiêu nhìn hai người, nàng và Triệu Tử Văn cũng không thân thiết gì, tất nhiên nàng sẽ không hỏi hẳn, nàng và Bảo Nhi thì thăm cả nửa ngày, cuối cùng bưng bình, đại ngộ nói:

- Thường thường hẩn như một tên hồ ly gian xảo, không ngờ lại nhiều mưu kế như vậy, kiến thức thật rộng, thật là một người phi thường.

Triệu Tử Văn cười cười:

- Chỉ là kẻ nhỏ, không đáng để tâm.

Lý Thanh Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu:

- Triệu công tử ý tưởng độc đáo, mới mẻ, pha nhiều cách thức, người thường không có khả năng nghĩ tới, Triệu công tử quả thật là một người thông minh.

Được Lý tài nữ buông thành kiến khích lệ, Triệu Tử Văn cười nói:

- Lý tiểu thư dường như không phải là người Hàng Châu....

- Sao người lại biết?

Lý tài nữ kinh ngạc nói:

- Ta quả thật không phải người ở đây, mấy năm trước mới chuyển đến Hàng Châu.

Triệu Tử Văn đối với Lý Thanh Chiêu hiểu biết rất nhiều, đương nhiên biết nơi sinh của nàng, hẩn gật đầu nói:

- Là ta đoán thôi, Lý tiểu thư có phải là người Sơn Đông, Tế Nam không.

- A, sao người lại biết

Lý Thanh Chiêu kinh sợ nhìn Triệu Tử Văn, nàng mới chỉ gặp qua người này vài lần, nơi sinh của nàng thì lại rất ít cho người khác biết, không biết làm sao hẩn lại biết, đôi mắt đẹp của nàng khẽ chuyển, khẽ cười:

- Chắc là Minh Thành công tử nói cho người, còn làm bộ tài tử tính toán, da mặt cũng thật là dày.

Triệu Tử Văn cũng khó mà nói chính mình còn biết cả tương lai lão công của nàng, chỉ cười hì hì:

- Đúng vậy, là Triệu huynh, nhưng tại sao hôm nay tiểu thư lại khách khí với ta như vậy, trước kia không phải rất chán ghét hay sao?

Lý Thanh Chiêu đỏ mặt, hờn dỗi nhìn hẩn:

- Chẳng lẽ người muốn đối địch với ta? Ta nể tình Bảo Nhi mới tha thứ cho người, không phải là sợ người, chuyện trước kia cứ bỏ qua.

- Tuy nhiên, ta nghe Bảo Nhi nói qua việc của người, không ngờ ngay cả Tần học sĩ cũng bội phục người, nên hy vọng có thể cùng người bàn luận

văn học.

Nói tới cùng, Lý tài nữ vốn là một nữ tử dịu dàng, không vì việc nhỏ mà chấp nhất, nhưng Lý Thanh Chiếu tiếp cận Triệu Tử Văn cũng là có mục đích, hẳn đáp lễ:

- Vậy đa tạ Lý tiểu thư không nghĩ chuyện xưa.

Bảo Nhi ngồi cạnh Lý tài nữ, thấy Lý tử tử và Triệu đại ca hòa hảo, liền kéo cánh tay ngọc của Lý tử tử nói:

- Lý tử tử thật tốt.

- Nha đầu ngốc

Lý tử tử xoa xoa đầu nàng, rồi trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn:

- Người xem Bảo Nhi vì người mà gầy gò như vậy, nếu sau này người ước hiếp nàng, ta sẽ không tha cho người.

Nhiều ngày ở chung, Lý Thanh Chiếu đã sớm thích nữ tử nông gia đáng yêu kia, hoàn cảnh và tình cảm của nàng khiến Lý tài nữ rất cảm động.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cửu Hoàng Tử

Thấy hai người hòa hợp như vậy, Triệu Tử Văn đương nhiên rất cao hứng, về sau sẽ không cần đối mặt với bản mặt khó chịu của Lý tài nữ nữa, hãnh nhìn Bảo Nhi, mỉm cười:

- Ta sẽ chiếu cố Bảo Nhi cả đời, Lý tiểu thư cứ yên tâm.

Bảo Nhi cảm thấy rất hạnh phúc, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, làn mi dài khê chớp, khê cắn môi, ngọt ngào dựa vào Lý tỷ tỷ, bộ dáng diễm lệ vô song khiến tâm thần Triệu Tử Văn có chút ... ngứa ngứa, nếu không phải Lý tài nữ đang ở bên cạnh, chỉ sợ hãnh đã sớm đi tới âu yếm Bảo Nhi.

- Triệu công tử không nên nuốt lời

Lý Thanh Chiếu ngọt ngào nhìn Bảo Nhi, cười nói:

- Tuy nhiên mấy ngày gần đây, ta cũng muốn gặp Triệu công tử, có một số vấn đề muốn thỉnh giáo Triệu công tử.

Vấn đề? Đại tài nữ còn có vấn đề cần ta sao? Triệu Tử Văn nói:

- Với tài học của Lý tiểu thư lại muốn thỉnh giáo ta sao? nếu Lý tiểu thư không thể thì ta cũng vô phương, ta chỉ là mèo mù vớ được chuột chết mà thôi.

- hì hì

Lý Thanh Chiếu mỉm môi cười:

- Lý do thoái thác của Triệu công tử cũng thật thú vị, không hổ là người ngay cả Tần học sĩ cũng bội phục

Bảo Nhi nghe thấy cũng bưng miệng cười khẽ.

Lý tài nữ đôi môi đỏ mọng, hai má hồng hồng, khuôn mặt trắng nõn làn da nổi bật trong chiếc áo hồng, đôi mắt đẹp lóe ra tinh quang, khí chất u

nhã, bộ ngực sữa theo nụ cười của nàng khẽ khẽ phập phồng, bộ dáng động lòng người kia khiến cho trái tim Triệu Tử Văn đập thành thạch.

Lý Thanh Chiêu thấy hấn si ngốc nhìn chăm chăm vào mình, nàng xấu hổ dậm chân, hai má ửng hồng, trừng mắt nhìn hấn rồi chậm rãi nói:

- Mấy ngày trước đây ta có làm vài câu liễn, nhưng có vài chỗ không biết làm sao cho hợp, hy vọng người có thể chỉ điểm.

- Khụ khụ !!!

Triệu Tử Văn cũng ý thức được mình thất thố, giả bộ ho khan vài tiếng, tuy nhiên Lý tài nữ này quả thật xinh đẹp mê người, ngay cả lịch sử cũng không diễn tả hết được. Thủ bút của nàng trước đây Triệu Tử Văn đều đọc qua, tất nhiên hấn có thể chỉ điểm, hấn cười nói:

- Vậy mời Lý tiểu thư !!

- uhm

Lý tiểu thư gật gật đầu, khẽ dậm chân đi vài bước, chậm rãi ngâm:

- Thường ký khê đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ. Hưng tẩn vãn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xử.... Ta làm đến đây thì cảm thấy thiếu chút gì đó, mong Triệu công tử có thể chỉ điểm.

Đây là một bài thơ nổi tiếng của Lý Thanh Chiêu, Triệu Tử Văn đương nhiên nhớ rõ, hấn thầm nghĩ lại, khẳng định bài thơ này là do nàng nhớ lại tình cảnh tốt đẹp ở Sơn Đông, Tế Nam, ý cảm thành thơ, bài thơ này muốn diễn tả quang cảnh trước đây, khi nàng du ngoạn bên dòng suối, rồi từ đó tới Lạc Dương, uống rượu đến say mềm quên cả đường về. Hứng thú dâng cao, chèo thuyền buổi tối lạc đường vào ao sen.

Nhìn thấy đôi mắt tràn đầy hy vọng của Lý Thanh Chiêu, hấn đương nhiên không làm nàng thất vọng, không nhanh không chậm trầm ngâm:

- Thường ký khê đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ. Hưng tẩn vãn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xử...Ấu thố ấu thố, kinh khởi uyên ương vô số!

- Người !!!

Lý Thanh Chiêu giật mình tức giận, bộ ngực sữa lại rung lên giống như lúc tên vô sĩ này mắng nàng là quả phụ, Bảo Nhi cũng tròn mắt, nghe câu thơ của hấn, vừa bực mình lại vừa buồn cười, đã nhiều ngày nàng suy nghĩ

vẫn không hiểu tại sao Triệu đại ca lại được Lý tử tử tha thứ, ngược lại bây giờ còn khen ngợi hẳn, nhưng bây giờ hẳn lại làm nàng nổi điên, Bảo Nhi vội kéo áo Triệu đại ca, trách cứ:

- Triệu đại ca, còn không mau tạ lỗi với Lý tử tử.

- Phì phì!

Triệu Tử Văn hung hăng hậm hực vài tiếng, trong lòng cũng thầm hối hận, mẹ kiếp sao mình lại đem cái câu thơ chế trên inte đọc ra, thật là vất vả mới hòa hảo với Lý Thanh Chiếu, giờ lại tự tay đập bể.

- Hạ Văn, không tốt, không tốt

Triệu Tử Văn vừa định xin lỗi, chợt nghe thấy có người ở ngoài hô, hẳn ngoái đầu nhìn lại thấy gia đình Hạ Văn đang ở ngoài điểm hô, ánh mắt lo lắng nhìn Triệu Tử Văn.

- Sao vậy? Hạ phủ có đại sự?

Chắc là không phải, làm gì có ai dám quấy rối ở phủ tướng quân. Hẳn liền đi tới hỏi Hạ Văn:

- Có việc gì vậy?

Hạ Văn là gia đình trong Hạ Phủ mà trước đây Triệu Tử Văn hay trêu đùa, nàng la lớn:

- Có người tới Hạ phủ quấy rối!

- Ai? Dám đến phủ tướng quân giương oai, hẳn ăn gan hùm mật báo chắt?

Triệu Tử Văn tức giận nói, mặc dù hẳn đang làm gián điệp ở Hạ phủ, nhưng hiện hẳn cũng là thư đồng của Hạ phủ, có người chạy đến phủ gây rối đương nhiên hẳn khó chịu.

- Là....

Hạ Văn lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Là Cửu Hoàng Tử. Hẳn tới đặt sính lễ, buộc phải gả Đại tiểu thư cho hẳn, tiểu thư và phu nhân không đồng ý, hai bên đang giằng co, thiếu gia bảo ta gọi người về.

Cửu Hoàng Tử? Ta ngất, nha đầu này có bệnh hay sao, Cửu Hoàng Tử thân phận cao quý, sao phu nhân và Đại tiểu thư lại không đáp ứng? Thật là kỳ quái. Ta tuy rằng là Đại Nội Mật Thám, nhưng quản gì cũng không dám

quản hoàng tử, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thờ dài, nhưng thiếu gia đánh giá cao mình cũng không tồi, bên cạnh lại có Bảo Nhi và Lý tài nữ, không thể tỏ vẻ hèn nhát, cứ đi xem sao.

Triệu Tử Văn vỗ vai Hạ Vân:

- Người ra ngoài cửa đợi ta một chút, ta vào nói với lão bà của ta một tiếng.

Lão bà? Hạ Vân hiểu ý tứ gì, nhưng lòng hẩn nóng như lửa đốt, không suy nghĩ được nhiều, Triệu Tử Văn đi vào trong cửa hàng, nói với Bảo Nhi và Lý Thanh Chiếu:

- Bảo Nhi, Lý tiểu thư, Hạ phủ có việc, ta phải về một chuyến.

- Uhm

Bảo Nhi nhu thuận gật gật đầu, trong mắt có chút buồn.

Lý Thanh Chiếu thì vừa bị tên vô sỉ này chọc tức, hừ nhẹ một tiếng không thèm để ý tới hẩn.

Triệu Tử Văn cười khỗ, chỉ trách khi hẩn đi học không học tử tế thi thư, mấy bài thơ trên inte thì lại thuộc lòng, hẩn ngượng ngùng nói với Lý Thanh Chiếu:

- Vừa rồi ta nhất thời nói sai !!!

Hẩn nói xong liền quay người đi ra cửa, vừa mới đi tới cửa miệng liền khẽ ngâm:

- Tranh độ, tranh độ, kinh khởi nhất than âu lộ.

Lý Thanh Chiếu ngẩn người, lập tức ngâm lại thủ thi của mình:

- Thường ký khê đình nhật mộ, trầm túy bất tri quy lộ. Hưng tấn văn hồi chu, ngộ nhập ngẫu hoa thâm xử. Tranh độ, tranh độ, kinh khởi nhất than âu lộ.

Nàng đọc xong thì trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, kỳ thật nàng từ sớm đã hoàn chỉnh bài thơ này, nhưng tâm tư tinh nghịch, muốn thử tài học của Triệu Tử Văn, không ngờ hẩn lại làm ra vế sau giống với nàng khiến nàng giật mình, trong lòng không khỏi kinh ngạc, sao hẩn lại biết tình cảnh khi mình đi du ngoạn, câu sau làm cũng giống nàng, thật là kỳ lạ. Nàng lại nghĩ tới câu thơ ác Triệu Tử Văn vừa làm, nhìn bóng dáng hẩn rời đi, nàng bật cười:

- Thật đúng là một tên bí ối.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Trạng Nguyên

Hạ Vân, người đừng có kéo ta...

Triệu Tử Văn bị Hạ Vân lôi kéo chạy muốn hụt hơi, tuy rằng thể lực hẳn không kém, nhưng bị người ta kéo, cảm giác như đàn bà.

- Hạ Văn, phu nhân và thiếu gia đang chờ người

Hạ Vân chỉ và cửa Hạ phủ phía xa nói:

- Người xem, sắp tới nơi rồi.

Hạ Vân và Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đi qua cửa, xuyên qua mái vòm, Hạ Vân đưa hẳn tới cửa nội đường rồi thì thầm:

- Phu nhân, thiếu gia, tiểu thư đều ở bên trong, chúng ta có nên đi vào không?

Triệu Tử Văn lắc đầu:

- Xem tình huống ra sao đã...

Hạ Vân gật gù đầu, cùng Triệu Tử Văn trốn ở cửa.

Bên trong nội đường, Hạ phu nhân đang ngồi, Hạ Vũ Tình và Hạ Văn Đãng đứng ở bên cạnh phu nhân, ghế trên có một nam tử anh tuấn như ngọc, môi hồng, răng trắng, mặc một bộ hoàng bào, đầu đội mũ thêu chỉ vàng cực kì quý phái, vừa thấy đã biết đây là cửu hoàng tử.

- Mẫu thân, consê không

Hạ Vũ Tình nước mắt lưng tròng nói.

Hạ phu nhân vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ Tình an ủi, rồi nói với Cửu Hoàng Tử:

- Hoàng tử điện hạ, Vũ Tình nhà ta không muốn làm thiệp, ngài cần gì phải cố gắng bức ép.

Thiếp? Triệu Tử Văn ngoài cửa nghe mà ngẩn người, dã tâm của hoàng tử thật không nhỏ, muốn lấy con gái tướng quân làm thiếp, nếu Hạ tướng quân ở đây, không chừng chém hấn ngay lập tức.

Hạ Vũ Tình cũng biết thân phận của tiểu thiếp, thân phận nàng cao quý, làm sao có thể nguyện ý làm thiếp người ta, khước mắt nàng rưng rưng nước mắt, ghen ngào:

- Con thà chết cũng không gả.....

Cửu Hoàng Tử sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt có chút lo lắng, lạnh nhạt nói:

- Không phải do người quyết định, nếu Hạ tướng quân ở đây, hấn cũng phải nhận sính lễ, huống chi là người.

Khá lắm, ý thế hiếp người, Triệu Tử Văn trong lòng căm giận, tuy nhiên cũng có chút bội phục Cửu Hoàng Tử, hấn hiểu mục đích của Cửu Hoàng Tử, không phải muốn lấy con của Hạ tướng quân mà là dùng hôn lễ này để trang đoạt ngôi vị hoàng đế, nếu có Hạ tướng quân giúp một tay cũng không biết Cửu Hoàng Tử này ngoan độc hay ngu xuẩn, hấn cố gắng bực hôn như vậy, đương nhiên phải dựa vào khí thế bá vương là tốt nhất, nhưng nếu lộng xảo thành chân thì sẽ tạo ra một kinh địch, có thể nói đây là một bước rất nguy hiểm.

- Phanh !!!

Hạ phu nhân đập mặt bàn đứng lên, khuôn mặt đỏ ửng, cả giận nói:

- Đừng tưởng lão gia nhà ta không ở đây người có thể làm xằng làm bậy, nơi này không phải là nơi người có thể tùy ý làm càn.

Cửu Hoàng Tử mặt không biến sắc, cười ha hả:

- Mấy ngày trước phụ hoàng đã ân chuẩn cho ta nạp thiếp, nếu ta thỉnh cầu phụ hoàng, ta nghĩ phụ hoàng cũng sẽ đáp ứng.

Hạ phu nhân biến sắc, nếu là Hoàng Thượng đồng ý, thật sự không thể cự tuyệt, nhưng bà vẫn kiên định:

- Mặc kệ là ai, bảo Tình nhi của ta làm thiếp, Hạ phủ ta nhất định không đồng ý.

Hạ Văn Đăng đứng một bên, nắm chặt tay, nếu tài ăn nói của hấn tốt, hấn đã sớm lên tiếng, tuy nhiên hấn lúc nào cũng chuẩn bị, muốn đánh tên

hoàng tử kiêu ngạo này.

Cửu Hoàng Tử cười cười, trong mắt hiện lên vẻ giả dối:

- Hạ phu nhân, nếu không ai nhường bộ, không bằng chúng ta đánh cuộc, thế nào?

- Đánh cuộc? Đánh cuộc như thế nào?

Hạ phu nhân cũng không muốn giằng co cùng hắn, bà hỏi.

Cửu Hoàng Tử chỉ vào nam tử ngồi cạnh nói:

- Hắn là môn khách của ta, nghe nói Hạ phủ văn chương thư phú tài giỏi nên ta đưa hắn tới khiêu chiến Hạ phủ, thi ra câu đối, nếu các người có thể đối được câu đối của hắn, chuyện này sẽ bỏ qua, thế nào?

Mọi người trong nội đường Hạ phủ lúc này đều nhìn sang nam tử kia, nam tử này mày rậm mắt sáng, diện mạo bình thường, không nhìn ra có chút năng lực gì.

Hạ phu nhân thấy hắn diện mạo bình thường, hơn nữa còn có lão tiên sinh tọa trận, đối vài câu đối hắn là không khó, nhưng bà cũng không muốn dùng hạnh phúc chung thân của nữ nhân mình mà mạo hiểm, nếu ngoài ý muốn sẽ dùng bảo kiếm tiên đế ban cho, xem hắn làm thế nào.

Phu nhân suy nghĩ xong đối sách, nghiêm mặt nói:

- Được, chúng ta đánh cuộc một phen.

Nói xong hướng lão tiên sinh gật gật đầu, lão tiên sinh lập tức đứng lên, hướng nam tử ôm quyền nói:

- Câu đối kia lão phu xin được đối, ta là Hạ phủ tiên sinh Hồ Tu Kiệt, không biết công tử xưng hô như thế nào.

Nam tử kia cũng ôm quyền đứng lên:

- Tại hạ Trần Chính Hào, là môn khách của Cửu Hoàng Tử.

- Trần Chính Hào?

Mọi người trong nội đường cả kinh:

- Người là người ba năm trước đạt được bảng vàng, Trạng Nguyên Trần Chính Hào?

Trạng Nguyên? Triệu Tử Văn ở ngoài cửa cũng cả kinh:

- Nay, tại sao Trạng Nguyên mà Hạ phu nhân cũng không biết?

Hạ Vân cũng có chút khấn trương, nghe thấy Trạng Nguyên hẳn cũng rất kinh sợ, thở dài:

- Trần Chính Hào là Trạng Nguyên, nhưng không ham mê danh lợi, sau khi thi đỗ Trạng Nguyên hẳn không nhận chức vị gì mà lựa chọn quy ẩn, không ngờ Cửu Hoàng Tử lại mời hẳn rời núi được.

Lúc này, phu nhân phải ngậm bồ hòn, lão tiên sinh chỉ là một tiểu tú tài, người ta là Trạng Nguyên Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài.

Phu nhân toát mồ hôi lạnh, tình thế này bà không có khả năng quản, liền vụng trộm thì thầm với Hạ Văn Đăng, Hạ Văn Đăng thần thái đang khấn trương chột lộ vẻ tươi cười, vội vàng lui vào phòng trong.

Đại tiểu thư nghe danh Trần Trạng Nguyên, khuôn mặt tái nhợt, khẽ cắn môi, con mắt toát ra vẻ bất lực, bộ dạng đìu đạm đáng yêu khiến Cửu Hoàng Tử nhìn thấy nụ cười càng thêm âm hiểm.

- Ta ra câu đối

Trần Chính Hào đi vào giữa nội đường, nhẹ nhàng phe phẩy quạt ngọc.

Lúc này lão tiên sinh trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh, việc này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của Đại tiểu thư, hẳn không thể lùi bước, liền khoát tay:

- Trần Trạng Nguyên, mời ra đối.

Trần Chính Hào xếp quạt, khẽ ngâm:

- Thiên thượng nguyệt viên, Địa thượng nguyệt bán, Nguyệt nguyệt nguyệt viên phùng Nguyệt bán. (Trăng tròn trên trời, dưới đất bán nguyệt, mỗi tháng trăng tròn rồi lại khuyết)

Trần Chính Hào đọc vế trên xong, mọi người đều thầm bội phục, hẳn sáng tạo, nhanh nhẹn, người thường không thể so sánh, không hổ là Trạng Nguyên.

Lão tiên sinh từ khi biết hẳn là Trạng Nguyên đã mất đi sự tự tin, lại vội vàng, không nghĩ ra vế dưới, trán ướt đẫm mồ hôi, cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra.

Cửu Vương gia lúc này đầy tin tưởng, đặc ý cười:

- Ta nghĩ lão tiên sinh này không đối được, không bằng từ bỏ đi thôi, thế nào?

Hạ phu nhân thở dài, nàng cũng biết tài học của lão tiên sinh bất phàm, nhưng so với Trạng Nguyên thì không thể, Hạ Vũ Tình ở bên cạnh cắn chặt đôi môi anh đào muốn bật máu, thấy vẻ khẩn trương của nàng, lão phu nhân vừa định mở miệng, chợt nghe.

- Kim tiêu niên vĩ, minh triều niên đầu, niên niên niên vĩ tiếp niên đầu.
(Hôm nay cuối năm, ngày mai đầu năm, cuối năm này là tới đầu năm sau)

Hạ phu nhân và Đại tiểu thư nghe thấy sắc mặt chợt vui vẻ, nhìn ra bên ngoài, thấy tên thư đồng Hạ Văn đang cột nhà đi đến, trong tay không hiểu lấy đâu ra cây quạt.... lại là quạt dùng giấy gấp thành, khẽ phe phẩy, bộ dạng quái dị khiến phu nhân bật cười:

- Tên Hạ Văn này lúc nào cũng làm trò quý.

- Người là ai?

Trần Chính Hào thấy một tên thư đồng nho nhỏ lại đối được câu đối của mình, trong lòng có chút không phục.

- Tại hạ Hạ Văn, gốc họ Triệu, là tiểu thư đồng của Hạ phủ.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, cười nói.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đối Bại Trần Trọng Nguyên

Vừa rồi hoàng tử cũng nói là cho y khiêu chiến toàn bộ Hạ phủ, thư đồng này chính là thư đồng của Hạ phủ, vậy khẳng định là có thể. Trần Chính Hào nghiêm mặt nói:

- Khá lắm tiểu thư đồng, quả nhiên có vài phần tài học... Ta đây lại ra một câu đối.

Thấy thư đồng này bộ dáng nghèo khổ, y khoe khoang nói:

- Ngã thượng đẳng uy phong, hiển hiện nhất thân hổ đảm.

(Ta uy phong thượng đẳng, thể hiện một thân gan hùm)

Triệu Tử Văn vỗ vỗ bả vai lão tiên sinh, ý bảo lão cứ an tâm ngồi xuống. Lúc này lão tiên sinh kích động tới mức đôi môi run run, cảm kích nhìn mắt Triệu Tử Văn. Hắn ngượng ngùng cười cười, khẽ bước lên vài bước, vung cây quạt nhỏ lên:

- Nhĩ hạ lưu tiện cách, lộ xuất bán cá quy đầu.

(Người dáng vẻ hạ lưu, lộ ra nửa cái đầu rùa)

Nhưng vừa nói xong, hắn liền cảm thấy không thích hợp liền bật cười ha hả nói:

- Các vị ngài đây đừng nghĩ sai lệch, “quy đầu” này chính là đầu của con rùa chứ không phải là cái “quy đầu” kia đâu!

- Xì...

Hạ phu nhân và Đại tiểu thư đều khẽ xì một tiếng. Bọn họ căn bản không hiểu sai, đều nghĩ rằng Hạ Văn đang mắng Trần Trọng Nguyên là rùa, nhưng hắn vừa nói vậy, bọn họ liền suy nghĩ sang điểm khác nữa.

- Thư đồng khá lắm, thực có vài phần tài học!

Trần Chính Hào bị hấn mắng thành “quy đầu”, tức giận đỏ mặt tía tai, quay lại, khễ bước vài bước, cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên trong mắt sáng lóe lên, ngẩng đầu đọc:

- Thủy lục châu, châu đình chu, chu hành châu bất hành.

(Thủy bộ châu, thuyền dừng ở châu lục, thuyền đi châu lục không đi được)

(Ở đây Trần Chính Hào chơi chữ, “châu” và “chu” có cách phát âm giống nhau – Thank bạn Alex đã giúp đỡ mình)

- Hay!

Vừa mới nghe Trần Chính Hào đọc ra vế trên này, Cửu Hoàng Tử vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Gã vốn đang tức giận tiểu thư đồng này, vừa rồi nếu không có hấn ngáng chân thì mình đã sớm ôm mỹ nhân về rồi. Vừa rồi thư đồng này tiến vào cũng không thi lễ, điển hình chính là không coi Tiểu Vương ra gì. Ngày sau đừng để cho ta gặp lại người...

Triệu Tử Văn nhường mày, Cửu Hoàng Tử trầm trồ khen ngợi, đương nhiên nghĩ rằng hấn sẽ khó mà đối nổi. Ngoài cửa đã có đông người tới từ khi nào. Hạ Bình tránh ở một nơi bí mật cùng với Hạ Vân, hai mắt si ngốc nhìn kẻ xấu xa vừa có vài phần khí thế phong lưu lại vừa có cảm giác bị ối này.

Đại tiểu thư nắm chặt lấy tay mẫu thân. Trong lòng nàng đã sớm quyết định, dù chết cũng sẽ không làm tiểu thiếp cho người ta. Cửu Hoàng Tử này đã sớm có chính thê, hơn nữa nàng căn bản là không thích gã.

Triệu Tử Văn gõ trán, linh quang chợt lóe lên trong đầu. Hấn không nhanh không chậm nói:

- Thiên tâm các, các lạc cấp, cấp phi các vị phi.

(Lầu Thiên Tâm, bồ câu đậu trên lầu, bồ câu bay, lầu không bay được)

(“các” và “cấp” ở đây có cách phát âm giống nhau)

- Đối hay!

Lão tiên sinh không kìm nổi vỗ tay nói, trên mặt tràn đầy vẻ kính nể, trong mắt Hạ phu nhân cũng đầy vẻ tươi cười. Đại tiểu thư thả lỏng nắm tay, cảm giác cũng thoải mái vài phần. Trước kia nàng vẫn cho rằng tài học của Hạ Văn này đều chỉ là học lỏm ở đâu đó, vậy mà hôm nay hấn có thể

đấu không phân thắng bại với Trạng Nguyên, đủ thấy hẳn thực sự có vài phần tài học.

Cửu Hoàng Tử sắc mặt lạnh lùng, trừng mắt nhìn Trần Chính Hào. Trần Chính Hào cả giận nói:

- Vũ sái hôi đôi tạo (triệu) ma tử.

(Mưa hắt bùn lên “Triệu” mặt rỗ)

(Ở đây “tạo” và “Triệu” có cùng cách phát âm)

Láo thật, dám mắng ta mặt rỗ. Triệu Tử Văn nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, cười nói:

- Phong xuy hà diệp trầm (trần) ô quy.

(Gió thổi lá sen dìm “Trần” rùa đen)

(Ở đây “trầm” và “Trần” có cùng cách phát âm)

- Hay, Hạ Văn đối thật là tốt!

Mọi người của Hạ phủ đều trầm trồ khen ngợi. Tuy nhiên, bộ dáng cầm chiếc quạt giấy nhẹ nhàng phe phẩy chẳng giống ai của hẳn khiến tiểu nha hoàn che miệng cười trộm nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng đỏ. Dáng vẻ vài phần phong lưu lại vài phần phóng túng của hẳn còn hấp dẫn hơn rất nhiều so với tên Trạng Nguyên kia.

- Trần Chính Hào, đối chết hẳn cho ta!

Cửu Hoàng Tử bực tức thét lớn.

Triệu Tử Văn thấy Cửu Hoàng Tử táo bạo bất an, bất đắc dĩ thở dài. Xem ra Cửu Hoàng Tử này không phải hiểm độc mà là ngu xuẩn. Vốn tưởng rằng gã đã suy nghĩ kỹ trước khi tới đây, hóa ra chỉ là làm liều. Nếu thất bại, tương lai khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Hạ tướng quân khẳng định là sẽ không ủng hộ cho gã. Thật sự quá ngu xuẩn, không nắm chắc mười phần thì không thể dùng chiêu này được.

Trần Chính Hào tính cách trầm ổn, kín đáo nhưng thấy thư đồng này cợt nhả mình, bị hẳn hai lần mắng thành rùa, liền mất đi sự trầm ổn vốn có. Y tức giận tới mức đỏ bừng mặt, lại bước lên vài bước, hai mắt sáng lên, đầy vẻ tươi cười nói:

- Thường như tác khách, hà vấn khang trĩ. Đăn sử nang hữu dư tiễn, úng hữu dư nhượng, phủ hữu dư lương, thủ số hiệt thưởng tâm cự chi, phóng

lãng ngâm nga. Hưng yếu khoát, bì yếu ngoan, ngũ quan linh động thẳng thiên quan, quá đáo lục tuần do thiếu.

(Thường như làm khách, sao phải hỏi an khang. Nhưng chỉ cần túi có thừa tiền, bình có thừa rượu, nhà có thừa lương thực, thỉnh thoảng lại thả mình vào trang giấy, phóng đãng ngâm nga. Hưng lên thì rộng rãi, chán thì nghỉ chơi, ngũ quan linh động thẳng thiên quan, qua tuổi sáu mươi vẫn như còn trẻ)

- A...

Triệu Tử Văn một chút bị thất thần, hẳn còn chưa bao giờ đối câu nào dài như vậy. Dài thế này thì đối thế nào bây giờ? Định chơi ta à? Hẳn thầm cảm giận trong lòng.

Tất cả mọi người Hạ phủ đều ngậm miệng lại, giật mình tại sao Trạng Nguyên này lại ra câu đối dài và khó như thế. Đại tiểu thư nhìn vẻ tươi cười trong mắt Cửu Hoàng Tử, liền ôm lấy Hạ phu nhân nức nở nói:

- Mẫu thân... phải làm thế nào bây giờ?

Hạ phu nhân chỉ biết thở dài, xem ra thực sự phải lấy bảo kiếm tiên hoàng ban cho, đối nghịch với Cửu Hoàng Tử này. Bà vốn định dùng câu đối để đối thẳng Cửu Hoàng Tử, khiến gã biết khó mà bỏ đi, ai ngờ môn khách của gã ở kinh sư lại chính là Trần Chính Hào. Bà nhú mày nói:

- Không có việc gì, ta sẽ không gả con cho Hoàng tử làm thiếp đâu. Cùng lắm thì chúng ta sẽ trở mặt với tên Cửu Hoàng Tử này.

- Dạ!

Hạ Vũ Tình khước mắt rưng rưng, vui sướng gật gật đầu.

- Sao Văn Đãng vẫn còn chưa về nhỉ?

Hạ phu nhân kêu Văn Đãng đi lấy bảo kiếm vậy mà gã lại chậm chạp chưa trở về. Bà lo lắng lắm lắm.

- Có phải phu nhân đang đợi thiếu gia của Hạ phủ? À... ta thấy có lẽ phu nhân không cần chờ hẳn, mấy tên thủ hạ của ta mời hẳn đi uống trà rồi. Phu nhân không cần lo lắng!

Cửu Hoàng Tử giả dối cười nói.

- Người...

Hạ phu nhân làm sao có thể biết được Cửu Hoàng Tử này lại âm hiểm như vậy, tức giận tới mức cả người run rẩy.

- Mẫu thân....

Hạ Vũ Tình thương tâm muốn chết, bổ nhào vào trong lòng phu nhân.

Chó chết con mẹ nó, không ngờ âm hiểm như vậy. Phu nhân chắc chắn là đã kêu thiếu gia đi tìm viện binh, không ngờ tên hoàng tử này phòng ngừa chu đáo, chặn thiếu gia lại, còn nói cái gì mời thiếu gia uống trà, quá vô sỉ! Lúc này, Đại tiểu thư không còn có vẻ cao ngạo và lạnh lùng như trước nữa, khuôn mặt xinh đẹp như hoa đầy nước mắt, ánh mắt thương tâm và tuyệt vọng của nàng khiến trái tim Triệu Tử Văn đập dựng lên.

- Ha ha.... Nếu toàn bộ Hạ phủ đều không đối được thì các người hãy nhận lấy sính lễ của ta. Ta sẽ chọn ngày hoàng đạo đến cưới Hạ tiểu thư!

Khuôn mặt anh tuấn của Cửu Hoàng Tử hiện lên vẻ tươi cười đầy âm hiểm.

- Ta chết...

Đại tiểu thư còn chưa nói xong thì chợt nghe thấy giọng nói đáng ghét kia vang lên:

- Ai nói ta không đối được?

Lúc này Triệu Tử Văn không còn có vẻ cợt nhả thường ngày nữa. Hắn đã bị hoàng tử này chọc giận, quân con mẹ nó là cái gì hoàng tử. Vẻ mặt hắn lạnh lùng, hai mắt bắn ra hào quang lấp lóe, lạnh lùng nói:

- Định dục thành tiên, không sanh phiền não. Chích lệnh nhĩ vô tục thanh, nhãn vô tục vật, hung vô tục sự, tương kỷ chi tùy ý tân hoa, tủng hoành xuyên sấp. Thụy đặc trì, khởi đặc tảo, nhất nhật thanh nhàn tự lưỡng nhật, toán lai bách tuế dĩ đa.

(Ham muốn thành tiên, không sinh phiền não, chỉ cần tai không tục thanh, mắt không tục vật, lòng không tục sự, thoải mái cầm mấy bông hoa, sắp xếp với nhau. Ngủ được muện, thức dậy sớm, một ngày thanh nhàn như hai ngày, tính ra đã hơn trăm tuổi)

- Hay hay hay....

Toàn bộ người trong Hạ phủ đều kích động nhảy dựng lên, ra sức vỗ tay. Đại tiểu thư lộ vẻ vui mừng. Tâm trạng cứ buồn vui quá mức lẫn lộn như

vậy khiến nàng suýt nữa kích động tới mức té xỉu trong lòng phu nhân.

- Đối hay, đối hay...

Ngay cả Trần Chính Hào cũng không kìm nổi võ tay, cảm thấy bội phục thư đồng nho nhỏ này. Y thở dài:

- Tại hạ cam bái hạ phong, lấy tài học của công tử, ta nghĩ không ai có thể sánh nổi.

- Xuất ra câu đối nữa cho ta, đối chết hẳn...

Cửu Hoàng Tử vốn tưởng rằng kế hoạch có thể thành công, đến lúc đó có Hạ tướng quân ủng hộ, ngôi vị hoàng đế chỉ còn cách một bước, nhưng lại bị thư đồng nho nhỏ này náo loạn, tức giận tới mức mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Chính Nam Vương

Chính Nam Vương tới...

Cũng không biết người tới tớ nào của Hạ phủ hô to ở ngoài phòng.

Chính Nam Vương? Triệu Tử Văn ngẩn ra, Chính Nam Vương này sao cũng chạy tới đây làm gì? Chỉ thấy phu nhân sắc mặt vui vẻ, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

- Tiểu Vương gia?

Khi Chính Nam Vương đi vào, Triệu Tử Văn cả kinh nói. Từ sau đêm gặp ở Quần Phương Các, không ngờ lại gặp y nhanh như vậy. Lúc này Tiểu Vương gia mặc áo dài màu trắng và đội mũ thêu chỉ bạc, khuôn mặt tuấn tú, dáng vẻ tự nhiên.

- Hoàng thúc!

Cửu Hoàng Tử cũng đứng lên, ôm quyền hướng về phía Tiểu Vương gia.

- Ủ!

Chính Nam Vương gật gật đầu cười nói:

- Người vừa mới ra khỏi phủ của ta, sao giờ lại tới phủ Hạ tướng quân thế này? Người cũng thích lên vào cửa nhà người ta nhỉ.

Cửu Hoàng Tử miễn cưỡng cười nói:

- Hoàng chất (cháu) đến Hàng Châu du ngoạn khẳng định là muốn tới bãi phỏng phủ Hạ tướng quân.

Triệu Tử Văn cố nhịn cười. Tiểu Vương gia này xem ra tới Hạ phủ kịp thời, tên hoàng tử kia chỉ còn cách cuốn xéo. Tuy nhiên hoàng thúc và hoàng chất không ngờ đều khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, không thể không cảm thán tiên hoàng này hoang dâm vô đạo...

Cửu Hoàng Tử biết hoàng thúc này từ trước đến nay chính trực, sẽ không giúp gã. Gã vốn định lại dùng chút thủ đoạn, nhưng bất đắc dĩ hoàng thúc này đột nhiên ngáng chân, đành thở dài:

- Hoàng thúc, cháu đã bái kiến Hạ phu nhân xong, giờ hoàng chất xin cáo từ!

Gã lại quay sang nói với Hạ phu nhân:

- Hạ phu nhân, đã quấy rầy, tại hạ cáo từ.

Trần Chính Hào đi theo Cửu Hoàng Tử ra ngoài cửa, khi ngang qua người Triệu Tử Văn, y liền ôm ôm quyền nói:

- Công tử tài cao, ta thật sự là bội phục. Ngày sau ta ổn định sẽ trở lại cửa thỉnh giáo.

Cửu Hoàng Tử quay đầu lại âm độc nhìn Triệu Tử Văn...

Triệu Tử Văn thấy Trần Chính Hào coi như là một chính nhân quân tử, mỉm cười gật gật đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm độc của hoàng tử kia, thấy rằng đã kết thành thù hận, trốn cũng không phải biện pháp gì, liền nhìn lại không hề sợ hãi. Nhưng ngẫm lại vừa rồi không ngờ đánh bại Trạng Nguyên, cảm giác khó có thể tin, ta biến thành hoành tráng như vậy từ khi nào thế?

- Chúng ta đi!

Cửu Hoàng Tử thấy thư đồng này kiêu ngạo như thế, trong lòng tức giận tới cực điểm, nếu không có hoàng thúc của gã tại đây, sợ rằng gã dám sớm xông lên chém chết hẳn. Hoàng tử quát lớn với đám hộ vệ bên người, đập thật mạnh vào cửa, bước ra ngoài.

Hạ phu nhân đang ao ước gã bỏ đi, liền gật đầu, mặt không chút thay đổi, lại quay sang tươi cười nói với Tiểu Vương gia:

- Vương gia hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Hạ phủ thế này?

Wương gia thấy hoàng tử đã rời đi, mới thấp giọng nói:

- Hoàng chất này của ta tính tình ngang ngược, thấy hẳn đi đến phủ của phu nhân, ta sợ hẳn gây ra họa gì liền đi theo.

- Ô, hóa ra là như thế... Vậy xin đa tạ Vương gia!

Hạ phu nhân cảm kích nói.

- Đa tạ Tiểu Vương gia tương trợ!

Đại tiểu thư thấy Cửu Hoàng Tử đã rời đi liền thở phào một hơi, đi đến trước mặt Tiểu Vương gia, khom người nói.

- Không cần đa lễ, chỉ là việc vặt thôi mà.

Tiểu Vương gia thản nhiên cười nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe ra cảm giác khác thường.

Chẳng lẽ Vương gia này thích Đại tiểu thư? Khó trách y lại tới hỗ trợ, thì ra là thế... Vương gia này anh tuấn hơn người, hơn nữa tính cách ôn hòa, Đại tiểu thư có thể gả cho y, vậy đúng là nàng có phúc khí.

- Hạ Văn, tỉnh rượu rồi à?

Tiểu Vương gia bỗng nhiên quay sang nhìn Triệu Tử Văn, cười ha hả nói:

- Đó là rượu mạnh nổi danh Hàng Châu, không ngờ người một hơi uống hết hai hồ, thật sự là quá lợi hại.

Wương gia này nói chuyện với ta sao? Triệu Tử Văn hơi cảm giác được sủng ái mà lo sợ, cười nói:

- Rượu này quả thật rất mạnh, làm hại ta ong đầu mất mấy ngày.

Tiểu Vương gia cười cười:

- Hôm ấy người hát một bài khiến ta cảm thấy đến giờ vẫn như còn mới nguyên... Thật sự là khí thế ngất trời... Không biết tại hạ có thể kết giao bằng hữu với huynh đài được không?

Hạ Vũ Tình và Hạ phu nhân đồng thời cả kinh, Tiểu Vương gia này không ngờ kết giao bằng hữu với một kẻ tội tở, bọn họ không giết mình sao được? Triệu Tử Văn chỉ cảm thán Tiểu Vương gia này không hề có vẻ tự cao tự đại, cảm thấy bội phục đối với y, đương nhiên rất sẵn lòng kết giao bằng hữu với y. Hắn cười nói:

- Có thể kết giao bằng hữu với Vương gia là phúc khí của ta.

- Nếu đã thành bằng hữu, còn gọi là Vương gia gì nữa!

Tiểu Vương gia mỉm cười nói:

- Ta tên là Hạng Tử Hiên, ngày sau Hạ Văn người cứ gọi ta Hạng huynh là được rồi!

- Hóa ra là Hạng huynh....

Triệu Tử Văn tự nhiên biết hoàng thất là họ Hạng, nghe nói chính là hậu duệ của Hạng Võ, nhưng không ngờ tên của mình và tên Tiểu Vương gia này còn có điểm tương tự, lại thấy y coi mình là bằng hữu, hơn nữa hai người nói chuyện với nhau thật vui vẻ, thật thoải mái, có cảm giác mới gặp mà như quen đã lâu.

Hạ phu nhân nghĩ Vương gia này đến đây cũng là vì Hạ Văn, thấy bọn họ trò chuyện với nhau thật vui, cũng không tiện quấy rầy, liền kéo tay Hạ Vũ Tình, chào Hạng Tử Hiên rồi đi ra ngoài.

.....

Không nói một câu tạ ơn đã chạy mất, Đại tiểu thư chết tiệt. Vừa rồi vì cứu nàng, Triệu Tử Văn đã phải suy nghĩ tới nát óc, không ngờ Đại tiểu thư này không hề nói một câu nào đã quay đầu bỏ đi, hãnh thềm cảm giận bất bình.

Hạng Tử Hiên cũng nhìn Đại tiểu thư, thấy nàng rời đi, thở dài:

- Hạ Văn, vi huynh cáo từ, ngày sau đừng quên đến phủ ta chơi đó.

Triệu Tử Văn ừ một tiếng, thầm nghĩ, không ngờ Hạng Tử Hiên này vừa thấy Đại tiểu thư đi liền đứng dậy rời đi luôn, thật đúng là thích nàng mà. Tuy nhiên Đại tiểu thư vẫn thường không nóng không lạnh đối với nam tử, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi tên ái nam ái nữ kia.

Hắn nhìn Hạng Tử Hiên rời đi, vừa mới quay đầu thì đã thấy Đại tiểu thư không biết đi tới từ chỗ nào, bên cạnh nàng còn có Hạ Bình. Hạ Bình thì đang nhấp nháy mắt nhìn hắn.

- Ta sẽ không nợ người nhân tình gì... Nói đi, có yêu cầu gì, ta sẽ tận lực thỏa mãn cho người.

Triệu Tử Văn vốn không định để ý tới Đại tiểu thư vong ân phụ nghĩa này, chỉ định đi qua nàng, lại nghe thấy mấy lời nói thoái thác này, trong lòng cảm thấy căm giận. Vớ vẩn thật! Ông đây cố sống cố chết chống lại tên hoàng tử kia, cô lại nói ta có yêu cầu gì... Hắn cười lạnh nói:

- Nếu Đại tiểu thư khách khí như vậy, ta đây sao có thể từ chối được.

- Hay là...

Triệu Tử Văn mỉm cười, vẻ mặt dâm dăng.

- Hạ Văn người giỏi thật! Người dám đưa ra loại yêu cầu này, ta...

Đại tiểu thư tức giận, khuôn mặt xinh đẹp như bị lửa thiêu, bộ ngực căng đầy run rẩy, cái cổ trắng mịn nõn nà, bộ dáng xinh đẹp không thể tả, Triệu Tử Văn nhìn thấy cũng không kìm nổi tim nhảy dựng lên.

- Đại tiểu thư, thật sự là nghĩ sai lệch rồi!

Triệu Tử Văn khó khăn dời ánh mắt đi nơi khác, cười nói:

- Hay là... cô cười lên với ta ba lần mỗi ngày! Thế nào?

Cười ba lần mỗi ngày với đồ vô sỉ này? Nhớ tới khuôn mặt cười xấu xa của hã, trái tim Hạ Vũ Tình mãnh liệt nhảy dựng lên. Nàng vốn định cự tuyệt, nhưng ngẫm lại vừa rồi hã không để ý uy hiếp của Cửu Hoàng Tử, mạo hiểm sinh mạng cứu mình, trái tim nàng mềm nhũn lại, gật đầu nói:

- Không phải chỉ là cười ba lần thôi sao? Chuyện này nào có đáng gì? Ta đáp ứng yêu cầu này!

- Thật vậy chẳng? Nhưng không cho đổi ý nha!

Triệu Tử Văn thấy yêu cầu được đáp ứng liền vui vẻ. Đại tiểu thư này vốn cao ngạo không ai bì nổi, chẳng phải nàng chán ghét ta sao? Ta chính là muốn mỗi ngày nàng đều phải cười với ta. Ha ha... đây chính là phương pháp điều chỉnh người cao nhất – làm cho người ta phải mỉm cười với kẻ mà người ta ghét nhất là hã!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nhiệm Vụ Tới

Ta nếu đáp ứng rồi, sao có thể giả được?

Đại tiểu thư cũng là người nói lời biết giữ lời, kiên định gặt đầu nói..

- Tốt lắm....

Triệu Tử Văn gặt đầu, đột nhiên biến sắc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư, cười ha hả nói:

- Bé con, cười cho đại gia một cái nào!

.....

- Ai nha. Đại tiểu thư muốn giết người giết người.....

Nhìn Đại tiểu thư cầm cái chổi đuổi theo Hạ Văn chạy khắp phủ, Hạ Bình mỉm cười nói:

- Hạ Văn này cũng quá là yêu quái, ngay cả Đại tiểu thư cũng dám trêu đùa.

Nhưng nghĩ đến vừa rồi Hạ Văn và Trần Trọng Nguyên đối câu đối, nhớ tới bộ dáng lay động chiếc quạt giấy đầy vẻ phong lưu phóng túng của hắn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại đỏ lên.

- Hạ Văn, có bản lĩnh người đừng chạy.

- Có bản lĩnh cô đừng đuổi theo...

Đại tiểu thư thật sự mệt không chạy nổi nữa. Ngẫm lại vừa rồi mình cầm chổi đuổi theo hắn chạy khắp phủ, nàng không khỏi ửng đỏ hai má. Sao mỗi lần đụng phải tên Hạ Văn này, mình đều mất đi chừng mực như vậy:

- Hạ Văn đáng giận, ta sẽ không bỏ qua cho người...

Triệu Tử Văn thấy Đại tiểu thư này mệt mỏi tới mức ngồi phục xuống liền phát tay về phía nàng nói:

- Đại tiểu thư, còn đuổi nữa không? Không đuổi nữa thì ta đi nhé!

Câu nói này khiến Đại tiểu thư dờ khóc dờ cười, cũng không biết Hạ Văn này mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì, cho tới bây giờ cũng không làm việc gì theo sách vở cả. Nàng oán hận trừng mắt nhìn hắn, ném cái chổi sang một bên, tức giận bỏ đi.

- Hạ Văn, người thật lợi hại, ngay cả Trạng Nguyên cũng đều bị người đánh bại!

Hạ Bình thấy Đại tiểu thư nổi giận ùng ùng bỏ đi liền tiến tới, mỉm cười nói với Triệu Tử Văn.

- Bình thường bình thường, thiên hạ đệ tam!

Triệu Tử Văn cười nói.

Hạ Bình nhấp nháy đôi mắt xinh đẹp:

- Có phải Tô đại nhân thứ nhất, Tần đại nhân thứ hai, người đệ tam hay không?

- Cũng có thể nói như vậy!

Người ta đều là đại tài tử trong lịch sử Trung Quốc, Triệu Tử Văn sao dám bon chen thứ nhất, thứ hai với bọn họ. Hiện tại hắn cũng đoán được đại khái Tô đại nhân là ai, tuy nhiên Tô gia có thể có hai đại tài tử, không thể nói chính xác là ai.

Hạ Bình gật đầu như gà mổ thóc, dáng vẻ xinh đẹp khiến Triệu Tử Văn nhìn thấy cười ha hả.

Thấy Hạ Văn nhìn mình ngây ngô cười, Hạ Bình vừa thẹn vừa mừng, ôm hai má nóng bừng vội vàng chạy đi...

Triệu Tử Văn bị cô bé này làm cho thất thần, sao lại đột nhiên bỏ chạy như vậy? Chẳng lẽ bởi vì ta có sức hấp dẫn quá lớn à?

- Hầu tử râu dào, hầu tử râu dào...

- Tiểu tử người có thể đổi sang chiêu khác hay không? Sao cứ đánh xuống phía dưới ta vậy...

Ở vườn hoa sau Hạ phủ, Triệu Tử Văn đang tỷ thí võ công với Điền Hồ. Tuy nhiên Điền Hồ này cũng mạnh mẽ quá mức, bất cứ chiêu thức nào cũng vô dụng, chỉ có chiêu “Hầu tử râu dào” này mới hữu dụng đối với y.

- Không đánh, không đánh!

Điền Hồ xoa tay xin thôi. Tiểu tử này rất thâm đặng, y lại không dám nặng tay đối với hãn, đành phải bị đánh lui về phía sau từng bước, đành phải nhận thua.

Triệu Tử Văn cũng biết Điền Hồ này căn bản là không dùng tới công phu thực. Sức mạnh của y và kẻ ái nam ái nữ kia có lẽ là ngang nhau. Nếu y thực sự động thủ, chỉ sợ chưa được mấy chiêu, mình đã nằm úp mặt xuống đất rồi. Triệu Tử Văn ngưỡng ngừng cười cười:

- Người cũng quá mạnh mẽ, chút công phu này của ta căn bản không hề tác dụng gì đối với người.

Điền Hồ thở dài:

- Chiêu thức này của người tuy rằng hoa mỹ, động tác hoa lệ, nhưng căn bản là không thực dụng, sức mạnh và tốc độ kém rất xa so với các cao thủ, nhất là cước pháp của người, người vừa bước chân là đã lộ ra sơ hở.

Triệu Tử Văn không thể phủ nhận gật gật đầu. Lúc trước hãn học Tae Kwon Do chính là nhìn trúng động tác hoa mỹ của nó, động tác ra chân đặc biệt đẹp mắt, cho nên mới học Tae Kwon Do, đáng tiếc Tae Kwon Do này của hãn gặp phải kẻ gà mờ thì còn đá được chứ nếu gặp cao thủ chân chính thì tự mình bị đá bay trước tiên, giống như lúc trước bị kẻ ái nam ái nữ đó đánh bất tỉnh...

- Tuy nhiên...

Điền Hồ đổi giọng nói:

- Quyền pháp của người khá độc đáo, thế công hung mãnh, nhưng tiếc sức lực và tốc độ không đủ...

Thái quyền này là cha hãn dạy cho, chỉ có điều hãn không dụng tâm học nên hỏa hậu kém một chút. Triệu Tử Văn cười nói:

- Đúng vậy, quyền pháp đó của ta lợi hại nhất chính là đòn nặng, chính là đòn khuỷu tay, nhưng đối mặt với các cao thủ như người thì không dùng được.

Điền Hồ vỗ vỗ vai hãn, an ủi nói:

- Đừng nản chí, người đã có cơ sở võ công, chỉ cần luyện tập thêm là sớm hay muộn cũng sẽ trở thành cao thủ. Hiện tại người cứ luyện tập từ cơ bản, mỗi ngày nâng đá để luyện sức mạnh, tập trung bình tấn luyện hạ bàn.

- Ngày nào ta cũng luyện thể này rồi còn gì nữa?

Triệu Tử Văn vẻ mặt đau khổ nói, đã nhiều ngày nay, sáng nào hăn cũng dậy sớm, tập trung bình tấn, nâng đá lớn, buổi chiều còn phải tới gặp Bảo Nhi để chuẩn bị chuyện cửa hàng độc quyền. Mỗi ngày đều chạy xuôi chạy ngược, không muốn mệt cũng không được.

- Đương nhiên, luyện công phu là phải kiên trì bền bỉ, nếu một ngày không luyện sẽ bỏ dở nửa chừng!

Điền Hồ nghiêm mặt nói.

Triệu Tử Văn kiên định gật gật đầu, nếu không luyện thành cao thủ cùng cấp bậc với Điền Hồ, vậy thì báo thù cái rắm. Nhớ tới tên ái nam ái nữ đáng giận kia, hăn liền vận sức toàn thân quát:

- Được rồi, ta có sợ ai bao giờ đâu!

.....

- Khả dĩ rồi...

Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn đang đứng thế trung bình tấn, đầu đầy mồ hôi, trong lòng cũng có chút tán thưởng, không ngờ hăn cũng có vài phần kiên cường, thật sự là hiếm có. Tần đại nhân quả nhiên là không nhìn lầm người.

Điền Hồ lại nghiêm mặt nói:

- Hôm qua Tần đại nhân gửi thư tới!

- Gửi thư tới!

Triệu Tử Văn đứng lên:

- Tần đại nhân nói gì? Có phải phân nhiệm vụ xuống hay không?

Điền Hồ gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Ừ, Tần đại nhân muốn chúng ta lấy một món đồ gì đó ở Hạ phủ.

- Món đồ gì đó, là cái gì vậy?

Triệu Tử Văn hỏi. Vị Tần đại nhân đó quả nhiên không phải chỉ muốn đơn giản là giám thị Hạ phủ, hóa ra là muốn ăn trộm đồ vật này nọ. Lần này khẳng định là sai ta đi! Hừ! Thấy chuyện khó nhằn là lại sai ta đi làm tên trộm vặt, lão bất tử này...

- Triệu huynh, người suy nghĩ cái gì vậy?

Điền Hồ thấy Triệu Tử Văn ngần người, liền hỏi.

- À, không có gì...

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài, đây đều là chuyện “hợp tình hợp lý”, không làm cũng phải làm, trừ phi người không muốn giữ cái đầu này nữa. Hắn nói mà vẻ mặt đầy đau khổ:

- Khi nào thì hành động?

Điền Hồ nói:

- Bây giờ còn chưa tới lúc, bởi vì ngày mai người sẽ đi cùng với Hạ Văn Đăng tới Hàn Sơn Tự, chờ người trở về sẽ hành động.

- Ngày mai phải đi?

Triệu Tử Văn cũng nhớ rõ phu nhân từng nói với hắn việc tới Hàn Sơn Tự, nhưng không ngờ tên gia đình này còn biết trước cả mình, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Tử Văn, Điền Hồ cười nói:

- Ta là nghe tiểu nha hoàn bên người phu nhân nói, hắn là không giả. Ngày mai người sẽ xuất phát đi Hàn Sơn Tự, cho nên chuyện này trở về sẽ bàn sau!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Làm Tế Tướng

Hoá ra là như thế!

Nhưng Triệu Tử Văn nghĩ mình làm Đại Nội Mật Thám mấy chục ngày rồi vẫn không làm được việc gì tử tế, hiện giờ có việc để làm lại là đi ăn trộm. Hắn thở dài thật sâu, phất phất tay với Điền Hồ:

- Ta hơi mệt, quay về phòng nghỉ ngơi một chút!

- Từ từ...

Điền Hồ vội vàng kêu lên.

- Còn có chuyện gì?

Triệu Tử Văn quay đầu lại hỏi.

- Này...

Điền Hồ ấp úng không biết nên nói từ đâu.

Triệu Tử Văn thấy y xoa tay bóp chân, tức giận mắng:

- Có cái rắc gì thì mau thả ra, sao lại như đàn bà vậy?

Điền Hồ nghe vậy dờ khóc dờ cười, xấu hổ cười:

- Này... Tần đại nhân nói chờ sau khi người hoàn thành nhiệm vụ ở Hạ phủ, muốn người làm... Tế tướng... Kinh quốc!

- Cái gì!! Muốn ta đi làm Tế tướng?

Triệu Tử Văn kinh ngạc nhảy lên, chỉ vào mũi mình, không thể tin nói:

- Có phải Tần lão nhân này điên rồi không? Ta mới từng này tuổi, không ngờ muốn ta đi làm Tế tướng, dù ông ấy coi trọng mặt mũi ta thì chưa chắc ta đã đáp ứng!

Thấy Triệu Tử Văn kích động nhảy lên, Điền Hồ bất đắc dĩ cười, Triệu huynh này coi như là tốt, nếu còn trẻ như vậy mà nghe nói được làm Tế tướng, không điên mới là lạ. Y cười nói:

- Tô đại nhân cũng mới chỉ đề cử người với Hoàng thượng, cũng không nhất định là người sẽ làm. Hoàng Thượng nói muốn gặp người trước, nếu cảm thấy người có thể đảm nhiệm, liền cho người làm Tế tướng Kinh quốc.

Cái gọi là Tế tướng trong bụng có đầy tài năng kinh bang tế thế, trong lịch sử, những Tế tướng đều ít nhất là năm mươi, sáu mươi tuổi, ai khiến một kẻ gà mờ hai mươi tuổi đầu như mình làm Tế tướng. Triệu Tử Văn cảm thấy ngạc nhiên, tuy nhiên chẳng hiểu thế nào mà Tô đại nhân này lại đề cử mình, thật sự là kỳ quái...

Điền Hồ lại hạ giọng nói:

- Chiếc ghế Tế tướng này đã trống một năm, hiện tại triều chính có chút náo động, vị cao cấp ở trên cũng không dám tùy ý chỉ người nhận chức. Bởi vì ông ấy nể trọng Tần đại nhân và Tô đại nhân, nghe bọn họ đề cử người, cho nên mới sẵn lòng cho người một cơ hội.

- Ồ... vậy cứ chờ xong xuôi nhiệm vụ ở Hạ phủ rồi nói sau.

Triệu Tử Văn nói.

Điền Hồ gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhiệm vụ này rất trọng yếu, được tăng cao rất coi trọng. Nếu Triệu huynh có thể làm tốt việc này, khẳng định sẽ có trọng thưởng.

Ăn trộm thứ gì đó cũng gọi là việc quan trọng? Chẳng lẽ thứ đó là bảo bối sao? Triệu Tử Văn vốn định hỏi Điền Hồ tuy nhiên lại thôi, biết càng ít càng an toàn. Chỉ cần lấy được liền giao cho Điền Hồ, còn có thể trở thành Tế tướng hay không thì đó là chuyện về sau, hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng. Hắn cười nói:

- Không biết ngày mai người có đồng hành với nhau hay không?

- Ta cũng muốn ở bên cạnh bảo hộ người, nhưng phu nhân cũng không nói ta đi!

Điền Hồ thở dài:

- Dọc theo đường đi, Triệu huynh cũng nên cẩn thận.

- Người có biết còn có ai đi không? Có tên ái nam ái nữ kia không?

Triệu Tử Văn không quan tâm tới chuyến đi Hàn Sơn Tự này, hẳn chỉ sợ Đại tiểu thư đem tên bộ khoái ái nam ái nữ đi cùng. Hiện giờ võ công của hắn còn chưa có mấy tiến bộ, giao thủ với kẻ đó chỉ có chết mà thôi.

Điền Hồ cũng nghe Triệu Tử Văn nói về chuyện của bộ khoái đó, biết Triệu huynh đã nếm nhiều đau khổ bởi kẻ ái nam ái nữ đó, liền cười nói:

- Ta nghe tiểu nha hoàn kia nói, có Hạ Vân, Đại tiểu thư, Hạ Bình, người và thiếu gia tổng cộng năm người. Có lẽ không có bộ khoái kia đâu. Cứ yên tâm đi!

Triệu Tử Văn thở phào một hơi, không có kẻ đó là tốt rồi. Nếu có Điền Hồ này đi hộ vệ thì sẽ an toàn hơn, tuy nhiên tên gia đình này khó tránh khỏi khiến người khác hoài nghi nếu y cứ tiếp cận lấy mình. Hiện giờ toàn bộ Hạ phủ đều biết y nào tàn, làm sao phu nhân có thể cho một kẻ nào tàn đi theo ra ngoài chứ. Hắn xoa tay nói:

- Quên đi, ta sẽ cẩn thận an toàn. Khi trở về, ta sẽ làm nhiệm vụ đó. Còn chuyện Tế tướng kia thì sau này hãy nói.

Điền Hồ gật gật đầu, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, Tô đại nhân đó biết Triệu huynh khi nào vậy? Thật là kỳ quái.

Triệu Tử Văn cũng không quan tâm chuyện này. Hiện tại hắn mơ hồ cảm giác Hàng Châu này sắp phát sinh đại sự. Tần đại nhân, rồi cô bé chanh chua đánh đá không biết thân phận, Cửu Hoàng Tử, Trần Trọng Nguyên rời núi, Hộ vệ cung đình Điền Hồ, vì sao tất cả bọn họ đều tới Hàng Châu? Còn nữa, Hạ phủ này rốt cục có bí mật gì? Hết thấy đều là câu hỏi không lời giải đáp. Hắn cảm giác Hàng Châu này sắp sửa nổi sóng to gió lớn, sau lưng nó dường như ẩn một âm mưu to lớn, nhưng hắn lại không thể nghĩ được manh mối gì...

Hàn Sơn Tự ở Phong Kiều trấn, cách cửa tây thành Tô Châu tỉnh Giang Tô khoảng năm dặm, được xây dựng vào năm thứ sáu của triều Lương.

Lúc này mấy người Triệu Tử Văn trải qua mấy ngày tàu xe mệt nhọc mới lên được con thuyền nhỏ trên dòng Tùng giang. Đây là con đường bắt buộc phải qua mới tới được Hàn Sơn Tự. Triệu Tử Văn ngồi trên thuyền, vẻ mặt buồn bực. Thật không hiểu người cổ đại nghĩ ngợi gì mà chạy từ Hàng Châu đến tận Tô Châu để bái phật, thật là có bệnh. Dọc theo đường đi, hắn còn phải ngồi xe ngựa, cảm giác xóc nảy khiến hắn khổ sở nói không nên lời.

- Hạ Văn, người làm sao vậy?

Hạ Bình ngồi đối diện với Triệu Tử Văn, thấy sắc mặt hần hơi ảm đạm liền quan tâm hỏi.

Triệu Tử Văn cười nhạt nói:

- Không có gì, chỉ hơi mệt một chút.

- Hạ Bình, người quản cái gì? Chết đi là tốt nhất!

Hạ Vũ Tình nhớ tới việc đáp ứng hần mỗi ngày cười ba lần, hần hần không chết sớm một chút. Mỗi ngày hần lại đột nhiên nói “Cô bé, hôm nay chưa cười nhì! Chưa cười thì cười lên một cái cho đại gia!”. Nghĩ vậy, nàng hần tới mức ngứa cả răng. Thật giận tại sao khi đó lại đáp ứng hần. Mỗi ngày đều phải cười đối với đồ vô sỉ này, thật sự còn khổ hơn cả việc giết chết nàng.

Hạ Văn Đãng giải vây nói:

- Được rồi, mọi người đều đã mệt mỏi, vậy trước hết cứ nghỉ tạm một lúc đi.

Triệu Tử Văn mỗi mệt cả thể xác và tinh thần, hôm nay không muốn ầm ĩ với Đại tiểu thư. Nhớ tới lúc tiễn mình, Bảo Nhi khóc như mưa, ôm chặt lấy mình, nhớ ánh mắt thâm tình của nàng khiến trong lòng hần cảm thấy thật ấm áp.

Mấy ngày trước đây, Triệu Tử Văn định xong ký hiệu phẩm bài của cửa hàng độc quyền cũng như chiến lược và phương châm, nhưng không ngờ lại bị phu nhân yêu cầu đến Hàn Sơn Tự với thiếu gia bá phật, đành phải nói Bảo Nhi tuyển dụng vài nữ tử làm hài, gia tăng dây chuyền sản xuất, còn phải sửa lại biển hiệu thành cửa hàng độc quyền Tử Vũ Hiên. Còn nhiệm vụ khai thác thị trường đương nhiên là chờ hần quay về mới làm.

Có lẽ một đường xe ngựa xóc nảy, mấy người Triệu Tử Văn đều cảm giác rất mệt mỏi, cực kỳ buồn ngủ, liền dựa vào vách thuyền ngủ hết...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ngàn Năm

Ánh trăng dần khuất, tiếng quạ đen không ngừng vang lên, sương muối đầy trời, trên sông đèn câu của thuyền chài lấp lóe, Triệu Tử Văn lúc này đứng ở đầu thuyền, nhìn ngắm sóng nước nơi xa, đèn câu của thuyền chài thật chói mắt, gió thu lạnh lẽo nhẹ nhàng mơn man mặt nước, cây cỏ thụ bên bờ sông khẽ lay động, thêm vào tiếng quạ đen kêu khiến cảnh tượng Tùng Giang vô cùng thê lương, Triệu Tử Văn hiện tại cảm thấy quang cảnh này rất quen, dường như đã gặp qua ở đâu đó nhưng nhất thời không thể nghĩ ra.

Đêm dài, trăng sáng, sương lạnh khắp nơi. Không gian yên tĩnh, khiến cảm giác của Triệu Tử Văn trở nên rất nhạy bén, khí lạnh đêm khuya ngấm tận xương cốt, từ bốn phương tám hướng bao trùm chiếc thuyền của Triệu Tử Văn, khiến cho hắn như cảm thấy khắp nơi đều tràn ngập sương khói.

- Đông..

Tiếng chuông từ Hàn Sơn Tự theo không khí truyền tới một tiếng thanh thoát. Đứng trong không gian lạnh giá, nghe thấy tiếng chuông kia, Triệu Tử Văn như người đang trầm ngâm trong mộng đẹp, mơ hồ, buồn ngủ bị đánh vào tâm khảm, tiếng chuông trầm nặng khiến lòng hắn sâu càng thêm sâu, cũng kinh ngạc không ngừng.

Hắn không thể tin, hướng mắt nhìn ra xa, không biết tìm kiếm điều gì, sau khi thấy mục tiêu mới rõ đó là một tảng đá lớn dùng để xây thành cổ, cao hơn mười thước, khá đồ sộ, nhưng hắn nhìn không phải tường thành, mà cái cửa thành to lớn, dưới ánh sáng của đèn câu chiếu rọi, hắn thấy rất rõ, hắn cảm thấy rất kích động, thành Cô Tô, trong lòng hắn thầm run rẩy.

Ngắm lại cảnh trăng, sông, sương đầy trời, gió, đèn câu trên thuyền chài, và hắt, trong lòng hắt thẫm run rẩy, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Vì sao tình cảnh này lại xuất hiện trên người ta, ai là Trương Kế? Ta là ai?

- Đông..

Tiếng chuông trong trẻo kia lại lần nữa vang lên

- Khách quan, thuyền sắp cập bến, không cần phải sốt ruột.

Lão già chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền nghe thấp thoáng hắt hô gì đó, nghĩ rằng hắt sốt ruột muốn cập bờ, liền khuyên giải, an ủi.

Sắp cập bến? Triệu Tử Văn cười khổ không nói, tình cảnh này không nên xuất hiện với hắt, thi nhân Trương Kế đâu, tại sao ta lại phải đi vào thế giới này, lại phải nhận tình cảnh này, hắt buồn bã, nhớ tới một cảnh tượng, trong lòng không khỏi cảm khái:

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền....

(Dịch thơ:

Trăng tà tiếng quạ kêu sương

Lửa chài cây bến sầu vương giấc hồ

Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn)

(người dịch: Tản Đà)

- Hay, thật là một bài thơ thiên cổ, công tử quả thật tài cao.

Lão già chèo thuyền kính nể ôm quyền, chấp tay kính cẩn.

Triệu Tử Văn chưa xót cười, không nói gì, thủ thi này vốn không phải hắt làm ra, thi nhân Trương Kế mới chân chính là người tài cao, nhưng hắt lại không biết ở thế giới này, người này có xuất hiện qua hay chưa.

- Hạ Văn, người làm sao vậy?

Không biết Hạ Bình đã tỉnh từ khi nào, tay dụi dụi con mắt buồn ngủ nhẹ nhàng đến bên cạnh hắt, hỏi.

Triệu Tử Văn ảm đạm lắc lắc đầu:

- Ta không sao, chỉ là nhớ lại chút sự tình mà thôi.

Hạ Bình nhìn ánh mắt thản nhiên lại chất chứa ưu thương của hãn, nhìn bóng dáng hãn đứng dưới ánh trăng sáng tỏ, con người lóe ra ánh sáng thản nhiên, lại nhớ tới thủ thi mà hãn vừa đọc, ngắm lại cảnh đêm xinh đẹp nơi đây mà trong lòng lặng yên, trầm ngâm.

Triệu Tử Văn đứng ở đầu thuyền, con thuyền nhỏ lẳng lẳng đi tới, gió lạnh vi vu thổi bên tai, sóng nước lay động khiến ánh sáng đèn như rã rời, tiếng chuông đã không còn vang lên. Hãn rất bàng hoàng, rất mê man, vì sao hãn phải xuyên qua ngàn năm, chẳng lẽ chính là để hãn nhìn thấy cảnh đêm xinh đẹp này, chẳng lẽ hãn là thể thân của Trương Kế, hãn không cam tâm, lại thét lớn:

- Ta là Triệu Tử Văn, không phải Trương Kế, nhanh, cho ta trở về. Ta không phải Trương Kế !!!!

- Trương Kế là ai?

Hạ Bình thấy Hạ Văn thần sắc tiêu điều, đến tột cùng không hiểu hãn suy nghĩ gì, liền quan tâm hỏi.

Trương Kế? Thi nhân kia? Triệu Tử Văn không nói gì, cười khò.

- Ào...ào

Ban đêm tĩnh lặng, chỉ có hương hoa thanh nhã, hãn lại nhìn về phía xa, nhìn chiếc cầu cong cong đơn độc khổng lồ dần hiện ra trước mắt, hãn lẩm bẩm nói:

- Đây là Phong Kiều Tô Châu phải không?

Hạ Bình nghĩ Triệu Tử Văn hỏi mình, gật đầu nói:

- Đúng là Phong Kiều Tô Châu, ta đã từng nghe tiểu thư nói qua.

Nghe nói, Phong Kiều là nơi vận tải đường thủy rất tấp nập, hai bên bờ có hàng cây phong cổ thụ. Trời cuối thu, lá thu cháy đỏ như lửa, gió thổi hàng cổ thụ lay động như mỹ nữ múa hát, tiêu sái nhân gian, nhưng trời đêm lại lạnh lẽo, ngàn năm nữa sẽ không còn lại dù chỉ một dấu chân, Triệu Tử Văn lại nghĩ tới một bài ca, hãn khàn khàn hát:

- Đái tẩu nhất trần ngư hỏa nhượng tha ôn noãn ngã đích song nhãn, lưu hạ nhất đoạn chân tình nhượng tha đình bạc tại phong kiều biên, vô trợ đích ngã dĩ kinh sơ viễn na phân tình cảm, hứa đa niên dĩ hậu tài phát giác hựu

hồi đảo nhĩ diện tiền, lưu liên đích chung thanh hoàn tại sao đả ngã đích vô miên, trần phong đích nhật tử thủy chung bất hội thị nhất phiến vân yên, cửu vi đích nhĩ nhất định bảo tồn trú na trương tiểu kiểm, hứa đa niên dĩ hậu năng bất năng tiếp thụ bỉ thử đích cải biến, nguyệt lạc ô đề tổng thị thiên niên đích phong sương, đào thanh y cựu bất kiến đương sơ đích dạ vãn, kim thiên đích nhĩ ngã chấm dạng trọng phục tạc thiên đích cố sự, giá nhất trương cựu thuyền phiêu năng phủ đăng thượng nhĩ đích khách thuyền.

- Nguyệt lạc ô đề tổng thị thiên niên đích phong sương, đào thanh y cựu bất kiến đương sơ đích dạ vãn...

(Ca khúc: Đào Thanh Y Cựu, mời các bạn thưởng thức tại đây:

<http://mp3.zing.vn/mp3/nghe-bai-hat/Dao-thanh-y-cuu.IW6986A7.html>)

Hạ Bình trước mắt cảm thấy mơ hồ, nàng thấp giọng thì thào:

- Đẹp quá, cảnh đẹp quá, ai có thể chịu được ngàn năm thời gian, có lẽ chỉ trăm năm đã trở thành bụi đất.

Triệu Tử Văn khước mắt ướt ướt, chỉ có hãn mới có thể hiểu được sự đau xót của chính mình, xuyên qua ngàn năm, sóng nước ngàn xưa, trời đêm vẫn vậy.

Chú Thích:

Giai thoại về bài thơ Phong Kiều Dạ Bạc

Minh Tâm

(tổng hợp)

Chùa Hàn San ở Tô Châu là một chùa không lớn lắm, thế nhưng chùa lại khá nổi tiếng. Đó là nhờ ở bài thơ Phong Kiều Dạ Bạc của Trương Kế:

Phong Kiều Dạ Bạc

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên,

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên.

Cô Tô thành ngoại Hàn San tự,

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.

Dịch nghĩa:

Cầu phong, đêm neo thuyền

Trăng lặn, quạ kêu, sương đầy trời

Cây phong bên sông, ánh đèn chài, trước giấc ngủ buồn

Ngoài thành Cô Tô là chùa Hàn Sơn

Nửa đêm tiếng chuông vọng đến thuyền khách.

Nhiều nhà thơ, nhà nghiên cứu Việt nam đã dịch thơ như sau:

Bản dịch của Tản Đà:

Trăng tà tiếng quạ kêu sương

Lửa chài cây bến sầu vương giấc hồ

Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn

Tuy bài thơ rất hay, có cảnh, có vật, có âm thanh... nhưng nhiều người đã đặt 3 nghi vấn như sau:

Nghi vấn 1:

Câu số 1:

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên: liệu có con chim quạ nào mà kêu vào lúc trăng lặn hay không? Từ đó, có nhiều nhà nghiên cứu cho biết có thể ô đề là tên một địa danh và câu thơ phải viết lại là:

"Nguyệt lạc Ô Đề sương mãn thiên" thì mới đúng.

Thuyết này có nhiều người phản đối vì cho rằng quạ vẫn có thể kêu ban đêm như thường tuy là ít thấy.

Nghi vấn 2:

Câu số 2:

Giang phong, ngư hỏa đối sầu miên

Lại có nhà nghiên cứu cho rằng giang phong và sầu miên không có nghĩa là sông, cây phong, buồn và ngủ, mà cũng là những địa danh.

Giang Phong là viết tắt của Giang Thôn Kiều và Phong Kiều, Sầu Miên là núi Sầu Miên.

Do đó câu thơ phải viết lại:

Giang Phong ngư hỏa đối Sầu Miên

Thuyết này cũng bị phản đối vì ở Tô Châu đất đai bằng phẳng không thể có núi Sầu Miên được (người viết bài này đã may mắn có dịp thăm chùa Hàn San ở Tô Châu thì cũng có cùng một nhận xét như vậy, do đó nếu có bức tranh nào vẽ cảnh chùa Hàn San mà nằm bên sườn núi thì họa sĩ đã vẽ... trật lất). Ngoài ra, nếu xét về âm điệu của bài thơ thì chữ sầu miên có nghĩa là buồn không ngủ được thì đặc sắc hơn nhiều so với nếu sầu miên là một địa danh.

Nghi vấn 3:

Câu cuối cùng:

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền

Ngay cả nhà thơ Đỗ Phủ cũng chê câu này là không thực tế vì làm gì mà lại nghe được chuông chùa vào lúc nửa đêm.

Để giải thích điều này, người ta hay truyền tụng một giai thoại như sau:

Trương Kế đến chơi gần chùa Hàn San và ngẫu hứng làm được hai câu thơ đầu của bài Phong Kiều Dạ Bạc:

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên,

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên.

Tới đó thì nhà thơ “bí” tìm không ra hai câu nữa.

Trong khi đó trong chùa Hàn San có một vị sư già, đêm nay sư không ngủ được và cũng làm được hai câu thơ:

Sơ tam, sơ tứ nguyệt mông lung,

Bán tự ngân câu, bán tự cung.

Nghĩa là:

Mông ba mông bốn trăng mờ

Nửa đường móc bạc nửa như cung trời

Rồi thì sư cụ cũng “bí” giống như Trương Kế.

Chú tiểu thấy vậy mới hỏi: Bẩm sư phụ, vì sao ngài không được vui. Nhà sư mới cho chú tiểu biết về tâm sự đang “bí” thơ của mình.

Chú tiểu ra nhà sau, chợt nhìn thấy bóng trăng dưới hồ mà sáng tác được hai câu thơ. Chú trình lại với sư phụ. Đó là:

Nhất phiến ngọc hồ phân lưỡng đoạn,

Bán trầm thủy để, bán phù không.

Nghĩa là:

Một bình ngọc trắng chia hai

Nửa chìm đáy nước nửa cài từng không

Sư cụ vỗ tay hoan hỉ, đúng là thiên tài, và bài thơ đã đầy đủ

Sơ tam, sơ tứ nguyệt mông lung,

Bán tự ngân câu, bán tự cung.

Nhất phiến ngọc hồ phân lưỡng đoạn,

Bán cầm thủy đế, bán phù không.

Lúc đó đã nửa đêm, sư dạy chú tiểu đánh chuông để tạ ơn đức Phật về sự hoàn thành bài thơ.

Tiếng chuông vọng đến thuyền của Trương Kế gợi ý cho ông ta làm thêm hai câu thơ cuối của bài thơ:

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.

Nhờ tiếng chuông nửa đêm này mà ta có bài thơ nổi tiếng của Trương Kế.

Để kết luận: người viết bài này chỉ ghi lại những nghi vấn chung quanh một bài thơ cổ rất nổi tiếng và xin để bạn đọc tự tìm hiểu sự đúng sai của người đọc, người dịch... Thật ra, chỉ có Trương Kế sống lại thì mới trả lời đúng ba nghi vấn văn chương kể trên. Chỉ có một nhận xét của chúng tôi ở đây là: một nhà thơ không cần làm nhiều thơ mà chỉ cần làm một bài cho thiệt hay như bài Phong Kiều Dạ Bạc của Trương Kế trên đây, như thế là đã đủ nổi tiếng muôn đời rồi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hoang Đường

Đi qua chiếc cầu đá là một ngõ nhỏ, đứng ở trên Phong Kiều có thể thấy được mái ngói xanh của Hàn Sơn Tự giữa rừng, trong viện thanh tùng thúy bách, khúc kính thông u.

Lúc này bốn người Triệu Tử Văn đã tới trước cửa Hàn Sơn Tự, Hạ Vân thì ở lại dưới chân núi trông hành lý.

Chính điện của Hàn Sơn Tự, bên ngoài có năm gian, bên trong có bốn gian, chiều cao khoảng 12. 5 mét. Phía trên là đỉnh núi sừng sững. Sân tự có một đỉnh đồng nghi ngút hương khói, dòng người qua lại tấp nập.

Hạ Văn Đăng nói với Triệu Tử Văn:

- Ta và Đại tiểu thư vào bái phật, người và Hạ Bình chờ ở bên ngoài.

Triệu Tử Văn biết thiếu gia đi bái phật cầu sang năm lên kinh trúng cử, còn Đại tiểu thư....

Hắn nhìn Đại tiểu thư cười xấu xa...

Đại tiểu thư đương nhiên biết hắn cười cái gì, khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Cười cái gì !!

- A, là ta mừng cho Đại tiểu thư

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đại tiểu thư mau vào đi, ta ở đây chúc phúc cho Đại tiểu thư sớm ngày vu quy.

- Hừ

Đại tiểu thư bị tên thư đồng này mỗi ngày chọc giận đã mất đi vẻ cao ngạo và bình tĩnh ngày xưa, nàng dậm chân, rồi đi theo Hạ Văn Đăng vào tự.

- Hạ Văn, chúng ta đi quanh ngắm cảnh, được không?

Hạ Bình thấy thiếu gia và tiểu thư đã đi vào, liền kéo tay áo Triệu Tử Văn nói.

- Uhm

Triệu Tử Văn cũng thấy đứng ở đây chờ cũng vô vị liền gật đầu:

- Chúng ta đi nơi khác xem.

- Hạ Văn, chúng ta đi sang bên kia

Hạ Bình kéo tay áo Triệu Tử Văn chạy về phía gác chuông.

Ở địa phương này, phía sườn nam có một tòa đình có sáu chóp, Triệu Tử Văn nhìn nhìn, chỉ sợ rằng “tiếng chuông nửa đêm” mà thiên hạ nghe thấy là từ gác chuông này, nơi này không có nhiều người, đại đa số mọi người tới đây là để bái phật, nơi này chỉ có một thứ đáng chú ý, chính là một lão đạo sĩ tóc bạc, lão ngồi trước một cái bàn nhỏ, trên bàn có viết hai chữ Nhân Duyên bên cạnh đặt hai ông trúc có rất nhiều thăm nhân duyên.

Thấy Hạ Bình kéo mình tới đây, Triệu Tử Văn có chút bực mình, cô bé này chạy tới đây làm gì, không phải là muốn tới rút vài cái thăm nhân duyên chứ?

Khuôn mặt Hạ Bình có chút ửng hồng, cúi đầu nói với lão đạo sĩ:

- Đạo trưởng, ta muốn rút thăm.

Lão đạo sĩ gật gật đầu:

- Được, một trăm văn một cây thăm

Sau đó lão giải thích hàm nghĩa của Nhân Duyên:

- Nhân Duyên Ký phân ra làm hai vế trên và dưới, Hàn Sơn Tử mỗi ngày không có hơn trăm thì cũng cả ngàn người tới cúng bái, nhưng thăm nhân duyên thì chỉ người hữu duyên mới rút được.

Nghe lão đạo sĩ giải thích mơ hồ, Hạ Bình và Triệu Tử Văn cũng không hiểu rõ ràng, cái gì gọi là ... nhân duyên ký, rõ ràng chỉ là thí nghiệm xem hai người có thể rút ra hai vế trên dưới hay không, có duyên phận hay không đâu có liên quan, lão đạo sĩ này thật là đồ lừa đảo.

Hạ Bình khuôn mặt ửng đỏ, lấy túi bạc bên hông đưa cho lão đạo sĩ một thỏi nhỏ, rồi cúi thấp đầu, trộm nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Hạ Văn, người cũng rút một cái đi, dù sao cũng là trò vui ...

Lão đạo sĩ cười cười, đem ký đặt trước mặt hai người.

Triệu Tử Văn cũng thấy đây chỉ là trò giải trí mà thôi, hăn vốn không mê tín, tùy tiện rút ra một cái trúc ký, nhìn trên mặt đọc:

- Phong noãn đan tiêu thanh điều đối vũ

Đây có phải là vế trên của Nhân Duyên Ký? Trong lòng hăn không khỏi bồn chồn, nhiều ký như vậy, không thể tất cả đều là vế dưới chứ? nếu là liên đối nhân duyên thì quả tên đạo sĩ này nếu không có vài phần tài học, hăn sẽ không thể nghĩ ra nhiều vế dưới như vậy....

Thấy Triệu Tử Văn đã rút ký, Hạ Bình vội vàng đi tới, do dự một lúc rồi rút ra một cây, nàng chậm rãi đọc mặt ký:

- Nhật dung thúy bách báo kính sơ khai

Nàng len lén nhìn ký của Hạ Văn....

- A...

Nàng kêu thành tiếng, cái này không phải đúng là nhân duyên sao. Lòng nàng mừng rỡ, cúi đầu, vành tai chốc lát đã đỏ hồng.

Không phải trùng hợp như vậy chứ? Triệu Tử Văn nhìn ký trong tay Hạ Bình, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, lão đạo sĩ này không phải chỉ có vài câu đối, nhiều câu đối như vậy, như thế nào mà hai người lại bốc phải? Hăn không phải người thuộc chủ nghĩa phong kiến, tự nhiên không tin cái gọi là Nhân Duyên Ký này.

- Hạ Bình, tại sao người lại chạy ra đây

Triệu Tử Văn và Hạ Bình nghe thấy thanh âm Đại tiểu thư liền ngoái lại phía sau, thấy Đại tiểu thư và Thiếu gia đã tới, có lẽ đã bái phật xong, Triệu Tử Văn cười nói:

- Đại tiểu thư có cầu như ý lang quân không ...

- Không cần người quản

Đại tiểu thư khẽ hừ một tiếng, rồi nhìn Nhân Duyên Ký trong tay Hạ Bình, nàng nhìn Hạ Bình triêu đùa:

- Thế nào? Giờ không phải là chỉ mình Đại tiểu thư ta muốn lập gia đình phải không...

Hạ Bình như con nai sợ đạn, vội vã giấu Nhân Duyên Ký ra sau lưng, nàng liếc nhìn Triệu Tử Văn rồi nói:

- Tiểu thư, ta không có, chỉ là đi chơi một chút thôi.

Đại tiểu thư cười âm ảm, nhưng khi nàng thấy Nhân Duyên Ký trong tay Triệu Tử Văn, đầu tiên là cả kinh, sau đó nghĩ tới cái gì, liền nghiêm mặt nói với Hạ Bình:

- Chỉ là phường thuật sĩ lừa gạt, người đừng tin là thật.

Triệu Tử Văn đương nhiên biết ý tứ của Đại tiểu thư, liền trêu đùa:

- Nếu Đại tiểu thư không tin, chúng ta thử rút xem

- Rút thì rút, ta cũng không tin mấy thứ này.

Đại tiểu thư cười, lại trở lại bộ dáng cao ngạo ngày xưa.

- Ta cũng rút

Hạ Văn Đăng ở bên cạnh nghe họ nói chuyện cũng hiểu nguyên do trong đó, hẳn cũng không muốn tiểu thư đồng xinh đẹp này lại để cho lang sói như Hạ Văn... ăn mất, biết đâu hẳn lại rút trúng thăm giống như Hạ Văn.

Hạ Văn Đăng rút một cái, lật mặt Ký nhẹ giọng ngâm:

- Hạo nguyệt miêu lai song ảnh nhạt

Độc xong hẳn không tìm nổi, thở dài:

- Cái gì mà Nhân Duyên Ký, căn bản là không linh.

- Các người không tin thì đừng rút

Lão đạo sĩ nhin thật lâu, rốt cục tức giận nói.

Thấy lão đạo trưởng như vậy, Triệu Tử Văn cười nói:

- Đạo trưởng đừng nóng giận, bọn họ nói chơi mà thôi.

Đại tiểu thư đem trúc ký nắm trong tay, nhưng chần chừ không xem, Triệu Tử Văn thấy vậy sắc mặt có chút xem thường, không phải chỉ là một cái Ký thôi sao, sao lại không dám đọc, hẳn liền tiến lên một bước:

- Nếu Đại tiểu thư không dám đọc, để ta đọc dùm người.

Triệu Tử Văn nói xong liền chìa tay ra lấy, Đại tiểu thư thấy bàn tay to đột nhiên đưa tới, nàng cả kinh, cánh tay ngọc giơ lên cao, thuận thế ném trúc ký lên không, trúc ký xẹt qua không trung rơi phịch một cái trên mặt đất, trùng hợp lại ngửa mặt ký lên, cả bốn người đồng thời nhìn lại:

- Nhật dung thúy bách, bảo kính sơ khai....

Bốn người hoàn toàn ngây người, Đại tiểu thư mặt đỏ bừng, không biết xấu hổ hay tại sao, nàng dậm chân, quay lại mắng lão đạo sĩ:

- Đồ giang hồ bịp bợm!

Nói xong liền chạy ra ngoài.

Lão đạo sĩ đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

- Nhân Duyên Ký vốn chỉ có hai vế, có thể là lão phu lẫn lộn...

- Đại ca, lần sau người cẩn thận kéo tai nạn chết người.

Triệu Tử Văn lau trán, thật là may mắn, nếu mình cùng Hạ Bình sau này nhân duyên hoàn hảo, lại cùng cả vị Đại tiểu thư này không phải cao thấp Hạ phủ sẽ giết mình sao.

Lão đạo trưởng ngượng ngùng vò vò đầu, thật kỳ lạ, hôm trước còn kiểm tra, hôm nay thế nào lại thừa ra một cái.

Triệu Tử Văn thấy lão đạo sĩ cũng không phúc hậu gì, sợ rằng không chỉ có năm sáu cái Nhân Duyên Ký giống nhau, hấn tức giận nói:

- Người nghĩ thư đồng có thể thành thân cùng tiểu thư sao? Người không phải chỉ là kẻ lừa đảo sao? Bốn trăm văn kia ta không cho người nữa.

- Lừa đảo?

Lão đạo sĩ không hiểu tên tiểu thư đồng này nói gì, nhưng ngẫm lại, thư đồng ghép đôi với tiểu thư. Thật sự là hoàng đường, hấn cười khổ:

- Thôi, hôm nay là lão phu sai lầm, bốn trăm văn tiền kia cứ quên đi...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Thần Tăng

Hạ Bình hé miệng cười khẽ, Hạ Văn này thật là sẽ tìm cơ hội chiếm tiện nghi, lại tưởng tượng đến vừa rồi một ký xứng hai ký, trong ánh mắt nàng thoáng lộ vẻ thất vọng, nhin không được thở dài, thấp giọng lầm bầm: “ Nếu là tiểu thư rút được liên đối khác thì tốt rồi.”

- “ Hạ Bình, người đang suy nghĩ gì vậy? “, Hạ Văn Đăng thấy nàng không theo kịp, liền quay đầu lại hỏi.

- “ Nga, đã biết “, Hạ Bình nghĩ lại, mình không phải xứng trên sao, liền cao hứng nhảy dựng lên, đuổi theo cho kịp.

Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng tìm nửa ngày, cũng không thấy cái bóng của Hạ Vũ Tình, Triệu Tử Văn hỏi: “ Đại tiểu thư bỏ đi đâu, sẽ không phải bị trở ngại gì chứ.”

Hạ Văn Đăng trừng mắt liếc hẩn một cái: “ Tiểu tử người có thể nói một chút lời may mắn hay không? “

- “ Tiểu thư ở đằng kia “, Hạ Bình chỉ vào dưới tán cây ngô đồng phía xa nói.

Triệu Tử Văn nhìn theo hướng Hạ Bình chỉ, dưới tán cây ngô đồng trăm năm, một đám lão giả vây quanh, mà đại tiểu thư đang ở trong đám người này. Nàng mặc áo trắng, mái tóc búi cài ngọc trâm trắng, dáng người thon dài đầy đặn ở trong đám người hiện ra rõ rệt như hạc trong bầy gà, chỉ cần thoáng nhìn là có thể phát hiện ra nàng.

- “ Đại tiểu thư như thế nào người lại một mình chạy tới đây? “, Triệu Tử Văn đi đến bên người nàng, nhìn nàng cười xấu xa nói.

- “ Hừ...”, Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng không thèm để ý đến hẩn, nghĩ đến cái nhân duyên ký kia, trong lòng nàng không khỏi có chút tư vị, sao

lại cùng tên hạ lưu này có duyên, thật là quá buồn cười.

Triệu Tử Văn thấy nàng không để ý tới mình, cũng không biết nàng đang nhìn những thứ gì. Hắn rướn thân lên cao ngất, hướng mắt liếc vào trong một cái, chỉ thấy một lão hòa thượng, thân khoác chiếc áo cà sa lụa màu hồng, ánh mắt khép hờ, im lặng ngồi trước cái cây, kỳ quái là đỉnh đầu bốc khói, dường như đang luyện khí công. Hắn thấy đám người vây lại xem, đại bộ phận là những lão giả tuổi tác khá cao, trong ánh mắt họ tràn đầy vẻ sùng kính.

- “ Cao tăng, có thể nào ban thưởng tiên đan cho ta không? “, một vị lão giả đứng đầu ở gần nhất nói.

Cao tăng chậm rãi mở to mắt, không nhanh không chậm nói: “ Ta muốn những thứ đó người mang đến cả chưa?”

- “ Đã mang đến “, lão giả gật đầu, lấy từ trong người ra một xấp ngân phiếu, “ Đây là toàn bộ gia sản của đệ tử, hy vọng cao tăng có thể giúp ta thành tiên”.

Ta ngất! Lão nhân này điên rồi hay là choáng váng, đem toàn bộ gia sản cho hắn, đến lúc đó người uống gió Tây Bắc mà sống đi a. Triệu Tử Văn oán hận mắng: “ Cạo hết tóc giả làm cao tăng, thật sự chỉ là con sói đội lốt cừu.”

- “ Tiểu tử người không muốn sống nữa hay sao, ngay cả thần tăng cũng dám vũ nhục “, Triệu Tử Văn nói chuyện âm thanh không lớn, chỉ có Hạ Văn Đăng đứng cách gần hắn nhất nghe thấy. Hạ Văn Đăng thấy hắn ngay cả cao tăng cũng dám mắng, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Triệu Tử Văn thở dài thật sâu, không ngờ ngay cả thiếu gia cũng đều rất tin tưởng, xem ra ở thời đại phong kiến này tư tưởng có chút nghiêm trọng.

Hạ Bình cũng lấy làm tò mò cúi xuống nhìn, chỉ thấy đỉnh đầu trọc bốc khói, vội hô lớn: “ Người nhìn xem đỉnh đầu hắn có khí xông lên, có phải hay không muốn phi thăng”.

Triệu Tử Văn quay người xem thường, nha đầu kia cái gì cũng đều không hiểu, cảm giận nói: “ Không phải là mấy cây hương thôi.”

Hừ! Mọi người nghe thấy âm thanh của thư đồng, cùng dùng mũi hừ mạnh một tiếng, quay đầu lại, dùng ánh mắt đầy sát khí liếc nhìn Triệu Tử

Văn một cái...

Triệu Tử Văn lau trán đổ mồ hôi lạnh, hăn vốn tưởng cân nhắc tăng âm thanh lên, nhân lúc lơ đãng làm cho mọi người nghe được huyền cơ trong đó, nhưng lại không nghĩ tới bọn họ “ trúng độc “ sâu như vậy, chẳng những không nhận ân tình, lại còn tỏ vẻ hung thần ác sát...

Hạ Vũ Tình tuy không phải loại người tin phật, nhưng cũng không dám vũ nhục thần tăng, lại thấy hăn da mặt dầy như vậy, lạnh lùng nhìn hăn một cái: “ Xem người từ sau còn dám nói năng lung tung nữa không?”.

Hạ Văn Đăng mắt trắng dã, vừa rồi nói với hăn đừng gây chuyện, tiểu tử này vẫn là không nghe, lại đánh cũng không đánh lại nhiều người như vậy, mà Hạ Bình lại còn mím môi đỏ mọng thầm cười trộm. Hạ Văn lão yêu này làm chút chuyện không giống người thường a.

Lão hòa thượng kia tựa hồ cũng nghe thấy Triệu Tử Văn nói chuyện, hăn thong thả đứng dậy, đứng thẳng bước về phía trước một bước, trong nháy mắt làn khói nhẹ kia đột nhiên biến mất. Triệu Tử Văn nhìn thấy thế thâm kinh ngạc, như thế nào lại không có? Không lẽ thật sự là thần tăng đây sao...Lý do thoái thác vừa rồi của hăn tự nhiên là sụp đổ, những lão giả kia bội phục khấu đầu.

Triệu Tử Văn suy nghĩ một lát đương nhiên là vẫn không tin, buồn bực ngẩng nhìn lão giả đó. Nếu là người trẻ tuổi, có lẽ còn có thể đem bọn họ đánh tỉnh lại, nhưng lão nhân kia nếu đánh, chỉ sợ mấy quyền sẽ chết, chỉ thêm buồn mệt. Hăn thấy lão hòa thượng kia trong mắt thường ánh lên vẻ tham lam, ở mặt ngoài lại giả tạo bộ dáng ôn hòa, trong lòng thầm tức giận, nhìn lão hòa thượng này ngượng ngùng cười, tròng mắt vừa chuyển, chợt nghĩ tới điều gì đó, vội vàng bỏ đi.

- “ Hạ Văn, người muốn đi đâu?”, Hạ Văn Đăng thấy hăn muốn bỏ đi liền hỏi.

Triệu Tử Văn cũng không thềm quay đầu lại, nói: “ Ta muốn đi mua chút đồ, sẽ lập tức trở về “.

Hăn bây giờ chạy đi kiếm vật gì vậy, sẽ không lại đi vớ vẩn a, Hạ Văn Đăng không khỏi lắc đầu.

- “ Lão bản cho ta ít tiền giấy “.

- “ Thiếu gia, Hạ Văn mua tiền giấy làm gì? “, Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn ở trước cửa chánh điện, lại chỗ tiểu thương kia mua một xấp tiền giấy, kì quái nói.

- “ Có thể là hẩn đi thắp hương lễ phật thì sao?”, Hạ Văn Đăng vừa nói xong, liền thấy thư đồng theo hướng mình đi tới, ngạc nhiên nói :” Tiểu tử người không đi chính viện bái phật, chạy tới nơi đây làm gì?”.

“ Chẳng lẽ Hạ Văn muốn chúng ta cùng đi sao?”, Hạ Bình thầm nghĩ trong lòng, nhin không được khuôn mặt liền đỏ lên, cúi cái đầu nhỏ, thẹn thùng nhưng lại làm cho Hạ Văn Đăng cảm thấy mơ hồ, nàng như thế nào đột nhiên đỏ mặt?

Chỉ thấy Triệu Tử Văn kia cũng chưa đi tới, mà là lén lút chạy tới phía sau cây ngô đồng. Hẩn trốn ở phía sau cây, len lén nhìn những lão giả kia vài lần, chỉ thấy bọn họ cúi đầu cúng bái, không hề nhìn thấy hẩn. Hẩn lặng lẽ ngó đầu tìm kiếm, nhìn phía sau lão hòa thượng ngồi ở trước, lên tiếng mắng: “ Quả nhiên là kỹ xảo nhỏ này, sau lưng cắm mấy cây hương liền tự xưng thần tiên”.

- “ Tiểu tử này lại muốn làm gì?”, Hạ Văn Đăng vẫn luôn nhìn hẩn chăm chăm, thấy hẩn trốn ở phía sau cây kia, khẳng định lại định quấy rối.

Hạ Vũ Tình cũng hướng Triệu Tử Văn nhìn lại, lạnh lùng nói: “ Đồ vô sỉ kia, mỗi ngày đều chỉ biết gây rắc rối, cũng không biết hẩn đến cuối cùng muốn làm cái gì?”.

Triệu Tử Văn khóe miệng khẽ nhếch mang theo nụ cười xấu xa, đem giấy tiền cầm trong tay len lét vút đến phía sau lão hòa thượng kia, sau đó liền lặng lẽ quay trở lại, động tác này liền mạch dứt khoát, không hề khiến cho lão giả đang cúi lạy để ý.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Huyền Cơ

Gặp Triệu Tử Văn đi trở về, Hạ Văn Đăng tức giận mắng: “ Tiểu tử ngươi đem tiền giấy ném tại phái sau thần tăng làm gì?”

Triệu Tử Văn cười hắc hắc: “Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết”.

Hạ Bình cùng Hạ Vũ Tình nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của hắn, tự nhiên biết không có chuyện tốt lành gì, nghĩ tới hắn đem giấy tiền vứt ở phía sau thần tăng, cũng không biết tại sao hắn lại làm như vậy.

- “A! Như thế nào lại có mùi đốt giấy cũ? “. Cũng không biết là ai kêu trước hết, mọi người theo bản năng dùng mũi ngửi, mùi giấy đốt kia ngày càng đặc hơn thập phần cay mũi, không kìm nổi ho khan vài tiếng.

- " Ừm ", lão hòa thượng kia vẫn như cũ không hề sợ hãi, chậm rãi mở to mắt, hắn cũng dùng mũi hít hít, lạnh nhạt nói: " Có thể là chùa miếu ở đây đốt giấy tiền hay không".

- " Ai nha, thần tăng, y phục của người bị cháy ". Cũng không biết người nào phát hiện trước hết, chỉ thấy sau áo cà sa của thần tăng phát hỏa lên, hừng hực thiêu đốt, thế lửa rất mãnh liệt.

- "A", thần tăng cảm giác được lửa nóng ở phía sau, giống như kim đâm vào mông vôi vàng nhảy dựng lên. Bộ dáng ôn hòa, bình tĩnh vừa rồi liền biến thành sợ hãi, lo lắng. Hắn trực tiếp hướng tới phí bên trong chùa phóng đi, nhất định là đi tìm nguồn nước.

Mọi người im lặng nửa ngày, nhất thời bị sợ ngây người..." Có phải hay không là người gây ra chuyện tốt này?", các vị lão giả tin tưởng làm sao đột nhiên phía sau thần tăng lại bốc cháy, nhất định là do tiểu tử này làm chuyện tốt, cùng giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Triệu Tử Văn mặt không lộ vẻ gì, cũng không trả lời bọn họ, mà lại thở dài thật sâu: " Kỳ thật ta cũng giống vị thần tăng này."

- " Nếu người là thần tăng, chúng ta chính là thần tiên rồi", vài vị lão giả nổi giận nói.

- " Ta xem chúng ta vẫn nên cách xa tiểu tử này một chút ". Hạ Văn Đăng thấy hấn làm nhiều người tức giận, đi giúp hấn cũng không phải, đành nhìn Hạ Vũ Tình cùng Hạ Bình nói.

- " Chỉ biết gây họa, ta thật muốn một đao chém hấn", Hạ Vũ Tình cười tức giận, mặt ửng đỏ nói, mắng xong liền cùng Hạ Văn Đăng bỏ đi. Cũng là Hạ Bình vẫn không hề động, lẳng lặng đứng bên cạnh Triệu Tử Văn.

- " Nếu mọi người không tin, ta liền biểu diễn cho mọi người xem ". Hấn không thèm để ý tới lão đầu dùng ánh mắt giết người nhìn hấn, trực tiếp đi tới dưới tàng cây ngô đồng, đặt mông ngồi ở vị trí lão hòa thượng ngồi trước kia.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nhạt vài tiếng, giả vờ một bộ dáng lạnh nhạt giống lão hòa thượng kia, lại thấy khói xanh nhàn nhạt từ đỉnh đầu hấn bay lên...

Mọi người nhất thời kinh sợ, chẳng lẽ cũng là một vị thần tăng? Nhưng hấn tuổi vẫn còn nhỏ, còn một khuôn mặt giả bộ cười, tiên gia kia lại có vẻ lạnh nhạt ưu nhã.

Hạ Bình không thể tin nổi che cái miệng nhỏ nhắn. Hạ Vũ Tình cũng không biết tên thư đồng này giở cái trò gì hết, có thể cùng lão hòa thượng biến hóa giống nhau, trong đó tất nhiên có chút kỳ quái. Hạ Văn Đăng lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ lão hòa thượng cùng Hạ Văn đều là khí công?"

Thấy lão nhân phong kiến đó bị lừa yên lặng nửa ngày, Triệu Tử Văn cười, vịn người đứng lên, từng bước đi về phía trước, chỉ thấy làn khói nhẹ này cũng liền biến mất, mọi người lại càng kinh ngạc. Hấn cười nói: " Kỳ thật ta không phải là thần tăng cái gì, lão hòa thượng kia lại càng không phải, đều là chút thủ đoạn giang hồ bịp bợm". Hấn đi tới bên cạnh lui hai bước, chỉ vào cây trước mặt nói: " Mời mọi người nhìn nơi này xem."

Chỉ thấy trước cây cắm ba cây nhan ngắn, vốn là ba cây nhan dài, bất quá bị Triệu Tử Văn dùng tiền giấy đốt đi rất nhiều, nhìn nhan cháy kia,

mọi người tựa hồ cũng hiểu ra chút ảo diệu bên trong. Một người trong đó hỏi: " Vì sao vị thần tăng kia có thể làm cho khói nhẹ đột nhiên biến mất?".

Triệu Tử Văn tiếp tục giải thích: " Lão hòa thượng này nếu đứng lên, từng bước đi về phía trước, sẽ lộ ra khe hở, gió có thể từ phía sau thổi qua, thuốc lá kia sẽ bị gió nhẹ thổi tan, mọi người tự nhiên sẽ không để ý tới điều này. Mà lão hòa thượng này ngồi xuống, chặn hướng gió, khói nhẹ sẽ từ đỉnh đầu hần bay lên, do đó tạo thành cảnh tượng lần này, căn bản chỉ là nguyên lý khoa học, hay một loại thủ pháp gạt người."

" Nga..", các vị lão giả đều thất thanh kêu lên một tiếng, trải qua sự giải thích của hần, mọi người lập tức hiểu ra huyền cơ trong đó, thì ra là đơn giản như vậy. Lão hòa thượng kia thật sự là đã đem bọn họ ra đùa giỡn, bọn họ tức khí vội vàng nhảy lên, cả giận mắng: " Khá lắm lão lừa ngốc, chúng ta đi tìm lão tính sổ, nói xong đều nhặt nhánh cây trên tảng đá lên, hướng phía trong chùa phóng đi.

Sau đó không lâu liền truyền đến: " Cứu mạng a, lão nạp không dám nữa.."

Hạ Bình mím chặt môi anh đào khẽ nở nụ cười, mặt ửng đỏ đứng bên cạnh Triệu Tử Văn cười nói: " Hạ Văn, người cũng thật lợi hại..."

Điều này cũng kêu lợi hại a, thứ này liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra, chỉ là các người ở thời cổ đại này quá mê tín, Triệu Tử Văn nói: " Chỉ là một chút xảo thuật nhỏ, rất dễ dàng nhìn ra."

- " Tiểu huynh đệ, thật sự rất cảm tạ", vị lão giả vừa rồi kích động, toàn thân có chút phát run, nước mắt vòng quanh nói: " Nếu người không vạch trần quỷ kế của tên thần tăng giả kia, chỉ sợ một nhà lão phu phải ra đường ăn xin."

- " Lão nhân gia không cần phải khách khí, bất quá...", Triệu Tử Văn âm thanh vừa phải, nghiêm mặt nói: " Bất quá lão nhân gia người lần sau đừng nóng vội lại tin bọn bịp bợm giang hồ này nữa, ta có thể cứu người một lần, nhưng cũng không thể cứu người trăm ngàn lần nữa.."

Lão giả gật gật đầu: " Lão phu về sau không abo giờ tin tưởng tiên trưởng, thần tăng này nữa, về nhà hảo hảo mà sống."

Triệu tử Văn gật đầu, nhìn bóng dáng lão giả kia bỏ đi, thở dài, ai không muốn sống lâu trăm tuổi, ngay cả đương kim hoàng thượng kia không phải cũng đang cầu tìm đạo trường sinh sao, vì sự hư vô mờ ảo lúc này, cổ nhân thường bị mất đi bản tính, che mất hai mắt..

Hạ Vũ Tình bình thường đều là nhìn thấy bộ dạng cợt nhả, khuôn mặt tươi cười của tiểu thư đồng này, bây giờ lại làm bộ dạng lạnh nhạt, ánh mắt tự nhiên còn có phần ưu thương, hơn nữa dáng người hảnh cao ngất, Đại tiểu thư lén nhìn khuôn mặt chột đỏ lên, lại vội vàng quay đầu chạy đi.

- " Thật sự của người a", Hạ Văn Đăng đi tới, hung hăng vỗ xuống bả vai Triệu Tử Văn, cười to nói.

Triệu Tử Văn cười nói: " Chỉ là một chút hiểu biết cuộc sống đời thường, chuyên tâm suy nghĩ liền có thể đoán được huyền cơ trong đó".

- " Lại nói hươu nói vượn ", Đại tiểu thư sao biết cái gì là kiến thức cuộc sống đời thường, trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, lại quay sang Hạ Văn Đăng nói: " Văn Đăng, lúc này đã không còn sớm, chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về đi thôi, nếu không sẽ phải nghỉ lại ở chùa đó."

Hạ Văn Đăng gật đầu nói: " Tỷ tỷ nói phải lắm, chúng ta lễ phật xong rồi, cũng nên quay về thôi."

Triệu Tử Văn đảo mắt trắng dã, ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, bái phật xong liền bỏ đi ngay, thật không biết người cổ đại các người nghĩ gì, chỉ có thể nói đầu óc nha đầu này đích thật có vấn đề.

- " Hạ Văn, người còn không đi mau ", Hạ Bình hướng Triệu Tử Văn đang ở phía sau phất tay nói.

- " Nga, ta đến đây ", Triệu Tử Văn quay lại ngắm nhìn khí thế to lớn ở chính điện Hàn Sơn tự kia, xa xa mặt trời đang chậm rãi lặn xuống, chiếu ánh nắng nhạt vào cửa chính điện, lộ vẻ huy hoàng. Ngoài điện sớm đã không còn vẻ phồn hoa như ban ngày nữa, tiểu thư cầu nhân duyên, công tử thì cầu đề danh bảng vàng ánh mắt xa xăm mong đợi, chậm rãi đi trên đường đá, hảnh nhìn lại vài lần thật lâu rồi đi theo.

- " Vị công tử này xin dừng bước ", một vị lão đạo sĩ trước bàn trúc bát quái, ngồi trên tảng đá bên đường, hướng bốn người Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn giật mình, dừng bước, hần nhìn lão đạo sĩ này, chỉ vào mũi mình hỏi: " Người đang nói ta đấy sao?".

Lão đạo sĩ hí mắt mỉm cười gật đầu: " Ta thấy tiểu huynh đệ ngươi khí thế bất phàm, không bằng để lão phu thay người đoán một quẻ, có được không? "

- " Lừa dối, ngươi là muốn lừa dối ", Triệu Tử Văn không thèm liếc nhìn hần một cái, trêu chọc nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Bị Lừa Dối

Lão đạo trưởng tròn mắt vừa động, cười nói: “ Công tử chắc hẳn không phải người bản địa, mà là đến từ một nơi rất xa phải không?”.

Rất xa xôi? Triệu tử văn trong lòng kinh ngạc, tim đập loạn xạ, hai bên vai lay động, giọng nói run rẩy: “ Người...như thế nào mà biết được?”. Lại cẩn thận quan sát một hồi, vị đạo trưởng này tóc bạc râu dài, mặt mũi hiền lành, mặc trường sam trắng, có chút cảm giác tiên phong đạo cốt, lẽ nào thực sự là một vị cao nhân.

Hạ Bình chưa từng thấy qua Triệu Tử Văn kích động, cũng không biết vì sao hẳn bị như vậy, nhẹ nhàng nói: ” Hạ Văn người làm sao vậy?”.

Triệu Tử Văn không nói gì, cổ tỏ vẻ tươi cười, lão đạo sĩ này đã nói hẳn đến từ một nơi rất xa, khiến hẳn kinh ngạc không sao tả nổi. Hẳn đến từ một nghìn năm sau, có thể nói đích thực là một nơi rất xa, hẳn có thể nào không kích động. Hẳn có cảm giác lão đạo sĩ này biết đâu có khả năng nói cho hẳn biết hẳn vì sao mà đến. “ Trở lại, trở lại...” Trong lòng hẳn mong đợi điều này ghê ghớm, miệng run run nói:” Không biết đạo trưởng làm sao biết được?”

Thấy vị công tử này nói chuyện trở nên khiêm nhường, nghĩ là hẳn đã bị lay động, lão đạo sĩ vuốt chòm râu cười nói:” Ta thấy tướng mạo công tử có phần anh tuấn uy vũ, hơn nữa nói năng khác hẳn người thường. Ta thấy công tử hẳn là...” Nói đến đây, lão đạo sĩ có phần do dự.

Triệu Tử Văn cho rằng hẳn ta thừa nước đục thả câu, vội vàng nói: “ Xin đạo trưởng cứ nói đi, cần bao nhiêu tiền ta đều cho người”. Hẳn cũng biết lão đạo sĩ này bày quán ở bên đường, khẳng định là kiếm tiền sinh sống,

cho dù là cao nhân cũng cần kiếm tiền chăm sóc gia đình, liền muốn dùng tiền dụ dỗ hẳn...

Lão đạo sĩ nuốt một ngụm nước miếng, do dự một lát, rồi mới chậm rãi nói: “Ta nghĩ công tử hẳn là...người Lương quốc chẳng?”

“Lương quốc? Ta khinh ngươi! Lão tử là người nước công hòa nhân dân Trung hoa, biết không?” Triệu Tử Văn tất nhiên biết Lương quốc này là một nước nằm ở phía tây lệ thuộc Kinh quốc, còn gọi là Tây lương. Nếu không phải Kinh quốc cùng bọn Hung Nô hàng năm có chiến tranh, sợ là đã sớm đem Tây lương thôn tính. Hẳn còn tưởng là lão đạo sĩ này biết được điều gì, trái lại thì ra là hẳn bị lừa. Hẳn tức giận mắng.

“Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, đất nước nào lại có cái tên dài như vậy...” Lão đạo sĩ thấy vẻ mặt tức giận của hẳn, ngượng ngừng nói. “Có thể nào lão phu bấm đốt ngón tay tính toán sai rồi chẳng?”

Ba người Hạ Văn Đăng cũng bị thư đồng này làm cho hồ đồ, nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa? Trên thế giới này thực sự chưa từng thấy qua, cũng không biết đất nước này là nhà của hẳn hay là hẳn nói lieù...

“Kháo” Triệu Tử Văn mắng một câu, liền xoay người đi, trong lòng hối hận, ..., vừa giáo huấn người khác mê tín, nhưng chính mình lại bị người khác lừa dối, thực là mất mặt a.

Lão đạo sĩ bị Triệu Tử Văn mắng, thất thần nhìn bóng dáng hẳn bỏ đi, vẻ mặt khổ sở nói:” Chỉ là đoán sai thôi, hà tất nổi giận như vậy...”

“Hạ Văn, nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa là một đất nước lớn ư? Sao tên lại dài như vậy, hơn nữa tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói qua.” Hạ Bình đi sát bên cạnh Triệu Tử Văn nghiêng đầu hỏi.

Triệu Tử Văn cười khổ nói:” Ta nói lung tung, nào có đất nước này...”

“Nga” Hạ Bình nga một tiếng, liền cúi đầu suy nghĩ lại lời giải thích này. Hạ Vũ Tình phát hiện nha đầu kia có chút thay đổi, không giống trước kia hoạt bát ngây thơ, hơn nữa sao lại tìm tên đáng ghét kia nói chuyện, chẳng lẽ là...Nàng nghĩ như vậy, vội vàng kéo Hạ Bình lại gần bên người.

“Tiểu thư người kéo ta làm gì?” Hạ Bình oán trách nhìn tiểu thư.

“Nga, Văn Đăng muốn tìm người nói chuyện một lát.” Hạ Vũ Tình miễn cưỡng nói. Hạ Văn Đăng liền vui vẻ, tở tở tạo cơ hội cho hẳn, sao có thể

không vui mừng, liền gật gật đầu như gà mổ thóc. “ Đúng vậy, Hạ Bình, ta muốn nói chuyện với người.”

Triệu Tử Văn trong lòng coi khinh, Hạ Văn Đăng là thiếu gia của Hạ phủ, còn Hạ Bình chỉ là một tiểu thư đồng, hà tất phải phí sức lực, trực tiếp dùng bá vương ngành thương cung, gạo nấu thành cơm, tiểu nha đầu này có thể không theo sao.

Hạ Bình bị kéo đến bên cạnh thiếu gia, liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn, thấy hăn thờ ơ, trong lòng có chút chua xót, sống mũi cay cay, liếc mắt tức giận nhìn hăn một cái.

“ Tiểu thư người muốn tìm ta nói chuyện sao?” Tiểu thư kéo Hạ Bình tới bên cạnh Hạ Văn Đăng, không nghĩ chính mình lại như sói vào miệng cọp đứng bên cạnh Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trêu đùa này.

“ Tự tác đa tình, ai muốn cùng tên hạ nhân người nói chuyện” Hạ Vũ Tình ánh mắt lãnh đạm lạnh lùng nói.

Triệu Tử Văn cũng lạnh lùng cười nói: “ Cũng không biết người nào ngày trước khóc cha gọi mẹ, còn muốn kẻ hạ nhân như ta cứu giúp.”

“ Người...” Hạ Vũ Tình cũng là bị cứu hoàng tử bức ép thương tâm gần chết mới khóc rống lên, tình cảnh của nàng ngày ấy đúng là không còn mặt mũi, trước mặt đám hạ nhân trong hạ phủ khóc lóc, nhất là tên vô sỉ này lại đem cái ngày nàng coi như ác mộng nhắc lại, tức giận không nói nên lời.

Triệu Tử Văn thấy nàng tức giận lờm hăn, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa, tránh né mấy quyền, bất giác lùi về phía sau, quý dị nói: “ Hôm nay không có cười với đại gia ta, thế nào lại muốn đánh người.”

“ Hạ Văn, ta muốn giết người.” Tiểu thư ngĩ tới mỗi ngày phải cười với tên đáng ghét này, phát điên thét lên, lao thẳng tới người Triệu Tử Văn.

Hạ Văn Đăng đang cùng Hạ Bình đứng ở xa, bất đắc dĩ cười khổ, hăn xem Triệu Tử Văn như huynh đệ, Hạ Vũ Tình lại là tỷ tỷ của hăn, chả biết nên giúp ai, đành cùng Hạ Bình đứng nhìn ở xa.

“ Hạ Văn này lại thích cùng tiểu thư tranh chấp, tiểu thư sao có thể kêu Hạ Văn là hạ nhân.” Hạ Bình trong lòng cũng mâu thuẫn, suy nghĩ nói.

“ Chúng ta đừng nên xen vào, cứ để cho bọn họ chơi đùa đi” Hạ Văn Đăng bùi ngùi thở dài.

“ Giá giá giá...” Hạ Vũ Tình nổi giận ùng ùng vọt tới trước mặt hắn, lại nghe thấy tiếng kị mã từ xa, nhưng không chỉ có một con ngựa, hẳn là hơn mười con, bụi đất bay mù mịt, tiếng kêu rung trời, thanh thế đó thật dọa người, nàng nhất thời kinh hãi chết lặng một lát.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Chức Trách Của Nam Nhân

Chỉ thấy đám ngựa kia càng ngày càng gần, một nam tử mặc hắc y, che mặt ngồi ở trên ngựa, trong tay cầm một thanh đại đao sáng rực hướng bọn họ vọt tới.

Hạ Văn Đăng vừa thấy trận thế này nhất thời sợ hãi hét lớn: " Không tốt, bọn họ là hướng về phía chúng ta mà tới, chạy mau!"

Triệu Tử Văn cũng nhận thấy được mục tiêu của chúng là Hạ Văn Đăng cùng Hạ Vũ Tình, dụng ngón cái ngấm lại cũng biết đám sát thủ là do cửu hoàng tử hữu dũng vô mưu kia phái đến, có thể mục tiêu còn có chính mình.

Hạ Văn Đăng cùng Hạ Bình đứng chung một chỗ, ngựa nhắm thẳng đoạn đường ở giữa Hạ Văn Đăng cùng Triệu Tử Văn vọt tới, Hạ Văn Đăng bất đắc dĩ không thể cùng Triệu Tử Văn tập hợp, liền kéo tay áo của Hạ Bình bỏ chạy, quay lại nhìn Triệu Tử Văn hô: " Người hảo hảo chiếu cố tử tử của ta, chúng ta chia nhau chạy."

"Mẹ nó, " Triệu Tử Văn cũng biết mấy gã Hắc y nhân này rõ ràng chính là muốn làm cho bọn họ tách ra, làm cho hãn và Đại tiểu thư cùng nhau, đành phải bất đắc dĩ kéo tay Đại tiểu thư bỏ chạy.

Đại tiểu thư bị một nam tử như hãn dễ dàng nắm tay, cả giận nói: "Buông cái tay bẩn thỉu của người ra, ta không cần người lo." Nhưng nàng cũng biết tình thế rất khẩn cấp, mấy gã hắc y nhân này sẽ cưỡi ngựa vọt tới trước mặt, liền co căng bỏ chạy.

Triệu Tử Văn cũng vì tình thế cấp bách mới nắm tay nàng, thấy Hạ Văn Đăng kéo tay áo Hạ Bình bỏ chạy, chính mình còn không chạy thì chính là chờ chết, vội vàng kéo Đại tiểu thư đi theo phía sau.

"Các huynh đệ, theo ta đuổi..." Hắc y nhân cười ngựa dẫn đầu hô lớn.

"Giá... ." Hắc y nhân hô hoán làm thanh thế càng thêm mãnh liệt, nhưng lại chỉ là hò hét, không hề có tiếng quát ngựa, bọn họ chia binh làm hai đường hướng phương hướng của Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng đuổi theo.

Mặt trời về chiều hạ xuống nửa cái đầu, trên đường người đi đường đã sớm lác đác không có mấy, còn lại mấy người liền bị dọa trốn ở bên đường, rất sợ hãi như cá trong chậu... .

Hắc y nhân cười ngựa kia càng lúc càng gần, Triệu Tử Văn cảm giác phía sau lạnh lẽo, mồ hôi lạnh chảy ròng, vừa ý thức có chút cảm giác quái dị, hắn cũng không biết đây là vì cái gì, hắn chỉ cảm thấy mấy cái Hắc y nhân này thiếu chút gì đó, chúng khiến hắn không cảm giác được sự khủng hoảng của tử vong... .

"Đại tiểu thư người như thế nào lại dừng lại, " Triệu Tử Văn rất cục phát hiện sở trường của Đại tiểu thư này— chạy so với con thỏ còn nhanh hơn, nhưng khi theo kịp lại rồi phát hiện nàng đột nhiên không chạy.

Hạ Vũ Tình không có lập tức quay đầu lại, hai vai run nhè nhẹ vài cái, mới chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy hai tròng mắt của nàng chứa đầy nước mắt, khẽ cắn môi đỏ mọng, mặt mày như bức tranh, bộ dáng khổ sở động lòng người khiến Triệu Tử Văn nhìn đến ngẩn ngơ... .

Triệu Tử Văn cũng không biết Đại tiểu thư vì sao đột nhiên rơi lệ, liền đi đến bên người nàng hướng về phía trước nhìn lại, hắn nhất thời ngây dại, phía trước sớm đã không còn đường để đi, mà là tự nhiên hình thành một vách núi nhỏ, đại khái cao khoảng bảy tám mươi thước, hắn thầm nghĩ phong kiều cổ trấn này lại có một vách núi nhỏ, không trách được Đại tiểu thư lại khóc rống lên, nguyên lai là phía trước không có đường, đằng sau lại có truy binh, thật không hiểu Đại tiểu thư này dẫn đường kiểu gì, trong lòng hắn cảm giận nói.

Nước mắt của Hạ Vũ Tình trong suốt như ngọc lăn đều trên khuôn mặt thanh tú của nàng mà rơi xuống, nàng vẫn không có cúi đầu, quay đầu lại nhìn Hắc y nhân đang truy đuổi ở phía sau, ánh mắt cương quyết càng khiến Triệu Tử Văn hoảng sợ, hắn cũng quay đầu lại nhìn mấy gã Hắc y

nhân này, thấy cước bộ của bọn chúng đột nhiên chậm lại, bỗng nhiên lộ ra sơ hở, hẳn nhất thời hiểu được mấy gã Hắc y nhân này thiếu cái gì, sát khí! Đúng, chính là sát khí, không trách được cảm giác theo chân bọn chúng chơi đùa như điều hâu bắt gà con...

"Ta chết cũng sẽ không làm tiểu thiếp cứu hoàng tử " Hạ Vũ Tình thanh âm có chút run rẩy, nhưng lại không hề phát ra tiếng khóc, trông thấy sự cao ngạo cùng kiên cường của nàng, đổi lại là khi khác Triệu Tử Văn không thể tưởng được chính là nàng mới vừa nói xong, liền hướng vách núi nhảy xuống... .

"Đại tiểu thư!" Triệu Tử Văn đang định nói cho nàng biết huyền cơ trong đó, sẽ hướng những chỗ khác mà chạy, mấy gã Hắc y nhân này khẳng định chính là hù dọa sau đó bỏ đi, nhưng không nghĩ tới cô bé kiên cường này lại trực tiếp nhảy xuống, hẳn theo bản năng chạy tới giữ chặt nàng, tuy rằng hẳn nhanh tay lẹ mắt tóm được tay của Đại tiểu thư.

Nhưng thân thể Đại tiểu thư đã rơi xuống, xung lượng (DG: lực hút của trái đất) phía dưới kia, cho dù lực lượng của hẳn cường thịnh trở lại, cũng vẫn bị kéo theo rơi xuống... .

"Đại ca vậy phải làm sao bây giờ?" Vài tên Hắc y nhân sớm xoay người xuống ngựa, hướng vách núi phía sau đứng bên đại ca hỏi.

Đại ca thở dài thật sâu: "Ta sao biết hạ phủ tiểu thư này tính cách cương liệt như thế, vốn là thăm nghĩ hù dọa nàng, không nghĩ tới nàng lại nhảy xuống vách núi này... Thật không hiểu sau khi trở về như thế nào cùng đại ca báo cáo kết quả nhiệm vụ... ."

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

"Hạ Văn, mau tỉnh lại, người mau tỉnh lại a, " Hạ Vũ Tình cả người run rẩy, nhớ tới vừa rồi Triệu Tử Văn ôm chặt người nàng mà rơi xuống, lúc rơi xuống đất hẳn lại còn hung hăng đập trên mặt đất, mà nàng cũng rơi trên bộ ngực rắn chắc của Triệu Tử Văn, nàng cảm động khóc rống lên.

Nhìn khóe miệng Triệu Tử Văn chảy ra máu tươi, Hạ Vũ Tình liều mạng lay động cánh tay của hẳn, nước mắt lại lã chã rơi xuống...

Lúc này sắc trời sớm đã tối tăm, mà nơi này là một cánh rừng cây nhỏ yên tĩnh, tối như mực, trong rừng cây thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu của côn trùng cùng tiếng sói tru lên, Hạ Vũ Tình nghe thấy cực kỳ sợ hãi, gắt gao ngồi sát bên cạnh Triệu Tử Văn, cảm giác được hơi thở mỏng manh, yếu ớt của hắn, trong lòng nàng mới có chút cảm giác an toàn.

"A..." Triệu Tử Văn trong hôn mê cảm thấy một trận đau đớn toàn thân, hắn chậm rãi mở mắt, thấy thân thể đầy đặn của Đại tiểu thư gắt gao ngồi bên cạnh hắn, lại nhìn vầng trăng sáng phía trên bầu trời, hắn tự giễu cười: "Nguyên lai ta không chết, có lẽ. . . Đã chết rất tốt đi sao, ha ha... ."

"Hạ Văn, người không sao chứ, " Hạ Vũ Tình vội vàng hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng cùng thân thiết.

Triệu Tử Văn cảm giác được toàn thân rời rạc do bị ngã, hoàn hảo lại rơi xuống trên một nhánh cây, bằng không sợ rằng sớm đã gặp Diêm La vương, hắn kiên cường lắc lắc đầu: "Ta không có chuyện gì, người đâu?"

Hạ Vũ Tình đương nhiên biết hắn đang nói dối, từ nơi cao như vậy rơi xuống, lại còn ôm chính mình ở trên người, sao có thể không có việc gì, nàng tức giận đôi mắt đỏ bừng, run giọng nói: "Người còn nói không có việc gì, người còn làm ta sợ muốn chết, ta. . . chỉ bị trẹo chân."

Triệu Tử Văn miễn cưỡng cười cười, một khi đã không chết, đương nhiên muốn tiếp tục hảo hảo mà sống, nghĩ đến Bảo Nhi si tình kia, trong lòng hắn lại tràn đầy dự niệm muốn sống, hắn hướng chung quanh nhìn, hiện tại sắc trời đen sì, chung quanh đại thụ bao quanh, hai người lúc này ngồi ở trên một mặt cỏ héo úa, không thể nhìn thấy vật gì, chỉ có thể đợi cho hừng đông suy nghĩ biện pháp rời khỏi.

Hạ Vũ Tình cắn cắn môi anh đào, thật lâu sau mới nói: "Hạ Văn, người vì sao. . . Người muốn cứu ta."

Cứu người? Triệu Tử Văn cười khở vài tiếng, chính là hắn theo bản năng gây nên, hắn là một người hiện đại đương nhiên cùng tư tưởng của người cổ đại bất đồng, nam nhân nên bảo hộ nữ nhân, mà thế giới cổ đại này nữ nhân đối với nam nhân chỉ như đồ chơi, hắn hoàn toàn là dựa theo bản năng của nam nhân mà làm việc, duỗi tay kéo nàng đi, đem nàng ôm ở trên

người... . Hãn cười nói: "Không có gì, người không cần để ý, đây là làm theo chức trách của nam nhân."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Gia Hương (Quê Nhà) .

"Chức trách?" Cũng không biết Hạ Vũ Tình có phải là thật sự rất chán ghét nam nhân không, nàng phản bác nói: "Nam nhân các người chính là coi nữ nhân chúng ta như một cái bàn ăn, ăn hết phần tươi ngon rồi, chỉ còn lại cơm thừa rượu cạn mới đem cho chúng ta, còn nói cái gì chức trách của nam nhân, thật sự là buồn cười, bất quá..." Nàng thở dài: "Bất quá có lẽ người là người ngoại lệ a."

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười cười, hẳn biết thế giới này nam nhân hầu hết đều là như vậy, nạp thê tử cùng tiểu thiếp tới khi hoa tàn ít bướm (DG: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá liền bỏ bọn họ, tái nạp tiểu thiếp mới, nam nhân thiện tâm địa thiện lương hơn thì lại là đưa bọn họ nốt vào lãnh phòng, hẳn gật gật đầu: "Ta cùng với bọn họ không giống nhau, tư tưởng của ta là nam nữ bình đẳng, tư tưởng của nam nhân thời cổ đại rất phong kiến, yêu đối phương mới nên lấy nàng, lại càng không nên đợi cho nàng tuổi già liền đem bỏ."

Nam nữ bình đẳng? Nghe được hẳn trình bày và phân tích một hồi kinh thế hãi tục, Hạ Vũ Tình sợ ngây người, mắt đẹp tĩnh lặng thật lâu, nàng cười mặt đỏ lên, hai tròng mắt tràn đầy vẻ mong đợi, nhưng rồi nàng lại nghĩ tới cái gì đó, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Người vừa rồi nói cái người cổ đại, có ý tứ gì? Chẳng lẽ người không phải người nơi này sao?"

Ta thực không phải người nơi này, nhưng Triệu Tử Văn không dám nói ra miệng, cười nói: "Quê hương của ta ở một nơi rất xa xôi, tư tưởng của chúng ta cùng các người bất đồng, chúng ta là nam nữ bình đẳng, nam nhân có thể bỏ nữ nhân, nữ nhân như thường cũng có thể bỏ nam nhân."

Chẳng qua đến nam nữ bình đẳng chính là một loại lý tưởng của nữ nhân, nam nhân Trung Quốc tổng lại so với nữ nhân coa thể mạnh hơn một chút, ngàn năm qua cũng không có gì thay đổi, chính là nữ tử cổ đại căn bản là không hề có địa vị gì đáng nói.

Nữ nhân có thể bỏ nam nhân? Hạ Vũ Tình không thể tin bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói: "Hạ Văn, sao người dám nói những lời đại nghịch bất đạo như thế, chẳng lẽ không sợ mất đầu sao?"

Triệu Tử Văn chịu đựng đau đớn trên người, cùng Đại tiểu thư tâm sự cả ngày, nghĩ muốn giúp nàng phóng thích tư tưởng, không cần bởi vì chuyện này mà sống chết không lấy chồng, không nghĩ tới ngược lại nàng còn giáo huấn mình, Triệu Tử Văn cũng là dùng từ không để ý, so với mặc kệ cũng không sai biệt lắm, hắn xem thường nói: "Quên đi, người cứ coi như ta mới nói bừa thôi."

Trong mắt Đại tiểu thư tràn đầy vẻ mộng lung, suy nghĩ hồi lâu mới thấp giọng lẩm bẩm nói: " Nữ tử ở quê hương người cũng thật hạnh phúc... ."

"Đúng vậy, ta ở quê hương chính là bị bỏ đi " Triệu Tử Văn nhớ tới khi trước hắn bị bạn gái bỏ mặc, tự hạ thấp giọng cười nói.

"Ai bị bỏ rơi ?" Hạ Vũ Tình nhất thời không có nghe thấy, nhẹ giọng hỏi.

"A..." Triệu Tử Văn đánh một cái ha ha nói: "Ta trước kia có một người bằng hữu bị thê tử hắn bỏ rơi."

"Thật là có chuyện lạ?" Hạ Vũ Tình thấy hắn vẻ mặt tự nhiên, không giống đang giả bộ, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nhẹ giọng cười nói: "Nữ nhân bỏ rơi nam nhân? Không nghĩ tới thế gian thật là có loại chuyện kỳ lạ này, vị nam tử kia về sau như thế nào, có hay không buông bỏ bản thân mình?"

Tự sát? Kháo! Ta đang đứng ở trước mặt người đó! Triệu Tử Văn trong lòng cảm giận bất bình, tại thế giới kia của hắn đó là chuyện bình thường, nhưng khi tới thời cổ đại liền thành chuyện mất hết mặt mũi, hắn ta dám nói ra, miễn cưỡng nói: "Không có, sống rất tốt."

Hạ Vũ Tình có lẽ là vừa rồi chạy đã mệt, ngáp một cái, mắt đẹp mộng lung, dần dần cảm thấy buồn ngủ, nhìn mảnh rừng tối đen này, vừa rồi nói chuyện vui vẻ liền thay vào đó là sợ hãi, nàng nhẹ giọng nói: "Hạ Văn,

người nói có thể hay không có người tới cứu chúng ta, cũng không biết Văn Đăng bọn họ thế nào?"

"Bọn họ rất tốt, " Nhớ tới cô nàng này khi xúc động, Triệu Tử Văn trong lòng buồn bực, nhưng lại không nỡ trách cứ nàng, nữ tử thời cổ đại này khi đụng tới cái chuyện trinh tiết, chỉ số thông minh liền biến thành không, chỉ đành căm giận nói.

Rất tốt? Hạ Vũ Tình trừng mắt liếc nhìn hẳn: "Bọn họ cũng là bị Hắc y nhân đuổi giết, như thế nào lại rất tốt, người lại nói bậy bạ gì đó."

Triệu Tử Văn căm giận: "Chẳng lẽ người không phát hiện mấy gã Hắc y nhân chính là đến hù dọa chúng ta sao? Người lại chạy tới nhảy xuống vách núi, cũng không biết có phải đầu óc người đặt trên mông không."

"Người... ." Thân là Hạ phủ Đại tiểu thư Hạ Vũ Tình lại bị tiểu thư đồng này sỉ nhục, tức giận nói không ra lời, nàng chỉ vào mũi Triệu Tử Văn mắng: "Người lại vừa sỉ nhục ta, không phải cửu hoàng tử phái người truy giết chúng ta, còn có ai dám sao? Nếu là người không nói rõ lý do, sau khi hỏi phủ ta... ." Nghĩ đến hẳn vừa cứu mình, Đại tiểu thư nói đến đây lại nói không nên lời.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ người không phát hiện chỉ nghe thấy âm thanh này? Mà không có nghe thấy tiếng quát ngựa sao?."

Hạ Vũ Tình suy nghĩ, tựa hồ cũng đã nhận ra, nhưng nàng lại không chịu thua thư đồng này, giọng căm hận nói: "Có thể là bọn họ không mang theo roi ngựa, cho nên đành phải quát lớn lên."

Không còn gì nói gì, Triệu Tử Văn hoàn toàn hết chỗ nói rồi, Đại tiểu thư này có thể sẽ lại lấy cớ, hẳn bất đắc dĩ nói: "Người cho rằng có người cưỡi ngựa sẽ không mang theo roi ngựa sao chứ? Nói thế nào người cũng không nhớ cha người là ai, là Đại tướng quân Thống soái mười vạn đại quân, cửu hoàng tử chỉ một con sâu lại dám phái người đến giết chúng ta, rõ ràng là muốn tạo cơ hội cho các hoàng tử khác hãm hại hẳn."

Hạ Vũ Tình đối với chuyện tranh giành ngôi vị hoàng đế cũng có hiểu biết một chút, bọn họ chuyển nhà từ Hàm Đan đến Hàng Châu, chính là vì tránh cho trận phân tranh này, nàng mắt đẹp sáng ngời, nhất thời hiểu được đạo lý trong đó, nàng tức giận cười đỏ mặt nói: "Cũng không biết là tên

hoàng tử kia lại vì lợi dụng chúng ta mà đến, nếu phụ thân ở trong phủ thì tốt rồi, xem bọn hãn có còn dám khi dễ chúng ta hay không."

Triệu Tử Văn cười khở vài tiếng, nghĩ đến Hạ Văn Đăng cùng Hạ Bình, hãn thầm nghĩ trong lòng, thiếu gia này nên là bị Hắc y nhân kia truy một đoạn đường rồi đào thoát, ta như thế nào lại xui xẻo như vậy? Hãn chả phải cùng quái tiểu thư này va chạm đến cái gì gọi là trinh tiết, chính là một thân cơ bắp... .

Hạ Vũ Tình nhìn về phía xa, khuôn mặt đột nhiên hiện lên nụ cười, chỉ vào phía xa cười nói: "Đăng kia có một sườn núi nhỏ, chúng ta sáng mai có thể từ đó đi lên?"

Triệu Tử Văn hướng nơi Hạ Vũ Tình nhìn lại, đó là có một sườn núi dựng đứng, từ đó đi lên vừa vắn có thể tới trấn Phong Kiều, có thể tưởng tượng đến thương thế của mình cùng Đại tiểu thư bị treo chân, nghĩ muốn đi cũng không đi được, chỉ đành ở đây nghỉ lại một đêm, hãn gật gật đầu: "Ân, chúng ta trước dưỡng thương cho tốt, sáng mai theo sườn núi phía trước đi lên."

"Vù..." Từng đợt gió lạnh từ phía mặt bắc thổi đến, cơn gió lạnh lưng kia đem Triệu Tử Văn đang chuẩn bị thức tỉnh lại, hãn xoay người ngồi dậy, cười khở nói: "Sẽ không xui xẻo như vậy chứ... . Như thế nào đột nhiên thời tiết thay đổi, gió lạnh đến như thế, nếu là không có chăn bông, khẳng định cũng bị đông chết."

Hạ Vũ Tình thẳng đến ngồi cách Triệu Tử Văn không xa, không có ngủ, nàng luôn lo lắng tên thư đồng này làm ra chuyện khinh bạc, nàng cũng cảm giác được gió lạnh thấu xương kia, nàng không khỏi cảm thấy rùng mình, run giọng nói: "Như vậy nên làm thế nào cho phải, như thế nào lại nổi gió lạnh..."

Lúc này đã vào cuối thu, gió lạnh không lâu sẽ đến, khi đó liền tiến vào mùa đông, nhưng không nghĩ tới không khí lạnh này tới đúng lúc như vậy, ngay đêm nay bị truy đuổi, điều này làm cho Triệu Tử Văn cùng Hạ Vũ Tình cảm thấy có chút khóc không ra nước mắt.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Diễm Lệ

Triệu Tử Văn gắt gao co rút người lại, hai tay giấu ở trong tay áo dài, nhưng là ngăn không được cơn gió lạnh giá kia, cả người lạnh cóng không ngừng run rẩy, hần hươg Hạ Vũ Tình nhìn lại, thấy nàng bị lạnh cóng, đôi môi anh đào không có một tia huyết sắc, mặt mày thanh tú như bức tranh lại tái nhợt vô cùng, hần nhin không được nói: "Đại tiểu thư, không bằng chúng ta áp sát một chút, bằng không chúng ta sẽ bị chết vì lạnh."

Hạ Vũ Tình đương nhiên biết theo như lời hần có ý gì, hần chỉ là khéo léo nói, kỳ thật ý tứ là hai người cùng một chỗ ôm nhau sưởi ấm, nàng nhớ tới khuôn mặt tươi cười, xấu xa của thư đồng kia cùng cảnh tượng bị hần khi dễ, nàng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đã quên hần cảnh tượng hần liều mình cứu nàng, tưởng hần muốn thừa cơ chiếm tiện nghi, mắg to nói: "Người.. đồ vô sỉ này, ta chết cũng sẽ không để cho người khinh bạc."

Triệu Tử Văn bị Đại tiểu thư vô cớ gây sự làm phát cáu, hần biết nếu hai người không áp sát vào cùng một chỗ, ban đêm giá lạnh như vậy chỉ có nước lạnh cóng mà chết, cũng không nghĩ rằng Đại tiểu thư vì cái trình tiết kia lập tức tánh mạng cũng không để ý, tức giận mắg to nói: "Ta *** cho tới bây giờ chưa nói qua ta là chính nhân quân tử!"

"Người nếu là dám đi tới, ta liền đâm đầu vào cây mà chết " Hạ Vũ Tình cũng không muốn nghe triệu văn văn nói cái gì, chỉ vào cây thông bên cạnh quyết liệt nói.

Triệu Tử Văn mệt mỏi, hần thật sự mệt mỏi, hần cảm giác cùng nữ nhân cổ đại này vĩnh viễn chẳng thể thu hẹp khoảng cách, hần chính là hảo tâm cứu nàng, nàng lại vì một cái bằng trình tiết hư vô mờ ảo, lập tức tính mạng cũng dám bỏ qua, hần vô lực tựa vào cây, nhìn ánh trăng sáng tỏ, trong lòng

thoải mái, chết thì chết chứ sao, dù sao ta vốn cũng không thuộc về nơi này... .

Thấy hãn không có động tĩnh gì, biết hãn đã bỏ qua, Hạ Vũ Tình hai tay ôm chặt lấy hai đầu gối, trong mắt lóe ra lệ quang trong suốt, thấp giọng thì thào: "Mẫu thân, có lẽ Vũ Tình sẽ không còn được gặp lại người... ."

Đêm, là sự yên lặng. Bầu trời đêm, là thanh lịch. Muôn vàn tinh tú như điểm lên bầu trời đêm, là kỳ huyền (huyền ảo hiếm thấy), là tràn ngập ánh sáng, là không chút tỳ vết. Triệu Tử Văn nằm trên mặt cỏ héo rữa, nhìn lên tinh tú sáng lạn trên bầu trời, nhưng lại không có cảm giác tuyệt vời, gió lạnh thổi vào làm hãn vô tâm, không lòng dạ nào mà ngủ, cả người không ngừng rung mình... .

Tinh quang (ánh sao) mờ ảo chiếu vào khuôn mặt Hạ Vũ Tình đang ngủ, khuôn mặt thanh tú tái nhợt cắt không còn một giọt máu nổi lên ánh bình minh quanh co ửng hồng, chiếu xuống chiếc cổ trong suốt, ghồ ghề thích thú, thân thể mềm mại đầy đặn động lòng người, lộ vẻ xinh đẹp không sao tả nổi, Triệu Tử Văn lặng nhìn cả nửa ngày, hãn không khỏi thở dài vài tiếng, chậm rãi cởi bỏ lớp trường sam bên ngoài ra, chịu đựng toàn thân kịch liệt đau đớn, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nàng, đem trường sam lẳng lẳng khoác lên người nàng.

Hai người cùng chết không bằng để một người chết, Triệu Tử Văn cũng không trách Đại tiểu thư, nàng chỉ là vì trình tiết của nàng, nàng cũng không sai, chỉ có điều tư tưởng của bọn họ vốn bất đồng, chỉ có thể trách lão thiên vì sao trêu chọc hãn hết sức, ngàn năm xuyên việt, theo bản năng ý thức trách nhiệm, thành linh xảy ra không khí lạnh...

Hãn trong lòng chính là lưu luyến Bảo Nhi si tình, cha mẹ cùng bằng hữu ở ngàn năm sau, có lẽ đây là kết cục cuối cùng của hãn, lại xuyên việt trở lại ngàn năm sau là một kết cục tốt nhất, hãn chậm rãi nhắm hai mắt lại... .

Sáng sớm ánh sáng mặt trời như gió xuân chiếu xuống, ôn nhu vuốt ve qua gương mặt người trong rừng, xuyên thấu qua tán cây thông dày đặc, ở trên mặt cỏ biến hóa ra nhiều điểm lốm đốm, hạt sương trong suốt theo

phiến lá trơn nhẵn rơi xuống, ở chỗ nắng sớm chiếu xuống, lóe ra nhiều màu sắc sỡ.

Hạ Vũ Tình chậm rãi mở mắt đẹp, ánh sáng kia hơi chói mắt khiến nàng không khỏi nâng lên cánh tay ngọc che mắt, nàng vừa khê động, chỉ thấy trên lồng ngực một chiếc trường sam không biết ở đâu dọc theo thân thể đầy đặn, mềm mại, trơn nhẵn động lòng người của nàng rơi trên cỏ, nàng giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu hướng tên đáng ghét kia nhìn, chỉ thấy hăn mặc y phục đơn giản, lẳng lặng tựa vào cây, khuôn mặt ngăm đen không có nửa điểm huyết sắc, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên, điềm tĩnh lạnh nhạt khiến Hạ Vũ Tình nóng vội kịch liệt nhảy lên vài cái.

"Hạ Văn... ." Hạ Vũ Tình thanh âm run rẩy nhẹ nhàng hô vài tiếng, nhưng Hạ Văn vẫn như cũ lẳng lặng tựa vào trước cây, không có chút động tĩnh, giống như đã chết... . Nàng nghĩ đến Hạ Văn mặc nội y mỏng manh ngủ một đêm, bộ dáng yên tĩnh khiến toàn thân nàng run rẩy che cái miệng nhỏ nhắn, thất thanh khóc rống lên, nàng rốt cục hiểu được Hạ Văn không phải gạt người, tư tưởng của hăn cùng bọn nàng bất đồng, hăn bảo vệ nữ tử vì trách nhiệm của nam nhân, là một nam tử hán chân chính.

Vách núi bên cạnh ra sức dập tắt lửa, đem nàng ôm trên người rơi xuống vách núi, đem chiếc áo dài còn lại khoác trên người nàng, Hạ Vũ Tình nghĩ vậy, nước mắt trong suốt lăn chã chảy xuống, khóc tới mức cơ hồ như muốn ngất đi, nàng kéo xoay thương chân phải, từng bước hóa thành hai bước thẳng hướng đến trước mặt Triệu Tử Văn, gắt gao ôm lấy hăn, như một tử hết sức khóc lớn lên: "Hạ Văn, người không được chết, không được chết... ."

"Hừ... ." Hạ Vũ Tình nghe được cái mũi Triệu Tử Văn toát ra hừ nhẹ một tiếng, kinh hãi sẽ nhảy dựng lên, nhưng khi nàng cảm thụ được thân thể lạnh như băng của Triệu Tử Văn, cùng tiếng hít thở yếu ớt mỏng manh, nàng bắt đầu lại khẩn trương tiến đến.

Lúc này Triệu Tử Văn đã hấp hối, cho dù hăn thân thể cường thịnh trở lại, nhưng hăn dù sao cũng là một kẻ bị thương, có thể nào chẵn ở gió lạnh, vừa rồi bị Hạ Vũ Tình đụng phải, chỗ miệng vết thương ở lồng ngực khê động mới khiến hăn trong mê man không khỏi đau đớn hừ một tiếng.

Cảm thụ được thân thể lạnh như băng của Hạ Văn, Hạ Vũ Tình không có nửa điểm vui sướng, nước mắt lại rơi, trong mắt đẹp lóe ra lệ quang trong suốt, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện vẻ mê man cùng sợ hãi, nàng vội vàng đem trường sam khoác trên người hẳn, hai tay nhanh móc, vờn quanh đầu gối, áp sát ở bên cạnh hẳn.

Ánh bình minh đỏ sẫm dần dần mất đi, ánh nắng ở phương đông càng thêm sáng ngời lên đến chiếu vào thân người ấm áp dễ chịu, nhưng Hạ Vũ Tình lại phát hiện Triệu Tử Văn sắc mặt không có chút hồi phục, mà là càng thêm tái nhợt, hô hấp cũng là càng thêm yếu ớt, mỏng manh, nàng trong lòng lo lắng, biết nếu không thể làm cái gì hữu hiệu, như vậy Hạ Văn sẽ bị chết ở chỗ này.

Hạ Vũ Tình xinh đẹp, lau một mảnh phấn hồng, tựa hồ là nghĩ tới cái gì, trên mặt biểu tình không ngừng biến hóa, có ngưng ngưng, có tức giận, có nén giận, ai cũng không biết nàng đến tột cùng suy nghĩ cái gì, nàng nhẹ nhàng cởi bỏ nội y mỏng manh của Triệu Tử Văn, nhìn thấy cơ ngực rắn chắc kia, mặt nàng như lửa đốt, do dự nửa ngày mới chậm rãi rút đai quần của mình ra, lộ ra một tầng tiểu nội y trên người, tiếp theo giải khai nội y... .

Ánh mặt trời điểm lệ chiếu xuống tiểu yếm màu đỏ của Đại tiểu thư, lóe ra sắc hồng sán lạn, ánh lên da thịt trơn tru bóng loáng của nàng, thoáng như mỹ ngọc điểm hồng phách động lòng người, đùi ngọc mượt mà trắng xinh xắn đứng ở trước mặt Triệu Tử Văn, hình dáng ngọn núi (DG: chỗ... của MM) cao vút kia cũng là làm động nhân tâm không thôi, Đại tiểu thư đứng ở đó lại là mâu thuẫn thật lâu, nhớ tới khuôn mặt xấu xa tươi cười của hẳn cùng không để ý sinh tử cứu giúp, trên mặt Đại tiểu thư hiện lên hạnh phúc sáng rọi, nàng chậm rãi cởi bỏ cái yếm, cái yếm tại không trung xẹt qua đường cong xinh đẹp, ngã xuống tại trên cỏ, hai nụ hoa điểm lệ phá y mà ra, song nhũ trơn nhẵn nõn nà ngạo nhân lộ ra, được khám hai điểm đỏ tươi dưới ánh mặt trời làm loá mắt.

Đại tiểu thư xấu hổ gắt gao đem Triệu Tử Văn ôm chặt, song nhũ ấm áp của nàng đụng chạm làm nhiệt độ truyền đến thân thể lạnh như băng của hẳn, cảm thụ được nhiệt khí trên thân thể hẳn dần dần tỏa ra trong ngực,

khuôn mặt thanh tú của Đại tiểu thư như máu hồng, mắt đẹp gắt gao nhắm, hàng lông mi dày, tinh tế có chút khẽ run rẩy... . .

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Khảo Thủ Công Danh

Ánh sáng chói mắt chiếu rọi vào mặt Triệu Tử Văn kéo hẳn từ trong giấc mộng tỉnh lại, nhìn ánh sáng chói mắt kia, hẳn mới phát hiện hẳn không chết, sao lại thế này? Trò đùa quái quỷ gì vậy, mặc ít đồ như thế mà cũng không bị cồng chết a, xem ra ta thật sự là phúc lớn mệnh lớn, hẳn trong lòng bất đắc dĩ cười nói.

"Hạ Văn, ngươi đã đỡ chút nào chưa?" Chỉ thấy Đại tiểu thư thân mặc quần áo mỏng, như hoa bách hợp nở rộ, cười đứng ở trước mặt hẳn, trên mặt lộ vẻ thản nhiên, bộ dáng tươi cười, nhìn thần sắc dịu dàng như ngọc đó của nàng, Triệu Tử Văn cảm thấy có chút choáng váng... .

"Ngốc tử, nhìn cái gì vậy? " Đại tiểu thư như giận như vui, trên khuôn mặt xinh đẹp nhuộm một màu hồng nhàn nhạt, oán trách trừng mắt nhìn hẳn.

Triệu Tử Văn nuốt nước một ngụm nước bọt nói: "Đại tiểu thư, ta đang là một người bị thương, nàng đừng nên hấp dẫn ta như thế."

"Đáng ghét, ai... Ngươi, " Đại tiểu thư khẽ dậm chân nói, mặt cười đỏ bừng xoay người sang chỗ khác.

Triệu Tử Văn cũng không biết Đại tiểu thư là bị điên hay mắc bệnh rồi nữa, bộ dáng bình thường không phải vẫn là thập phần cao ngạo sao, liền thử hỏi: "Đại tiểu thư, nàng là bị nhiễm phong hàn sao?"

"Ngươi... Mới nhiễm phong hàn " Đại tiểu thư kia biết tiểu thư đồng này hèn hạ, đối với hẳn tuy có chút hảo cảm nhưng lại không có theo thói quen đứng lên, bất quá nàng lại nghĩ tới ngay cả trình tiết của nàng cũng đều đã trao cho hẳn, liền cảm thấy trong lòng quặn đau một hồi, khóe mắt lại nổi lên lệ quang.

" Xì xào... ." Vài tiếng chói tai từ bụng Triệu Tử Văn truyền ra, đánh không khí kiêu diễm.

"Cười khúc khích, " Hạ Vũ Tình nghe thấy âm thanh đó, liền che miệng cười rộ lên, khoe miệng hiện lên nụ cười xinh đẹp tựa như hoa đào nở rộ trong tháng ba.

Triệu Tử Văn cũng không biết Đại tiểu thư có phải hay không là đột nhiên bị bại não, như thế nào lại đối với hắn tốt như vậy, nhưng hắn hiện tại không có nghĩ đến vấn đề này, mà là bụng hắn, đối với một " thùng cơm" như hắn mà nói, hơn một ngày không được ăn cơm chình là muốn lấy cái mạng nhỏ của hắn. Triệu Tử Văn chậm rãi đứng dậy, cảm giác thương thế so với hôm qua đã giảm đi chút ít, dù sao hắn chịu chính là nội thương, chân tay chỉ là bị xay xát ngoài da, hắn cố chịu đau đớn cắn môi nói: "Đại tiểu thư, chúng ta bây giờ liền đi lên sườn núi, nếu kéo dài càng lâu chúng ta càng không có sức lực, đến lúc đó sẽ thật sự chết tại đây."

Đại tiểu thư nhìn bàn chân mình, cắn môi đỏ mọng nói: " Chân của ta không thể đi trên sườn núi được."

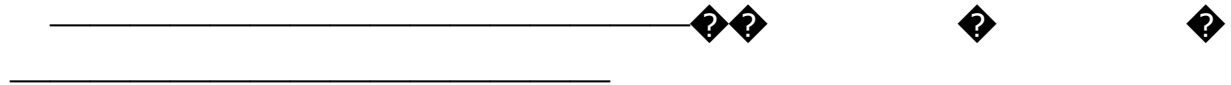
"Không bằng ta công nàng được chứ? " Triệu Tử Văn theo bản năng nói, khi hắn mới vừa nói xong, liền cảm thấy hối hận, khẳng định nhất định là sẽ bị Đại tiểu thư phản đối dữ dội.

Đại tiểu thư cười mặt đỏ lên, trong lòng nghĩ đến đã cùng hắn va chạm xác thịt, còn để ý điều này làm gì, nàng khẽ cắn môi đỏ mọng, gật gật đầu.

"A!" Triệu Tử Văn vốn đã chuẩn bị phòng thủ thật tốt, nhưng không nghĩ tới Đại tiểu thư lại đột nhiên đồng ý, có thể nào không khiến hắn giật mình, lại thử hỏi: "Đại tiểu thư, nàng khi rơi từ trên vách núi xuống có phải là bị đập đầu xuống đất không? ?"

Hạ Vũ Tình dở khóc dở cười, đành bất đắc dĩ làm bộ dáng nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Nếu là người muốn công ta, ta liền mời mẫu thân hảo hảo giáo huấn người!"

Triệu Tử Văn vỗ vỗ lồng ngực, thở phào nói: "Rốt cục đã khôi phục bình thường... ."

Chỉ là không nghĩ tới phía trước sườn dốc dựng đứng này chính là Phong Kiều trấn, từ xa có thể nhìn thấy khói bếp bốc lên, nếu là lúc này đi lên liền sẽ được cứu, chỉ là đối với nội thương của Triệu Tử Văn mà nói, sườn núi không hiểm trở cũng biến thành hiểm trở, hãn uốn cong thắt lưng công Hạ Vũ Tình gian nan leo lên, hoàn hảo Hạ Vũ Tình hai tay năng động, không cần hãn bám trụ môg, chẳng qua hãn nghĩ muốn kéo cũng kéo không thành.

Hạ Vũ Tình hai tay ôm lấy hãn cổ, ghé sát vào lưng hãn, nhìn thấy đầu hãn đầy mồ hôi, nhẹ nhàng nói: "Hạ Văn, người có phải là đã có thể tử."

Hãn sớm đã coi Bảo Nhi trở thành thể tử, gật gật đầu: "Ân, có thể tử rồi, làm sao vậy?"

"Vậy người về sau có thể hay không... . . bỏ nàng, " Hạ Vũ Tình cố gắng ỉ ôi nói.

Triệu Tử Văn từ khi đi vào thế giới này, liền cùng Bảo Nhi gắn bó chặt chẽ không thể chia lìa, hơn mười ngày liền dốc lòng chăm sóc hãn, ngây ngốc si tình, hãn mỗi lần nghĩ vậy đều cảm thấy trong lòng ấm áp, hãn dầu có phụ tất cả người trong thiên hạ, cũng không có phụ nàng, hãn sắc mặt lạnh lùng nói: "Bảo Nhi là người tối thân thiết của ta, Đại tiểu thư về sau không cần nói thêm nữa...không hiểu tại sao tự nhiên lại nói những lời này."

Chẳng lẽ ta muốn cho hãn làm... Hạ Vũ Tình nghĩ vậy trong lòng ủy khuất tới cực điểm, nàng đối với cửu hoàng tử cự tuyệt, lại đem tiện nghi trao cho tiểu thư đồng này, nàng cảm thấy sống mũi cay cay, nhin không được nước nở vài tiếng.

Triệu Tử Văn nghe được tiếng khóc nện ngào của nàng, hãn cho tới bây giờ rất ít thấy Đại tiểu thư khóc, tưởng đã nói gì sai, liền ngừng lại, áy náy nói: "Đại tiểu thư, ta vừa rồi nói chuyện có chút không phải, không có ý tứ gì hết."

Hãn sao biết được trong lòng Đại tiểu thư suy nghĩ gì, nàng thật giận tên thư đồng này cái gì cũng không biết, nàng cũng không thể mang chuyện xấu hổ này nói ra được, nỗi ủy khuất này cũng chỉ có mình nàng biết, nàng

nhẹ giọng nói: "Hạ Văn, người sang năm có thể hay không cùng văn đăng lên kinh thi lấy công danh?"

Thi lấy công danh? Ta cũng là một đại nội mật thám, còn cần phải thi lấy công danh cái gì, Triệu Tử Văn nghe được liền ngăn người ra, hai tay bắt lấy một thân cây khô trên sườn dốc, lắc đầu nói: "Ta đối với công danh không có gì hứng thú, không thi cử được."

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Từng Bước Đi Lên Trên.

Hạ Vũ Tình nghĩ đến hãn hiện tại chỉ là một gã tiểu thư đồng trong phủ, trong lòng nàng đau khổ, nhẹ giọng nói: "Chẳng lẽ người cũng không thể vì... vì Bảo Nhi mà đi thi lấy công danh hay sao? Với tài học của người mà nói đi thi lấy Trạng Nguyên cũng không phải là chuyện quá khó."

"Thành Trạng Nguyên?" Triệu Tử Văn cười ngây ngô vài tiếng, hãn ngay cả chữ phồn thể cũng không biết viết, còn muốn đi thi Trạng Nguyên, thật sự là buồn cười, hãn lắc đầu nói: "Ta thấy hay là thôi đi, ta cái gì cũng đều không biết, còn muốn đi thi Trạng Nguyên cái gì."

"Chẳng lẽ người tình nguyện ở Hạ phủ làm một tiểu thư đồng suốt đời sao?" Hạ Vũ Tình thấy hãn ngay cả Trạng Nguyên cũng đã bại, kỳ thi Trạng Nguyên đối với hãn mà nói là việc dễ như trở bàn tay, hãn như thế nào lại không có ý chí tranh đấu, nước mắt nhất thời đã rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Ngày sau người lấy cái gì đến... lấy ta "

Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ như tiếng muỗi kêu vo ve bên tai Triệu Tử Văn, hãn còn cảm nhận được lệ châu lạnh như băng kia như mũi khoan xuyên qua cổ hãn, tư vị lạnh lẽo khiến hãn ngứa ngáy khó chịu, hãn cũng không biết Đại tiểu thư rốt cuộc làm sao lại như vậy, cảm giác nàng có chút không sao nói rõ được, không nhịn được nói: "Ta có thi lấy công danh hay không thì liên quan gì đến người?"

Nhớ tới tên đáng ghét này, Đại tiểu thư xấu hổ không dám nói ra miệng, vừa đau khổ trong lòng, lại không chỗ phát tiết, trực tiếp hung hăng cắn mạnh vào vai hãn...

"A... ." Triệu Tử Văn không có đề phòng, bị nàng cắn liền hét lớn: "Mẹ nó, người điên rồi sao chứ?"

Nhìn thấy bả vai hần chảy ra máu tươi, Hạ Vũ Tình nhất thời ngây dại, biết việc này không thể vội vàng, đành phải chậm rãi khuyên bảo hần, nàng nhìn giọt máu chảy ra, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Hạ Văn, ta... thực xin lỗi."

Triệu Tử Văn đối với Đại tiểu thư đang phần hận nghiêng rằng, nếu không vì cứu nàng, thì mình đâu có bị rơi xuống vách núi cơ chứ, cứu nàng ngược lại còn bị cắn, hần tức giận hung hăng hừ một tiếng, không muốn để ý tới Đại tiểu thư tự cao tự đại này.

Đại tiểu thư lẳng lẳng nhìn những bước đi khó khăn của hần, nhìn hần cắn chặt môi liềm mạng hướng phía trước leo lên, đôi môi trắng bệch do chưa lành bệnh đã bị hần cắn tới mức rỉ máu, có thể thấy hần bị thương nặng tới cỡ nào, Đại tiểu thư lộ quang lóe ra, ôn nhu nói: "Hạ Văn, ngày ấy tại tùng giang này, người hát thật là dễ nghe, bây giờ có thể hát cho ta nghe được không?"

Triệu Tử Văn liền như Đại tiểu thư mong muốn, hần càng muốn cùng nàng đối nghịch, hát vang lên: "Có nên hay không thân thể của người thật nặng nề, tìm kiếm rốt cuộc làm sao có trời xanh, theo gió nhẹ nhàng bay, trải qua đau thương cũng không cảm thấy đau, ta muốn từng bước một hướng lên trên đi, chờ đợi ánh mặt trời lặn lẽ chiếu xuống khuôn mặt người, bầu trời nho nhỏ có giấc mộng to lớn, thân xác nặng nề lộ ra nhẹ nhàng nhìn lên, ta muốn từng bước một hướng lên trên đi, tại nơi cao nhất cưỡi phiến lá bay tới phía trước, nhờ gió thổi khô dòng nước mắt cùng mồ hôi, một ngày nào đó ta có được bầu trời của ta... ."

Đại tiểu thư nghe được cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nàng vốn là muốn Triệu Tử Văn hát để chuyển sự chú ý của hần, có lẽ có thể giảm bớt cảm giác đau đớn của hần, nhưng không nghĩ tới hần lại đem chính mình hát thành người to béo, nàng gắt giọng: "Chẳng lẽ ta có nặng như vậy sao?"

Hiện tại Đại tiểu thư mới có hai mươi tuổi, chỗ nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ, như mật đào thành thực, chỉ sợ hai tảng thịt trước ngực kia tự mấy chục cân, Triệu Tử Văn xem thường nói: "Đây là lời bài hát, bất quá người quả thật có hơi nặng."

"Ta rất béo sao chứ?" Đại tiểu thư gặng hỏi.

Triệu Tử Văn chịu đựng đau đớn kịch liệt hướng về phía trước đi lên, nào có tâm trạng cùng nàng nói chuyện phiếm, tùy tiện miễn cưỡng nói: "Có chút béo!"

"Kia... ." Khuôn mặt thanh tú của Đại tiểu thư nổi lên một chút đỏ ửng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói: "Ta đây về sau ăn ít cơm chút... ."

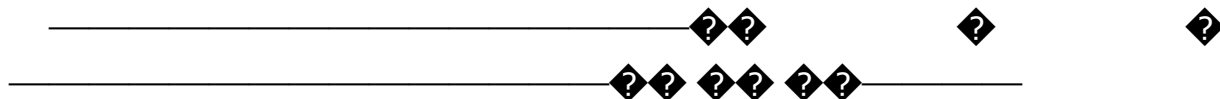
Bên sườn núi lá vàng héo úa khẽ lay động trong gió, vô số phiến là vàng óng ánh, như thuyền nhỏ bập bênh theo sóng, lung lay lúc lắc, nhẹ nhàng trôi. . . Vách đá màu xám như cánh tay tô điểm cho bầu trời, Hạ Vũ Tình nhìn khung cảnh tuyệt đẹp kia cùng bóng dáng kiên cường của hã, nàng nhin không được nhẹ giọng hát: "Ta muốn từng bước một hướng lên trên đi, chờ đợi ánh mặt trời tĩnh lặng chiếu xuống khuôn mặt người, bầu trời nhỏ bé có giấc mộng to lớn... ."

Phong kiều là một tiểu trấn trên cây cầu nhỏ uốn quanh dòng nước róc rách chảy, đầu cầu bên dòng nước, mấy căn nhà nhỏ chằng chịt thú vị, từng làn khói bếp từ những căn nhà nhỏ bay lên, có vẻ an bình, ấm áp, Triệu Tử Văn liếm môi khô khốc, trên người nhiễm phong hàn khiến đầu óc hã choáng váng quay cuồng, toàn thân đau đớn khó chịu, hã tựa vào một cây cổ thụ cách mấy ngôi nhà nhỏ không xa, thở phì phò từng tiếng... .

"Hạ Văn, người làm sao vậy, " Đại tiểu thư đứng bên cạnh hã, thân thiết hỏi.

"Ta..." Triệu Tử Văn lúc này ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không còn, mới vừa mở miệng liền té xỉu trên mặt đất... .

"Hạ Văn!" Đại tiểu thư mạnh mẽ ôm lấy hã, nàng biết hã bệnh thương hàn căn bản chưa khỏi, nội thương lại không có chuyển biến gì tốt đẹp, nhưng hã lại dựa vào ý chí quật cường, đem mình công trên lưng đi lên, nhớ tới tính cách chấp nhất quật cường của hã, Đại tiểu thư liền khóc lớn lên... .

"Ta đang ở đâu đây?" Triệu Tử Văn nhìn thấy mình thân cao một thước sáu, liền nhận ra đã trở về khi còn bé, trước mắt còn có sương mù dày đặc bao phủ.

"Tử Văn, người lại chạy đi chơi, như thế nào tới chiều mới về nhà, mau tới ăn cơm, " chỉ thấy cách chỗ hấn đứng không xa, một vị ** đứng ở bên cạnh bàn ăn, đang xếp bát đĩa hương hấn vẫy tay nói.

Triệu Tử Văn không còn tin vào mắt mình nữa, nhìn thấy hình dáng quen thuộc ấy, nước mắt tức thì ứa ra, tiến bước đi tới, hung hăng ôm lấy nàng: "Mụ mụ, hài nhi còn tưởng từ sau sẽ không còn được gặp người nữa... ."

"Cái tên vô sỉ này, " ** giơ cánh tay lên tiến thẳng tới mặt hấn nhưng khi tới sát mặt hấn thì đột nhiên dừng lại, rồi gặt gao ôm chặt lấy hấn, trên khuôn mặt thanh tú nước mắt lã chã rơi xuống: "Tên xấu xa này, nếu người không thi đậu Trạng Nguyên tới lấy ta, ta liền không bao giờ... để ý tới người nữa... ."

Sương mù mờ lung vây quanh hai người, Triệu Tử Văn biết đây là mộng, nhưng giấc mộng này sao lại chân thật tới như vậy, cảm giác ôm ấp ấm áp như thế, hấn nguyện vĩnh viễn ngủ say ở trong mộng, thấp giọng lầm bầm nói: "Mụ mụ, ta về sau đảm bảo nghe lời người, mỗi ngày đúng giờ về nhà... ."

Triệu Tử Văn cũng không biết đã mê man bao nhiêu ngày, trong lúc ngủ mơ hấn chỉ cảm thấy có người nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hấn, hấn theo phản xạ chậm rãi mở mắt, thấy nóc nhà quen thuộc, hấn nhin không được cười cười, nhanh như vậy đã về nhà, hấn lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi, bộ dáng thướt tha đang ngồi bên cạnh hấn, hấn giật mình nói: "Bảo Nhi, muội như thế nào lại ở đây?"

Bảo Nhi đôi mắt đỏ lên, nhào vào trong lồng ngực hấn, nức nở nói: "Đại ca, huynh rốt cục đã tỉnh, huynh làm làm muội sợ muốn chết, muội còn tưởng rằng..."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lâm Mộng Phi Tới Thăm

"Nha đầu ngốc, ta không phải vẫn rất khỏe hay sao?" Triệu Tử Văn thương xót sờ sờ chiếc đầu nhỏ bé của nàng, nhớ tới chính mình bị hôn mê vài ngày, khẳng định đã làm cho nha đầu này sợ hãi. Lúc này, hắn cảm thấy quả thật tốt hơn, cảm giác đau đớn toàn thân đã thuyên giảm đi rất nhiều, đầu cũng không còn choáng vàng, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn còn có chút không khoẻ.

Trong đôi mắt đẹp của Bảo Nhi lóe ra lệ quang trong suốt, kề sát vào lồng ngực Triệu đại ca, cảm nhận được tư vị hạnh phúc, khiến nàng vui mừng mà khóc: "Đại ca, mọi về sau không bao giờ muốn... rời xa huynh nữa, nếu huynh chết đi, mọi cũng không muốn sống... ."

Triệu Tử Văn cảm động gắt gao ôm chặt lấy nàng, cảm nhận được sự ấm áp kia, trong lòng hắn càng thêm kiên định tin tưởng: "Nhất định phải làm cho Bảo Nhi trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này."

Hai người cùng nhau nằm ở trên giường, hưởng thụ sự ấm áp khó có được, Triệu Tử Văn cũng không biết khi nào mình trở về, hỏi: "Bảo Nhi, mọi có biết ta trở về khi nào không?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi đỏ bừng, lông mi dài khẽ chớp chớp, mũi ngọc trong suốt nhú lại, mới vừa rồi xấu hổ nói: "Đại ca là hôm qua trở về, huynh đến một hồi, Hạ Hồ liền đến cửa hàng báo cho mọi biết, nghe nói đại ca bị thương, làm mọi sợ hãi."

Hôm qua? Triệu Tử Văn cũng không biết hắn hôn mê vài ngày, hắn vốn định hỏi lại Bảo Nhi, chỉ là nàng không biết, hắn đành không còn cách gì hơn đành phải đợi có cơ hội lại đi hỏi Đại tiểu thư được rồi, hắn đoán có lẽ

là thiếu gia đã tìm được hãn cùng Đại tiểu thư, nhưng hãn không nghĩ tới suốt đoạn đường trở về đều trong trạng thái hôn mê... .

Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi vồ vồ bộ ngực sữa, bộ dáng đáng yêu khiến Triệu Tử Văn nhin không được hếch chiếc mũi nhỏ của mình xuống, cười nói: "Không có việc gì, mọii xem đại ca không phải vẫn khỏe hay sao?"

"Cũng không biết là kẻ nào hại đại ca, " Bảo Nhi xiết chặt tiểu năm tay, cảm giận nói, bình thường tính tình của nàng rất dịu dàng, nhưng nàng cực kỳ yêu đại ca, thấy hãn vừa bị bệnh lại vừa bị thương, sao có thể không tức giận.

Triệu Tử Văn cũng đành bất đắc dĩ cười khổ vài tiếng, trách tên hoàng tử đứng phía sau màn kia? Hay trách Đại tiểu thư đã quá xúc động? Cừu hoàng tử chỉ là muốn hù dọa mà thôi, mà Đại tiểu thư lại vì bảo vệ trinh tiết của nàng, hãn cũng không biết tìm ai để đòi nợ, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, lắc đầu dờ khóc dờ cười không nói gì.

Bảo Nhi thấy đại ca khổ nghiêm mặt, liền hiểu là hãn đã gặp phải người lợi hại, vội vàng khuyên giải an ủi nói: "Đại ca, vô luận phát sinh chuyện gì, Bảo Nhi vĩnh viễn bên cạnh huynh, không nên đau khổ."

Triệu Tử Văn mỉm cười, nha đầu kia biết trong lòng hãn suy nghĩ gì, hãn là ăn hoàng liên cho cam luôn —— có khổ nói không nên lời a, hãn cười nói: "Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ, đúng rồi... . Cửa hàng hiện tại sinh ý thế nào ?"

" Sinh ý của cửa hàng... ." Bảo Nhi muốn nói lại thôi, không biết phải nói cái gì, liền gặt gao ôm lấy eo gấu của đại ca, nhẹ giọng nói: “ Lúc đại ca vừa đi, tên của cửa hàng thay đổi là cửa hàng độc quyền, sinh ý cửa hàng cũng giảm sút đi rất nhiều."

Triệu Tử Văn ôm thân hình mảnh mai của nàng, thỉnh thoảng vuốt ve da thịt mịn màng tro bóng của nàng, tiểu kiều đồn rắn chắc co dãn rất mê người, trên người Bảo Nhi tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt khiến hãn dục hỏa bùng phát, nếu không phải thân thể hãn còn có chút không khỏe, e rằng đã khai chiến.

Hắn chậm trễ vài ngày mới trở về, tự nhiên đoán được sinh ý không tốt, người cổ đại nhanh như vậy đã tiếp nhận hình thức cửa hàng độc quyền, e là phải nhanh làm tuyên truyền mới được, chỉ sợ người ta đến hiện tại còn không biết bên trong bán cái gì, hắn cười nói: "Để cho ta cùng muội tới cửa hàng xem sao, bất quá ta bảo muội thông báo tuyển người, muội đã làm tới đâu rồi?"

Bảo Nhi bị hắn sờ khiến cả người nóng như lửa đốt, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu, nếu đại ca không phải tướng công tương lai của nàng, hơn nữa lại rất yêu hắn, cũng sẽ không để mặc cho hắn khinh bạc, nàng gắt giọng: "Đại ca lại làm chuyện xấu... Đại ca muốn muội tuyển người, muội cũng làm rồi, mời vài vị đại nương làm hài, bất quá hiện nay giầy làm càng lúc càng nhiều, không bán ra ngoài được."

"A... ." Triệu Tử Văn vừa định mở miệng, chợt nghe được ngoài cửa có tiếng thét lên, chỉ thấy Hạ Bình đứng ở cửa, trong mắt tựa hồ có đồ vật gì đó, sáng lấp lánh.

Hạ Bình hôm qua phải ở bên cạnh Đại tiểu thư, hôm nay mới lên ra đến thăm Hạ Văn, nhưng vừa mới đến cửa tựa gặp được hắn cùng một nữ tử nằm ở trên giường sờ mó một hồi, cũng không biết vì sao trong mắt nhất thời lóe ra lệ quang, u oán nhìn Hạ Văn, xoay người bỏ chạy.

Triệu Tử Văn tưởng nàng xấu hổ bỏ chạy, không hiểu ý cười hắc hắc: "Không nghĩ tới bị người tróc gian tại giường."

Bảo Nhi cũng bị dọa từ trên giường nhảy lên, xấu hổ ngượng nghịu đánh lên người Triệu Tử Văn, tình cảnh diễm lệ vừa rồi khiến nàng xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống đất, mặt nàng ửng đỏ nói: "Mắc cỡ chết người ta rồi!"

Triệu Tử Văn cười cười, nhớ tới lúc này Đại tiểu thư không biết thế nào, hỏi: "Lúc muội rời Hạ Phủ có từng gặp qua Đại tiểu thư không?"

Bảo Nhi lúc lắc đầu nói: "Ta không có thấy qua Đại tiểu thư."

"Không có thấy? Đại tiểu thư đáng ghét này... ." Triệu Tử Văn oán hận mắng: "Ta liều chết liều sống đi cứu nàng, nàng không ngờ cũng không đến hỏi thăm ta lấy một lần, thật sự là quá vong ân phụ nghĩa."

"Đại ca, đừng nói bừa, " tiểu thư đồng mắng tiểu thư nhà mình, có thể khiến hần phải..., Bảo Nhi sợ hãi che miệng hần: "Đại ca, nếu để cho hạ phu nhân nghe được, khẳng định sẽ trách phạt huynh."

Nha đầu này không biết hần ở Hạ phủ cũng coi như là một nửa chủ nhân, ai còn dám trách phạt hần, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười: "Đại ca làm việc tự có chừng mực... . Đi thôi, chúng ta tới cửa hàng xem xét một chút."

Bảo Nhi nhu thuận giúp đại ca mặc quần áo, nhớ tới vừa rồi nằm trên giường ôm ấp, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng hồng đến bây giờ còn chưa hết.

"Như thế nào? Thương thế của người đã hồi phục rồi sao, hiện tại muốn ra ngoài sao?"

Triệu Tử Văn vừa muốn ra ngoài liền Hạ Văn Đăng đi vào, hần cười khổ nói: "Không có biện pháp a, ta muốn tới cửa hàng có chút chuyện."

"Hạ thiếu gia, " Bảo Nhi đương nhiên nhận biết Hạ Văn Đăng, thấy hần đi vào, liền thi lễ nói.

Hạ Văn Đăng nhìn thấy Bảo Nhi nhỏ nhắn xinh đẹp, hướng Triệu Tử Văn trộm giơ ngón tay cái lên, rồi hướng Bảo Nhi mỉm cười gật gật đầu.

"Tiểu tử người ngày ấy thật sự là làm ta sợ muốn chết, " Hạ Văn Đăng vừa cười mắng chỉ vào ngực hần nói: "Đúng lúc ta cùng Hạ Bình tìm được các người, bất quá cũng không biết bọn hắc y nhân chỉ đến hù dọa chúng ta."

Quả nhiên giống Triệu Tử Văn sở liệu, bọn Hắc y nhân này chỉ có hù dọa xong liền đi, thật giận Đại tiểu thư gốc gác này, hần căm giận nói: "Quên đi, dù sao chúng ta cũng không sao rồi."

"Từ từ... ." Hạ Văn Đăng thấy Triệu Tử Văn muốn rời đi, liền gọi hần lại nói: "Hôm qua tiểu vương gia cùng Quân Phương Các Các chủ tới thăm người."

Lâm Mộng Phi? Triệu Tử Văn nghe thấy ngẩn người, tiểu vương gia là bằng hữu của hần, đến thăm hần cũng là bình thường, nhưng Lâm Mộng Phi này cùng mình không có quan hệ, nàng chạy tới làm cái gì.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Khai Thác Thị Trường

"Còn có... ." Hạ Văn Đăng lại nói: "Lâm các chủ còn nói đợi sau khi người khỏe lại, liền để người tìm nàng lấy ngân lượng."

Hai trăm lượng bạc kia? Kháo, ta như thế nào lại có thể quên mất việc này, Triệu Tử Văn vỗ vỗ đầu, hiện tại cửa hàng độc quyền mới chỉ là quy mô nhỏ, ngày sau phát triển cần rất nhiều tiền, bất quá Các chủ này cũng quá rắc rối, hôm qua trực tiếp đưa cho ta không phải được sao, còn muốn ta đi lấy.

Triệu Tử Văn hướng thiếu gia cười nói: "Ta đã biết, đúng rồi... . Đại tiểu thư thế nào?"

Hạ Văn Đăng gật đầu nói: "Chân của tỷ tỷ mấy ngày trước đây thì tốt rồi, buổi sáng đã đi tìm Dư tiểu thư, nhưng thật ra người hôn mê vài ngày, thật đúng là phải cảm tạ người đã cứu tỷ tỷ ta." Hắn từ trong miệng Hạ Vũ Tình đã biết đại khái sự tình, cũng cảm thấy tức giận tỷ tỷ vì sao lại xúc động như vậy.

Tiểu thư đáng ghét, Triệu Tử Văn trong lòng lại mắng một câu, hướng Hạ Văn Đăng xua tay nói: "Thiếu gia, ta phải đi đây."

"Cửa hàng là do ca ca muội trông sao?" Triệu Tử Văn nắm bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi hỏi.

"Không phải, " Bảo Nhi thần sắc có chút xấu hổ, mặc cỡ đồ mặt, lắc lắc đầu: "Là nhờ Lý tỷ tỷ phụ giúp trông cửa hàng."

Lý Thanh Chiếu? Triệu Tử Văn nghe ngẩn người, cười nói: "Nàng mỗi ngày cũng đều đến cửa hàng sao?"

"Không có, chẳng qua Lý tỷ tỷ thường xuyên đến nói chuyện với Bảo Nhi, Lý tỷ tỷ biết đại ca sau khi bị thương, liền để cho muội tới chăm sóc

huynh, nàng phụ giúp trông cửa hàng, " Bảo Nhi thân nhiên cười nói.

Triệu Tử Văn có chút trầm tư nói: "Xem ra ta phải phát tiền lương cho nàng."

"Tiền lương?" Khuôn mặt thanh tú của Bảo Nhi ngẩng lên, hướng Triệu Tử Văn hỏi.

"Chính là tiền công ý " Triệu Tử Văn mấy ngày không gặp Lý tài nữ xinh đẹp này, trong lòng thật sự có chút nhớ, kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi nhanh chóng bước đi.

Tối gần buổi trưa, trên đường cũng đã thừa thớt người hơn, đại bộ phận cũng là đến tửu lâu ăn cơm, cửa hàng độc quyền Tử Vũ Hiên có chút vắng vẻ, Triệu Tử Văn đứng ở ngoài nhìn vào trong cửa hàng, chỉ thấy một bóng nữ tử thướt tha đang đứng trước quầy, nàng mặc một chiếc váy màu vàng, mày liễu mắt hạnh, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, chiếc eo thon nhỏ, đang đứng ghi chép sổ sách, khí chất u nhã khiến trong lòng Triệu Tử Văn mạnh mẽ nhảy dựng vài cái.

"Lý tỷ tỷ, ta đã trở về, " Bảo Nhi hướng Lý Thanh Chiếu phất tay nói.

Lý Thanh Chiếu nghe tiếng liền ngẩng khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lên, hướng ngoài cửa nhìn, thấy Bảo Nhi cùng Triệu Tử Văn từ bên ngoài đi vào, nàng cười nói: "Như thế nào đã trở lại nhanh như vậy " lại nhìn mắt Triệu Tử Văn, nhẹ giọng nói: "Triệu công tử, thương thế của người đã đỡ chút nào chưa?"

Triệu Tử Văn nghe thấy âm thanh ôn nhu trong trẻo này, liền thấy toàn thân một trận sáng khoái, cười nhạt nói: " Thương thế của ta đã đỡ nhiều rồi, làm phiền Lý tiểu thư quan tâm."

Lý tiểu thư nghe ngẩn người, người này từ khi nào lại trở nên khách khí như vậy, nàng nhìn Triệu Tử Văn thật lâu nói: "Nghe nói người rơi xuống vách núi vì cứu hạ gia Đại tiểu thư, không nghĩ tới người còn vài phần khí chất quân tử, đáng tiếc... ." Nàng lại thở dài: "Đáng tiếc thiên hạ nam tử đa phần đều là người bạc tình, đối với nữ tử chỉ như món đồ chơi."

Lần trước Triệu Tử Văn cùng Đại tiểu thư thảo luận một phen, nói tới mức muốn to đầu luôn, hiện tại lại nghe Lý tài nữ oán giận, hẳn chuyện đề tài nói: "Chẳng biết Lý tiểu thư như thế nào biết được ?"

"Ta là nghe Hạ công tử nói " Lý Thanh Chiêu nhìn Triệu Tử Văn nói, trong mắt có phần kính phục, nam nhân có thể mạo hiểm cứu nữ tử, ý chí cam đảm cùng trí tuệ đó thật khiến nữ tử kính phục.

Triệu Tử Văn cũng đoán được là do Hạ thiếu gia, lần trước cứu hoàng tử đến quấy rối, cửa hàng của Bảo Nhi chính là do Điền Hồ nói cho thiếu gia, cho nên hẳn biết chuyện này, Triệu Tử Văn “a” lên một tiếng, liền nhìn về phía nàng, liền nhận thấy trong cửa hàng có rất nhiều loại giày khác nhau, ngay cả giày ống dài cũng có, nhưng bán không được nhiều do chưa có nhiều người dùng.

Bảo Nhi thấy Triệu đại ca nhìn về phía tử hài, xấu hổ cúi đầu nhẹ giọng nói: "Đại ca, mấy cái này ngày sinh ý không tốt, giày không bán ra được."

"Người đừng trách Bảo Nhi, " còn chưa thấy Triệu Tử Văn nói chuyện, Lý Thanh Chiêu liền đi tới bên cạnh Bảo Nhi, ôm bả vai của nàng, trừng mắt nhìn hẳn: "Đều là chủ ý của người đề ra, khi mới bắt đầu sinh ý còn rất tốt, bị người sửa tên cửa hàng, hiện tại sinh ý giảm đi rất nhiều, nếu cứ như vậy tiếp tục đi xuống, chỉ sợ người ngay cả tiền để trả các đại thẩm làm giày cũng trả không nổi."

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười, chuyện này đích thật là sai lầm của hẳn, hẳn hướng Lý tài nữ cười khổ nói: "Ta khi nào nói muốn trách cứ Bảo Nhi?"

"Không là tốt rồi, " Khuôn mặt thanh tú của Lý tài nữ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nếu là những người khác thì sinh ý không có làm tốt, tướng công của nàng chắc chắn hung hăng giáo huấn nàng, bất quá tiểu thư đồng này đối với nữ tử thập phần che chở, thật sự là làm cho người ta kỳ quái.

Triệu Tử Văn trầm tư nửa ngày, nghĩ tới cửa hàng này không đủ chỗ, vỗ vỗ bàn tay nói: "Hảo, ta hiện tại liền bắt đầu bắt tay vào việc khai thác thị trường."

"Khai thác thị trường? “ Lý tài nữ nghe mơ hồ, căn bản chẳng biết ý gì.

“ Cái này chính là thị trường người mua hài, khai thác ý tứ chính là làm cho bọn họ nhận biết phẩm bài (DG: chiêu bài sản phẩm) của chúng ta, làm cho khi bọn họ muốn mua hài liền có thể tìm đến cửa hàng của chúng ta" Triệu Tử Văn đại khái giải thích nói.

Lý Thanh Chiêu cái hiểu cái không gật gật đầu, phẩm bài này nàng cũng nghe Triệu Tử Văn nói qua, cũng hiểu được một chút, lại hỏi: "Nhưng thị trường này làm thế nào khai thác được?"

"Vây cần nghiệp vụ viên" Triệu Tử Văn hắc hắc cười cười, trước kia hắn đã từng làm nghiệp vụ viên, không nghĩ tới nơi này lại muốn kiếm nghiệp vụ viên, thân phận hoàn toàn hoán đổi.

"Nghiệp vụ viên?" Bảo Nhi cùng Lý Thanh Chiêu đồng thời ngẩn người, cũng không biết tại sao Triệu Tử Văn lại có nhiều quan điểm quái lạ như vậy.

Triệu Tử Văn tựa vào quầy hài, khẽ cười nói: "Nghiệp vụ viên chính là người dùng để khai thác thị trường, chính là vì chúng ta tuyên truyền phẩm bài cùng cửa hàng, khiến thị trường nhận biết phẩm bài của chúng ta, đã hiểu sao chứ?"

Lý Thanh Chiêu trước mắt sáng ngời hé miệng cười nói: "Con người người như thế nào lại có giống như hồ ly giáo hoạt, có nhiều ý tưởng hay như vậy, nghiệp vụ viên đó nên tiến hành thế nào?"

"Cái này... ." Triệu Tử Văn vừa rồi nhất thời còn chưa nghĩ ra, lúc hắn làm nghiệp vụ viên, đương nhiên là hướng người khác đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm của mình, nhưng giầy này thật khó thể tiêu thụ, chỉ có thể làm phẩm bài mở rộng, cười nói: "Nghiệp vụ viên nhiệm vụ chính là hướng người mua giới thiệu sản phẩm của chúng ta, mở rộng phẩm bài, tại thị trường người mua đạt tới mức độ nhất định, khiến thị trường nhận biết được phẩm bài của chúng ta."

"A... Ta đã biết, " Bảo Nhi vỗ xuống bàn tay nhỏ bé, cao hứng nói: "Chính là mời nghiệp vụ viên giúp cửa hàng đến bên ngoài tuyên truyền làm quảng cáo, khiến người mua biết đến tên cửa hàng mà đến mua, đúng không đại ca?"

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Thi Từ Hội

Bảo Nhi đã ở cùng Triệu Tử Văn một thời gian khá dài, tự nhiên biết trong lòng hãn đang nghĩ gì, thấy hãn hướng mình trừng mắt nhìn, khoe miệng lộ ra nụ cười tà dị, bộ dáng xấu xa đó khiến khuôn mặt thanh tú của Bảo Nhi ửng hồng một mảng.

Lý Thanh Chiếu thấy bộ dạng lưu manh của hãn, hé miệng cười khẽ vài tiếng, nghĩ tới "Âm mưu quỷ kế" của tên thư đồng này thật sự là không thể không bội phục, những kế sách phát triển sinh ý này của hãn quả là chưa bao giờ nghe người ta nói qua, nàng hướng thư đồng mỉm cười nói: "Triệu công tử, những mưu kế này của người là từ chỗ nào học được, theo như lời người phương thức buôn bán này từ xưa tới nay chưa từng có ai làm a."

Triệu Tử Văn chỉ là vận dụng sách lược kinh doanh từ thế giới hiện đại vào cổ đại, hơn nữa hãn cũng là động mồm mép mà thôi, còn có thể thành công hay không thì hãn chưa biết, nhưng là hãn rất tin tưởng vào sách lược kinh doanh này, hãn nhàn nhạt cười nói: "Đây là ta từ quê quán của ta học được một chút mưu kế nhỏ, khó mà hợp với nơi thanh nhã."

Lý Thanh Chiếu đương nhiên biết chỗ hợp lý của mưu kế này, oán trách liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn, khí chất băng lạnh lộ ra một nụ cười duyên dáng, đáng yêu, bộ dáng xinh đẹp động lòng người khiến Triệu Tử Văn giật mình, mất cả nửa ngày mới nói: "Chẳng biết Lý tiểu thư mỗi ngày có chuyện gì để làm?"

Lý tiểu thư cũng không biết hãn muốn hỏi cái gì, lắc đầu: "Mỗi ngày thanh nhàn ở trong phủ, Minh Thành công tử sang năm muốn vào kinh đi thi, không cách nào theo giúp ta, cho nên chỉ đành mỗi ngày tìm đến Bảo Nhi trò chuyện, chẳng qua... . Người hỏi cái này làm gì?"

Triệu Minh Thành cũng muốn trên kinh thi lấy công danh? Triệu Tử Văn cân nhắc sau nửa ngày, cười hắc hắc nói: "Một khi đã Lý tiểu thư không có chuyện gì để làm, không bằng đến Như Ý tiểu điếm hỗ trợ, tại tiểu điếm làm một nhân viên thiết kế có được không?"

"Thiết kế viên?" Lý Thanh Chiêu cùng Bảo Nhi lại là ngân người, cảm giác Triệu đại ca này, rất lạ lùng, như thế nào trong đầu lại toàn quan điếm kỳ quái, Lý Thanh Chiêu hỏi: "Thiết kế viên này lại là làm cái gì?"

"Cái này..." Triệu Tử Văn cười cười nói: "Lý tiểu thư không phải rất giỏi thi họa sao, thiết kế viên này chính là người vẽ hình thức mới của giày ra giấy, coi như là một tổ sáng tác nhỏ vậy."

Lý tiểu thư "A" một tiếng, điều này nàng có thể lý giải, không thể không bội phục Triệu công tử này "mưu kế tính toán thâm sâu", hẳn có lối suy nghĩ thật sự là như thiên mã hành không, không thể đoán biết, Lý tiểu thư đột nhiên nghĩ tới cái gì, trêu đùa: "Ta xem Triệu công tử mỗi ngày chính là nói chuyện, nhưng chưa bao giờ gặp qua người động tay."

Triệu Tử Văn nghe ngân người, ngượng ngùng sờ sờ đầu, xấu hổ cười cười, hẳn quả thật là chưa từng động tay a, có lẽ là do thói quen, mỗi ngày chính là động mồm động mép, nói ra kế sách, hẳn đối với Bảo Nhi xin lỗi khẽ cười nói: "Là đại ca không tốt, mỗi ngày chính là nói chuyện, còn chưa có hỗ trợ giúp muội."

Bảo Nhi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, liền chạy đến bên người đại ca, cũng không quản Lý tiểu thư đang đứng ngay bên cạnh, hạnh phúc rúc vào trong lòng đại ca, nhẹ nhàng nói: "Đại ca từ sau chớ nói những lời như vậy, vì đại ca làm việc, Bảo Nhi mới có thể cảm giác được rất hạnh phúc."

"Nha đầu ngốc, " Triệu Tử Văn ôm thân hình mảnh mai của nàng, hẳn đương nhiên biết nữ tử rất ít ra khỏi khuê phòng, hơn nữa nữ tử như thế mới là đức, cho nên Bảo Nhi vì hẳn làm chút việc nhỏ cũng sẽ cảm thấy đủ, cái loại cảm giác thân tình này khiến trong lòng hẳn ấm áp.

Lý tiểu thư thấy bọn họ âu yếm nhau cả nửa ngày, thật sự là nhìn không được, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

"Nha..." Bảo Nhi thấy Lý tiểu thư cười tùm tùm nhìn mình, nhớ tới khi này không để ý cùng đại ca thân mật, nàng xấu hổ kinh hô một tiếng, hai

má đỏ bừng trốn ở phía sau đại ca.

Triệu Tử Văn tuy tư tưởng phóng khoáng, hiện đại, cũng nhin không được mà đỏ mặt lên, ngượng ngùng cười nói: "Lý tiểu thư có đồng ý hay không để ta còn tính toán tiền công cho người."

Lý tiểu thư đối với khả năng thi họa của mình có chút tự tin, thiết kế vài đôi giày tử lại có là gì, không hề nghĩ ngợi gật gật đầu cười nói: "VẬY người về sau là lão bản của ta." Đôi mắt đẹp của nàng vừa chuyển, lại nghĩ tới cái gì: "Chẳng biết Triệu công tử có thể làm một bài từ (một loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc? Ta chỉ nghe Bảo Nhi nói qua người có thể làm thơ, nhưng nàng cũng chưa bao giờ gặp qua người làm bài từ nào "

Làm một bài từ? Triệu Tử Văn biết nàng muốn cho chính mình làm một bài từ, hẳn cũng không nghĩ muốn tại trước mặt tài nữ biểu hiện khó coi, khê dậm chân vài bước, hẳn xác thực thuộc rất nhiều bài thơ, nhưng từ thì lại thuộc rất ít, trong đầu hẳn đột nhiên nhớ tới một bài từ, chậm rãi thì thầm: "Túy chu tùy thủy khứ, vô ý tranh lưu, thả khán loạn hồng tảo trực vân; quan thủy mặc, bản vô tĩnh động, duy hữu phong hoa tiệp đạm; khả liên thế gian truy mộng nhân, phiêu diệp vu phong; thán tức, hà bất bao phục phóng khinh."

Dịch nghĩa: "Túy thuyền lững lờ trôi theo dòng nước, vô tình trôi, có thể thấy được mây hồng cố sức theo đuổi; ngắm cảnh thủy mặc, vốn không tính lặng mà di chuyển, chỉ có tao nhã dần phai; thương cảm thế gian người truy mộng, gió thổi lá bay; thờ dài, sao không bỏ bớt bao phục để thanh thản." (DG: đệ văn tài hơi kém, dịch chưa được sát, mong huynh đệ thông cảm).

"Hào từ " (bài từ hay) Lý Thanh Chiếu không khỏi vỗ tay tỏ ý vui mừng nói, trong lòng khê nhắc tới mấy lần, lại kỳ quái nói: "Nhưng bài từ này rất giống phong cách của ta."

Triệu Tử Văn trong lòng không nhin được cười cười, bài từ này vốn là do mục mục hẳn dựa theo phong cách uyển chuyển hàm xúc của Lý Thanh Chiếu mà lam, chính là có chút ưu thương nhàn nhạt, đương nhiên là rất giống, chẳng qua so với bài từ của Lý Thanh Chiếu còn kém một chút, dù

sao còn có vài phần hương vị hiện đại, hẳn lừa dối nói: "Lần trước nghe bài từ của Lý tiểu thư làm ra."

"Thì ra là thế..." Lý Thanh Chiêu mỉm cười nói: "Chẳng qua Triệu công tử mới học cũng có thể làm được như vậy thật là phi phàm, lấy tài năng vượt trội của người liền có thể tham gia thi từ hội."

"Thi từ hội?" Triệu Tử Văn nghe rùng mình: "Ta chưa từng nói ra không muốn tham gia sao."

Lý Thanh Chiêu khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Ta cũng đáp ứng làm thiết kế viên của cửa hàng các người, chẳng lẽ người theo giúp ta đi tham gia thi từ hội đều không được sao chứ?"

Kháo, nguyên lai lại bị ám toán, trách không được Lý tài nữ này lại sáng khoái đáp ứng như vậy rồi, chẳng qua theo Lý đại tài nữ tham gia cái thi từ hội gì đó, cũng coi như là một cơ hội du ngoạn, hẳn cười nói: "Ân, vì người đồng ý hỗ trợ tiểu điểm, ta liền đáp ứng vậy."

Nếu không vì Minh Thành công tử muốn tại phủ chuyên tâm đọc sách, hơn nữa thi từ hội yếu cầu muốn cùng nhân tài thi từ tham ngộ thêm, nàng như thế nào lại tìm Triệu Tử Văn tham gia, Lý tài nữ nhàn nhạt cười cười: "Vậy chúng ta bây giờ lên đường thôi."

"Hiện tại?" Triệu Tử Văn nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, đã là thời gian buổi chiều, bất đắc dĩ gật gật đầu: "Được rồi, chúng ta xuất phát thôi."

Lý Thanh Chiêu hướng Bảo Nhi cười nói: "Bảo Nhi, hôm nay mượn đại ca người dùng một chút, chúng ta đi làm nhiệm vụ xong liền trở về."

Bảo Nhi hiện tại coi Lý Thanh Chiêu là thân tỷ tỷ, nàng sao lại không đáp ứng cho được, gật gật đầu, lại hướng Triệu đại ca nói: "Đại ca, người cần phải hảo hảo chiếu cố Lý tỷ tỷ."

Triệu Tử Văn cười gật gật đầu, khi hẳn đi ra tới cửa, lại nghĩ tới cái gì, phiết quá... nói: "Bảo Nhi, chớ quên thông báo tuyển dụng ba cái nghiệp vụ viên, còn có phát bố cáo ngoài tiểu điểm nữa —— một đôi hài đánh chín thành, mua hai đôi giảm 80%."

Bảo Nhi nghe xong vội vàng nhớ kỹ, suy nghĩ một lát cũng là hiểu được đạo lý trong đó, cái đó cùng dương mao xuất tại dương thân (lông dê lấy

trên thân dê) chính là có cùng đạo lý, thấy đại ca lại có sách lược quảng cáo mới, nàng cao hứng cười nói: "Đại ca thật lợi hại."

SIÊU CẤP THU' ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Quế Hoa Vũ (Mưa Hoa Quế) .

"Tiểu hồ ly!" Lý Thanh Chiếu cân nhắc cả nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu được đạo lý trong đó, trêu đùa nói.

Triệu Tử Văn đắc ý cười cười, đây là hãn vừa rồi đột nhiên nghĩ đến, đây cũng là sách lược để đẩy mạnh tiêu thụ mà thôi, tích lũy số lượng sản phẩm lớn, giữ độc quyền về... Tiểu điểm thường cũng đã sử dụng loại sách lược này, mà loại hình thức này kiếm được nhiều tiền lợi nhuận hơn, mà không phải tốn tiền, cho nên sẽ không lỗ vốn, như thường kiếm tiền, còn có thể phát ra quảng cáo.

Mùa thu tại Tây hồ ngao du, ngày ngắm hoa quế, đêm ngắm trăng. Quế hoa lấy từ ở Nam Sơn về thung lũng Mãn Giác rất đẹp. Thung lũng Mãn Giác ở vào phía nam Tây Hồ, là thôn ở giữa Nam Cao phong và Bạch Hạc phong. Hoa quế là hoa của Hàng Châu. Hoa quế trồng ở Tây hồ nở rộ lúc sáng sớm.

Lý Thanh Chiếu cùng Triệu Tử Văn bước chậm trong rừng hoa quế tại thung lũng Mãn Giác, ngày xuân hoa cúc tại đây nở rộ, vào mùa thu phía sau trồng hồng quả, cảnh sắc hài hòa. Hơn nữa ven đường thung lũng Mãn Giác, thực có có nhiều hơn bảy nghìn cây quế hoa, có kim quế, ngân quế, đan quế các giống. Mỗi khi vào lễ kim thu (mùa thu vàng), hoa quỳnh như ngọc, muôn hoa đua thắm khoe sắc, hương hoa bay khắp ngàn dặm, thấm vào phế phủ, khi trước có tên là” thung lũng đầy hoa quế”.

Hồi Triệu Tử Văn học ở đại học Triết Giang, dĩ nhiên cũng đã đi qua nơi này, nhưng trong thế giới hiện đại đầy tiếng ồn ã cùng ô nhiễm, còn nay tại thế giới cổ đại lại có cảm giác thoải mái, tự nhiên, hãn bị chính loại hơi

thở của thiên nhiên này hấp dẫn, nhin không được dùng cước bộ, ngắm vẻ đẹp mỹ lệ của cảnh sắc này.

"Triệu đại ca, người xem kìa rất nhiều tài tử chờ chúng ta" Lý Thanh Chiếu đã cùng Triệu Tử Văn thật là quen thuộc, trên đường đi tới đây cùng hẳn nói chuyện rất là vui vẻ, nàng liền đổi cách xưng hô từ Triệu công tử thành Triệu đại ca.

Triệu Tử Văn theo hướng chỉ của nàng nhìn lại, gặp một đám tài tử tiểu thư đang đứng ở trong rừng quế hoa, bọn họ thỉnh thoảng suy nghĩ, miệng chẳng biết lẩm bẩm cái gì, một khi đã là thi từ hội, khẳng định là đang làm thi từ, chẳng qua hẳn nghe Lý Thanh Chiếu nói, buổi hôm nay thì làm từ là việc chính.

"Lý tiểu thư đến đây", một tài tử thấy Lý Thanh Chiếu đi tới, liên hô lớn.

"Lý tiểu thư", chúng tài tử tiểu thư đều quay đầu, hướng Lý Thanh Chiếu thi lễ nói.

Lý Thanh Chiếu tựa hồ đã quen nhìn thấy cảnh này, nhàn nhạt cười nói: "Các vị tài tử tiểu thư hữu lễ."

Các tài tử tiểu thư mỉm cười, đồng thời chú ý tới chiếc mũ tiểu thư đồng bên cạnh nàng, thấy hẳn bộ dạng giản dị, con mắt cũng chưa thềm liếc nhìn, trực tiếp hướng mắt lờm hẳn.

Triệu Tử Văn cũng không lấy làm lạ, trong lòng mắng, đều là bọn tài tử giá áo túi cơm, ta cũng vậy lại để ý các người, hẳn tinh mắt cũng là thỉnh thoảng nhìn chỗ bọn họ.

Lý Thanh Chiếu chỉ đành bất đắc dĩ cười, Triệu Tử Văn bây giờ chính là một tên tiểu thư đồng, giới thiệu cho đám tài tử tiểu thư này biết, càng sẽ khiến mọi người coi thường, nên nàng đành phải im lặng.

"Đại tiểu thư!" Triệu Tử Văn đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh thon dài đầy đặn, không nghĩ tới lại như thế trùng hợp, hẳn hướng Đại tiểu thư phát tay nói.

Đại tiểu thư đứng dưới tán hoa quế ở cách đó không xa, nghe được thanh âm của người xấu kia, nàng không có lập tức xoay người lại, hai vai có chút run rẩy lên, lệ châu trong suốt lóe ra, nàng kiên quyết khắc chế không thể ở trước mặt người xấu này biểu hiện yếu đuối, nàng chậm rãi quay đầu, lúc

này hai mắt phảng phất như chờ đợi trăm ngàn năm, lại chứng kiến khuôn mặt xấu xa tươi cười đó, nàng nhin không được vừa muốn khóc, nàng miễn cưỡng cười nói: "Người người xấu này, thương chưa khỏi như thế nào lại chạy tới đây."

Triệu Tử Văn trong lòng tuy rằng trách cứ nàng chưa có tới nhìn chính mình, nhưng còn tình nghĩa hoạn nạn có nhau, hăn nhàn nhạt cười nói: "Ta đã khỏe hơn rồi, đi ra hít thở không khí, Đại tiểu thư người như thế nào chạy tới nơi này."

Lý Thanh Chiếu hướng Đại tiểu thư mỉm cười gật gật đầu, Đại tiểu thư cũng là hướng nàng nhẹ nhàng cười cười, vừa thấy liền biết bọn họ cũng là quen thuộc, Lý Thanh Chiếu thấy hai người hăn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại có bằng hữu đang chờ hăn, làm cái lễ liền xoay người hướng chỗ sâu trong rừng hoa quế đi đến.

Hăn nói xong vốn định đi tới, nhưng phát hiện bên cạnh Đại tiểu thư còn có một người đang đứng, người nọ mặc một bộ y phục nha dịch màu đen, ngũ quan xinh xắn, dáng người thon dài, song thố tròn trĩnh cùng kiêu đồn no đủ câu dẫn ánh mắt của nam nhân, nhưng trong ánh mắt nàng phát ra khí thế nóng nảy, đã biết người này không dễ chọc, thấy nàng ánh mắt oán hận theo dõi hăn, hăn không khỏi rùng mình.

Triệu Tử Văn lại không nhớ đến chuyện gây sự lần trước, ánh mắt phóng khoáng không sợ hãi hướng nàng nhìn vài lần, lại hướng Đại tiểu thư ôm quyền nói: "Một khi đã Đại tiểu thư có người bồi tiếp, ta đây phải đi những chỗ khác."

"A?" Dư Tư Lãng nghiêm mặt một lát, thư đồng này nguyên lai luôn trốn tránh nàng, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại đối với nàng không hề sợ hãi, gặp thư đồng này kiêu ngạo như thế, nàng tức giận vén tay áo lên muốn xông tới.

"Không cần..." Hạ Vũ Tình thấy Dư Tư Lãng muốn xông tới, vội vàng bắt lấy tay nàng, lúc lắc đầu nói.

Dư Tư Lãng nghe cả kinh, nàng kinh chính là hạ tử tử khi trước chính là hận nghiêng răng nghiêng lợi, như thế nào lại không cho nàng đi giáo huấn tên thư đồng đáng giận này, nàng đột nhiên nhớ tới chuyện Hạ tử tử được

thư đồng này cứu, nên đây là đang muốn báo đáp ân cứu mang sao, nhưng nàng cảm giác là còn có chút không thích hợp, Hạ tỷ tỷ này hôm nay có lúc ngọt ngào cười trộm, có khi cũng lặng lẽ âm thầm ưu thương, cũng không biết hạ tỷ tỷ sau khi trở về như thế nào lại đột nhiên thay đổi như thế.

Gặp Hạ tỷ tỷ ra mặt ngăn trở, Dư Tư Lăng đành phải trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, lại là quay lại chỗ đầy hoa đào cùng các vị tiểu thư nói chuyện.

Triệu Tử Văn nhìn thấy bộ dạng nàng kia xuân tâm nhộn nhạo, một trận ghê tởm, trong lòng mắng thầm, đồ yêu quái đáng chết, đồ đồng tính luyến ái chết tiệt, sớm muộn gì có ngày lão tử sẽ đem người đánh bại!

"Triệu đại ca, nhanh đi tới đây" Lý Thanh Chiêu bị chúng tài tử mời đến sâu bên trong rừng hoa quế, thấy Triệu đại ca một mình đứng ở ngoài rừng, liền hướng hẳn ngoắc tay nói.

Mọi người đều là cả kinh, bọn họ cũng chỉ nghĩ thư đồng này là hạ nhân Hạ phủ, nghe được Lý tài nữ gọi hẳn đại ca kia có thể không giật mình sao chứ —— Hàng Châu tân nhậm đại tài nữ kêu một gã thư đồng nho nhỏ làm đại ca? Bọn họ cũng không dám tin liền nhìn gã thư đồng mặt đen này, tinh tế dò xét hẳn vài lần, trong đó một người kinh ngạc nói: "Đây không phải gã thư đồng đêm đó tại yến hội Quần Phương các, khiến Quần Phương Các Các chủ khuất phục sao?"

Tài tử tiểu thư đều là bưng tỉnh đại ngộ nói: "Nguyên lai là hẳn, trách không được..." Nhưng là trong lòng bọn họ còn có chút đổ kỵ, một gã thư đồng nho nhỏ như thế nào lại xứng để một tài nữ trong lòng bọn họ gọi là đại ca.

Triệu Tử Văn nghe tiếng hướng Lý tài nữ đi đến, cũng không thèm để ý tới ánh mắt kinh ngạc và hèn mọn của mọi người, trên mặt mang nụ cười tiêu sái tiến vào rừng hoa quế.

Cuối mùa thu hoa quế đầy cây vàng óng ánh, Hoa nhi lá đỏ kiêu diễm càng làm khung cảnh thêm tươi đẹp. Cũng có hương thơm nồng đậm, người được từng trận, nhàn nhạt, ngọt ngào, hương hoa quế thấm vào lòng người. Hương hoa quế, bay theo làn gió nhẹ, hoa quế tuôn rơi rơi xuống, hình

thành hoa quế vĩ tuyệt đẹp mê người, làm cho người ta không nhịn được
mà dùng cước bộ ngắm nhìn.

-----oO-----

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Giả Chết Bắt Quạ

Triệu Tử Văn đi tới cạnh Lý Thanh Chiếu cười nói:

- Tìm ta có chuyện gì?

- Hừ ...

Lý tài nữ vừa định mở miệng trả lời chợt nghe thấy tiếng hừ, ánh mắt mọi người lập tức chuyển sang hướng người nọ.

Mã Chí Viễn? Triệu Tử Văn ngẩn người, người này khẳng định là Mã Chí Viễn, Lý Thanh Chiếu cũng liếc mắt nhìn Mã Chí Viễn rồi cười nói:

- Đương nhiên là mời huynh tới làm tù, bằng hữu muội đều là người có tài học bất phàm, hy vọng có thể chứng kiến tài văn chương của huynh.

- Một tên thư đồng nho nhỏ thì có tài văn chương gì chứ?

Mã Chí Viễn tỏ vẻ khinh miệt, lui ra một quãng, đứng cạnh một văn nhân tuấn tú đội mũ chỉ bạc, mặc một áo dài trắng, môi hồng, răng trắng, nhìn qua cách ăn mặc hoa lệ của hắn đã biết hắn khẳng định là còn nhà giàu.

- Mã công tử tài văn chương cũng còn chưa xuất chúng được như thế.

Lý Thanh Chiếu thấy Mã Chí Viễn mắng Triệu đại ca lập tức phản bác.

Mã công tử ngẩn người, không nghĩ rằng Lý tài nữ lại che chở cho hắn, liền ôm quyền nhìn Lý tài nữ nói:

- Ta nói tên thư đồng này như vậy, không có nói Lý tiểu thư, xin Lý tiểu thư đừng hiểu lầm.

Ách !!! Triệu Tử Văn kinh ngạc, lần trước tên Mã Chí Viễn đã ghi hận trong lòng với hắn, lần này bị Lý Thanh Chiếu nói hắn chỉ gượng cười, có thể thấy tên Mã Chí Viễn này cũng có vài phần ý tứ với Lý Thanh Chiếu.

- Tại hạ chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ, đương nhiên không thể so sánh với Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, tài học cao siêu.

Lý Thanh Chiêu vốn định cãi lại, nhưng Triệu Tử Văn không muốn cho nữ nhân che chở hãnh, liền mở miệng nói trước.

- Biết là tốt rồi.

Mã công tử đắc ý cười, ngọn phiến trong tay phe phẩy vài cái, nếu như tên thư đồng này tự xưng là tài học bất phàm, hẳn đương nhiên sẽ giáo huấn một phen, nhìn rùng hoa quế, ánh mắt đùng đùng, hẳn nhẹ giọng ngâm:

- Lục vãn tiền điệp Đê hộ hoành kim tiết

Chiên đoạn hoa trung thanh dự, hương dữ vận, lưỡng thanh khiết.

Thắng tuyết

Quân thánh thuyết

Thị tha lai xử biệt

Thí khán tiên y do đá, kim đình lộ, ngọc giai tuyết.

(Dịch thơ:

Mây ôm hoa vàng, người ngắm hoa

Hương thơm mát, hương thanh khiết

Thật tuyết

Người ngắm tuyết rơi, nhớ nơi ly biệt

Nhìn tà áo xưa

Con đường đình lộ, bóng ngọc không còn.)

- Từ hay

Mã Chí Viễn vừa đọc xong, nam tử tuần tú bên cạnh đã khen, các tài tử và tiểu thư khác cũng thầm gật gù, cảm nhận ý hay của bài từ, trong lòng thầm khen ngợi, Giang Nam Tứ Đại Tài Tử quả nhiên không phải chỉ là hư danh.

Thủ từ này là thủ từ đa cảm, mượn cảnh tả tình, hình dung chuẩn xác, nhưng chỉ có điều âm thanh của Mã Chí Viễn không hề có vẻ thương tâm, chỉ là gượng gạo, Triệu Tử Văn nghe xong thầm cười ...

Lý Thanh Chiêu cũng có vào phần bội phục vị Mã công tử này, nhưng cảm thấy hẳn luôn cố khoe mẽ văn chương, vừa rồi còn trêu đùa Triệu đại ca, trong lòng nàng không vui, nàng thầm hít hương hoa quế thoang thoang, bước vài bước rồi chậm rãi thì thầm:

- Ấm đậm khinh hoàng thể tính nhu

Tình sơ tích viễn chí hường lưu
Hà tu thiển bích thâm hồng sắc, tự thị hoa trung đệ nhất lưu
Mai định đố, cúc ứng tu. Họa lan khai xử quan trung thu
Tao nhân khả sát vô tình tư, hà sự đương niên bất kiến thu.

(Dịch thơ:

Thân màu vàng quang mang ảm đạm
Hương thơm mát lưu lại xa xa
Hoa tự nhiên chen trên lá đỏ,
Mận ghen tuông
Cúc thêm xấu hổ
Tranh trung thu trái rộng
Nhưng nhà thơ vô tình tương tư
Không thấy được mùa thu năm đó.)

Thủ từ này phong cách động đảo, dùng nghị luận để nhập từ, dung vật trữ tình, miêu tả hoa quế màu nhàn nhạt, nhưng ôn nhã dịu dàng, ôn áp tình cảm đơn sơ, đem hương thơm nồng đậm gửi tới con người, ý cảnh so với bài từ của Mã Chí Viễn thì đẹp hơn rất nhiều.

Không hổ là đại tài nữ Hàng Châu, mọi người vô cùng bội phục, cung kính nói:

- Lý tiểu thư thật sự là tài cao.

Lý tiểu thư chỉ ảm đạm cười, nàng vốn không phải là người thích náo nhiệt, đứng trong rừng quế, làn gió nhẹ thổi qua khiến cho tà áo trắng của nàng tung bay, khuôn mặt nàng đẹp như vẽ, nụ cười thản nhiên như làn gió, khí chất điềm tĩnh, khiến cho hoa quế dường như cũng đẹp thêm vài phần, phong thái thật thoát tục.

Mã Chí Viễn ngậy người một lát mới ôm quyền nói:

- Lý tiểu thư thật sự là tài cao, tại hạ cam bái hạ phong.

Mã Chí Viên khen tặng, rõ ràng muốn lấy lòng Lý Thanh Chiếu, như muốn thổ lộ trái tim với nàng.

Thủ từ này tự nhiên Triệu Tử Văn cũng đã nghe qua, là một trong những bài từ bất hủ của Lý Thanh Chiếu, tài học của nàng đương nhiên Giang

Nam Tứ Đại Tài Tử không thể so sánh, thậm chí đối với lịch sử sau này, Triệu Tử Văn cũng chưa từng nghe qua danh tiếng tên Mã Chí Viễn này.

Triệu Tử Văn để ý tới nam tử tuấn tú bên cạnh Mã Chí Viễn, thấy hãn nước miếng như sắp chảy ra, trong mắt tràn ngập vẻ say mê, nhưng bên ngoài vẫn ngụy trang như không có gì, quạt ngọc khẽ lay động, biểu hiện như tài tử phong lưu.

Mẹ kiếp tên bất tử nhà người không cần phải tỏ ra phong độ, Triệu Tử Văn thầm mắng trong lòng, hãn cũng không biết tên công tử kia và Mã Chí Viễn thế nào, chỉ biết hãn cũng không phải loại người tốt lành, hãn liền bước tới cạnh tên tài tử “phúc hậu” hỏi:

- Mã công tử, xin hỏi đây là công tử nhà nào?

- Ngay cả hãn người cũng không biết?

Tên tài tử kia cả kinh:

- Hãn là con của Tổng Đốc Hàng Châu, công tử Phương Viêm Ân.

Tổng Đốc Hàng Châu? Ta ngất! Triệu Tử Văn trong lòng có chút giật mình, ở Hàng Châu này, Tổng Đốc đại nhân là lớn nhất, nếu là con của Tổng Đốc, thì so với tên kia ... còn lớn hơn.

- Vị thư đồng này đem đó độc chiếm yến hội Quần Phương Các, tài văn hãn là phi phạm, làm chủ thi, từ hãn không phải là việc khó, hay là để vị thư đồng này làm một bài từ, chư vị thấy thế nào?

Mã Chí Viễn muốn thăm giáo huấn tên thư đồng ngạo mạn này, liền hướng mọi người nói.

- Tốt!

Các tài tử đối với tên thư đồng nho nhỏ này đều có chút khó chịu, tất cả đều hưởng ứng.

- Triệu đại ca, huynh làm một bài đi.

Lý Thanh Chiếu thấy các tài tử ồn ào, Triệu đại ca cự tuyệt sẽ không tốt, đối với Triệu đại ca nàng cũng có chút tin tưởng, với tài văn chương như hãn thì thủ từ đâu có gì khó, liền nói với hãn.

Triệu Tử Văn thấy Lý Thanh Chiếu nói vậy, bất đặc dĩ gật đầu, trầm tư một lúc rồi ngâm:

- Vạn thiên hủy ba xuân sự túc, nhất nham quế tự tráng thu quang. Thanh linh phong lộ nguyệt xâm ngo, thiên tượng nhân gian đối tương hương.

- Hừ.

Mã Chí Viễn và Phương Tiêm Bân đồng thời khẽ hừ một tiếng, Mã Chí Viễn hướng Triệu Tử Văn cười nói:

- Chẳng lẽ người không biết hôm nay dùng từ làm chính hay sao? Người lại làm thơ, thật là đồ tôi tớ không biết quy củ.

Chúng tài tử, tiểu thư đều thờ dài, thần sắc khinh miệt, có tài tử thờ dài, mặc dù thơ đồng này vừa làm ra một bài thơ hay, đáng tiếc hôm nay là dùng từ chủ đạo, có tài tử khinh miệt thơ đồng này căn bản không biết làm từ, lấy thủ thi để lừa gạt phó quan, thật sự là buồn cười.

Lý Chiêu Thanh thấy Triệu Tử Văn phạm vào sai lầm, nàng cũng không thể giúp hắn, liền đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, hạ giọng nói: “Huynh còn không mau làm thủ từ đi”.

Triệu Tử Văn thấy Mã Chí Viễn nhục mạ mình, mặt biến sắc, bình thường hắn toàn làm thơ, nên sơ sẩy quên mất hôm nay dùng từ làm chính, hơn nữa hắn cũng không giỏi làm từ, biết về từ cũng ít. Hắn khẽ bước vài bước, trong đầu chợt lóe linh cơ, nhìn hoa quế lóng lánh cười nói:

- Nhu phá hoàng kim vạn điểm khinh, tiền thành bích ngọc điệp tầng tầng.

Phong độ tinh thần như ngạn phụ, đại tiên minh

Mai nhị trọng trọng hà tục thậm, đình hương thiên kết khổ thô xanh

Huân thấu sâu nhân thiên lý mộng, khước vô tình.

(Dịch thơ:

Thân mềm mại, vạn điểm nhẹ nhàng

Dệt bích ngọc tầng tầng lớp lớp

Tinh thần thư thái, si mê

Mai thua kém sắc, đình kém hương

Nỗi buồn thấp thoáng, ngàn dặm một giấc mơ, khách vô tình.)

Thủ từ lấy cảnh nhập tình, vịnh hoa mà không phải tả hoa, mượn hoa hình, hoa thái, hóa tính phát ra sự cảm khái trong lòng, nhìn như vô hình

mà lại hữu tình, ý vị sâu xa, có thể nói là cực phẩm trong thủ từ, so với Mã Chí Viễn và Lý Thanh Chiếu còn cao hơn một bậc.

- Từ hay.

Các tài tử không khỏi kinh hô, thật đúng là “giả chết bắt quạ”, tất cả đều thâm bội phục tên thư đồng này.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tranh Vẽ Đại Tiểu Thư

Lý Thanh Chiêu liếc nhìn hãn một cách tinh quái, cười nói:

- Huynh thật là một tên ham mê ăn uống.

Trong mắt nàng cũng tràn ngập vẻ ngạc nhiên, lúc trước trong tiệm giày thủ từ hãn chỉ có thể tính là bậc trung, nhưng bài thủ từ này quả thật là cực phẩm, tiến bộ của Triệu đại ca quả thật là kinh người.

Triệu Tử Văn âm đạm cười, đột nhiên lại nghĩ tới Đại tiểu thư, không hiểu nàng tới đây để làm gì, hãn nhìn về phía xa xa, nét mặt khi xấu hổ, khi ưu tư, thi thoảng lại đặt vài nét bút lên tấm ván gỗ đặt trên đùi.

- Triệu công tử có thể làm thêm một bài thủ từ không?

Các tiểu thư đứng bên cạnh hãn nhẹ giọng hỏi.

Người tưởng đang ăn cơm sao? Triệu Tử Văn khinh khinh, ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ là một gã thư đồng nho nhỏ, tài học có hạn, xin các vị tiểu thư thứ lỗi.

Triệu Tử Văn nói xong, ánh mắt các vị tiểu thư đều lộ ra vẻ thất vọng, trong mắt Mã Chí Viễn lóe lên một tia âm độc, hãn cũng không thèm để ý, đi về phía Đại tiểu thư, hãn nhìn qua, thấy tên yêu quái kia cũng ở gần đó, cười nói với mấy vị tiểu thư, bộ dáng đào hoa khiến hãn thấy thật sự nóng mặt, chỉ muốn tới giáo huấn.

- Đại tiểu thư ngồi làm gì vậy?

Triệu Tử Văn đến sau lưng Đại tiểu thư, rồi ngồi xuống bên cạnh cười nói.

- Đáng ghét.

Đại tiểu thư thấy bộ dạng xấu xa của hắn, vừa then vừa mừng, hai má đỏ ửng.

Thấy bộ dáng then thùng với khuôn mặt động lòng người của Đại tiểu thư, Triệu Tử Văn có cảm giác dường như Đại tiểu thư còn chưa khỏi bệnh, sao lại có bộ dáng dịu dàng như vậy, hắn lại để ý tới tấm gỗ.

- A! Đại tiểu thư vẽ tranh.

Hắn thấy trên tấm gỗ là tờ giấy, trên đó có vẽ một vị nữ tử đang đứng dưới tàng cây phong, dưới đất đầy lá cây đã khô héo, trong không trung từng chiếc lá đang rơi.

Hai má Đại tiểu thư đỏ ửng, có chút e then nói:

- Không cho người xem.

Nàng xoay qua, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhìn ánh mắt Đại tiểu thư, nhìn đôi môi nhỏ đáng yêu, Triệu Tử Văn có chút sững sốt, Đại tiểu thư ngày ấy đâu không bị va xuống đất chứ?

Đại tiểu thư thấy hắn nửa ngày không nói gì, lặng lẽ quay đầu, thấy hắn đang cúi đầu trầm tư, tưởng hắn tức giận, nhẹ nhàng nói:

- Hạ Văn, người sao vậy? Cho người xem này.

- Oh, không có gì.

Triệu Tử Văn ngẩng đầu lên, thấy Đại tiểu thư đưa bức tranh tới, hắn cầm lấy cẩn thận ngắm nhìn, thấy thiếu nữ trong tranh như đang dỗi về nơi xa, ánh mắt như thu thủy, thân thể yếu điệu, có vài phần giống Đại tiểu thư, nhưng cũng có vài phần ưu sầu, khóe miệng lại thản nhiên cười, có thể thấy, nữ nhân trong tranh có tâm tình phức tạp, thêm vào khung cảnh lá khô rơi đầy mặt đất khiến cho cảm giác càng thêm lượm.

Triệu Tử Văn mắt đầy thâm ý liếc nhìn Đại tiểu thư, hắn cầm lấy bút lông trên mặt cỏ, cũng không quản Đại tiểu thư có phản đối hay không, liền vẽ lên bức tranh vài nét bút.

Đại tiểu thư nhất thời không chú ý, bị người xấu vẽ loạn lên bức tranh, nàng tức giận giật lại bức tranh, khi nàng mở lại bức tranh, trên tranh bên cạnh nữ tử đã có thêm một nam tử, nam tử đầu đội mũ trắng, thân mặc áo dài, bàn tay to đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ tử, khóe miệng cười thật

xấu xa, hẩn ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt tràn đầy mong đợi, dường như hi vọng vào tương lai, hay hẩn dang hi vọng chờ mùa xuân tới.

Nhẹ nhàng vài nét bút đã có thể tạo thành tranh, có thể thấy thiên phú và tu dưỡng kinh người của Triệu Tử Vân, mẹ hẩn là một giáo sư tạo hình mỹ thuật, nếu không phải là một hảo thủ, hẩn cũng không có mặt mũi mà lặn lội bao nhiêu năm.

Đại tiểu thư nhìn vào khuôn mặt tươi cười của nam tử xấu xa, đôi tay có chút run rẩy, trong đôi mắt đẹp lại ngấn lệ quang, nàng vụng trộm liếc nhìn hẩn một cái, nức nở nói:

- Người xấu, người thật sự là một người xấu.

Triệu Tử Vân thấy mắt Đại tiểu thư ngấn lệ, không hiểu tại sao, có lẽ hẩn còn chưa hiểu, bình thường họa sĩ vẽ tranh, đều là tranh của chính mình, cho nên dù bất cứ kẻ nào, dù hẩn tưởng tượng thế nào cũng không thể bù đắp nổi bức tranh, nhất là cái nụ cười xấu xa kia.

- Hạ tiểu thư, đây là tranh người vẽ sao?

Không biết từ khi nào, Lý Thanh Chiếu đột nhiên đi tới, nhìn Hạ Vũ Tình cười hỏi:

- Có thể cho ta xem được không?

Hạ Vũ Tình do dự một lúc lâu, sau đó đưa cho nàng, cười nói:

- Chỉ là giải trí thôi, Lý tiểu thư không cần để ý.

Lý Thanh Chiếu gật gật đầu, nhìn ngắm bức tranh, nhìn nam tử và nữ tử kia, nàng cả kinh, trong bức tranh này, hình nam tử và bút tích trên tranh có chỗ bất đồng, có thể thấy được nam tử là do Triệu đại ca vẽ, nàng cũng giật mình với bút pháp như nước chảy mây trôi, bàn lưu thư sướt của Triệu đại ca. Bức tranh thêm một nhân vật sinh động, đột nhiên trở nên sinh động bội phần, tu vi thi họa của hẩn quả thật là rất cao, tuy nhiên cái làm nàng giật mình chính là nữ tử trước mặt, không phải là Đại tiểu thư hay sao, mà hai người lại đang dắt tay nhau, một Đại tiểu thư trong phủ, một thư đồng, sao có thể ...

Triệu Tử Vân tính tình tùy ý, muốn cái gì làm cái đó, chưa từng có ai như hẩn, hẩn thấy trong mắt Lý Thanh Chiếu có chút kinh ngạc liền hỏi:

- Lý tiểu thư, có vấn đề gì?

- Không, không có gì.

Loại sự tình này, Lý Thanh Chiếu cũng ngượng ngùng không dám nói, miễn cưỡng trả lời.

Hạ Vũ Tình biết Lý Thanh Chiếu đã nhìn ra huyền cơ trong tranh, mặt nàng lại ửng hồng, xấu hổ, đôi mi dài run run, nàng hận chỉ có tên người xấu này là không nhìn ra, cũng không biết hẳn khờ thật hay giả ngu.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc, sau đó hẳn cảm thấy có chỗ không đúng, nam nữ cổ đại, phong kiến, đâu có thể tùy tiện nắm tay, khi hẳn đi học thường vẽ bức tranh hẳn và “nàng” dắt tay nhau, có lẽ do quen tay, hẳn ngượng ngùng vò đầu:

- Để ta sửa lại một chút.

- Không cần!

Hạ Vũ Tình đoạt lại bức tranh trong tay Lý Thanh Chiếu.

Triệu Tử Văn và Lý Thanh Chiếu đều thất thần, bọn họ không ngờ nàng lại kích động như vậy, ngơ ngác nhìn nhau.

Hạ Vũ Tình dưới tình thế cấp bách bị kích động, bị hai người nhìn, mặt nàng đỏ tận mang tai, khuôn mặt xinh đẹp cúi gằm, không dám nhìn ai.

Thật mắc cỡ chết người, tên người xấu này, đồ người xấu đáng ghét!

Trong lòng nàng thầm mắng hẳn không thôi.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười:

- Không sửa, không sửa, ta chỉ muốn vẽ thêm một thứ.

- Thêm cái gì?

Lý Thanh Chiếu và Hạ Vũ Tình đồng thời hỏi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Rình Coi

“Đợi lát nữa đệ sẽ cho nhân huynh tỏ tường” - Triệu Tử Văn tao nhã đứng lên hái một nụ hoa quế chi nhỏ xuống, rồi cầm trên tay nhẹ nhàng vuốt ve ép từ nụ hoa chảy ra vài giọt nước, sau đó cầm bức tranh trong tay đại tiểu thư, dùng thứ nước kim sắc lấy từ nụ hoa vẽ những nét tinh tế lên loại giấy Tuyên Thành thượng hạng.

Hạ Vũ Tình cùng Lý Thanh Chiếu không hiểu Triệu Tử Văn rốt cục muốn làm gì nhất thời cùng lúc ghé đầu nhìn qua và giật mình kinh ngạc khi thấy ở bức tranh đó miêu tả cảnh mùa thu lá vàng rơi, bầu trời đêm đầy những ánh sao lấp lánh, một đôi trai gái sóng vai nhìn lên tựa hồ đứng nắm tay mà nhìn đông qua thu tới mãi mãi không xa rời.

“Bức tranh này thật làm người ta khâm phục không thôi, cảnh sắc sống động như thật vậy”. Lý Thanh Chiếu không nén nổi cảm xúc thốt lên, nàng ngược lên nhìn Triệu Tử Văn, nàng chợt cảm thấy con người này thật là thâm tàng bất lộ, không biết trên đời này có gì có thể làm khó hãn đây, người như hãn luôn có làm ra những điều người khác không tưởng tượng được.

“Đồ xấu xa, ai bảo ngươi đụng vào bức tranh của ta, không biết xấu hổ” - Đại tiểu thư giật lại bức tranh từ tay Triệu Tử Văn cố làm ra vẻ mặt tức giận nhưng ánh mắt lại lóe lên lên sự vui sướng thích thú, mặt hồng như thiếu nữ lần đầu nghe chuyện tình ái, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng gấp bức tranh lại, đem cất kỹ trong người.

Triệu Tử Văn nở nụ cười hồi lỗi hỏi: “Nàng có thích không?”

“Đa tạ” - Đại tiểu thư cúi mặt thẹn thùng lên tiếng rồi nghĩ cái gì đó lại dậm chân đổi giọng giận dỗi nói: “Không thích, ai bảo ngươi đụng đến bển

bức hoa của người ta”.

Triệu Tử Văn hết nói nổi vị đại tiểu thư này, hết lần này đến lần khác đều tỏ ra khó chịu với mình, không biết kiếp trước mình đã nợ nần gì nàng ta nhưng chả có cách nào đành hạ giọng nói: “ Quên đi, không cãi nhau với người nữa, ta về đây”.

“Triệu đại ca, để ta tiễn đại ca một đoạn –Lý Thanh Chiêu thấy Triệu Tử Văn có ý rời đi mới lên tiếng hỏi.

Hà Vũ Tình nghe Lý Thanh Chiêu gọi Triệu Tử Văn bằng đại ca thân mật như vậy thấy trong lòng mình có chút chua xót.

Triệu Tử Văn thấy Mã Chí Viễn cùng Phương Viên Bản ở gần đó nhìn chăm chăm vào mình, vừa rồi mình còn hạ uy phong Mã Chí Viễn, ở lại cùng đám tài tử này không khéo lại cùng hấn nảy sinh xung đột, nơi này chả có gì đáng lưu luyến nữa bèn dứt khoát phất tay bỏ đi.

“Chúng ta cứ để cho hấn rời đi dễ dàng thế sao, không giáo huấn hấn một chút à ?” – Phương Viên Bản nhìn bóng dáng Triệu Tử Văn khuất dần quay sang Mã Chí Viễn lên tiếng hỏi.

“Lý tiểu thư đi cùng hấn, chúng ta không thể ra tay, chờ dịp thuận tiện nhất định ta phải khiến hấn hối hận vì đã chọc đến Mã Chí Viễn này”.

Triệu Tử Văn quay về cửa hàng cùng với Bảo nhi luận đàm nốt những bước trước mắt về việc giữ cửa hàng độc quyền, dự kiến một số tình huống phát sinh sau này, lại ở đó cùng ăn cơm trưa với Bảo nhi. Khi về đến phủ lúc vào đến hoa viên phía sau trời đã về chiều rồi.

“Đại ca, hôm nay người đi đâu chơi vậy, trong nét mặt như vậy khẳng định là vừa rồi vô cùng tiêu sái à nha!”

Điền Hồ đứng ở ngôi đình dựng ở hoa viên hướng phía Triệu tử Văn chào hỏi. Triệu Tử Văn từ khi trở về chưa từng gặp qua Điền Hồ, chưa từng nghĩ sẽ gặp hấn tại nơi này bèn hướng đến phía Điền Hồ đi tới cười nói:” Tiểu tử này hôm nay người chạy ra đây làm gì vậy?”

Điền Hồ chờ cho Triệu Tử Văn bước lại gần, mặt trầm xuống nói thầm vào tai hấn:” Hành động ngay hôm nay”.

“Hôm nay?” – Triệu Tử Văn nghe xong kinh ngạc nhắc lại-“Nhưng thương thế của ta chưa thực sự bình phục nếu phải hành động sợ có gì sơ

suất...”

“Hừ.. thương thế của người ta đã đích thân kiểm tra qua, khẳng định là đã hoàn toàn không có gì đáng ngại”.

“Mẹ nó “ – Trong lòng Triệu Tử Văn vô cùng oán hận không thể không chửi thề một câu, ta vừa lành vết thương đã bắt lão tử đi ăn trộm thử hỏi hẳn có phải con người không nữa không.

Điền Hồ tựa hồ cũng nhận thấy sắc mặt không hài lòng của Triệu Tử Văn, cười tỏ vẻ thông cảm an ủi nói: “Hôm nay ta đã đi kiểm tra, khẳng định là không có gia đình cùng tên gác cửa ở đó, thật là một cơ hội hiếm có để động thủ “.

“Được rồi, làm sớm cho xong cũng tốt “–Triệu Tử Văn rầu rĩ, buông một tiếng thở dài, hận thấu xương, cái lão gia hỏa Tần Quán kia, lúc trước mình thật không nên đáp ứng làm đi thám đại nội cho hắn. Do thám cái rắm chỉ chuyên đi trộm cắp người khác chả khác gì bọn lưu manh đầu đường xó chợ.

Điền Hồ thấy Triệu Tử Văn đã nhận lời thì nét mặt vui vẻ hẳn lên, đột nhiên hắn nghĩ đến chuyện lần trước liền hỏi:” Chuyện người bị hắc y nhân truy sát lần trước không biết người có muốn ta tìm hiểu một chút xem kẻ nào ra tay không?”

“Truy cứu làm gì, ta không muốn” –Triệu Tử Văn đương nhiên biết mối thù này vĩnh viễn không thể báo được.

Triệu Tử Văn căn cứ theo lời Điền Hồ lặng lẽ tìm đến nội đường ở Tây sương viện, nghe nói đây là khu vực dành riêng cho nữ quyến ở, chỗ này không phải ai cũng có thể vào hạ nhân trong phủ đương nhiên tránh xa, ngay cả Triệu Tử Văn muốn vào cũng phải đợi nghe người ta mời, tự tiện xông vào là bị hộ viện ngăn cản ngay.

Hắn nhớ lại lời của Điền Hồ, cận thận nhẹ nhàng không gây ra một tiếng động len đến căn phòng thứ ba phía đông Tây Sương Viện. Khi hé cửa sổ nhìn vào, tí nữa thì máu bốc lên não, bên trong là một thùng gỗ lớn thứ dùng để cho phụ nữ tắm trong đó là thiếu nữ đang ngồi để lộ nửa người trần trụi, phần phía dưới chìm khuất bên dưới thùng nước. Tư thế nàng ngồi

quay lưng ra phía cửa chỗ Triệu Tử Văn nên hẳn chỉ thấy tấm lưng cùng cái eo thon nhỏ.

Hơi nước bốc lên bao phủ quanh chỗ mỹ nữ đang tắm, ẩn hiện trong đó là một suối tóc đen nhánh, tiếp đến là chiếc cổ cao trắng ngần, da thịt mỹ nhân trắng như bạch ngọc không chút tỳ vết, nàng dùng bàn tay nhỏ bé của mình duyên dáng múc từng chút nước đổ lên người, những giọt nước chảy trên người nàng như từng hạt châu rơi trên bàn ngọc, đôi lúc nước chảy uốn lượn theo từng đường cong mê ly của thiếu nữ khiến ai cũng động lòng.

-“Mình ở đây rốt cuộc là để nhìn lén hay ăn trộm a?” - Triệu Tử Văn tự mắng mình rồi lại liếc nhìn cảnh sắc xuân quang trong phòng, nuốt xuống cổ họng một ngụm nước miếng rõ to, lại một lần nữa nguyên rửa mười tám đời tổ tông tên Điền Hồ kia. Không phải chính miệng hẳn nói nơi này có ngọc bội sai mình đến trộm sao?

Triệu Tử Văn còn nhìn thêm vài lần nữa, tiểu cô nương Hạ Bình này tuy còn nhỏ nhưng da thịt lại trắng như sữa, đường cong thiếu nữ cũng nảy nở lắm, đã ngắm rồi là không thể rời mắt đi chỗ khác được.

“Quên đi, tìm xem quanh đây có chỗ nào ẩn nấu được không, tiểu nha đầu này có gì đẹp mà coi chứ” -Triệu Tử Văn lẩm bẩm một câu tự an ủi mình định xoay người định bước đi.

“Xoạt” – Lúc trước cẩn thận bao nhiêu thì sau khi nhìn thấy xuân quang của thiếu nữ hẳn lại quên hết, Triệu Tử Văn ngay lập tức dẫm phải một cành cây khô.

“Ai?” - Hạ Bình theo bản năng quay đầu nhìn lại quát to, Triệu Tử Văn đang lén lút rời đi nghe tiếng nàng gọi quay đầu nhìn lại thấy hai bầu vú non tơ trước mặt mặc dù chưa phát triển hết nhưng lại căng đầy sức sống trên đó điểm xuyết hai nụ hoa đỏ, hiển lộ cảnh tượng thập phần mê người làm cho Triệu Tử Văn như đóng đinh tại chỗ không thể nhúc nhích.

“A.....!” - Hạ bình không ngờ là bên ngoài phòng có người rình coi lén bị dọa cho sợ chết khiếp nhanh chóng hụp người xuống làn nước chỉ ló mỗi đầu lên nhìn. Sau khi nhận ra người đứng ngoài cửa là ai vừa tức vừa thẹn run giọng lên tiếng:” Là... người...?”

Triệu Tử Văn cũng đang sợ chả kém gì cô nương bên trong, hắn chỉ sợ nàng ta la lên hộ viện kéo đến thì không biết mặt mũi mình để vào đâu miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Phải là.. tại hạ”.

“Người.. cú cho ta” – Hạ Bình nghĩ đến việc mình bị hấn rình nhìn lén, thập phần tức giận chỉ tay vào Triệu Tử Văn lớn tiếng mắng mỏ.

Triệu Tử Văn cười khổ không nói gì, hiện tại khẳng định là có giải thích gì cũng không được, bất đắc dĩ thở dài, ủ rũ hướng đi ra ngoại viện...

"Đứng lại, " Triệu Tử Văn mới đi tới thanh bậc thềm cửa hậu viện, lại nghe được tiếng Hạ Bình gọi từ phía sau đến, ách, là phúc không phải là họa, là họa tránh không khỏi, hấn thềm nhủ như vậy rồi cương quyết quay đầu lại, tươi cười nói: "Như thế nào, tìm ta có việc sao?"

"Người là tên đãng tử đồ!" Hạ Bình nhớ tới lần trước bắt gặp hấn cùng Bào Nhi ở trên giường, vừa rồi lại đi rình coi nàng tắm rửa, nàng càng nghĩ càng tức giận, trực tiếp vọt ra.

Nhìn mái tóc dài mượt của Hạ Bình vẫn còn đẫm nước, lại thêm khuôn mặt thanh tú nhuộm một màu phấn hồng, Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói: "Vừa rồi ta thực không phải cố ý."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Hai Trái Cầu

Triệu Tử Văn muốn rời đi nhưng Hạ Bình nào để cho hắn cứ thế mà chuồn đi. Mới được vài bước chận Triệu Tử Văn đã thấy cô nương đó y phục chỉnh tề khí thế bừng bừng xông tới ngay sau lưng.

Hạ Bình không cho Triệu tử Văn có cơ hội giải thích đã lớn tiếng mắng mỏ một mực quàng lên cổ hắn cái danh bại hoại lại còn lớn tiếng dọa nạt:” Ta đi nói với đại tiểu thư, cho nàng đá vào mông ngươi, đá cho ngươi văng xuống hồ sen, chết chìm luôn ở đó, chết cũng không thèm vớt lên chôn “.

Lúc vừa rời Triệu Tử Văn vốn là cho mình có lỗi nên với Hạ Bình thập phần nhường nhịn định giải bày từ tốn nhưng không ngờ cô nương này ngang ngược chửi bới hắn không ra gì lại còn dọa đá mình xuống hồ cho chết đuối. Tức giận không chịu nổi thuận tay cầm lấy chiếc giày vải trong tay hung hăng ném về phía nàng.

-A.. - Không ngờ trời cao trên người ném một cú vu vơ như vậy trúng đầu không trúng lại rơi ngay vào mông Hạ Bình. Hạ Bình vẫn còn tức giận chuyện bị Triệu Tử Văn rình coi lên mình tắm nay lại bị hắn ném giày trúng ngay mông ngay lập tức vớ ngay chiếc giày của Triệu Tử Văn xuống tới đập hắn tới tấp.

Triệu Tử Văn thấy tình huống không ổn, nha đầu này nổi giận thực sự rồi, hảo nam không đấu với nữ, vội xoay người chạy đi nhưng vừa mới đi mấy bước, bàn chân không mang giày của gã đá ngay phải táng đá, đau thấu trời xanh. Triệu Tử Văn ôm chân chạy trốn chết trong lòng đầy hối hận, ném cái gì không ném lại tháo giày ra ném, trực tiếp chạy lại sờ nàng ta một cái có phải khoái hơn không.

Vừa chạy vừa nhảy lò cò, chỉ chốc lát Triệu Tử Văn bị tiểu cô nương hung dữ đuổi kịp, mắt nhìn thấy nàng ta xông đến nơi nhưng đành bất lực. Cô nương này không thèm để ý mình bản thân là nữ nhân trực tiếp xô ngã hẳn sau đó cười lên người hẳn vung giầy đánh vừa hành hung vừa chửi rủa.

“Đồ tồi bại, người là đồ xấu xa bỉ ổi vô liêm sỉ “.

“Ê người điên rồi sao” - Triệu Tử Văn trợn mắt nhìn cô nương cười trên người hẳn quát hỏi.

Hạ bình không cần biết Triệu Tử Văn nói gì vẫn điên cuồng vung giầy nện xuống, tuy rằng đối với Triệu Tử Văn những cú đánh kia chỉ đáng gãi ngứa cho hẳn nhưng dù sao nam nhân bị nữ nhân khinh bạc thế này dù là ai cũng thập phần tức giận.

Hẳn giơ một tay lên nắm chặt hai bàn tay thon nhỏ của nàng, tay kia nhắm ngay mũi Hạ Bình phát một cú rồ đau, đánh xong rồi mới sức tỉnh ra choáng váng không hiểu vì sao mình lại làm vậy nhưng vẫn còn nhớ mũi cô nương này thật mềm mại rất có tính đàn hồi a. Hạ Bình một lần nữa bị hẳn phi lễ sợ đến ngậy người, nhưng trong người lại phảng phất như có một chút cảm giác mới lạ, kích thích và cực kỳ lôi cuốn.

Một lát sau hoàn hồn lại Hạ Bình càng thêm hung dữ, nhân lúc Triệu Tử Văn không chú ý hung hăng cắn vào bả vai gã một cú.

Triệu Tử Văn kêu toáng lên hẳn đánh thêm vào mũi tiểu cô nương này vài cái nữa. Dù gì cũng một lần rồi thêm vài lần nữa cũng vậy thôi vả lại phát vào mũi tiểu cô nương này cũng thấy có chút thoải mái coi như đền bù phát cắn đi.

Nhưng đột nhiên Hạ Bình đứng lên chạy ra xa khỏi Triệu Tử Văn gục đầu vào bụi cây òa khóc nức nở.

Triệu Tử Văn trên đời này hẳn sợ nhất là nhìn thấy cảnh nữ nhân khóc lóc không biết phải làm gì chỉ biết đứng ngậy ra đó ấp úng :” Ta thực sự xin lỗi, ta...không... cố.. ý”.

Chỉ chút nữa Triệu Tử Văn tưởng tai mình có vấn đề lúc này vừa nghe khóc inh ỏi bây giờ đã vắng lại tiếng cười khúc khích nhỏ nhỏ rồi. Vừa rồi Hạ Bình thấy vẻ ngậy ngốc của Triệu Tử Văn không thể nín được cười

nhưng rồi lại nghĩ tới chuyện mình bị hấn nhìn lén, lại còn phi lễ với mình nữa lại khóc to hơn lúc trước.

Triệu Tử Văn thấy biểu hiện vui buồn thất thường của cô nương này mà sợ hãi ngán ngẫm, thần sắc âm đạm ra sức thanh mình :” Vừa rồi thật sự ta không cố ý đánh vào mông người, thực sự là không có cố ý mà, chỉ là vung tay vô tình chạm phải”.

Hạ Bình nhìn vết máu trên vai Triệu Tử Văn có chút ngỡ ngàng không ngờ mình can hấn mạnh như thế nhưng nghĩ lại chuyện hấn đánh vào mông mình việc này tương đương với việc danh tiết bao năm giữ gìn bị hủy trong tay người này lại một làn nữa nước mắt ngấn nước mắt dài khóc lóc than vãn.

“Người... là người hủy đi danh tiết của ta, ta sẽ đi mách với tiểu thư cho tiểu thư chủ trì công đạo “.

Triệu Tử Văn vừa nghe đến chữ tiểu thư trong lòng đã thấy run lên vì sợ, chuyện xấu này mà đồn ra ngoài khẳng định là cả thiên hạ đều đổ vào mặt mình, hơn nữa còn đại tiểu thư khó khăn lắm mới có thể gây chút hảo cảm với nàng, biết chuyện này có thể khẳng định về sau vĩnh viễn nàng ấy không bao giờ muốn nhìn thấy mặt tên Triệu Tử Văn này nữa. Nghĩ tới đây thôi Triệu Tử Văn vội vàng hướng Hạ Bình cất giọng khẩn cầu.

“Hạ Bình, cô nương là một người tốt, xin cô nương ngàn vạn lần đừng đem chuyện này nói với Đại tiểu thư, chỉ cần nàng không nói, nàng bảo ta phải làm gì cũng được”.

“Còn tưởng người không sợ ai hóa ra sợ đại tiểu thư” – Hạ Bình vừa rồi khẳng định là chỉ dọa hấn một chút thôi chứ nếu đem chuyện vừa rồi nói ra khẳng định người chịu thiệt thòi hơn là nàng chứ không phải là Triệu Tử Văn. Nhưng bây giờ dọa hấn được rồi tranh thủ chiếm chút tiện nghi chứ nếu để gã háo sắc này bình tâm suy nghĩ lại có khi xôi bỏng hỏng không.

“Ta có thể giữ kín chuyện này đổi lại người phải đáp ứng bản cô nương ba điều kiện”.

“Đừng nói là ba điều vạn điều ta cũng đáp ứng” – Triệu Tử Văn như nhận được đại xá lên tiếng đáp ứng không chút chậm trễ.

“Việc thứ nhất, về sau trở đi không được đánh ta. Cũng không được đem chuyện hôm nay nói lung tung cho người khác biết”.

Nha đầu này cho rằng mình là kẻ gốc à. đem chuyện hôm nay nói ra tiểu thư sẽ không cho hẳn sống, khẳng định là sẽ đem Triệu Tử Văn đi thiến rồi đưa vào cung làm thái giám.

“Thêm một điều kiện nhỏ nữa là về sau người cùng thiếu gia ra ngoài vui chơi phải mang theo bản cô nương”.

Triệu Tử Văn gật đầu lia lịa:” Được được không vấn đề gì, ta chấp nhận hết thảy.”

Hạ Bình thực sự trong lòng chỉ có đôi chút tức giận với gã gia hỏa này đặt điều kiện chỉ là muốn đem chuyện hôm nay vùi lấp đi, cái điều kiện thứ ba chỉ là thuận miệng nói ra không ngờ Triệu Tử Văn vui vẻ đáp ứng nghĩ tới chuyện vừa rồi mình cười lên ngườii hẳn, vội quay người chạy đi để che giấu mặt hoa đang đỏ hồng lên dưới nắng.

Triệu Tử Văn nhìn từ phía sau thấy mông tiểu cô nương Hạ Bình này uốn éo không khổ không nảy sinh chút tà ý trong lòng.

Hạ Bình tinh minh nhận ra ngay tên háo sắc này đang có ý đồ bất thiện ngay lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, ánh mắt như muốn lột da xẻ thịt gã.

Nhìn theo cho đến khi không thấy bóng dáng tiểu cô nương đó đâu nữa, Triệu Tử Văn mới dám thở mạnh, may mắn làm sao rốt cục cũng ứng phó được với cô nương ngang ngược này.

“Điền Hồ, tên hỗn đản nhà người chết ở xó xỉnh nào rồi” - Triệu Tử Văn đá văng cánh cửa phòng Điền Hồ hung hăng xông thẳng vào.

Điền Hồ thấy nét mặt Triệu Tử Văn đầy tức giận vội nở nụ cười cầu tài lên tiếng :” Có chuyện gì vậy?”.

Triệu Tử Văn nhìn thấy bộ dạng ngơ ngáo của gã, tức giận chỉ muốn tặng cho tên này mấy chục quyền nhưng cố nén xuống gằn giọng nói:” Tiểu tử người tốt cuộc muốn ta đi trộm ngọc bội, hay muốn ta đi làm một kẻ sắc lang rình lén”.

Điền Hồ ngăn người, mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Tất nhiên là đi trộm ngọc bội rồi có lấy được không, sạo lại đi rình coi lén gì chứ. tại sao... à hay là người”.

“Thật không có ?” – Triệu Tử Văn oán hận lên tiếng đột nhiên nghĩ tới thân thủ của Điền Hồ muốn trộm ngọc bội gì đó không phải là quá dễ dàng sao. Việc gì phải sai mình đi hay thực sự hẳn muốn mình đến đó rình coi Hạ Bình tắm.

Triệu Tử Văn cảm giác chuyện này có gì không ổn giống như hẳn bị người ta đem đi làm trò chơi vậy càng tức giận hướng về phía Điền Hồ chất vấn:” Nói đi rồi cuộc Tần đại nhân muốn ta làm gì. Ta cảm giác như trong chuyện này có cái gì đó các người giấu diếm”.

“Triệu huynh khẳng định là hiểu lầm tại hạ rồi ngọc bội kia đúng là vật rất quan trọng cần người đi lấy cắp”.

“Sao nhà người không đích thân đi làm”.

“Nam nhân như ta làm sao có thể vào được tây sương nội viện”.

Người cho ta là kẻ ngốc sao, Triệu Tử Văn mắng thầm trong lòng. Là đại nội do thám cái rắm gì, người ta sai mình đi làm cái gì cũng không biết, bị kẻ khác đùa giỡn trên lòng bàn tay.

“Kìa Triệu huynh, huynh có nhìn thấy ngọc bội gì đó không” –Điền Hồ vẫn hỏi dai dẳng.

Triệu Tử Văn đang thập phần giận dữ đi tới cửa rồi mới quay lại đáp một câu:” Không có chỉ thấy có hai trái cầu (^_^ mịa chính là song nữ của Hạ Bình mụi mụi a) thôi”.

“Hai trái cầu?” -Điền hồ nhất thời suy nghĩ mãi không ra mất nửa ngày mới có đáp án, nghĩ ra rồi nửa khóc nửa cười...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Phu Nhân Trách Phạt

Ba ngày sau bên trong nội đường Hạ phủ.

Hạ phu nhân ngồi ở trên ghế, nhìn Hạ Vũ Tình đứng bên cạnh nhẹ giọng hỏi: "Từ ngày con trở về, vì sao luôn trốn tránh mẫu thân."

Hạ Vũ Tình trầm mặc cả nửa ngày, thấy mẫu thân nhìn chăm chăm thẳng về phía nàng, lẩm bẫm nói: "Việc này...những ngày qua con có rất nhiều việc phải làm."

Phu nhân lắc đầu, thử hỏi: "Tình nhi, ta phát giác con thay đổi rất nhiều, có phải là ngày ấy rơi xuống vách núi, con cùng Hạ Văn hấn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì..."

Trong lòng Hạ Vũ Tình nhất thời giật thót lên, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, vội vàng nói: "Con không có cùng Hạ Văn làm ra việc gì không phải..."

Hạ phu nhân chính là từ bộ dáng cùng lời nói của nàng phát hiện ra có chút căng thẳng, liền cảm thấy có chuyện kì quái, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đêm đó hấn rớt cuộc có hay không khi dễ người?"

Hạ Vũ Tình tất nhiên hiểu ý của mẫu thân, nhưng đêm đó Hạ Văn căn bản không có khi dễ nàng, mà là... . Nàng nghẹn ngào vài tiếng, lại không biết nên nói gì cho phải, trong lòng lo lắng phát cuống lên, nhất thời bổ nhào vào lòng Hạ phu nhân, oa oa khóc vang lên.

"Khá lắm Hạ Văn, người đừng tưởng rằng ý vào có Tần đại nhân ra mặt, mà bốn phu nhân không dám làm gì người a." Hạ phu nhân hung hăng vỗ mạnh vào bàn, vẻ mặt hung hăng nói

"Mẫu thân không cần" Hạ Vũ Tình lệ quang như mưa, vội vàng giữ chặt váy mẫu thân khẩn cầu nói.

Hạ phu nhân nghe xong tức khắc lặng người đi, chẳng lẽ nữ nhi mình đối với tên thư đồng... Hạ phu nhân nghĩ vậy, kinh hô một tiếng: "Hoang đường!"

Hạ Vũ Tình thấy mẫu thân nổi giận, nước mắt lại càng cuồn cuộn chảy xuống, khóc lớn nói: "Chuyện này không có liên quan đến Hạ Văn, là con tự nguyện." Hạ Vũ Tình vội vàng đem chuyện ngày hôm đó ngã xuống vực sâu kể lại một lượt cho mẫu thân.

Hạ phu nhân nghe nàng nói xong, bất đắc dĩ thở dài: "Thật không nghĩ tới tên Hạ Văn này lại có trí tuệ cùng khí độ như vậy, con cứu hắn cũng không có gì đáng trách, nhưng là con lại bồi tiếp trên người hắn..." Hạ phu nhân lại thở dài thật sâu, đối với nữ nhi mất đi trinh tiết, thì vô luận là vì nguyên nhân gì, nàng đều là thập phần căm tức: "Chuyện này con không cần phải xen vào, để ta xử lý."

"Mẫu thân, người không cần trách cứ Hạ Văn, đều là con nguyện ý" Hạ Vũ Tình khóc lóc nói.

"Ta đang có ý định..." Trong mắt Hạ phu nhân lóe ra tinh quang, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Hạ Văn, phu nhân gọi, bảo người mau tới nội đường gặp người" Hạ Thu đứng trước cửa phòng của Triệu Tử Văn hô lớn.

Những ngày này Triệu Tử Văn chính là đi sớm về muộn, bận rộn vô cùng, mỗi ngày sáng sớm thì đến cùng Điền Hồ luyện võ, bồi tiếp thiếu gia đọc sách, sau đó còn phải đi đến cửa hàng hỗ trợ Bảo Nhi kinh doanh, chỉ là cũng không có uổng công, hắn cảm giác được võ công có chút tiến lên, chiến lược kinh doanh của cửa hàng đã hoàn thiện và phát triển hơn, sinh ý so với ngày trước còn muốn tăng hơn vài phần.

"A, đã biết " Triệu Tử Văn mới vừa luyện trung bình tấn xong, chợt nghe thấy Hạ phu nhân muốn tìm hắn, vội hướng ngoài phòng trả lời.

Triệu Tử Văn cũng không biết phu nhân muốn tìm hắn là vì chuyện gì, hắn đi đến ngoài nội đường, liền thấy hộ vệ (bảo vệ) cầm một cây côn thô to trong tay đứng giữ ngoài cửa, khí thế này khiến hắn không nhin nổi nuốt một ngụm nước miếng lớn.

Hắn đi vào nội đường lúc, phát hiện chỉ thiếu Hạ Vũ Tình là không có tới, những người khác không ngờ cũng đều đến đông đủ, Hạ phu nhân ngồi ở trên ghế tại chính giữa, mà Hạ Văn Đăng cùng Hạ Bình ngồi ở hai bên, quản gia đứng ở bên cạnh Hạ phu nhân, ánh mắt của ba người đồng thời nhìn về phía hắn, chỉ có quản gia cúi đầu, hiển nhiên là do lần trước bị Triệu Tử Văn hù dọa sợ tới mất mật, cả ngày cũng đều trốn tránh hắn.

Triệu Tử Văn cảm giác có chút không hợp lý, lúc hắn nhìn về phía Hạ Bình, liền phát hiện trong mắt nàng có chút thần sắc lo lắng, cô nàng này khi nào thì bắt đầu học được biết quan tâm người khác? Chẳng lẽ thật sự có nguy hiểm?

"Hạ Văn, người đã biết tội chưa?" Hạ phu nhân sắc mặt trầm trọng hướng Triệu Tử Văn nói: "Người không ngờ lại bị hủy đi trinh tiết" Hạ phu nhân nhất thời lại không dám nói ra tên Hạ Vũ Tình, hàm hồ nói.

Trinh tiết? Triệu Tử Văn chỉ biết hắn không cần thận nhìn Hạ Bình tắm rửa, nên mới mắc tội, liền liếc nhìn Hạ Bình một cái, khẳng định là do nha đầu kia nói, một khi phu nhân cũng đã biết, hắn đành phải tỏ vẻ đau khổ vội vàng phản bác nói: "Phu nhân, ngày ấy ta thật sự là trong lúc vô tình mới nhìn thấy Hạ Bình tắm rửa !"

Hạ phu nhân sắc mặt ửng đỏ khinh thường nói: "Ta không có hỏi người chuyện này, ta là đang hỏi người, ngày đó người cùng với Tình Nhi ở dưới vực sâu một đêm, có hủy đi trinh tiết của nàng."

Mẹ nó, nguyên lai không phải hỏi cái này, nhưng chính mình lại thú nhận, chuyện này không phải tự mình vả vào mặt mình sao, như thế nào chưa đánh đã khai?

Triệu Tử Văn đem chuyện ngày đó nhìn thấy Hạ Bình tắm nói ra, nàng nghe xong liền xấu hổ đỏ mặt, từ sau sao còn dám nhìn mặt mũi người khác nữa, nước mặt từ từ chảy xuống, khóc lớn mắng: "Hạ Văn, ta hận người chết đi được, ô ô..." Nói xong vội quay mặt khóc bỏ chạy ra ngoài.

"Mẹ nó, ta bị làm sao vậy?" Triệu Tử Văn hung hăng vỗ xuống đầu mình một cái.

Hạ phu nhân thấy Hạ Bình bưng mặt khóc chạy ra ngoài, cả giận nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta tội mới nợ cũ tính toán luôn một thể đi!"

Triệu Tử Văn cũng không chịu thua nói: "Chuyện của Hạ Bình ta công nhận là do ta làm, nhưng đêm đó bị rớt xuống vực sâu, ta cùng với Đại tiểu thư chỉ là ở cùng một chỗ ngủ một đêm, ta chưa bao giờ khinh bạc nàng, làm gì có chuyện sai trái nào?"

Hạ phu nhân không hề biết tình tiết bên trong, nhưng là nàng cũng không có quản nhiều như vậy, bất chấp đạo lý phản bác nói: "Cô nam quả nữ chung sống một đêm, nói ra thì đó chính là vũ nhục phá hủy trinh tiết của nữ nhân, ta nói quả không có sai."

Triệu Tử Văn thấy Hạ phu nhân này căn bản là cố tình gây sự, liền hừ mạnh một tiếng cũng không thèm phản bác nàng.

Hạ phu nhân thấy Triệu Tử Văn không nói gì, vội nói tiếp: "Người cũng đã thừa nhận, người không chỉ có phá đi trinh tiết của Hạ Bình, mà còn phá hủy trinh tiết của cả Tình Nhi, hiện tại ta liền đánh người năm mươi gậy, coi như là khiển trách người thấy sao?"

Hiện tại, Hạ phu nhân chỉ biết Tình Nhi không thể cùng tên tiểu thư đồng này kết duyên, đối với chuyện của hã cùng Hạ Bình, cũng không phải quá để ý, lại nghĩ tới chuyện ngày đó Hạ Văn liệu mình cứu giúp, cũng không có làm quá, chỉ cần hã biết thân biết phận là được.

Nhìn thấy thân ảnh của Hạ Bình bỏ đi, trong lòng Triệu Tử Văn thầm xin lỗi nàng, nhưng là hã cũng không dễ dàng chịu để cho người khác đánh mình, cả giận nói: "Nếu phu nhân đã khinh người như vậy, cái chức thư đồng này, ta không muốn làm nữa."

"Người tới!" Hạ phu nhân nhớ tới tài năng, trí tuệ của Triệu Tử Văn, thật không muốn để hã rời đi, nhưng là vẫn phải chỉnh hã để cho hã biết thân biết phận.

"Mẹ nó..." Triệu Tử Văn tức giận mắng một tiếng, chuẩn bị cùng phu nhân trở mặt, bỏ lệnh bài của mình ra.

"Chậm đã!" Hạ Văn Đăng đột nhiên đứng lên, hướng về hộ viện hô một tiếng.

Hai gã hộ viện vì thế lại thối lui đứng sang một bên, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Hạ phu nhân.

Thấy Hạ Văn Đăng đứng ra ngăn cản giúp mình, Triệu Tử Văn thò tay vào trong ngực đem lệnh bài cất trở lại, trong lòng hấn phần nộ, khẳng định là Đại tiểu thư cùng phu nhân liên kết để chinh hấn, muốn nhắc nhở hấn không được đem chuyện này nói ra, mẹ nó, uổng công ta vất vả cứu người, đúng là nữ nhân vong ân phụ nghĩa.

Hạ phu nhân nhíu mày một cái: "Chẳng lẽ con ngay cả lời mẫu thân cũng dám cãi sao?"

Hạ Văn Đăng vội vàng khoát tay: "Con không dám, con chỉ sợ là Hạ Văn phản kháng không chịu, nên muốn cùng hấn nói chuyện."

"Người mau để cho mẫu thân ta đánh vài gậy là đủ" Hạ Văn Đăng biết tính tình hấn quật cường, như thế lại dễ dàng để mình chịu đòn roi, có lẽ rất có thể sẽ cùng mẫu thân mình trở mặt, liền đến bên cạnh hấn nói.

Ở trước mặt nhiều người như vậy chịu đòn? Triệu Tử Văn sao có thể chấp nhận điều này, kiên quyết lắc đầu nói: "Không được! Ta chết cũng sẽ không để bị mình phải chịu đòn roi."

Ngoài cửa hộ viện đi tới, nói nhỏ vào tai Triệu Tử Văn mấy câu: "Người mau nằm sấp xuống, chúng ta sẽ nhẹ tay một chút, người chỉ cần giả vờ kêu lớn là được."

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Sát Trư (Giết Lợn) .

Triệu Tử Văn nhìn ra một tia tiểu ý trong mắt Hạ Văn Đăng, thì ra thiếu gia muốn giúp đỡ hẳn, nhưng là chung qui vẫn có cảm giác mình bị mất mặt, bất quá nghĩ đến nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, đã bị đuổi ra khỏi Hạ phủ, trong cơn tức giận rất có thể liên lụy tới Bảo Nhi... .

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ gật gật đầu, ghé vào trên băng ghế nằm úp sấp xuống, giả vờ kêu lớn lên: "A a a... ." Hẳn kêu chính là thảm thiết vô cùng.

Hạ phu nhân nhíu nhíu mày nói: "Cái này như thế nào lại nghe giống như đang giết heo vậy!"

Trên trán Hạ Văn Đăng đang đứng bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, bị đánh như vậy hẳn có thể không kêu sao, chỉ là đánh một gậy thì kêu một tiếng thôi, nhưng hẳn lại kêu bốn, năm tiếng thảm thiết vô cùng, thật sự so với chọc tiết lợn không khác biệt lắm, vội vàng giải thích: "Khẳng định là Hạ Văn cho tới bây giờ chưa bị ai đánh qua, nên mới kêu lớn như vậy."

Hạ phu nhân liền tin là thật, cảm thấy đã đạt được mục đích, phát tay nói: "Một khi hẳn đã đau đớn như vậy, thì bỏ qua đi, chỉ cần sau này hẳn biết điều một chút, không dám tái phạm là được." Sau đó nàng liền kêu hộ viện dừng tay.

Tên hộ viện đang chấp pháp đứng bên Triệu Tử Văn cũng là toát mồ hôi ướt đẫm tay, trong lòng không khỏi có chút nghĩ mà sợ, tên thư đồng này đóng kịch cũng thật quá mức, nghe hẳn kêu tựa như cha chết, đúng là muốn hại chết mình a, cũng may là có thiếu gia giải vây giúp.

Hạ phu nhân hướng Triệu Tử Văn lớn tiếng nhắc nhở nói: "Hy vọng người về sau đừng có đi khắp nơi nói lung tung!" Hạ phu nhân nói xong

liền cùng hai tên quân gia rời đi

Hạ Văn Đăng vội vàng chạy đến nâng Triệu Tử Văn dậy: "Hạ Văn, người không sao chứ?".

Triệu Tử Văn thanh âm có chút khàn khàn hắc hắc cười nói: "Không có việc gì, chỉ là yết hầu có chút ...ách..."

Hạ Văn Đăng một trận không nói gì, như vậy người liều mạng kêu lớn làm gì...

Hai ngày này cũng không biết là có chuyện gì, bốn tiểu nha hoàn trong Hạ phủ như thế nào cũng không có để ý đến Triệu Tử Văn, một số gia đình cũng là trợn mắt lườm hằm, điều này làm cho Triệu Tử Văn rất buồn bực, "Bọn họ làm sao vậy? Như thế nào lại coi ta giống như là ôn thần a!"

Triệu Tử Văn đi lại trong hoa viên phía sau, thì thấy bốn tiểu nha hoàn này đang quét lá rụng, liền tiến lên hỏi: "Bốn vị tỷ tỷ, ta hình như không có đắc tội các người, như thế nào lại trốn tránh ta?"

Bốn tiểu nha hoàn sắc mặt giận dữ, giống như Triệu Tử Văn thực thiếu nợ họ mấy trăm lạng bạc vậy, hừ nhẹ nói: "Hừ, còn nói không có, người đã đối xử như thế nào đối với Hạ Bình? Nhưng lại sỉ nhục nàng trước mặt mọi người, thử hỏi sau này nàng còn dám nhìn mặt ai nữa?"

Nguyên lai là việc này, Triệu Tử Văn cũng đoán được cái tám chín phần, nghiêm mặt lắc đầu cười khổ nói: "Ngày đó các người cũng biết, ta còn tưởng rằng phu nhân hỏi chính là chuyện của Hạ Bình, không nghĩ tới là chuyện của Đại tiểu thư, nhất thời nhanh miệng nói ra, là do vô tình mới nhìn thấy nàng tắm, nói ra rồi mới cảm thấy thật hối hận, ai..."

Bốn tiểu nha hoàn thấy vẻ mặt khổ sở, cũng không giống như là giả vờ, nhưng hẳn đã gây ra tội lớn, vì thế khoát tay nói: "Giờ người nói như thế nào cũng không thể vãn hồi được nữa rồi, hiện tại Hạ Bình không chịu ra khỏi cửa, ngày đó người bị say rượu, ngất đi, cũng là nhờ nàng không quản mệt mỏi hảo hảo chiếu cố người cả đêm, người còn ói ra cả người nàng, bọn ta không để ý, hiện tại trái ngược không ngờ người lại lấy oán trả ơn".

Không ngờ ngày đó tiểu nha đầu này lại không quản mệt nhọc chiếu cố mình suốt đêm, hơn nữa còn bị mình ói lên người? Không thể nào? Đêm đó tại Quần Phương các, cô nàng này không phải rất chán ghét mình hay sao?

Ta mà ói ra người nàng, không phải là muốn mạng chứ? Nhất định là giả! Nhưng hẳn thấy vẻ mặt bốn tiểu nha hoàn này rất kiên định, chẳng lẽ là thật sự?

Trên thế giới này, Triệu Tử Văn thiết nghĩ chỉ có Bảo Nhi nhu thuận mới đối xử tốt với hắn như thế, không nghĩ tới Hạ Bình này bề ngoài mạnh mẽ nhưng là nội tâm lại ôn nhu, đối xử với hắn tốt như vậy, trong lòng khó tránh khỏi một trận cảm động, tiểu nha đầu ngốc này, ta không ngờ lại đối xử với nàng như thế, ai. . . Thật sự là một lần lỡ miệng liền thành thiên cổ hận a!

Triệu Tử Văn cũng không biết Hạ Bình hiện tại như thế nào, vì thế hướng bốn tiểu nha hoàn hỏi: "Các người biết Hạ Bình hiện tại thế nào sao chứ? Ta muốn đi xem nàng".

"Hừ, người còn nhớ rõ có Hạ Bình này sao?"

Bốn tiểu nha hoàn này thật là đánh đá, Triệu Tử Văn trong lòng cười khổ, nói: "Ta như thế nào lại có thể không nhớ tới Hạ Bình, ta quên mẫu thân ta cũng không có quên nàng a!"

"Khách khách!" Bốn nha hoàn thấy hắn ba hoa như thế, không nhịn nổi cười khúc khích, nhưng lại ý thức được, như thế nào có thể tha thứ cho hắn nhanh như vậy? Vì thế làm bộ nghiêm mặt: "Người là đồ nhi tử bất hiếu, ngay cả mẫu thân người cũng dám quên!"

"Chuyện này..." – Triệu Tử Văn hồi lâu không nói được gì, chính là hắn đã tử tử vào miệng mình, chứng kiến các nàng hoàn toàn không có ý muốn tha thứ cho mình, Triệu Tử Văn thở dài một hơi: "Ta sẽ tự mình đi tìm Hạ Bình, không làm phiền các người nữa."

Bốn tiểu nha hoàn thấy hắn không ngừng thở dài, thần tình ưu sầu, liền nghĩ tới mình đã quá trốn, gây ra lỗi lầm rồi.

Triệu Tử Văn vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, Hạ Đông lại chạy đến nói bên tai hắn: "Mấy ngày nay Hạ Bình không có ra khỏi cửa, chẳng qua nàng mỗi đêm đều đi ngắm sao, người mau nắm bắt lấy cơ hội này mà đi tìm nàng!"

Nhưng là Triệu Tử Văn nghĩ đến còn có Đại tiểu thư, nếu là bị nha đầu này bắt gặp, cấp cho hắn tội danh câu dẫn thiếu nữ chưa đủ tuổi vị thành

niên, mỗi ngày đều là làm mặt lạnh gây sự với hần, cho nên Triệu Tử Văn trộm hỏi bên tai Hạ Đông: "Đại tiểu thư kia..."

Hạ Đông xem thường cười nhạo: "Không nghĩ tới người lại sợ Đại tiểu thư a, người yên tâm, Đại tiểu thư mấy ngày nay cũng không ở nhà?"

Mấy ngày nay cũng không có ở nhà? Có chuyện gì khó khăn cần giả quyết sao? Nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hần, hần cũng không muốn để ý, xoay người liền đi tìm Hạ Bình.

Nhìn thân ảnh Triệu Tử Văn rời đi, bốn tiểu nha hoàn thở dài: "Thật không hiểu Hạ Bình vì cái gì lại thích hần, tuy rằng chúng ta cũng thích Hạ Văn, nhưng nàng thích hần tới mức ngay cả trình tiết cũng không thềm để ý, đêm đó lại ôm Triệu Tử Văn ngủ một đêm... “ Nói rồi đều đỏ ửng mặt, liền xoay người rời đi.

Tối buổi tối, nhân lúc bóng đêm bao phủ, Triệu Tử Văn lên đến cửa phòng của Hạ Bình ở tây sương viện, hần cẩn thận đi vào trong đó, ngay lúc hần bước được một bước vào trong hậu viện, lại phát hiện viện trên cửa lớn của hậu viện có viết tám chữ lớn:” Hạ nhân cùng chó không được đi vào”, ngày trước hần tới thì không có thấy, như thế nào hôm nay lại có?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Ta Muốn Người Chịu Trách Nhiệm

Kháo, còn giở cái trò này, nếu như Hạ Bình ở bên trong, như vậy tại Hạ phủ nàng không bị xem như hạ nhân, nàng là thư đồng, hãn cũng là thư đồng, bản thân hãn cũng không bị coi như là một hạ nhân, hơn nữa hãn là người, lại càng không phải là chó, hiện tại đi vào hãn là không có vấn đề gì, Triệu Tử Văn tự an ủi mình vài câu sau đó thùng thảng đi vào.

Hãn nhớ rất rõ Hạ Xuân đã từng nói, phòng của Hạ Bình ở phía bắc của Tây Sương viện, Triệu Tử Bình hướng về phía đó nhòm ngó lại chỉ thấy một mảng tối đen, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia đã đi ngủ rồi sao. HạHaHàlHÀ

Triệu Tử Văn cũng nhớ rất rõ ràng là Hạ Đông từng nói, Hạ Bình tối nào cũng leo lên đỉnh lầu ngắm sao đêm. Theo bản năng hãn bất giác nhìn lên, liền thấy một thân hình mảnh mai thanh tú, hai bờ vai gầy yếu run lên theo những đợt gió thổi tới. Triệu Tử Văn nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Hạ Bình trong lòng có chút xót thương. Không ngờ những lúc như thế này trông nàng ấy thật yếu đuối. Hạ Bình ngồi trên đó thật sự là không sợ bị nhiễm phong hàn sao.

Hạ Bình hình như không để ý đến Triệu Tử Văn đang ở phía sau. Hãn lặng lẽ theo cầu thang bước lên đỉnh lầu chỗ Hạ Bình đang đứng. Hãn đi nhẹ nhàng lặng lẽ để không phá vỡ phút giây tĩnh lặng này. Lúc đến gần nhìn rõ khuôn mặt của Hạ BÌNH vào lúc này Triệu Tử Văn không khỏi ngây người, ánh trăng nhạt chiếu trên khuôn mặt kiều diễm của mỹ nhân, hai mắt Hạ Bình không hiểu vì sao lại đẫm nước mắt, những giọt nước mắt lóng lánh như những hạt châu sa, bộ dạng người con gái đẹp một cách kỳ lạ khiến người ta phải động lòng.

Triệu Tử Văn thở dài một tiếng lặng lẽ ngồi xuống cạnh Hạ Bình hủ nhỏ một tiếng nhỏ đánh động tiểu cô nương.

“A” - Hạ Bình đột nhiên bị người ta dọa sợ đến nhảy dựng lên, quay đầu lại phát hiện ra Triệu Tử Văn ngồi ngay cạnh mình nhe răng cười đầy vẻ đùa cợt. Ánh mắt Hạ Bình tràn đầy vẻ vui sướng chen lẫn sự tức giận và oán trách. Chẳng hiểu nghĩ thế nào mà đã ngay lập tức giơ tay hành hung Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn thấy bộ dạng hung hăng như sắp cắn người của Hạ Bình nghĩ thầm trong bụng xem ra vị tiểu cô nương này sau lần trước vẫn chưa biết sợ. Xem ra phải giáo huấn một trận nữa vào mông tiểu cô nương này rồi.

Không giống như Triệu Tử Văn nghĩ, Hạ Bình lại không có đánh hấn mà nhào vào lòng hấn vung hai cánh tay nhỏ nhắn đập loạn trên bộ ngựa răn chắc của Triệu Tử Văn, như là đánh thế chứ đánh nữa thì đối với hấn cũng chả khác gì gãi ngứa cả.

Hạ Bình vừa động tay vừa khóc lóc:” Người là tên xấu xa ,... xấu xa”.

Chờ một lúc đến khi Hạ Bình dừng tay. Triệu tử Văn mới cười nhẹ rồi lên tiếng:” Nàng đánh xong rồi chứ?”.

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn không đánh trả thậm chí còn không thèm tránh né nữa. Mình đánh hấn xong rồi tên đáng ghét này còn cười. Khi Triệu Tử Văn cười trong mắt hấn lóe lên cái gì giống như tia sáng, Hạ Bình ngây ngốc nhận ra trong khoảng khác thứ ánh sáng lóe lên trong mắt Triệu Tử Văn rất giống với ánh sáng của những vì sao phía trên bầu trời. Có cảm giác như Triệu Tử Văn với không gian như dung hòa với nhau làm một.

Nhìn thấy trong ánh mắt Triệu Tử Văn thoang thoảng nét u sầu, Hạ Bình dừng tay không hành hung hấn nữa nhỏ nhẹ lên tiếng:” Người làm sao vậy, hình như có tâm sự gì phải không ?”.

Triệu Tử Văn lắc đầu trầm mặc một lúc mới mỉm cười trả lời:” Không, không có chỉ là đôi lúc ta muốn có một lúc im lặng để suy nghĩ “.

Bây giờ vào lúc này nhìn bộ dạng tươi cười của Triệu Tử Văn không hề có chút gian tà nào như bình thường. Hạ Bình lại cảm thấy có điểm không thoái mái trong lòng giá như hấn cứ lộ ra ái vẻ điềm tĩnh bất cần đời cộng

thêm cái vẻ anh tuấn phong lưu tiêu sái như mọi lần thì khẳng định là có thể làm xiêu lòng không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các rồi.

Hạ Bình lắc đầu lên tiếng:” Tử Văn khẳng định là người đang lừa dối ta phải không ?”.

Bây giờ thì Triệu Tử Văn lại lộ ra nụ cười đáng ghét quen thuộc của hắn :” Nha đầu ngốc, làm sao người lại biết ta đang dối gạt người?”.

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn lại trở về bộ dạng thường ngày thế mà mình cứ tưởng thần thái lúc nãy của hắn là thật, còn nghĩ xa xôi là hắn có chút gì đó với mình nữa chứ, nàng thẹn quá hóa giận lên giọng nói:” Người tới đây làm gì, nhìn bộ dạng xấu xí ngây ngốc của ta, người hắn là đặc ý lừa phải không ?”.

Sớm biết là vị tiểu cô nương này thế nào cũng dở chiêu này ra, Triệu Tử Văn lắc đầu cười khỗ, nói:” Ta thực sự là sai rồi, ngày ấy ta cho rằng chuyện phu nhân nói chính là chuyện của người, nên mới vội vàng nói ra.”

Hạ Bình nhìn nét mặt của Triệu Tử Văn lộ vẻ u sầu không có chút gì là dối trá nhưng nghĩ đến bản thân từ nay không dám nhìn mặt ai nữa không thể nén giận chất vấn Triệu Tử Văn:” Nhưng rốt cuộc người cũng nói ra rồi, ta làm sao có thể không trách người chứ. Ta hiện giờ khẳng định là suốt đời không dám gặp mặt ai.” – Hạ Bình vừa nói xong lập tức đã khóc toáng lên.

Triệu Tử Văn thấy trên mặt Hạ Bình vương đầy nước mắt, lòng đầy thương xót, vội vàng lên tiếng an ủi:” Hạ Bình ta thực sự biết sai rồi.”

Nhưng xem ra Hạ Bình không phải là người dễ bị những lời ngon ngọt của hắn dụ dỗ, càng lúc càng khóc to hơn nữa nghe lại có phần sâu thẳm hơn, Triệu Tử Văn lo lắng là nếu mà chỉ cần chút thời gian nữa thôi nhất định là sẽ có người khác nghe thấy tiếng khóc của vị tiểu cô nương này, vội vàng ra sức an ủi:” Nãi nãi của ta à, đừng khóc nữa mà, chỉ cần người không khóc cái gì ta cũng có thể cho người được.”

Hạ Bình ngược khuôn mặt vẫn còn đẫm nước mắt lên ngưỡng ngập đò mặt khẽ nói:” Là ta, ta muốn người chịu trách nhiệm.”

“A” - Triệu Tử Văn kinh sợ chân tay luống cuống. Vốn tưởng là tiểu nha đầu này không hiểu chuyện nào ngờ còn nhỏ thế mà đã muốn thành hôn lập

gia đình rồi.” Chỉ là ta nhìn trộm người tắm một làn thôi mà, vả lại người cũng đâu có thích ta phải không ?”.

Hạ Bình mặt hoa càng đỏ ửng lên cúi đầu xuống nói nhỏ như muỗi kêu:” Ai nói ta không thích người, đêm đó người uống say ta thức cả đêm chăm sóc người, lúc đó người còn ôm ta ngủ cả đêm, hơn nữa người còn đánh vào mông ta... lại còn nhìn lên ta tắm, trinh tiết của ta bị người đoạt mất rồi bây giờ còn không muốn chịu trách nhiệm sao?”.

Cô nàng này thích mình thật sao, thế mà lúc trước nhìn thế nào cũng không ra còn tưởng nàng ấy ghét mình tới tận xương tủy nữa chứ. Có thật là nàng ấy chăm sóc mình cả đêm không, lại còn chuyện mình ôm mỹ nhân ngủ trên giường nữa chứ. Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Hạ Bình xem ra đích thực nàng ấy không hề nói dối. Triệu Tử Văn buồn bã lắc đầu :” Ta thấy hay là thôi đi, người làm sao có thể thích ta được mà ta cũng không phải ...”

Hạ Bình nhìn nét mặt Triệu Tử Văn đột nhiên hiểu ra, vẻ mặt ưu tư có pha chút u hoài lúc này là không phải giả vờ, đó chính là nỗi lòng của Triệu Tử Văn, sự phóng túng không gò bó ban ngày chỉ là vẻ bề ngoài của hắn. Hạ Bình đột ngột nhào tới gắt gao ôm Triệu Tử Văn vào lòng.

“Hạ Văn ta thực sự thích người, thích cái vẻ u hoài của người, thích cả cái vẻ phóng túng phong lưu của người ,, thích cả sự anh tuấn đẹp trai của người... Hạ Văn điều kiện thứ hai của ta nói lúc trước là muốn người lấy ta được không ?” Hạ Bình ngược nhìn Triệu Tử Văn, cặp mắt chứa chan tình cảm. (mịa thềng tác giả tự sướng ác quas^^)

Triệu Tử Văn cũng giật mình khi nghe Hạ Bình thật lòng bày tỏ tình cảm dù sao trong chuyện này hắn cũng thật sự không phải. Chính mình gây ra sự tình này đối với Hạ Bình mà nói không thể chịu trách nhiệm thì thật là hổ danh nam tử hán nghĩ thầm thôi thì để cho Bảo Nhi cùng Hạ Bình làm bạn gái mình nếu một năm sau mình không chết sẽ thú nhận sự thực với bọn họ, cất miệng nói:” Hạ Bình hay là bây giờ người làm bạn gái ta đi nếu một năm sau ta không chết sẽ...?”

Hạ Bình đưa tay lên bịt miệng Triệu Tử Văn ngăn hắn nói tiếp. ” Chàng không được nói lung tung, chỉ cần hai ta ở bên nhau danh phận không cần

phải để ý đến. Ta biết mình cái gì cũng không có, không xứng với chàng”. Hạ Bình cũng biết về Bảo Nhi nhưng nàng cũng biết mình là hạ nhân trong phủ nếu phai làm thiệp Triệu Tử Văn thì cũng là điều xứng đáng nên không nhắc gì đến Bảo Nhi.

“Nàng nói gì thế?” - Triệu Tử Văn gỡ tay Hạ Bình xuống.

Hạ Bình tựa người vào ngực Triệu Tử Văn, cảm giác vô cùng ấm áp vào hạnh phúc thủ thỉ :” Hạ Văn chàng có thể một lần nữa hát cho ta nghe không?”

Triệu Tử Văn cảm nhận được sự co giãn, mềm mại của bộ ngực mỹ nhân đang cọ vào người, mũi lại thoang thoang mùi thơm xử nữ, lập tức trong người có chút nóng bức tiểu nha đầu thật là biết làm người ta dễ phạm tội mà.

“Hát cái gì chứ, lần trước ta hát dở tệ mà.”

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Bị Đại Tiểu Thư Tróc Gian.

Hạ Bình nhẹ nhàng lắc đầu hướng đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Triệu Tử Văn :” Ta vẫn muốn nghe chàng hát, đi mà hát cho người ta nghe đi được không ?”.

Triệu Tử Văn nghĩ một lát, bây giờ thì hát bài gì cho hợp nhỉ rồi chậm rãi cất lời :” Trên đời này mẹ là người yêu thương ta nhất, luôn che chở bao bọc cho con, hạnh phúc sao khi có mẹ ở bên”.

“Hạ Văn, ta thích chàng, rất thích chàng...” - Hạ Bình siết chặt vòng tay ôm chặt lấy Triệu Tử Văn thanh âm run rẩy nhỏ dần.

Hạ Bình lắng nghe âm điệu êm dịu của bài hát ru, hai mắt từ từ nhắm lại từ từ đi vào giấc ngủ.

Triệu Tử Văn khẽ cúi đầu xuống nhìn Hạ Bình đang ngả người vào lòng mình ngủ ngon lành, ánh trăng bàng bạc dội chiếu khuôn mặt kiều nộn, cặp môi hồng tươi hơi chu lên, bộ dáng rất yêu kiều. Không kìm nổi lòng mình Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đặt lên môi Hạ Bình một nụ hôn.

Hạ Bình vẫn còn ngủ ngon lành không hề biết rằng nụ hôn đầu tiên của mình bị Triệu Tử Văn lấy đi như vậy đó.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc Hạ Bình chảy dưới ánh trăng trong lòng có cái gì đó như sự phiền muộn mất mát, hẫng nghĩ về tương lai, không biết ngày mai, ngày kia tháng sau năm tới có chuyện gì xảy ra đối với mình không, liệu Triệu Tử Văn hẫng có thể mang lại hạnh phúc thực sự cho Hạ Bình và Bảo nhi không?

Đêm càng lúc càng về khuya Triệu Tử Văn không muốn cứ ở lại nóc lầu này cho đến khi trời sáng, liền nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Bình, bế nàng từ trên đỉnh lầu chậm rãi theo cầu thang đi xuống dưới nhà, hẫng nhìn xung quanh

thấy không có ai mới thở phào một tiếng, hần bế Hạ Bình vào trong khuê phòng vừa vào đã nhận ra một mùi thơm u nhã. Căn phòng nhìn rất đơn sơ chỉ có một cái bàn xung quanh đặt bốn cái ghế con. Bàn trang điểm cùng chiếc giường nhỏ dùng để ngủ nhưng nơi này rất sạch sẽ, gọn gàng, chỉnh tề. Làm cho người khác khi bước vào đây có cái cảm giác dễ chịu thoải mái.

Triệu Tử Văn nhìn thấy trên giường có đặt một vài con búp bê nhỏ bằng vải. Không khỏi không có chút buồn cười. Tiểu nha đầu này lớn rồi, đã muốn lấy chồng rồi mà vẫn còn chơi búp bê.

Hần đặt Hạ Bình lên giường, cẩn thận đắp chăn cho nàng vừa mới chuẩn bị rời đi nhưng lại nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn lại không thể kìm lòng hôn trộm tiểu cô nương này thêm một cái nữa, nụ hôn lần 2 này làm hắn có chút động tâm ở trong lòng nhưng bây giờ mình mà làm gì thì quả thật là hại vị tiểu cô nương này rồi, để sau một năm nữa đi.

Nhìn thấy Hạ Bình đã ngủ say, Triệu Tử Văn cũng không muốn quấy rầy nàng, lặng lẽ lui ra.

“Đứng lại”.

Mới đi ra khỏi cửa Tây môn viện, đang trên đường về phòng thì nghe tiếng gọi. Nhìn lại Triệu Tử Văn toát hết mồ hôi lạnh là đại tiểu thư. Đại tiểu thư đến đây lúc nào, nàng ấy có nhìn thấy mình đi ra từ phòng của Hạ Bình không? Triệu Tử Văn cố gắng bình tĩnh lại, cười nói rất tự nhiên:” Là đại tiểu thư sao, không phải nàng chiều mai mới về sao?”.

Nghe giọng nói của hắn, Đại tiểu thư thấy trong đó có gì không ổn lắm suy nghĩ một lúc nghiêm giọng hỏi:” Người chạy đến Tây sương viện làm gì?”

Nét mặt Hạ Vũ Tình lạnh như băng tuyết, ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng vào khuôn mặt nàng, Triệu tử Văn càng nhìn càng thấy đẹp, dáng người nàng cũng rất thon thả. Triệu Tử Văn không dám trực tiếp ngắm nàng lậ sợ nhìn lâu tâm trí mất ổn định, nếu bị nàng tra hỏi thêm nữa sẽ đem chuyện vừa rồi tông tặc nói ra mất.

Triệu Tử Văn trải qua truyện lần trước bị “đánh đòn “, trong lòng có chút khúc mắc với vị đại tiểu thư này, không nghĩ có thể cùng nàng xây dựng lại

quan hệ tốt đẹp như xưa nên thân nhiên nói:” Hôm nay ta không ngủ được muốn ra ngoài đi dạo một lát cho khuây khỏa.” -

Hạ Vũ Tình cũng biết chuyện xảy ra với Triệu Tử Văn vào hai ngày trước nàng cảm thấy trong lòng có chút áy náy, nhưng nghĩ chuyện hãn trong lúc vô tình thấy được Hạ Bình tắm rửa, lại thấy tức giận trong lòng âm thanh lạnh lùng nói:” Người đến đây là có phải là tìm Hạ Bình không?”

“Con mắt nào của nàng thấy ta đến chỗ Hạ Bình” -Triệu Tử Văn cho rằng lần này hãn bị vị đại tiểu thư này hại nên trong giọng nói có phần tức giận.

“Người...” - Hạ Vũ Tình biết lý do vì sao nàng và hãn có sự mâu thuẫn, lỗi lầm này cũng một phần do hãn, tức giận trừng mắt hạnh:” Người là đồ vô xỉ, xấu xa, uổng công ta cứu người.”

“Người cứu ta?” , Triệu Tử Văn nở nụ cười chế giễu:” Chẳng biết ai đã nhảy từ trên vách núi xuống trong lúc gấp gáp ôm chặt lấy người, còn nữa vào ban đêm ai không để ý đến cái lạnh giá, đem quần áo nhường hết cho người, buồn cười thật.”

Đại tiểu thư nhớ tới chuyện lần trước, lòng nàng vừa mừng vừa lo, nàng rất muốn đem bí mật trong lòng nói ra nhưng nghĩ tới thân phận Triệu Tử Văn chỉ là một thư đồng nhỏ nhỏ thì không thể mở miệng, trong lòng đầy ủy khuất. Mắt đã chảy ra hai hàng lệ.

Trong bụng Hạ Vũ Tình đang đầy oán hận, định sẽ tiếp tục chất vấn Triệu Tử Văn phải làm cho rõ chuyện hôm nay, chợt thấy một thân ảnh lung lay nghiêng ngả đi về phía mình nhìn kỹ nàng không khỏi nhíu mày.

Đó là Hạ Văn Đăng người đầy mùi rượu trên mặt còn vương mấy vết son, đứng đằng xa vẫn còn ngửi thấy hơi men nồng nặc.

Hạ Vũ Tình xống tới kéo tai hãn, mắng:” Người thấy mình hay lắm sao, chả được tích sự gì không có chí tiến thủ, lại còn chạy tới nơi lâu xanh tầm hoan trác lạc, người có biết thẹn không chứ?”

Bị mắng một hồi hơi men trong người Hạ Văn Đăng bay đi hết hoảng sợ không dám cãi lại chỉ đứng yên cúi đầu nhận sai mắt hướng về phía Triệu Tử Văn cầu cứu.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài vừa rồi hẳn cùng đại tiểu thư cãi nhau nảy lửa như vậy, bây giờ muốn nói tốt cho Hạ Văn Đăng đâu có dễ. Mà vị thiếu gia này đi uống rượu ở đâu mà lại bò qua Tây Sương Viện thế này. Tranh thủ lúc đại tiểu thư không chú ý hẳn lặng lẽ rời đi.

Sáng sớm hôm sau trong phòng điểm tâm Triệu Tử Văn tránh không ngồi cùng Hạ Văn Đăng mà chọn chỗ đối diện với Hạ Bình, hẳn sợ thiếu gia chạy tới nói hẳn là không có nghĩa khí.

Chỗ ngồi của Triệu Tử Văn rất tốt đối diện với Hạ Bình, hẳn không chịu yên tĩnh thoảng hưởng về phía tiểu mỹ nhân nháy mắt vài cái. Hạ Bình xấu hổ cúi gầm mặt không dám nhìn lại, làm Triệu Tử Văn không khỏi thở dài:” Làm sao nàng ấy lại không dám ngẩng đầu lên nhỉ, chỉ là nhìn nhau vài cái thôi mà làm gì mà sợ dữ vậy chứ?”

Ngồi cạnh Hạ Bình, Hạ vũ tình thấy biểu hiện khác lạ của nàng ấy kỳ quái lên tiếng hỏi:” Nha đầu kia người làm sao vậy”. Theo bản năng nhìn theo hướng mắt của Hạ Bình.

Triệu Tử Văn đang muốn lần nữa liếc mắt đưa tình với Hạ Bình nhưng lập tức phát hiện ra Hạ Vũ Tình đang nhìn mình vội thu hồi ánh mắt còn làm bộ:” Ái da có gió thổi bụi bay vào mắt ta rồi”.

Trong phòng kín lấy đâu ra gió, còn bụi nữa chứ. Hạ Vũ Tình ngay lập tức phát hiện ra sự khác lạ trừng mắt nhìn tên thư đồng đáng ghét kia.

Triệu Tử Văn ung dung nhìn lại đại tiểu thư làm ra bộ dạng rung đùi đắc ý:” Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết, ấy là biết...”

Thực là một chuyện thống khoái trên đời này, không ngờ mình có thể không coi đại tiểu thư vào đâu cùng Hạ Bình trêu chọc nhau, nếu vị đại tiểu thư kia mà biết chắc phải tức đến nổ con người trog lòng Triệu tử Văn bây giờ không khỏi có chút vui mừng.

Hạ Bình cúi đầu mặt ửng đỏ len lén nhìn lại phía Triệu Tử Văn, đã thấy hẳn cười một cách lưu manh xấu xa rồi không khỏi than thở:” Cái tên xấu xa này chẳng biết nghĩ cái quỷ gì trong đầu lúc này dám cùng ta trêu đùa không sợ bị đại tiểu thư phát hiện sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tiền Sửa Bột Của Chúng Ta.

"Hạ Văn, tiểu tử ngươi cho ta đứng lại!"

Triệu Tử Văn thấy Hạ Văn Đãng mới vừa sáng sớm đã tới tìm mình, cảm thấy đau đầu một trận, vị thiếu gia này đúng là thù dai, đã qua một đêm như vậy rồi mà vẫn còn nhớ, không phải chỉ là tối qua ta không có giúp người thôi sao... Triệu Tử Văn thấy Hạ Văn Đãng đã đi đến trước mặt mình, chỉ đành cười khổ nghiêm mặt nói: "Thiếu gia, ngươi cũng biết, ta là tự thân khó bảo toàn a, như thế nào có thể đi giúp người?"

Hạ Văn Đãng xem thường nói: "Cho tới bây giờ ta vẫn không có trông cậy vào người cứu ta, ta tìm người là muốn hỏi người, tối hôm qua vì sao người lại chạy đến tây sương phòng?"

Nguyên lai là việc này, thiếu chút nữa còn tưởng người cũng giống tỉ tỉ của người tới tróc gian, Triệu Tử Văn khoát tay: "Như thế nào có thể, ta là ngu không được nên mới ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới lại đi tới tây sương phòng, hơn nữa vừa vặn lại bị tỉ tỉ ngươi bắt gặp."

"Có chuyện trùng hợp như vậy sao? Ngay đúng lúc người đi tới tây sương phòng?" Hạ Văn Đãng có chút thâm ý liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn giả ngu chuyển đề tài nói: "Còn không phải như vậy sao? Bất quá thiếu gia ngươi cũng thật không có nghĩa khí, tối hôm qua đi Vạn Hoa Lô cũng không có tới kêu ta."

Hạ Văn Đãng suy nghĩ, vừa thấy vẻ mặt hoan hỉ của Triệu Tử Văn này, nhưng chính mình không có tới dẫn hãnh đi cùng, quả thật có chút không nói nghĩa khí, nhưng đột nhiên hãnh lại nghĩ tới mấy chuyện trước đây, cảm giận nói: "Tiểu tử ngươi là vô ý hay là cố tình tới nhìn lên Hạ Bình tằm?"

Triệu Tử Văn biết thiếu gia này thích Hạ Bình, nhưng là hẳn thật sự vô ý nhìn thấy, khóc cười không được nói: "Ta thật sự là trong lúc vô tình nhìn thấy."

"A, cũng may là người không có nhìn thấy gì, bằng không ta thật muốn bóp chết người nha", Hạ Văn Đăng tàn bạo nói.

Hoàn hảo là Hạ Bình đã nói Triệu Tử Văn cái gì cũng không có nhìn thấy, bằng không hẳn thật sự phải chết thảm a, Triệu Tử Văn cười hắc hắc: "Đương nhiên cái gì cũng không có nhìn thấy... Thiếu gia, bây giờ còn sớm, hay là chúng ta ra ngoài vui chơi đi?"

Hạ Văn Đăng nhìn nhìn sắc trời, cũng thấy trời còn sớm, cười nói: "Đi, Cùng thiếu gia ta đi uống điểm tâm sáng."

Điểm tâm sáng? Ý tưởng này cũng được nha, Triệu Tử Văn cao hứng kéo tay áo Hạ Văn Đăng chạy ra ngoài phủ.

"À quên, còn một chuyện ta vẫn chưa có nói " Hạ Văn Đăng dừng bước nói: "Ta tìm người là có chuyện, sáng nay Quần Phương Các Các chủ đưa thiệp mời đến đây, muốn người đêm nay đến Quần Phương Các một chuyến, hình như là kêu người tới lấy bạc, còn nói nếu đêm nay người vẫn không đến lấy, hai trăm lượng bạc kia sẽ coi như xí xóa."

Có ngọc tử mới không cần tiền, Triệu Tử Văn gật gật đầu nói: "Đêm nay ta liền tới lấy, chỉ là trước tiên chúng ta đi uống điểm tâm sáng đã."

Hạ Bình nhìn thấy thân ảnh của Triệu Tử Văn rời đi, hung hăng giậm giậm chân: "Đồ Hạ Văn đáng chết, lại không mang người ta theo, người không phải đã đáp ứng yêu cầu của ta..."

Đại tiểu thư ở phía sau nhìn khuôn mặt có chút ửng đỏ của Hạ Bình, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu nha đầu này mấy ngày nay thay đổi rất nhiều, như thế nào cảm giác là lạ, có phải hay không là do người xấu kia giở trò quỷ?"

"Xem như tiểu tử người còn có chút nghĩa khí, không có quên rủ ta đi cùng." Hạ Văn Đăng nhỏ giọng nói thầm, hai người thừa dịp đêm tối tĩnh lặng, tuy rằng không phải đi kỹ viện, nhưng bình thường buổi tối Hạ phu nhân không có muốn Hạ Văn Đăng ra khỏi phủ, hai người chỉ đành lén trốn đi ra cửa sau, Triệu Tử Văn lại là vì hai trăm lượng bạc.

"Má ơi! Quý!" Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng bị dọa sợ đến ngây người, chỉ thấy ở cửa sau có một vị nữ tử tóc dài mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng, đứng yên không có nhúc nhích, hai người vẫn chưa nhìn rõ mặt nàng nên còn tưởng là gặp quỷ.

Đương Triệu Tử Văn thấy cái bóng nhàn nhạt của nữ quỷ tiến lại bên cạnh mình, hẳn mới biết mình hiểu nhầm, Triệu Tử Văn tiến lên phía trước vài bước, nhìn kỹ lại, thấy được một đôi mắt đẹp kiều my, liền cả kinh nói: "Hạ Bình, như thế nào lại là người? Đã trễ thế này, người đứng ở đây làm gì?"

"Hừ, là ta một mình ở đây chờ gặp người, thử xem người còn dám đi dụ dỗ nữ tử hay không?" Hạ Bình hai tay chống hông, làm một bộ bà quản gia nói.

Triệu Tử Văn trong lòng cười khở, tiểu nha đầu này vẫn chưa có xuất giá, mà đã sớm có bộ dáng bà quản gia như vậy, nếu thực cưới nàng làm lão bà thì thật là xong rồi, đến lúc đó sợ rằng ngay cả tiền riêng của mình cũng bị quản, nha đầu kia khẳng định là cũng biết Lâm Mộng Phi đưa thiệp mới đến đây, nhưng không nghĩ tới nàng lại nhanh chân đến đây để chờ mình, nhưng bạc này không thể không tới lấy, liền nói nhỏ ở bên tai Hạ Bình: "Người cũng biết, lần trước Các chủ đáp ứng cho ta hai trăm hai, ta vẫn chưa có đi lấy, nàng đêm nay bảo ta đi lấy, chẳng lẽ còn bày đặt không cần tiền sao? Đây chính là tiền sữa bột của chúng ta a!"

"Tiền sữa bột?"

Triệu Tử Văn gật gật đầu, lại ở bên tai Hạ Bình thì thầm vài câu, sau khi nàng nghe xong, hai má đỏ bừng gật gật đầu, sau đó lại thấy hẳn đang nhìn bộ ngực sữa của nàng mà cười, có chút lo lắng nói, chẳng lẽ ta sau này lớn lên thật vẫn không có sữa sao? Còn muốn tìm vú em?

Hạ Văn Đăng vừa rồi bị Hạ Bình dọa cho sợ ngây người, hiện tại thấy Triệu Tử Văn thì thầm to nhỏ ở bên tai nàng, mà Hạ Bình nghe xong mặt cười ửng đỏ, giống như là vì những lời nói của Hạ Văn, cảm giác bên trong có chút không thích hợp, Hạ Bình này sẽ không phải bị hấn câu dẫn chứ? Tiểu tử này động tác cũng quá nhanh, ta còn chưa bắt đầu động thủ. . .

Triệu Tử Văn sau khi thu phục Hạ Bình, liền lôi kéo Hạ Văn Đăng còn đang trầm ngâm suy nghĩ hướng ngoài cửa chạy đi, trước khi đi khỏi Triệu Tử Văn cũng không quên cho Hạ Bình một cái hôn gió.

Hạ Bình kiêu my xấu hổ giậm chân nói: "Hạ Văn chán ghét!"

"Hạ Văn, người có phải đã đem Hạ Bình thu vào trong tay rồi không?" Đi được cả nửa ngày trời Hạ Văn Đăng rất cuộc không nhịn nổi tò mò hỏi.

Thiếu gia sẽ không đoán được mà, cũng không thể cho hẳn biết, nếu hẳn nói cho đại tiểu thư thì hậu họa khó lường, Triệu Tử Văn cười ha ha nói: "Như thế nào có thể, tầm mắt của Hạ Bình thế nào, sao có thể coi trọng một tiểu thư đồng như ta chứ, khẳng định là thiếu gia người nghĩ sai rồi", hẳn lại nhìn phía Quần Phương Các ở ngay phía trước nói: "Ai nha, thiếu gia chúng ta tới rồi, vào đi thôi." Không đợi Hạ Văn Đăng đáp lời, trực tiếp đem Hạ Văn Đăng lôi, kéo đi vào.

Tú bà thấy Triệu Tử Văn cùng Hạ Văn Đăng tiến vào, vội vàng đi tới nghênh đón: "Nguyên lai là Hạ công tử đến đây!" Sau đó lại liếc mắt nhìn Hạ Văn đầy thâm ý, tuy rằng tú bà đối với học thức của Triệu Tử Văn rất khâm phục, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là một tên tiểu thư đồng, cho nên chính là mỉm cười một cái mà nhìn hẳn.

Triệu Tử Văn cũng hiểu được ý tứ của nàng, cũng ôm quyền hướng nàng mỉm cười.

Các tú bà còn chưa dẫn Hạ Văn Đăng vào ngồi "Hạ huynh, người cũng đến rồi a, mau tới đây ngồi đi." Chỉ thấy tiểu vương gia Hạng Tử Hiên ngồi ở tại một chiếc bàn ở trung tâm đại sảnh, hướng Hạ Văn Đăng phất tay nói.

Hạ Văn Đăng cũng chỉ đành hỏ hỏ mang theo Triệu Tử Văn đi tới bên đó: "Tham kiến tiểu vương gia."

Tiểu vương gia ha ha cười nói: "Đều là huynh đệ một nhà, không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi thôi."

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Vấn Đề Tâm Áo.

Triệu Tử Văn phát hiện bên cạnh tiểu vương gia còn có một người, người này lớn lên mặt trắng môi mỏng, dáng vẻ đường đường, chắc hẳn cũng là một nhân vật không nhỏ, chỉ có điều lúc này tiểu vương gia hình như không có mang theo tùy tùng, có lẽ đang đứng ở bên ngoài chãng.

Hạ Văn Đăng lại hướng người nọ cười ha hả, nói: "Như thế nào ngày hôm nay Phương huynh cũng có hứng thú đến đây chơi nha."

Phương huynh? Chưa từng nghe qua a! Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi kỳ quái nói.

Tiểu vương gia trông thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Triệu Tử Văn, liền hướng hắn giải thích: "Vị này chính là Hàng Châu Tổng đốc công tử, Phương Thiên Vũ Phương huynh", kể đó lại hướng Phương Thiên Vũ nói: "Người lần trước cũng đến đây, hẳn là nên nhận ra hắn chứ, Hạ Văn này hiện tại chính là một nhân vật nổi danh khắp huyện đường a!"

Tổng đốc công tử? Triệu Tử Văn trong lòng cả kinh, tại thi từ hội hắn đụng chạm tới cũng là Tổng đốc công tử, lẽ nào bọn họ là huynh đệ sao? Bất quá hắn thấy vị Phương công tử này lớn hơn kẻ kia vài tuổi, nên là ca ca, hơn nữa vị này Phương công tử có thể cùng tiểu vương gia ngồi cùng một chỗ, nói vậy tính tình khác biệt tiểu đệ rồi.

Phương Thiên Vũ cười gật gật đầu: "Như thế nào lại có thể không nhận ra chứ? Chỉ tiếc buổi tối ngày hôm đó, ta ngồi cách Hạ Văn khá xa mà thôi, không thể nhìn rõ phong thái của hắn, thật sự là chuyện lớn rung động trong đời người a!"

Bởi vì hiện tại Triệu Tử Văn dù sao cũng chỉ là một tiểu thư đồng tại Hạ phủ, tiểu vương gia cùng Phương Thiên Vũ cũng không cách nào gọi hắn là

Triệu huynh, liền trực tiếp gọi tục danh của hắn.

Chỉ là Triệu Tử Văn cũng tương đối cảm kích, không nghĩ tới tiểu vương gia cùng Phương Thiên Vũ lại hào sảng như vậy, hoàn toàn không có cái bộ dáng ăn chơi trác táng, mà là bình dị gần gũi, căn bản không xem hắn là chỉ là một tên thư đồng, trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, xem ra về sau nên cùng bọn họ thiết lập quan hệ tốt, có bọn họ bảo hộ, há lại còn phải sợ nàng bộ khoái đồng tính kia nữa sao, hắn khiêm tốn nói: "Ngày đó tại hạ bất quá chỉ xướng mấy tiểu khúc mà thôi, sao có thể so với phong thái bất phàm của tiểu vương gia cùng Phương công tử đây được!"

Tiểu vương gia ha ha cười nói: "Hạ Văn, ngươi lại còn muốn vỗ mông ngựa, ta không phải đã nói rồi sao? Về sau người đừng có gọi ta là tiểu vương gia, như vậy quá khách khí đi, về sau người cứ kêu ta là Hạng huynh thì được rồi" ngữ khí trở nên quan tâm nói: "Nghe nói người bị thương, hiện tại tình hình thế nào rồi?"

"Đúng vậy, lấy tài học của người, thử hỏi còn ai dám coi người là hạ nhân nữa a, người về sau cũng đừng gọi ta là Phương thiếu gia mà kêu một tiếng Phương huynh đi" Phương Thiên Vũ cũng phụ họa nói theo.

Triệu Tử Văn trong lòng có chút cảm động, phảng phất lại có chút cảm giác tìm được bằng hữu hợp ý, từ khi đi vào cái thế giới này chân chính chỉ có Hạ Văn Đăng coi hắn là huynh đệ, mà đối với Lý Thiên Chính, trong lòng Triệu Tử Văn vẫn còn có một tia khúc mắc a.

Hiện tại hắn có cảm giác mình vừa có thêm hai người huynh đệ, có loại lạc địa sinh căn cảm giác, thiếu chút nữa khiến cho trong mắt Triệu Tử Văn tích đầy nước mắt, cười nói: "Đa tạ tiểu vương gia quan tâm, thương thế của ta đã tốt hơn nhiều rồi."

"Ân?" Tiểu vương gia có chút trách cứ ân một tiếng, Phương Thiên Vũ ánh mắt cũng là có chút trách cứ.

Triệu Tử Văn thấy hai người bọn họ so với mình lớn hơn hai, ba tuổi, liền hai tay ôm quyền cười nói: "Hạng đại ca, Phương đại ca, về sau tiểu đệ ta phải dựa vào các người che chở rồi nha."

Ha ha. . . Hai người thấy Triệu Tử Văn cũng hào sảng không kém, tâm tình thoải mái cười ha hả.

Triệu Tử Văn cảm giác cùng Hạng Tử Hiên cùng Phương Thiên Vũ nói chuyện có chút hợp ý, trò chuyện với nhau thật vui, Hạng Tử Hiên cùng Phương Thiên Vũ cũng thập phần thích cùng Triệu Tử Văn nói chuyện, bởi vì những chuyện Triệu Tử Văn kể khá là kỳ lạ cổ quái, bọn họ đều là lần đầu nghe được, bất quá nhiều chuyện bọn họ có nghe cũng nghe không hiểu.

Hai người lắc đầu nguây nguây cả nửa ngày, làm cho Triệu Tử Văn hết chỗ nói nổi, đây đã là lần thứ ba rồi, hẳn không khỏi thở dài, thực không nên cùng bọn họ nói những vấn đề thâm ảo, vừa rồi cùng bọn họ nói tới nơi chúng ta sống gọi là địa cầu, thuộc vào Á Châu, ngoài ra còn có Phi Châu, Âu Châu, Nam Mĩ châu. . . . Hơn nữa trái đất quay quanh mặt trời, cho nên mới có chuyện mặt trời mọc ở đằng đông, lặn ở đằng tây, bất quá bọn họ chính là chỉ biết há hốc mồm nghe mà thôi, làm bộ dáng khó có thể tin nổi, Triệu Tử Văn thở dài: "Quên đi, các người là sẽ nghe không hiểu. . . ."

Hạng Tử Hiên cùng Phương Thiên Vũ thấy thần sắc của Triệu Tử Văn có chút âm đạm, cũng có chút ngưng ngưng, bất quá những gì Triệu Tử Văn nói bọn họ có chút hiểu, có chút không thể tiếp thu, tỷ như nói vì cái gì dẫn đến xuất hiện tia chớp —— là hai đám mây va chạm với nhau sinh ra dòng điện, vì cái gì mà trời lại mưa —— là do hơi nước trên bầu trời gặp phải không khí lạnh, hình thành giọt mưa nhỏ, mấy cái này bọn họ chính là có chút khó hiểu.

Ta xem hay là thôi đi, về sau không nên cùng bọn họ nói tới những vấn đề thâm ảo này nữa, bọn họ căn bản sẽ không hiểu ta nói gì, trên thế giới này lại không có ai hiểu được ta nói gì, Triệu Tử Văn trong lòng âm đạm thâm nghĩ.

Phương Thiên Vũ thấy Triệu Tử Văn thần sắc có chút buồn bã, liền không có gắng hỏi nữa, mà hướng Triệu Tử Văn cùng Hạng tử Hiên nói: "Hay là chúng ta cùng xem biểu diễn đi!"

Lúc này Triệu Tử Văn mới phát hiện Hạ Văn Đăng từ đầu tới giờ không có nghe bọn hắn nói chuyện, mà là cả người nằm sấp trên bàn coi nữ tử biểu diễn nhảy múa, trên khóe miệng còn rỉ ra một ít nước miếng, bộ dạng thập phần giống một trư ca, tuy rằng Các chủ không có lộ diện, nhưng

Quần Phương Các mỗi người đều là mỹ nữ, nử tử đứng trên đài biểu diễn ca vũ, dáng người thướt tha, vũ điệu nhẹ nhàng, thanh thoát, quả thật rất là câu nhân.

"Ha ha. . . Mã huynh nhìn xem màu sắc thật đẹp đẽ a."

Bốn người cùng nghe thấy vài tiếng cười nói sang sảng, đồng thời hướng phía bàn phát ra tiếng cười nhìn lại, Triệu Tử Văn phát hiện trên bàn có ba người, trung gian chính là Mã Chí Viễn, mà hai người bên cạnh mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, lớn lên có vài điểm giống nữ nhi, nhưng xem bọn hắn ăn mặc hoa lệ, liền biết bọn họ cũng là người phi phàm

Phương Thiên Vũ nhìn bọn họ, nhíu nhíu mày nói: "Hắn như thế nào cũng đến đây?"

"Ai, ai tới ?" Triệu Tử Văn theo bản năng hỏi, hắn lại nhìn kỹ, nguyên lai là đệ đệ của Phương Thiên Vũ, Phương Viêm Bân.

Hạng Tử Hiên vỗ một cái trên bả vai của Phương Thiên Vũ, trêu đùa: "Người sợ hắn làm cái gì, hắn không phải chỉ là đệ đệ của người sao?"

Triệu Tử Văn kỳ quái nói: "Ca ca sợ đệ đệ."

Hạ Văn Đăng hướng hắn nháy mắt một cái, ý tứ muốn Triệu Tử Văn đừng nói nữa, sau đó lại ghé vào lỗ tai hắn lặng lẽ nói: "Ngồi ở bên phải Mã Chí Viễn chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Phương Thiên Vũ - Phương Viêm Bân, mà bên trái chính là ca ca cùng cha khác mẹ của Dư tiểu thư - Dư Minh Kiệt, nghe nói Phương Viêm Bân cùng ca ca hắn quan hệ hình như không được tốt lắm."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Một Tổ Ba Người.

Triệu Tử Văn mới nghe đầu óc đã quay cuồng choáng váng, quan hệ này thực sự là phức tạp. Chẳng qua hẳn cũng biết Hàng Châu nam tử cùng lắm chỉ có 2 nữ nhân nếu như nhiều hơn chỉ sợ Vọng Phu Các Hàng Châu kia sẽ tìm giết tới cửa, kẻ nào dám không sợ chết chống lại tổ chức nữ quyền kia chứ. Cho nên ở Hàng Châu này việc nạp thiếp là tương đối thừa thớt.

“Ta nói sợ hẳn khi nào?” – Phương Viêm Bân tức giận phản bác lại.

Mã Chí Viên phát hiện bọn Triệu Tử Văn bốn người đang nhìn về phía mình, cũng nhìn lại đáp lễ. Đương nhiên là ánh mắt dọi về phía Triệu Tử Văn thập phần hung ác, còn những người khác thì thì gã mỉm cười khẽ gật đầu chào. Phương Viêm Bân và Dư Minh Kiệt cũng liếc qua bọn họ về khinh thường.

Cả ba đang trò chuyện vui vẻ đôi lúc còn rung đùi, chỉ cần nhìn thôi đã biết đang xướng thi ra đối rất tiêu dao. Triệu Tử Văn tức giận hừ một tiếng chỉ là dựa thế phụ thân thôi. Nếu không có cha làm quan ta xem các người thành cái gì đừng nói là tài tử, bãi phân cũng không được. Nhưng đột nhiên hẳn nhớ đến chuyện trong ba người này một người là con huyện lệnh, một là con tuần phủ, một là con tổng đốc. Vừa vặn là quản hết Hàng Châu này hơn nữa ngồi cùng với nhau không phải là một tổ ba người sao?

Triệu Tử Văn thấy bọn họ có vẻ như không e dè Hạng Tử Hiên, cái này thật kỳ quái, Hạng Tử Hiên tốt xấu gì cũng là vương gia, so với bọn hắn địa vị cao hơn hẳn nhưng cũng bị xem thường liền thắc mắc:” Hạng huynh ta xem bọn họ đối với huynh không được kính trọng cho lắm, nói gì thì nói huynh cũng là vương gia cơ mà.”

Hạng Tử Hiên cười khở lắc đầu:” Chỉ là một chức vị hư danh thôi không có quyền thế gì cả. Ta bị điều đến Hàng Châu là tốt rồi, rất nhiều vương gia khác bị điều tới những nơi thiên khổ vạn khổ cơ.”

A nguyên lai là vậy Triệu Tử Văn cũng biết việc này, hoàng thượng sợ những người trong hoàng tộc làm phản cướp ngôi nên đưa họ đi những nơi hoang vắng xa xôi. Vị vương gia này cũng tạm được coi là may mắn được đưa tới Hàng Châu những người khác có khi bị đưa ra nơi biên ải gió cát. Triệu Tử Văn thấy mặt Hạng Tử Hiên lộ nét sầu khổ thấy áy náy lên tiếng an ủi:” Trong cõi nhân sinh, mười việc có tám chín việc không như ý. Đã sống ở trên đời nên hướng tới tương lai, đừng quay đầu nhìn lại phía sau. Những gì đã xảy ra coi như giấc mộng Nam Kha (*) canh vắng.”

Hạng Tử Hiên gật gật đầu thán phục :” Hạ Văn người nói những lời này thật tuyệt diệu. Nhân sinh mười việc có 8, 9 không được như ý. Câu này làm ta mở rộng tầm nhìn.”

Triệu Tử Văn biết PHương Viêm Bân và Dư Minh Kiệt là hạng tiểu nhân đắc chí ngu ngốc. Cho dù Hạng Tử Hiên lúc này không quyền không thế nhưng hắn vẫn là vương gia, bọn họ ngay lúc này có thể xem thường hắn nếu một ngày khác lấy lại được uy quyền khẳng định sẽ tìm các người tính toán sổ sách cả vốn lẫn lời. Ít ra mã Chí viễn còn biết khách khí đôi chút với người này.

Phượng Thiên Vũ gật đầu nói:” Hạ Văn quả thật không tầm thường chỉ cần một câu nói mà đã khái quát được sự thăng trầm trong cõi nhân sinh.”

-“ Không có gì chỉ là cảm khái nhất thời thôi. Không biết đêm nay hai vị đến đây có việc gì vậy. Tiểu đệ đêm nay có chút việc nên đến đây.”

-“ Có việc? Không phải đêm nay đến là để tiêu dao tự tại sao ?” – Hai người kia lấy làm kì quái hỏi.

Hạ Văn Đẳng từ trên bàn ngẩng đầu lên:” Đêm nay các chủ kê Hạ Văn đến để đưa cho hãn 200 lượng tiền thưởng lần trước.”

Hạng Tử Yên hai mắt sáng ngời cười nói :” À thì ra là thế lần trước người say quá nên Các chủ chưa kịp đưa tiền cho.”

"Xin hỏi có phải là Hạ Văn công tử?" Một vị tiểu nha hoàn thanh tú cúi đầu chào hỏi Triệu Tử Văn.

Vừa nhắc Tào tháo, Tào Tháo đã tới Triệu Tử Văn gật đầu:” Không biết tìm ta có việc gì.”

Tiểu nha hoàn nở nụ cười :” Các chủ kê ta đưa công tử đi lĩnh tiền.”

-“ Thật không đó, vậy đi nhanh lên một chút, ta chờ đã hơn nửa ngày rồi.” –Triệu Tử Văn mới nghe đến đó đã nắm lấy ngay tay nha hoàn kéo đi được vài bước mới chợt nhớ ra ngượng ngùng dừng lại cười nói:” Tỷ tỷ xin mời dẫn đường.”

Ha Ha ba người thấy Triệu Tử Văn vừa nghe thấy tiền đã sáng mắt bộ dáng vội vàng không nhịn được cười bình phẩm :” Hạ Văn này thực sự thú vị, làm việc không đúng như trong sách vở có phần hơi thô lỗ nhưng lại có một thân học thức, lại có chút phong lưu thật sự kỳ quái a.”

Nha hoàn đưa Triệu Tử Văn tới một sương phòng nằm sâu bên trong lầu hai, nơi đây chính tề sạch sẽ mùi đàn hương quanh quẩn rất u nhã thanh tu.

-“ Xin công tử đợi ở đây ta cho người mang ngân lượng tới ngay “– Nha hoàn khác khí nói một câu với Triệu Tử Văn rồi rảo bước ra ngoài.

Triệu tử Văn nhìn quanh gian phòng thấy cả bốn vách tường đều treo tranh chữ, bày biện xung quanh còn có cả đồ sứ cùng các vật chế tác từ ngọc. Bỗng hấn giật mình khi thấy một tượng phật bằng ngọc. Bức tượng thật lớn, hấn đã từng thấy những bức tượng phật ngọc to bằng một bàn tay người những tượng đó là lớn nhất rồi vậy mà thứ này to gần gấp đôi nữa. Nếu còn ở thế giới trước khăng định thứ này được liệt vào dạng siêu cấp quốc bảo a. Nếu mang được thứ này về khăng định là giáu to không tự chủ được Triệu Tử Văn cứ đứng đó mắt nhìn chăm chăm tay vuốt ve miệng lẩm bẩm :” Quốc bảo.. quốc bảo”

Khụ... khụ. khụ Triệu Tử Văn vừa nghe thấy tiếng ho khan đã giật mình quay lại thấy Lâm Mộng Phi đang nhìn mình. Ánh mắt nàng dọi vào tay của hấn đang vuốt ve sờ mó khối ngọc vẻ trào phúng.

Hấn không biết Lâm Mộng Phi đến đây từ lúc nào nhưng tựa hồ như nàng đã nhìn thấy hết cảnh tượng ngớ ngẩn, quê mùa vừa rồi của mình. Hấn vội lấy khăn lau qua bức tượng ngọc vài cái rồi để lại vào chỗ cũ hả hả cười nói :” Các hạ đi thật khê a đến sát như vậy mà ta không hề nghe thấy tiếng bước chân.”

Lâm Mộng Phi liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn thật sâu một cái rồi nói :” Ta thật sự đa tạ công tử.”

Triệu Tử Văn dù da mặt dày gấp đôi bị nàng nhìn như vậy không khỏi đỏ mặt vội chuyển qua đề tài khác :” Các chủ người đến đây có phải là để đưa tiền cho ta.”

Lâm Mộng Phi gật gật đầu. Triệu Tử Văn cười hăng hắc:” Thật là xấu hổ quá để Các chủ thân chinh đến đây đưa tiền. A cái này là ngân phiếu phải không đưa cho tại hạ phải không?” – Vừa mới nói xong Triệu Tử Văn đã duỗi tay ra vò tiền.

Các chủ thấy câu nói đầu của Triệu Tử Văn đầy vẻ khách khí cái gì mà xấu hổ cái gì mà Các chủ thân chinh đưa tiền, nhưng câu sau thì thật là mặt dày lại còn đưa tay ra chờ nàng đưa ngân phiếu nữa chứ. Lâm Mộng Phi thở dài lấy từ trong tay áo ra tờ ngân phiếu đưa cho Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn chuẩn bị nhận ngân phiếu thì Lâm Mộng Phi rút tay lại:” Ngân phiếu này có thể đưa cho người nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện.”

Triệu Tử Văn mắt nhìn chăm chăm vào tờ ngân phiếu đầu gật gật nói :” Được rồi người nói đi.”

(*) Giấc mộng Nam Kha

Thuần Vu Phần ngày xưa rất nghèo, nằm ngủ bên gốc cây hòe, chiêm bao thấy hai sứ giả mời ông làm phò mã, rồi được vua phong làm Thái thú ở đất Nam Kha rất vinh hiển. Khi tỉnh giấc chỉ thấy một đàn kiến bên mình.

"Giấc mộng Nam Kha", ý nói giấc mộng đẹp đẽ và ngắn ngủi (tương tự như "Giấc mộng hoàn").

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Dạy Ca Hát

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Mộng Phi lộ ra vẻ ngại ngùng: "Ta muốn người dạy ta ca hát!"

Triệu Tử Văn tưởng tượng lại năm đó tại đại học Chiết Giang hẳn cũng là một tay ca hát có tiếng, dạy người khác ca hát thật sự mà nói chỉ là một chuyện đơn giản, nên hào sảng nói: "Không thành vấn đề, bất quá cần phải có học phí a."

"Đưa..." Lâm Mộng Phi còn chưa đưa tay, Triệu Tử Văn liền trực tiếp đoạt lấy, nhìn kỹ đúng là ba trăm lượng, hẳn kỳ quái nói: "Không phải đưa hai trăm lượng hay sao? Như thế nào cấp nhiều như vậy a, thật ngại ngùng a!" Hẳn một mặt nói như vậy nhưng một mặt lại đem tiền hương vào trong lồng ngực cất đi.

Lâm Mộng Phi cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua người có da mặt dày như vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Hạ Văn, vì sao hành động cử chỉ của người lại chẳng hề phù hợp với lẽ thường như thế?"

Triệu Tử Văn làm bộ ho khan vài tiếng, ha ha cười nói: "Ta đây chính là theo tính cách, suy nghĩ của bản thân mà làm thôi."

Lâm Mộng Phi cảm thấy da mặt của Triệu Tử Văn này so với tường thành còn muốn dày hơn, chỉ đành thở dài: "Thật không hiểu một thân tài học của người từ đâu mà có, phụ mẫu của người làm sao lại dạy bảo được người như vậy?"

Triệu Tử Văn biết trong lời nói của Lâm Mộng Phi có ý tứ, nhất thời tối sầm mặt, quát lớn: "Không cần ở trước mặt ta nói phụ mẫu ta!"

Lâm Mộng Phi thấy hẳn vừa rồi còn cợt nhả, hiện tại lại thấy hẳn biểu tình nghiêm trọng, hai mắt trợn lên, làm một bộ dáng tựa như muốn ăn thịt

nàng, lập tức đã bị dọa lui về phía sau mấy bước, nhưng nàng đầu sao cũng là người từng trải, rất nhanh liền điều chỉnh lại, thở nói: "Hạ Văn, có phải là ta nói sai cái gì?"

Triệu Tử Văn biết Lâm Mộng Phi cũng không có ác ý, cũng cảm thấy mình có chút xúc động, thản nhiên nói: "Ta không hy vọng có người nói phụ mẫu ta, bọn họ là người ta tôn kính nhất, cho nên hy vọng người về sau không nên nói như vậy nữa."

Không nghĩ tới hần lại là một người con có hiếu như vậy, bất quá sắc mặt của hần cũng biến đổi quá nhanh, Lâm Mộng Phi nhẹ nhàng nói: "Vậy phụ mẫu người...?"

Rốt cục có người hỏi ta vấn đề khác biệt, phụ mẫu ta? Bọn họ? Ai... Triệu Tử Văn cũng không biết nên nói như thế nào, âm ảm lên tiếng: "Lúc này bọn họ đang ở một nơi rất xa xôi, có lẽ ta vĩnh viễn cũng không thể quay trở về bên cạnh họ."

Từ trong ánh mắt của Triệu Tử Văn toát ra sự u thương sâu đậm, khiến Lâm Mộng Phi vừa nhìn lập tức cũng không khỏi run lên trong lòng, không nghĩ tới hần là người có cá tính như vậy, có thể vẻ bề ngoài phóng đãng chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài che dấu vết thương sâu bên trong nội tâm hần, Lâm Mộng Phi hít một hơi dài nói: "Hạ Văn, người cần gì phải làm bộ tiểu nhân, ra vẻ ngang ngược, lấy tài học của người không bằng đi thi lấy công danh, nhất định có thể đỗ cao."

Lại là muốn ta đi thi, thi lấy công danh con mẹ nó, cho dù ta có thể thi đỗ Trạng Nguyên thì thế nào, Triệu Tử Văn tự giễu cười ha ha: "Ta vốn chính là tiểu nhân, không phải là cái loại quân tử gì, Các chủ khăng định là nhìn nhầm rồi."

Thật không nghĩ lại có người dám thừa nhận mình là kẻ tiểu nhân, cách hành xử của Hạ Văn này thật không phù hợp với suy nghĩ thông thường a, Lâm Mộng Phi có chút ngạc nhiên thầm nghĩ.

Triệu Tử Văn sợ nhất chính là nữ nhân thông minh lại có tâm cơ, hiện tại hần cũng là suy nghĩ tới ngây ngốc, liền vội vàng nói: "Ta thấy hay là ta bắt đầu dạy người ca hát đi thôi, dạy xong ta còn muốn trở về."

Lâm Mộng Phi thấy Triệu Tử Văn có chút sợ hãi mình, cũng chỉ gật gật đầu nói: "Tốt."

Triệu Tử Văn trầm mặc một hồi, lập tức nói: "Ta cảm thấy xướng pháp (cách ca hát) của các người không được tự nhiên, đều không phải là tiếng nói từ trong lòng, vì sao phải làm cho tất cả bài hát đều như hí khúc (bài hát trong kịch)? Hát tự nhiên là được rồi."

"Vậy như thế nào mới có thể hát tự nhiên?", Lâm Mộng Phi ghé vào trên bàn, ngẩng đầu nhìn Triệu Tử Văn, khoe môi gợi lên đường cong kiều my, một bộ dáng quyến rũ đáng yêu.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo cánh thêu hoa màu xanh, bên ngoài là khoác một chiếc váy áo kép màu xanh lơ. Hai cổ tay trắng nõn đeo một đôi vòng tay bằng ngọc bích xanh biếc, cách ăn mặc có vẻ khá tỉ mỉ, mày ngài uốn lượn, đôi môi đỏ thắm điểm nhẹ, một chút phấn hồng tô điểm khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, vẻ kiều diễm động lòng người kia khiến Triệu Tử Văn nhìn mà nuốt nước miếng.

"Kỳ thật rất đơn giản, chính là không cần uốn đầu lưỡi, lấy ngữ khí bình thường, dựa theo cảm tình mà hát " Triệu Tử Văn cũng chỉ là hội xướng, dạy người cũng chỉ là hiểu biết chung chung, nên đành hàm hồ nói.

Lâm Mộng Phi cái hiểu cái không hỏi: "Ta còn có chút không hiểu, không bằng người hát một bài cho ta nghe thử đi được không?"

Hát một bài? Hiện tại Triệu Tử Văn mới phát giác hẳn chỉ biết hát, dạy người hát quá khó khăn, một chút hẳn cũng nói không rõ, hơn nữa nếu muốn hát tốt thì cần phải luyện hát thật nhiều, hẳn nhẹ nhàng hát: "Gió thổi bay một chiếc lá cuối cùng, trái tim ta cũng như tuyết bay, tình yêu giờ chỉ còn là ký ức chất chồng, một mùa mới đến hoa nở trên cây nhưng ta lại không thể nào có cảm giác của người đang yêu, một mình ta đi trong đêm gió mát, rất muốn chỉ tìm người xưa cáo biệt, mỗi mùa không ngừng thay đổi, lại cảm thấy thiếu một chút kiên trì, tại đây mùa cô đơn... ."

Đương lúc Triệu Tử Văn hát xong, Lâm Mộng Phi si mê nhìn hẳn nói: "Hạ Văn, bài hát vừa rồi của người thật hay quá, ta cũng có thể hát được đến trình độ này chứ?"

Triệu Tử Văn cũng không có nghe thấy nàng nói chuyện, mà vẫn chìm trong hồi ức về bài hát này, hẩn nghĩ lại buổi tiệc tối đêm ngày đầu năm mới, nhớ tới đêm đó chính hẩn tay cầm đàn ghi ta, lên sân khấu bắt chước theo ca sĩ hát bài hát "Mùa cô đơn " (*) kia, ngày hôm sau trước phòng ngủ của hẩn liền có rất nhiều phong thư tình, nghĩ vậy miệng hẩn không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào, lẩm bẫm nói: "Nếu có thêm cây đàn ghi ta ở đây nữa thì tốt rồi."

"Đàn ghi-ta?" Lâm Mộng Phi có chút không hiểu, ngây người hỏi: "Đàn ghi-ta này là vật như thế nào?"

Triệu Tử Văn nghe được câu hỏi của Lâm Mộng Phi, chợt kéo theo sự thật tàn khốc, không khỏi thở dài: "Đây là một loại nhạc khí ở cố hương của ta, nếu kết hợp để hát bài hát này thì lại càng diễn tả được ý cảnh kỳ diệu của nó..."

"Chẳng lẽ đàn tỳ bà không được sao?" Lâm Mộng Phi đối với tên thư đồng càng ngày càng cảm thấy hứng thú, nàng biết tất cả các loại nhạc khí trong thiên hạ, nhưng là lại chưa từng nghe qua loại nhạc khí đàn ghi-ta này, có thể thấy được tên thư đồng này so với mình có lẽ còn am hiểu hơn.

Triệu Tử Văn cười nói: "Có lẽ có thể, bất quá ta cũng sẽ không dùng đàn tỳ bà."

Lâm Mộng Phi đối với bài hát hoa lệ mang theo chút thương cảm này lấy làm thích thú, đáng tiếc lại không có nhạc khí đệm theo, nên không được hoàn mỹ khiến nàng không khỏi thở dài: "Thôi, bất quá cũng không biết khi nào ta mới có thể hát được đến trình độ này."

"Khẳng định không thành vấn đề, giọng hát của người rất tốt, chỉ có điều thiếu một chút kỹ xảo mà thôi, kỹ xảo quan trọng là lý giải được ca từ, hơn nữa khi hát phải lồng tình cảm của mình vào bên trong, nắm chắc tiết tấu cùng âm điệu cho tốt, ta đại khái chỉ có thể nói mấy vấn đề này, quan trọng nhất là người không cần uốn đầu lưỡi! Đó là phương pháp hát bài hát hí kịch, không uốn đầu lưỡi là phương pháp hát thông thường, cho nên về sau phải nhớ kỹ, không cần uốn đầu lưỡi khi hát, lần trước người hát khiến cho ta muốn tự sát luôn."

Lâm Mộng Phi kiều kỳ sáng giọng: "Có khó nghe đến độ như vậy không?" Nàng còn không quên trừng mắt một cái khinh thường nhìn Triệu Tử Văn.

(*) Bài hát mùa cô đơn của Đào Triết: [youtube. com/watch?v=49d_rKkKYZM](https://www.youtube.com/watch?v=49d_rKkKYZM)

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Cho Thêm Ba Trăm Lạng

Nhìn thấy ánh mắt đầy phong tình vạn chủng cùng bộ ngực sữa rung rinh, không khỏi làm cho Triệu Tử Văn thất thần một chút, không thể nghĩ đến Các chủ cùng hãn niên kỹ không sai biệt lắm, chỉ mới vậy mà đã có mặt lực khủng khiếp thế này, nếu qua vài năm nữa thì thật không dám nghĩ nha. Không thể không cảm thán, đúng là hồng nhan họa thủy a.

Lâm Mộng Phi thấy Triệu Tử Văn ngây người nhìn mình chăm chăm, nàng liền vỗ vai hãn, gắt giọng nói: “ Người đang suy nghĩ gì vậy? Kỹ xảo khúc hát lúc này ta không có hiểu nhiều lắm.”

Triệu Tử Văn chỉ biết ca hát, chỉ có thể chỉ điểm người khác một chút, cho nên chẳng qua là đại khái nói ra kỹ xảo, chỉ đành khoát tay nói: “ Ta cũng không biết dạy người thế nào, người tự mình chậm rãi nghiên ngẫm đi. Chỉ cần suy nghĩ nhiều hơn, hát nhiều hơn, luyện nhiều hơn một chút, tự nhiên nhất định sẽ hát tốt.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Mộng Phi cúi xuống, đánh giá cận kề những lời Triệu Tử Văn vừa nói.

“ A...” Triệu Tử Văn vừa mới chỉ bảo xong, hãn liền vận lực cho đỡ mỗi một chút rồi nói: “ Một mình người cứ suy nghĩ đi, ta có việc phải đi trước.”

Thấy lần nào gặp mình Triệu Tử Văn cũng vội vã rời đi, trong lòng Lâm Mộng Phi có chút buồn bực, chẳng lẽ ta đáng sợ như thế sao? Nam nhân khác ước gần mình còn không được, còn hãn lúc nào cũng nóng lòng rời đi, thật không hiểu nổi xú tiểu tử này.

Triệu Tử Văn đứng dậy định rời đi thì phát hiện góc áo của mình đang bị Lâm Mộng Phi nắm chặt, ánh mắt đầy hy vọng nhìn hãn nói: “ Khoan đã đi

vội, bồi tiếp ta nói chuyện được không?”

Cái này lạ nha, cô nàng này không phải cực kỳ chán ghét ta sao? Tại sao còn gọi ta theo nàng nói chuyện phiếm, nhưng nữ nhân này có chút đáng sợ, thôi tẩu vi thượng sách là tốt nhất. Triệu Tử Văn suy nghĩ một hồi rồi nói: “ Ta phải đi trước, ở nhà còn có chút việc.”

Đôi môi đầy đặn đỏ mọng của Lâm Mộng Phi chu lên, cái mũi nhỏ nhắn hơi nhú lại, ánh mắt tràn ngập u oán, bày ra bộ dạng diễm đạm đáng yêu, làm cho Triệu Tử Văn tâm thần có chút nhộn nhào, trong lòng thờ dài nói, đúng là một tiểu yêu tinh. Lúc này thì như một nữ nhân thành thực xinh đẹp, bây giờ lại chỉ như một tiểu cô nương đáng yêu trêu mếu, đúng là họa quốc ương dân*. (*: Hại nước hại dân.)

Thấy Lâm Mộng Phi kiên trì giữ chặt như vậy, hẳn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi xuống: “ Ta bất quá chỉ là một thư đồng nhỏ nhoi, nói chuyện với ta, người không sợ bị mất đi thân phận của mình sao?”

“ hừ, đừng cho ta là không biết gì. Lấy học thức của người, không có khả năng người thường có thể sánh được, chẳng qua là người tự cam chịu, trong lòng không có chí tiến thủ nên bây giờ chỉ mới là một thư đồng nhỏ nhỏ.” Lâm Mộng Phi thấy hẳn lấy cái cố này, không khỏi tức giận hừ một tiếng nói.

Triệu Tử Văn cũng có nỗi khổ không nói nên lời. Ban đầu làm thư đồng cũng chỉ là báo ân. Bây giờ lại được Tần Quán giao thêm nhiệm vụ, nghĩ đến hiện tại muốn đi ngay cũng không được rồi, đánh tười cười nói: “ Tuy lòng tiến thủ thì ta có, nhưng cũng chỉ là một tiểu thư đồng, chứ nói gì đến cái học thức kia.”

Nụ cười Lâm Mộng Phi lộ ra một tia tức giận: “ thế người tại sao trời mưa, tại sao phải có tia chớp đều biết, còn nói mình không có học thức, cách giải thích lại độc đáo mới mẻ, thông tục dễ hiểu, hơn nữa lại chưa từng có ai như thế. Nếu truyền bá rộng rãi, ta nghĩ sẽ không còn có ai nói đến Long Vương Lô Thần.”

“ Làm sao người biết được?” Triệu Tử Văn có chút giật mình, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, liền biết chuyện gì xảy ra rồi, thời đại này không thể có máy nghe trộm, nhất định là nghe trộm rồi, mà bên cạnh nhất chỉ có duy

nhất một tiểu nha hoàn bưng nước rót trà cho bọn họ, vậy là nha hoàn này đã nói cho Lâm Mộng Phi biết.

Nhưng nghe trộm cũng không phải là thấy được chuyện người khác. Trên mặt Lâm Mộng Phi nổi lên một tầng đỏ ửng, sẵn giọng: “ Ta cũng không phải là cố ý nghe trộm chuyện của các người, chẳng qua người nói chuyện nội dung quá hấp dẫn nên ta để cho nha hoàn bên cạnh nghe lén.”

Không phải là cố ý sao? Chẳng lẽ ta lại cố ý giảng cho người nghe. Triệu Tử Văn thật muốn giơ ngón tay giữa lên, hung hăng khinh bỉ nàng, hẳn khoát khoát tay nói: “ Quên đi, kia Các chủ muốn nói gì?”

Lâm Mộng Phi cân nhắc một hồi lâu rồi nói: “ Đem chuyện người và Tiểu Vương Gia vừa nói, nói lại một lần nữa cho ta.”

Triệu Tử Văn hắc hắc cười thâm đặng nói:” Chẳng lẽ lại muốn ta nói về phương diện sinh lý a?”

Phi... Lâm Mộng Phi sắc mặt đỏ bừng: “ Ai muốn cùng người nói chuyện ấy... Ta muốn thưởng thức một chút những điều trong cuộc sống, ví dụ như tại sao lại có bốn mùa Xuân hạ thu đông.”

Triệu Tử Văn biết nếu không chịu nói ra, Các chủ chắc chắn sẽ không tha cho hắn, chỉ đành từ từ giải thích: “ Nói cho người nghe cũng không hiểu, đại khái giải thích cho người một chút, chúng ta sống ở địa phương gọi là địa cầu, mà trái đất mỗi ngày luôn chuyển động quanh mặt trời, chuyển động xung quanh mặt trời hết một vòng là thời gian một năm, mà một năm lại có bốn mùa, bốn mùa biến hóa là do địa cầu quay nghiêng xung quanh mặt trời gây nên. Địa cầu quanh xung quanh Mặt trời với cái cối xay đá cũng không giống nhau, không phải là quay quanh cái trục vuông góc, mà là nghiêng mình quay tròn. Bởi vậy, ánh nắng chiều thẳng xuống địa cầu cũng có quy luật biến hóa: Lui tới di chuyển tại Nam, chí tuyến Bắc trong một lúc, một năm lặp đi lặp lại một lần, vượt qua đường xích đạo hai lần, cho nên mới có bốn mùa xuân hạ thu đông thay đổi như vậy.” (Dịch xong đoạn này mờ hết cả mắt.)

Chí tuyến? Xích đạo? * Lâm Mộng Phi vừa nghe xong mà choáng váng hết đầu óc, tay xóa xóa đi những thứ kinh người mà tên tiểu thư đồng vừa thốt ra.

Triệu Tử Văn nhìn thấy nhân thần mê man của Lâm Mộng Phi, buồn bã lắc đầu. Hắn đã học mấy năm địa lý rồi, giải thích hẳn là vô cùng cặn kẽ, nhưng Lâm Mộng Phi nghe mà vẫn không hiểu, phải cảm thán trên thế giới này tại sao không có ai nghe hiểu được lời nói của hắn, nói những thứ này với bọn họ đúng là lãng phí nước bọt.

Lâm Mộng Phi thấy thần sắc ảm đạm của Triệu Tử Văn đành bắt đắ dĩ nói: “ Công tử giảng giải quả thật đúng là kinh hã thế tục, ta nhất thời khó có thể tiếp thu.”

“ Người có thể nghe hiểu vậy thì hiếm có rồi.” Triệu Tử Văn đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài cửa, đi tới cửa đột nhiên quay lại cười nói: “ Không cần đưa tiễn ta, không phải khách khí như vậy.”

Lâm Mộng Phi nghe xong liền ngấn người, cười nhạt nói: “ Da mặt người quả thật rất dày, ta cũng chưa nói là định tiễn người a.”

“ Ân, ta đi đây.”

Lâm Mộng Phi có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống nói: “ Hạ Văn, ta rất thích nghe người hát, lần sau còn có thể đến không?”

Ách! Cô nàng này muốn biến ta thành nam ca kỹ a. Triệu Tử Văn quay đầu lại hắc hắc cười nói: “ Nếu người cho ta thêm ba trăm lượng, ta sẽ đến.”

Lâm Mộng Phi: “.....”

“ Hạ Văn, sao nhanh như vậy đã xuống?” Ba người Hạng Tử Hiên đang đàm luận cái gì đấy, thấy Triệu Tử Văn đi xuống liền quay lại hỏi.

Nhìn thấy ba người đang cười, Triệu Tử Văn nở một nụ cười đầy thâm dẫng nói: “ Cũng được, ta đã kiên trì được thời gian một nén hương, nếu là các người, công phu tối đa cũng chỉ chịu được một chén trà nhỏ.”

Ba người hỏi hắn chính là vì sao cùng Các chủ đàm đạo nhanh như vậy. Nhưng khi hắn trả lời ý nghĩa lập tức thay đổi hẳn, còn ý nghĩa thay đổi như thế nào thì nam nhân không thể không biết a, không khỏi cười nói: “ Hạ Văn, người cũng quá hạ lưu a.”

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Ngủ Trên Giường Của Chàng

Tiểu nha hoàn đang ở bên cạnh châm trà sau khi nghe được, liền bưng khuôn mặt đỏ bừng chạy đi, Triệu Tử Văn khẽ liếc thân ảnh tiểu nha hoàn nọ vừa rời khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, lời nói lỗ mãng vừa rồi của hắn chính là muốn dọa cho “Thiết thánh khi” (chiếc máy nghe trộm) này chạy đi, hiển nhiên là hắn không hề thích có người ở bên cạnh mình làm gián điệp.

Triệu Tử Văn lại thấy ba người Mã Chí Viễn cách đó không xa vẫn chưa có rời đi, mà ba người bên này cũng không rời đi, chẳng lẽ họ đang chơi trò giăng co? Liền nghi hoặc hỏi: "Hạng đại ca, các người như thế nào còn chưa đi, sẽ không phải là vì muốn chờ ta cùng đi chứ!"

Hạng Tử Hiên liếc mắt nhìn Mã Chí Viễn, sau đó đánh tiếng cười nói: "Ai kêu câu nói lãng tử trên bờ cát của Hạ Văn người khi trước, không cần thận bị người ta theo dõi, ha ha. . ."

Nguyên lai là như vậy, hiện tại ba tên này cùng đến chính là muốn báo thù a, cũng may là Hạng Tử Hiên là người trọng nghĩa khí, ở lại đây chờ mình, Triệu Tử Văn vỗ một cái lên vai Hạng Tử Hiên, có chút cảm kích nói: "Đa tạ Hạng đại ca, vậy chúng ta đi thôi."

Mã Chí Viễn oán hận nhìn liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn rời đi, âm thanh lạnh lùng nói: "Người trốn được lúc này, nhưng liệu có trốn được cả đời không, một ngày nào đó ta chắc chắn hảo hảo giáo huấn ngươi."

Một bên Dư Minh Kiệt âm hiểm cười nói: "Không cần chờ người tới giáo huấn, tự nhiên sẽ có người đi giáo huấn hắn."

"A? Đây là có ý gì, chẳng lẽ hắn còn có những cừu gia khác?" Mã Chí Viễn kỳ quái nói.

Dư Minh Kiệt gật gật đầu: "Ân, hẳn đặc tội tỳ tỳ của ta, người nói hẳn sẽ có kết quả tốt sao chứ?"

Mã Chí Viễn nhớ tới cái tên bộ khoái đồng tính luyến ái kia cũng không khỏi rùng mình một cái: "Nguyên lai là nàng, cái kia Hạ Văn chỉ sợ sẽ rất thâm a, ha ha. . ."

Bốn người ra tới ngoài cửa Quần Phương Các, phát giác Mã Chí Viễn ba người không có đuôi theo, liền đều tự rời đi, trước khi đi Hạng Tử Hiên còn không quên vỗ một cái lên vai Hạ Văn nói: "Hạ Văn, về sau nếu có chuyện gì, nhớ tới tìm ta."

Triệu Tử Văn gật gật đầu, đã là huynh đệ thì không cần nhiều lời làm gì, kể đó cùng Hạng Tử Hiên cáo từ, rồi theo Hạ Văn Đẳng hồi phủ.

"A? Ta nhớ rõ đã thổi tắt ngọn đèn a, chẳng lẽ là có kẻ trộm?", Triệu Tử Văn đứng ở ngoài phòng của mình kỳ quái nói.

Triệu Tử Văn sợ là có người nghĩ muốn chơi hăn, vì thế im ắng đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng bước vào trong phòng, chỉ thấy một thân ảnh mảnh khảnh đang ghé đầu nằm ngủ trên bàn của hăn, Triệu Tử Văn vừa nhìn thấy lập tức đã biết được là ai, lắc đầu thở dài: "Nhất định là nha đầu ngốc này không có về phòng, mà một mực ở trong phòng chờ ta."

Hăn nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của Hạ Bình, hàng lông mi thật dài của nàng khẽ rung động mấy cái, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, thấy một khuôn mặt tươi cười xấu xa hiện lên, nhất thời vui vẻ nói: "Hạ Văn, chàng đã về rồi!" Hạ Bình hướng ra phía ngoài nhìn lại, mới phát giác lúc này trời đã về khuya, muộn như vậy mà hiện tại nàng lại cùng hăn cô nam, quả nữ ở chung một phòng, không khỏi cảm thấy xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Hạ Bình, Triệu Tử Văn véo nhẹ một cái lên mũi ngọc của nàng, cười mắng: "Nha đầu ngốc này, đã trễ như vậy mà nàng còn không trở về phòng, lại chạy tới đây làm gì?"

Hạ Bình còn ưỡn bộ ngực sữa của mình lên, ra vẻ việc mình làm là hợp tình hợp lý nói: "Ta ở đây chờ chàng trở về, để coi xem chàng có bị người ta dụ dỗ, câu dẫn đi không."

Triệu Tử Văn thật sự là dở khóc dở cười, cười mắng: "Ta chẳng phải đã nói là đi lấy tiền sữa bột sao, muốn câu dẫn cũng phải là tiểu hồ ly nàng câu

dẫn a."

Hạ Bình yêu kiều sáng giọng nói: "Ta mới không phải tiểu hồ ly tinh, về sau không cho phép chàng lại đi gặp nàng, bộ dáng của nàng ta đích thực rất câu nhân."

Triệu Tử Văn cũng bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này cái gì cũng quản a, đành phải miễn cưỡng đáp: "Được rồi, dù sao tiền sữa bột của chúng ta cũng đã tới tay a."

Nhớ tới tiền sữa bột kia, Hạ Bình cúi đầu liếc nhìn bộ ngực sữa của mình, trong lòng không phục nói, ta mới không kém cỏi như vậy, ta hiện tại tuổi còn nhỏ, tương lai khẳng định không cần phải mua sữa bột.

Triệu Tử Văn ngáp một cái nói: "Đã trễ thế này, nàng còn không quay về a, ta muốn đi ngủ ", nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của tiểu nha đầu này nhưng hăn lại không nhịn được đùa cợt nói: "Không bằng đêm nay nàng cùng ta ngủ đi."

Hạ Bình do dự nửa ngày, hai má ửng đỏ gật gật đầu: "Ân."

"A!" Cô nàng này điên rồi sao, không ngờ đáp ứng ở lại cùng ta ngủ? Triệu Tử Văn chạy nhanh tới lôi kéo tay áo của nàng thất kinh nói: "nàng đừng tới đây a, ta còn chưa có gả cho nàng."

Phì! Hạ Bình khê gắt, yêu kiều sáng giọng nói: "Là chàng chưa có lấy ta, với lại không phải chính chàng kêu người ta ở lại ngủ cùng chàng sao? Chán ghét!"

Triệu Tử Văn chính là chỉ muốn đùa một chút, khiến nàng hiểu bọn họ hiện tại không thể ngủ chung, nhưng hăn lại nhớ tới mình mỗi đêm đều là chăn đơn gối chiếc, cảm giác cô đơn đó khiến hăn quả thật rất muốn có người ở cùng, liền ngáp ngừng thử hỏi: "Nàng thật sự muốn ở lại ngủ cùng ta chứ?".

"Ân, nhưng chàng phải hứa không được làm mấy chuyện xấu đó, bằng không ta sẽ...." Hạ Bình biết không hợp quy củ, nhưng nàng đã tự định cùng tên thư đồng đáng ghét này cả đời, mỗi đêm đều muốn nhớ đến hăn, nhớ tới vẻ tịch mịch cô đơn khi đó của hăn, nàng chỉ hy vọng có thể ôm Hạ Văn, nhưng là cũng không nghĩ sẽ cùng hăn có hành động vượt quá giới hạn.

"Bằng không nàng sẽ đi nói cho Đại tiểu thư biết sao? " Triệu Tử Văn có chút trêu chọc nói.

Hạ Bình cũng biết hẳn không thích Đại tiểu thư, nhưng lại bởi vì mình nên ngày đó mới bị Đại tiểu thư đá xuống hồ hoa sen, cho nên có chút chột dạ nói: "Ta mới không muốn nói cho Đại tiểu thư biết, nếu như chàng muốn khi dễ ta, ta liền đi nói cho phu nhân."

Hiện tại lại biến thành phu nhân, nha đầu kia rốt cục chỉ muốn tìm người cảnh cáo mình, Triệu Tử Văn đành phải bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tùy nàng vậy!"

Nhớ tới cùng người xấu này ngủ chung giường, khuôn mặt của nàng đỏ bừng lên nhẹ giọng nói: "Ân, vậy chàng mau thôi tắt đèn đi a."

Khuôn mặt thanh tú của Hạ Bình đỏ bình như ánh bình minh, hàng mi con vút, đôi mắt diễm lệ, lúc này dưới ánh nến lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, Triệu Tử Văn nhìn tới tâm thần rung động, cười cười rồi thôi phù một cái làm tắt ngọn đèn.

Trong bóng đêm, Triệu Tử Văn cùng Hạ Bình ngủ chung giường, nhưng lại không có nói cái gì, giờ phút này trong lòng hẳn cảm thấy hưng phấn cùng khẩn trương, không khỏi thầm mắng mình, Triệu Tử Văn, người *** còn tỏ vẻ ngây thơ xử nam a, người cùng lão bà ngày trước đã ngủ cùng không biết bao nhiêu lần, hiện tại chỉ là ngủ cùng một tiểu cô nương một đêm, không ngờ khẩn trương như vậy, thật sự là dọa người a!

Hạ Bình có vẻ cũng rất khẩn trương, đôi vai mảnh khảnh có chút khẽ run rẩy, trong giây lát, nàng đột nhiên bổ nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn.

Hành động này cũng khiến Triệu Tử Văn không khỏi hoảng sợ, nghĩ đến Hạ Bình thật sự động tình, khi hẳn định có chút cử động, lại nghe nàng mở miệng nói: "Hạ Văn, ta mỗi ngày buổi tối cũng rất sợ hãi, mỗi đêm đều đã mơ thấy có thật nhiều người đuổi giết ta, ta thật sự rất sợ. . ."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Văn Đàn Hội

Triệu Tử Văn cũng thường mỗi đêm đều có cảm giác cô độc, sợ hãi. Cảm giác giữa vô lực hư không đó mỗi đêm đều quẩn quanh hằn. Nghĩ tới Hạ Bình đang nằm trong lòng mình, hằn ôm lấy chiếc eo thon mềm mại của nàng, nhẹ nhàng nói:

-Sao lại có người đuổi giết muội? Khảng định là muội gặp phải ác mộng, không phải sợ!

Nghe thấy giọng điệu dịu dàng của Hạ Văn, Hạ Bình càng rúc vào lòng hằn, ôm chặt lấy hằn:

-Hạ Văn, hiện giờ ta cảm thấy thật hạnh phúc...

Nhìn Hạ Bình trong lòng mình, Triệu Tử Văn thầm thở dài. Không ngờ cô bé này ngủ nhanh như vậy, khảng định là đã nhiều đêm ngủ không ngon. Tuy rằng Hạ Bình ôm chặt lấy hằn nhưng trong lòng hằn không hề có một tia tà niệm, chỉ cảm giác thấy an tĩnh, ấm áp, cũng dần ngủ theo...

-Đại ca, đại ca...

Triệu Tử Văn đang nâng tảng đá ở hậu viện thì nghe thấy Điền Hồ gọi hằn. Hằn nhìn lại, chỉ thấy Điền Hồ đang chạy tới. Hằn không nhanh không chậm hỏi:

-Chuyện gì? Không phải là bắt ta rình coi tiếp chứ?

Một câu này khiến Điền Hồ hơi ngẩn người, tiểu tử này đúng là thù dai thật. Hằn ngượng ngừng cười nói:

-Là phu nhân bảo ta tìm tới người.

Tìm ta? Triệu Tử Văn mấy ngày nay đều ở Hạ phủ không hề đi đâu cả, thậm chí còn không tới hỗ trợ Bảo Nhi, một lòng luyện võ. Hằn có rất

nhiều kẻ thù ở Hàng Châu, không luyện thành cao thủ, sớm muộn gì cũng bị người ta đánh thành thịt vụn. Hãn nhìn Điền Hồ nói:

-Biết rồi, ta lập tức đi đây.

Điền Hồ gật gật đầu, một lúc lâu sau lại nói:

-Người thực sự không thấy ngọc bội nào sao?

Nhớ tới bị Hạ Bình đuổi đánh, Triệu Tử Văn cắn giận lắc đầu:

-Ta thậm chí còn chưa tiến vào, sao có thể trộm được ngọc bội như lời người nói?

Điền Hồ do dự một lúc lâu, muốn nói gì lại nuốt trở về, thở dài:

-Lần tới mà muốn ăn trộm chỉ sợ sẽ không dễ dàng!

-Lần tới cũng đừng bắt ta đi, người tự đi mà làm!

Triệu Tử Văn sợ đến lúc đó chính là phu nhân tắm rửa. Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ Hạ tướng quân mà biết chuyện sẽ dẫn mười vạn đại quân phun nước miếng dìm chết mình.

-Sao ta có thể đi được!

Không biết vì sao, Điền Hồ lại trở nên kích động, kêu to.

Triệu Tử Văn cảm giác có chút kì quái, không phải chỉ là ăn trộm ngọc bội gì đó sao, kích động cái quái gì vậy chứ? Hãn trừng mắt nhìn mắt Điền Hồ nói:

-Vì sao? Chẳng lẽ ta “ngon trai” hơn người sao?

Đã ở chung nhiều ngày nên Điền Hồ cũng hiểu được rất nhiều từ mới của Triệu Tử Văn, hiểu được “ngon trai” nghĩa là gì. Y cười nói:

-Thực ra cũng có nguyên nhân đó...

-Người cứ tiếp tục đi lừa dối đi. Dù sao nếu sau này cần “xem”, người đừng tới tìm ta nữa. Hiện giờ ta “xem” miễn phí rồi, không cần phải tìm đâu cho mất công!

Triệu Tử Văn phát tay bỏ đi.

Miễn phí? Điền Hồ nghe vậy giật mình, trong lòng cả kinh thầm nhủ, tiểu tử này “ăn” Bảo Nhi nhanh vậy sao?

Từ sau khi bị Phu nhân đánh vào mông, Triệu Tử Văn cũng không có mấy hảo cảm đối với bà, cũng chẳng hiểu bà muốn tìm mình làm gì. Hãn đi

vào nội đường, thấy phu nhân đang ngồi giữa nội đường, tay cầm một chén trà, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, cảm thụ hương vị trà thơm ngon.

-Phu nhân, xin hỏi tìm ta có chuyện gì?

Triệu Tử Văn ôm quyền hỏi.

Phu nhân ngẩng đầu, thấy Triệu Tử Văn đến lập tức buông chén trà, nghiêm mặt nói:

-Ta muốn nói với người một chút chuyện về Hạ Bình.

-Hạ Bình?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên:

-Hạ Bình thì có liên quan gì tới ta?

-Liên quan gì tới người?

Phu nhân lạnh lùng cười:

-Đừng tưởng rằng có thể lừa được Vũ Tình thì cũng lừa được ta. Ta biết tiểu nha đầu đó thích người, người nói xem là có chuyện gì.

Triệu Tử Văn nghe vậy cả kinh, chuyện này hẳn vốn không định nói cho bất cứ ai, cũng không ngờ Phu nhân lại biết. Hắn miễn cưỡng nói:

-Không biết phu nhân tính toán làm sao bây giờ?

Phu nhân biết hắn tài học phi phàm, lại được Tần đại nhân coi trọng, khi đến kì khế ước bán mình nửa năm, có lẽ chính là ngày hắn nở mày nở mặt. Hắn và Hạ Bình cũng coi như là trai tài gái sắc, tuy nhiên phu nhân thờ dài nói:

-Tuy rằng hạ Bình chỉ là thư đồng Hạ phủ nhưng lão gia đối xử với nó như con đẻ, chuyện này phải nhờ ông ấy về định đoạt. Còn nữa, chính là... Hạ Bình tuổi còn nhỏ, có lẽ không hiểu chuyện, nếu hiện tại người dám bắt nạt nó, ta nhất định sẽ không tha cho người.

Con đẻ? Không phải con tư sinh do nhân tình của Hạ tướng quân ở bên ngoài sinh ra đó chứ? Triệu Tử Văn lại đột nhiên nhớ tới Hạ thiếu gia cũng thích Hạ Bình, vậy chẳng phải mình đào góc tường của thiếu gia sao? Hắn cười khỗ nói:

-Ta biết rồi. Không biết phu nhân còn phân phó gì nữa không?

Phu nhân gọi hắn đến đây không chỉ vì chuyện này mà thực ra chắc chắn là có chuyện khác nữa. Phu nhân lại nghiêm mặt nói:

-Đương nhiên là có chuyện khác nữa... ngày mai tài tử Hàng Châu sẽ tổ chức một văn đàn hội ở bên bờ Tây Hồ. Ta muốn Văn Đăng đi để thêm kiến thức. Ngày mai người đi với thiếu gia tới đó xem, nếu thiếu gia gặp khó khăn gì thì người âm thầm giúp nó một tay.

Văn đàn hội? Cái gì vậy? Triệu Tử Văn cũng không nghĩ nhiều, cố nhân vốn yêu thích mấy thứ này. Sang năm, thiếu gia sẽ phải lên kinh đi thi, phu nhân đương nhiên là muốn thiếu gia đi học tập, muốn y có chút tiến bộ, Triệu Tử Văn ôm quyền nói:

-Ta biết rồi. Nếu Phu nhân không còn chuyện gì khác, ta liền cáo lui.

Phu nhân nhìn hẩn thật sâu, gật đầu nói:

-Người đi đi.

-Mẫu thân, ngày mai con cũng muốn đi.

Triệu Tử Văn vừa đi, Hạ Vũ Tình liền từ sương phòng trong nội đường đi ra, nói với Phu nhân.

-Con đi làm gì? Một nữ tử mà suốt ngày chạy ra bên ngoài, còn thể thống gì nữa?

Phu nhân đương nhiên không muốn nàng và thư đồng này tiếp tục có dây dưa gì, tức giận vỗ bàn nói.

Hạ Vũ Tình thấy mẫu thân tức giận, cầu xin:

-Mẫu thân, con chỉ muốn đi nghe văn chương của các tài tử một chút thôi, không phải đi gây sự đâu, hơn nữa tuổi con cũng không còn nhỏ nữa.

Phu nhân nghe vậy ngẩn ra. Bà giật mình vì từ trước tới giờ, Vũ Tình là né tránh vấn đề kết hôn, hiện giờ lại muốn đi tìm ý trung nhân, chẳng lẽ là nghĩ thông suốt, Phu nhân vui vẻ nói:

-Được, ngày mai con nhìn trúng vị công tử nào, trở về nói cho mẫu thân, mẫu thân đi làm chủ cho con.

-Mẫu thân...

Hạ Vũ Tình xấu hổ bổ nhào vào trong lòng Phu nhân, nũng nịu nói, nhưng trong mắt lại như vui như hận, cũng không biết là nàng đang nghĩ gì.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Đồ Vô Sĩ

Này, thiếu gia người xuống dưới, để ta cưỡi ngựa đi.

-Người cưỡi ngựa, ta dẫn ngựa, người ta nhìn vào còn thể thống gì. Người cử ngoan ngoãn dẫn ngựa đi. Ha ha...

-Mẹ nó, không phải chỉ là thiếu gia thôi sao, dốt thì dốt. Phu nhân cũng thật là, chẳng chịu cho hai con ngựa để ta cưỡi một con, lại còn không cho Hạ Hồ đến, làm hại ta phải dắt ngựa, thật sự là hổ thẹn!

Triệu Tử Văn dắt ngựa, vừa đi vừa nhỏ giọng lầm bầm.

-Hạ Văn, người cũng đừng oán giận nữa, người nhìn kia, đến nơi rồi.

Hạ Văn Đẳng chỉ về phía trước cười nói.

Triệu Tử Văn nhìn theo hướng Hạ Văn Đẳng chỉ, thấy một đám người vây quanh một cái mái đình cách Tây Hồ không xa, đang ngâm thơ, đối đáp, rất tiêu diêu tự tại. Nhìn cách ăn mặc hoa lệ của bọn họ liền biết họ đều là con cháu nhà phú quý, cũng không thiếu mấy con cháu nhà quan, hẳn không khỏi nhú mày. Triệu Tử Văn không thích nhất là giao tiếp với mấy kẻ con nhà quyền quý kiểu này.

Hiện tại đã là đầu đông, làn gió nhẹ bên bờ Tây Hồ làm cho người ta có cảm giác mát rượi. Mặt hồ rộng thoáng, du thuyền đi lại như thoi đưa, ánh nắng chiếu xuống mặt hồ phát ra hào quang chói mắt khiến Triệu Tử Văn không kìm nổi cảm thán:

-Tây Hồ, ta đã trở lại.

Triệu Tử Văn bước tới vài bước, thấy khắp nơi đều là thư sinh đi qua đi lại, cũng có cả mấy tiểu thư đang đứng trầm tư bên bờ hồ, có người thì múa bút viết, có mấy người thì túm năm tụm ba thảo luận với nhau, trong đó cũng không ít nữ tử.

Hạ Văn Đăng thấy Triệu Tử Văn không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, bộ dáng như nhà quê ra phố, hơn nữa ánh mắt không ngừng đảo trên những nữ tử, liền cười mắng:

-Tỉ tỉ của ta đi trước chúng ta, có lẽ đã ở trong này. Người cũng đừng nhìn các nữ tử suốt như vậy, cẩn thận tỉ tỉ ta nhìn lấy lại mắng người.

Cô bé đó cũng tới đây sao? Triệu Tử Văn ngạc nhiên. Nàng tới làm gì?

Hai người đi tiếp về phía trước, đột nhiên nghe phía trước có giọng nói vui sướng của một nam tử:

-Kia chẳng phải là Hạ huynh và Hạ Văn sao?

Triệu Tử Văn vội vàng nhìn về phía trước, hóa ra Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cũng đến đây, vội vàng đi lên chào hỏi:

-Hóa ra Hạng đại ca và Phương đại ca đều đến đây!

-Ừ, lần này bốn người chúng ta lại tề tụ. Đi, chúng ta đi tới nơi đó nào nhiệt nào!

Hạng Tử Hiên cao hứng lôi kéo Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng đi về phía tiểu đình. Phương Thiên Vũ cũng theo sát sau đó.

A, bọn họ sao cũng đến đây? Triệu Tử Văn thấy cách đó không xa có một nhóm nữ tử đang bao vây quanh ba người oanh thanh yến ngữ không biết nói cái gì ở đó. Triệu Tử Văn chỉ nhìn một người liền biết là ai, không ngờ tổ ba người Tiên Đường cũng đến đông đủ, hôm nay thật sự là nào nhiệt.

Dư Minh Kiệt cũng nhận thấy Triệu Tử Văn, đột nhiên lớn tiếng nói với mấy nữ tử:

-Ta vừa nghĩ ra một vẻ đối, mọi người đối thử nhé!

-Hay quá, hay quá...

Mấy nữ tử nịnh hót nói.

Triệu Tử Văn không khỏi nhú mày, xem tư thế này rõ ràng chính là nhắm vào mình. Còn cả đám nữ tử kia, cả đám cứ như thể đang bám theo mình tinh vậy.

Dư Minh Kiệt nhìn mái tóc ngắn ngắn và làn da ngăm đen của Triệu Tử Văn, cười âm hiểm, nói:

-Đoàn phát hắc quý! (Quý đen tóc ngắn!)

Mẹ nó, đây cũng gọi là câu đối sao? Răm chó cũng không bằng. Triệu Tử Văn không kìm nổi mắng thăm, nhưng lại nghe đám nữ tử kia nịnh hót:

-Vế đối hay quá, hay quá!

Triệu Tử Văn cũng không biết nên nói những gì nữa, đám nữ tử đó quả thật là óc lợn, ăn mặc thì rõ xinh đẹp nhưng lại không hề có chút kiến thức, chỉ biết bám đít kẻ khác.

-Để ta đối!

Hạng Tử Hiên ở bên cạnh hô.

Chậm đã, Triệu Tử Văn rất cảm kích Hạng Tử Hiên hỗ trợ, nhưng vẫn cự tuyệt ý tốt của y, sau đó nhìn vào miệng Dư Minh Kiệt cười nói:

-Vô sỉ chi đồ.

(Đồ không răng – Đồ vô sỉ)

(Vô xỉ và Vô sỉ có cùng phát âm, Vô xỉ có nghĩa là không có răng)

Vô sỉ chi đồ? Đây chẳng phải là chửi thẳng vào mặt sao? Nhưng lúc này mọi người vô tình nhìn lại, phát hiện trong miệng Dư Minh Kiệt đúng là thiếu mất một cái răng, lúc này mới bừng tỉnh nói:

-Hóa ra là đồ không răng!

-Ha ha...

Ba người bên cạnh Triệu Tử Văn bật cười ha hả, vỗ tay:

-Đối hay quá, còn có ý thơ hơn nhiều so với vế trên.

Mấy nữ tử bên cạnh Dư Minh Kiệt đều buồn cười, rồi lại không dám cười, đều cố kìm nén tới mức mặt mũi đỏ bừng. Dư Minh Kiệt thì mặt lúc trắng lúc đỏ, vừa định chửi ầm lên, lại bị Mã Chí Viễn bên cạnh giữ chặt:

-Không vội, Hạ Văn có vài phần văn tài, người đấu không lại hẳn, để cho ta giáo huấn hẳn.

Dư Minh Kiệt cũng tự biết văn mình không đủ, vừa rồi chỉ là chửi mắng người mà thôi, chưa phải là câu đối gì, nhưng không ngờ bị thư đồng kia đối rất chuẩn, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn đi về phía xa.

-Hạ Văn, vế đối vừa rồi của người rất tuyệt diệu. Thật không hiểu làm sao mà người có thể nghĩ ra được.

Phương Thiên Vũ cười nói.

-Cũng không có gì, chẳng qua là linh cơ vừa động mà thôi!

Triệu Tử Văn nói xong nhìn về phía khác, đột nhiên nhìn thấy một người quen, thất kinh tự nhủ, sao cô ta cũng tới đây? Nữ bộ khoái cũng có thể tham gia văn đàn hội sao? Tuy nhiên suy nghĩ một chút, hần liền đoán được khẳng định là Đại tiểu thư rú tới.

Mà Hạ Vũ Tình và Hạ Bình cũng đều đứng ở bên cạnh kẻ ái nam ái nữ đó. Ba người thành một tổ không biết đang nói chuyện gì.

Hạ Bình nhìn thấy Triệu Tử Văn đang đi tới, cao hứng định gọi hần, lại bị Hạ Vũ Tình trừng mắt một cái, nàng đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Hạ Vũ Tình và Dư Tư Lãng cùng lạnh lùng lườm Triệu Tử Văn một cái khiến hần không kìm nổi rùng mình: “Hai cô ả này soa lúc nào cũng soi mình vậy nhỉ?”

-Tỉ tỉ đến lúc nào thế?

Hạ Văn Đăng đi tới hỏi.

Hạ Vũ Tình thấy mấy người bên cạnh, trong lòng cảm thấy kì quái, Hạ Văn Đăng quen thân với tiểu Vương gia và Phương Thiên Vũ từ khi nào vậy?

-Ta cũng vừa mới tới.

Nàng lại khom người với Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ:

-Hóa ra là tiểu Vương gia và Phương công tử, Vũ Tình có lẽ.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ trả lời:

-Hạ tiểu thư khách khí!

Hai người lại quay sang cười nói với Dư Tư Lãng:

-Tại hạ xin chào Dư tiểu thư!

Triệu Tử Văn thì không thèm nói gì. Vừa nhìn thấy Đại tiểu thư vong ân phụ nghĩa này và tên ái nam ái nữ kia là đã cảm thấy bức mình rồi, còn chào hỏi gì với họ nữa. Hần chỉ nhìn sang nơi khác, giả bộ không thèm để ý.

-Ừ!

Dư Tư Lãng thản nhiên ừ một tiếng. Cô nàng đồng tính luyến ái này hờ hững đối với tất cả các nam nhân. Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ chỉ

biết ngậm bồ hòn, không nói gì tiếp.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Người Số Khố

Hạng Tử Hiên cười nói:

-Hôm nay Hạ tiểu thư tới văn đàn hội có lẽ vì muốn nghe văn thơ nhỉ! Nhớ ngày đó Hạ tiểu thư chính là Hàng Châu đệ nhất tài nữ, rất lâu rồi ta chưa được thưởng thức tài học của Hạ tiểu thư, hi vọng hôm nay có thể được nghe sướng tai.

Chà, Hàng Châu đệ nhất tài nữ? Không thể nào... sao ta chưa bao giờ nghe ai nói nhỉ? Mỹ nhân băng giá này mà là đệ nhất á? Ai bình chọn chắc hẳn là mù rồi. Triệu Tử Văn mắng thầm trong lòng.

Hạ Vũ Tình mỉm cười nói:

-Chỉ là hư danh thôi, tiểu Vương gia thật sự là nói quá lời, hôm nay ta chỉ là tới vui chơi thôi.

Đã lâu Triệu Tử Văn không thấy Hạ Vũ Tình cười. Không ngờ khi mỉm cười, hai má trắng hồng của nàng có hai núm đồng tiền nhỏ xinh, dáng vẻ yêu kiều khiến trái tim Triệu Tử Văn đập loạn lên, vội vàng quay đầu không nhìn nàng nữa, lại phát hiện Dư Tư Lãng đang lạnh lùng nhìn mình. Hắn vội vàng lôi kéo tay Hạng Tử Hiên, cười ha hả nói:

-Chúng ta đi vào đình kia.

Hạng Tử Hiên vừa mới chiếm được niềm vui của Hạ Vũ Tình, lại bị thư đồng này làm rối, tức giận muốn hung hăng cho hắn một quyền, bất đắc dĩ không muốn để mất phong độ trước mặt Hạ tiểu thư, đành mỉm cười áy náy với nàng, đã bị thư đồng đáng giận này lôi đi.

Khi đi ngang qua người Hạ Bình, Triệu Tử Văn lén sờ bàn tay nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng đỏ bừng hai má, cúi gục đầu không dám nhìn ai.

Nàng thầm buồn bực, Hạ Văn này luôn thích trêu cợt mình bên cạnh tiểu thư, nếu bị tiểu thư biết thì làm sao bây giờ?

Hạ Vũ Tình phát hiện biến hóa của Hạ Bình, có chút kì quái, vì sao mấy ngày nay, Hạ Bình hay đỏ mặt, hơn nữa chỉ cần ở bên cạnh Hạ Văn là sẽ đỏ mặt, chẳng lẽ đúng như mẫu thân nói...

-Vạn quán huynh, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi tới đây chơi vậy?

Bốn người đi tới đình, Hạng Tử Hiên dường như gặp người quen liền cười nói với một nam tử trong đình.

Vạn quán (bạc triệu)? Gia tài vạn quán? Sao lại lấy tên như vậy, chẳng lẽ nhà hắn rất giàu có? Triệu Tử Văn ngạc nhiên nhìn người kia, thấy hắn tai to mặt lớn, bụng to như mang bầu, dáng vẻ to béo, quả thật rất giống một ông chủ lớn.

Phương Thiên Vũ thấy Triệu Tử Văn có vẻ nghi hoặc liền lạnh lẽo nói:

-Hắn chính là con trai của người giàu nhất Hàng Châu, tên là Vương Như Khang, bởi vì gia tài nhà hắn bạc triệu, cho nên mọi người vẫn hay gọi đùa hắn là Vạn quán huynh. Hắn là bạn thân của Hạng huynh.

Wang Vạn Quán cười nói:

-Tử Hiên huynh, người không phải cũng chạy tới đây sao?

Hắn lại nhìn thấy Phương Thiên Vũ ở phía sau lưng Hạng Tử Hiên, liền âm trầm nhìn Phương Thiên Vũ đồng thời hô lớn:

-Như Hoa, Phương đại ca của muội đến đây.

Ai? Như Hoa! Triệu Tử Văn tinh tế tưởng tượng, khẳng định là một tử tử nào đó mới có thể đặt cái tên hoành tráng như vậy, thực sự là rất muốn được xem mặt nàng.

-Phương đại ca đến đây sao?

Chỉ thấy một nữ tử mạnh mẽ phóng ra từ trong đình, hình dáng tròn xoe, thân hình dữ tợn lao tới. Khi chạy, những tảng thịt trên người rung lên như có tiết tấu, thật sự khiến lòng người run sợ.

Đám người bốn phía đều bị dọa phải tránh sang một bên, rất sợ nàng đột nhiên té ngã, đè chết chính mình. Triệu Tử Văn thật sự cảm thấy toát mồ hôi lạnh thay cho Phương Thiên Vũ. Phương Thiên Vũ này không trêu chọc ai, không ngờ lại dính vào cô nàng béo mập này...

Khuôn mặt của Phương Thiên Vũ chột xanh mét, sợ tới mức đang muốn quay người bỏ chạy thì Như Hoa đã tới trước mặt, tóm lấy Phương Thiên Vũ, thân thiết nói:

-Phương đại ca, ta chờ huynh đã lâu. Vì sao cứ nhìn thấy ta là huynh lại bỏ chạy thế?

Phương Thiên Vũ vẻ mặt cầu xin:

-Không có, ta hơi bận rộn. Hay là để ta đi có việc một chút, ta sẽ trở lại ngay.

-Hừ, lần nào huynh cũng dùng lí do này. Ta sẽ không bị huynh lừa nữa đâu.

Như Hoa hừ nhẹ.

Phương Thiên Vũ biết kế này không được, nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt cầu cứu nhưng có ai muốn dính vào cô nàng mập mập này chứ? Hạng Tử Hiên và Triệu Tử Văn chỉ lắc đầu thờ dãi:

-Chúng ta cũng bất lực!

Mà Hạ Văn Đăng và Vương Vạn Quán sớm không còn thấy ở đó nữa. Chỉ thấy hai người đang đứng dưới cây liễu cách đó không xa, kề vai sát cánh không biết đang nói chuyện gì, nhưng nhìn nụ cười âm thầm của hai người liền biết họ đang nói tới chuyện nam nữ.

Triệu Tử Văn cũng không nghĩ Hạ Văn Đăng và Vương Vạn Quán lại quen biết nhau. Thấy mọi người ai cũng có đôi có cặp, chỉ còn lại hắn và Hạng đại ca, hắn liền hỏi:

-Hạng đại ca, người nói văn đàn hội rốt cục là làm gì?

Hạng Tử Hiên có chút ngạc nhiên nói:

-Với tài học của người, sao lại không biết văn đàn hội à? Hàng năm, văn đàn hội đều được tổ chức một lần, tài tử Hàng Châu khắp nơi sẽ tụ tập, chuẩn bị những bài thơ văn của mình, cho nên văn đàn hội chính là cơ hội để các tài tử triển lãm tài hoa của mình. Bởi vì năm trước Mã Chí Viễn dùng văn chương chấn động tứ phương, mới được người ta bầu là một trong Giang Nam Tứ Đại Tài Tử.

Ồ, hóa ra là như thế, khó trách Phu nhân muốn chúng ta tới nơi các tài tử tụ tập thế này. Nhưng Hạ Văn Đăng tâm địa gian xảo kia lại chịu đi giao

lưu với các tài tử sao? Ta thấy có lẽ đang giao lưu những điểm tâm đắc trên giường với Vương Vạn Quán mới đúng! Quả thật là một đôi thâm đặng, ôi...

-Hạ Văn, người suy nghĩ cái gì vậy?

Hạng Tử Hiên thấy Triệu Tử Văn đang ngẩn người liền hỏi.

-Dâm đặng... không phải, không phải...

Triệu Tử Văn vội vàng khoát tay:

-Ta vừa rồi không suy nghĩ cái gì cả. Vậy vì sao Hạng đại ca lại đến đây?

Hạng Tử Hiên nói:

-Ta à, ta là tới vì ham vui thôi. Mỗi ngày ở trong phủ cũng chán, cho nên đi tới đây, vừa lúc gặp Phương huynh cũng muốn tới, chúng ta bèn hẹn nhau cùng đi. Ta nghĩ người kháng định là cũng sẽ đi cùng với Hạ huynh. Hăm năm sau sẽ phải đi khảo thủ công danh, kháng định sẽ muốn học tập nhiều hơn từ các tài tử ở đây.

-Ừ, tuy nhiên tại sao Hạ Vũ Tình lại là Hàng Châu đệ nhất tài nữ? Còn nữa, vì sao Mã Chí Viễn được bầu là một trong Giang Nam Tứ Đại Tài Tử?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên hỏi.

-Người xem, văn đàn hội sắp bắt đầu rồi.

Hạng Tử Hiên không trả lời mà trực tiếp kéo Triệu Tử Văn tới sát đình. Chỉ thấy tài tử bốn phía đang tập trung về phía đình. Một ông già đứng ở giữa, có lẽ là người chủ trì. Triệu Tử Văn nhìn kỹ, thấy đúng là lão tiên sinh, xem ra ông đúng là có chút địa vị trong văn đàn Hàng Châu.

Mà Phương Thiên Vũ ở cách đó không xa, Vương Như Hoa kéo cánh tay y. Hiện tại sắc mặt y tái nhợt vô lực, bộ dạng sống dở chết dở. Mọi người không khỏi thở dài:

-Người số khổ!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Bảo Nhi

Khụ khụ, lão tiên sinh hăng giọng nói:

- Văn Đàn Hội đã được tổ chức tới nay là hơn mười năm, tại đây đã xuất hiện không ít tài tử, văn đàn chính là nơi thịnh hội của tài tử khắp nơi, là nơi phô diễn tài văn chương, hy vọng tài tử khắp nơi có thể giao lưu, hỗ trợ lẫn nhau. Quy củ của văn đàn năm nay có khác biệt, không cần phân biệt người đọc văn, ai lên đài trước thì có thể phô diễn tài văn chương trước, bây giờ, văn đàn chính thức bắt đầu!

Lão tiên sinh có chút khẩn trương, nói một hơi rồi lùi sang một bên, chờ đợi tân tài tử xuất hiện.

Lão tiên sinh vừa nói xong thì một vị nam tử đã đi về phía trung ương, mặt hấn ửng hồng, dường như quá kích động, Triệu Tử Văn thở dài:

- Nóng vội như vậy sao có thể thành đại sự, sốt ruột không thể làm việc lớn.

Tài tử kia quả nhiên ngay cả câu nói cũng không nói được rõ, càng đừng nói tới đọc văn, nói quanh co vài câu rồi xám mặt đi xuống, vị nam tử khác đi lên, bình thản, chậm rãi nói:

- Thiên hạ sự hữu nan dịch hồ? Vi chi, tắc nan giả diệc dịch hĩ; bất vi, tắc dịch giả diệc nan hĩ. Nhân chi vi học hữu nan dịch hồ? Học chi, tắc nan giả diệc dịch hĩ; bất học, tắc dịch giả diệc nan hĩ. Ngô tư chi hôn, bất đãi nhân dã; ngô tài chi dong, bất đãi nhân dã; đán đán nhi học chi, cửu nhi bất đãi yên, hất hồ thành, nhi diệc bất tri kỳ hôn dữ dong dã...

(Việc trong thiên hạ khó hay không? Tất nhiên, nó không khó, nhưng không dễ, vừa dễ lại vừa khó. Con người học tập có khó không? Học thì

khó, nhưng cũng không khó. Ta mỗi ngày đều học tập, thời gian dài không hề buông thả, tới đây cũng chỉ để hiểu sự khó khăn trong học tập.)

Triệu Tử Văn nghe mà đầu váng mắt hoa, nhưng hắn thấy mọi người đều có vẻ si mê, con mẹ nó, cổ văn quả thật không hợp với người hiện đại, hắn không nghe nổi, liền nói với Hạng Tử Hiên:

- Hạng đại ca, ta không muốn nghe, chúng ta ra Tây Hồ chơi.

- Uhm, người đi đi, với tài học của người thì không cần phải nghe.

Triệu Tử Văn đi dọc theo bờ Tây Hồ, Tây Hồ đối với hắn thật quen thuộc, cũng thật xa lạ, từ thời học sinh còn đọc sách, hắn đã rất gắn bó với Tây Hồ, mỗi tình đầu của hắn cũng quen biết ở đây, cũng tại đây, hắn và nàng chia tay, còn là biệt ly mãi mãi. Đến thế giới mới, hắn cũng lại ở Tây Hồ, đối với Tây Hồ, tình cảm của hắn quả thật phức tạp, có yêu, có hận, nhưng hận nhiều hơn yêu, bởi vì Tây Hồ đã khiến hắn mất đi tất cả.

Hắn thi vào Hồ Bắc cũng vì từ nhỏ đã nghe người ta nói, phàm là người đã từng tới Hàng Châu, đều bị cảnh đẹp Tây Hồ khiến cho lưu luyến. Bất luận là thời điểm nào, dù là mùa xuân “Sương mù bao phủ rặng liễu, hay mùa thu “Hoa quế đong đưa”, hay mùa hè “Hoa sen ánh sắc hồng”, hay mùa đông “Đỉnh núi hoa trắng phủ”, Tây Hồ cũng thật hấp dẫn với du khách tứ phương. Vì vậy hắn đã tới Tây Hồ, hy vọng cuộc sống đại học ở Tây Hồ thật đẹp, nhưng món quà mà Tây Hồ tặng hắn, hắn có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới.

- Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình hoàn hữu tình

A? Ai cũng biết thủ thi này?

- Triệu Tử Văn đang chậm rãi bước, chợt nghe thấy câu thơ, liền nhìn quanh, thấy một thiếu nữ đang hậm hực bước gần bờ sông, hai hàng dương liễu xanh tươi, ướt át bên bờ sông nhẹ nhàng đong đưa, dáng người thiếu nữ yếu điệu, hai bờ vai gầy yếu dưới gió thu có chút run rẩy, hình dáng nàng thật yếu đuối, dường như chỉ một trận gió nhẹ cũng có thể cuốn nàng đi.

Triệu Tử Văn nhìn bóng dáng lạng lẽ của thiếu nữ, nhìn thân ảnh dịu dàng kiều mị của nàng, nhìn cái mũi thanh tú, ánh mắt u buồn của nàng khiến hắn đau lòng....

Thiếu nữ kia vừa đi, vừa lẩm bẫm:

- Triệu đại ca, mấy ngày nay sao huynh không về với muội, có phải là huynh không muốn gặp muội, muội rất nhớ huynh.

Thân thể Triệu đại ca thoáng run rẩy, mũi hần cay cay, nước mắt thiếu chút nữa đã tràn ra, nha đầu này sao lại ngu ngốc như vậy, làm ta đau lòng muốn chết.

Thiếu nữ dịu dàng vuốt ve cành liễu, cất tiếng ca động lòng người khiến Triệu Tử Văn chợt nhớ, khẽ ngâm:

Dương liễu thanh thanh giang thủy bình,

Văn lang giang thượng xướng ca thanh.

Đông biên nhật xuất tây biên vũ,

Đạo thị vô tình hoàn hữu tình.

Thiếu nữ nghe thấy bài thơ, đôi vai gầy yếu run rẩy kịch liệt, dường như không tin, nàng chậm rãi quay đầu, chỉ là quay đầu mà dường như nàng đã dùng hết khí lực, cố hết sức làm ra vẻ thong thả, khi nhìn thấy một khuôn mặt xấu xa đang tươi cười, nàng rốt cục đã tin, đây là người mà nàng ngày đêm mong nhớ:

- Triệu đại ca !!!

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy nàng, hần dùng hết khí lực toàn thân, ôm chặt nàng, đặt lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng một nụ hôn.

- Triệu đại ca, không được !!

Bảo Nhi lắc đầu tránh rồi nhẹ nhàng nói với Triệu Tử Văn, sau đó đỏ mặt nhìn xung quanh, thấy không có ai nàng mới thở dài nhẹ nhõm, nếu như bị người ta nhìn thấy thì thật mắc cỡ chết người,

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Lần sau ta sẽ chú ý

Bảo Nhi hai má đỏ bừng:

- A, lại còn muốn lần sau, Triệu đại ca thật đáng ghét !!!

Nhưng ngẫm lại, đã lâu Triệu Tử Văn không tới tìm mình, nàng âm thầm nói:

- Triệu đại ca, có phải huynh không cần Bảo Nhi không, vì sao lâu như vậy không tới tìm muội, nếu huynh không cần Bảo Nhi, Bảo Nhi nhất định

sẽ không làm huynh bận tâm.

Khóe mắt Triệu Tử Văn có chút ướm, hãnh cảm giác mình như mềm đi, hãnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Bảo Nhi:

- Ta sao lại không cần Bảo Nhi, cho dù Thiên Vương lão tử có muốn chia rẽ chúng ta, ta cũng sẽ không đồng ý, chỉ có điều, mấy ngày qua Hạ phủ xảy ra nhiều chuyện nên ta nhất thời không thể ra ngoài.

Bảo Nhi nghe xong hạnh phúc ôm chặt Triệu Tử Văn:

- Chỉ cần Triệu đại ca nhớ những lời này, Bảo Nhi dù có chết cũng cam lòng.

Triệu Tử Văn che cái miệng nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói:

- Sau này không được nói lời xấu như vậy, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

- Uhm

Bảo Nhi hạnh phúc rúc vào trong ngực Triệu Tử Văn

Có điều, tại sao Bảo Nhi lại chạy tới đây, đáng lẽ phải đi cùng đại ca chứ, loại địa phương mà tài tử tụ hội như vậy, Lý Thiên Chính nhất định sẽ tới....

Triệu Tử Văn hỏi:

- Bảo Nhi, sao hôm nay muội lại tới đây, có phải là đại ca muội đưa muội tới? Đại ca muội đâu?

- Ca ca ở cái đình kia, nghe người ta đọc văn

- Vậy sao muội lại tới đây?

Bảo Nhi âm ỉ nói:

- Ca ca nói nữ nhân vô đức, bảo muội không cần nghe, vì vậy muội mới đến đây.

Khốn kiếp, ngụy biện, Triệu Tử Văn kéo Bảo Nhi:

- Đi, xem ca ca muội nói gì, ta dẫn muội đi.

Triệu Tử Văn nói xong liền kéo Bảo Nhi đi vào trong đình. Bảo Nhi vui sướng đi theo phía sau hắn.

Trúc chi từ kỳ 10 - Lưu Vũ Tích

竹枝詞其十

楊柳青青江水平，

聞郎江上唱歌聲。
東邊日出西邊雨，
道是無晴還有情

Dương liễu thanh thanh giang thủy bình,
Vãn lang giang thượng xướng ca thanh.
Đông biên nhật xuất tây biên vũ,
Đạo thị vô tình hoàn hữu tình.

Dịch nghĩa

Trúc Chi Từ

Dương liễu xanh xanh, nước sông phẳng lặng
Nghe tiếng chàng hát trên sông
Phía đông mặt trời ló dạng, phía tây trời đang mưa
Bảo rằng không tạnh mà lại tạnh. *

* Câu này có sự chơi chữ "hài thanh song quan",
hai chữ "tình" câu cuối có nghĩa là "trời tạnh",
ứng với 3 câu "đông nắng tây mưa"
nhưng ngầm biểu đạt chữ "tình" là tình yêu.

(vì có ẩn ý "hài thanh song quan" trong câu thứ tư của bài thơ, Shiroi
không dịch thơ, vì không thể nói lên hết cái hay của bài thơ)

Bài "Trúc chi từ" này mô phỏng làn điệu dân ca "Trúc chi" vùng Hồ,
Tương, khác với "Trúc chi từ" vùng Quỳ châu.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Em Dâu

Ở gần đó, Hạ Vũ Tình và Dư Tư Lãng đã theo dõi hẩn nửa ngày, Dư Tư Lãng mắng:

- Thật là một tên vô sỉ, ban ngày ban mặt không ngờ ôm ấp nữ tử, còn ra thể thống gì, cô kia khẳng định cũng không phải thứ tốt lành gì, nếu vừa rồi không phải tỷ lôi kéo, muội đã sớm giáo huấn hẩn.

Sắc mặt Hạ Vũ Tình tái nhợt, đôi tay nhỏ nắm chặt, nội tâm phức tạp, nàng lắc đầu nói:

- Giờ chưa phải thời điểm giáo huấn hẩn, nếu bây giờ làm sẽ khiến người ta chú ý, hôm nay là văn đàn thanh tao, không nên mất hứng.

- Oh, tiểu thư đồng của tỷ sao không thấy đâu?

Dư Tư Lãng lơ đãng nhìn bên cạnh, kỳ lạ hỏi.

Nghe Dư Tư Lãng nhắc nhở, Hạ Vũ Tình lúc này mới phát hiện Hạ Bình biến mất, nàng thất thanh nói:

- Vừa rồi rõ ràng còn ở đây, sao đột nhiên lại không thấy rồi.

Dư Tư Lãng vỗ vỗ vai Hạ Vũ Tình an ủi:

- Không việc gì, thư đồng của tỷ lớn như vậy, sẽ không thể mất tích được, khẳng định là có việc gì gấp nên vội đi.

Việc gấp? Hạ Vũ Tình mơ hồ nhận ra điều gì đó, vừa rồi Hạ Bình thấy Hạ Văn và nàng kia hôn môi, vẻ mặt dương như không ổn, bản thân nàng cũng không để ý kỹ, cảm giác như lúc đó đôi mắt Hạ Bình chực khóc, sắc mặt tái nhợt, chẳng lẽ Hạ Bình thật sự thích tên nô tài này?

Hạ Vũ Tình nhớ lại quan hệ của tên nô tài và nữ tử kia, quả thực nàng rất hận, nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, nhìn chăm chăm tên thư đồng đáng giận kia.

Dư Tư Lãng nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, hôm nay chúng ta sẽ giáo huấn tên nô tài kia, đi! Nhất định hôm nay chúng ta phải trả lại hãn toàn bộ oán cừu!

Hạ Vũ Tình đúng là vừa hận vừa yêu Triệu Tử Văn, mỗi khi nghĩ tới tên thư đồng này không có chí tiến thủ, không màng tới công danh, nàng lại nghĩ tới trình tiết của mình, đã sớm đặt trong tay hãn...chẳng lẽ tiểu thư lại phải gả cho gã thư đồng? Hoang đường, nghĩ vậy, nàng dậm chân rồi đi tới.

- Như Hoa, người để ta yên đi

Phương Thiên Vũ không ngừng cầu xin

Như Hoa si ngốc nói:

- Người nói tat ha cho người, nhưng ta quan tâm bảo bối của người cơ mà.

Nàng kéo tay Phương Thiên Vũ, bộ ngực ba đào áp sát vào cánh tay hãn, chà sát, dường như muốn dùng đôi nhũ hoa chặt đứt cánh tay này.

Triệu Tử Văn nghe thấy muốn phun máu, nếu Phương đại ca tiếp tục như vậy, không chết thì cũng bị điên, xem ra chỉ có huynh đệ mới giúp được hãn một phen, hãn liền tiến tới, nhìn Như Hoa nói

- Ta nghĩ vị này nhất định là Như Hoa xinh đẹp, mà ai cũng yêu thích

Hãn nói xong trong lòng không ngừng hối lỗi, tội lỗi

Vương Như Hoa chưa từng được người ta khen như vậy, đôi lông mày khẽ nhướng, vui vẻ nói:

- Xin hỏi vị công tử kia là?

Triệu Tử Văn ôm quyền:

- Tiểu nhân chính là một gã thư đồng của Hạ phủ, tên là Hạ Văn, tuy nhiên ai....

Như Hoa thấy Triệu Tử Văn thờ dài, liền hỏi:

- Hạ Văn, vì sao người lại thờ dài?

- Tuy rằng Như Hoa tử thật xinh đẹp, nhưng dáng người hình như hơi kém một chút.

Triệu Tử Văn nói.

Như Hoa gật gật đầu:

- Đúng là ta không được hài lòng vì dáng người mình, người có phương pháp gì không?

Phương Thiên Vũ thấy Như Hoa bị Triệu Tử Văn lừa, sắc mặt hiện lên vẻ vui mừng, Hạ Văn này quả thực có cách mà...

Triệu Tử Văn nhìn Như Hoa, trong lòng thầm nghĩ, dáng người của người đâu phải chỉ thiếu một chút, ta xem nhà người hẳn là con heo, hẳn kéo Bảo Nhi ở bên cạnh vào nói:

- Đây là vợ chưa cưới của ta, dáng người trước đây cũng không tốt như vậy, nhưng nhờ phương pháp của ta, người xem, giờ thật là tốt.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn nói mình là vợ chưa cưới, xấu hổ cúi đầu, nhưng nghe Triệu Tử Văn nói bậy về mình, nàng lại thò tay捏 hấn một cái vào lưng.

Bảo Nhi khi nào lại như vậy? Nhưng thấy nàng thần sắc đỏ bừng, gắt gao nhìn mình, bộ dạng xinh đẹp của nàng khiến hẳn lại không kìm nổi, càng ôm chặt hơn.

Phương Thiên Vũ dâm dăng cười:

- Hạ Văn thật có bản lĩnh, nhanh như vậy đã có một vị hôn thê, tốc độ cực nhanh, thật không người nào có thể so sánh. Xem ra ta cần phải học hỏi kinh nghiệm trên giường của người

Như Hoa cả tin nói:

- Làm thế nào?

- A, mỗi ngày cần phải chịu khổ bớt ăn, mỗi ngày chạy bộ một canh giờ đến hai canh giờ, cứ như thế luyện tập, dáng người sẽ trở nên hoàn mỹ.

Như Hoa mừng rỡ nói:

- Thật vậy không?

Triệu Tử Văn gật đầu:

- Đúng, rất đúng

- Hạ Văn, người thật là người tốt, đây là tiền thưởng cho người

Như Hoa liền dúm vào tay Triệu Tử Văn một tờ ngân phiếu 50 lượng, sau đó xoay người chạy đi, vừa chạy đi vài bước, nàng lại quay đầu nói:

- Phương đại ca, người phải chờ ta nhé.

Phương Thiên Vũ nhìn Như Hoa khuất dần, lập tức mắng:

- Chờ người cái rằm!

Sau đó hần nắm tay Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, người tới thật đúng lúc, thiếu chút nữa ta chết trên tay mụ béo kia.

Hạ Văn cười nói:

- Ai kêu huynh hấp dẫn quá, không ngờ cả nàng cũng bị câu dẫn.

Phương Thiên Vũ vẻ mặt đau khổ:

- Người nghĩ rằng ta muốn sao, chỉ là nàng cứ quẩn lấy ta

Nói xong hần nhìn Bảo Nhi cười nói:

- Tiểu tử người thật giỏi, không ngờ chưa uống xong chén trà đã mang về cô em dâu xinh đẹp như vậy.

Bảo Nhi ngượng ngùng khom người, khẩn trương nói:

- Chào Phương đại ca

Phương Thiên Vũ cười nói:

- Em dâu đừng đa lễ.

Phương Thiên Vũ kéo tay Triệu Tử Văn nói:

- Đi, chúng ta đi nghe các tài tử đọc văn một chút, nhân tiện cho Hạng đại ca gặp em dâu.

- Hạng đại ca, người nhìn xem ai tới !!

Phương Thiên Vũ gọi Hạng Tử Hiên.

- Không phải là các người sao.... a..... vị này là?

Hạng Tử Hiên nhìn thấy Bảo Nhi đang đứng sau vai Triệu Tử Văn liền hỏi...

Phương Thiên Vũ cười ha hả nói:

- Đây chính là em dâu mà Hạ Văn mất thời gian gần một chén trà mang về.

Triệu Tử Văn thật muốn tiến tới đá vào mông bọn hần, câu này cũng có thể nói sao?

Còn Bảo Nhi nghe thấy thì khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, đầu cúi gằm không dám nhìn ai, nhưng vẫn thi lễ:

- Bảo Nhi xin chào Hạng đại ca.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ thấy Bảo Nhi dịu dàng, nhu thuận đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, bộ dáng như một dáng như một con chim nhỏ đang nép vào lòng hãn, cả hai thầm nghĩ, tại sao một đóa hoa tươi như vậy lại cắm trên bãi phân trâu kia chứ? Cắm trên người ta có phải tốt không.....

- Triệu đại ca, Bảo Nhi...

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm quen thuộc này, hãn không có chút kinh ngạc, Lý tài nữ khẳng định là sẽ tham dự những văn đàn như thế này, hãn liền hướng về thanh âm cười nói:

- Lý tiểu thư cũng đến đây sao?

Bảo Nhi cũng cao hứng khua khua bàn tay nhỏ bé gọi:

- Lý tỷ tỷ !!!

Triệu Tử Văn thấy Lý tài nữ đang bị một đám tài tử vây quanh, hãn cũng không muốn lại gần chào hỏi liền đứng yên vẫy tay chào.

Lý tài nữ biết mình không thoát ra được liền nhìn về phía Triệu đại ca và Bảo Nhi cười cười, sau đó lại tiếp tục thảo luận văn chương với đám tài tử.

Trong đình, nhóm tài tử tiểu thư chia thành từng đám, tự mình phô diễn, Đại tiểu thư và tên ái nam ái nữ đứng dưới tàng cây liễu cách đó không xa, Triệu Tử Văn biết Đại tiểu thư cũng là một tài nữ số một của Hàng Châu, chẳng qua hai năm trước, Lý Thanh Chiếu tới đây khiến nàng mất đi khá nhiều sức hút.

Ba người đang nói chuyện chợt nghe thấy trong đình có tiếng vỗ tay, chỉ thấy Mã Chí Viễn từ trên đài đi xuống, còn cố tình hướng về nơi này, rõ ràng có ý khiêu chiến.

Mọi người thì nhẹ giọng cảm thán:

- Mã công tử quả thật văn chương bất phàm, hãn quả xứng đáng là người đứng đầu Tứ Đại Tài Tử...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Thiếu Niên Cường

Phì !! Hãn cũng xứng? Lão tử tùy tiện đọc vài bài văn cũng hơn người gấp trăm lần.

Triệu Tử Văn mắng thầm

Mã Chí Viễn từ trên đài xuống, thấy ánh mắt khinh miệt của Triệu Tử Văn, hãn cũng cảm thấy tức giận.... dám coi thường ta? Không phải chỉ là một tên tô tử của Hạ phủ sao, biết vài câu đối và vài bài thủ thi đã nghĩ mình rất giỏi? Ta xem văn vẻ của người đến rằm chó cũng không bằng, khó trách vừa rồi trốn đi, bây giờ lại dám quay về, ta nhất định sẽ cho người xấu mặt

Mã Chí Viễn đi tới trước mặt Dư Minh Kiệt và Phương Viêm Bân, cùng bọn họ thì thầm gì đó, Triệu Tử Văn thấy trong mắt họ tràn đầy vẻ âm hiểm, hãn lập tức khẳng định, việc bọn hãn bàn bạc nhất định không phải chuyện tốt, nhất định là muốn nhắm vào mình

Một lúc sau, ba người đồng thời nói:

- Nghe nói Hạ phủ Văn Đãng huynh đài văn chương bất phàm, hay là đọc một áng văn để mọi người cùng thưởng thức?

Triệu Tử Văn ngăn người, trong lòng không khỏi mắng thầm, quả nhiên là đến rồi, biết rõ thiếu gia là cái bao cỏ, cố tình gọi hãn, sau đó nhất định thiếu gia sẽ bảo ta ra, tên Mã Chí Viễn này tâm cơ quả nhiên rất sâu.

Ba người tổ chức lúc này quả nhiên hô lớn cùng các tài tử:

- Hạ công tử lên đài, Hạ công tử lên đài.

Lúc này, Hạ Văn Đãng và Vương Vạn Quán đang trò chuyện vui vẻ dưới hàng liễu, nghe thấy mọi người hô lớn đầy khí thế khiến Hạ Văn Đãng có chút giật mình, hãn chợt nghĩ ra việc gì đó, liền vội vàng chạy tới

Chỉ thấy, ba người Mã Chí Viễn đang tươi cười âm hiểm, nhìn Hạ Văn Đăng nói:

- Chúng tài tử chúng ta đã sớm ngưỡng mộ tài học của Văn Đăng huynh, muốn thỉnh Văn Đăng huynh lên đài tâm sự.

Nếu là tài tử, khẳng định ai cũng biết văn chương, ai cũng có một bài văn tâm đắc của chính mình, nhưng Hạ Văn Đăng chỉ là một cái bao cỏ, nào biết văn chương, đâu thể đọc văn điệu võ ở đây.

Hạ Văn Đăng thấy mọi người tất cả đều nhìn mình, hãnh thấp thỏm như kiến bò trên chảo nóng, trán toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ phải nói thẳng mình không biết gì?

Ba người này rõ ràng đang hướng về mình, liên quan gì tới thiếu gia? Triệu Tử Văn thở dài

Hắn nhìn các tài tử nói lớn:

- Thiếu gia nhà ta hôm nay cỡ hạng có chút không thoải mái, chi bằng để ta thay thiếu gia đọc bài văn mà thiếu gia tâm đắc.

Hạ Văn Đăng thấy Triệu Tử Văn vì mình mà xấu đầu, hãnh lập tức thở dài nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức lại lo lắng.... Hạ Văn chỉ biết chút thi từ và câu đối, chưa từng nghe hãnh biết văn, đến lúc đó nếu Hạ phủ mất mặt thì làm sao bây giờ? Hạ Văn Đăng thầm nghĩ, toát mồ hôi lạnh.

Mã Chí Viễn vốn muốn nhắm vào Triệu Tử Văn, thấy hãnh tự đứng ra, không cần phí chút khí lực, hãnh liền nói với mọi người:

- Nếu cỡ hạng của Văn Đăng huynh không thoải mái, vậy cứ để thư đồng của huynh ấy đọc cũng được.

Bảo Nhi có chút lo lắng, nắm chặt lấy tay Triệu Tử Văn, Triệu Tử Văn quay sang, vỗ vai cái vào bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi, trấn an:

- Không cần lo lắng!

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cười nói:

- Đệ muội, người đừng lo cho hãnh, lo lắng cho người khác đi, hãnh thích nhất là giả chết bắt quạ, ta chỉ sợ là sẽ làm mọi người khiếp hãi.

Mọi người lúc này thấy một tên thư đồng tướng mạo khôi ngô đi lên đài, một số tài tử nhận ra hãnh, thì thầm:

- Kia là thư đồng đã dùng một bản anh hùng ca khuấy phục Quần Phường Các các chủ, thư đồng Hạ phủ, tên là Hạ Văn.

- Oh, thì ra là hăn...

Triệu Tử Văn không là ai, nhưng lại là một nhân vật có tiếng, tham gia diễn thuyết, ca xướng đều giỏi, đối với tràng diễn nho nhỏ như vậy, hăn há sợ, hăn trực tiếp lên đài, nhìn bốn phía, mỉm cười nói:

- Các vị tài tử tiểu thư, các vị đại gia, ta là một gã thư đồng nhỏ của Hạ phủ, tên là Hạ Văn, hôm nay lên đây thay thế thiếu gia đọc một bài văn mà thiếu gia nhà ta tâm đắc nhất.

Dưới đài, mọi người tò mò nhìn hăn, thấy thần sắc hăn tự nhiên, tươi cười thân thiết, mọi người đều cảm thán. Tên này quả thật lớn gan, dưới ánh mắt đông người như vậy mà không hề sợ hãi.

Dưới đài, Bảo Nhi có chút si mê nhìn Triệu Tử Văn, còn Hạ Bình thì trốn ở một chỗ, lặng lẽ nhìn hăn, cảm giác vui sướng

Lúc này, Triệu Tử Văn là tiêu điểm của mọi người, Lý Thanh Chiếu cũng kinh ngạc nhìn hăn, nàng chưa từng nghe qua văn của hăn, nhưng Triệu đại ca cái gì cũng xuất sắc, lúc này có lẽ cũng không khác.

Vương Vạn Quán trách Hạng Tử Hiên:

- Kia không phải là thư đồng của Văn Đẳng huynh sao, sao lại trầm ổn, lão luyện như vậy? -

- Không chỉ có thế

Ba người cùng cười to:

- Để chút nữa, mọi người sẽ kinh ngạc

Triệu Tử Văn hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu đọc:

- Bài văn mà ta đọc, có tên là: Thiếu Niên Cường

Thiếu niên cường? Đây là bài văn mà Triệu Tử Văn nhớ nhất, là bài văn mà mỗi sáng Triệu Tử Văn đều đọc, là bài văn mà phụ thân hăn luôn ở bên cạnh hăn cùng đọc với hăn, thiếu niên cường thì quốc cường, thiếu niên độc lập thì quốc gia độc lập.

Hăn nhớ tới thân thể uy vũ, khuôn mặt hiền lành của phụ thân mà khoe mắt có chút ươn ướt, mơ hồ như đang thấy phụ thân đứng bên cạnh mình, nói:

- Tử Văn, về sau nhất định phải là một người hữu dụng với quốc gia.

Triệu Tử Văn thầm nhớ tới hình ảnh phụ thân đang đứng cùng mình đọc văn, hân lớn tiếng đọc:

- Trách nhiệm của chúng ta ngày hôm nay, là của chúng ta mà không phải của người khác, là trách nhiệm là của thiếu niên chúng ta.

Thiếu niên tài giỏi thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ, thiếu niên độc lập thì đất nước độc lập, thiếu niên tự do thì đất nước tự do, thiếu niên tiến bộ thì đất nước tiến bộ, thiếu niên thắng Âu Châu thì đất nước thắng Âu Châu, thiếu niên hùng dũng vang danh địa cầu thì đất nước vang danh địa cầu.

Mặt trời đỏ mọc lên, ánh sáng chiếu rọi, chiếu sáng đại dương mênh mông, đất nước ta như rồng bay hổ gầm, khiến kẻ thù sợ hãi, thiếu niên chúng ta như chim ưng tung cánh, đất nước ta ai cũng có khả năng, ai cũng tài giỏi, một thân một kiếm, hoành chấn tứ phương, tiền đồ rộng lớn như biển.

Đẹp thay, thiếu niên Kinh quốc!

Tráng lệ thay, thiếu niên Kinh Quốc, vô cùng vô tận!

Yên lặng!

Tuyệt đối yên lặng!

Triệu Tử Văn đọc bài văn hùng hồn, tình cảm mãnh liệt lan tỏa bốn phương, khí thế cao ngạo, cuốn hút toàn bộ mọi người, toàn bộ tài tử, thiếu niên, đều bị tình cảm mãnh liệt của bài văn cuốn hút đến run rẩy, cảm giác như Kinh quốc sẽ nhờ chính mình mà mạnh mẽ hơn, bọn họ khi nghe Triệu Tử Văn đọc xong bài văn, không kìm nổi cũng hét lớn:

- Thiếu Niên Cường Thì Quốc Cường !!!

Mấy người Hạng Tử Hiên kích động hét lớn:

- Hay cho câu Thiếu Niên Cường Thì Quốc Cường, nếu mỗi thiếu niên của Kinh quốc đều biết Thiếu niên cường thì quốc cường, lũ Hung nô kia còn có thể làm gì !!!

Mọi người lại tiếp tục hô lớn:

- Thiếu niên cường thì quốc cường

- Thiếu niên cường thì quốc cường

Các tài tử kích động, khí thể hô lớn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Tiêu Sái Mà Đi

Sắc mặt Mã Chí Viễn hơi tái đi, trong lòng hối hận, không phải hẳn đã cho tên nô tài này một cơ hội thành danh hay sao? Không nghĩ rằng trình độ văn chương của hắn cũng cao, giọng văn lại khí thế như vậy.

Bởi vì, Triệu Tử Văn đứng cách một đoạn so với các tài tử tiểu thư bên dưới, nên mọi người không biết hắn rơi lệ tự lúc nào. Nhưng cũng có người trong lòng còn có chút nghi hoặc, Âu Châu và địa cầu là địa phương nào? Nhưng vì tâm trạng phấn khích, không ai suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ nó là tên một địa danh....

Triệu Tử Văn kìm chế xúc động, chậm rãi đi xuống, mọi người nhìn về phía hắn, trong mắt có phần sùng kính cũng có chút ghen tị. Triệu Tử Văn đi về phía Bảo Nhi, Bảo Nhi liền bước lên phía trước vui mừng nắm tay hắn, như muốn nói với mọi người, đây là tướng công của ta.

Hạ Vũ Tình sắc mặt phức tạp nhìn Triệu Tử Văn, giống như vui, giống như hận, vì sao người có tài cao như vậy, cũng không đồng ý vì ta đi thi Trạng Nguyên, người đúng là người xấu, ta hận người chết đi được.....

Cách đó không xa, Hạ Bình thấy bọn họ đang ân ái, trong mắt những giọt nước mắt tuôn ra, nàng cắn chặt đôi môi anh đào của mình, đến bật máu, sắc mặt lại tái nhợt, khóc mắng:

Hạ Văn, sao người chỉ nhớ nàng, lại quên ta?

Ta hận người chết đi được.

Nói xong vừa khóc vừa chạy đi,

- A, hình như có người vừa mắng ta.

Bào Nhi nhìn xung quanh nói:

- Không có, Triệu đại ca nghe nhầm rồi.

Triệu Tử Văn nói:

- Có thể là nghe nhầm, tuy nhiên giọng nói giống như là Hạ Bình.

Bảo Nhi hỏi:

Hạ Bình?

Triệu đại ca, Hạ Bình là ai vậy?

Có phải hay không! Hẳn là phải nói cho Bảo Nhi, Hạ Bình cũng là thê tử chưa xuất giá của ta. Bây giờ nói cho nàng cũng không biết nàng có chấp nhận không? Hay là thôi, chờ một năm rồi nói sau.

Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Hạ Bình là thư đồng của đại tiểu thư Hạ Phủ.

Bảo Nhi thấy Triệu Tử Văn thần sắc không bình thường nên không hỏi lại.

- Tiểu tử người xem ra có danh tiếng.

Hạ Tử Hiên đi tới dấm nhẹ vào ngực Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cảm thán nói:

- Ta đã quen với những câu nói như thê rồi.

Phương Thiên Vũ cười ha ha nói: - Tiểu tử người đúng không biết xấu hổ.

Hạ Văn Đăng cũng đi theo nói:

- Tiểu tử người cấp cho ta không ít mặt mũi, trở về ta nhất định thưởng cho người.

Triệu Tử Văn đi xuống, liền có rất nhiều tài tử tiểu thư vây quanh Hạ Văn Đăng thỉnh giáo văn chương, điều này làm uy danh của hắn càng tăng lên, cho nên cũng hào sảng hơn, nhưng mọi người ai cũng biết Hạ Văn Đăng chỉ là một cái bao cỏ, bài văn đó khẳng định là của tên thư đồng kia.

Triệu Tử Văn cảm thấy tinh thần đặc biệt mệt mỏi, liền nói với Hạ Văn Đăng:

- Thiếu gia, ta cảm thấy rất mệt mỏi, ta muốn đi về nhà Bảo Nhi nghỉ một lát, chút nữa ta sẽ về phủ.

Hạ Văn Đăng gật đầu cười nói:

- Được, người đi đi, tuy nhiên đừng quá trễ.

- Chậm đã.

Mã Chí Viễn đột nhiên gọi Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn vừa mới chuẩn bị đi, đã thấy Mã Chí Viễn gọi mình, trong lòng có chút tức giận, mẹ nó, tên này vẫn còn chưa dừng, hãnh lạnh lùng nói: - Xin hỏi Mã công tử còn có chuyện gì?

Mã Chí Viễn âm hiểm nói:

- Hay cho một thiếu niên cường, Văn Đăng huynh văn tài quả nhiên phi phạm, tên thư đồng cũng không tầm thương, chỉ bằng để ta ra vài câu đối cho huynh đáp, huynh thấy như thế nào?

Giang Nam Tứ Đại Tài Tử rất được ngưỡng mộ, mọi người đều kêu lên:

- Hay!

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ thấy Mã Chí Viễn như đang muốn gây khó khăn với Hạ Văn, định ra mặt giáo huấn Mã Chí Viễn một chút, nhưng Triệu Tử Văn giơ tay ngăn bọn họ lại, cười lạnh nói:

- Hạ Văn xin rửa lỗ tai lắng nghe, Mã công tử, mời ra câu đối.

Hôm nay ta nhất định sẽ tiêu diệt uy phong của ngươi, Mã Chí Viễn sau một lúc lâu cân nhắc, ngẩng đầu cười nói:

- nguyệt y tinh bàng tinh y nguyệt

(Dịch: Trăng sáng nhờ sao, sao giữ trăng sáng).

Mã Chí Viễn không hổ là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, quả nhiên tài giỏi, sáng tạo, nhanh như vậy đã nghĩ ra câu đối, hơn nữa câu đối này đọc ngược lại:

“nguyệt y tinh bàng, tinh y nguyệt”

vẫn là

“ nguyệt y tinh, bàng tinh y nguyệt”

Nên càng khó khăn hơn khiến Triệu Tử Văn không khỏi nhíu mày.

Mọi người thấy Triệu Tử Văn cau mày, đều nghĩ hẳn không đối được, thở dài, tưởng rằng thư đồng này văn chương xuất chúng, không ngờ cũng thường thôi, Mã Chí Viễn thấy Triệu Tử Văn nửa ngày không đáp được, trong mắt khinh miệt cười nói:

- Nếu đối không được thì thôi đi....

- Chậm đã, ai nói ta không đối được.

Triệu Tử Văn giả vờ ngạc nhiên nói:

- Phách mã thí hưởng thí tùy phách

(Dịch: Vuốt mông ngựa, ngựa đánh rằm)

Ha ha. Mọi người nghe xong cười ha hả, tuy rằng chỉ đối lại một nửa, nhưng vẫn đối ngẫu ác tục. “ Phách mã thí hưởng, thí tùy phách”. Bất kể đọc thế nào, đều là thô tục, có người cười không đứng lên nổi.

Hạ Văn Đăng tái mặt, Hạ Văn vừa kiếm được một chút vinh quang cho Hạ phủ mà giờ đã vứt đi hết, thật là mất mặt, trở về biết nói sao với mẫu thân. Phương Thiên Vũ đứng bên cạnh bộ dáng không thể tin nổi, nói:

- Hạ Văn không phải bị quỷ ám chứ? Như thế nào văn chương biến thành thô tục vậy.

Hạng Tử Hiên lắc đầu giận dữ nói:

- Ai mà biết được, bao nhiêu công sức của chúng ta đã bị hấn làm mất hết, lần sau lên tránh xa hấn một chút.

Phương Viêm Bân và Dư Minh Kiệt vỗ tay trào phúng nói:

- Rất đúng, đúng như vậy, thật sự là rất tuyệt.

Mã Chí Viễn không nói gì thêm, trong mắt lộ vẻ coi thường.

Triệu Tử Văn không thèm để ý bọn họ, ánh mắt khinh miệt, cười ha hả, kéo bàn tay Bảo Nhi, giẫm chân tại chỗ, lớn tiếng nói:

- Thiên tùy nhân nguyện nhân tùy thiên.

Hạ Văn Đăng thở phào nhẹ nhõm, câu đối khá tốt, hóa ra Hạ Văn Đăng thừa nước đục thả câu, Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cười ha hả nói:

- Hạ Văn quả thực xuất khẩu thành thơ.

Bản thân bây giờ đáng lẽ đang hưởng thụ cuộc sống của năm cuối đại học cùng người yêu, không ngờ lại lục đục rồi đến chỗ này....

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ lắc đầu, cao giọng ngâm:

- Biệt nhân tiểu ngã thác phong điền

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên.

Bất kiến ngũ lãng hào kiến mộ

Vô hoa vô tửu sử tố điền.

(Dịch:

Người cười ta cười như kẻ điên

Ta cười người người nhìn không thấu

Không thấy Ngũ Lãng hào kiệt mộ
Không hoa không rượu thành đất cày)

Các tài tử nghe hẳn ngâm thơ phóng khoáng tiêu sái, không khỏi kêu lên:

- Văn rất hay, rất khí phách.

Hạ Vũ Tinh và Dư Tư Lãng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, không rõ tên vô sĩ này sao đột nhiên lại tiêu sái như vậy...

Lý tài nữ đứng cách đó không xa, nhìn Triệu Tử Văn với ánh mắt kính nể. Câu thơ tự nhiên, phóng khoáng, tiêu sái, đây mới chính là Triệu Đại ca.

Hạng Tử Hiên nói nhỏ với Phương Thiên Vũ:

- Ta thấy Hạ Văn luôn có một cảm giác bí ẩn không nói nên lời.

Phương Thiên Vũ gật đầu đồng tình.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Không Có Tiền, Chỉ Có Sắc

Trở lại ngôi nhà cỏ, Triệu Tử Văn liền nằm lên giường của Bảo Nhi, ngửi mùi hương thơm ngát, hẩn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, đến lúc Bảo Nhi gọi dậy ăn cơm mới tỉnh.

- Tử Văn, người ăn chậm một chút đi, không có ai ăn như người cả.

Lý Thiên Chính ở văn đàn thấy Bảo Nhi và hẩn thân mật như vậy, đã đoán được đại khái, bây giờ hẩn cũng là thân thích, không cần phải khách khí nữa, vì thế hẩn trực tiếp gọi tên Tử Văn.

Triệu Tử Văn đã lâu chưa được ăn cơm Bảo Nhi nấu nên hẩn ăn rất nhiều, không thèm để ý Lý Thiên Chính nói gì.

Bảo Nhi thì thỉnh thoảng lại đưa tay lau hạt cơm dính trên miệng Triệu Tử Văn, động tác này khiến Lý Thiên Chính cảm thấy ăn không tiêu, cảm giác như muội muội mình đang tán tỉnh người khác, hẩn liền làm bộ ho khan vài tiếng.

Bảo Nhi cũng cảm thấy động tác của mình quá thân thiết, lại thêm ca ca bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp đở bưng, e then cúi đầu.

Triệu Tử Văn thấy Lý Thiên Chính ho khan vài tiếng, mặt cũng đỏ lên, cười ha hả nói:

- Lý đại ca, sao vừa rồi không thấy huynh ở văn đàn?

Lý Thiên Chính gật gật đầu:

- Ta đứng ở chỗ khác, hơi khuất, các người không thấy được cũng là bình thường, tuy nhiên ta lại nhìn thấy các người, tiểu tử người hôm nay thực hết sức nổi bật.

Bảo Nhi hạnh phúc kéo tay Triệu Tử Văn nói:

- Ca ca tại sao lại không đi đến chỗ chúng ta?

Lý Thiên Chính cười nói:

- Triệu đại ca của người đọc xong bài thủ thi, tiêu sái bước đi, ta làm sao mà đuổi kịp?

Triệu Tử Văn ngượng ngùng vò vò đầu, cũng không biết phải nói gì.

Chỉ có Bảo Nhi và Hạ Bình biết tính cách Triệu Tử Văn, khi hấn đặc biệt thương cảm sẽ có bộ dáng tiêu sái, thản nhiên như vậy, bình thường thì hấn luôn hi hi ha ha, phóng đãng không biết kiềm chế.

Lý Thiên Chính thở dài:

- Tử Văn, tài học của người như vậy, lại không màng danh lợi, thật đáng tiếc. Hay sang năm người cùng ta lên kinh thi?

Triệu Tử Văn vội vàng khoát tay:

- Lý đại ca, ngàn vạn lần đừng có lôi kéo ta đi, ta đối với những thứ đó không hề có hứng thú.

Sau đó, hấn lấy 50 lượng mà Như Hoa đưa cho hấn ra, đưa cho Lý Thiên Chính nói:

- Nghe nói huynh đang gom góp tiền lộ phí để sang năm đi thi, vừa lúc ta có 50 lượng bạc, huynh cứ cầm dùng, ta nghĩ là cũng đủ.

Bảo Nhi cả kinh nói:

- Triệu đại ca, sao lại có nhiều ngân lượng như vậy.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Vừa rồi, Như Hoa cho ta 50 lượng, chẳng lẽ muội đã quên?

Mình đã từng nhận đại ân huệ của Tử Văn, giờ lại có thể không biết xấu hổ nhận tiền của hấn sao?

Lý Thiên Chính thầm nghĩ, rồi cả giận:

- Tử Văn, ta không cần tiền của người, ta không thể nhận tiền của người một lần nữa.

Hiện tại, cửa hàng độc quyền kiếm tiền cũng khá, nhưng đều dùng để mở rộng quy mô và thị trường, vì vậy thu nhập không được bao nhiêu, Bảo Nhi rất hiểu, nhưng nàng cũng không muốn Triệu đại ca lại hào phóng, để dải cho đại ca 50 lượng như vậy.

Bảo Nhi cúi đầu ngượng ngập nói:

- Ca ca, huynh cầm đi, Triệu đại ca không phải người ngoài, muội là vợ chưa cưới của huynh ấy. Cứ cho đó là hồi môn của muội đi.

Bảo Nhi không biết lấy từ đâu ra dũng khí, dám nói ra lời như vậy, nói xong nàng bưng mặt, chạy vù ra ngoài.

Triệu Tử Văn và Lý Thiên Chính nghe xong cũng ngậy ra một lúc.... Bảo Nhi từ khi nào lại lớn gan như vậy..... Nhưng khi thấy Bảo Nhi bưng mặt chạy trốn, cả hai đều bật cười.

Trời sao tối nhanh vậy chứ, đã tới lúc trở về rồi, Triệu Tử Văn nhìn bầu trời thì thăm, rồi nói với Bảo Nhi và Lý Thiên Chính:

- Đã tới lúc phải về rồi

Lý Thiên Chính thấy ánh mắt muội muội có chút buồn, liền nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Được, hay là để Bảo Nhi tiễn người về.

Cái này gọi là tặng sao?

Ta đưa nàng đi?

Triệu Tử Văn mặc dù rất muốn Bảo Nhi tiễn mình về, nhưng đường xa, lại sợ Bảo Nhi trên đường về gặp nguy hiểm, nên hẳn không đành, ai kêu Bảo Nhi là mỹ nữ, nếu gặp phải sắc lang sẽ phải chịu thiệt.

Bảo Nhi nhẹ nhàng nói:

- Triệu đại ca, huynh có thể mỗi ngày đều về với Bảo Nhi không?

Nha đầu gối, hiện tại ta cần phải luyện võ công, rất gấp, hẳn áy náy vuốt má Bảo Nhi, nói:

- Gần đây ta hơi bận, nếu rảnh sẽ tới xem cửa hàng

Đi cùng Bảo Nhi ra khỏi nhà cỏ, Triệu Tử Văn quay lại nhìn Bảo Nhi một chút rồi cười cười, xoay người bước đi.

Hắn cúi đầu trầm tư, thông thả bước, căn bản không phát hiện phía trước có người đang đợi. Đi một đoạn, Triệu Tử Văn mới phát hiện phía trước có hai bóng người, theo bản năng, hẳn ngẩng đầu lên, Triệu Tử Văn lập tức cả kinh, tên yêu quái và Đại tiểu thư sao lại tới đây, không phải là tới đón ta hồi phủ chứ?

Hai người đều xinh đẹp động lòng người, Hạ Vũ Tình thì bộ mặt lạnh lùng, băng sương, Dư Tư Lăng là con nhà võ, khuôn mặt kiêu mị, nhìn qua

cũng thấy tính cách mạnh mẽ, nhưng đáng người lại cân đối.... chỉ có điều không biết ngực của nàng ở đâu?

Hay là cắt đi rồi?

Triệu Tử Văn lúc này chợt cảm thấy nguy hiểm, hấn liền thầm tính toán.

Hừ! Dư Tư Lãng không biết Triệu Tử Văn đang suy nghĩ gì, hừ lớn nói:

- Người chết đến nơi rồi, nghĩ nhiều làm gì?

Mẹ nó, sao ta tự dừng lại não lộn như vậy, bọn họ có hảo tâm tới đón ta sao? Nhất định là đến đánh ta, Triệu Tử Văn cả kinh nói:

- Các người muốn làm gì?

Dư Tư Lãng cười lạnh:

- Không muốn làm gì cả, chỉ giáo huấn người một chút mà thôi.

Hạ Vũ Tình đứng bên cạnh, không thèm nói gì, chỉ đứng yên xem kịch vui.

Triệu Tử Văn thấy vậy, không hề sợ hãi, cười nói:

- Các người đừng tới đây, ta không có tiền, chỉ có sắc !!!

Phì!

Hạ Vũ Tình và Dư Tư Lãng khinh miệt hừ một tiếng, Dư Tư Lãng mắng:

- Tên cầu nô tài người, nể người có chút tài học, hôm nay ta chỉ định giáo huấn sơ qua, nhưng người vô sỉ như vậy, hôm nay nhất định ta phải giáo huấn người thật tốt.

Triệu Tử Văn không muốn cùng nữ nhân đánh nhau, nhưng dù đánh thì cũng không thắng, trước kia bị nàng hạ trước mặt mọi người, mặc dù lúc ấy nàng còn chưa đánh thẳng tay, hôm nay bốn bề vắng lặng, hấn vội nói:

- Chậm đã, ta với các người gần đây không cừ oán gì, các người chạy tới đánh ta là thế nào?

Dư Tư Lãng cười lạnh:

- Còn nói không có, ngày ấy, người được người ta cứu từ dưới nước lên, nhưng trước mặt mọi người lại vu oan cho ta, ở quán trà lại đem roi ngựa của ta vứt vào bụi hoa...còn có....

- Người còn nhục mạ ta

Hạ Vũ Tình do dự một lúc rồi mở miệng nói, nàng hận tên thư đồng này không có chí tiến thủ, bực tức áp dụng phương thức cực đoan này.

- Đúng, người còn nhục mạ tở tở, hôm nay nhất định phải tính toán rõ ràng.

Dựa vào.... tên khốn đồng tính luyện ái này, Triệu Tử Văn lắc đầu:

- Ngày ấy ta chỉ nói vài câu, người liền đánh ta hôn mê, chẳng lẽ người có lý sao? Ta chỉ đem roi ngựa của người ném vào sau hoa viên, còn chưa ném người vào...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Khuất Nhục

Không đợi Triệu Tử Văn nói xong, Dư Tư Lãng đã mắng:

- Tên cầu nô tài người, còn muốn ném ta vào bụi hoa, hôm nay ta tuyệt đối không tha người

Dư Tư Lãng xắn tay áo dài rồi đi tới.

Triệu Tử Văn thấy nàng bức bách, sắc mặt lạnh lúc cả giận nói:

- Yêu vật đáng chết, đừng khinh người quá đáng

Yêu vật? Dư Tư Lãng nghe xong đã đoán ra ý tứ, tức giận mắng lớn:

- Hay cho Hạ Văn người, hôm nay ta nhất định giáo huấn người thật tốt.

Triệu Tử Văn giơ hai tay, phòng thủ, hăn thấy tên yêu vật này không mang kiếm, hăn cũng có thể liều mạng.

Dư Tư Lãng vọt tới trước mặt Triệu Tử Văn, tung một cước, tốc độ cực nhanh, ngọn cước vọt tới, Triệu Tử Văn giơ một tay đỡ, không ngờ bị đá lui lại mấy bước.

Triệu Tử Văn khẽ cắn môi, cánh tay bị đá rung lên, tê dại, lực chân thực mạnh, qua lần trước bị đánh, hăn rút kinh nghiệm, không dùng cước mà dùng quyền đánh tới.

Qua một thời gian huấn luyện gian khổ, quyền tốc và lực lượng của Triệu Tử Văn đã không còn như xưa, Dư Tư Lãng khinh thường thiếu chút nữa bị một quyền đánh vào khuôn mặt xinh đẹp, nàng lui lại một bước, thản nhiên trêu đùa:

- Không ngờ công lực của người lại tiến bộ nhanh như vậy.

Triệu Tử Văn đắc ý cười, lại tiếp tục tung mấy quyền về phía nàng, Dư Tư Lãng thân pháp nhanh kinh người, tránh được toàn bộ quyền của Triệu Tử Văn, lại tung thêm một cước khiến cánh tay Triệu Tử Văn tê rần.

Thừa dịp Triệu Tử Văn bị tê tay, nàng tung tiếp một cước vào sườn, một cước nối tiếp một cước khiến hắn kêu khổ liên tục, yêu vật này không lẽ là đai đen Tae Kwon Do hay sao? Công phu hạ bàn lại kinh khủng như vậy, vừa nhanh vừa cuốn, hơn nữa hạ bàn rất ổn định, khẳng định là thường xuyên tập luyện trung bình tấn, hoàn toàn không có chút sơ hở.

Triệu Tử Văn thi triển thiếu lâm trường quyền mà Điền Hồ dạy cho, nhưng hoàn toàn không ngăn cản nổi thế công, chỉ miễn cưỡng chặn được vài cước, ngẫu nhiên đánh trả một vài quyền, bức nàng lui lại vài bước.

Dư Tư Lăng thấy Triệu Tử Văn có thể đỡ được mấy cước của mình, ngạc nhiên nghĩ thầm, không ngờ hắn tiến bộ nhanh như vậy, nhưng vẫn còn kém xa ta.

Triệu Tử Văn cảm thấy tay mình mất dần cảm giác, ngay lúc này, sơ hở lộ ra, Dư Tư Lăng liền tung một cước vào ngực hắn, Triệu Tử Văn bị một cước trúng ngực, bật ra sau.

A.... ngọn cước lực như ngàn cân, Triệu Tử Văn văng lại có hơn bốn thước, cảm giác ngực như bị búa tạ đập phải, đau đớn... Triệu Tử Văn cắn răng, máu từ trong miệng rỉ ra, không ngờ yêu vật này lại lợi hại như thế, lần trước chỉ dùng tay, lần này chỉ dùng chân, đánh mình đến không còn đường trả đòn.

- Các người đừng đánh Hạ Văn

Đột nhiên một thân ảnh nhỏ bé từ sau cây dương liễu lao ra, ôm lấy Triệu Tử Văn đang nằm trên mặt đất, hô lớn.

Triệu Tử Văn thấy thiếu nữ ôm mình, khóe mắt ướt đẫm, hai má còn chưa khô dòng nước mắt, hắn khổ sở, miễn cưỡng cười nói:

- Hạ Bình, sao lại tới đây, không thấy ta đánh nhau sao? Muội tránh ra nhanh lên.

Hắn cũng không muốn Hạ Bình nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, muốn nàng tránh ra.

Hạ Bình khóc lóc nói:

- Huynh đâu phải là đánh nhau, rõ ràng là bị đánh.

Nàng nghẹn ngào, nhìn Dư Tư Lăng nói:

- Dư tử tử, đừng đánh Hạ Văn, muốn đánh thì đánh ta được rồi.

Mẹ nó, lão tử đánh nhau lại phải nhờ nữ nhân che trở, thực là xấu hổ, Triệu Tử Văn khó nhọc đứng lên, nhưng dù chỉ cử động nhẹ, ngực đã đau đớn như bị trùy nện.

Dư Tư Lãng và Hạ Vũ Tình có chút kinh ngạc, Hạ Bình sao đột nhiên lại lao tới, khẳng định là nghe mình nói chuyện, vụng trộm đi theo sau.

Dư Tư Lãng thấy Hạ Bình che trước mặt Triệu Tử Văn, cũng không thể xuất thủ, nàng nhìn Hạ Vũ Tình, Hạ Vũ Tình thấy hấn bị đánh đến phun máu tươi, trong lòng cũng quặn đau, nhưng vẫn giả bộ thản nhiên, lạnh lùng nói:

- Hạ Bình, người chạy tới đây làm gì, còn không mau tránh ra, chẳng lẽ người không thấy hấn ôm ấp một nữ tử chiều nay sao.

Hạ Bình vẫn ôm chặt Triệu Tử Văn:

- Không cần, ta và Hạ Văn đã ước định cả đời, ta là vợ chưa cưới, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta.

Trách không được khuôn mặt Hạ Bình có nước mắt, hóa ra là nàng khóc, thế nào mà buổi chiều mình lại bị Hạ Bình bắt quả tang, Triệu Tử Văn ảo não nghĩ thầm.

- Người.... các người...

Hạ Vũ Tình tức giận đến không biết nói gì, Dư Tư Lãng cũng cảm thấy giáo huấn hấn như vậy tạm được, liền lặng lẽ nói với Hạ Vũ Tình:

- Tên thư đồng này tính tình trắng hoa, sẽ không dễ dàng thay đổi, sau này chúng ta cứ từ từ khuyên bảo, cho nàng biết tên nô tài này không phải là thứ tốt.

Hạ Vũ Tình nhìn Triệu Tử Văn bị đánh đến phun máu tươi, ánh mắt nàng rất phức tạp, một cước kia như vừa đá vào chính nàng, nàng cắn môi gật gật đầu, nhìn Triệu Tử Văn giả bộ giận dữ nói:

- Người chẳng qua chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ, cho dù đánh người một trăm lần cũng là đáng, nếu muốn báo thù, bất kỳ khi nào ta cũng sẽ đợi.

Hạ Vũ Tình cố tình nhấn mạnh chữ thư đồng, muốn khích tướng hấn, muốn hấn từ bỏ ý nghĩ tình nguyện chỉ làm một tên thư đồng.

Dư Tư Lãng khinh miệt nhìn Triệu Tử Văn:

- Hừ, thật là một tên vô dụng, không ngờ phải nhờ tới nữ nhân bảo hộ.

Triệu Tử Văn chưa bao giờ bị làm nhục như vậy, một cảm giác khuất nhục mãnh liệt nổi lên trong lòng, hăn cắn răng, nổi giận mắng:

- Người, đồ khốn kiếp, nói gì, có bản lĩnh thì đánh tiếp đi.

- Hừ, bại tướng dưới tay còn dám nói cứng, nam nhân các người đều là lũ vô dụng.

Dư Tư Lăng nói xong liền kéo tay Hạ Vũ Tình, định đi.

Triệu Tử Văn bị Dư Tư Lăng coi rẻ, mắt ngập lửa giận:

- Người, con mẹ nó, đồ ái nam ái nữ, người tưởng người rất mạnh sao? Một ngày nào đó lão tử sẽ đánh bại người, nếu không đánh bại được người ta sẽ không lấy vợ!

Người nói gì? Trong mắt Dư Tư Lăng ánh lên vẻ tức giận, nhưng thấy Triệu Tử Văn không khống chế được cảm xúc, lại cười ha hả nói:

- Đồ nam nhân vô dụng, ta cũng không lấy chồng, xem người làm được gì, ha ha.

Triệu Tử Văn bị kích thích đến mất đi lý trí, chửi ầm lên:

- Đồ yêu vật đáng chết, nếu lão tử lấy được người, ngay lập tức sẽ bỏ người !!!

Hăn nói xong, trợn mắt nhìn Đại tiểu thư và Dư Tư Lăng

Bỏ người !!! Đại tiểu thư nghe xong, hai vai run lên, nhìn sắc mặt, ánh mắt của hăn, lòng của nàng đau như bị dao cắt, đôi mắt đẹp ngập lệ, cảm giác suy sụp, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, nàng kích động la lên:

- Hạ Văn, ta không phải.... ta là muốn....

Nhưng do quá khẩn trương, Đại tiểu thư không thể nói rõ ràng.

- Thật là buồn cười, người có bản lĩnh này sao? Ta, Dư Tư Lăng, chung thân không lập gia đình

Dư Tư Lăng nói xong liền kéo Hạ Vũ Tình đi khỏi.

Hạ Vũ Tình cũng không biết nên nói gì, nàng biết Hạ Văn hận mình thấu xương, nhưng chuyện này không phải như hăn nghĩ. Trong lòng nàng không ngừng hối hận, nhưng không biết làm sao để vẫn hồi, trong đầu nàng lúc này lại hiện lên cảnh tượng nàng sưởi ấm cho Hạ Văn, trong lòng nàng thể lương, nương theo lực kéo của Dư Tư Lăng loạng choạng rời đi.

- Hạ Văn, ngực của huynh còn đau không?

Hạ Bình trên mặt ngập lệ, nhẹ nhàng nói.

A, ta..... Triệu Tử Văn ở thời hiện đại cũng có thể coi là một cao thủ, không ngờ tới đây chịu không nổi một kích, còn phải nhờ nữ nhân bảo hộ, hẳn âm đạm lắc đầu:

- Không có gì, chúng ta về phủ..

Hạ Bình thấy ánh mắt Triệu Tử Văn tiêu điều, nàng hiểu Hạ Văn khẳng định đã bị Dư tử tử làm tổn thương lòng tự tôn, nàng dịu dàng, nhu thuận gật gật đầu.

Hạ Bình nâng Triệu Tử Văn, chậm rãi đi về phía Hạ phủ, lúc này hẳn mới cảm thấy tay và ngực đau đớn, nhưng ngoại thương sao có thể so sánh được với thương tổn trong tâm hồn, là một học sinh giỏi, sự kiêu ngạo của giáo sư, của cha mẹ, hẳn chưa từng chịu nhục nhã như vậy bao giờ.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Khủng Bố

Hai ngày nay, Hạ Bình tới chăm sóc Triệu Tử Văn, Phu nhân vì việc Đại tiểu thư xui khiến Dư Tư Lăng đã thương hấn nên cảm thấy áy náy trong lòng, mặc dù cố tình mắt nhắm mắt mở, nhưng phu nhân vẫn giáo huấn Đại tiểu thư vài câu-Cho dù Hạ Văn mắc sai lầm cũng không cho phép ai giáo huấn hấn.

Đại tiểu thư có nỗi khổ riêng không nói được, chẳng lẽ lại nói với mẫu thân mình vẫn còn tình cảm với hấn nên muốn khiêu khích, muốn hấn tiến bộ? Đại tiểu thư trong lòng rất đau khổ nhưng căn bản không có ai để tâm sự.

Triệu Tử Văn đứng sau hoa viên, luyện quyền pháp mà Điền Hồ dạy cho, hai lần nếm mùi đau khổ khiến hấn hiểu được, đây là một xã hội cá lớn nuốt cá bé, không có sức chống lại thì mãi mãi bị ức hiếp, hấn tạm quên đi cơn đau thể xác cố gắng luyện tập quyền pháp đầu đổ đầy mồ hôi.

- Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa hả?

Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn, thấy vết thương trên người hấn vẫn chưa khỏi đã chạy tới chỗ này luyện võ, kinh ngạc nói:

- Sao còn không mau đi nghỉ ngơi.

Triệu Tử Văn ngừng lại, ngượng ngùng cười nói:

- Không có gì, vết thương của ta đã đỡ rồi, rảnh rỗi không có việc gì nên đến đây luyện quyền.

Điền Hồ không biết trong lòng hấn nghĩ như thế nào, bất đắc dĩ thở dài:

- Chỉ e hiện tại võ công của ngươi còn thua xa bộ khoái, có lẽ.....

Điền Hồ không đành lòng đã kích hấn, muốn nói nhưng nói không nên lời.

Triệu Tử Văn hiểu hẳn định nói gì, nhưng không muốn dừng tay lúc này, nỗi đau và sự xấu hổ này hẳn sẽ ghi khắc trong lòng, hẳn phải trả lại gấp đôi cho họ, hừ:

- Mặc kệ con đường này có bao nhiêu gian khổ, ta phải cố gắng luyện võ, ta muốn giỏi hơn nàng.

Điền Hồ thấy hẳn quyết tâm như vậy, trong lòng rất vui mừng, Triệu Tử Văn không quan tâm những truyện còn lại, hẳn không còn muốn chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ, hẳn bắt đầu hăng hái, bắt đầu phấn đấu.

Chợt, Triệu Tử Văn bỗng nhiên quay đầu nói:

- Có phải người thật sự mong muốn ta làm Tế tướng hay không?

- Cũng không phải ta cho người làm, mà là bề trên muốn cho người thử một lần.

Điền Hồ theo bản năng gật đầu, lại ngạc nhiên:

- Sao đột nhiên người lại hỏi chuyện này?

- Không có gì.

Triệu Tử Văn lạnh nhạt nói:

- Ta đồng ý thử một lần.

- Hả?

Điền Hồ giật mình, Triệu Tử Văn trước kia không chịu làm Tế Tướng, nhưng bây giờ lại đột nhiên đồng ý, sao có thể không khiến hắn giật mình, hẳn không kìm nổi hỏi:

- Triệu huynh, vì sao người lại đột nhiên đồng ý?

Triệu Tử Văn biết ở thế giới này, không có quyền lực sẽ bị ức hiếp, hẳn không muốn tiếp tục như vậy, hẳn phải mạnh mẽ, dù việc này có thể sẽ khiến hắn mất tính mạng, hẳn thản nhiên nói:

- Ta muốn muốn người thông báo với Tần đại nhân một tiếng, đồng thời hỏi họ ta khi nào nhiệm vụ ở đây chấm dứt?

Điền Hồ gật đầu, nói:

- Ta sẽ bẩm báo, tuy nhiên nhiệm vụ này tạm thời giữ nguyên. Hiện tại, chỉ sợ rằng Kinh quốc sắp xảy ra đại sự.

Điền Hồ thở dài.

- Đại sự?

Triệu Tử Văn biết Kinh quốc đang bất ổn, hỏi:

- Có đại sự gì?

Điền Hồ âm đạm, nói:

- Tranh đoạt ngôi vị.

- Hạ Văn, Hạ Văn.

Chưa nghe Điền Hồ nói hết câu chợt nghe tiếng Hạ Bình vang lên. Triệu Tử Văn nghe a đầu này nói hai ngày nay đến phát sợ, hấn nhảy vào căn phòng nhỏ ngay tại sau hoa viên, tạm thời ẩn nấp để nàng không nhìn thấy.

Điền Hồ vừa rồi còn thấy hấn kiên cường, bây giờ lại sợ tiểu thư đồng này, Triệu huynh thật là khó hiểu, rốt cuộc trong lòng Triệu huynh muốn thế nào?

Nhưng lúc này hấn biết Triệu Tử Văn đã hạ quyết tâm muốn mình mạnh mẽ hơn, tuy nhiên trong lòng Điền Hồ còn có chút mơ hồ và lo lắng, gần vua như gần cọp, cũng không biết hấn có thể làm bạn vua hay không?

- Hạ Bình, người nhẹ tay thôi.

Triệu Tử Văn cắn răng hét lớn.

Hạ Bình nhìn trán hấn đầy mồ hôi tức giận:

- Hừ, có phải vừa rồi người trốn ta đi luyện võ? Trước đây người lại suốt ngày chỉ nhớ Bảo Nhi ném ta sang một bên, người phụ lòng ta.

Hạ Bình nhớ tới ngày hấn và Bảo Nhi thân thiết, gạt mình sang một bên, trong lòng thấy tủi thân khiến nàng càng thêm tức giận.

Triệu Tử Văn không nói được gì, không phải thời cổ đại có thể lấy ba bốn vợ hay sao? Tại sao nàng lại hay ghen như vậy, rõ ràng là đang bóp thuốc cho mình, lại cố tình mạnh tay, không phải muốn dùng cực hình bức cung hay sao!

Hạ Bình giống như đoán được ý nghĩ trong lòng Triệu Tử Văn, nàng mắng:

- Ta biết Bảo Nhi cũng là vợ chưa cưới, nhưng ta cũng vậy, vì sao người và nàng thân thiết, còn ta thì không.....

Hạ Bình bắt đầu lớn tiếng, nhưng càng nói tiếp giọng nói càng nhỏ dần, nàng mặc cỡ đồ mặt cúi đầu, hai má hồng hồng làm Triệu Tử Văn trong lòng phẫn khích, rướn người hôn một cái.

Hóa ra nàng đang ghen, Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta đâu có đem nàng gặt sang một bên đâu?

Hạ Bình cũng không biết vì sao, thấy tủi thân, khóc nói:

- Còn nói không có, người và nàng luôn ở bên nhau, chưa từng để ý tới ta, người thật xấu, người không thích ta đúng không?

Triệu Tử Văn thấy nước mắt trên mặt Hạ Bình, lập tức luống cuống, vội vàng nói:

- Nàng đừng khóc, ta sai rồi phải không? Lần tới nhất định ta sẽ quan tâm nàng hơn !!!

Hạ Bình đỏ bừng mặt, thẹn thùng nói:

- Không thích! Ta không đồng ý.

Nhớ lại cảnh tượng cùng hãn thân thiết, nàng đỏ bừng hai má không dám nhìn hãn.

Cổ đại nữ tử không phải đều hiền thực sao? Như thế chẳng khác gì cọp mẹ. Triệu Tử Văn lại nghĩ tới quyết định đi nhận chức, cũng không biết khi nào đi tới Hàm Đan làm Tế tướng, hãn biết sẽ mất nửa năm để đi tới Hàm Đan, hãn cũng biết khẳng định này rõ ràng là hợp lý chỉ có điều chính mình phải sáng suốt, nhưng có thể mang họa sát thân, cũng không biết đây là phúc hay họa.

- Hạ Văn, người đang suy nghĩ gì vậy?

Hạ Bình thấy hãn ngẩn người, nhẹ giọng hỏi:

- Không có gì, đang nghĩ chuyện khác...

Triệu Tử Văn vừa nói vừa đùa:

- Ai nói ta và người không thân thiết, đêm đó ở tây sương phòng, ta không phải đã hôn người đó sao?

- Hả?

Hạ Bình vừa thẹn vừa mừng, bổ nhào vào hãn, đánh vào ngực hãn mấy cái, gất giọng:

- Người là người xấu, thừa dịp ta không để ý trêu ta, người xấu, người xấu lắm.

Triệu Tử Văn thấy nàng thẹn thùng đáng yêu, khiến những lo nghĩ trong lòng hãn dường như phai nhạt rất nhiều, Tế tướng? Chức vị tuy quen nhưng

lại xa lạ, tuổi hẵn còn trẻ để nhận chức vị đó, hơn nữa chưa có kinh nghiệm, không biết có thể đảm nhiệm trọng trách này không, trong lòng hẵn có chút mơ hồ. Bây giờ quan trọng là hẵn cần luyện võ công, làm Tế tướng còn phải đợi gặp Tần đại nhân rồi mới tính tiếp.

Hạ Bình nhẹ nhàng xoa cánh tay sưng đỏ của Triệu Tử Văn, nhìn hẵn oán trách, nói:

- Đêm đó người còn ôm ta đưa về phòng Đại tiểu thư, làm hại ta giải thích với tiểu thư là tại ta sợ tối.

- Cái gì? Đó là phòng Đại tiểu thư, chuyện gì xảy ra, mình nhìn lầm rồi

.....

Triệu Tử Văn trong lòng ngạc nhiên, nói:

- Có thể ta vào nhầm phòng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Thăm

Hạ Văn, người còn chưa chết sao!

Triệu Tử Văn biết là ai đang tới, khẳng định là Hạ Văn Đăng đem chuyện mình bị thương nói cho bọn họ biết.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ đẩy cửa vào, nhào tới Triệu Tử Văn, hô lớn:

- Huynh đệ, người chưa chết thật tốt quá!

- Các người tưởng ta chết nên mới sáng sớm đã mò đến đây hả, thà giúp ta báo thù còn tốt hơn!

Triệu Tử Văn cười mắng.

Hạng Tử Hiên vừa rồi còn cợt nhả, đột nhiên nghiêm túc, trong mắt hiện lên vài tia giận dữ:

- Có phải là Dư bộ khoái, dám bắt nạt huynh đệ chúng ta, tuy rằng ta không quyền thế, nhưng thuộc hạ cũng có mấy người theo bảo vệ.

Sau đó lại dâm dăng cười, nói:

- Có muốn tối nay chúng ta trói nàng giao cho người, đến lúc đó tùy người giải quyết, ha hả.

Tiểu vương gia trở mặt nhanh quá, tư tưởng cũng dâm dăng.

Phương Thiên Vũ giận dữ, nói:

- Tuy rằng ta không thể mời cha ta hỗ trợ, nhưng ta cũng có mấy người theo bảo vệ, chúng ta cùng nhau dạy bảo nàng, Hạ Văn, người thấy thế nào?

Quân tử báo thù mười năm không muộn, càng không thể nhờ người khác. Triệu Tử Văn ngay cả Điền Hồ cũng cự tuyệt, đừng nói bọn họ, nói:

- Hại vị đại ca thật là tốt, tấm lòng ta xin nhận, vấn đề này chính ta sẽ giải quyết.

Hạng Tử Hiên vỗ vai Triệu Tử Văn:

- Nếu có gì khó khăn cứ tới gặp ta.

Phương Thiên Vũ nhìn Hạ Bình, cười ha hả, nói:

- Hạ Văn, tiểu tử người cũng mạnh mẽ quá đi, chưa tới hai ngày, lại thêm một người vợ xinh đẹp, tốc độ của người cũng nhanh quá.

Hạng Tử Hiên thở dài:

- Ai kêu Hạ Văn anh tuấn tiêu sái, văn chương tài giỏi, chúng ta ước ao còn không được, ai.....

- Không thấy ta bị trọng thương sao, còn nói trêu ta. Các người chắc không phải đến thăm ta, ta không tin các người có lòng tốt như vậy, tìm ta có chuyện gì?

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ mặc áo gấm, đầu đội mũ thư sinh, tay cầm quạt xếp, như muốn giả dạng Giang Nam tài tử.

Hạ Bình đỏ mặt, xấu hổ cúi chào Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ, nói:

- Ra mắt tiểu vương gia và Phương công tử.

Rồi quay sang nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước.

Hạ Bình bị bọn họ trêu đùa đỏ mặt, chạy nhanh ra ngoài.

- Không ngờ Hạ phủ lại có tiểu thư đồng xinh đẹp như vậy.

Hạng Tử Hiên ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc:

- Không hiểu tại sao Hạ huynh lại bỏ qua một tiểu thư đồng như vậy, để cho Hạ Văn đoạt được.

Phương Thiên Vũ phe phẩy quạt, cười nói:

- Có thể là Hạ Văn động thủ trước.

Triệu Tử Văn cũng không muốn nghe bọn họ đùa cợt, hỏi

- Các người hôm nay tìm ta làm gì? Hẳn là không phải chỉ tới thăm ta.

- Huynh đệ tìm người đương nhiên là chuyện tốt.

Hạng Tử Hiên từ đằng sau mang ra một bao đồ vật đưa cho Triệu Tử Văn.

- Đây là cái gì?

Triệu Tử Văn tò mò mở bao đồ vật ra, không nghĩ tới hai người bọn họ lại rất tốt, đưa cho mình một bộ quần áo, Triệu Tử Văn cẩn thận nhìn một chút, phát hiện bộ quần áo này và quần áo của Hạng Tử Hiên giống nhau, đều là áo gấm màu trắng, mũ thư sinh, đôi giày, còn thấy một chiếc quạt xếp nhỏ, làm cái gì vậy, đi xem hội hay sao?

Hạng Tử Hiên thấy Triệu Tử Văn nghi hoặc, vội giải thích:

- Hôm nay có hội chùa, huynh đệ chúng ta mua hai bộ quần áo, người và Hạ huynh mỗi người một bộ, rồi chúng ta cùng đi hội chùa. Cũng nhân tiện cùng người đi ra ngoài tán dóc giải sầu!

Triệu Tử Văn cảm kích gật đầu, bị yêu vật kia đánh bại, hai ngày nay hẳn rất buồn bực, đi ra ngoài tán dóc giải sầu cũng tốt, tuy nhiên trước giờ mình chưa từng thử qua quần áo đẹp như vậy bao giờ, hẳn cảm thấy rất vui vẻ, liền bò lên giường, nhanh chóng thay quần áo.

- Ồ, Hạ Văn, không ngờ người cũng có vài phần tiêu sái lỗi lạc, hơn nữa với tài văn chương của người, hôm nay đi hội chùa, nhất định sẽ đại sát tứ phương.

Phương Thiên Vũ trêu đùa.

Triệu Tử Văn mặc quần áo rất vừa vặn, hẳn mặc quần áo đẹp, trên đầu đội mũ thư sinh, tay cầm quạt xếp, hơn nữa nhìn hẳn khá đẹp trai, quả thật có chút hương vị tiêu sái giống Giang Nam tài tử.

- Các người chuẩn bị xong chưa? Xuất phát thôi.

Hạ Văn Đãng đẩy cửa vào, thấy hẳn và ba người giống nhau, chỉ có điều Hạ Văn Đãng hơi khác một chút, hình thức cũng bình thường, nhưng mặc quần áo tử tế vào cũng hiện ra vẻ một hai phần phong lưu phóng khoáng, chiếc quạt xếp trong tay không ngừng phe phẩy, nhìn như đùa giỡn!

Bốn người mặc giống nhau,, Hạng Tử Hiên gật đầu cười nói:

- Tốt lắm, chùng ta đi thôi.

- Hội chùa?

Triệu Tử Văn mơ mơ màng màng nhớ lại từ này, hẳn là chùa miếu tổ chức hoạt động gì đó. Dường như ở cổ đại mọi người thường tổ chức hội

này để cầu xin danh lợi, tình duyên, không bằng nhân cơ hội này đi xem một chút cũng tốt, Triệu Tử Văn có chút hưng phấn phe phẩy quạt xếp.

Hạ Văn Đăng thấy bộ dạng hưng phấn của Triệu Tử Văn, cười ha hả, nói:

- Hạ Văn, người chưa đi hội chùa sao?

Triệu Tử Văn nói:

- Ta quả thật chưa từng đi qua.

- Há?

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ không tin, kinh ngạc nói, thấy Triệu Tử Văn ánh mắt rất vô tội, hai người đành miễn cưỡng tin.

Hạng Tử Hiên ngạc nhiên, nói:

- Hạ Văn, ta cảm giác người không giống người Kinh quốc, ngày này hàng năm chùa miếu ở Hàng Châu đều cử hành hội chùa, ta nghĩ tất cả người đọc sách đều đã đi, nhưng sao người lại không đi?

Phương Thiên Vũ cầm cây quạt nhỏ chỉ vào mái tóc Triệu Tử Văn:

- Ta nghĩ Hạ Văn không giống người Kinh quốc, người nhìn hăn kìa, tóc ngắn ngắn.

Hăn đã sớm chú ý tới mái tóc ngắn ngắn của Triệu Tử Văn, chỉ có điều không tiện mở miệng hỏi hăn, hôm nay rốt cục hăn đã có cơ hội, Hạng Tử Hiên và Hạ Văn Đăng cũng đã thấy nhưng đều ngại không dám hỏi, dù sao tóc ngắn như vậy nói ra cũng mất mặt.

Hạng Tử Hiên hỏi:

- Hạ Văn, người nói đi, tóc người làm sao mà ngắn như thế? Người thật sự không phải người Kinh quốc?

(Ba tên dâm oa, vừa rồi ở chợ giả bộ chình trực thanh cao, nhìn không chớp mắt, quạt xếp phe phẩy, ngâm thơ làm dáng, lộ vẻ phong lưu tiêu sái khiến nhiều tiểu thư đi hội chùa lén lút thì thầm, có tiểu thư đỏ mặt chạy qua bọn họ, ý muốn bọn họ nhìn mình, ba tên dâm oa quay ngoắc lại nhìn chăm chăm, lộ vẻ thèm thuồng, chờ các tiểu thư quay đầu đi lại giả bộ tài tử phong lưu, giờ hiện nguyên hình là sắc lang, các mỹ nữ cũng đã nhìn ra chân tướng, liền quay người bỏ đi.

PS: cái câu này chả thấy liên quan gì theo mạch truyện, vẫn cứ dịch cho mọi người đọc nhưng theo dịch giả là bỏ bém nó đi thì hơn)

Triệu Tử Văn bậy bạ nói:

- Ta là người Kinh quốc, chỉ có điều mấy tháng trước không cẩn thận bị cánh cửa kẹt, tóc bị mất một đoạn.

Hắn nói xong rồi thở dài.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Giang Nam Tứ Đại Sài Lang

Ba người thấy hăn ăn nói bậy bạ liền học giọng điệu của hăn trên:

- Lừa đảo, người là đồ lừa đảo

Ba người cùng một lúc nói, khiến Triệu Tử Văn dở khóc dở cười:

- Xấu hổ, xấu hổ, chúng ta không nên nói tiếp việc này nữa, có phải hội chùa tổ chức hôm nay không

Phương Thiên Vũ thấy có mỹ nhân đi qua, nhẹ nhàng mở cây quạt nhỏ, phe phẩy vài cái rồi mỉm cười nói:

- Hôm nay đúng là ngày tổ chức hội chùa.

Thấy Phương Thiên Vũ tỏ ra phong độ, phe phẩy quạt, Triệu Tử Văn trong lòng thầm buồn cười, bây giờ là đầu mùa đông, gió khá lạnh, mùa đông chưa đủ lạnh chết hay sao mà còn phe phẩy !!!

Lúc này, chợ vô cùng náo nhiệt, dòng người, xe cộ qua lại tấp nập, quá có vài phần hương vị của đô thị lớn, vài tiểu thư tài tử đi qua ai cũng ăn mặc chải chuốt, quần áo chỉnh tề, trên khuôn mặt luôn thường trực nụ cười, xem chừng hội chùa ở cách chợ Tiên Đường không xa.

Triệu Tử Văn mấy hôm ở trong phủ cũng cảm thấy khá buồn chán, hôm nay rốt cục có thể trông thấy mặt trời, trong lòng cảm thấy khá hưng phấn, cũng học ba người phe phẩy cái quạt nhỏ, ba người kia thấy hăn như vậy mỉm cười, vừa rồi Hạ Văn còn trầm lặng như vậy, không ngờ đột nhiên thông suốt.

Cả bốn người đều có bộ dạng tài tử phong lưu, Hạng Tử Hiên cười nói:

- Người xem chúng ta có giống Giang Nam Tứ Đại Tài Tử hay không?

- Ta nghĩ chúng ta giống Giang Nam Tứ Đại Sài Lang hơn

Triệu Tử Văn không ham muốn làm tài tử, hăn xem thường đáp

- Ha ha, Hạ Văn nói đúng, chúng ta cũng không phải nguy quân tử, chúng ta chính là sài lang

Hạ Văn Đãng gõ cây quạt nhỏ vào tay cười nói.

Phương Thiên Vũ gật gật đầu:

- Hạ huynh nói rất đúng, chúng ta mặc dù không phải quân tử nhưng so với nguy quân tử thì tốt hơn nhiều.

Hạng Tử Hiên lúc này có vẻ lo lắng, dù sao Hạng Tử Hiên cũng là người trong hoàng gia, sao có thể thừa nhận mình chính là “sài lang” ? Không phải là làm mất mặt hoàng gia hay sao, trải qua một thời gian quen biết, Triệu Tử Văn đại khái cũng hiểu một chút về Hạng Tử Hiên, hẳn là một vương gia, thành thực, thâm trầm. Trước mặt người khác hẳn luôn tỏ ra nghiêm túc, uy nghiêm, nhưng với bằng hữu thì luôn phóng dăng, không bao giờ kiềm chế.

Trong mắt Hạng Tử Hiên hiện lên một tia khổ sở, hẳn cảm thấy có chút không đúng, cười ha hả nói:

- Đúng, chúng ta chính là Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, sau này cứ lấy đó làm danh hào của chúng ta.

Tuy nhiên hẳn có chút ngượng ngùng nói với ba người:

- Khi gặp ta, từ nay đừng gọi ta là Vương gia, gọi Hạng huynh là được.

Không ngờ Hạng Tử Hiên không thể buông bỏ cả thân phận của mình, ba người liếc nhìn hẳn đầy khinh bỉ khiến Hạng Tử Hiên ngượng ngùng đập đập cây quạt nhỏ:

- Chúng ta đi nhanh lên, chút nữa đông người sẽ không dễ vào.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Nhiều người mới dễ kiếm chác! Chúng ta cứ đi chậm một chút.

- Kiếm chác? Ý gì?

Ba người nghi hoặc hỏi

Triệu Tử Văn biết họ không hiểu, nhưng đó là từ chuyên dụng ở thời hiện tại, hẳn bất đắc dĩ nói:

- Chính là chiếm tiện nghi đó

- Oh !!!

Ba người nở nụ cười âm thầm cùng ồ một tiếng, Hạ Văn Đăng cười âm nói:

- Chúng ta nên đi càng chậm càng tốt.

Phương Thiên Vũ khoát tay:

- Ta nghĩ không cần, chúng ta tới sớm một chút cũng tốt, có lẽ các tiểu thư xinh đẹp sắp tới, chúng ta nên đi trước kiểm chỗ.

Triệu Tử Văn quả thực rất bội phục Phương Thiên Vũ, hãn phong lưu, phóng khoáng, tuần tú lịch sự, trước mặt mọi người luôn tỏ ra chính nhân quân tử, nhưng trước mặt mình thì lại là một tên âm thầm, hạ lưu, chẳng lẽ hãn giống Hạng Tử Hiên, đều là yêu vật hai mặt? Hãn cẩn thận tưởng tượng, nhưng không nghĩ ra, ở thế giới kia, huynh đệ cùng phòng của hãn cũng vậy, luôn tỏ vẻ chính trực trước mặt nữ sinh nhưng khi thảo luận phim 3x với huynh đệ thì luôn so “thương pháp”. Có lẽ đó mới chính là chân chính “quân tử”

Loại cảm giác này rất thân thiết, tựa như hãn đang ở cùng ba huynh đệ cùng phòng, cùng nhau tới sân thể dục ngắm mỹ nữ, cùng nhau xem phim 3x, cùng nhau.... nghịch “thương”, nhưng ở đây điều này có thể cùng nhau sao? Ai nói nam nhân không phóng đảng với nhau được? Ta nói nam nhân phải âm thầm mới thực là nam nhân

- Oh, mau nhìn, mau nhìn, kia có phải là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử hay không?

- Oa.... thật không ...

- Oa...thật là tiêu sái !!!

Các mỹ nữ đang ở trong miếu điên cuồng lao tới nhìn bốn người đang đi tới, xem ra nữ tử ai cũng muốn nhìn thấy phong thái của Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, tiếng oanh, tiếng yến liên tục vang lên thật dễ nghe.

Bốn người cũng không ngờ các tiểu thư lại nhiệt tình như vậy, tuy bốn người không phải Giang Nam Tứ Đại Tài Tử nhưng cũng có chút đặc ý, nhẹ nhàng lay động cây quạt nhỏ, giả bộ tài tử phong lưu.

Một tên tài tử ở bên cạnh không phục nói:

- Cái gì Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, không thấy không có Mã công tử sao? Rõ ràng chỉ là mạo danh, chả lẽ cứ bốn người đi cùng nhau là Giang

Nam Tú Đại Tài Tử sao?

Phương Thiên Vũ thấy các tiểu thư nhiệt tình như vậy không khỏi muốn khoe tài văn chương, hẳn lật cây quạt nhỏ, chỉ vào hàng dương liễu ngâm khê:

- Bích Ngọc trang thành nhất thụ cao, vạn điều thùy hạ lục ti điều

(Dịch thơ:

Đại thụ cao lớn đẹp như ngọc, vạn cành rủ xuống như lụa là)

- Thơ hay, thơ hay

Các tiểu thư thấy hẳn tuấn lãng, giơ tay nhắc chân vô cùng tiêu sái, tự nhiên, các nàng cùng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Như vậy cũng khen ngợi? Nếu câu này đọc vào mùa xuân thì sẽ rất hay, nhưng giờ là cuối thu, lá cây dương liễu có rụng gần hết, vậy mà còn nói là lụa là, câu này chỉ có thể tính là khá, không lẽ lũ tiểu thư này toàn là óc bả đậu? Dùng ngón chân để suy nghĩ? Triệu Tử Văn lẩm bẩm.

Hạng Tử Hiên thấy Phương Thiên Vũ khoe khoang, cũng không cam yếu thế, lại phe phẩy quạt nhìn lá ngô đồng rụng đầy mặt đất chặm rãi ngâm:

- Kim tình ngô đồng thu diệp hoàng, châu liêm bất quyển dạ lai sương

(Dịch thơ:

Lá ngô đồng rụng vàng mặt đất, như rèm che không hết sương đêm)

Một câu thơ này miêu tả khung cảnh cuối thu, có thể nói tuyệt vời, không ngờ vương gia thật có vài phần tài học, các tiểu thư, tài tử phía sau không khỏi trầm trồ khen ngợi:

- Thơ hay, thơ hay, tiếp tục đi

Mẹ kiếp. người nghĩ làm thơ là ăn cơm sao, nói làm là lam? Hạng Tử Hiên quả nhiên đúng như Triệu Tử Văn sở liệu, trầm tư nửa ngày cũng không nghĩ ra thêm một câu thơ.

Nếu không làm nổi không phải sẽ làm mất uy phong Giang Nam Tú Đại Sài Lang chúng ta sao, xem ra ta phải giúp huynh đệ mới được, Triệu Tử Văn nhìn lá khô đầy đất, phe phẩy quạt xếp ngâm:

- Nhật minh phong trúc xao thu vận, vạn diệp thiên thanh giai thị hậu

(Dịch thơ:

Trời mang gió tới lay cành trúc, vạn lá trúc rơi phủ đầy sân)

Câu này miêu tả hình tượng mùa thu càng thêm u buồn, thương cảm, nhưng chính là vẽ rồng thêm mắt, khiến chúng tài tử tiểu thư đều vỗ tay trầm trồ:

- Công tử tài cao !!!

Ba người tài trí hơn người khiến cho những người đứng xem trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết, bọn họ không ngừng tụ tập lại đây, các tiểu thư thì hưng phấn, không ngờ mấy người này tài học xuất chúng như vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, đầy kích động, có tiểu thư lớn gan còn khẽ liếc mắt đưa tình, có tiểu thư lại lén lút vụng trộm đánh giá thầm, không biết đó là công tử nhà ai.

Các tiểu thư phía sau thì nghi hoặc, ba người này văn chương tài giỏi, không giống như giả vờ, chẳng lẽ thật là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử sao? Nhưng Mã công tử không có trong đó ??

Các tài tử thấy một người còn chưa làm thơ, khẳng định hẳn cũng có vài phần tài học, mới vừa nghe ba câu thơ của ba vị tài tử, cảm giác còn chưa thỏa mãn liền hướng Hạ Văn Đăng nói:

- Ba công tử đã làm thơ, không biết công tử có thể làm thêm không?

Hạ Văn Đăng ngậy ra một lúc, bảo hẳn làm thơ? Không phải là kêu lợn leo cây sao? Nhưng Hạ Văn Đăng thấy mọi người ánh mắt chờ đợi, trong lòng có chút lo lắng, bất kể ra sao cũng phải thả cái rắm, Hạ Văn Đăng không ngừng nghĩ lại các bài thi từ, nhưng hẳn không nhớ câu nào cả, đột nhiên hẳn nghĩ ra một câu thơ trước đây hẳn thường nghe Hạ Văn ngâm, vội vàng lớn tiếng ngâm:

- Lạc hồng bất thị vô tình vật, hóa tác hồng hoa canh hộ sàng.

(Dịch thơ:

Hồng rơi chẳng phải vô tình

Nguyện mang thân tới đưa hoa nhập sàng (MiXaoZon)

Hồng rơi chẳng phải vô tình

Hóa thành giường chiếu, ôm hoa vào lòng (Tepga))

- Phì, hạ lưu

- Phì, vô sỉ

- Phì....

Dù là người ngu ngốc cũng hiểu ý tứ câu thơ này, không ngờ hẳn lại đọc ra dâm thơ như vậy, thật là vô lại, các tài tử tiểu thư nhíu mà, dám đọc dâm thơ trong miếu, Hạ Văn Đăng coi như là đệ nhất.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Nhân Duyên Thụ

Triệu Tử Văn không nói gì lắc lắc đầu, tên Hạ Văn Đăng này cái tốt không học cái xấu thì học rất nhanh, thơ từ thì đọc không nghe, nhưng mấy câu dân thơ mình ngẫu nhiên đọc thì hăng lại nhớ kỹ toàn bộ..... ai....

Thanh danh Tứ Đại Sài Lang toàn bộ bị huy trên tay hăng...

Kỳ thật các tiểu thư đều biết họ không phải Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, Giang Nam Tứ Đại Tài Tử mỗi người ở một nơi, không thể nào hội tụ cùng một chỗ. Ở đây chỉ có Mã công tử là một trong Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, tuy nhiên bốn người này quần áo hoa lệ đầu đội mũ thư sinh, tay cầm quạt xếp, thật sự rất có phong vận của Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, nhưng không ngờ trong bọn lại có một tài tử dân tục như vậy.

Tiêu thư, tài tử đối với Giang Nam Tứ Đại Tài Tử giả cảm thấy rất thất vọng, dần dần họ tản đi hết, người đi xem cũng đã bỏ đi, khung cảnh trống vắng thật thương cảm.

Phương Thiên Vũ trừng mắt nhìn Hạ Văn Đăng:

- Ba người chúng ta vất vả tạo uy danh, tất cả đều bị người làm hỏng cả.

Hạ Tử Hiên cười ha hả nói:

- Quên đi, chúng ta không phải Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, chúng ta là Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, bị hủy thì bị hủy, không phải câu thơ của Hạ huynh rất kinh thế hãi tục sao, ha ha

Hạ Văn Đăng cẩn thận suy nghĩ một chút, chợt hiểu ý tứ trong đó, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng, ngượng ngùng vò vò đầu:

- Câu thơ này là ta nghe thấy Hạ Văn từng đọc qua, không ngờ là không dùng được, đâu biết đó là dân thơ đâu

Rồi hăng cười ha hả nói:

- Hạng huynh nói rất đúng, chúng ta không phải là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, cần gì khoe tài văn chương, chúng ta là Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, đọc dân thơ mới đúng.

Câu thơ này tuy là dân thơ nhưng cũng có vài phần ý thơ, hóa ra là thơ của Hạ Văn làm, chứ với tài văn chương của Hạ Văn Đăng thì đâu thể nào làm được thơ như vậy, Hạng Tử Hiên thầm nghĩ, rồi cười:

- Không ngờ Hạ Văn người cái gì cũng biết, quả thực ta phải lãnh giáo người thật tốt.....

Trước đây khi đi học, ba trăm bài Đường thi ta cũng thuộc hết, để lừa lũ người cổ đại các người thì không khó, Triệu Tử Văn cười gian xảo:

- Cái gì biết ta sẽ giúp, mời các huynh lãnh giáo....

Hạ Văn Đăng thấy mọi người ban nãy còn vây quanh xem tầng tầng lớp lớp nhưng giờ lại không còn ai, nhìn như vườn không nhà trống, chỉ còn bốn người bọn họ đứng nhìn mây trắng, thật mất ý nghĩa, hăn liền nói:

- Chúng ta vào trong thôi, đứng đây làm gì nữa?

Ba người nghe thấy đồng ý gật đầu.

Triệu Tử Văn đi vào trong chùa, cổng chùa màu hồng, to lớn, hai bên có hai chiếc lư hương lớn, phía trong nội thật giống như tạo hình của học viện Bắc Kinh, có ba tòa nhà cao khoảng 67 thước, mái cong, bên trong có những bức tượng phật to lớn, đồ sộ, rất nhiều người đang ở trong bái lạy, hương khói nghi ngút.

Ba người kia dường như đã tới đây rất nhiều lần, cũng là ngựa quen đường cũ, nhưng Triệu Tử Văn thì lại mờ mịt, tò mò, vừa nhìn đã biết hăn chưa từng tới nơi này, ba người thầm nghĩ, tên Hạ Văn này không phải là người từ trong núi ra chứ, nhưng một thân tài học của hăn quả không hiểu làm sao có, thắc mắc nhưng họ vẫn kéo Triệu Tử Văn đi vào trong.

- A, bọn họ đang làm gì vậy?

Triệu Tử Văn thấy một đám tiểu thư vây quanh một cây đại thụ trong viện, không ngừng cúng bái, hăn có chút tò mò hỏi.

Phương Thiên Vũ đảo cặp mắt trắng dã:

- Đây là Nhân Duyên Thụ, có tới mấy trăm năm tuổi, nghe nói chỉ cần đứng dưới tàng cây thành tâm khấn nguyện thì nguyện vọng sẽ được thực

hiện, rất nhiều nam nữ thường đến đây lễ bái, hy vọng cầu được nhân duyên tốt.

Nữ tử cổ đại đa số đều như vậy, bởi vì hôn nhân đại sự của họ phụ thuộc vào cha mẹ, họ không có quyền tự chủ, chỉ có thể cầu khẩn cho bản thân có được nhân duyên tốt, có thể gả cho một phu quân tốt. Triệu Tử Văn thờ dài, chợt phát hiện ra một tiểu thu đang leo lên một cái thang, sau đó buộc cái gì đó lên cây, hần liền hỏi:

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Hạng Tử Hiên dùng cây quạt nhỏ chỉ vào mấy cái dây nhỏ trên cây nói:

- Bọn họ buộc túi hương, bên trong có mảnh giấy nhỏ, bọn họ viết nguyện vọng lên miếng giấy, rồi dăng túi hương lên buộc vào cây, hi vọng nguyện vọng sẽ được thực hiện.

Cái trò này không phải cũng giống thả đèn lục bình trôi sông sao, không hiểu ai nghĩ ra mấy cái trò này, Triệu Tử Văn trầm nghĩ.

Hạ Văn Đăng thấy Triệu Tử Văn ngăn người nhìn cây nhân duyên, hần cười nói:

- Hạ Văn, chẳng lẽ người cũng có hứng sao?

Phương Thiên Vũ phe phẩy quạt xếp cười ha hả nói:

- Hần có thể có hứng thú gì chứ, hần có hai thê tử chưa cưới, lại còn muốn thêm người vợ nữa chẳng?

- Cũng còn tùy, biết đâu ta lại muốn

- Còn tùy? Ý gì?

Lời nói của ten Hạ Văn này luôn khiến người ta khó hiểu, ta chưa từng nghe thấy từ này, ba người ngạc nhiên nói.

Nếu mỗi từ ta đều phải giải thích thì không phải sẽ mệt chết sao? Triệu Tử Văn không thèm để ý bọn họ mà nói:

- Đi, chúng ta đến đó xem, xem thật sự linh như vậy hay không.

- Từ từ, ta nói cho hai người biết, không nên theo tên Hạ Văn này

Gần hai ngày Hạ Bình chăm sóc chiếu cố cho hần, Hạ Văn Đăng đương nhiên biết quan hệ của hai người, phu nhân cũng ngầm đồng ý, chỉ chờ Hạ tướng quân gặt đầu, hần nghe Phương Thiên Vũ nói vậy, không kìm nổi, cảm giận nói.

- Có chuyện gì?

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ kinh ngạc hỏi

Hình như ta không có lỗi gì với thiếu gia? Triệu Tử Văn trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Hạ Văn Đăng mặt mày biến sắc, giận dữ:

- Ta thích ai có cần phải nói cho người biết hay không hả

Nhưng ánh mắt gian xảo của hắn đã bán đứng hắn, ai cũng biết là hắn đang đùa.

Phương Thiên Vũ lúc này bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Người muốn nói về tiểu thư đồng bên cạnh tỷ tỷ người? Quả thật rất xinh đẹp, có điều ai bảo người chậm chân.

Hóa ra là chuyện này, ta còn tưởng có sự tình gì, không phải là ta cố tình câu dẫn Hạ Bình, là nàng.... câu dẫn ta đấy chứ, Triệu Tử Văn thầm kêu oan, rồi nói với hai người:

- Đừng nghe hắn, chúng ta đến Nhân Duyên Thụ xem một chút đi, đứng đây làm gì.

Các tiểu thư đang đứng ở cây nhân duyên thấy bốn vị tài tử phong lưu phóng khoáng chậm rãi đi về phía họ, khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng, có tiểu thư còn thầm nói, chẳng lẽ Nhân Duyên Thụ hiển linh, không ngờ lại.... cho ta tới bốn vị tài tử.

Triệu Tử Văn tinh tế quan sát cây cổ thụ, thấy cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một cây cổ thụ lâu đời, rõ ràng là chẳng có gì đáng chú ý, căn bản chỉ là mê tín mà thôi.

Hạng Tử Hiên thấy trong mắt Triệu Tử Văn tràn đầy vẻ nghi ngờ, đây chính là sự bất kính đối với thần linh, hắn thì thầm:

- Người đừng có làm loạn, cẩn thận thần linh trừng phạt.

Xem ra tư tưởng phong kiến cổ đại thâm căn cố đế, ngay cả loại người như tên Hạng Tử Hiên này cũng nói vậy, chẳng trách cái cây này có nhiều tiểu thư vây quanh như vậy, có điều Triệu Tử Văn là người hiện đại, sao có thể tin được, trong lòng có chút khó chịu nói:

- Người đã tin tưởng thì ta cũng tin tưởng, để ta thử một chút.

Muốn lạy cứ lạy đi, ai cấm người đâu, ba người gật gật đầu

Triệu Tử Văn quì gối, hô lớn:

- Xin thần ban cho ta một cô bé !!!

Bùm !!!! Bùm !!!

Mọi người đều há mồm nhìn, không ai ngờ lại có người thẳng thắn như hần, trực tiếp xin một cô bé, có người bị hần dọa ngã xuống đất, có người thì trợn mắt há mồm nhìn, mấy nữ tử bên cạnh Triệu Tử Văn đã sớm mất hút, vài người đổ mặt lui ra ngoài, ngay cả mấy tiểu hòa thượng cũng bị hần dọa tới kinh hãi, hai tay chắp lại liên tục.... A di đà phật.....

Thấy cả đám người đều bị hần dọa, Triệu Tử Văn cười nhạt nói:

- Chỉ là muốn dọa bọn người một chút, lũ ngu ngốc vô tri các người, nếu thực ta được ban thưởng một cô bé thì ta sẽ tin

Triệu Tử Văn đứng dậy, phui phui bụi đất ở đầu gối, bất chợt hần thấy dưới chân mình có một túi hương, lập tức kinh ngạc thầm nghĩ, không phải thực là ban thưởng cho ta một cô bé chứ, ngay cả túi hương mà nàng cầu nguyện cũng cho ta?

Triệu Tử Văn sợ có người nhìn thấy, vội vụng trộm liếc nhìn xung quanh, thấy ba tên kia không biết từ bao giờ đứng tít ra xa, ra vẻ không biết gì, lại đang cười nói bang quơ:

- Thời tiết hôm nay thật là đẹp !!!

- Đúng, đúng vậy

Hạng Tử Hiên và Hạ Văn Đăng cũng thản nhiên hưởng ứng.

Ba tên khốn này, giả bộ như không biết mình, tuy nhiên bọn chúng không ở bên cạnh cũng tốt, để ta mở thử túi hương nhìn xem, có phải thật sự ông trời ban cho ta một mỹ nữ hay không, Triệu Tử Văn vụng trộm mở miếng giấy trong túi hương đọc:

- Ta hi vọng hần có thể hiểu được lòng ta, hi vọng hần thi đỗ Trạng Nguyên, cưới ta làm vợ - Hạ Vũ Tình....

A Hạ Vũ Tình Đại tiểu thư? Triệu Tử Văn không tin vào mắt mình, đưa tay dụi dụi mấy cái, cẩn thận nhìn kỹ lại, mẹ nó, không phải trùng hợp vậy chứ, lão thiên người cũng trêu đùa ta sao, ta không cần cô bé này, người cứ coi như ta vừa.... đánh rắm đi....

Triệu Tử Văn sợ hãi lấm bầm.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Xảo Ngộ

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại, ta là người hiện đại, sao có thể tin quỷ thần được, thật đáng chết, không ngờ lại quên lời thầy cô khoa học tự nhiên dạy. Chắc chắn Hạ Vũ Tinh đã đến trước ta cầu nguyện, túi hương buộc không kỹ bị rơi xuống chỉ là không ngờ mình lại nhặt được, quả thật trùng hợp.

Triệu Tử Văn không tin Đại tiểu thư này có ý trung nhân, dù sao cũng không liên quan tới hắn, hắn lén lút nhét túi hương vào trong ngực, không thể để cho nàng cầu nguyện thành công được, hắn cười thầm đắc ý, xoay người đi đến chỗ ba người kia, thấy có nhiều người nhìn hắn bằng ánh mắt khinh miệt, coi thường, căm ghét.

Rất nhiều người nhìn hắn, Triệu Tử Văn mặc dù mặt dày nhưng đi cũng đỏ lên, cười hả hả, nói:

- Ta không biết cầu nguyện, ngại quá.

Mọi người thấy hắn đã biết lỗi, cũng không truy cứu nữa, nhưng không quên chửi hắn vài câu, trừng mắt nhìn hắn vài cái mới rời đi.

Triệu Tử Văn đỡ mồ hôi, hắn cũng không muốn gây chuyện, chỉ có điều thấy mọi người mê tín nên muốn đùa một chút, không nghĩ lại làm cho mọi người tức giận, chỉ có thể tự trách mình vì sao trở về cổ đại.

- Ba người này chạy xa như vậy làm gì?

Triệu Tử Văn dùng dùng nổi giận, nói.

Phương Thiên Vũ làm ngơ phe phẩy cây quạt, nói:

- Huynh đài nói gì?

Hạ Văn Đăng cũng nói:

- Chúng ta không biết người, nhưng nhìn cũng quen quen, không biết đã gặp ở đâu, hay lại đây nói chuyện.

Giả bộ, tiếp tục giả bộ. Ba tên tiểu tử này, thấy ta gặp chuyện khó xử lại giả bộ như không biết ta. Triệu Tử Văn thật muốn xông lên đá bọn họ mấy cái.

Hạ Văn Đăng ghé tai Triệu Tử Văn nói:

- Đại ca bình tĩnh, người làm thế mất mặt lắm, người khác nhìn vào lại bảo chúng ta không có ý thức, không phải sẽ khiến chúng ta cũng mất mặt theo người sao?

Triệu Tử Văn đành phải gật đầu:

- Đúng vậy, ba vị cũng có chút quen mặt, hay chúng ta đàm đạo một chút..

Người xem cũng cảm giác ngờ ngợ, nghi ngờ bốn người này giống như đã biết, nhưng dù sao cũng không liên quan đến mình.

Hạng Tử Hiên thấy đám người vây quanh đã tản đi, cất tiếng cười to, nói:

- Hạ Văn, người thật là lớn mật, không ngờ trước mặt thần linh dám xin một cô bé, người thật đúng là thiên hạ đệ nhất nhân, haha.

Hạ Văn Đăng cười mắng:

- Tiểu tử người ít khoác lác đi, thiếu chút nữa khiến Hạ phủ lại xấu mặt, mỗi lần nói những câu khác thường nhớ phải nghĩ kỹ, nói ít đi một chút.

Triệu Tử Văn đã quen cuộc sống ở đại học, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm, không ai để ý, nhưng lũ người cổ đại dở hơi này lại coi câu nói đùa của hắn trở thành một câu nói đáng chê cười, hăm he dọa đánh hắn, Triệu Tử Văn thực sự cảm thấy người cổ đại có quá nhiều điều bị trói buộc.

Hạng Tử Hiên thấy Triệu Tử Văn ánh mắt thần thờ ưu sầu, trấn an vỗ vai Triệu Tử Văn:

-Hạ Văn, tính cách người không phải chúng ta không biết, cách nói chuyện của người thật khác với suy nghĩ người bình thường, phóng dăng không kìm chế được, đây mới là chỗ độc đáo, nhưng ta lại thích điểm này ở hắn.

Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ gật đầu đồng ý, Phương Thiên Vũ cười nói:

- Hạ Văn thường làm việc không để ý lẽ thường, lời nói tất cả đều là chân lý.

Triệu Tử Văn thấy bọn họ chụp mũ lên đầu mình, hần cười nói:

- Các người võ mông ngựa đủ chưa, chúng ta vào trong miếu xem tượng phật một lát.

Bốn người phe phẩy cây quạt nhỏ, lại giả bộ làm tài tử, đi vào trong các miếu thờ bên phải, trong miếu mọi người đang dâng hương lục đục đi vào đi ra, trong miếu có những bức tượng phật cao tầm 5 thước, cùng với 18 vị La Hán, tượng phật không chỉ điêu khắc tinh xảo, rất giống thật, còn được mạ vàng, ánh vàng rực rỡ, biểu hiện sự giàu sang phú quý, làm Triệu Tử Văn thâm nghĩ, cái lũ thầy chùa này con mẹ nó cũng thật lắm tiền.

Quỳ trước tượng phật là một tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần khiến bốn người bọn họ chú ý, Triệu Tử Văn để ý tới một thiếu nữ dáng người thướt tha, đầy đặn, xinh xắn, mái tóc dài được cột đằng sau làm lộ bờ vai thon dài cùng cái cổ trắng nõn như ngọc, vành tai như ẩn như hiện, Triệu Tử Văn ngần người nói:

- Có phải Quận Phương Các Các chủ Lâm Mộng Phi không?

Lâm Mộng Phi dường như biết Triệu Tử Văn ở đằng sau, từ từ quay lại cười nói:

- Hạ Văn, người giỏi thật dám làm náo động nơi này, khanh khách.....

Lâm Mộng Phi có đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng như đang run run khiến Triệu Tử Văn thấy trong lòng rạo rực, nuốt nước miếng một cái nói:

- Ta đâu có làm náo động, chắc Các chủ nghe nhầm rồi.

- Ta không nghe nhầm, vừa rồi không phải người cầu xin một cô bé nào đó sao?

Lâm Mộng Phi liếc mắt đưa tình với Triệu Tử Văn một cái.

Triệu Tử Văn cảm giác hạ thân nóng lên, hồ ly tinh này quả thực rất hấp dẫn, hơn nữa ở chỗ đông người nhận mình là cô bé, không sợ chết hay sao?

Hần ngượng ngùng cười nói:

- Các chủ, người nghe nhầm rồi.

Vị tiểu thư đang quỳ lạy cạnh Lâm Mộng Phi nghĩ Triệu Tử Văn là một tên hạ lưu, vội đứng dậy rời đi. Lâm Mộng Phi thấy phía sau Triệu Tử Văn

còn có ba người, hai má ửng hồng, liếc mắt đưa tình với Triệu Tử Văn rồi Lâm Mộng Phi nhìn ba người nói:

- Tiểu nữ tham kiến tiểu vương gia, hạ công tử, Phương công tử.

Hạ Tử Hiên mặt không chút thay đổi gật gật đầu, Phương Thiên Vũ cười nói:

- Không nghĩ Các chủ cũng đến đây báỉ phạt.

Hạ Văn Đăng thì giống như Triệu Tử Văn, gất gao nhìn chăm chăm khuôn mặt kiều diễm của Lâm Mộng Phi, chỉ còn thiếu chảy ra nước miếng.

Lâm Mộng Phi quyến rũ cười nói:

- Ta cũng chỉ là đến đây thắp hương, không giống như một số người đến đây tìm cô bé, ha ha.....

Lâm Mộng Phi đứng dậy cười rộ lên, da thịt hồng hào, trắng muốt của nàng lộ ra, bờ vai mảnh mai, tinh tế, ngực cao mông nở, đôi chân thon dài, cân xứng, bộ ngực sữa đầy đặn theo tiếng cười khẽ rung rinh, xuân sắc lan tràn khiến Triệu Tử Văn không khỏi nuốt mấy ngụm nước miếng, mị thuật của nàng không biết làm sao học được, quả thật rất câu dẫn, quả thật rất dụ hoặc.

- Ta nghĩ Các chủ đến cầu nhân duyên thì thật là lạ, nhưng tại sao lại muốn đến thắp hương cầu khẩn?

Triệu Tử Văn nhìn bụi trên tay Lâm Mộng Phi, trêu đùa.

Lâm Mộng Phi nhìn ánh mắt của hắn, vội vàng đưa tay giấu sau người, khuôn mặt đỏ ửng, lảng tránh:

- Hạ Văn, người sai rồi, ta là thay tiểu nha hoàn tới cầu nhân duyên, hy vọng nàng có thể kiếm được một người như ý.

- Oh

Triệu Tử Văn ồ một tiếng đầy thâm ý, trong mắt lộ ra vẻ đùa cợt, trên tay Lâm Mộng Phi hiển nhiên là có dính bụi hương, người ta có nói, tâm thành thì linh nghiệm, cầu nhân duyên đương nhiên là muốn hôn nhân thành công, khi thắp hương khó tránh khỏi bàn tay bị dính bụi hương.

- Người....

Lâm Mộng Phi thấy hăn đùa cợt chính mình, cũng không ngờ hăn lại quan sát tỉ mỉ như vậy, trong lòng có chút bực bội. Tên Hạ Văn này thật là vô lý, chẳng lẽ nhất định phải vạch trần tâm sự của mình mới an tâm sao? Nhưng nàng vẫn giả bộ tươi cười nói:

- Không biết tứ vị công tử tới đây làm gì?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Tổng Đốc

Vừa rồi Lâm Mộng Phi và Hạ Văn liếc mắt đưa tình, đấu khẩu với nhau, hoàn toàn không để ý tới ba người, rốt cục bây giờ cũng chú ý tới mình, Hạ Văn Đẳng phe phẩy cây quạt nhỏ, cười nói:

- Bốn người chúng ta chỉ là tới đây đi dạo một chút, không ngờ gặp Các chủ, thật sự là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.

Lâm Mộng Phi liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, sau đó nói với Hạ Văn Đẳng:

- Câu thơ này không thể tùy tiện đọc cho nữ tử, cả câu lạc hồng không phải vô tình, lại càng không thể, không biết tiên sinh làm dạy huynh như thế nào mà không biết đánh giá như vậy.

Cô nàng này chỉ cây dâu mắng cây hòe, khiến Triệu Tử Văn rất bực mình, chỉ biết đổ thừa thiếu gia không biết hay dở, thầy giáo dạy hẳn mấy câu thơ cho tới bây giờ không nhớ được, mấy câu dâm thơ không ai dạy nghe qua thì lại đi nhớ kỹ.

Hạ Văn Đẳng ngượng ngùng lấy cây quạt nhỏ đập đập đầu, đỏ mặt nói:

- Nhất thời nói sai, mong Các chủ thứ lỗi.

Lâm Mộng Phi không nói gì nữa, cười cười liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, nói:

- Tứ vị công tử thông thả đi dạo đi, Tiểu nữ đi trước, xin cáo lui.

Triệu Tử Văn thấy Lâm Mộng Phi lắc lắc đôi lông mày tròn, chậm rãi rời đi, Triệu Tử Văn nghĩ thầm, cô nàng này mới 19 tuổi, trời sinh kiêu my, lại rất có tâm kế, thật sự khó chơi.

Hạ Văn Đẳng thấy Triệu Tử Văn si ngốc nhìn bóng dáng xinh đẹp của Lâm Mộng Phi, nghĩ rằng hẳn bị Lâm Mộng Phi mê hoặc, nghiêm túc ghé

tai Triệu Tử Văn nói:

- Về sau tránh xa Lâm Mộng Phi một chút, Quần Phương Các không phải nơi đơn giản như chúng ta tưởng tượng, bên trong có rất nhiều nguy hiểm.

Triệu Tử Văn nghe xong trong lòng rất kinh ngạc, nguy hiểm? Chẳng lẽ Lâm Mộng Phi không đơn giản, là nữ nhân có đáng sợ?

Không phải quán rượu cao cấp sao? Còn có thể nguy hiểm đến đâu nữa, kỹ viện cao cấp hay là rừng thịt người..... Triệu Tử Văn cố gắng suy nghĩ.

Hạng Tử Hiên thấy Triệu Tử Văn đứng ngẩn người, thỉnh thoảng lại cười dâm dăng, Hạng Tử Hiên dùng cây quạt nhỏ gõ nhẹ Triệu Tử Văn hỏi:

- Hạ Văn, người đang suy nghĩ cái gì vậy?

- Rừng thịt người....

Triệu Tử Văn buột miệng nói.

Rừng thịt người?

Người này thật quá dâm dăng, không ngờ coi Quần Phương Các là cái chỗ kia, nếu để bọn họ biết thì.... Hạng Tử Hiên vội vàng che miệng Hạ Văn, lặng lẽ nói:

- Bọn họ khắp nơi đều có cơ sở ngầm, nếu bị nghe được người nhất định phải chết.

Nơi nơi đều có? Không thể nào, thật sự có khinh khủng như vậy không? Triệu Tử Văn giật mình, theo sau hỏi:

- Quần Phương Các rốt cuộc là tổ chức gì, không lẽ là xã hội đen.

Xã hội đen? Hạ Văn nói gì mà ta không hiểu, lúc này Hạng Tử Hiên nghiêm mặt, trong mắt có vài tia ánh sáng lạnh, lẫn vài phần uy nghiêm của Vương gia, Hạng Tử Hiên nghiêm mặt nói:

- Xã hội đen ta không biết là cái gì, còn Quần Phương Các là tổ chức gì ta cũng không biết chính xác, nhưng khắp nơi có do thám không phải là giả, chỉ cần về sau người tránh xa Quần Phương Các là được.

Nếu có nguy hiểm, ta đây con đi cái rắm gì, chẳng qua Quần Phương Các đều là nhu nhược nữ tử, dù sao cũng không giống xã hội đen, nhưng Hạng Tử Hiên lại rất nghiêm túc, không giống như nói đùa, Triệu Tử Văn gật gật đầu.

Phương Thiên Vũ và Hạ Văn Đăng thấy hai người nói nhỏ không biết họ nói cái gì, tò mò quay đầu sang:

- Các người thăm thì gì đó?

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Không có gì, chúng tôi đang thảo luận về bộ ngực của Các chủ, thật là...đồi núi trập trùng.

Hạ Văn Đăng si ngốc nhìn bóng dáng Lâm Mộng Phi dần biến mất, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, lớn thật.....

Phương Thiên Vũ nhìn bộ dạng mê gái của Hạ Văn Đăng, lắc đầu:

- Ta đến giờ mà người vẫn không hiểu à, xem ra đã bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo mất rồi.

Triệu Tử Văn cũng có chút thất vọng với thiếu gia, cha mẹ hẳn luôn dạy không nên đắc tội với ai, hơn nữa không được trầm mê vào tửu sắc, nếu đến lúc thiếu gia vào kinh thi mà thi rớt, sợ rằng lúc đó mình sẽ phải chết, chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra, đến lúc đó đành phải trở mặt với Hạ tướng quân.

Hạ Văn Đăng phe phẩy quạt xếp ngâm nói:

- Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Thấy Hạ Văn Đăng ngâm một câu thơ, Hạng Tử Hiên cười ha hả nói:

- Hạ huynh, nếu là quân tử trong thơ là người, chúng ta sẽ không bị mất mặt.

Hạ Văn Đăng ngượng ngừng mò mò đầu:

- Chỉ có thể trách ta bình thường không cố gắng, vô dụng, Hạ Văn tập thơ căn bản cũng chưa nhớ kỹ, chỉ nhớ vài câu, về sau chúng ta phải bắt hẳn học thật tốt, nếu không sẽ làm mất thanh danh Tứ Đại Sài Lang

Triệu Tử Văn thấy ý chí Hạ Văn Đăng kiên định, hẳn gật gật đầu, nếu quả thực hẳn làm được như vậy có lẽ nửa năm sau mình có thể rời khỏi Hạ phủ an toàn.

Phương Thiên Vũ cười nói:

- Hạ huynh phải cố gắng nhiều hơn....

Đi một hồi không còn gì để xem, hẳn lại nói:

- Chúng ta về thôi, nơi này không còn gì chơi nữa, về được rồi.

Ba người gặt đầu, quả thực không còn gì nữa, hơn nữa các tiểu thư ở đây có vẻ e ngại Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn, tất cả đều tránh xa, ai bảo bọn hắn lại đọc dân thơ, mồm thì hô cần một cô bé, xem ra tất cả đều coi bọn họ là một lũ sắc lang vô sỉ, hận không thể tránh càng xa càng tốt.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ bất đắc dĩ nhìn Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn lắc đầu, quả thực lúc này bốn người đã trở thành Giang Nam Tứ Đại Sài Lang

Mà hội chùa này cũng không hiểu là đang làm gì, chỉ dâng hương cầu nhân duyên thôi sao?

Cũng chẳng có gì thú vị, lần sau nhất định ta không bao giờ.... đến đây nữa. Triệu Tử Văn lắc đầu nghĩ thầm rồi đi ra ngoài.

Bốn người đi ra công chợt thấy một cái kiệu hạ xuống, từ trong kiệu, hai người bước ra, Triệu Tử Văn nhìn một chút liền nhận ra, đây chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Phương Thiên Vũ, Phương Viêm Bân. Đi cùng còn có một người mặt chữ điền, dáng người béo tốt, rất có phúc tướng. Triệu Tử Văn đoán sơ qua đã biết đây là ai, khẳng định chính là cha của Phương Thiên Vũ, Tổng Đốc đại nhân.

Phương Thiên Vũ vội vàng đi tới chào:

- Cha, sao người lại tới đây

- Uhm

Tổng đốc đại nhân gặt đầu, rồi ôm quyền chào Hạng Tử Hiên:

- Hạ quan xin tham kiến Chính Nam Vương

Cho dù Hạng Tử Hiên không có quyền lực gì, nhưng hắn vẫn là Vương gia, dù ở đâu cũng cao hơn so với Tổng đốc vài cấp, vì vậy gặp hắn tổng đốc lập tức thi lễ, Hạng Tử Hiên nghiêm mặt nói:

- Ồ, không ngờ Tổng đốc đại nhân cũng tới đây bái phật...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Hội Đèn Lồng

Lão cười nói:

- Đúng vậy, cũng chỉ vì người nhà mà đến cầu an thôi.

Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng không có quan chức gì, cũng ôm quyền nói:

- Tham kiến Tổng đốc đại nhân

Tổng đốc gật gật đầu, lão đương nhiên là biết Hạ Văn Đăng, tuy nhiên người bên cạnh thì lão chưa bao giờ gặp qua, lão thấy người này uy mãnh, cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, ngăm đen, rất có tướng làm tướng quân, không biết là ai, lão lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Xin hỏi vị công tử này là?

Triệu Tử Văn không ngờ Tổng đốc đại nhân lại hỏi mình, trong lòng có chút kinh ngạc, điềm tĩnh trả lời:

- Tiểu nhân chỉ là một thư đồng của Hạ phủ.

Không ngờ mình cũng có lúc nhìn nhầm người, người này chỉ là một tên tôi tớ, Tổng đốc thở dài, trong mắt hiện lên vài tia khinh miệt. Người này thân thể rắn chắc, tướng mạo oai hùng, sao không đầu quân đến đáp triều đình, hỗ trợ Kinh quốc giết Hung nô, lại cố tình đi làm thư đồng. Lão không thèm để ý tới Triệu Tử Văn nữa, quay sang nói với Hạng Tử Hiên:

- Vương gia, ta xin đi trước.

Khuôn mặt Hạng Tử Hiên không chút biểu tình, gật gật đầu:

- Được, Phương đại nhân đi thông thả

Triệu Tử Văn cũng không để ý tới ánh mắt khinh thường của Tổng đốc đại nhân, ta hiện tại chỉ là một thư đồng nhỏ nhưng không có nghĩa sau này cũng chỉ là một thư đồng.

- Ca ca, huynh tới đây sao không cho đệ biết

Phương Viêm Bân bỗng nhiên hỏi

Tiểu tử này cũng diễn trò thật khéo, không thèm chào hỏi Phương đại ca, lúc này lại cố tình gây sự, không coi một ca ca như mình trong mắt, con mẹ nó, thật đúng là bằng mặt không bằng lòng, Triệu Tử Văn mắng thầm.

Trong mắt Phương Viêm Bân hiện lên vẻ coi thường, nhưng Phương Thiên Vũ sắc mặt không thay đổi chỉ ậm ừ rồi quay lại nói:

- Cha, con và vài bằng hữu đi chơi một chút

Thấy hai huynh đệ ngăm đầu đá, lão bất đắc dĩ thở dài:

- Được, người đi đi

Sau hi Phương Viêm Bân đi xa, Hạ Văn Đăng cả giận nói:

- Vừa rồi ánh mắt Phương Viêm Bân thật khốn kiếp, nếu không phải Hạ Văn kéo ta, nhất định ta sẽ giáo huấn tiểu tử kia một chút.

Ta có kéo người sao? Tên thiếu gia này quả thực vô sỉ. Triệu Tử Văn thấy Phương Thiên Vũ có chút buồn, chứng tỏ bản thân hắn cũng không xác định được tình cảm của hắn với Phương Viêm Bân, còn Phương Viêm Bân thì vốn xem hắn như kẻ thù, có thể là do Phương Viêm Bân chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, ngây thơ vô tri mà thôi. Nhưng thực sự, trong lòng Phương Thiên Vũ lại coi trọng hắn.

Triệu Tử Văn vỗ vai hắn an ủi:

- Nếu huynh đệ của người biết nghĩ thì hắn sẽ để ý tới tình huynh đệ, một ngày nào đó, hắn sẽ chấp nhận người.

Phương Thiên Vũ nghe xong, cảm thấy lòng nhẹ nhàng rất nhiều, gật đầu cười nói:

- Hạ Văn, người nói chuyện quả thực mỗi câu đều là chân lý, vi huynh thật sự là không thể không bội phục.

Người cố đại quả thực rất dễ lừa, tùy tiện nói vài câu cũng hiểu thành chân lý, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Tiền?

- Tiền gì?

Phương Thiên Vũ không hiểu gì hỏi.

Triệu Tử Văn gian狡 cười nói:

- Đương nhiên là phí giải ưu tư.

Ha ha....

Ba người lần đầu tiên nghe thấy tiền phí giải ưu tư, cùng bật cười, tên Hạ Văn này quả thực không hiểu suy nghĩ gì, luôn có những câu nói và trò quỳ rất đặc biệt.

Hạ Văn Đẳng nhìn bầu trời, thấy cũng bắt đầu tối, hắc nhân tiện nói:

- Chúng ta về phủ hay đi đâu nữa?

Phương Thiên Vũ chỉnh lại áo quần, xếp cây quạt lại nói:

- Về phủ rất mất hứng, nghe nói hôm nay có hội đèn lồng, chi bằng chúng ta đi ăn cơm sau đó tiếp tục đi xem hội đèn lồng được không?

Bốn người cùng gật đầu đồng ý rồi đi vào tửu lầu ăn uống.

Tửu lầu này khá rộng, có hai tầng, mỗi tầng có hơn mười bàn. Tiểu nhị thấy bốn vị tài tử phong độ tiến vào, vội vàng chạy tới, nịnh hót:

- Hóa ra là tứ vị công tử tới, xin mời ngồi !!!

Hạng Tử Hiên ngồi xuống rồi vung quạt:

- Đem điểm tâm và đồ ăn ngon nhất của các người tới đây

Tiểu nhị thấy vị công tử này hào khí như vậy, cười nịnh nọt:

- Lập tức tới ngay !!!

Tiểu nhị thấy bốn vị công tử phong lưu, tiêu sái, dáng vẻ đường đường chính chính, khẳng định họ là nhân vật không đơn giản, có thể chính là Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, hắc vội vàng chạy xuống bếp phân phó làm đồ ăn, chỉ trong chốc lát, thức ăn, mỹ tửu đã được đưa lên đầy đủ.

Triệu Tử Văn ở Hạ phủ luôn ăn cơm chung với hạ nhân, chưa từng nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy, trên bàn lúc này có hơn mười món ăn, đủ các màu sắc, hắc thấy mãi không ai động đũa liền mặc kệ, cầm lấy đũa của mình rồi ào ào ăn.

Ba người kia còn chưa kịp ăn, thấy hắc đã mồm miệng đầy dầu, vừa ăn vừa nói khiến ba người toát mồ hôi hột, tên Hạ Văn này ăn cũng thật là khùng khiếp

Người cổ đại ăn cơm rất chú ý sự nhã nhặn, khi ăn luôn ăn từng miếng nhỏ một, còn Triệu Tử Văn thì mở cả quai hàm, điên cuồng nhai nuốt, ăn

như chết đói khiến chúng tiểu thư, tài tử ở xung quanh đều trợn mắt há mồm, quên cả ăn.

Ba người cùng cầm chiếc đũa gắp một miếng cải trắng che mặt, rồi thầm nguyện rủa Hạ Văn, hẳn rõ ràng là muốn người ta nghĩ Giang Nam Tứ Đại Sài Lang đổi tên thành Giang Nam Tứ Đại Lợn Béo mà....

Không tới một tuần trà, Triệu Tử Văn đã ăn xong, hẳn cảm thấy rất no liền tựa vào ghế, thấy ba người mỗi người lấy một miếng cải che mặt, trong lòng ngạc nhiên thầm hỏi, không biết họ đang làm gì, không phải là họ thích ngắm..... cải trắng chứ? Hay muốn học theo Đông Phương Bất Bại?

Ba người thấy rốt cuộc Triệu Tử Văn cũng..... càn quét xong, lại thấy mọi người xung quanh không còn để ý, rốt cục thở phào một hơi rồi bắt đầu ăn.

Thấy thái độ ba người lạ lùng, Triệu Tử Văn thầm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi bọn họ không ăn? Thật là không có thiên lý, sao ta lại quên mất, lúc ở nhà ta ăn cơm như vậy đã từng bị bạn gái cảnh cáo, nếu tiếp tục sẽ không đi cùng mình nữa..... sao lại mau quên như vậy

Lúc này, các tiểu thư và công tử ngồi trong lầu thỉnh thoảng vẫn nhìn trộm về phía này, ba người thấy mọi người nhìn mình chằm chằm cảm giác rất mất tự nhiên liền buông đũa, Hạng Tử Hiên vể mặt đầy đau khổ nói:

- Hạ Văn, người ăn cơm có thể chú ý một chút không, người ăn như vậy rất không..... thanh nhã

Hạ Văn Đẳng và Phương Thiên Vũ đồng loạt gật đầu tán thành.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Kẻ Keo Kiệt

Triệu Tử Văn thấy ba người đồng tình, bất đắc dĩ nói:

- Lần sau ta sẽ chú ý.

Hắn thấy bên ngoài ánh đèn lung linh, nhất định hội đèn lồng đã bắt đầu, liền hưng phấn nói với ba người:

- Hội đèn lồng hẳn là bắt đầu rồi, chúng ta mau đi xem.

Thấy bộ dạng hưng phấn của Hạ Văn, Phương Thiên Vũ nhìn ra ngoài, cười nói:

- Hẳn là bắt đầu rồi, nếu Hạ Văn nóng lòng như thế, chúng ta cũng đi xem hội đèn lồng thôi.

- Có phải Hạ huynh, Hạng huynh và Phương huynh không?

Bốn người vừa mới chuẩn bị đứng dậy, nghe có người đang hô Hạng Tử Hiên, bọn họ quay lại thấy Vương Vạn Quán tập tễnh đi lại phía bọn họ, Hạng Tử Hiên ngạc nhiên nói:

- Vương huynh, sao người ở chỗ này, người cũng đến ăn cơm?

- Đúng

Wương Vạn Quán đi đến trước bàn, gật gật đầu, nhìn trên bàn còn thừa đồ ăn, cười nói:

- Nếu tất cả mọi người tại đây, không bằng cùng nhau ăn miếng cơm rau đạm bạc.

- Chúng ta ăn xong rồi, người còn ăn cái rắm.

Hạ Văn Đãng cười nói:

- Hay là chúng ta đi lầu Bách Hoa tìm hoa uống rượu đi.

Wương Vạn Quán khoát tay:

- Không có việc gì, ta không ngại, nhưng giờ ta phải đi lên chùa, không đi lâuu Bách Hoa được,

Phương Thiên Vũ không nhìn Vương Vạn Quán nói chuyện, mà để ý theo dõi xung quanh, thấy hăn cùng em gái đột nhiên lại gần.

Wương Vạn Quán thấy Phương Thiên Vũ bộ dạng khẩn trương, vỗ vỗ bờ vai của hăn, cười ha hả nói:

- Không có việc gì, em gái ta không đi,

Phương Thiên Vũ lúc này nói thờ phào, Vương Vạn Quán cũng không phân phải trái, cầm lấy bát tiểu nhị vừa mang lên khoái trá ăn.

Wương thiếu gia gia tài bạc triệu, nãy đột nhiên thấy hăn mời ăn cơm, Triệu Tử Văn ghé bên tai Phương Thiên Vũ nói nhỏ:

- Này, đột nhiên Vương Vạn Quán mời mình ngồi ăn cùng hăn, nhà hăn giàu như vậy hả.

Phương Thiên Vũ nhìn Vương Vạn Quán ăn cơm với ánh mắt khinh bỉ, lạng lẽ nói:

- Gia đình Vương Vạn Quán giàu số một Hàng Châu, nhưng hăn có tiếng keo kiệt, hăn mời chúng ta ăn cơm còn không bằng giết hăn đi.

Kẻ keo kiệt vắt cổ chày ra nước! Chẳng trách hăn ăn cơm nhanh thế, hóa ra là kẻ keo kiệt, lão tử khinh bỉ người, Triệu Tử Văn vừa rồi còn muốn kết bạn với Vương Vạn Quán, muốn qua hiệu cầm đồ của hăn chơi một chút, bây giờ còn kết bạn với hăn cái rắm, Hạ Văn đưa mắt ra hiệu, muốn cùng với Phương Thiên Vũ cho hăn một trận.

Phương Thiên Vũ t gật gật đầu, nhìn Vương Vạn Quán cười nói:

- Vương huynh, người chậm rãi dùng, chúng ta đi trước xem hội đèn lồng.

Đang ăn cơm Vương Vạn Quán không để ý bọn họ, trong miệng còn đầy đồ ăn mơ hồ nói:

- Được, các người đi trước đi.

Bốn người cầm quạt xếp đứng dậy đi ra ngoài, Hạ Tử Hiên ở lại lấy tiền trong ngực trả phó trương (chủ cửa hàng cơm). Triệu Tử Văn kéo tay Hạ Tử Hiên:

- Hạng đại ca, lần nào đi ăn người cũng mời, nhiều lần làm ta ngược, hôm nay để ta mời ba người.

Hạng Tử Hiên do dự một lát mới gật gật đầu, Triệu Tử Văn đi ra quây nhìn Vương Vạn Quán vài lần, chường quây nhìn thật phúc hậu, nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi vị công tử kia nói mời cơm chúng ta, tỳ nữa người cứ tìm hăn tính tiền.

Chường quây gật gật đầu.

Triệu Tử Văn và Phương Thiên Vũ rời đi, âm thầm cười trộm, Hạng Tử Hiên ngạc nhiên hỏi:

- Các người cười cái gì?

Nhớ tới lúc này Vương Vạn Quán bị Hạ Văn đùa giỡn, Phương Thiên Vũ lại cười thầm vài tiếng, hăn rãnh nhin nói:

- Không có gì, không có gì.....

Lúc này trên phố đèn đường sáng trưng, hai bên đường, các tửu quán treo đèn màu ngũ sắc, vài tiểu hài nhi mặc áo dài sặc sỡ chạy qua chạy lại, trốn tìm nhau trên đường, các tài tử tiểu thư thì thưởng thức ánh đèn lồng rực rỡ, thỉnh thoảng lại lấy một chiếc đèn giải đố, không khí thật vui vẻ.

- Hay là chúng ta đi đoán đèn, thế nào?

Phương Thiên Vũ bị cảnh huyền ảo cuốn hút, không kìm nổi nói.

- Rất đúng ý ta !!

Hạ Văn Đẳng cao hứng đập cây quạt nhỏ, cười nói:

- Đi, chúng ta đi đoán đèn

Triệu Tử Văn và Hạng Tử Hiên cũng cảm thấy hứng thú với đoán đèn, tươi cười đi theo, bốn người đi tới một quán đèn khá lớn, quán này treo đầy đèn lồng đủ loại, có khoảng mười loại đèn màu, màu sắc rực rỡ cực kỳ bắt mắt.

- Công tử muốn mua đèn hay muốn đoán đèn

Quán chủ thấy bốn vị công tử tướng mạo bất phàm đi tới, vội nịnh hót.

- Chúng ta tới đoán đèn

Hạ Văn Đẳng cười

- Văn Đẳng, sao người cũng tới đây?

Hạ Văn Đăng nghe thấy tiếng một nữ tử, dường như ở gần đó đang gọi.

Đại tiểu thư? Triệu Tử Văn nhìn lại, lạnh lùng nheo mắt, phía sau nàng còn có Dư Tư Lãng, hai người nhẹ nhàng đi tới, dáng vẻ thanh lịch, mặt đẹp như vẽ, làn da trắng muốt nổi bật dưới ánh đèn màu, thật rung động lòng người.

- Hóa ra là Hạ tiểu thư

Hạng Tử Hiên tiến tới cười nói, bộ dạng rất hưng phấn.

Đại tiểu thư mỉm cười thi lễ:

- Chào Hạng công tử

Nhưng ánh mắt nàng lại liếc nhìn phía sau, nhìn cái thân ảnh xa lạ mà quen thuộc kia. Đại tiểu thư không kìm nổi tâm tình, cả người khẽ run lên vài cái, nhớ lại chuyện cái túi hương hôm nay, nàng lại mỉm cười đầy hạnh phúc, dường như cả trời cũng muốn giấc mộng của nàng thành hiện thực.

- Tỷ tỷ, người cũng đến đoàn đèn?

Hạ Văn Đăng bước tới, cười cười nói với Đại tiểu thư.

Ánh mắt Đại tiểu thư lúc này vẫn đang vụng trộm liếc nhìn Triệu Tử Văn, nhưng hẳn không hề xoay người lại, Đại tiểu thư cũng biết, chính mình đã tạo ra hố ngăn giữa hai người, không khỏi buồn bã thở dài:

- Ta cùng Dư muội đến xem hoa đăng, không phải đoán đèn.

Ba người Hạng Tử Hiên đã để ý tới Dư Tư Lãng, Phương Thiên Vũ hỏi thăm Đại tiểu thư một hồi sau đó niềm nở mời chào, hy vọng có thể cùng Đại tiểu thư đi ngắm đèn, nhưng Đại tiểu thư lúc này chỉ để ý tới Triệu Tử Văn, nàng khéo léo từ chối khiến Hạng Tử Hiên không khỏi thất vọng thở dài, rồi quay người tiếp tục xem hoa đăng.

Dư Tư Lãng cũng để ý thấy Triệu Tử Văn đứng phía sau họ, chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ mà ngay cả Đại tiểu thư cũng không thèm chào hỏi, nàng tức giận, lạnh nhạt nói:

- Tên cậu nô tài, thấy tiểu thư mà cũng không thèm chào hỏi?

Triệu Tử Văn căn bản không thèm để ý, làm bộ như không thấy, chỉ lo nhìn đèn màu coi như không nghe thấy, đối nàng nhục nhã cảnh giới cao nhất không phải là thất lễ, mà là hẳn không để ý nàng! Triệu Tử Văn đứng

là biết điểm ấy, con mắt cũng không thềm liếc trộm bon họ, thấy hẳn có vẻ coi thường hai cô bé.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Thiếu Gia Phát Uy

Người

Dư Tư Lãng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, tức giận nhắc chân tung một cước về phía hắn.

- Không cần!

Hạ Vũ Tình kêu lớn, nhớ tới đêm đó Dư muội muội đã thương hắn, càng quan trọng là làm cho sự tự tôn của hắn bị tổn thương, nàng biết Hạ Văn rất hận nàng, thấy Dư muội muội chuẩn bị động thủ, nàng kinh hãi kêu lớn.

- Bịch.

Đại tiểu thư thét chói tai rồi ngừng lại, chợt nghe thấy một tiếng bịch.

Đại tiểu thư sợ không dám mở mắt, nghĩ đến Hạ Văn lại bị Dư Tư Lãng đá, nước mắt lại tuôn rơi.

Lúc này chỉ thấy một thân ảnh trầm ổn che trước mặt Triệu Tử Văn

Triệu Tử Văn không thể tin nổi trước mặt mình chính là Hạ Văn Đăng, không biết hắn chạy tới trước mặt mình khi nào, một tay linh hoạt đỡ ngọn cước của Dư Tư Lãng, càng kinh người là hắn biết rất rõ lực chân của yêu vật này, nhưng Hạ Văn Đăng không chút sứt mẻ, mặt vẫn thản nhiên không đổi sắc.

Hạ Văn Đăng vẫn duy trì chân tư thế một tay chặn chân, Dư Tư Lãng cũng không bỏ chân xuống, Hạ Văn Đăng lạnh nhạt nói:

- Dư bộ khoái, người lần trước đánh Hạ Văn còn chưa đủ sao? Đừng tưởng hắn chỉ là thư đồng, hắn là huynh đệ ta!

Huynh đệ! Từ này không ngừng quanh quẩn bên tai Triệu Tử Văn, hắn thực sự cảm động, vốn hắn định lùi về phía sau một bước, sau đó xông lên liều chết một trận, hắn không nghĩ rằng Hạ Văn Đăng là một cao thủ, hơn

nữa lại nói hấn là huynh đệ khiến hấn cảm động không ngừng, Hạ Văn cảm kích nói:

- Thiếu gia.....

Thiếu gia không nói gì, quay sang Triệu Tử Văn cười, lần trước Triệu Tử Văn bị Dư Tư Lãng đả thương, Đại tiểu thư cũng có trách nhiệm, tỷ tỷ sai lầm Thiếu gia cũng có chút áy náy, nay rõ như ban ngày dư bộ khoái lại ức hiếp Hạ Văn, hấn không thể đứng nhìn.

- Dư muội muội.....

Đại tiểu thư mở mắt ra, thấy Hạ Văn Đãng che cho Hạ Văn, mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kéo tay áo dư muội muội nói:

- Coi như hết, không đánh nữa.

Dư Tư Lãng thấy thân thủ của Hạ Văn Đãng cũng có chút kiêng kị, một tay tiếp được của nàng một cước mà mặt không đổi sắc, hơn nữa hấn lại là em trai của Đại tiểu thư, nàng trừng mắt liếc nhìn Triệu Tử Văn một cái, rồi rút chân lại.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ đều mở to mắt, Hạ phủ thiếu gia không học hành nghề nghiệp gì mà lại là cao thủ, thật kinh ngạc, nhưng nghĩ lại Hạ tướng quân trên chiến trường không người nào có thể kháng cự, Hạ Văn Đãng biết võ cũng là lẽ tự nhiên, đúng là cha nào con nấy, Hạ huynh muốn che dấu việc biết võ nhưng thấy chuyện bất bình không nhịn được, hai người tiến lên vỗ vai Văn Đãng, cười mắng:

- Tiểu tử tài ẩn dấu của người cũng thật cao thâm.

Hạ Văn Đãng nghe vậy cười ha hả nói:

- Cha ta luôn muốn ta theo văn, không biết việc ta luyện võ, võ nghệ là ta học trộm, ta đâu dám tùy ý dùng. Lần trước Cửu Hoàng Tử phái tam vị cao thủ mới miễn cưỡng cầm chân được ta.

Triệu Tử Văn nghe ngẩn ra, lần trước Cửu Hoàng Tử nói mời thiếu gia uống trà, đến bây giờ hấn không hỏi chuyện này với thiếu gia, hấn nghĩ thiếu gia bị người vây phải chịu uất ức nên không nhắc đến vụ bê bối này, không ngờ thiếu gia độc chiến tam đại cao thủ của Cửu Hoàng Tử, điều này làm cho hấn càng mù mờ về thực lực của thiếu gia

Hạ tướng quân biết sa trường chỉ có chém giết, vì vậy muốn thiếu gia bỏ võ theo văn, Triệu Tử Văn tự nhiên nhìn thấu điểm ấy, hẳn cũng rất bái phục thiếu gia, luyện trộm mà lại có thể luyện thành một thân bản lĩnh cao cường như vậy.

- Đừng nói lung tung nữa, chúng ta đi đoán đèn

Hạng Tử Hiên thân là Vương gia đương nhiên không thích nơi tụ tập đông người. Vì tên thư đồng này và nữ tử kia cãi cọ, Hạ Văn Đăng mới xuất thân hỗ trợ, lúc này thấy đã em xuôi hẳn mới mở miệng nói.

- Đúng vậy, chúng ta đi đoán đèn đi

Phương Thiên Vũ cũng không muốn để không khí căng thẳng, luôn trong tình trạng giương cung bạt kiếm như vậy, cũng nên kết thúc tại đây được rồi.

Triệu Tử Văn thấy thiếu gia thân thủ cao cường, hẳn cũng không sợ yêu vật kia nữa, nếu đưa cả Điền Hồ tới, không đánh con mụ này gãy hết nanh vuốt mới là lạ, hẳn lạnh lùng nhìn Dư Tư Lãng một cái rồi bỏ đi.

Ông chủ cửa hàng sớm đã bị dọa cho đổ mồ hôi đầy đầu, chỉ sợ mấy người này đánh nhau làm hỏng đèn màu.

- Ông chủ, mở đèn đi

Phương Thiên Vũ hứng trí vọt về phía người bán hoa đăng

Người bán hàng trán toát mồ hôi lạnh, kéo những mảnh giấy cuộn dưới đèn xuống, thấy mặt trên có viết:

- Phiên sơn thiệp thủy đảo cừu giang - đả nhất cá tam bút tự

(Dịch: Vượt Núi Băng Ngàn Đến Cừu Giang – Đoán một từ ba nét)

Câu đố vừa mở ra, ba người Hạng Tử Hiên lập tức trầm tư, cổ nhân vốn đặc biệt yêu thích với loại đố đèn này, ai cũng hứng phấn, ngay cả Dư Tư Lãng cũng bị hấp dẫn mò lại đây, Đại tiểu thư thấy chỉ có một mình Triệu Tử Văn chẳng tỏ ra có vấn đề gì, thỉnh thoảng lại nhìn ngắm đèn màu xung quanh.

Đại tiểu thư vừa rồi bị xung đột khiến tâm tư điên đảo, căn bản không đoán ra câu đố, còn Dư Tư Lãng thì đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Triệu Tử Văn.

- Câu đố đèn này rất khó

Phương Thiên Vũ cân nhắc nửa ngày rồi bất đắc dĩ thở dài, Hạng Tử Hiên vốn cũng muốn biểu diễn trước mặt Đại tiểu thư một phen, nhưng ngay chiếc đèn thứ nhất đã không giải được, hãn buồn bã lắc đầu.

Dư Tư Lăng cũng cau mày, nửa ngày không nghĩ ra nổi.

Hạ Văn Đăng tự biết hãn chỉ là một bao cỏ, đương nhiên không suy nghĩ nhiều, hãn lại thấy Triệu Tử Văn chỉ lo nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, nghĩ hãn đã biết đáp án liền hỏi:

- Hạ Văn, người biết đáp án không?

- Không biết !!!

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói:

- Ngay cả xem câu đố ta còn chưa xem, làm sao biết?

Chưa xem? Hạ Văn Đăng và mọi người đều cả kinh, cổ nhân lấy đoán đèn làm lạc thú, Triệu Tử Văn lại chẳng quan tâm, không khỏi khiến người ta kinh ngạc.

Triệu Tử Văn thấy nhiều người nhìn hãn như vậy khiến hãn cảm thấy ngượng ngùng, gãi gãi đầu:

- Thì giờ ta xem cũng được.

Hãn nhìn mảnh giấy, cũng có chút tò mò, ngắm nghĩ ý tứ.

Đại tiểu thư thấy hãn cúi đầu trầm tư, hai mắt tinh quang sáng rực, đứng dưới ánh sáng của đèn màu càng thêm cương nghị, khí chất, khiến trái tim Đại tiểu thư đập thành thạch, gương mặt đẹp của nàng vừa vui mừng vừa lo lắng, nàng cũng không biết tới khi nào hãn mới hiểu được khổ tâm của nàng.

Cửu Giang? Triệu Tử Văn biết cách sông Tiền Đường không xa chính là Cửu Giang, hãn chợt nghĩ ra, Cửu Giang hình như còn mang tên một người, nghĩ vậy mắt hãn lóe sáng, lấy nghiên mực và giấy viết lên một chữ “Tâm”

Ba người Hạng Tử Hiên đều tò mò nhìn, thấy hãn viết chữ này nhưng vẫn không hiểu ý tứ, Phương Thiên Vũ hỏi:

- Hạ Văn, chẳng lẽ chữ này chính là đáp án?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tầm Dương

Hắn là không phải.

Phương Thiên Vũ suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đáp án quy định chữ có ba nét, nhưng chữ này có hơn mười nét, làm sao mà là chữ này được.

- Không phải giả bộ nữa.

Dư Tư Lăng hừ nhẹ nói. Đại tiểu thư sớm đã biết hắn xuất chúng, viết ra chữ này tất nhiên hắn có dụng ý.

Triệu Tử Văn mỉm cười, quay sang phía ba người nói:

- Kỳ thật đáp án rất đơn giản, huyền cơ nằm ở chữ Thốn.

Hắn vừa nói vừa cầm bút viết chữ Thốn lên mặt giấy.

Thốn? Ba người lại nghĩ ngợi một phen, nhưng không tìm được đáp án, đều lắc đầu:

- Phiên sơn thiệp thủy đảo cừu giang

(Dịch thơ: Vượt núi băng ngàn đến cừu giang.)

Dường như trong ý tứ căn bản không phải là ý đó.

Triệu Tử Văn cười âm đạm, lại viết lên giấy một chữ Sơn và một chữ Thủy:

- Các người biết chữ này chứ?

- Người đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh lên đi.

Hạ Văn Đăng đối với đọc sách không hề hứng thú, đoán đố đèn cũng rất thích nhưng không chịu kiên nhẫn suy nghĩ, vội la lên.

Xung quanh các tài tử, tiểu thư đều bị tài văn chương của Triệu Tử Văn hấp dẫn, lại nhìn câu đố đèn vừa rồi, cân nhắc sau một lúc lâu đều thở dài:

- Thật là một câu đố khó.

- Ta nói.....

Triệu Tử Văn nói:

- Đố đèn xem có vẻ khó, kỳ thật rất đơn giản.

Rất đơn giản? Mọi người nghe cảm thấy có chút mơ hồ:

- Dễ sao ta không giải được?

- Ta nghĩ mọi người hẳn là biết cửu giang huyền còn có một tên khác là Tâm Dương Huyền.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chữ tâm bên trên có chữ sơn, thêm tam điểm thủy...

Hẳn không biết thời cổ đại người ta gọi ba cái gạch này là gì, vì vậy hẳn mặt dày nói đại theo mấy bộ phim hẳn xem là tam điểm thủy.

Tam điểm thủy nằm bên trái của chữ thốn, bởi vì là chữ tượng hình, hình dung như ba dòng sông, về cơ bản có thể biểu ý nói vượt núi băng sông, vì vậy chỉ có thể là chữ Tâm.

Tâm Dương? Tất cả mọi người lập tức như tỉnh ngộ, trước đó mọi người đều chán nản không ai nghĩ ra. Lúc này, tất cả đều thán phục vị tài tử này suy nghĩ tinh tế, không khỏi vỗ tay nói:

- Công tử tài học thật cao !!!

Đại tiểu thư nghe hẳn giảng đạo lý rõ ràng, hơn nữa ở trước mặt mọi người

mặt không đổi sắc, thong dong, bình tĩnh, thấy hẳn học thức phi phàm, ánh mắt Đại tiểu thư vừa vui mừng lại vừa thống khổ, lẳng lẳng ngăm nhìn phong tư hiên ngang của tên thư đồng.

- Khá lắm tiểu thư đồng, thật đúng là cái gì cũng biết.

Dư Tư Lãng tuy ghét thư đồng này nhưng lại không thể không khâm phục bản lĩnh của hẳn.

Triệu Tử Văn đứng bên cạnh Hạng Tử Hiên, ba người cùng đi theo cũng khâm phục học thức của Hạ Văn, câu đố đèn này bây giờ quả thật rất dễ dàng, nhưng thực ra ý đố cực kỳ gian nan, bọn họ ồn ào nói:

- Tốt, tốt..... Đoán tiếp câu nữa nào!

Ông chủ giơ ngón tay cái lên tán thưởng, đoán đèn chủ yếu là để thu hút khách mua đèn, nhưng nếu đoán đèn có thưởng nếu ai cũng đoán được thì

không gọi là đố đèn, mặc dù thu hút được nhiều người thì kinh doanh không kém nhưng có thưởng thì mọi việc lại khác, lão vội vàng kéo một chiếc đèn đố xuống, chậm rãi đọc

- Vô biên lạc mục tiêu tiêu hạ--đánh một chữ.

(Rừng gỗ vô biên gió vi vu thổi – Đoán một chữ)

Đố đèn vừa mới mở ra, mọi người lại trầm tư suy nghĩ, nhưng Triệu Tử Văn vẫn vậy, bỏ qua hoàn toàn không để tâm, trời cũng tối dần, tiểu quán hai bên đường phố treo đủ loại kiểu dáng đèn màu, có đèn hình vuông, có đèn hình người, cả nghìn loại đèn màu làm cho người đi xem hội hoa cả mắt, các tiểu thư đang tuổi thanh xuân mặc váy đủ màu, cầm đèn màu đi dạo, bước chậm trên phố, giống như muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng, làm cho ai nhìn cũng mê muội.

- Hạ Văn, Hạ Văn.

Phương Thiên Vũ thấy hấn mắt đăm chiêu nhìn một chỗ, lấy tay gõ vào cánh tay hấn hai cái:

- Câu đố đèn kia người đọc chưa hả?

Triệu Tử Văn bị Phương Thiên Vũ đập mới bừng tỉnh lại, đi sang thấy nhiều tài tử tiểu thư đang nhìn hấn, bộ dạng vừa nhìn đã biết là không đoán được câu đố này, hấn lắc đầu:

- Ta còn chưa xem, để ta đọc.

Thấy các tiểu thư trong mắt đầy vẻ sùng kính, hấn khẳng định là không thể cự tuyệt.

Mọi người đều bị một câu nói của hấn khiến dở khóc dở cười, lúc này ai cũng cảm thấy tên thư đồng này đối với đố đèn chẳng có tí quan tâm nào, xem cũng chỉ liếc qua một chút như chơi đùa

- Vô biên lạc mục tiêu tiêu hạ

Triệu Tử Văn nhướn mày, câu này hấn đã từng nghe qua trong thơ, nhưng hoàn toàn không hiểu câu thơ này có nghĩa gì, về căn bản không thể giải được.

Hạng Tử Hiên thấy hấn cau mày, cười cười nói:

- Hạ Văn, quên đi, câu đố đèn này không biết ai ra đố, nhưng quả thực quá khó, chúng ta cũng không cần phải phí thời gian cân não.

Triệu Tử Văn thoát nhìn bề ngoài thì quả thật hẳn không để ý điều gì, nhưng hẳn lại là một người chấp nhất, làm gì cũng liều mạng làm cho xong, hẳn cầm lấy chiếc quạt nhỏ, đập đập trán, cân nhắc một hồi lâu, câu này là một câu thơ vang danh lịch sử, có tâm trạng thương cảm, tự nhiên phải hướng về lịch sử mà làm.

- Không đoán được thì không đoán được, giả bộ cái gì

Dư Tư Lãng thấy hẳn trầm tư, ánh mắt thâm thúy, biểu tình nghiêm túc, bộ dáng quả thực có vài phần tuấn lãng, bất phàm, khiến các thiếu nữ xung quanh đều tỏ ra si mê, Dư Tư Lãng là một người yêu thích nữ nhân, không khỏi tức giận, ghen tị chửi bới.

- Tư Lãng, không nên làm loạn.

Đại tiểu thư vừa rồi nhìn hẳn đến si ngốc, chính nàng cũng không ngờ mình trước đây lại dùng hạ sách để đối phó hẳn, cứ nghĩ lại nàng lại tiếc hận, đau lòng, vì vậy, thấy Dư Tư Lãng mắng hẳn, nàng liền ngăn lại.

Tiêu tiêu hạ (thối vi vu) ?

Triệu Tử Văn lặp đi lặp lại câu này, hai mắt lập tức sáng ngời, cười lớn:

- Ta biết rồi !!!

Đoán được rồi ??? Mọi người cả kinh, câu thơ này căn bản không có ý tứ gì, đoán chữ vốn phải có hình, có ý, nhưng câu thơ này thì không, làm sao đoán ???

Triệu Tử Văn nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cười nói:

- Câu này ứng với một chữ !!!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tiên Sinh

Mộc?

Các tài tử tiểu thư cũng đã nghĩ ra đáp án nhưng so lại với câu đố đèn, nghĩ lại có chút không đúng, đều lắc đầu nói:

- Dường như không phải chữ này, công tử nghĩ sai không?

Triệu Tử Văn lắc đầu, giải thích nói:

- Mọi người cũng biết thời kỳ Nam Triều thịnh vượng?

Vào cuối thời kì đó, Nam triều chia rẽ phía nam hoàn toàn phân chia, lần lượt trải qua bốn triều đại tổng, tề, lương, trần. Lịch sử thế giới gọi chung thời kì này là Nam Triều, các tài tử đọc nhiều kinh thư, lịch sử tự nhiên là biết điều này, đều gật đầu đồng tình, nhưng vẫn không biết đáp án, hỏi:

- Theo như lời huynh đài thì có liên quan gì với câu đố đèn?

Triệu Tử Văn khi nhàm chán thường hỏi lão tiên sinh về lịch sử, vì vậy về lịch sử của thế giới này hẳn cũng nắm rất rõ, hẳn cười nói:

- Mọi người đều biết là sách sử có ghi thời kỳ Nam Triều có hai triều đại là Tiêu Vương Triều và Tống Tề Lương Trần, cả hai triều đều mang họ Tiêu. Tuy nhiên chỉ có Tống Tề Lương Trần là nổi tiếng.

- Ồ.....

Chúng tài tử tiểu thư ngạc nhiên thán phục, thật không ngờ vị tài tử này lại hiểu rõ lịch sử như vậy, giảng giải thật rõ ràng, thấu đáo, mọi người hứng khởi vỗ tay, nhưng có điều những điều hẳn nói đều không liên quan tới chữ mà hẳn vừa viết, một tiểu thư nói:

- Ta nghĩ công tử chưa nói xong, mời công tử tiếp tục nói.

- Đáp án đương nhiên còn chưa có lời giải.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đáp án phải dựa vào chữ trần mà giải.

Hắn nói xong cầm lấy bút vung lên, viết lên tờ giấy một chữ, Trần.

Tiểu quán càng ngày càng đông người, ông chủ thần sắc tự nhiên, tươi cười, cũng cảm thấy hứng thú với vị tài tử đầy bụng kinh luân này, thấy hắn giảng đạo lý rõ ràng, rành mạch, lão cũng hòa theo mọi người thán phục vỗ tay ầm ầm.

Triệu Tử Văn dù có tố chất, nhưng bị nhiều người vây xem như vậy, cũng khó tránh khỏi có chút áp lực. toát mồ hôi lạnh, cũng may Hạ Văn viết chữ phồn thể khá tốt không có gì khó khăn, nếu không viết được thì quả chỉ có chết thảm, chắc chắn sẽ bị mọi người mắng chửi còn không biết viết mà còn giả bộ tài tử....

Hắn mỉm cười nói:

- Vô biên lạc mộc bắt đầu từ chữ trần, xóa chữ lạc mộc, đặt chữ trần bên trái vô biên.

Triệu Tử Văn không quên viết trên giấy thêm một chữ.

Cá tài tử dường như hiểu trong đó có ẩn ý sâu xa, nói tiếp:

- Huynh đài cứ nói tiếp đi.

- Tiểu tử người nói mau lên.

Hạng Tử Hiên cũng rất hào hứng, thấy Hạ Văn thừa nước đục thả câu, không kìm nổi vội la lên.

Đại tiểu thư không kìm nổi gật đầu đồng ý với Hạng Tử Hiên. Nàng trước kia là tài nữ số một Hàng Châu, nếu không đoán ra thật không xứng với cái danh hiệu đó, có điều nàng thán phục tên thư đồng này có lối suy nghĩ và tài học cao như thế, nếu hắn đi thi chắc đậu Trạng Nguyên dễ như trở bàn tay.

- Dư Tử Lăng tới nơi này xem đèn nhưng bị tên thư đồng này chiếm hết phần nổi bật, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nghiến răng căm giận rời đi.

- Chữ này tới đây cũng đã gần sáng tỏ

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm nói:

- Lạc mộc, ý chỉ từ Mộc, ta nghĩ câu đố đèn này chính là ứng với từ này.

- Vậy phải viết chữ Mộc như thế nào?

Triệu Tử Văn lại vung bút lông, viết lại chữ Mộc

- Công tử quả thật tài cao, Hồ tiên sinh lúc trước cũng ra câu đố theo ý này.

Ông chủ tiểu quán ôm quyền, trên mặt đầy vẻ sung kính

- Công tử có tài xuất chúng.

Trước các tài tử có chút kích động không biết dùng từ gì để biểu đạt lòng cảm phục, đố đèn cũng thật xứng là tuyệt nan đố đèn, nhưng lúc này bị tử mới đoán được.

Các tiểu thư mắt phỉ hoa đào, cũng không biết nhà nào sinh được một công tử tài giỏi, học thức xuất chúng, có một số tiểu thư mạnh dạn liếc mắt đưa tình.

Hồ tiên sinh cảm thấy hứng thú với vị tài tử, quay sang ông chủ cười hỏi:

- Chẳng hay ông chủ có biết hồ tiên sinh là ai không?

Ông chủ trả lời:

- Là Hồ Tu Kiệt hồ lão tiên sinh.

- Hà? Là hồ tiên sinh!

Mọi người nghe đều kinh ngạc, tỉnh ngộ nói:

- Hóa ra là hồ tiên sinh, chẳng trách đố đèn lại khó như thế.

Lão tiên sinh? Triệu Tử Văn đương nhiên cũng biết hồ tiên sinh, lão tiên sinh không phải là thầy giáo Hạ phủ hay sao, Hạ Văn thấy lạ sao lão tiên sinh cũng có hứng thú đố đèn.

Phương Thiên Vũ ngạc nhiên thán phục nói:

- Hóa ra là hồ tiên sinh, hội đèn lồng hàng năm hồ tiên sinh đều ra ba câu đố đèn, nhưng không người nào đoán ra, năm ngoái, Thanh Chiếu tiểu thư cũng chỉ đoán được một câu đố.

Triệu Tử Văn gật đầu, đố đèn quả thật có vài phần khó khăn, nhưng không ngờ ngay cả Lý Thanh Chiếu cũng chỉ đoán được một câu đố.

Sau một lúc lâu, mọi người mới hết ngạc nhiên, lại hô to nói:

- Công tử, tiếp tục giải đố đi, giải nốt câu đố cuối cùng của Hồ tiên sinh

Chúng tài tử, tiểu thư đều biết Hồ tiên sinh rất giỏi làm câu đố đèn, tài tử Hàng Châu chưa ai có thể đoán trúng cả ba câu đố, năm này không ngờ lại có một tài tử tài học cao thâm, lại có thể phá giải hai câu đố, tất cả đều hy vọng hẳn có thể phá giải nốt câu đố còn lại.

Triệu Tử Văn thấy tình hình không thể từ chối đành gật đầu, đoán thì đoán, dù sao cũng không mất tiền.

Chủ quán có vài phần kích động, tay run rẩy kéo đèn hạ xuống lấy câu đố thứ ba.

- San

Mọi người đều ngẩn ra, sao chỉ có một chữ? Xuống chút nữa nhìn lên thấy đố đoán một câu danh thi, các tài tử đều kinh ngạc nói:

- làm sao có thể từ một chữ đoán ra câu danh thi, câu đố này khó quá.

- Một chữ thật là khó.

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Hồ tiên sinh đố đèn có một chút đạo hạnh, chỉ là đố đèn nhưng lại rất khó.

- Đúng vậy.

Phương Thiên Vũ bất đắc dĩ nói:

- Trước kia ta tự tin vào tài học của mình, hôm nay đụng tới ba câu đố đèn khác nhau chỉ có thể nghe Hạ Văn nói mới hiểu được ẩn ý sâu xa.

- Đáp án là gì, không đoán nổi, không đoán nổi.

Hạ Văn Đẳng xoa huyệt thái dương kêu khó, lại gõ cánh tay Triệu Tử Văn vài cái:

- Này người đoán đi, Hạ Văn người nhất định phải đoán ra, lần này quả thật đau đầu, sáng sớm ngày mai ta sẽ gặp lão nhân hỏi, lão chuẩn bị câu đố đèn khó như vậy để làm gì ???

Mọi người nghe Triệu Tử Văn giảng giải hết câu này đến câu khác, đều nhìn hẩn đầy mong đợi. Các tài tử tuy tài học vẫn không cao, đảo khá thú vị, nhưng bọn họ chỉ có liếc mắt mà không chịu suy nghĩ, có điều câu đố này dùng một chữ liên tưởng đến một câu danh thi, câu này cũng thật không phải thường nhân có khả năng đoán, bọn họ tự biết tài học của mình bình thường, nên không suy nghĩ câu đáp án, tất cả đều hy vọng, ủy thác cho Triệu Tử Văn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Liên Phá Tam Mê

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu, nhưng chưa có đáp án, dùng một đoán một câu thơ, hăn nghĩ đến đầu đầu cũng chưa hiểu, thời cổ đại danh ngôn không đến một ngàn cũng hơn vạn, làm sao mà đoán nổi.....

- Hạ Văn, bỏ đi không cần đoán.

Đại tiểu thư thấy hăn cau mày, trán đổ mồ hôi, hình như hăn đang rất hao tổn tinh thần, Đại tiểu thư không đành lòng thấy hăn vì đổ đèn mà hao tổn tinh thần như vậy, không kìm nổi nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, Hạ Văn, đừng quá cố gắng suy nghĩ.

Hạ Văn Đãng thấy Triệu Tử Văn vẫn cố chấp hăn rất khâm phục, nhưng cũng không muốn hăn quá để tâm vào chuyện vụn vặt.

Triệu Tử Văn vốn là có ý lui bước, bởi vì câu đố đèn thứ ba thật sự là khó, dùng một chữ đoán một câu thơ, căn bản là không có đầu mối gì, nhưng hăn nghe Đại tiểu thư nói bỏ đi, hăn không thể chịu thua trước mặt Đại tiểu thư được, hăn ngẩng mặt lên, ôn hòa nói:

- Tạ ơn Đại tiểu thư quan tâm, ta tự biết phải làm thế nào.

Triệu Tử Văn nói xong lại vùi đầu suy nghĩ, hăn không muốn bất cứ kẻ nào xem thường, nhất là trước mặt Đại tiểu thư lại càng không thể cúi đầu hàng.

Đại tiểu thư thấy hăn ngang ngược lại từ chối ý tốt của chính mình. Nàng biết, nàng và Hạ Văn có một khoảng cách mà hiện tại không thể vượt qua, nhìn đôi mắt sâu, cái mũi cao đang nhíu lại, Đại tiểu thư lại nghĩ tới đêm đó hăn bị đá thương, nàng trong lòng đau khổ vội vàng xoay người, không cho người khác nhìn thấy nàng đang khóc.

- Người xấu, người xấu. Vì sao người không biết tấm lòng của ta.

Đại tiểu thư nói nhỏ chỉ đủ chính mình nghe trong lòng nàng cực kỳ buồn bã.

Mọi người thấy hần cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, cũng không có đáp án, đều thở dài:

- Xem ra là không người nào có thể đoán ra câu đố đèn thứ ba của lão tiên sinh, cũng không biết khi nào có người giải đáp được hết ba câu đố đèn của hồ tiên sinh, tuy nhiên công tử có thể đoán ra hai, cũng coi như tài học cao thâm, phi phàm.

Tài tử tiểu thư trong mắt có chút vui sướng có chút thất vọng, vui sướng vì lúc này có tài tử có thể đoán ra hai câu đố đèn, thất vọng vì lúc này vị tài tử không thể đoán ra được câu đố đèn cuối cùng, bọn họ lại thở dài, chuẩn bị bỏ đi.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc, hần lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn chữ San.

- A!

Hần dường như đã nghĩ ra cái gì, quay ra hai phố đố đèn cũ nhìn một chút, rồi quay sang chủ quán hỏi:

- Vì sao hai câu đố đèn lại có hai nét chữ khác nhau?

Chủ quán ngẩn ra, cười nói:

- Hai câu đố đèn là ta viết, còn câu đố đèn này là Hồ tiên sinh tự tay viết.

- Ta đã đoán ra rồi !!!

Triệu Tử Văn nhìn chữ San, mắt sáng ngời cao hứng nói:

- Ta đoán ra rồi !!!

Đoán được? Mọi người hết sức sửng sốt, một chữ cũng đoán ra một câu thơ sao? Bọn họ lúc này thấy vị tài tử sắc mặt vui vẻ, hần là không phải đùa, đều dừng bước, xoay người lại, nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Mời công tử giải đố !!

Đoán đố đèn được mọi người rất coi trọng, nếu không người nào đoán ra, vĩnh viễn sẽ không có được đáp án, mọi người đều hiểu việc này, tuy rằng rất muốn biết đáp án, nhưng hội đèn lồng có luật không được hỏi chủ quán đáp án, mọi người muốn biết phải tự đoán ra.

Hạng Tử Hiên không tin tưởng lắm, nói:

- Tiểu tử ngươi thật sự không đoán được, đúng không?

Triệu Tử Văn không cho là đúng, cười nói:

- Câu Đố đèn này quả thật có chút khó khăn, nếu không hiểu rõ đạo lý, ta nghĩ không ai đáp được.

Vẫn là câu nói khiêm tốn..... Mọi người trong lòng không khỏi cảm thán, hẳn mới vừa nói hai phổ đố đèn trước đều rất đơn giản, không nghĩ rằng hẳn lại thừa nhận đố đèn này thật khó.

- Công tử, mau nói đi.

Các tài tử hăng hái tăng lên vội la lên, trong mắt tràn đầy hy vọng, tài tử lúc này sẽ giảng giải ý tứ sâu xa của đố đèn, làm cho mọi người ngạc nhiên.

Triệu Tử Văn cười nói:

-Kỳ thật đây không phải là đố đèn, mà là đố chữ.

Đố chữ? Một vị có chút ghen tị tài tử trêu đùa:

- Chỉ có mình huynh đài nói như vậy, đố đèn từ chữ mà đoán thơ, vốn là đố chữ trong câu đố đèn, huynh đài nói như thế, ai cũng biết, đâu cần cố làm ra vẻ huyền bí?

Triệu Tử Văn nhìn tài tử đó cười ha hả nói:

- Theo như lời của người đố đèn và đố chữ hoàn toàn khác nhau, người là người say mê câu đố, ta cũng vậy.

Say mê? Tài tử kia chưa bao giờ nghe qua, hẳn cũng là người rất quý trọng tài tử, ôm quyền nói:

- Mời huynh đài chỉ giáo.

- Không dám chỉ giáo.

Triệu Tử Văn ôm quyền quay sang tài tử kia đáp lễ, nói:

- Ta sẽ nói cho mọi người vì sao mà ta đoán đây là đố chữ.....

- Mời mọi người xem.

Triệu Tử Văn chỉ vào phía dưới đèn màu đố đèn cười nói:

- Chữ San chính là tự tay hồ tiên sinh viết, hẳn chỉ cho mọi người thấy đương nhiên là hẳn có dụng ý, chữ chu người viết cố ý viết mờ, chữ sơn nét vẽ to đậm, chắc chắn có rất nhiều bút tích.

Một số tài tử tính tình nóng nảy nghe nói được một hồi mà chưa có đáp án, lại nghe hẳn giải thích thư pháp, không kiên nhẫn nói:

- Nếu huynh đài đoán không ra đừng làm lãng phí thời gian chúng ta.
- Nếu người không muốn nghe thì đừng nghe.

Đại tiểu thư không biết làm sao, nghe bọn họ chống đối Hạ Văn, theo bản năng nói ra.

Các tài tử thấy một vị tiểu thư dung mạo như hoa chống đối bọn họ, vốn định nói lại vài câu, nhưng thấy khuôn mặt diễm lệ lạnh như băng, và ánh mắt lạnh lùng của nàng, không khỏi rùng mình một cái, tức giận bỏ qua ý định.

Hạng Tử Hiên giật mình và lo lắng, hẳn thích Đại tiểu thư kiêu ngạo và xinh đẹp, nhưng không nghĩ tới nàng vì một tên thư đồng mà ra mặt, vẻ mặt lại thờ ơ, điều này làm cho Hạng Tử Hiên cảm thấy Đại tiểu thư thật sự là khó hiểu.

Triệu Tử Văn không muốn Đại tiểu thư rơi vào tình thế khó xử, tay cầm quạt xếp chỉ vào đống đèn nói:

- Đáp án sẽ có bây giờ, chữ này có thể coi như chữ tượng hình, chữ Chu nhẹ nhàng băng quơ, như vạm bút trọng viết danh Sơn.

Triệu Tử Văn phất cây quạt nhỏ một cái, nhẹ giọng ngâm:

- Khinh chu dĩ quá vạm trọng sơn.

(Dịch thơ: Thuyền nhẹ vượt qua vạm trọng Sơn)

Mọi người vừa nghe lập tức ngạc nhiên, “ Khinh chu dĩ quá vạm trọng sơn!”

Câu thơ này hiển nhiên bọn họ đã nghe qua, đây là thơ của nhà thơ Lý Bạch trong bài thơ “ Tảo phát bạch đế thành.”

Nhưng lúc này giải thích như vậy quả thật rất thỏa đáng, có thể từ một chữ mà nghĩ ra câu thơ, bọn họ lúc này không biết nói gì để bày tỏ kính nể đối với hắn, cùng kích động hét to lên ba tiếng:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Triệu Tử Văn lau mồ hôi trên trán, rốt cục đã đoán được ba câu đố đèn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Nữ Thi

Xin hỏi huynh đài tôn tính đại danh?

Một vị tài tử có quay sang Triệu Tử Văn ôm quyền noi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Tại hạ chỉ là một thư đồng ở hạ phủ, không đáng nhắc đến.

Đại tiểu thư nghe hãnh nói, không khỏi thầm nghĩ người là một tên thư đồng đơn giản vậy sao, là một người xấu không sợ trời không sợ đất, tính tình ngang bướng, lòng tự trọng cao, lại không sợ quyền thế, đấu Trạng Nguyên, chống đối Cửu Hoàng Tử, nhục mạ....

- Người chính là Hạ Văn?

Tài tử kia hỏi.

- Là hãnh, chính là hãnh.

Bóng đêm mờ lung, trên đường phố lập lòe ánh sáng đèn rục rĩ, nhưng vẫn không thể nhìn rõ mặt người, tài tử kia vừa ngạc nhiên vừa nói, tất cả mọi căn thận nhìn lên, có vài vị đã gặp qua hãnh, kinh hô.

Các tiểu thư ánh mắt hơi chút thất vọng, thở dài, hóa ra là cái thư đồng nho nhỏ, thất sự là đáng tiếc.

- Hạ Văn. Tiểu tử người nổi danh rồi.

Hạng Tử Hiên ba người tiến lên, mỗi người cho hãnh quả đấm, cười mắng.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- A, ta chỉ là... đều là đoán lung tung.

- Hóa ra là hãnh.....

Mọi người đều thán phục, thư đồng này hiển nhiên ai cũng biết. Quần Phương Các thủ khúc kỹ kinh tứ tọa, thi từ hội đấu bại đại tài tử Mã Chí

Viễn, đọc bài thiếu niên cường lại làm rung động văn đàn, hẳn đúng là nhân vật quan trọng của huyện Tiền Đường, nhóm tài tử tiểu thư kia nào có thể không biết Hạ Văn.

Hắn tuy là một thư đồng nhỏ, nhưng tài học thật sự không ai có thể sánh bằng, mọi người kính nể nói:

- Hạ Văn, người thật sự là tài học cao, thiên hạ chỉ sợ chỉ có Tô đại nhân mới so được với người.

- Không dám, không dám.

Triệu Tử Văn ngược ngùng cười nói, mỗi lần nổi danh hẳn đều có chút thói quen khiêm nhường, đố đèn đã đoán được hết, bây giờ nên trở về Hạ phủ, Hạ Văn quay sang Hạng Tử Hiên nói:

- Hạng huynh, thời gian không sớm, chúng ta trở về đi.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, hơn nữa đã phá tam mê, cũng không có hứng đi tìm lạc thú, Phương Thiên Vũ cười nói:

- Cho tới bây giờ chưa thấy người xem qua sách, tài học đáng kinh ngạc, thật không hiểu người học như thế nào.

Phương Thiên Vũ cười cợt một câu, lại nghiêm mặt nói:

- Đi thôi, đi về thôi, không mẩu thân ta sốt ruột.

Hạng Tử Hiên gật đầu:

- Đúng, chúng ta về thôi.

- Công tử xin dừng bước.

Chủ quán biết Triệu Tử Văn phải đi, liền hô:

- Công tử đoán đúng ba câu đố đèn, đây là phần thưởng của công tử.

Chủ quán nói xong liền gỡ đèn lồng ở giữa in hình chim uyên ương màu hồng xuống, cũng không biết hắn vô tình hay cố ý lấy đèn lồng này, trực tiếp đưa tới tay Triệu Tử Văn.

Dựa vào bản lĩnh thật sự để thắng được phần thưởng, đương nhiên từ chối thì bất kính, nhưng Triệu Tử Văn không thích chơi đèn lồng. Một người đàn ông cầm theo cái đèn lồng thật sự không giống đàn ông, tặng vật có thể không dùng cũng được, hắn tiếp nhận đèn màu từ tay chủ quán, sau đó trực tiếp đưa cho Đại tiểu thư.

- Tặng ta sao?

Đại tiểu thư thấy hấn tặng đèn lồng yên ương cho mình, vừa vui vừa thẹn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, ánh đèn lồng màu đỏ chiếu vào gương mặt nàng lóng lánh như ngọc, càng làm nổi bật vẻ kiều diễm động lòng người.

Triệu Tử Văn tim đập thình thịch, hấn mặc dù chán ghét Đại tiểu thư vì nàng vong ân phụ nghĩa, nhưng đèn lồng hấn lại không thích mang bên người. Ba người Hạng Tử Hiên chắc cũng không thích mang đèn lồng, vì vậy hấn nghĩ tới Đại tiểu thư, nữ tử đều thích mang đèn màu, hấn tiện tay tặng cho nàng, mặt không chút thay đổi nói:

- Dù sao bỏ đi cũng đáng tiếc, người cầm lấy đi.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Triệu Tử Văn, Đại tiểu thư biết hấn hiểu sai ý mình, nàng thất vọng gật đầu, nhận lấy đèn lồng yên ương từ tay hấn, nhìn đèn lồng đôi chim yên ương, Đại tiểu thư trong mắt lại ước ao.....

- Hạ tử tử, tử suy nghĩ cái gì vậy.

Không biết Dư Tư Lãng ở đâu ra đứng cạnh Đại tiểu thư cười nói.

- Không, không gì.

Đại tiểu thư sợ bị người đoán trúng tâm tư, giật mình nói.

Triệu Tử Văn nhìn thấy yêu vật đến đây, liền xoay người đi chỗ khác, tụ họp cùng bọn Hạng Tử Hiên đang ở gần đó.

- Dư bộ khoái, không tốt lắm!

Vừa rồi tài tử tiểu thư đều thích phong thái Triệu Tử Văn, đáng tiếc hấn chỉ là một thư đồng nho nhỏ, mà bọn họ là con nhà giàu, dù thế nào cũng không chịu hạ thấp thân phận để làm quen Hạ Văn, đành phải thất vọng mà đi, lúc này đường phố lạnh lẽo buồn tẻ, tiếng hô kia mặc dù rất lớn, nhưng không mấy người để ý tới thanh âm kinh ngạc này.

Dư Tư Lãng thay đổi nét mặt, quay sang chạy tới người bên cạnh hỏi:

- Trương Hằng có chuyện gì vậy?

- Bộ khoái?

Triệu Tử Văn nhìn người nọ một hồi lâu, phát hiện hấn là người chỉ điểm của bộ khoái, hóa ra tên hấn là Trương Hằng.

Trương Hằng vội vàng nuốt nước miếng một cái:

- Vừa rồi có người báo án, cách đây không xa trong rừng cây phát hiện một thi thể nữ nhân.

Nữ thi? Giết người? Triệu Tử Văn nghe mà rùng mình, huyện Tiền Đường khá yên bình, giết người là việc chưa từng có, không ngờ rằng hôm nay lại gặp.

Hạ Văn Đăng nghe xong không khỏi nhú mày, hẳn rất thích xen vào việc của người khác, liền cùng Hạng Tử Hiên đi xem.

- Làm sao lại phát hiện ra nữ thi?

Dư Tư Lãng nghe xong nổi trận lôi đình nói:

- Là ai làm, đi, đưa ta đi xem.

Đại tiểu thư nghe nói có nữ thi, cả người run rẩy.

Hạ Văn Đăng nói:

- Hạ Văn người theo giúp ta, chúng ta cùng đi xem.

Triệu Tử Văn không muốn đi nhìn cái xác chết, đây là chức trách của bộ khoái, hẳn vốn định hồi phủ để ngủ một giấc, nhưng lại bị thiếu gia lôi đi, hẳn bất đắc dĩ lắm lắm, thật sự là tên Hạ Văn Đăng này thích xen vào chuyện của người khác, lại còn lôi theo ta đi...

- Hạ tiểu thư, để Hạng huynh đưa người hồi phủ.

Phương Thiên Vũ biết Hạng Tử Hiên thích Đại tiểu thư, thấy Hạ Văn Đăng và Dư Tư Lãng đều đi xem nữ thi, còn Đại tiểu thư có vài phần e ngại, không dám nói, cho nên hẳn tạo cơ hội cho Hạng Tử Hiên.

Đại tiểu thư nhìn trộm Triệu Tử Văn, thấy hẳn không quay lại nhìn, một chút cũng không thèm để ý, Đại tiểu thư khẽ thở dài, gật đầu đồng ý với ý kiến của Phương Thiên Vũ.

Vì thế Hạng Tử Hiên có cơ hội hộ tống Đại tiểu thư hồi phủ. Triệu Tử Văn và Phương Thiên Vũ cùng thiếu gia đi xem nữ thi, Triệu Tử Văn và Phương Thiên Vũ lại gần để nhìn thi thể, nhưng không có cái gì để khám nghiệm tử thi, nhìn người chết vẫn đẹp nguyên, thừa dịp thiếu gia không để ý, Triệu Tử Văn và Phương Thiên Vũ liền lén lút chuồn đi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Lý Tiểu Thư Gây Rối

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Văn lại làm chức trách thư đồng của hãn—giúp thiếu gia đọc sách, mỗi lần dậy sớm hãn đều ngủ gật, lão tiên sinh đến hãn cũng chỉ mở được một con mắt, học thức của hãn hầu như không người nào có thể so sánh, còn nghe giảng bài làm gì?

- Hạ Văn, người từ từ.....

Triệu Tử Văn sớm mai phải lên đường, hãn định đi đến cửa hàng Bảo Nhi, bởi vì hai ba ngày nay hãn chưa tới, tạm thời nhờ thiếu gia giúp hãn nói hộ một tiếng với lão tiên sinh, nói hãn mấy ngày nay khá bận, nghe thấy lão tiên sinh gọi, Hạ Văn xoay người lại cười nói:

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Lão tiên sinh đến trước mặt hãn, cười nói:

- Tối hôm qua người đoán trúng ba câu đố đèn của ta, ta thật sự hết sức khâm phục, ba câu đố đèn ta phải mất nười ngày suy nghĩ, tổn không ít công phu mới nghĩ ra, có thể nói là rất khó, không nghĩ rằng người lại đoán được hết ba câu đố đèn, thật không hiểu người là người làm sao mà đoán được?

Mười ngày mới nghĩ ra ba câu đố đèn? Triệu Tử Văn thật sự không thể không bội phục nghị lực của lão tiên sinh, hãn cười:

- Chỉ là đoán lung tung, không ngờ lại may mắn đoán trúng.

Lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu dài:

- Nếu liên tục trùng hợp cả ba câu thì người quả thực là thần nhân.

- Tiểu tử người đừng có giả bộ nữa

Hạ Văn Đứng ở bên cạnh, ghen tị mắng.

Thiếu gia chắc đang trách vụ mình chuồn mất đêm qua, Triệu Tử Văn nhìn thiếu gia ngượng ngùng cười, rồi nói với lão tiên sinh:

- Lão tiên sinh, ta có chút việc, xin lỗi không thể bồi tiếp

Lão tiên sinh mỉm cười gật gật đầu, lão cũng không hình dung ra nổi tên thư đồng này tài học cao tới đâu, dường như chẳng có gì có thể làm khó được hẳn, quả thực chỉ có thể dùng từ đấng phong tạo cực để hình dung, nhất là bài văn Thiếu Niên Cường trước kia hẳn từng đọc, đã để lại một ấn tượng rất sâu trong đầu lão.

- Hạ Văn

Triệu Tử Văn vừa bước được mấy bước chợt nghe thấy tiếng Hạ Bình gọi, hẳn xoay người lại cười nói:

- Cô bé này có phải lại tới quấy rối ta hay không, không thấy ta đang rất bận sao?

- Có phải người đi tìm Bảo Nhi hay không?

Hạ Bình chu miệng hỏi

Triệu Tử Văn không thể phủ nhận, đành gật đầu đùa cợt nói:

- Thế nào, muốn đi cùng ta hả?

Hạ Bình ngượng ngùng gặt giọng:

- Ta không đi, nhưng mà..

Hạ Bình trách cứ nói:

- Vì sao tối hôm qua người đi xem hội đèn lồng mà không đưa ta đi theo, không phải người đã đồng ý là đi chơi phải mang ta đi theo hay sao, người là người nói dối !!!

Triệu Tử Văn thực ra cũng muốn đưa nàng đi, nhưng thiếu gia thích nàng, nếu để nàng ở bên cạnh không phải sẽ rất có lỗi hay sao? Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói:

- Hôm qua tiểu vương gia tới bảo ta đi, làm sao ta có thể đưa người đi cùng.

- Ai....

Hạ Bình khẽ thở dài, nàng cũng biết mình chỉ là một thư đồng của Hạ phủ, sao có thể đi cùng tiểu vương gia, nhưng chợt nhớ tới việc tối hôm qua Hạ Văn giải được cả ba câu đố của lão tiên sinh, nàng lại tươi cười, nụ cười

rạng rỡ như hoa đào trên gương mặt ngọc, đôi mắt thấp thoáng vài tia tình ý ẩn ẩn.

Hạ Bình hôm nay mặc một bộ quần áo màu tím, mặc dù dáng người của nàng nhỏ nhỏ, nhưng cũng thật hấp dẫn, yếu điệu động lòng người, lại thêm vào khuôn mặt như hoa như ngọc, Triệu Tử Văn nhìn nàng mà chỉ muốn.... nàng lớn nhanh thêm hai, ba năm, sợ rằng lúc ấy nàng cũng không kém so với Lâm Mộng Phi, hãnh cười:

- Hạ Bình..... sắp phát xuân !!!

- Đáng ghét, nói lung tung

Hạ Bình tức giận dậm chân, mặt đỏ bừng như lửa, hạ giọng nói:

- Hạ Văn, tối hôm qua ngươi thật nổi bật, có thể giải được cả ba câu đố của tiên sinh, sau này..... sau này khi ngươi đi náo động như vậy mà không đưa ta theo, ta sẽ không bao giờ để ý tới ngươi nữa.

Hóa ra là vì việc này...Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Nha đầu ngươi, thật là.... Đoán đèn đố hết sức mệt mỏi, được nổi bật cũng chẳng có gì tốt cả.

Hạ Bình đâu thèm quản nhiều như vậy, nàng từng chứng kiến hãnh náo động Quần Phương Các và văn đàn, nhìn bộ dạng hãnh hái của hãnh, nhìn mọi người chăm chú nhìn hãnh nàng rất thích, nàng kéo kéo cánh tay Triệu Tử Văn làm nũng:

- Lần tới phải dẫn ta đi !!

Triệu Tử Văn thấy khuôn mặt xinh như vẽ của nàng, bộ dáng nũng nịu đáng yêu khiến hãnh không kìm nổi bật cười:

- Được rồi, lần tới ta sẽ đưa ngươi đi

Hạ Bình vui sướng gật gật đầu, từ sau khi được phu nhân ngầm đồng ý, nàng và Hạ Văn ngày càng thân thiết, chỉ cần chờ lão gia trở về sẽ chính thức được thừa nhận thân phận, nghĩ đến đây Hạ Bình lại cảm thấy sung sướng không thôi.

Triệu Tử Văn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng, hãnh không kìm nổi cúi xuống:

- Chụt.....

Đặt một nụ hôn lên môi Hạ Bình

- Ai !!!

Hạ Bình biết người xấu này lại lợi dụng trộm hôn mình, nàng vừa sợ vừa thẹn kêu lên, rồi xấu hổ nhìn kẻ vừa đánh lén thành công nàng chạy trốn:

- Người xấu, thật là xấu mà !!!

- Tên tiểu tử này !!!

Đúng lúc này, Hạ Văn Đăng từ thư phòng bước ra, chứng kiến Triệu Tử Văn ăn trộm đậu hủ rồi bỏ chạy, hắn không kìm nổi thâm chửi mắng.

Lão tiên sinh cũng đứng sau lưng Hạ Văn Đăng, cười cười vuốt râu:

- Hạ Văn này thật không biết kiềm chế, dù sao cũng là ban ngày mà !!!

Lão tiên sinh cũng đỏ mặt, dù cho lão vàng bạc lão cũng không dám phi lễ như vậy.

Triệu Tử Văn cảm thụ hương thơm trong miệng, vô hình trung đã đi tới Tử Vũ Hiên, lúc này cửa hàng kinh doanh phát đạt hơn xưa rất nhiều, Bảo Nhi và Lý Thanh Chiếu đứng ở quầy thu ngân lượng, tính toán sổ sách, vội vàng đến vã mồ hôi.

Chợt, Bảo Nhi nhìn thấy một thân ảnh cao cao, nàng theo bản năng ngẩng mặt, nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn, nàng hô một tiếng rồi chạy vội ra, lao về phía Triệu Tử Văn, nàng kéo bàn tay to lớn của hắn nhảy nhót:

- Đại ca đã về !!!

Triệu Tử Văn cười cười, nếu là trước kia, chỉ sợ Bảo Nhi đã sớm bổ nhào vào lòng hắn, qua một thời gian kinh doanh, nàng đã trầm ổn hơn rất nhiều. Triệu Tử Văn cười, vuốt ve hai gò má gầy của nàng nói:

- Bảo Nhi, đại ca mấy hôm nay bận, không thể tới giúp muội, thật là khổ cho muội rồi.

Bảo Nhi hạnh phúc tựa vào vai đại ca, thản nhiên cười nói:

- Vì đại ca, Bảo Nhi dù mệt cũng thấy hạnh phúc

- Khụ, khụ, khụ

Triệu Tử Văn nghe tiếng ho đã biết là Lý tài nữ quấy rối, sao Lý Thanh Chiếu luôn phá rối mình vậy chứ?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 96

An An

Triệu Tử Văn không dám tiếp tục thân thiện với Bảo Nhi trước mặt Lý đại tài nữ nhưng vẫn quay sang trêu chọc nàng:

- An An, đến đây lúc nào vậy
- Đáng ghét, ai cho người gọi ta là An An

Lý Thanh Chiếu không ngờ da mặt hăn dày như vậy, mắc cỡ đỏ mặt gất gông

Triệu Tử Văn thấy Lý tài nữ bây giờ tốt hơn xưa rất nhiều, mỗi lần gặp mặt đều gọi hăn là Triệu đại ca, nhưng nàng gọi vậy không lẽ bắt ta gọi nàng là Lý tiểu thư, Dịch An tiểu thư? Như vậy quá xa lạ, Triệu Tử Văn nhất thời chưa biết nên gọi là gì, vì vậy lần này hăn trực tiếp hô tên nàng, hăn ngượng ngùng cười nói:

- Vậy ta nên gọi là gì?

Lúc này mọi người tới mua hài chợt thấy bà chủ Bảo Nhi rúc vào bên cạnh tên thư đồng, trong lòng thầm chửi mắng, không ngờ chủ cửa hàng này lại là một tên thư đồng nho nhỏ.

Bảo Nhi thấy ánh mắt của mọi người thỉnh thoảng lại liếc về phía này, hai má nàng đỏ bừng, cúi đầu càng chui sát vào cạnh đại ca, giống như muốn nói cho mọi người biết, đây chính là chủ cửa hàng.

Lý Dịch An oán trách nhìn hăn:

- Không được gọi ta như vậy nữa nghe chưa, về sau cứ gọi ta là....

Lý tài nữ đỏ mặt, hít một hơi lấy dũng khí rồi mới lí nhí nói:

- Gọi ta là An Nhi

An Nhi ??? Triệu Tử Văn còn chưa bao giờ nghe thấy Lý Thanh Chiếu có danh xưng này bao giờ, hăn nhin cười gật gật đầu rồi hỏi Bảo Nhi:

- Mấy ngày qua kinh doanh thế nào?

Bảo Nhi vui sướng gật gật đầu:

- Từ ngày đại ca thu nhận vài nhân viên nghiệp vụ, mỗi ngày họ đều đi rải quảng cáo, hơn nữa thiết kế giày của Lý tử tử rất độc đáo, mới mẻ, vì vậy kinh doanh ngày càng náo nhiệt

Phát truyền đơn quảng cáo chính là điểm mấu chốt, Triệu Tử Văn sợ bọn họ không hiểu nên chỉ nói là đi rải quảng cáo, cái này cũng là một trong những thủ đoạn đẩy mạnh tiêu thụ, tuy nhiên hẳn thực sự bội phục tài hoa của Lý tài nữ, chỉ một chút đã lĩnh ngộ được cách thức thiết kế giày.

Trời dần về trưa, người mua giày cũng chỉ xem qua rồi đi, trong cửa hàng chỉ còn ba người bọn Triệu Tử Văn

Triệu Tử Văn tươi cười nói với Lý tài nữ:

- An Nhi, ta nói thực, muội thực sự rất có tài

Lý tài nữ thấy hẳn gọi là An Nhi, còn khen nàng có tài, khuôn mặt nàng lại đỏ lên, nữ tử cổ đại quả thực không được xem trọng, rất hiếm khi được nam nhân tán dương, chỉ một lời này của hẳn khiến nàng cảm thấy thật vui sướng, nàng gật đầu:

- Đều là nhờ Triệu đại ca cho ta cơ hội.

Triệu Tử Văn biết phụ thân Lý Thanh Chiếu, Lý Cách Phi cũng vì tránh cho triều đình náo động, liên lụy người nhà nên đã đưa vợ và Lý Dịch An tới Sơn Đông, từ đó lưu lạc tới Hàng Châu rồi ở lại đây, tuy nhiên nghe cách nói của nàng, sợ rằng Lý Cách Phi trước nay đều giữ vợ con ở nhà, tự mình dạy bảo chứ không cho ra ngoài.

- Triệu đại ca, đang suy nghĩ gì vậy?

Lý tài nữ thấy hẳn dăm chiêu, tò mò hỏi

Hôm nay Lý tài nữ mặc một bộ áo dài màu vàng nhạt, đeo một đôi vòng tay bằng ngọc bích xanh, tà áo dài phất phơ, thần tình sáng lạn, chút phấn hồng nhẹ nhẹ thản nhiên trên khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp càng làm nổi bật khí chất u nhã, đáng yêu của nàng, nhìn nàng mà trái tim của Triệu Tử Văn chột nhói một cái.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không gì, không gì, rồi đảo mắt nhìn quanh, chợt thấy một tờ giấy trên quây, cạnh tờ giấy, bút nghiên cũng đầy đủ, nét bút trên tờ giấy còn chưa ráo mực, Triệu Tử Văn thấy vậy, không kìm nổi tò mò, liền đi tới xem

- Không được xem !!

Lý Thanh Chiêu kinh hô, rồi vội giật lấy tờ giấy, có điều, Triệu Tử Văn thấy nàng kích động như vậy, hẳn càng thêm tò mò, nhanh tay giật lấy trước rồi đọc:

- Vân đạm trúc thúy phong thanh thấu, thụy não tiêu kim thú. Giai nhật phùng đấng hội, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thấu. Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong...

(Dịch: Trời mây âm đạm, gió lùa cành trúc lay động, tâm tình buồn bã ngồi cô đơn. Không thể gặp tại hội đèn lồng, nửa đêm dài độc ẩm hứng gió tây lạnh lẽo)

- A.....

Triệu Tử Văn đọc thầm, nhận ra bức thư này vô cùng quen thuộc, bức thư này chính là bức thư của nàng và Triệu Minh Thành sau khi kết hôn, chẳng lẽ do lịch sử thay đổi khiến cho tâm tình và thời gian của Lý Thanh Chiêu cũng thay đổi?

- Sao người lại có thể tùy tiện lấy đồ vật của ta.

Lý Thanh Chiêu hai má ửng hồng không biết là vốn đã hồng như vậy hay là do thẹn mới đỏ bừng lên.

Triệu Tử Văn thấy nàng kích động như vậy, trong lòng buồn bực, không phải là bức thư hay sao làm gì khẩn trương như vậy.....

Bảo Nhi khẽ cười nói:

- Ta còn tưởng rằng Lý tử tử vừa vẽ bức tranh, hóa ra là làm bài từ.

Bảo Nhi cười khẽ vài tiếng, mặt vui vẻ trở lại, trong mắt tràn đầy vẻ ngọt ngào, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca huynh thật lợi hại, tối hôm qua có thể giải ba câu đố đèn của Hồ tiên sinh.

- Mọii làm sao mà biết được?

Tối hôm qua Triệu Tử Văn không thấy Bảo Nhi đi xem hội hoa đăng, không hiểu sao Bảo Nhi lại biết được mình giải hết ba câu đố đèn của lão tiên sinh, hẳn không ngờ tin tức lan truyền nhanh như vậy.

Bảo Nhi vô cùng khâm phục, nhìn Triệu Tử Văn ngọt ngào cười nói:

- Là do tài tử mua hài vừa nãy và Lý tử tử nói, nói huynh thân áo dài, tay cầm cây quạt nhỏ, tiêu sái thản nhiên, hăng hái, tài học phi phàm, chậm rãi đoán hết ba câu đố đèn khó của Hồ tiên sinh, khiến mọi người khâm phục huynh sát đất.

Triệu Tử Văn nghe Bảo Nhi nói một tràng, thấy choáng váng, đầu quay vù vù, thật sự không thể không phục tên tài tử mua hài kia, công phu vượt mong ngửa thật xuất chúng...

Lý Thanh Chiêu hít một hơi nói:

- Đáng tiếc tối hôm qua mẫu thân ta không cho ta đi, không thể chứng kiến phong cách giải ba đố đèn của Triệu đại ca.

Thì ra là thế, Triệu Tử Văn nhớ là bức thư kia của Lý tài nữ có một câu — “Giai nhật phùng đăng hội, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thẩu”.

(Dịch: Không thể gặp tại hội đèn lồng, nửa đêm dài độc ẩm hứng gió tây lạnh lẽo)

Hóa ra là bởi vì tối qua Lý tài nữ không được đến hội đèn lồng, ở nhà chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo.

Triệu Tử Văn tuy ở giữa cũng cảm giác được hương vị nhớ thương, hẳn cũng không nghĩ nhiều, chắc chắn nàng nhớ Triệu Minh Thành lang quân tương lai của nàng, Triệu Minh Thành sang năm cũng lên kinh đi thi, vì vậy không có thời gian đến chơi với nàng.

Lý Thanh Chiêu cúi đầu hạ giọng nói:

- Triệu đại ca, ta viết bức thư này có được không?

Tuy bức thư này đã cải biên không ít, nhưng Triệu Tử Văn cũng hiểu được một phần, cười nói:

- Bức thư này hẳn là chưa viết hết.

Lý tài nữ gật đầu, cười nói:

- Ta chỉ mới viết một câu thôi, không biết Triệu đại ca có muốn thử một lần không, viết nốt một câu cuối cùng.

Lý tài nữ tử lâu đã nghĩ kỹ để viết bức thư này rồi, nàng nhìn Triệu đại ca rồi thầm nghĩ lại câu cuối, nếu thật sự là giống nhau, Triệu đại ca thật đúng là kỳ nhân.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Người Gầy Hơn Dưa Leo

Cười khúc khích.

Lý tài nữ và Bảo Nhi cùng che miệng cười rộ lên. Triệu đại ca này thật biết cách đùa, Lý tài nữ nhìn lướt qua nói:

- Huynh mới gầy hơn trái dưa leo.

Triệu Tử Văn nghe muốn khóc không xong, hăn quyết không để mắc sai lầm lần nữa. Vừa nãy chỉ là hăn muốn đùa một chút mà thôi, tuy nhiên hăn trong lòng có chút ngạc nhiên, xem ra câu cuối không phải câu của bản cũ. Nếu không hăn nói ra câu cuối, Lý tài nữ hăn là không mang về mặt này.

Lý tài nữ nhìn hăn oán trách, do dự một lát, khuôn mặt xinh đẹp không biết vì sao đột nhiên ửng hồng, nàng cầm lấy bút son ở trên quầy hàng, đi đến bàn giấy viết.

Lý tài nữ viết nét chữ thật tự nhiên, Triệu Tử Văn thấy nàng thanh tú, tao nhã, không thể không khen:

- Chữ tốt!!!

“Ông nói gà bà nói vịt” Lý tài nữ lại nhìn Triệu Tử Văn một cái:

- Mọii muốn huynh xem từ.

Triệu Tử Văn cười ha hả, quay sang Lý tài nữ nhìn nàng viết chữ, nhẹ giọng thì thầm:

- Vân đạm trúc thúy phong thanh thấu, thụy não tiêu kim thú. Giai nhật phùng đấng hội, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thấu. Đông ly bả tửu h oàng hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong..... Tương túy văn quan thụ. (Vén áo quần cùng say)

Tương tụy văn quan thụ? Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng, xem ra lịch sử thật sự cải biên rất nhiều, không giống với phiên bản cũ, khác biệt nhiều quá....

Lý tài nữ thấy Triệu Tử Văn nhìn thoáng qua vội vàng đặt giấy lên trên bức thư, khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng, khẽ cười nói:

- Triệu đại ca, từ này viết đã thật là tốt chưa?

- Lý tỷ tỷ, từ sao lại không tốt.

Bảo Nhi kéo cánh tay Lý tài nữ, nghịch ngợm nói.

Lý Thanh Chiếu mới mười tám tuổi, viết từ đương nhiên là không bằng những phụ nữ đã có chồng nhưng dù sao nàng cũng đã viết rất tốt, Triệu Tử Văn cười nói:

- Đương nhiên là từ viết tốt, tuy nhiên có thể sửa lại một số chỗ.

Hắn nói xong liền cầm bút son, viết lên giấy.

“Bạc vụ nùng vân sâu vĩnh trú, thụy não tiêu kim thú. Giai nhật hựu đăng hội, ngọc chấm sa trù, bán dạ lương sơ thẩu. Đông ly bà tửu hoang hôn hậu, hữu ám hương doanh tụ. Mạ đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong, nhân bỉ hoang hoa sấu.”

Lý tài nữ nhẹ giọng đọc theo Triệu Tử Văn viết, trong mặt vừa khâm phục vừa ngưỡng ngùng, Triệu Tử Văn sửa xong, có thể nói là nhất thủ danh từ, tuy nhiên lại biến thành nhất thủ thiếu phụ khuê oan từ.

- Khá lắm, lấy người so với hoa cúc gãy, hoa cúc lại so sánh với người tương tự mà tiêu tụy, thật sự là vô cùng chuẩn xác, một chữ “gãy” ở giữa câu cuối thư làm nổi bật dụng ý nhớ thương, chữ “sâu” được đẩy hướng về đỉnh núi cao nhất, tuy nhiên.....

Lý tài nữ khích lệ xong, lại trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái:

- Huynh, huynh sao không viết là cái gì nữ tử, làm cái gì khuê oán từ, thật sự ông nói gà bà nói vịt.

- Đại ca, thật biết cách viết từ.

Bảo Nhi mỗi ngày đều nhớ Triệu đại ca, ngọc chấm cô miên, bức thư giống như viết ra lòng của nàng, nàng cảm động lây, vừa hạnh phúc vừa thương cảm rúc vào Triệu Tử Văn.

Ông nói gà bà nói vịt..... Triệu Tử Văn thấy buồn bực, đây là lần thứ hai bị Lý tài nữ mắng như vậy, hẳn cũng biết tâm tình của Bảo Nhi, dịu dàng quàng tay ôm eo thon thả của nàng, quay sang Lý tài nữ ngượng ngùng cười nói:

- Ta chỉ là sửa qua sơ sơ từ của muội, cũng không nói là ta viết từ.

Nhớ hẳn vừa mới nói “Nhân bỉ hoàng qua sấu” hóa ra là “ Nhân bỉ hoàng hoa sấu” tuy rằng kém một chữ, mà như cách ngàn dặm xa. Lý tài nữ thật sự không thể không khâm phục học thức của Triệu đại ca, nhưng câu “ Nhân bỉ hoàng hoa sấu” lại riêng một ngọn cờ, nàng oán trách nhìn Triệu đại ca nói:

- Huynh lại tác oai tác quái, rõ ràng nghĩ là hoa cúc gầy, lại đọc là trái dưa leo, thật sự là đáng ghét.

Triệu Tử Văn nghĩ dù sao đạo văn cũng không phải là chuyện vinh quang, hẳn ngượng ngùng cười nói:

- Vui đùa mà thôi.

- Đại ca, kế tiếp, cửa hàng cần phải làm gì?

Thơ chẳng qua chỉ là để giải trí, Bảo Nhi cũng biết rõ điểm ấy, việc quảng cáo trước đây đã giúp cửa hàng kiếm được rất nhiều tiền nhưng không thể áp dụng mãi được, vì vậy nàng hỏi Triệu Tử Văn xem cần phải tiếp tục làm gì.

Làm gì? Triệu Tử Văn đã có rất nhiều biện pháp quan trọng, hẳn trầm tư sau một lúc lâu, mắt sáng ngời cười nói:

- Sao chúng ta không treo giải thưởng cho những người tham gia giải câu đố?

Đố vui có thưởng? Lý Thanh Chiêu hé miệng cười khẽ vài tiếng, rốt cuộc người này có ý tốt hay xấu, cười nói:

- Nếu có thưởng thì định đố cái gì?

- Đoán đố đèn là một hình thức, chúng ta ra đề cho người ta đến đoán, những ai đoán trúng ta sẽ phát thưởng cho họ.

Triệu Tử Văn cười gian xảo nói:

- Trong đó còn có cạnh tranh, ai đoán ra đáp án nhanh mới được tặng thưởng.

- Khá lắm, có thưởng nhưng phải đoán.

Lý tài nữ hiểu dụng ý của Triệu Tử Văn muốn nói, người Kinh Quốc ai cũng muốn chiếm được giải thưởng, chắc là sẽ hấp dẫn rất nhiều người mua, cửa hàng mà gặp thời vận có lẽ lên như điều gặp gió.

Bảo Nhi không biết nên tặng gì để làm giải thưởng, hỏi:

- Chúng ta nên tặng cái gì làm giải thưởng?

Triệu Tử Văn chưa nghĩ tới việc này, hăn mở to mắt rồi cười ha hả nói:

- Chúng ta sẽ tặng phẩm bài của tiệm giày.

- Tiểu hổ ly.

Lý Thanh Chiếu tiếp xúc với Triệu Tử Văn đã lâu, đương nhiên cũng biết ý nghĩa của phẩm bài, chỉ là ngay cả việc quảng cáo hăn cũng không buông tha, không biết hăn làm sao mà nghĩ ra được, Lý tài nữ không khỏi gất giọng.

Triệu Tử Văn vắn lưng một cái, nhìn hai nàng cười:

- Bàn giao xong nhiệm vụ, huynh phải đi thôi.

- Đại ca, huynh phải đi rồi sao?

Bảo Nhi nhẹ nhàng kéo Hạ Văn lại, trong mắt thoáng buồn như không muốn rời

Triệu Tử Văn gật đầu, ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của Bảo Nhi cười nói:

- Đại ca ngày mai lại đến, trong phủ còn có một số việc.

Bảo Nhi chưa từng làm trái ý đại ca, gật đầu, cười khẽ nói:

- Ngày mai Bảo Nhi chờ đại ca.

Kỳ thật Triệu Tử Văn cũng không muốn ở lại đây, mà là hăn nên trở về phủ luyện võ, hăn không muốn sức khỏe giảm sút. Luyện võ cái chính là rèn luyện sự kiên trì bền bỉ, hăn nên trở về đi khổ luyện.

Thấy Triệu Tử Văn và Bảo Nhi vuốt ve an ủi nhau như vậy, Lý tài nữ đỏ mặt không nói gì, thấy bóng dáng Triệu Tử Văn vừa đi khuất, không kìm nổi miệng:

- Người này cũng thật là, mỗi lần đều chỉ nói mà không động thủ.....

Bảo Nhi bàu chữa cho Hạ Văn nói:

- Đại ca không phải người như tỷ nghĩ đâu, chắc đại ca có việc phải làm.

Lý Thanh Chiếu không khỏi phân trần sờ vào eo mình nói:

- Nha đầu người có một mình trong cửa hàng mỗi ngày sao.....

À!!!

Bên trong cửa hàng còn lại hai cô gái thọc lét, đùa nghịch nhau, đẹp không sao tả xiết.....

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Dâm Tặc

Mây đen buông xuống dày đặc, bầu trời đêm bao trùm cả huyện Tiên Đường, đêm tối đen không người không có một chút ánh sáng, gió lạnh gào thét, thổi vù vù, làm cho người ta đều không khỏi thấy rùng mình. Phiên chợ đã hết, huyện Tiên Đường lại yên tĩnh u ám, đám người qua lại về mặt nặng nề, lo lắng, dường như e ngại điều gì.....

Sau một lúc lâu, dòng người đi chợ đã biến mất không còn ai, thanh bán thạch nặng nề vắng vẻ chỉ còn một vài người đi trên đường, nhà trống thảm thương, cảnh vật vắng lặng.

Bỗng nhiên, trong một cửa hàng nhỏ bên đường phố có một ngọn đèn nhỏ, một cô gái trẻ tuổi thanh xuân đang đứng ở quầy tính tiền. Nàng tuy là sắc mặt tiêu tụy mệt mỏi, nhưng trong mắt lại ánh lên niềm hạnh phúc và ngọt ngào, mắt đẹp nhấp nháy duyên dáng.

Cô gái đang làm việc, nhìn bên ngoài trời đã tối đen như mực, nàng mới biết do mình mãi làm việc quên cả thời gian. Nàng mệt mỏi ngồi xuống duỗi thẳng chân ra, thu dọn quầy hàng, sau đó nàng đi ra chốt cửa và treo biển đóng cửa hàng.

Lúc này trên đường phố bầu trời đêm đã tối đen như mực, cô gái bước đi một mình trên con đường lát đá xanh.

Một đôi mắt u ám với ánh mắt nghiêm nghị không biết ở góc khuất nào đang nhìn chăm chăm vào dáng người thướt tha của cô gái, giống như tìm được con mồi khiến cô gái không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô gái cảm nhận được có ai đó đang theo dõi mình, lúc này mới nhớ mấy ngày nay ở huyện Tiên Đường ở đâu ra một tên dâm tặc gây tội ác tày trời, cứ đến đêm hẳn thường theo dõi nữ tử. Nàng thấy sợ sợ, bước đi thật

nhanh, tay nắm chặt lại, hoảng sợ đến nỗi những giọt mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.....

Nàng không dám bước nhanh chân quá, bởi vì nàng biết nếu nàng chạy mau, sẽ kinh động đến tên dâm tặc kia, nàng chỉ có thể duy trì tốc độ, chậm rãi mà đi. Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cố gắng không bật ra tiếng khóc, cắn đến nỗi môi nàng chảy máu.

- Đại ca, mau tới cứu Bảo Nhi.

Cô gái này đúng là Bảo Nhi, vị hôn thê của Triệu Tử Văn. Lúc này nàng không ngừng lăm bẫm cầu nguyện mong Triệu đại ca có thể đột nhiên xuất hiện.....

Bảo Nhi trong lòng hồi hận, đại ca nghĩ ra câu đố nhận giải thưởng, kinh doanh náo nhiệt hơn mấy ngày trước. Hôm nay lại có nhiều người đến mua giấy, nàng nhất thời cao hứng quá, tính toán sổ sách xong trời đã tối đen.

Dâm tặc mặc áo choàng màu đen, bám sát theo sau Bảo Nhi, mắt đầy dục vọng. Hắn nện bước nhanh hơn một chút, đi theo sau Bảo Nhi.

Bảo Nhi bị hấn gắt gao bức bách, nhớ tới vài vụ thiếu nữ chết thảm, nàng trong lòng vừa kinh vừa sợ, nàng mất tự chủ, vội vàng chạy lên, nước mắt tràn mi, hô to:

- Đại ca.....

Dâm tặc lập tức thất thần, lúc này mới biết nữ tử này đã sớm phát hiện ra hắn, chẳng qua nàng ra vẻ bình tĩnh, thấy thế hắn khẩn thương đuổi theo cô gái, hắn sẽ không để con vịt đã tới miệng còn bay mất như thế này

- Dâm tặc!

Bảo Nhi hét lên, đột nhiên một nữ bộ khoái ẩn nấp ở đâu nhảy ra, nàng mặc toàn thân màu đen, kiếm đeo ngang thắt lưng, lạnh lùng nhìn tên dâm tặc chết tiệt.

- Dư bộ khoái.

Bảo Nhi nhìn Dư Tư Lăng, trong lòng bớt chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến mới vừa nãy bị tên dâm tặc đuổi theo, nếu bị hấn bắt được, không chỉ có trinh tiết sẽ mất mà đến cả tính mạng cũng khó giữ, Bảo Nhi sợ hãi không đứng lên nổi.

Dư Tư Lăng quay sang nàng lạnh nhạt nói:

- Còn không mau trở về, một nữ tử như vậy sao không trở về nhà trước khi trời tối.

Dâm tặc thấy bộ khoái đột nhiên xuất hiện, biết vịt chết này bay mất rồi, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Dư Tư Lăng dặn dò nàng một câu, rồi chạy nhanh đuổi theo tên dâm tặc, tên dâm tặc này liên tiếp gây ra các vụ án khiến nàng nổi trận lôi đình, nàng không muốn tên này cứ như thế chuồn mất, nhất định phải bắt được hắn!

.....

Trong phòng nhỏ sâu sau Hạ phủ, Triệu Tử Văn vừa luyện xong võ công, rửa mặt, ngâm chân, chuẩn bị lên giường ngủ.

- Đại ca, đại ca! Phịch! Tiếng gọi gấp gấp liên tiếp vang lên, tiếng gọi vừa dứt liền nghe được tiếng mở cửa phịch một cái.

Thấy đứng trước cửa là một hình dáng xinh đẹp, Triệu Tử Văn trợn tròn mắt, nhưng bên ngoài trời tối như mực, hắn không nhìn rõ chỉ đoán mò, thử nói:

- Bảo Nhi?

- Đại ca....

Bảo Nhi vừa bị một trận kinh hãi, nàng chạy vội tới Hạ phủ, trong đầu chỉ nghĩ đến đại ca. Trên đường đi nàng thầm nghĩ mong gặp được đại ca để được an ủi và có cảm giác an toàn, vừa thấy đại ca liền bổ nhào vào trong lòng ngực.

- Làm sao vậy, có ai ăn hiếp nàng sao.

Triệu Tử Văn rất ngạc nhiên, cô bé này sao lại qua đây? Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng như hoa lê gặp mưa, Hạ Văn nhẹ giọng hỏi.

Bảo Nhi ôm chặt lấy hắn, rúc vào lòng ngực, lại nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, nước mắt nàng lại cuồn cuộn xuống, run giọng nói:

- Đại ca, muội còn tưởng rằng không được gặp lại huynh nữa!

- Có ý gì.

Triệu Tử Văn nghe mà ngạc nhiên, dường như nghĩ tới cái gì, hắn cũng không muốn Bảo Nhi xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi:

- Bảo Nhi, muội làm sao vậy, có phải có chuyện gì xảy ra không?

Bảo Nhi gục đầu vào ngực hắn, ngồi bên giường cùng Triệu Tử Văn, cảm nhận được từng hơi thở của đại ca, lan truyền cả hơi nóng sang nàng, lúc này trong lòng nàng mới bình tĩnh được. Nàng tựa vào vai đại ca, nhẹ giọng kể lại chuyện vừa xảy ra làm nàng sợ hãi.

- Mẹ nó!

Triệu Tử Văn sau khi nghe Bảo Nhi kể, tức giận không thể nói, dấm mạnh xuống thành giường, nổi giận mắng:

- Đáng chết, ngay cả vợ ta cũng dám động, ta muốn giết hắn!

Bảo Nhi thấy đại ca kích động như thế, vừa hạnh phúc vừa vui vẻ co người rúc nhanh vào lồng ngực hắn, nhưng nàng cũng không muốn đại ca gặp nguy hiểm, hạ giọng nói:

- Đại ca, cứ để cho Dư bộ khoái đi bắt tên dân tộc đó, mọi sợ.... Đại ca gặp nguy hiểm.

Triệu Tử Văn im lặng một lúc lâu, không nói gì cả, hắn với Dư bộ khoái có thù không giải được, thù này sớm hay muộn đều phải trả, nghĩ tới hôm nay Bảo Nhi được Dư bộ khoái cứu, trong lòng hắn vừa biết ơn vừa mâu thuẫn.

- Không có việc gì, đại ca sẽ không lấy tính mạng ra mạo hiểm đâu.

Triệu Tử Văn an ủi, ôm chặt nàng vào lòng, nhìn nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, hắn hiểu nàng đang rất sợ hãi.

- Mẹ nó, bố mày không thể bỏ qua được.

Triệu Tử Văn lo lắng, sợ tên dân tộc này sẽ còn tìm đến Bảo Nhi, hắn không thể lúc nào cũng bên cạnh Bảo Nhi được, nên nhất quyết phải bắt bằng được tên dân tộc này, trong lòng không khỏi căm hận.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Vương Gia Phản Loạn

Triệu đại ca, muội... Đêm nay muội nghỉ tạm ở đây được không?

Bảo Nhi dựa vào ngực Triệu Tử Văn, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn biết Bảo Nhi bây giờ đang rất sợ hãi, cần có người ở bên cạnh, nên gật đầu, dịu dàng cười nói:

- Đương nhiên là có thể.

Bảo Nhi hai má ửng đỏ, tuy rằng nàng không phải là con gái đã xuất giá, nhưng nàng sớm có ý định là người của họ Triệu, cùng Triệu đại ca chung phòng hăn là không tổn hại lễ nghĩa. Bảo Nhi nhẹ nhàng trút bỏ quần áo, trên người chỉ còn tiểu áo bông, nàng mau chóng chui vào ổ chăn cho ấm lên.

Triệu Tử Văn thấy khó hiểu, nha đầu kia nhanh như vậy làm gì, hăn chuẩn bị cởi quần áo, nghe thấy Bảo Nhi nũng nịu gọi:

- Đại ca, để muội làm ấm ổ chăn trước rồi huynh hãy vào đây.

Nha đầu ngốc, Triệu Tử Văn cảm động không ngừng, nhưng hăn là một đại trượng phu, làm sao để vợ làm ấm ổ chăn như thế. Hạ Văn trút bỏ ngoại sam, lập tức chui vào mền, ôm chặt lấy Bảo Nhi:

- Đại ca là loại người yếu đuối vậy sao?

- Đại ca, ta đêm nay thật sự là sợ hãi tưởng như đã chết, muội còn tưởng sẽ không được nhìn huynh nữa.

Bảo Nhi như cảm thấy quý môn quan trước mặt, sợ hãi ôm lấy đại ca.

Triệu Tử Văn khẽ thở dài một cái, hăn biết đã nhiều ngày cửa hàng kinh doanh phát đạt, Bảo Nhi mới quên cả thời gian, thật không hiểu nên trách ai, chẳng nhẽ lại đóng cửa không kinh doanh nữa.

- Là đại ca sơ suất. Ta nhất định sẽ tóm được tên dân tộc đó.

Triệu Tử Văn nắm chặt tay Bảo Nhi. Ở thế giới này, hẳn chỉ có Bảo Nhi là người thân thiết, hẳn không muốn Bảo Nhi gặp bất cứ chuyện gì nguy hiểm. Mặc kệ như thế nào cũng phải tìm tên dân tộc đem ra công lý.

Bảo Nhi biết bản lĩnh Triệu Tử Văn, gật đầu:

- Đại ca mọi việc phải hết sức cẩn thận.....

Hai người ôm nhau nằm. Bảo Nhi rúc người vào trong lồng ngực Triệu Tử Văn, Triệu Tử Văn ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng, cảm nhận đường cong lả lướt thân thể mềm mại. Ngực nàng theo hơi thở phập phồng khiến tâm trạng hẳn rung động, nhất là trên người nàng có mùi thơm đặc biệt, khiến Triệu Tử Văn lửa dục bùng lên, tiểu đệ đệ gây sự đỉnh ở trên bụng dưới Bảo Nhi

- À.....

Bảo Nhi khẽ kêu lên dịu dàng, nàng cảm giác được hạ thể Triệu đại ca nóng như lửa, hẳn hơi thở thật mạnh, đôi môi đỏ của nàng khẽ mở, miệng nhỏ thở ra làn hương thơm, trên mặt lại thẹn thùng vô hạn.

Triệu Tử Văn nhất thời không kìm nổi quay sang Bảo Nhi sờ kiêu đồn hở ra kia. Kiêu đồn khít chặt mà co dãn nhiều khiến hẳn càng yêu thích không buông tay, lại cầm nhéo vài cái, một bàn tay lại trực tiếp cho vào giữa tiểu áo bông, ấn vào hai nụ hoa đỏ tươi.

- Đại ca...

Bảo Nhi bị hẳn chiêm ngòi toàn thân lửa nóng, đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu nhấp nháy vui mừng cảm động, đôi môi khẽ mở, nũng nịu nói không ra lời....

Triệu Tử Văn nuốt một ngụm nước miếng, nhưng hẳn không nghĩ dáng người Bảo Nhi lại bốc lửa như vậy, thiếu chút nữa làm hại chính mình phạm tội. Hẳn biết Bảo Nhi hoảng sợ quá độ, không nên làm việc này. Triệu Tử Văn vội vàng dừng tay ôm chặt lấy Bảo Nhi, nhẹ nhàng nói:

- Bảo Nhi mau ngủ đi, có đại ca ở đây, không ai dám bắt nạt muội, sau này ngày nào đại ca cũng ở bên muội.

Bảo Nhi cảm động, ôm chặt lấy đại ca, hạnh phúc tựa vào ngực, có lẽ nàng thật sự bị áp lực tinh thần quá nặng. Bảo Nhi đang buồn ngủ, nghe đại

ca nói thể liền áp vào lồng ngực đại ca ngủ ngon lành.....

- Mẹ nó, ngày mai nhất định đem người đi bắt gấp tên khốn đấy.

Triệu Tử Văn ngắm khuôn mặt xinh đẹp Bảo Nhi lại không kìm nổi đem thẳng dâm tặc chết tiệt ra mắng. Huyện Tiền Đường đã nhiều ngày ra lệnh bắt tên dâm tặc, hẳn tự nhiên được biết đến, vụ việc ở hội đèn lồng đêm đó cũng là tên dâm tặc gây ra, chỉ là Hạ Văn không nghĩ tên dâm tặc lại theo dõi Bảo Nhi.

Trong lòng Triệu Tử Văn đã nghĩ ra cách đối phó, ngày mai đến tìm Điền Hồ cùng đi bắt tên dâm tặc này.....

Sáng sớm, Triệu Tử Văn đưa Bảo Nhi về cửa hàng, sau đó hẳn đi tìm Điền Hồ hỗ trợ đi bắt tên dâm tặc. Hẳn không phải muốn làm việc này mà không cần Dư bộ khoái ái nam ái nữ, mà vì muốn Bảo Nhi được an toàn, hôm qua lại nghe Bảo Nhi kể Dư bộ khoái để dâm tặc chạy mất, hẳn không thể không tự thân xuất mã.

- Triệu huynh, tìm ta có chuyện gì sao.

Điền Hồ đang ngồi ở trong phòng, thấy Triệu Tử Văn đột nhiên đi đến, liền hỏi.

Triệu Tử Văn vào ngồi ghế bên cạnh Điền Hồ, nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên tìm người có việc, ta hy vọng người có thể giúp ta bắt dâm tặc.

- Dâm tặc? Là người liên tục gây án giết nữ tử đó sao?

Điền Hồ hiểu rõ thư đồng này không quan tâm đối với vụ án đó, chẳng hiểu sao giờ lại muốn đi làm bộ khoái, không kìm nổi hỏi:

- Không biết Triệu huynh làm sao lại kết thù oán với hẳn vậy.

Triệu Tử Văn coi Điền Hồ là huynh trưởng, liền kể lại chuyện đêm qua làm Bảo Nhi sợ hãi.

- Thì ra là thế.

Điền Hồ biết Hạ Văn đính ước với Bảo Nhi nên vô cùng coi trọng, Điền Hồ hiểu được bọn họ có một chút nguy hiểm, gật đầu nói:

- Triệu huynh yên tâm, chuyện này ta sẽ giúp.

Triệu Tử Văn quay sang Điền Hồ ôm quyền nói:

- Vậy đa tạ Điền đại ca.

- Triệu huynh khách khí.

Điền Hồ phát phất tay, chợt nhớ chuyện gì đó, nghiêm mặt nói:

- Triệu huynh còn nhớ rõ ta lần trước nói chuyện gì không?

Triệu Tử Văn nào biết hẳn chỉ cái gì, hỏi:

- Chuyện gì?

Điền Hồ nói nhỏ:

- Chỉ sợ lại có Vương gia phản loạn, cho nên mấy vị trên kia không rảnh bận tâm Hạ phủ, khiến nhiệm vụ nơi này ngưng hẳn một thời gian dài.

Phản loạn thì phản loạn, dù sao cũng sẽ không đánh tới Hàng Châu, chắc chắn đánh hướng Hàm Đan, Hàng Châu vẫn yên ổn. Triệu Tử Văn cảm thấy hơi vui vẻ trong lòng, cũng không dám nói ra rõ ràng trước mặt người thị vệ này, chỉ cười nói:

- Chỉ mong phản loạn có thể sớm ngày bình ổn.....

Điền Hồ gật đầu:

- Vương gia trên tay căn bản không có binh quyền, muốn phản loạn khác gì tự chịu diệt vong.

Triệu Tử Văn hỏi:

- Căn cứ vào thông tin tình báo của các người thì đó là Vương gia nào thế?

- Đây.....

Điền Hồ do dự một lúc lâu nói:

- Có nhiều chuyện ta không thể nói với người, bởi vì bước đầu chỉ là dự đoán, có lẽ chỉ là tin đồn, đến lúc đó ta tự khắc sẽ nói cho người.

Triệu Tử Văn lo lắng mình không đối phó được tên cường hiếp giết người, nhưng Điền Hồ này là một cao thủ, đối phó với một tên tiểu nhân dâm tặc không thành vấn đề, hẳn cười nói:

- Đêm nay chúng ta hành động, đến lúc đó ta tới tìm người.

Điền Hồ gật đầu:

- Đêm nay ta ở trong phòng chờ người.

Triệu Tử Văn còn muốn đến cửa hàng đón Bảo Nhi nữa, hẳn cũng không dám chắc tên dâm tặc này buổi tối còn theo dõi Bảo Nhi nữa không, nếu

hắn đến cả ban ngày, Triệu Tử Văn chỉ sợ phải hối hận cả đời, vội vàng từ biệt Điền Hổ, sau đó thẳng tiến tới cửa hàng.. .

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

Quyển 2

[Chương 100: Manh Mối](#)

[Chương 101: Giả](#)

[Chương 102: Phá Án](#)

[Chương 103: Người Áo Đen](#)

[Chương 104: Thái Giám](#)

[Chương 105: Dẫm Nát Dưới Chân](#)

[Chương 106: Trưng Binh](#)

[Chương 107: Không Còn Liên Quan](#)

[Chương 108: Ly Biệt](#)

[Chương 109: Một Tháng Sau](#)

[Chương 110: Bắt Thỏ Hoang](#)

[Chương 111: Bao Vây](#)

[Chương 112: Lý Chương Quỹ](#)

[Chương 113: Tiềm Năng](#)

[Chương 114: Tạm Kim Hồ Đầu Thương](#)

[Chương 115: Kỳ Tài](#)

[Chương 116: Biến Thiên](#)

[Chương 117: Trận Chiến Cuối Cùng](#)

[Chương 119: Là Một Hào Hán](#)

[Chương 120: Tôn Tướng Quân](#)

[Chương 121: Đột Biến](#)

[Chương 122: Mưa Tên](#)

[Chương 123: Giao Phong](#)

[Chương 124: Vây Khốn](#)

[Chương 125: Cầm Vương](#)

[Chương 126: Lợi Dụng](#)

[Chương 127: Nạp Thiếp](#)

[Chương 128: Triệu Tướng Quân](#)
[Chương 129: Ta Có Thể](#)
[Chương 130: Cổ Tình Gây Sự](#)
[Chương 131: Nhất Quyết Thắng Bại](#)
[Chương 132: Hiếu Sự Quý Giá Mới Xứng Đáng Có Được](#)
[Chương 133: Thành Thân](#)
[Chương 134: Trong Đầu Có Bệnh](#)
[Chương 135: Hòa Đầu Bình](#)
[Chương 136: Tình Sâu Ý Đậm](#)
[Chương 137: Xuân Thu Đại Mộng](#)
[Chương 138: Trương Nhữ Chu](#)
[Chương 139: Lại Bộ Thượng Thư](#)
[Chương 140: Tây Hồ Du](#)
[Chương 141: Nhớ Người Đến Khổ](#)
[Chương 142: Tai Nạn Chết Người](#)
[Chương 143: Ngũ Âm Không Được Đầy Đủ](#)
[Chương 144: Công Tử](#)
[Chương 145: Là Lạ](#)
[Chương 146: Sau Đình Hoa](#)
[Chương 147: Vong Quốc Chi Âm](#)
[Chương 148: Đánh](#)
[Chương 149: Thiết Hồ](#)
[Chương 150: Đánh Bại Đại Tài Tử](#)
[Chương 151: Lấy Đồ Trong Túi](#)
[Chương 152: Bông Tuyết](#)
[Chương 153: Việc Nhà](#)
[Chương 154: Ưu](#)
[Chương 155: Không Nên Nhìn](#)
[Chương 156: Tây Hồ Trường Đình](#)
[Chương 157: Thân Phận](#)
[Chương 158: Hạ Sát Trong Nháy Mắt](#)
[Chương 159: Tha Thứ Cho Muội](#)

[Chương 160: Ba Người?](#)
[Chương 161: Cô Em Vợ](#)
[Chương 162: Mộng Tiên Tử](#)
[Chương 163: Bí Mật](#)
[Chương 164: Tiên Đường Tứ Đại Tài Tử](#)
[Chương 165: Một Ngàn Hai](#)
[Chương 166: Gặp Nhau Ở Chợ](#)
[Chương 167: Ti Vô Chiêu Thân](#)
[Chương 168: Để Đối Ngoại Trước Hết Phải An Nội](#)
[Chương 169: Phế Tài](#)
[Chương 170: Vết Sẹo](#)
[Chương 171: Thiên Hạ Nơi Nào Chẳng Phải Tô Hàng?](#)
[Chương 172: Họ Tô](#)
[Chương 173: Chào Từ Biệt](#)
[Chương 174: Đào Góc Tường](#)
[Chương 175: Đặt Sính Lễ](#)
[Chương 176: Có Quen Biết](#)
[Chương 177: Thăm Hỏi](#)
[Chương 178: Đoạt Vị](#)
[Chương 179: Dù Xa Cũng Phải Diệt](#)
[Chương 180: Đèn Khống Minh](#)
[Chương 181: Đê Ở Tô Châu](#)
[Chương 182: Đối Chết Người](#)
[Chương 183: Ba Chiêu Quá Quan](#)
[Chương 184: Điên Cuồng Quyết Tuyệt](#)
[Chương 185: Sức Bật.](#)
[Chương 186: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 187: Mất Tích](#)
[Chương 188: Đồ Tồi](#)
[Chương 189: Một Mình Ở Chung.](#)
[Chương 190: Đánh Thắng Ông.](#)
[Chương 191: Thân Thế Chi Mê.](#)

[Chương 192: Ly Biệt](#)

[Chương 193: Hàn Lâm Thư Viện](#)

[Chương 194: Hạng Tiểu Thư](#)

[Chương 195: Thất Bạ Đại Nhân](#)

[Chương 196: Lý Cách Phi.](#)

[Chương 197: Bái Phỏng Một Người.](#)

[Chương 198: Tranh Vẽ](#)

[Chương 199: Tiểu Ngoan Đồng.](#)

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Manh Mối

Bóng đêm mịt mù, mây đen bao trùm cả huyện Tiền Đường. Khu chợ huyện Thanh Bản Thạch huyện Tiền Đường yên tĩnh một cách đáng sợ, lúc này Triệu Tử Văn và Điền Hồ quanh quẩn ở hai bên đường phố, nghe nói tên dâm tặc thường hay gây án ở đây, hẳn đánh nữ tử ngất sau đó lôi vào hẻm khuất hoặc vào trong rừng tiền dâm hậu sát.

Triệu Tử Văn muốn rình chợ để bắt tên dâm tặc, nhưng chờ rất lâu cũng không thấy động tĩnh. Triệu Tử Văn sốt ruột quay sang Điền Hồ hỏi:

- Người nói xem tên dâm tặc có quay lại đây không?

Điền Hồ đứng bên cạnh, bất đắc dĩ khinh khỉnh nói:

- Người nói ta mai phục trên đường phố, sẽ phát hiện được tên dâm tặc, không phải vậy sao?

Triệu Tử Văn tức tối nói:

- Vừa rồi nấp ở phía sau cũng không thấy hẵn, còn không đi ra ngoài điều tra?

Điền Hồ nhìn bóng đêm, không khỏi thở dài:

- Dâm tặc này xảo quyết thật, liên tục gây án nhưng không để lại chút manh mối nào, mỗi lần gây án xong lập tức trốn mất tăm mất tích.

Một chút chứng cứ cũng không có? Triệu Tử Văn cúi đầu trầm tư, một lúc lâu mới ngẩng đầu nói:

- Xem ra hẵn vô cũng quen thuộc địa hình huyện Tiền Đường này, chứng tỏ hẵn sinh trưởng ở huyện Tiền Đường. Chúng ta lại vừa đến Tiền Đường không lâu, chỉ sợ rất khó bắt được.....

- Tuy nhiên....

Điền Hồ nghiêm mặt nói:

- Tuy nhiên mỗi một tiểu thư bị giết hại đều để lại ký hiệu, có lẽ sẽ cung cấp cho chúng ta chút manh mối.

Ký hiệu? Triệu Tử Văn vốn là muốn hỏi:

- Người làm sao lại biết rõ như vậy?

Lập tức lại nói:

- Mà bọn họ để lại ký hiệu gì?

Điền Hồ cười quý quyết nói:

- Kỳ thật ta vẫn chú ý vụ án này, nhưng ta và Dư bộ khoái không giống nhau, ta chỉ theo dõi nhưng chưa chắc đã bắt được tội phạm.

Triệu Tử Văn ngăn người, trong lòng có chút bức tức:

- Tiểu tử người hóa ra vẫn âm thầm điều tra.

Điền Hồ ngượng ngừng nói:

- Ta không có theo dõi người, chỉ là người không hỏi mà thôi?

Triệu Tử Văn vốn tưởng rằng sẽ lợi dụng được hẳn đến hỗ trợ, không nghĩ rằng bị lợi dụng lại, nhưng ngẫm lại thị vệ này cũng là một người nhiệt huyết, chính nghĩa, làm sao dễ dàng tha thứ dâm tặc liên tục giết hại nữ tử, chỉ có điều Triệu Tử Văn nhất thời không nghĩ tới, không ngờ lại bị tên Điền Hồ ngu dân này lừa.....

Điền Hồ nét mặt nghiêm túc nói:

- Tên dâm tặc này tổng cộng đã giết năm vị nữ tử, cũng kỳ lạ.....Năm vị nữ tử bị sát hại mỗi người đều viết xuống đất một nét bút, không biết có ý nghĩa gì?

Một nét bút, có lẽ đây là vụ án đột phá khâu, Triệu Tử Văn vội vàng hỏi:

- Bọn họ viết cái gì?

- Đệ cũng không biết bọn họ viết cái gì nữa.

Điền Hồ thở dài nói:

- Vị nữ tử đầu tiên viết nhất điểm, vị nữ tử thứ hai viết nhất hoành, vị thứ ba viết nhất điểm, vị thứ tư viết nhất thụ, nữ tử đem qua viết nhất hoành.

- Bọn họ viết như thế có ý gì!

Triệu Tử Văn nghe mà mơ hồ nửa ngày, chẳng lẽ còn luyện viết chữ vịnh tranh hay sao, nếu là viết chính dòng họ, nhưng mở đầu không thể là điểm chút họa, căn bản không hề ăn khớp nhau.

- Đệ nghĩ mất ba ngày rồi cũng không hiểu ý nghĩa chữ viết đó.

Điền Hồ bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Thật không hiểu ngũ vị nữ tử này rốt cuộc muốn nói gì.

- Chỉ sợ đó là bút họa không phải là bọn họ viết, nhưng cũng không thể mỗi người bọn họ trước khi chết lại chỉ viết nhất bút trùng hợp thế.

Triệu Tử Văn cân nhắc sau một lúc lâu, ngẩng đầu nghiêm mặt nói.

Điền Hồ thấy Hạ Văn nói không có tình lý, lập tức phản bác nói:

- Chẳng lẽ tên dâm tặc viết, hã làm sao mà lại để lại manh mối chứ.

- Có lẽ rảnh rồi sinh ra buồn chán.

Triệu Tử Văn khẳng định nét bút đó không phải là của nữ tử bị giết hại, bởi vì nét bút đó không ảnh hưởng đến án kiện, hã đoán không ra vì sao nét bút đó xuất hiện ở hiện trường, hay là hã nói bậy bạ.

Điền Hồ khinh khỉnh quay người lại, cũng không nói chuyện với Hạ Văn nữa, hai người đi về phía trước đứng một lúc cũng không phát hiện ra ai khả nghi, bởi vì lúc này đường phố chỉ có hai người bọn họ...

- A.....

Một tiếng thét kêu thảm thiết phá tan ban đêm yên tĩnh, Triệu Tử Văn và Điền Hồ giật mình, chạy nhanh đến hướng tiếng thét phát ra.

Triệu Tử Văn chạy vọt lên phía trước trăm mét, đi vào hẻm khác ở trên đường phố, hẻm nhỏ nằm khuất sau đường phố, Triệu Tử Văn vừa đến nói thấy một vị nữ tử nằm lổ lổ, trên người có nhiều vết thương, hạ thể còn chảy nhiều máu tươi.....Có lẽ tên dâm tặc đã biết trước chỗ này.

Điền Hồ cũng đã tới nơi, bất đắc dĩ thở dài:

- Nữ tử không sợ chết hay sao mà đêm tối như thế này cũng dám ra đây.

- Chẳng nhẽ vì không đi kiếm sống giờ này sẽ không có cơm ăn sao?

Triệu Tử Văn không nói gì:

- Không có quy định nào cấm nữ tử ban đêm không ra khỏi nhà, nên bọn họ đi lại tự do, có lẽ bọn họ có việc gấp.

Điền Hồ gật đầu:

- Triệu huynh nói rất có lý, nếu không tên dâm tặc sẽ không liên tiếp gây án được.

Triệu Tử Văn ngồi xuống, kiểm tra kỹ lưỡng vết bóp cổ trên thân thể nữ tử. Trước khi hắn về thời trung cổ hắn có bạn gái học y, hắn thường xuyên theo bạn gái đi học giải phẫu cơ thể người, cho nên bất đắc dĩ hắn cũng biết ít nhiều. Triệu Tử Văn không kìm nổi thương tiếc khi thấy nữ tử tuổi tầm mười tám đôi mươi khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp như hoa lại bị tai nạn bất ngờ.....

Điền Hồ thấy hắn cẩn thận quan sát, ngạc nhiên nói:

- Triệu huynh, huynh từng làm khám nghiệm tử thi sao?
- Chưa làm qua.

Triệu Tử Văn chỉ hiểu biết một ít cơ bản kiến thức phổ thông mà thôi, hắn cảm giác được nữ tử cổ gẳng cứng cự hết sức, nghiêm mặt nói:

- Thân nhiệt nữ tử vẫn còn chút hơi ấm, đã chết được khoảng nửa canh giờ.

Điền Hồ cười nói:

- Huynh không phải đang mê sảng đấy chứ, vừa nãy còn nghe tiếng nữ tử kêu, chúng ta cũng vừa chạy đến đây, chứng tỏ người này vừa mới bị sát hại.

- Có lẽ do thời tiết mùa đông nên thân nhiệt nguội đi nhanh hơn.

Triệu Tử Văn cũng vừa nghe thấy tiếng vị nữ tử quát tháo, hắn dựa vào lý do này giải thích, nói:

- Nữ tử này bị một người thuận tay trái giết chết, hơn nữa người này rất khỏe, chỉ một phát đã bẻ gãy cổ của nàng.

Điền Hồ cũng ngồi xuống nhìn, tán thành với Triệu Tử Văn nhưng vẫn không nhìn ra, lại hỏi:

- Huynh làm sao lại biết.

Triệu Tử Văn đọc rất nhiều truyện trinh thám, nên kiến thức căn bản để phá án cũng hiểu được rất nhiều, hắn chỉ vào cánh tay nữ tử nói:

- Nhìn cổ bị bóp của nàng này, đáng nhẽ chỗ này chỉ dùng tay trái bóp, thói quen dùng tay trái sẽ không dùng tay phải để giết người, trừ khi hắn muốn che dấu, mặt khác cơ thể nữ tử mềm, ngón tay duỗi, hoàn toàn không có hiện tượng gãy dựa, hiển nhiên vị nữ tử này bị tên dâm tặc bẻ gãy cổ, không kịp phản kháng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Giả

Lực đạo thật mạnh.

Điền Hồ không khỏi tán thưởng, nhất là chiêu vận gãy cổ, có thể thấy lực đạo hãn mạnh như thế nào.

- A.....

Triệu Tử Văn quan sát hạ thân nữ tử, vết máu chảy ra có gì đó rất khác thường đáng chú ý, Triệu Tử Văn cảm giác có gì đó bất bình thường, nhưng không nghĩ ra thiếu cái gì, hãn cũng không tiện nhìn chăm chăm vào hạ thể nữ tử mãi, đành quay mặt nhận xét vết thương trên người nữ tử.....

Điền Hồ lật bàn tay của nữ tử lên, phát hiện móng tay rất sạch sẽ khiến hãn cảm thấy rất kỳ lạ:

- Năm vị nữ tử trước dưới bàn tay đều có vết bấn do viết chữ, nhưng vị nữ tử này lại không có, thật sự là kỳ lạ!

Không biết hãn là đầu heo hay không chịu suy nghĩ, Triệu Tử Văn tức giận nói:

- Ai quy định nhất định phải viết chữ?

- Nói cũng đúng.....

Điền Hồ ngượng ngùng sờ đầu, vừa nói xong thì nghe thấy tiếng bước chân tản bộ, Điền Hồ nói:

- Đi thôi, Dư bộ khoái đến đây, đêm nay không thu hoạch được gì.....

- Thu hoạch đương nhiên là có.

Triệu Tử Văn phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng không có gì rõ ràng, xem ra còn phải xác minh lại.

- Đáng ghét, lại để tên dân tặc chạy mất.

Dư Tư Lãng mang theo hai gã bộ khoái xông tới giữa ngô tằm nhỏ, thấy xung quanh vắng lặng, tức giận hung hăng dậm chân.

Lúc này Triệu Tử Văn và Điền Hồ đã đi xa, đêm nay coi như thất bại, đêm mai phải tiếp tục.....

Ngày thứ hai, Triệu Tử Văn suy nghĩ hết một ngày, nghĩ tới những nét chữ, vò vò đầu, chỉ biết tên dâm tặc này là người khỏe mạnh lực lưỡng, nhưng rốt cuộc không biết năm nét bút có ý gì, dù sao năm nét bút đó cũng không phải của năm vị nữ tử viết, có lẽ tên dâm tặc muốn thách thức các bộ khoái nên để lại dấu vết, năm nét bút hợp lại cũng không hiểu là chữ gì, Triệu Tử Văn suy nghĩ hết một ngày cố gắng tìm mọi cách kết nối năm ký tự với nhau.....

Thoáng cái, trời đã tối đen, Triệu Tử Văn chạy đến chỗ Điền Hồ đang ngủ say gọi to.....

Điền Hồ đi phía sau Triệu Tử Văn, vẻ mặt đau khổ nói:

- Bây giờ trời vẫn còn sáng, sao lại đi sớm như thế?
- Chúng ta đến thi phòng huyện nha.

Triệu Tử Văn không quay đầu lại, bước chân càng gấp gáp hơn.

- Thì ra là thế, cũng nên đi xem lại một chút biết đâu có thêm manh mối.

Điền Hồ cũng muốn đến đó dò la thêm tin tức, đêm qua tận mắt nhìn thi thể, nhưng không nghĩ tới việc tới thi phòng để kiểm tra các thi thể khác, vì vậy, Điền Hồ gật đầu bước nhanh theo Hạ Văn.

Triệu Tử Văn tuy chưa tới Huyện Nha bao giờ, nhưng cũng biết rõ chỗ này, hần bước nhanh vào cổng huyện Nha, đi một mạch thẳng vào cửa đông, trước cửa có một bộ khoái đang canh gác, sợ rằng đó là người bảo vệ thi thể.

Phía dưới trước đại môn huyện Nha, mái nhà lợp ngói, cứng rắn như đỉnh núi, phía trước là bức tượng gỗ điêu khắc mộc cách phiến, phong cách kiến trúc sang trọng, tường rào cao ba thước, nhìn rất uy nghiêm.

Hai người đứng trước cửa một lúc lâu, Triệu Tử Văn cố gắng suy nghĩ tìm cách để đi vào, còn Điền Hồ thì đi qua đi lại dò xét.

Lúc hai người đi tới gần, bộ khoái giơ cây kiếm trong tay, hỏi:

- Giờ Dậu đã qua, nếu muốn kiện, ngày mai giờ Thìn lại đến.

Điền Hồ lạnh lùng không trả lời, từ trong túi ngực lấy ra một tấm lệnh bài ánh vàng rực rỡ, nghiêm mặt nói:

- Dẫn ta vào thi phòng.

Bộ khoái nhìn ngẩn người, nhất phẩm đới đao thị vệ!!! Hãn sợ hãi ôm quyền nói:

- Tham kiến đại nhân, tiểu nhân dẫn người đi ngay.

Như vậy cũng được? Triệu Tử Văn ngẩn ra, đi theo sau, tên bộ khoái thấy Triệu Tử Văn đi bên cạnh, không biết là đại nhân nào, liền dò hỏi:

- Xin hỏi Đại nhân là?

Triệu Tử Văn lấy trong ngực ra ngọc bài hình hổ nói:

- Đại Nội Mật Thám.

Đại Nội Mật Thám? Bộ khoái chưa bao giờ nghe, đây là lần đầu, lại chưa từng thấy qua lệnh bài, tưởng đến quấy rối, quát:

- Sao ta không biết, đây rõ ràng là một khối ngọc bài bình thường, còn Đại Nội Mật Thám ta càng chưa bao giờ nghe, nếu là quấy rối, cẩn thận ta đem người nhốt vào đại lao huyền Nha.

Cái gì! Triệu Tử Văn nghe ngẩn người ra một lúc, hãn chột nghĩ ra, cái chức danh Đại Nội Mật Thám do chính hãn đề xuất, hóa ra thời này chưa có chức vị đó, lệnh bài này là giả, ta bị Tần lão đầu lừa giỡn! Triệu Tử Văn tức giận mắng:

- Tần lão nhân chết tiệt, đến ta cũng dám lừa giỡn, người đừng cho ta thấy mặt người, bằng không ta vật sạch râu của người!

Điền Hồ khuôn mặt đỏ bừng, chức quan là do quan trên bổ nhiệm, Tần đại nhân nào dám một mình ban chức quan, lừa thư đồng này cũng là sợ hãn không chịu hỗ trợ mà thôi, Điền Hồ quay sang Bộ khoái nói:

- Hãn là thủ hạ của ta, người này thích vui đùa, đừng để ý hãn, dẫn chúng ta đến thi phòng nhanh.

Hóa ra đầu óc có bệnh, Bộ khoái nghe đại nhân nói thế, khẳng định là đại nhân muốn giải vây cho hãn, đành nói:

- Tiểu nhân tuân mệnh.

Triệu Tử Văn vô cùng buồn bực, nghĩ đến cái chức quan, không ngờ rằng Đại Nội Mật Thám hoàn toàn là chính mình cấp cho mình, Tần lão

nhân tiện dịp đây đưa, biến mình cái gọi là “ Đại Nội Mật Thám”

Điền Hồ thấy ánh mắt buồn bực của Triệu Tử Văn, biết hẳn trong lòng nghĩ gì, ghé tai Triệu Tử Văn cười nói:

- Triệu huynh không cần để ý đến chức quan hư không đó, Tần đại nhân cũng không phải cố ý lừa gạt huynh, nếu các vị quan trên cũng đồng ý cho huynh làm thử chức Tế Tướng, huynh có thể có cơ hội một bước lên trời, còn cần gì chức Đại Nội Mật Thám.

Triệu Tử Văn gật đầu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, Tế Tướng ta cũng có thể làm? Nhưng chỉ sợ không chừng là đi làm kẻ chết thay, lúc này hẳn thấy rất hối hận vì quá kích động. Hẳn biết thế cục Kinh Quốc không ổn, triều chính xung đột rất căng thẳng, có lẽ làm Tế Tướng chỉ là mục tiêu đả kích của mọi người, tuy nhiên hiện tại chỉ có thể đi một bước, tính một bước.....

Tiến vào đại môn huyện nha, hẳn ngạc nhiên nhìn ngắm một bức tượng cao lớn đứng trên tảng đá, đồ sộ uy nghiêm, đại đường to lớn, hùng vĩ. Treo ở giữa Đại đường là một tấm biển trên có hai chữ vàng “ chánh đường”, xung quanh có bốn cây cột thô to quét sơn đen lập vu, trên bốn cây cột treo bốn chiếc đèn cung đình. Trên bốn cây cột còn có hai hàng câu đối

“ Khi nhân như thiên vộ tự khi dã”, vế dưới là

“ Phụ dân tức phụ quốc hà nhân phụ chi”.

(Dịch: Khinh thường nhân dân là đối trời lừa mình

Phụ dân là phụ quốc, phụ lòng tin)

- Đại nhân, đến rồi.

Ba người đi qua một đường lớn, vào bên trong hậu viện, Bộ khoái chỉ vào một căn phòng ở hướng đông nói, rồi tiến tới mở cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa mở ra, Triệu Tử Văn đã cảm thấy không khí âm u lạnh lẽo trào tới đập vào mặt, càng đi vào trong phòng càng cảm thấy u ám, cửa sổ trong phòng mở rộng, bên trong có sáu cái giường trúc sắp xếp theo thứ tự, trên giường có một khối được che bằng vải trắng, xác sáu vị nữ tử được đặt ở đó.

Điền Hồ quay sang bộ khoái nói:

- Nơi này chính là sáu vị nữ thi hả?

Bộ khoái mau lẹ nói:

- Đêm qua mới mang thêm một nữ thi về, tổng cộng có sáu cái xác.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Phá Án

Sáu nữ thi vẫn được canh giữ bên trong huyện nha, đến khi phá án và bắt giam tội phạm mới đem đi chôn cất, cũng để tạo điều kiện cho các bộ khoái tìm manh mối, mấy ngày nay thân nhân của sáu vị nữ tử cũng chưa được gặp mặt, rõ là chết rồi cũng không được yên lòng..... Thiếu nữ xinh đẹp như hoa mà chết oan, làm Triệu Tử Văn không khỏi tiếc thương.

Triệu Tử Văn kéo tấm vải phủ trên người sáu thi thể xuống ngang bụng, đi qua từng nữ thi quan sát kỹ lại lần nữa, phát hiện thấy vết thương trên người và chỗ cổ bị vụn đều giống nhau, hẩn nhìn nữ thi nói:

- Tên dâm tặc này đúng thật là tàn nhẫn, nhưng không ngờ lại biến thái tới mức đánh đập xác chết.

Đánh đập xác chết? Điền Hồ và Bộ khoái tất cả đều kinh ngạc, Điền Hồ hỏi:

- Chẳng lẽ không phải nữ tử phản kháng nên dâm tặc mới đánh đập tàn nhẫn hay sao?

Đêm qua Triệu Tử Văn chưa dám chắc chắn tên dâm tặc đánh đập nữ tử sau khi giết, nhưng tối nay quan sát thấy sáu cổ thi thể đều giống nhau, hẩn gật đầu nói:

- Đúng như vậy, cơ thể sáu vị nữ tử rất mềm, có thể thấy là bị đánh một cái chết luôn, chính vì thế mà thần sắc sợ hãi cũng không biểu hiện ra ngoài, cú đánh rất mạnh, nhưng các vết thương này đều có vết bầm, chứng tỏ bị hung thủ dùng gậy đánh, bị đánh đập dã man như thế mà thần thái vẫn bình thường không phải là bất hợp lí sao?

Điền Hồ biến sắc nói:

- Tên dân tộc quá độc ác, nếu đúng như lời Triệu huynh nói, thì không phải hẳn tiền sát hậu gian dân sao?

- Có lẽ thế.

Triệu Tử Văn thấy vẫn còn nhiều điểm đáng nghi, liền đến kiểm tra lại một lần nữa sáu cái xác.

- Di.....

Triệu Tử Văn đột nhiên phát hiện phát hiện ra cơ thể nữ tử thứ nhất bị buộc chặt, vẻ mặt hoảng sợ, mặt cắt không còn giọt máu nhìn rất kinh khủng, Triệu Tử Văn bước tới gần cái xác, chỉ thấy trên mặt cái xác có dấu vết một bàn tay, hình dạng rất khác thường.....

Bộ khoái thấy Triệu Tử Văn nhìn bàn tay xác chết, nhân tiện nói:

- Chỉ có vị nữ tử thứ nhất này trên mặt khác với các vị nữ tử khác—trên mặt có vết tát, khám nghiệm tử thi cũng không biết vì sao bàn tay lại quái dị như thế.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc, trầm giọng nói:

- Tên dân tộc này thường xuyên làm việc nặng nhọc để kiếm sống, bàn tay có nhiều nốt chai rất dày, đánh vào mặt mới in dấu thành như vậy.....

- Thì ra là thế.

Bộ khoái nghĩ Triệu Tử Văn là một người rất có tài nhưng không nghĩ tới đối với phá án hẳn cũng có vài phần hiểu biết, hơn nữa còn nói rõ ràng hợp lý, không khỏi khâm phục, trong mắt tỏ vẻ quý trọng.

- Xem ra chỉ có vị nữ tử này là phản kháng, các nữ tử khác thì vô tình bị giết hại.

Triệu Tử Văn cảm thấy rất sợ hãi, nếu là Bảo Nhi trước mặt chắc hẳn chắc chắn đã không đủ tinh táo để nói, chỉ e rằng nếu không nhanh chóng phá án, trong thi phòng sẽ có thêm nhiều xác chết.

Điền Hồ quay sang Bộ khoái nói:

- Hàng Châu thường xuyên xảy ra án mạng sao?

Bộ khoái đương nhiên biết nhất phẩm thị vệ là thị vệ cung đình, nên không nắm được tình hình Hàng Châu, hẳn cũng không hiểu tại sao thị vệ cung đình lại vì án này mà tới đây, vội cung kính nói:

- Hàng Châu năm nay đã có hơn mười vụ án mạng, năm trước chỉ có ba vụ dân án, đầu năm còn chưa có vụ dân án nào, không ngờ mấy ngày nay lại xảy ra nhiều như vậy.....

Điền Hồ thở dài:

- Hàng Châu được xem là bình yên, một năm chỉ có ba vụ dân án, nhưng Hàm Đan có mấy chục vụ, mỗi lần bắt được tên dân tặc gây án đều đẩy ra biên cương làm khổ sai, phá án cũng tốn không biết bao nhiêu chi phí.....

Triệu Tử Văn quan sát thi thể thêm một lúc nhưng không có thêm manh mối gì, hần liếc nhìn xung quanh, chợt thấy một chiếc bàn, trên có văn phòng tứ bảo, chắc là dùng ghi chép khi khám nghiệm tử thi. Triệu Tử Văn đi ra phía trước cầm lấy bút son, kéo lấy một tấm giấy ở trên bàn rồi viết lên giấy chữ trần.

Điền Hồ tiến lên, hỏi:

- Đây là chữ gì?

Triệu Tử Văn cười khở, hần cũng chỉ viết đại mà thôi, hần miễn cưỡng nói:

- Viết linh tinh thôi

Triệu Tử Văn nhìn lại chữ vừa viết, tuy rằng chữ trần không đủ năm nét, nhưng hần vốn đã suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra ý nghĩa, thời cổ đại dùng chủ yếu là chữ phồn thể, rất có thể năm nét đó là chữ trần, hần cảm giác có điều gì đó không đúng, nhưng năm nét bút sử dụng với chữ phồn thể chỉ có thể là chữ trần.

Hần lại trầm tư một lúc lâu, bất đắc dĩ lắc đầu, huyện Tiền Đường ít nhất cũng có một vạn người, khó có thể có tác dụng, một chữ trần và dấu bàn tay mà có thể tìm được hần sao? Dựa vào những chứng cứ này không khác gì mò kim đáy biển, nhưng Triệu Tử Văn vẫn không chịu rút lui, vì Bảo Nhi, vì những thiếu nữ vô tội, phải bắt bằng được tên dân tặc, Triệu Tử Văn chán nản đấm mạnh xuống bàn.

Phịch một tiếng, bàn gỗ rung theo tiếng đập tay của Triệu Tử Văn, chấn song cửa sổ nhỏ bị rung lên, cửa sổ bị chấn động bật mở, từng cơn gió lạnh lùa qua khe cửa sổ, phát ra tiếng ào ào, giấy trên bàn bị thổi bay xuống mặt đất.....

Triệu Tử Văn lơ đãng nhìn, thấy chữ trần ngược, bỗng nhiên Triệu Tử Văn nghĩ đến nữ tử cuối cùng bị giết hại không viết chữ gì, trong đầu hần chột lóe lên như có điện chạy qua, nhưng hần không thể tin lắng đầu:

- Hần là không đúng.....

- Cái gì không đúng.

Điền Hồ nghe hần nói thì thào, nghĩ hần tìm được manh mối liền hỏi.

Triệu Tử Văn đang nghĩ tới một điểm đáng ngờ, vọt tới phía trước xác chết, hần lật tấm vải che hạ thân xác chết ra, nói:

- Thì ra là thế, ta đã biết tên dâm tặc ở đâu.

Bộ khoái và Điền Hồ nghe hần nói, sửng sốt, chẳng lẽ có thể từ những manh mối này có thể biết tên dâm tặc ở đâu?

Triệu Tử Văn nhìn mông lung ra bóng đêm, hô to:

- Không được rồi, tên dâm tặc lại bắt đầu hành động, chúng ta phải nhanh lên.

Triệu Tử Văn không kịp giải thích cho Điền Hồ, kéo Điền Hồ chạy đi ra ngoài cửa.

Điền Hồ biết sự tình khẩn cấp, liền lạnh nhạt nói với tên bộ khoái:

- Không được cho bất kỳ kẻ nào biết chuyện này, nếu tiết lộ tin tức, ta sẽ lấy đầu của ngươi.

Tên bộ khoái nào dám không tuân lời, gật gật đầu như gà mổ thóc, trán toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng vẫn hoài nghi, không biết hai người này thực có thể bắt tên dâm tặc hay không.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Người Áo Đen

Triệu Tử Văn chạy như điên trên đường, lúc này đã rất khuya, đúng là thời điểm tên dâm tặc động thủ.

Điền Hồ theo sát hăn, thấy Triệu Tử Văn chạy một mạch tới một tòa trang viện nhỏ gần huyện nha thì dừng bước, tòa trang viện chỉ có một gian, nhưng trong viện tùng bách trồng từng lớp, khung cảnh thật thanh tịnh.

- Chẳng lẽ đây là nơi ở của dâm tặc?

Điền Hồ trầm nghĩ, cũng không thể tin nổi, tên dâm tặc sao có thể ở ngay gần huyện nha, hăn càng không thể hiểu tại sao Triệu Tử Văn có thể đoán được.

- Điền huynh, nhanh lên

Triệu Tử Văn vừa nói vừa rón rén ngó qua bức tường bao quanh nhà, vốn chỉ cao khoảng hai thước, thấy Điền Hồ vẫn đứng ngẩn người, hăn liền gọi

Điền Hồ cười khổ một tiếng, hăn không tin đây là nhà của tên dâm tặc, nếu chỉ bằng vài manh mối nhỏ có thể tìm ra nhà tên dâm tặc, chỉ sợ là thần tiên cũng không dám nghĩ tới, hăn cũng không biết Triệu Tử Văn có phải gặp quỷ hay không, chỉ đành bất đắc dĩ đuổi theo.

Trang viện chỉ có một căn phòng nhỏ, Triệu Tử Văn cũng không dám tiến vào, hăn và Điền Hồ nấp ở một góc, quan sát tình hình trong phòng.

Điền Hồ thì thầm nói:

- Triệu huynh, chẳng lẽ đây là nhà của tên dâm tặc.

Triệu Tử Văn lắc đầu trả lời:

- Không phải

- Vậy là ???

Điền Hồ khẽ liếc mắt, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ đây là mục tiêu tiếp theo của tên dâm tặc?

Triệu Tử Văn nghiêm túc gật đầu:

- Đây là mục tiêu tiếp theo của tên dâm tặc..... ái nam ái nữ

- Ái nam ái nữ !!

Câu nói như sét đánh ngang tai, Điền Hồ cảm thấy đại não tê dại, hẳn hiểu câu nói ái nam ái nữ của Triệu Tử Văn nghĩa là gì, nhưng không lẽ, Dư bộ khoái là hung thủ ??? Tên dâm tặc này ??? Điều này quả thực có chút rất không hợp lý, vì vậy Điền Hồ mới kinh ngạc như vậy.

- Tiểu tử ngươi nói nhỏ thôi !!!

Triệu Tử Văn vội nói, rồi giải thích:

- Ngươi có còn nhớ năm ký tự kia không?

Kỳ thật đó là bút tích tên dâm tặc lưu lại

Điền Hồ cũng đoán được, đó chính là dấu vết tên dâm tặc lưu lại, nhưng hẳn không hiểu đạo lý bên trong, tên dâm tặc lưu lại năm ký tự này làm gì, liền hỏi:

- Chẳng lẽ tên dâm tặc này thực sự ngu xuẩn đến vậy, lưu lại đầu mối?

- Hẳn không ngu xuẩn, mà hẳn muốn chơi đùa với Dư bộ khoái

Triệu Tử Văn cười cười, hẳn ban đầu cũng không tin rằng tên dâm tặc này lại dám đùa giỡn với cao thủ ái nam ái nữ kia, nhưng sự thật chứng minh rõ ràng, hẳn lại nói:

- Ngươi có nhớ ban nãy ta viết cái gì không?

Điền Hồ tuy rằng không được thông minh lắm, nhưng cũng không nhanh quên như vậy, hẳn ngồi xõm xuống, rồi cầm đoạn cây khô viết lên mặt đất chữ Trần, hẳn cân nhắc một lúc lâu, rồi lắc đầu:

- Chữ này ta không hiểu, chẳng lẽ có liên quan tới Dư bộ khoái?

Triệu Tử Văn vừa quan sát động tĩnh trong phòng, vừa giải thích cho Điền Hồ, hẳn cũng không dám khẳng định đêm nay tên dâm tặc sẽ đến, lại càng không dám tùy tiện tiến vào nhà, chỉ có thể ở bên ngoài quan sát động tĩnh trong phòng, hẳn thản nhiên nói:

- Ngươi thử nhìn ngược lại chữ này xem

Điền Hồ làm theo, rồi suy nghĩ một lúc lâu, nhưng vẫn không hiểu:

- Nhìn ngược lại thì có quan hệ gì?

- Người, tên dâm tặc, giỏi thì thả ta ra, dùng thủ đoạn âm hiểm không phải là hảo hán !!!

Triệu Tử Văn và Điền Hồ nghe thấy tiếng cả kinh, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đập cửa xông vào, thấy Dư bộ khoái bị trói vào đầu giường, ở đầu giường còn có một nam tử mặc hắc y đứng đó, ánh mắt của hắn lúc này đang rất kinh dị, nhìn hai người xông vào, nhưng trong mắt hắn không hề có một chút kích động, thản nhiên hỏi:

- Sao các người biết ta sẽ tới nơi này?

Điền Hồ cười lạnh:

- Con cá trong rọ, sắp chết cần gì phải biết?

Điền Hồ cũng không sốt ruột động thủ, địch không động, hắn cũng bất động.

Người áo đen biết yêu vật kia hay tới nơi này, còn tưởng hai người là bộ khoái, hắn cười nói:

- Đáng tiếc, các người đã tới chậm một bước.

Tiếng cười vô cùng quỷ dị, khiến Triệu Tử Văn và Điền Hồ không khỏi lạnh người.

Dư Tư Lăng thấy hai người xông vào, chỉ liếc nhìn bọn họ một cái, trong mắt không hề có chút mừng rỡ, nàng nhìn tên dâm tặc, tức giận nói:

- Ta có hóa thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người.

- Có thể cho ta biết, vì sao các người có thể tìm đến nơi này?

Người áo đen không để ý tới Dư Tư Lăng, nhìn Triệu Tử Văn và Điền Hồ hỏi:

- Đây là tâm nguyện cuối cùng của ta trước khi chết

Triệu Tử Văn tới đây hôm nay, cũng không nghĩ muốn cứu Dư Tư Lăng, hắn không muốn nợ nhân tình của bất cứ kẻ nào, hắn có thù báo thù, có ân báo ân, đối với một người sắp chết, hắn cũng không câu nệ, quay sang nói với Điền Hồ:

- Người nói cho hắn biết về chữ viết kia

Điền Hồ vô cùng bội phục Triệu Tử Văn, thật không ngờ hẩn đoán trúng, hẩn gặt gặt đầu, viết một chữ Trần thật to trên mặt đất, rồi nói lại toàn bộ lập luận của Triệu Tử Văn, hai mắt lại một lần nữa quan sát chữ Trần.

Lúc này, hai má Dư Tư Lăng ửng đỏ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chữ này, cũng không để ý điều tra, lại càng coi thường tên thư đồng này, nàng ngây ngốc ngồi ở mép giường như đang chờ chết.

Triệu Tử Văn nhìn ánh mắt và lời nói của Dư Tư Lăng, trong lòng buồn bực, người còn chưa bị giết, ta cũng không thèm tính toán với người.

Ánh mắt người áo đen tràn ngập vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Làm sao người viết ra được chữ này?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Còn nhớ thi thể cuối cùng không? Kỳ thật, hẩn có viết một chữ

- Nhưng ta đã kiểm tra rất kỹ, không hề có chữ nào

Điền Hồ phản bác

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, nhìn như là không viết gì, chỉ có điều, cỗ thi thể kia chính là một người, hẩn không viết gì, chỉ vì muốn ám chỉ..... chữ đó chính là.... chữ người !!!

- Ta nói đúng không?

Triệu Tử Văn nhìn tên dân tặc, ánh mắt hẩn lóe lên vài phần bội phục, nhưng vẫn không hề khẩn trương.

- Hay! Hay! Hay!

Người áo đen vỗ tay, hô lớn:

- Huynh đệ thật tài giỏi, thật sự không ai có thể bì kịp, hôm nay thua trong tay huynh đài, ta không có gì để nói

Điền Hồ vẫn ngỡ ngác, Triệu Tử Văn nhìn hẩn, nói:

- Người đặt trử Trần trên đầu chữ Nhân, lập tức sẽ biết đáp án.

- Dư !!!!

Điền Hồ vừa viết xong đã kinh hãi hô lớn, mặc dù không phải thực sự đúng với quy phạm (quy tắc viết chữ phồn thể), nhưng chỉ cần sửa lại một chút, sau đó thay đổi hai nét, quả thực đã trở thành chữ Dư, hẩn thấp giọng lẩm bẩm:

- Thì ra là thế, toàn bộ vụ án hóa ra chỉ nhằm vào một mình Dư bộ khoái
!!!!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Thái Giám

Nhưng ta không hiểu, tại sao hấn lại nhắm vào Dư bộ khoái, làm sao người lại có thể phát hiện ra điều này?

Lúc này, người áo đen chắc chắn sẽ phải chết, Điền Hồ đương nhiên không hề lo lắng hấn có thể chạy thoát khỏi tay mình, hấn tiếp tục tò mò hỏi

- Bởi vì ...

Triệu Tử Văn ấp úng nói, do dự một hồi lâu rồi nói:

- Hấn là một thái giám !!

- Thái giám !! Dâm tặc là thái giám !!!

Điền Hồ bị dọa đến trợn mắt, thật khó có thể tiếp nhận chuyện này

Lúc này, hai má Dư Tư Lãng càng hồng thêm, ý nghĩ cũng có chút mơ hồ, đôi mắt đẹp mở to, hấn nàng cũng không thể tin được, tên dâm tặc lại là thái giám...đây quả thật là một chuyện...buồn cười nhất trên đời.

- Đúng, người nói rất đúng, ta chính là một thái giám, ha ha

Người áo đen cười lớn, trên mặt chảy dài hai dòng nước mắt, tự giễu cười:

- Thái giám, thái giám, ha ha ha

Triệu Tử Văn nhìn Hắc y nhân, hấn cũng cảm thấy thương hại, sự sỉ nhục lớn nhất của nam nhân lại phát sinh trên người hấn. Triệu Tử Văn cảm thấy hấn vừa đáng thương, lại vừa đáng buồn, thở dài:

- Chỉ sợ hôm nay người tới đây vì muốn đồng quy vu tận với người hại người.

- Đúng, hôm nay ta trở về để báo thù, ta căn bản không muốn sống nữa, báo thù, chính là động lực duy nhất để ta sống trên đời này

Người áo đen lau nước mắt, phẫn hận nhìn Dư Tư Lăng nói.

Điền Hồ cũng thở dài, nam nhân mất đi cái quý nhất, sự sỉ nhục này quá thật quá lớn, khó trách khi bị bắt khuôn mặt hắc không hề có chút kinh hoàng, hóa ra trái tim của hắc vốn đã chết, Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Triệu huynh, làm sao người có thể phát hiện hắc....

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Nhìn hạ thân của các thi thể tất cả đều sưng đỏ, nhìn có vẻ do bị hiệp đâm rất thô bạo, nhưng thực tế là do hắc cố ý làm ra, ngoài ra....

Hắc ngưng ngưng ho khan vài tiếng rồi mới tiếp tục:

- Lần sau nhớ đổ ít máu thôi thì sẽ tốt hơn....

Câu nói này khiến cả tên áo đen lẫn Điền Hồ đều dờ khóc dờ cười, còn Dư Tư Lăng lúc này toàn thân sớm đã căng cứng, dựa vào thành giường hít một hơi thật dài, không để ý nghe bọn họ nói gì

Triệu Tử Văn phát hiện, hạ thân của nữ tử kia còn chưa...bị xâm phạm, nhưng lại có máu quá nhiều, vì vậy hắc mới...hiếu

Người áo đen chợt biến sắc, dữ tợn nói:

- Đúng, là do ta làm, là do ta muốn trêu đùa tên bộ khoái này

Triệu Tử Văn biết hắc là một tên biến thái, đánh đập xác chết cũng là hắc làm, cũng bởi vì vậy hắc.... tên thái giám này mới vừa đáng thương, vừa đáng giận, vì báo thù mà hại người vô tội, Triệu Tử Văn cả giận:

- Chẳng lẽ người không nghĩ rằng thủ đoạn của người quá tàn nhẫn sao?

- Tàn nhẫn? Chẳng lẽ việc tên bộ khoái này làm với ta không tàn nhẫn sao?

Người áo đen thét lớn

- Nếu không phải trước kia người không phạm vào tội gian dâm, người sao phải chịu kết cục như vậy?

Triệu Tử Văn tức giận quát

Điền Hồ lúc này đã động sát khí, nhưng nghe Triệu Tử Văn nói, hắc lại ngẩn người, tên Triệu Tử Văn này sao lại biết nhiều như vậy, ngay cả người áo đen cũng giật mình:

- Làm sao người biết?

Triệu Tử Văn nhìn Điền Hồ nói:

- Người nhớ có lần đã nói với ta tội gian dâm bị phán như thế nào không? Cộng thêm thủ pháp và dấu vết tên Hắc y nhân lưu lại chứng tỏ hẳn không có khả năng làm (từ này xin phép bỏ, độc giả tự hiểu được), thêm vào bàn tay đầy chai của hẳn chứng tỏ hẳn đã bị đi đày, làm việc nặng nhọc.

Điền Hồ gật gật đầu:

- Hiếp dâm phải bị đày ra biên cương làm khổ sai

Chợt, Điền Hồ cả kinh:

- Bàn tay của hẳn đầy vết chai, vì hẳn đã từng bị đi đày....??

Người áo đen cười ha hả:

- Huynh đài quả thật cơ trí hơn người, không ngờ ngay cả điểm này người cũng đoán trúng, tuy nhiên các người chậm rồi, thù của ta đã báo xong

Ánh mắt người áo đen lúc này cực kỳ quyết liệt, pha chút tuyệt vọng, hẳn lấy một con dao trong người ra, rồi đâm thẳng vào mình.

Nhìn người áo đen từ từ ngã xuống, Triệu Tử Văn cũng không biết nói gì, có lẽ đối với hẳn, đó chính là một sự giải thoát, chỉ có điều, thủ đoạn của người này quả thực quá tàn nhẫn, nhưng.... hẳn nói đã báo thù là có ý gì ???

Điền Hồ rốt cục đã hiểu sơ qua mọi việc, hóa ra là báo thù, Hắc y nhân trước kia là dâm tặc, bị Dư bộ khoái bắt, sau khi bị thiến lại bị tống ra biên cương làm khổ sai, không hiểu hẳn làm sao trốn thoát trở về

- Đi thôi

Triệu Tử Văn cảm thấy không vui, tên ái nam ái nữ này thật đáng giận, thủ đoạn thực tàn nhẫn, hẳn bất đắc dĩ thở dài

- Chậm đã

Điền Hồ chỉ vào lư hương trên bệ cửa sổ, cười khô:

- Ta hiểu câu nói đã báo được thù của Hắc y nhân kia là gì rồi

- Là gì?

Điền Hồ vẻ mặt đầy đau khổ nói:

- Đây là Kỳ dâm hương, công dụng của nó ban đầu sẽ khiến người ta bần rùn tứ chi, sau đó dục hỏa thiêu đốt

- Chúng ta ở đây, không phải cũng đã bị trúng độc sao?

Triệu Tử Văn nghe thấy, đầu tiên đương nhiên hấn nghĩ tới bản thân, cũng hiểu ra, tại sao cao thủ như Dư Tư Lãng lại dễ dàng bị bắt trời như vậy

Điền Hồ cười nói:

- Hương sớm đã cháy hết, chỉ có điều..... Dư bộ khoái.... nếu không được giải cứu kịp thời, thất khiếu sẽ xuất huyết mà chết, đây là một loại âm hương rất lợi hại.

- Không thể nào

Triệu Tử Văn nhìn thân hình nóng bỏng của Dư Tư Lãng nói:

- Hay là chúng ta chuẩn đi, đằng nào cũng không ai có thể giải độc cho nàng

Triệu Tử Văn rất cục hiểu được câu nói cuối cùng của người áo đen, không ai làm..... với nàng, nàng sẽ bị dục hỏa thiêu đốt mà chết, nhưng nếu nói có người tình nguyện cứu nàng, phải cùng ái ân với nữ nhân ái nam ái nữ này, so với cái chết có lẽ còn khó chịu hơn, thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Điền Hồ đi tới, nhắc thi thể người áo đen rồi đi ra khỏi cửa, Triệu Tử Văn căn bản cũng không muốn làm người chết thay, thấy hấn chạy bản thân cũng không dám ở lại, vội vàng chạy theo.

- Rầm !!!

Điền Hồ không ngờ lại đóng cửa lại khiến Triệu Tử Văn suýt nữa đập mũi vào, hấn sờ sờ cái mũi, cảm giận chửi Điền Hồ

- Đừng chạy....

Triệu Tử Văn vừa định đẩy cửa chợt cảm giác có một thân thể nóng bỏng nhào vào sau lưng, ôm chặt lấy hấn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Dẫm Nát Dưới Chân

Lúc này, Dư Tư Lăng đã sớm ý loạn tình mê, trong trạng thái vô thức nàng bất chấp tất cả, ôm chầm lấy nam nhân mà nàng chán ghét nhất.

Triệu Tử Văn cũng hiểu nên hẳn cũng không muốn giằng co cùng nàng, cho dù nàng trúng độc mà chết so ra vẫn còn tốt hơn là giúp nàng giải độc rồi bị nàng chém chết, Triệu Tử Văn giơ tay, muốn gạt cánh tay nhỏ nhắn của bông hoa đang bám trên lưng hắn đi, nhưng không ngờ đôi ngọc thủ này lại như một gọng kìm kẹp chặt khiến Triệu Tử Văn muốn khóc cũng không khóc nổi.

Dư Tư Lăng cảm thấy toàn thân như bị lửa thiêu đốt, đôi môi anh đào khẽ mở, làn hương nhẹ lan tỏa, thân hình kiều my, bốc lửa gắt gao dán chặt vào phía sau Triệu Tử Văn

- Nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ thực phải giúp nàng giải độc?

Triệu Tử Văn lắc mạnh đầu, việc này không khác gì nhảy vào lửa, nói dễ nghe là vì cứu nàng, nhưng yêu vật này không chừng rời giường sẽ giết chết mình, vụ mua bán này quả thực không có chút lời.

Ngay khi Triệu Tử Văn trầm tư, Dư Tư Lăng không biết từ lúc nào đã cởi quần áo trên người, cảm thụ được sự mềm mại phía sau, tinh thần Triệu Tử Văn lập tức tỉnh táo, trong lòng cả kinh, yêu vật này không phải không có ngực sao, sao lại lớn như vậy.

Sức mạnh của Dư Tư Lăng lúc này thật kinh người, trực tiếp ném Triệu Tử Văn lên giường.

Mẹ nó, Triệu Tử Văn cảm thấy uất ức tràn ngập, bị một nữ tử đùa bỡn như vậy, khiến hắn uất ức không thôi, lúc này hắn cảm thấy lửa giận bùng phát, nghĩ tới bản thân như một nữ tử đang bị cưỡng gian, vô lực phản

kháng, hãnh không cam tâm, thà hãnh thực sự cường gian nàng vẫn tốt hơn. Hãnh lập tức bất chấp tất cả, trực tiếp đè Dư Tư Lăng ra giường.

Dưới ánh nến lung linh, Dư Tư Lăng xinh đẹp, kiều diễm động lòng người, bộ ngực nàng phập phồng kịch liệt, đôi môi mọng đỏ hé mở, nàng nhẹ nhàng cởi bỏ khăn vấn, buông mái tóc mây đen dài như thác nước xuống, chiếc cổ dài, trắng ngần lúc này cũng ửng hồng khiến nàng càng thêm tiên diễm, đôi mắt như làn thu thủy duyên dáng khẽ chớp.

Triệu Tử Văn tâm trạng lúc này kịch liệt xúc động, Dư Tư Lăng trước giờ đều mặc bộ quần áo nha dịch khô cứng, mái tóc vấn cao, hãnh không ngờ yêu vật này lại đẹp đến như vậy, khiến hãnh ngây người, nhìn chăm chăm vào báu vật đang hỗn hển trong lòng.

Dư Tư Lăng trút bỏ bộ quần áo nha dịch trên người, đôi mắt tràn ngập dục vọng, bộ ngực nàng lúc này chỉ còn lại một chiếc đai trắng bó sát, trong nháy mắt cũng bị cởi bỏ, nụ hoa đỏ tươi lập tức bung ra, run rẩy, mơn trớn.

Điều này khiến Triệu Tử Văn thêm ngây ngốc, hóa ra không phải là..... cắt, cũng không phải nhỏ, mà..... lớn như vậy.

Dư Tư Lăng ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, đè đầu hãnh vào bộ ngực của nàng.

Mùi hương thơm xử nữ như u lan trên cơ thể nàng toát ra, xộc vào mũi Triệu Tử Văn khiến dục hỏa của hãnh bùng phát, nhị đệ của hãnh trong nháy mắt dựng cờ giống trống thẳng tắp dưới bụng Dư Tư Lăng.

Đôi tay ngọc của Dư Tư Lăng vẫn không ngừng lại, ôm chặt Triệu Tử Văn, quần áo trên người hãnh nhanh chóng bị nàng lột bỏ, Triệu Tử Văn vốn cũng không phải là quân tử, máu.... dê của hãnh cũng rất nhiều, bảo hãnh ngồi nhìn mà trong lòng yên tĩnh không vẫn đục là chuyện không thể.

Cánh tay.... đôi chân thon dài..... tuyết phong..... kiều đồn.....

Triệu Tử Văn quả thật chịu không nổi sự hấp dẫn này, hãnh ôm chặt lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng khao khát của nàng, lúc này nhìn hãnh như một con sói hung hãn.

- A

Dư Tư Lăng nửa thống khổ, nửa khoái hoạt kêu nhẹ, cứ như vậy nàng tạm biệt cuộc đời xử nữ.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, Triệu Tử Văn cũng tỉnh lại, hắn quay đầu nhìn hạ thân đang sưng đỏ của Dư Tư Lãng, trên người nàng thậm chí còn vương chút máu hồng, lúc này hắn mới nghĩ lại sự tình buổi tối hôm trước.

Không biết tại sao hắn lại điên cuồng chiếm đoạt cô bé này như vậy, hắn điên cuồng tựa như muốn trừng phạt nàng, trả thù nàng vậy. Trải qua việc lần này, trong lòng hắn chợt nổi lên một cảm giác tựa như một tên tội phạm, phạm tội cường gian vậy.

- Uhm !!

Dư Tư Lãng nhướng mày, chậm rãi mở đôi mắt đẹp, nhìn thấy tên vô sỉ đang ngồi cạnh nàng, thân thể trần trụi, trên người còn dính vài giọt máu hồng, cộng thêm cảm giác đau đớn truyền tới từ hạ thân, nàng cảm giác mơ hồ, không dám tin vào sự thật, nàng chỉ vào hắn nói:

- Người.... người đã làm gì ta?

- Đừng..... đừng vội dậy !!!

Triệu Tử Văn cũng không biết nên nói gì, trong lòng hắn có cảm giác thật hối lỗi, mặc dù hắn có thể giải thích rất hợp tình, hợp lý là hắn chỉ giải độc cho nàng, nhưng đối với một người đồng tính luyện ái, có lẽ lần đầu tiên cũng.... thật quý giá.

Dư Tư Lãng thấy giọng điệu của hắn, nàng cảm thấy thật nhục nhã, nàng tuy thích nữ tử nhưng trinh tiết cũng quý như sinh mạng của nàng vậy, hôm nay nàng lại bị chính người mà nàng ghét nhất cướp đi trinh tiết, thêm vào thân phận tội đồ của hắn khiến nàng càng nghĩ càng uất ức, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng, không biết từ lúc nào trong tay nàng đã xuất hiện một con dao găm, trực tiếp đâm thẳng tới Triệu Tử Văn.

Lúc này, Triệu Tử Văn thực muốn tránh, nhưng khoảng cách quá gần, có tránh cũng không kịp, Soạt !!! con dao găm sắc bén dừng lại, trong nháy mắt, Dư Tư Lãng nhớ lại chính mình trúng phải kích độc, là hắn cứu nàng, nàng thu hồi lực đạo, con dao mới đâm vào một chút liền rút trở về

- A.....

Máu tươi từ ngực Triệu Tử Văn phun ra, hắn cảm thấy trước đau thấu tâm can, hắn cắn răng, cảm giác trong lòng sau cơn đau có chút nhẹ nhàng,

có lẽ một dao này hẳn nên chịu, cũng là sự trừng phạt cho cái đêm điên cuồng hôm qua.

Triệu Tử Văn cân nhắc một hồi rồi nói:

- Ta...ta sẽ chịu trách nhiệm..

- Chịu trách nhiệm...?

Dư Tư Lãng nghe xong chợt bật cười ha hả, lạnh lùng nói:

- Người nghĩ người là ai, người chỉ là một kẻ bất lực, một nô tài vô sỉ, đê tiện, ta dù gả cho chó cũng không gả cho người.

- Nói rất đúng, nói rất đúng...

Triệu Tử Văn không kìm được thét lớn, ánh mắt lạnh như băng, không còn một chút tình cảm nào, giọng nói lạnh lùng của hắn khiến cả linh hồn cũng rung động.

Ánh mắt lạnh như băng của hắn khiến Dư Tư Lãng rùng mình, cảm giác như tên thư đồng này chợt thay đổi, cảm giác còn lạnh lùng hơn cả Hạ tỷ tỷ, Dư Tư Lãng chưa bao giờ thấy hắn như vậy, nàng phẫn nộ nói:

- Người cút cho ta, tên nô tài người, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người.

Kẻ bất lực, nô tài, đó là sự miệt thị ra sao, từ nhỏ sống với cha mẹ, giáo sư, bạn học, hắn luôn là ngôi sao sáng, nhưng ở thế giới này hắn lại biến thành một hạ nhân vô dụng, một tên nô tài !!!

Triệu Tử Văn quả muốn chịu trách nhiệm việc hắn gây ra, việc đêm qua cũng khiến hắn có một chút cảm giác huyết mạch tương liên, khiến hắn cảm giác thật thân thiết, cảm nhận được chút hơi ấm gia đình, nhưng giờ phút này tất cả lại trở thành sự sỉ nhục, hắn mất gia đình, mất quê hương, mất huynh đệ, bạn bè, bây giờ “thân nhân” duy nhất của hắn lại sỉ nhục hắn như vậy khiến lòng hắn đau đớn khôn cùng.

- Một ngày nào đó, ta sẽ dẫm nát người dưới chân ta !!!

Triệu Tử Văn lặng lẽ mặc quần áo, băng bó vết thương trước ngực, hắn không nói thêm câu nào, ánh mắt lạnh giá, tĩnh mịch, vô tình như một người chết.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Trương Bình

Lúc này trong lòng Triệu Tử Văn vô cùng cô đơn. Có lẽ một người hiện đại không nên thuộc về nơi này. Hắn không hề liếc nhìn Dư Tư Lăng một cái, chỉ âm thầm mở cửa đi ra...

Nhìn Triệu Tử Văn rời đi, Dư Tư Lăng nhìn hồi lâu, rót cục nước mắt trút xuống. Trinh tiết mà nàng định gìn giữ cả đời đã bị con người mà nàng căm ghét nhất cướp đoạt, sao nàng có thể không thương tâm? Nàng chột bả nhào vào chăn khóc rống lên.

Triệu Tử Văn đi đến cửa viện thì phát hiện Điền Hồ đứng ở ngoài cửa viện. Hắn cũng không biết nên nói gì với y, chỉ đau đớn ôm vết thương bước đi...

- Triệu huynh, người không sao chứ?

Điền Hồ thấy hắn đi ra từ cửa viện, chỗ ngực áo nhiễm máu đỏ tươi ướt cả mảng lớn, không khỏi cả kinh, chột dạ hỏi.

Triệu Tử Văn cũng không biết có nên trách y hay không. Nếu hôm qua y không gác cửa thì có lẽ đã không phát sinh chuyện này. Hắn nói mà vẻ mặt không chút thay đổi:

- Không có việc gì...

Điền Hồ cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Y nghĩ rằng Triệu Tử Văn giải độc xong sẽ rời đi, nhưng không ngờ y lại ngủ tới tận sáng sớm. Dư bộ khoái nhìn thấy hắn ngủ bên cạnh, sao có thể không giết hắn chứ? Hắn không chết đã là phúc lớn rồi. Điền Hồ có nỗi khổ không nói nên lời, muốn giúp Triệu Tử Văn nhân cơ hội báo thù, nhưng không ngờ lợn lành chữa thành lợn què, bèn thở dài nói:

- Đi thôi, về phủ băng bó vết thương đi.

Trong mắt Triệu Tử Văn không hề có chút ánh sáng, lạnh lùng nhìn về phía trước, gật đầu, chân bước đi nhưng trong lòng mê man, rốt cục làm thế nào mới có thể cứng rắn lên được?

- Ta không muốn làm lính, nhà ta còn mẹ già sáu mươi tuổi.

Triệu Tử Văn còn chưa bước vào cửa phủ đã nghe thấy tiếng khóc than khản cả giọng, dường như là giọng của Hạ Vân. Hãn không kìm nổi nhú mày, từ trước tới giờ Hàng Châu vẫn bình lặng, vì sao lại bắt người làm lính chứ? Hãn hỏi Điền Hồ:

- Đây là có chuyện gì?

Điền Hồ nhìn ánh mắt lạnh lùng của hãn, biết hãn không còn là tiểu thư đồng cốt nữa trước đây. Điền Hồ thở dài thật sâu nói:

- Còn nhớ trước kia ta nói có một Vương gia muốn làm phản không?

- Chẳng lẽ là Vương gia thật sự phản loạn, nhưng phản loạn vì sao phải trưng binh tại Hàng Châu?

Triệu Tử Văn hỏi vẻ ngạc nhiên

Điền Hồ cười khổ nói:

- Ta cũng thấy thật là quái dị, Tô Châu Bình Nam Vương khởi binh phản loạn, chính là tấn công Hàng Châu, mà không phải kinh đô Hàm Đan.

Triệu Tử Văn nghe vậy ngẩn ra, chẳng lẽ này cái gọi là Bình Nam Vương cũng là vì Hạ phủ mà đến? Nhưng cũng không thể khẳng định là vì Hạ phủ mà đến. Trong lòng hãn lại càng ngạc nhiên, Hàng Châu này rốt cuộc có bí mật gì mà khiến Bình Nam Vương không để ý sinh tử đánh tới đây chứ...

Hàng Châu từ trước đến nay bình tĩnh, lấy văn làm trọng, căn bản không có binh lính. Tô Châu lại khá gần Hàng Châu, đột nhiên khởi binh công tới, đương nhiên phải lâm thời trưng binh, nhưng Triệu Tử Văn biết Kinh quốc vốn quản binh khá nghiêm, thật không hiểu Bình Nam Vương này lấy binh lính ở đâu ra.

- Chậm đã!

Triệu Tử Văn bước tới. Lúc này trước hoa viên đã bị hơn mười tướng sĩ mặc khôi giáp vây quanh. Trên mặt bọn họ vẫn còn khá trẻ, có cảm giác hơi

thư sinh. Có lẽ đây là con em nhà quân đội Giang Nam. Chỉ có các tướng lĩnh mới có hình dạng cứng rắn, có vài phần ngạo khí.

Viên tướng đứng trước mặt đám lính thấy đột nhiên có một thư đồng đi tới, thấy hãn hình thức uy mãnh, cao to, thần sắc thản nhiên, trong mắt thoáng nổi lên hàn ý, rất có phong thái tướng lãnh. Viên tướng nghiêm mặt nói:

- Không thấy bản tướng quân đang làm việc sao? Nếu người dám làm loạn, nhất định trăm không tha.

Vẻ mặt Triệu Tử Văn không hề sợ hãi, thấy hai tên tướng sĩ đang nắm lấy Hạ Văn, cầm ngón tay cái hãn chuẩn bị ấn lên bản khế ước. Hãn thấy Đại tiểu thư và phu nhân đang đứng trước cửa nội đường, lúc này thiếu gia cũng không biết đang đi phong lưu khoái hoạt ở đâu rồi.

Đại tiểu thư nghe thấy “nhất định trăm không tha”, không khỏi sợ run lên, lại nhìn thấy vết thương trên ngực hãn thì càng lo lắng hơn. Tiểu thư đồng o gan lớn mật này chẳng hiểu có lá gan gì nữa, dường như không biết sợ ai là gì.

Điền Hồ cũng không dám xác định tất cả ở đây đều là tướng sĩ Hàng Châu, sợ bị ai đó trong số họ nhận ra nên cũng không dám lộ diện, đứng ở phía sau Triệu Tử Văn, cũng không biết là hãn muốn làm gì.

Triệu Tử Văn không ngờ nói một cách rất rõ ràng từng chữ một:

- Buông hãn ra, tay đi thay hãn.

Toàn bộ mọi người đều cả kinh. Bọn họ đều biết Bình Nam Vương tụ tập hơn một vạn nhân mã, mà Hàng Châu lại chỉ có mấy ngàn, lần này tiến đến kháng địch, căn bản là chuẩn bị đi làm bia thịt, chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ đợi tướng sĩ biên phòng quay binh về cứu giúp...

- Hạ Văn, không cần...

Đại tiểu thư thất thanh hô, sự khủng hoảng trong lòng khiến nàng không kìm nổi choáng váng...

Sao tiểu tử này lại ngu dốt như vậy. Điền Hồ thực sự không biết phải nói gì. Chuyện này vốn không hề liên quan gì tới chuyện của hãn, vậy mà hãn lại tự nhảy vào hố lửa...

- Tạ ơn Đại tiểu thư quan tâm, ý ta đã quyết.

Triệu Tử Văn ôn hoà ôn quyền nói với Đại tiểu thư, sau đó lại quay đầu nói với viên tướng:

- Không biết tướng quân có thể đáp ứng một thỉnh cầu của tại hạ hay không?

Viên tướng vô cùng thương thức loại nam nhân nhiệt huyết như hãn, sao có thể không đáp ứng hãn thỉnh cầu, vui mừng gật gật đầu.

Triệu Tử Văn đi đến trước mặt Hạ Vân. Lúc này Hạ Vân đã lệ nóng đầy mặt, cảm kích khó nói nên lời. tv vỗ vai y cười nói:

- Chăm sóc mẫu thân người cho tốt. Đó là hồi báo tốt nhất đối với ta.

Hạ Vân gật gật đầu, kích động run run nói:

- Ta sẽ.

Toàn bộ người trong Hạ phủ đều rơi lệ, không ngờ Hạ Văn lại rộng lượng như vậy, chỉ vì một kẻ tội tới “chân chính” mà bỏ qua sinh tử. Ý chí này chỉ sợ bất cứ ai cũng không có nổi.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười. Hãn chỉ nghe thấy Hạ Vân gào lên rằng y có mẹ già cần chăm sóc, không kìm nổi nhớ tới mẫu thân của mình, trong lòng không đành lòng để cho hai mẹ con họ tách rời nhau. Cảm giác đó hãn đã trải qua, bởi vậy liều lĩnh thay hãn tham gia quân ngũ.

- Nếu đại ca muốn đi, ta cũng phải đi!

Điền Hồ giả ngu nói với viên tướng.

Lúc này Hàng Châu nhu cầu cấp bách về binh lính, ai đến cũng không cự tuyệt, cho dù là thằng ngốc cũng được. Viên tướng không thèm liếc nhìn hãn chút nào, gật đầu với tên quân lính cầm khế ước. Điền Hồ liền điếm chỉ lên khế ước.

Triệu Tử Văn kinh ngạc một lát, bất đắc dĩ thở dài, không ngờ lại kéo cả Điền Hồ cùng xuống nước, chỉ còn cách mỉm cười áy náy với Điền Hồ. Cũng không biết vì sao y lại theo mình, chẳng lẽ y buông tha nhiệm vụ ở Hạ phủ sao?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Không Còn Liên Quan

Tinh thần Đại tiểu thư lúc này rất khẩn trương, cũng không biết nên nói gì, nhìn vẻ mặt lãnh đạm bên cạnh, nàng biết không thể nào ngăn cản hẳn, trong lòng nàng quặn đau, cúi đầu, nếu như.... hẳn có gì xảy ra, ta sẽ phải làm sao bây giờ?

- Hai ngày sau, hai người đến cửa thành Tiền Đường tập trung

Viên tướng dặn dò Triệu Tử Văn, sau đó dẫn tướng sĩ rời đi.

Triệu Tử Văn gật đầu rồi đi về phía phu nhân, ôm quyền nói:

- Ta tự tiện làm chủ, mong phu nhân thứ lỗi.

Phu nhân lắc đầu:

- Người có tâm như vậy ta sao có thể trách người, chỉ tiếc cho một thân tài học của người lại phải tới sa trường giết giặc.

Giết giặc, Triệu Tử Văn lập tức nghĩ tới giết người, không khỏi rùng mình, hẳn biết bản thân khuyết thiếu nhất chính là thực chiến và sát khí, cho dù khổ luyện cả trăm năm cũng không thể là địch thủ của Dư Tư Lăng, nhưng chiến trường lại là địa phương tốt nhất để rèn luyện, lần này, là phúc hay là họa?

- Hạ Văn, người không đi có được không?

Đại tiểu thư nghe thấy hai chữ giết giặc, vừa sợ, vừa lo lắng không kìm nổi khẽ nói với Triệu Tử Văn.

- Hồ đồ !! Hạ Văn đã ký vào khế ước sinh tử, sao có thể đổi ý?

Phu nhân phát hiện tình cảm của Đại tiểu thư, vội trách mắng.

Đại tiểu thư cũng hiểu, nàng âm thầm cúi đầu, khóe mắt rưng rưng.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, Điền Hồ mới vừa rồi đã nói sơ qua cho hẳn, Hàng Châu trưng binh mỗi hộ một nam đinh, hẳn thềm cười khẩy, Đại

tiểu thư không muốn ta muốn ta đi, khẳng định là còn muốn tiếp tục chinh ta, nhìn ta đi không ngờ lại thất vọng đến bật khóc, rõ ràng Đại tiểu thư muốn đưa Hạ Vân đi, muốn ước hiệp thanh niên thành thật, phúc hậu này.

- Hạ Văn, vết thương ở ngực người thế nào rồi?

Phu nhân sớm đã để ý tới vết máu loang lổ trên ngực Triệu Tử Văn, liền hỏi.

Vết thương của Triệu Tử Văn sớm đã được Điền Hồ băng bó bằng dược thảo, lúc này chỉ cần đợi vài hôm là hẳn sẽ khỏi hẳn, hẳn thản nhiên đáp:

- Phu nhân không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Phu nhân gật gật đầu, bà biết hẳn là người không sợ trời, không sợ đất, nhưng vẫn dặn dò:

- Người phải cẩn thận, không nên cậy mạnh.

Triệu Tử Văn âm ừ một tiếng rồi quay đầu lại, tới lúc này, hẳn và Đại tiểu thư vẫn tiếp tục giằng co, hẳn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi liền cúi người, cời giày.

- Người định làm gì?

Đại tiểu thư thấy hẳn cời giày trước mặt mình, nghĩ hẳn muốn khinh bạc mình, run giọng nói.

- Láo xược !!!

Phu nhân cũng quát lớn, một tôi tớ sao có thể cời giày trước mặt phu nhân và tiểu thư !!!! Trên dưới Hạ phủ có mặt lúc này đều sợ ngây người.

Triệu Tử Văn vẫn không để ý, lấy một vật nhỏ trong giày ra rồi lại đi giày vào, hẳn đứng thẳng dậy, cầm vật nhỏ đưa cho Đại tiểu thư, nói:

- Đây là vật của người, hôm nay ta trả lại người.

Đại tiểu thư theo bản năng vươn tay ra cầm lấy đồ vật, nhìn cái túi hương quen thuộc kia, nàng ngẩn người, khuôn mặt xinh đẹp như vẽ thoáng hồng, lẩm bẩm nói:

- Vì sao.... người lại có túi hương này...

- Ta nhặt được túi hương này ở hội chùa nên tiện thể làm lót giày mấy hôm, hôm nay trả lại cho người.

Triệu Tử Văn không ngờ một việc làm đó của hẳn khiến ân oán giữa hẳn và Đại tiểu thư trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Hắn không ngờ lại dùng túi hương của mình để làm lót giày, Đại tiểu thư vừa tức giận, vừa then nói:

- Người.... vì sao người lại đối với ta như vậy

Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười, chỉ có thể trách hắn không suy nghĩ kỹ càng, ý tưởng lại chưa thực sự hòa nhập với xã hội hiện tại, tính tình lại thích càn quấy, mặc dù hiện tại hắn trưởng thành, chín chắn hơn không ít nhưng với chuyện này, hắn cũng không thêm quan tâm, hắn quay người khoát tay:

- Từ nay về sau, ta và người không có liên quan, ta cũng chúc cho nguyện vọng của Đại tiểu thư trở thành sự thật.

Không có liên quan, người hại ta mất đi trinh tiết, dù người ở chân trời góc bể ta cũng sẽ tìm người. Đại tiểu thư cắn chặt môi, nhìn chăm chăm vào tên hạ nhân đáng giận kia.

Xem tuồng cả nửa ngày, phu nhân mới nhẹ nhàng cười, hoàn hảo, có vẻ như Hạ Văn không có tình ý với Vũ Tình, điều này khiến phu nhân thở phào nhẹ nhõm, cũng không quản việc hai người đang gây náo loạn.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, miệng vết thương của Triệu Tử Văn mặc dù được Điền Hồ băng bó rất cẩn thận nhưng vết thương trong lòng hắn lại quặn đau, thế giới này Lại khiến hắn bị tổn thương như vậy, vết thương kia như một nhát đao cắm vào tâm khảm hắn.

Phịch !!!

Cửa phòng đột nhiên bật tung, Triệu Tử Văn nằm trên giường ngoái đầu nhìn ra cửa, thấy Hạ Bình, khuôn mặt đẹp của nàng ngập trong nước mắt, hắn lập tức đoán được, nhất định việc hắn tham gia quân ngũ Hạ Bình đã biết.

- Hạ Văn

Hạ Bình gọi, rồi trực tiếp lao vào người Triệu Tử Văn, ôm chặt lấy hắn, run giọng nói:

- Vì sao huynh lại nhập ngũ, chẳng lẽ huynh không cần Bình nhi sao?

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói:

- Không phải không trở lại, sau khi đánh lui quân địch huynh sẽ trở lại với muội, được không?

Hạ Bình biết hẳn đã ký vào khế ước sinh tử, trách cứ hẳn cũng không còn ý nghĩa gì, nàng ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, nhẹ nhàng nói:

- Huynh phải cẩn thận, nếu huynh chết, muội cũng không muốn sống nữa.

- Nha đầu ngốc

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy Hạ Bình, lúc này, mọi lời nói đều là vô nghĩa, nếu thực sự có bất trắc, chỉ có thể nhờ thiếu gia chiếu cố cho nàng, hẳn nhẹ giọng nói:

- Huynh sẽ cẩn thận.

Hạ Bình gật gật đầu, ôm chặt lấy hẳn, đôi mắt đẹp khép hờ:

- Hạ Văn, muội vĩnh viễn chờ huynh.

- A

Vết thương ở ngực Triệu Tử Văn bị Hạ Bình đè vào khiến hẳn bật kêu.

- Hạ Văn, huynh làm sao vậy?

Hạ Bình nhìn thần sắc thống khổ của hẳn, lo lắng hỏi, nàng cũng nghe nói rằng hôm nay Hạ Văn bị thương, trong lòng nàng rất đau xót, cũng rất căm giận người xấu nào đã làm Hạ Văn bị thương như vậy.

Vết thương đang băng bó bị đè vào khiến Triệu Tử Văn nhăn nhó đau đớn:

- Trên người muội có vật gì cứng vậy?

Hạ Bình nhẹ giọng trả lời:

- Là ngọc bội của mẫu thân lưu lại cho muội.

Ngọc bội? Triệu Tử Văn ý thức được đó là cái gì, nhưng nghĩ tới việc mình sắp phải rời khỏi Hạ phủ, còn cần gì phải quản việc này nữa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Ly Biệt

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy cái lưng mảnh khảnh của Hạ Bình, mùi hương xử nữ thoang thoảng xộc vào mũi hắn, nếu không phải đang bị thương quá thật hắn muốn.... tiện nghi một phen.

Hạ Bình vừa vui vừa then, chui vào lòng Triệu Tử Văn, nhưng lại sợ đụng vào vết thương ở ngực hắn nên chỉ dám nằm im, cảm thụ hơi thở nam nhân phả vào nàng, khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Bình ửng đỏ, nàng nhẹ nhàng nói:

- Hạ Văn, huynh đi nhanh về nhanh, Bình nhi sẽ luôn luôn chờ huynh, mãi mãi ở Hạ phủ đợi huynh.

Triệu Tử Văn cảm thấy như không còn hơi sức, nhìn làn da nhẵn nhụi dưới lớp áo lụa, trong lòng hắn không kìm nổi rung động, nhẹ nhàng vuốt ve cái eo thon của nàng, cười nói:

- Ta sẽ trở về để cưới tiểu hồ ly tinh này.

- Người ta không phải hồ ly tinh

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn, cảm thụ cảm giác do bàn tay to lớn của Hạ Văn tác quái, khuôn mặt đỏ rực, nhưng chợt nàng nghĩ tới điều gì đó, hạ giọng nói:

- Mọii là thê, hay thiếp?

Triệu Tử Văn dở khóc dở cười, chính mình chưa biết có quay về được hay không, nàng đã hỏi vấn đề này, nhìn bộ dạng đáng yêu của Hạ Bình, Triệu Tử Văn khẽ vuốt mũi nàng cười mắng:

- Nha đầu kia, muốn làm gì ta cho làm đó, ta cũng không phân biệt thê hay thiếp, người và Bảo Nhi đều là thê tử của ta.

- A

Hạ Bình vốn bị lễ pháp cổ đại thắm nhuần, chưa từng nghe có thể lấy hai vị thê tử bao giờ, nàng thất thanh kinh hô, nàng biết Hạ Văn chưa biết có an toàn trở về hay không, bây giờ nói chuyện này cũng vô ích, nàng ngẩng đầu, đôi môi anh đào chu lên, nũng nịu nói:

- Người ta không phải nha đầu, muội là con gái chưa xuất giá. Là thê tử, sau này huynh không được chối.

- Được, được, được

Triệu Tử Văn thật thích bộ dạng đáng yêu của nàng, nhìn bộ ngực sữa của nàng, lại nhìn đôi môi nhỏ nhắn đang chu ra kia, hẳn không kìm nổi bật cười ha hả, tâm tình cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Hạ Bình ôm chặt lấy tướng công tương lai của mình, trong lòng lo lắng, nghĩ tới chiến trường, nhưng nàng cũng biết hẳn thân thủ bất phàm, cơ trí hơn người, cứ vừa nghĩ, vừa lo lắng, vừa vui mừng, dần dần nàng ngủ thiếp đi.

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng mỉm cười, kéo nàng ôm vào lòng, nhưng hẳn cũng rất nhẹ nhàng, sợ khối ngọc nàng đang đeo khiến nàng đau, một lúc sau hẳn cũng thiếp đi.

Hai ngày sau, ở cửa thành Tiền Đường, chiến mã hí vang, binh lính xuất chinh tụ họp từ biệt người nhà lần cuối. Cha, mẹ, thê tử, nữ nhân tập trung ở đây tiễn đưa, bụi bay mù trời. Đám binh lính đứng ở cửa thành ngăn dân chúng, người đi, kẻ khóc, tiếng khóc vang vọng cả cửa thành.

Triệu Tử Văn mặc bộ khôi giáp màu xám mà một tên lính đưa, nhìn cảnh chia ly, trong lòng hẳn không khỏi thở dài, đối với chiến tranh hẳn vốn căm thù đến tận xương tủy, bất đắc dĩ, tình thế bắt buộc, Bình Nam Vương tấn công về phía Hàng Châu, nghe nói còn mua chuộc rất nhiều sơn tặc, nếu để bọn họ đánh vào thành chỉ sợ sự yên bình nơi đây sẽ trở thành cảnh sinh linh đồ tán.

- Hạ Văn, đại ca

Triệu Tử Văn đương nhiên không thể không có ai tiễn đưa, ở cạnh hẳn lúc này là Bảo Nhi và Hạ Bình, hẳn sắp phải rời xa hai người đi tới chiến trường, nhìn hẳn mà cả hai không kìm nổi lao vào lòng hẳn, khóc rống lên.

Triệu Tử Văn cười khỗ một tiếng, khẽ an ủi Hạ Bình và Bảo Nhi, hãnh nhẹ nhàng nói:

- Chờ chiến loạn chấm dứt, huynh sẽ quay về.

Bảo Nhi hôm qua biết việc của Hạ Bình, nhưng nàng không cảm thấy lạ vốn ở thời đại này tam thê tứ thiếp là việc thường, nàng và Hạ Bình cũng rất nhanh thân nhau, xưng là tỷ muội, khi biết đại ca phải nhập ngũ, nàng cũng sa lệ.

Hai người ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, kiên định nói:

- Đại ca, phải cẩn thận, chúng muội chờ huynh trở về.

- Huynh đệ, phải bảo trọng

Tiền hãnh ra đi đâu thế thiếu Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, chỉ đáng tiếc một lang đã phải đi, tam lang mặc dù trách hãnh làm việc lỗ mãng, nhưng tất cả đã định, chỉ có thể dặn hãnh phải cẩn thận.

Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Ba vị huynh đệ cũng phải bảo trọng, về sau làm phiền các người thay ta chiếu cố Bảo Nhi.

Hạ Văn Đăng miễn cưỡng cười nói:

- Cứ yên tâm, nếu ai dám đụng vào đệ muội, ta là người thứ nhất không tha cho hãnh.

Mặc dù Hạ Văn Đăng cũng muốn tòng quân nhưng mẫu thân không đồng ý, nhìn Triệu Tử Văn mặc khôi giáp thật oai hùng, trong lòng hãnh cũng có chút hâm mộ.

- Đại ca, phải cẩn thận.

Lý tài nữ đứng phía sau nói, lúc này Lý tài nữ đôi mắt đắm lệ, nhẹ giọng nước nở.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười:

- An nhi, ta sẽ cẩn thận, sau này muội nên bồi tiếp Minh Thành huynh đọc sách nhiều hơn, huynh ấy đọc một mình sẽ rất buồn.

Lý tài nữ gắt giọng:

- Ta không cần bồi tiếp con một sách kia !!!

Rồi nàng vụng trộm liếc nhìn Triệu Tử Văn, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, dụi dụi mắt nói:

- Mọii thích.... ở cùng đại ca.

- Ách !!!

Triệu Tử Văn choáng váng, Lý tài nữ này thế nào lại không thích Triệu Minh Thành?

Lúc này, trời chợt đổ cơn mưa, quân đội hành quân thành một hàng dài, đi về phía đỉnh núi ngoài thành bỏ lại sau lưng những đôi mắt đau đáu dõi theo, có thân nhân, có bằng hữu, có cả dân chúng Tiền Đường.

Điền Hồ đứng cách Triệu Tử Văn không xa, thấy chuẩn bị phải xuất phát liền liếc về phía Triệu Tử Văn một cái ra hiệu.

Nhìn Bảo Nhi, Hạ Bình, Lý tài nữ và ba vị huynh đệ, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi bồi hồi, hần nhẹ giọng ngâm:

- Đa tình tự cố thương ly biệt, Canh na kham lãnh lạc thanh thu

- Đa tình tự cố thương ly biệt, sao chịu được vắng vẻ tiết thu

Từ xưa đến nay, người đa tình luôn thương tâm nhất khi phải chia ly, huống chi lại chia ly vào cuối thu vắng vẻ, hiu quạnh này, một câu thơ biểu đạt toàn bộ tâm tình của mọi người ở đây.

Bảo Nhi, Hạ Bình nắm chặt lấy tay Triệu Tử Văn, hai mắt đẫm lệ, nói không nên lời.

- Huynh đệ bảo trọng

Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên cũng không biết phải nói gì, lần này xuất chinh, con đường phía trước đầy hung hiểm, không biết phải làm gì, chỉ có thể vỗ vai cổ động cho hấn.

Triệu Tử Văn gật đầu rồi quay lại, đi về phía đội ngũ

Trên cửa thành lúc này, có một nữ tử yếu điệu, nàng đang dõi mắt nhìn theo thân hình cao lớn của nam tử đang khuất dần, tình ý tràn ngập trong đôi mắt đẹp đẫm lệ, nàng thì thầm:

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Một Tháng Sau

Mây đen dày đặc buông xuống, núi non trập trùng, hai thanh gỗ lớn dựng lên trên cửa Vọng Giang Thành, Hàng Châu, phía trong lầu các cao ngất trời, hai bên đường tùng bách hàng hàng. Nơi đây ngày xưa vốn ồn ào, náo nhiệt, phồn hoa, nhưng từ khi phiến loạn nổi lên, Vọng Giang Thành trở nên trống trải, yên tĩnh.

Xa xa, mặt hồ Tây rộng lớn đều hiu, gió lạnh từng cơn gào thét, thỉnh thoảng lại ào qua từng trận gió xoáy cuốn tung những cành hoa đỏ bay ngập trời nhìn như vô số đầu lang khuyển đang nhe nanh múa vuốt lao vào lòng hồ.

Trên Vọng Giang Thành cắm một loạt cờ sí, có cả cờ của thống soái, đại kỳ tung bay phần phật dưới làn gió mãnh liệt, các tướng sĩ trên tường thành sắc mặt tiêu tụy, yếu đuối, vô lực dựa vào tường thành như những con sơn dương đang đợi người ta tới làm thịt.

Lúc này, Triệu Tử Văn cũng đang đứng trên tường thành nhìn về phía xa, quan sát nơi Bình Nam Vương đóng quân, thỉnh thoảng hẳn lại liếc nhìn đám binh lính mệt mỏi, đám lính dáng vẻ như thư sinh, chưa ra chiến trường đã sợ đầu sợ đuôi, không biết đã có bao nhiêu binh lính như họ đã bị xử theo quân pháp, hẳn thở dài.

- Triệu Bách Kiểm Vị, Tào tướng quân cho mời.

Triệu Tử Văn nghe thấy liền quay lại nhìn tên thị vệ vừa thông báo, gật đầu:

- Ta sẽ tới ngay

Chế độ quan quân của Kinh quốc, dùng Kiểm để thay cho bình quyền, Kiểm Vị chính là thống lĩnh chỉ huy trăm vị tướng sĩ, Bách Kiểm Vị chỉ

huy ngàn Kiếm Vị, chỉ dưới quyền tướng quân và đại nguyên soái

Thị vệ gật gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính, đối với vị Bách Kiếm Vị này hẳn vô cùng bội phục, từ một tiểu sinh ngày đầu tiên ra chiến trường nôn mưa cả ra mặt xanh mặt vàng, giờ đã chỉ huy năm trăm tướng lãnh Kiếm Vị, đủ thấy hẳn tiến bộ nhanh như thế nào.

Triệu Tử Văn bề ngoài lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh nhưng trong lòng luôn thông khô, là một sinh viên từ nhỏ đã được sống trong vòng tay thầy cô, cha mẹ, được học lý lẽ, đối với Triệu Tử Văn, tính mạng mỗi con người đều rất trân quý, nhìn hàng loạt thi thể ngã xuống trước mắt, nhìn sinh mạng trôi qua như vậy hẳn cảm thấy như bị tra tấn, lần đầu ra chiến trường nhìn chân tay bị cụt, nhìn máu tươi khắp nơi hẳn đã nôn mưa suốt một ngày nhưng.... có những thứ mà con người không thể không làm.

Hắn dần dần cũng đã quen, không giết người tất bị người giết, trong tay hẳn đã bao người nằm xuống, từ lúc hẳn giết người đầu tiên, buổi tối hẳn đã không thể ngủ, nhớ tới ánh mắt oán hận mà người ấy nhìn hẳn trước khi ngã xuống lòng hẳn không khỏi cảm thấy tê buốt, không phải người chết thì là ta chết, vận mệnh, Triệu Tử Văn không thể nào cưỡng lại.

- Vậy kẻ hèn xin cáo lui

Thị vệ thấy hẳn cúi đầu trầm tư liền cáo lui, không dám quấy rầy.

Triệu Tử Văn gật đầu, rồi đi xuống, tiến về phía tướng lãnh nghị sự, chỗ nghị sự là một căn phòng nhỏ, hẳn nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, thấy Tào tướng quân và chư vị tướng lãnh đang bàn bạc gì đó, hẳn tiến tới ôm quyền:

- Thuộc hạ tham kiến tướng quân, không biết tướng quân tìm thuộc hạ có chuyện gì?

Tào tướng quân đang ngồi bàn bạc cùng tướng lãnh, hẳn mặt chữ điền, mày rậm, mũi ưng, mặc một bộ khôi giáp uy phong, ánh mắt đầy uy nghiêm, thấy vị Bách Kiếm Vị này tới, hẳn liền cười nói:

- Mau ngồi, chúng ta đang bàn việc lương thảo.

Việc lương thảo? Triệu Tử Văn có chút không hiểu, trong quân đội mặc dù sĩ khí xuống thấp nhưng lương thảo vẫn được huyện Tiền Đường cung cấp đầy đủ, tại sao lại phải bàn bạc việc lương thảo?

- Triệu huynh, mời ngồi

Một vị tướng lãnh phất tay gọi Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười, nhìn thấy người này tâm tình của hắn luôn cảm thấy rất tốt, hắn liền tiến tới ngồi bên cạnh cười:

- Điền đại ca, gần đây luyện binh thế nào?

Người này chính là Điền Hồ, với thân thủ của hắn sao không thể đoạt được cái chức vị gì, việc thủ thành được phân chia cho các Kiếm Vị canh gác, hôm nay đến lượt đội của Triệu Tử Văn còn Điền Hồ thì luyện binh, hắn cười nói:

- Cũng tốt, thương thế của người đạo này thế nào rồi?

Triệu Tử Văn cười:

- Chỉ một chút thương tích, không có gì đáng ngại.

Điền Hồ cũng không kìm nổi thở dài, lúc trước nếu không phải tiểu tử này đột nhiên hạ thủ lưu tình hắn sẽ không bị địch nhân đánh lén, cũng khó trách, dù sao cũng là lần đầu tiên giết người, có điều thương thế lần đó thiếu chút nữa đã lấy mạng hắn, trên ngực đã bị một vết thương rất sâu.

- Chúng ta tiếp tục bàn chính sự

Tào tướng quân thấy bọn hắn cãi nhảm việc riêng, nghiêm mặt nói.

Tất cả tướng lĩnh yên lặng, nghiêm túc trở lại

Tào tướng quân nói:

- Quân địch thế công như vũ bão, trong một tháng đã liên tiếp phá tan hai thành của Hàng Châu, đây là đạo phòng tuyến cuối cùng, nếu tiếp tục bị công phá thì bọn chúng sẽ công thẳng tới Tiền Đường. Ta nghĩ các người đều biết, quân đội của Bình Nam Vương có rất nhiều sơn tặc, sau khi công phá hai thành trì, chúng đã cướp của, giết người, tàn sát dân chúng, nếu để chúng công phá được Vọng Giang Thành, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tào tướng quân mỗi lần đều nói như vậy, Triệu Tử Văn nghe phát chán, hắn thậm chí đã thuộc lòng, chỉ mong cho nhanh hết đoạn diễn văn này để nói về việc chính.

Tào tướng quân hăng giọng, tiếp tục nói:

- Không ngờ gần đây họa vô đơn chí, huyện Tiền Đường bị ôn dịch hoành hành, phần lớn gia súc nhiễm bệnh chết, quân ta nhiều ngày qua

thiếu thịt không có để ăn, khí thể suy giảm, chỉ sợ không lâu lòng quân sẽ loạn, không biết các tướng sĩ có cao kiến gì không?

- Khó trách tại sao đạo này thịt lại ít như vậy

Điền Hồ liếm liếm đôi môi khô, thấp giọng lẩm bẩm.

- Có phải Điền Bách Vị tướng quân có phương pháp?

Tào tướng quân nhìn hẩn, hẩn biết Điền Bách Vị này sức địch vạn người nhưng đáng tiếc chỉ là hữu dũng vô mưu.

Điền Hồ vội xua tay nói:

- Tào tướng quân, người cũng không phải không biết, ta chỉ biết ăn thịt, đâu biết làm sao để kiếm thịt?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Bắt Thỏ Hoang

Các tướng lĩnh đều không nhin được cười, bầu không khí nặng nề cũng biến mất....

- Tướng quân, ta có cách, không biết nên thử một lần không.

Triệu Tử Văn đứng dậy quay sang Tào tướng quân nói.

Tào tướng quân biết Triệu Bách Vị túc trí đa mưu, vội vàng nói:

- Triệu Bách Vị, mời...nói mau.

- Vọng Giang là cửa ngõ ngoại thành, có núi non trùng điệp, Bình Nam Vương đóng quân ở khu vực ngoại thành, chi bằng chúng ta phái vài binh sĩ đi vào núi săn thú rừng mang về, thứ nhất có thể ổn định được lòng quân, thứ hai lại thăm dò được tình hình quân địch.

- Ý kiến hay.

Tào tướng quân và các tướng lĩnh vỗ tay tán dương.

Triệu Tử Văn ở trong quân từ trước đến nay đều là võ trí hơn người, những đề nghị của hắn đều được các tướng lĩnh gật đầu tán thành.

Tào tướng quân cân nhắc một lúc nói:

- Tuy nhiên, đi như thế cũng có chút nguy hiểm, nên phái người nào đi?

- Tướng quân, ta sẵn lòng đi.

Tướng lãnh ngồi bên trái gần Tào tướng quân đứng lên ôm quyền, người này lưng hùm vai gấu, mặt vuông chữ điền, ánh mắt nhìn sắc nhọn như mãnh hổ, ở trong quân bị người ta gọi là liều mạng hổ, vết thương trên người như cơm bữa.

Tào tướng quân lắc đầu, hắn và Điền Hồ giống nhau ở điểm đều dũng mãnh hơn người, nhưng mưu trí không có.....

- Hay là ta đi, hôm nay ta đứng gác thành cả ngày rồi.

Triệu Tử Văn lên tiếng.

Tào tướng quân do dự một lát, thấy không ai xin đi nữa, bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Giờ thìn ngày mai, người xuất phát, mọi sự cẩn thận, lấy sẵn thú làm trọng, nếu có thể thăm dò được tình hình quân địch dĩ nhiên là tốt, thăm dò không được thì bỏ đi.

Đi săn thú, các tướng lĩnh đều khinh thường không đi, chỉ có liều mạng hổ là việc gì cũng đòi đi, tào tướng quân sợ hăn hung hăng quá, lại xông thẳng tới doanh trại địch, đành giao Triệu Bách Vị việc không lớn cũng không nhỏ này.

- Ôn dịch đáng trách, vì sao cố tình nhắm lúc này mà tới.

Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn tự mình đi săn thú, không nén nổi tức giận.

Ôn dịch? Triệu Tử Văn dường như cảm thấy sao ôn dịch lại khéo léo như thế, vì sao Bình Nam Vương lại đánh Hàng Châu, hăn suy tính cặn kẽ một tháng cũng nghĩ không ra huyền cơ, chẳng lẽ hăn muốn bắt người nhà Hạ tướng quân rồi buộc hăn làm phản? Nhưng sao không phái cao thủ ra tay, sao phải điều động binh lực, thật sự khó có thể lý giải.

Lần này Hàng Châu trưng binh khắp nơi làm thủ vệ quân nhưng cũng chỉ có hơn sáu ngàn người, nghe nói Tô Châu thành Bình Nam Vương phong tỏa bên trong thành không cho tin tức lọt ra ngoài, cường chế trưng binh, hơn nữa còn dùng vàng để mua ngựa và mua chuộc sơn tặc lên tới hơn một vạn người, quân sĩ Hàng Châu lại chủ yếu là thư sinh, không chịu nổi một kích, mục đích chính chỉ là bảo vệ và thủ thành, chờ quân tiếp viện đến, nhưng thế quân hung mãnh, cửa thành liên tục bị phá, bất đắc dĩ vừa đánh vừa lui quân, nhưng dù liên tiếp mất hai thành, sĩ khí quân sĩ vẫn còn, có điều hàng ngày cứ phải ăn cơm rau dưa, nếu không có thịt sĩ khí sẽ mất dần, như vậy không thể ngăn cản quân địch tấn công.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Văn dẫn đầu hai mươi tên tướng sĩ đi tới vùng ngoại ô Tam Đài Sơn bắn chim trĩ và thỏ hoang, nếu từ trên núi có thể quan sát được tình hình quân địch, đương nhiên là rất tốt, Triệu Tử Văn hy vọng sớm có thể chấm dứt chiến loạn, trở lại Tiên Đường hưởng cuộc sống

ung dung tự tại, quan trọng là hẳn đã luyện cho mình thành người có bản lĩnh thực sự, sau này trở về hẳn thực muốn đánh một trận với Dư Tư Lăng.

Hai mươi một người đi theo sườn núi Tam Đài Sơn đứng ở ngọn núi, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh mây mù vờn quanh núi đá, ” cảm giác được nhìn tận mắt một ngọn núi, nhìn tận mắt cây rừng khiến người ta có chút hưng phấn.

Triệu Tử Văn dừng lại, nhìn bốn phía, thấy ở dưới chân núi cách đó không xa chính là quân doanh của địch, bốn phía khói bếp lan tỏa, rất nhiều binh lính lúc này đang vây quanh đồng lửa sưởi ấm, cũng vì đứng trên cao, lại quá xa nên Triệu Tử Văn cũng không thể quan sát được rõ ràng.

- Triệu Bách Vị, chúng ta đi săn thú trước hay đi thám thính quân địch trước?

Tên lính đứng cạnh hẳn nhẹ giọng hỏi.

Hai mươi người này đều là người mà Triệu Tử Văn tự tay chọn lựa, người vừa nói chính là phó tướng của Triệu Tử Văn, Lĩnh La Đình, hôm nay hẳn đưa bọn họ ra đây săn thú cũng là để giải sầu. Ai cũng không biết khi nào thì mình mất đi tính mạng, đây chính là điểm đáng sợ của chiến tranh, không ai có thể biết mình lúc nào phải chết. Triệu Tử Văn cười nói:

- Nơi này quan sát cũng không rõ, thôi, chúng ta đi săn, chút nữa trở về báo cáo.

La Đình gật đầu:

- Tuân lệnh Bách Vị đại nhân.

Triệu Tử Văn lại tiếp tục leo lên cao, đến một mảnh đất trống, hẳn phát hiện trong lùm cây có hai con thỏ hoang và một lũ gà rừng, nơi này quả thực là một nơi săn thú thật tốt.

La Đình tươi cười, nhìn đám thú như nhìn mỹ vị bày trên bàn, ngay lập tức hẳn lấy cung tiễn trên lưng xuống, nhắm một con thỏ hoang, các tướng sĩ khác cũng đầy hứng thú, gỡ cũng tiễn xuống nhắm bắn, động tác chuẩn xác như hành vân lưu thủy.

- Vút, vút

Hơn mười mũi tên bắn thẳng vào đám thú.

- Chít...

Ba con thỏ bị bắn trúng kêu lên đau đớn, chân sau đập đập, cố gắng lết đi.

Nhìn ba con thỏ hoang, trên người cắm năm sáu mũi tên, bị bắn thủng lỗ chỗ như tổ ong, Triệu Tử Văn tức giận mắng:

- Lũ tiểu tử các ngươi, có phải tên không cần dùng tiền mua hay không? Ai cho các ngươi bắn nhiều như vậy, một cây tên bay mất cũng như một đám ngân lượng bay mất làm sao lấy lại hả.

- Ha ha

Mọi người đều cười ha hả, ai cũng biết Triệu Bách Vị nhìn qua thì lạnh như băng, trên chiến trường cũng vô cùng dũng mãnh nhưng thực ra lại rất vui tính, luôn cùng ăn ở với quân sĩ như huynh đệ, quan hệ với mọi người rất tốt.

La Đình chỉ mấy con thỏ hoang cười nói:

- Hôm nay rất cực cũng được ăn thịt rồi....

Một tên lính khác nghe nói vậy không kìm nổi liếm liếm môi. Triệu Tử Văn ảm đạm cười, trong quân doanh hẳn cũng hiểu tâm trạng mọi người, coi mọi người như huynh đệ cùng chung hoạn nạn, hôm nay quả thực đáng ăn mừng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Bao Vây

La Đình vác theo ba con thỏ, chạy trở lại chỗ Triệu Tử Văn, rồi hô lớn với huynh đệ phía sau:

- Các huynh đệ, tiếp tục bắn, không săn được một trăm con thì chúng ta cũng không còn mặt mũi mà trở về.

- Phập

Chợt một mũi tên cắm phập vào cây hòe cạnh La Đình, đuôi mũi tên rung rung khiến La Đình toát mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa là bắn trúng hãn, hãn tức giận, quay đầu hét lớn:

- Là tên nào bắn, ngày thường ai dạy người bắn tên hả.

Triệu Tử Văn cũng giật mình bởi mũi tên bay qua khiến hãn cũng lạnh sống lưng, chợt hãn nhìn lại mũi tên thấy có khắc chữ Bình, ngay lập tức hãn run rẩy, hét lớn:

- Chạy mau, quân địch phát hiện chúng ta.

Nhưng lúc này, tên bay ngập trời, rất nhiều binh sĩ chưa kịp phản ứng đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ. Triệu Tử Văn nhìn huynh đệ từng bước ngã xuống, tim hãn đau như dao cắt, hãn muốn giúp họ nhưng vô lực chỉ có thể trốn sau gốc cây cổ thụ:

- Thật là khốn kiếp! Sao lại có thể bị phát hiện?

Hai mắt La Đình đỏ rực, hãn dựa vào sau cây đại thụ, tay nắm chặt kiếm nghiêng răng ken két, chỉ muốn xông ra liều mạng.

Triệu Tử Văn nhìn lại một chút, thấy đã chết mất tám người, hãn phần nộ tới cực điểm. Sáng nay, khi ra khỏi thành, vì dấu hành tung, bọn họ tất cả đã thay quần áo lại tản ra mà đi, không ngờ bị phát hiện.

Tránh thoát một kiếp, mười ba người núp sau cây đại thụ quan sát tình hình, thấy mưa tên đã dừng lại, cũng xác định quân địch đông hơn, nếu đánh bữa chỉ là lấy trứng chọi đá, bây giờ chỉ có thể dụng mưu.

Cách đó không xa, trong bụi cỏ khô chợt có tiếng động, một lúc lâu sau, mười mấy người chui ra khỏi bụi cỏ, họ mặc khôi giáp màu xám, lưng đeo cung tiễn, tay cầm trường kiếm, từng bước từng bước tới gần.

Triệu Tử Văn khẽ cắn môi, hôm nay có lẽ khó thoát khỏi số kiếp. Hắn lấy cung tên trên lưng nhắm vào một tên địch rồi kéo cung, mũi tên xé gió đâm thẳng vào ngực tên giặc.

Quân địch ban đầu cả kinh, nhanh chóng tản ra, các tướng sĩ thấy Triệu Bách Vị bắn chết một người, sự sợ hãi cũng giảm bớt, tất cả cầm lấy cung tiễn hướng quân địch bắn xối xả, quân địch liên tiếp ngã xuống nhưng lúc này họ cũng càng lúc càng áp sát. Hiển nhiên tốc độ này binh lính Giang Nam không thể có, đây chắc chắn là lũ sơn tặc cùng hung cực ác.

Triệu Tử Văn thấy bọn họ ngày càng tiến lại gần, lại có lợi thế đông người, nếu cùng bọn họ đánh nhau chắc chắn là diệt vong, chỉ còn cách tìm vị trí có lợi rồi bắn tỉa, hắn bắt đầu dĩ hồ lớn:

- Lui

Chúng tướng sĩ ngừng bắn tên, rút kiếm vừa đánh vừa lui khỏi ngọn núi.

Sơn tặc thấy bọn họ chạy trốn hò hét vang dội, sau đó vọt tới, cung tiễn bắn ngập trời.

- A

Lại ba tên tướng sĩ bị trúng tiễn kêu thảm té trên mặt đất.

Triệu Tử Văn biết lúc này không phải thời điểm xử lý mọi việc theo cảm tính, nếu có thể chạy thoát thì sẽ có thể báo thù. Hắn cắn môi, quay đầu lại hét:

- Đi mau! Chỉ cần có thể chạy thoát thì sau này nợ máu sẽ trả bằng máu.

Đội ngũ lúc này chỉ còn mười người, leo lên rừng núi trùng điệp, phía sau, sơn tặc hung tàn vẫn đuổi theo, bọn họ lúc này chỉ tìm cách thoát xuống núi, La Đình và một tên lính vẫn đeo sáu con thỏ vừa săn được trên vai, nếu lần này có thể an toàn thoát thân cũng coi như thành công.

Mười người dừng bước, bọn họ đã chạy tới gần đỉnh núi, nơi này cây cối bao bọc tứ phía, tĩnh lặng, lạnh lẽo, bốn bên đều là vách đá, trước mặt là vực sâu tối đen, không có đường đi, phía sau truy binh ngày càng gần.

La Đình ném mấy con thỏ hoang vào vực sâu, hai tròng mắt đỏ rực, giận dữ thét:

- Triệu Bách Vị, chúng ta liều mạng.
- Liều mạng!

Các tướng sĩ đều hiểu hôm nay khó lòng thoát chết, nhưng bọn họ dù sao cũng là đàn ông, dù chết cũng muốn kéo quân địch chết cùng.

Hạ Bình, Bảo Nhi, Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, lúc này trong đầu Triệu Tử Văn không ngừng nhớ lại, hẳn nhớ lại cả yêu vật đáng giận kia, nhớ lại lời thề phải dẫm nát nàng dưới chân, lời thề này có lẽ sẽ trở thành một câu nói suông mất rồi, hẳn không cam lòng..... còn có Đại tiểu thư hay lấy oán báo ân kia nữa.... tất cả ký ức của thế giới này như tua chậm trong đầu hẳn.

Triệu Tử Văn biết lần này sẽ không thể trùng hợp như vậy, khẳng định trong quân đội có nội gian thế nhưng hiện tại có nghĩ cũng vô bổ, hẳn rút kiếm, gầm lên một tiếng lao thẳng về phía quân địch.

Đám sơn tặc thấy bọn họ liều mạng liền bỏ cung tiễn xuống, rút cương đao lao tới.

- Giết huynh đệ của ta, đền mạng đi !!!

Triệu Tử Văn nổi giận gầm lên một tiếng, đánh thẳng về phía bọn họ, đám tướng sĩ bị hắn kích động, nhiệt huyết sôi trào gầm thét vang dội, sự khiếp đảm chột bay biến.

Khoảng năm mươi người chiến đấu kịch liệt, đao thương, bóng kiếm, ngấp trời, quân sĩ thi nhau ngã xuống, Triệu Tử Văn cũng chém giết tới đỏ mắt, từng chiêu kiếm liên tục bổ ra.

Khi mới là tiểu binh, Điền Hồ đã dạy cho Triệu Tử Văn một bộ Giáng Trần Kiếm Pháp, kiếm pháp này lấy tĩnh chế động, tiêu sái, phóng khoáng, không cần sử dụng quá nhiều khí lực, chuyên nhằm vào điểm yếu của kẻ thù để phát ra nhất kích trí mạng, trải qua một tháng lịch lãm trên chiến trường địa ngục, kiếm pháp của Triệu Tử Văn đã tới mức thu phóng tự nhiên, võ công theo đó tiến bộ vượt bậc.

Đáng tiếc lúc này hắn đang bị rất nhiều người bao vây, nhìn vô số ánh đao, Triệu Tử Văn không cách nào nhìn ra sơ hở, chỉ có thể liều mạng giết tới.

Động tác thu phóng kiếm của Triệu Tử Văn như nước chảy mây trôi, liên miên không dứt, lúc nhẹ nhàng, lúc chậm chạp, vừa phòng ngự vừa tấn công, nhất kiếm bạt ngàn cân khiến đám sơn tặc kêu khổ liên tục, tám người vây quanh hắn nhưng không làm gì được khiến bọn hắn cực kỳ tức giận, tất cả lui lại một bước rồi đồng loạt lao tới.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Lý Chương Quĩ

Bốn, năm người vây giết một người, cuộc chiến chấm dứt rất nhanh, mười tên tướng sĩ còn lại lần lượt ngã xuống, trên người đầy những vết thương kinh tâm...

Nhìn một đám tướng sĩ bị chém giết, Triệu Tử Văn tim như bị đao cắt, nhưng hãn ốc còn không mang nổi mình ốc, gần như bị bức tới sát vách núi. Lúc này chỉ còn lại hai người, hãn và La Đỉnh, những tướng sĩ khác đều đã bị giết chết.

Triệu Tử Văn và La Đỉnh quay lưng vào nhau, tựa vào bên vách núi. Mặc dù quân địch bị giết hơn mười người, còn lại hơn 20 người nhưng tình thế chênh lệch vẫn không hề giảm. Chân và người Triệu Tử Văn bị nhiều vết thương, tuy rằng không trí mạng nhưng máu chảy nhiều cộng với sự đau đớn khiến hãn cảm thấy mê muội.

Lúc này bọn sơn tặc đã bức họ tới sát vách núi, cũng không nóng nảy động thủ, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm hai người.

La Đỉnh mặt không đổi sắc, đứng ở bên cạnh Triệu Tử Văn, chột gian hãn biến sắc, trong mắt tràn đầy vẻ âm độc, đột nhiên vung đao bổ về phía Triệu Tử Văn.

- choang...

La Đỉnh không thể tin nhìn Triệu Tử Văn, y vốn tưởng rằng sẽ thành công giết chết Triệu bách vị (viên tướng quản lý 100 quân) này, nhưng không ngờ lại bị hãn dùng kiếm ngăn trở, dường như đã sớm có chuẩn bị. La Đỉnh ngạc nhiên nói:

- Vì sao người biết?

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, lập tức mạnh mẽ đâm trúng ngực La Đỉnh...

La Đình biết hãn phát kiếm rất nhanh, căn bản không thể trốn nổi, ôm ngực lùi lại sau ba bước, loạng choạng nói:

- Sao người biết ta sẽ ám sát người?

Đâm chết kẻ đánh lén này nhưng Triệu Tử Văn không hề cao hứng chút nào, bởi vì hãn phát hiện quá muộn, hãn cười lạnh nói:

- Ta cũng vừa mới phát hiện thôi. Những vết thương trên người người đều là tỏ vẻ quá mức, chỉ sợ là muốn lưu lại cho Tào tướng quân xem. Âm mưu của người là phá hỏng quân tâm của quân ta, ta nói đúng chứ?

La Đình biết mệnh không còn được lâu. Y biết Triệu bách vị này võ công cao cường, vốn là tính toán không hề phí chút công sức ám sát hãn, nhưng không ngờ lại mất mạng. Y không cam lòng nói:

- Chẳng lẽ người chính là thông qua đó để kết luận ta chính là loạn quân sao?

Triệu Tử Văn biết hãn và La Đình đều sắp mất mạng, cũng cảm thán lòng người hiểm ác, nếu có thể sớm phát hiện thì có lẽ đã không hại chết nhiều huynh đệ như vậy. Hãn rất hối hận, bất đắc dĩ chấp nhận kết cục đã định, thản nhiên nói:

- Từ ngày đầu tiên biết người, ta đã đối xử với người như huynh đệ, khi đó người nói cho ta biết người tên là La Đình. Ta cũng không để ý, nhưng vừa mới phát hiện dị thường, ta mới phát hiện tên của người vô cùng không ổn, chữ “Đình” là có ý đầu bếp, lấy tên này hãn phải có dụng ý, mà người lại là người thích thể hiện, nếu người giỏi nấu bếp có lẽ đã lộ ra rồi, trừ phi người chỉ dùng cái tên rất bình thường để che dấu người khác.

La Đình cười ha hả. Y vốn là do Bình Nam Vương phái nằm vùng tại Hàng Châu, nhân lúc trưng binh thì trộn lẫn vào, lúc ấy chỉ muốn lấy một cái tên rất bình thường nhưng không ngờ mình lại mất mạng vì chính cái tên của mình. Y ôm vết thương trên ngực đang đổ máu không ngừng, cười to nói:

- Không hổ là Triệu bách vị, tâm tư kín đáo như thế, ta chết ở dưới kiếm của người coi như chết có ý nghĩa!

La Đình cười cười liền phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo ngã xuống, trước khi chết còn không quên cười lớn nói:

- Nhớ kỹ, ta gọi là La Đình Phu!

Người cổ đại đặt tên đều có ý nghĩa, Triệu Tử Văn cũng biết điểm ấy, nhưng hẳn trước kia đối xử với La Đình Phu như anh em, sao có thể nghĩ rằng tên của y có vấn đề chứ?

Đình phu chính là nam tử tráng kiện, Triệu Tử Văn đương nhiên là biết, đáng tiếc La Đình Phu cũng chỉ là một kẻ thất phu lỗ mãng không biết chữ, nghĩ rằng xóa chữ “phu” thì có thể che dấu được người khác, nếu không đã không phạm sai lầm trí mạng này. Triệu Tử Văn nhìn La phó tướng nằm gục trong vũng máu, không có nửa điểm vui sướng, huynh đệ từng cùng ăn cùng ngủ lại biến thành kẻ thù giết nhau, điều này sao có thể không khiến hẳn tâm lương...

- Giết hẳn cho ta

Sơn tặc không thèm để ý tới cái chết của La Đình Phu, tuy nhiên lại có chút kiêng kị đối với vị Triệu bách vị trí mưu bất phạm này. Nếu để hẳn còn sống trở về, nhất định sẽ là một kinh địch, tốt nhất là phải giết chết hẳn. Đầu lĩnh sơn tặc phần nộ quát.

- Cheng...

Lại là những tiếng vũ khí va chạm nhau. Mấy sơn tặc đứng trước người Triệu Tử Văn cùng bổ vào hẳn. Triệu Tử Văn vung đao ngăn lại nhưng động tác đó lại động đến miệng vết thương khiến hẳn không kìm nổi rên lên.

Sơn tặc thấy hẳn ngăn được đều tung chân đá vào bụng hẳn theo bản năng...

Triệu Tử Văn cho dù trung bình tấn vững chắc nhưng đánh nhau đã lâu, thể lực tiêu hao cộng với thương tích đầy người, cũng không thể chịu nổi, mà hẳn lại đang đứng ở sát vách núi, bị đá bay ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới vực. Lúc này hẳn không có nửa phần hoảng sợ, hẳn đã dự đoán được kết cục như vậy, nhưng không nghĩ tới việc mình sẽ ngã chết. Lúc rơi xuống, trong đầu hẳn lại nghĩ tới Dư Tư Lăng, nghĩ tới cô gái tưởng như đồng tính luyện ái nhưng tâm tình lại rất kiên cường đã bị hẳn... lại nghĩ tới lời thề dẫm nát dưới chân...

- Đi!

Sơn tặc đầu lĩnh trên mặt không có nửa điểm vui mừng, giết được 20 người này nhưng lại phải bồi hơn 20 người của mình, hơn nữa còn chết cả thám tử trong quân Hàng Châu. Điều này khiến hãn không thể nào cao hứng nổi. Sau khi xác định Triệu Bách vị đã rơi xuống vực, hãn lạnh lùng nói với đám thủ hạ.

"Ta đã chết sao?" Triệu Tử Văn cảm thấy toàn thân nóng bỏng, dường như đang ngâm mình trong nước ấm, nhưng lại có cảm giác thoải mái nói không nên lời, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Triệu Tử Văn chậm rãi mở to mắt. Hiện lên trước mắt không phải cảnh vật gì mà là từng đợt sương mù bay lên. Lúc này hãn mới phát hiện mình đang ở trong một chiếc thùng gỗ đầy nước ấm. Trong thùng có rất nhiều dược thảo, tản ra mùi dược thảo nồng đậm khiến mũi Triệu Tử Văn rất khó chịu, nhưng thân thể lại cảm giác thoải mái dị thường, dường như tràn đầy lực lượng.

Nước ấm không ngừng mang theo nhiệt khí khiến hãn nhìn cảnh vật xung quanh hơi mờ nhạt. Trước mắt là một ngôi nhà cỏ, bốn phía có giường trúc và ghế trúc đơn sơ, rất giống với nhà của Bảo Nhi.

Nhưng vào lúc này, qua làn hơi nước mờ lung, Triệu Tử Văn nhìn thấy một lão già mặc áo xanh đi tới. Nhìn mái đầu bạc phiêu phiêu, mặt mày thanh tú của lão già, hãn không thể tin nổi nói:

- Lý chương quỳ?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Tiền Năng

Lão già phất hàm râu bạc trắng có chút thâm ý cười nói:

- Đúng là lão phu.

Triệu Tử Văn biết lão lên núi hái thuốc, nhưng không ngờ lão lại tới Tam Đài Sơn, sự trùng hợp này khiến Triệu Tử Văn ngạc nhiên không ngừng. Hần kinh ngạc nói:

- Lý chưởng quỹ hái thuốc ở đây à?

Lý chưởng quỹ gật gật đầu, đi đến Triệu Tử Văn trước mặt nói:

- Lần trước chia tay với người, ta vẫn ở đây, cũng không muốn hái thuốc nhưng lại phát hiện người đầy người thương tích đang nằm trên bãi cỏ cạnh vách núi.

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng, lần trước cùng rơi xuống vách núi với Đại tiểu thư, hôm nay rớt xuống vách núi sâu không thấy đáy lại không chết, cũng không thể không cảm thán chính mình mạng lớn, hần cười nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Lý chưởng quỹ.

Lý chưởng quỹ khoát tay nói:

- Người và ta quen biết, sao ta có thể thấy chết mà không cứu được?

Tiếp đó lão chuyển giọng hỏi:

- Sao người lại nhập ngũ? Vì sao lại rơi trên vách núi xuống? Chẳng lẽ Hàng Châu phát sinh binh biến?

Triệu Tử Văn biết Lý chưởng quỹ khẳng định là nhìn khôi giáp của mình nên mới kết luận chính mình nhập ngũ, lại nghĩ nếu tin tức toàn quân bị diệt rơi vào Vọng Giang Thành, chỉ sợ sẽ dao động quân tâm, không khỏi thở dài một hơi, kể lại toàn bộ sự tình cho Lý chưởng quỹ.

- Thì ra là thế!

Lý chương quý bưng bình đại ngộ nói:

- Hóa ra là Bình Nam Vương tác loạn.

Lão lại cười lạnh một tiếng, bộc lộ ra sát khí lạnh lùng, khuôn mặt toát lên vẻ anh khí kinh người.

Triệu Tử Văn cảm thụ được sát khí dày đặc, hơi hơi ngấn người. Hắn biết Lý chương quý không phải người thường, nhưng không ngờ lão lại có sát khí và uy nghiêm nồng hậu như vậy, giống như có sự dũng mãnh vạn quân không thể địch nổi. Điều này làm cho Triệu Tử Văn thầm giật mình. Rốt cục lão là nhân vật phương nào? Vì sao lại bí mật tới đây hái thuốc?

- Khụ...

Lý chương quý thấy vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Tử Văn, ý thức được chính mình thất thố, ngượng ngùng cười nói:

- Trên người ngươi đầy vết thương, khẳng định là đã lập nhiều quân công, chức vị hẳn không nhỏ nhỉ?

Triệu Tử Văn âm thầm cười, trên người nhiều vết thương đều là vết thương trí mạng, hắn cũng không biết mình đã lọt ra khỏi ranh giới sinh tử mấy lần, mỗi lần đều là được Điền Hồ cứu trở về, hắn cũng ở trong đó không ngừng trưởng thành. Dư Tư Lãng cho hắn biết đạo lý kẻ mạnh sống còn, kể từ lần đầu tiên hắn bị thương bởi tên lính mà hắn định tha, hắn biết nhân từ đối với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. Bài học về La Đình Phu đã dạy cho hắn không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào. Chỉ một tháng tưởng như bình thản trôi qua đã khiến hắn từ một sinh viên còn chưa vào đời biến thành một nam nhân ổn trọng và thành thực...

- Ta chỉ là một Bách kiếm vị mà thôi!

Triệu Tử Văn bị nước ấm ngâm cả người nóng lên, hương vị thảo dược nồng đậm cũng khiến hắn vô cùng khó chịu, hỏi:

- Tuy nhiên lão khiến ta ngâm mình trong thảo dược này có tác dụng gì?

Lý chương quý đau lòng nhìn thùng dược liệu quý báu, tức giận nói:

- Đây chính là dược liệu quý báu mà lão phu tốn hơn một tháng nay thu thập về. Vì cứu ngươi mà đã dùng hết toàn bộ rồi.

Người ta hảo tâm, Triệu Tử Văn lại trở thành lòng lang dạ thú. Hắn đỏ mặt cười nói:

- Lý chưởng quỹ, thật sự là xin lỗi, ngày sau ta sẽ bồi thường cho lão.

Lý chưởng quỹ vung tay, hào sảng nói:

- Chỉ là một ít dược liệu, không quan trọng.

Nhưng vừa nói xong, môi lão đã mím lại. Điều này làm cho Triệu Tử Văn muốn cười lại không dám cười, vừa nhìn là biết lão nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng khả năng đang tức ộc máu. Triệu Tử Văn chỉ có thể nhận thức hai, ba loại dược liệu, nhân sâm, xạ hương, tuyết liên. Có thể thấy được chỗ dược liệu này của Lý chưởng quỹ quý báu thế nào.

Lý chưởng quỹ thở sâu, mỉm cười nói:

- Ba ngày trước khi ta lên núi hái thuốc phát hiện người thì người đã hấp hối. Nếu ta không dùng những dược liệu quý hiếm đó ngâm người, lại cho người uống, sợ rằng người đã sớm đi đời nhà ma.

Ba ngày? Triệu Tử Văn cảm giác thương nặng hơn so với lần trước rơi xuống vách núi cùng đại tiểu thư, nhưng không ngờ lại mau khỏi như vậy, không thể không bội phục Lý chưởng quỹ y thuật cao minh. Hắn cảm thấy toàn bộ những vết thương đã không còn đau đớn nữa, nhìn lại nhiều vết thương đã sắp tróc vảy, thậm chí có vết thương đã lành.

Điều này làm cho Triệu Tử Văn giật mình không ngừng. Hắn biết Trung y bác đại tinh thâm, nhưng không ngờ lại thần kỳ như vậy. Trên người đầy vết thương giờ chỉ còn năm, sáu chỗ trọng thương chưa khỏi.

Lý chưởng quỹ đắc ý cười cười nói:

- Không cần nhìn, chẳng lẽ người còn chưa tin y thuật của lão phu sao? Hôm nay người sẽ khỏi hẳn, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Triệu Tử Văn thấy lão thừa nước đục thả câu, vội la lên:

- Ta nói này Lý chưởng quỹ, lão nói mau lên.

Lý chưởng quỹ phát chòm râu, cười nói:

- Thể chất của người đã không như ngày xưa nữa, chẳng lẽ người không phát hiện sao?

Lúc này Triệu Tử Văn liền phát hiện mình có cảm giác tinh lực dư thừa, sức mạnh như thể không phải như ngày xưa nữa, chỉ có điều hắn không

dám xác nhận. Giờ vừa nghe Lý chưởng quỹ nói, hấn lập tức hiểu được, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ thuốc này có thể khai phá tiềm năng con người?

- Tiềm năng?"

Lý chưởng quỹ lần đầu tiên nghe nói từ này, tuy nhiên hình dung cũng khá thỏa đáng, liền cười ha hả nói:

- Triệu tiểu ca vẫn như trước kia, luôn có những ý tưởng mới mẻ. Có lẽ có thể nói như vậy cũng được.

- Vậy chẳng phải ta có thể trở về quân doanh ngay trong hôm nay sao?

Triệu Tử Văn vẫn nhớ các huynh đệ trong quân, hấn cũng không muốn làm kẻ đào ngũ, hấn cũng không về trợ giúp các tướng sĩ ngăn chặn phản quân.

Lý chưởng quỹ cân nhắc một lúc lâu, mới lắc đầu nói:

- Ta vừa rồi nghe lời người nói thì Vọng Giang Thành hiện giờ đang gặp nguy cơ, người tới đó chỉ sợ sẽ toi mạng. Không bằng trước tiên người ở lại chỗ ta mấy ngày, ta dạy cho người một ít võ công phòng thân, ngày sau cũng có thể phòng thân, bảo vệ tính mạng hấn là không phải việc khó.

Điền Hồ từng nhiều lần nói với Triệu Tử Văn rằng nhất định phải có cao nhân chỉ điểm, võ công của hấn mới có thể tiến bộ lớn được. Nếu được lão nhân thần bí này chỉ điểm, Triệu Tử Văn đương nhiên là cầu còn không được, liền vội vàng gật đầu, ôm quyền nói:

- Vậy đa tạ Lý chưởng quỹ.

- Thương thế của người đã khôi phục tám, chín phần mười, ngày mai ta sẽ truyền thụ thương pháp cho người.

Thương thế của người đã khôi phục ra ngoài hái thuốc.

Thương pháp? Triệu Tử Văn cũng không biết thương pháp mà lão nói là gì, tuy nhiên ngày mai sẽ biết, cũng chẳng cần hỏi vội làm gì. Hấn kiên nhẫn cảm nhận mùi vị của thảo dược, tựa lưng vào thùng, nghĩ lại cuộc sống một tháng qua chém chém giết giết khiến hấn rất chán ghét, chỉ mong sớm ngày quay về Tiên Đường liền sống cuộc sống vô ưu.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Tạm Kim Hồ Đầu Thương

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Văn mò dậy, lúc này hẳn cảm giác toàn thân đầy sức mạnh. Thật sự đúng như lời Lý chương quỹ nói, thể chất của hẳn đã khác hẳn ngày xưa.

Hẳn liền luyện tập Liên Thành Quyền mà Điền Hồ từng dạy, bất kể là lực lượng và quyền tốc đều khá kinh người. Điều này làm cho trong lòng Triệu Tử Văn kích động không ngừng. Công lực của hẳn lại nâng cao một bước so với ngày xưa.

Mặt trời dâng lên từ ngọn núi phía đông, những tia nắng vàng óng xuyên qua tán cây rừng dày đặc chiếu rọi lên vách nhà cỏ. Bốn phía quanh đây đều là núi lượn, xung quanh ngôi nhà cỏ đều là những bãi cỏ khô trống trải, cách đó không xa lại là rừng cây nhỏ yên tĩnh.

Triệu Tử Văn ưỡn lưng, nhìn ánh nắng đẹp. Đại nạn không chết, hẳn cảm giác còn sống thật tốt, lúc này hẳn sung mãn tự tin, với thể chất của mình hiện tại, đụng tới cao thủ gì cũng có thể ứng phó được.

- Tử Văn, hiện tại cảm giác như thế nào?

Lý chương quỹ đi ra từ nhà cỏ, nhìn Triệu Tử Văn đang đứng ngắm mặt trời mọc, có lẽ tâm tình khá khoái trá.

Triệu Tử Văn vô cùng bội phục Lý chương quỹ, vô cùng bội phục ân tình cứu mạng của lão, lại cảm kích lão đã cho mình gia nhập hàng ngũ cao thủ. Hẳn cười ha hả nói:

- Ta cảm giác thật không tốt.

- Có phải vết thương cũ tái phát hay không?

Lý chương quỹ tưởng dùng được liệu quá nặng, vội la lên:

- Để ta bắt mạch xem.

Triệu Tử Văn nhìn quanh thân, cười ha hả nói:

- Sao ta cảm giác dương khí quá thịnh?

- Hảo tiểu tử, người...

Lý chưởng quỹ cười khỗ, mặt mũi đỏ bừng, cảm giận nói:

- Tiểu tử ngươi còn có xấu hổ hay không vậy?

Triệu Tử Văn lại vui vẻ cười ha hả. Cuộc sống quân lữ khiến hẳn cảm giác không khí trầm lặng, nghiêm túc thiếu chút nữa khiến hẳn đã quên cả cười như thế nào. Hôm nay cười vui sướng, cảm giác vô cùng thoải mái, tuy nhiên Triệu Tử Văn quả thật cảm giác dương khí quá thịnh. Hôm qua bò lên khỏi thùng gỗ, hẳn còn kinh ngạc nhìn hạ thân hét lớn:

- Trời ạ, sao người lại lớn như vậy chứ?

Một câu này khiến Lý chưởng quỹ đang ngủ trên giường choàng tỉnh dậy, hoảng sợ ngã lăn xuống giường...

Triệu Tử Văn lại nhớ tới Dư Tư Lăng, nữ nhân đầu tiên trên thế giới này cho hẳn cảm thấy “khoái hoạt”, nữ nhân duy nhất trên thế giới này là “huyết mạch thân nhân” với hẳn. Nhớ tới nàng, Triệu Tử Văn không khỏi âm ỉ xuống...

Lý chưởng quỹ cũng bất đắc dĩ thở dài, vốn tưởng rằng mấy hôm nay tâm tình hẳn chuyển biến tốt đẹp, không ngờ lại trở nên âm ỉ. Lý chưởng quỹ chuyển chủ đề nói:

- Hôm nay ta liền truyền thụ ngươi một bộ thương pháp.

Nghe thế, Triệu Tử Văn cảm thấy hứng thú. Hẳn cũng không quá thích Giáng Trần kiếm pháp, cảm giác luôn éo lá, hẳn vội la lên:

- Vậy thì dạy nhanh đi.

Lý chưởng quỹ gật gật đầu, xoay người đi về phía nhà cỏ. Sau một lúc, chỉ thấy lão cầm một thanh trường thương đi ra.

Thanh trường thương này dài chừng một trượng hai thước, đầu thương uy vũ như hình đầu hổ. Càng khiến Triệu Tử Văn ngạc nhiên chính là cây thương cũng có chỗ cầm thô to, thân thương và đầu thương đều do thép luyện thành. Chỉ cần nhìn là thấy toàn bộ thanh trường thương này đều do huyền thiết luyện thành, có thể nghĩ được sức nặng của nó đủ khiến người ta run sợ.

Lý chưởng quỹ mặt không hồng, tim không loạn, cầm Hồ Đầu Thương đi tới, cười nói:

- Hôm nay ta muốn dạy người một bộ thương pháp vô địch – Đơn thủ thập bát thiêu!

Triệu Tử Văn không để ý tới tên của thương pháp mà Lý chưởng quỹ nói mà đang bị sát khí lạnh lùng tỏa ra từ trường thương hấp dẫn. Đầu thương màu sáng bạc có một luồng sát khí tanh máu như thể đã ngâm qua máu tươi mới có khí phách như vậy, chưa chạm đến đã cảm thấy khí phách mườì phần...

- Trước tiên người cầm lấy xem thử!

Lý chưởng quỹ đưa Hồ Đầu Thương cho Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn đương nhiên là từ chối thì bất kính, thật cẩn thận tiếp lấy. Cây trường thương huyền thiết này quả thật nặng kinh người, Lý chưởng quỹ vừa nhẹ nhàng buông tay, hẵn liền cảm giác như ngàn cân nện xuống, khiến mặt hẵn xám xịt lại...

Lý chưởng quỹ vui mừng gật gật đầu. Lúc này tuy Triệu Tử Văn mặt mày biến sắc nhưng vẫn miễn cưỡng có thể nhắc được bằng hai tay, đứng đó không nhúc nhích. Lý chưởng quỹ cười nói:

- Xem ra dược liệu còn có chút trợ giúp đối với thể chất của người. Cây trường thương này nặng 129 cân, cần hai người thường mới có thể nâng được.

129 cân? Triệu Tử Văn cảm giác ngây ngất. Đây đâu phải bình khí, chính là tảng đá thì đúng hơn. Hẵn nghĩ tới vừa rồi Lý chưởng quỹ nói muốn dạy hẵn thương pháp, trán lập tức toát mồ hôi lạnh, thử dò hỏi:

- Cái Đơn thủ thập bát thiêu đó... ta không phải dùng một tay múa cây trường này chứ?

Lý chưởng quỹ gật gật đầu nói:

- Cây trường thương này tên là Tạm Kim Hồ Đầu Thương, là thần binh dùng thần thạch trên trời rơi xuống, luyện chín ngày chín đêm mới thành. Nếu muốn phát huy tác dụng, đương nhiên phải dùng một tay sử dụng trường.

Mặc dù rất thích khí phách của Hồ Đầu Thương nhưng nói Triệu Tử Văn cầm hơn một trăm hai mươi cân lên múa, không bị đè chết mới là lạ. Hãn lắc đầu nói:

- Ta nghĩ hay là dùng kiếm đi. Muốn ta một tay cầm thương đối địch, cũng quá khó xử ta rồi.

- Kiếm pháp sao có thể bì nổi thương pháp của ta?

Lý chương quỹ cho rằng hãn không có ý tiến thủ, đang định lùi bước, liền cả giận nói:

- Chẳng lẽ người nguyện ý cả đời bình thường sao? Không phải kẻ nào cũng có cơ hội học thương pháp này đâu. Lão phu chỉ thấy người hữu duyên mới có thể dạy thương pháp cho người. Nếu người có thể luyện thành, ta liền tặng người cây trường thương này.

Triệu Tử Văn chưa từng quên sự suy sụp và nhục nhã, hãn khẽ cắn môi, phần nộ hét lớn:

- Ta không muốn!!

- Tốt!

Lý chương quỹ vỗ tay trầm trồ khen ngợi nói:

- Chỉ có không ngừng nỗ lực mới có thể trở thành cao thủ. Thể chất của người đã không như trước kia, cần cố gắng gấp bội, nhất định sẽ luyện thành thương pháp ta dạy.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, lại là nhìn về phía mặt trời mọc tươi đẹp, ánh sáng chiếu lên thân hình hãn như dao gọt. Hãn biết mình đã không còn là tên sinh viên mỗi tháng phải xin bố mẹ tiền sinh hoạt nữa mà đã là Triệu bách vị dám đánh dám giết. Kẻ gây sỉ nhục cho hãn, hãn sẽ trả lại gấp bội.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Kỳ Tài

Lý chưởng quỹ một tay cầm Hồ Đầu Thương đứng ở đối diện Triệu Tử Văn, cười nói:

- Người luyện kiếm pháp gì, luyện cho ta xem.
- Ta luyện chính là Giáng Trần kiếm pháp.

Triệu Tử Văn biết lão khẳng định muốn nhìn những điểm yếu của bản thân, liền cầm lấy một đoạn cây khô, nhẹ nhàng múa may.

Đông tác múa kiếm của Triệu Tử Văn tiêu sái phóng khoáng, bước chân linh hoạt hay thay đổi, đâm, chọc, bổ, mỗi một chiêu mỗi một thức đều như nước chảy mây trôi, tùy theo ý mình, dường như đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

Lý chưởng quỹ xem chỉ gật đầu, lại lắc đầu, thở dài nói:

- Kiếm của người pháp mặc dù luyện đến lô hỏa thuần thanh nhưng bộ kiếm pháp này không chú trọng thế công mà chú trọng trốn tránh, thật sự là quá mức thanh tú, có lẽ là kiếm pháp dành cho nữ tử luyện. Không biết vì sao người lại luyện loại kiếm pháp này.

Người nghĩ rằng ta muốn sao? Nếu không phải Điền Hồ không thể dạy ta kiếm pháp của sư môn hẳn, chỉ có thể dạy bộ kiếm pháp khác, sao ta lại học chứ? Triệu Tử Văn thầm cảm giận, nói với Lý chưởng quỹ:

- Ta cũng không có biện pháp, nếu không lão cứ dạy ta thương pháp đi, về sau ta sẽ không dùng kiếm pháp ẻo lả này nữa.

Éo lả? Lý chưởng quỹ nghe vậy đảo mắt, khuôn mặt già nua hơi cười ửng đỏ, trong lòng cảm thán tiểu tử này không hiểu ở đâu ra nhiều từ mới mẻ độc đáo như vậy, luôn làm cho người ta dở khóc dở cười.

- Đơn Thủ Thập Bát Thiêu là thương pháp lấy công làm thủ. Bộ thương pháp này chí cương mãnh liệt, bá đạo vô cùng, bộ pháp nhanh nhẹn, bước nhảy tự nhiên, phong cách hào phóng, khí thế hùng hậu....

Triệu Tử Văn nghe lão thao thao bất tuyệt, nghe có chút sa đà... vội vàng ra hiệu tạm dừng nói:

- Dừng! Ta nói này Lý chưởng quỹ, lão nói nhiều cũng vô dụng, tốt nhất là biểu diễn cho ta xem đi.

Lý chưởng quỹ đang nói nước miếng bắn tung tóe, đạt tới cảnh giới vong ngã, đột nhiên bị tiểu tử này ngắt lời, liền trừng mắt nhìn hằm. Muốn dạy thương pháp đương nhiên phải luyện cho hằm xem. Lão tự nhìn thân thể già cả của mình, cảm thán đến từng này tuổi rồi còn phải động thương.

Nhìn dáng người gầy trơ xương của Lý chưởng quỹ, Triệu Tử Văn sợ rằng lão già này múa thương tuột tay, ném cây thương hơn một trăm cân này ra, vội vàng trốn ra xa hơn hai mươi thước mới đứng lại nhìn.

- Tiểu tử ngươi chạy xa như vậy làm gì?

Lý chưởng quỹ đương nhiên biết hằm suy nghĩ gì, trong lòng phần nộ không chịu nổi, căm giận mắng Triệu Tử Văn ở phía xa.

- Cẩn thận sinh mạng, rời xa lão nhân!

Triệu Tử Văn tránh ở sau một gốc cây, cười ha hả nói.

- Tiểu tử ngươi...

Lý chưởng quỹ tức giận muốn bổ cho hằm một nhát, tuy nhiên quả thực hằm đã kích thích ý chí chiến đấu của lão già Lý chưởng quỹ. Lão nắm lấy Hồ Đầu Thương đang cắm trên mặt đất, thuận thế lẳng không một nhát...

Thương pháp của Lý chưởng quỹ quả thực như thần. thương pháp không chỉ linh hoạt biến đổi, đâm, quét, bổ.... đều mạnh mẽ hữu lực, khí phách mười phần, sát khí bắn ra bốn phía, dường như chỉ cần mũi thương đâm vào trên người, người đó hiển nhiên chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Cho dù bị cán thương quét trúng cũng nôn ra năm đấu máu. Triệu Tử Văn nhìn tới mức trợn mắt há hốc mồm. Hằm biết trên chiến trường, binh khí một tấc dài một tấc cường, cây trường thương này dài như vậy, lại thêm thương pháp hùng mạnh, quả thực dũng mãnh vạn phu không địch nổi.

Triệu Tử Văn thấy Lý chưởng quỹ dừng lại, kích động không kìm nổi tiến tới. Thấy lão già này một tay múa thương hồi lâu mà mặt không đỏ, tim không loạn, không hề có nửa phần cảm giác mệt mỏi, không khỏi giơ ngón tay cái lên nịnh bợ:

- Cao, thật sự là cao.

Lý chưởng quỹ buông Hồ Đầu Thương, tức giận nói:

- Ít nịnh bợ đi. Thế nào? Thấy rõ rồi chứ?

Tuy rằng Triệu Tử Văn có trí nhớ phi phàm nhưng không thể trong thời gian ngắn nhớ toàn bộ chiêu thức, chỉ gật đầu nói:

- Nhớ rõ ràng, tuy nhiên... Ta chỉ nhớ kỹ được hơn nửa chiêu thức, còn lại một tiểu bộ phận chiêu thức không nhớ được.

- A?

Lý chưởng quỹ kinh thất thanh hô.

Triệu Tử Văn ngượng ngừng gãi đầu nói:

- Hay là Lý chưởng quỹ luyện lại mấy thức cuối cho ta xem một chút đi!

Lý chưởng quỹ đâu phải đang coi thường tiểu tử này ngu dốt mà là ngạc nhiên thán phục trình độ võ học của hắn, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã nhớ hơn phân nửa chiêu thức, thực có thể nói là võ học kỳ tài. Lý chưởng quỹ thử hỏi:

- Người học Giáng Trần kiếm pháp mất bao nhiêu ngày?

Triệu Tử Văn rất thản nhiên giơ một ngón tay ra:

- Dùng một ngày.

Tiểu tử này cũng thật là đáng sợ, Lý chưởng quỹ lén lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thán vì khả năng gần như chỉ một lần gặp qua chiêu thức võ công nào là ghi nhớ được của tiểu tử này. Thật có thể nói là kỳ tài.

Lý chưởng quỹ cũng không muốn nâng cao người khác, diệt uy phong của mình, thản nhiên nói:

- Cũng được. Chỉ có điều sức mạnh của người còn chưa đủ, trước hết phải luyện tập sức lực đã mới luyện thương pháp được.

Triệu Tử Văn cũng biết, với sức mạnh hiện tại của mình căn bản không thể vận dụng thương tự nhiên được, bất đắc dĩ gật gật đầu, lại cười hì hì nói:

- Hay là Lý chưởng quỹ làm mẫu lại thương pháp này một lần để ta nhìn rõ một chút được không?

Khuôn mặt già nua của Lý chưởng quỹ đỏ lên, ngượng ngùng cười nói:

- Ngày mai luyện nữa nhé.

Nói xong, lão liền chạy trốn chết như thể muốn thoát thân.

Nhìn bóng dáng hơi uể oải của Lý chưởng quỹ, Triệu Tử Văn mới biết vừa rồi múa thương đã hao gần hết khí lực của lão. Có điều tuy rằng lão đã già nhưng vẫn không chịu thua, không thể hiện sự mệt mỏi ra ngoài. Điều này càng khiến Triệu Tử Văn nghi hoặc, sao Lý chưởng quỹ lại chịu cô độc, một mình sống trong căn nhà cỏ dưới vách núi thế này...

Mặc cho người tài giỏi thế nào, xinh đẹp tuyệt trần thế nào, kết quả cũng chỉ là hồng phấn khô lâu. Mặc cho người là một thiên tài của cả thế hệ, năm giữ ngàn dặm giang sơn, kết quả cũng chỉ là hóa thân năm đất. Ai có thể khám phá sinh tử? Cái gọi là đạo trường sinh chỉ sợ rằng người không thể nhìn ra sinh tử mới có thể theo đuổi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Biến Thiên

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu trên ngôi nhà cỏ, rốt cục Triệu Tử Văn cũng chậm rãi mở mắt sau một giấc ngủ mệt mỏi. Bảy ngày tôi luyện đã khiến hắn khác hẳn ngày xưa. Mỗi ngày đều huấn luyện như ma quỷ, hơn nữa được dược thảo không ngừng khai phá tiềm năng, thể chất của hắn lúc này đã hơn hẳn người thường. Khả năng phục hồi sức khỏe cũng rất kinh người. Mỗi ngày luyện tập sống dở chết dở nhưng sáng hôm sau tỉnh lại đều tinh thần phấn chấn. Điều này làm cho Lý chưởng quỹ cũng cảm giác hắn như thể quái vật.

Triệu Tử Văn thông thả mặc quần áo, đi ra khỏi căn nhà cỏ, lười biếng đuổi thắt lưng. Nhớ rằng hôm nay phải rời đi, quả thật hắn chút luyện tiếc, tuy nhiên chủ yếu là hắn tiếc những dược liệu trân quý đó. Mỗi lần ngâm mình trong dược liệu, tuy rằng hơi khó chịu nhưng vô cùng sáng khoái.

- Tử Văn, lúc này phải đi sao?

Lý chưởng quỹ lưng đeo gùi đựng dược liệu ở cách đó không xa, vẫy tay hỏi hắn.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Quấy rầy lâu ngày, cũng đến lúc rời đi rồi.

Lý chưởng quỹ đầu tiên buông gùi, đi tới gạt đầu nói:

- Người đã nắm giữ được yếu quyết của thương pháp, lần này ra ngoài, nhất định là không ai có thể kháng cự. Chỉ có điều người đừng quá rêu rao.

Ta rêu rao làm gì chứ? Mỗi ngày đeo cây trường thương này trên lưng cũng đủ mệt chết. Triệu Tử Văn nhủ thầm nhưng bên ngoài nói về bất đắc dĩ:

- Lão đầu nhi, ta biết rồi.

Lý chưởng quỹ đã sớm quen với cách gọi của hắn, chỉ có điều đau lòng vì toàn bộ dược liệu quý báu thu thập hai tháng đều bị tiểu tử này dùng cả. Nghĩ vậy, Lý chưởng quỹ nhếch miệng, miễn cưỡng cười nói:

- Leo núi phải cẩn thận.

Triệu Tử Văn nhìn bộ dạng ngoài cười trong không cười của Lý chưởng quỹ nhưng không cười nhạo lão. Hắn biết Lý chưởng quỹ không phải kẻ ngu dốt, cũng không phải người chỉ chút quen biết đã tương trợ mình như vậy, khẳng định là có mục đích khác...

Tuy nhiên Triệu Tử Văn đã không còn ngây thơ như trước kia, quan hệ giữa người với người là hợp tác đôi bên cùng có lợi. Hắn ra vẻ tức giận nói với Lý chưởng quỹ:

- Mỗi ngày ta đều phải đeo Hồ Đầu Thương trèo lên trèo xuống núi mấy lượt, còn sợ sao?

Lời này của Triệu Tử Văn là thật. Huấn luyện vừa rồi nói như ma quỷ không phải chỉ đơn giản như vậy. Mỗi ngày lưng đeo vật nặng hơn 120 cân leo núi để huấn luyện thể lực, lại phải cầm thương đứng tấn mỗi ngày hơn nửa canh giờ. Ngày nào lưng cũng đỏ máu, trên tay cũng phỏng rộp...

Lý chưởng quỹ ngượng ngùng cười cười, thầm nghĩ không hiểu tiểu tử này rốt cuộc là người ở đâu tới, vì sao lời nói quái dị, thể chất dường như cũng có “tiềm năng” không tồi, thật sự là quái vật.

Triệu Tử Văn thấy Lý chưởng quỹ trầm tư cũng không quấy rầy lão, bắt đầu luyện tập quyền pháp mà Lý chưởng quỹ dạy gần đây. Bộ quyền pháp này là hắn lừa được Lý chưởng quỹ dạy cho, nghe nói đây là quyền pháp gia truyền của lão, không truyền cho người ngoài. Lý chưởng quỹ chỉ dạy hắn mấy chiêu nhưng không đồng ý nói cho biết tên của nó, coi như không phá hoại quy củ...

Bộ quyền pháp này khá tương tự Đơn Thủ Thập Bát Thiêu, quyền đánh ra nội khí hùng hậu, phong cách hào phóng, khí thế hùng hậu, công phòng nhiều mặt, rất thực dụng, quyền thuật chuyên cường, tùy cơ ứng biến, tùy thế phát huy. Lúc đó Lý chưởng quỹ nói với Triệu Tử Văn, bộ quyền pháp này có uy lực thật lớn, một quyền có thể đánh nát một đầu người.

Triệu Tử Văn nghĩ rằng lão nói dối, cười nhạo Lý chưởng quỹ lừa dối người chết không đền mạng, nhưng khi hần nhìn thấy Lý chưởng quỹ một quyền đánh xuyên qua tấm gỗ thật dày, Triệu Tử Văn liền không dám lên tiếng, lại hưng phấn quất lấy lão muốn học.

- Ta đi lấy thứ này cho ngươi.

Lý chưởng quỹ sợ Triệu Tử Văn đi ngay liền dặn dò rồi đi vào nhà cỏ, lấy thứ gì đó.

Triệu Tử Văn cũng không nóng lòng đi ngay. Mặc kệ mỗi ngày bận rộn thế nào, hần đều chăm chỉ luyện võ công. Võ công chú ý chính là kiên trì bền bỉ, hần tự nhiên hiểu được....

- Tử Văn, nghỉ tạm chút.

Lý chưởng quỹ cầm thứ gì đó từ nhà cỏ đi ra, nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn dừng quyền cước, lau mồ hôi trán, nhìn thấy Lý chưởng quỹ cầm Hồ Đầu Thương đi ra, trái tim nhảy lên mãnh liệt. Chẳng lẽ lão thực sự muốn đưa thứ này cho mình?

Lý chưởng quỹ mỉm cười nói:

- Ta đã nói thì chưa bao giờ nuốt lời. Hiện tại võ công của ngươi đã xứng với cây trường thương này, chỉ có điều hy vọng ngươi đáp ứng ta một chuyện.

Nếu có thể có được thần binh như vậy, trên đời chỉ sợ rất khó có địch thủ, Triệu Tử Văn không kìm lòng nổi nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói:

- Lão... Lý chưởng quỹ mời nói.

Lý chưởng quỹ tức giận trừng mắt nhìn hần nói:

- Ta hy vọng ngươi có thể trở lại trong quân ngũ Hàng Châu, trợ giúp quân tướng ở đó đánh lui phản quân của Bình Nam Vương.

Triệu Tử Văn vốn có ý định trở về quân doanh. Hần thân là Bách vị kiếm, sao có thể lâm trận bỏ chạy. Hơn nữa còn có mấy trăm huynh đệ ở Vọng Giang Thành chờ hần, ngay cả khó khăn thế nào, hần cũng sẽ trở về. Triệu Tử Văn cười nói:

- Cho dù lão không nói, ta cũng sẽ trở về.

Lý chưởng quỹ vui mừng gật gật đầu, cảm thán tiểu tử mới hơn hai mươi mà đã có trí tuệ và gan dạ như vậy, liền cười nói:

- Ta cũng vậy không đành lòng nhìn cố thổ đã sống vài thập niên biến thành mảnh đất khô cằn.

Khó trách lão lại tốt với ta như vậy, cho ngâm những thảo dược trân quý, còn dạy ta võ công, hôm nay lại còn tặng ta thần binh, hóa ra lão nhân này có tình thương cố hương. Sau khi biết mục đích của lão, Triệu Tử Văn rất thản nhiên tiếp nhận Hồ Đầu Thương, nghiêm mặt nói:

- Thương còn người còn, thương mất người mất.

Lý chưởng quỹ biết tình hình chiến tranh khẩn cấp, cũng không lưu hãm lại lâu, vỗ vai hãm nói:

- Bảo trọng!

Triệu Tử Văn gật gật đầu, sửa sang lại khôi giáp đã được Lý chưởng quỹ tu bổ, lại vui sướng nhìn Hồ Đầu Thương. Lần này rơi xuống vách núi có thể nói là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, gặp kỳ ngộ thần kỳ khiến hãm trở thành cao thủ đỉnh cao.

Lý chưởng quỹ đột nhiên đảo mắt, dường như nghĩ đến cái gì, thấp giọng nói:

- Sau này không nếu tin tưởng bất cứ kẻ nào, lần này là người mạng lớn, không phải mỗi lần đều có thể may mắn như vậy... Nhớ kỹ! Kể cả người bên cạnh cũng không thể dễ dàng tin tưởng.

- Lão đầu, ta sẽ chú ý!

Bài học La Đình Phu đã được Triệu Tử Văn khắc trong tâm khảm, hãm sao có thể phạm sai lầm tương tự được. Hãm thản nhiên nói:

- Ta đi đây.

- Hồ Đầu Thương này quá mức bắt mắt, tốt nhất là người dùng vải bố bọc lại đi.

Lý chưởng quỹ biết hãm nhìn như bất cần đời nhưng thực ra chuyện gì cũng rất cẩn thận, tâm tư kín đáo. Lý chưởng quỹ không nói gì nữa, chỉ lấy một đoạn vải bố dài đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Triệu Tử Văn nói.

Lão già này lo lắng mình bị người ta cướp lấy à? Triệu Tử Văn nghĩ thầm nhưng vẫn nhận lấy tấm vải bố, cầm Hồ Đầu Thương xuống đất, cẩn

thận buộc nó lại.

Lý chưởng quỹ lại dặn dò:

- Còn nhớ ta dạy người Đóa Thiểm Thuật (thuật trốn tránh) chứ? Lúc nguy cấp nhất định phải dùng tới.

Cái gọi là Đóa Thiểm Thuật chính là tránh né khi không thể tránh nổi, dời chỗ yếu hại đi để đối thủ đánh trúng chỗ thịt mềm cũng chính là nơi không thể tạo thành nguy hiểm. Lý chưởng quỹ đã vạch rõ cho Triệu Tử Văn thấy hơn mười chỗ thịt mềm trên thân thể, chính là để tránh những chỗ yếu hại...

Triệu Tử Văn gật gật đầu, đeo Hồ Đầu Thương sau lưng, đi nhanh về phía trước. Đi được không xa liền không kìm nổi quay đầu lại nói với Lý chưởng quỹ:

- Sư phụ, con đi đây.

Dáng người uy vũ, lưng đeo trường thương khiến người kinh sợ, giống như chiến thần vô địch đứng ở đáy vực, lúc này Triệu Tử Văn cảm giác mình như thể vô địch, sát khí lạnh lùng khiến người ta có cảm giác sợ hãi khó hiểu...

- Tiểu tử này....

Lý chưởng quỹ nghe thấy hẳn đột nhiên gọi mình là sư phụ khiến lão tức giận cười mắng, tuy nhiên trong mắt thoáng lấp lánh lệ quang.

Nhiều ngày ở chung, hai người tuy là vui cười tức giận mắng mỏ nhưng cảm tình càng ngày càng sâu. Triệu Tử Văn cảm kích ân tình dạy bảo, ngoài miệng gọi hẳn là lão đầu nhưng trong lòng lại tôn trọng như phụ thân. Còn Lý chưởng quỹ lại yêu thích thanh niên kỳ tài này, coi hẳn như con cháu...

Mặt trời chói lọi treo cao trên bầu trời, ngàn dặm không một chút mây, bất chợt mây đen ùn ùn kéo tới, bao phủ toàn bộ Hàng Châu. Mây đen mù mịt buông xuống, gió lạnh gào thét, khiến dân chúng Hàng Châu đều cảm giác như sắp có biến thiên (trở trời). Tướng sĩ canh giữ trên tường thành Vọng Giang Thành đều vẻ mặt tái nhợt vì mệt mỏi lâu ngày. Bọn họ uể oải nhướn mày, nhìn mây đen mù mịt, trong lòng nghĩ “biến thiên”!

Triệu Tử Văn đứng ở cách cánh cửa rách mướp của thành Vọng Giang Thành không xa. Nhìn cánh cửa ngày xưa mới tinh, giờ tổn hại không chịu nổi, trong lòng hẳn rất tiếc hận, lại lo lắng ngẩng đầu. Khi nhìn thấy lá cờ có chữ “Tào” trên lầu thành, trong lòng hẳn dâng lên cảm giác vui mừng, không khỏi cười nói:

- May là vẫn giữ được...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Trận Chiến Cuối Cùng

Cửa Vọng Giang Thành rộng mở, bốn vị tướng sĩ thủ thành đang kiểm tra đám người qua lại, nhưng đường phố lúc này rất vắng vẻ, không có mấy người, tướng sĩ thủ thành cũng không muốn phí khí lực, nhắm mắt ôm thương dựa vào cửa thành miệng lẩm bẩm không ngừng

Triệu Tử Văn đi qua bọn họ, nhưng bọn họ mi mắt cũng không động, điều này khiến Triệu Tử Văn dở khóc dở cười, hắn đeo Hồ Đầu Thương trên lưng, bọn họ lại không thèm để ý. Có thể thấy rằng, mấy ngày gần đây bị phản quân tấn công, khí thế đã xuống tới thê thảm.

Tiến vào cửa thành, nhìn đường phố hiu quạnh không một bóng người, các tiểu quán hai bên đường phố lúc này hỗn độn, người dân đã sớm dời đi, cảnh tượng trống không khiến đường phố thật lạnh lẽo, từng đợt gió lạnh quét qua con đường khiến lá khô tung bay càng khiến khung cảnh Vọng Giang Thành thêm thê lương.

- Keng, keng, keng !!

Tiếng binh khí va chạm từ cuối phố truyền tới

Triệu Tử Văn lúc này đứng ở gần cửa thành, đôi mắt nhìn, thấy xa xa có tiếng kim loại va chạm vọng tới, hoa lửa tung bay, Triệu Tử Văn lại ngẩng đầu nhìn trời, thấy mây đen cuồn cuộn, gió lạnh gào thét thổi tung mái tóc dài của hắn. Hắn lơ đãng nhìn quanh, thấy cửa thành đổ nát, hư hỏng cũng đoán được, có lẽ, hôm nay sẽ là trận chiến cuối cùng.

Dân chúng ở Vọng Giang Thành đã sớm di tản về huyện Tiền Đường, chỉ có lò rèn này còn mở cửa, thời kì chiến loạn rèn binh khí kiếm tiền rất tốt, nhưng lại rất nguy hiểm, có điều, phú quý vốn phải từ nguy hiểm mà có, không thể không thừa nhận, ông chủ lò rèn này rất can đảm.

Triệu Tử Văn hiểu rằng phản quân sẽ không do dự mà tiến công, cửa thành đã cũ nát, tâm tình binh sĩ lại xuống thấp, có lẽ hôm nay sẽ bùng nổ trận chiến cuối cùng, cũng là trận chiến sinh tử, thua thì vùi xương nơi chiến trường, nhưng thắng thì đi đâu ????

Hắn cũng không nóng lòng quay về quân doanh mà lơ đãng đi về phía lò rèn.

- Khách quan, có muốn làm binh khí không?

Ông chủ lò rèn cười trần, cánh tay thô to cầm thiết chùy đang gõ lên một thanh trường kiếm đỏ rực, thấy một vị nam tử oai hùng, lưng đeo trường thương đi tới, nhìn ánh mắt lạnh lùng cùng cổ khí phách kinh người của hắn lão biết nam tử này không đơn giản, vội hỏi.

Triệu Tử Văn lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn ông chủ lò rèn, thấy lão mặt chữ điền, đôi mắt trung thực, hắn cũng cười, thản nhiên nói:

- Ta không cần rèn binh khí

Uy vũ của nam tử này, ông chủ lò rèn đương nhiên hiểu, mặc dù bị hắn cự tuyệt nhưng chỉ a một tiếng rồi lại cúi đầu tiếp tục rèn binh khí.

- Ông chủ, người có thể làm mặt nạ không.

Triệu Tử Văn cũng chỉ chột nghĩ tới, hắn không muốn cả đời chém giết ở chiến trường, trận chiến hôm nay nếu thành công hắn sẽ thoát ải nên hắn không hy vọng có nhiều người nhìn thấy dung mạo của hắn, nếu hắn thất bại, vùi xương nơi sa trường nhưng hắn không cam lòng, không muốn nghĩ tới việc đó.

Ông chủ nao nao, nói:

- Ta chưa từng rèn mặt nạ, tuy nhiên, nếu khách quan muốn ta có thể thử một lần.

Triệu Tử Văn nói:

- Vậy làm phiền ông chủ.

- Két !!

Ông chủ nhúng thiết kiếm đang đỏ rực vào thùng nước, nhiệt khí tỏa lên dữ dội, hắn lại lấy một khối huyền thiết bên cạnh ném vào lò lửa, nhìn Triệu Tử Văn cười nói:

- Đây chính là huyền thiết thượng đẳng, cũng chỉ còn một khối cuối cùng, dù sao cũng không đủ để rèn binh khí, hôm nay ta và khách quan coi như hữu duyên, ta sẽ dùng cái này để rèn mặt nạ cho khách quan.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Vậy đa tạ ông chủ

- Khách khí !!!

Thợ rèn cười ha hả, ánh mắt hân thành thoáng lại liếc về phía binh khí đeo phía sau Triệu Tử Văn.

Mặt nạ huyền thiết mỏng manh chỉ cần thời gian một chén trà đã làm xong, thợ rèn cầm chiếc mặt nạ màu ngân bạch xem xét cẩn thận một chút, rồi đưa cho Triệu Tử Văn:

- Khách quan, mặt nạ này ta chiếu theo khuôn mặt khách quan mà làm, người thử xem sao.

Triệu Tử Văn không ngờ mặt nạ lại được làm nhanh như vậy liền cầm lấy rồi đeo lên mặt, hân cảm giác mặt nạ còn chút hơi nóng tản mát, chỉ đeo một lúc mồ hôi đã chảy dài.

Không ngờ lão thợ rèn này không chỉ biết rèn binh khí mà còn làm mặt nạ tốt như vậy. Triệu Tử Văn cảm giác chiếc mặt nạ này giống như vì hân mà làm ra, đeo vào cảm thấy rất thích hợp, mặt nạ lại ôm vào khuôn mặt, chỉ chừa lại nửa khuôn mặt phía dưới.

- Khách quan, thế nào?

Lão thợ rèn hỏi

Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Vô cùng tốt, bao nhiêu tiền?

Lão thợ rèn vội khoát tay, rồi lén nhìn binh khí đeo sau lưng Triệu Tử Văn, tò mò vò đầu hỏi:

- Khách quan không cần trả tiền, chỉ là.... ta có chút yêu cầu hơi quá đáng, không biết khách quan có thể đáp ứng không?

Yêu cầu quá đáng? Triệu Tử Văn nghi hoặc rồi chợt nhận ra lão thường xuyên lén nhìn Hồ Đầu Thương, hân cười nói:

- Binh khí của ta chỉ có thể xem, không thể lấy

Lão thợ rèn vì hấn mà rèn mặt nạ, Triệu Tử Văn sao có thể bỏ qua nhân tình này, lập tức bỏ thương xuống cởi bỏ vải bố đang bó chặt bên ngoài.

Lớp vải bố nhẹ nhàng rơi xuống, hình dáng binh khí lộ ra, lão thợ rèn kinh ngạc đến ngây người, thần binh này dài khoảng một trượng hai mươi chín tấc, theo đánh giá của hấn, Hồ Đầu Thương này chỉ sợ ít nhất cũng hơn trăm cân, theo kiểu nói của khách quan thì vốn không là gì, nếu không phải có thần lực.... làm sao có thể cầm binh khí nặng như vậy...

Đầu thương và thân thương đều làm từ huyền thiên thượng đẳng, lóng lánh ngân quang, chuôi thương khắc một hình hổ vương tràn ngập khí phách, toàn bộ cây thương tỏa ra một làn sát khí lạnh lạnh.

- Thương này..... là do ai rèn ra?

Lão thợ rèn nhìn thần binh, kích động run rẩy, lấm bầm

Triệu Tử Văn âm đạm cười, không trả lời, nhanh như chớp bao thương lại rồi đeo sau lưng, sau đó nhìn lão thợ rèn cười:

- Ta cũng không biết.

Lão thợ rèn thất vọng thở dài, nhìn thân hình khô vĩ của Triệu Tử Văn xa dần, hấn cảm thấy người này không phải vật trong ao, một tay có thể khu động binh khí trăm cân có thể thấy lực lượng của hấn mạnh thế nào. Nếu không phải trời sinh thần lực, quả thật không thể làm được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Là Một Hào Hán

Dưới thành, cách đó không xa, trên một khoảng trống, hơn ngàn quân sĩ đã tập hợp, trống trận vang lên, vô số binh lính từ trong lều bắt đầu đi ra, xếp thành đội ngũ trên bãi đất trống.

Tào tướng quân đứng ở chỗ cao nhất của khu đất, nhìn hai ngàn tướng sĩ, nhìn khuôn mặt thư sinh vẫn còn tràn đầy mỗi mặt, nhìn sự uể oải của họ, ánh mắt trống rỗng của Tào tướng quân không kìm nổi, khẽ thở dài, cửa thành đã hư tổn nặng nề, trận chiến cuối cùng này bọn họ đã mất đi ưu thế của thành trì, phải toàn lực mà đối mặt với quân địch, nói thì dễ

Triệu Tử Văn cũng rất lo lắng, vừa rồi Điền Hồ đã thuật lại tình trạng quân sĩ, các tướng sĩ vẻ mặt đều tái nhợt, có vài người bị thương, có vài người đã không còn sức, hữu khí, vô lực, sa sút, nhìn vào bọn họ, không ai có thể nghĩ đây là quân sĩ.

- Các huynh đệ, nói cho các người một tin tốt

Tào tướng quân tỏ vẻ vui mừng, nói với tướng sĩ.

Chẳng lẽ là viện quân đã đến? Hai ngàn tướng sĩ trong lòng đều nghĩ tới việc này, bởi lúc này đối với họ, tin tốt chỉ có thể là tin này, trong mắt bọn họ đều toát ra vẻ mong đợi, nếu thật sự viện quân đã đến, trận quyết chiến này sẽ không đánh mà thắng, tất cả đều hướng về phía Tào tướng quân, mong mỗi hãnh nói ra tin tức tốt mà trong lòng bọn họ suy nghĩ.

Tào tướng quân quay đầu lại, chỉ về phía Triệu Tử Văn nói:

- Triệu Bách Vị đã an toàn trở về.

Chúng tướng sĩ nao nao, cũng không có chút vui mừng, trong mắt họ hãnh sâu sự thất vọng, có người còn nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ hãnh trở về là có thể ngăn cơn sóng dữ, vẫn hồi đại cục?

Chúng tướng sĩ tất nhiên không tin, rồi lại thờ dài.

Tào tướng quân cũng không ngờ hai ngàn tướng sĩ đối với việc Triệu Bách Vị trở về không có chút cao hứng, thấy khí thế của quân sĩ đã rớt xuống thâm trầm, trong lòng chợt sinh ra một cảm giác vô lực, bàn tay to lớn định giơ lên bắt đắc dĩ lại hạ xuống, lần này, có lẽ không chiến mà đã bại.

Liều Mạng hổ nhìn tình cảnh này, hấn hết sức bực bội, giơ cương đao trong tay, phẫn nộ thét:

- Một đám các người thật vô tình, lão tử giết hết các người !! 1
- Lưu huynh, hay là để ta

Liều Mạng Hồ dù bực tức nhưng cũng nể tình Triệu Tử Văn, nhìn đám quân sĩ, hấn cũng vô pháp, cũng không còn hy vọng, Triệu Tử Văn vỗ vỗ vai hấn nói:

- Cứ để ta

Lưu Chương gật gật đầu, cũng chỉ có Triệu Bách Vị tức trí đa mưu này mới có khả năng làm cho họ một lần nữa bừng tỉnh đứng lên.

Triệu Tử Văn nhanh chóng đi về phía trước, lại gần Tào tướng quân, hấn lạnh lùng nhìn hai ngàn tướng sĩ, khí phách lan tỏa

Chúng tướng sĩ nếu vừa rồi không phải nghe Tào tướng quân nói có lẽ không ai biết người này, không biết hấn đeo vũ khí gì ở lưng, ánh mắt lại lạnh lẽo, khí phách kinh người, quả thực họ không thể hình dung ra đây chính là Triệu Bách Vị trước kia.

Tào tướng quân, Điền Hồ, Lưu Chương, cả ba người đều cả kinh, bọn họ đứng gần Triệu Tử Văn nhất, cảm nhận cổ khí phách và sự tự tin của hấn, nhìn mái tóc đen tung bay trong gió, nhìn bóng lưng cao lớn, nhìn vũ khí của hấn mà chợt cảm nhận ra một uy áp, một uy vũ bất phàm không gì sánh kịp của hấn tỏa ra. Điền Hồ một lần nữa khắc sâu cảm giác này trong lòng, đây đã không phải là Triệu huynh đệ cao ngạo, tự tin trước kia mà là một cao thủ.

Triệu Tử Văn cũng không nóng lòng nói chuyện mà từ từ cởi bỏ Hồ Đầu Thương trên lưng xuống, tấm vải bố tung bay, thần binh xuất hiện trước mắt mọi người, giờ phút này, tất cả như đình chỉ hô hấp, Hồ Đầu Thương to lớn, tỏa ra sát khí uy nghiêm nằm thẳng trong tay Triệu Tử Văn

Chúng tướng sĩ đều là người dụng binh khí, sao có thể không đoán ra đại khái sức nặng của binh khí này, Hồ Đầu Thương nặng trăm cân...nằm trong tay Triệu Bách Vị lại nhẹ nhàng, hấn một tay cầm ngang, thân và mũi thương tất cả làm bằng huyền thiết, binh khí ngạo nghễ tỏa sáng.

Triệu Tử Văn một tay giơ Hồ Đầu Thương, đâm mạnh vào mặt đất

- Rầm !!!

Binh khí va chạm vào đá, toàn bộ Hồ Đầu Thương cắm ngập trên đường, dưới cán thương, đất đá nứt nẻ, có thể thấy được lực đạo của Triệu Bách Vị này khủng khiếp như thế nào.

- Thương tốt

Liều Mạng Hồ hăm mộ nhìn cây thương, nếu hấn có cây thương này, chỉ sợ sáng nào cũng sẽ dậy mà vuốt ve, hấn hào sảng kêu lớn.

Tào tướng quân và các tướng lĩnh cũng hưng phấn hấn lên, không ngờ Triệu Bách Vị nhân họa đắc phúc có được thần binh này, bọn họ cũng biết, trên chiến trường, một tấc dài một tấc mạnh, cây thương lớn này có thể coi không người đối địch, chỉ cần hôm nay nhờ nó mà sĩ khí tướng sĩ dâng cao, thắng thua thật chưa thể nói trước. !

Triệu Tử Văn hít một hơi, nhìn tướng sĩ hô lớn:

- Ta nghĩ các huynh đệ đều đã biết, hôm nay là cuộc chiến sinh tử, nhưng ta nghĩ, hiện tại các người chỉ là những con sơn dương đang đợi người ta tới làm thịt!

Hai ngàn tướng sĩ thờ ơ bĩu môi, tâm bọn họ đã chết, còn có gì họ ngại nữa? Có lẽ, cái chết đôi khi lại là một sự giải thoát.

Điền Hồ bất đắc dĩ thở dài:

- Ngay cả mồm mép của Triệu huynh cũng không thể khuấy động bọn họ, sợ rằng chúng ta thật sự không chiến mà đã bại.

- Lão tử đi giết một, hai tên rắn đe, xem bọn hấn có còn cái bộ dáng như vậy không

Lưu Chương rút cương đao, chuẩn bị lao tới chém

- Chậm đã

Tào tướng quân kéo cánh tay Lưu Chương, trong mắt lóe sáng nói:

- Ta tin tưởng Triệu Bách Vị sẽ có biện pháp.

Triệu Tử Văn rút Hồ Đầu Thương ra, chỉ thành Tiền Đường phía xa, giận dữ hét:

- Ta biết các người không sợ chết, nhưng các người có từng nghĩ tới, người nhà các người ở huyện Tiền Đường phía sau kia sẽ thế nào không?

Hai ngàn tướng sĩ khuôn mặt thoáng co lại, thân nhân! Bọn họ nhớ lại hình dáng cha mẹ, nữ nhân của mình, không kìm nổi lệ nóng doanh tròng, có lẽ sau hôm nay, họ sẽ không còn được gặp lại bọn họ.

Triệu Tử Văn căm giận nói:

- Nếu hôm nay thành bị phá, Tiền Đường sẽ hóa thành một mảnh đất khô cằn, thân nhân các người sẽ thế nào, có lẽ sẽ chết dưới chiến loạn, các người cam chịu nhưng thân nhân các người thì sao! Cho dù hôm nay chúng ta chết trận nơi sa trường nhưng sau này con cháu các người sẽ có thể tự hào nói với người ta, người là anh hùng, nhưng hôm nay các người nhu nhược chết đi, bọn họ sẽ cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ các người cam tâm làm một người khiến con cháu xấu hổ hay sao?

Mặt chúng tướng sĩ co rúm lại, trong mắt lóe ánh sáng lạnh lẽo, một tia thần thái xuất hiện, nắm tay cũng xiết chặt, trong lòng không ngừng nhắc lại câu nói của Triệu Bách Vị

- Các huynh đệ, vì quê hương chúng ta, vì thân nhân chúng ta, rút kiếm của các người ra, không thể bắt lực mà chết, phải kiêu ngạo, phải nhiệt huyết! Phải liều chết với kẻ thù !!

Triệu Tử Văn giơ cao Hồ Đầu Thương quát lớn.

Tào tướng quân, Điền Hồ, Lưu Chương cũng phụ họa, giơ cao trường kiếm rống lên:

- Liều chết với kẻ thù !!!

Nhiệt huyết của chúng tướng sĩ dần dần dâng lên, sĩ khí tăng cao trở lại. Triệu Tử Văn biết đây là thời khắc mấu chốt, lại cao giọng nói:

- Trống trận đã vang lên, hành trình sắp bắt đầu, nắm chặt bảo đao, hãy khai mở tình cảm mãnh liệt và ý chí bản thân, chỉ cần hôm nay chúng ta chiến đấu hết mình, nếu không chết trên chiến trường thì sang năm sẽ cười đón mùa xuân, còn nếu hôm nay chết trên chiến trường, con mẹ nó, mười tám năm sau lão tử sẽ lại là một hảo hán.

- Con mẹ nó, mười tám năm sau lão tử sẽ lại là một hảo hán!

Tuy rằng lời nói này rất thô tục nhưng tình cảm mãnh liệt lan tỏa bốn phía, giải phóng sự oán giận trong lòng quân, chúng tướng sĩ rốt cục không kìm nổi sự kích động, giơ cao trường kiếm, phần nộ chỉ thẳng lên trời đồng thanh hét lớn.

Tào tướng quân cũng kích động, hai vai khẽ run rẩy, hấn bội phục năng lực của Triệu Bách Vị, hiện tại sĩ khí của tướng sĩ tăng vọt chưa từng thấy, hy vọng ngăn chặn quân địch lại bùng lên.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Tôn Tướng Quân

Chúng tướng sĩ nhìn Triệu Bách Vị hào khí ngút trời, cảm giác như Triệu Bách Vị này sắp xuất lĩnh bọn họ giành được thắng lợi, họ giơ cao trường kiếm, cương đao, vì thân nhân, vì quê hương, hôm nay dù tử trận cũng sẽ dốc hết sức!

Triệu Tử Văn ngạo nghễ đứng đó, nắm chặt Hồ Đầu Thương, lạnh lạnh nói:

- Hôm nay là ngày chúng ta báo thù, cho dù bọn họ có thiên quân vạn mã, chúng ta cũng bắt họ nợ máu trả bằng máu. Giết huynh đệ ta phải trả giá bằng cái chết !!!

Hai ngàn tướng sĩ đều đã ở chung khá lâu, trong mắt tràn ngập lệ nóng, giận dữ hét:

- Giết huynh đệ ta, phải trả giá bằng mạng sống.
- Tào tướng quân, phái một trăm tướng sĩ đi chặt vài cây gỗ mang về đây
Sĩ khí tăng vọt, Triệu Tử Văn cũng đã đạt được mục đích, quay đầu nói với Tào tướng quân.

Lưu Chương thật vô cùng bội phục Triệu Bách Vị, mỗi câu nói của hắn đều khiến người ta phấn chấn, chặt cây gỗ? đương nhiên cũng có dụng ý, vội hét lên:

- Triệu huynh, chặt gỗ có tác dụng gì?

Triệu Tử Văn đối với tính tình của người này, không thể nhẫn nại, cười nói:

- Đương nhiên là để làm chông gỗ

- Chẳng lẽ Triệu huynh nghĩ rằng quân địch sẽ dùng kỵ mã để tấn công?

Lưu Chương không chờ Triệu Tử Văn nói hết, lại gấp gáp hỏi.

Triệu Tử Văn lần trước khi rời khỏi Vọng Giang Thành đi săn thú đã thấy rất nhiều ngựa được đưa tới quân doanh đối phương, nhưng cho đến giờ cũng chưa từng một con chiến mã nào, có thể chiến mã cũ đã bị chết hết, đám chiến mã mới được đưa tới bổ xung, tự nhiên sẽ hình thành một nhược điểm của quân địch.

Tào tướng quân bưng tỉnh đại ngộ, lắc đầu:

- Hiện giờ nghĩ tới điểm này cũng đã muộn rồi, lúc này đã quá chính Ngọ, quân địch sắp ập đến, không còn thời gian để làm hàng rào cọc gỗ ngăn cản kỵ binh nữa

Triệu Tử Văn cũng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng bởi hấn lo lắng trong quân có do thám của phản quân, La Đình Phu là nội gián chuyện này hấn vẫn chưa nói cho Tào tướng quân, có lẽ chuyện này hấn sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói sao, dù gì hấn cũng từng là huynh đệ với La Đình Phu, hấn không đành lòng khiến hấn mang danh phản đồ.

- Tướng quân, không cần lo lắng, ta tự nhiên có dụng ý

Triệu Tử Văn cười nói đầy thâm ý

Tào tướng quân đối với hấn cực kỳ tín nhiệm, dường như cũng đoán được một chút dụng ý của Triệu Bách Vị, liền phái một trăm tướng sĩ đi tới rừng cây không xa chặt gỗ, mang về một trăm thân cây thô, to, rồi dùng binh khí để vót nhọn.

Trống trận vang lên, mây đen ùn ùn kéo tới, hai ngàn tướng sĩ đứng ở cửa thành, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lạnh, ngạo nghễ, họ nắm chặt trường kiếm và cương đao của mình, sát khí dâng lên như muốt nuốt sống quân địch.

Trận chiến này không cần phải thủ cửa thành nữa, cửa thành vốn đã hư hỏng quá nặng, nếu quân địch đánh vào trong thành, với địa thế rộng lớn bên trong, quân địch lại người đông thế mạnh nghiêm nhiên trận chiến sẽ trở thành đơn phương đồ sát. Tào tướng quân hiểu điểm ấy vì vậy quyết định đối mặt với bọn chúng ở cổng thành, tận lực kéo dài vài canh giờ.

Triệu Tử Văn nhìn quân đội phía trước lạnh lùng cười, đối phương chủ yếu là sơn tặc, bị thu thập hoặc bắt buộc đến đây cũng chỉ là thư sinh đọc

sách, trên đầu lại mang danh phản quân, sĩ khí sao có thể cao được? Chỉ có điều lũ sơn tặc kia lại liên tục điên cuồng kêu gào.

Sơn tặc mặc khôi giáp nặng nề, sắc mặt dữ tợn, tay giơ cương đao, chiến mã dưới chân thở phì phò, hơn một ngàn thớt chiến mã hí vang khiến người ta không kìm nổi, sinh ra một cảm giác sợ hãi, nếu chiến mã nhất tề phóng tới, hậu quả thực không thể tưởng.

Đứng phía sau hai ngàn tướng sĩ, Tào tướng quân nhìn thiên quân vạn mã của đối phương không khỏi nhướng mày, vừa rồi chặt một trăm cây gỗ dùng số gỗ này làm cọc dựng hàng rào hiểm nhiên đã muộn, nếu dùng để làm thành, quân địch cũng sẽ thay đổi sách lược tiến công.

Triệu Tử Văn lưng mang Hồ Đầu Thương, đứng cạnh Tào tướng quân, khoe miệng tràn ngập ý cười, dường như hết thảy đều đúng như hăn sở liệu, quân địch đi đầu là kỵ mã, hiểm nhiên muốn tốc chiến tốc thắng.

Hai ngàn tướng sĩ sắc mặt trầm trọng, nhưng không có nửa phần sợ hãi, tất cả bọn họ đều thấy chết không lùi, đội ngũ xếp hàng chỉnh tề chờ đợi quân địch xuất kích, một bộ khôi giáp, một binh khí, đội hình hai ngàn người nhìn cũng thật đồ sộ, thế nhưng đối diện, quân địch lại đông như rừng, phỏng chừng quân số phải gấp ba.

- Vương gia, vì sao khí thế của họ bỗng nhiên lại tăng vọt như vậy?

Một người đàn ông mặt đen, ngồi trên con ngựa ô cao lớn nhìn quân thù thành hỏi.

Đại hán mặt đen chính là Hán Khẩu Trung, tướng dưới trướng Bình Nam Vương, cuộc chiến sinh tử hôm nay hăn cũng có mặt, ủng hộ sĩ khí của toàn quân, Bình Nam Vương mặt trắng, môi bạc, dáng người gầy yếu, mặc một bộ khôi giáp mỏng manh, nhìn hăn sợ rằng một cơn gió cũng thổi bay, nhìn thế nào cũng không giống một tên phản loạn, hăn khinh thường nói:

- Tôn tướng quân không cần lo lắng, có lẽ quân địch chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

Tôn tướng quân gật gật đầu:

- Quân đội mà một con chiến mã cũng không có, chúng ta sẽ dễ dàng san bằng bọn họ

Bình Nam Vương gật đầu mỉm cười nhưng trong lòng vẫn mơ hồ lo lắng sợ viện quân đến kịp, ánh mắt hần lóe ra một tia sáng dữ tợn.

Tôn tướng quân đoán được hần đang nghĩ gì, cười nói:

- Vương gia không cần lo lắng, viện quân chưa thể tới kịp, chỉ cần chúng ta công hạ Vọng Giang Thành chúng ta sẽ đổi công làm thủ, sau khi tìm được thứ chúng ta muốn tìm Vương gia có thể hạ bộ hoàng đế mà ngồi cầm giữ thiên hạ.

Viện quân đương nhiên sẽ không tới kịp lúc này, Bình Nam Vương dùng hai ngàn binh mã trấn thủ Tô Châu chính là để kéo dài thời gian, hai ngàn người tử thủ, viện quân cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể phá Tô Châu, cho nên còn khá nhiều thời gian.

Nắm giữ thiên hạ, Bình Nam Vương nghĩ về địa vị, quyền thế, những thứ đó đủ sức khiến một người yếu đuối cũng trở thành dũng cảm, Bình Nam Vương rút đoản kiếm, cố làm ra vẻ nói:

- Tôn tướng quân, tiến công !!!

Trong ánh mắt Tôn tướng quân lộ ra một tia khinh miệt, nhưng chỉ lướt qua nên không ai nhìn thấy, hần cung kính nói:

- Rõ !!!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Đột Biến

Giết !!! Kỵ binh tiến lên, san bằng bọn chúng cho ta
Tôn tướng quân rút kiếm chỉ về phía quân doanh thét lớn.

- Giết !!!

Một ngàn kỵ binh cùng hét lớn, roi ngựa quất mạnh phóng thẳng về phía quân doanh.

Ngàn ngựa cùng lúc chạy, thanh thế rung chuyển thiên địa, chỉ nghe cũng đã rụng rời, bụi đất mù trời khiến người ta kinh sợ. Hai ngàn tướng sĩ lúc này mặc dù trong lòng kinh sợ nhưng không di động nửa bước, phần nộ nhìn ngàn thớt chiến mã đang lao tới.

Tào tướng quân ngạc nhiên nói;

- Có gì đó không đúng?

Hắn nhất thời nóng vị, quên vừa rồi Triệu Bách Vị đã chặt một trăm cây gỗ nhọn.

Điền Hồ ngậy ngốc cười nói:

- Tào tướng quân không cần lo lắng, Triệu huynh sẽ có biện pháp

Khoảng cách trăm mét đối với chiến mã phi nước đại mà nói cũng chỉ như nháy mắt, kỵ binh lúc này mắt đỏ rực, khát máu, dường như xem hai ngàn quân đang thủ thành kia như một đồng đồ chơi chờ họ đến giết.

Trăm mét, năm mươi thước, mười thước, chiến mã càng phóng càng nhanh, Tào tướng quân không kìm nổi la lớn, chẳng lẽ thực sự muốn binh sĩ làm tấm chắn đối kháng với kỵ binh?

Chợt, Triệu Tử Văn giơ cao Hồ Đầu Thương thét lớn:

- Năm người giữ một cọc gỗ, hướng về phía kỵ sĩ đứng cạnh nhau ngăn trở kỵ binh !!!

Chiến sự hết sức căng thẳng, kỵ binh lúc này cũng không thể dùng lại tất cả đâm sầm vào đầu nhọn của cây gỗ.

- Hí !!!!

Thốt chiến mã đầu tiên lao và cọc gỗ bị đâm máu chảy ròng ròng, có chiến mã ngay lập tức bị chết, có con đau đớn điên cuồng nhảy lên, phát cuồng hất tung kỵ sỹ trên lưng xuống đất, vừa té xuống ngay lập tức bị chiến mã giẫm đạp đến chết.

Các kỵ binh khác tài nghệ điều khiển chiến mã dù hơn người cũng bị trường mâu của quân kỵ lôi xuống, đâm chém mà chết, so với bị chiến mã đâm đạp cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đúng lúc này, biến hóa phát sinh, Tào tướng quân trợn mắt há mồm, lúc này hẳn mới hiểu tại sao Triệu Bách Vị lại sắp xếp đội hình như vậy, tại sao lại cần một trăm cây gỗ, hóa ra dùng cách này để cản kỵ binh.

Điền Hồ cười khỏ, Triệu huynh đệ cái gì cũng xuất sắc, ra lệnh các tướng sỹ cầm cây gỗ ngăn cản kỵ binh, thân cây để nghiêng, gốc cây chống xuống đất, kỵ binh dù đâm mạnh vào cũng không lay động được, càng lao vào càng chết, quân đội lại có thể đứng phía sau chém giết kỵ binh ngã ngựa, cho dù có phóng qua được cây gỗ thì cũng bị trường mâu kéo xuống mà chết, kỵ binh của địch toàn quân bị diệt cũng là việc tất nhiên.

Chiến mã hoảng sợ, hất tung kỵ sỹ xuống đất, mấy trăm tên chạy ngược về lại bị chiến mã giày xéo, Tào tướng quân thấy tình hình hạ lệnh bắn tên, khiến lũ kỵ sỹ thương vong thảm trọng, chỉ có điều hơn phân nửa chính là bị vó ngựa giẫm đạp mà chết.

Khóe miệng Triệu Tử Văn lại hiện lên nụ cười thật sâu sắc, lần hành động này, hẳn chỉ nói cho tướng sỹ phòng thủ nhưng không nói rõ kế hoạch chính là vì sự trong quân doanh có do thám của địch, toàn bộ hành động hẳn chỉ phân phó bí mật cho một nhóm quân tin cậy, cũng coi như vì huynh đệ mà báo thù.

Sau một trận mưa tên, kỵ binh bị tiêu diệt, chiến trường la liệt thi thể của kỵ binh, có tên bị đâm nát, có tên lòi ruột, có tên bị đâm vỡ đầu, óc máu tung tóe, mùi máu tanh xộc lên tràn ngập bầu trời, thế giằng co của hai bên lúc này tạm lắng xuống, mọi người mới thấy rõ khung cảnh.

Triệu Tử Văn mặt không đổi sắc nhưng trong lòng cũng thoảng co giật, chỉ một diệu kế của hắn đã đoạt đi vô số sinh mạng, lần giao phong này chính là trên chiến trường, là sống chết, nhưng nhìn cảnh tượng này hắn lại nhớ tới lần đầu tiên, hắn đã ói mửa suốt một ngày.

- Đáng chết, Tôn tướng quân, ngươi là đồ rác rưởi, ngươi không phải nói rằng dùng kỵ binh có thể nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng hay sao, nhưng hiện giờ toàn bộ kỵ binh bị tiêu diệt, ngươi giải thích thế nào?

Bình Nam Vương nhìn hơn một trăm kỵ binh may mắn trốn thoát trở về, tức giận mắng.

- Ai là rác rưởi, có bản lĩnh nói lại một lần nữa?

Tôn tướng quân quay đầu nhìn về phía Bình Nam Vương lạnh nhạt nói.

Bình Nam Vương cho dù nhát gan, nhưng thế nào có thể sợ tên tướng quân thủ hạ này, thấy hắn không biết trời cao đất rộng, hắn tức giận đến mặt lúc trắng lúc đỏ, thét:

- Một ngàn kỵ binh bị diệt chính là vì tên rác rưởi ngươi làm việc bất lực.

Tôn tướng quân lạnh lùng cười, cũng không lên tiếng, sợ khinh miệt trong mắt không chút che dấu, hắn trừng mắt nhìn Bình Nam Vương rồi rút kiếm, ngay lập tức máu phun ra từ cổ Bình Nam Vương.

- Ngươi !!!

Bình Nam Vương trong mắt tràn ngập vẻ không cam tâm, nhìn ánh mắt khinh miệt của Tôn tướng quân, lúc này hắn mới hiểu vì sao, hắn oán hận nói:

- Hóa ra, ngươi lợi dụng ta !!!

Bình Nam Vương mang theo sự hối hận, oán hận, phần nộ từ từ ngã xuống, tướng sĩ xung quanh cũng thờ ơ, có thể thấy được thống soái chân chính không phải Bình Nam Vương mà là người đàn ông mặt đen, đáng người vạ vỡ kia! Tôn tướng quân !!

Phản quân chỉ cách thành khoảng hơn một trăm mét, nên toàn bộ mọi việc có thể quan sát rất rõ ràng, Điền Hồ, Tào tướng quân, Lưu Chương, Triệu Tử Văn đều sợ ngây người, sự việc đột ngột này khiến họ không thể tin nổi, Bình Nam Vương bị giết? Chẳng lẽ tên tướng quân bên cạnh Bình Nam Vương hối cải, giết chết Bình Nam Vương để chuộc tội?

Mọi người đương nhiên không biết được, muốn lập công chuộc tội chỉ cần trói Bình Nam Vương lại giao nộp, không cần thiết phải chém chết hẳn. Giết chết hoàng thân quốc thích chính là tử tội, vị tướng quân mặt đen kia dám giết đơn giản chỉ có thể nói, hẳn muốn tự xưng vương !!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Mưa Tên

Tôn tướng quân thần tình lo lắng, kỵ binh toàn bộ bị diệt là ngoài sở liệu của hãn, hãn vốn chuẩn bị dùng kỵ binh chia cắt đội hình đối phương sau đó đưa bộ binh bao vây tiêu diệt, trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt toàn quân đối phương nhưng hãn còn chưa kịp hạ lệnh cho bộ binh tiến lên thì toàn bộ kỵ binh đã bị tiêu diệt, tình hình chợt trở nên hết sức căng thẳng khiến hãn cũng mù mờ không biết phải làm sao.

Nhìn quân địch vẫn còn hơn hai ngàn bộ binh, hơn ba ngàn kiếm sĩ, Tào tướng quân nhất thời nhú mày, cảm thấy áp lực lớn. Bình Nam Vương bị giết cũng có nhiều điểm đáng ngờ, dường như Bình Nam Vương vốn chỉ bị người kia lợi dụng, hãn mới chân chính là chủ mưu, lợi dụng tấm bình phong là Bình Nam Vương, sau khi hết giá trị liền ra tay sát hại.

Triệu Tử Văn sau một lúc trầm tư chợt nhớ lại nhiệm vụ trước đây Tần đại nhân giao phó, chẳng lẽ nhiệm vụ đó với tên chủ mưu kia có liên hệ? Dường như mục đích của bọn họ đều giống nhau nhưng dụng thiên binh vạn mã chỉ vì một miếng ngọc ????? Triệu Tử Văn cười khổ, sao ta có thể ngây thơ đến như vậy, nhất định mục đích của hai người khác nhau.

Hai quân giăng co, quân địch mất đi ưu thế kỵ binh nhưng lại hơn ở chỗ số lượng áp đảo, Tôn tướng quân hiểu điểm ấy cũng không cần nghĩ tới binh pháp gì cả, giơ trường kiếm hét lớn:

- Toàn bộ xông lên cho ta !!
- Rầm! Rầm! Rầm !!

Gần sáu ngàn tướng sĩ nhất tề bước tới, sáu ngàn người không ai mở miệng nhất tề tiến tới, mỗi bước chân nho nhỏ trở thành một tiếng động vô cùng khủng khiếp, trường thương, trường kiếm sáng quắc khua động, âm

thanh kinh thiên, tiếng trống khùng bố ầm ầm vang tới đập vào màng nhĩ của hai ngàn quân thủ thành.

Đây mới là lực lượng không thể chống nổi. Chúng tướng sĩ thâm cảm thán, quân địch thanh thế kinh người, trong lòng chột nẩy sinh một tia khiếp hãi, dường như sau ngàn quân này.. không thể chiến thắng !!!

Ngày thường, Triệu Tử Văn chỉ thủ thành, đây là lần đầu nhìn thấy trận chiến quần công với quy mô lớn như vậy, sáu ngàn quân địch, mỗi bước chân đều khiến đại địa lay động, chỉ một lúc nữa, sáu ngàn quân cùng lao tới..... hấn nhớ lại cảnh tượng trong thế giới động vật được xem trên tivi trước đây, hơn mười vạn bò Tây Tạng chạy như điên, cảnh tượng thật.... giống nhau.... thật dọa người.

Quân đoàn đối phương đông nghìn nghịt, thế trận hoàn chỉnh, phía trước là trường thương sắc bén, phía sau là kiếm, quân đội dày đặc như rừng, hơn một trăm chiến mã còn sót lại cũng hí vang, vó ngựa tung bay

Chiến mã hí vang tận trời, sát khí lạnh liệt bao phủ không trung như muốn nhấn nhủ “Chạy đi, chạy đi, chạy nhanh nếu không sẽ chết”

Rầm! Rầm Rầm !!

Mấy nghìn quân địch thẳng tiến, từng bước từng bước, thanh thế nghiêng trời lệch đất, ngay cả đàn chim đang đậu trong rừng cách đó không xa cũng bị kinh động, hoảng sợ bay tán loạn.

Hai ngàn quân thủ thành biết rằng, đối phương lựa chọn chiến thuật giáp chiến, tận dụng lợi thế về quân số, đại quân đông nghìn nghịt chậm rãi áp sát như thợ săn đang chậm rãi tới gần con mồi, tiếng bước chân rung trời khiến lòng người lạnh ngắt, tiếng binh khí cọ xát, tiếng ngựa hí vang tạo ra một áp lực cực kỳ khủng khiếp, thậm chí có người bị loại áp lực này đè nén đến không thở nổi.

- Giết !!!

Một tiếng hô đình tai nhức óc vang lên, chúng tướng sĩ đương nhiên hiểu ai là người hô, lại nghĩ tới thân nhân ở Tiền Đường, đồng thời rống lên:

- Giết !!

Tiếng giết xé trời vang lên, sát khí lạnh lạnh từ hai ngàn tướng sĩ tỏa ra bốn phía áp về phía quân địch, tất cả mọi người ánh mắt lạnh lùng, nghiêng

chặt hàm răng giận dữ hét lớn:

- Giết huynh đệ của ta, phải trả giá bằng cái chết!

- Giết cho ta !!

Tôn tướng quân thấy không thể kìm chế tiếp tục, hơn nữa không muốn kéo dài thời gian, viện quân nếu đến kịp, hãn hiếu sẽ thế nào, liền khua kiếm giận dữ hét

- Hô !!!

Nghe lệnh, sáu ngàn quân địch gầm lên, đứng thẳng lao tới như điên, sáu ngàn binh sĩ mặc trọng giáp, khí thế kinh thiên địa, quỷ thần biến sắc, như một tầng mây đen ập tới, mở màn cho trận chiến sinh tử cuối cùng !!

- Huynh đệ doanh trại số năm, tạo tấ chắn, doanh trại số một, số hai, thay nhau bắn tên.

Bước vào cuộc chiến sinh tử, Triệu Tử Văn luôn duy trì thanh tỉnh, cũng không thèm để ý ai là người chỉ huy, sáu ngàn quân đã tới gần, hãn nhanh chóng hạ lệnh.

Tào tướng quân cũng không trách cứ hãn, Triệu Bách Vị vốn là một vị tướng tài, lúc này lại là thời điểm then chốt, liên quan đến sự tồn vong của Hàng Châu, hãn đương nhiên sẽ không so đo việc này, có lẽ từ trong thâm tâm hãn, Triệu Tử Văn thích hợp để chỉ huy hơn là hãn.

- Vù, vù, vù !!!

Vô số mũi tên tạo thành một cơn mưa tên bay về phía quân địch, hai doanh không ngừng thay phiên bắn tên vì vậy làn mưa tên liên tục không ngừng, mặc dù quân địch có hai ngàn binh tạo tấ chắn nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn chặn cơn mưa tên, âm thanh thảm thiết bắt đầu vang lên.

- Khốn kiếp!

Tôn tướng quân cười chiến mã đi sau cùng, nhìn mấy trăm tướng sĩ không ngừng ngã xuống trong cơn mưa tên, hãn nổi giận, trong lòng thầm nguyện rửa tên chết tiệt nào đã bày mưu. Tiễn thủ của Kinh quốc trước giờ đều nhất tề cùng bắn, không có chiến thuật thay phiên bắn như vậy, lần này dưới làn mưa tên không ngừng, tấ chắn cũng không thể che đỡ được, đối

mặt với cơn mưa tên, quân đội không có tấm chắn chắn bản không thể trốn, chết thê thảm, tổn thương nghiêm trọng.

Hơn mười lượt mưa tên giết chết hơn ngàn quân nhưng đó là do quân thủ thành cung tiễn không đủ, nếu như có đủ cung tiễn, sợ rằng quân địch còn chết thê thảm và nghiêm trọng hơn nhiều.

- Bỏ thuẫn, phóng mâu !!!

Tôn tướng quân hỗn hển hét

- Vù, vù, vù !!

Binh lính buông thuẫn, giơ cao trường mâu phóng về phía trận doanh quân phòng thủ.

- A, phịch, a !!!!

Vô số trường mâu sắc bén phóng tới, xé trời lao thẳng vào quân sĩ, hơn trăm tướng sĩ tránh không kịp bị trường mâu đâm thẳng vào ngực và đầu kê thảm thiết, mấy trăm chiếc thuẫn bị trường mâu va chạm phát ra âm thanh kim loại rợn người.

Triệu Tử Văn cảm thương giơ gạt, đập nát mấy cây trường mâu đang bay tới rồi lại quét mắt nhìn xuống, hơn trăm tướng sĩ bị trường mâu giết chết, trong lòng hẫng quặn đau, hẫng cũng đoán được quân địch sẽ dùng thủ đoạn này nhưng lại không thể tránh, cũng như mười trận mưa tên vậy, hẫng bất đắc dĩ thở dài, chiến trường..... không thể không có hi sinh.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Giao Phong

Tôn tướng quân cười ha hả, một đợt mâu đã khiến quân địch tổn thất một phần mười binh lực, cũng coi như đã chiếm được tiện nghi, tuy nhiên trường mâu có hạn, chỉ có thể công kích một lần, cũng tiễn thủ thì lại ở trong tình trạng không thể triển khai, chỉ có thể tiến hành giáp chiến.

- Vù !!!

Lại một trận mưa tên phủ xuống, tiếng người kêu thảm thiết lại vang lên, quân địch đã tới cự ly quá gần, không tới mười thước, giáp chiến là không thể tránh khỏi, tất cả đều căng thẳng chờ đợi.

Cận chiến sắp triển khai, cung tiễn đã mất đi tác dụng, tất cả đều bỏ cung, rút kiếm chuẩn bị sống chết một trận.

Tào tướng quân chau mày, vừa rồi trường mâu đã ném hết, quân địch còn lại không tới hai ngàn người, quân địch lại có tới hơn sáu ngàn, hiển nhiên nếu giáp chiến chỉ là lấy trứng chọi đá, nhưng nếu về thành phòng thủ, cửa thành cũ nát trong nháy mắt sẽ bị công phá, khi đó cục diện sẽ trở thành đơn phương đồ sát, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

- Triệu Bách Vị, chẳng lẽ thực muốn giao phong chính diện?

Tào tướng quân lo lắng hỏi Triệu Tử Văn.

Ánh mắt Triệu Tử Văn vẫn lạnh như băng, chăm chú nhìn đối phương đang lao tới, tay nắm chặt Hồ Đầu Thương, nghiêm mặt nói:

- Trận chiến cuối cùng !!!

- Liều mạng với chúng !!

Liều Mạng Hồ gào thét

Tào tướng quân ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời bị mây đen bao phủ, dần tối đen, theo hăn phán đoán, viện quân khoảng ba canh giờ nữa sẽ tới, Tào

tướng quân nghiêm mặt nói:

- Còn khoảng ba canh giờ, lúc này chỉ có thể tận lực bám trụ, không thể để quân địch tiến vào huyện Tiên Đường.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, mặc dù hẳn không biết mục đích của quân giặc, nhưng hẳn cũng hiểu, bọn chúng không phải vì Hàng Châu mà đến, nếu không sẽ không huy động đến cả vạn binh mã bảo vệ Hàng Châu, hẳn rút Hồ Đầu Thương, cắm xuống đất, giận dữ thét lớn:

- Các huynh đệ, thành còn người còn, thành mất người vong, nếu quân địch muốn bước vào Vọng Giang Thành một bước, trước hết phải bước qua thi thể chúng ta.

- Giết!

Các tướng sĩ rút đao kiếm rít gào, ai cũng như lang sói, huyết mạch bành trướng, nhiệt huyết sôi trào.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, sát khí lan tỏa khắp nơi, làn gió nhẹ thổi qua, cuốn mái tóc dài của hắn, nhẹ nhàng lay động như dương liễu trong gió, hắn lạnh lùng nhìn sau ngàn quân địch, lạnh lùng nhìn Tôn tướng quân đứng phía sau, thì thầm với Điền Hồ:

- Điền huynh, lá gan của người không biết có lớn không?

Điền Hồ nao nao, lập tức vỗ bụng cười ha hả:

- Ta.... chỗ nào cũng lớn cả!

Triệu Tử Văn mỉm cười, nhìn Điền Hồ rồi nói:

- Điền huynh có đảm lượng cùng ta làm một chuyện không?

- Chuyện gì?

Điền Hồ theo bản năng hỏi

Triệu Tử Văn chỉ thẳng ngọn thương vào quân địch, ngạo nghễ nói:

- Bắt trộm trước bắt vua

Điền Hồ nghe thấy, tâm tình đột biến mãnh liệt, cảm nhận khí phách hùng hồn của Triệu Tử Văn, hắn trợn mắt há mồm. Đơn thương độc mã lao vào trận địa sáu ngàn quân địch, cái này quả thật cần người có đảm lượng phi thường, nhưng Điền Hồ dù có chút kinh hãi cũng không hổ là một anh hùng, hắn thản nhiên cười nói:

- Nếu Triệu huynh nghĩ có thể tung hoành trong sáu ngàn quân địch, ta đương nhiên sẽ bồi tiếp.

Bồi tiếp? Triệu Tử Văn cười ha hả, có thể nói ra lời này thì chắc chắn có thể thấy Điền Hồ gan dạ như thế nào, càng chứng minh được rằng, hắn vẫn chưa từng hiển lộ thực lực chân chính.

- Giết huynh đệ của ta, phải trả giá bằng cái chết!

Triệu Tử Văn gầm lên một tiếng, thúc ngựa lao thẳng về phía sáu ngàn quân địch.

- Giết !!!

Điền Hồ rống lên một tiếng, cùng Triệu Tử Văn lao thẳng tới.

Hai ngàn tướng sĩ thấy Triệu Bách Vị và Điền Bách Vị dũng mãnh như vậy, họ thềm hâm mộ, hai mắt đỏ bừng, giơ cao trường kiếm rống lên, tất cả nhất loạt xông về phía trước nghênh đón quân địch.

- Keng, Keng, Keng !!!

Vô số quân thủ thành và quân địch đụng nhau, tiếng vũ khí vang vọng khắp nơi, tiếng lá chắn cọ xát rộn người, chiến cục nháy mắt bùng nổ mãnh liệt, nhìn chiến trường lúc này như một lũ kiến đang bò trên chảo nóng, không ngừng va chạm, không ngừng gào thét

Triệu Tử Văn xông vào đầu tiên, đụng phải ba tên vệ binh cầm thuẫn lao tới, hiển nhiên muốn đụng ngã hắn xuống, Triệu Tử Văn xoay ngang ngựa, Hồ Đầu Thương sắc bén phạt ngang ba chiếc lá chắn.

- Soạt !!!

Tiếng kim loại trong trẻo vang lên, cả ba chiếc tấm chắn bị phạt đứt thành hai nửa, ba tên vệ binh trợn mắt nhìn chiếc lá chắn vững chắc trong tay, binh khí trong thiên hạ có thể trong nháy mắt chém lá chắn thành hai nửa bọn chúng chưa từng thấy bao giờ, ba tên vệ binh ngay sau đó chột thấy cổ mát lạnh, nhìn dòng máu tươi phun ra mà bọn chúng không cam lòng, nhìn vị tướng đeo mặt nạ sắt mà thềm hồi hận, tại sao lại lao vào con người đáng sợ như vậy.

Điền Hồ lúc này vẫn theo sát Triệu Tử Văn, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên, cũng thềm cảm thán, quả không hổ là thần binh, chém sắt như chém

bùn, có điều nhân thương có thể hợp nhất, một kích cắt đôi lá chắn thì ngoài độ sắc bén của binh khí còn phải có lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Chiến sự hết sức căng thẳng, tay chân cụt, đầu rơi máu chảy khắp nơi, vô số sinh mạng mất đi, chiến tranh vốn tàn khốc như vậy, khiến người ta dù nhắm mắt cũng không kìm nổi ám ảnh trong lòng. Trên chiến trường, không phải người chết thì là ta chết! Binh lính hai bên ra sức ẩu đả, va chạm, nhưng quân số địch có ưu thế quá lớn, quân thủ thành giết chết một tên lại có một tên bổ xung, chỉ trong chốc lát, quân thủ thành đã thiệt mạng hơn trăm người.

Máu tươi nhuộm đỏ đại địa, mùi máu tươi nồng đậm bốc lên ngập trời, nhưng dù là lũ kèn kèn khát máu cũng không dám lại gần, bởi chúng biết nơi này rất nguy hiểm. Quân thủ thành lúc này có chút khiếp sợ, nhưng vẫn kiên định chiến đấu, cho dù chết trận thì sao chứ, mười tám năm sau sẽ lại là một hảo hán.

Vô số đao quang kiếm ánh lóe lên, từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảng đen to lớn, không thể phân biệt đâu là quân thủ thành đâu là quân địch, có chăng chỉ nhìn thấy ánh đao ánh kiếm và nghe thấy tiếng binh khí va chạm.

Triệu Tử Văn tiếp tục ra sức đột phá, hấn chém tan một tấm chắn của vệ binh rồi trực tiếp xông thẳng lên bỏ lại mấy xác quân địch phía sau, một tắc dài, một tắc mạnh, lúc này Triệu Tử Văn hiểu thật sâu sắc câu nói này, bất kể là đâm, chém, phạt đều không ai có thể kháng cự, hấn cũng không đếm nổi đã giết bao nhiêu người, lúc này hấn chỉ nghĩ một việc duy nhất.... ra sức đột phá về phía Tôn tướng quân.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Vây Khốn

Hùng binh xếp từng hàng từng lớp khắp núi đồi, trường mâu, thiết kiếm hào quang chói mắt, quân địch khu động binh khí trong tay, hô lớn, khí thế rung trời, từng lớp, từng lớp như dòi non lấp bể cuồn cuộn không ngừng ập về phía thành trì.

Triệu Tử Văn đã thi triển toàn bộ Đơn Thủ Thập Bát Thiêu, mười tám chiêu không ngừng luân chuyển khiến quân địch khổ không nói nên lời, căn bản không ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

Triệu Tử Văn xông thẳng vào lòng quân địch, hiện tại tướng sĩ doanh trại số năm theo hắn chỉ còn hơn mười người, hơn nữa không ngừng ngã xuống, quân địch như thủy triều bao vây chặt chẽ, quây kín xung quanh Triệu Tử Văn và các tướng sĩ.

Điền Hồ cũng đã thi triển toàn bộ tuyệt học của hắn, kiếm pháp linh hoạt, sắc bén, bước chân như rồng bay phụng múa, không ai có thể cản hắn, hắn bám sát bên cạnh Triệu Tử Văn lược trận, phòng thủ mặt sau, bởi cho dù thế nào, một người dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể tránh thoát công kích khắp nơi, nhất là phía sau lưng.

Gần nửa canh giờ, quân thủ thành bị ép lui về phía sau liên tục, gần hai ngàn người bị giết hết hơn tám trăm, nhưng quân địch cũng trả giá, hơn ngàn quân bị chém giết thê thảm, nhưng lúc này, tất cả lại thầm chú ý tới phía bên trong lòng quân địch, nơi ba vị tướng đang bị vây trong đó.

Ba người này chính là Triệu Tử Văn, Điền Hồ, Lưu Chương, ba người tựa lưng vào nhau đứng cùng một chỗ, xung quanh là hai ngàn quân địch, ba người vô tình đã đánh sâu vào trận doanh của quân địch, hơn trăm binh sĩ đi theo lúc này cũng chỉ còn ba người bọn họ.

- Hảo tiểu tử, người xung như vậy sao không gọi ta hả?

Lưu Chương thở hồng hộc, cười mắng.

Triệu Tử Văn cười khố, tên Lưu Chương này không biết từ đâu giết tới, nhìn máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, trong lòng Triệu Tử Văn thoáng co giật, binh sĩ doanh trại số năm theo hắn xung phá toàn quân đã bị diệt, đối mặt với mấy ngàn người đang bao vây dù bọn họ có chết cũng không coi là uất ức, nhưng Triệu Tử Văn không kìm nổi sự bi thống trong lòng. Đó là những huynh đệ cùng hắn ăn, ngủ, cùng xông pha nơi chiến trường.

- Triệu huynh, chúng ta tiếp tục chiến đấu cùng bọn chúng ba trăm hiệp
Điền Hồ liếm liếm vết thương ở tay, cười ha hả nói

Ba người lúc này cả người ướt đầm máu, nhưng càng như vậy họ chiến đấu càng hăng, trên người mặc dù đâu cũng có vết thương nhưng vẫn không ngừng lại. Triệu Tử Văn sau lưng bị chém một đao, đau tận tâm phế, nhưng hắn vẫn hét lớn, cười ha hả:

- Lưu huynh, Điền huynh, ta tiếp tục đại chiến !!!!

Hai ngàn tướng sĩ đang bao vây bọn họ nhưng không ai dám lại gần, ba người này như ma quỷ, cực kỳ đáng sợ, mỗi đao mỗi thương đều lấy đi vô số mạng người, nhất là vị tướng cầm cây Hồ Đầu Thương kia, căn bản hắn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thương pháp thâm liệt, đâm chém không ai đỡ nổi, không biết bao nhiêu người đã chết dưới mũi thương đó.

- Tốt!

Lưu Chương và Điền Hồ cùng cười, bọn hắn hoàn toàn không để ý tới hai ngàn quân địch đang bao vây xung quanh, Lưu Chương ngạo nghễ nói:

- Nếu ở đây có chén rượu nhạt, chẳng phải thực tốt sao, ha ha !!!

Điền Hồ lạnh lùng nhìn quân địch bốn phía, cười nói:

- Vậy chờ chúng ta giết sạch lũ người này, rồi sẽ đối ẩm ba trăm chén, thế nào !!!

- Điền huynh, nói phải giữ lời đó

Lưu Chương cười ha hả, nói với Điền Hồ.

Hai ngàn tướng sĩ trợn mắt nhìn, bọn họ chưa từng gặp người như vậy, bị vây khốn trong vòng vây của hai ngàn binh sĩ, vẫn mặt không đổi sắc, đàm tiếu vui vẻ.

- Cầm tặc, trước cầm vương

Triệu Tử Văn thì thầm bên tai Lưu Chương.

Hai mắt Lưu Chương lập tức sáng ngời, bừng tỉnh đại ngộ, còn tưởng rằng Triệu Bách Vị và Điền Bách Vị làm việc lỗ mãng, không ngờ họ sớm tính toán, cầm tặc trước cầm vương.... không ngờ hai người lại có đảm lượng như vậy, muốn từ mấy ngàn đại quân xông pha chém tướng.

- Giết bọn họ cho ta

Tôn tướng quân đứng sau lưng hai ngàn tướng sĩ, nhìn ba vị tướng đang bị bao vây hét lớn, hẳn biết bọn chúng muốn xông vào trận doanh giết mình, hơn hai nghìn người bao vây nhưng vẫn không làm gì được, hẳn giận dữ thét.

- Hai người các người yểm hộ ta, ta lên trước

Triệu Tử Văn căm tức nhìn tên tướng quân, lạnh nhạt nói.

Lưu Chương và Điền Hồ đều biết Triệu Tử Văn lợi hại, bọn họ cảm giác, thương pháp của Triệu Bách Vị là vì chiến trường mà sinh ra, bọn họ chưa từng gặp thương pháp cương mãnh như vậy, đụng thương kiếm gãy, thuẫn bay, căn bản không ai có thể tới gần hẳn. Bọn họ gật gật đầu, chuyển hướng về phía sau Triệu Tử Văn, giúp hẳn bạo vệ mặt sau, phòng bị đánh lén.

Vừa nghe Tôn tướng quân ra lệnh, hai ngàn tướng sĩ đồng thời hô lớn, bọn hẳn cũng không tin rằng hai ngàn người lại không thể ngăn cản ba người, trong lòng có thêm dũng khí, đồng loạt lao tới.

Quân địch như bao táp mãnh liệt trùng kích, đao kiếm dày đặc, vô cùng khủng bố, nhưng dù như vậy cũng không thể ngăn cản Triệu Tử Văn tiến về phía trước, từng bước từng bước, đao kiếm dù dài cũng không bằng thương, một tay hẳn vũ lộng trường thương, một tay nhạt nắm trường kiếm phòng ngự.

Vô số tay chân bị chém cụt, đoạn kiếm, bay múa trong không trung, Hồ Đầu Thương tới đâu, thi thể ngã rạp tới đó, quân địch kinh hãi, luống cuống nhưng không thể tránh thoát, Triệu Tử Văn tiếp tục điên cuồng lao về phía trước, xông phá đội hình quân địch.

Triệu Tử Văn bị hơn mười người bao vây, hơn mười thanh đao liên tục chém về phía hẳn, một đám tướng sĩ vừa ập vào lập tức bị đánh bay, tay

chân, đao kiếm cùng máu huyết phun trào. Triệu Tử Văn xông pha giữa ngàn quân, lúc nào xung quanh cũng có cả chục ánh đao kiếm bổ tới, hẳn cũng là người, không phải thần, trong lúc sơ ý bị một cây mâu đâm vào đùi, Triệu Tử Văn đau đớn nhưng vẫn cắn môi, trực tiếp dùng trường kiếm chém đứt cây mâu, tay phải quét mạnh trường thương, theo đà của Hồ Đầu Thương, vô số đầu quân địch rời khỏi cổ, tên đánh lén cũng bị phạt ngang, ngã xuống.

Điền Hồ và Lưu Chương lúc này cũng giết đỏ mắt, hai người hợp lực bọc hậu cho Triệu Tử Văn, không ngừng hỗ trợ, hợp lực giết chết hơn trăm quân địch bao vây, Triệu Tử Văn lúc này cũng đã giết rất nhiều người, xung quanh ba người thi thể chất chồng như núi.

Triệu Tử Văn nắm đoạn mâu đang cắm ở chân trái rút mạnh vứt đi, rồi tiếp tục lao về phía trước, trong mắt, sát khí lạnh liệt tỏa ra nồng đậm, khí phách ngập trời, hẳn liên tục đâm lên xác địch lao về phía trước, khí thế của hẳn khiến cả nghìn quân bao vây không khỏi sợ hãi, lui lại.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Cầm Vương

Hổ Đầu Thương lúc này đã nhuộm huyết thành một huyết thương, mũi thương tới đâu, quân địch chắc chắn chết không thể nghi ngờ, cho dù là đao kiếm, cho dù là thuẫn cũng một thương đứt đoạn, ngay cả người cầm binh khí cũng cùng số phận. Triệu Tử Văn lúc này máu tươi thấm đẫm từ đầu tới chân, nhìn hãn như một sát thần, một ngàn quân địch vây quanh lúc này đều kinh hồn bạt vía liên tục lui lại, cho dù Tôn tướng quân hò hét thế nào cũng không ai dám xông lên phía trước, bởi Triệu Tử Văn đã tạo thành một bóng ma trong lòng bọn họ, nam nhân này là quái vật, không thể chiến thắng.

Quân địch hơn phân nửa là sơn tặc, tính mạng đến thời khắc nguy hiểm đương nhiên rã đám, dù kêu gào cũng không tác dụng gì.

Mũi thương chỉ tới đâu, quân địch nằm rạp tới đó, không gì cản nổi, Điền Hồ cảm thán nhìn Triệu Tử Văn. Triệu huynh đệ rơi xuống vực sâu vài ngày sao lại trở nên lợi hại như vậy, thương pháp cương liệt, lực bạt ngàn quân, mỗi chiêu mỗi thức đều hàm chứa lực lượng vạn cân, khiến quân địch hoảng sợ, nếu so với mình sợ rằng chỉ hơn chứ không kém.

Trường mâu của Triệu Tử Văn không ngừng nhỏ giọt máu tươi, mấy vết thương trên người cũng không ngừng chảy máu khiến hãn có chút đầu vầng mắt hoa, hãn thấy không còn tên nào dám xông tới, liền quay đầu nhìn về phía quân thủ thành.

Lúc này, quân thủ thành liên tiếp bị quân địch bức lùi, các tướng sĩ dù hung mãnh nhưng cũng bị đẩy lùi, gần hai ngàn tướng sĩ chỉ còn lại gần năm trăm người, hơn nữa số lượng không ngừng giảm xuống, nếu tiếp tục như vậy chỉ có một kết cục toàn quân bị diệt.

Lưu Chương và Điền Hồ lúc này cũng đã áp sát Triệu Tử Văn, tạo thành thế chân vạc, bọn họ dựa phía sau Triệu Tử Văn thở gấp, hai người mặc dù võ công cao cường nhưng cũng dính nhiều vết thương, Lưu Chương cười ha hả:

- Xem ra chúng ta lần này chắc chắn phải chết, tuy nhiên giết được nhiều phản tặc như vậy, lão tử chết cũng đáng, ha ha.

Điền Hồ cũng cười ha hả nói:

- Chúng ta tiếp tục, con mẹ nó, giết thêm năm trăm tên

- Tốt!

Lưu Chương gầm lên

Ba người Triệu Tử Văn hiểu rằng, một ngàn binh sĩ này không dám xông tới sợ rằng đang đợi bọn họ xuống sức, vô lực rồi mới chém giết, vì vậy lúc này không thể lãng phí thời gian, có thể giết được bao nhiêu thì giết, kế hoạch giết tướng lúc này cũng khó có thể thành công, tên Tôn tướng quân dường như phát hiện mục đích của bọn họ, đã trốn ra xa

- Triệu huynh, thế nào? Chúng ta tiếp tục?

Điền Hồ cười ha hả nói

Triệu Tử Văn toàn thân đau đớn, nhất là vết thương ở chân bị trường mâu cắm vào, hấn cắn môi lẩm bẩm:

- Cầm tặc trước cầm vương !!

Điền Hồ và Lưu Chương đều dở khóc dở cười, tên tướng quân mặt đen giờ cách bọn họ cả trăm bước chân, làm sao giết hấn? Chỉ một lúc nữa, quân thủ thành toàn bộ bị diệt, đến lúc đó ba nghìn người vây khốn, dù có là thần tiên cũng khó thoát.

- Hai người các người tránh ra !!

Triệu Tử Văn im lìm một lúc rồi chậm rãi nói

Lưu Chương và Điền Hồ cũng không biết hấn muốn làm gì, nhưng cũng lui ra ba bước, bọn hấn muốn nhìn xem, Triệu Tử Văn đến tột cùng muốn làm cái gì.

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn tên tướng quân mặt đen lúc này đứng cách đó khoảng trăm bước, lúc này hấn đang tươi cười đầy âm hiểm nhìn năm trăm quân thủ thành sót lại, không để ý tới ba người Triệu Tử Văn, quân

thủ thành mới là thứ hãn coi trọng, ba người kia chỉ một lúc sau sẽ đổ máu mà chết, Tôn tướng quân hoàn toàn khinh thường, không thèm để ý tới bọn họ.

Lưu Chương thấy bộ dáng khinh thường của tên tướng quân tức giận nghiêng răng, bất quá bị hơn ngàn người bao vây, hãn cũng vô pháp.

- Sát !!

Triệu Tử Văn bỏ trường kiếm gầm lên một tiếng, tay phải giơ cao lao tới một bước dài, lợi dụng xung lực gia tăng thêm sức lực cho cánh tay, cổ lực lượng tích súc trong nháy mắt bùng nổ, Hồ Đầu Thương trong tay bắn vụt đi.

- Vù !!!

Một tiếng gió rít rợn người vang lên, Hồ Đầu Thương nặng hơn trăm cân như một tia chớp bay về phía tên tướng quân mặt đen, ngọn thương rít gió cuốn tung bụi đất trên đường bay.

- Tướng quân cẩn thận!

Không biết ai là tên đầu tiên hô lớn

Tên tướng quân mặt đen lúc này đang nhìn quân sĩ thủ thành bị chém giết, vô cùng hứng khởi, đột nhiên nghe thấy tiếng người kêu to vội vàng quay đầu lại, trong phút chốc hãn nhìn thấy một cây thương vùn vụt như tiễn rời cũng lao về phía hãn, tốc độ cực nhanh, nhìn như một tia chớp, hãn trợn to đôi mắt, thần tình hoảng hốt.

- Phập !!!!

Một thanh âm vang lên, ánh mắt Tôn tướng quân tràn ngập vẻ không cam lòng, nhìn trường thương xuyên thủng qua ngực hãn trần trối rồi dần dần ngã xuống.

Biến hóa này khiến tất cả binh lính thủ thành và quân phản loạn ngây người ngưng chiến, ánh mắt kinh ngạc, chiến trường đột nhiên tĩnh lặng, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một người có thể phi thương như mâu, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có người ném “mâu” mà có tốc độ như cung tiễn, càng kinh khủng hơn nữa, cây thương lớn kia, trọng lượng có hơn trăm cân.

Tất cả tướng sĩ mở to hai mắt, nhìn tên tướng quân mặt đen nằm trong vũng máu, Điền Hồ và Lưu Chương cũng há hốc mồm, không nói ra lời:

- Đã chết? Cứ như vậy mà chết?

- Giết !!

Triệu Tử Văn nhặt trường kiếm, chỉ về phía quân địch phía trước lạnh lùng hét lớn, Tôn tướng quân vì khinh địch mà chết thảm, có lẽ, nếu hấn lưu tâm thì sẽ né được nhát thương này.

- Giết !! Giết !! Giết !!

Quân thủ thành hồi phục tinh thần, thấy thủ lĩnh quân phản loạn bị giết, sĩ khí tăng vọt, đồng thanh hét lớn.

Bọn sơn tặc thấy Tôn tướng quân đã chết, lại thấy Triệu Tử Văn như sát thần, sát khí tung bừng, bọn họ không kìm nổi sự sợ hãi, nhanh chóng lui lại, môn tên thủ lĩnh sơn tặc hét lớn:

- Các huynh đệ, Tôn tướng quân đã chết, viện quân sắp tới, chúng ta rút lui !!!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Lợi Dụng

Đại bộ phận phản quân còn lại đều là sơn tặc. Bọn chúng đều là hạng chỉ biết tới lợi ích, chuyện không có lợi ích, đương nhiên sẽ không làm. Bởi vậy chúng rút lui nhưng trong lòng đều không kìm nổi đau lòng, tức giận mắng Tôn tướng quân không chịu nổi một kích, làm hại thất bại kế hoạch...

Quân coi giữ không đuổi theo, nếu đẩy sơn tặc vào tuyệt cảnh, có lẽ bọn chúng sẽ liều chết một trận, lúc đó còn thiệt hại hơn, bởi vậy mặc kệ cho chúng rời đi.

Tay phải Triệu Tử Văn thông xuống. Cú ném vừa rồi đã dùng hết khí lực của hắn, tay phải cũng suýt trật khớp. Nhìn đám sơn tặc chặt vật rút lui, hắn nhếch miệng mỉm cười. Vừa rồi là hắn đánh cuộc rằng Tôn tướng quân khẳng định đã đạt thành hiệp nghị gì đó với sơn tặc, hơn nữa còn chưa nói mục đích việc này ra với bọn chúng. Hiện giờ Tôn tướng quân đã chết, hiệp nghị liền không có hiệu quả, bọn chúng đương nhiên sẽ không lưu lại chờ viện quân đến.

- Hảo tiểu tử, không ngờ ngươi còn chiêu này.

Lưu Chương vỗ vai hắn cười ha hả nói. Phản quân rút lui có lẽ là do răn mất đầu không có ai điều khiển, khả năng là chúng cũng sợ hãi thân thủ của Triệu bách vị lấy một địch ngàn. Khí thế này có thể sánh với Hạng Võ.

Điền Hồ đi đến bên cạnh Triệu Tử Văn, nhìn tay phải hắn thông xuống, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, cầm lấy tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, sau đó đột nhiên ra sức. Triệu Tử Văn cố nhịn đau, chỉ hơi nhíu mày một chút.

- Triệu huynh, lần sau không thể lỗ mãng như vậy, như vậy khả năng sẽ phải vứt bỏ cánh tay này. Cũng may người chỉ bị trật khớp nhẹ.

Mặc dù có ý trách cứ nhưng Điền Hồ vẫn rất tò mò về chiêu phi thương của hắn, cười hỏi:

- Chiêu ném mâu của người là học ở đâu thế? Thật là quái dị, tuy nhiên lại rất tinh chuẩn.

- Ném phi tiêu ở nhà...

Triệu Tử Văn cố nén cơn đau trên người cũng như cơn choáng váng vì mất máu nhiều, cười ha hả nói.

Ở nhà cũng có thể ném phi tiêu? Điền Hồ nghe vậy không hiểu ra sao cả. Hình như phi tiêu không phải ném như vậy...

Nhà mà Triệu Tử Văn nói không phải ở đây mà là trò chơi ném phi tiêu vào bia khi hắn còn là sinh viên. Lúc rảnh rỗi, hắn thường ném lên mức độ chính xác khá cao.

- Triệu bách vị!

Tào tướng quân suất lĩnh hơn 300 quân tướng còn lại, cứu chữa những người bị thương. Lúc này hắn chậm rãi đi tới trước mặt Triệu Tử Văn, các tướng sĩ đều lệ nóng đầy mắt, mím miệng lẩm bẩm.

Dùng sức của một người, giết chết thủ lĩnh địch quân, đó là khí phách thế nào? Thật sự có thể nói trước chưa từng có ai, sau không người tương tự. Bọn họ bọn họ đều biết Triệu bách vị này sẽ được ghi danh vào sử sách, hắn đã cứu các tướng sĩ còn lại, cứu Tiền Đường.

Triệu Tử Văn âm thầm cười, nhìn người chết khắp cửa thành, vô số huynh đệ chết trận. Hắn lại đau lòng, lê thân thể đầy vết thương, bước tới trước một tướng sĩ ở ngũ doanh, ngực của y bị cắm một thanh trường kiếm. Triệu Tử Văn ôm lấy y, chậm rãi đi tới một ngọn đồi nhỏ, lẳng lẳng đào một cái hố, chôn y xuống, sau đó lập bia...

Ba quân tướng sĩ nhìn bước chân trầm trọng của Triệu bách vị, chôn xác tướng sĩ, lập bia... Bóng dáng cao lớn như núi. Rất nhiều xác tướng sĩ không còn đầu nên không thể phân biệt, chỉ có cách chôn chung một chỗ. Các tướng sĩ đều cảm động vì Triệu bách vị đối xử với mỗi tướng sĩ đều như huynh đệ, mỗi người đều trào lệ...

Tào tướng quân rút cuộc không kìm nổi hét lớn:

- Các huynh đệ, hãy an táng các huynh đệ đã chết thật tốt.

Một đồng đất vàng, che dấu thân thể của một đám trai trẻ. Nhìn thân hình các tướng sĩ hy sinh chôn vùi dưới đất, các tướng sĩ còn sống vô cùng đau lòng. Hơn ba trăm tướng sĩ còn sót lại mất hơn một canh giờ mới chôn được hết hơn một ngàn tướng sĩ tử trận. Lúc này bọn họ đều tràn ngập nước mắt.

Đây là chiến tranh, người không chết sẽ tự cảm thấy may mắn, đồng thời cũng thương tiếc các huynh đệ đã chết. Triệu Tử Văn nhìn hơn một ngàn bia mộ, nhìn những cái tên quen thuộc, trong lòng không hề có chút vui sướng nào. Hắn mệt mỏi, thật sự mệt mỏi...

Bóng đêm bắt đầu tràn tới. Mây đen lảng bãng, sao trời lấp lánh. Có thể thấy ngày mai khả năng sẽ có thời tiết tốt. Triệu Tử Văn đứng trên lầu Vọng Giang Thành, lưng đeo Hồ Đầu Thương. Gió nhẹ ủa tới khiến hắn có cảm giác mát rượi. Trận này tuy thắng nhưng tâm hắn lại thua. Hắn không muốn nghĩ tới nỗi khổ sở khi phải chứng kiến những huynh đệ cứ từng người, từng người ngã xuống trước mặt hắn. Mỗi khi giết người, lời của thầy cô giáo thuở còn đi học lại quanh quẩn trong đầu hắn – sinh mạng là quý giá!

- Triệu huynh, người muốn đi sao?

Điền Hồ đột nhiên xuất hiện phía sau hắn hỏi.

Triệu Tử Văn nhìn những vết máu còn chưa khô ở cửa thành, gật đầu nói:

- Ta phải về huyện Tiền Đường.

Điền Hồ bất đắc dĩ thở dài, ở trong quân hắn là người hiểu biết nhất về Triệu Tử Văn. Hắn nhìn như điên dại trong việc giết người nhưng trong lòng lại bị dày vò. Có lẽ hắn không nên là cỗ máy giết người như thế. Điền Hồ cười nói:

- Vậy Triệu huynh một đường khá bảo trọng, ta cũng phải về kinh đô báo cáo hết thủy với vị ở trên.

- Điền huynh có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ta không?

Triệu Tử Văn thản nhiên nói

Điền Hồ hỏi:

- Chuyện gì?

Triệu Tử Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, thở dài:

- Thay ta nói với vị trên đó, ta không muốn thử chức vị Tể tướng.

- Vì sao?

Điền Hồ trong lòng cả kinh, lập tức nghĩ đến chính là Triệu Tử Văn có thể vì đã là Bách vị kiếm nên không muốn làm Tể tướng nữa.

- Ta không muốn bị người lợi dụng.

Trong mắt Triệu Tử Văn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

- Tần đại nhân và vị trên đó nhìn trúng không phải là học thức của ta mà là muốn lợi dụng ta. Ta đoán trong Hạ phủ che giấu một bí mật rất lớn, để ta làm Tể tướng chắc chắn có liên quan tới bí mật đó.

Trong mắt Điền Hồ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lại che dấu rất đúng lúc. Hắn cười nói:

- Triệu huynh, không bằng người suy nghĩ kỹ một chút đi. Ý chỉ của vị đó người không thể cự tuyệt được đâu.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Nạp Thiếp

Tâm trí Triệu Tử Văn đã thành thực hơn xưa nhiều. Tần đại nhân và vị ở trên kia cách xa ngàn dặm, lựa chọn một tiểu thư đồng vô danh là hẳn làm Tế tướng để làm kẻ chết thay. Từ khi mới vào Hạ phủ, Tần đại nhân liền nói cho hẳn ngôi vị Tế tướng, nhưng một tiểu thư đồng mới hai mươi, còn chưa hiểu sự đòi, có thể làm nên trọng trách gì? Chỉ có thể nói thuyết minh rằng trong Hạ phủ nhất định có một bí mật nào đó.

- Giá! Giá! Giá!

Ở xa xa ngoài cửa thành, ngàn con ngựa cùng phi tới, bụi đất bay lên, tiếng la rung trời. Theo lời Tào tướng quân, đêm nay viện quân có thể đuổi tới. Vừa nhìn là biết đây là viện quân. Đáng tiếc bọn họ tới quá muộn, chiến tranh đã hoàn toàn chấm dứt, ba trăm tướng sĩ mỗi một không chịu nổi đã sớm ngủ yên.

- Điền huynh, cáo từ!

Triệu Tử Văn vốn định không nói với Tần đại nhân và vị ở trên kia rằng hẳn là Triệu bách vị, nhưng Điền Hồ là người trong quân, hẳn cũng không muốn ép buộc, đành phải cự tuyệt lời mời làm Tế tướng vô lý này, sau đó lại dùng lời mềm mỏng cự tuyệt làm tướng lãnh. Hẳn không muốn giao lưu với đám viện quân này liền ôm quyền với Điền Hồ, xoay người rời đi.

Điền Hồ nhìn bóng dáng Triệu Tử Văn nơi xa, thở dài thật sâu, cũng biến mất trong màn đêm.

Một trận chiến này khiến Triệu Tử Văn danh dương tứ hải, ai ai cũng bàn bạc âm ỉ về hẳn. Có dân tâm như vậy, triều đình không thể không căn cứ công lao của Triệu Tử Văn, phong hẳn làm Thiên kiểm vị tướng quân, Lưu Chương và Điền Hồ cũng được phong làm Thiên kiểm vị tướng quân. Mà

Tào tướng quân liên tục bại lui, không làm tròn bổn phận của mình, tuy nhiên cuối cùng cũng đánh bại quân địch, ưu khuyết điểm bù trừ nhau, không lên cũng không xuống.

Tuy nhiên Triệu Tử Văn và Điền Hồ đột nhiên mất tích cũng khiến cả nước kinh ngạc xôn xao. Kinh quốc bị dân tộc Hung nô đánh thua liên tục, hiện giờ thiếu nhất là loại tướng lãnh anh dũng thế này. Dân chúng Kinh quốc mãnh liệt yêu cầu triều đình tìm hai người để cùng triều đình kháng địch. Nghe nói Triệu tướng quân vì rơi xuống vực mà hoàn toàn thay đổi, đầu mang mặt nạ sắt, Điền Hồ là một nam nhân trung niên hơi mập mạp... rất nhiều người đều cảm bức họa của hai người đi tìm.

Trời đêm Tiền Đường hôm nay đặc biệt sáng ngời, giữa bầu trời là vầng trăng sáng chiếu rọi một nam tử tuấn lãng, diện mạo ngăm đen, lưng đeo một cật trường thương đi một mình trên con đường. Người này đúng là Triệu Tử Văn. Trước hết hẩn trở lại chỗ Lý chương quỹ để dưỡng thương, tiếp đó nhớ huyện Tiền Đường nên trở về. Trước khi đi, Lý chương quỹ giao cho hẩn một túi gấm, nói là khi nào gặp phải nguy hiểm nhất thì mở ra. Triệu Tử Văn cực kỳ tín nhiệm Lý chương quỹ, đặt túi gấm vào trong ngực, ngày đêm đều mang trên người.

Triệu Tử Văn bước chậm trên phố rộng, đường phố rất vắng người đi. Bóng người cô độc của hẩn càng khiến người ta chú ý. Hàng Châu trọng văn phong, tự nhiên có rất ít người mang binh khí trên người, hơn phân nửa đều là tài tử tay cầm quạt ngọc. Người trên phố nhìn thấy trường thương quấn vải bố sau lưng Triệu Tử Văn, đều tưởng là hẩn mang sẵn chiếu để trải.

- Trương đại tỷ, tỷ có biết đêm nay tuần phủ đại nhân muốn nạp thiệp không?

- Tuần phủ đại nhân này đã bốn mươi rồi mà còn muốn nạp thiệp à? Cũng không biết là nữ tử nhà ai mà số khổ thế?

- Nói nhỏ giọng chút, đừng để quan sai nghe được!

Hai người phụ nữ vừa đi vừa thì thầm to nhỏ. Triệu Tử Văn vô tình nghe được, cũng cười thầm trong lòng, không ngờ người cố đại này cũng buồn đưa lê ác, người ta nạp thiệp thì liên quan gì tới người chứ?

- Nghe nói là chủ của tiệm giày Tử Vũ Hiên, gọi là Lý Bảo Nhi gì đó.
Người con gái mặc áo xanh nói tiếp.

Trương đại tỷ bưng tình ngộ nói:

- Hóa ra là chủ của tiệm giày Tử Vũ Hiên, nhưng Lý Bảo Nhi đó mới chỉ mười sáu, mười bảy thì phải, giờ lại phải gả cho một người đã già đáng tuổi cha mình, thật sự là...

Trương đại tỷ muốn bênh vực kẻ yếu nhưng lại sợ quyền thế của tuần phủ đại nhân nên hạ thấp giọng, cúi đầu nói:

- Thật sự là trời già đáng chết!

Bảo Nhi! Triệu Tử Văn hít một hơi lạnh, trong mắt tràn ngập thần sắc không thể tin nổi. Nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng si tình của Bảo Nhi, hấn kích động lao tới trước mặt người con gái kia, nắm chặt lấy bả vai nàng, ngạc nhiên nói:

- Lý Bảo Nhi! Như thế nào là nàng? Người xác định chứ?

Người con gái này đột nhiên bị công tử mặt đen này lao tới dọa cho sợ hãi. Nhìn ánh mắt lạnh lùng và sát khí toát lên từ thân người này, nàng sợ hãi lâm bẫm:

- Vâng... là Lý Bảo Nhi, chủ của tiệm giày Tử Vũ Hiên. Nghe nói ca ca nàng hứa gả cho tuần phủ đại nhân.

- Lý Thiên Chính!

Triệu Tử Văn đã xác định chính là cô bé ngọc Bảo Nhi của mình. Hấn nắm chặt tay lại, trong mắt bắn ra sát khí lạnh như băng.

- Đúng, chính là Lý Thiên Chính!

Người con gái kia thấp thỏm lo âu vội vàng gạt đầu, rất sợ nam tử thần tình tức giận này làm hại mình.

Cha mẹ Bảo Nhi đều đã mất cả, hôn nhân đại sự đương nhiên là do ca ca Lý Thiên Chính làm chủ, nhưng Lý Thiên Chính đã sớm cam chịu quan hệ giữa Triệu Tử Văn và Bảo Nhi, hiện giờ lại lật lọng. Nhớ tới ân tình mười ngày bị thương được Bảo Nhi dốc lòng chiếu cố và khuôn mặt xinh đẹp si tình đó, tim Triệu Tử Văn thắt lại đau đớn. Hấn từng không biết tình cảm của mình với Bảo Nhi ra sao, cảm giác đối với nàng vốn nặng về ý thức

trách nhiệm, nhưng hiện giờ mất đi mới cảm giác rằng mình không thể để mất nàng.

Triệu Tử Văn chạy một mạch như điên, trong lòng hồi hận không ngừng, vì sao đợi đến lúc sắp sửa mất đi mới hiểu được sự quý trọng của nàng.

Trước đại môn tuần phủ, dòng người đông đúc, giăng đèn kết hoa thật là náo nhiệt. Rất xa đã có thể thấy một tòa nhà cao lớn, tường vây cao chừng ba thước, trước cửa có hai con sư tử đá rất nặng. Hai cánh cửa sơn son thật dày đang rộng mở, trên cửa có dán chữ “Hi” thật to. Trên cao là một đôi đèn lồng cũng dán chữ “Hi”. Trước cửa phủ có một chiêu bài thiếp vàng rất lớn, hai chữ “Mã phủ” được ánh đèn chiếu rọi trông cực kỳ rực rỡ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Triệu Tướng Quân

Triệu Tử Văn lạnh lùng chăm chú nhìn cửa Mã phủ, tay phải hẩn nắm chặt Hồ Đầu Thương, mặt đeo mặt nạ sắt, cửa lớn lúc này đang rộng mở, từ xa nhìn vào có thể thấy một tòa lầu hai tầng cao lớn, phía trong rất nhộn nhịp, vải đỏ được treo khắp nơi, bầu không khí vui mừng náo nhiệt, bên trong rất nhiều người ngồi trên ghế hồng vui vẻ trò chuyện.

- Người là người phương nào?

Hộ viện canh gác ở cửa Mã phủ thấy một người đeo mặt nạ sắt kì dị đi tới, cũng cảm thấy e sợ, thử dò xét.

Không khí náo nhiệt lúc này đã dần lắng xuống, có lẽ mọi người đã vào trong nội đường để uống rượu mừng, lúc này bên ngoài chỉ còn hai tên gác cổng.

- Cút !!

Triệu Tử Văn tiến tới, lạnh nhạt nói, hẩn chạy như điên tới đây, trong lòng đã thầm suy tính, nhất định tên Mã Trí Viễn mượn cơ trả thù hẩn, đồng thời kết luận, tên Mã Trí Viễn này dùng thứ gì đó để câu dẫn Lý Thiên Chính đồng ý gả muội muội cho Mã tuần phủ.

Hai tên hộ viện lung túng, không cần đoán cũng biết người này tới quấy rối, nhưng cũng không dám tránh ra cho hẩn quấy rối ngày vui mừng của tuần phủ đại nhân, cả hai tên đồng loạt xông tới muốn đánh Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn hừ lạnh, nhẹ nhàng tránh thoát rồi vọt tới trước mặt bọn chúng, tay trái tóm lấy tên hộ viện ném thẳng vào tên bên phải, hai tên này đang đà lao tới, không ngờ lại dễ dàng bị tóm ném đi như vậy, tên bên phải giơ tay đỡ, phịch một tiếng, cả hai tên ngã lăn xuống đất, tên bị ném vỡ đầu trào máu.

Tên hộ viện còn lại lâm bẫm:

- Quyền pháp thật khủng khiếp
- Nhất bá thiên địa

Tiếng bà mỗi vắng vắng, truyền ra ngoài, thanh âm thập phần vui mừng, nhưng Triệu Tử Văn nghe thấy trong lòng như trúng một côn nặng nề.

Thừa dịp hai bên chưa bá lạy xong, Triệu Tử Văn vội vàng lao vào, không thèm để ý hai tên hộ viện, hấn vội xông thẳng vào lễ đường, hai tên hộ viện lúc này khuôn mặt thật thê thảm, bất lực nhìn hấn tiến vào, một chiêu, chỉ một chiêu đã đánh bại bọn chúng, người mặt sắt này lại công kích bằng chính sức mạnh bản thân, căn bản không cần chiêu thức, cũng không có thủ đoạn gì.

- Nhị bá cao đường ...

Lại một thanh âm truyền vào tai Triệu Tử Văn

Bên trong nội đường lúc này có không dưới hai mươi người, người mặc hỉ phục màu đỏ là tân lang và tân nương, tân nương mặc một bộ áo hồng, trên đầu phủ một chiếc khăn voan màu hồng, còn chú rể đứng bên cạnh nàng, tên béo đang hồ hởi tươi cười, mặc một bộ lễ phục màu đỏ, khách nhân dự lễ lúc này cũng toàn là các nhân vật có danh tính cao ở Hàng Châu.

Tuy nhiên Tổng Đốc Hàng Châu và tri huyện Tiền Đường không có mặt ở đây, bọn họ vốn không hứng thú đi dự lễ nạp thiếp, chỉ tặng lễ vật, không đích thân tới.

Mã Trí Viễn đứng cạnh Mã lão phu nhân, chứng kiến cha hấn nạp thiếp, khuôn mặt trắng lúc này đang vui vẻ tươi cười, trong mắt lại có vài tia âm hiểm.

Lý Thiên Chính lúc này ngồi ghế trên, ánh mắt không có nửa phần áy náy, xét cho cùng ở thời cổ đại, muội muội nên vì ca ca mà hy sinh hạnh phúc.

- Vợ chồng
- Chậm đã!

Ngay lúc này, trước khi buổi lễ kịp kết thúc, bên ngoài có tiếng hô lớn vang lên, đây không phải tiếng cười đùa, mọi người trong nội đường nghe

tiếng thét giật bản mình, theo bản năng quay đầu nhìn lại, họ muốn xem tiểu tử nào không biết trời cao đất rộng lại dám chạy đến Mã phủ quấy rối.

- Dừng...

Triệu Tử Văn kéo trường thương quét trên mặt đá khiến tia lửa điện lóe sáng, mọi người thấy một hán tử cao lớn, đeo mặt nạ sắt, tay cầm trường thương lạnh lùng đi tới, từ thân hắt tỏa ra một cỗ hàn ý bức nhân, khiến người ta không lạnh mà rét tận xương, cỗ sát khí ngập trời cũng khiến họ cảm giác như đang nhìn thấy ác ma đến từ địa ngục.

- Người.... là người nào?

Tên quản gia đứng trước cửa run run hỏi

Mã tuần phủ cảm thấy không ổn, vội vàng nháy mắt với nha hoàn đứng cạnh lão phu nhân, đỡ lão phu nhân vào nội đường.

Triệu Tử Văn tới cửa, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, Lý Thiên Chính! Mã Trí Viễn!

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, khi ánh mắt hắn nhìn về phía trước, bắt gặp ba tên bộ khoái đang đứng, sát khí và sự cuồng sát trong người lại điên cuồng nổi lên, Dư Tư Lãng !!!

Triệu Tử Văn thực sự phẫn nộ, sự tình này cũng có một phần của nàng? Xem ra đêm nay nhất định phải thanh toán cừu hận!

Dư Tư Lãng trong đêm vui mừng này nàng vẫn mặc bộ khoái phục màu đen, gương mặt xinh đẹp động lòng người hơi xanh xao, tái nhợt, bộ ngực lại bị nàng băng kín, khi nhìn ánh mắt của nam tử đeo mặt nạ, nàng bắt gặp một ánh mắt quyết tuyệt, lạnh như băng, tràn ngập sát ý, toàn thân nàng thoáng run rẩy nhưng trong lòng thầm tự nhủ, không thể, đây không thể là sự thật.

- Cút!

Triệu Tử Văn chỉ muốn đưa Bảo Nhi đi, hắt lạnh lùng quát lớn

Mã tuần phủ đã lăn lộn trong quan trường nhiều năm, sao có thể đơn giản như vậy mà kinh hãi, hắn gầm lên giận dữ:

- Làm càn! Thị vệ, bắt hắn cho ta!

Hai gã thị vệ rút cương đao lao về phía Triệu Tử Văn, Triệu Tử Văn ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường, nhìn hai người lao tới, Hồ Đầu Thương

nâng lên, tiện tay quét ngang.

Rầm một tiếng, trường thương to lớn quét ngang, hai tên thị vệ không có cách né tránh chỉ có thể đưa đao đỡ, trong nháy mắt hai tên bị đánh bật lên không trung rơi ngược lại phía sau, trên mặt hiện lên nét đau đớn tột cùng.

Mọi người đang ngồi lúc này đều hít một hơi, thương pháp thật mãnh liệt! Bọn thị vệ đứng phía sau lúc này không còn dám tiến lên, một kích đã đánh gãy đao, lực lượng như vậy nếu đánh vào người thật sự chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Trong phút chốc Mã Trí Viễn và Mã tuần phủ đều trợn mắt há mồm, trong đầu bọn họ thầm suy nghĩ, không biết trước đây từng đắc tội người nào đeo mặt nạ sắt hay không.

- Hăn! Hăn là Triệu Tướng quân!

Một lão già râu bạc trắng ngồi phía trên kích động nói !!

- Triệu Tướng quân !!!

Tất cả mọi người bừng tỉnh, nghe nói Triệu Tướng quân đeo mặt nạ sắt, hơn nữa cũng chỉ dùng thương, giờ thấy hăn chỉ một chiêu đánh bại hai cao thủ, hơn nữa Triệu Tướng quân cũng là người Hàng Châu, lúc này mọi người càng tin chắc hăn chính là người một mình xông pha giữa hai ngàn quân giặc giết tướng, Triệu Ngàn Vị !!!

Mã tuần phủ vội kéo Mã Trí Viễn quỳ xuống, hăn sợ Triệu Tướng quân giận chó đánh mèo, ngượng ngùng cười nói:

- Hạ quan tham kiến Triệu tướng quân, không biết Triệu tướng quân đến có việc gì?

Vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, giờ lại có thể tươi cười, Triệu Tử Văn quả thực không thể không bội phục tên Mã tuần phủ này quả thực biết cách làm quan, sắc mặt biến đổi nhanh như ảo thuật, hăn cười lạnh:

- Chẳng lẽ người không biết vị tân nương này là thê tử chưa xuất giá của huynh đệ ta?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Ta Có Thể

Tại sao lại là hãn, tại sao?

Dư Tư Lăng nhìn ánh mặt lạnh lùng như trời đông giá rét nhưng đây quen thuộc kia, mặc dù trong lòng nàng muốn phủ nhận hãn không phải là người cướp đi trinh tiết của mình, nhưng Dư Tư Lăng quả thực đã nhận ra hãn, ngày ấy lại một lần nữa hiện ra trong trí óc nàng, ánh mắt quyết tuyệt đó...chắc chắn không thể sai.

- Dư bộ khoái, cái gì là hãn? Chẳng lẽ người biết Triệu tướng quân?

Trương Hằng nghe thấy nàng lẩm bẩm, mờ mịt hỏi.

Dư Tư Lăng thầm kìm nén, trong lòng nàng lúc này không biết đang có tư vị gì, trong sự đau khổ đột nhiên sinh ra một tia vui sướng.

- Lý Thiên Chính, không phải người nói muội muội người chưa có hôn ước sao?

Mã tuần phủ cảm tức hỏi Lý Thiên Chính

Lý Thiên Chính và Mã Trí Viễn bị dọa đến ngây người, bọn hãn đều biết Bảo Nhi là vợ chưa cưới của Hạ Văn, nhưng không ngờ hãn lại có một huynh đệ như Triệu tướng quân, Lý Thiên Chính ấp úng nói:

- Đại nhân.... là ta có lỗi....

Triệu Tử Văn khi làm thư đồng luôn luôn cọt nhả, làm mọi việc rồi tinh rồi mù, nhưng hình thức cũng không tồi, hơn nữa cũng cao lớn, nhưng không ai nghĩ đây chính là tên thư đồng nho nhỏ nọ, mọi người ai cũng không ngờ vị tướng quân thân thủ vô địch, sát khí âm trầm giết người không gớm tay này dưới lớp mặt nạ sắt lai chính là thư đồng Hạ phủ, Hạ Văn, mọi người lúc này chỉ nghĩ rằng lúc ra chiến trường, Hạ Văn chó ngáp phải ruồi, kết giao được với Triệu tướng quân.

- Làm càn, người không ngờ dám lừa gạt bản quan, có tin ta phán người tội lừa bịp hay không!

Mã tuần phủ không để hần nói hết lời, giận dữ hét.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, Mã tuần phủ diễn trò thật sự lô hỏa thuần thanh, nhưng hần chợt phát giác, Bảo Nhi cho đến giờ vẫn không động đậy, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm xấu, hần bước nhanh tới, nắm lấy bả vai Bảo Nhi.

- Bảo Nhi!

Chỉ thấy Bảo Nhi khi bị hần đụng nhẹ chậm rãi ngã xuống đất, Triệu Tử Văn cả kinh đỡ lấy nàng, nhắc khăn voan lên.

- Đại ca!

Bảo Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc của hần, nàng khẽ thì thầm, đôi mắt đẹp tràn đầy thống khổ chậm rãi mở ra, mặc dù trước mặt là một chiếc mặt nạ, nhưng nhìn ánh mắt quen thuộc kia, Bảo Nhi vui sướng, thì thầm.

Triệu Tử Văn lúc này không có nửa phần vui sướng, nhìn Bảo Nhi thều thào nói chuyện, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi, hần không kìm nổi, lệ nóng tràn ngập, lấm bầm:

- Bảo Nhi, vì sao, vì sao?

Bảo Nhi hôm nay hóa trang đơn giản, đôi môi thanh nhạt nhẹ nhàng, dưới lớp son phấn mỹ lệ, khuôn mặt nàng dường như đã tái nhợt, nàng thật xinh đẹp, nhưng lúc này hai dòng máu tươi đang chảy ra nơi khóe miệng, nàng khẽ cắn môi, sắc mặt đầy thống khổ:

- Bảo Nhi sống là người của đại ca, chết cũng là quý nhà đại ca.

Triệu Tử Văn đau xót quặn lòng, Bảo Nhi chỉ vì lời thề này, thà mất đi tính mạng cũng nhất quyết giữ lời, nhưng hần, hần đã làm được gì cho nàng?

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn quét qua mọi người, giận dữ hét lớn:

- Ta sẽ giết hết bọn chúng !!!

Bảo Nhi uống thuốc độc, tất cả mọi người đều đã ý thức được điều này, bằng không Triệu tướng quân sẽ không phần nộ như vậy!

Mã Trí Viễn lúc này không dám nói một câu, trốn sau lưng Mã tuần phủ, còn Mã tuần phủ lúc này cũng bị dọa liên tục lui lại, một số người thông

minh đã tìm cách rút lui từ trước, chuyện đêm nay họ coi như câm điếc, bởi chuyện này không chỉ liên hệ tới Mã tuần phủ mà còn liên hệ tới cả việc Triệu tướng quân vì sao lại rời quân đội.

- Triệu tướng quân, hạ quan biết tội

Mã tuần phủ mặt mày tái mét, trán đầy mồ hôi, Mã Trí Viễn nấp phía sau hai chân run run, Lý Thiên Chính cũng bị dọa tới rét lạnh, không biết làm thế nào thoát thân.

- Đại ca, đừng !!!

Bảo Nhi mặt mày tái nhợt, nắm chặt lấy tay Triệu Tử Văn, nhìn ánh mắt tự tin của hắn, Bảo Nhi tin rằng đại ca có đủ năng lực này, nàng thều thào nói:

- Đại ca, muội lạnh lắm, muội muốn rời khỏi đây.

Triệu Tử Văn gắng gượng gạt đầu, phải nhanh chóng tìm đại phu chữa trị, cừu hận này, hắn sớm muốn cũng sẽ thanh toán, hắn ôm lấy Bảo Nhi, trong lòng quặn đau, quay lại lạnh lùng liếc mắt nhìn qua Dư Tư Lăng, dường như cảnh cáo, nàng cũng là mục tiêu của hắn.

Dư Tư Lăng dù võ công cao tới đâu cũng bị ánh mắt lạnh như băng này dọa khiếp, thối lui một bước, nàng biết nàng và Hạ Văn lúc này thù hận lại sâu hơn một chút, nhìn bóng dáng Triệu Tử Văn ôm Bảo Nhi rời đi, nàng cũng lập tức bám theo sau.

- Đại ca, muội lạnh lắm

Bảo Nhi nằm trong lòng Triệu Tử Văn, khuôn mặt tái nhợt, nàng cố gắng đưa tay làm một động tác thân thiết, nàng biết, đại ca chính là Triệu tướng quân mà vạn người kính ngưỡng, hắn mang mặt nạ sắt khăng định là muốn không ai nhận ra, Bảo Nhi biết vậy, nàng đương nhiên cũng không nói ra thân phận của Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn ôm Bảo Nhi ra ngoài, hắn biết trước khi thành thân với Mã tuần phủ, Bảo Nhi đã uống độc dược, hắn vốn nghĩ đại phu có thể trị liệu, nhưng thật không ngờ.....

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy Bảo Nhi, tựa vào gốc cây cổ thụ, nước nở:

- Bảo Nhi, ta không cho phép muội rời khỏi ta !!!

Bảo Nhi thấy đại ca đau lòng, trong lòng chợt dâng lên hương vị ngọt ngào, nhưng rất nhanh nàng lại âm đạm, khuôn mặt nàng trắng bệch, không còn chút huyết sắc, nàng tựa vào ngực đại ca, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, nếu kiếp sau có duyên, Bảo Nhi nguyện sẽ lại là thê tử của đại ca.

Từ khi tới thế giới này, Triệu Tử Văn đã mất đi gia đình, mất đi người thân, mất đi quê nhà, giờ người thân nhất của hắn ở đây là Bảo Nhi cũng sắp mất, Triệu Tử Văn ôm chặt Bảo Nhi, gầm rú:

- Ta không cần! Ta muốn mọi đời này là thê tử của ta!

- Có thể gặp đại ca, có thể chết trong lòng đại ca, Bảo Nhi đã cảm thấy rất vui mừng

Bảo Nhi biết rằng nàng không thể làm như hắn nói, trong lòng nàng vừa vui sướng, lại vừa thống khổ:

- Đại ca, mọi muốn nghe huynh hát.

Triệu Tử Văn lệ nóng doanh tròn, chẳng lẽ cứ như vậy mất đi Bảo Nhi? Thanh âm hắn run rẩy, nhẹ giọng hát:

- Ký một hữu địa chỉ đích tìn, giá dạng đích tình tự hữu chủng cự ly, nhĩ phóng trú thùy đích ca khúc, thị chẩm dạng đích tâm tình, năng bất năng thuyết cấp ngã thính, vũ hạ đắc hảo an tĩnh, thị bất thị nhĩ thâm thâm tại khốc khắp, hạnh phúc tha chân đích bất dung dịch, tại nhĩ đích bối cảnh hữu ngã ái nhĩ, ngã khả dĩ bồi nhĩ khứ khán tinh tinh, bất dụng tái đa thuyết minh, ngã tự yếu hòa nhĩ tại nhất khởi, ngã bất tưởng hựu tái nhất thứ hòa nhĩ phân ly, ngã đa yêu tưởng mỗi nhất thứ đích mỹ lệ, thị nhân vi nhĩ.

(Dịch: Chưa từng tin rằng trên đời có tình yêu, có thể nói cho ta nghe hay chẳng, khi trời mưa nàng im lặng hay là nàng đang thầm khóc, hạnh phúc có được thật không dễ dàng, khi ta yêu nàng, ta cùng nàng ngắm sao trên trời, ta có thể ở cùng nàng hay sao, không, ta nhất định sẽ ở cùng nàng.)

- Ta có thể ở cùng nàng hay sao, không, ta nhất định sẽ ở cùng nàng.

Triệu Tử Văn không ngừng lặp lại câu hát này, thật chân thành, thật tha thiết.

- Đại ca, mọi có thể ở cùng huynh

Bảo Nhi nhẹ giọng hát.

Nhưng câu hát chưa dứt, đôi mắt đẹp của Bào Nhi đã khép lại, bàn tay mềm mại đang ôm chặt lấy Triệu Tử Văn cũng dần mất đi khí lực, dần dần hạ xuống, rơi trên lớp cỏ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Cố Tình Gây Sự

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi một thảm cỏ trên huyện Tiền Đường, xuyên qua tán cây hòe rậm rạp, lấp lóe tinh quang trên những lá cỏ. Dưới tán hòe cao lớn là một nữ tử hắc y đang đứng, nữ tử này đúng là Dư Tư Lăng.

Nàng nghe tiếng ca động tình của Triệu Tử Văn, trong lòng vô cùng cảm động, cũng không biết vì sao run rẩy không ngừng, trộm nhìn lệ quang trong mắt hắc. Thấy thần sắc thương tâm muốn chết trong mắt hắc, Dư Tư Lăng áy náy cúi đầu.

- Điều này không phải thật sự, không phải.

Triệu Tử Văn ôm thân thể lạnh lẽo của Bảo Nhi, lẩm bẩm nói, trong mắt lệ nóng đã rơi lã chã xuống khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi.

- Vì sao? Vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy?

Triệu Tử Văn phẫn nộ ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, lại cầm lấy trường thương bên người, ném thẳng tới một cây hòe đại thụ cách đó không xa như thể muốn giải phóng.

Một tiếng kêu đình tai nhức óc vang lên, trường thương trực tiếp xuyên thấu qua thân cây hòe to như thắt lưng người.

- A...

Một tiếng kêu kinh hãi vang lên. Dư Tư Lăng nghĩ rằng Triệu Tử Văn phát hiện ra mình, lại thấy thần lực đáng sợ của Triệu Tử Văn và ngọn thương to lớn với sức xuyên thấu khủng khiếp của nó, Dư Tư Lăng bị dọa cho sợ hãi, khẽ hô lên thất thanh.

- Là người!

Triệu Tử Văn nhìn thấy nữ tử sau cây hòe, trong mắt lóe lên giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Triệu tướng quân...

Nếu Dư Tư Lãng không phản ứng đúng lúc, sợ rằng đã bị cây trường thương này xuyên qua người, trong lòng vẫn lạnh rung, ấp úng nói.

- Ta không phải Triệu tướng quân.

Triệu Tử Văn ôm Bảo Nhi đứng lên, lúc này hắn đã gỡ tấm mặt nạ sắt, lạnh lùng nhìn nàng:

- Là các người hại chết Bảo Nhi của ta, hôm nay ta phải khiến các người đền mạng.

Dư Tư Lãng biết ý hắn là gì. Hắn khẳng định không hy vọng người khác biết mình là Triệu tướng quân, nhưng vừa nghe hai chữ “đền mạng”, khuôn mặt Dư Tư Lãng kinh hãi thất sắc, lắc đầu nói:

- Bảo Nhi không chết.

Không chết? Triệu Tử Văn nghe vậy ngẩn ra, nhưng thân thể Bảo Nhi đã lạnh lẽo, sao lại không chết? Hắn vọt tới trước mặt Dư Tư Lãng, nắm lấy cổ nàng giận dữ thét:

- Có phải người làm khó dễ, hại Bảo Nhi phải gả cho tên béo đó hay không?

-... Là ta, liền là ta, là ta làm!

Dư Tư Lãng lạnh lẽo đáp lời. Nàng thừa nhận bằng một giọng điệu quật cường. Việc đã đến nước này, nàng cũng buông tha cho việc phản kháng, thân thể mềm mại không hề giãy dụa.

- Vì sao? Vì sao như thế đối với ta!

Trong mắt Triệu Tử Văn lóe lên một tia tàn khốc. Hắn rất kích động, muốn giết chế nàng. Đối phó với kẻ thù đáng hận như vậy, hắn luôn luôn rất tàn khốc.

- Hừ, không cần hỏi ta?

Dư Tư Lãng không muốn thể hiện sự yếu đuối trước mặt hắn, ánh mắt xinh đẹp phần nộ, bĩu môi nói:

- Chẳng lẽ người quên người đã làm cái gì đối với ta sao?

- Người từng đối xử với ta thế nào? Nếu hôm đó không như vậy, hôm nay người đã là một cái xác khô.

Triệu Tử Văn biết nàng nói tới chuyện gì. Hắn liếc cái cổ tròn nhẵn nhụi của nàng. Nơi đó rất thích hợp để xuống tay, hơn nữa sẽ không hề có gì đau đớn. Lúc này hắn thật sự muốn bóp một cái như vậy....

Dư Tư Lãng gây cho Triệu Tử Văn nhiều phen nhức nhối, Triệu Tử Văn đương nhiên khắc trong tâm khảm. Dư Tư Lãng cũng biết, nhưng trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất. Tuy nhiên cảm giác huyết mạch tương liên trong bụng kia luôn khiến nàng không tìm nổi tới gần hắn.

- Nếu ta không có tâm nhân từ thì hiện tại Bảo Nhi căn bản đã chết thật. Nếu người muốn động thủ, vậy ra tay đi.

Dư Tư Lãng nhìn vẻ tàn khốc trong ánh mắt hắn, trong lòng tuyệt vọng, đôi mắt đẹp quật cường nhìn thẳng vào hắn. Nàng muốn hắn ra tay chấm dứt sinh mạng chính mình. Khi bị hắn nắm trong tay, nàng đã chấp nhận số mệnh.

Đôi mắt Triệu Tử Văn ánh lên tàn nhẫn. Hắn hơi không nhìn nổi. Cái cổ trắng nõn kia khiến tay hắn rục rịch, nhưng nghe thấy bốn chữ “có tâm nhân từ”, lại thấy vẻ quyết liệt trong mắt Dư Tư Lãng có vẻ như không phải nói dối, Triệu Tử Văn thử hỏi:

- Chẳng lẽ Bảo Nhi thật sự không chết?

Dư Tư Lãng ánh mắt quật cường gật gật đầu:

- Người buông tay ra, ta cấp giải dược cho Bảo Nhi.

Chẳng lẽ nàng còn lưu lại một đường? Nhưng vì sao lại vừa hại Bảo Nhi, lại vừa cứu nàng? Triệu Tử Văn bắt đầu thả lỏng cơ thể, tia tàn khốc trong mắt bắt đầu tiêu tan, nhẹ nhàng buông bàn tay đang bóp cổ Dư Tư Lãng.

Dư Tư Lãng lấy một viên thuốc từ bên đai hông ra, nhét vào đôi môi đỏ mọng của Bảo Nhi đang nằm trên mặt đất.

- Vì sao người phải đối với ta như vậy? Cho dù người có hận ta tới mức nào thì cũng không nên trả thù trên người Bảo Nhi chứ.

Hiện giờ Triệu Tử Văn chỉ có thể chờ Bảo Nhi tỉnh lại. Hắn lạnh lùng nhìn Dư Tư Lãng hỏi.

- Hận, ta hận người chết đi được.

Dư Tư Lãng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu không phải ta thấy Bảo Nhi đáng thương thì ta đã không đổi độc dược mà nàng nhờ chuẩn bị thành giả dược.

Thì ra là thế, hoá ra người này vẫn còn lương tri, trái lại còn trợ giúp Bảo Nhi. Tuy nhiên nếu không có nàng chen giữa, có lẽ huynh đệ của Triệu Tử Văn ở Hàng Châu đã sớm cứu Bảo Nhi ra từ lâu. Hãn lạnh hừ nói:

- Mẹ nó, người nhiều phen nhục nhã ta, ta còn chưa tìm người tính sổ, ngược lại người còn tìm ta gây phiền toái! Có tin ta hiện tại vẫn có thể giết người hay không?

- Động thủ đi...

Thanh âm của Dư Tư Lãng vừa tuyệt vọng vừa quật cường. Nàng kiên cường chịu đựng không nhắm đôi mắt đẹp lại. Nàng đang muốn hãn động thủ. Triệu Tử Văn đã khiến lòng nàng băng giá tới cực điểm. Nàng lại liếc bụng mình một cái, trong lòng thê lương, lạnh lùng nhìn hãn chăm chăm.

- Vì sao phải như thế?

Triệu Tử Văn nhìn chăm chăm đôi mắt đẹp của nàng.

- Cái gì vì sao?

Dư Tư Lãng không kìm lòng nổi hỏi lại, hãn như thế nào vẫn không có động thủ chứ?

- Vì sao muốn tìm cái chết?

Triệu Tử Văn trầm giọng hỏi, đã không còn hàn ý lúc trước. Dư Tư Lãng có thân thủ bất phàm, cho dù đánh không lại mình vẫn đủ sức bỏ chạy. Vậy mà nàng lại không hề có ý phản kháng, tùy ý để mình ức hiếp, như thể sơn dương chờ bị làm thịt. Điều này làm cho Triệu Tử Văn không rõ Dư Tư Lãng vì sao lại làm như vậy.

- Cái này phải hỏi người chứ!

Thanh âm Dư Tư Lãng rất quật cường, ánh mắt cũng lộ ra một tia u oán.

Triệu Tử Văn hiểu được vì sao Dư Tư Lãng muốn tìm cái chết. Nhưng trình tiết của nữ tử đối với một nữ nhân đồng tính luyện ái thì có bao nhiêu tác dụng chứ? Hãn phẫn nộ nói:

- Người cố tình gây sự, ngày ấy là người dụ dỗ ta trước, sau đó ta mới phải giải độc.

- Nhưng người....

Dư Tư Lãng ấp úng, lại thủy chung không biết nói ra như thế nào, chỉ có thể ăm ức cúi đầu. Đột nhiên khuôn mặt nàng đỏ lên, xấu hổ, thẹn thùng, u oán, còn có một tia bi ai vì bị từ bỏ, vẻ mặt phức tạp.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Nhất Quyết Thắng Bại

Khụ khụ khụ...

Ba tiếng ho khan trong trẻo vang lên bên tai Triệu Tử Văn. Hắn ngạc nhiên vui mừng vội vàng quay sang, nhìn về phía Bảo Nhi đang nằm trên mặt đất. Đôi môi anh đào của nàng khẽ mở, thở ra hương lan, hai má tái nhợt dần hồng hào trở lại.

- Bảo Nhi!

Triệu Tử Văn vội vàng ôm lấy nàng, cảm nhận thấy nhiệt độ lạnh lẽo như băng trên cơ thể nàng đang chậm rãi rút đi. Triệu Tử Văn vui mừng quá đỗi, nhẹ nhàng nói bên tai ở Bảo Nhi.

Bảo Nhi nghe được đại ca ghé vào lỗ tai kêu lên, cảm giác như đang trong giấc mộng. Nàng chậm rãi mở đôi mắt đẹp, thấy khóe mắt đen láy của đại ca ướt át, nàng nhìn đại ca không thể tin nói:

- Đại ca!

Nàng ngẩng đầu thấy vầng trăng khuyết và đường phố Tiên Đường quen thuộc, lúc này mới tin tưởng không phải âm tào địa phủ, Bảo Nhi kinh ngạc nói:

- Đại ca, ta không phải đã...?

Triệu Tử Văn dịu dàng nhìn Bảo Nhi, nhẹ giọng cười nói:

- Nha đầu ngốc, nàng không chết. Chẳng lẽ nàng nghĩ như vậy rời khỏi đại ca sao?

- Sao có thể... rõ ràng là ta đã ăn độc dược.

Bảo Nhi lẩm bẩm nhưng vẫn bị cảm giác hạnh phúc thần kỳ này lấn áp, gác hết mọi chuyện ra khỏi đầu. Bảo Nhi ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, vui vẻ nói:

- Đại ca, ta vĩnh viễn cũng không muốn rời khỏi huynh.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, ôm Bảo Nhi thật chặt trong lòng mình, trong mắt tràn ngập tia nóng bỏng, cười nói:

- Đại ca sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng.

Ở phía sau Triệu Tử Văn, Dư Tư Lãng cũng không biết là nên đi hay ở. Nhìn hai người khảnh khảnh ta ta, trong lòng nàng có cảm giác chua xót không sao tả nổi. Chân tay nàng luống cuống, không biết làm gì, chỉ đành cúi đầu nghịch chéo áo...

- Dư tử tử, sao tử lại ở đây?

Bảo Nhi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp sau lưng Triệu Tử Văn, quay đầu lại, thấy Dư bộ khoái đang đứng, liền kinh ngạc hỏi. Nhưng lại phát hiện mình đang nằm trong lòng đại ca, nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, hạ giọng nói với đại ca:

- Đại ca, mau buông ta xuống, Dư tử tử đang ở đây.

- Không thả, để đại ca ôm nàng.

Triệu Tử Văn kiên quyết lúc lắc đầu, kiên quyết nói.

Bảo Nhi vừa thẹn vừa mừng, tựa đầu thật sâu trong lòng đại ca, khuôn mặt xinh đẹp nóng bừng không dám nhìn Dư tử tử, e thẹn nói:

- Để tử tử chê cười.

Triệu Tử Văn cảm thụ được mùi thơm nhẹ nhẹ trên người Bảo Nhi, cảm giác cực kỳ thân thiết. Hạnh phúc quay trở lại khiến hân cười tươi như hoa nở.

Dư Tư Lãng cũng không biết nói gì, vẫn nghịch chéo áo như trước, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ cười nói:

- Mọi muội có thể kết thành quyến thuộc với tình nhân, tử tử mừng cho muội.

- Đại ca, trong khoảng thời gian này Dư tử tử thường xuyên chiếu cố ta

Bảo Nhi cười nói, sự thương cảm sinh ly tử biệt vừa rồi hóa thành hư ảo, dường như đó chỉ là một trò đùa vui mà thôi.

Bảo Nhi căn bản không biết nguyên do trong đó, đơn thuần tưởng rằng chiếu cố. Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng trong lòng, chiếu cố? Ta xem là giam lỏng thì đúng hơn. Hân lạnh lùng nhìn về phía Dư Tư Lãng.

Dư Tư Lãng chỉ xấu hổ cúi đầu. Ở thế giới này, nữ tử sắp lập gia đình không được ra khỏi khuê môn. Mục đích ban đầu của nàng chính là giám thị hành động của Hạ Văn Đăng và những người liên can, không cho bọn họ tới gần Bảo Nhi.

- Đại ca, muội còn tưởng rằng huynh đã chết.

Bảo Nhi lại cay mũi, nước nở nói.

- Có phải ca ca của nàng nói cho nàng không?

Triệu Tử Văn nghe vậy nao nao, đoán rằng đây nhất định là Lý Thiên Chính lừa nàng, sau đó lại dùng cũ phương pháp tranh thủ sự thông cảm của Bảo Nhi. Mà để đạt tới mục đích, phương pháp của Lý Thiên Chính là khóc lóc như chết cha chết mẹ. Y thường xuyên dùng chiêu này để lấy tiền từ Bảo Nhi. Có lẽ lần này y lại dùng chiêu này.

Bảo Nhi cúi đầu, bộ dạng như biết sai, hạ giọng nói:

- Không phải, là ta nghe người ta nói.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài, hiện tại không người nào biết hẳn là Triệu tướng quân. Hẳn chết sống thế nào cũng chẳng ai biết cả. Bảo Nhi khẳng định là biết ca ca nàng lừa gạt nhưng Bảo Nhi vẫn nói vậy để che chở cho y.

- Đại ca, chúng ta về nhà đi.

Bảo Nhi lo lắng đại ca tức giận nên chuyển đề tài. Tiếp đó nàng quay sang nói với Dư Tư Lãng:

- Có phải Dư tỷ tỷ cứu muội hay không?

Dư Tư Lãng liếc nhìn Triệu Tử Văn một cái mới gật đầu nói:

- Là ta lén đổi độc dược của muội thành một loại độc dược kỳ lạ. Loại dược này có thể khiến người ta lâm vào trạng thái chết giả. Ăn giải dược liền có thể tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn nghe nói tới loại độc dược kỳ lạ như vậy. Nhưng Dư Tư Lãng chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, sao lại có kỳ dược như vậy? Hơn nữa thân thủ của nàng còn cao hơn các bộ khoái bình thường rất nhiều. Điều này làm hẳn hoài nghi Dư Tư Lãng cũng không phải chỉ là một bộ khoái đơn giản như vậy.

- Cảm ơn Dư tỷ tỷ!

Bảo Nhi ngẩng đầu cảm kích nói với Dư Tư Lãng:

- Nếu không phải Dư tử tử, muội rất có khả năng sẽ vĩnh viễn không thể ở cùng một chỗ với đại ca.

Dư Tư Lãng xấu hổ không chịu nổi, không biết nên nói cái gì, lúc trước nàng chính là lợi dụng sự thiếu kinh nghiệm của Bảo Nhi để lợi dụng nàng, nhưng sau lại thấy nàng suốt ngày lệ đẫm khuôn mặt, lại còn chuẩn bị uống thuốc độc, không đành lòng nên lại quay đầu làm người tốt.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng buông Bảo Nhi ra, đi về phía Dư Tư Lãng...

- Người muốn... làm gì?

Dư Tư Lãng nghĩ Triệu Tử Văn lại tới để ức hiếp mình, lăm bắm nói như thể một nữ sinh đang kinh hãi.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười. Hắn cười kẻ bề ngoài có bộ dạng nữ nhân, vừa rồi còn nghịch chéo áo, hiện giờ lại yếu đuối như thể càn liễu. Hắn nhìn mà cảm thấy ghê tởm, trong lòng có khoái cảm như thể đã báo được thù. Triệu Tử Văn đi ngang qua nàng, một phát rút cây trường thương đang cắm trên thân hòng xuống.

- đại ca, huynh đừng ức hiếp Dư tử tử

Bảo Nhi nhẹ nhàng bước tới bên cạnh đại ca, kéo cánh tay hắn, nũng nịu nói.

Triệu Tử Văn cũng không trả lời, chỉ thẳng mũi Hồ Đầu Thương lấp lánh hàn quang về phía Dư Tư Lãng, lạnh nhạt nói:

- Một tháng sau bên bờ Tây Hồ, chúng ta nhất quyết thắng bại, ta sẽ thực hiện lời hứa của ta- đâm nát người dưới chân!

Cho dù Dư Tư Lãng đã trợ giúp Bảo Nhi vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng đó chỉ là mất bò mới lo làm chuồng, một phần cũng do hành động giám thị của nàng. Nếu không như vậy, có lẽ sẽ không xuất hiện kết cục này. Đương nhiên Triệu Tử Văn sẽ không dễ dàng buông tha Dư Tư Lãng, nhưng Triệu Tử Văn không muốn dùng chiến thuật đê tiện, hắn phải quang minh chính đại hoàn toàn đánh bại Dư Tư Lãng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Hiếu SỰ QUÝ GIÁ MỚI XỨNG ĐÁNG CÓ ĐƯỢC

Trường thương lóe lên ánh sáng bạc lạnh lẽo dưới ánh trăng, mùi phân sát khí. Dư Tư Lăng ngơ ngác nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Triệu Tử Văn, khóe mắt ánh lên lệ quang trong suốt, lầm bầm nói:

- Vì sao người vẫn không chịu tha thứ cho ta?
- Tha thứ?

Triệu Tử Văn cười ha ha nói:

- Người đã cho ta sự sỉ nhục mà ta vĩnh viễn không quên. Ta đi tòng quân, đi chiến trường chém giết, chém giết trước sự vây khốn của hai ngàn phản quân. Ta làm hết thảy những điều đó là muốn trở thành cường nhân trong mắt người, muốn đánh bại người.

Dư Tư Lăng nghe hơi hơi sùng sốt, trong lòng lại run rẩy không ngừng. Khó có thể tưởng tượng nổi hẳn làm hết thảy những điều này đều vì mình. Hiện tại Dư Tư Lăng cũng hiểu vì sao Triệu Tử Văn lại lựa chọn quyết chiến bên bờ Tây Hồ, bởi vì hẳn muốn đánh bại nàng ở nơi hẳn đã đánh mất sự tôn nghiêm.

Lúc này vẻ mặt Triệu Tử Văn không có gì đặc biệt nhưng trong lòng lại kích động muốn khóc. Dù sao hẳn cũng chỉ là một sinh viên hai mươi tuổi. Chỉ vì lời thề này mà hẳn đã từ bỏ hết thảy để ra chiến trường, giết chết vô số kẻ thù, vô số huynh đệ bên người đã ngã xuống, một tướng công thành vạn cốt khô. Hẳn đổ máu và mồ hôi, chiến đấu hăng hái chỉ bởi một lời thề. Đôi khi Triệu Tử Văn cảm thấy mình rất ngốc, nhưng hẳn cũng không hối hận...

Dư Tư Lăng có cảm giác bị ai vì bị bỏ rơi, gật gật đầu nói:

- Một tháng sau, ta sẽ đến đúng giờ.

Triệu Tử Văn sở dĩ hẹn một tháng sau là bởi vì hẳn cho rằng Dư Tư Lãng lúc này không phải đối thủ của hẳn. Hẳn cho nàng một tháng để chuẩn bị, đến lúc đó khiến nàng thua tâm phục khẩu phục!

- Bảo Nhi, chúng ta đi.

Triệu Tử Văn đeo trường thương lên lưng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi. Bảo Nhi không hề nói gì cả, bởi vì nàng biết mình không thể khiến đại ca thay đổi tâm ý. Hơn nữa, khi tướng công nói chuyện thì nữ tử không được nói xen vào.

Nhìn bóng lưng vạm vỡ đeo trường thương của Triệu Tử Văn, trong lòng Dư Tư Lãng cảm giác rất thê lương. Từ khi nàng phát hiện tiểu thư đồng đệ tiện vô sỉ kia chính là Triệu tướng quân mà vạn người kính ngưỡng thì trong lòng nàng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đồng thời cảm giác huyết mạch tương liên trong bụng cũng khiến nàng luôn không kìm nổi muốn tiếp cận hẳn. Tim nàng không khỏi luôn nhớ tới tư thế oai hùng một thương đánh bại hai vị thị vệ của Triệu Tử Văn.

- Đại ca, Dư tử tử chỉ nhất thời hồ đồ, huynh đừng trách cứ tử ấy được không?

Trên đường về ngôi nhà cỏ, Bảo Nhi không kìm nổi nhẹ nhàng nói.

Hoá ra nha đầu kia đã biết toàn bộ, Triệu Tử Văn không biết nói gì về tâm địa quá thiện lương của nha đầu này. Chỉ có điều Bảo Nhi hoàn toàn không biết thù hận giữa hẳn và Dư Tư Lãng. Dù không giết đối phương nhưng Triệu Tử Văn vẫn muốn trả lại nàng toàn bộ sỉ nhục.

Triệu Tử Văn chuyển sang đề tài khác:

- Bảo Nhi, có phải đại ca muội bức muội gả cho thằng béo đó không?

Bảo Nhi kéo cánh tay Triệu Tử Văn, lắc đầu liên tục nói:

- Ca ca không bức muội.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, nếu Bảo Nhi không tự sát, Lý Thiên Chính khẳng định là mượn việc cha mẹ đã chết của y để bức bách Bảo Nhi gả cho Mã tuần phủ.

- đại ca, huynh đừng trách ca ca được không?

Bảo Nhi cong đôi môi anh đào lên nũng nịu nói.

Triệu Tử Văn mỉm cười, lạnh lùng nhìn về phía trước...

Hai người đi ven bờ Tây Hồ. Dưới ánh trăng sáng ngời, mặt nước hồ cũng lấp lánh ánh vàng. Mặt hồ phản chiếu bóng những cây liễu xinh đẹp bên hồ. Bảo Nhi mặc trang phục tân nương màu đỏ, mắt phượng mày ngài, eo thon mảnh mai, trông càng xinh đẹp động lòng người dưới ánh trăng. Triệu Tử Văn nhìn mà tim nhảy rộn lên. Hắn vốn quen cuộc sống quân ngũ không có nữ nhân, hôm nay nhìn thấy Bảo Nhi, cảm thấy nàng xinh đẹp giống như tiên nữ trên bầu trời.

Triệu Tử Văn nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẫm nói:

- Bảo Nhi, đêm nay chúng ta thành thân đi.

- Ô....

Bảo Nhi nhìn ánh mắt như lửa của Triệu đại ca, vô cùng thẹn thùng cúi đầu xuống, dậm chân xấu hổ nói:

- Muội... không muốn!

Muốn mà còn giả bộ! Triệu Tử Văn cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt lại giả bộ mất mát thở dài:

- Ai....

- đại ca đáng ghét!

Bảo Nhi lại dậm chân, hai nắm tay nhỏ bé đấm đấm vào ngực Triệu Tử Văn, ngượng ngập nói:

- Đại ca biết rõ... biết rõ muội...

- Đại ca biết...

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy Bảo Nhi. Cảm giác sinh ly tử biệt vừa rồi vẫn khiến lòng hắn còn sợ hãi. Hiện giờ có thể cùng Bảo Nhi vô cùng thân thiết, đây là hạnh phúc tới mức nào? Hắn không muốn mất đi Bảo Nhi lần nữa. Hiếu sự quý giá mới xứng đáng có được. Đêm nay hắn sẽ thành thân với Bảo Nhi. Trọn kiếp này sẽ che chở cho Bảo Nhi ngoan ngoãn đáng yêu.

Bảo Nhi cũng hạnh phúc tựa vào trên người đại ca. Cảm thụ được vòng ngực ấm áp rắn chắc của đại ca, Bảo Nhi mỉm cười ngọt ngào, nhấp nháy mắt. Bộ dạng đáng yêu đó lại khiến Triệu Tử Văn hung hăng ép tới cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Nhi. Cái lưỡi thơm tho của Bảo Nhi và lưỡi Triệu Tử Văn găt gao quấn chặt lấy nhau, hôn nồng nhiệt như muốn hòa tan vào

nhau như thể sắp sửa ly biệt. Cảm giác mê say quẩn quýt thật lâu vẫn không muốn tách rời nhau ra...

- Đại ca, Bảo Nhi cảm thấy rất hạnh phúc.

Bảo Nhi tựa đầu vào vai Triệu Tử Văn, ngồi ven bờ Tây Hồ, ngắm cảnh đẹp Tây Hồ, lẩm bẫm nói.

Triệu Tử Văn ôm lấy vòng eo mảnh mai như không xương của Bảo Nhi, cười nói:

- đại ca sẽ cho nàng là nữ tử hạnh phúc nhất trên đời này.

Bảo Nhi ngọt ngào ôm cả hai tay lấy thắt lưng đại ca, hy vọng giờ khắc này có thể trở thành sông cạn đá mòn.

Triệu Tử Văn nhìn cảnh sắc quen thuộc bên bờ Tây Hồ. Đây là nơi mà Dư Tư Lãng đã khiến hắn bị sỉ nhục nhất. Hắn sẽ đoạt lại toàn bộ những gì đã bị mất đi. Về phần Lý Thiên Chính, dù sao y cũng là đại cữu tử (anh vợ) của mình, Triệu Tử Văn quyết định về sau sẽ cắt đứt quan hệ với y.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Thành Thân

Trong một căn nhà cỏ bên bờ Tây Hồ, trên cái bàn trúc có một đôi nến đỏ chiếu sáng khắp nhà, Triệu Tử Văn mặc chiếc áo đỏ mà Bảo Nhi tìm cho hắn, còn Bảo Nhi mặc bộ trang phục tân nương lúc trước vẫn chưa cởi.

Hai người dựa bàn trúc vào tường, bên cạnh bày hai chiếc ghế trúc, bắt chước vị trí của phụ mẫu. Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi bị chiếc khăn đỏ che phủ nhưng trong lòng vui mừng khôn xiết, dường như có thể nhìn thấu nụ cười tươi như hoa sau tấm khăn lụa đỏ.

Vốn quen mặc áo giáp, giờ Triệu Tử Văn mặc chiếc áo này có cảm giác không được tự nhiên nhưng dù sao đây cũng là một ngày trọng đại trong đời, hắn đương nhiên không để ý nhiều lắm. Nhìn Bảo Nhi đứng trước mặt mình, hắn mỉm cười nói:

- Bảo Nhi, chúng ta bái đường đi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi nóng bỏng như lửa thiêu, vành tai trắng nõn cũng hồng rực lên, trên môi nở nụ cười ngọt ngào, ngượng ngùng gật gật đầu...

- Nhất bái thiên địa...

Triệu Tử Văn vừa làm “bà mỗi” vừa làm chú rể. Hai người đều quỳ xuống hướng ra ngoài cửa, bái lạy mặt trăng.

- Nhị bái cao đường,

Nghe câu này, thần sắc Bảo Nhi không khỏi hơi ảm đạm xuống. Cha mẹ đã qua đời, ca ca lại đối với nàng như thế, hôm nay thành thân với đại ca lại không có cao đường, trong lòng nàng không tránh khỏi thương cảm.

Triệu Tử Văn vừa nói ra thì cũng có tâm tình giống như Bảo Nhi. Ở thế giới của hắn, khẳng định là không dùng phương thức thành thân kiểu phong

kiến này, nhưng đề cập tới cao đường, hẳn cũng nhớ tới bố mẹ ở thế giới xa xôi kia.

Nhưng Triệu Tử Văn và Bảo Nhi vẫn quỳ lạy về đôi ghế trúc trống trơn. Vừa quỳ lạy, Triệu Tử Văn vừa thầm thì trong lòng: “Bố, mẹ, bố mẹ có thấy không, Tử Văn của bố mẹ đã trưởng thành, hôm nay chính là ngày thành thân. Ha ha... không biết bố mẹ có thấy không, con dâu Bảo Nhi của bố mẹ rất được. Con và Bảo Nhi nhất định sẽ sinh cho bố mẹ một đứa cháu trai mũm mĩm.

Bảo Nhi cũng thầm thì trong lòng: “ Cha, nương, hôm nay là ngày thành thân của con. Triệu đại ca rất tốt đối với con, con rất rất hạnh phúc, hy vọng cha nương ở dưới tuổi vàng có biết, có thể phù hộ cho con và đại ca vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

- Phu thê đối bái

Triệu Tử Văn lại nhẹ giọng hô.

Bảo Nhi duyên dáng đứng dậy, quay mặt về đối diện với Triệu Tử Văn, thực hiện nghi thức.

- Kết thúc buổi lễ!

Triệu Tử Văn nói xong liền cười nói:

- Nương tử, chúng ta nhập động phòng đi.

Bảo Nhi nghe được mấy chữ kết thúc buổi lễ, trong lòng ngạc nhiên vui mừng, ta hiện tại là thê tử của đại ca, nhưng nghe được câu tiếp theo của Triệu đại ca, nàng vừa thẹn vừa giận dậm chân một cái:

- Tướng công...

Một tiếng kêu này khiến thân Triệu Tử Văn như nhũn ra. Hắn đi tới nắm bàn tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng nói:

- Bảo Nhi, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng.

Bảo Nhi vui sướng quá khóc nức lên. Nàng chờ đợi ngày này đã lâu, hiện giờ trở thành thê tử của đại ca, nàng đã thỏa mãn tâm nguyện, kích động vui mừng nhào vào ôm lấy đại ca, nức nở nói:

- Đại ca, ta đời đời kiếp kiếp đều hầu hạ chàng.

- Nha đầu ngốc, khóc cái gì...

Triệu Tử Văn ôm vòng eo thon thả của nàng nói:

- Đại ca còn chưa mở khăn che mặt, chờ mở khăn xong khóc cũng được.

Bảo Nhi dờ khóc dờ cười, nhưng nàng lại cao hứng vì đại ca đã khôi phục lại bộ dạng ngang ngược vốn có. Lúc trước vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc của đại ca khiến nàng có chút không thích ứng. Nàng cúi đầu cười nói:

- Vậy đại ca mở đi.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng vén chiếc khăn che mặt Bảo Nhi lên. Trong khoảnh khắc chiếc khăn rơi xuống đất, hấn ngay người tại chỗ. Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi được ánh nến đỏ chiếu rọi, lộ ra vẻ thanh thuần nhưng có thêm nét quyến rũ. Bộ ngực căng đầy phập phồng vì khẩn trương. Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thở ra hương thơm mê người, thật sự trông ngon lành như quả dâu tây, xinh đẹp, quyến rũ động lòng người khiến Triệu Tử Văn trợn mắt nhìn tới mức ngưng ngẩn.

Bảo Nhi vừa kiêu hãnh lại vừa thẹn thùng cúi đầu, mím đôi môi đỏ mọng, thì thầm:

- Đại ca, Bảo Nhi vĩnh viễn là của chàng.

Triệu Tử Văn khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi, sau đó vuốt dọc theo cái cổ trắng nõn, chậm rãi chuyển qua vai. Da thịt Bảo Nhi mịn màng như tơ tằm, trắng như sữa. Triệu Tử Văn dùng hai tay cởi chiếc áo đỏ của Bảo Nhi ra khỏi vai, lộ ra chiếc yếm đỏ bao lấy hai bầu vú căng đầy mê người đang phập phồng lên xuống theo hơi thở dồn dập của nàng, khiến tim Triệu Tử Văn càng thêm rung động.

- Đại ca!

Bảo Nhi cả người lửa nóng, khẽ phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, bàn tay mềm mại dán lên bộ ngực cường tráng của Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc yếm đỏ của nàng. Cặp vú trắng nõn bung ra, hai điểm đỏ rung động trước mắt Triệu Tử Văn như thể nụ hoa run rẩy trong gió.

- Ô....

Bảo Nhi khẽ kêu lên nhẹ nhẹ, hàng lông mày hơi cau lại, hăm răng trắng khẽ cắn môi, thở hổn hển. Khuôn mặt nàng ửng hồng, hai mắt thẹn thùng quyến rũ như khép như mở. Xuân ý nồng đậm tản ra từ khắp cơ thể.

Triệu Tử Văn vuốt ve khiến thân thể mềm mại của Bảo Nhi phát ra từng trận mấp máy. Dưới ánh nến đỏ, thân thể nóng bỏng của hai người dán vào nhau. Trốn trong chiếc chăn ấm, lúc này thân thể mềm mại của Bảo Nhi hiển lộ toàn bộ trước mặt Triệu Tử Văn. Hắn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của Bảo Nhi, hạ thân nhẹ nhàng tiến vào cơ thể nàng.

Hạ thế đau đớn, khiến Bảo Nhi run rẩy theo bản năng. Nàng dùng sức ôm lấy tấm lưng rắn chắc của Triệu Tử Văn, mười ngón tay đâm sâu vào da thịt hắn.

Lửa dục như thủy triều dâng mãnh ập vào nội tâm Triệu Tử Văn. Hắn tình tứ hôn lên người ngọc trong lòng mình, đồng thời dưới ánh nến đỏ, khi thì dịu dàng, khi thì kịch liệt công hãm phòng tuyến của thiếu nữ...

Sáng sớm dương quang chiếu rọi trên mặt nước hồ trong như gương của Tây hồ, khúc xạ chiếu lên căn nhà cỏ. Bảo Nhi mới tỉnh lại, thỏa mãn vô hạn rúc vào trong ngực đại ca. Thân thể trắng nõn mềm mại vẫn thoáng ửng hồng sau niềm vui sướng quá mức. Nàng dán sát gương mặt nóng như lửa vào ngực Triệu Tử Văn, thì thầm đầy thâm tình:

- Đại ca, Bảo Nhi cảm thấy rất hạnh phúc.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Vậy mỗi ngày đại ca đều làm cho nàng hạnh phúc như vậy.

- Đại ca lại nghĩ hư thôi.

Nhớ tới sự triền miên gần chết với đại ca đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi lại ửng hồng, miệng cười tươi như hoa, lại ép bộ ngực trắng nõn cùng với hai nụ hoa ma sát lên da thịt Triệu Tử Văn. Lửa dục vốn chưa lui của hắn giờ lại chậm rãi bốc lên.

- Đại ca....

Kề sát Triệu Tử Văn, Bảo Nhi cảm thụ hạ thân hắn nóng như lửa, kinh hãi kêu lên, vội vàng áp hai má nóng bừng vào ngực hắn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Trong Đầu Có Bệnh

Triệu Tử Văn cũng biết Bảo Nhi mới trải qua mưa gió, không thể quá phóng túng, cường chế dục hỏa cười nói:

- Bảo Nhi, chúng ta đứng lên đi, ta còn muốn đi tới Hạ phủ đưa tin.

Bảo Nhi biết đại ca không muốn làm tướng quân, đồng thời cũng là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Vẫn chưa tới hạn của kế ước bán mình nửa năm, đương nhiên hẳn sẽ tiếp tục làm tiểu thư đồng. Bảo Nhi e thẹn nói:

- Đại ca, về sau không làm tư thế xấu hổ đêm qua nữa được không?

Triệu Tử Văn nghe vậy cười gượng hai tiếng, không phải chỉ là mấy thế ông cụ đẩy xe, thiếu phụ ngồi thiền, v. v... sao? Thế mà cô bé này đã xấu hổ tới mức này, không khỏi cảm thán tư tưởng của nữ tử cổ đại quá bảo thủ. Trước kia, ngay cả thế sáu chín, hẳn cũng đã làm với bạn gái...

- Vui thú khuê phòng của vợ chồng là đại đạo nhân gian, sao lại xấu hổ chứ?

Triệu Tử Văn chính nghĩa lâm liệt nói.

Bảo Nhi cực kỳ yêu đại ca, sắc mặt đỏ bừng, hai má dán sát vào người hẳn, toàn thân nóng bỏng như lửa, dịu dàng nói:

- Vậy... Bảo Nhi tùy chàng.

- Vậy tối nay chúng ta thử sáu chín nhé?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Sáu chín?

Bảo Nhi lúc lắc đầu nói:

- Đại ca, thiếp nghe không hiểu.

- Khụ khụ...

Triệu Tử Văn cũng ngượng ngùng không đùa giỡn Bảo Nhi nữa. Tư thế này quả thật là kinh thế hãi tục đối với nữ tử cổ đại. Hắn ho nhẹ mấy tiếng nói:

- Bảo Nhi, đại ca đi tới Hạ phủ một chuyến, buổi trưa sẽ cùng muội tới cửa hàng.

Bảo Nhi gật gật đầu, ngồi ở trước bàn trang điểm, vẽ mặt ngượng ngùng, mặc áo dài xong, chậm rãi tết lại mái tóc. Bắt đầu từ hôm nay, nàng chính thức trở thành phụ nữ có chồng.

Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi mặt mày nồng đậm xuân ý, bộ ngực như vươn cao hơn, hông tròn cong, hết sức thành thực quyến rũ khiến tim hắn ngứa ngáy. Tuy nhiên thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao, hắn cũng phải tới Hạ phủ tìm thiếu gia nên ăn xong bữa sáng mà Bảo Nhi làm, hắn liền đi tới Hạ phủ.

Ngoài cửa lớn Hạ phủ, một gia đình đang cầm chổi quét tước lá khô đem qua bay xuống ở trước cửa phủ. Hắn cứ cầm đầu làm việc. Nhìn lá vàng rụng đầy đất, trong lòng hắn bực bội không chịu nổi. Đột nhiên, hắn đang quét thì phát hiện một đôi giày đen chắn trước chổi của mình.

Bực bội hắn ngẩng đầu, chuẩn bị khiển trách kẻ không có mắt này, nhưng vừa mới ngẩng đầu, gia đình đó lập tức sững sốt. Nhìn khuôn mặt cười hì hì của người đó, gia đình kích động đôi môi run run, trong mắt cũng lóe ra lệ nóng trong suốt, thử nói:

- Hạ Văn?

Nam tử đi giày đen đó đúng là Triệu Tử Văn, hắn vỗ gia đình, cười nói:

- Hạ Văn, chăm chỉ như vậy từ khi nào thế?

Hạ Văn có khổ mà nói không nên lời. Từ khi Hạ Văn đi rồi, Đại tiểu thư cũng không biết như thế nào, suốt ngày đều sai khiến hắn không ngừng, có cảm giác muốn cho hắn mệt chết. Hắn cũng không biết là đã đắc tội Đại tiểu thư, ngượng ngùng cười nói:

- Đều là Đại tiểu thư sai ta làm.

Đại tiểu thư, Triệu Tử Văn nghe cái tên quen thuộc mà lại xa lạ, trong lòng không khỏi nghĩ đến, cô nàng này nếu biết ta trở về, khẳng định sẽ

trốn trong chăn cười trộm, cười rằng rốt cục ta cũng trở về để cho nàng ước hiếp.

- Vậy người cứ tiếp tục quét đi, ta đi tìm thiếu gia.

Triệu Tử Văn nói với Hạ Vân.

Hạ Vân đột nhiên quỳ trên mặt đất, nước nở nói:

- Hạ Văn, đa tạ đại ân đại đức của người, ân tình này ta suốt đời khó quên. Sau này người có chuyện gì nhất định phải tới tìm ta, ta nhất định không chối từ dù cho có phải vượt qua núi đao biển lửa!

Triệu Tử Văn vội vàng nâng Hạ Vân dậy, hẳn tham gia quân ngũ cũng không phải hoàn toàn vì Hạ Văn, hơn phân nửa là vì muốn biến thành mạnh mẽ, thay đổi thành thực, hẳn xua tay nói:

- Điều này chỉ là chuyện nhỏ không đáng gì, Hạ Văn người không phải làm đại lễ này.

Một trận chiến Hàng Châu Vọng Giang Thành, quân Hàng Châu coi giữ chết thê thảm và nghiêm trọng, hơn sáu ngàn người tham chiến chỉ còn lại hơn ba trăm quân, nghe nói có hơn một trăm người chán ghét sa trường, trở về quê hương, mà hơn hai trăm người đến kinh đô Hàm Đan lĩnh thưởng, phong chức quan, chỉ có Điền tướng quân và Triệu Tương quân không biết tung tích.

Hạ Vân cũng biết một chút về những điều này. Hạ Văn có lẽ là một trong ba trăm người may mắn còn sống sót, lại là trong số một trăm người trở về quê hương. Đoán được Hạ Văn đã phải trải qua rất nhiều đau khổ mới có thể sống sót trở về từ cõi chết, Hạ Văn cảm kích khó có thể biểu đạt, cho dù hiện tại Triệu Tử Văn muốn tính mạng của hẳn, hẳn cũng sẽ không nhân mặt nhăn mày.

Triệu Tử Văn vỗ bờ vai của hẳn nói:

- Vẫn là câu nói đó: chăm sóc mẫu thân của người cho tốt, chính là báo đáp tốt nhất đối với ta.

Hạ Văn căn môi, cổ kìm lệ nóng, kiên cường gật gật đầu:

- Ta sẽ!

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đi vào trong viện, nhìn đình đài lâu các quen thuộc, tiểu kiều nước chảy, hơi thở xa cách đã lâu khiến Triệu Tử Văn vui

vẻ thoải mái.

- Hạ Văn!

Mấy tiểu nha hoàn đang tu bổ hoa cỏ, quét tước lá khô, thấy Triệu Tử Văn đi vào hoa viên liền trừng mắt, há hốc mồm nhìn.

Mấy tiểu nha hoàn đều hoan hô nhảy nhót, đều quên cả làm việc, liếc mắt đưa tình với Hạ Văn. Tiểu thư đồng tiêu sái phong lưu trở về Hạ phủ, không khí trầm lặng của Hạ phủ giống như được truyền một luồng sức sống mới. Tiểu nha hoàn, tiểu gia đình trong lòng cao hứng nhưng đều biết Đại tiểu thư gần đây tâm tình không tốt, có lẽ cứ làm xong công việc rồi đi tìm Hạ Văn, hỏi một chút hản giết địch trên chiến trường như thế nào, cuối cùng đắc thắng an toàn trở về.

Triệu Tử Văn cười ha hả, sửa sang lại chiếc mũ thư đồng, nháy mắt với mấy tiểu nha hoàn xinh đẹp, cứ thế bước đi. Hản cảm giác vô cùng vui sướng và thoải mái. Làm tiểu thư đồng này sung sướng hơn làm tướng quân nhiều. Ngâm thi từ, đối câu đối, thật sự là tiêu diêu tự tại, tuy rằng thường xuyên là đạo văn thi từ của cổ nhân, nhưng Triệu Tử Văn da mặt siêu dày, tôn chỉ vô sỉ vẫn tiếp tục tiến hành.

Các tiểu nha hoàn đều mắc cỡ đỏ mặt, ôm hai gò má nóng bỏng, dậm chân nói

- Hạ Văn đáng ghét!

Bọn gia đình cao hứng rất nhiều lại thầm than thở trong lòng: “Hạ Văn trở về, chúng ta làm sao bây giờ?”

Triệu Tử Văn cảm thấy có lẽ trước tiên tới tìm phu nhân báo cáo một tiếng liền đi trước tới nội đường xem phu nhân có ở nhà hay không. Hản đi đến trước nội đường không xa liền nghe được tiếng hô thô to của Hạ Văn Đăng:

- Dư bộ khoái này chẳng hiểu là trong đầu có bệnh hay không nữa. Vừa hại Bảo Nhi lại vừa cứu Bảo Nhi!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Hỏa Đầu Binh

Ai biết.

Một giọng nam trung vang lên bên tai Triệu Tử Văn.

- Phương Thiên Vũ!

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm quen thuộc này không khỏi cười nói, tuy nhiên trong lòng hấn lại sợ bọn họ biết chuyện Dư bộ khoái vừa hại Bảo Nhi, lại vừa cứu Bảo Nhi, vậy sợ rằng thân phận của hấn sẽ bị lộ.

Triệu Tử Văn nhìn ánh mắt kỳ quái của các gia đình, cũng không thể tiếp tục đứng ở ngoài nghe lén, đành phải kiên trì đi đi vào vào cười ha hả nói:

- Thiếu gia, Phương huynh, các người đang nói chuyện gì?

Đứng ở giữa sảnh đường, Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ nghe tiếng cười sang sảng quen thuộc, hơi không tin vào tai mình. Bọn họ không thể tin nổi quay đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười dâm dăng và cách ăn mặc thư đồng của Hạ Văn, bọn họ đều xông tới ra sức đấm vào ngực Triệu Tử Văn, cười mắng:

- Hoá ra tiểu tử người không chết!

- Củ chuối! Các người muốn đánh chết ta sao!

Triệu Tử Văn ôm ngực căm giận nói.

Phương Thiên Vũ và Hạ Văn Đăng đều cười ha ha, Hạ Văn vẫn không thay đổi như trước. Bọn họ kích động gắt gao ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, vỗ lưng hấn nói:

- Huynh đệ, người tốt cục đã trở lại!

Triệu Tử Văn cay mũi, thiếu chút nữa phải rơi lệ, hấn cười mắng:

- Lão tử vẫn không chết, không trở về thì còn làm cái gì?

Hạ Văn Đăng cười ha hả nói:

- Chúng ta Giang Nam Tứ Đại Sài Lang ngày mai liền tái xuất giang hồ!
Phương Thiên Vũ vẫn còn kinh ngạc nói:

- Không ngờ Hạ Văn người phúc thiên mệnh đại, quân coi giữ chết trận hơn năm nghìn người, người còn có thể còn sống trở về.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đây cũng không phải là ta phúc thiên mệnh đại, ở trong quân, ta là hỏa đầu binh, chuyên củi lửa nấu cơm cho người ta, chưa từng phải ra chiến trường gì cả.

Tiểu tử này thật sự là trợn tròn mắt nói nói dối, Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ đều cảm giác trong mắt Triệu Tử Văn có một ngọn lửa khí khái. Đây là thứ mà một hỏa đầu binh có khả năng cầm giữ có? Nhất định là Hạ Văn ở sa trường chém giết may mắn còn sống.

Phương Thiên Vũ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Hết thầy đều đã chấm dứt, ngày sau sẽ không ai có thể ức hiếp huynh đệ ta!

Hạ Văn Đăng liền bỏ đá xuống giếng nói:

- Tốt nhất là người cứ quản chuyện của mình đi.

Phương Thiên Vũ hung hăng trừng mắt với Hạ Văn Đăng, tuy nhiên thần sắc trở nên buồn bã.

Triệu Tử Văn nhận thấy nhất định là Phương Thiên Vũ gặp phải chuyện gì đó khó khăn, nhưng hắn còn đang lo lắng thân phận của mình bị vạch trần, hỏi:

- Vừa rồi các người nói Dư bộ khoái chuyện gì?

- Hạ Văn người còn không biết?

Hạ Văn Đăng mở to mắt kinh kinh ngạc nói, nhưng lại không biết nên kể lại câu chuyện ly kỳ đó như thế nào.

Một lúc lâu sau, Phương Thiên Vũ mới nói:

- Người đi được một thời gian, Lý Thiên Chính bức bách Bảo Nhi gả cho tuần phủ đại nhân

Phương Thiên Vũ tạm dừng lại, nhìn vẻ mặt Hạ Văn, thấy hắn sắc mặt ác liệt, trong mắt lạnh lùng tinh quang, lại không đành lòng nói tiếp.

- Lề mề!

Hạ Văn Đăng không chút nào che dấu thẳng thắn nói:

- Chính là Mã Trí Viễn cường bức lợi dụ Lý Thiên Chính bức Bảo Nhi gả cho cha hẳn là Mã Khôn. Vốn là ta và Hạng huynh có thể cứu được Bảo Nhi ra, tuy nhiên Dư Tư Lãng đáng ghét đó lại ngáng chân, giam lỏng Bảo Nhi lại. Bởi vậy ta còn động chân tay với ả, bất đắc dĩ ta và ả bất phân thắng bại, không thể cứu được Bảo Nhi từ tay ả ra.

Hạ Văn Đăng nói đến đây không kìm nổi thở dài:

- Cũng đều do ta học nghệ không tinh, bằng không cũng sẽ không để cho gian kế của Mã Trí Viễn và Dư Tư Lãng thực hiện được.

- Sau lại như thế nào?

Triệu Tử Văn giả bộ sốt sắng khó kìm nổi, nhìn Hạ Văn Đăng vội vàng nói.

Phương Thiên Vũ nói tiếp:

- Cũng không biết vì sao, ngay tại tối hôm qua Mã đại nhân và Bảo Nhi thành thân, Dư Tư Lãng lại đột nhiên gây rối, cướp Bảo Nhi đi.

- Cũng không biết đầu óc Dư Tư Lãng này có bệnh hay không nữa, vừa hại Bảo Nhi lại vừa cứu nàng.

Hạ Văn Đăng xoa huyệt Thái Dương, cũng không rõ vì sao Dư Tư Lãng này lại làm như vậy.

Triệu Tử Văn đương nhiên hiểu được vì sao Dư Tư Lãng làm như vậy. Đây là vì hắn giấu diếm thân phận, đổ hết chuyện phát sinh tối qua lên người nàng. Tiếp đó hẳn còn hẹn một tháng sau quyết chiến, lúc đó Triệu Tử Văn sẽ toàn lực ứng phó. Hẳn lộ vẻ không chút cảm kích, tức giận đến mức mặt đen đỏ bừng, lạnh nhạt nói:

- Nhân yêu và Mã Trí Viễn đáng chết, ta sẽ không bỏ qua bọn chúng.

- Hạ Văn, chuyện này chúng ta sẽ báo thù cho huynh

Hạ Văn Đăng cảm giác được sát khí trong mắt Triệu Tử Văn, sợ hãi nhất thời kích động, đi tìm Mã Khôn tính sổ. Hẳn vừa mới xuất ngũ trở về, sao có thể đi vướng và phiền toái thế này, vội vàng khuyên giải an ủi.

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Yên tâm, ta sẽ không kích động, thù này ta sẽ tự mình đi báo.

Phương Thiên Vũ gật đầu nói:

- Cũng may Bảo Nhi vô sự, bằng không ba huynh đệ chúng ta thật không hiểu đối mặt với người như thế nào.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói:

- Đã là huynh đệ còn nói như vậy làm gì? Ta biết các người đã hết sức, ta sẽ không trách các người, tuy nhiên sao không thấy Hạng huynh nhỉ?

- Ô, gần đây hãn rất bận.

Phương Thiên Vũ đáp.

- Hạ Văn, Hạ Văn!

Hai tiếng kêu vô cùng vui sướng mà lại êm tai vang lên ở ngoài đường. Thanh âm vừa dứt thì một bóng dáng xinh đẹp lao thẳng vào ngực Triệu Tử Văn.

- Người xấu, quay về Hạ phủ sao không tới tìm ta?

Thiếu nữ gắt gao ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, nước mắt rơi lã chã, niềm nhớ mong tuôn ra như thủy triều.

Triệu Tử Văn nhìn Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ xấu hổ cười, lại cười với thiếu nữ:

- Hạ Bình, ta đang chuẩn bị đi tìm nàng mà.

- Huynh là kẻ lừa đảo, đã lừa gạt ta không biết bao nhiêu lần.

Thiếu nữ đó đúng là Hạ Bình, nghe nói Hạ Văn trở về phủ, nàng cao hứng trực tiếp chạy tới nội đường, lập tức nhào vào trong lòng Hạ Văn, ôm chặt lấy hãn, không muốn cho hãn rời đi.

Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ nhìn nhau cười, bọn họ còn tính toán trò chuyện tiếp với Triệu Tử Văn, tuy nhiên nhìn hai người ôm nhau thế này, bọn họ cũng không tiện quấy rầy, đều lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Triệu Tử Văn rồi im lặng rời đi.

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt xinh đẹp dán tại ngực mình, hãn hung hăng véo mũi Hạ Bình mắng:

- Tiểu nha đầu này thật là không biết xấu hổ.

Hạ Bình đỏ mặt, bĩu môi nói:

- Người ta mặc kệ, về sau nếu huynh bỏ ta nữa, ta sẽ lấy dây thừng trói huynh lại.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Tình Sâu Ý Đậm

Hơn nữa, ta không còn là tiểu nha đầu.

Hạ Bình đấm nắm bàn tay nhỏ bé vào ngực Triệu Tử Văn, nói:

- Chàng coi ta là chưa trưởng thành hay sao?

Khuôn mặt Hạ Bình xinh đẹp, không còn vẻ non nớt như ngày xưa, mắt phượng mày ngài, mặt hoa da phấn, thật sự là đã có hương vị thành thực. Dáng người lại khá hấp dẫn, để bộ ngực sữa chạm vào ngực Triệu Tử Văn khiến hắn cảm thấy đầy đặn và mượt mà.

Triệu Tử Văn nhìn hình dáng tròn trịa hoàn mỹ kia, lẩm bẩm nói:

- Đúng là lớn lên khá nhiều rồi.

Hạ Bình vui sướng gật đầu, nhưng sau khi phát hiện ra ánh mắt hắn là nhìn về bộ ngực sữa của mình thì nàng vừa tức vừa thẹn, dậm chân mắng:

- Đáng ghét. Ai kêu chàng xem cái này? Ta hỏi ý là hỏi xem có phải bản thân ta đã lớn cao lên không chứ?

Triệu Tử Văn cười gượng vài tiếng, lại cúi đầu nhìn quần lụa mà Hạ Bình đang mặc, dáng người duyên dáng yêu kiều, nàng quả thực cao hơn trước kia một chút. Hơn nữa, cặp đùi ngọc kia dường như dài ra không ít, đùi ngọc thon dài, thẳng tắp càng làm cho dáng người thêm uyển chuyển, thướt tha. Ngực cong mông vênh, chính xác là kiểu khuôn mặt thiên thần, dáng người ma quỷ. Triệu Tử Văn nhìn nàng mà quả thực là chảy cả nước dãi.

- Đồ ngốc!

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn dần mặt ra nhìn nàng, lại càng thêm thẹn, cúi đầu, nhưng cũng kiêu ngạo ưỡn ngực mắng mỏ hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần như ngọc, dáng người thành thực, nóng bỏng, Triệu Tử Văn cũng không biết nên hình dung về tiểu yêu tinh này như thế nào nữa. Hơn một tháng rồi hắn không gặp Hạ Bình, không nghĩ là nàng lại biến hóa đến nhanh như thế. Nếu là hai ba tháng không gặp, thế có khi đã thành vưu vật hại nước hại dân rồi cũng nên.

- Hạ Văn, có phải là chàng đã chịu nhiều khổ cực rồi không?

Hạ Bình dán người vào ngực Triệu Tử Văn, cảm thụ nhịp tim đập của hắn, thốn thức nói.

Thật sự là nữ nhân thay đổi đến chóng cả mặt, Triệu Tử Văn không thể không cảm thán trong lòng. Hắn ôm vòng eo mảnh khảnh của Hạ Bình, cười nói:

- Làm một hỏa đầu binh, quả thật là khá vất vả. Mỗi ngày đều là nấu cơm nấu nước, giặt giũ quần áo.

Tâm tư Hạ Bình rất đơn thuần, trong thoáng chốc ánh mắt đã ngân ngấn nước, nói:

- Trách không được Hạ Văn chàng có thể an toàn trở về. Hóa ra lại là hỏa đầu binh. Tuy nhiên...

Giọng nói Hạ Bình chợt đổi, nhỏ giọng nói:

- Tuy nhiên chàng cũng không nên nói với người khác là chàng làm hỏa đầu binh chứ.

Triệu Tử Văn quái dị cười hỏi:

- Nàng có phải là ghét bỏ một kẻ làm hỏa đầu binh như ta?

- Ta không có.

Hạ Bình hoảng lên vội vàng lắc đầu, kéo cánh tay hắn, nói:

- Người ta không có đâu. Ta chỉ sợ là người khác nói xấu thôi.

- Con và Hạ Văn thân thiết như vậy, lại còn không làm cho người ta nói xấu sao?

Lúc này Hạ phu nhân từ bên ngoài nội đường tiến vào, nhìn Hạ Bình nói, ánh mắt rõ ràng là có ý trách cứ.

- Phu nhân!

Hạ Bình hai má ửng hồng, lôi kéo Hạ phu nhân, nũng nịu nói.

Đối với tiểu nha đầu đáng yêu này, quả thật là Hạ phu nhân cũng hết cách, chỉ biết cú nhẹ vào cái trán của nàng, cười nói:

- Con ấy, thật sự là trẻ con không lớn nổi.

Hạ Bình cười hì hì tránh ở phía sau phu nhân, le lưỡi nhắm mắt trêu Triệu Tử Văn.

Phu nhân đứng trước mặt Triệu Tử Văn. Hắn xấu hổ về chuyện đã ăn đậu hũ của Hạ Bình, ngượng ngùng cười nói với phu nhân:

- Phu nhân, đã lâu rồi không gặp. Không nghĩ đến là người vẫn thanh xuân tươi trẻ ạ.

Hôm nay Hạ phu nhân mặc một bộ quần áo dài màu vàng nhạt, mắt hạnh mày ngài, mũi xinh môi anh đào tươi đẹp. Nhưng trên khuôn mặt cũng không dấu nổi dấu vết của năm tháng. Bà cười mắng:

- Đồ lẻo mép. Tuy nhiên cũng không nghĩ đến là người khá thủ tín, còn biết là chưa hết nửa năm kế ước.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đây là đương nhiên! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Hạ phu nhân gật đầu, quay sang Hạ Bình đang nhắm mắt hờ bên cạnh, bảo:

- Hạ Bình, ta có một số việc muốn nói với Hạ Văn. Con đi đến chỗ tiểu thư trước đi. Nó đang đi khắp nơi tìm con đó.

Hạ Bình gật đầu, nhưng cái miệng nhỏ nhắn thì bĩu ra, bộ dáng không vui. Triệu Tử Văn nhân lúc ánh mắt phu nhân dời đi, làm bộ hôn gió gửi về phía Hạ Bình.

- Đáng ghét!

Hạ Bình nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt diễm lệ như ánh bình minh, nghĩ một đằng nói một nẻo với Triệu Tử Văn, rồi vui sướng cất bước chạy vội đi.

“Có phải là ăn được rồi không?” Triệu Tử Văn nhìn theo bóng dáng của Hạ Bình, xét về mặt tổng thể là đều có sức hấp dẫn câu nhân hút hồn người ta, trong lòng không khỏi tự nhủ. “Cô bé này đúng là ngang ngửa với Lâm Mộng Phi”.

- Được rồi, được rồi.

Hạ phu nhân cố ý hăng giọng nói với Triệu Tử Văn đang nghệt mặt ra.

Triệu Tử Văn lập tức phục hồi lại tinh thần. Mặt hấn đỏ lên, đánh trống lảng nhìn về phía bên ngoài nội đường, cười ha hả nói:

- Ai nha, nhiều ngày chưa về, không ngờ Hạ phủ có khá nhiều thay đổi.

“Tiểu dân tặc này, mới có hơn một tháng, trong phủ có cái gì thay đổi chứ?” Phu nhân đã sớm biết rõ ý tứ bộ dạng hấn, thầm nghĩ trong lòng. Nhưng bà lại nghiêm mặt nói:

- Không biết người định đối xử với Hạ Bình thế nào đây?

Triệu Tử Văn nao nao, nhìn phu nhân cười nói:

- Đây là việc mà ta có thể làm chủ được sao?

Phu nhân âm đạm cười nói:

- Từ ngày người ra ngoài nhập ngũ, Hạ Bình ngày đêm đều tưởng nhớ đến người. Nó đối với người đúng là tình sâu ý đậm. Hiện giờ cũng không phải là ta có thể làm chủ được nữa rồi. Ta chỉ hy vọng người có thể đối xử tử tế với Hạ Bình.

Tình sâu ý đậm ư? Triệu Tử Văn nghe mà cảm thấy buồn cười, trong lòng căm giận nghĩ, “Nếu không phải là ta và Hạ Bình đã có quan hệ xác thật, thì chỉ sợ là bà đã sớm chia rẽ ta và nàng rồi, sớm gả Hạ Bình cho thiếu gia, còn hơn là gả cho tiểu thư đồng như ta. ”

Triệu Tử Văn cũng chẳng lấy gì làm cảm kích phu nhân cho lắm, ôm quyền nói với bà:

- Phu nhân, nếu phu nhân không còn điều gì khác nữa, ta xin cáo lui trước.

Phu nhân cũng chỉ là muốn nhìn Hạ Văn sau khi từ chiến trường trở về, có què tay cụt chân tí nào không. Thấy hấn vẫn khỏe mạnh lành lặn không làm sao, cũng thở nhẹ một hơi. Ngay lúc ấy lại nghĩ đến Hạ Bình đã là người Triệu gia nhà hấn, phu nhân không thể không cẩn thận, phát tay bảo Triệu Tử Văn:

- Người đi đi.

Hôm nay đã gần hết buổi sáng rồi, không cần bồi tiếp thiếu gia đọc sách nữa. Triệu Tử Văn và Bảo Nhi đã hẹn cùng đi tới cửa hàng, cho nên hấn

không tìm Hạ Văn Đăng và Hạ Bình nữa mà không chút khách khí, trực tiếp đi nhanh ra cửa phủ.

- Hạ Văn!

Triệu Tử Văn đang đi trong hoa viên, khi đến cái cầu vòm giữa hồ sen thì đột nhiên có một tiếng gọi động lòng người truyền tới.

Triệu Tử Văn chậm rãi quay đầu, nhìn nữ tử phía sau, mặt không chút thay đổi, nói:

- Đại tiểu thư, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Xuân Thu Đại Mộng

Đại tiểu thư mặc một bộ váy dài màu phấn hồng, mắt ngọc mây ngài, mặt mày như tranh vẽ, dáng người thành thực, đầy đặn, động lòng người đứng trước mặt Triệu Tử Văn. Nhưng khuôn mặt lạnh như băng của nàng có chút tiều tụy. Ánh mắt phức tạp, dường như ai oán, lại dường như vui mừng. Triệu Tử Văn cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì nữa.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của người xấu, trong mắt đại tiểu thư lấp lánh lệ quang trong suốt, u oán nhìn Triệu Tử Văn. Một ngày dài tựa ba thu, hơn một tháng tưởng niệm như thủy triều, đại tiểu thư đã không tìm nổi muốn nhào vào trong lòng hắn rồi.

Triệu Tử Văn trêu đùa:

- Đại tiểu thư, ta còn chưa chết. Nàng không cần phải tức giận đến mức đó.

- Ta.... ta không có.

Đại tiểu thư thất kinh, ấp úng nói:

- Chẳng lẽ người vẫn không thể tha thứ cho ta được sao?

- Tha thứ ư?

Những lời này và lời nói của Dư Tư Lãng cũng không khác nhau là mấy. Triệu Tử Văn nghe xong cười ha hả, trong mắt tràn đầy hàn ý lạnh như băng:

- Đại tiểu thư thật là biết nói đùa. Ta chỉ là một kẻ tội tở, làm gì có quyền nói tha thứ hay không tha thứ gì với đại tiểu thư chứ. Đại tiểu thư quá đề cao ta rồi.

Đại tiểu thư thấy Hạ Văn hồi phủ thì trong lòng mừng rỡ, không hề để ý đến sự thận trọng dè dặt của nữ nhân, trực tiếp đi tìm hắn. Giờ Hạ Văn lại

nói ra lời nói quyết tuyệt ấy, trong lòng đại tiểu thư đau như bị dao đâm. Nàng đã từng mắng hấn là kẻ tội tở, nô tài. Giờ này, hấn lần đầu tiên thừa nhận điều đó. Đại tiểu thư nghe được mà như dao cứa vào tim.

- Vì sao? Vì sao phải đối xử với ta như thế?

Đại tiểu thư cắn môi đỏ mọng, nước mắt tuôn xuống ào ạt, lẩm bẩm nói.

“Cô nàng này không phải là thích ta rồi chứ?”, Triệu Tử Văn cảm nhận được trong ánh mắt khắc khổ của đại tiểu thư khắc sâu nỗi u oán trong lòng. Nhưng hấn lại lắc đầu, “Đại tiểu thư vẫn đối xử với ta như kẻ ăn người ở. Ngày đó ta xả thân cứu nàng, nàng còn lấy oán trả ơn, tìm Dư Tư Lãng làm nhục ta. Làm sao mà thích ta được?”

Ánh mắt đại tiểu thư có chút mê lương, nhìn chăm chăm vào kẻ đã đoạt đi trinh tiết của nàng, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Triệu Tử Văn nhìn đại tiểu thư, khuôn mặt xinh đẹp như hoa lê trong mưa gió, dường như là thấy bóng dáng Dư Tư Lãng thì có chút không kiên nhẫn nổi, cả giận đáp:

- Đại tiểu thư nếu muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi. Thứ cho ta không thể hầu tiếp được.

Hấn đối với đại tiểu thư không đến mức là hận, nhưng có thể nói là chán ghét. Đối với một người đều cho rằng hấn là kẻ tội tở, lại từng sỉ nhục hấn, hấn cần gì phải cho nàng thể diện. Triệu Tử Văn nói xong liền bước nhanh rời đi.

Đại tiểu thư nhìn theo bóng dáng Triệu Tử Văn rời đi. “Hấn không chịu nói chuyện nhiều hơn với mình nữa.” Đại tiểu thư nắm chặt một túi hương nhỏ trong tay, bưng khuôn mặt xinh đẹp mà thống khổ nghẹn ngào. Nàng hối hận vì sao phải cùng với Dư Tư Lãng làm nhục hấn? Vì sao không dám nói cho hấn biết việc bên dưới đáy vực đêm đó?

Triệu Tử Văn chậm rãi bước trên khu chợ Tiền Đường quen thuộc. Trung tâm của chợ chính là một chiếc cầu vòm và đường cái đầu cầu tạo thành. Vừa nhìn qua, thấy toàn đầu người lộn xộn. Nhìn kỹ xem thì thấy những người này đều là những thợ thủ công ở các ngành khác nhau, làm đủ kiểu. Bên sườn phía tây cầu có mấy hàng rong và rất nhiều du khách. Trên hàng

xén có bày dao, cung, hàng tạp hóa, có bán cả nước trà, có cả thầy tướng số, rất là náo nhiệt.

Nhưng hắn không chú ý đến cảnh tượng phồn hoa, mà trong lòng luôn hiện lên ánh mắt u oán của đại tiểu thư. Dường như là mình đã mắc nợ nàng ta cái gì vậy. Nhưng Triệu Tử Văn chỉ cảm thấy cô nàng này đã không chỉ xem hắn như nô tài, còn lấy oán trả ơn làm nhục hắn. Tính đi tính lại thế nào thì cũng chỉ là cô ta mắc nợ mình mà thôi.

Triệu Tử Văn đi lên phía trước hơn chục thước, thì nhìn thấy sáu chữ to “Tử Vũ Hiên Chuyên mại điểm” (Cửa hàng độc quyền Tử Vũ Hiên). Bên ngoài cửa hàng quạnh quẽ, vắng vẻ. Sau khi Bảo Nhi bị Dư Tư Lăng giam lỏng thì cửa hàng vẫn để không. Rất nhiều người đều cho rằng cửa hàng đóng cửa không buôn bán nữa cho nên không có ai đến thăm hỏi cả.

- Bảo Nhi, đại ca muội hôm nay rốt cuộc có tới hay không?

Trong cửa hàng, Bảo Nhi đang cọ rửa những tro bụi và tạp vật nhiều ngày tích tụ lại. Lý tài nữ cũng không biết đã tới từ lúc nào, luôn mồm hỏi bên tai Bảo Nhi.

Bảo Nhi lúc lắc cái đầu, nói:

- Đại ca nói sẽ tới.

- Ta không phải là đã đến đây rồi sao?

Triệu Tử Văn ở bên ngoài nghe thế, cẩn thận, lặng yên không một tiếng động tiêu sái bước vào cửa hàng, cười nói với hai người.

- Đại ca!

Bảo Nhi nghe tiếng, quay đầu lại tươi cười. Nàng ngạc nhiên sung sướng nhào vào lòng Triệu Tử Văn, ôm chặt lấy hắn. Đôi làn thu thủy ngược lên nhìn hắn, dịu dàng nói:

- Đại ca, Bảo Nhi rất nhớ chàng.

Cái gọi là “tiểu biệt thăng tâm hôn” chính là như thế. Bảo Nhi sáng nay vừa mới rời khỏi Triệu Tử Văn, nhưng trong lòng tràn đầy bóng dáng của đại ca, không lúc nào không nghĩ đến đại ca. Sau khi nhìn thấy hắn thì giống như ba năm, năm năm không được gặp hắn rồi, vui sướng mà nhào về phía hắn luôn.

Triệu Tử Văn dịu dàng vỗ về cái trán nhỏ, trong mắt tràn đầy tình ý yêu thương, nhẹ giọng trêu đùa bên tai Bảo Nhi:

- Tiểu nha đầu không biết ngượng, không thấy An Nhi còn đang ở đây sao?

- Ai nha...

Bảo Nhi tưởng nhớ đại ca đến quên cả chùng mực. Sực nhớ ra Lý tài nữ còn ở phía sau, nàng thẹn thùng vội vã buông tay ra, đứng bên cạnh đại ca, xấu hổ nói:

- Đều là đại ca làm hại. Muộn như thế mới tới.

Bảo Nhi thẹn thùng, mặt mày như tranh vẽ, dung nhan xinh đẹp. Trên mặt mang theo cả sự vui sướng và ngượng ngùng, xuân ý nồng đậm lơ đãng tản mát từ khóe mắt. Ngắn ngủi trong có một đêm, từ một thiếu nữ ngây thơ chuyển biến thành một thiếu phụ quyến rũ, tươi đẹp mặn mà. Sự biến đổi này của nàng khiến cho cả Lý tài nữ rất quen thuộc nàng cũng thấy chấn động. Bằng vào tư thái thanh thuần trong vẻ quyến rũ này của Bảo Nhi, thì việc chinh phục một nam nhân không có gì là khó cả. Chỉ cần xem vào ánh mắt đắm đuối nhìn nàng của Triệu Tử Văn là biết rõ ngay.

Lý tài nữ cười khở một tiếng, lại nhớ tới mới vừa rồi Bảo Nhi đi đứng có vẻ không thoải mái, liền đoán được nguyên do trong đó rồi. Ánh mắt nàng trộm liếc Triệu Tử Văn một cái, sâu xa nói:

- Chúc mừng Bảo Nhi và Triệu đại ca!

Triệu Tử Văn xấu hổ cười, nhìn về phía Lý tài nữ. Hôm nay Lý tài nữ mặc một bộ váy dài màu tím, ánh mắt trong sáng, mày vẽ thanh tú, băng cơ ngọc khiết, trên người tản mát một hương vị tươi đẹp, thoát tục. Triệu Tử Văn đã lâu chưa gặp nàng, cảm giác kinh ngạc cũng khiến trái tim hẫng nảy lên vài cái. Hẫng đối đề tài, cười nói:

- An Nhi, nhiều ngày không gặp, nàng còn xinh đẹp hơn trước đó.

Lý tài nữ vừa thẹn vừa mừng cúi đầu, nhưng nhìn đến khuôn mặt tươi cười hạnh phúc kia của Bảo Nhi, thì đôi mắt đẹp lại có một vẻ u oán, lăm lăm nói:

- Ta so ra còn kém Bảo Nhi.

Cô nàng này không phải là đang ghen đấy chứ? Triệu Tử Văn nhận ra trong mắt Lý tài nữ có ánh nhìn ghen tuông, nhưng rồi hấn lại vội vàng phủ nhận. Đây là đại tài nữ nghìn năm có một của Trung Quốc đấy, lại là đối tượng mà mẹ ta sùng bái nhất. Nàng ấy thích ta? Thôi ạ, có mà là xuân thu đại mộng!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Trương Nhữ Chu

Lý tài nữ thấy Triệu đại ca không đáp lời, cũng ý thức được là lời nói của mình có chút thất thổ, sắc mặt đỏ bừng lên, cúi đầu. Trong lòng nàng lo lắng, cũng không biết là vô tâm hay không lại hỏi:

- Đại ca, đêm qua có ngủ ngon không?

- A...

Bảo Nhi nhớ tới hôm qua mình và đại ca triền miên, nghe hỏi thế thì kinh ngạc kêu lên một tiếng, mặt đỏ tới tận mang tai. Nàng rúc vào trong lòng Triệu Tử Văn, không dám ngẩng đầu lên.

- Khụ, khụ....

Triệu Tử Văn biết là nếu cứ tiếp tục chủ đề này, bầu không khí sẽ càng thêm xấu hổ. Hắn cố ý ho khan hai tiếng, nói:

- An Nhi, gần đây mọi sống thế nào?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý tài nữ cũng đỏ bừng, trong lòng hối hận làm sao lại đi nói ra những lời khó xử thế này chứ. Nàng cúi đầu đáp:

- Không có Triệu đại ca qua giúp mọi, quả thực là có chút không thoải mái.

Trước kia đều là Lý tài nữ đến cửa hàng, cùng với Triệu Tử Văn đối thi từ, đối câu đối. Triệu Tử Văn biến báo, đem cả Đường thi, Tống từ ra lừa khiến Lý tài nữ rất sửng sốt. Nhưng nàng lại cảm thấy cuộc sống vô cùng phong phú. Thi từ hội lần trước cũng khiến nàng thấy có chút khoái hoạt. Hiện giờ Triệu đại ca vừa đi, Triệu Minh Thành lại vùi đầu khổ đọc, tự nhiên là nhàm chán vô cùng rồi.

Cái cô nàng Lý tài nữ này thật sự là lấy ta làm người bồi tiếp rồi. Triệu Tử Văn cười khổ, nói với Lý tài nữ:

- Chẳng lẽ Bảo Nhi không có đi cùng muội sao?

- Bảo Nhi, nàng

Lý tài nữ xấu hổ, cúi đầu nói:

- Triệu đại ca, muội rất xin lỗi Bảo Nhi và huynh. Bảo Nhi bị ca ca nàng bức hôn mà muội lại bất lực.

Cho dù là Lý Thanh Chiến cha nàng là đại quan, nhưng ở thời cổ đại, nữ tử ra khỏi khuê các đều là việc rất khó. Lý tài nữ làm sao có thể xuất đầu lộ diện đi cướp cô dâu? Nếu làm vậy thì còn đâu thể diện của Lý gia nữa. Đến ngay cả mẫu thân của Lý tài nữ cũng sẽ không thể đáp ứng được.

Triệu Tử Văn biết rõ điều đó, thản nhiên cười nói:

- Mọi chuyện đều là quá khứ rồi. An Nhi, muội không cần để mãi trong lòng. Chúng ta cũng không muốn nói lại những chuyện không thoải mái đó.

Bảo Nhi rúc vào trong lòng đại ca, cảm thụ được hạnh phúc mãn nguyện, nói với Lý tài nữ:

- An tử tử, trải qua việc này, muội mới có thể cảm giác được đại ca thật sự yêu muội. Muội không trách bất cứ ai cả.

Trên đời này nam nhân đều là như thế hết. Phải cho đến khi mất đi rồi thì mới thấy quý trọng, trước kia, Triệu Tử Văn đối với Bảo Nhi là như gần như xa. Cho đến ngày ấy, nguy cơ bị mất đi rõ ràng rồi thì mới hối không kịp. Nhưng cũng may là ông trời ưu ái, còn cho hẳn một cơ hội được bù đắp.

- Không trải qua mưa gió, sao có thể gặp được cầu vồng.

Triệu Tử Văn không khỏi cảm thán, nói.

Lý tài nữ nghe thế thì gật đầu liên tục. Trong đôi mắt đẹp ngập tràn sự sùng kính, cười cười nói:

- Đại ca, những lời này thật sự là nói rất hay. Không trải qua đau khổ, sao có thể gặp được chân tình?

Triệu Tử Văn xấu hổ cười, nhìn về phía tử định hài toàn là tro bụi. Tử định hài trống rỗng. Trong lòng hẳn phần hận, tự nhủ: “Lý Thiên Chính chết tiệt! Đến cả đôi giày cũng không lưu lại cho ta được.”

Lý Thiên Chính lợi dụng lúc Bảo Nhi bị Dư Tư Lăng giam lỏng, nuốt trọn toàn bộ tiệm giày. Ở một đại viện chuyên mua sắm như nam phố, sinh

kế mỗi ngày cũng không dễ gì, nhưng cửa hàng của Triệu Tử Văn hiện giờ có thể nói là đã trống trơn.

Triệu Tử Văn nhìn cửa hàng mà mình đã gầy dựng từ hai bàn tay trắng, tức giận, khớp miệng run rẩy. Nhưng bất đắc dĩ cái là Lý Thiên Chính này không chỉ là ca ca của Bảo Nhi, lại còn là ân nhân cứu mạng của mình. Hắn đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bảo Nhi thấy ánh mắt đại ca đầy vẻ ảm đạm, kéo cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, đều là Bảo Nhi không tốt. Bảo Nhi không bao giờ qua lại với ca ca đáng hận kia nữa.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười khổ. Lý Thiên Chính là thân nhân duy nhất trên đời của Bảo Nhi. Nhưng chính mình lại khiến nàng nói ra những lời nói quyết tuyệt này, hắn cũng không biết là đúng hay là sai nữa. Nhưng chắc chắn sau này không thêm để tâm tới Lý Thiên Chính này nữa, hắn đi đường của hắn, mình đi cầu của mình.

- Không phải là còn có đại ca ở đây sao?

Triệu Tử Văn lại giả bộ một khuôn mặt tươi cười, mạnh mẽ nói với Bảo Nhi:

- Nàng cũng không phải là không biết bản lĩnh của đại ca. Không đến ba ngày nữa, cửa hàng của chúng ta sẽ lại náo nhiệt lại ngay.

- Vâng.

Bảo Nhi đương nhiên là tin phục bản lĩnh của đại ca rồi, gật đầu liên tục, cười hạnh phúc.

Lý tiểu nữ lúc này nhìn bộ dạng hai người thân mật khăng khít, cảm thấy mình giống như người thừa. Trong lòng dâng lên cảm giác thê lương, u oán xoay người, ánh mắt cũng không biết liếc nhìn về phương nào nữa.

- Lý tiểu thư, nàng cũng tới mua hài ư?

Triệu Tử Văn thấy An Nhi xoay người, bóng dáng có vẻ vô cùng cô đơn, tịch mịch, tưởng nàng và Triệu Minh Thành lại cãi nhau, vốn chuẩn bị hỏi thăm xem thế nào. Đột nhiên lại nghe được ngoài cửa có người kêu An Nhi, nghe thấy thế, hắn nhìn lại ra phía ngoài cửa hàng.

Chỉ thấy ngoài cửa có một vị nam tử khôi ngô tuấn tú, ánh mắt như sao sáng, tay cầm quạt lông, trên người mặc một bộ trường bào bằng gấm trắng. Bên cạnh chàng ta còn có hai gã cao lớn khôi ngô, đeo đao thị vệ, thái độ kiêu kì, đầy ngạo khí và tiêu sái.

- Người là...?

Triệu Tử Văn gặp nam tử có diện mạo bất phàm này, lại còn mang theo thị vệ nữa, khẳng định không phải là nhân vật đơn giản, liền hỏi luôn.

Nam tử thấy một kẻ đầu đội mũ thư đồng vừa mở miệng thì trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt, nhưng cũng lướt qua rất nhanh, ôm quyền cười nói:

- Tại hạ Trương Nhữ Chu, tự là Xung Chi. Xin hỏi huynh đài là ...?

Trương Nhữ Chu ư? Triệu Tử Văn nghe mà trong lòng cả kinh, thầm nhủ, “Tiểu tử này sẽ không phải là hãn đấng chứ?”

Triệu Tử Văn nhớ rõ ràng, Trương Nhữ Chu này là tướng công mà Lý Thanh Chiêu tái giá sau khi Triệu Minh Thành bệnh chết. Trương Nhữ Chu nhìn như một quân tử nho nhã, lễ độ. Nhưng trước đây giữ lấy một danh mỹ phụ mà tự hào. Nhưng sau đó, dần dần vì nguyên nhân không thể nắm bắt được lòng nàng, không thể chi phối được hành vi của nàng mà then quá hóa giận. Cuối cùng hoàn toàn bỏ cái mặt nạ văn nhân, ra quyền vung cước, động tay động chân. Trước hoa trương, nển đỏ, Lý Thanh Chiêu nhìn thấy tên công tử bột này, thật sự là rất giận dữ. Từng trải qua nhiều điều phiến não, tâm hồn cao thượng không cúi đầu. Lý Thanh Chiêu thấy nhân cách quý báu hơn so với sinh mạng, làm sao nuốt được uất khí như vậy, liền quyết định chia tay hãn. Nhưng ở xã hội phong kiến, nữ nhân mà nói muốn ly hôn thì nói dễ chứ khó làm. Bất đắc dĩ rơi vào hoàn cảnh đó, Lý Thanh Chiêu đi đến bước đường cùng, cá chết thì lưới rách, tố giác tội khi quân khi làm quan chủ khảo khoa cử của Trương Nhữ Chu.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Lại Bộ Thượng Thư

Trương Xung Chi, đây hình như không phải là chuyện của người.

Lý Thanh Chiêu nói với Trương Nhữ Chu, rồi lại quay về phía Triệu Tử Văn nói:

- Triệu đại ca, đừng để ý đến hấn.

Triệu Tử Văn lại ngẩn ra. Lý Thanh Chiêu chẳng lẽ đã phát hiện ra Trương Nhữ Chu này là kẻ mặt người dạ thú từ bây giờ rồi sao? Nhưng tên Trương Nhữ Chu lúc này tươi cười thân thiết, áo trắng phiêu diêu, tiêu sái không tả xiết. Nếu Triệu Tử Văn không xem qua lịch sử, không biết được bản tính của Trương Nhữ Chu thì sợ rằng bản thân hấn cũng sẽ đánh giá tên Trương Nhữ Chu này là một chính nhân quân tử.

Trương Nhữ Chu đi vào trong cửa hàng, còn thị vệ của gã thì đứng bên ngoài. Gã mỉm cười nói với Lý Thanh Chiêu:

- Lý tiểu thư, có phải là chúng ta có hiểu lầm nào đó không?

- Hừ!

Lý tài nữ hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm để ý đến gã, chỉ cười cười, khuôn mặt ửng hồng nhìn về phía Triệu Tử Văn, dường như là e ngại Triệu Tử Văn sẽ chán ghét bộ dạng tức giận của nàng vậy.

Hành động nhỏ nhặt này của Lý tài nữ đã bị Trương Nhữ Chu phát hiện ra. Trong mắt gã hiện lên vẻ âm độc, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười duyên dáng, nói với Triệu Tử Văn:

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của Triệu công tử?

Triệu Tử Văn không có mấy hảo cảm với tên Trương Nhữ Chu này, thản nhiên nói:

- Tại hạ là Hạ Văn, chỉ là một thư đồng nho nhỏ ở Hạ phủ thôi.

- Hóa ra Hạ Văn người là thư đồng của phủ Hạ tướng quân.

Trong mắt Trương Nhữ Chu tràn đầy vẻ khinh miệt, cười ha hả nói.

Mới vừa rồi Trương Nhữ Chu còn gọi Triệu công tử. Thế mà giờ đã đổi lại gọi hẳn là Hạ Văn. Trông thì có vẻ bình thường, nhưng lại là ý tứ hạ nhục. Triệu Tử Văn cũng không muốn có giao thiệp gì với kẻ tiểu nhân ra vẻ đạo mạo này, cho nên cũng cười lạnh lùng, không đáp.

- Hạ Văn, hôm nay sao người không bồi Hạ thiếu gia đọc sách?

Trương Nhữ Chu thấy cái tên thư đồng nho nhỏ này lại không thèm để ý đến mình, vừa rồi lại vừa bị Lý Thanh Chiếu chọc tức, cho nên lại cười nói với Triệu Tử Văn.

“Mẹ nó, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.” Triệu Tử Văn tức giận thầm mắng. Tên Trương Nhữ Chu này năm lần bảy lượt đề cập đến thân phận thư đồng của hắn. Đương nhiên là hắn hiểu được, ý gã là muốn cảnh cáo hắn, thân phận tôi tớ thì đừng có tới gần Lý Thanh Chiếu.

Triệu Tử Văn chợt nhìn thấy một con chó hoang đang tìm thức ăn ở bên ngoài cửa hàng, lập tức chỉ vào nó mắng:

- Con chó hoang kia ở đâu đến đây? Còn không mau cút đi!

Lý tài nữ cũng đoán được ý tứ của Trương Nhữ Chu, vốn đang định phản bác lại gã. Nhưng vừa nghe được một câu này của Triệu Tử Văn thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì cố nín cười. Khuôn mặt xinh tươi như ngọc chạm, lại như mới phủ thêm một lớp son, dáng vẻ xinh đẹp làm Trương Nhữ Chu ngấm đến quên luôn những lời chửi xéo mình vừa rồi.

Bảo Nhi nghe thế thì lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh, thầm trách: “Đại ca làm sao nói chuyện lại không biết nặng nhẹ gì cả. Gã công tử kia còn có hai thị vệ nữa. Đại ca làm sao lại không kiêng nể gì mà đi làm nhục gã như thế chứ?”

- Người...

Trương Nhữ Chu quay đầu lại, nghĩ ra. Hạ Văn này lại dám chửi gã là con chó hoang không nên đến. Gã tức giận, lạnh nhạt nói với Triệu Tử Văn:

- Giỏi thay Hạ Văn người! Đến cả bản công tử mà người cũng dám mắng.

Triệu Tử Văn làm ra vẻ biểu tình vô tội, nói:

- Ta làm sao mà dám mắng Trương công tử chứ. Chẳng qua vừa rồi bên ngoài cửa hàng đúng là có một con chó hoang thật.

Cái chiêu “chỉ cây dây mà mắng cây hòe” này cực kỳ xảo diệu. Trương Nhữ Chu căn bản là không thể nào tìm ra được chứng cứ là Hạ Văn đã mắng mình. Nhưng gã cũng là một kẻ lòng dạ thâm sâu, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà để cho thị vệ hành hung người khác giữa đường giữa chợ thế này. Cho nên cũng đành phải nuốt vào khí giận, ngày sau sẽ tìm tên thư đồng này tính sổ sau.

- Đại ca, huynh xem con chó hoang ngoài cửa hàng còn chưa chịu đi đâu.

Lý tài nữ cũng chỉ con chó hoang đang ngồi trước cửa hàng mà vừa cười vừa mắng.

Triệu Tử Văn gật đầu, thở dài một hơi:

- Ủ thì vậy. Mọi người nói xem cái con chó hoang này da mặt lại còn dày hơn cả ta nữa đấy.

Lý Thanh Chiếu và Triệu Tử Văn giống như một đôi vợ chồng trẻ kẻ tung người hứng, nói cho đến nỗi khuôn mặt trắng nõn của Trương Nhữ Chu tái xanh rồi lại tái nhợt. Gã âm độc liếc nhìn hai người, rồi ôm quyền nói với Lý Thanh Chiếu:

- Tại hạ cáo từ! Tuy nhiên Lý tiểu thư hãy nhớ gửi lời hỏi thăm của ta tới Lý đại nhân.

- Hừ!

Lý Thanh Chiếu hừ nhẹ, không muốn để ý đến kẻ nguy quân tử này.

Cha nàng đang ở Hàm Đan, Trương Nhữ Chu lại còn muốn nhờ nàng gửi lời vấn an, chắc chắn là có ngụ ý, dường như là có ý uy hiếp. Triệu Tử Văn biết là gã Trương Nhữ Chu này cũng không phải là dạng tốt lành gì, nói không chừng lại là một kẻ đại âm mưu.

- Cáo từ!

Trương Nhữ Chu khôi phục dáng vẻ tao nhã rất nhanh, mỉm cười nói với Lý tài nữ, rồi phất tay áo rộng, thong thả nhẹ nhàng bước đi.

Triệu Tử Văn cảm thấy người này rất không đơn giản. Vừa rồi làm nhục gã như thế mà gã vẫn còn có thể nhẫn nhịn được. Chỉ có thể nói là gã lòng

dạ thâm sâu, hi nộ ái ố không thể hiện ra sắc mặt. Người như thế là loại người đáng sợ nhất.

- Đại ca, về sau này chúng ta đừng chọc vào bọn họ, được không?

Bảo Nhi cũng chẳng phải lo lắng là Triệu đại ca, Triệu đại tướng quân của nàng có nguy hiểm, bởi vì nếu không thì đại ca cũng sẽ không hạ nhục Trương Nhữ Chu. Chỉ có điều là nàng không muốn đại ca gặp phiền toái thôi nên mới kéo cánh tay hấn làm nũng như thế.

Nếu hỏi rằng ai là người hận Trương Nhữ Chu này nhất thì hấn là phải nói đến mẹ của Triệu Tử Văn, người vô cùng sùng bái Lý Thanh Chiếu. Triệu Tử Văn từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của mẹ, đã vô cùng chán ghét cái tên ngụy quân tử ức hiếp Lý Thanh Chiếu này từ trong bụng mẹ rồi. Cho nên vừa rồi mới phát sinh ra cảnh tượng làm nhục Trương Nhữ Chu thế kia.

- Đại ca, muội lại mang thêm phiền toái đến cho huynh rồi.

Lý tài nữ cúi đầu, áy náy nói.

Triệu Tử Văn cũng là nhìn đến Trương Nhữ Chu thì thấy khó chịu nên mới hạ nhục gã như thế, bên trong cũng là có chút kích động. Hấn nói với Lý tài nữ:

- An Nhi, gã Trương Nhữ Chu này đang làm cái gì?

- Phụ thân của hấn là Lại bộ Thượng thư, là đối thủ một mất một còn với phụ thân ta. Lúc hấn đến du ngoạn Hàng Châu còn giúp Mã Trí Viễn lợi dụng Lý Thiên Chính để bức ép gã Bảo Nhi cho Mã tuần phủ.

An Nhi cảm phần giải thích.

Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng: “Trách không được Lý Thanh Chiếu gặp Trương Nhữ Chu thì thấy chán ghét. Hóa ra hai lão cha của hai người là kẻ đối đầu sinh tử. Tuy nhiên xem ra là Trương Nhữ Chu đã thích Lý đại tài nữ xinh đẹp và tài tình này rồi.”

Lại bộ Thượng thư là chương quản kỳ thi tuyển quan lại của cả nước. Giấc mộng của Lý Thiên Chính là thi đỗ khoa cử, đạt được công danh làm một chức quan nào đó. Chắc chắn là Trương Nhữ Chu đã lợi dụng thanh danh của cha gã đến hấp dẫn Lý Thiên Chính.

Đáng chết! Trong lòng Triệu Tử Văn căm giận. Vừa rồi hạ nhục Trương Nhữ Chu, nhưng cũng xem như là mắng đúng người, không nghĩ đến là gã

này lại còn có phần dây dưa đến mình nữa.

- Đại ca, ngày mai Quần Phương Các tổ chức Tây Hồ du. Huynh có đi không?

Lý tài nữ không muốn nhắc tới kẻ đáng ghét này nữa, chuyển chủ đề hỏi hẳn.

- Tây Hồ du à? Là Lâm Mộng Phi tổ chức phải không?

Triệu Tử Văn hỏi lại.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Tây Hồ Du

Đại ca còn không biết sao?

Lý tài nữ cười nói:

- Các chủ Quần Phương Các mời tài tử giai nhân Tiền Đường đến thuyền hoa mới dựng của Quần Phương Các, làm một chuyến du hành trên Tây Hồ.

Mỗi lần Quần Phương Các này tụ họp danh sĩ thượng lưu thì ai cũng muốn đến Tây Hồ cả. Triệu Tử Văn nói:

- Huynh nghĩ chắc Lâm Các chủ sẽ mời thiếu gia. Đến lúc đó chắc huynh sẽ đi theo.

- Thế là ngày mai muội có khả năng sẽ gặp được đại ca rồi.

Lý tài nữ che cái miệng nhỏ nhắn, cười cười nói.

Bộ ngực sữa xinh đẹp của Lý tài nữ khẽ run rẩy, đôi làn thu thủy tràn đầy nét dịu dàng, trong trẻo, làn môi anh đào thơm mát, hai má lúm đồng tiền khi cười đến lại thấy thiên kiều bá mị, dáng vẻ lay động lòng người khiến Triệu Tử Văn nhìn mà tim cứ đập bùm bụp không ngừng.

“Ôi chao, Lý đại tài nữ này trở nên kiều diễm như vậy từ lúc nào chứ? Thật là muốn mạng người ta mà.” Triệu Tử Văn thầm nuốt nước miếng, nghĩ.

Du Tây Hồ ư? Ánh mắt của Bảo Nhi sáng lên, lúc lắc cánh tay đại ca, nói:

- Đại ca, muội cũng muốn đi, mang muội đi cùng được không?

Triệu Tử Văn khẽ nói bên tai Bảo Nhi:

- Thế đêm hôm ấy chúng ta lại làm lại từ phía sau lần nữa nhé, được không?

Bảo Nhi nghĩ đến đại ca đêm qua, từ phía sau ôm lấy hông nàng mà tiến nhập vào hoa tâm. Cái tư thế ngượng chết đi được ấy khiến nàng nóng bừng cả hai má, găt gỏng:

- Đại ca...

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Nếu Lâm Các chủ mời thiếu gia đi, thì huynh sẽ mang muội đi. Xem như là tuần trăng mật sau tân hôn của chúng ta đi.

Lý Thanh Chiếu, Bảo Nhi và Triệu Tử Văn đã ở chung lâu ngày, hiểu được ngay ý tứ tuần trăng mật tân hôn này là gì. Bảo Nhi khẽ cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập ý tươi cười hạnh phúc, khẽ dựa đầu vào vai Triệu Tử Văn, dịu dàng nói:

- Đại ca, Bảo Nhi cảm thấy thật hạnh phúc!

- Nha đầu ngốc.

Triệu Tử Văn ôm thân thể mảnh mai, cười nói. Cả đêm qua mây mưa, Triệu Tử Văn và Bảo Nhi đã sớm là quan hệ huyết mạch tương liên. Nàng là thân nhân duy nhất trên thế giới này của hắn. Hắn làm sao lại có thể không đối tốt với nàng được cơ chứ.

Lý Thanh Chiếu nhìn dáng vẻ hai người thân mật với nhau, trong mắt bỗng nổi lên vẻ u sầu nhàn nhạt. Nàng nói với Triệu Tử Văn:

- Đại ca, muội hồi phủ trước đây. Ngày mai tái kiến!

Lý Thanh Chiếu thường xuyên đi một mình, Triệu Tử Văn lo lắng Trương Nhữ Chu sẽ ngầm trả thù nên nói với nàng:

- Huynh đưa muội về.

Lý Thanh Chiếu lúc này đã đi ra đến cửa, cũng không quay đầu lại, lắc đầu nói:

- Đại ca cứ chiếu cố Bảo Nhi đi. Nàng đi đứng có chút không tiện, muội sẽ thuê xe ngựa hồi phủ.

“Đi đứng không tiện”, Bảo Nhi nghe thế mà xấu hổ đỏ cả mặt, vội cúi đầu, vừa hạnh phúc, vừa thẹn thùng dựa vào người đại ca.

Triệu Tử Văn nhìn theo bóng dáng Lý Thanh Chiếu rời đi, trong lòng có chút ngạc nhiên. Hắn cảm thấy Lý Thanh Chiếu dường như là không giống với trước kia, có cảm giác không nói rõ ra được.

- Đại ca, chúng ta cũng về nhà đi.

Bảo Nhi cũng nhận thấy biến hóa của Lý Thanh Chiêu. Nhưng trong lòng nàng đang tràn ngập bóng dáng của đại ca, kéo cánh tay đại ca, ngọt ngào cười nói.

“Lý tài nữ này và Triệu Minh Thành chắc chắn là lại cãi nhau”, Triệu Tử Văn thầm kết luận. Hắn quay lại, cười nói với Bảo Nhi:

- Trời tối mới dễ làm. Hay chúng ta chờ đến lúc tối trời hãy về nhà đi.

- Đại ca.

Bảo Nhi nghe thấy lời chòng gheo, toàn thân nóng lên như lửa, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, trong mắt tràn đầy vẻ động tình.

Triệu Tử Văn nhìn Bảo Nhi ngực cong mông vểnh, dáng người quyến rũ, mắt đậm xuân tình thì hạ thân nóng lên. Hắn ôm chặt lấy Bảo Nhi từ phía sau, hạ thân nóng bỏng để ở trên mông Bảo Nhi, thừa dịp trên chợ không ai để ý đến tình cảnh trong cửa hàng, bàn tay tác quái lần tiến vào trong áo dài của Bảo Nhi, nhẹ nhàng đặt trên hai nụ hoa đỏ thắm.

“A”, khuôn mặt Bảo Nhi nóng rực như lửa đốt, vô lực dựa cả vào người đại ca, không dám nhìn hắn. Tuy rằng không phải lần đầu bị đại ca bắt nạt, nhưng bắt nạt thế này thì là lần đầu tiên, huống chi lại đang ở trên chợ đông náo nhiệt thế này, nàng vừa sợ lại vừa thẹn, trong lòng mơ hồ dâng lên chút tư vị khó tả xiết, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa...

Trong cửa hàng vừa sáng sủa, lại vừa tối tối, da thịt non mịn của Bảo Nhi dường như lại càng thêm nhẵn nhụi, trắng nõn. Triệu Tử Văn cảm nhận được hai núm đẹp tươi kia đang nhẹ nhàng run rẩy. Khuôn miệng nhỏ nhắn, hồng nhuận của Bảo Nhi thở gấp, hơi mở ra, giống như là vừa muốn nói cái gì, cực kỳ mê người.

Nha đầu này quá quyến rũ rồi. Triệu Tử Văn để hạ thân ngay ở sau cặp mông cực kỳ co dãn của Bảo Nhi, bàn tay to làm chuyện xấu lại chạm đến bộ ngực sữa vừa trắng trẻo, vừa mềm mại. Dục vọng toàn thân bùng bùng thiêu đốt khiến hắn thiếu chút nữa thì đóng cửa cửa hàng lại luôn, tử hình Bảo Nhi ngay tại chỗ. Bất quá chuyện này quá hoang đường, tốt hơn hết vẫn là nên quay về túp lều tranh làm chính sự thì hơn.

Bảo Nhi cả người nóng bỏng, kiều nữ còn đang bị bàn tay đại ca thưởng thức, da thịt trắng nõn trước ngực dường như hồng hết cả lên. Nàng chưa từng trải qua tình huống thế này, cả người run lên, nói:

- Đại ca, huynh đúng là người xấu!

Triệu Tử Văn cười ha hả, có trách là trách nha đầu kia hiện giờ đúng là thiếu phụ ngây thơ trăm vẻ xinh đẹp, làm sao mà lòng hãnh không loạn cho được cơ chứ. Thiếu chút nữa là tinh trùng xông lên tận não, đã tử hình nàng tại chỗ rồi. Hãnh ngược ngùng, cười nói:

- Bảo Nhi, chúng ta về nhà đi. Để ngày mai lại tới thu dọn cửa hàng sau.

- Vâng.

Khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của Bảo Nhi còn chưa nhạt bớt. Nàng cũng không biết trong giọng nói vì sao lại có vẻ hơi thất vọng.

- Đại ca về nhà sẽ tiếp tục làm chuyện xấu. Được không?

Triệu Tử Văn vừa cười vừa nói khẽ bên tai nàng, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười xấu xa.

Bảo Nhi nhớ tới những tư thế xấu hổ với đại ca thì khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, vừa thẹn vừa mừng, xoay người nhào vào lòng đại ca, cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Triệu Tử Văn đóng cửa cửa hàng lại xong, cùng Bảo Nhi ngọt ngào dắt tay nhau bước đi, bên Tây Hồ mỹ lệ, trở về “túp lều lý tưởng” của hãnh.

Vào đông, Tây Hồ vẫn phồn hoa như thế. Phía trên Tây Hồ lại có vẻ đẹp không sao tả xiết. Đình đài, lầu các, nhà sàn hát ca, đèn sáng chập chờn, thúy liễu chiếu rọi, du khách dập dìu. Tà tử giai nhân ngồi trên thuyền hoa, cách một con thuyền cũng liếc mắt đưa tình với nhau. Du thuyền như thoi đưa làm mặt hồ gợn sóng. Mặt hồ phẳng lặng bắt đầu gợn sóng lăn tăn, dưới ánh đèn chiếu rọi thật đẹp mắt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Nhớ Người Đến Khổ

Triệu Tử Văn đứng bên bờ Tây Hồ, nhìn những thuyền hoa xinh đẹp lớn nhỏ khác nhau đậu san sát phía xa xa, suy nghĩ cũng lan man về thế giới xa xôi kia, trong lòng cảm khái. Hôm nay lại du lãm Tây Hồ, không biết cơn lốc xoáy đáng sợ kia có thể lại xuất hiện lần nữa hay không.

- Hạ Văn, chúng ta mau lên thuyền đi.

Hạ Văn Đẳng đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, kéo tay áo hăn, bảo.

Triệu Tử Văn cũng chú ý đến một thuyền hoa thật lớn đang đi về phía bên này. Trên thuyền hoa lầu các nguy nga, vàng son lộng lẫy khiến cho tài tử giai nhân đang du ngoạn Tây Hồ đều trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng ai cũng thầm cảm thán, không biết là thuyền hoa của nhà nào mà khí phách to tát đến như vậy.

Thuyền hoa đậu ở gần ven hồ, một khuôn mặt xinh tươi rạng rỡ chợt hiện ra ở đầu thuyền tìm kiếm rồi phát tay gọi Triệu Tử Văn.

- Triệu đại ca, mau lên thuyền.

Nữ tử này mắt ngọc mành ngài, chân mày lá liễu, cái mũi thon thon. Một thân phục trang màu trắng phơ phớt trong làn gió nhẹ ở Tây Hồ. Khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tươi cười ngọt ngào. Vẻ đẹp thanh nhã thoát tục không tả xiết.

Hạ Văn Đẳng quay qua Triệu Tử Văn, giơ ngón tay cái lên khen:

- Tiểu tử người thật giỏi! Đến cả Lý tài nữ mà cũng câu dẫn được.

Triệu Tử Văn cười khở, đáp:

- Ta mà có thể động đến Lý tài nữ được thì lại còn lượn lờ ở đây làm gì?

Lý tài nữ đứng ở đầu thuyền, cơ bản là không nghe được hai người nói chuyện gì, lại thấy đại ca cứ lầu bầu chậm chạp, dẫu cái miệng nhỏ nhắn

lên gọi:

- Triệu đại ca, mau mau lên thuyền đi.

Hạ Văn Đăng đối với gã thư đồng này đã thực rõ ràng. Nếu bàn về chuyện tán gái, tiểu tử này tuyệt đối là đứng thứ nhất. Chỉ là hẳn không có gan động đến Lý tài nữ này mà thôi. Hạ Văn Đăng khinh bỉ nhìn hẳn một cái rồi mới nói:

- Thôi chúng ta cứ lên thuyền trước đi.

Động đến đại tài nữ của Trung Quốc, Triệu Tử Văn không phải là không dám, mà là cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới. Bởi vì ý thức tận sâu thẳm trong lòng của hẳn đã sớm khăng định là Triệu Minh Thành mới là phu quân của nàng trong tương lai.

Thuyền hoa thong thả sai chèo, đầu thuyền cũng có mấy người nhìn về phía Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng. Chắc là đa phần mọi người đều ở trong lầu các tìm vui, làm sao còn quản tới việc người nào sẽ lên thuyền.

Quần Phương Các chắc chắn đã sử dụng một khoản kinh phí lớn, trang trí cái thuyền hoa này xa hoa không kém gì một cái hàng không mẫu hạm, ước chừng cũng khoảng trên trăm mét vuông. Trên thuyền hoa, lầu các bằng gỗ dựng cao ngất, chắc chắn. Boong tàu cũng đều là gỗ lim đóng ván. Triệu Tử Văn đứng trên thuyền hoa nhìn thấy thế cũng phải cảm thán, “Lâm Mộng Phi này con mẹ nó thật đúng là tiêu tiền như vỏ hến.”

- Triệu đại ca, huynh tới rồi.

Lý Thanh Chiếu uyển chuyển bước tới, dịu dàng nói.

Trong lòng Triệu Tử Văn cười khở. Lần này thì hẳn đúng là không thể không đến được rồi. Hẳn đoán được là Lâm Mộng Phi sẽ mời thiếu gia đến dự, nhưng không nghĩ là trong thiệp mời của Quần Phương Các lại chỉ đích danh là Hạ Văn Đăng phải dẫn cả hẳn đến cùng.

- Lý tiểu thư, nàng đến lâu chưa?

Hạ Văn Đăng cũng không chờ Triệu Tử Văn mở miệng liền hỏi trước.

Thiếu gia cứ nhìn thấy mỹ nữ thì người biến thành khúc gỗ, Triệu Tử Văn biết rõ điều này nên cũng không trách móc hẳn, chỉ xem thường nhìn nhìn hẳn bằng nửa con mắt. Đầu thuyền và cuối thuyền đều có tài tử giai

nhân đang khẽ khàng tình đầu ý hợp, phía bức rèm che hồ dưới lầu các là lối vào bên trong.

Bên trong lầu các cũng thỉnh thoảng truyền ra tiếng đàn động lòng người và giọng hát tuyệt vời. Còn có từng trận cười oanh oanh yến yến, chưa tiến vào đã có cảm giác bên trong lầu các thực tiêu dao.

Lý tài nữ thân nhiên cười nói:

- Ta cũng vừa mới đến thôi. Hạ công tử mới tới à?

Hạ Văn Đăng lần đầu tiên tiếp xúc trực tiếp với đại tài nữ nổi danh này, được sủng ái mà lo sợ, cười ha hả đáp:

- Còn không phải là vì cái tên Hạ Văn này, bám chặt lấy cái giường không chịu rời ra cho nên mới tới muộn như vậy.

“Hơ, nói ai thế không biết.” Triệu Tử Văn khinh bỉ lườm hằm. “Ta đã sớm dậy luyện võ. Rõ ràng là nhà ngươi không rời khỏi giường nổi lại còn đổ lỗi cho ta, đúng là gặp cái loại vong ân phụ nghĩa.”

Ba người đứng ngay đầu mũi thuyền nhưng thuyền phu thu mái chèo chuyển hướng thành ra lại đang đứng ở đằng đuôi thuyền. Mái chèo đưa đẩy, thuyền hoa thong thả lướt vào giữa hồ đang tầng tầng sóng gợn nhấp nhô.

- Đại ca, Bảo Nhi làm sao lại không đến?

Lý Thanh Chiêu lại hỏi.

“Lâm Mộng Phi sao còn chưa ra nghênh đón nhỉ? Triệu Tử Văn đoán là Lâm Mộng Phi và đa phần các tài tử chắc là đang đàm đạo thi ca ở trong lầu các. Nhưng nàng cũng nên đi ra tỏ lòng người chủ tận tình một chút chứ. Trong lòng Triệu Tử Văn thấy bực bội, nghe thấy câu hỏi của Lý tài nữ thì đáp theo bản năng:

- Bảo Nhi nàng không thoải mái.

“Không thoải mái”? Lý tài nữ nghe ra thì khẽ cười đỏ cả mặt, thầm nhận định đại ca tối hôm qua chắc chắn là ở cùng Bảo Nhi rồi. Lý tài nữ xấu hổ đỏ mặt rồi xoay người, cũng không dám nghĩ tiếp nữa, gắt giọng nói:

- Đại ca, làm sao mà huynh lại có thể nói ra những lời khinh bạc như thế được cơ chứ?

- Khụ khụ.

Triệu Tử Văn ngượng ngùng ho nhẹ, nói:

- Hay là chúng ta đi vào bên trong lâu các đi. Bằng không thì cũng sẽ giống Bảo Nhi, nhiễm phong hàn mất.

Đêm qua Bảo Nhi đã không còn là thiếu nữ lần đầu tiên nữa. Bộ dạng kiều diễm ướn át khiến Triệu Tử Văn luôn tay luôn chân suốt cả buổi tối không rời. Sáng nay Bảo Nhi rời giường thì cảm thấy đi đứng không tiện. Nếu lại để cho người khác nhận ra được thì xấu hổ chết mất. Cho nên Bảo Nhi mới quyết định không đi, ngoan ngoãn ở nhà chờ tướng công trở về.

Lý tài nữ và Hạ Văn Đăng đều biết Triệu Tử Văn có khả năng mớm nở hoa sen, chết cũng có thể nói cho thành sống được, nói dối không cần sách dạy, nên cũng chỉ biết trợn mắt nhìn hằm mà thôi.

Triệu Tử Văn chuẩn bị dẫn đầu đi vào trong lâu các thì đột nhiên lại gặp Lâm Mộng Phi đi ra từ trong bức rèm khép hờ phía đầu thuyền. Nàng cất tiếng gọi:

- Hạ công tử.

Hôm nay Lâm Mộng Phi mặc một bộ váy dài đỏ tươi, má đào mặt hạnh, miệng anh đào nhỏ xinh, ngực căng mông nở, bước đi uyển chuyển, khoe mắt tươi đẹp đầy mị hoặc luôn lộ ra tia nhìn quyến rũ động lòng người. Bộ dáng thiên kiều bá mị đứng ở đầu thuyền khiến cho các tài tử đều âm thầm nuốt nước miếng, không thể không cảm thán, làm sao mà trong thiên hạ lại có thể có được vưu vật xinh tươi tuyệt sắc đến như thế cơ chứ.

Lâm Mộng Phi nhẹ lắc cái mông, duyên dáng đi tới trước mặt Hạ Văn Đăng, vừa cười vừa nói:

- Hóa ra là Hạ công tử giá lâm. Thật là không tiếp đón từ xa được.

- Không, không có....

Hạ Văn Đăng nhìn dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Lâm Mộng Phi thì lại ăn nói lấp ba lấp bấp, ấp a ấp úng như khúc củi khô.

Lâm Mộng Phi khẽ cười nhẹ, rồi lại vừa cười vừa nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, đã lâu không gặp. Ta thực sự là nhớ người đến khổ.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều phát hoảng lên. Bọn họ ai cũng biết tính tình Lâm Các chủ từ xưa đến nay đều phóng khoáng, làm theo cảm tính. Nhưng cũng thật không ngờ là trước mặt bao nhiêu người nàng lại nói

ra những lời như thế với một tiểu thư đồng thân mặc áo xanh, đầu đội mũ
thư đồng. Mọi người đều ghen hống, đứng nhìn trân trối.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Tai Nạn Chết Người

Triệu Tử Văn cũng trừng mắt nói:

- Lâm Các chủ, ăn có thể ăn bậy chứ nói không nói lung tung được đâu nhé. Tai nạn chết người đấy.

- Tai nạn chết người ư?

Lâm Mộng Phi cười cười, mắt phượng quyến rũ, nói:

- Người ta có tai nạn chết người thì cũng muốn chết cùng người đấy.

Lời vừa nói ra lại làm mọi người kinh hãi há hốc mồm, trợn mắt nhìn, trong lòng đều thầm tự nhủ: “Lâm Mộng Phi, Lâm Các chủ này không phải là có quan hệ mập mờ với tiểu thư đồng này đấy chứ?”

Triệu Tử Văn trán toát mồ hôi lạnh, buột mồm nói có một câu mà lúc này Hạ Bình đang tránh sau bức rèm che, vụng trộm nhìn hẩn.

Hẩn cũng không biết Hạ Bình lên thuyền từ lúc nào. Có vẻ như là Lâm Mộng Phi cũng không mời đại tiểu thư đến. Nhưng điều khiến Triệu Tử Văn chú ý chính là đôi mắt linh động phía sau rèm kia. Cho nên hẩn liền bị kinh hãi và luân phiên trốn tránh Lâm Mộng Phi. Nếu như là lúc bình thường, chắc chắn là hẩn sẽ đùa giỡn Lâm Mộng Phi này ra trò rồi, dám nhổ lông trên đầu cọp. Chỉ có điều là cô bé Hạ Bình này đích xác là một cái bình dấm chua. Hẩn chưa dám dây dưa tán tỉnh Lâm Mộng Phi trước mặt nàng.

Lâm Mộng Phi cũng cảm thấy bóng dáng xinh đẹp phía sau bức rèm che, khoe miệng hiện ra tia cười giảo hoạt, thầm nghĩ trong bụng: “Thì ra là thế. Nếu ngày xưa, tên Hạ Văn này chắc chắn đã đấu võ mồm với ta rồi, không ngờ là còn có người hẩn phải e ngại.”

Tránh ở phía sau bức rèm che, Hạ Bình bĩu cái môi nhỏ nhắn, trong lòng vẫn không hài lòng với biểu hiện của Triệu Tử Văn. Cái đồ bại hoại này chắc chắn là có quan hệ gì đó quyến rũ với Lâm Mộng Phi.

Triệu Tử Văn nào dám nói thêm cái gì chứ. Nếu như cái bình dấm chua nhỏ này mà nổi cơn giông bão, thế thì đáng thương cho thịt da trên lưng hăn rồi. Hăn đến cạnh Lâm Mộng Phi, khẽ nói:

- Ta bảo đại tỷ người đừng có đùa ta vào lúc này nữa. Cứ coi như ta chịu thua người rồi còn chưa được hay sao?

“Người mà cũng có lúc phải nhận thua sao?” Lâm Mộng Phi đặc ý liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, rồi khẽ cười nói với mọi người:

- Ta và Hạ Văn đang nói đùa với nhau thôi. Mọi người đừng có hiểu nhầm.

Hiểu nhầm cái rắm ý. Lâm Các chủ không chỉ có bạc triệu giắt lưng, lại còn xinh đẹp động lòng người, làm sao lại đi coi trọng một tên thư đồng nho nhỏ chứ? Trong lòng mọi người làm sao có ý hiểu lầm được, còn ghen tị với thư đồng này sao mà vận may đến thế nữa ấy chứ. Nếu như là mình trở thành đối tượng trêu ghẹo của Lâm Các chủ thì thật quá tốt rồi.

Đàn ông chân chính không chấp phụ nữ, Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười nói:

- Lâm Các chủ hay thích nói đùa. Chúng ta đi vào trước đi thôi.

“Hừ, đồ hồ ly tinh!” Lý Thanh Chiếu nhìn Lâm Mộng Phi rục rờ xinh tươi quyến rũ thì lăm bằm mắng mỏ.

Hạ Văn Đẳng hạ giọng nói bên tai Triệu Tử Văn:

- Tiểu tử người được lắm!

Nói xong thì là người đầu tiên tiến vào bên trong lầu các luôn.

Triệu Tử Văn cười khổ, không nói gì đi theo sau Hạ Văn Đẳng. Nữ nhân đều là loại động vật thích ăn dấm chua. Hiện giờ là Hạ Bình chính là cái bình dấm chua rồi. Tuy nhiên, hăn cũng có nghe Hạng Tử Hiên nói qua. Quần Phương Các này là một tổ chức rất thần bí. Hăn cảm thấy Quần Phương Các này cũng có kiểu giết người không sợ phạm pháp giống như Vong Phu Các cũng nên. Cho nên tốt nhất là quan hệ với bọn họ theo kiểu nước sông không phạm nước giếng thôi.

Bên trong lầu các có nội đường rộng mở. Nội đường làm bằng gỗ lim. Bốn cột tròn to đứng vững chãi ở trung tâm. Đèn màu treo cao, huy hoàng tráng lệ. Trên vách tường bốn phía còn có một bộ thi họa nổi tiếng. Trong nội đường, ca kỹ đàn lên những bản nhạc mê hoặc lòng người, vũ nữ thì nhẹ nhàng nhảy múa trong tiếng đàn tuyệt vời đó, kỹ thuật nhảy múa diệu kỳ hút hết cả ánh mắt người ta.

Bọn công tử tiểu thư ngồi xung quanh nội đường đều cực kỳ ngưỡng mộ. Trên bàn trước mặt bọn họ bày biện đầy thức ăn rượu uống nhưng họ si ngốc lắng nghe tiếng đàn, chiêm ngưỡng vũ khúc. Một vị công tử bộ dạng bất phàm thấy Lâm Mộng Phi đi vào thì nịnh nọt cười nói:

- Lâm Các chủ, không phải là nàng đã nói là sẽ xướng một khúc cho chúng ta nghe sao? Mau xướng khúc lên đi, chúng ta chờ lâu lắm rồi.

Mã Trí Viễn? Đi theo sau Lâm Mộng Phi, Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng lập tức nhìn thấy oan gia ngõ hẹp, đều nhướn mày. Bọn họ nhìn chung quanh, lại không tìm thấy Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên đâu, trong lòng Hạ Văn Đăng căm giận lâu bầu, “Đến cả cái thằng Mã Trí Viễn này cũng đến đây rồi. Vì sao mà Phương huynh với Hạng huynh còn chưa đến nữa?”

Nhưng Triệu Tử Văn còn nhìn đến tên Trương Nhữ Chu đang ngồi bên cạnh Mã Trí Viễn kia nữa. Trương Nhữ Chu này tươi cười dịu dàng nhìn ra phía này, hoàn toàn che giấu được bản chất tiểu nhân âm hiểm. Hóa ra là Trương Nhữ Chu này thực sự là một loại với Mã Trí Viễn.

Ánh mắt Triệu Tử Văn lại nhìn đến đại tiểu thư đang ngồi ở chỗ bên trái. Hạ Bình cũng không biết là đã chạy về bên người đại tiểu thư từ lúc nào, đang bĩu cái miệng nhỏ nhắn lờm lờm hẳn. Triệu Tử Văn lại vụng trộm nhăm nháy với nàng, căn bản là không thèm nhìn đến đại tiểu thư đang ở bên cạnh nàng.

Đại tiểu thư thấy ánh mắt hẳn chưa bao giờ nhìn đến mình thì âm thầm cúi đầu, trong lòng có chút thê lương. Nàng cho đến cả thư đồng cũng chẳng bằng.

- Hạ công tử, Lý tiểu thư, mời ngồi.

Lâm Mộng Phi trước tiên là chỉ vào hai ghế còn trống mời mọc, sau đó mới quay lại cười nói với Mã Trí Viễn:

- Nếu mọi người đã sốt ruột như vậy, vậy tiểu nữ lên bêu xấu đây.

Hạ Văn Đăng vừa nghe nói là Lâm Mộng Phi sẽ đàn hát thì vội vàng kéo tay Triệu Tử Văn đến trên ghế trống, đặt mông ngồi lên, trong mắt đầy vẻ si mê nhìn theo Lâm Mộng Phi đang duyên dáng đi vào chính giữa nội đường, cầm ra cái đàn tỳ bà của nàng.

Lý Thanh Chiêu cũng hết cách với Hạ công tử này, đành chậm rãi bước tới ngồi bên cạnh Triệu Tử Văn.

Mã Trí Viễn và Trương Nhữ Chu đều chú ý tới hai người vừa ngồi xuống. Đầu tiên là mỉm cười liếc mắt nhìn Lý Thanh Chiêu, rồi lại âm độc liếc mắt nhìn bọn Triệu Tử Văn, sau đó mới quay lại chờ đợi giọng ca tuyệt vời của Các chủ.

Lâm Mộng Phi đứng yên một lúc lâu, điều chỉnh trạng thái một chút, nhẹ nhàng đưa tay, mọi người liền nghe thấy âm thanh tự nhiên thoảng bên tai, tiếng ca dịu dàng cất lên:

“Phong xuy lạc tối hậu nhất phiến điệp,

Ngã đích tâm dã phiêu trú tuyết,

Ái chích năng vãng hồi ức lý đôi điệp,

Cấp hạ cá quý tiết hốt nhiên gian thụ sao mạo hoa nhị

Ngã chãm yêu hội đô một hữu cảm giác chỉnh điều nhai đô thị luyện ái đích nhân,

Ngã độc tự tâu tại noãn phong đích dạ,

Đa tưởng yếu hương quá khứ cáo biệt,

Đương quý tiết bất đình canh điệt,

Khước hoàn thị thiếu nhất điểm kiên quyết,

Tại giá tịch mịch đích quý tiết.”

Tạm dịch:

Gió đã làm rơi chiếc lá cuối cùng,

Trái tim em cũng bay theo tuyết,

Tình yêu chỉ còn là trong hồi ức,

Để lại cho mùa lê sau.

Sao em lại không hề có cảm giác gì cả,
Trên phố đều là những người yêu nhau,
Em một mình đi trong đêm gió vắng,
Nghĩ nhiều rằng muốn già biệt quá khứ,
Nhưng bốn mùa không ngừng đổi thay,
Vẫn là thiếu một chút quyết tâm,
Trong mùa cô đơn này.

Ánh mắt mọi người đều ngơ ngác, rồi lại si mê, và có cả giật mình. Một khúc ca này có chút quái dị, phong thái hoàn toàn bất đồng với phong cách đàn ca bình thường của Lâm Các chủ. Không chỉ thông tục dễ hiểu, ca khúc lại cực kỳ đẹp, mang tới cho người ta cảm giác bị lôi cuốn vào cảnh đẹp ngoạn mục. Hơn nữa, đàn tỳ bà đệm nhạc, thật sự là lay động cả trời xanh. Mọi người lắng nghe mà si mê không dừng.

Ánh mắt Triệu Tử Văn cũng mê man. Hắn dường như đang nhìn về nơi xa xôi kia, hẳn thường thích ngồi trên bãi cỏ ở vườn trường trong đêm mùa hạ, ôm eo “cô ấy”, gảy ghita, hát bài hát mà cô ấy thích nhất này, tự đàn, tự hát.

Lâm Mộng Phi đàn tỳ bà, dường như có chút kiêu ngạo nhìn về phía Triệu Tử Văn, nhưng phát hiện ra thần sắc của hắn âm đạm, lại có phần mất mát thì trong lòng không khỏi tự nhủ: “Chẳng lẽ ta đàn không được hay sao? Ta đã dùng cả một tháng công phu để luyện tỳ bà đệm rồi mà.”

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Ngũ Âm Không Được Đầy Đủ

Tấu xong một khúc, Lâm Mộng Phi duyên dáng thi lễ với mọi người, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ bêu xấu rồi.

Thưởng lãm không gian trên thuyền hoa, bầu trời xanh trong như mặt nước Tây Hồ, dương liễu thướt tha trăm vẻ, gió cuốn lá bay quẩn quýt, sóng Tây Hồ cuộn cuộn nổi, lấp lánh ánh sáng bạc, và cả ánh mắt dịu dàng thăm thiết kia của Lâm Mộng Phi nữa.... tất cả mọi người đều đắm chìm trong cảnh ừ mỹ này, khó có thể tự thoát ra được đến nỗi quên cả vỗ tay hoan hô Lâm Mộng Phi.

- Thật là một khúc ca tuyệt diệu.

Trương Nhữ Chu là kẻ đầu tiên vỗ tay tán dương.

- Lâm Các chủ quả thực là tài nghệ cao siêu! Ta lần đầu tiên nghe được làn điệu thế này. Giai điệu không chỉ có tuyệt đẹp tự nhiên, lại còn làm cho người ta lưu luyến không rời. Tại hạ thật sự là bội phục! Vẫn xin Lâm Các chủ cho biết khúc xướng này tên là gì?

“Bộp...bộp...” Các công tử tiểu thư cũng đã phục hồi tinh thần, bắt đầu ra sức vỗ tay, vô cùng bội phục Lâm Các chủ. Có vị công tử hỏi:

- Không biết Lâm Các chủ sáng tác ra khúc xướng này từ lúc nào. Chỉ có điều hôm nay tại hạ mới được nghe.

Lâm Mộng Phi thản nhiên cười đáp:

- Tiểu nữ thật hổ thẹn! Khúc xướng này tên là “Mùa cô đơn”, là Hạ Văn dạy ta. Cho đến tận hôm nay ta cũng mới chính thức học được điều ảo diệu trong khúc xướng này.

Cái gì? Tất cả mọi người ngồi đó đều kinh ngạc, ngẩn ra nhìn tiểu thư đồng này. Bọn họ lúc này mới nhớ ra là thư đồng này trước kia là một nhân vật cũng gây nhiều sóng gió ở Tiên Đường, nhưng cũng không biết vì sao mà hăn đột nhiên lại biến mất hơn một tháng nên bọn họ cũng có phần quên lãng hăn. Lúc này Lâm Các chủ nhắc tới thì tất cả mọi người đều nhớ đến điểm hơn người của thư đồng này. Dường như ở bất kể khía cạnh nào hăn cũng đều xuất chúng. Một khúc xướng tự nhiên mà lại hay đến không ngờ.

Trương Nhữ Chu thì mới tới Tiên Đường không lâu, cũng chưa biết những sự tích anh dũng của Triệu Tử Văn. Gã đương nhiên tin tưởng là Lâm Các chủ không nói dối, cho nên cười lạnh nói:

- Cũng không biết thư đồng này học trộm được từ đâu mà ra.

“Người này đúng là cái đồ bại hoại!” Hạ Bình oán hận nhìn chằm chặp vào Triệu Tử Văn. “Hay cho Hạ Văn, tối hôm qua chàng không hồi phủ, ta còn không tìm chàng tính sổ. Chàng lại còn đi dạy con hồ ly khúc xướng này mà không dạy ta. Giỏi lắm!”

Đại tiểu thư thì tâm tình mất mát tới cực điểm. Nàng biết người xấu có thể làm ra khúc xướng thế này, nhưng cũng không nghĩ tới là hăn lại đi dạy Lâm Các chủ. Hăn đối xử với mỗi nữ nhân đều có mối quan hệ nhập nhằng, chỉ có với mình là xa vời vợi.

- Đúng rồi nha. Ta cũng không biết có phải là người học trộm được từ đâu hay không. Mà người hiện giờ cũng chỉ dạy ta có mỗi một khúc này thôi.

Lâm Mộng Phi nháy nháy đôi mắt thiên kiều bá mị, cười hì hì nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cảm giận nghĩ: “Cái đồ hồ ly tinh này. Đồ hồ ly yêu vật không có ý tốt. Thế này rõ ràng là muốn kéo ta xuống nước rồi còn gì!”

Lâm Mộng Phi lại cười cười, nói tiếp:

- Không bằng lúc này Hạ Văn người xướng một khúc khác để chứng minh tính trong sạch của mình đi. Được không?

Triệu Tử Văn thấy Lâm Mộng Phi đúng là giấu đầu lòi đuôi, cười ha hả nói:

- Ta thấy nơi này không chứng minh được sự trong sạch của ta đâu. Không bằng ta tới khuê phòng của nàng chứng minh đi. Có được không?

- Phi!

Các tiểu thư đang ngồi đó đều bật ra tiếng phi nhổ, căm giận nhìn tên thư đồng quá mức phóng túng dám nói ra những lời khinh bạc đến thế. Còn bọn công tử thì ánh mắt như đuốc cháy. Nếu không phải là giữ gìn phong phạm người quân tử thì không khéo bọn họ đã sớm xông lên tấn cho Triệu Tử Văn một trận rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Mộng Phi ửng hồng. Nàng biết là thư đồng này là dạng người ngang ngạnh, nhưng mà cũng không ngờ là hăn lại dám nói ra những lời khinh bạc như thế. Trong mắt Lâm Mộng Phi hiện ra tia sắc lạnh, nhưng nụ cười trên mặt vẫn quyến rũ:

- Nếu người mà tới khuê phòng của ta thì không sợ tiểu thê tử của người trách cứ sao?

“Khụ, khụ” Triệu Tử Văn nghe xong câu Lâm Mộng Phi nói mới phát hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Bình đang đỏ bừng lên, cứ như là bị kích động bạo phát vậy. Triệu Tử Văn đành ngượng ngùng cười nói:

- Lâm Các chủ nói rất đúng. Chúng ta cứ ở thuyền hoa vẫn là an toàn hơn.

Mọi người nghe nói thế thì cũng thấy kỳ quái. “Thế này là ý gì? Chẳng lẽ trong khuê phòng của Lâm Các chủ còn có thể có nguy hiểm gì hay sao?”

Lâm Mộng Phi lắc lắc cái mông và vòng eo mảnh khảnh, lại yếu điệu nói:

- Hạ Văn, người xướng một khúc đi thôi.

Ở cái thế giới mà mình cũng không còn là xử nam này, Triệu Tử Văn nhìn bộ ngực đong đưa và cái mông vểnh lên của Lâm Mộng Phi thì cũng bị khô môi nóng lưỡi. Chứng tỏ đây không nghi ngờ gì chính là mỹ nhân kế rồi. Triệu Tử Văn xua tay cười nói:

- Ta ngũ âm không được đầy đủ, không xướng đâu.

Ngũ âm không được đầy đủ ư? Mọi người đâm ra hồ đồ, cũng không biết ngũ âm là những cái gì nữa.

Triệu Tử Văn cười cười, giải thích:

- Ngũ âm là chỉ năm cung bậc thang âm, chính là “Hợp, Tứ, Ất, Xích, Công”. (*)

- Tuy nhiên khúc xướng của người hình như là nhiều hơn hai thang âm. Ta cũng không hiểu thang âm này là cái gì?

Lâm Mộng Phi có tính học hỏi rất cao, vội vàng la lên với Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười nói:

- Khúc xướng đó là theo làn điệu quê hương ta. Có thêm hai thang âm nữa là Phát và Hi.

- Thì ra là thế.

Lâm Mộng Phi không rõ là có hiểu ra hay không nhưng vẫn gật gù bảo:

- Hạ Văn, vậy người cứ xướng lên một khúc xem nào.

Triệu Tử Văn căn bản là chẳng còn lòng dạ nào mà ca với hát nữa cả, cúi đầu to mồm tu cả bát rượu mạnh, cũng chẳng trả lời nàng.

Trương Nhữ Chu và Mã Trí Viễn hừ lạnh, khinh miệt nói:

- Không biết thì cứ nói là không biết. Lại còn ra vẻ!

“Cái đồ bại hoại này vì sao lại xướng cho con hồ ly kia nghe mà không chịu xướng cho mình nghe chứ?” Lý Thanh Chiếu ngồi bên cạnh Triệu Tử Văn, trong mắt có vẻ si mê. Nàng cũng lần đầu tiên nghe được một khúc xướng hay như thế. Chẳng ngờ là chính đại ca đi dạy cho Lâm Các chủ, mong đợi nhìn Triệu Tử Văn, nói:

- Đại ca, mọi người cũng muốn nghe huynh xướng một khúc.

“Cái tên Hạ Văn này còn chưa thấy mình đủ nổi bật nữa hay sao?” Hạ Văn Đãng cũng nghĩ là hẳn lại muốn làm chuyện giật gân, cho nên cũng bồi thêm:

- Tiểu tử người mỗi lần đều là thừa nước đục thả câu. Còn không mau lên đi?

Triệu Tử Văn thật sự là không có ý đồ gì. Hẳn nghe xong khúc hát của Lâm Mộng Phi thì trong lòng cũng có phần suy sụp. Hẳn mà phải đi ca hát ư? Thế không phải là làm khó cho hẳn còn gì?

Làm gì có nữ nhân nào không muốn tình lang của mình thể hiện trước mặt kẻ khác? Hạ Bình cũng không ngoại lệ. Nàng đương nhiên hy vọng là bất cứ kẻ nào cũng không dám coi thường Hạ Văn.

- Chàng mà không xứng thì ta không bao giờ để ý đến chàng nữa.
Hạ Bình nói xong lại chạy về bên người đại tiểu thư, oán hận nhìn hắt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Công Tử

Không phải chỉ là xướng một khúc thôi hay sao? Hai ba phút sau, tính cách lãng mạn của Triệu Tử Văn cũng bộc lộ. Lúc ở trường còn tham gia thi thố khá nhiều, cũng có chút cởi mở, lại không muốn Trương Nhữ Chu và Mã Trí Viễn cố tình đưa mình ra làm trò cười cho thiên hạ, cho nên hẳn dựa vào một chút cảm giác say say, ngồi thẳng lên ở ngay trên tiệc rượu, cầm đũa nhẹ nhàng gõ vào bát.

Tiếng đũa gõ vào bát rất khẽ, phát ra âm vang trong trẻo, lập tức, từng đợt tiết tấu nhẹ nhàng ngân vang. Nhịp điệu đũa gõ vào bát rất nhịp nhàng, dứt khoát, tươi vui, nghe rất êm tai. Mọi người vô cùng ngạc nhiên, bát đũa mà cũng có thể tạo ra được tiết tấu kỳ diệu như thế, thật không thể lường được thư đồng này rốt cuộc là còn có bao nhiêu tài lẻ mà họ không biết đến nữa.

Triệu Tử Văn cầm đũa trúc nhẹ nhàng gõ thành giai điệu, hạ giọng khàn khàn bắt đầu xướng lên:

“Tâm khiêu loạn liễu tiết tấu,
Mộng dã bất tự do,
Ái thị cá tuyệt đối thừa nặc, bất thuyết.
Xanh đáo nhất thiên niên dĩ hậu,
Phóng nhâm vô nại, yêm một trần ai,
Ngã tại vị lai chi trung thủ trú nhĩ tẩu lai.
Ngã đích lệ quang, thừa tái bất liễu,
Sở hữu nhất thiết nhĩ yếu đích ái,
Nhân vi tại, nhất thiên niên dĩ hậu
Thế giới tảo dĩ một hữu ngã,

Vô pháp thâm tình vãn trú nhĩ đích thủ,
Thiền vãn trú nhĩ ngạch đầu,
Yếu đẳng đáo, nhất thiên niên dĩ hậu,
Sở hữu nhân tài hội ký đắc ngã,
Ngã na thì hồng sắc hoàng hôn đích sa mạc,
Năng hữu thù, giải khai triển nhiều thiên niên đích tịch tịch” (1)

Tạm dịch:

Nhịp đập con tim đã lạc điệu
Ngay cả trong mơ cũng không được tự do
Tình yêu là một lời hứa hẹn tuyệt đối không thể nói được ra
Cho đến một ngàn năm sau,
Mặc cho cát bụi nhấn chìm,
Anh ở tương lai mãi chờ đợi em quay lại
Nước mắt anh không thể chịu nổi
Tất cả tình yêu mà em mong muốn
Bởi vì một ngàn năm sau
Anh đã sớm không còn trên thế giới này nữa,
Không có cách nào có thể níu giữ được tay em,
Hôn nhẹ lên trán em
Phải chờ đợi đến một ngàn năm sau.
Tất cả mọi người mới nhớ tới anh,
Trong ánh hoàng hôn màu đỏ trên sa mạc khi đó,
Còn ai có thể thoát khỏi nỗi cô đơn quanh hàng nghìn năm.....

Tiết tấu của bát đĩa nhẹ nhàng, như không mà lại như có. Trong ca khúc kia lại ẩn chứa nỗi bi thương sâu sắc, giọng hát khàn khàn hùng hậu lại thể lương. Tất cả đó khiến cho các tiểu thư công tử ngời đó không kìm nổi mà run hết cả lên, hoảng hốt. Hôm nay lại là ngày vào đông, những tiếng vui đùa cãi vã trên thuyền hoa thoáng chốc chợt biến đổi thành sự thương cảm.

Còn ai có thể thoát khỏi dòng chảy của thời gian? Trong lòng mọi người chỉ còn biết thở dài, một ngàn năm sau, cảnh còn, người mất.

Ca từ bi thương réo rắt thiết tha, lại mang theo cả tình yêu tha thiết chân thành và triết lý nhân sinh. Một khúc nhạc này, các công tử và tiểu thư mới

nghe qua lần đầu tiên, so với khúc nhạc vừa rồi lại có biến hóa long trời lở đất. Nếu như khúc trước là ý cảnh tuyệt đẹp thì khúc này lại là ý cảnh thê lương.

- Công tử, tài cao!

Bọn công tử ngồi đó đều không thể không bội phục.

Chỉ có Trương Nhữ Chu là khinh miệt nói:

- Câu trước thì bảo “Một ngàn năm sau thế giới không còn ta ta”. Câu sau lại nói “Một ngàn năm về sau, mọi người mới có thể nhớ đến ta”. Hai câu này thật đúng là ông nói gà bà nói vịt.

Trương Nhữ Chu cũng không phải là loại có tư duy mẫn tiệp gì, mà chẳng qua là cẩn thận lắng nghe khúc xướng của Triệu Tử Văn bằng tâm trạng tìm xương trong trứng gà. Mọi người cũng nghe Triệu Tử Văn xướng như thế, cũng có chút cảm thấy không hiểu nổi. Một ngàn năm sau này, làm gì còn ai tồn tại nữa đâu. Nhưng một ngàn năm sau thì mọi người mới có thể nhớ đến mình. Câu này vô cùng quái dị. Chẳng lẽ thư đồng này có thể biết chắc được là hẳn có thể đi xuyên qua lịch sử, hoặc là có thể sống tới ngàn năm chẳng?

Triệu Tử Văn không muốn giải thích gì cả, cũng chỉ cười khổ một tiếng, đi ra ngoài bức rèm che. Không ai biết nỗi đau trong lòng hẳn. Một ngàn năm sau, có lẽ hẳn sẽ lại xuất hiện trên thế giới này. Tất cả những người biết hẳn chỉ là thân nhân và bằng hữu. Khi đó, hẳn còn có thể gặp lại cha mẹ và bạn bè nữa. Nhưng hẳn lại không thể chờ đợi đến một ngàn năm sau được, trong lòng âm ỉ đi về phía đầu thuyền.

Đại tiểu thư nhìn Triệu Tử Văn, trong ánh mắt hẳn có nỗi ưu thương sâu sắc, trong lòng nàng run lên, lẩm bẩm: “Người xấu, người làm sao vậy?”

Lâm Mộng Phi cũng không hiểu được vì sao thư đồng này lại trở nên bi thương như thế, trong lòng không khỏi tự trách, “Không phải chỉ là xướng một khúc thôi ư? Sao lại làm khó cho người đến thế chứ?”

Gió lạnh đầu đông thổi ào ào trên mặt hồ phẳng lặng, làm lay động cả đám liễu ven hồ và cả mặt hồ gợn sóng. Triệu Tử Văn đang đứng ở mũi thuyền lại không cảm giác được. Hẳn nhìn du thuyền trên Tây Hồ như thoi

đưa, ánh mắt lại nhìn về một tòa lầu các cao ngất cách đó không xa. Đây là tòa lầu có thể nhìn thấy cả sông Tiền Đường.

- Hạ Văn, đều là ta không tốt.

Hạ Bình đi đến phía sau hẳn, đầu cúi thấp như đứa nhỏ mắc lỗi, lầm bầm nói.

Triệu Tử Văn vuốt ve cái trán của nàng, cười nói:

- Không liên quan gì đến nàng. Là ta tâm tình không tốt thôi.

- Hạ Văn/ đại ca, ngươi/ huynh không sao chứ?

Lý tài nữ và Hạ Văn Đãng cũng từ trong lầu các theo ra, đến trước mặt Triệu Tử Văn khẽ hỏi.

“Đúng thế! Nơi đây ta còn có huynh đệ, bằng hữu, còn có cả lão bà”. Triệu Tử Văn thấy bọn họ quan tâm, trong lòng ấm áp, lập tức thấy cởi mở hơn, cười ha hả nói:

- Không sao đâu. Ta là tiểu cường đánh không chết được. Ta làm sao lại có vấn đề gì được chứ.

- Tiểu cường là ai? Là nữ danh của đại ca à?

Lý tài nữ bần khoản hỏi.

“Hì hì”, Hạ Văn Đãng và Hạ Bình thì hiểu được ý tứ mà Triệu Tử Văn định nói, nhưng thấy Lý tài nữ hỏi thế thì phì cười. Hạ Bình bụm cái miệng nhỏ nhắn, cười hì hì nói:

- Lý tiểu thư, tiểu cường nghĩa là con gián ý. Đại ca so mình với con gián, có đánh cũng không chết được.

Lý tài nữ oán giận trừng mắt lườm Triệu Tử Văn, nói:

- Đại ca nói chuyện chẳng ra đầu ra cuối gì cả, bảo sao chả ai hiểu nổi.

Trong lòng ba người đều cảm thán rằng tâm tình Triệu Tử Văn biến hóa khó có ai theo kịp được.

Triệu Tử Văn cười gượng, lại nhìn đến Trương Nhữ Chu và Mã Trí Viễn cũng mới đi ra từ trong lầu các. Tuy nhiên, một vị công tử mặc áo dài màu trắng, đầu đội mũ trắng đi sau hai kẻ này mới khiến người ta chú ý tới. Vị công tử này khuôn mặt như ngọc, mày liễu mắt phượng, hai chân thẳng dài, nhìn từ xa đã có thể thấy được sự dẻo dai của đôi chân.

Vị công tử này kéo theo hai nữ ca kỹ mảnh mai, hưởng thụ “Tề nhân chi phúc” (2). Theo lý mà nói, chàng ta chắc là có đường quan lộ rộng mở, thật là tiêu sái. Nhưng sắc mặt chàng ta lại tiêu tụy, trong ánh mắt phảng phất như có vẻ thê lương, dường như có tâm sự ai oán như bị người ta bỏ rơi vậy.

Vị công tử ôm nàng ca kỹ mảnh mai khiến cho tất cả các nữ nhân khác đều hâm mộ khuôn mặt tươi cười tràn trề hạnh phúc kia. Thỉnh thoảng, chàng ta còn chạm vào vành tai và tóc mai của nàng ca kỹ, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng phong lưu khoái hoạt.

Nhưng vị công tử này không biết vì sao mà thường liếc nhìn Triệu Tử Văn, quan sát thần sắc của hắn.

Triệu Tử Văn nhìn lướt qua vị công tử tuần tú kia rồi chậm rãi xoay người, ... bước đi luôn, cơ bản là không thèm biết đến sự tồn tại của chàng ta mà chỉ chú ý đến sóng nước bập bênh của Tây Hồ và hàng dương liễu trên bờ.

Trong lòng chàng công tử vô cùng chua xót, nhưng vẫn chưa buông bàn tay nhỏ bé đang ôm ngang lưng nàng ca kỹ. Nỗi niềm bi ai vì bị người ta vứt bỏ lại càng thêm dày đặc trong mắt. Chàng đau khổ cúi đầu.

Hai nàng ca kỹ thấy thần sắc chàng công tử tuần tú đột nhiên âm đạm thì khó hiểu, hỏi:

- Dư tiểu thư, người làm sao thế?

Chú thích:

(1). Bài hát “Một ngàn năm sau” của Lâm Tuấn Kiệt. Triệu Tử Văn có thay đổi một số từ trong ca từ để bày tỏ nỗi lòng mình.

Mời nghe tại đây: <http://nhaccuatui.com/nghe?M=Xy-j1izEGq>

(2). Cụm từ này xuất phát từ điển cố:

Nước Tề có một người, trong nhà có một vợ, một thiếp. Người chồng mỗi lần đi ra ngoài, nhất định là ăn uống say khướt mới về. Người vợ hỏi anh ta những người cùng ăn uống với anh ta là ai. Anh ta nói rằng toàn là những người có tiền có của cả. Người vợ nói chuyện với người thiếp rằng: “Tướng công mỗi lần ra ngoài, luôn ăn no uống say mới trở về. Hỏi chàng cùng ăn uống với những ai thì chàng bảo rằng đều là những

người có tiền có của cả. Nhưng chúng ta cũng không phải là loại người có tiền có của gì mà qua lại với họ cả. Ta định lén đi coi coi chàng rốt cuộc là đi đến đâu.”

Sáng ngày thứ hai, người vợ bám theo chồng, đi khắp mọi nơi, cũng không thấy ai dừng lại nói chuyện cùng chồng mình cả. Cuối cùng, anh ta đi tới nghĩa địa phía đông thành, lấy những tế phẩm và đồ cúng còn thừa trên các mộ để ăn. Chưa hết, lại đi hết chỗ này đến chỗ khác để xin ăn. Thì ra đây chính là biện pháp để anh ta no say rượu thịt.

Người vợ về đến nhà, kể lại cho người thiếp và nói: “Tướng công là người chúng ta nương tựa cả một đời. Mà hiện giờ, không ngờ là chàng lại như vậy.” Hai người ở trong nhà vừa mắng vừa khóc, còn người chồng vẫn không hay biết gì cả, dương dương tự đắc trở về, tiếp tục ra oai trước mặt hai người đàn bà.

Nhìn những kẻ quân tử, dùng phương pháp nào để thăng quan phát tài mà không khiến cho thê thiếp của mình phải hổ thẹn mà rơi nước mắt thì cũng thật là ít. Mọi người lấy điển cố này gọi là “Tề nhân chi phúc” ; ý ám chỉ cuộc sống phú quý của một chồng, một vợ và nhiều thiếp.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Là Là

Vị công tử tuyệt sắc đang hưởng thụ “Tề nhân chi phúc” này chính là Dư Tư Lãng. Trong lầu các, nàng ngồi ở một góc khuất hẻo lánh, nhưng lúc nào cũng chăm chú nhìn hành động của Triệu Tử Văn. Khi thấy hắn đi ra, nàng cũng đi ra theo. Lúc này, nàng miễn cưỡng cười nói với người ca kỹ:

- Không sao cả. Chỉ có điều là gió mạnh nên hơi lạnh thôi.
- Thế không bằng chúng ta đi vào trong nhà đi.

Nàng ca kỹ khẽ nói. Hai nữ tử này là hai thương nữ của Quần Phương Các, bọn họ ở Quần Phương Các là bán nghệ chứ không bán thân. Tuy nhiên, Dư Tư Lãng này cũng là nữ nhân, các nàng đương nhiên là không để ý đến việc Dư Tư Lãng ôm ấp các nàng thân mật.

Dư Tư Lãng khẽ cắn môi, nói:

- Ta muốn đứng ở bên ngoài một lúc.

Nàng vẫn đánh giá thần sắc của Triệu Tử Văn, thấy khuôn mặt cương nghị của hắn không hề biến hóa thì cảm thấy không cam lòng, lại càng thêm lì lợm, càng ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng ca kỹ. Khuôn mặt tái nhợt lại dần hồng nhuận, tươi cười sáng lạn như hoa đào, dường như vừa được gió xuân tẩy rửa.

Một dáng người toàn sắc đỏ xinh đẹp và đầy đặn đi từ trong bức rèm che ra, Lâm Mộng Phi gặp đám người đang đứng đây ở đầu thuyền, cười cười nói:

- Các người làm sao mà ai cũng thích gió đông thế hả?

Đôi mắt phượng kiều mỹ quyến rũ của Lâm Mộng Phi thật động lòng người, dường như tất cả vẻ đẹp động lòng người đều bày tỏ hết ra, thật sự là đẹp không sao tả xiết. Những công tử đang đứng ở đầu thuyền đều liếc

mắt một cái là không dám xem tiếp nữa, đều lo sợ nhìn vào ánh mắt nóng bỏng này là mất hết cả hồn vía.

Mã Trí Viễn đứng ở mũi thuyền bên trái cười nói:

- Ta và Trương huynh đều là ra đây ngắm cảnh sắc Tây Hồ, không phải vì gió đông mà đến.

“Ta vì sao mà đến đây?” Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi buồn bực. Hắn không chỉ vì đáp ứng Lý Thanh Chiêu mà đến, mà còn là vì đi cùng thiếu gia. Nhưng trong lòng cảm thấy không hợp với những kẻ tài tử chỉ biết khoe khoang tài học với nhau. Thật sự không hiểu được là đến đây để được cái tích sự gì nữa.

Giờ đã là cuối tháng mười một, còn có một tháng nữa là đến năm mới rồi. Đến lúc đó Hạ tướng quân cũng về nhà. Tuy nhiên, Triệu Tử Văn cũng không hề lo lắng Hạ tướng quân sẽ gây khó dễ với hắn, mà là sang năm mới hắn sẽ cùng thiếu gia vào kinh dự thi. Sau khi thiếu gia thi xong, thời gian bán mình trong kế ước cũng vừa hết, hắn cũng không biết rời khỏi vị trí thư đồng này thì sẽ đi đến nơi nào. Có lẽ phải cùng thiếu gia vào kinh dự thi trước đã rồi mới quyết định được.

Tất cả mọi người đều biết Mã Trí Viễn vô cùng hâm mộ Lâm Mộng Phi. Cũng chẳng ai muốn quấy rầy gã tán gái làm gì, đều nhìn về phía lầu các ở phía xa xa Tây Hồ, chìm đắm trong cảnh đẹp của Tây Hồ.

Lâm Mộng Phi thì lại cười âm đạm, thấy thuyền hoa thong thả đã đến giữa hồ thì hô to với những thuyền phu ở phía sau:

- Thuyền phu, dừng lại ở đây đi.

Ba thuyền phu đều gật đầu, dùng sức chống một thanh tre dài về phía trước, để cho thuyền hoa dừng lại ở giữa hồ.

Mã Trí Viễn khẽ thở dài. Lâm Mộng Phi đối với gã đúng là ở ngoài ngàn dặm, có khi thậm chí còn làm cho lòng tự tin của gã cũng phải chùn bước. Thật không hiểu nổi rốt cuộc là Lâm Các chủ này thích loại nam nhân như thế nào, lại dường như có chút nhiệt tình với thư đồng này.

Thuyền hoa dừng lại ở giữa hồ, những du thuyền qua lại xung quanh thuyền hoa như thoi đưa. Vô số văn nhân học sĩ đứng đầu thuyền có chút hồi hộp, ánh mắt đổ dồn về ngắm nhìn các thiên kim tiểu thư ở trên hoa

thuyền. Lâm Các chủ của Quần Phương Các, Lý Dịch An tài sắc song toàn, còn có một nha hoàn xinh đẹp đang tựa vào thư đồng, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Vô số tài tử đều ra sức ngắm nhìn. Đứng ở đầu thuyền, Lâm Các chủ trải dài ánh mắt quyến rũ mị hoặc, Lý Dịch An đẹp vẻ thanh thuần, thoát tục, nha hoàn vừa khả ái lại vừa động lòng người. Ngay khi đến gần thuyền hoa thì đám tài tử kia lập tức đổi sắc mặt, ra vẻ chính trực thanh cao, nhìn không chớp mắt, khẽ phẩy quạt xếp, ngâm thơ làm phú, cố gắng hết sức thể hiện vẻ phong lưu.

- Hừ!

Triệu Tử Văn ánh mắt sắc bén, nhìn nhận rõ ràng động tác giả bộ của đám tài tử này, không kìm nổi lại cười lạnh. “Đồ ngụy quân tử rùng mỡ, cả lão bà của ta mà cũng dám ngắm nữa.”

Hạ Bình cũng chú ý đến đám tài tử đang to ve tỏ vẻ này, kéo tay Triệu Tử Văn bảo:

- Hạ Văn, ta cảm thấy chàng còn đẹp hơn.

Triệu Tử Văn cười sung sướng:

- Đúng thế mà, còn nhớ năm đó ta là thiên hạ đệ nhất đẹp trai đấy.

- Người thối bay cả chính mình rồi đấy.

Hạ Văn Đăng bắt chước giọng điệu của Triệu Tử Văn, nói kháy.

“Thiếu gia này sao lại cứ thích đâm sau lưng chiến sĩ thế nhỉ?” Triệu Tử Văn oán hận khinh bỉ lườm Hạ Văn Đăng một cái rồi nói:

- Ta nói này thiếu gia, người ngoài việc nói leo ra thì còn làm được cái gì nữa hả?

- Thiếu gia, người không thể ức hiếp Hạ Văn được.

Hạ Bình biết tính Triệu Tử Văn. Hắn có nhiều nỗi khổ không nói được lên lời. Có lẽ vừa rồi là nhớ đến chuyện gì thương tâm, thấy thiếu gia ức hiếp Hạ Văn đang còn thương cảm, nòng bèn dẫu cái mỏ nhỏ nhắn ra phản bác Hạ Văn Đăng.

Hạ Văn Đăng bất đắc dĩ thở dài sườn sượt:

- Còn chưa có đi ra ngoài mà cánh tay đã thò hết ra bên ngoài rồi.

Câu nói này của thiếu gia đã chứng minh Hạ Bình là người nhà họ Triệu rồi. Hạ Bình cười cười với Triệu Tử Văn, đỏ hồng cả mặt, hạnh phúc đứng sát bên cạnh hắn, căn bản là không hề chú ý đến ánh mắt của những người khác.

Triệu Tử Văn đối với cái tâm ý đó của Hạ Bình chỉ cười khổ không nói gì. “Xem ra là Hạ Bình đã khẳng định ta rồi. Chứ nếu không cũng sẽ không thể hiện với ta trước mặt mọi người như vậy. Thật sự là không cười nàng cũng không được rồi.”

Một tiểu thư đồng xứng đôi với một tiểu nha hoàn thì mọi người cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Nhưng mà tiểu nha hoàn này thuộc diện mắt ngọc mày ngài, băng cơ ngọc cốt, dáng người yêu kiều như hoa sen mới nở, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, lại vô tình để lộ vẻ đẹp tinh khiết động lòng người khiến cho ai cũng phải cảm thán – tiểu nha hoàn của Hạ phủ mà hình thức cũng thật là xuất sắc đến như vậy nữa.

Lâm Mộng Phi lạnh lùng hừ một tiếng, vỗ tay ba tiếng, nói vào trong lầu các:

- Hoa tâm đại la bạc – tấu khúc!

Trong lòng Lý Thanh Chiếu u uẩn, quay đầu về hướng khác, làm ra vẻ thờ ơ không quan tâm. Còn Dư Tư Lăng cũng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, ôm chặt nàng ca kỹ mảnh mai.

Triệu Tử Văn thực ra đã sớm phát hiện được Dư Tư Lăng ngồi ở một góc trong lầu các, chỉ là hắn xem như không biết, coi nàng ta như người xa lạ. Cũng giống như vừa rồi, hắn vừa liếc mắt đã trực tiếp bỏ qua, không thèm nhìn đến sự tồn tại của người này.

Những du thuyền trên Tây Hồ dường như không có ý dừng lượn lờ xung quanh thuyền hoa. Trên các du thuyền, các tài tử còn giả bộ lúc lắc cái đầu, lẩm nhẩm dăm ba câu thơ có lẽ cũng chưa thuộc kỹ, ra vẻ tài tử phong lưu.

Đại tiểu thư cũng xốc bức rèm che lầu các đi ra, nhìn đầy những người đang đứng ở đầu thuyền, ánh mắt nàng tìm kiếm “người xấu” kia. Nàng bắt gặp Hạ Bình và Hạ Văn Đăng đứng ở phía bên phải mũi thuyền. Còn Mã Trí Viễn và Trương Nhữ Chu thì tương ứng đứng bên trái. “Người xấu” của

nàng đứng ngay cạnh Hạ Bình, nét mặt không chút thay đổi nhìn về phía xa xăm, không hề liếc mắt nhìn nàng một cái.

Hạ Bình quơ bàn tay nhỏ bé cười nói với nàng:

- Tiểu thư, lại đây, ở đây vẫn còn chỗ trống.

Đại tiểu thư do dự một lúc lâu rồi mới chậm rãi đi tới, đến chỗ trống mà Hạ Bình đang giữ cho mình thì cúi đầu, mặt đỏ lên.

“Tỷ tỷ làm sao mà cứ có vẻ là lạ thế nhỉ?” Hạ Văn Đăng cảm thấy khó hiểu là tỷ tỷ mình rất hay đỏ mặt khi đứng trước Hạ Văn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Sau Đình Hoa

Trên thuyền hoa, một vị tiểu thư lãnh diễm từ trong lầu đi ra, tất cả mọi người cùng ồ lên một tiếng, ngay lúc này mệnh lệnh được ban ra, người chèo thuyền lập tức tăng tốc, hơn mười chiếc du thuyền đồng loạt lướt đi khung cảnh nhìn như một cuộc đua thuyền mà trung tâm là chiếc thuyền hoa lớn, cảnh tượng thật tráng lệ.

Lúc này, trong lầu, một tiếng đàn chậm rãi vang lên, tiếng đàn lay động lòng người, uyển chuyển, ung dung, nhưng Triệu Tử Văn nghe có phần quen thuộc.

Ở ban công nhà thủy tạ, đình đài, lầu các lóng lánh, du thuyền rẽ nước lướt đi, cảnh tượng Tây Hồ khi đứng trên thuyền ngắm nhìn càng thêm xinh đẹp, thêm vào giọng hát động lòng người khiến tất cả như si như mộng.

Trương Nhữ Chu gõ gõ cây quạt ngọc, hưởng thụ cảnh sắc xinh đẹp, tiếng ca tuyệt vời, nhất thời ý thơ bột phát, đặc ý chậm rãi ngâm:

- Hồng trang dục túy nghi tà nhật, bách xích thanh hồ tả thúy nga, thúy nga thiên quyên sơ nhật huy, mỹ nhân canh xướng vũ la y.

(Dịch thơ: Rượu hồng uống mãi cho say, trăm thước thanh hồ tựa thiên quyên, du dương trong gió người đẹp say ca múa.)

- Hay!

Mã Trí Viễn là người đầu tiên trầm trồ khen ngợi:

- Trương huynh quả thực tài cao!

Nhóm tài tử, tiểu thư đang đứng trên thuyền cũng khẽ ngâm nga, câu thơ này miêng tả cảnh sắc đẹp đẽ của Tây Hồ, phong cảnh thực tươi đẹp, lại có các mỹ nữ đang ca hát, đàn tấu, tiếng ca du dương theo gió lan xa. Câu thơ

khiến hình ảnh mỹ nữ như mộng như ảo xuất hiện trong đầu mọi người khiến mọi người si mê không thể tự kiềm chế, tất cả đều trầm trồ khen ngợi:

- Thơ hay! Trương công tử quả nhiên tài học phi phàm.

- Các vị huynh đài, tiểu thư quá khen

Trương Nhữ Chu cầm quạt ngọc ôm quyền cười nói, trong ánh mắt lộ ra một tia đắc ý, lạnh lùng nhìn về phía Triệu Tử Văn.

Lâm Mộng Phi cũng có chút khâm phục, gật gật đầu rồi lại nhìn Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, chi bằng người cũng làm một bài thơ?

Mẹ nó, sao ta luôn luôn bị gây khó dễ vậy chứ, Triệu Tử Văn có chút tức giận, không hiểu sao Lâm Mộng Phi luôn tìm cách gây phiền toái cho hắn, khiến hắn có chút ác cảm.

- Hạ Văn, nghe nói người từng đối bại Trần Chính Hòa, Trần Trọng Nguyên, vậy làm một bài thơ hắn cũng không khó phải không?

Trương Nhữ Chu giả dối nhìn Triệu Tử Văn.

Ở đây có rất nhiều người biết Triệu Tử Văn từng đánh bại Trần Trọng Nguyên, những người không biết khi nghe được đều mở to hai mắt, không thể tin được, Trần Trọng Nguyên là một cao thủ, từng được xưng thiên hạ vô địch, sao lại có thể bại dưới tay một tên thư đồng nhỏ như vậy, điều này chứng tỏ tài học của hắn thật phi phàm.

Mã Trí Viễn vì đêm hôm đó đã bị dọa quá kinh hãi nên hôm nay không dám nói gì.... Triệu tướng quân..... hôm nay hắn chỉ đứng cạnh Trương Nhữ Chu vẽ đường cho hươu chạy, tính toán, khích bác, Triệu Tử Văn biết rõ điểm này, tên Mã Trí Viễn muốn mượn tay Trương Nhữ Chu để giáo huấn mình.

Triệu Tử Văn mỉm cười, nhìn Lâm Mộng Phi nói:

- Ta có một bài hát, Lâm Các chủ có thể hát không?

Lâm Các Chủ không biết tên thư đồng này có chủ ý gì, nhưng vẫn gật gật đầu nói:

- Ta sẽ hát!

- Vậy nếu Lâm các chủ và các thương nữ hợp ca, ta sẽ làm một bài thơ, được chứ?

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười.

- Hạ Văn, nếu muốn nghe, vậy dạy muội hát, sau này mỗi ngày muội sẽ hát cho huynh nghe.

Hạ Bình hấp háy mắt nói nhỏ

Lý tài nữ cũng phụ họa:

- Đại ca, dạy muội nữa

Lý tài nữ muốn hát cho Triệu Minh Thành nghe? Cũng tốt, Triệu Tử Văn không suy nghĩ nhiều, cười nói:

- Được, được rồi, ai cũng dạy cả

- Hạ Văn

Hạ Văn Đăng nhìn thấy Lý tài nữ có tình ý với Hạ Văn, hẳn thâm cảm thán, không hiểu sao tất cả nữ tử đều cắn câu của Triệu Tử Văn, thật là không có đạo lý mà.

Triệu Tử Văn cũng không đợi thiếu gia nói hết, hừ một tiếng rồi mắng:

- Người đứng qua một bên

- Phì...

Lý Thanh Chiêu và Hạ Bình bụm miệng cười

Lúc này, Đại tiểu thư và Dư Tư Lãng đang nhìn Lý Thanh Chiêu và Hạ Bình, cả hai thần sắc ảm đạm cúi đầu, Đại tiểu thư cảm thấy khó chịu, liền tới cạnh Dư Tư Lãng nói:

- Dư muội muội, muội bận gì mà đã lâu ta không thấy, mấy lần ta định tìm muội trò chuyện nhưng không được.

Dư Tư Lãng sớm đã không còn đồng tình luyến ái, không còn thích Đại tiểu thư như trước, nàng cười nói:

- Gần đây nha môn bận bịu, không thể ra ngoài, lúc nào rảnh ta sẽ tìm tỷ

- Được !!

Đại tiểu thư gật gật đầu rồi tiếp tục tán chuyện với Dư Tư Lãng, có lẽ chỉ có cách nói chuyện mới có thể dời được sự chú ý tới bên kia, giảm bớt nỗi

đau trong lòng, hai vị mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành thì thảo tâm sự, thỉnh thoảng lại miễn cưỡng cười.

Lâm Mộng Phi do dự nửa ngày, cuối cùng thầm nghĩ, yêu cầu của Triệu Tử Văn cũng là hợp lý, nhưng trong lòng nàng thầm cảm thấy, đây là một cạm bẫy, có điều suy xét mãi vẫn không hiểu hát bài hát này thì có cạm bẫy gì? Nàng nghĩ một hồi rồi nói:

- Ta hát một đoạn, người làm một câu thơ, được không?

Triệu Tử Văn thản nhiên gật đầu, Lâm Mộng Phi liền quay về phía lầu, vỗ tay nói:

- Tấu khúc, Ngọc Thụ Sau Đình Hoa

Tiếng nhạc khúc lập tức vang lên, Lâm Mộng Phi khẽ bước, hát:

- Lệ vũ phương lâm đứng gác cao, tân giả bộ tươi đẹp chất bản nghiêng thành; ánh hộ ngưng kiều chợt không tiến, ra duy ngậm thái cười đón chào. Yêu cơ mặt giống như hoa ngậm lộ, ngọc thụ lưu quang chiếu sau đình; hoa nở hoa lạc không lâu dài, lạc hồng đầy đất về tịch trung!

(Dịch:

Rừng thơm, nhà ngọc, lầu quỳnh,

Điểm trang sắc đẹp khuynh thành là đây.

Ngại ngừng dừng bước phút giây,

Vén rèm, dáng đong nét cười đón nhau.

Trẻ trung hoa thắm tươi màu,

Nàng như cây ngọc chiếu sau hậu đình.)

Lâm Mông Phi diễm lệ, giọng hát uyển chuyển, âm áp, động lòng người, chỉ có thể dùng từ” líu lo oanh hót” để miêu tả, tiếng hát thật êm tai, khiến mọi người nghe si mê, rung động.

Dưới tiếng ca du dương của Lâm Mộng Phi, bầu trời cũng dần tối, vầng trăng sáng tỏ lạng lẽ soi bóng dương liễu, tia sáng thản nhiên chiếu xuống Tây hồ, bên bờ Tây Hồ, khách qua lại tữu quán nhộn nhịp, ánh trăng chiếu sáng cả Tây hồ, tạo thành từng đạo hào quang lóng lánh, xuyên qua đám sương mù, từ xa ngắm nhìn cảm thấy cảnh vật thật mộng lung, huyền ảo, đây là cảnh đẹp của Tây Hồ, đây là cảnh đêm tuyết vời của Tây Hồ, khung cảnh mà không ai ngắm nhìn mà không khỏi cảm thán.

- Thế nào? Ta đã thực hiện lời hứa, giờ tới lượt người
Lâm Mộng Phi rất tự tin với giọng hát của mình, nàng đắc ý cười nói với
Triệu Tử Văn

- Được, ta cũng sẽ thực hiện lời hứa

Triệu Tử Văn bước vòng quanh vài bước rồi ngâm:

- Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa, dạ bạc tây hồ cận tử gia. Thương
nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xứng hậu đình hoa!"

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Vong Quốc Chi Âm

Tục truyền, Khang triều sống xa xỉ, không màng chính sự, mê đắm nữ sắc. Hàng ngày chỉ ở trong cung vui chơi với phi tần, suốt ngày yến tiệc, tán tỉnh cung nữ, thê thiếp của cận thần. Sau đó bắt các văn thần làm thơ từ, rồi chọn một vài câu thơ đặc biệt xuất sắc, gộp lại thành một bản từ dùng để trêu ghẹo cung nữ, đó chính là xuất sứ của bài từ Ngọc Thụ Sau Đình Hoa.

Bài từ Ngọc Thụ Sau Đình Hoa cũng chính là âm thanh mất nước, chỉ có điều con người suốt ngày mê đắm trong nữ sắc sao có thể để ý, tài tử, tiểu thư ở Hàng Châu cũng chỉ biết tiêu dao tự tại, đâu biết rằng thủ khúc này chính là những giọt nước mắt câm lặng, Triệu Tử Văn đọc bài thơ, trong lòng thâm chua xót, Vong Quốc Chi Âm !!!

Kinh quốc mặc dù chưa mất nước nhưng liên tục bại trận trước Hung nô, triều đình rối ren, quan văn chiếm đa số, võ tướng ngày càng ít, nếu cứ tiếp tục trầm mê như vậy, Kinh quốc rồi cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ của Khang quốc mà thôi.

Tài nữ, tài tử, tiểu thư mặc dù không phải là tướng sĩ, nhưng cũng là người Kinh quốc, mất nước, hãn bọn họ cũng sẽ cảm thấy thống khổ sâu sắc, bọn họ mỗi ngày chỉ biết ngâm thơ đối ngẫu, đánh đàn, xướng ca, sau khi nghe bài thơ của Triệu Tử Văn, tất cả đều xấu hổ cúi đầu.

Bài thơ này không chỉ miêu tả sinh động Tây Hồ lúc đêm khuya, lại mượn ý thơ, mượn cảnh sắc thê lương, thần bí, tất cả dung hòa, ký thác cảm xúc thâm trầm, nỗi đau vì quốc gia hưng vong, lột tả nỗi thống hận khi mất nước khiến người ta chột cảm thấy ảm đạm.

- Công tử, tài học của người thực không ai sánh bằng

Các vị tài tử khom người ôm quyền nhìn Triệu Tử Văn, bọn họ bội phục tài học kinh người của Triệu Tử Văn, càng khâm phục trái tim ưu tư vì quốc gia của hãn.

Sau Khang triều mất nước, Khang vương đã đưa các mỹ nữ tới Hàng Châu, tại Hàng Châu hãn cùng các quý phi tự vận tại Giang Nam, nơi mà hãn tự vận chính là sông Tiền Đường, Giang Nam, sông từ trong núi chảy ra, hình thành con sông Tiền Đường, đó là nơi trước đây hoàng đế Khang triều thường tới vui chơi cùng phi tử, cũng khéo léo thay, cũng chính con sông Tiền Đường là nơi hoàng đế cùng các phi tử của hãn tự vận mà chết.

Đứng ở Tây Hồ có thể nhìn thấy sông Tiền Đường phía xa, ánh mắt Triệu Tử Văn lúc này dõi nhìn về nơi xa xăm, mọi người nhìn theo ánh mắt hãn, trong lòng chột tỉnh ngộ, hiểu ra cái diệu trong câu thơ cuối cùng “Cách giang do xứng hậu đình hoa!

Lấy hào các làm trung tâm, cách giang kia chính là chỉ Tây Hồ, một câu kia toát lên toàn bộ sự thương cảm khi mất nước, khiến các tài tử kích động không thôi:

- Hay cho một câu Cách giang do xứng hậu đình hoa !!

Chúng ta tuyệt đối không thể để Kinh Quốc dẫm vào vết xe đổ của Khang Quốc, không thể một lần nữa “Tiền Đường”

Khuôn mặt Trương Nhữ Chu lúc này trắng bệch, nắm chặt bàn tay, hãn vừa rồi làm một bài thơ ca ngợi nữ sĩ, giờ đứng trước bài thơ ưu sầu vì mất nước này, bài thơ tuyệt diệu của hãn lập tức trở thành một bài thơ châm biếm, điều này khiến hãn tức giận muốn học máu, cảm thấy không còn mặt mũi gì mà đứng ở đây.

Lâm Mộng Phi cũng vô cùng xấu hổ, vừa rồi nàng ở đây xứng ca, hát bài hát Vong Quốc Chi Âm, giống như kêu gọi người ta làm phản, nàng vừa sợ, vừa thẹn cúi đầu, né tránh ánh mắt của mọi người, hận dưới chân không nứt ra một cái lỗ để nàng trốn, từ xưa tới nay nàng chưa từng lâm vào tình cảnh như vậy.

Triệu Tử Văn nhìn vẻ mặt của Lâm Mộng Phi, miệng hãn há hốc.... bởi vì.... Lâm Mộng Phi khóc...

Cô nàng này không phải chỉ bởi vì một bài thơ châm biếm của ta mà khóc chứ?

Triệu Tử Văn lắc đầu, Lâm Mộng Phi tâm trí thành thực như vậy sao lại chỉ vì việc nhỏ mà khóc, trừ phi Lâm Mộng Phi này có lòng tự trọng rất cao, cao đến khó có thể hình dung, hoặc Lâm Mộng Phi cực kỳ yêu nước !!! Nhưng, Kinh quốc vẫn chưa vong, sao lại phải căm phẫn như vậy?

- Đại ca, sau này dạy ta thơ từ được không?

Lý tài nữ duyên dáng thì thầm.

- Khụ khụ

Lý đại tài nữ nhờ ta dạy thi từ? Triệu Tử Văn bị dọa sợ xanh mặt, ho nhẹ, hần đọc bài thơ này vốn chỉ là đạo lại, đổi hai chữ Tần Hoài thành Tây Hồ, lại dựa vào thiên thời địa lợi, cảnh đêm của Tây Hồ hôm nay không khác với bài thơ miêu tả nên mới được như vậy, cũng chỉ là duyên xảo hợp mà thôi, hần ngượng ngùng cười:

- An Nhi, tài học của muội huynh còn chưa học được, dạy muội sao nổi.

Lý tài nữ đỏ mặt khẽ cười, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, nữ tử vốn không cần tài cao mới là đúng, nếu tài học của nàng cao hơn cả đại ca, không phải là.....Lý đại tài nữ vội xua tay nói:

- Đại ca, chỉ dựa vào bài thơ này của đại ca chắc chắn sẽ lưu danh hậu thế, muội đâu dám so sánh với đại ca.

Lý tài nữ cũng biết vuốt mông ngựa?

Triệu Tử Văn nghe cảm thấy rất sáng khoái, cái này Hạ Bình hẳn phải học thêm, hần lắc lắc người nói:

- Muội cũng muốn ta dạy muội hả?

Chỉ là dạy mà cũng néo.....Triệu Tử Văn thật hoài nghi, nha đầu này có phải là đã quá bạo lực hay không, tuy nhiên, cánh tay nhỏ bé kia néo cũng.... không đau, ngược lại khá thoải mái, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Nếu muốn huynh dạy muội, vậy hôn huynh một cái, thế nào?

Hạ Bình ứ một tiếng, Lý tài nữ đứng đó cũng nghe thấy, hai má đỏ bừng. Trước mặt mọi người, ba người cố tỏ vẻ nghiêm trang, nhưng ai cũng khấn trương, lại thêm chút kích thích.

- Bại hoại, tối ta sẽ cho người hôn một cái

Hạ Bình đỏ mặt, ghé vào tai hắn thì thầm

Ta hôn người còn phải chờ cho sao? Triệu Tử Văn ngả ngớn nói:

- Hay là chúng ta ở trên giường tập đánh trận?

Đánh trận? hạ Bình nao nao, nhưng nàng cũng thông minh hơn người, ngay lập tức hiểu ra ý của hắn, vừa tức vừa thẹn:

- Người, đồ bại hoại, lại muốn cùng ta.....cùng ta.....

Mọi người lúc này đang thầm suy ngẫm về bài thơ của Triệu Tử Văn, tâm trí đã sớm bay bổng, ai sẽ nguyện ý làm kẻ bán nước, để nước mất nhà tan, cam tâm làm nô tài chứ? Người cổ đại kiêu kỳ nhất chính là thứ này, bọn họ đọc sách nhiều, hiểu biết nhiều, lúc này mặc dù đã tỉnh ngộ, nhưng lại hữu tâm vô lực, không lẽ dùng vài câu thơ từ, ứng đối là có thể đuổi giặc Hung Nô hay sao?

Vì vậy họ không chút chú ý, tất cả đều âm thầm cúi đầu, khuôn mặt đầy vẻ mất mát.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Đánh

Hạ Bình thấy ánh mắt mọi người nhìn lại, khuôn mặt đẹp của nàng thoáng ửng hồng, nàng thì thầm:

- Đòi.... cùng ta..... chiến đấu.... người, đồ đáng ghét.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nghe giọng nói úy khuất của Hạ Bình, trong lòng hẳn cảm thấy rất vui vẻ, nhưng nhìn lại thấy thần sắc của Lâm Mộng Phi thật tiêu điều, hẳn cũng không khỏi canh cánh trong lòng.

- Lâm các chủ, đừng khóc nữa! Khóc nữa là chìm thuyền đấy!

Triệu Tử Văn đi lại gần Lâm Mộng Phi trêu đùa.

- Đều là do người, cái tên thư đồng này, đọc cái gì ưu quốc ưu dân, khiến ta khóc!

Lâm Mộng Phi lau nước mắt, nhìn Triệu Tử Văn gắt.

Cô nàng này không phải là bị..... mắng đến ngu chứ? Triệu Tử Văn còn tưởng Lâm Mộng Phi sẽ nổi trận lôi đình, không ngờ nàng lại thẹn thùng như vậy khiến hẳn thật ngạc nhiên, chẳng lẽ... cô nàng này thích bị mắng?

Lâm Mộng Phi nhìn vẻ ngạc nhiên của Triệu Tử Văn, đỏ mặt nói:

- Hạ Văn, người nói xem, có phải chúng ta...giống như Mất Nước Chi Âm !!!

- Không, không, Lâm các chủ thật là yêu nước

Triệu Tử Văn lại đùa cợt.

Lâm Mộng Phi vốn vẫn chiếm thế thượng phong, giờ lại vì một bài thơ của Triệu Tử Văn mà chật vật, nàng không kìm nổi, trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn rồi nói:

- Người ức hiếp ta còn chưa đủ hả?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Chúng ta còn chưa đánh nhau, sao lại nói ta ức hiếp?

- Người.... đồ phóng đảng !!!

Lâm Mộng Phi nghiêng rặng nhìn tên thư đồng, nhưng khuôn mặt lại biến đổi, đôi mắt quynh rũ khê liếc, cái lưỡi nhỏ khê liếm liếm môi, ghé tai Triệu Tử Văn nói:

- Nếu Triệu tướng quân nguyện ý cùng ta..... chiến đấu, ta cao hứng còn không kịp.

Triệu Tử Văn cả kinh, thu lại ánh mắt cợt nhả, sát khí lạnh như băng tỏa ra, lạnh nhạt nói với Lâm Mộng Phi:

- Lâm các chủ, điều không nên biết thì đừng biết, bằng không dễ dẫn tới họa sát thân.

- Ai nha, Hạ Văn, người đừng làm ta sợ nha

Lâm Mộng Phi vội nhảy lui lại, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, lấm bầm.

Triệu Tử Văn thấy nàng sở hãi, lại khôi phục bộ dạng bất cần đời, cười ha hả:

- Lâm các chủ, không phải chết người, làm gì mà khiếp hãi như vậy? Sau này đừng nên đùa với lửa nhé !!!

Lâm các chủ nhìn sát khí thập phần bá đạo trong mắt hấn, nàng cảm thấy một sự khiếp hãi dâng lên, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử chưa tròn hai mươi, sao có thể chịu nội sát khí ngập trời của Triệu Tử Văn, người vốn một mình tung hoành giữa ngàn người. Mặc dù lúc này Triệu tướng quân không có tâm địa độc ác, nhưng nàng vẫn ủy khuất, bĩu môi nói:

- Người ta không thèm chơi với lửa.

Tất cả mọi người thấy thật mờ mịt, sao lại có giết người phóng hỏa ở đây?

Lâm Mộng Phi quả nhiên không đơn giản, tin tức hấn là Triệu tướng quân vốn Dư Tư Lăng không nói ra nhưng không ngờ Lâm Mộng Phi lại biết, có thể thấy được tổ chức bí mật của Quần Phương Các, tuy nhiên Lâm Mộng Phi đáp ứng không “nghịch lửa”, Triệu Tử Văn cũng không muốn thêm kẻ thù ở Hàng Châu, liền cười trừ rồi bỏ qua.

- Lâm các chủ, hiện giờ có phải ta nên trở về phủ hay không?

Lý tài nữ thấy trời đã khuya, liền nói với Lâm Mộng Phi.

- Đến lúc về rồi

Lâm Mộng Phi bị Triệu Tử Văn chinh một trận, vốn vô cùng khó chịu cũng không còn hứng tiếp tục du ngoạn, chúng tài tử tiểu thư cũng đồng tình, bài thơ mất nước kia khiến họ mất đi hứng thú du ngoạn, đồng thời tạo ra trong đầu họ một cảm giác nguy cơ tràn ngập đối với Kinh quốc, họ cũng muốn về phủ suy xét kỹ lại, muốn tìm cách báo đáp quốc gia.

- Trương huynh, chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua?

Hôm nay lại tạo cơ hội để tên thư đồng này được nổi bật, Mã Trí Viễn thấy không cam lòng, nhưng lại không dám tự mình giáo huấn tên thư đồng nho nhỏ này, chỉ có cách thì thầm với Trương Nhữ Chu.

Trương Nhữ Chu khuôn mặt thất thần, từ lúc Triệu Tử Văn đọc xong bài thơ đến giờ, bài thơ của hắn trong nháy mắt trở thành bài thơ châm biếm, tài tử, tiểu thư cũng không thèm để ý tới Trương Nhữ Chu, tất cả đều chú ý tới Triệu Tử Văn, điều này khiến hắn cảm thấy thật nhục nhã, hắn đương nhiên sẽ không dừng tay như vậy, hắn bước tới trước mặt Triệu Tử Văn, lạnh nhạt nói:

- Bài thơ này, nhất định là người ăn cắp ở đâu đó.

Chỉ có thằng ngốc mới nhận mình đạo thơ, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Mọi người mắt ai cũng sáng như sao trên trời !!!

Những lời này quả thật rất Ra vẻ ngây thơ khiến mọi người phì cười, Lâm Mộng Phi che cái miệng nhỏ nhắn, cười đến run rẩy, bộ ngực cũng rung rinh, nàng nhìn Triệu Tử Văn đầy quyến rũ nói:

- Người, đồ phóng đãng.

Khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích, những lời này căn bản không hề hạ lưu, Lâm Mộng Phi lại nói hắn là kẻ phóng đãng, Triệu Tử Văn miệng lưỡi khô khốc, nuốt một ngụm nước miếng:

- Lâm các chủ, nói không thể nói lung tung, ta khi nào phóng đãng đâu !!

- Trương huynh, người không phải rất giỏi câu đối sao, diệt uy phong của hắn đi/

Mã Trí Viễn thấy tên thư đồng này thực vô sỉ, lại dám tán tỉnh Lâm Mộng Phi, hắn tức giận nói với Trương Nhữ Chu..

Triệu Tử Văn đọc bài thơ kia miêu tả đêm Tây Hồ tĩnh lặng, dùng cảnh dung tình, không chỉ miêu tả tiệc rượu buổi đêm ở Tây Hồ, còn miêu tả bài ca Mất Nước Chi Âm của Quần Phương Các, nếu nói là đạo thơ cũng không ai tin, bởi đạo thơ sao có thể tả một cách thần tình, trùng hợp đến như vậy.

Trương Nhữ Chu âm hiểm cười nói:

- Hạ Văn, người không phải sẽ ra câu đối sao? Hôm nay ta muốn cùng người thi đối!

- Đối câu đối, chỉ là giải trí mà thôi, chi bằng tới Quần Phương Các uống rượu, ngâm thơ tán gái, không phải tốt hơn sao?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Hừ!

Lâm Mộng Phi hừ nhẹ:

- Quần Phương Các không phải là nơi tán gái !!

- Vậy thì.... lái phi cơ?

Triệu Tử Văn dâm dăng nhìn Lâm Mộng Phi cười.

Lái phi cơ? Mọi người nghe tới đầu vầng mắt hoa, tán gái thì họ có thể lý giải, nhưng lái phi cơ thì không hiểu gì, không biết là ý gì, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn tên thư đồng đang cười dâm dăng, cũng không hiểu hẳn học đâu ra nhiều từ ngữ mới mẻ, độc đáo như vậy.

- Phì !!!

Lâm Mộng Phi không biết lái phi cơ là ý gì, nhưng nhìn nụ cười dâm dăng của tên thư đồng này, nàng khẽ gắt:

- Tên dâm tặc nhà người, nếu người dám tới Quần Phương Các, ta sẽ cho người đá người ra ngoài!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Thiết Hồ

Đại ca, lái phi cơ là ý gì?

Lý Thanh Chiêu lắc lắc tay Triệu Tử Văn hỏi.

- Cái này....

Triệu Tử Văn cũng không muốn phá hư sự thuần khiết thiện lương của Lý tài nữ, vội vàng cười nói:

- Cái này có ý là.... thưởng thức

- Lý tử tử, đừng nghe Hạ Văn nói bừa

Hạ Bình cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hạ giọng nói:

- Hạ Văn, người xấu này, sao có thể có ý tốt được.

Triệu Tử Văn ba hoa một hồi, ở Hạ phủ cái gì cũng nói, Hạ Bình tự nhiên hiểu ý tứ trong đó, Hạ Văn Đăng cũng bị tên thư đồng này dạy hư, dường như tên thư đồng này vốn không biết cái gì là lễ pháp, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ hy vọng sang năm hẵn lên kinh đi thi cùng thiếu gia có thể thu liễm một chút.

Cách đó không xa, Đại tiểu thư cũng đỏ mặt thẹn thùng, không khỏi nghĩ đến đêm đó dưới vách núi, lại trần truồng ôm tên thư đồng này, Đại tiểu thư vội cúi đầu, miệng khẽ lẩm bẩm, đôi mắt đẹp động tình duyên dáng chớp chớp.

Dư Tư Lăng là người duy nhất từng phát sinh quan hệ với Triệu Tử Văn, thấy Triệu Tử Văn nói lời khó nghe, lại nghĩ tới khoái cảm điên cuồng đêm đó, toàn thân nàng ngứa ngáy, nóng rực, khó chịu không tả xiết, hai má đỏ bừng, không dám ngẩng mặt lên.

- Hạ Văn, người dám tiếp không?

Trương Nhữ Chu thấy tên thư đồng này đùa giỡn vui vẻ với giai nhân, không thềm để mình vào mắt, hấn tức tối, nhìn tTriệu Tử Văn đầy khiêu khích.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ ôm quyền nói:

- Nếu Trương công tử muốn đối, vậy ta đành liều mình bồi tiếp.

Lý tài nữ cũng đoán được phần nào cái từ kia không phải là từ tử tế, khuôn mặt nàng đỏ rực, hai má hây hây như hoa đào, kiều diễm, e lệ. Chợt thấy đại ca tiếp nhận khiêu chiến, đôi mắt đẹp lóe lên, nàng thích nhất chứng kiến đại ca thi triển tài học trước mặt mọi người, nàng thực mong ngóng, muốn xem Triệu Tử Văn làm sao đánh bại Trương Nhữ Chu!

Mã Trí Viễn thấy gian kế thành công, hấn âm hiểm cười, nhìn Triệu Tử Văn và Trương Nhữ Chu, Trương Nhữ Chu là tay đối số một của kinh đô, đối phó một tên thư đồng nhỏ này hấn không thành vấn đề.

Trương Nhữ Chu khinh thường tiến tới hai bước, ngâm nga:

- Thủy lãnh sái, nhất điểm thủy, nhị điểm thủy, tam điểm thủy

(Dịch: Sương lạnh chảy, một giọt sương, hai giọt sương, ba giọt sương)

Các tài tử tiểu thư đều gật đầu tán thưởng sự sáng tạo và nhanh nhẹn của Trương Nhữ Chu, chỉ trong vòng hai bước đã nghĩ ra một câu đối hay như vậy, thủy là sương, sương rơi một giọt, sương rơi hai giọt, sương rơi ba giọt, quả thực là một câu đối khó, bọn họ lúc này thầ lo lắng, không biết tên thư đồng kia làm sao đối.

Triệu Tử Văn khẽ đảo mắt, đáp:

- Đinh hương hoa, bách tự đầu, thiên tự đầu, vạn tự đầu

(Dịch: Hương hoa thơm, trăm hoa thơm, ngàn hoa thơm, vạn hoa thơm)

- Đối hay !!!

Các tài tử đồng loạt trầm trồ, nghe vế dưới không khỏi tỉnh cả người, kích động vỗ tay trầm trồ khen ngợi! Câu đối lấy ba chữ hương hoa thơm làm đầu, không chỉ đối vô cùng chuẩn xác lại cực kỳ xảo diệu, thật sự rất tuyệt! Bọn họ kìm không nổi lớn tiếng hoan hô khiến Hạ Văn được dịp phổng mũi !!

- Đa tạ! Đa tạ!

Triệu Tử Văn ôm quyền nhìn Trương Nhữ Chu.

Lâm Mộng Phi mỉm cười nói:

- Hạ Văn, người học lễ pháp lúc nào vậy?

Triệu Tử Văn ngó sáng, giả bộ ngập nói:

- Nhanh vào bờ thôi, ta muốn đi ngủ

Triệu Tử Văn quả thực lúc này cũng cảm thấy có chút mệt.

Lâm Mộng Phi khẽ gắt, hôm nay ban đầu nàng vốn chiếm thế thượng phong, nhưng giờ lại bị tên này đùa giỡn đến không biết phải làm gì, tên Triệu tướng quân chết tiệt, Hạ Văn chết tiệt, không hiểu người là một tên lãnh huyết tướng quân hay là một tên thư đồng cột nhà.

- Lái đò, cập bờ

Lâm Mộng Phi hô lên một tiếng rồi liếc sang, lại hừ một tiếng với Triệu Tử Văn sau đó quay ngoắt đi, không thèm để ý tới hắn.

Người chèo thuyền nghe lệnh, thông thả đưa chèo, chậm rãi đi về phía bờ Tây Hồ.

Các tiểu thư lúc này khuôn mặt đều ửng đỏ, hôm nay bọn họ đại khái hiểu được phần nào về thư đồng này, hẳn phóng đấng không biết kiềm chế nhưng tài văn chương thật phi phàm!

Lý tài nữ lúc này đỏ mặt không dám ngẩng đầu, Hạ Bình thì đứng gần Triệu Tử Văn cầu, căm giận nói:

- Lần sau tiếp tục nói lời khinh bạc, ta sẽ không cho người lên giường.

- A !!!

Hạ Bình cảm thấy câu nói của mình có chút thất thố, xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Trương Nhữ Chu nhìn Triệu Tử Văn đùa giỡn, hoàn toàn không xem mình là gì, trong cơn giận dữ lại thêm Mã Trí Viễn thêm mắm thêm muối, hẳn nói:

- Trương huynh, mau ra đối, ép chết hắn

Trương Nhữ Chu cố kiềm chế lửa giận trong lòng, hẳn phất tay áo, nhìn ngọn núi phía tây, mở miệng ngâm:

- Du Tây sơn nã y sam lạc tây sơn tích thiện y sam

(Dịch: Đi tây sơn mua quần áo, đưa quần áo tới tây sơn tích thiện (làm từ thiện))

Tất cả lại một lần nữa chờ Triệu Tử Văn trả lời, nhưng họ chờ nửa ngày, tên thư đồng này vẫn thờ ơ nhìn ngăm mặt nước Tây Hồ, Lý tài nữ cũng biết câu thơ đối ngẫu này khó đối, lo lắng nói:

- Đại ca, đối không được?

- Trương công tử, đối ngẫu mãi cũng thế, chi bằng chúng ta thưởng thức tây hồ, uống chén rượu nhạt, thế nào?

Triệu Tử Văn nhìn Lý tài nữ rồi quay lại cười nói với Trương Nhữ Chu

- Hừ, không đối được thì không đối được, chỉ tìm cách lấy cớ!

Mã Trí Viễn không kìm nổi, khinh miệt nhìn Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Mã công tử hóa ra không phải cầm điếu !!!

- Người!

Mã Trí Viễn thiếu chút nữa đã lao tới, nhưng hấn lại kiêng kị Triệu tướng quân đứng phía sau tên thư đồng, chỉ lạnh giọng hừ nhẹ:

- Có bản lĩnh thì đối câu đối này đi, chỉ giỏi võ mồm!

Trương Nhữ Chu vô cùng tin tưởng về trên của mình, tên thư đồng này hấn không thể nghĩ ra, hấn khinh thường liếc nhìn Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cũng không phản ứng, đi tới trước mặt Lâm Mộng Phi, giơ tay lấy chiếc bình rượu bằng sắt (Thiết hồ), hấn giả bộ nâng cao thiết hồ, uống từng ngụm rượu, phong tình tiêu sai, chỉ chiếc thiết hồ cười:

- Du Tây Hồ để tích hồ, tích hồ điệu Tây Hồ tích hồ tích hồ !!!

(Dịch: Đi tây hồ để lấy thiết hồ, uống thiết hồ tại Tây Hồ uống rượu thiết hồ)

Tiếng kêu gào cuồn cuộn lại vang lên, Lý tài nữ không kìm nổi, thân hình mềm mại khẽ run rẩy, mọi người như bừng tỉnh đại ngộ, nhìn tên thư đồng đang ngăm Tây Hồ, thưởng thức rượu ngon trong thiết hồ, mặc dù động tác của hấn không rõ ràng, Lý tài nữ và Hạ Bình nhìn bộ dáng nâng bình uống rượu, tiêu sai lại tự nhiên, chỉ chiếc thiết hồ ngâm nga đầy phong lưu ý nhị mà ngây ngốc.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Đánh Bại Đại Tài Tử

Cái tên xấu xa này !!

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư ửng hồng, vừa vui vừa thẹn lấm bầm.

Trương Nhữ Chu thì xám mặt, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, hẳn không tin có tà, hẳn đường đường một đại tài tử ở Kinh Đô sao có thể thua một tên thư đồng nho nhỏ ở Hàng Châu Tiên Đường! Hẳn không ngừng bước qua bước lại, vắt óc suy nghĩ!

- Thiên hạ anh hùng hào kiệt đáo thủ phủ thủ xưng thần

(Dịch: Thiên hạ anh hùng hào kiệt đều cúi đầu xưng thần)

Một lúc sau, Trương Nhữ Chu chỉ về phía nhà hẳn ở kinh đô Hàm Đan, kiêu ngạo hét lớn

Triệu Tử Văn lập tức chỉ vào bảng hiệu Quần Phương Các quát:

- Thế gian trình liệt nữ tử tiến lai khoan y giải quần!

(Dịch: Thế gian trình liệt nữ tử xin hay cởi áo quần!

- Phì phì phì !!!

Các nữ nhân trước câu thơ của hẳn thấy vô cùng dâm dăng, khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng xì xì phản đối, tên thư đồng này thực là dâm dăng.

- Thô tục

Trương Nhữ Chu ra câu đối này bởi vì hẳn nghĩ mãi không nghĩ ra về trên, dưới tình thế cấp bách đành gượng gạo làm, nhưng tên thư đồng này đối thật thô tục không chịu nổi, khiến hẳn đang khó chịu cảm thấy cao hứng

- Đại ca...Hạ Văn

Lý tài nữ và Hạ Bình cảm thấy cả người nóng ran, thầm trách mắng Triệu Tử Văn

Có điều, câu đối này mặc dù thô tục, có điều lại rất chỉnh, chỉ là mọi người không ngờ tên thư đồng phong lưu tiêu sái ban nãy chợt trở thành dâm dăng hạ lưu như vậy.

- Tên ác nhân người, ức hiếp ta thì thôi, giờ còn làm bại hoại thanh danh của Quần Phương Các....

Lâm Mộng Phi thực rất hận tên thư đồng này, không trêu ghẹo người, người lại trêu ta, phải tìm cách trả thù.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Chỉ là đùa mà thôi, hôm nay cũng đã muộn, chúng ta mau hồi phủ thôi

Lâm Mộng Phi oán hận nhìn tên thư đồng, hôm nay nàng làm khó Triệu Tử Văn, vốn chỉ muốn trêu ghẹo hãnh làm tướng quân thì không muốn, lại cố tình đi làm thư đồng, nhưng nàng cũng thầm đoán ra, Triệu Tử Văn nghĩ nàng và Trương Nhữ Chu có quan hệ, câu thơ đó của hãnh cũng chính là mắng nàng và Trương Như Chu..... Nhưng.... sự thật không phải như vậy, nàng cảm thấy vô cùng oan khuất, thật muốn đá cho tên thư đồng ngu ngốc này một cước

- Chậm đã!

Trương Nhữ Chu chợt nói

- Hạ Văn, người cùng ta đối thêm một câu

Trương Nhữ Chu không quản Triệu Tử Văn có đáp ứng hay không, cố ý ngâm:

- Kiền bát quái, khôn bát quái, bát bát lục thập tứ quái, quái quái kiền khôn dĩ định!"

(Dịch:

Bát quái càn, khôn, tám tám sáu mươi tư quẻ, quẻ quẻ định càn khôn)

Triệu Tử Văn nhìn Lâm Mộng Phi, linh cảm chợt hiện, đọc ngay:

- Loan cứu thanh, phượng cứu thanh, cứu cứu bát thập nhất thanh, thanh thanh loan phượng hợp minh

(Dịch: Rồng trên trời, phượng trên trời, chín chín tám mươi một tầng trời, rồng phượng hợp minh)

Trương Nhữ Chu thở dài, hần tâm tư âm trầm, nhưng cũng có phong phạm của người đọc sách, thua là thua, thắng là thắng, hần ôm quyền:

- Hạ Văn huynh kỳ tài ngút trời, ta cam bái hạ phong!

Hần nói xong, trong mắt chợt hiện lên vẻ âm độc, tài văn chương ta thua cho người, thì ta sẽ dùng vũ lực để thắng người.

Giang Nam tài tử, tiểu thư đồng loạt hoan hô vang dội, đánh bại đại tài tử số một của Kinh đô, đây là sự kiện kinh người thế nào !!!

- Hạ Văn thật lợi hại!

Hạ Bình xinh đẹp nhìn chăm chăm Triệu Tử Văn, hạnh phúc lắm lắm

Lý tài nữ vừa vui vừa thẹn, dùng ánh mắt sùng kính trộm nhìn Triệu Tử Văn, còn Đại tiểu thư và Dư Tư Lãng thì trong lòng vừa đau khổ lại vừa ngọt ngào, khuôn mặt xinh như vẽ khê nhần.

Sau khi Trương Nhữ Chu nhận thua, thuyền hoa cũng vừa lúc tới cảng Tây Hồ, các tài tử tiểu thư du ngoạn cả ngày có chút mệt nhọc, ngay lập tức xuống thuyền.

Du thuyền tây hồ, vẫn như trước năm yên trên mặt nước, bông bình trên sóng, chỉ khác là không còn ai trên đó, chỉ có gió vi vu thổi, mặt nước lay động đưa con thuyền. Ánh trăng sáng nhàn nhạt vẫn chiếu rọi trên Tây Hồ.

Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng cùng đi du thuyền Tây Hồ, nhưng hôm nay Triệu Tử Văn đặc biệt nổi bật, đem Trương Nhữ Chu và Lâm Mộng Phi mắng đến xông huyết lên đầu, câu thiên cổ tuyệt thơ kia ngày mai chắc chắn sẽ tuyên truyền khắp ngõ phố lớn nhỏ, danh khí của hắn khẳng định sẽ lại tăng lên!

- Tiểu tử, người làm người có thể khiêm tốn một chút được không...

Hạ Văn Đăng đi cạnh Triệu Tử Văn mắng.

Đại tiểu thư tối nay ở chỗ Dư Tư Lãng, nói chuyện trắng đêm, Hạ Bình là thư đồng của Đại tiểu thư, tự nhiên phải đi theo, còn Lý tài nữ, sau khi rời khỏi du thuyền lập tức gia đình đón về, vì vậy lúc này chỉ còn Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng.

Triệu Tử Văn cười khở:

- Ta cố gắng khiêm tốn nhưng người khá. ;b L: v';l'v;v';v';v;v: LỚP

- Nói cũng không sai

Hạ Văn Đăng gật gật đầu, tên Hạ Văn này mỗi lần đều gây náo động, nhưng đều là do người khác khiêu khích, không phải hấn chủ động khoe khoang, Hạ Văn Đăng nghiêm mặt nói:

- Người cũng nên ít khoe khoang thôi, sang năm ta lên kinh đi thi, người phải dạy thêm thi từ cho ta

Lên kinh Triệu Tử Văn chột lạnh lòng, lúc trước đụng phải cây ốt nhỏ kia, lúc đó hấn còn chưa biết nàng là thần thánh phương nào, nhưng bây giờ “rõ ràng” lại phải tự mình đi nộp mạng, lần lên kinh này..... chỉ sợ gian nan rất nhiều.

- Chậm đã !!

Hạ Văn Đăng đột nhiên nhìn về phía trước, trong một góc tối có ba người đang đứng, hấn vội hô lớn.

Triệu Tử Văn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía trước, dưới ánh sáng của mặt trăng, có ba vị nam tử đang đứng dưới gốc dương liễu, ba người sắc mặt độc ác, lạnh lùng, đang nhìn về phía này.

Trương Nhữ Chu? Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn đi tới vài bước, nhìn rõ khuôn mặt của ba người, đây đúng là Trương Nhữ Chu cùng hai tên hộ vệ cao lớn của hấn.

- Hạ công tử, chúng ta chờ người đã lâu

Trương Nhữ Chu đi ra khỏi bóng liễu, tiến tới ôm quyền cười nói

Hạ Văn Đăng không có hảo cảm với Trương Nhữ Chu, thản nhiên nói:

- Không biết Trương công tử đợi ta có chuyện gì?

Trương Nhữ Chu cười nói:

- Hôm nay ta và thư đồng của người đàm đạo rất vui, ta muốn mời hấn đi uống trà.

Triệu Tử Văn thâm cười lạnh, nước trà? Lão tử sớm đã nhìn thấu, người muốn đánh ta thì đúng hơn!

Hạ Văn Đăng cũng đã từng gặp việc như vậy, ngày ấy, Cửu Hoàng Tử cũng là mới hấn đi “uống trà”, hấn dù ngu ngốc hơn nữa cũng biết rõ ý định bất thiện của Trương Nhữ Chu, Hạ Văn Đăng vốn táo bạo, thẳng thắn, hấn mắng:

- Đừng tưởng rằng Hạ phủ chúng ta dễ bắt nạt!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Lấy Đò Trong Túi

Hạ Văn Đăng không ngờ lại nói trắng ra như vậy

- Hạ huynh, sao lại nói vậy, tả chỉ là thưởng thức tài văn chương của Hạ Văn, hy vọng được cùng hẳn nói chuyện mà thôi.

- Trương huynh muốn nói chuyện cùng ta, nhưng ta không muốn

Triệu Tử Văn cười ha hả nói với Trương Nhữ Chu, trong mắt lóe ra sát ý băng lãnh, nếu Trương Nhữ Chu dám động thủ, Triệu Tử Văn nhất định sẽ giáo huấn hẳn một trận.

Hạ Văn Đăng cả giận cười gằn:

- Hạ Văn không muốn nói chuyện cùng người, chúng ta cáo từ!

Hạ Văn Đăng ôm quyền nhìn Trương Nhữ Chu, sau đó xoay người rời đi.

Trương Nhữ Chu liếc mắt nhìn hai tên hộ vệ, một trong hai tên gật đầu, tiến về phía trước một bước, khóa chặt lối đi trước mặt Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn, hét lớn:

- Hảo nô tài, công tử nhà ta mời cũng dám cự tuyệt, tối nay người nhất định không được đi.

- Hừ

Triệu Tử Văn sớm đã đoán được thủ đoạn của Trương Nhữ Chu, nhưng không ngờ hẳn lại âm hiểm như vậy, nhưng vẫn kiềm chế, hừ lạnh:

- Tối nay ta muốn đi, xem người làm sao làm khó dễ được ta...

Hạ Văn Đăng nhìn thấy hai tên hộ vệ ngăn cản, nổi giận:

- Đừng tưởng rằng cha ta không ở đây là các người có thể làm càn, không tin cứ thử động thủ xem !!!

Hai tên hộ vệ thân thủ bất phàm, đối với Hạ công tử đương nhiên không e ngại, nếu lúc này có Hạ tướng quân ở đây có lẽ bọn chúng không dám làm càn, sớm cúp đuôi trốn mất, nhưng chiến sự ở biên giới Kinh quốc rất nóng bỏng, Hạ tướng quân đâu có nhàn rỗi ở nhà để quản việc nhà, hai tên hộ vệ biết rõ việc này, cười lạnh tiến tới, ra vẻ nhất định phải bắt tên thư đồng này mang đi.

Hạ Văn Đăng tức giận, mặt đỏ bừng, thân hình mạnh mẽ thủ thế, chuẩn bị giáo huấn hai tên hộ vệ này.

- Thiếu gia, để ta !!!

Triệu Tử Văn chụp bả vai Hạ Văn Đăng, thản nhiên nói, nhưng cổ khí thế bá đạo trên người hắt toát ra cực kỳ khủng khiếp, Hạ Văn Đăng theo bản năng gật gật đầu, hấn cũng không hiểu vì sao hấn lại nghe lời như vậy.

Triệu Tử Văn nhìn hai tên hộ vệ, băng quơ nói:

- Các người một người lên hay cả ba cùng lên.

Hai tên hộ vệ vốn có chút kiêng kị công tử của Hạ tướng quân, chợt thấy tên thư đồng này chủ động tiến lên, trong lòng lập tức vui vẻ, không cần thương hại đến Hạ công tử mà vẫn bắt được tên thư đồng, họ tự nhiên rất cao hứng, nhưng nhìn vẻ mặt coi thường và lời nói khinh miệt của hấn, cả hai tức giận phóng về phía Triệu Tử Văn.

- Hạ Văn, cẩn thận

Hạ Văn Đăng đang tự hỏi tại sao mình lại làm theo lời Hạ Văn nói đã thấy hai tên hộ vệ vung quyền cước tấn công, Hạ Văn Đăng thất kinh hô lớn.

Triệu Tử Văn tay mắt lanh lẹ, một tay giơ lên, một tay hạ xuống

- Phanh !!

Âm thanh trầm đục vang lên, Triệu Tử Văn vẫn bất động, ngăn cản thế công của hai người, hai tên hộ vệ lúc này cũng giật mình, bọn hấn phát động thế công mãnh liệt, một trên một dưới, lại cùng lúc công kích, không ngờ lại bị chặn lại.

Ngay lập tức, bọn họ thay đổi, quyền pháp càng lúc càng mạnh mẽ, tấn công liên tục, nhưng Triệu Tử Văn càng linh hoạt hơn, liên tục đỡ hơn mười chiêu, sắc mặt không đổi, hấn cười ha hả nói:

- Công phu của các người chỉ có vậy sao?

Hai tên hộ vệ biến sắc, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, không ngờ tên thư đồng này dưới thế công của họ, có thể tránh đỡ toàn bộ hơn mười chiêu mà mặt không đổi sắc, không ngờ hẳn lại là một tuyệt đỉnh cao thủ! Hai người âm thầm kêu khổ, nhưng Trương Nhữ Chu đang ở phía sau, cả hai bất đắc dĩ, tiếp tục tấn công.

- Đến thật tốt! Ta cho các người kiến thức, cái gì mới là quyền pháp chân chính!

Triệu Tử Văn quát lớn, hung hăng tunh một quyền, tay trái nhanh như chớp đỡ lấy một cước của tên hộ vệ bên trái, tên hộ vệ bên phải thấy quyền pháp của hắn nhanh nhẹn, sắc bén, lại cực kỳ cương mãnh, căn bản cũng không dám cùng hắn đối chọi, hay tay lập tức co trước ngực, muốn ngăn cản một quyền cương mãnh này.

Không như mong muốn, nắm tay của Triệu Tử Văn đập thẳng vào tay tên hộ vệ bên phải, bất quá quyền pháp của Triệu Tử Văn quá sức mạnh mẽ, hai tay tên hộ vệ căn bản không ngăn cản nổi, chỉ làm chậm lực đạo một chút, dính một quyền, ngực hắn thụ thương nặng, tên hộ vệ như tiễn rời cung, lẳng không bay vọt về phía sau, phun ra mấy ngụm máu ngắt xiù đương trường.

- Phịch! 1

Tên hộ vệ ngã lăn xuống mặt đất, Triệu Tử Văn âm đạm cười, cũng không hiểu vì sao, hắn đánh ai thì người đó cũng đều có kết cục như vậy, quyền pháp của lão quái nhân quả thực quá mức mãnh liệt.

Hạ Văn Đăng trợn mắt há mồm nhìn, lẩm bẩm:

- Tiểu tử này hôm nay ăn phải thần dược? Sao lại có thể lợi hại như vậy !!!

- Đại ca!

Tên hộ vệ bên trái hét lớn, vọt về phía tên hộ vệ bị thương, cảm thấy hơi thở của hắn mỏng manh, hẳn quay đầu lại, phản hận nhìn Triệu Tử Văn, nhưng thấy Triệu Tử Văn vẫn thản nhiên không xuy suyển, hẳn hoảng sợ ấp úng:

- Người, rốt cục người là người phương nào?

Hóa ra đây là hai huynh đệ! Nhất quyền, nhất cước!

- Ta là một thư đồng nho nhỏ của Hạ phủ

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, ánh mắt tràn ngập sát khí băng lãnh, nhìn tên hộ vệ.

Tên hộ vệ chột rùng mình, không dám tiếp tục nhiều lời... Trương Nhữ Chu lúc này hoàn toàn chết lặng, biến hóa bất thành linh khiến hắn có chút luống cuống, đôi môi run rẩy nửa ngày không nói ra lời, tên thư đồng này quả thực thâm tàng bất lộ.

Gió nhẹ thổi qua, khiến mái tóc dài của Triệu Tử Văn tung bay, hắn vất đứng bất động, lạnh lùng nhìn về phía Trương Nhữ Chu:

- Ta muốn giết ngươi, dễ như lấy đồ trong túi!

- A.... Đừng giết ta !!

Trương Nhữ Chu rốt cục không che dấu nỗi sợ hoảng sợ trong nội tâm, lực lượng, ánh mắt băng lãnh kia đập vào hắn khiến hắn bị dọa khiếp vía ngã ngối xuống đất, thất thanh kêu lớn.

Triệu Tử Văn cười lạnh, tên Trương Nhữ Chu này thật đúng là nhát như chuột, chỉ là một tên ngụy quân tử giỏi bắt nạt kẻ yếu.

- Hạ Văn, chúng ta đi

Hạ Văn Đãng không muốn nhiều chuyện, giáo huấn bọn họ như vậy cũng đủ rồi, hắn kéo áo Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, trong lòng thầm nhủ, cha của Trương Nhữ Chu là quan Lại bộ thượng thư, Lại Bộ Thượng Thư lại chưởng quản việc thi cử của cả nước, Hạ Văn Đãng nếu muốn kiếm được ông danh qua thi cử cũng cần phải được cha của Trương Nhữ Chu gật đầu, muốn làm quan, cũng không nên làm quá.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Bông Tuyết

Tuy nhiên, Hạ tướng quân cũng thật là, sao lại bắt thiếu gia phải thi công danh chứ, muốn hấn làm quan không phải chỉ cần nói một câu sao, quá mức chính trực cũng không phải là tốt, trong lòng Triệu Tử Văn thầm bất bình.

Hạ Văn Đăng lôi Triệu Tử Văn đi, không để ý tới tên Trương Nhữ Chu lúc này vẫn đang thất kinh hồn vía, cũng không thèm quay đầu lại:

- Trương công tử, việc hôm nay ta không truy cứu, cứ coi như là hiểu lầm.

Trương Nhữ Chu khẽ cắn môi, không nói gì, hấn vẫn còn rất sợ hãi, một tên hộ vệ bị đánh đến không dậy nổi, cái này.... rốt cuộc là ai phải truy cứu ai?

Triệu Tử Văn cũng không phải là ngụy quân tử thích bắt nạt kẻ yếu, căn bản không có chút hứng thú gì. Hấn cũng nhanh chóng rời đi.

Cũng thật khéo, nơi này cũng chính là nơi Dư Tư Lăng và Đại Tiểu Thư trước đây khuất nhục Triệu Tử Văn, ép buộc hấn bước vào con đường báo thù!

- Ta muốn giết tên thư đồng kia!

Trương Nhữ Chu thấy Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng đã đi xa, hấn nắm chặt tay, giận dữ thét.

Tên hộ vệ bất tỉnh đã sớm tỉnh lại, nhưng do vết thương quá nặng, hấn vẫn ngồi dưới đất, sợ hãi nói:

- Quyền pháp của tên thư đồng này rất lợi hại, sức mạnh ngàn cân, thực quá cường mãnh.

- Tâng bốc người khác, hạ uy phong của bản thân...!!

Nếu không phải tên hộ vệ kia đã đi theo Trương Nhữ Chu từ lâu, hẳn đã sớm cho hẳn một cước, hẳn nói với tên hộ vệ;

- Dù hẳn lợi hại thế nào cũng không thể một chống mười, quay về kinh ta sẽ nhờ phụ thân cho người giết hẳn.

- Thiếu gia, tuyệt đối không thể !!

Tên hộ vệ vội vàng lắc đầu nói.

- Tại sao? Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?

Tên hộ vệ đứng cạnh Trương Nhữ Chu không cam lòng nói

Trương Nhữ Chu cũng phẫn nộ gật gật đầu:

- Ta sao có thể cam tâm bỏ qua chứ, phải giáo huấn thật tốt tên thư đồng này!

- Thiếu gia, người nhớ hẳn họ gì không?

Tên hộ vệ đang ngồi dưới đất nói tiếp

Tên hộ vệ kia vốn từng điều tra thân phận tên thư đồng này, hẳn lắm bẫm:

- Hình như là họ Triệu

- Tên thư đồng này từng nhập ngũ, tham dự trận chiến Vọng Giang Thành, hẳn không chỉ họ Triệu, võ công lại cao kinh người, ta và đệ đệ liên thủ đối phó cũng không động nổi một sợi lông của hẳn!

Tên hộ vệ đang ngả dưới đất trong mắt lóe lên vẻ sùng kính, nếu suy nghĩ kỹ một chút....

- Chẳng lẽ hẳn là !!!

Trương Nhữ Chu vốn thông minh, ngay lập tức hiểu ý tứ của tên hộ vệ, trong lòng hẳn vốn không muốn tin, nhưng nhớ lại ánh mắt lạnh như băng, quyền pháp cương mãnh kia, hẳn mới bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng vô cùng sợ hãi, hoảng hốt nói:

- Đi, chúng ta quay về kinh.

Tháng chạp, sáng sớm, trên đường phố đã xuất hiện âm thanh ồn ào, nhưng cũng tràn ngập vẻ vui mừng, tất niên sắp đến, nhà nhà đều vui vẻ đón xuân.

Tuyết vẫn còn đọng lại bao phủ trên đường phố, tuyết trắng nõn, trong suốt khiến người đi lại cảm giác như mình đang dẫm lên những tấm gương,

mọi người mặc áo bông, những em nhỏ ngây thơ nghịch tuyết, đùa thì đùa giỡn ném tuyết, đuổi nhau vô cùng náo nhiệt.

Triệu Tử Văn đứng trước cửa Hạ phủ, nhìn lâu các phía xa bị bao phủ trong tuyết trắng nõn, trong lòng vô cùng thanh thản, mấy ngày nay, hẳn sống thật khoái hoạt, mỗi ngày cùng thiếu gia đọc sách, sáng lại qua trông cửa hàng cùng Bảo Nhi, cũng nhờ bản lĩnh của Triệu Tử Văn mà cửa hàng lại nhộn nhịp như xưa, hẳn và Bảo Nhi đã không còn phải lo cái ăn cái mặc, cuộc sống gia đình cũng coi như tạm ổn.

Trương Nhữ Chu sau khi phát sinh xung đột với Triệu Tử Văn ở Tây Hồ đã vội vàng rời khỏi Hàng Châu. Triệu Tử Văn cảm giác Trương Nhữ Chu dường như đã đoán ra thân phận của hắn, nhưng hắn biết tên Trương Nhữ Chu này sẽ không công bố thân phận của hắn, bởi vì Trương Nhữ Chu vốn là một tên âm hiểm, giả dối, nếu bộc lộ thân phận của hắn thì cơ hội báo thù càng thêm xa vời!

- Hạ Văn, sao sớm vậy?

Hạ Bình nhẹ nhàng đi tới cạnh Triệu Tử Văn, dựa vào vai hắn thì thầm Pháo chết tiệt! Triệu Tử Văn căm giận, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Hạ Bình:

- Không phải muội cũng dậy sớm sao?

Hạ Bình đỏ mặt, đêm qua nàng cuối cùng đã cho phép Triệu Tử Văn ngủ lại qua đêm, lại thừa dịp tiểu thư ngủ say, len lén đến chuồn đến căn phòng nhỏ mà Triệu Tử Văn ngủ rồi rúc vào lòng hắn ngủ.

Chỉ khổ cho Triệu Tử Văn, bị một cô bé hấp dẫn như vậy, dáng người thướt tha nằm trong lòng khiến hắn rạo rức cả đêm, mãi gần sáng mới ngủ được một chút.

Hạ Bình mặt xinh như vẽ, ánh mắt như thu thủy, ẩn chứa một tia hạnh phúc, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào:

- Hạ Văn, muội muốn ngủ với huynh hàng ngày.

Cái này không phải là muốn tra tấn ta sao? Triệu Tử Văn sợ tới mức ngay lập tức lắc đầu:

- Hạ Bình, lớn vậy rồi còn cần người ngủ cùng hả?

- Đáng ghét, người ta là con gái đã xuất giá !!

Hạ Bình nũng nịu, vầu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Đợi tướng quân về đồng ý, mọi việc sẽ rõ ràng.

Triệu Tử Văn không cách nào hiểu được suy nghĩ, tư tưởng của nữ tử thời này, hãnh cười khố:

- Chúng ta vẫn chưa thành thân !!

- Hôm nay chúng ta sẽ thành thân !!

Hạ Bình nói, khuôn mặt xinh đẹp đỏ rục, nhưng con mắt lại dăng lên một dòng lệ ủy khuất:

- Vì sao huynh ít về phủ, vì sao luôn ở cạnh Bảo Nhi mà không ở cạnh muội?

Triệu Tử Văn ôm chặt Hạ Bình đang thương tâm đến rơi lệ, khẽ cười:

- Hạ Bình, một ngày nào đó, huynh sẽ lấy muội.

Bông tuyết đang bay múa đầy trời, có vài bông nhẹ nhàng hạ xuống vai Triệu Tử Văn, Hạ Bình nhẹ nhàng phủi bông tuyết rồi lại ôm chặt lấy hãnh:

- Hạ Văn, trong mộng, muội mơ thấy có rất nhiều người đuổi giết muội, muội sợ, muội sợ phải mất huynh.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Việc Nhà

Trong đội mắt đẹp của Hạ Bình lóng lánh lệ quang trong suốt, bộ dáng kiêu sa, thanh thuần, Triệu Tử Văn ôm chặt thân hình mảnh mai của nàng, kiên định nói:

- Có huynh ở đây, không ai có thể ức hiếp muội.

Những lời này của Triệu Tử Văn cũng như một lời hứa hẹn với Hạ Bình, hẳn rất thích cô bé thư đồng đáng yêu này, nhưng trong lòng hẳn mơ hồ có cảm giác giữa Hạ Bình và Hạ phủ có một bí mật nào đó, mặc dù vậy, hẳn cũng không cố gắng điều tra.

- Hạ Văn, muội sau này sẽ cùng huynh tới căn nhà cỏ, cùng Bảo Nhi hầu hạ huynh, được không?

Hạ Bình biết Triệu Tử Văn và Bảo Nhi trước đây sống trong căn nhà cỏ gần Tây Hồ, nàng cố gắng rũ bỏ sự rụt rè của thiếu nữ, nhẹ nhàng hỏi Hạ Văn.

- Song phi..?

Triệu Tử Văn vô thức lẩm bẩm

- A

Hạ Bình cũng ý thức được câu nói này có nghĩa khác, hai má nàng nóng bừng, vành tai trắng chột đỏ rực, nàng lẩm bẩm:

- Huynh là kẻ xấu, mỗi ngày chỉ biết nghĩ hư, còn muốn muội và Bảo Nhi....

Mi mắt nàng ngập tràn mưa xuân, khi nói truyện hai má lại đỏ bừng, bộ ngực sữa khê phập phồng khuôn mặt tiên diễm như hoa đào, thân hình đầy vẻ phong tình, núp trong lòng Triệu Tử Văn.

Cái này.... không phải muốn ta phạm tội sao, Triệu Tử Văn âm thầm kêu khổ, chỉ có điều Hạ Bình tuổi còn nhỏ hơn cả Bảo Nhi, nếu bây giờ...từ hình nàng thì chẳng khác gì giam cầm học sinh trung học...tội lỗi... tội lỗi...

Hạ Bình thấy Hạ Văn si ngốc nhìn mình, nàng lại thẹn thùng cúi đầu vào ngực hẳn, đôi mắt khẽ mở nhìn bông tuyết bay đầy trời, trong lòng ấm áp, hạnh phúc, hy vọng giờ khắc này có thể thành vĩnh hằng.

- Khục.... khục...

Triệu Tử Văn đang ôm Hạ Bình, thưởng thức tuyết rơi, chợt nghe thấy tiếng ho khan. Hẳn ngỡ ngác nhìn thấy một người đàn ông trung niên, dáng người mập mạp đang đi tới.

- Hạ Hồ !!

Triệu Tử Văn giật mình

Điền Hồ cười ha hả nói:

- Đại ca, thật là nhiều ngày không gặp, gặp lại thì lại được ngắm cảnh song phi...ha ha

- Hạ Hồ đáng ghét!

Hạ Bình xấu hổ dậm chân, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ bừng, nàng xoay người chạy vội vào nội phủ.

Triệu Tử Văn nhìn..... cặp lông đang lay động kia, lại nhìn dáng người thướt tha của Hạ Bình, nha đầu kia rốt cuộc có phải thư đồng không chứ, sao càng lớn càng hấp dẫn như vậy.

- Triệu huynh, nhìn đủ chưa

Điền Hồ nhìn Triệu Tử Văn đang si ngốc đùa...

Triệu Tử Văn quay lại, nhìn Điền Hồ hồi lâu, hẳn mặc áo dài màu xám, đầu đội nón trắng, cánh tay gân guốc lộ ra dưới cánh tay áo, chỉ có khuôn mặt là không đổi, vẫn cái môi dày với hàm râu cá trê kia.

- Ha ha

Triệu Tử Văn cười đến nghẹn giọng, nói:

- Điền huynh, có phải chuẩn bị đi làm Tiểu Nhật Bản hay không?

Tiểu Nhật Bản? Điền Hồ biết Triệu Tử Văn suy nghĩ như thiên mã hành không, rất khó nắm bắt, dù sao tiểu...cũng không tốt, hẳn cảm giận nói:

- Ta vừa hỏi phủ người đã mắng ta là sao hả?

Triệu Tử Văn đặt tay lên vai hấn cười lớn:

- Sao có thể mắng được, ta thật là cao hứng khi thấy người hỏi phủ

Nhưng vừa nói xong, Triệu Tử Văn lại nhìn thấy bộ râu cá trê kia, mặt lại đỏ bừng, bật cười.

Điền Hồ cười khố:

- Nếu không phải vì che giấu hành tung, ta nhất định sẽ không tốn tiền để làm cái chòm râu này...

Sau trận chiến Vọng Giang Thành, Triệu Tử Văn và Điền Hồ nổi danh thiên hạ, tướng mạo của hai người khắp thiên hạ đều biết, nhưng không ai biết Triệu Tử Văn vì hấn đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, còn Điền Hồ lại rất dễ nhận ra, nhưng với diện mạo hiện tại của hấn, thêm vào chòm râu cá trê.....không ai có thể nhận ra được.

- Điền huynh, thật là ủy khuất cho người rồi.

Triệu Tử Văn thực sự bội phục Điền Hồ, không ngờ hấn có thể nghĩ ra biện pháp này, hấn vỗ vai Điền Hồ cười:

- Có điều sao người lại nhớ tới Hạ phủ, chẳng lẽ quan trên lại bắt người xuống dưới phục vụ?

Điền Hồ nhìn bóng dáng Hạ Bình xa xa, hấn cười khố:

- Là do ta, ta vẫn còn nhiệm vụ ở Hạ phủ chưa hoàn thành.

- Vậy sau khi người nói ta là Triệu tướng quân, Tần đại nhân có tính toán gì không?

Triệu Tử Văn trầm tư một lúc rồi nói

Điền Hồ trầm ngâm:

- Người...hay là cứ quản việc nhà trước đi

Việc nhà? Triệu Tử Văn thấy ánh mắt Điền Hồ nhìn về phía xa, hấn cũng nhìn theo, thấy một nữ tử duyên dáng, yêu kiều đứng xa xa

Nàng là? Triệu Tử Văn không thấy rõ diện mạo, nhưng cảm giác vô cùng quen thuộc, là Bảo Nhi?

- Hay là người mau tới đó, nàng đã đứng đó thật lâu, việc chính sự ta và người sẽ nói sau

Điền Hồ nói

Triệu Tử Văn gật gật đầu, rồi đi về phía nữ tử, khi tới gần, hắn mới nhìn rõ, nữ tử mặc bộ quần áo màu phấn hồng, trán cao, môi hồng, răng trắng, da thịt bóng loáng như ngọc, ngực cao, hông nở, dáng người duyên dáng đứng dưới tuyết, như hoa sen mới nở, thật rung động lòng người.

Bông tuyết trắng nõn nhẹ nhàng rơi lên tóc, đáp trên vai nàng, nhưng dường như nàng không có chút cảm giác, ánh mắt nàng mang theo chút thương cảm, ưu tư, nhìn về phía xa, khuôn mặt xinh như vẽ lơ đãng ngắm nhìn bông tuyết trắng, một lúc sau mới phát hiện có người đứng phía sau.

- Triệu Tử Văn..

Nữ tử run run, ấp úng nói

- Dư tiểu thư, đây dường như không phải nơi người nên tới, người cũng không xứng gọi ta là Tử Văn

Triệu Tử Văn cười lạnh

Nàng đúng là Dư Tư Lăng, hôm nay nàng cố ý mặc trang phục nữ nhân, đi tới Hạ phủ, chờ đợi Triệu Tử Văn, muốn hắn nhìn thấy nàng, nhưng không ngờ cái nàng nhìn thấy lại là một khuôn mặt lạnh như băng, nàng thất vọng cúi đầu, lẩm bẫm:

- Ta, chỉ là đi ngang qua đây

Không thể không thừa nhận, ban đầu khi mới nhìn thấy Dư Tư Lăng, hắn thầm giật mình, hắn có thói quen nhìn Dư Tư Lăng trong bộ khoai phục, bây giờ nàng đột nhiên trở thành một nữ nhân xinh đẹp như vậy khiến nội tâm hắn rung động lớn, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói:

- Nếu chỉ là đi ngang qua, vậy chúng ta ai đi đường nấy.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Ưu

Nghe lời nói tuyệt tình như vậy, ánh mắt Dư Tư Lăng ngập vẻ bi ai, sầu muộn, nàng nhẹ nhàng nói:

- Hạ Văn, ngày mai không quyết đấu có được không?

Quyết đấu? Triệu Tử Văn mấy ngày qua quả thực không nhớ, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này. Hắn thản nhiên nói:

- Đương nhiên phải tiếp tục. Đêm mai ở Tây Hồ, ta sẽ chờ người.

- Tử Văn, muội không quyết đấu với huynh. Muội yêu huynh, yêu huynh...

Dư Tư Lăng rốt cuộc không kìm nổi, mỗi ngày nàng đều tưởng niệm hắn. Nàng chạy tới trước mặt hắn, ôm chặt lấy hắn, nước mắt rơi.

Triệu Tử Văn ôm lấy thân thể động lòng người này, nhưng trong lòng lại không hề có chút tình cảm xúc động nào. Hắn lạnh lùng nhìn người con gái trong lòng, nhìn Dư Tư Lăng rơi lệ. Trong lòng dù thế cũng cuộn sóng, phập phồng, tự hỏi, vì sao, vì sao nàng lại yêu hắn?

- Tử Văn, có thể tha thứ cho muội chuyện trước đây được không? Muội nguyện ý hầu hạ huynh thật tốt.

Dư Tư Lăng ôm chặt Triệu Tử Văn, nước mắt trong suốt cuồn cuộn tuôn rơi

Hơi thở nam tử quen thuộc trên người Triệu Tử Văn khiến Dư Tư Lăng cảm thấy thật ấm áp. Nàng hạnh phúc, vui sướng vui đầu trong ngực hắn cảm thụ tình cảm.

- Vì sao người lại yêu ta? Chẳng lẽ chỉ vì một lần lên giường? Hay bởi vì ta không phải là một thư đồng mà đã là một Đại tướng quân, vì vậy người hy vọng ta chịu trách nhiệm?

Triệu Tử Văn đẩy nàng ra.

- Muội...

Dư Tư Lãng ngẩn người. Nàng cũng không biết nói gì. Ngày mà Triệu Tử Văn đoạt trinh tiết của nàng, nàng rất hận hấn. Nhưng sau đó không biết vì sao, trong mộng nàng cũng luôn nhớ tới khuôn mặt tươi cười xấu xa của hấn. Cái huyết mạch nhỏ nhỏ trong người khiến nàng càng cảm thấy nhớ nhung hấn hơn. Dần dần, nàng vô thức bắt đầu thích hấn. Nhưng chuyện tình cảm phức tạp này, Dư Tư Lãng cũng không biết làm sao nói ra, nửa như yêu, nửa như hận. Thật rắc rối, phức tạp!

- Là huynh đoạt trinh tiết của ta, ta mới có thể thích huynh

Dư Tư Lãng trầm nghĩ, nàng trong lúc lo lắng vô thức trả lời.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ không tin, nhưng đối với người có tư tưởng hiện đại như Triệu Tử Văn, điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lên giường rồi thích đối phương, ở thế giới của hấn có nhiều người như vậy. Triệu Tử Văn chỉ vào ngực mình, cười nói:

- Người còn nhớ chỗ này không? Trước đây ta nói sẽ chịu trách nhiệm, người lại đâm ta một đao. Giờ người nói như vậy, không phải là rất buồn cười sao?

“Là..... là rất buồn cười!!!” Dư Tư Lãng đương nhiên không quên được. Nàng đã dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực hấn, lại nhục mạ hấn là kẻ bất lực, là nô tài, giờ lại nói yêu hấn, thật sự là buồn cười. Dư Tư Lãng cười thê thảm:

- Tử Văn, muội nguyện ý dùng mọi thứ để huynh tha thứ, cho dù là vứt bỏ tính mạng.

“Xem ra, nàng thực sự đã yêu ta. Đây có lẽ là tình yêu đích thực.” Triệu Tử Văn trầm thờ dài, cho dù hấn có tiếp nhận Dư Tư Lãng hay không, nhưng cười nàng thì sau đó sẽ ra sao? Triệu Tử Văn cảm thấy bản thân không thể chiến thắng tâm ma, không thể chân chính tiếp nhận nàng. Sự sỉ nhục kia, hấn không thể quên được! Hấn ảm đạm lắc đầu:

- Có lẽ đêm đó, ngay từ đầu, ta không nên cứu người.

Dư Tư Lãng nước mắt doanh tròn, ghen ngào lắc đầu:

- Tử Văn, nếu không phải có huynh cứu giúp, muội sẽ không thể sống tới bây giờ, càng không thể cảm nhận được chân tình nam nữ, nhưng là....

Nàng lại ôm lấy Triệu Tử Văn, khóc lóc:

- Là...tự tay muội đem hạnh phúc của mình chôn vùi...

Sớm biết có hôm nay, lúc trước sao làm vậy? Triệu Tử Văn chợt cảm thấy bất đắc dĩ, vì một câu Dư Tư Lãng sỉ nhục mà hấn nhập ngũ, trên chiến trường anh dũng giết địch, nhưng hôm nay, đổi lại chỉ là sự hối hận muộn màng của Dư Tư Lãng.

Triệu Tử Văn đẩy hai tay Dư Tư Lãng đang ôm hấn, lui lại phía sau một bước, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ muốn biết, cuộc chiến ngày mai, người đến hay không đến?

- Tử Văn, muội không muốn tiếp tục tổn thương

Dư Tư Lãng khuôn mặt tiêu điều, buông tay khỏi Triệu Tử Văn, lăm bầm.

- Không muốn thương tổn ta?

Triệu Tử Văn ngửa mặt lên trời cười nói:

- Ngày mai, ta muốn xem người làm thế nào thương tổn ta!

Đôi mắt đẹp của Dư Tư Lãng thoáng kinh ngạc. Lúc này nàng mới phát giác những lời mình nói không ổn, nàng vội vàng xoa tay:

- Tử Văn, muội không phải ý tứ này, muội chỉ là....

- Không cần nói thêm, trận chiến ngày mai ở Tây Hồ, ta sẽ chờ người đến.

Triệu Tử Văn hiểu lầm Dư Tư Lãng, nghĩ rằng nàng nói hấn không đánh lại nàng, hấn lạnh lùng nói với Dư Tư Lãng.

Triệu Tử Văn là người rộng rãi, rất trọng sĩ diện, lời nàng nói hấn cảm thấy khó chịu, vì vậy, trận chiến với Dư Tư Lãng ngày mai không thể ngừng. Hấn xoay người đạp tuyết rời đi.

Dư Tư Lãng cảm thấy thật lạnh lẽo từ tận đáy lòng. Nàng căn bản không muốn đánh với Triệu Tử Văn. Nhìn Triệu Tử Văn rời đi, rốt cuộc nàng không tìm nổi sự bi ai, nhìn về phía hấn ở xa, hô lớn:

- Tử Văn, muội đã..... của huynh!!

- Bịch, bịch...

Triệu Tử Văn không như khi đến, nhẹ nhàng mà hung hăng đạp tuyết đi về phía Hạ phủ. Câu nói cuối cùng của Dư Tư Lãng, hẳn vô tình không nghe thấy.

Không phải Triệu Tử Văn nhẫn tâm. Nhưng là một nam nhân, cái nên có là sự tôn nghiêm và khí phách. Thử hỏi sự nhục nhã mà hẳn phải chịu trước đây, hẳn có thể bỏ qua sao? Triệu Tử Văn không hạ độc thủ với nàng, đã là rất khoan dung rồi. Hẳn muốn đánh bại Dư Tư Lãng, đoạt lại tất cả những gì đã mất. Hẳn không muốn mọi người nói, nam nhân như hẳn lại phải quỳ dưới váy đàn bà. Nhất định phải báo thù!!

- Triệu huynh, việc nhà xử lý xong rồi sao?

Điền Hồ đứng trước cửa Hạ phủ, nhìn Triệu Tử Văn đi tới, cười ha hả.

Chỉ có Điền Hồ biết gút mắc trong lòng Dư Tư Lãng và hẳn. Khó trách hẳn ta nói đó là việc nhà. Triệu Tử Văn nhìn Điền Hồ nói:

- Điền huynh, vì sao người không nói sớm Dư Tư Lãng chờ ta?

Điền Hồ cười nói:

- Nếu ta nói với người, người sẽ đi gặp nàng sao?

Nhất định không! Triệu Tử Văn không cần nghĩ cũng có đáp án. Hẳn cảm giận nói:

- Nhưng người cũng không thể nói đó là việc nhà của ta!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Không Nên Nhìn

Điền Hồ suy nghĩ cân nhắc một hồi lâu, muốn mở miệng nói rồi lại kìm lại, hần thở dài:

- Ta không quản được chuyện phức tạp như vậy, đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết

“Biết cái gì?” Triệu Tử Văn chợt cảm thấy nao nao. Điền Hồ dường như biết cái gì đó. Trong lòng Triệu Tử Văn chợt cảm thấy lo lắng, bất an. Hần hỏi:

- Quan trên có nhân gì cho ta không?

Điền Hồ gật đầu nói:

- Quan trên hy vọng người tiếp tục che giấu thân phận tướng quân, hy vọng người có thể làm tể tướng Kinh quốc.

Mắt Triệu Tử Văn chợt sáng ngời, lăm lăm:

- Chẳng lẽ đúng như ta đã nghĩ?

Điền Hồ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Triệu Tử Văn, hần cảm thấy có gì đó không đúng. Kinh quốc thiếu binh thiếu tướng, nhưng lại cố tình không tiết lộ thân phận Triệu tướng quân, người giữa ngàn quân lấy đầu tướng địch, nhất định có gì đó bí ẩn!.

- Thượng cấp có mục đích gì? Muốn ta nắm quyền thế?

Triệu Tử Văn nghiêm nghị, sắc mặt trầm trọng nói

Điền Hồ lắc đầu:

- Thượng cấp chỉ là nhìn trúng tài học của người, hy vọng người có thể phò tá đất nước!

- Phò tá cái rắm!

Triệu Tử Văn đập một cước lên mặt tuyết, nổi giận:

- Một thư đồng nho nhỏ như ta, phò tá đất nước? Đây là trò cười lớn nhất mà Triệu Tử Văn ta được biết.

- Triệu huynh, ngàn vạn lần không nên nói những câu đại nghịch bất đạo như vậy.

Điền Hồ không hiểu tại sao Triệu Tử Văn lại tức giận như vậy, hăn vội vàng xua tay ngăn lại.

“Khốn kiếp!” Triệu Tử Văn cảm thấy thật uất ức, cho đến giờ hăn hoàn toàn bị người ta đùa giỡn xoay vòng. Hăn bình tĩnh nhìn Điền Hồ:

- Ta đoán rằng, có cái gì đó ta không nên thấy, không nên biết phải không?

- Sao người biết?

Những lời này như nhát dao đâm thẳng vào cột sống của Điền Hồ, hăn kinh ngạc bật thốt.

Quả đúng như vậy, Triệu Tử Văn lạnh lùng cười:

- Ta đoán thêm một lần nữa, cái đó hăn ta đã thấy.

- Hạ Hồ, phu nhân gọi người.

Triệu Tử Văn chưa nói dứt câu, chợt nghe thấy tiếng nha hoàn hô.

Điền Hồ như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy về phía nha hoàn. Trong lòng hăn quả thực rất kiêng kị tên thư đồng này, hi vọng hăn mới chỉ phán đoán mà thôi, nếu nói thêm một lúc, không khéo toàn bộ bí mật của Hạ phủ sẽ bại lộ.

- Ối!

Điền Hồ chạy chưa tới mười bước, liền vấp vào tuyết ngã lăn ra

- Ha ha....

Triệu Tử Văn cười:

- Báo ứng. Thật đúng là báo ứng!

Điền Hồ cảm giận bò dậy, đập vào đồng tuyết rồi trừng mắt liếc Triệu Tử Văn, sau đó chạy về phía nha hoàn.

Triệu Tử Văn cười vài tiếng, rồi lại nghiêm mặt nhìn tuyết rơi tứ phía, nhiều bông tuyết vương lại trên mái tóc dài của hăn, hơi lạnh nhẹ thấm vào đầu óc hăn. Cuộc chiến ngày mai.... Triệu Tử Văn cũng không biết mình đối với Dư Tư Lãng như thế nào, đối với “thân nhân” thứ nhất trên

thế giới này của hắn như thế nào!! Triệu Tử Văn dường như hận nàng thấu xương, nhưng thủy chung hắn không thể quên được nàng.

Đêm tối lạnh lẽo, bông tuyết bay múa đầy trời. Tây Hồ lúc này đã sớm bị tuyết phủ dày, khung cảnh trắng xóa như thế giới đồng thoại, mặt nước Tây Hồ đã đóng lại thành một lớp băng dày. Vào thời cổ đại, mùa đông có cái lạnh kinh người, cũng là lần đầu tiên Triệu Tử Văn cảm thụ cái lạnh tại Hàng Châu.

Hắn đứng dưới gốc dương liễu cạnh bờ Tây Hồ. Cành cây liễu bị tuyết đè trĩu xuống, loáng thoáng đụng cả vào mái tóc Triệu Tử Văn.

Một buổi tối, cũng vào thời gian này, cũng thời điểm này, hắn đã bị Dư Tư Lãng si nhục. Triệu Tử Văn lưng đeo Hồ Đầu Thương, ngạo nghễ đứng trong gió tuyết, gió tuyết lạnh lẽo thổi bay mái tóc dài đen nhánh của hắn, con mắt thâm thúy nhìn ra phương xa. Nhìn hắn như một bức tượng chiến thần vô địch, đang ngạo nghễ đứng thẳng giữa đất trời.

Gió động, tâm động! Nếu là bình thường Triệu Tử Văn khẳng định sẽ nói vài câu hài hước, nhưng hôm nay chỉ còn lại hình bóng Triệu tướng quân, uy mãnh, lẫm liệt. Hắn nhìn tuyết bay mịt mờ trên mặt Tây Hồ, lẳng lặng đứng trong tuyết như muốn hòa làm một với tuyết trắng đang tung bay đầy trời.

- Xoạt, xoạt!

Dư Tư Lãng nhẹ đập tuyết trắng, đi về phía Tây Hồ, nhìn bóng dáng ngạo nghễ đứng dưới tuyết kia, trong lòng nàng chợt thấy đau xót vạn phần.

Dư Tư Lãng nhìn bóng dáng khô vĩ, lưng đeo ngân thương, uy phong kia mà cảm thấy si mê, lại cảm thấy thống khổ. Nàng nhẹ nhàng đi về phía Triệu Tử Văn, hạ giọng:

- Tử Văn.

Triệu Tử Văn nao nao một lúc, rồi chậm rãi quay đầu lại. Hôm nay Dư Tư Lãng mặc một bộ quần áo vàng nhạt, trên vai áo còn đọng một lớp tuyết, nhưng tất cả không thể che khuất dáng người uyển chuyển dịu dàng của nàng, nhất là đôi chân dài thẳng tắp kia. Nếu như phải so sánh, hắn phải

so nàng với siêu cấp người mẫu mới đúng. Nhưng lúc này, Triệu Tử Văn không còn nhìn thấy những thứ này. Hắn nói với Dư Tư Lãng:

- Dư tiểu thư, người cũng rất đúng giờ.

Dư Tư Lãng cúi khuôn mặt xinh đẹp, lẩm bẩm:

- Hạ Văn, chúng ta thật sự phải đánh một trận này sao?

Triệu Tử Văn không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng hắn với Dư Tư Lãng kết oán quá sâu. Hôm nay, sau trận chiến này dù kết quả thế nào, cũng sẽ không ai nợ ai. Triệu Tử Văn nói:

- Trận chiến hôm nay, mặc kệ ai thắng ai thua, ân oán của chúng ta từ nay chấm dứt. Sau trận chiến này, người đi đường lớn của người, ta đi cầu độc mộc của ta.

Dư Tư Lãng đau khổ nhìn bụng mình, hạ giọng:

- Tử Văn, muội biết huynh sẽ không quên muội. Muội cũng sẽ vĩnh viễn không quên huynh.

Triệu Tử Văn trầm mặc không nói. Thân hình kiều diễm kia, hắn chưa từng quên. Nhưng hắn không cách nào đón nhận Dư Tư Lãng, giữa bọn họ quả thực có quá nhiều ngăn cách.

- Tử Văn, động thủ đi.

Dư Tư Lãng nói

“Nàng không phải vẫn không muốn đánh sao? Sao lại đột nhiên chủ động yêu cầu động thủ?” Triệu Tử Văn cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng hắn và Dư Tư Lãng tránh không khỏi trận chiến này, cũng không cần nghĩ nhiều, không cần biết ai là người đề xuất.

Ai đeo chuông thì người đó cười, Dư Tư Lãng biết những khúc mắc trong lòng Triệu Tử Văn và nàng bắt buộc phải nhận lời khiêu chiến này.

Bông tuyết đầy trời phủ xuống hai người, mọi quá khứ ngày xưa chợt hiện lên trong lòng hai người. Xung đột ở chợ, tranh luận ở trà lâu, nhục nhã ở Tây Hồ, cho tới cái đêm đầy hương diễm kia. Dư Tư Lãng nhớ lại tất cả, nhớ lại mọi chuyện. Nàng như yêu, như hận. Đôi mắt đẹp của nàng lúc này đã không còn tên người xấu trước kia. Trong đôi mắt ấy chỉ còn một mảnh bi ai.

“Vì sao ánh mắt của nàng lại như vậy?!” Triệu Tử Văn cảm thấy rất kỳ quái, “nó như ánh mắt của một thiếu phụ ai oán. Ta mới là người phải ai oán chứ nàng ai oán cái gì?”

- Vì sao ngươi không mang kiếm?

Triệu Tử Văn lạnh nhạt hỏi.

Dư Tử Lăng lắc đầu:

- Muội không dùng kiếm.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Tây Hồ Trường Đình

Được, vậy ta cũng không dùng thương!

Triệu Tử Văn cười Hồ Đầu Thương cầm xuống mặt tuyết, rồi nói với Dư Tư Lãng:

- Hôm nay chúng ta đánh đến điểm là dừng. Ta cũng chỉ muốn hoàn toàn đánh bại người mà thôi!

Hoa máu đêm đó lại hiện lên trước mắt Triệu Tử Văn. Cái loại cảm giác huyết mạch tương liên này khiến hắn không thể hạ sát thủ với Dư Tư Lãng được.

Dư Tư Lãng nhẹ nhàng phui tuyết trắng đọng trên vai, dịu dàng nhìn Triệu Tử Văn, chờ đợi Triệu Tử Văn tấn công.

Triệu Tử Văn cố gắng lảng tránh ánh mắt trù mẫn của nàng. Hắn đã có hiền thê, không thể không bảo trọng, tránh tai họa bất ngờ. Hơn nữa Dư Tư Lãng tính tình cương liệt, võ công trác tuyệt, dù nàng có thích Triệu Tử Văn chưa chắc đã nhẹ tay. Giữa bọn họ vô hình chung lúc này hố sâu ngăn cách ngày càng rộng hơn.

- Người là nữ, người ra chiêu trước.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói với Dư Tư Lãng

Nghe hắn nói, Dư Tư Lãng thầm vui vẻ. Đôi mắt đẹp nhìn về phía Triệu Tử Văn nói:

- Ta ra chiêu trước!

Dư Tư Lãng lén liếc nhìn bụng rồi cắn môi, vọt về phía Triệu Tử Văn. Khi tới gần Triệu Tử Văn, nàng liền nhấc chân tung một cước ngang sườn, lực đạo cực kỳ mạnh mẽ.

Khuỷu tay phải của Triệu Tử Văn hạ xuống che chắn, đón lấy một cước cực nhanh của Dư Tư Lãng, tay trái tung ra một quyền mãnh liệt về phía Dư Tư Lãng. Dư Tư Lãng đã sớm chuẩn bị phòng bị tốt, nàng lui về sau một bước tránh khỏi một quyền cương mãnh của hắn, đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé như chóp tung một quyền phản kích vào ngực Triệu Tử Văn.

- Phanh ...

Nhìn không ra, năm tay nho nhỏ đó lại hàm chứa lực đạo mãnh liệt như vậy. Triệu Tử Văn hoành tay phải chắn, va chạm phát ra tiếng kêu mạnh mẽ.

Hai người so chiêu qua lại, hơn mười chiêu bất phân thắng bại, quyền cước vững như núi. Mặc dù quyền pháp của Triệu Tử Văn thập phần hung mãnh nhưng thân pháp của Dư Tư Lãng lại hết sức linh hoạt. Triệu Tử Văn căn bản không cách nào đánh trúng. Dưới thân pháp linh hoạt, sắc bén và tay chân lạnh lẽo của Dư Tư Lãng, thân thể cường tráng của Triệu Tử Văn không có chút tác dụng.

- Phanh!!!

Lại một âm thanh va chạm vang lên, Triệu Tử Văn tung một quyền vào ngực Dư Tư Lãng. Không thể né tránh kịp, Dư Tư Lãng co tay chống đỡ, ngay lập tức bị quyền pháp cương mãnh đánh lui ba bước. Nếu không phải Dư Tư Lãng hạ bàn rất ổn định, có lẽ đã bị đánh bay ra ngoài.

Trong lòng của Dư Tư Lãng lúc này cảm thấy thật thê lương. Triệu Tử Văn ra quyền xuất toàn lực, không chút thương hương tiếc ngọc, một quyền tung ra cực kỳ cương mãnh, song chưởng của nàng va chạm rồi thì tê dại, mặt biến sắc. Nàng mơ hồ cảm giác thấy bụng đau đau, sắc mặt ngay lập tức tái nhợt.

Nhưng Triệu Tử Văn không có chút biểu hiện. Hắn chỉ cảm giác võ nghệ của Dư Tư Lãng kém hơn trước kia rất nhiều, tốc độ và lực lượng không còn như xưa, giống như người đang bị bệnh vậy.

Dư Tư Lãng cắn răng, trong lòng cảm thấy thật mâu thuẫn, “Ta nên làm gì bây giờ, nói cho hắn? Hay chết trong tay hắn?” Có điều Triệu Tử Văn không cho nàng suy nghĩ, lại tiếp tục tung ra một quyền.

- Phanh!

Lâm nguy, Dư Tư Lãng chấp hay tay trước ngực tạo thành hình chữ thập, khó khăn ngăn cản một quyền của Triệu Tử Văn. Nhưng do thể lực tiêu hao quá nhiều, bụng đau khiến hạ bàn của Dư Tư Lãng mất ổn định, trực tiếp bị một quyền này đánh bay.

Hai khuỷu tay ma sát kịch liệt với mặt đất. Một dòng máu đỏ tươi thấm đỏ một đường trên tuyết trắng. Triệu Tử Văn ngây người nhìn. Hắn không hiểu tại sao Dư Tư Lãng phải làm như vậy, không để ý tới hai tay, không chịu ngã xuống đất. Thật là một nữ nhân điên mà!

- Dư tiểu thư, tại sao ngươi không dùng toàn lực?

Triệu Tử Văn nhìn về phía Dư Tư Lãng. Đánh bại nàng nhưng trong lòng Triệu Tử Văn không có nửa phần vui sướng, thậm chí còn có một cảm giác trống rỗng.

- Ta

Hai khuỷu tay Dư Tư Lãng quặn đau, bụng nàng cũng mơ hồ đau đớn, đôi mắt đẹp khép hờ, nàng cắn môi nửa ngày không thốt ra lời.

- Triệu huynh, Triệu huynh....

Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng vẫn chưa nói rõ ràng, nhưng nhìn mái tóc rũ xuống của Dư Tư Lãng, nhìn ánh mắt và bộ dáng âm đạm của nàng, trong tâm hắn cảm thấy thật chua xót. Hắn định nâng nàng dậy, chợt hai tiếng kêu thất thanh vang lên.

Triệu Tử Văn quay lại, thấy Điền Hồ đang lo lắng chạy về phía hắn, dường như có chuyện gì đó quan trọng xảy ra, nếu không một người luôn vững vàng như Điền Hồ sẽ không kích động như vậy. Triệu Tử Văn vội vàng nhìn Điền Hồ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tự ngươi xem đi.

Điền Hồ kích động lấy ra một mẫu giấy đưa cho Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn mở tờ giấy, trên đó chỉ thấy một dòng chữ:

- Nếu không muốn Triệu Tử Văn có mệnh hệ gì, một mình tới Tây Hồ trường đình.

- Triệu huynh, tờ giấy này là một người dùng phi tiêu ném vào phòng Hạ Bình.

Điền Hồ khẩn trương nói:

- Hạ Bình vì lo lắng cho người, không nói cho ai một mình đi tới Tây Hồ trường đình rồi.

“Nha đầu gối này! Sao có thể không phát hiện ra đây là một cạm bẫy chứ?” Triệu Tử Văn thầm trách Hạ Bình lỗ mãng, nhưng hẳn cũng rất lo lắng cho nàng.

- Người có biết Tây Hồ Trường Đình ở đâu không? Chúng ta phải đi tới đó

- Cách đây không xa.

Điền Hồ lo lắng cho an toàn của Hạ Bình, vội vàng chạy trước.

Gần đây? Tây Hồ Trường Đình muốn đi tới đây phải đi qua một con đường nhỏ khuất trong rừng. Triệu Tử Văn cảm giác như âm mưu lần này không phải nhằm vào Hạ Bình mà là nhằm vào bản thân hẳn. Nhưng vì an toàn của Hạ Bình, dù là đầm rông hang hốc hẳn cũng không quản. Hẳn tóm lấy trường thương, theo sát phía sau Điền Hồ, lao về phía Tây Hồ trường đình.

Hai người đều lo lắng cho an toàn của Hạ Bình, không để ý tới Dư Tư Lãng đang ngã dưới đất, lao thẳng về phía trường đình.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Thân Phận

Tuyết rơi đầy trời trong màn đêm yên tĩnh. Tây Hồ trường đình ở cách bờ Tây Hồ không xa. Triệu Tử Văn và Hạ Hồ âm thầm tiếp cận trường đình vắng vẻ. Trường đình thật dài, uốn lượn khúc khuỷu bên bờ Tây Hồ, mái lều cong cong, thật to lớn. Ở đầu trường đình là một bóng dáng xinh đẹp

Trong lòng Triệu Tử Văn và Điền Hồ đều rất vui mừng. Nhưng sát khí mơ hồ trong rừng cây ở cạnh Tây Hồ trường đình lại khiến cho bọn họ phải cau mày. Điền Hồ vì vội đi cho nên không mang theo phối kiếm. Điều này lại càng làm cho Triệu Tử Văn cau mày. Sát khí này ắt hẳn là có hơn chục người, hơn nữa, dựa trên khí tức mà phán đoán, mỗi người đều là cao thủ cả. Nếu như mình chỉ một mình quang minh đường đường chính chính đến thì làm sao có thể thủ thắng được?

Tránh ở trong rừng cây thấy sát thủ đứng ngay gần Hạ Bình. Hai người lúc này chỉ có thể tùy thời cơ mà hành động thôi. Triệu Tử Văn trầm tư một lúc lâu sau mới thấp giọng nói:

- Điền huynh, người cứu Hạ Bình đi. Còn ta cản bọn chúng.

Điền Hồ do dự nói:

- Nhưng...

“Nha đầu ngốc này, vì sao lại không phát hiện ra đây là một âm mưu chứ?” Triệu Tử Văn nhìn Hạ Bình đang run rẩy, trong lòng tuy trách cứ nàng, nhưng nếu không phải là nàng quá yêu hắn thì cũng sẽ không kích động như vậy. Hắn tự trào cười nói:

- Chẳng lẽ mạng của ta còn đáng giá hơn so với Hạ Bình chẳng?

Điền Hồ cười khổ không đáp.

- Kỳ thực, trông thì có vẻ là bọn họ nhắm vào Hạ Bình. Nhưng thực ra là chủ yếu bọn họ đến để giết ta.

Triệu Tử Văn cười lạnh nói.

- Vì người ư?

Điền Hồ có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến địa điểm mà sát thủ lựa chọn, lại còn đưa Hạ Bình ra dẫn dụ thì lập tức hiểu được nguyên do trong đó. Hắn nói với vẻ không thể tin nổi:

- Chẳng lẽ bọn chúng muốn sát hại cả huynh và Hạ Bình sao?

Triệu Tử Văn gật đầu, đáp:

- Bọn họ lựa chọn địa điểm là Trường Đình, chỉ có con đường nhỏ ở ven Tây Hồ, chính là hy vọng trên đường người tới cứu Hạ Bình thì ta cũng đến theo. Bọn họ muốn giết ta, có thể trực tiếp động thủ ngay bên bờ Tây Hồ được. Hiện giờ lại còn có Hạ Bình trong tay, chắc chắn là bọn họ muốn sát hại cả ta và nàng mà thần không hay quỷ không biết.

Ai dám làm vị quan trên kia tức giận chứ? Làm việc đương nhiên phải bí mật không để ai biết đến rồi. Điền Hồ biết rõ điều này. Hắn tự tin vào thân thủ bất phàm, chỉ cần một mình mình cũng có thể cứu được Hạ Bình ra. Nếu không phải là đường nhỏ ở ven Tây Hồ thì hẳn tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian đi tìm Triệu Tử Văn đến cùng cứu nàng làm gì.

- Ta muốn biết rốt cuộc thì Hạ Bình và vị kia có quan hệ gì?

- Người đã biết rồi à?

Điền Hồ kinh ngạc hỏi.

Triệu Tử Văn gật đầu:

- Đại khái đoán được một ít. Người nói cái ngọc bội kia là ở trên người Hạ Bình, mà người lại bảo ta đi trộm ngọc bội, lại không phải là thực sự muốn trộm. Điều buồn cười chính là

Triệu Tử Văn chuyển giọng, cười khổ nói:

- Ngày ấy ta chỉ nói đùa thôi không ngờ lại thành thật. Người vốn là bảo ta đi rình coi.

Điền Hồ cũng cười khổ, nói:

- Quả thật là như thế. Vị quan trên kia còn không thể khẳng định được thân phận của Hạ Bình. Hi vọng là có ai đó có thể xác nhận được. Nếu

muốn xem ngọc bội mà Hạ Bình mang thì phải thừa dịp nàng tắm rửa mà nhìn lén. Vốn tưởng rằng huynh sẽ nói là ngọc bội kia có phải là cái mà Hạ Bình đeo trên người hay không. Nhưng mà ngày đó huynh lại không hề đề cập tới việc nàng có mang ngọc bội. Ta cũng không tiện truy vấn cho nên đành thôi thôi.

Thực ra thì không phải là không đề cập tới, mà là Triệu Tử Văn căn bản là không hề chú ý đến khối ngọc bội kia. Lúc ấy, lực chú ý của hắn đều tập trung vào hết trên nụ hoa của Hạ Bình, chỉ là lúc trước khi tòng quân thì mới phát hiện ra cổ nàng có đeo ngọc bội mà thôi.

- Cho nên mới nói là ta nhìn thấy thứ không nên nhìn mà.

Triệu Tử Văn chẳng biết nói gì hơn nữa.

Điền Hồ thở dài, bảo:

- Nếu không phải là tướng mạo của ta không bằng huynh, cũng không có tài ba học thức gì, thì có lẽ cái không nên xem kia sẽ là ta xem.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Nhưng đêm nay cũng là một đêm dữ nhiều lành ít. Hạ Bình đứng chấp tay trước ngực, đứng trong trường đình. Thân thể mềm mại của nàng hơi run nhẹ trong hơi lạnh của gió tuyết. Nàng lo lắng về cái người đã viết giấy đề lại kia đâu. Nếu như người đó cần phải lấy mạng của nàng thì mới tha cho Hạ Văn thì nàng cũng nguyện ý.

“Tướng mạo và tài học ư?” Triệu Tử Văn thầm nhủ, “Nếu mà hắn biết là thơ từ của ta đều là xào lại hết thì có khi phải tức đến hộc máu ra mất”.

Triệu Tử Văn lạnh lùng quan sát động tĩnh của đám sát thủ kia. Dịch không động thì ta cũng không động. Khi chưa đến mức hết cách thì hắn sẽ không dễ dàng hành động một cách tùy tiện.

Điền Hồ vẫn lưu tâm đến động tĩnh của Hạ Bình, hạ giọng nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu huynh, huynh đều đã biết rồi. Vậy huynh nguyện ý nhận chức Tế tướng này chứ?

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười nói:

- Đây là chuyện mà ta có thể quyết định được sao? Vị quan trên kia đã hy vọng ta có thể có quyền lực bảo hộ được Hạ Bình, lại càng không hy vọng là bỏ trống chức Tế tướng. Thế ta có thể lựa chọn được hay sao?

- Không có.

Điền Hồ phục đến sát đất năng lực phân tích của Triệu Tử Văn, sùng kính nói:

- Triệu huynh thật cơ trí. Không ngờ tất cả những bí mật này nọ đều bị huynh đoán ra hết rồi.

Kinh Quốc coi trọng trình tiết. So với một vương triều phong kiến thì chỉ có hơn chứ không có kém. Hoàng thất cũng phi thường coi trọng, nhất là sự thuần khiết của huyết thống hoàng gia thì lại càng thêm trọng yếu. Triệu Tử Văn cũng chả hơi đâu đi truy vấn mối quan hệ giữa Hạ Bình và vị thượng cấp kia làm gì. Bởi vì hắn đã đoán được nguyên do trong đó rồi.

Triệu Tử Văn biết rõ điều này. Nếu không phải là vì thế thì vị thượng cấp kia cũng sẽ không đến mức không cho Điền Hồ mà là để hắn đi. Đồ thừa là do tướng mạo của Điền Hồ bình thường, không hợp mắt vị đó. Còn hắn thì đủ cả, tướng mạo tuấn lãng, tài học bất phàm.

- Bảo sao vị thượng cấp kia không muốn cho ta làm Tướng quân. Hóa ra là sợ Hạ Bình phải thủ tiết.

Triệu Tử Văn ha ha cười nói. Nhưng nghĩ đến thân thế của Hạ Bình, trong lòng hắn lại thấy rùng mình, hạ giọng bảo:

- Chẳng lẽ vị thượng cấp kia hy vọng ta sẽ trông nom Hạ Bình cả đời ư?

- Đúng rồi. Nếu như công khai thân phận của Hạ Bình ra, không chỉ có danh dự của hoàng thất bị bôi đen,

Điền Hồ lạnh lùng nhìn đám sát thủ trong rừng cây, lạnh nhạt nói tiếp:

- Đến ngay cả bọn chúng cũng sẽ không buông tha cho Hạ Bình.

- Rốt cuộc thì thân phận Hạ Bình là gì?

Triệu Tử Văn vẫn không nhịn nổi, hỏi.

Triệu Tử Văn vừa nói xong thì nhìn thấy trong rừng cây lóe lên một tia sáng lạnh. Trong lòng hai người cả kinh. Bọn chúng đã định động thủ rồi.

- Người đi cứu Hạ Bình đi. Ta đi ngăn bọn họ lại.

Lúc này đã không còn biện pháp nào nữa rồi, Triệu Tử Văn nói với Điền Hồ.

- Nhưng...

Điền Hồ hơi do dự.

- Người có dùng được thương không?

Triệu Tử Văn hỏi lại Điền Hồ.

Điền Hồ thấy buồn cười. Thời điểm nguy cấp, hẳn không nghĩ được cái gì nữa, đành bước đi thông thả về phía Hạ Bình.

Triệu Tử Văn cởi trường thương ra, phóng về phía đám sát thủ trong rừng cây.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Hạ Sát Trong Nháy Mắt

Đột nhiên, không khí trở nên ngột ngạt. Chín sát thủ che mặt, mặc hắc y thấy mục tiêu rồi thì đồng thời xuất hiện. Cương đao đều đặn vung lên bắn hàn quang ra bốn phía, hướng thẳng về Triệu Tử Văn.

- Hạ Văn.

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn đang chạy tới thì kinh hãi kêu lên một tiếng, thần sắc lo lắng khẩn trương vừa rồi cũng tĩnh lại bớt, đồng thời, giọng nói cũng có vẻ vui mừng, khấp khởi hơn.

- Thương!

Triệu Tử Văn đã sớm lao tới trước mặt hơn chục gã sát thủ. Hồ Đầu Thương nhường lên, mấy gã sát thủ đưa sống đao lên chặn, lập tức, cả bọn bị đẩy lui về phía sau mấy bước mới có thể trụ vững lại được.

- Hạ Bình, chúng ta đi mau.

Điền Hồ vọt tới trước mặt Hạ Bình, kéo tay nàng đi.

- Đi!

Lúc này, Triệu Tử Văn đã qua một số chiêu với mấy gã sát thủ. Đao pháp của bọn chúng linh hoạt và thay đổi sắc bén. Cho dù hẳn có lợi hại hơn nữa nhưng chúng lại nhiều người vây công. Nếu như Điền Hồ có đao trong người thì có lẽ còn có thể liều mạng được. Nhưng Điền Hồ lại không mang đao. Nếu là có đao thì có lẽ Hạ Bình đã là đối tượng bị chúng vây công rồi.

Điền Hồ đương nhiên hiểu đêm nay phải có người hy sinh. Vốn dĩ hẳn không muốn người đó là Triệu Tử Văn. Nhưng trên người hẳn không có binh khí gì dùng được cả. Nếu như đi giết một kẻ nào đó để đoạt binh khí thì Hạ Bình có lẽ đã sớm mất xác trong vòng vây của bọn sát thủ này rồi. Hẳn cũng đành chịu bó tay thôi.

Mũi nhọn lạnh lẽo của cương đao trong tay nhóm sát thủ làm thành một hình vòng cung, thế tiến lên cực kỳ thông thả. Đến lúc còn cách Triệu Tử Văn chừng một thước thì đột ngột tăng tốc. Dưới những nhát đao đầy sát khí, không khí như bị xé nát, những tiếng va chạm chan chát khí thế mạnh mẽ liên tiếp vang vọng đến tận không tung. Hơn mười ngọn đao xé gió lao tới khiến người ta thật sợ hãi.

- Không, không đâu. Ta có chết cũng muốn chết cùng một chỗ với Hạ Văn.

Hạ Bình hai mắt ngập nước, nhìn Triệu Tử Văn đang bị mấy người vây công, kêu gào khản cả tiếng.

Triệu Tử Văn vung thương chặn trước người, đồng thời ngăn cản phát chém xuống của mấy tên sát thủ, nhưng cánh tay cũng chấn động, rung lên. Hắn lùi về phía sau một bước, giận dữ đâm vào một sát thủ đứng giữa. Đầu thương như dòng nước lao thẳng, mũi nhọn lạnh lẽo phơi phới đến kinh người, sát khí âm lãnh áp bức toàn bộ bầu không khí xung quanh đám sát thủ.

“A” – một tiếng hét thảm thiết xé rách cả không gian. Một thương của Triệu Tử Văn như ẩn chứa sức mạnh của ngàn quân. Sát thủ kia chỉ lấy sống đao chặn lại. Hồ Đầu Thương lại chính là một thần binh lợi khí, trực tiếp đâm xuyên qua cương đao, đâm thẳng vào ngực tên sát thủ kia như cái tổ ong bò vẽ.

- Hảo thương pháp!

Trong mấy kẻ sát thủ có một người thấy biến cũng không sợ hãi, cất giọng oanh vàng nói. Cái giọng này Triệu Tử Văn nghe khá quen thuộc, nhưng không nhớ ra là đã từng nghe thấy ở đâu.

Mấy sát thủ còn lại thấy đồng bọn bị hạ sát trong nháy mắt thì đều giật mình dừng bước, chờ đợi mệnh lệnh của nữ sát thủ vừa phát ngôn kia.

- Hạ Văn, mọi người không thể rời khỏi huynh được.

Hạ Bình đột nhiên xuất hiện phía sau Triệu Tử Văn, thân thiết ôm chặt lấy eo lưng hắn. Khuôn mặt nàng ngập nước mắt như hoa lê trong mưa, vô cùng khổ sở.

Vốn tưởng rằng Điền Hồ đã sớm đưa Hạ Văn đi rồi, Triệu Tử Văn ngấn cả người. Kẻ thù trước mặt, hăn sao có thể phân tâm được. Đầu hăn cũng không quay về người đang run sợ phía sau, mà đứng vững vàng như núi. Nhưng trong mắt Hạ Bình, sát khí của đám sát thủ đang tàn sát bữa bãi kia nặng như ngàn cân rơi vào người hăn, chỉ có mình hăn chống chọi lại mà thôi.

Hạ Bình không muốn Triệu Tử Văn một thân một mình chịu đựng, nước mắt giàn giụa ôm chặt lấy hăn mà nói:

- Người xấu, muội có chết cũng chết cùng một chỗ với huynh.

Triệu Tử Văn nhìn lên bầu trời u ám, có lẽ hôm nay sẽ phải táng thân nơi này thôi. Hăn nhẹ nhàng nói với Hạ Bình:

- Hạ Bình, thực xin lỗi.

- Hạ Văn, muội không cần, muội không cần.

Hạ Bình liên tục lắc đầu, ôm chặt Hạ Văn, vẫn không chịu buông tay ra.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nâng tay lên, không nhẹ không nặng chém sau cổ Hạ Bình một nhát. Hạ Bình chỉ còn biết mở to đôi mắt đẹp, từ từ khuỵu xuống, trong mắt vẫn lộ vẻ u oán, trước khi ngất xỉu còn không ngừng lẩm bẩm:

- Hạ Văn, vì sao..., vì sao....

Khi đôi mắt đẹp của Hạ Bình đã dần nhắm lại. Trong chớp mắt đó, một giọt nước mắt trong suốt cũng nhẹ nhàng chảy xuống bên má nàng. Trên không trung bỗng có một đường cong duyên dáng xẹt qua, lại rọi sáng cả trời đêm u ám, đám sát thủ thấy cảnh đó cũng ngỡ ngẩn đến xuất thần.

Triệu Tử Văn nói với Điền Hồ:

- Điền Hồ, người mau dẫn Hạ Bình đi.

Bàn tay Điền Hồ bị Hạ Bình cắn đến chảy máu ròng ròng. Hăn khẽ thở dài. Có lẽ tối nay sẽ vĩnh biệt Triệu Tử Văn. Hăn đi tới nhẹ nhàng gỡ hai tay Hạ Bình đang ôm quanh eo lưng Triệu Tử Văn, nhưng lại phát hiện ra hai tay Hạ Bình như keo dính chặt vào lưng Triệu Tử Văn. Hăn mất một lúc lâu mới gỡ được hai tay của nàng ra.

- Triệu huynh, xin lỗi! Bảo trọng!

Điền Hồ không dám lưu lại lâu hơn nữa, vội vàng ôm lấy Hạ Bình chạy vội đi, biến mất trong đêm tối.

Tám gã sát thủ đều kiêng kị thần binh trong tay Triệu Tử Văn, cơ bản là không có ai dám vượt lên trước để ngăn trở cả, lẳng lặng tập trung toàn lực, chuẩn bị quần công hãn.

- Các người vì sao lại muốn giết ta?

Triệu Tử Văn lạnh nhạt nói với nữ sát thủ kia.

Nữ sát thủ cười đáp:

- Có người muốn mua cái đầu của người.

- Hóa ra các người là một tổ chức sát thủ.

Triệu Tử Văn cười lớn, nói:

- Không biết kẻ kia ra giá bao nhiêu để mua cái đầu của ta? Nhưng mà, vì sao các người lại để cho Hạ Bình thoát?

Nữ sát thủ mặc hắc y, gương mặt bịt một miếng vải đen, đôi mắt quỳnh rũ nhìn Triệu Tử Văn, cười lạnh đáp:

- Bởi vì đầu của người so với nàng đáng giá hơn.

Triệu Tử Văn nắm chặt trường thương, cười ha hả nói:

- Xem ra có người đồng thời mua cả hai cái đầu của ta và của Hạ Bình.

Nữ sát thủ lắc đầu, nói:

- Người là người sắp chết rồi, ta đây cho người chết có thể nhắm mắt được, là có hai người muốn mua đầu của các người chứ không phải một đầu.

Hai ư? Triệu Tử Văn có chút giật mình, nhưng cũng vô cùng hợp tình hợp lý. Bảo sao bọn họ để cho Hạ Bình chạy thoát. Hóa ra là trước hết phải hoàn thành một đơn đặt hàng đã rồi có gì nói sau.

Nữ sát thủ lại hỏi lại hãn:

- Người vì sao không hỏi ta là người nào muốn mua đầu của người?

Triệu Tử Văn cũng vắn lại:

- Người có nói không?

- Chúng ta không nghĩ đến là người lại khó chơi như thế. Vốn là định để cho người và Hạ Bình cùng chết. Hiện giờ đành phải lấy đầu của người trước thôi.

Nữ sát thủ nhìn hẳn, cười nói:

- Đáng tiếc! Thân thủ của người tốt như vậy mà...

- Vậy các người cùng tiến lên đi.

Triệu Tử Văn nhìn quét qua tám tên sát thủ, ngạo nghễ nói với vẻ khinh miệt.

- Đủ khí phách!

Tám sát thủ hắc y đồng thời tán dương hẳn.

Cả tám tên lại cùng vung cương đao lên, vọt về hướng Triệu Tử Văn. Hàn quang trên cương đao bắn ra bốn phía, liên tục phát ra những tiếng xé gió. Đao phong bức người lao thẳng về Triệu Tử Văn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Tha Thứ Cho Muội

“Keng, Keng, Keng”

Đầu thương Triệu Tử Văn đảo qua, mấy tiếng binh khí va chạm vào nhau phát ra tiếng kêu đinh tai. Trường thương to lớn đảo qua đảo lại, liên tục bức mấy người lui về phía sau. Nhưng sát thủ cước bộ linh hoạt lạng lẽ tránh khỏi đầu thương, ra sức bổ xuống cánh tay Triệu Tử Văn.

“Két” một tiếng, Triệu Tử Văn cố tình tránh thoát, nhưng vẫn bị đao phong gây thương tích. Cánh tay trái bị một vết thương dữ tợn, máu tươi tuôn ra ào ào.

Trong Tây Hồ trường đình, chớp vang sấm giập, tiếng binh khí va chạm vào nhau chan chát xé nát cả không gian, khiến người ta kinh hồn táng đờm, cũng không dám tới gần khu vực nguy hiểm này.

Triệu Tử Văn và tám sát thủ kia đánh nhau một hồi vẫn không phân thắng bại. Một tắc dài, một tất mạnh, thương pháp của Triệu Tử Văn hống hách lợi hại, một thương có thể hất bay người ra ngoài, căn bản là không để cho ai tiếp cận cả, cho nên bọn họ cũng không gây ra được thương tổn trí mạng nào cho hắn cả. Tám sát thủ cũng đã chết mất hai, nhưng cũng gây ra vô số vết thương trên cánh tay và trên ngực Triệu Tử Văn. Hấn mất máu rất nhiều, hơi thở gấp gáp.

- Cuồng đồ lớn mật! Dám hành hung người ngay dưới chân quan phủ.

Một tiếng quát lớn từ cách đó không xa truyền đến. Chỉ thấy một nữ tử dáng người uyển chuyển đang lao vọt tới nơi này. Nàng nhặt cương đao trong tay một thi thể lên, lao về phía Triệu Tử Văn. Trong sự ngạc nhiên của sáu tên sát thủ còn lại, Dư Tư Lãng lao vọt tới cạnh Triệu Tử Văn mà không gặp phải bất cứ sự cản trở nào.

- Sao người lại đến đây?

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dư Tư Lãng, kinh ngạc hỏi.

Dư Tư Lãng sợ hãi bộ dạng hung hãn không vui của Triệu Tử Văn, khẽ cúi mặt, nhẹ nhàng nói:

- Muội... là sợ huynh gặp nguy hiểm.

- Người...

Triệu Tử Văn cũng không rõ tình cảm của mình dành cho Dư Tư Lãng rốt cuộc thế nào nữa. Thấy nàng lỗ mãng lao đến, cũng không biết nên nói cái gì, phần nộ bảo:

- Người thực là cái đồ càn quấy! Không thấy ở đây có nhiều sát thủ vậy sao? Người tới chỉ có chịu chết thôi.

Trong lòng Dư Tư Lãng thấy ngọt ngào vì hóa ra Triệu Tử Văn vẫn còn quan tâm đến mình, nhưng đôi mắt đẹp vẫn kiên định nhìn hẳn:

- Tử Văn, muội có chết cũng muốn chết cùng một chỗ với huynh.

Triệu Tử Văn thấy y phục chỗ khuỷu tay của Dư Tư Lãng bị rách ra, còn thấm chút máu tươi ra bên ngoài, trong lòng bỗng nhiên thấy áy náy, nhìn Dư Tư Lãng nói:

- Người bọn họ muốn giết là ta. Người đi nhanh đi, nơi này không có chuyện liên quan đến người.

Sáu sát thủ kia làm sao để cho bọn họ tiếp tục nói được những lời vô nghĩa nhiều như vậy nữa. Triệu Tử Văn như sắp hấp hối, bọn họ chỉ sợ vệt sắp vào rồi còn vỗ cánh bay mất, cho nên đều nổi giận gầm lên một tiếng, cương đao vung lên, hàn quang bắn ra tung tóe, xé gió lao thẳng về phía Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng.

Dư Tư Lãng khẽ cắn môi rồi xông lên. Triệu Tử Văn muốn ngăn lại cũng muộn mất rồi. Hẳn đã rơi vào bước đường cùng, trường thương lẳng không, phát ra sát khí mãnh liệt, đánh thẳng về hướng bốn tên sát thủ. Trong trường đình, sát khí lại dâng lên, chan chát và lấp lóe.

Triệu Tử Văn một mình địch bốn, ra sức đâm chọc, quét ngang. Đơn Thủ Thập Bát Thiêu bá đạo khiến cho bọn sát thủ không thể đến gần được. Còn Dư Tư Lãng thì lấy một địch hai. Thân thể của nàng không được khỏe,

trong khi giao đấu, miễn cưỡng duy trì được, nhưng cảm giác có chút hao sức, bụng dưới lại thấy đau đớn vô cùng nên nàng không dám dốc toàn lực.

“Choang” cương đao linh hoạt, sắc bén lại xé gió lao lên. Nữ sát thủ không thèm để ý đến trường thương của Triệu Tử Văn, cả người hung hăng bổ về phía đầu hắn. Triệu Tử Văn đâu có để nàng ta dễ dàng thực hiện được điều đó. Hắn lui một bước về phía sau, trường thương ra sức đẩy lên. Cương đao còn chưa hạ xuống thì đã thấy trường thương nhắm thẳng đến ngực nàng. Nữ sát thủ kinh hãi hoành đao chống cự.

“Keng”, tiếng cương đao chạm vào trường thương vang lên. Cương đao của nữ sát thủ trong nháy mắt bị chấn gãy. Trường thương cứng rắn thuận thể chặt bay cánh tay phải của nàng ta. Máu tuôn xối xả, nàng ta đau đớn nhăn mặt nhíu mày, nhưng không hề phát ra một tiếng kêu nào, ánh mắt lại dường như có cảm giác được giải thoát. Mất đi cân bằng, nàng từ từ ngã xuống, gió lạnh ào ào thổi bay cả khăn che mặt của nàng.

Triệu Tử Văn nhìn gương mặt của nữ sát thủ, giật mình kinh ngạc, nói:

- Sao lại là người??? Tú bà của Quần Phương Các?

Nữ sát thủ đúng là tú bà quyến rũ của Quần Phương Các. Triệu Tử Văn đã nhiều ngày chưa gặp nàng, nhưng vẫn nhớ rõ dung mạo của nàng. Lúc này gặp lại, hai người đang xung đột với nhau, Triệu Tử Văn lại còn chặt đứt cánh tay phải của nàng nữa.

Ngay trong lúc Triệu Tử Văn hơi ngẩn người, một sát thủ khác bắt được cơ hội tăng tốc, ra sức phóng về phía Triệu Tử Văn. Hắn bật mạnh lên, xoay tròn hai vòng trên không trung, điên cuồng đâm Triệu Tử Văn.

Nhanh như điện, Triệu Tử Văn hoàn toàn không kịp làm gì. Nhìn cương đao sắp đâm vào tim mình, hắn thở dài:

- Mạng ta xong rồi.

- Không được.

Một tiếng kêu yêu kiều, một bóng dáng xinh đẹp đánh thẳng về hướng Triệu Tử Văn, che trước ngực hắn.

“Phụp” cương đao đâm vào thịt, tiếng xương vỡ vụn lách cách.

Trong đêm tối chỉ có gió và tuyết, thanh âm này lại rõ một một trong tai Triệu Tử Văn. Trong thoáng chốc, hai mắt hắn trợn lên, ánh mắt đại ra.

- Vì sao... Vì sao....

Triệu Tử Văn run run, nhìn người con gái che chắn phía trước, thì thào lẩm bẫm.

Máu tươi không ngừng phun ra trước ngực, giống như những đóa hoa hồng nở rộ. Khuôn mặt động lòng người của nàng lại lộ vẻ tươi cười, dường như là một sự giải thoát, một sự thư thái.

“Choang”, Triệu Tử Văn dùng hết chút sức lực cuối cùng, ra sức vung thương đánh bay kẻ đã đánh lén. Hắn cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, trường thương trong tay rơi xuống, phát ra tiếng kêu trong trẻo, giống như tiếng trái tim hắn đang vỡ tan.

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy nữ tử, lẩm bẫm nói:

- Vì sao, vì sao lại ngốc như vậy?

Không thể cầm máu được, máu từ vết thương trước ngực Dư Tư Lãng cứ phun ra như suối, từng giọt từng giọt rơi xuống ngực Triệu Tử Văn. Đôi mắt đẹp của Dư Tư Lãng nhìn Triệu Tử Văn, hỏi:

- Tử Văn, huynh có thể tha thứ cho muội được không?

Nước mắt nóng bỏng của hắn đang tràn mi. Gật đầu, hắn nghẹn ngào nói:

- Ta tha thứ cho muội, tha thứ cho muội.

Cõi lòng tan nát, hắn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Dư Tư Lãng. Chuyện cũ như một cuốn phim quay lại trong đầu hắn.

Thù hận, căn bản chỉ là giả. Khi Dư Tư Lãng vì cứu hắn mà phải ra đi, hắn mới thực sự phát hiện ra. Cái gì mà quyết đấu? Cái gì mà nhục nhã? Tất cả đều chỉ là biểu hiện kiêu trể con của hắn mà thôi. Hắn muốn làm cho Dư Tư Lãng phải tán dương hắn, sùng bái hắn, cho nên muốn đánh bại Dư Tư Lãng. Cũng chính bởi vậy nên Triệu Tử Văn thủy chung cũng không thể quên được nàng.

Hận càng nặng thì yêu càng sâu. Ngày Triệu Tử Văn còn ở trong quân ngũ, mỗi đêm nằm mơ đều nhớ tới khuôn mặt động lòng người và thân thể mềm mại của Dư Tư Lãng. Hận nàng chết đi được, nhưng lại không lúc nào không nghĩ đến nàng, chỉ là hắn không dám thừa nhận mà thôi. Giờ đây khi sắp sửa mất đi, mới biết được, bản thân mình đã yêu Dư Tư Lãng sâu đậm đến mức nào.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Ba Người?

Lăng Nhi, không được chết. Ta sẽ cưới muội. Cả đời này ta sẽ chăm sóc muội thật tốt.

Triệu Tử Văn rốt cuộc không tìm nổi tha thiết ôm chặt lấy nàng, nước mắt nóng bỏng rơi trên má nàng. Đã từng thù hận, nhưng thù hận lại là một biểu hiện cực đoan của tình yêu, Triệu Tử Văn giờ đây mới phát hiện, cảm giác sao mà muộn đến vậy.

- Tướng công, tướng công...

Dư Tư Lăng vui mừng mà khóc, ôm chặt lấy thắt lưng của Triệu Tử Văn, không chút bận tâm đến vết thương đang quặn đau trên ngực, nước mắt trong suốt rơi như mưa. Sát thủ rải rác trong gió tuyết cũng là người, nhìn hình ảnh thương yêu tha thiết như thế, đều dừng bước chân tiến công lại, không đành lòng tiến lên phá hỏng hình ảnh ấm áp này của bọn họ. Nhưng trên người có lệnh, bất kể là bao lâu, bọn họ cũng phải lấy mạng của Triệu Tử Văn.

Dư Tư Lăng xúc động nên lại bị phun ra một búng máu tươi. Nàng vốn tưởng ôm trái tim đã chết hẳn, bởi Triệu Tử Văn không cần nàng, lễ giáo truyền thống cũng sẽ không chấp nhận nàng, nàng cũng không biết nên đi về đâu. Nội tâm đau khổ nên nàng chỉ muốn chết thay Triệu Tử Văn. Nhưng hạnh phúc lại tới đột ngột như thế, lại khiến nàng hạnh phúc tưởng mê đi được. Những nghĩ đến những cao thủ đang vây công, có lẽ tối nay bọn họ phải mất mạng, đôi mắt đẹp của nàng lại hiện lên ánh mắt dịu dàng:

- Có thể chết trong lòng tướng công, Lăng Nhi cảm thấy thật hạnh phúc.

Triệu Tử Văn vô cùng thân thiết hôn lên hai má tái nhợt không còn chút huyết sắc nào của Dư Tư Lăng, lẩm bẩm:

- Nha đầu ngốc!

Dư Tư Lãng lại có vẻ dịu dàng hiền lành của người mẹ, nhìn về phía bụng mình, khẽ nói:

- Nhưng Lãng Nhi không muốn chết.

“Có ai lại muốn chết đâu!” Triệu Tử Văn khẽ thở dài:

- Chúng ta tối nay hẳn là khó lòng thoát chết. Nhưng hai người chúng ta có chết cũng sẽ chết cùng một chỗ.

Dư Tư Lãng cố chịu đựng cơn đau ở ngực, hé miệng khẽ cười, nói:

- Tướng công, huynh nói sai rồi, là chúng ta ba người.

“Ba người!” Một câu này như sấm sét giữa trời quang đập thẳng vào đầu Triệu Tử Văn. Hắn hơi lắc đầu, lẩm bẫm:

- Cái gì? Ba người?

Dư Tư Lãng cười, khuôn mặt tươi tỉnh hồng lên, gật đầu nói:

- Tướng công, là chúng ta một nhà ba người!

- Ta có con rồi ư?

Triệu Tử Văn lúc này mới hiểu được vì sao vừa rồi Lãng Nhi phải dùng hai khuỷu tay để tiếp đất. Hóa ra là nàng đã mang thai. Vốn là hắn không có thân nhân trên thế giới này, đột nhiên lại có con, điều này mang lại cho hắn một cảm giác sinh sôi bóm rể. Thật là vui mừng, mà cũng thật là phấn khích.

- Tướng công!

Dư Tư Lãng nũng nịu gọi:

- Nếu như không phải là con trai, huynh có còn muốn muội nữa hay không?

Triệu Tử Văn nhìn Dư Tư Lãng, khuôn mặt xinh như vẽ tỏa sáng ánh hào quang của tình mẫu tử, dịu dàng mà lại hiền thực, đôi mắt to tròn đang nhìn thẳng vào hắn. Hắn cười hì hì bảo:

- Muội sinh con gì ta cũng thích tất.

Hai người ôm chặt lấy nhau mà tâm sự, hoàn toàn không để mắt tới đám sát thủ đang đứng cách đó không xa. Trên người Triệu Tử Văn nhiều vết thương chảy máu không ngừng. Xung quanh hai người biến thành một biển máu, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp và ngọt ngào.

Triệu Tử Văn căn răng nói với tú bà đã bị cụt một tay vừa dùng thảo dược cầm máu của Quần Phương Các:

- Mục tiêu của các người là ta. Có thể buông tha Lăng Nhi của ta được không?

Tú bà đối với thù chặt cụt tay thực ra cũng không căm giận Triệu Tử Văn, bởi vì lập trường của họ bất đồng mà thôi. Tú bà sắc mặt tái nhợt, lắc đầu nói:

- Không được, nàng đã nhận ra ta. Ta không thể lưu nàng lại được. Mà nói lại, nàng bị thương nặng như vậy, sẽ không sống qua đêm nay được đâu.

Dư Tư Lăng nhìn Triệu Tử Văn chan chứa tình cảm, nói:

- Tướng công, mọi sinh tử đều muốn ở cùng một chỗ với huynh.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài. Sức lực của hắn đã không còn chống đỡ nổi được nữa. Môi lạnh cóng trắng bệch, không chút máu, đầu vầng mắt hoa, hắn ôm chặt lấy Dư Tư Lăng, nói:

- Lăng Nhi, mọi sợ không?

Thần tình Dư Tư Lăng hoàn toàn thoải mái, vui vẻ, nhưng sắc mặt thì vẫn nhợt nhạt đáng sợ như trước, nàng lẩm bẩm nói:

- Chỉ cần có tướng công ở cùng ta, Lăng Nhi sẽ không sợ.

Triệu Tử Văn đã cảm thấy toàn thân vô lực, lỏng lẻo ôm lấy Dư Tư Lăng, nhếch miệng cười với kẻ đứng đầu đám sát thủ:

- Sau khi chúng ta chết, hy vọng các người có thể để một nhà ba người táng cùng một chỗ.

Tú bà Quần Phương Các sắc mặt tái nhợt, nhìn Triệu Tử Văn, buồn bã gật đầu:

- Ta đồng ý.

Hai sát thủ cầm cương đao sáng loáng từng bước một tiến về phía bọn họ. Nhìn một đôi tình nhân sinh tử hứa hẹn nhau, dù lãnh huyết bọn họ cũng có chút không đành lòng. Điều họ có thể làm cũng chỉ là để họ ra đi một cách nhanh chóng và thoải mái mà thôi.

- Ai dám đụng đến đồ nhi của ta!

Một tiếng hét to, theo đó là bốn bóng trắng từ trong rừng cây lao ra, đánh thẳng tới hai tên sát thủ đang chuẩn bị động thủ. Người xông vào đầu tiên là một phụ nhân trung niên, mặc đồ trắng, tóc cũng đã bạc trắng. Bà vũ lộng trường kiếm, bộ pháp linh hoạt đâm luôn hai sát thủ.

Vong Phu Các! Triệu Tử Văn thấy ba nữ tử áo trắng trẻ tuổi đang đứng bên ngoài thì trong lòng có chút giật mình, mới nhớ tới lúc lão phụ nhân này gọi đồ nhi. “Chẳng lẽ Dư Tư Lãng là đồ đệ của Vong Phu Các Các chủ? Bà xã của ta là người của Vong Phu Các sao?”

Dư Tư Lãng nhìn phụ nhân đầu bạc, kích động gọi:

- Sư phụ!

Lão phụ nhân căn bản không thèm liếc mắt về hướng này tí nào. Bà như quỷ mị xuyên qua đám sát thủ, kiếm phong vung lên, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi. Trong nháy mắt đã chém chết một người, khiến những người còn lại trợn mắt, há hốc mồm. Tú bà thấy phụ nhân áo trắng kia ánh mắt sệt sệt như đòi mạng, gặp tình thế bất lợi, vội vàng hô lớn với ba gã sát thủ còn lại:

- Rút lui!

Nữ tử áo trắng và sát thủ hắc y còn chưa giao đấu thì đã thấy đám người áo đen cướp đường mà chạy. Đám sát thủ được huấn luyện tốt, nháy mắt đã biến mất trong bóng tối ở Tây Hồ trường đình.

Triệu Tử Văn chứng kiến mà trở mắt đứng nhìn không nói nên lời vì quá kinh ngạc. “Con mẹ nó chứ, Các chủ Vong Phu Các này cũng quá lợi hại rồi”. Lướt như quỷ mị, kiếm pháp linh hoạt, sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đã chém chết hai người, hẳn không kìm nổi, lăm bẫm:

- Thật là lợi hại!

Dư Tư Lãng không để ý gì đến vết thương không ngừng chảy máu trên ngực, lo lắng nói với Các chủ Vong Phu Các:

- Sư phụ, nhanh lên cứu Triệu tướng quân của con với.

Các chủ lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái. Đồ đệ Vong Phu Các đã xác nhận cả đời không thể lập gia đình. Giờ đồ đệ của bà lại còn mang cốt nhục của hẳn nữa. Bà chỉ hận là không thể giết được tên đâm tặc này mà thôi.

Triệu Tử Văn cơ bản là không thèm nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của lão thái bà. Hắn chịu đựng vết thương đau đớn trên người, vội vã la lên với nữ tử áo trắng đã từng gặp qua trước kia:

- Các người nhanh lên cứu lão bà của ta. Đây là chuyện một người hai mạng đó.

Nữ tử áo trắng trước hết nhét một viên thuốc vào miệng Dư Tư Lãng, rồi lại đưa cho Triệu Tử Văn một viên. Triệu Tử Văn đoán là bọn họ cũng không có ác ý, trực tiếp nuốt luôn. Hắn vừa nuốt thuốc xong lập tức cảm thấy có một khoái cảm mát mẻ, thoải mái, các vết thương trên người đều cầm máu, không chảy nữa, trong lòng cũng giật mình vì công hiệu của viên thuốc này.

Ba nữ tử áo trắng còn lại thì liếc mắt khinh bỉ, oán hận gã nam tử đã đoạt trình tiết của sư muội của bọn họ. Nhưng tính mạng sư muội vẫn là quan trọng nhất, bọn họ vội vàng ôm lấy Dư Tư Lãng đã bị trúng đao một cách cẩn thận và nhẹ nhàng, chuẩn bị quay về Vong Phu Các để sớm điều trị ngay.

Dư Tư Lãng không muốn đánh đổi hạnh phúc mà khó khăn lắm mới có được, cố lấy dũng khí, nói:

- Không cần, muội muốn cùng tướng công ở cùng một chỗ.

- Không biết xấu hổ!

Ba nữ tử cười cười, mặt đỏ lên, gất gông.

- Sư muội, chúng ta sẽ cứu tướng công của muội.

Dư Tư Lãng hai má ửng đỏ, càng thêm sợ sệt sư phụ sẽ trách cứ, khuôn mặt nhỏ vội trốn vào trong lòng ngực các sư tỷ, không dám thò mặt ra nữa.

Triệu Tử Văn lần đầu tiên nhìn thấy vẻ nữ nhi của Dư Tư Lãng, dịu dàng cười với nàng. Lần trước Lãng Nhi có thể có thuốc giả chết, hẳn đã sớm đoán được thân phận của nàng không chỉ đơn giản là con gái của Huyện lệnh, nhưng cũng không thể nghĩ ra rằng nàng lại là đồ đệ của Các chủ Quần Phương Các. Tuy nhiên hắn cũng không cần phải lo lắng đến sự an toàn của Dư Tư Lãng, vừa rồi viên thuốc thần kỳ kia có thể bảo vệ được tính mạng. Bằng vào năng lực của Vong Phu Các, nhất định có thể đảm bảo được sự bình an của hai mẹ con nàng.

Một tiếng rống giận từ phương xa vẳng đến, tiếng gầm vang tận trời xanh:

- Hay cho xú bà nương, liên tiếp phá hư chuyện tốt của ta.

Các chủ nhưn mà, nói:

- Không tốt, lão thất phu kia đến đây. Đi mau.

- La Thanh Yên, nếu người giao tên họ Triệu ra, việc hôm nay bỏ qua. Bằng không, ta sẽ không tha cho người đâu.

Thanh âm của lão thất phu càng lúc càng gần. Dường như lão có vài phần kiêng kị Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên này, bắt đầu đưa điều kiện với bà.

La Thanh Yên lớn tiếng nói về phương hướng mà thanh âm truyền tới:

- Nhưng hãn là tướng công của ái đồ ta. Giao cho người, đồ đệ ta ở góa à?

- Ha ha.

Xa xa trong bóng tối, lão thất phu cười lớn, trào lộng:

- Vong Phu Các các người không phải là một đám nữ tử cả đời trinh tiết không cưới chồng sao? Làm sao đột nhiên lại nảy nòi ra cái gì mà tướng công? Thật sự là cực kỳ buồn cười!

La Thanh Yên trầm mặc không nói, hạ giọng bảo ba nữ tử áo trắng:

- Mau dẫn Tư Lăng đi. Ta mang thư đồng này né tránh lão thất phu.

Ba nữ tử đồng thời gật đầu, giúp đỡ Dư Tư Lăng chuẩn bị rời đi. Nhưng Dư Tư Lăng lại cứ nắm chặt lấy bàn tay thô kệch đã vô lực của Triệu Tử Văn đang ngồi dưới đất, khóc lóc nói:

- Con không muốn rời xa tướng công con. Con không muốn.

Hạnh phúc khó khăn lắm mới có được, Dư Tư Lăng sợ nó lại lạng lẽ tan biến mất. Nàng yêu Triệu Tử Văn quá, cho dù là chết cũng muốn chết cùng một chỗ với tướng công.

Triệu Tử Văn bị thương thế làm cho rầu rĩ, mất nhiều máu nên hãn nhưn mi mắt lên cũng cảm thấy có chút khó khăn. Hãn thấy La Thanh Yên chau mày, liền đoán được lão thất phu kia chắc chắn là Các chủ Quần Phương Các, thân thủ khẳng định là tương đương với La Thanh Yên.

Hãn cười nói với Dư Tư Lăng:

- Lãng Nhi, huynh sẽ đến sau. Hài tử trong bụng mới là quan trọng, nhanh đi chữa thương đi.

Dư Tư Lãng lúc này mới nhớ tới cốt nhục trong bụng nàng. Hơn nữa, còn có sư phụ ở lại đây, lão thất phu này chắc sẽ không có khả năng làm gì tướng công đâu, nên gật đầu, nói:

- Tướng công, muội chờ huynh trở về.

- Lại còn muốn chạy ư?

Một thân ảnh chợt lòe ra trong rừng cây, chỉ thấy lão thất phu kia mặc y phục màu trắng, mắt ửng mi nhạt, tóc trắng phất phơ – đẹp lão đến không ngờ.

Lúc khẩn yếu quan đầu, La Thanh Yên một tay nhắc Triệu Tử Văn lên, chạy về phía xa, kêu lên lên bảo ba nữ tử:

- Đi mau.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Cô Em Vợ

Mục tiêu của lão thất phu kia chính là Triệu Tử Văn, hẳn đương nhiên không để ý tới ba đệ tử của Quần Phương Các mà phóng vọt qua, đuổi sát phía sau La Thanh Yên

Hai mắt Dư Tư Lãng đăm lẹ, trong lòng nàng rất lo lắng cho Triệu Tử Văn, nàng thấp giọng lẩm bẩm:

- Tướng công, mọi chờ người trở về.
- Sự mọi chúng ta đi mau, nếu không cả người và thai nhi trong bụng đều khó giữ.

Một nữ tử áo trắng nhìn vết thương rất sâu của Dư Tư Lãng, lo lắng nói.

Trong nháy mắt, ba nữ tử hộ tống Dư Tư Lãng biến mất khỏi Tây Hồ Trường Đình

La Thanh Yên một tay túm Triệu Tử Văn chạy như điên, tốc độ cực nhanh, vượt qua cả tốc độ của người thường có thể nghĩ tới, Triệu Tử Văn há hốc mồm, hẳn nặng tới một trăm năm mươi cân, lão thái bà này không ngờ chỉ một tay mà có thể túm hẳn chạy nhanh như vậy.

- La tỷ tỷ, chúng ta nên nghỉ một chút có phải hay hơn không?

Triệu Tử Văn cảm giác mình như con rùa, bị người ta mang theo, thực là con mẹ nó buồn bực, hẳn không kìm nổi cười nói.

- Hừ

La Thanh Yên nói:

- Tiểu dân tặc nhà người, ta dù có làm mẫu thân người cũng thừa tư cách, người lại dám gọi ta là tỷ tỷ, có tin ta cắt lưỡi người không?

Triệu Tử Văn nhìn về phía La Thanh Yên, vừa rồi, mái tóc bạc của La Thanh Yên phủ kín mặt khiến Triệu Tử Văn không nhìn rõ, nhưng khi nhìn

lại, hần kinh ngạc đến ngậy người, trước mặt hần không phải một lão bà xương xẩu, mặc một bộ quần áo nga mi, gần đất xa trời, mà là một mỹ phụ đầu bạc, chẳng lẽ đây chính là Bạch Phát Ma Nữ trong truyền thuyết? Hần kinh ngạc, rồi ngượng ngùng nói:

- Vậy ta gọi người là dì ba?

Dì? La Thanh Yên chưa bao giờ nghe thấy danh xưng này, nàng lạnh lùng trách:

- Dì có nghĩa là gì?

- Vậy gọi là bác gái được không?

Triệu Tử Văn toát mồ hôi lạnh, La Thanh Yên này như một tảng băng, khiến hần cảm thấy rất khó tiếp cận, hần bất đắc dĩ cười ha hả nói.

La Thanh Yên võ công cực cao nhưng cũng là một người biết cân nhắc, nàng vẫn kiên nhẫn, mắng Triệu Tử Văn:

- Người nói nhảm ta sẽ ném người xuống!

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Nhưng mà người là sư phụ của Lăng Nhi, người bảo ta phải xưng hô như thế nào?

Phải đối đầu với kẻ địch mạnh, lại thêm tên thư đồng này nháo sự, La Thanh Yên mặc dù biết Triệu Tử Văn thích đùa cợt nhưng nàng lại không có cách nào bắt hần im miệng, dọc theo Tây Hồ Trường Đình, nàng đã chạy tới một ngọn núi, nàng thở dài:

- Người muốn gọi là gì thì gọi.

Gió tuyết điên cuồng thổi, tấp vào mặt Triệu Tử Văn, viên thuốc kia mặc dù đã khiến hần ngừng chảy máu, nhưng lại không thể trị được sự đau đớn của thân thể, dưới gió lạnh buốt, thân thể hần ngày càng nóng, mi mắt có phần mở không ra. Cảm giác thật giống cái đêm hần ở dưới vách núi đen với Đại tiểu thư, hần biết, nếu hần nhắm mắt lại thì sẽ không thể mở ra được nữa, hần tận lực dốc sức tập trung. Cố gắng đùa cợt La Thanh Yên.

- Bác gái La, năm nay người bao nhiêu tuổi?

- La đại nương, người có phải bị xấu máu không, mới từng này tuổi đã bạc đầu

- Em vợ

- Em vợ ...?

La Thanh Yên rất cục không nhịn được quay đầu lại. Nàng chậm bước chân, đưa mắt nhìn Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn thấy La Thanh Yên có phần tức giận, vẻ thanh lịch thoát tục đã thay bằng sự lạnh lẽo, hăn đố mồ hôi lạnh, cười ha ha nói:

- Em vợ là danh xưng ở quê ta, vì người là sư phụ của Lăng Nhi nên ta gọi là em vợ. Ở quê ta thường gọi vậy.

- Ồ !!

La Thanh Yên nhẹ giọng nói:

- Thì ra là vậy, vậy từ nay về sau người cứ gọi ta là em vợ.

Nàng nói vậy, nhưng vẫn có cảm giác rằng cái từ em vợ này có chút không đúng, dường như có gì đó mờ ám.

A, nguy hiểm! Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt, La Thanh Yên này hai má như ngọc, da trắng như sữa, ngực nhẵn nhụi nhưng đôi mắt luôn băng lãnh, lạnh lùng, Triệu Tử Văn đại khái đoán nàng khoảng hơn ba mươi tuổi..... gọi nàng là em vợ.....

- La

- Không phải ta bảo người gọi ta là em vợ hay sao? Nói lung tung ta sẽ ném người xuống sườn núi.

La Thanh Yên nghe hăn không ngừng lắc đầu, nghe đến phát điên khiến nàng rất bức mình, không muốn tiếp tục nói chuyện với tên thư đồng vô sỉ này

Triệu Tử Văn:

La Thanh Yên mang theo Triệu Tử Văn chui vào một hang động, nàng tìm một ít củi khô đốt lửa sưởi ấm, đôi tai linh mẫn không ngừng thám thính động tĩnh xung quanh.

Bên ngoài trang động, trời đất trắng xóa, phía dưới chân núi tuyết đóng dày, từng tảng tuyết nặng nề rơi từ trên cây xuống đất tạo thành âm thanh ào ào, nhưng cái này cũng không thể ngăn được đôi tai linh mẫn của Triệu Tử Văn, đôi mắt lạnh lùng của nàng không lay động, chăm chú nghe ngóng.

Thân thể Triệu Tử Văn ngày càng nóng, miệng lưỡi khô khốc, hắt hắt lạnh tựa vào vách hang, nhìn thân hình lãnh diễm động lòng người của La Thanh Yên, dường như nàng đang thám thính lão thất phu đang truy đuổi, nhưng mi mắt hắt lúc này nặng vô cùng, hắt phải rất khó khăn cố gắng ngăn cản cảm giác buồn ngủ.

La Thanh Yên lạnh nhạt nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu Tử Văn, người phải kiên trì, nếu không tối nay người sẽ mất mạng.

Người nghĩ rằng ta muốn chết hay sao hả, Triệu Tử Văn cảm giận nghĩ, nhưng thân thể suy yếu, hắt cũng không thể làm gì, hang động lại cực kỳ lạnh lẽo mà thân thể hắt lại cực kỳ nóng, miệng vết thương đau nhức khiến hắt phải nghiến răng nhằn nhịn.

- La Thanh Yên, đừng cho là ta không biết người ở trong, chỉ cần người giao ra Triệu Tử Văn, hôm nay ta sẽ tha mạng cho người

Lão thất phu ở bên ngoài hang động lạnh lùng cười nói.

Trong lòng La Thanh Yên cả kinh, sao nhanh như vậy đã bị lão tìm được, nàng hô lớn:

- Sở Thăng, người có bản lĩnh thì vào đây, không cần đứng đó gào thét.

- Người cho ta là thằng ngốc sao?

Sở Thăng cười lớn:

- Nếu người không ra ngoài, ta sẽ phóng hỏa ở cửa động, xem người có ra hay không

Hang động nằm trên đỉnh núi tuyết, Sở Thăng lúc này đang đứng trên một bãi băng phẳng, lạnh lùng nhìn vào trong động.

Triệu Tử Văn khẽ cắn môi, nhìn ra ngoài cửa động cười lớn:

- Đồ ái nam ái nữ nhà người, nếu làm được thì làm nhanh đi, ta đang rất lạnh đây

- Hào tiểu tử, rất can đảm, đừng tưởng ta không dám làm

Sở Thăng rất ghét người khác chê bai bộ dạng quái dị của hắt, tên khốn kiếp kia lại vô tình phạm vào điều này, hắt tức giận đến đỏ bừng mặt, phần nộ quát

La Thanh Yên thấy rất buồn cười, nhưng nàng cũng chột nẩy sinh chút hảo cảm với nam tư mày, có điều, nếu không phải là Dư Tư Lãng đang mang thai con hấn, có lẽ nàng sẽ vứt Triệu Tử Văn ở đâu đó.

Khuôn mặt nàng cực kỳ băng lãnh, nhưng sự mê hoặc chỉ hơn chứ không thua kém Đại tiểu thư, mỗi lần liếc nhìn nàng, Triệu Tử Văn đều cảm giác như mình đang nhìn một bức tượng nữ thần băng băng tuyết.

Triệu Tử Văn thật muốn tránh xa nàng, nhưng hấn vốn không thể, đánh cũng không đánh lại, hơn nữa nàng lại là sư phụ của Lãng Nhi, nghĩ tới Lãng Nhi, sắc mặt hấn lại trầm xuống, không biết Lãng Nhi hiện giờ thế nào, nàng trúng một đao, máu chảy rất nhiều, không biết mẫu tử có thể bình an hay không.

Khi Triệu Tử Văn trầm tư, hai bên cũng chột tỉnh lặng một chút, Sở Thăng đứng ngoài cửa động, bị gió tuyết bao phủ cũng rùng mình, nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cửa động không chút thả lỏng.

- Chi bằng như vậy đi, các người hai người đánh một trận, ai thắng ta đi với người đó, thế nào?

Triệu Tử Văn tin tưởng bản lĩnh của Các chủ Vong Phu Các, nhất định nàng có thể đảm bảo sự an toàn của mẫu tử Lãng Nhi, nhưng nếu cứ như vậy tiếp tục giằng co, hấn chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ, hấn cũng không muốn con hấn sinh ra không cha, hấn liền hét lớn với Sở Thăng bên ngoài.

Sở Thăng và La Thanh Yên ngẩn người, lại cười khổ, bọn họ một người muốn cứu hấn, một người muốn giết hấn, giờ lại bị hấn sắp đặt, quả thực phải bội phục tên thư đồng này da mặt quá dày, đệ nhất vô sỉ.

- Đề nghị này rất không tồi, La Thanh Yên, người thấy thế nào?

Trong mắt Sở Thăng thoáng qua một tia quỷ quyết, hấn nhìn vào động âm hiểm cười nói

Triệu Tử Văn không chờ La Thanh Yên đáp ứng, trực tiếp hỏi đáp:

- Ta thay em vợ đáp ứng! Các người mau đánh đi, đánh xong ta còn về xem lão bà của ta!

Vô sỉ! La Thanh Yên tức giận đến đỏ mặt tía tai, nhìn chăm chăm tên thư đồng, nhưng thấy hấn hô hấp yếu ớt, khuôn mặt đỏ rực mới phát hiện hấn

đang trong tình trạng nguy kịch! Nàng lập tức quỳnh lên, nếu tên thư đồng này đi đời nhà ma, đồ nhi của mình tất cũng không sống được, không phải sẽ thành một xác ba mạng hay sao!

La Thanh Yên vội vàng nói:

- Người hãy dưỡng thương cho tốt, ta sẽ nhanh chóng đánh bại hắn, đưa người trở về Vong Phu Các chữa bệnh!

Triệu Tử Văn vô lực gật đầu, im lặng tựa vào tường đá.

Bầu trời đen tối chợt vang lên một tiếng nổ thanh thoát, một đám khói lửa rực sáng, hoa lửa tung bay khắp nơi, những đóa hoa lửa rực rỡ nổ bung thành từng bông hoa xinh đẹp trên bầu trời đêm, tất niên đã tới, pháo hoa từ lâu đã trở thành một thứ không thể thiếu trong mỗi đêm tất niên.

La Thanh Yên thầm than, rồi bước ra bên ngoài.

Sở Thăng thấy La Thanh Yên từ trong động đi ra, hắn giả hoạt cười nói:

- La Các chủ quả nhiên có đảm lượng, chúng ta đi chỗ khác tử thí?

La Thanh Yên lạnh lùng gật gật đầu, dường như nàng không xem Sở Thăng vào đâu, nàng nắm chặt trường kiếm, theo sau Sở Thăng về phía sườn núi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Mộng Tiên Tử

Triệu Tử Văn thấy hai người đã đi, hấn cắn răng chậm rãi vịn vào vách tường đứng dậy, hấn là một người kiên cường, mạng của hấn phải là của chính hấn, không cần bất cứ kẻ nào, càng không thể để bất cứ kẻ nào nắm nó trong tay.

Hấn từng bước từng bước chậm rãi đi ra ngoài động, vốn tường có thể y vào khí lực cường tráng, chờ hai tên cao thủ biến thái kia giao thủ sẽ lén về Hạ phủ, nhưng hấn đi còn chưa đến ba bước đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Triệu Tử Văn không cảm thấy rét lạnh, ngược lại thân thể hấn nóng khùng khiếp, hấn biết hấn sắp xong rồi, ý thức cũng dần mơ hồ, hấn sắp hôn mê, hôn mê, có lẽ sau đó sẽ là tử vong.

- Sột, soạt...

Hấn rốt cục không kiên trì nổi, dựa vào vách tường chậm rãi ngã xuống, quần áo cọ vào vách tường phát ra âm thanh ma sát sần sạt.

Ta phải chết sao? Triệu Tử Văn nghĩ, khi xuyên việt mà tới đây hấn cũng từng nghĩ như vậy, ngày ấy, khi ở dưới vách đá đen với Đại tiểu thư hấn cũng nghĩ như vậy, cảm giác tử vong không thống khổ chút nào, lúc này cũng vậy, hấn cũng không hề cảm thấy thống khổ.

Nhưng Lăng Nhi còn đang chờ ta, ta sao có thể chết dễ dàng như vậy? Triệu Tử Văn nhớ tới ánh mắt đau thương của Dư Tư Lăng, ánh mắt nàng thật mê lương, hấn nhớ tới khuôn mặt nàng thật hạnh phúc khi ở trong lòng hấn, tất cả cảnh tượng như hiện lên, khiến hấn thật bồi hồi, hấn mơ hồ nghe thấy cả tiếng đứa con trong bụng Lăng Nhi đang gọi ba ba.

Triệu Tử Văn cảm thấy suy nghĩ của hấn bắt đầu rối loạn, ở cửa động, hình như có một người đang nhìn mình cười, là Đại tiểu thư? Không,

dường như là Lăng Nhi.

Hắn không biết đó là ảo giác hay là người thật, ý thức của hắn đã rất mơ hồ, thân thể nóng bỏng không còn hơi sức, dù thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Lúc này, hắn đột nhiên thấy nhớ nhà, hắn muốn trở về, nước mắt hắn chậm chậm lăn xuống, hắn nhắm mắt. Đôi môi giật giật, thềm gọi một tiếng:

- Mẹ, mẹ !!!

Nói xong hai tiếng, ý nghĩ của hắn hoàn toàn đổ sụp, đầu óc lúc này chỉ còn là bóng tối.

Trong lúc mơ màng màng, Triệu Tử Văn cảm giác thân thể hắn lúc nóng, lúc lạnh. Toàn thân mềm nhũn, vô lực, sắc mặt hắn cũng trắng bệch trông rất dọa người.

Hắn mơ hồ nhìn thấy một nữ tử áo trắng đang ngồi cạnh hắn. Nàng mặc một bộ đồ trắng, mặc dù hắn không thấy rõ dung mạo nàng, nhưng cũng có thể cảm thấy dung nhan và dáng người khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Tiên tử? Triệu Tử Văn ý thức mơ hồ, đôi mắt nửa khép nửa mở, nhìn nữ tử kia.

- Tiên tử tử tử...

Triệu Tử Văn nghĩ rằng đây là tiên cảnh trong giấc mơ, hắn bổ nhào vào lòng tiên tử, ôm chặt lấy nàng, nước mắt không kìm nổi tuôn rơi.

- Người là đồ vô sỉ...

Tiên tử định cho hắn một cái tát, nhưng nhìn thấy dòng nước mắt nóng bỏng chậm chậm tuôn rơi. Tâm tình nàng chợt lặng đi, nhìn bộ dạng nhu nhược của tên vô sỉ kia, bàn tay mềm mại của nàng như vô lực, nhẹ buông xuống.

- Mẹ, mẹ

Triệu Tử Văn cảm thụ sự ấm áp, lại nhớ tới trước đây, hắn cũng từng nằm trong lòng mẹ, làm nũng. Ánh mắt tiên tử lúc này lóe ra tia sáng phức tạp, nàng bất đắc dĩ lắc đầu. Hàn quang chợt lóe lên trong tay áo nàng, nàng

nhìn Triệu Tử Văn đang ôm chặt nàng, hai bàn tay mềm mại lóe ra bốn đạo hàn quang.

- Tiên tử tử tử, vì sao ta lại trở lại ngàn năm, tại sao ta phải rời quê hương, rời gia đình, rời cha mẹ, vì sao...

Triệu Tử Văn như một tiểu hài bất lực, nằm trong lòng của nàng, khóc rống lên.

Triệu Tử Văn chỉ là một sinh viên hai mươi tuổi, vô số sự đau khổ về cả thể xác lẫn tinh thần khiến hắn kiệt quệ, dưới vách núi đen hắn lấy thân cứu người, giữa ngàn quân chém tướng, nhưng bây giờ, khi hắn bị đuổi giết, hắn đã cố gắng kiên cường, nhưng nội tâm của hắn thực sự rất yếu ớt, ý thức hắn lúc này mông lung, không tìm chế nổi sự bi thương đã kìm nén bấy lâu, hắn nằm trong lòng tiên tử bật khóc.

Trở lại ngàn năm? Đôi mắt đẹp của tiên tử mở lớn, nàng không tin đây là sự thực, một người sao có khả năng từ ngàn năm sau quay trở lại quá khứ! Thật là buồn cười!

Cả người Triệu Tử Văn nóng rực, thần trí mơ hồ, hắn nằm trong lòng tiên tử kể lại chuyện cũ, kể về quê hương hắn, kể về những cỗ xe không cần ngựa kéo cũng có thể tự chạy, kể về những tòa nhà cao chọc trời, kể về những cái đèn không cần dầu cũng sáng, kể về máy tính....

Nghe hắn nằm trong lòng kể lại, nàng không thể tin nổi mọi việc lại kỳ diệu như vậy, câu chuyện của hắn khiến nàng như lạc vào một thế giới mộng ảo, nghĩ lại những lời nói quái dị của hắn, nàng chậm rãi nhìn xuống, nàng vỗ vỗ nam tử tóc đen, thở dài:

- Hạ Văn, không ngờ người lại khổ sở như vậy, lại là người của ngàn năm sau, ta thật không hiểu, nên hay không.

Ánh mắt tiên tử thật phức tạp, nàng trầm tư thu hồi mấy điểm hàn quang trong tay áo, đôi mắt đẹp lóng lánh hào quang, nhìn con người đáng thương nhất trên thế giới này.

- Đừng rời khỏi ta!

Triệu Tử Văn khó nhọc ngẩng mặt lên, hắn ôm chặt lấy nàng, rướn người rời đột nhiên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lưỡi hắn cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, tay hắn lần mò, xoa nắn bộ ngực cao vút của nàng.

- Không

Tiếng nói tắc nghẹn từ yết hầu tiên tử vang lên, nghe như tiếng rên rỉ.

Triệu Tử Văn hùng hổ hôn lên đôi môi nàng, hai tay không ngừng vuốt ve làn da nhẵn nhụi, bóng loáng của nàng, không ngừng sờ soạng bộ ngực sữa của nàng, hẳn dường như đang trở lại cái thời hắn ở trường đại học.

- Oan gia

Tiên tử không đành lòng nhìn hắn mất mạng như vậy, tên thư đồng hạ lưu, vô sỉ, Triệu tướng quân ác nghiệt, oai hùng, con người đáng thương của ngàn năm sau, tiên tử nghĩ đến đủ loại thân thế của hắn, hai mắt nàng đầm lệ, nàng ôm hắn nói:

- Sau tối nay, ta sẽ vĩnh viễn không gặp lại ngươi!

Một khối gì đó nóng bỏng, thô bạo tiến vào cơ thể nàng, cái đau khiến nàng nhú mày, một đóa hoa đỏ tươi cũng tràn ra, nàng khẽ nấc, hơi thở trở nên gấp gáp, lúc này, toàn bộ hang động ngập chìm trong hơi thở kiêu diễm, mê ly.

Triệu Tử Văn mơ hồ cảm thấy miệng thật chua, hắn theo bản năng mở to hai mắt, khi mở mắt hắn nhìn thấy hắn đang ở trong một căn phòng hoa lệ, căn phòng bài trí ngăn nắp, giữa phòng có một cái bàn gỗ lim, giường hắn nằm cũng vậy, đồng dạng được làm bằng gỗ lim, giường ngủ được treo một tấm rèm màu hồng, tạo cảm giác thật ấm áp, cũng thật đẹp, bên ngoài cửa sổ bầu trời âm u, hắn dụi dụi mắt, quay sang bên cạnh chợt nhìn thấy một ánh mắt ôn hòa đang nhìn hắn.

Ta không chết?

Triệu Tử Văn lúc này lại có cảm xúc ngày xưa khi hắt thoát chết, trong lòng chợt muốn nhảy nhót hoan hô, hắn vui mừng vì không chết, vì hắn còn có Bảo Nhi, còn có Lăng Nhi và cốt nhục của hắn. Hắn sao có thể chết, hắn phải kiên cường mà sống.

- Tỷ tỷ tốt nhất!

Trở về từ cõi chết khiến Triệu Tử Văn hết sức cao hứng, hắn cười hì hì nói với nữ tử kia.

Nữ tử áo trắng sắc mặt lạnh băng, nàng lạnh nhạt nói:

- Người gọi ai là tỷ tỷ? Gọi ta là Ngụy Tuyết, mau uống thuốc cho ta.

Triệu Tử Văn sau khi uống thuốc, hẳn thềm suy nghĩ, hẳn đây chính là Vong Phu Các, không biết mẫu tử Lăng Nhi hiện giờ ra sao? Hẳn vội vàng hỏi Ngụy Tuyết:

- Lăng Nhi đâu? Mẫu tử nàng vẫn bình an chứ?

- Người uống thuốc cho ta, uống hết ta sẽ nói cho người.

Ngụy Tuyết lần đầu tiên phải chiếu cố cho nam nhân, nàng có phần bực tức nói.

Trong lòng Triệu Tử Văn lúc này rất lo lắng, hẳn lấy cái bát trong tay Ngụy Tuyết, uống một hơi cạn sạch khiến Ngụy Tuyết trợn mắt há mồm, trước giờ nàng chỉ gặp qua lũ quân tử lễ nghi, chưa từng gặp người như hẳn.

Ngụy Tuyết cũng chợt cảm thấy vui mừng, khuôn mặt lạnh như băng của nàng cũng ít nhiều giảm bớt, nàng mỉm cười:

- Coi như người còn có lương tâm, không uống sư muội ta yêu người thăm thiết.

Triệu Tử Văn uống một hơi hết bát thuốc, lúc này mới cảm thấy cổ họng chua loét, hẳn không kìm nổi, nói với Ngụy Tuyết:

- Ngụy Tuyết, có thể cho ta chén nước?

- Ai bảo người phô trương! Hừ!

Ngụy Tuyết vừa bực mình lại vừa buồn cười. Nhưng nàng vẫn tới bàn lấy cho hẳn một chén nước trà.

Triệu Tử Văn uống một chén nước trà liền cảm thấy tốt hơn rất nhiều, lúc này hẳn đang mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, ngồi dựa vào đầu giường, hẳn cảm thấy đầu óc hẳn rất choáng váng:

- Ta tới Vong Phu Các lúc nào vậy?

Ngụy Tuyết dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Tối hôm qua sư phụ trúng kế điệu hổ ly sơn của Sở Thăng, giằng co hết nửa canh giờ mới có thể quay lại, khi trở về không ngờ người không tổn hại gì, bệnh tình lại tốt hơn rất nhiều, thật không hiểu thân thể người có phải làm bằng sắt hay không.

Điệu hồ ly sơn? Triệu Tử Văn đem đó vốn muốn lén rời đi, bất chợt bị ngất xỉu, nhưng không có ai tới giết hắn khi hắn ngất xỉu, chỉ có điều, trong lúc hôn mê hắn mơ thấy một giấc mơ xuân, nhưng giấc mơ kia thật giống như đã thực xảy ra, thật giống như một đoạn phim 3x mà hắn đã từng xem.

- Triệu Tử Văn, người có nghe ta nói chuyện không vậy?

Ngụy Tuyết thấy hắn cười dâm dăng, căm giận nói

- Á mỹ điệp!

Ngụy Tuyết trừng mắt nhìn hắn:

- Ta hỏi người từ đâu tới, á mỹ điệp nghĩa là gì?

Triệu Tử Văn nhất thời thất thần, nhưng theo bản năng hắn vẫn trả lời, hắn ngượng ngừng cười nói:

- Ta không nghe thấy, có lẽ có sát thủ tới giết ta nhưng cũng có thể kế điệu hồ ly sơn của Sở Thăng mất linh

Ngụy Tuyết nghe vậy dở khóc dở cười, tên thư đồng này nói chuyện căn bản rất lộn xộn, nàng nghe đến hồ đồ, nàng căm giận trừng mắt nhìn hắn rồi đi thẳng ra ngoài.

- Đây, đây, người còn chưa cho ta biết Lăng Nhi của ta ở đâu?

Triệu Tử Văn gọi với theo Ngụy Tuyết.

Thật là, Triệu Tử Văn căm giận trừng mắt nhìn bóng dáng Ngụy Tuyết rời đi, trong lòng hắn rất nhớ Lăng Nhi, hắn nhanh chóng mặc bộ quần áo Ngụy Tuyết đã chuẩn bị sẵn cho hắn rồi đi ra ngoài cửa.

Vong Phu Các nằm ở một nơi hẻo lánh, ở một trấn nhỏ của huyện Tiền Đường, đây là một tòa lầu các hai tầng, xung quanh bao bọc bởi hoa viên, xung quanh lầu các hoa mai nở rộ, lúc này tuyết rơi đã che phủ con đường nhỏ dẫn vào hoa viên, quanh cảnh ở đây thật thanh tịnh, lại rất u nhã. Triệu Tử Văn đứng trên tầng hai thưởng thức cảnh tuyết trắng mỹ lệ một lúc rồi chậm rãi đi xuống thang lầu.

Vong Phu Các không lớn bằng Quần Phương Các, nhưng trong mắt Triệu Tử Văn, những bài trí đơn giản của hoa viên lại khiến hắn không kìm nổi mà thầm cảm thán, Quần Phương Các là một tổ chức sát thủ, còn Vong Phu Các lại là một tổ chức của những người muốn quên đi tất cả, nguyện cả đời không lấy chồng. Tất cả những nữ tử này đều được Vong Phu Các thu nhận,

một bên là liều mạng kiếm tiền, một bên không ngừng tiêu tiền, thật sự là rất tương phản.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng ngắt một đóa hoa mai đặt lên mũi người, một mùi hương thơm thanh thoát xông vào mũi hắn, lúc này hắn cũng không quá lo lắng cho Lăng Nhi bởi qua thần sắc của Ngụy Tuyết, Lăng Nhi khẳng định vẫn bình an.

- Xoạt, xoạt !!

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Triệu Tử Văn theo bản năng ngẩng đầu lên, hắn thấy một vị nữ tử duyên dáng đang đạp trên tuyết trắng thong thả đi về phía này.

Khi nữ tử đi tới gần cổng, nàng nhìn thấy Triệu Tử Văn, trong đôi mắt đẹp lập tức lóe ra một giọt lệ trong suốt.

Triệu Tử Văn cảm thấy yết hầu như tắc nghẹn, không biết phải nói gì, hắn ngơ ngác nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ kia.

Dư Tư Lăng vui sướng then thùng nhìn Triệu Tử Văn, nước mắt nàng lăn chã tuôn rơi, hơn hai tháng tưởng niệm đã khiến nàng tiêu tụy, nếu không có đứa nhỏ trong bụng thôi thúc có lẽ nàng đã sớm bị bệnh, bây giờ nàng đã lấy lại sự duyên dáng khi xưa, đôi mắt đưa tình nói không nên lời. Nàng dịu dàng nhìn nam tử mà nàng ngay đêm tưởng niệm, không biết nên nói gì.

- Lăng Nhi

Đôi mắt Triệu Tử Văn cũng ngập lệ, bọn họ đã trải qua vô số khó khăn đau khổ mới có được lúc này, mới đến được với nhau, mới đạt được sự hạnh phúc này, hắn rốt cục không kiềm chế nổi sự kích động của nội tâm, nhẹ nhàng gọi Dư Tư Lăng.

- Tướng công!

Dư Tư Lăng rốt cuộc cũng không kìm nén nổi, lao vào lòng Triệu Tử Văn

Triệu Tử Văn cũng bước tới, ôm chặt lấy Dư Tư Lăng, hắn ôm xiết thân hình mảnh mai của nàng như muốn bẻ gãy cái lưng mềm mại kia, trong lúc này, hắn cũng tự phát thệ với bản thân, kiếp này hắn nhất định sẽ che chở cho Lăng Nhi.

Những nhớ nhung trước kia đều không còn, hạnh phúc hiện tại khiến Dư Tư Lãng vui sướng khôn cùng, vô số đêm nàng cùng đứa nhỏ trong bụng tịch mịch nhưng nhớ, tưởng niệm hẳn, đã vô số lần nàng tự trách mình, hối hận tại sao nàng lại nhẫn tâm đâm tướng công một đao, lại làm nhục hẳn. Tất cả lúc này theo những giọt nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi.

Triệu Tử Văn nhẹ hôn lên đôi môi anh đào của Lãng Nhi rồi khẩn trương hỏi:

- Con của chúng ta?

Lãng Nhi nhẹ nhàng lau nước mắt, thản nhiên nói:

- Tướng công, con chúng ta không sao.

- Thật không

Triệu Tử Văn mặc dù đã đoán biết nhưng vẫn không kìm nổi hưng phấn, hẳn hôn lên hai má nàng rồi cười lớn:

- Lãng Nhi, muội thật tuyệt vời!

Khuôn mặt hạnh phúc của Lãng Nhi đỏ bừng, then thùng, khuôn mặt băng lãnh của bộ khoái đã sớm mất đi trả lại một Lãng Nhi duyên dáng, nhu thuận. Mang theo tình cảm mãnh liệt, Triệu Tử Văn không kìm nổi lại cúi xuống hôn lên đôi môi thơm của nàng.

- Tướng công, sau này muội sẽ là nha hoàn bồi tiếp huynh, được không?

Dư Tư Lãng đột nhiên thần sắc tối sầm, lẫm lẫm.

Nha hoàn? So với thị thiếp còn thấp hơn, Triệu Tử Văn nghe vậy khuôn mặt tối sầm:

- Muội là lão bà của ta, cái gì mà nha hoàn, sau này không được nói lung tung, nếu không huynh sẽ đánh mông muội!

Dư Tư Lãng trong lòng thực vui sướng, nhưng nàng sợ lời đồn đại bên ngoài sẽ phá hư thanh danh của tướng công, nhất là chuyện nữ tử, tại huyện Tiền Đường mọi người sẽ rất nhanh biết, trước đây tướng công không thích nàng, nàng lại dùng quần áo nam tử trêu chọc nữ tử, ai ở huyện Tiền Đường cũng giận nhưng không dám nói gì, chỉ dám sau lưng nàng chửi nàng không biết lễ pháp, ô nhục môn phong.

- Tướng công, muội sợ làm bại hoại thanh danh Triệu gia

Dư Tư Lãng hiểu, cho tới giờ khi gặp tướng công, nàng mới cảm nhận được sự ngọt ngào, hạnh phúc của tình yêu nam nữ, nàng nghẹn ngào nói.

Ta có Triệu gia nào? Triệu gia chỉ có một mình ta, Triệu Tử Văn cười khò, hần hiểu ý của Lãng Nhi, chuyện đồng tính luyện ái ở thời cổ đại vốn là việc vô cùng kinh thế hãi tục, là chuyện bại hoại gia môn. Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ muốn làm nha hoàn cũng không được.

- Tướng công, nếu huynh không chịu, muội...

Dư Tư Lãng thần sắc thâm trầm, sự bi ai trong đôi mắt lại đậm thêm vài phần, nếu tướng công không cần nàng, nàng sẽ bị mọi người phi nhổ, cũng sẽ không biết đi đâu.

Triệu Tử Văn là người hiện đại, tư tưởng của hần sao có thể cổ hủ như vậy, hần ôm lấy thân hình mảnh mai của Lãng Nhi:

- Nha đầu ngốc, tướng công nói không cần muội khi nào, chờ huynh quay về Hạ phủ sẽ đưa sính lễ tới gặp phụ thân muội, ta muốn đường đường chính chính đón muội về nhà!

- Tướng công!

Lãng Nhi bật khóc, ôm chặt lấy Triệu Tử Văn

Nhớ lại ngày nào hai người xung đột ở chợ, trải qua vô số ngoắt ngoéo của cuộc sống, rốt cục họ đã tới được với nhau, họ ôm nhau đứng giữa vườn hoa mai, từng cơn gió lạnh lẽo thổi qua nhưng cả hai thủy chung chỉ thấy ấm áp.

Tháng chạp, gió tuyết đã qua, ba ngày sau đó là tất niên, tuyết đọng trên đường phố đã sớm tan chảy, mặt trời cũng chiếu sáng chói lọi trên bầu trời huyện Tiền Đường mang lại hơi ấm dào dạt cho người qua lại, cũng biểu thị tất niên đã tới, khắp nơi vang lên tiếng pháo, vô cùng vui mừng náo nhiệt.

Triệu Tử Văn ngồi trên ghế đá trong hoa viên Vong Phu Các, hần đã ở Vong Phu Các dưỡng thương hai ngày, thân thể đã hoàn toàn bình phục, hôm nay hần rất nóng lòng muốn rời khỏi đây, bởi ở Vong Phu Các này, trừ Lãng Nhi, ai cũng nhìn hần không vừa mắt. Ai kêu đó là một tổ chức nữ quyền, ta chỉ có thể kiên nhẫn mà thôi.

- Lãng Nhi, sư phụ muội có nói gì không?

Triệu Tử Văn ngồi cạnh Lăng Nhi hỏi. Lăng Nhi khẽ cười nói:

- Sư phụ nói, có chuyện muốn hỏi huynh.

Nàng bảo ta qua là ta phải qua? Triệu Tử Văn đối với Bạch Phát Ma Nữ kia không có mấy hảo cảm, hắn ôm chần lấy cái eo của Lăng Nhi, đặt nàng lên đùi rồi nhẹ nhàng nói:

- Lăng Nhi, vết thương ở ngực đã đỡ chưa?

- Tướng công! Lăng Nhi đã tốt hơn nhiều

Hai vành tai Lăng Nhi cảm thụ được nhiệt khí từ miệng tướng công, mặt nàng đỏ rực như lửa, hai vành tai cũng đỏ ửng, thẹn thùng run run nói.

Lăng Nhi ngồi trên hai chân của Triệu Tử Văn, bộ ngực mềm mại của nàng áp sát vào thân thể hắn, thân thể Lăng Nhi nóng rực.

- A...

Lăng Nhi chợt cảm thấy cái gì đó đang tác quái trên ngực nàng, hoan ái nam nữ khiến khuôn mặt nàng đỏ rực, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, đôi môi anh đào hé mở, hai tay nàng ôm chặt tướng công, thẹn thùng mặc cho hắn hái đào.

Triệu Tử Văn ngửi mùi hương thoang thoảng trên người Lăng Nhi tỏa ra, nhìn thân thể kiều diễm của nàng, thẳng nhỏ của hắn bành trước như muốn bùng nổ, hắn nuốt một ngụm nước miếng cười nói:

- Lăng Nhi, tại sao muội luôn gọi ta là tướng công?

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang động tình của Lăng Nhi chợt tối sầm lại, trên khuôn mặt nàng thấp thoáng sự sợ hãi, né tránh ánh mắt của tướng công, nàng hạ giọng nói:

- Tướng công, huynh có nhớ đêm đó ở Tây Hồ không? Muội và Hạ tỷ tỷ...

Triệu Tử Văn nghe thấy tên Hạ tỷ tỷ ngay lập tức hiểu rằng Lăng Nhi muốn nói gì, chỉ có điều Lăng Nhi sợ hãi, không dám nói tiếp, chuyện cũng đã qua, hắn không muốn so đo làm gì, hai ngày nay hắn luôn cảm thấy Lăng Nhi đang lo lắng gì đó, dường như còn có điều gì vướng mắc trong lòng chưa dứt bỏ, hắn thân nhiên cười nói:

- Chúng ta bỏ qua những chuyện không vui này đi.

- Nhưng tướng công không nhớ lúc trước nói gì sao?

Đôi mắt đẹp của Lăng Nhi chợt lóe sáng, nàng nhìn tướng công, trong ánh mắt nàng pha chút sợ hãi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Bí Mật

Triệu Tử Văn cố gắng nhớ lại, nhưng hẳn cũng không nhớ mình từng nói qua cái gì, tại sao Lăng Nhi lại sợ hãi như vậy. Hẳn hôn lên mắt nàng trách:

- Huynh đã nói gì?

Làn gió lạnh thổi qua hoa viên Vong Phu Các, hoa mai theo gió bay, từng bông hoa rụng xuống con đường. Dư Tư Lăng ngồi trong lòng Triệu Tử Văn, khuôn mặt xinh đẹp trốn kỹ trong lòng Triệu Tử Văn, run giọng:

- Tướng công, huynh có nhớ đêm đó, muội đánh huynh ngã xuống, huynh nhớ từng nói gì không?

- Mặc kệ ta đã nói gì, ta chắc chắn không bỏ muội

Việc này đã qua một thời gian thật lâu, Triệu Tử Văn cũng không nhớ rõ, hẳn căn bản không nhớ mình nói cái gì, mặc dù có chút ấn tượng, dường như hẳn đã mắng Lăng Nhi là ái nam ái nữ...

Lăng Nhi ngẩng mặt nói:

- Tướng công từng nói qua, nếu ngày nào đó cưới được muội, cũng sẽ lập tức bỏ muội.

“Người, yêu vật đáng chết, nếu lão tử cưới được người, ta cũng lập tức bỏ người!”

Qua lời Lăng Nhi, câu nói đêm hôm ấy ở Tây Hồ hiện lên trong đầu hẳn, hóa ra khúc mắc là cái này, Triệu Tử Văn cười khổ:

- Lăng Nhi, ngày ấy huynh chỉ nói đùa, muội không nên tưởng thật. Huynh vĩnh viễn sẽ không bỏ muội.

- Tướng công, tướng công.... Lăng Nhi thích gọi huynh như vậy. Lăng Nhi cả đời sẽ hầu hạ huynh, sẽ nghe lời huynh nói:

Dư Tư Lãng cười bỏ được khúc mắc lại hạnh phúc ôm chặt lấy tướng công.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Được, nếu sau này muội không nghe lời, tướng công sẽ đánh vào mông muội!

Tiểu đệ của hắn lúc này vẫn giương cờ giống trống dưới mông Lãng Nhi, nghe lời nói hạ lưu của hắn, Lãng Nhi lại mắc cỡ đỏ mặt, cúi thấp đầu.

- Khụ khụ... không biết xấu hổ

Lãng Nhi nghe tiếng vội ngẩng đầu, thấy sư tử Ngụy Tuyết đang đứng phía sau, ánh mắt đầy vẻ châm chọc nhìn nàng.

- A

Khúc mắc đã được giải, Lãng Nhi vừa thẹn vừa vui, lại ngượng ngùng đứng bên cạnh Triệu Tử Văn mân mê góc áo, không biết phải nói gì.

Triệu Tử Văn vốn da mặt rất dày, hắn cười ha hả nói với Ngụy Tuyết:

- Hóa ra là Ngụy sư tử !!

Ngụy sư tử vẫn ôn hòa nói:

- Sư phụ có nói, nếu người không tới thì sẽ không trả trường thương lại cho người.

- A, ta đi

Triệu Tử Văn thấy Bạch Phát Ma Nữ đã mất kiên nhẫn, sợ nàng chó cùng rứt giậu, thật sự không trả lại trường thương.

- Tử Văn, muội đi cùng huynh.

Dư Tư Lãng hạ giọng nói với tướng công.

Ngụy Tuyết chột ngăn lại:

- Sư phụ nói, chỉ gặp một mình Triệu Tử Văn, sư muội hay là cùng ta đi chơi cờ?

Sư phụ có nói qua, sẽ không làm khó dễ tướng công, trong lòng Dư Tư Lãng cũng yên tâm, nàng gật gật đầu:

- Tử Văn, muội cùng Ngụy sư tử đi đánh cờ, sau khi gặp sư phụ thì đến tìm muội.

- Đi thôi

Ngụy sư tỷ vốn không có hảo cảm với tiểu thư đồng này, nàng kéo áo Dư Tư Lăng dắt đi.

Tổ chức nữ quyền chết tiệt! Triệu Tử Văn vốn không phải kẻ ngốc, hẳn không hề có hảo cảm với cái nơi này, cũng may thương thế nhanh chóng bình phục, có thể rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Sau đó, hẳn đi về phía nội đường Vong Phu Các.

Nội đường của Vong Phu Các cách hoa viên không xa, đi qua cửa hoa viên là tới, Triệu Tử Văn đi tới đại môn thấy cửa mở rộng, Bạch Phát Ma Nữ đang ngồi trên chiếc ghế lớn, tay cầm Hồ Đầu Thương, nhẹ nhàng dùng khăn lụa vuốt ve lau chùi thân thương.

- Đã tới thì vào đi !!!

La Thanh Yên thản nhiên nói

Quái vật !! Triệu Tử Văn rất ngạc nhiên, bước chân hẳn rất nhẹ, không hề gây ra tiếng động lớn, vậy mà cũng bị phát hiện? Hẳn đành tiếp tục tiến vào, nhìn Bạch Phát Ma Nữ cười nói:

- Ai nha, thật là rất cảm ơn La sư phụ đã trị thương cho ta!

Căn cứ vào tin tức hẳn nghe được trong Vong Phu Các, La Thanh Yên đã ngoài bốn mươi, gọi nàng là em vợ? Mẹ ơi, nàng có làm mẹ ta quả cũng có tư cách. Qua lời kể của Lăng Nhi, La Thanh Yên chỉ một đêm đầu tóc đã bạc trắng, không biết đã gặp sự cố thảm thiết gì, ngay cả đồ đệ mà nàng yêu quý nhất là Lăng Nhi cũng không biết nguyên do.

- Đây là thương của người sao?

La Thanh Yên lạnh nhạt nói.

Không phải của ta không lẽ của người? Triệu Tử Văn thật muốn phản bác một câu, nhưng đêm đó chính là nàng cứu mình về, phần ân tình này hẳn vẫn nhớ kỹ, hẳn ngượng ngùng cười:

- Thương này là của sư phụ cho ta, giờ cũng có thể tính là của ta.

- Sư phụ của người tên là gì?

Triệu Tử Văn đứng trước mặt La Thanh Yên như một học sinh mắc lỗi đứng trước cô giáo, Bạch Phát Ma Nữ vẫn chưa đưa thương cho hẳn mà vẫn ngồi yên trên ghế, chân bắt chéo như đang tra vấn hẳn:

- Ta không biết sư phụ tên là gì, chỉ biết người họ Lý

La Thanh yên chưa từng bị ai chọc giận như tên thư đồng này, sắc mặt lập tức lạnh nhạt nói:

- Sư phụ người.. ngay cả đồ đệ cũng lừa, hẳn không phải là họ Lý, hẳn họ...!

Lý chưởng quỹ chưa bao giờ coi Triệu Tử Văn là đồ đệ nhưng Triệu Tử Văn lại chịu ơn dạy bảo của lão, từ trong nội tâm hẳn luôn coi lão là sư phụ, cũng không quản lão họ gì.

Triệu Tử Văn thấy La Thanh Yên dường như có quen với sư phụ, hẳn cười ha hả:

- Sư phụ ta họ gì dường như cũng không liên quan tới bà phải không?

- Sau này, nếu người gặp hẳn, giúp ta chuyển lời, La Thanh Yên ta vĩnh viễn không tha thứ cho hẳn!

Mắt La Thanh Yên lóe ra một tia hào quang phức tạp, nhìn ra ngoài lớn tiếng nói.

Triệu Tử Văn chợt cảm thấy kì lạ, trong lòng không khỏi tò mò, La Thanh Yên với Lý chưởng quỹ có quan hệ như thế nào? Nhất định là La các chủ đã nhận ra xuất sứ của thần binh này, vì thế mới phán đoán sư phụ ta chính là người mà nàng hận.

- Người dám đoán lung tung, cho dù người là tướng công của Lăng Nhi ta cũng không tha cho người.

Bạch Phát Ma Nữ như nhìn thấu tâm ý của Triệu Tử Văn, lạnh nhạt nói.

Không cần phải như vậy chứ... Triệu Tử Văn dở khóc dở cười, vừa mới nghĩ một chút không ngờ đã bị cảnh cáo, thật không hiểu Bạch Phát Ma Nữ này và chưởng quỹ có quan hệ như thế nào?

Bạch Phát Ma Nữ nhẹ nhàng lau Hồ Đầu Thương, ánh sáng lạnh lẽo từ đầu thương lóe lên, nàng nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Cây thương này là tuyệt thế thần binh, nếu người bất cẩn, cẩn thận cái đầu người.

- A, cây thương này Lý chưởng quỹ cho ta, dường như không quan hệ gì với người thì phải

Triệu Tử Văn phản bác.

- Hừ !!

La Thanh Yên lạnh lùng cười:

- Đến lúc tự nhiên người sẽ biết, đừng tưởng hấn tốt bụng như vậy, cam tâm đem trường thương tặng cho người.

Những lời này của La Thanh Yên khiến Triệu Tử Văn chấn động, chẳng lẽ Lý chưởng quỹ lợi dụng ta? Nhưng lão là một thế ngoại cao nhân, lợi dụng ta làm gì? Chẳng lẽ lão có thân phận khác?

Trong lòng Triệu Tử Văn đột nhiên nảy sinh rất nhiều nghi vấn, La Thanh Yên và Lý chưởng quỹ khẳng định có quan hệ rất thân mật, chẳng lẽ có thân thích?

La Thanh Yên lăm bắm rồi lại vuốt ve Hồ Đầu Thương, trong ánh mắt đượm màu âm đạm, nàng căn môi đem trường thương ném về phía Triệu Tử Văn rồi nói:

- Nhớ kỹ lời ta nói, thương còn người còn, thương mất nhân vong!

Hồ Đầu Thương dường như cũng có bí mật tiềm ẩn, Triệu Tử Văn qua giọng nói của La Thanh Yên mơ hồ đoán ra điều gì đó, nhất định Hồ Đầu Thương không chỉ đơn giản là một cỗ thần binh như vậy.

- Đi đi, hãy chiếu cố Lăng Nhi thật tốt, nếu không phải ta thấy người là người có chút chân tình, Lăng Nhi lại có bầu thì không đời nào ta gả nó cho người! Nếu người dám phụ nó, ta nhất định không tha cho người!

La Thanh Yên dường như rất mệt mỏi, nàng nhẹ nhàng vung tay ra hiệu cho Triệu Tử Văn lui ra

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử

Tại hạ cáo lui.

Triệu Tử Văn không còn vẻ cợt nhả nữa mà thần sắc có chút nghiêm túc. Bình Nam Vương đứng phía sau chỉ huy đám sát thủ truy sát hăn. Giờ lại đưa ra nhiều bí mật mà hăn không biết thế này, chuyện phức tạp không hiểu sẽ giải quyết thế nào bây giờ. Hăn tiếp nhận Hồ Đầu Thương, lo lắng đi ra ngoài.

Ngày kia sẽ là giao thừa, trên đường phố chợ Tiền Đường, ngựa xe như nước, dòng người qua lại tấp nập. Hai bên đường phố, đèn lồng đỏ treo vô số, tiếng pháo râm ran không dứt, không khí tưng bừng cũng cuốn hút Triệu Tử Văn đang đi trên đường.

Thương thế của Lăng Nhi không còn trở ngại gì nữa. Nhưng nàng nghe lời tướng công, ngoan ngoãn quay về tiểu viện ở cách huyện nha không xa an tâm chờ đợi tướng công trở về. Triệu Tử Văn đã nhiều ngày chưa về, Bảo Nhi nhất định là sẽ rất lo lắng. Hăn vừa ra khỏi Vong Phu Các đã an trí Lăng Nhi ở trong tiểu viện của nàng. Sau đó, lập tức đi về phía tiệm giày Tử Vũ Hiên.

Không khí kinh doanh bên ngoài tiệm giày Tử Vũ Hiên lại náo nhiệt tấp nập như xưa, khách mua lui tới nhiều không đếm xuể. Đáng chú ý nhất vẫn là giày bó và giày thêu có dấu Tử Vũ Hiên dưới chân họ - đây chính là tượng trưng cho kẻ có tiền. Sau khi Tử Vũ Hiên đã tạo dựng thành công thanh danh thì giá cả cũng được nâng cao lên rất nhiều. Nhưng lại càng có nhiều người nguyện ý mua giày và hài ở Tử Vũ Hiên bởi vì có thương hiệu tượng trưng, có thể thể hiện là người tôn quý. Kẻ có tiền sao lại không mua cho được?

Triệu Tử Văn nhẹ bước, thong thả đi vào trong cửa hàng. Chỉ thấy Bảo Nhi sắc mặt tiêu tụy đứng ở trong quầy, ánh mắt đại ra, có người ngắm được đôi giày bó, đến quầy trả tiền thì thường xuyên trả thiếu trả nhầm.

- Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn thấy nghệt cả mũi, khẽ gọi nàng.

Bảo Nhi đang đứng trong quầy nghe tiếng run cả hai vai, không thể tin nổi, khẽ ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng quen thuộc kia, nàng hơi ngẩn người ra rồi lập tức lao ra khỏi quầy, ngã nhào vào lòng đại ca. Nhiều ngày nhớ nhung và lo lắng làm nước mắt nàng cuộn cuộn tuôn rơi như mưa bão, ướt nhẹp cả áo dài của đại ca.

- Đại ca, Bảo Nhi còn tưởng rằng vĩnh viễn không thể gặp lại huynh được nữa.

Bảo Nhi ôm ngang lưng hổ, nức nở nói:

- Nếu như đại ca không trở lại, Bảo Nhi cũng không cần sống ở trên đời này nữa.

- Nha đầu ngốc,

Triệu Tử Văn ôm lấy thân hình mảnh khảnh, nói:

- Đại ca không phải là vẫn yên ổn đứng đây sao?

Một số công tử và tiểu thư đang ở trong cửa hàng đều kinh ngạc đứng nhìn biến hóa bất ngờ này. Chẳng lẽ đây chính là tiểu thư đồng của Hạ phủ vẫn oai phong trên văn đàn – Hạ Văn sao? Bọn họ đều buông rơi cả hài, đứng ngẩn ra giữa cửa hàng đánh giá tiểu thư đồng đã gây lăm sóng gió ở Tiền Đường này.

Ánh mắt của mọi người khiến Bảo Nhi thẹn thùng, mặt đỏ như lửa đốt. Nhưng nàng đã nhiều ngày lo lắng đối lấy sự ôm ấp ngọt ngào bây giờ thì căn bản là không định rời khỏi đại ca, mà lại còn vô cùng thân thiết kéo tay hân, trên mặt tùm tùm cười vẻ xấu hổ, mi như nét vẽ xa xăm, mắt như nước mùa xuân, khuôn mặt như ngọc chạm ửng hồng ngày càng rộng, ánh mắt nàng dịu dàng duyên dáng, trong suốt như nước. Tất cả khiến cho đám công tử đứng đó trợn mắt ra nhìn.

Các tiểu thư cũng có chút hâm mộ vì bộ dạng bà chủ cửa hàng sau khi thấy tình lang, trong sự quyến rũ lại có một nét thanh thuần rất khả ái.

Chinh phục được một nam nhân cũng không phải là việc gì khó cả. Ngăn ngủi trong chốc lát, bà chủ đã giống như một thiếu nữ ngây ngây ngô ngô trở thành một thiếu phụ quyến rũ tỏa hào quang tươi đẹp ra bốn phía. Mọi người thấy thế mà ngạc nhiên vô cùng.

Những người đến Tử Vũ Hiên mua hài đều là loại tài tử phú gia. Bọn họ quần áo ngăn nắp, quạt xếp khăn chít đầu, thật phong lưu phóng khoáng. Trong khi đó, tiểu thư đồng này thì mặc áo xanh của thư đồng, diện mạo lại khó coi, nhưng lại có được bà chủ cửa hàng không những tài quán xuyến lại còn mỹ mạo như hoa. Trong lòng bọn họ bất bình tới cùng cực.

- Người chính là thư đồng nho nhỏ ở Hạ phủ - Hạ Văn ư?

Một vị công tử xấu xí thật sự không thể nhịn nổi nổi ầm ức trong lòng, nhướn mi lỗ mãng nói, lại còn tăng thêm trọng âm nhấn mạnh vào hai chữ ‘nho nhỏ’

- Phải thì làm sao?

Triệu Tử Văn khẽ nhếch mép, cười nói bằng vẻ rất lưu manh. Đối phó với cái loại ăn chơi trác táng thế này mà còn giơ đạo với nghĩa ra thì chỉ có thiệt mình.

Công tử phú gia này đương nhiên là không thèm để Triệu Tử Văn vào mắt, khinh miệt nói:

- Người không phải tự xưng là đối câu đối là thiên hạ vô địch ư? Hôm nay Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử chúng ta muốn đối lại vài câu với người.

Tiệm giày Tử Vũ Hiên náo nhiệt, đương nhiên phiên toái sẽ đến. Nhưng Triệu Tử Văn cũng không nghĩ là hăn vừa đến thì đám ăn chơi trác táng đó liền bắt đầu đến tìm phiên toái.

Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử à? Triệu Tử Văn nghe mà tức cười. Hăn còn chưa bao giờ nghe nói là ở Tiền Đường có tồn tại cái gì mà Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử nữa, căn bản chắc là bốn kẻ vô công rồi nghề, lang thang ăn chơi trác táng tụ họp lại với nhau. Hăn cười ha hả, nói:

- Hôm nay chỉ thấy có mình người, thế còn ba vị tài tử khác nữa đâu?

Công tử xấu xí cười âm hiểm:

- Chúng ta Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử đều ở đây hết.

Công tử này vừa nói xong thì từ phía sau lưng gã có ba kẻ khác đi tới. Bọn họ mặc quần áo hoa lệ, cũng là bộ dạng cao ngạo. Một người cao cao gầy gầy. Một người tai to mặt lớn. Một vì thấp như trái bí đao. Thật không hiểu nên hình dung bốn người này như thế nào nữa. Lẽ ra phải đổi tên thành Tiền Đường Tứ Quái mới đúng.

Triệu Tử Văn ôn hòa nói với Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử:

- Ta nói này Tiền Đường Tứ Quái. Các ngươi là đến đây mua hài, hay là đến để quấy rối?

- Chúng ta là Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử, không phải là Tiền Đường Tứ Quái.

Bốn vị công tử trong mắt như phun hỏa, nổi giận nói với Triệu Tử Văn.

Công tử xấu xí có lẽ là lão Đại của cả nhóm. Gã gõ quạt xếp, nói:

- Chúng ta đến để xem xem vì sao mà Tử Vũ Hiên lại náo nhiệt như vậy. Không ngờ là nhìn thấy ngươi, Hạ Văn, thư đồng của Hạ phủ đã nổi tiếng từ lâu thì muốn đổi vài câu với ngươi thôi.

“Nói qua nói lại thì cũng vẫn là tìm đến thăm dò, bói móc. Cũng không biết là có phải âm mưu đùa giỡn của Mã Trí Viễn hay không nữa. Chuyện của Bảo Nhi còn chưa thềm tìm gã để tính sổ. Nếu lại đến quấy rối nữa, ta không giáo huấn gã thì không được rồi.” Triệu Tử Văn trong lòng ám muội, thần nhiên cười nói:

- Ta việc gì phải đổi câu đối với ngươi chứ?

Công tử xấu xí hơi chần chừ. Công tử béo lùn vội nói:

- Chúng ta đặt tiền cược thì thế nào? Nếu như ngươi đối được câu đối của chúng ta, thì chúng ta sẽ mua hết toàn bộ số giày có trong cửa hàng. Nếu ngươi không đối được thì phải đóng cửa cửa hàng này lại. Thế nào?

“Chắc chắn là Mã Trí Viễn đến phá rối, bằng không thì cũng không thể nào trùng hợp gặp ngay cái đám Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử này đến quấy rối được. Bọn họ tất nhiên là đã đợi mình nhiều ngày nay rồi. Giờ thấy là tóm lấy mình luôn.” Triệu Tử Văn không oán không thù với bọn họ, lại càng kết luận bọn họ không hề có tâm tư này. Bốn vị Nhị Thế Tổ (1) này nhất định là do Mã Trí Viễn giật dây mới chạy đến đây phá thối rồi.

- Vậy đa tạ bốn vị tài tử đã khăng khái giúp tiền.

Triệu Tử Văn ha hả cười nói với bốn gã tài tử. Tiền đưa tới tận tay mà không cầm có họa thẳng ngu.

Bảo Nhi khê kéo tay áo đại ca, nói:

- Đại ca, thật sự là muốn đối câu đối với bọn họ ư?

Triệu Tử Văn vừa cười vừa nói nhỏ vào tai Bảo Nhi:

- Mọii còn chưa tin bản lĩnh của đại ca sao? Chờ bọn họ mua hết giày có trong tiệm, đại ca sẽ đưa mọii đi chơi chợ.

Bảo Nhi gật gật đầu. Đại ca với người ta đối câu đối đã từng thua bao giờ chưa? Nàng tin tưởng đại ca. Thấy bảo có thể cùng đại ca ra ngoài dạo chơi thì trong lòng rất sung sướng.

- Bớt sàm ngôn đi. Tiếp đối đây.

Công tử xấu xí thấy hăn đã đồng ý rồi thì khoe miệng tràn ngập ý cười giả dối, vội vàng bảo.

Phía sau Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử, các công tử tiểu thư khác đều buông hài xuống, tụ tập thành một nhóm. Gặp cảnh Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử không biết từ đâu chui ra này muốn đối câu đối với tiểu thư đồng làm mưa làm gió kia, bọn họ đều rất tò mò, tụ họp lại một chỗ, chờ xem kịch hay.

Công tử xấu xí nhìn dòng sông xa xa dưới cây cầu ở trung tâm chợ, khê quạt vài cái, trầm ngâm đọc:

- Thủy trung đóng băng, băng chủng tuyết, tuyết thượng gia sương.

(Dịch nghĩa:

Trong nước đóng băng, băng loại tuyết, tuyết lại thêm sương.)

Vị công tử này tướng mạo bình thường mà lại có thể đưa ra được một câu tuyệt đối. Mọi người đều choáng váng, mãi mà không kêu ra được tiếng nào.

Công tử xấu xí khê vẩy cái quạt nhỏ, đắc ý cười nói:

- Hạ Văn, đến lượt người đối về dưới. Nếu đối không ra, hôm nay phải đóng cửa cửa hàng lại.

Triệu Tử Văn mặt dày nín đến đỏ bừng. Tài tử xấu xí này nhìn về phía cây cầu xa xa mà đọc ra câu đối, nhìn như có vẻ là tự gã làm ra được. Nhưng Triệu Tử Văn làm sao tin nổi. Cái loại Nhị Thế Tổ này thì có tài học

gì chứ. Nhất định là Mã Trí Viễn dạy gã, tuy nhiên bộ dạng diễn kịch thì thật là đạt.

- Người cười cái gì? Có bản lĩnh thì đối ra về dưới đi xem nào.

Công tử xấu xí thấy Triệu Tử Văn cả buổi không đáp, mặt đen nín cười thì chột dạ bực tức bảo hần.

- Đúng thế, đúng thế.

Ba đại tài tử cao thấp mập ốm kia cũng nhao nhao lên.

Triệu Tử Văn nhìn về phía chân trời xa xa, sương mù buổi sáng sớm còn chưa tan hết, bao phủ trên bầu trời. Linh quang chợt lóe, hần khẽ ngâm:

- Không trung đăng vụ, vụ thành vân, vân khai kiến nhật.

(Dịch nghĩa:

Sương sớm trên bầu trời, sương thành mây, mây bay gặp mặt trời).

- Đối rất hay!

Không ít tài tử nhận ra bốn vị Nhị Thế Tổ chuyên đi bắt nạt kẻ yếu này, lập tức trở giáo. Trong cửa hàng tiếng khen ngợi trầm trồ, cuồng nhiệt. Bảo Nhi tươi cười nhìn đại ca, hạnh phúc đến nỗi khuôn mặt đỏ ửng.

Công tử xấu xí sắc mặt trắng nhợt lui về. Lại đến lượt công tử cao cao gầy gầy bước ra, ngang ngược kiêu ngạo nói:

- Ta đưa ra một về đối về cửa hàng: Biển đại, môn đại, điểm tử đại, khẩu đại canh đại.

(Dịch nghĩa:

Biển to, cửa rộng, cửa hàng lớn, túi tiền lại càng lớn).

Sau khi Lý Thiên Chính đã làm tán bại cả sản nghiệp, Triệu Tử Văn và Bảo Nhi đã tổn không ít ngân lượng khai trương lại một lần nữa, không chỉ đổi bảng hiệu thành lớn hơn, còn mở rộng thêm cả cổng và sân. Giờ đây công tử cao gầy này là ám chỉ chính tiệm Tử Vũ Hiên kiếm tiền lòng dạ hiểm độc. Nhưng câu đối hoàn toàn hợp lý. Mọi người không kìm nổi vỗ tay khen ngợi.

Triệu Tử Văn cười sang sảng, nói:

- Ta đây liền đưa ra một về đối về công tử “cao”:

Thủ trường, cước trường, tiền đại trường, hảo cảnh bất trường.

(Dịch nghĩa: Tay dài, chân dài, túi tiền dài, ngày vui ngắn chẳng tày gang.)

Chú thích (1): Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, ngôi vua rơi vào tay con thứ là Hồ Hợi, xưng là Tần Nhị Thế. Gian thần Triệu Cao xúi y rằng y tuổi trẻ kém tài, tốt nhất là tránh gặp mặt quần thần để giấu cái dốt của mình, việc triều chính sẽ do Triệu Cao đứng ra xử lý giúp. Tần Nhị Thế nghe lời, trốn trong cung đắm chìm trong tửu sắc, tận hưởng khoái lạc, chỉ sau ba năm ngắn ngủi đã làm cho giang sơn mà Tần Thủy Hoàng gian nan gây dựng hoàn toàn suy thoái. Tần Thủy Hoàng muốn con cháu kế vị là Nhị Thế, Tam Thế... cho tới Vạn Thế, nhưng nhà Tần chỉ tới được Nhị Thế thì vong. Vì vậy đời sau thường dùng từ ‘Nhị Thế Tổ’ để chỉ những tên công tử chỉ biết ăn chơi đàng điếm, phá gia chi tử.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Một Ngàn Hai

Công tử “cao” về mặt hình thức đúng là tay dài chân dài, túi tiền bên hông cũng khá dài, một câu đối này của Triệu Tử Văn đã hạ thấp giá trị của công tử cao gầy chỉ biết ăn chơi trác táng phá gia chi tử này.

- Đối rất tuyệt!

Mọi người lại không tìm nổi lớn giọng trầm trồ khen ngợi.

Công tử cao gầy sắc mặt tái xanh, vừa định phát tác thì công tử béo tốt, tai to mặt lớn kia lại bước tiến lên, ngăn gã lại. Sau đó, công tử béo mập ôm quyền cười nói với Triệu Tử Văn:

- Huynh đài quả thực rất có tài. Vậy tiếp ta một đối đi.

Công tử mập mạp này có ánh mắt khá mỉa mai, lại hơi giáo hoạt, có lẽ là có sự thông minh sáng suốt hơn hai vị công tử vừa rồi nhiều. Triệu Tử Văn cười nói:

- Huynh đài, mời ra đối.

Công tử béo không nhanh không chậm, thông thả ngâm:

- Lưỡng chu cạnh độ, lỗ tốc bất như phàn khoái.

(Dịch nghĩa:

Hai thuyền chạy đua, độ chèo không bằng buồm căng.)

DG: Câu này khó ở chỗ có hai từ “lỗ tốc” – nghĩa là tốc độ mái chèo và “phàn khoái” – nghĩa là độ căng, độ nhanh của cánh buồm; đồng thời lại là từ đồng âm khác nghĩa với tên của 2 nhân vật Lỗ Tốc (có sách dịch là Lỗ Túc) ở thời Tam Quốc và Phàn Khoái thời Hán.

Tuy nhiên, đó là theo lịch sử Trung Quốc chính thống. Còn ở trong tác phẩm này, Triệu Tử Văn là kẻ xuyên không về thế giới có lịch sử đảo lộn

lung tung xòe thì tên nhân vật và giai đoạn có thay đổi. Cụ ti thay đổi thế nào thì mời quý vị đọc tiếp.

Công tử béo này nhìn qua cũng không có vẻ gì là có tài học cả. Có thể đưa ra được một câu tuyệt đối nhanh như vậy, chắc chắn là đã sớm chuẩn bị nhiều ngày rồi. Triệu Tử Văn thầm cười lạnh, lại cúi đầu cân nhắc về sau.

Công tử béo tràn đầy tự tin, gõ gõ cây quạt, bảo:

- Ta xem cửa hàng này hôm nay có lẽ là nên đóng cửa đi thôi.

Công tử xấu xí cười âm hiểm, bảo:

- Câu đối này không ai có thể đối lại được cả.

Bảo Nhi không dám nhiều lời quấy rầy đến suy nghĩ của đại ca, đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn hẳn. Cho dù là đại ca có thể đối lại được hay không, nàng đều vĩnh viễn ở bên hẳn.

Triệu Tử Văn hơi trầm ngâm, đảo mắt một cái, ngâm lại:

- Bách quản tranh minh, địch thanh nan bỉ tiêu hòa!

(Dịch nghĩa:

Trăm ống sáo đua tiếng, tiếng sáo trong trẻo khó mà hơn được tiếng tiêu hòa nhã.)

DG: Hai chữ “địch thanh” – nghĩa là âm thanh trong trẻo khi thổi sáo và “tiêu hòa” – nghĩa là âm thanh hòa hợp khi thổi tiêu đồng thời lại là từ đồng âm khác nghĩa với tên của 2 nhân vật là Địch Thanh thời Bắc Tống và Tiêu Hà (cũng có sách dịch là Tiêu Hòa) thời Hán.

Các tài tử giai nhân đứng đó trong mắt tràn ngập ý cười. Bốn kẻ ăn chơi trác táng này làm sao mà là đối thủ của thư đồng này được. Thật là tự mua tro trát vào mặt.

Triệu Tử Văn cười hỏi công tử thấp như trái bí đao:

- Huynh đài, người còn có câu đối muốn đưa ra không?

Công tử béo lại đập cái quạt nhỏ cười nói:

- Chậm đã, chậm đã. Huynh đài hiểu lầm ý ta rồi. Vế trên của ta là, Gã đi đến trước quầy, lấy bút ở trên quầy vừa viết lên giấy vừa đọc:

- Lường chu cạnh độ, lỗ túc bất như phàn khoái!

(Dịch nghĩa: Hai thuyền chạy đua, lỗ túc không bằng phàn khoái)

Mọi người vừa nhìn lên đọc thì đều chấn động. Đó là một câu đối đồng âm, ám chỉ một thế hệ mưu thần như Lỗ Túc ở nước Sở cũng không bằng một Đại tướng quân Phàn Khoái của nước Triệu. Thực sự là vô cùng tuyệt diệu! Một câu đối nhưng lại hàm chứa nhiều ý tứ sâu xa. Đám tài tử giai nhân đều vô cùng bội phục, thi lễ với công tử béo, nói:

- Công tử thật tài hoa!

Công tử mập mạp cười đắc ý, khẽ quạt vài cái, nói với Triệu Tử Văn:

- Huynh đài, phải chăng là đã chịu thua?

- Ta chưa bao giờ nhận thua cả.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Huynh đài cũng nghe sai vế dưới của ta rồi.

Hắn nhắc bút lên, soàn soạt vài nét trên giấy Tuyên Thành ở quỳ, vừa viết vừa đọc:

- Bách quân tranh minh, địch thanh nan bỉ tiêu hà.

(Dịch nghĩa:

Trăm sáo đua tiếng, địch thanh khó sánh tiêu hà.)

Quá tuyệt! Các tài tử giai nhân vốn tưởng rằng thư đồng không nghĩ ra được vế trên có ý tứ sâu xa như thế. Nhưng không ngờ là tâm tư của hắn lại kín đáo như vậy, lại đoán ra được thâm ý ẩn chứa trong vế trên. Dùng Địch Thanh khó sánh Tiêu Hà, đối lại vế trên rằng tướng quân khó sánh với mưu thần – thực sự là quá tuyệt diệu. Tất cả mọi người đều mở to mắt, không biết nên dùng từ ngữ gì để miêu tả học thức của thư đồng này nữa. Nếu có ai nói hắn là người trời thì chắc cũng không nói quá.

Lỗ Túc, Phàn Khoái, Địch Thanh, Tiêu Hà, bốn nhân vật nổi tiếng trong lịch sử này đều xuất hiện ở thế giới kia của Triệu Tử Văn. Nhưng ở thế giới này lịch sử có sự khác biệt mà vẫn xuất hiện bốn người này, đủ chứng tỏ rằng chỉ cần là cái vảy vàng thì vớt đâu cũng chóc sáng lên hết.

Công tử béo múp vốn đang tươi cười lập tức biến sắc thành tái nhợt. Gã kinh hãi lùi lại một bước, nói với dáng vẻ như không thể tin nổi:

- Người làm sao biết được là trong vế đối có ẩn hàm ý tứ khác?

Triệu Tử Văn tiêu sái sửa sang lại cái mũ thư đồng, cười nói:

- Các người ra về đối thứ hai quá đơn giản. Ta cân nhắc một chút thì cảm thấy ngay là đây là cho ta một quả dưa bở, để ta buông lời cảnh giác với câu đối thứ ba. Ta nói thế có đúng không?

Cao thấp béo gầy bốn vị đại công tử đều cả kinh, bất giác không hẹn mà cùng gật đầu.

Cái trò hề vật vãnh này cũng chỉ có Mã Trí Viễn mới thích bày ra mà thôi. Hơn nữa, bốn cái bị thọt này làm sao đưa ra được về đối khó như thế, trong lòng Triệu Tử Văn lại càng khẳng định đến tám phần rằng đây là do Mã Trí Viễn lập kế mà ra.

Thấy đại ca lại đối được, Bảo Nhi khẽ cắn răng, trên mặt tràn đầy tiểu ý, giống như hoa tươi nở rộ.

“Thiên hạ vô địch đối câu” Triệu Tử Văn lại hướng sang công tử như trái bí, cười hì hì bảo:

- Không biết là vị công tử này sẽ đưa ra về đối thế nào?

Công tử như trái bí đã sớm bị dọa đến nổi mặt tái nhợt, ấp úng nói:

- Mã... Công tử....

Công tử béo làm sao mà ngờ được rằng gã bí đao ngớ ngẩn này lại nói lấp ra mồm, vội vàng bịt miệng gã lại, không cho nói tiếp rồi ngượng ngùng cười nói với Triệu Tử Văn:

- Huynh đài đã đối được cả ba câu đối của chúng ta. Chúng ta nhận thua.

Chết mất! Hóa ra là một công tử ngốc. Tuy nhiên đúng là Mã Trí Viễn này dám đến quấy rối. Triệu Tử Văn trong lòng cười lạnh nhưng mặt không đổi sắc, cười cười nói:

- Thế bốn vị huynh đài trả tiền đi thôi.

Rồi hần quay qua hỏi Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, nàng đi đếm coi cửa hàng còn tổng cộng bao nhiêu đôi giày?

Bảo Nhi khẽ gật đầu, ánh mắt yếu điệu tràn ngập niềm vui và hạnh phúc. Nàng cẩn thận đếm một lượt rồi đáp:

- Đại ca, tổng cộng có chín mươi đôi.

Triệu Tử Văn cười gian xảo, nói:

- Một đôi mười hai lượng bạc, tổng cộng chín mươi đôi, giảm giá cho các người một chút, trả một ngàn hai là đủ rồi.

- Phì... Hì hì.... Xì....

Các tiểu thư vừa nghe thấy phép tính kì quặc này thì không nhịn được phì ra cười rộ lên. Bảo Nhi sợ làm giảm uy phong của đại ca nên gắt giọng nói thầm vào tai hẳn:

- Đại ca, là chín trăm hai mươi lượng, không phải là một ngàn hai trăm lượng đâu.

- Trả người cái rằm ý. Người tưởng người là ai chứ? Không phải chỉ là một gã thư đồng ở Hạ phủ thôi hay sao?

Gian kế đã thất bại, công tử xấu xí lập tức lộ ra bản tính lưu manh du côn, nhướn mi lên giở giọng ngang ngược.

Ba công tử cao, béo, lùn kia cũng ngoạc mồm ra kêu:

- Đúng thế, chỉ là một gã thư đồng nho nhỏ mà cũng dám tìm đại gia ta đòi tiền.

Các tiểu thư đứng sau các công tử trong cửa hàng đều oán giận nói:

- Các người sao lại nói lời mà không giữ lời gì hết vậy?

- Chúng ta chính là nói lời không giữ lời đấy. Thế thì làm sao nào?

Công tử cao gầy nắm năm tay, cười âm hiểm, đáp.

Vẫn còn có kẻ dám đọ da mặt dày với lão tử cơ à!

- Hừ hừ!

Ánh mắt Triệu Tử Văn lập tức biến đổi, sát khí âm u lạnh lẽo nhìn bốn gã này, nói:

- Có bản lĩnh các người cứ thử xem. Không trả tiền, xem các người có thể đi ra khỏi cửa này được không.

- Người nghĩ là bọn ta dọa người à?

Bốn gã tuy là con nhà giàu có, nhưng phong phạm ăn chơi trác táng quen thói rồi, làm sao chịu nhận thua mà đi đền tiền được chứ?

- Ầm!

Đột nhiên, Triệu Tử Văn vung nắm đấm to như cái bát hung hăng dấm về phía gã công tử xấu xí kia. Chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” đình tai nhức óc, mọi người theo bản năng đều không dám nhìn đến thảm trạng của gã công tử xấu xí, đều nhắm tịt cả mắt lại.

Một lúc lâu sau cũng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nào, bọn họ mới từ từ mở mắt ra. Chỉ thấy năm thiết quyền làm người ta kinh hãi kia không nện trên người gã công tử xấu xí, mà là ở trên vách tường ngay gần đầu gã. Điều khiến cho người ta khủng bố hơn chính là vách tường kia bị thủng vào một lỗ chừng nửa thước. Mọi người nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm. Cha mẹ ơi, sao mà khỏe thế này ...

Công tử xấu xí cũng cảm nhận được sức lực và quyền phong bá đạo, sợ đến mức hai chân run rẩy, thiếu chút nữa là tè ra quần. Cố gắng nuốt một ngụm nước miếng mới tạm coi là chặn được sự kinh hãi trong lòng, gã hoảng hốt nhìn về phía Triệu Tử Văn, ấp úng nói:

- Người.... Người định làm gì?

Nắm tay Triệu Tử Văn không rút ngay ra khỏi mặt tường, mà tiện tay chống vào tường luôn, khẽ nhếch mép, cười cười ra vẻ đang ngẫm nghĩ nói với gã:

- Người nói xem ta muốn làm gì?

- Người... Không cần làm bậy, chúng ta đưa ngân phiếu cho người.

Công tử béo ú mắt híp lại, hoang mang nói.

Công tử ngốc đi tiên phong lấy ra mười tờ ngân phiếu đặt lên trên quỳ. Mọi người thấy thế thì ha ha cười rộ. Hóa ra là gã không ngốc, còn biết bốn người là bình đẳng, phải chia tiền ra.

Tiền Đường tam đại tài tử còn lại đều đưa ngân phiếu ra đặt lên trên quỳ. Tài tử xấu xí kia nói với vẻ cầu xin:

- Huynh đài, chúng ta có thể đi được chưa?

Triệu Tử Văn rút nắm đấm lại, cười nói với Tiền Đường Tứ Quái:

- Đa tạ bốn vị huynh đài hào phóng giúp đỡ!

Giọng điệu của hắn lại chuyển ngay sang giọng lưu manh, cười cười tiếp:

- Các người không đi, chẳng lẽ muốn ăn mấy gậy vào mông sao?

Gậy vào mông? Các tiểu thư đều đỏ hết cả mặt lên. Thư đồng này không chỉ văn võ toàn tài, nói chuyện cũng thật thú vị, đáng tiếc lại chỉ là một thư đồng. Các tiểu thư mặt mày duyên dáng nhưng trong mắt lại có một tia thất vọng.

Tài tử béo không bao giờ muốn tiếp xúc với tên thư đồng khùng bố này nữa, vội vàng nói:

- Đi mau, đi mau.

- Này này, mau lấy cả giày của các người đi nữa chứ. Ta là một người làm ăn có trách nhiệm đó nha.

Triệu Tử Văn hô lên với tứ quái đang vội vã chạy khỏi cửa hàng, nhưng bọn họ không hề quay đầu lại, chạy đi như bay.

Thư đồng đánh bại Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử vừa mới ra lò, mọi người thấy thật hưng phấn. Thư đồng này tướng mạo tuấn lãng, ngăm ngăm đen, văn võ toàn tài, quả là một nhân tài hiếm có, nhưng lại chỉ là một thư đồng. Nhưng bọn họ đều tin tưởng hẳn sẽ có ngày trở nên xuất chúng. Các tiểu thư vừa cao hứng lại vừa thất vọng, im lặng rời đi.

Các công tử tiểu thư trong cửa hàng vẫn còn chưa thỏa mãn, còn đang nhăm nhăm và suy ngẫm về mấy câu đối, chẳng còn hứng thú đâu mà mua giày, đều đi ra khỏi cửa hàng. Lúc này, những người đứng bên ngoài cửa hàng cũng tản dần. Bất chợt, có người cười mắng:

- Hạ Văn, hôm nay người kiếm được không ít bạc rồi.

Triệu Tử Văn đang cầm tập ngân phiếu đếm một cách hăng hái. Bốn gã chơi bời trác táng này thật sự là đã tặng không hẳn một ngàn hai rồi. Nhưng nghe thấy tiếng nói bên ngoài cửa hàng, vội quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Tiền Đường tam đại sai lang đều đang đứng bên ngoài cửa hàng, cười cười nhìn hẳn.

- Hạng huynh, Phương huynh, thiếu gia.

Triệu Tử Văn hơi ngạc nhiên, rồi cười ha hả đi tới đón tiếp ba người.

Hạng Tử Hiên tiến lên nắm bả vai Triệu Tử Văn, cười lớn bảo:

- Hai ngày nay người đi đâu hả? Báo hại chúng ta rất lo lắng, đi khắp mọi nơi tìm người đó.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Gặp Nhau Ở Chợ

Hạ Văn Đăng cũng cười cười, nói:

- Cũng may mà chúng ta biết là thằng ranh nhà người mà không có xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ đến tìm Bảo Nhi. Quả nhiên, chúng ta tới đây thì đụng trúng cái mặt người ngay.

Phương Thiên Vũ cũng dấm thử vào ngực Triệu Tử Văn, cười bảo:

- Gần đây người khoe mẽ cho lắm vào, lại còn kiếm được cả ngàn lượng bạc nữa. Thằng ranh này thật là...

Hạng Tử Hiên phải lên kinh một thời gian, Triệu Tử Văn cũng rất ít khi gặp hẳn. Đến giờ đúng hôm bốn người đều có khả năng hội họp cùng một chỗ, Triệu Tử Văn vui vẻ cười lớn, bảo:

- Chúng ta Giang Nam Tứ Đại Sài Lang lại một lần nữa sum họp rồi.

- Phì!

Những tiểu thư còn chưa rời khỏi cửa hàng nghe thấy bốn chữ “Tứ Đại Sài Lang” thì đều gất lên rồi rời đi. Lúc này trong cửa hàng chính thức là không có một bóng khách nào.

Hạng Tử Hiên dở khóc dở cười, bảo:

- Hạ Văn, lần sau người có thể nhỏ giọng đi một tí có được không? Có phải là người muốn toàn cả thành này đều biết hết hả?

- Sợ cái gì?

Hạ Văn Đăng không cho là đúng, cãi lại:

- Vừa rồi cái Tiên Đường Tứ Đại Tài Tử gì gì đó quả thực là chả ra cái thể thống gì. Tài năng của Tiên Đường Tứ Đại Sài Lang chúng ta đã chấn động cả Tiên Đường rồi.

Triệu Tử Văn thì hỏi:

- Các người vừa rồi đều ở bên ngoài xem kịch vui phải không?

Phương Thiên Vũ cười cười, đáp:

- Chúng ta cũng mới đến đây không lâu, chỉ thấy người và Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử này đối câu cuối cùng thôi. Tuy nhiên, câu đối cuối cùng của người đúng là quá phấn khích.

- Hơn nữa, một quyền kia cũng vô cùng kinh người. Võ công của người thực sự là đã có sự tiến bộ vượt bậc đấy.

Đều là cao thủ có đẳng cấp, Hạ Văn Đăng tự nhiên là có thể nhìn ra uy lực của một quyền kia, bội phục nói.

- Bảo Nhi xin chào ba vị huynh trưởng.

Bảo Nhi khẽ bước ra từ trong cửa hàng, thi lễ chào hỏi bọn Hạng Tử Hiên.

Hạng Tử Hiên thản nhiên cười bảo:

- Bảo Nhi, về sau này muội cần chú ý nhìn chăm chặp Hạ Văn. Hai ngày nay cũng không biết hẩn trốn trong khuê phòng của nữ tử nhà ai mà chả chịu đi ra.

Triệu Tử Văn mất tích hai ngày, Điền Hồ cũng chẳng nói năng gì khiến cho Hạ Bình không thể cho qua chuyện này được. Bọn họ đã lâu không gặp Triệu Tử Văn, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng. Giờ nhìn thấy hẩn bình an vô sự thì đều thở phào một hơi, đều đang âm thầm suy đoán xem thư đồng này mấy ngày gần đây lại đi gây tai họa cho con gái nhà ai.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi lập tức nổi lên hai vầng hồng, đôi làn thu thủy dịu dàng nhìn đại ca, hạnh phúc rúc vào cạnh hẩn.

Triệu Tử Văn nhìn không khí náo nhiệt trên chợ, cười bảo:

- Bảo Nhi, chúng ta đóng cửa cửa hàng lại đi. Chả mấy nữa mà phải về nhà ăn Tết. Ăn Tết xong lại khai trương lại.

Đại ca dựa vào tài học kiếm một lúc được ngàn hai bạc, Bảo Nhi vô cùng cao hứng, lại vô cùng sung sướng được ăn Tết với đại ca, đương nhiên là vui không thể tưởng nổi rồi, kéo kéo cánh tay hẩn, đồng ý ngay:

- Muội nghe huynh hết.

Trên phố chợ, đèn hoa sôi động, dòng người qua lại như thoi đưa, tiếng ồn ào con buôn liên miên không dứt. Hạng Tử Hiên không kìm nổi, nói với

Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, chúng ta đi chợ dạo chơi đi.

Tiệm giày Tử Vũ Hiên đóng cửa lại, trước cửa hàng vốn ồn ào lập tức vắng vẻ hẳn. Triệu Tử Văn đồng ý đưa Bảo Nhi đi chợ chơi một chút, nhưng Lăng Nhi lại đang ở trong tiểu viện chờ hẳn về. Đang lúc mâu thuẫn thì nghe thấy đề nghị của Hạng Tử Hiên, bèn gật đầu đồng ý luôn.

- Đề nghị hay đó.

Hạ Văn Đẳng hôm nay quần áo bảnh bao toàn đồ trắng, đi chợ chơi ngắm nhìn nữ tử thanh xuân qua qua lại lại đúng là sở thích của hẳn rồi. Vì thế, hẳn vỗ tay trầm trồ ca ngợi:

- Ta đây ngâm một bài thơ cho mọi người nghe nhé, để tăng thêm lạc thú đi du ngoạn.

- Tránh mau.

Thiếu gia này làm sao ngâm ra được thơ hay thơ tốt, Triệu Tử Văn kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi, nhanh nhanh chóng chóng bước qua. Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cũng đều là loại thông minh có thừa, nhanh chóng đuổi kịp. Ai mà dám để hẳn ngâm thơ ra chứ?! Bọn họ đã nếm qua một lần kinh nghiệm đau thương ở hội chùa rồi, làm gì còn có lần thứ hai nữa.

- Này này, giờ ta ngâm một bài thơ đứng dẫn mà.

Hạ Văn Đẳng hiểu ngay vì sao mà bọn họ không thềm nề tình như thế, tức giận đến mức mặt đỏ lên, bất đắc dĩ phải đi theo sau thanh minh thanh nga.

Ba người chỉ còn biết nhìn nhau cười và mắng hẳn:

- Đứng dẫn cái rắm ý. Không biết là lại cái loại dâm thơ nào.

Lấy thành lâu cao lớn làm trung tâm, hai bên đường phố nội thành náo nhiệt, nhà cửa san sát nối tiếp nhau, có phường trà, tửu quán, hàng ăn hàng uống, miếu thờ, vân vân. Người đi trên phố xá, chen vai thích cách, qua lại như mắc cửi. Làm người ta chú ý nhất chính là vô số pháo trúc đập bằng đồng ở ngay bên cây cầu tròn giữa chợ.

Đoàn người Triệu Tử Văn chậm rãi đi trên đường phố, ngắm nghía không khí vui vẻ tưng bừng xung quanh, trong lòng cũng bị cuốn hút và

thấy rất vui vẻ.

- Hạ Văn, hai ngày nay người đi đâu mất? Không phải là trốn trong khuê phòng con gái nhà ai đấy chứ?

Phương Thiên Vũ cười hỏi.

Hai ngày nay đúng là Triệu Tử Văn và Lăng Nhi đều ngọt ngào ở cùng một chỗ. Muốn nói thật là ở trong khuê phòng nữ tử, nhưng nếu nói cho bọn họ hay là mình đã thành tướng công của Lăng Nhi thì chắc có đánh chết bọn họ cũng chẳng tin. Bọn họ vẫn chưa biết những chuyện mình và Lăng Nhi đã trải qua.

Triệu Tử Văn trợn mắt nói khoác:

- Là Lâm Các chủ mời ta đến Quần Phương Các ở hai ngày. Cũng không sao đấy chứ?

Hạ Văn Đãng xem thường, liếc mắt bảo:

- Người đang nói khoác cho mình nghe đấy à?

Triệu Tử Văn cười cười cho qua, cũng không trả lời mà đang chú ý tới một công tử mặc đồ trắng, đội mũ màu bạc đang đứng ở cạnh cầu hình vòm. Hình như công tử này chính là Mã Trí Viễn. Cũng không biết gã đứng đấy làm cái gì nữa, có cần tìm gã tính sổ không nhỉ?

Nếu Hạ Văn đã không làm sao thì ba người kia cũng không quan tâm đến việc hấn chui vào trong chần của nàng nào, đều ha hả cười dâm rồi lại đi về phía chợ phiên đang náo nhiệt.

- Hạ Văn, người xem kia. Tỷ tỷ ta ở kia kia.

Hạ Văn Đãng đột nhiên chỉ về phía trước, nói.

“Tỷ tỷ người ở đâu thì liên can gì đến ta?” Triệu Tử Văn cảm thấy buồn cười. Nhưng cũng không tự chủ được chuyển ánh mắt từ chỗ Mã Trí Viễn đến Đại tiểu thư. Đúng là thấy Đại tiểu thư và Hạ Bình đang đi trên phố, không ngừng nghiêng ngó xung quanh, hình như đang tìm ai đó.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Hạ Văn Đãng hưng phấn ngoắc ngoắc tay gọi Đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lên. Nàng trước hết là chú ý đến cái khuôn mặt tươi cười xấu xa kia. Hấn nhếch khóe miệng lại vẽ ra một đường cong duyên dáng, mặt khẽ cười lại ấm áp như ánh nắng ngày thu,

trong mắt lấp lánh ánh nhìn dịu dàng, giống như tiếng thì thầm mùa xuân thấm vào lòng người. Đại tiểu thư nhìn mà vừa mừng lại vừa sợ, trong lòng chộn rộn không ngừng.

- Hạ Văn.

Hạ Văn vừa nhìn đến Triệu Tử Văn thì cất tiếng gọi to. Nhiều ngày thương tâm và hối hận khiến nàng chỉ bước vài bước đã nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, nước mắt cũng không nhịn nổi mà cuộn cuộn tuôn rơi.

“Vừa rồi còn nói láo là đến Quần Phương Các ở, nha đầu này lại khóc như ta chết toi chết tiệt mất rồi. Đây không phải là muốn làm ta lòi đôi ra sao?” Triệu Tử Văn âm thầm kêu khổ.

Quần Phương Các kì thực là một phân các tại Hàng Châu của tổ chức sát thủ. Còn tổng các ở kinh đô Hàm Đan gọi là Ám Kiếm Các. Nghe La Thanh Yên nói, Quần Phương Các không giết hẳn thành công, còn tổn thất nhiều cao thủ, hành tung cũng đã bị bại lộ cho nên gần đây bọn họ đã giải tán Quần Phương Các ở Hàng Châu mà bỏ đi.

Tuy nhiên, bí mật trên người nha đầu này thì không biết đến khi nào mới có thể giải tỏa được. Điền Hồ cơ bản chỉ là một kẻ vai u thịt bắp. Nếu vị đại quan ở trên kia mà không cho nói thì trăm phần trăm là hắn cũng chả mở mồm ra đâu.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Ti Vô Chiêu Thân

Hạ Bình hai vai run lên bần bật, ôm chặt lấy eo lưng Hạ Văn. Nàng mãi mãi ghi nhớ hình ảnh Hạ Văn một tay nắm ngang trường thương, một mình ngăn cản một cơ sở cao thủ. Thân thể cao lớn ấy đã thay nàng chắn gió che mưa. Nàng khóc như hoa lê trong mưa, lẩm bẩm nói:

- Hạ Văn, đều là muội không tốt.

Dòng người qua lại trên chợ đều dừng bước chân, trợn mắt, há hốc mồm nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm chặt nhau ngay giữa đường giữa chợ, đến nỗi mấy lão giả phong kiến đang tản bộ cũng nhỏ giọng xì xào:

- Thật là đôi phong bại tục!

- Khụ, khụ.

Ba người Hạ Văn Đãng bắt đặc dĩ ho nhẹ vài tiếng. Nếu cứ tiếp tục thế này thì bảy người bọn họ không bị nhìn đến chết tươi mới là lạ.

Da mặt Triệu Tử Văn có dày hơn nữa cũng không dấu lại được trăm ngàn ánh mắt mọi người trên chợ đang nhìn vào chăm chặp, mặt cũng đỏ lên, ngượng ngùng cười nói:

- Hạ Bình, muội nhìn xem, không phải là ta vẫn khỏe khoản lành lặn đây hay sao?

“Rốt cuộc thân phận nha đầu này là gì nhỉ? Ta sớm nên đoán ra nàng không phải là một tiểu thư đồng đơn giản như vậy chứ? Thư đồng nào có hình thức xinh tươi như thế? Nếu thật sự là thư đồng ở Hạ phủ, thì ma trảo của thiếu gia chắc sẽ không bỏ qua nàng đâu.” Triệu Tử Văn nhìn thấy Hạ Bình thì trong lòng không kìm nổi lại thầm nhủ.

Hôm nay Hạ Bình mặc một áo dài màu phấn hồng, áo khoác không tay, tóc tai chỉnh tề, nét mi như nước mùa xuân, ánh mắt long lanh mọng nước,

dáng điệu mềm mại động lòng người khiến cho đám công tử cố tình đi tới đi lui quanh đó ngăn ngor cả bước chân. Bất thành lình, nàng vung nắm đấm nhỏ lên, ra sức đánh vào ngực hăn, nước mắt rơi như mưa, nói:

- Đáng ghét, đáng ghét. Huynh là đồ bại hoại đáng ghét! Hu hu hu, vì sao lại đánh muội ngất đi? Rồi vứt muội xuống....

“Hóa ra Hạ Văn cũng có cái sở thích này, đánh người ta bất tỉnh rồi mới Lại còn không chịu trách nhiệm nữa”. Ba kẻ sài lang bên cạnh cười ha hả, mắt sáng lên kì dị nhìn Triệu Tử Văn.

- Ha ha,

Triệu Tử Văn gặp ba ánh mắt sài lang này có chút đen tối nhìn mình thì mặt đỏ lên, cười ha hả nói:

- Đây... đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà.

Triệu Tử Văn lại có cảm giác Hạ Bình trở mặt cũng quá là nhanh đi. Vừa rồi còn hối hận muốn chết. Giờ lại trách mình lẽ ra không được đánh nàng ngất đi. Làm nam nhân cũng thật khó khăn a...

- Hiểu lầm. Quả thật là hiểu lầm!

Phương Thiên Vũ cười ha hả, nói.

Biết ngay mà, bọn họ đúng là sẽ bỏ đá xuống giếng mà. Triệu Tử Văn buồn bực vô cùng, làm sao mà mình lại đi chơi với cái thể loại bạc bẽo thể không biết.

- Hạ Bình, đang ở chợ đấy.

Đại tiểu thư tiến lên, khẽ kéo góc áo của Hạ Bình, nói.

Bảo Nhi cũng hiểu nhầm, kéo tay áo Triệu Tử Văn nói:

- Đại ca, huynh không thể phụ Hạ Bình được.

Chẳng ai hiểu mình, Triệu Tử Văn khóc không thành tiếng, dụi dụi nói bên tai Hạ Bình:

- Hạ Bình, lần này đều là huynh không tốt. Về sau huynh sẽ không bao giờ ... bỏ muội xuống thế nữa. Huynh bây giờ phải nói là thập tử nhất sinh mới trở về đây.

Hạ Bình quả nhiên bị một chiêu này của hăn làm phân tán sự chú ý, sợ tới mức không dám khóc nữa, nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai hăn:

- Hạ Văn, huynh không có chuyện gì đó chứ? Bọn họ vì sao phải Hạ Hồ lại còn không cho muội nói chuyện đêm đó với bất cứ ai nữa.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Muội xem không phải là ta vẫn nguyên vẹn đứng đây sao? Những người đã ức hiếp muội đều bị ta đánh cho chạy mất dép hết rồi.

Nghe giọng điệu thoải mái của hã, Hạ Bình cũng nín khóc mỉm cười:

- Khoác lác! Muốn nói đến người ức hiếp ta, người đầu tiên chính là huynh đó. Chính huynh tự tính số với mình đi.

Rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng, ba người Hạng Tử Hiên đồng thời lau mồ hôi lạnh trên trán. Nếu cứ tiếp tục đứng trên đường phố làm trò thế này, không phải bị người ta nhìn cho đến chết cũng bị người ta nói cho đến chết mất.

- Hạ Bình, Bảo Nhi, các muội muốn mua gì thì mua đi, huynh trả tiền.

Rốt cuộc cũng thu phục được Hạ Bình, Triệu Tử Văn thở phào một hơi, cười sáng khoái, nói.

- Thế chúng ta đây thì sao?

Hạ Văn Đẳng đại biểu cho Giang Nam tam đại sài lang còn lại, cũng lên tiếng.

Triệu Tử Văn không chút khách khí, nói:

- Ta chỉ trả tiền cho nữ thôi. Nam thì tự túc.

- Thấy sắc thì quên nghĩa, trọng sắc khinh bạn.

Ba người Hạ Văn Đẳng đều căm giận kêu lên.

Đại tiểu thư nghe thế trong lòng khẽ run lên, thất vọng cúi đầu. Vừa rồi người xấu chỉ bảo Hạ Bình và Bảo Nhi, cũng không nói gì đến nàng. Nhưng Đại tiểu thư vừa cúi đầu, trong nháy mắt chợt nghe thấy tiếng cười xấu xa:

- Đại tiểu thư, người muốn mua cái gì ta cũng mua cho người.

- Ta cũng Không cần đâu.

Trong lòng Đại tiểu thư rộn ràng nháy múa, một cảm giác ngọt ngào dâng lên, nhưng lại nghĩ một đấng nói một nẻo.

Triệu Tử Văn từ sau khi giải tỏa hiểu lầm với Lăng Nhi, hã đã thông suốt rất nhiều. Với Đại tiểu thư cũng chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi.

Ngày ấy đồng sinh cộng tử bên vách núi, một chút hiểu lầm nho nhỏ đó thì đáng cái gì, lại quay về đối xử tốt với nàng, cười hì hì bảo:

- Đại tiểu thư, đúng là không cần ư?

Đại tiểu thư dường như bị hấn nhìn thấu cả tâm sự, trong lòng run lên, trên mặt ửng hồng, thân thể mềm mại khẽ xoay đi, dần dần hòa vào dòng người trên chợ.

Hạ Bình không muốn nghĩ nhiều thêm xem đêm đó phát sinh chuyện gì. Thấy Hạ Văn bình an vô sự, lại vừa phát tiết bực tức với hấn rồi, tâm tình tốt hẳn lên, kêu gọi Đại tiểu thư:

- Tiểu thư, đợi ta đã.

Dáng người Hạ Bình duyên dáng yêu kiều chạy xuyên qua dòng người, vui vẻ đuổi theo Đại tiểu thư. Triệu Tử Văn cũng tươi cười, nhưng trong lòng lại lo lắng mơ hồ, “Hạ Bình vẫn chưa biết thân thế của nàng, mà Điền Hồ lại không chịu nói ra. Tóm lại là Hạ Bình giống như một nan đề thật khó giải quyết. Nhưng chính mình đã từng hứa hẹn bất kể ra sao cũng sẽ đều bảo hộ nàng.”

- Chúng ta đi thôi.

Hạng Tử Hiên thấy Đại tiểu thư vô cùng vui vẻ. Hôm nay có cơ hội có thể thân cận với nàng, làm sao hấn bỏ qua cơ hội tốt vậy được chứ, cười cười bám theo luôn.

“Xem ra là Hạng huynh vẫn không chịu từ bỏ hi vọng. Tội gì mà phải khổ thế chứ? Đại tiểu thư căn bản là tâm hồn băng giá rồi.”, Triệu Tử Văn thầm thở dài, cũng tiến đến bắt kịp cả bọn.

Hạng Tử Hiên đã thầm mến Đại tiểu thư bao lâu, Triệu Tử Văn cũng không biết. Nhưng mà tiểu vương gia này giờ đã hai mươi hai tuổi đầu, đến giờ vẫn chưa thành thân, có lẽ chính là vì Đại tiểu thư. Nhưng Đại tiểu thư lại hoàn toàn ra vẻ thờ ơ, cũng không biết là ai mới có thể cảm động được trái tim băng giá của mỹ nhân này nữa.

- Hạ Văn, muội muốn cái này... Hạ Văn, muội muốn cái kia...

Hạ Bình đứng trước hàng bán trang sức ở vỉa hè, không hề khách khí đòi Triệu Tử Văn cái này cái nọ.

Bảo Nhi cũng bị lây, dụi dàng nói với đại ca:

- Đại ca, muội muốn cái này.

Hai nha đầu này quả thực là không hề khách khí. Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Đều có thể. Các muội cứ chọn thoải mái đi.

Hạ Bình cầm lấy một đôi vòng ngọc đeo lên tay. Vòng ngọc xanh biếc trên cổ tay trong suốt thật tương xứng, đúng là làn da tuyết trắng bóng loáng như ngọc, làm nổi bật cả hai má hồng nhuận, tăng thêm vẻ thẹn thùng vô hạn.

Ông chủ quán béo múp míp, cười híp cả mắt lại lộ rõ bản sắc gian thương, nịnh hót:

- Cô nương, cô đeo đôi vòng ngọc này thực sự là rất đẹp.

Hạ Bình ngây thơ, tươi cười duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, nâng cánh tay lên, nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, đẹp không?

Triệu Tử Văn ở thế giới trước cũng thường xuyên cùng bạn gái đi dạo phố, nhưng lần nào hăn cũng không tình nguyện. Đi dạo phố mua sắm đều là chuyện đàn bà, đàn ông chỉ phụ trách chuyện trả tiền mua đồ này nọ, đã mệt thì chớ lại còn tốn kém – làm gì có ai tình nguyện muốn đi. Nhưng hôm nay Triệu Tử Văn phóng tay một bữa, cùng hai lão bà đi dạo phố đương nhiên là nguyện ý rồi. Hăn nhìn cổ tay trong suốt của Hạ Bình, vừa lòng cười nói:

- Hạ Bình, muội đeo cái gì cũng đẹp hết.

Hạ Bình phùng má, chu cái miệng nhỏ nhắn ra, nói:

- Hừ, cái gì cũng đẹp hết. Đúng là đồ nịnh bợ!

Nhưng trong ánh mắt nàng thì tràn ngập vẻ ngọt ngào, tươi tắn, bộ dạng đáng yêu vô cùng.

- Đại ca, muội dùng son này có được không?

Bảo Nhi không biết từ khi nào đã chú ý đến cách ăn mặc, khẽ cười thoa nhẹ một lớp son. Mày liễu mắt hạnh, nét mi uốn lượn, môi hồng điểm chút son nhạt lại làm bật lên khuôn mặt xinh đẹp, vẻ kiều mỹ dịu dàng khiến Giang Nam Tứ Đại Sài Lang đứng nhìn ngẩn cả người.

- Đẹp lắm, đẹp lắm.

Triệu Tử Văn cảm thấy hạ thân nóng lên. Sao mà không đẹp được cơ chứ. Buổi tối nhất định phải giáo huấn nha đầu này cho tử tế mới được, dám phạm tội dụ hoặc tướng công giữa đường giữa chợ.

Bảo Nhi thấy ánh mắt nóng bỏng như lửa cháy của Triệu Tử Văn thì đã đoán ra được là đại ca bây giờ không biết là đang nghĩ đến chuyện sẽ giáo huấn mình bằng cái tư thế xấu hổ thế nào nữa. Nàng thẹn thùng vô hạn, cúi đầu gắt gỏng:

- Đại ca!

- Hừ, huynh là cái đồ phóng đảng.

Năm đấm nhỏ bé của Hạ Văn lại đấm vào eo Triệu Tử Văn, sẵng giọng:

- Ai cho huynh ức hiếp Bảo Nhi.

Cảnh ba người liếc mắt đưa tình đều được tam đại sai lang và Đại tiểu thư chứng kiến hết. Tam đại sai lang đều là người cô đơn, thấy cảnh đó mà vô cùng ghen tị, căm giận cái gã Hạ Văn này làm sao mà lại có lăm nhâm duyên như thế chứ, hơn nữa, lại còn là loại “gặp Phật thì sát Phật, gặp thần thì sát thần”.

Hạng Tử Hiên cũng không bỏ qua cơ hội, thản nhiên cười nói với Đại tiểu thư:

- Hạ tiểu thư, nàng thích trang sức nào?

Hôm nay tiểu vương gia Hạng Tử Hiên mặc một bộ đồ thư sinh màu trắng, sắc mặt như ngọc, sống mũi sắc sảo, khóe miệng thản nhiên mỉm cười lại khiến cho người ta như muốn đắm chìm trong gió xuân. Không chỉ tướng mạo như Phan An, mà còn có phong độ hơn hẳn, khiến cho vô số nữ tử thanh xuân qua lại trên chợ đều tập trung ánh nhìn về phía này.

“Ta ngất mất! Rõ là đẹp trai thật lợi thế!” Triệu Tử Văn không khỏi cười mắng thầm.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Đại tiểu thư không hề biến chuyển gì, khẽ cười nói:

- Đa tạ ý tốt của Vương gia, ta không thích những trang sức này.

Hạng Tử Hiên thềm khẽ thở dài, trong ánh mắt lập tức hiện lên vẻ cô đơn. Nhưng hẳn không muốn người khác coi thường mình, thần sắc âm đậm thoáng qua, lại cười nói với Đại tiểu thư:

- Hạ tiểu thư nếu không thích trang sức, vậy chúng ta đi nơi khác đi.

- Người xem tiểu vương gia không chỉ có tướng mạo xuất chúng, lại là Vương gia hiển quý. Vì sao Hạ tiểu thư lại thủy chung không thích chàng? Nếu ta mà là Hạ tiểu thư, ta đã sớm vừa lòng đến ngất đi được.

Một nữ tử đứng phía sau Giang Nam Tứ Đại Sài Lang, vừa cắn cắn khăn tay vừa động tình nhìn Hạng Tử Hiên lăm lăm.

Một nữ tử khác lại khẽ cười, nói:

- Hạ tiểu thư này đã hơn hai mươi tuổi rồi. Giao thừa năm ngoái, Hạ tướng quân quay về Hàng Châu đã lo lắng chuyện Hạ tiểu thư lần nữa không chịu gả ra ngoài, vốn là muốn tổ chức cái gì mà tử vi chiêu thân, tuyển ra hiền tể. Chẳng may biên ải báo về quân tình khẩn cấp nên đành từ bỏ ý định. Năm nay Hạ tướng quân trở về chắc chắn sẽ tổ chức. Tiểu vương gia văn võ toàn tài, nhất định là có thể ôm được mỹ nhân về nhà.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Đế Đối Ngoại Trước Hết Phải An Nội

Đúng rồi đó. Hạ tướng quân chắc chắn sẽ nhìn trúng tiểu vương gia. Tiểu vương gia thân phận cao quý, văn võ toàn tài. Hạ tiểu thư lại tuổi trẻ mỹ mạo. Thật là một đôi trai tài gái sắc!

Nữ tử thất vọng, nhưng lại vui mừng cười nói được ngay.

Triệu Tử Văn thính tai nghe hết mấy tin tức bát quái mà đám nữ tử đằng sau xì xào, trong lòng không khỏi hứng thú, nghĩ, “Cổ đại đều là ném tú cầu tuyển hôn phu. Không nghĩ tới là Hạ tướng quân này lại làm cái gì mà tỉ võ chiêu thân nha. Cũng khó trách. Ai bảo ông ta là võ tướng chứ. Nếu là quan văn, nhất định sẽ là tỉ văn chiêu thân.”

- Đại tiểu thư, người xem cái hồng ngọc tram này có lẽ thích hợp với người.

Triệu Tử Văn cầm một cây hồng trâm trên sạp hàng, đưa cho đại tiểu thư, nói.

Hạ Bình hoạt bát chẳng hề để ý đến ngân lượng của Triệu Tử Văn, hai tay nhỏ bé đều là trang sức hết. Còn Bảo Nhi dụi dàng lại chỉ mua có hai món đồ. Nàng không đành lòng tiêu hoang tiền của đại ca. Triệu Tử Văn thấy trong tay đại tiểu thư trống trơn thì ngượng ngùng, áy náy vì đã để nàng như vậy.

Đại tiểu thư chưa bao giờ mang trâm gài tóc màu đỏ, cười cười đỏ mặt, thấp giọng bảo:

- Ta mang hồng trâm này liệu có hợp không?

- Đương nhiên là hợp.

Triệu Tử Văn gật đầu nói.

Đại tiểu thư cười, mặt đỏ hồng lên, cầm lấy hồng tâm, nhẹ nhàng cắm giữa búi tóc. Nhờ hồng tâm làm cho nổi bật, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng dường như lập tức ửng hồng. Đại tiểu thư khẽ cắn môi anh đào, mũi quynh hơi nhăn lại, khuôn mặt xinh đẹp, nét mày như vẽ, không dám nhìn thẳng vào Triệu Tử Văn. Lúc này, đại tiểu thư giống như một thiếu phụ chưa từng ra khỏi khuê các, kiêu diễm động lòng người. Các công tử qua lại trên chợ đều ngẩn ngơ nhìn. Đương nhiên, Triệu Tử Văn cũng không ngoại lệ.

“Ồng ngốc!” Đại tiểu thư thấy vẻ mặt Triệu Tử Văn đại ra thì trong lòng vừa then vừa mừng mà mắng thầm.

Triệu Tử Văn âm thầm cảm thán. Hồng tâm này thật sự là quá tương xứng với đại tiểu thư. Hắn xấu xa cười hỏi:

- Đại tiểu thư thích không?

Đại tiểu thư thấy Triệu Tử Văn khẽ khếch khóe miệng lên, tươi cười vẻ lưu manh, thì tim đập mạnh. Nhưng vẫn là nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Ta... vẫn không thích.

- Ông chủ, trừ cây tâm kia ra thì tính toán xem tổng cộng hết bao nhiêu bạc đi.

Triệu Tử Văn lập tức nói với chủ quán.

Đại tiểu thư vội vã la lên:

- Ai nói ta... không cần đâu? Đồ trang sức này mặc dù không thể đeo, nhưng để lại trong phủ làm đồ trang trí cũng có thể được mà.

Triệu Tử Văn sớm đã đoán được là đại tiểu thư miệng nói không như lòng nghĩ, nhưng cố ý trêu đùa nàng một phen. Tuy nhiên, đại tiểu thư dường như là thay đổi rất nhiều so với trước kia, rất giống như Lăng Nhi bây giờ.

Hạng Tử Hiên sao có thể nhìn ra đạo lý huyền diệu trong đó được, cười khổ một tiếng, thối lui về đứng cạnh Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ ở phía sau. Hạ Văn Đăng cũng vỗ vai Hạng Tử Hiên, nói khẽ vào tai hắn:

- Hạng huynh đừng để ý. Tỷ tỷ của ta còn chưa có thành thân. Người còn nhiều cơ hội mà.

Phương Thiên Vũ cũng phụ họa, nói:

- Đúng vậy. Hạng huynh văn võ toàn tài. Hạ tướng quân chắc chắn sẽ gả Hạ tiểu thư cho huynh thôi.

Hạng Tử Hiên cũng đành phải gật đầu, tự an ủi chính mình.

Ở ngay giữa chợ là một rừng liễu. Đầu nhánh liễu vừa nhú chồi xanh nhạt, khiến cho người ta cảm thấy tiết xuân lành lạnh. Cũng là vì cảnh hồi xuân, Triệu Tử Văn mới lưu tâm nhìn về nơi đó. Bởi vì Mã Trí Viễn cũng đứng ngay ở dưới một tàng cây liễu. Hạng vẫn nhớ món nợ này cho nên dẫn theo tam sai lang và ba nữ tử đi đến đó, cũng muốn nhìn xem Mã Trí Viễn định làm cái trò gì.

Gió nhẹ thổi phất phơ, xanh xanh dương liễu, bên dưới cầu, nước sông cuộn cuộn không ngừng chảy xuôi về phía đông. Mã Trí Viễn đứng bên bờ sông, dưới cây dương liễu, bên cạnh còn có mấy vị công tử tài tuấn, trong miệng lái nhai lẩm bẫm, cũng không biết là đang thảo luận cái gì. Mã Trí Viễn lơ đãng thoáng nhìn ra xung quanh, gãi lập tức hơi nhú mày. Bởi vì lúc này, đoàn người Triệu Tử Văn đã đi vào rừng liễu.

Hạ Văn Đăng dẫn đầu, trong mắt tràn đầy tiểu ý, nhìn về phía Mã Trí Viễn trêu đùa:

- Đây không phải là Mã công tử sao?

Mã Trí Viễn thấy biến không đổi sắc, cười nói:

- Hóa ra là Hạ công tử và Phương công tử.

Lại xoay người thi lễ với Hạng Tử Hiên và đại tiểu thư:

- Ra mắt Vương gia và Hạ tiểu thư.

Đám tài tử ở đây đều nhận ra tam sai lang và đại tiểu thư, đều thi lễ chào hỏi bọn họ. Còn Triệu Tử Văn, Bảo Nhi và Hạ Bình thì không ai hỏi han gì đến cả. Cũng bởi vì đám tài tử này đều là một giuộc như Mã Trí Viễn cả.

- Triệu đại ca!

Một nữ tử mặc đồ trắng đứng phía sau đám tài tử sau khi nhìn thấy Triệu Tử Văn thì hưng phấn chạy về phía họ.

“Sao mà khéo vậy chứ? Chẳng lẽ là lại thi hội gì gì đó.” Triệu Tử Văn gặp nữ tử mặt mày như tranh vẽ, xinh tươi thoát tục lúc này, không khỏi thâm tự nhủ.

Triệu Tử Văn cười cười hỏi nàng:

- An Nhi, mọi cũng đến đây à?

Nữ tử này chính là Lý Dịch An, Lý đại tài nữ. Nàng đến là do Mã tài tử trong Giang Nam Tứ Đại Tài Tử mời tới, không nghĩ là đến đây lại còn có thể gặp được Triệu đại ca. Nàng cao hứng nói:

- Đại ca, hai ngày hôm nay huynh đi đâu vậy?

- Ta đi ra bên ngoài du ngoạn. Sao rồi? Các người đây là lại làm thi từ hội à?

Triệu Tử Văn kỳ quái hỏi.

- Bảo Nhi, Hạ Bình, các mọi đều đến rồi.

Lý tài nữ đầu tiên là thân thiết nắm tay hai nàng chào hỏi vui vẻ rồi mới đáp:

- Là Mã công tử triệu tập các tài tử hiệp thương bày mưu tính kế. Làm thế nào để bảo vệ sự bình an của xã tắc Đại Kinh ta.

“Thả vài cái rắm là có thể làm xã tắc bình an ư? Thật là buồn cười!” Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, hoàn toàn coi thường cái đám tài tử gọi gì mà bảo vệ quốc gia. “Chờ cho các người có thể động đao động thương rồi hẵng nói cứng.”

Lý tài nữ cảm thấy đại ca dường như không quan tâm đến việc này, vội vàng lại nói thêm vào:

- Ngày đó đại ca nói một câu “cách giang do xướng sau đình hoa” dẫn dắt mọi người suy nghĩ sâu xa. Cho nên các tài tử mới tập hợp lại, bày mưu tính kế vì Đại Kinh.

Triệu Tử Văn chẳng có lòng dạ nào nghe Lý tài nữ nói chuyện. Cái kiểu muốn làm ra vẻ này nọ thật sự là rất nhàm chán. Hắn cũng không nguyện ý nghe thêm làm gì. Lúc trước một trận chiến Vọng Giang Thành, hắn và tướng sĩ trong quân anh dũng giết địch, bảo vệ Tiền Đường một khối bồng lai. Hiện giờ bọn họ cũng nói vài câu rắm chó, đã bảo phải bảo vệ quốc gia. Thật sự là cực kỳ buồn cười!

- Cái gọi là ‘đế đối ngoại trước hết phải an nội’, theo ta hiểu rằng Đại Kinh chúng ta trước là phải diệt Tây Lương, rồi sau đó mới ngăn cản đại quân Hung Nô.

- Non xanh còn đó thì lo gì thiếu củi đun. Đại Kinh hiện giờ sức yếu, nên thối lui đến dưới sông Trường Giang, lấy sự hiểm yếu của Trường Giang để ngăn cản đại quân Hung Nô.

Lúc Triệu Tử Văn chuẩn bị rời đi, lại nghe đám tài tử chó má bắt đầu mở mồm bốc phét. Hơn nữa, nói lại kiểu sồn ra từng cục một, hẳn nghe thấy vừa bực lại vừa buồn cười, mặt đen nghẹn lại đỏ bừng. Nếu bọn họ mà là tướng sĩ dưới trướng Triệu Tử Văn thì hẳn tuyệt đối sẽ dùng quân pháp xử trí ngay.

Lý tài nữ đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, thấy hẳn nín đến đỏ cả cái mặt đen thui, kỳ quái hỏi:

- Triệu đại ca, huynh cười cái gì?

Mã Trí Viễn thoáng liếc mắt cũng nhìn thấy Triệu Tử Văn đang nghẹn đỏ cả mặt, không kìm nổi, hừ nhẹ, nói:

- Hừ, chỉ có biết thi từ, chẳng lẽ người còn có thể có mưu lược sao?

- Mấy ngày trước mọi người có nhớ một đoạn thơ không,

Mã Trí Viễn hơi trầm ngâm nói:

- Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa,

Dạ bạc tây hồ cận tửu gia.

Thương nữ bất tri vong quốc hận,

Cách giang do xướng hậu đình hoa!

(Dịch nghĩa:

Trời khuya nước lạnh trăng soi sương,

Tây Hồ lạnh lẽo gần tửu quán,

Ca nữ vô tình quên quốc hận,

trên sông ca hát, sau đình hoa.)

- Đây là bài thơ mà Hạ Văn, thư đồng của Hạ phủ đã làm trong đêm ở Tây Hồ.

Một vị tài tử không có thành kiến với Triệu Tử Văn sùng kính nói:

- Bài thơ này không chỉ có thể coi là danh thi thiên cổ, hơn nữa thi nhân lại yêu nước thương dân. Tại hạ vô cùng bội phục!

Mã Trí Viễn thấy gian kế đã được thực hiện thì cười ha hả nói:

- Hôm nay vị thư đồng yêu nước thương dân này đang ở ngay đây. Không bằng để hẳn tới bình luận mưu lược của chúng ta. Thế nào?

- Ta nói này Mã Cúc Hoa, vì sao người cứ luôn lôi cái bài này ra? Người không thấy phiền sao?

Triệu Tử Văn vừa nghe Mã Trí Viễn nói vậy thì không kiên nhẫn được mà hỏi lại.

Khuôn mặt trắng nõn của Mã Trí Viễn tức tối đỏ bừng, phản bác, nói:

- Ta không phải là Mã Cúc Hoa. Mọi người chỉ là muốn nghe giải thích của người thôi. Chẳng lẽ một cái yêu cầu nhỏ nhỏ thế của mọi người mà người cũng không chịu đáp ứng?

Triệu Tử Văn vẫn rất say sưa bảo:

- Mã Trí Viễn, Mã Quả thật là khá giống.

- Đúng thế, Hạ Văn, người không phải tự cho là tài học bất phàm sao? Vậy người bình luận mưu lược của bọn ta xem nào.

Hai tài tử vừa nói ra mưu lược vừa rồi đặc ý dạt dào nói.

“Chết mất, các người muốn tìm mắng thì được rồi. Nào!” Triệu Tử Văn vốn chỉ khó chịu về đám tài tử thói tha. Giờ bọn họ lại tìm tới tận cửa, cũng không trách được mình, chỉ vào tài tử đang đặc ý dạt dạt, lạnh lùng cười nói:

- Cái gì mà gọi là “để đối ngoại trước hết phải an nội”? Ta cho rằng Đại Kinh chúng ta nên trước là diệt Tây Lương, sau mới ngăn cản đại quân của dân tộc Hung Nô. Câu đó người nói phải không?

Vị tài tử đặc ý, khễ phát cây quạt nhỏ, cười nói:

- Đúng là ta nói. Tây Lương vốn bị Hung Nô tiêu diệt, đến năm ngoái mới phục quốc. Mục tiêu kế tiếp của bọn họ có lẽ là Đại Kinh chúng ta. Cho nên phải nhân lúc bọn họ lập quốc còn chưa vững vàng, diệt trừ bọn họ trước.

- Đánh rằm cái con mẹ người ấy!

Triệu Tử Văn trực tiếp chửi vốn, úp cả sọt vào đầu gã tài tử có hình thức khá thanh tú kia.

Tài tử thanh tú kia làm sao ngờ được thư đồng này lại thô lỗ như vậy, tức giận mặt trắng đỏ bừng, hai vai cũng run lên bần bật, chỉ vào hẳn, lấp bắp:

- Người....

- Đúng là răm chó đánh cũng không kêu. Người chẳng lẽ không có nghe gã tài tử vừa rồi kia bảo là Đại Kinh giờ đang yếu sức hay sao? Đại Kinh bây giờ ổng còn không mang nổi mình ổng, lấy cái gì mà ‘để đối ngoại trước hết phải an nội’? Tây Lương với chúng ta đều là nước nhỏ ở Trung Nguyên. Còn dân tộc Hung Nô là ngoại tộc. Diệt Tây Lương thì sẽ chỉ làm cho người nhà đau kẻ thù sướng. Người lại to mồm quàng quạc ra là diệt Tây Lương. Người cũng không khác gì cái giống bán nước bán dân cả.

Vị tài tử thanh tú nghe xong sắc mặt hết xanh lại trắng, suýt nữa thì ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Triệu Tử Văn lại mắng tiếp:

- Sau khi Tây Lương diệt vong rồi, dân tộc Hung Nô có thể tiến thẳng xông vào. Con mẹ nó người không biết thế nào gọi là môi hở thì răng lạnh à? Người thật sự là uổng phí cả mười năm đọc sách.

- A.....

Triệu Tử Văn thanh âm vang vọng, con mắt lấp lánh sáng lạnh, trong vẻ uy vũ lại lộ ra sự bá đạo, từng chữ từng lời mắng mỏ vỗ mặt vị tài tử thanh tú. Anh chàng này mất hết cả mặt mũi rồi cuộc chịu không nổi ngời phịch xuống đất than dài.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Phế Tài

Triệu Tử Văn nhìn tài tử thanh tú đã ngã lăn ra đất cười lạnh lùng. Đả kích có như thế thôi đã kinh hãi không dậy nổi rồi, còn nói cái gì mà bảo vệ quốc gia. Thật sự là buồn cười, mà cũng thật đáng buồn thay!

- Nói rất đúng!

Thư đồng này tuy ăn nói thô tục, nhưng từng từ từng chữ cũng như châu ngọc, mấy vị tài tử khác không khỏi vỗ tay tán dương:

- Chuyện môi hở răng lạnh thế này, Đại Kinh ta sao có thể đi làm được.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ đều kích động, trầm trồ khen ngợi:

- Hạ Văn nói rất đúng!

Mà Hạ Văn Đãng thì dờ khóc dờ cười chỉ biết lắc đầu, thầm nghĩ cái đám tài tử đáng thương này lại cứ thích nếm mùi gian khổ.

Mã Trí Viễn nghe xong thì sắc mặt trầm xuống, vội vàng nâng đỡ vị tài tử thanh tú sắc mặt đã tái nhợt kia dậy, an ủi:

- Đồ huynh, huynh thế nào rồi?

Sắc mặt Đồ công tử tiêu tụy vô cùng. Hắn đọc đủ các thứ kinh thư, tự cho rằng tài học bất phàm. Hiện giờ lại bị một thư đồng nói cho đến hết đường chối cãi. Vẻ mặt không chút sinh khí, hắn lắc đầu nói:

- Ta không sao.

- Đại ca.

Bảo Nhi nhẹ kéo tay áo của Triệu Tử Văn, khẽ nói:

- Huynh sao rồi?

Triệu Tử Văn lắc đầu bảo:

- Không sao đâu.

Đại tiểu thư nhìn Triệu Tử Văn hiển lộ oai hùng, bộ dáng ngay thẳng đĩnh đạc thuyết giáo thì si ngốc hạ giọng lẩm bẩm:

- Người là cái đồ người xấu. Chỉ biết ức hiếp người khác.

Triệu Tử Văn cũng không biết vì sao mà kích động như thế. Có lẽ là bởi vì trận chiến Vọng Giang Thành vô cùng thảm trọng. Vô số huynh đệ bên người hãn đã ngã xuống. Huyện Tiền Đường bình an căn bản là nhờ hãn và huynh đệ máu rơi rải khắp. Thế mà hiện giờ đám tài tử này ở đó mà cao đàm khoát luận, ba hoa chích chòe về việc bảo vệ quốc gia. Khi phản quân đánh tới thì bọn họ đang ở đâu?

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn, bảo:

- Hạ Văn, huynh nói gì muội cũng ủng hộ huynh hết.

- Người làm sao lại nói Đỗ công tử như thế? Cho dù là hãn có nói sai, người cũng không thể hạ nhục hãn như thế được.

Vị tài tử đã đưa ra mưu lược thứ hai cất bước tiến tới, nói với Triệu Tử Văn.

Vị tài tử này mày rậm mắt to, mặc một bộ áo xanh, mũ xanh, trông khá giản dị. Triệu Tử Văn thân nhiên nói:

- Sao nào? Người cũng muốn ta phê ư?

Tài tử áo xanh tràn đầy tự tin, không chút khách khí nói:

- Vậy công tử nói xem mưu lược của ta có đủ hay không?

Lý tài nữ hôm nay là đáp ứng lời mời của mấy vị tài tử Tiền Đường mà tới. Nhưng đại ca căn bản là nói chuyện đối nghịch với bọn họ. Nàng cũng không biết đứng về phía nào nữa, hơi mâu thuẫn không biết làm sao.

Triệu Tử Văn ôn hòa hỏi tài tử áo xanh:

- Non xanh còn đó thì lo gì thiếu củ đụn. Đại Kinh hiện giờ sức yếu, nên thối lui đến dưới sông Trường Giang, lấy sự hiểm yếu của Trường Giang để ngăn cản đại quân Hung Nô. Những lời này là huynh đài nói phải không?

Tài tử áo xanh ôm quyền thi lễ, nói:

- Đúng là tại hạ đã nói thế. Hiện giờ quốc lực của Đại Kinh không thể so sánh với ngày xưa, giao phong với đại quân Hung Nô mấy lần đều liên tiếp thất bại, cho nên Đại Kinh phải lấy lùi mà tính kế sau này.

- Mưu kế hay đấy! Dân tộc Hung Nô am hiểu cưỡi ngựa bắn cung. Đại Kinh thối lui đến phía dưới sông Trường Giang, lấy sự hiểm yếu của Trường Giang để phòng vệ. Mà dân tộc Hung Nô lại không am hiểu thủy tính, Đại Kinh ta chắc chắn là có thể làm cho bọn họ đến lần nào là bại lần đó.

Triệu Tử Văn không kìm nổi vỗ tay tán dương.

- Tạ ơn huynh đài đã khích lệ.

Tài tử áo xanh nhướn mày, đắc ý cười, tiếp theo lại bổ sung:

- Đại Kinh ta không chỉ có thể ngăn cản được đại quân Hung Nô, có khả năng tu dưỡng bản thân. Đợi khi quốc phú lực cường cũng là lúc sẽ thu hồi lại đất đai đã mất.

- Sách lược của Phùng huynh thực quá hay!

Mã Trí Viễn là kẻ đầu tiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, lại còn khinh miệt liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái. “Nhìn xem, người còn không ngoan ngoan nhận thua đi.”

Hạng Tử Hiên nhướn mày bảo:

- Hạ Văn này làm sao lại tự dừng đổi tính đi thế. Sao tự nhiên lại khen Phùng công tử này thế. Tuy nhiên

Hạng Tử Hiên vừa chuyển ngữ điệu, nghiêm mặt nói:

- Tuy nhiên theo như lời Phùng công tử nói thì cũng có đạo lý. Dựa vào sự hiểm trở của Trường Giang, nhất định có thể ngăn cản được kỵ binh của dân tộc Hung Nô. Chỉ có điều

- Chỉ có điều là gì...?

Phương Thiên Vũ cũng không suy xét vấn đề đó cho lắm, thấy Hạng Tử Hiên bỏ lửng giữa chừng thì kỳ quái hỏi.

Hạng Tử Hiên lắc đầu, nói:

- Nói có lý. Nhưng ta cuối cùng vẫn cảm giác không ổn. Lại nhất thời không nghĩ ra là không ổn ở chỗ nào.

- Hẳn là không có gì bất ổn đâu. Đến cả Hạ Văn cũng đồng ý còn gì.

Hạ Văn Đẳng cơ bản là không hề động não, hơi trầm tư, bảo.

Các tài tử đứng dưới rặng liễu đều gật đầu tỏ vẻ tán dương. Bọn họ đều là ngâm xướng thi từ phong nhã, làm sao hiểu được binh pháp mưu lược,

đều là gặt gù theo đuôi, giống như là thiếu số phục tùng đa số, đi theo người được ủng hộ nhiều nhất thôi.

Mã Trí Viễn khinh miệt nhìn về phía Triệu Tử Văn, âm hiểm cười nói:

- Thế nào rồi Hạ Văn? Sao đã nhận thua nhanh thế?

- Ha ha...

Triệu Tử Văn một câu cũng không thêm nói, mà ngửa mặt lên trời cười thả cửa. Thanh âm cao vút đến tận trời xanh, tiếng cười hống hách khiến cho rừng liễu cũng run rẩy.

Mã Trí Viễn nghe thấy mà trong lòng rùng mình. Hơn nữa, thanh âm ác nghiệt này dường như gã đã được nghe qua ở đâu đó rồi. Gã run giọng nói:

- Hạ Văn, ngươi cười cái gì?

“Thư đồng này điên rồi ư?” Trong lòng các tài tử đều có ý nghĩ này.

Hạ Bình và Bảo Nhi đều lo lắng kéo kéo tay áo của Triệu Tử Văn. Hôm nay là lần đầu tiên hắn nhận thua. Chẳng lẽ vì thế mà....?

- Buồn cười. Thực là con mẹ nó buồn cười!

Khuôn mặt Triệu Tử Văn tràn ngập ý trào phúng, cười nói:

- Cũng không biết các đời hoàng đế Đại Kinh chúng ta nghe được mưu lược cao thâm thế này của các người thì sẽ có cảm tưởng thế nào nữa.

Phùng công tử nhướn mày, nói:

- Huynh đài nói thế là có ý gì?

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười nói:

- Sau khi Khang triều mất nước, Trung Nguyên ta chia năm xẻ bảy. Cuối cùng đến đời các hoàng đế Đại Kinh mới thống nhất được Trung Nguyên. Có phải thế không?

Đại Kinh tuy là chiến sự liên tục, nhưng dân tộc Hung Nô còn chưa đánh được tới trung tâm của Kinh quốc. Các tài tử hưởng thụ thái bình an khang, nhưng cũng biết Đại Kinh Khai Tổ Hoàng đế năm đó dấy binh khởi nghĩa khi Khang triều diệt vong. Trải qua các đời hoàng đế nỗ lực cố gắng, cuối cùng mới thống nhất được Trung Nguyên.

Phùng công tử gặt đầu, nói:

- Các đời hoàng đế Đại Kinh chúng ta đã thống nhất được Trung Nguyên. Mọi người đều biết thế, nhưng huynh đài nhắc tới chuyện này là

có ý gì?

- Thế phía trên Trường Giang trở lên có tính là quốc thổ của Đại Kinh ta không?

Triệu Tử Văn chất vấn một cách trầm trọng, hỏi.

- Đương nhiên là tính, nhưng

Phùng công tử đã bắt đầu đoán ra ý tứ của Triệu Tử Văn, vội vàng cãi lại:

- Nhưng theo như ý ta nói không phải là mang quốc thổ từ Trường Giang trở lên hai tay dâng tặng cho dân tộc Hung Nô. Mà là lấy lùi để phòng thủ, đợi cho đến khi Đại Kinh sung túc cường thịnh thì sẽ thu hồi lại phần quốc thổ phía trên sông Trường Giang.

- Hay cho cái đợi cho đến khi sung túc cường thịnh thì mới thu hồi lại!

Triệu Tử Văn cảm thấy cực kỳ buồn cười, cười phá lên, nói:

- Nếu là theo như cách nói của Phùng công tử, thì những tướng sĩ đã hy sinh trong trận chiến Vọng Giang Thành thực sự là chết đi rất không đáng. Nếu như bọn họ mưu trí như Phùng công tử, có lẽ bọn họ có thể chờ sau khi quân phản loạn công phá được Tiền Đường rồi mới lại đến thu hồi đất đã mất.

- Chuyện này

Phùng công tử lập tức á khẩu, không trả lời được.

Một trận chiến Vọng Giang Thành lúc trước, tài tử Tiền Đường tự nhiên là biết trận chiến đó thâm hiểm đến thế nào. Mấy ngàn tướng sĩ mà sau trận chiến còn sót lại có hơn trăm người. Nếu thực sự theo như cách nói của Phùng công tử, quân phòng thủ buông xuôi Tiền Đường thì bọn họ còn có thể có ngày ở đây mà tiêu sái tùy tiện bình phẩm nữa hay không?

Kết quả đương nhiên là không thể rồi. Nếu là quân phòng thủ cứ như cách nói của Phùng công tử, non xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun, thì có lẽ lúc này Tiền Đường đã sớm là một mảnh đất khô cằn, trăm họ lầm than rồi.

Một câu nói của Triệu Tử Văn đã khiến cho Phùng công tử không có lời nào có thể đáp lại được. Những tài tử vừa rồi đứng về phe chàng ta đều xấu hổ cúi đầu.

- Thối lui về bên dưới sông Trường Giang, đem nửa giang sơn chấp tay dâng tặng cho Hung Nô. Suy nghĩ của người thật là cường đại! Trước kia các đời hoàng đế Kinh quốc ta trải qua hơn mười năm dốc sức mới thu hồi được giang sơn, lại phải nhân một câu nói của người, mà phải mang nửa bản đồ dâng tặng cho ngoại tộc. Người cái đồ chó má, chính là loại bán nước cầu vinh. Có bắt người bỏ rọ trôi sông cũng đã là nhẹ cho người rồi đó.

Triệu Tử Văn phẫn nộ mà rõ ràng nói với Phùng công tử.

- A....

Tội thông đồng với địch bán nước là đáng tru di cửu tộc. Phùng công tử bị dọa đến độ hai chân xụi lơ, ngã thẳng cẳng ra mặt đất.

Triệu Tử Văn lại nhìn quét một lượt tất cả các tài tử đang đứng đó, lạnh nhạt nói:

- Quốc thổ Đại Kinh chúng ta làm sao có thể để cho ngoại tộc giẫm đạp lên? Chúng ta đường đường là nam nhi thân cao tám thước, hán tử cứng cỏi, chẳng lẽ lại phải cúi đầu trước một đám man di? Cho dù phải đánh với bọn chúng đến giọt máu cuối cùng, lão tử cũng sẽ không để cho bọn chúng bước vào Đại Kinh ta một bước.

- Nói rất hay! Không thể để cho Hung Nô bước vào Đại Kinh ta một bước.

Hạng Tử Hiên nghe mà nhiệt huyết sôi trào, cũng kích động giận dữ hét.

Các tài tử xung quanh cũng nhiệt huyết dâng cao, quát lớn:

- Không thể để cho Hung Nô bước vào Đại Kinh ta một bước.

Phùng công tử và Đỗ công tử xấu hổ không chịu nổi, nhân lúc các tài tử đang tập trung chú ý trên người Triệu Tử Văn, lén lút, chật vật chạy đi.

- Đại ca. Hạ Văn.

Hạ Bình và Bảo Nhi giống như vừa được nhìn thấy một vị anh hùng, đôi mắt đẹp duyên dáng nhìn Triệu Tử Văn, kích động gọi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý tài nữ ửng rửng. Bởi vì ý tứ mà Triệu đại ca nói đến, vẫn là khinh thường đám tài tử và tài nữ bọn họ.

Mã Trí Viễn không chạy trốn mà sắc mặt âm trầm, trào phúng cười nói với Triệu Tử Văn:

- Nghe ý tứ của Hạ Văn, người hẳn là cho rằng chúng ta không nên tổ chức hội họp tài tử lần này phải không?

Triệu Tử Văn không hề khách khí, hỏi ngược lại:

- Thế chẳng lẽ lại nên sao? Đại Kinh quá trọng văn. Ngâm được hai câu thơ là có thể tự xưng tài tử. Hiện tại tài tử Tiền Đường đầy cả đường cái, ta chỉ thấy tài tử bây giờ chính là phế tài!

Phế tài! Tất cả tài tử nghe thấy đều biến sắc. Đến cả tài tử vừa rồi ủng hộ Triệu Tử Văn cũng trợn mắt ra nhìn. Lúc này, Triệu Tử Văn hiển nhiên đã thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

Triệu Tử Văn căn bản không thèm nhìn ánh mắt của đám tài tử, cười ha hả nói:

- Sinh ra gặp thời loạn, sẽ không có tài tử gì cả, nhưng phế tài thì đầy một đồng. Trong thời kì chiến sự liên miên thế này, các người ngâm thơ, làm câu đối với nhau. Nếu như Hung Nô đánh tới thì làm thế nào? Chẳng lẽ các người định dựa vào thi từ và câu đối mà chống lại bọn chúng sao?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Vết Sẹo

Các tài tử không thể nào cãi lại được. Bọn họ sinh nhằm thời kỳ quá trọng văn. Bên bờ Tây Hồ ở Giang Nam, yêu văn khinh võ đã dần trở thành một thói quen. Trong lòng bọn họ nguyện ý ra sức đóng góp vì đất nước, nhưng bọn họ chỉ biết thi từ câu đối, trong lòng bọn họ đều thờ dài, xấu hổ cúi đầu.

Mã Trí Viễn biến sắc, lạnh lùng châm chọc, khiêu khích cười nói:

- Hạ Văn, hình như người cũng biết chơi chữ thì phải. Thời kỳ chiến tranh ở Vọng Giang Thành, cũng không biết là cái tên hỏa đầu binh nhà người tránh ở đâu nấu cơm đun nước nữa.

Một tài tử cũng hòa vào với Mã Trí Viễn, nói to lên:

- Đúng thế, tài tử Tiên Đường chúng ta ít nhất cũng còn mạnh mẽ hơn cái loại thư đồng chỉ biết ít thi từ câu đối như người.

- Công tử, công tử, xin thưởng cho vài đồng tiền đi.

Trong rừng liễu dưới chân cầu ở giữa chợ có mười mấy vị tài tử đứng đó, đặc biệt thu hút ánh nhìn của mọi người, cũng kéo theo mấy đứa bé ăn xin. Trong đó, có một đứa bé ăn mặc rách rưới đến cùng cực, lớn gan chìa cái bát vỡ về phía Mã Trí Viễn cầu xin, bởi vì ở đây chỉ có Mã Trí Viễn là quần áo hoa lệ nhất.

Mã Trí Viễn mới tìm được cơ hội mới để đối phó với Triệu Tử Văn. Giờ lại nảy nòi ở đâu ra một đứa bé ăn mày bần thiu chạy tới xin xỏ. Gã phẫn nộ vung cước đá vào lưng đứa bé, quát:

- Cút sang một bên.

Mã Trí Viễn vốn đang đứng cạnh bờ sông, mà đứa bé ăn mày cũng đứng cạnh bờ sông. Một cước kia đá tới, đứa bé ăn mày nhiều ngày rồi chưa

được ăn cơm, gày trơ cả xương, kêu khê một tiếng rồi bị ngã lăn ra đất, thuận thế lăn tòm xuống sông luôn.

Cùng với tiếng kêu “a” lên của đứa bé ăn mày, nước sông bắn lên tung tóe. Biến hóa đột xuất này khiến cho tất cả đám tài tử đều cả kinh. Mã Trí Viễn cũng không ngờ là đứa bé ăn mày này lại không chịu nổi một cước như thế, bị đá lăn luôn xuống sông. Dù sao đây cũng là một mạng người, trong mắt gã hiện lên vẻ kinh hoàng.

- Cứu ta với. Cứu ta...

Đứa bé ăn xin nhỏ tuổi, không biết bơi, giãy dụa lung tung trong con sóng nhấp nhô, uống liền mất mấy ngụm nước, nhấp nhô trên mặt sông, có thể thấy khả năng bị chết đuối là rất lớn.

Đột nhiên trong lúc đó, một bóng đen hiện lên, lao xuống giữa dòng. Mọi người đứng đó đều ngẩn ra, xem kỹ lại mới phát hiện ra bóng đen đó chính là thư đồng Hạ Văn.

Triệu Tử Văn tinh thông thủy tính, nhưng tiết xuân rất lạnh, nước sông lạnh thấu xương. Hắn vừa nhảy vào nước liền cảm giác lạnh lẽo ngấm vào xương tủy, không kìm nổi run lên bần bật, nhưng hoạt động dần dần thì cũng bớt lạnh hơn.

Hắn nếu không phải là đang bơi thì cái rét lạnh thấu xương kia cũng làm hắn tiêu tùng tại chỗ. Một tay hắn cặp đứa bé vào nách, tay kia sải cánh, bơi ngửa hướng về bên bờ liễu. Đứa bé ăn xin nhẹ bồng, bờ lại gần, Triệu Tử Văn không quá mất sức đã đưa được nó lên bờ. Chỉ có điều, vừa lên bờ thì cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, run hết cả người lên.

- Đại ca. Hạ Văn.

Tiếng kêu kinh hãi vang lên bốn phía. Hạ Bình và Bảo Nhi đều lau nước mắt chạy tới cạnh bờ sông. Hành động đột ngột của Triệu Tử Văn làm cho đến bọn họ cũng không phản ứng lại kịp.

Các tài tử mở to hai mắt. Thư đồng này thật đúng là không sợ chết. Mã Trí Viễn cũng thở phào một hơi. Dù sao nếu như đứa bé ăn xin này rơi xuống nước chết thì cũng mất thời gian kiện tụng về mạng người.

Khi Triệu Tử Văn xuất hiện trở lại trước ánh mắt mọi người, thì hắn đã cứu được đứa bé ăn mày lên. Hắn đưa đứa bé lên bờ, nhanh tay cởi bỏ quần

áo nó. Nó đã uống một bụng no nước, sắc mặt tuy tái xanh rồi nhưng vẫn còn hô hấp. Triệu Tử Văn để hai tay ở giữa bụng nó, dùng sức nhấn một cái, “ộc” một tiếng, nó phun ra một ngụm nước, bụng đã mềm đi rất nhiều. Hãn thở phào nhẹ nhõm, gọi:

- Bảo Nhi, mau mau, đưa áo lại đây cho huynh.

Triệu Tử Văn nói chuyện đã bắt đầu run run, trong lòng thầm mừng cái thời tiết chết tiệt này.

Bảo Nhi lúc này mới phát hiện đại ca đang cởi trần, vội vàng nhặt áo dài và áo lót đại ca vừa cởi ra, đem áo lót lại khoác lên người đứa bé ăn mày, run giọng hỏi:

- Đại ca, huynh không sao chứ?

Đám ăn mày cùng hội với đứa bé kia đều chạy đến, luôn mồm nói lời cảm tạ Triệu Tử Văn. Đứa bé bây giờ cần nhất là được sưởi ấm. Đám người đó liền bế nó còn đang hôn mê đi sưởi ấm.

Triệu Tử Văn cởi trần lộ ra khuôn ngực ngăm đen, rắn chắc. Những người ở đó thấy thư đồng không màng đến sinh tử thì trong mắt tràn đầy vẻ kính nể, còn khi nhìn đến phần cơ thể cởi trần ra của hãn thì ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Điều làm cho họ kinh ngạc không phải là cơ ngực và bắp tay rắn chắc của hãn mà là trên nửa người hãn khắp nơi là những vết sẹo ngang dọc chằng chịt trông rất ghê người.

Đến cả Giang Nam tam đại sài lang cũng mở to ánh mắt, không thể tin nổi nhìn những vết thương ghê người trên người hãn. Đại tiểu thư và Hạ Bình thì đều bịt miệng run rẩy, không kìm nổi nước mắt tuôn ào ạt.

Bảo Nhi và đại ca đã thành thân, ngủ cùng một giường, đương nhiên là đã biết rồi nên không kinh ngạc, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng nhìn hãn.

- Triệu đại ca.

Lý tài nữ đôi mắt đẹp như phủ một lớp sương mù, không thể tin nổi, bậm môi, lẩm bẩm nói.

Triệu Tử Văn lấy áo dài trong tay Bảo Nhi mặc lên người rồi mới cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng vẫn không kìm nổi rung mình vài cái. Hãn

trào phúng nói với Mã Trí Viễn:

- Người không phải nói ta chỉ là một hỏa đầu binh thôi sao?

- Người.... Ta.....

Mã Trí Viễn nhìn những vết sẹo ngang dọc chằng chịt trên ngực hăn. Đó là những dấu vết chỉ có được ở những người đã kinh qua chiến trường, chém giết nhiều mà tích tụ lại. Gã ý thức được thư đồng này có lẽ chính ra cái con người mà cả đời gã nghĩ đến là sợ hãi. Gã sợ đến nỗi không biết nói sao được nữa.

Triệu Tử Văn bước lại gần Mã Trí Viễn, lạnh lùng nói với gã:

- Người có biết là một cước vừa rồi của người rất có thể sẽ hại chết một mạng người hay không?

Mã Trí Viễn cảm nhận được sát khí lạnh lùng của Triệu Tử Văn. Sát khí lạnh lẽo đó và người đem đó hoàn toàn giống nhau. Gã hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, mắt mở to, kinh hãi nói:

- Ta không cố ý đá hăn rơi xuống nước.

Triệu Tử Văn đi tới trước mặt gã, túm lấy cổ áo gã, một tay nhắc bổng gã lên trên cao, ánh mắt băng lạnh, lạnh lùng nói:

- Ta đã từng buông tha cho người một lần rồi. Người lại còn không biết hối cải, thiếu chút nữa đã hại chết người khác. Hôm nay thì không thể trách ta được rồi.

Ánh mắt Mã Trí Viễn càng hoảng loạn, gã thất thanh kêu lên:

- Người là ... Triệu....

Triệu Tử Văn không chờ gã nói xong, ném vèo gã xuống giữa sông. Bùm một tiếng, bọt nước vấy tung lên, tiếng kêu cứu của Mã Trí Viễn cũng vang dội lên.

- Hạ Văn, dù sao hăn ta cũng là công tử con quan Tuần phủ đó. Làm như vậy không ổn lắm đâu.

Phương Thiên Vũ đến cạnh Triệu Tử Văn, thấp giọng bảo.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Thiên Hạ Nơi Nào Chẳng Phải Tô Hàng?

Mã Trí Viễn xanh cả mặt, môi đông lạnh nhợt nhạt như không còn chút máu, thân thể lạnh như băng giá. Gã nằm im trong chiếc thuyền nhỏ dưới Hồng Kiều, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi đến quên cả cơ thể đang rét lạnh. Nếu như lần này Triệu Tử Văn muốn giết gã thì quả thực là quá dễ dàng.

- Mã công tử thế nào rồi? Tôi cập bờ để tìm người thay cho ngài bộ quần áo nhé?

Một người lái đò đội nón tre trông không rõ mặt kêu lên với Mã Trí Viễn đang toàn thân ướt sũng. Khi hẳn nhìn thấy có một chàng trai rơi xuống nước thì vội cứu gã lên, không ngờ là người đó lại đúng là Mã công tử.

Mã Trí Viễn là công tử của Tuần phủ Hàng Châu, lại là một trong Giang Nam Tứ Đại Tài Tử. Người lái đò đương nhiên là nhận ra gã. Tuy không biết rằng gã làm sao lại bị ngã xuống nước, nhưng hẳn lo lắng nếu như để cho Mã công tử lạnh quá mà chết rét trên thuyền của mình thì chắc chắn Tuần phủ đại nhân không tha cho mình đâu. Trong lòng hẳn lo lắng cho nên trước hết tự thay cho gã một bộ quần áo của mình đã.

Người lái đò quanh năm quăng chài bắt cá, thể trạng tất nhiên rất tráng kiện. Rét lạnh mùa xuân thế này sao có thể đông lạnh được hẳn. Hẳn chỉ lo lắng thay áo dài đang ướt sũng của Mã công tử ra rồi cẩn thận hong khô đồ ướt.

Mã Trí Viễn từ nhỏ đã yếu đuối, tiết lạnh mùa xuân lại bị rơi xuống nước, rét thấu đến xương khiến hẳn không ngớt rùng mình, đầu vàng mắt hoa rồi dần dần rơi vào trạng thái hôn mê.

- Mã công tử.

Người lái đò vội vã kêu lên một tiếng, vội chèo nhanh về được điểm gần nhất.

Hai bên bờ sông, các tài tử cùng chung chí hướng với Mã công tử đang đều lo lắng cho sự an toàn của gã. Nhưng thấy chiếc thuyền nhỏ kia đã rời đi rồi, bọn họ lại sợ Triệu Tử Văn vết sẹo đầy mình này trách tội, cũng không dám tự tiện rời đi, cúi đầu không dám nói một câu xem thường nào.

Triệu Tử Văn đứng ở bờ sông, nhìn về chiếc thuyền nhỏ chèo đi, mặt không chút thay đổi nói:

- Yên tâm, Mã Trí Viễn sẽ không chết đâu. Chỉ có điều sẽ nhiễm một chút phong hàn. Người lái đò này sẽ không thấy chết mà không cứu đâu.

Hắn nói thản nhiên cứ như chuyện này chẳng liên can gì đến mình cả.

Nếu thực sự là ngày đông giá rét thì chắc chắn sẽ làm người ta đông cứng lại mà chết ngay. Nhưng hôm nay chỉ là tiết xuân lạnh mà thôi. Mã Trí Viễn này nhiều nhất cũng chỉ bệnh nặng một trận, còn chưa đến mức tiêu vong cái mạng nhỏ của gã. Triệu Tử Văn nhìn trúng điểm ấy nên mới ra tay giáo huấn gã.

- Đa tạ huynh đài hạ thủ lưu tình.

Một vị tài tử ôm quyền nói. Trong lòng tài tử này đã đoán ra được thân phận của Triệu Tử Văn, nhưng không dám nói ra mồm. Hắn thân là một anh hùng mà cả Đại Kinh sùng kính, cho dù hắn có giết chết một gã tài tử ăn chơi trác táng thì làm sao nào?

Triệu Tử Văn nói với gã tài tử coi như là lanh trí kia:

- Không có gì. Ta chỉ cho hắn một bài học mà thôi.

Lúc này đám tài tử còn ai dám khinh thị hỏa đầu binh này nữa? Chỉ có điều có những người đoán ra được thân phận của Triệu Tử Văn, nhưng lại không dám nói ra, bởi vì bọn họ sẽ không tự tìm bất hạnh mà đi chọc giận Triệu tướng quân làm gì.

Các tài tử đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Triệu Tử Văn. Những vết sẹo chẳng chịt khắp nơi kia làm bọn họ nhìn mà sợ và kính nể. Đây mới thực sự là hán tử cứng cỏi. Một bài diễn văn vừa rồi của hắn cơ bản là không thể chê vào đâu được. Bọn họ chính là một đám phế tài,

hay nói khó nghe một chút thì chính là cái loại dân mất nước trong tương lai.

Triệu Tử Văn đứng dưới rặng liễu, lại nhớ về những tướng sĩ huynh đệ ngày đó. Khóe mắt hần rớm ướt, khẽ ngâm một đoạn, hoài niệm về khoảng thời gian bọn họ đã dùng nhiệt huyết của mình, hợp sức bảo vệ sự bình yên của Tô Hàng (Tô Châu và Hàng Châu).

- Cổ tranh ai tấu xuân hàn thì,
Thiếu nhân vô lệ diệp thê hoàng.
Đã sử thử thân năng báo quốc,
Thiên hạ hà xử bất Tô Hàng?

Dịch nghĩa:

Đàn tranh ai tấu trong tiết lạnh mùa xuân,
Không có ai cứng rắn đến mức không rơi lệ thê lương được cả.
Nhưng có thể để cho thân này đền nợ nước,
Thiên hạ còn nơi nào chẳng phải là Tô – Hàng?

Tạm dịch thơ:

Đàn tranh ai tấu tiết xuân hàn,
Ai người cứng rắn hàng hàng lệ rơi
Vị thân này đáp nợ đời,
Tận trung báo quốc cũng nơi Tô – Hàng.

Triệu Tử Văn tóc dài bay phiêu lãng, dáng người cao lớn kiên cường mạnh mẽ đứng bên bờ hồ, đôi mắt thâm thúy nhìn về hướng Vọng Giang Thành xa xăm – hình ảnh thanh tao khiến người ta nhìn mà say mê. Hắn vừa mở miệng đã có ngay một bài thơ tuyệt tác, muốn so tài học với hắn thì thực sự là rất buồn cười.

“Thiên hạ còn nơi nào bằng được với Tô – Hàng?”. Mọi người lăm lăm ngâm lại. Đúng là ai ai cũng hy vọng thiên hạ thái bình, đều mong mọi nơi nơi đều có được sự xinh đẹp và bình yên như ở Tô Hàng. Nhưng sự thật luôn trái ngược. Chiến sự liên miên khiến Kinh quốc dần suy yếu. Nếu cứ tiếp tục bại lui, có lẽ thiên đường bình lặng Tô Hàng này cũng sẽ gặp cảnh tai ương.

Trong lòng các tài tử đều thầm thở dài, nhưng vẫn không kìm nổi, ôm quyền nói:

- Thơ hay! Huynh đài thật có tài học!

Triệu Tử Văn đã mặc áo ngoài vào rồi, thân thể cường tráng nên cũng không còn cảm thấy quá rét lạnh nữa. Hắn vung tay lên, nói:

- Thơ từ cũng chỉ là giải trí. Loại thơ từ thế này ta làm hơn ngàn bài cũng chả có gì là khó cả.

Thư đồng bá đạo mà lại tự tin như thế, các tài tử cơ bản là không thể cãi lại được. Một bài thơ vừa rồi đã khiến bọn họ ngậm mồm không đáp được một câu.

Hạ Bình và Đại tiểu thư đều đang đứng cách chỗ Triệu Tử Văn không xa. Lúc này bọn họ mới cảm thấy trong lòng Hạ Văn có rất nhiều nỗi khổ sở. Vết sẹo nhiều như thế... Đại tiểu thư nhớ rõ rằng cái đêm hương diễm dưới vách núi kia, trước ngực Hạ Văn không hề có vết sẹo nào, thế mà bây giờ thì sẹo chằng chịt. Đại tiểu thư nghĩ đến đó lại không kìm nổi đau xót, đôi mắt đẹp lại ngân ngấn nước.

- Người nói xem Hạ Văn rốt cuộc là ai? Ta cảm giác hắn không phải đơn giản là như chúng ta tưởng tượng ra đâu.

Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên nói nhỏ bên tai Hạ Văn Đăng.

Hạ Văn Đăng gật gật đầu.

- Công phu của Hạ Văn không còn giống ngày xưa nữa. Một năm đắm đã lún vào tường sâu đến nửa thước. Có lẽ công lực của hắn lúc này so với ta chỉ có hơn chứ không kém đâu.

Hạng Tử Hiên trầm mặc không nói gì. Cả ba người bọn họ đều đoán được thân phận của Hạ Văn rồi, nhưng cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi. Đường đường là một Đại tướng quân, làm sao lại có thể vứt bỏ địa vị tướng quân, lại đến Hạ phủ làm một tiểu thư đồng cơ chứ? Ba người bọn họ đều chôn chặt tận đáy lòng những lời này, không hề nói hớ ra chuyện gì.

Thần sắc Triệu Tử Văn tối sầm lại. Nói nhiều với cái bọn tài tử suốt ngày chỉ biết làm thơ với đối câu như thế để làm gì nhỉ. Hắn quét mắt nhìn liếc qua các tài tử một vòng, sau đó nói:

- Hiện giờ, đất nước đang có hiểm họa không thể đương đầu, các người lại ở đây mà mè khen mè dài đuôi. Nói cái gì mà vì Đại Kinh bày mưu tính kế, nhưng mà các người nói được ra mưu kế gì? Quả thực là toàn có đánh rắm thì giỏi thôi. Nếu Đại Kinh ai ai cũng giống các người, cả ngày chỉ biết khoe khoang tài văn vẻ, như thế thì thiên hạ nơi nơi chẳng có Tô Hàng.

DG: Ở đây là Triệu Tử Văn chơi chữ. Câu thơ gốc của hắn là “Thiên nhai hà xử vô Tô Hàng!” nghĩa là “Thiên hạ còn nơi nào chẳng phải là Tô Hàng”. Giờ hắn hỏi phản vấn lại đám tài tử: “Thiên hạ đáo xử vô Tô Hàng!” nghĩa là “Thiên hạ khắp nơi sẽ chẳng còn tồn tại Tô Hàng nữa”. Thơ thì hay, ý tứ thì sâu sắc, nhưng khả năng văn chương của người dịch có hạn, không chuyển tải được hết, pà kon thông cảm!

Các tài tử sắc mặt tái nhợt, nói cho cùng ra thì bọn họ cũng chỉ muốn biểu hiện chút tài hoa chứ không phải là thực sự bảo vệ quốc gia gì cả, có nói ra mưu lược thì cũng cực kỳ ấu trĩ và buồn cười. Có lẽ đến lúc có chuyện thì Đại Kinh thật sự sẽ biến thành thiên hạ nơi nơi chẳng có Tô Hàng.

Hôm nay Triệu Tử Văn đã hoàn toàn vạch mặt đám tài tử. Hắn mắng xong lại cảm thấy một cảm giác vô lực, trống rỗng. Bởi vì tư tưởng của bọn họ là thâm căn cố đế, có nói cái gì có lẽ bọn họ đều nghe không vào. Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng, nói:

- Chờ đến ngày các người có thể động đao động thương thì hãy ngồi lại mà luận đàm chuyện bảo vệ quốc gia.

- Chúng ta từ ngày mai sẽ bắt đầu luyện võ chăm chỉ, bảo vệ Đại Kinh của chúng ta.

Một số tài tử ít nhiều cũng bị Triệu Tử Văn mắng mà tỉnh táo ra, căn môi hứa hẹn.

- Ngày mai á?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đại Kinh chúng ta còn có bao nhiêu cái ngày mai cho các người tiêu hao lần nữa?

Hôm nay có lẽ là Triệu Tử Văn quá kích động. Hắn có lúc cũng không biết đã mê man tới tận nơi nào, hồi tưởng lại những ngày đồng sinh cộng tử với các huynh đệ trong quân ngũ, lại muốn quay trở về quân doanh. Nhưng lại sợ hãi cái cảnh huynh đệ từng người một ngã xuống trước mắt hắn. Nhưng hắn cũng biết, sớm hay muộn gì hắn cũng sẽ trở về. Trận chiến với người Hung Nô, các huynh đệ cần hắn!

Triệu Tử Văn nhìn lên bầu trời xanh thăm bao la, bước nhanh mà đi, cao giọng xướng:

- Minh nhật phục minh nhật,

Minh nhật hà kỳ đa?

Nhật nhật vãi minh nhật,

Vạn sự thành tha đà!

Dịch nghĩa:

Ngày mai rồi lại ngày mai,

Ngày mai làm gì mà nhiều thế?

Ngày mai lại đợi ngày mai,

Vạn sự muốn thành thời gian trôi qua một cách phí hoài!

Tạm dịch thơ:

Ngày mai rồi lại ngày mai,

Có bao nhiêu cái ngày mai mà chờ?

Ngày mai lại đợi ngày mai,

Dẫu nên cơm cháo cũng hoài thời gian.

Những tài tử đứng đó không còn ai dám trầm trồ khen ngợi nữa. Bởi vì hai bài thơ này không phải là thư đồng khoe tài văn chương, mà đều là dạy bảo bọn họ. Nhìn bóng dáng hùng vĩ của thư đồng văn võ song toàn này rời đi, vẻ mặt các tài tử đều tràn đầy sự khâm phục.

Một tài tử sớm giác ngộ, cao giọng quát:

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta bắt đầu luyện võ, bảo vệ quốc gia!

- Bảo vệ quốc gia!

Các tài tử đều hô to. Hôm nay bọn họ bị thư đồng mắng cho tỉnh ngộ. Bọn họ không muốn làm dân mất nước. Phải vung đao thương trong tay lên, không để cho Hung Nô được bước vào Đại Kinh ta một bước!

Triệu Tử Văn thực sự ra không phải là trách bọn họ. Bọn họ chuộng văn khinh võ cũng không phải là do trời sinh, mà là do hoàn cảnh khách quan thôi. Nhưng Đại Kinh cũng là đất nước Hoa Hạ của ta. Triệu Tử Văn đã sớm coi mình là người Kinh quốc. Nhìn bọn họ bốc phét ba hoa chích chòe, hẳn thực sự là không kìm nổi nên mới hung hăng trách mắng bọn họ một chút, cũng chỉ là vì phát tiết một chút uất ức trong lòng thôi.

Giang Nam tam đại sài lang đều nhìn nhau mà cười. Hạ Văn này tính cách thực sự là khó nắm bắt. Có khi hẳn hạ lưu vô sỉ, có khi lại nghiêm túc ác nghiệt, hiện giờ lại là tiêu sái thản nhiên. Bọn họ nhìn nhau cười, rồi cùng bước đi theo hẳn.

- Hạ Văn đáng ghét! Đi cũng không thèm nói một tiếng.

Hạ Bình ánh mắt đầy hạnh phúc, mắng nhưng cũng cất bước vội vàng theo sau.

- Người xấu,

Đại tiêu thư mắng khễ một câu, cũng bắt kịp bọn họ. Còn Bảo Nhi nhu thuận thì vẫn đi phía sau đại ca.

Hai bài thơ ẩn chứa triết lý, sâu xa giáo huấn người ta, đều khiến người ta ngẫm nghĩ đến vô cùng vô tận. Các tài tử đều cảm thán tài học kinh người của thư đồng, căn bản là không ai có thể sánh được, lại càng thêm kính phục trái tim yêu nước yêu dân của hẳn.

Bên dưới cầu, các tài tử chịu sự giáo dục sâu sắc đều đã rời đi. Trong rừng liễu chỉ còn lại Lý tài nữ, hai tay che trước ngực, đôi mắt đẹp ngân ngấn nước mông lung, nhìn về bóng dáng Triệu Tử Văn đang rời đi xa dần, lẩm bẫm nói:

- Triệu đại ca, rốt cuộc huynh là người như thế nào?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Họ Tô

Lúc này, đoàn người của Triệu Tử Văn đã trở lại trung tâm chợ. Ba người Hạ Văn Đăng đang ôm đồm hai tay toàn là nhân sâm, vải vóc và lá trà. Hạ Văn Đăng thực sự không hiểu nổi vì sao Triệu Tử Văn lại phải mua mấy thứ này để làm gì. Cho dù là làm lễ mừng năm mới cũng không cần đến nhiều như thế chứ. Cho nên hẳn thắc mắc:

- Ta nói này Hạ Văn, người mua sắm vải vóc như thế làm gì? Lại còn bao nhiêu lá trà nữa, tham thế. Người mua để dùng sao?

Phương Thiên Vũ khinh bỉ vừa nhìn vừa bảo:

- Phải đấy. Người mua sắm vải vóc như thế chẳng lẽ là định may quần áo à? Hơn nữa lại còn bắt bọn ta cầm cho nữa chứ!

Hạng Tử Hiên là người ít nói nhất trong ba người, lúc này cũng cảm giận bất bình ca thán:

- Mua sắm đồ như thế, còn bắt bọn ta mang cho. Còn người thì một ít cũng không cầm là sao.

Triệu Tử Văn đi tuốt đằng trước, Bảo Nhi và Hạ Bình rúc hai bên người hẳn. Hẳn cười ha hả nói:

- Vừa rồi chẳng phải là các người đã tình nguyện rồi sao?

Tam đại sai lang đồng thời trừng mắt lườm gã thư đồng vô sĩ này. Vừa rồi bọn họ còn thấy hẳn có vẻ mặt chẳng có tí sinh khí nào, cho nên mới giúp hẳn mua mấy thứ đồ này nọ, không ngờ là hẳn lại mua sắm thế, lại còn ở đó nói kháy nữa chứ.

Triệu Tử Văn trên tay rảnh rang, cười ha hả nói:

- Các người cam chịu số phận đi.

- Vô sĩ!

Tam đại sài lang đều mắng cái gã thư đồng đáng chết, lật mặt còn nhanh hơn lật bàn tay này.

Bảo Nhi đi bên cạnh Triệu Tử Văn, hạ giọng hỏi:

- Đại ca, huynh mua nhiều đồ thế này là định làm gì vậy?

Với tính cách cởi mở, Triệu Tử Văn căn bản là không vì một sự kiện mà canh cánh mãi trong lòng. Sau khi nói xong thì đã phát tiết hết nỗi oán giận, tâm tình không còn khó chịu như ở trong rừng liễu lúc nãy nữa. Hắn cười bảo:

- Máy thứ này huynh mua để làm sinh lễ.

Sinh lễ á? Triệu Tử Văn vừa nói xong, tất cả mọi người sững sốt đến nửa ngày. Bọn họ biết trước mắt Hạ Văn chỉ có một thê tử là Bảo Nhi, Hạ Bình thì là hứa hôn, chưa xuất giá. Nhưng Hạ Bình không có cha mẹ, hẳn đến đâu để đặt sinh lễ chứ?

Hai tay mảnh mai của Hạ Bình xoắn lại, cái miệng nhỏ nhắn dẩu ra, nói:

- Hạ Văn, huynh gặp phải con cái nhà ai cũng quyến rũ mê hoặc, còn cần phải đi đặt sinh lễ nữa sao?

- Cái này...

Triệu Tử Văn nhất thời khó nói ra được. Nếu nói là đến chỗ Tri huyện nhạc phụ đại nhân kia để đặt sinh lễ thì chắc chắn bọn họ sẽ bị hù dọa rồi. Tai tiếng của Lăng Nhi thì ai cũng biết, thật sự là không dễ gì nghĩ thoáng ra được.

Đại tiểu thư vẫn trầm mặc ít lời nghe thấy thế thì đôi mắt xinh đẹp ngời sáng. Chẳng lẽ người xấu lại biết đến đặt sinh lễ với mẫu thân ư? Nhưng đôi mắt đẹp của nàng lập tức lại ủ rũ lại ngay. Hẳn làm sao mà biết được sự tình kia chứ.

- Huynh nếu không nói thì hôm nay muội sẽ không để huynh yên đâu.

Hạ Bình hung hăng nhéo vào eo hổ của hắn, oán giận nói.

Bảo Nhi đã gả cho đại ca, đương nhiên không nghĩ là đó là nàng. Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy có chút tê tái.

- Chúng ta đến nơi rồi.

Triệu Tử Văn chỉ vào một con phố nhỏ cạnh một tiểu viện u nhã, vừa nói vừa lạng lẽ chuồn khỏi ma trận của Hạ Bình.

- O, đây chẳng phải là tiểu viện của Dư tử tử sao?

Một câu nói của Hạ Bình như đâm thẳng vào cột sống của Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng cười nói:

- Trước hết chúng ta cứ để đồ đạc ở lại đây đi đã.

- Để ở đây á?

Tam đại sai lang ôm đồ đến mỗi hết cả tay, bất tri bất giác lại bị hấn lôi đến đây. Nhưng nghe nói là để đồ đạc ở tiểu viện của Dư bộ khoái thì đều vô cùng kinh ngạc, nói với vẻ không thể tin nổi.

- Con gả cho ai, liên quan gì đến người? Người không cho con đi, con đá văng người ra.

Triệu Tử Văn còn chưa kịp giải đáp gì thì đã nghe thấy tiếng cãi vã từ trong phòng ở tiểu viện truyền ra. Hấn vừa nghe thấy thế thì cau mày, vội chạy vào trong phòng, một cước đá văng cả cửa ra.

Cảnh tượng trong phòng không phải giống như hấn tưởng tượng. Dư Tư Lãng mày liễu đảo ngược, mắt đẹp phun hỏa, hai tay nắm chặt thành năm đấm, bộ dạng như nóng lòng muốn tử thí đến nơi rồi. Còn đối diện với nàng là một vị Đại lão gia có cái tai to, mặt phệ, diện mạo khá phúc hậu.

- Thế này là

Triệu Tử Văn nhìn thấy lão già kia, lập tức đỏ hết cả mặt, lúng túng nói:

- Hai người cứ tiếp tục đi ạ.

- Tướng công Muội ...

Dư Tư Lãng cũng bị nam tử đột nhiên xông vào này làm cho phát hoảng, nhưng thấy rõ dung mạo của hấn rồi thì bộ dạng thay đổi 180 độ, thoát cái sắc mặt đại biến, nhỏ giọng nói như đứa trẻ mắc lỗi.

Lão già kia cả kinh hỏi:

- Người chính là tướng công của Lãng Nhi ư?

Triệu Tử Văn đã lâu không nhìn thấy bộ dạng dũng mãnh này của Lãng Nhi. Hôm nay không ngờ là đánh bậy đánh bạ lại tình cờ gặp mặt ở đây. Da mặt hấn lại dày lên, cười nói:

- Ai nha, Dư đại nhân, sao người lại đến đây ạ?

Lần trước ở Vạn Hoa lâu, Dư đại nhân và Triệu Tử Văn đã từng gặp mặt một lần. Lần đó Dư đại nhân là một khách làng chơi. Giờ khi gặp lại nhau,

hai người lại thành quan hệ cha vợ và con rể, Dư đại nhân lập tức đỏ bừng cái mặt béo, cười cười nói:

- Người chính là tướng công của Lăng Nhi ư?

Trước mặt Triệu Tử Văn, Lăng Nhi chỉ muốn là một hiền thê lương mẫu ngoan ngoãn, làm sao dám có bộ dạng hung mãnh như vừa rồi chứ. Nàng sợ tướng công trách cứ nên len lén bước gần đến bên hăn, khẽ cúi gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuống.

Triệu Tử Văn gật đầu đáp:

- Ngày mai ta dự định đến phủ của đại nhân đặt sính lễ.

- Thế ư?

Dư đại nhân thấy bộ dạng Lăng Nhi ngoan ngoãn dịu hiền đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, không dám hé răng, trong lòng thực sự là khó mà tin nổi. Có thể thấy được thư đồng này chắc chắn có chỗ hơn người. Nếu Lăng Nhi đã định ở cùng hăn thì Dư đại nhân cũng chẳng có ý kiến gì. Lăng Nhi ở Tiền Đường cũng lắm tai tiếng. Có người dám đến hỏi cưới nàng đã là van vái tổ tiên phù hộ độ trì rồi, Dư đại nhân sao có thể không đáp ứng cơ chứ.

- Ngày mai vừa lúc ta có ông bạn già ở Hàm Đan đến thăm. Ta luôn tiện giới thiệu người một chút.

Dư đại nhân cũng biết Triệu Tử Văn đang là một nhân vật gây lắm sóng gió ở Tiền Đường, tài văn chương học cao hiểu rộng. Ông đương nhiên hy vọng hiền tế của mình có thể mau mau thăng quan tiến chức chứ không phải chỉ là một thư đồng nho nhỏ.

“Bạn già à? Không phải là đại nhân vật gì đó đấy chứ? Không biết ta có biết không nhỉ?” Triệu Tử Văn nghĩ thế nên hỏi nhạc phụ sắp thành:

- Dư đại nhân, không biết đại danh của người bạn này của ngài là gì?

- Ông ta họ Tô, tên là

- Ôi.

Dư đại nhân vốn định để lại một cái gút thắt gây sự chú ý, chợt nghe một tiếng kêu thảm, lập tức lại là một người ngã vào trước cửa, tiếp đó lục tục vài người nữa ngã xuống theo.

- Ty chức tham kiến Vương gia!

Dư đại nhân nhìn thấy một người trong số những kẻ vừa ngã nhào vào đó, ngẩn ra một lúc rồi vội vàng thi lễ, nói.

Hạng Tử Hiên vốn định tránh bên cạnh xem kịch vui. Ai ngờ hăn và Hạ Văn Đăng với Phương Thiên Vũ xô đẩy lẫn nhau làm cho cả lũ ngã nhào hết xuống. Khuôn mặt tuấn lãng của Hạng Tử Hiên xấu hổ đỏ lên, cười cười nói:

- Bốn vương là đi cùng Triệu huynh đến đây thôi.
- Tham kiến Dư đại nhân!

Hạ Văn Đăng và Phương Thiên Vũ đều đỏ mặt ôm quyền thi lễ với Dư Huyện lệnh.

Dư đại nhân gật đầu, nhin không dám cười ra tiếng, nói với Tiểu Vương gia:

- Vương gia, ty chức còn có công vụ trong người, xin cáo lui trước ạ.

Hạng Tử Hiên đã mất hết cả thể diện trước mặt Dư Huyện lệnh, chỉ ước gì lão ta đi nhanh nhanh lên cho, nhưng lại vẫn làm bộ như thản nhiên, gật đầu nói:

- Dư đại nhân đã có công vụ bên người, vậy mời ngài đi trước thôi.
- Nhạc phụ đại nhân đi thông thả.

Triệu Tử Văn đột nhiên buông một câu, dọa cho Dư đại nhân thiếu chút nữa vấp ngã trên mặt đất.

Triệu Tử Văn nhất thời quên mất tam đại sài lang và cả mấy nàng đang đứng phía sau. Khi nhìn lại bộ dạng lúng túng của họ thì nhin cười đỏ cả mặt. Tuy nhiên, hình như không thấy Đại tiểu thư và hai tiểu nha đầu kia đâu cả. Sao lại không thấy họ đâu thế nhỉ?

- Không cần nhìn nữa. Hạ Bình đã kéo tỷ tỷ của ta với Bảo Nhi đi mất rồi.

Hạ Văn Đăng nhìn Triệu Tử Văn có vẻ thâm ý, cười bảo.

Hóa ra là cái bình dấm chua kia, bảo sao mà đến cả Bảo Nhi nhu thuận như thế cũng bỗng nhiên không thấy đâu. Triệu Tử Văn nhìn bóng dáng nhạc phụ đại nhân đang đi xa dần, đột nhiên lại ý thức được, “Họ Tô à? Không phải là người đó chứ?”

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Chào Từ Biệt

Ra mắt ba vị huynh trưởng!

Lăng Nhi đỏ hết cả hai vành tai, duyên dáng thi lễ với ba người Hạng Tử Hiên.

Khuôn mặt Hạng Tử Hiên lại đỏ bừng lên. Trò hề vừa rồi cũng bị Dư Bộ khoái bắt gặp, hãnh ngượng ngừng cười nói:

- Dư Bộ khoái, mời mau đứng lên cho.

Hôm nay Dư Bộ khoái mặc một bộ quần áo bằng lụa màu tím nhạt, mày liễu mắt phượng, mặt hoa da phấn. Nàng luyện võ nên dáng người đầy đặn mê người, hàng mi như nước mùa xuân, khuôn mặt tuyệt mỹ thẹn thùng ửng hồng, bộ dạng mềm mại khiến ba người Hạng Tử Hiên ghen hống nhìn trân trối. Đây mà là Dư Bộ khoái hung hãn mà họ biết trước kia sao?

- Tiểu tử ngươi thật là giỏi!

Hạ Văn Đăng nhẹ nhàng kéo cánh tay phải của Triệu Tử Văn, vừa ghen tị, vừa hâm mộ, cảm giận nói.

Lăng Nhi cũng biết trước kia nàng đã để lại cho người ta ấn tượng không tốt đẹp gì. Nàng sợ ba huynh đệ của tướng công không đồng ý với mình, khuôn mặt xinh đẹp cúi xuống, lẩm bẩm nói:

- Lăng Nhi sớm đã từ chức Bộ khoái rồi. Sau này chỉ một lòng hầu hạ Tử Văn thôi. Sau này ba vị huynh trưởng chỉ cần gọi muội là Lăng Nhi là được rồi.

Bọn họ vốn quen nhìn Dư Tử Lăng trong trang phục Bộ khoái, giờ nhìn đến nàng một thân nữ trang, lại thẹn thùng vô hạn, cảm giác thật sự là khó tả nên lời.

- Lăng Nhi, sao muội lại từ chức Bộ khoái?

Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng đã ở cùng nhau nhiều ngày nay, cũng không thấy nàng đi từ chức Bộ khoái lúc nào thì kỳ quái hỏi.

Dư Tư Lãng đáp:

- Vị trí Bộ khoái này vốn không nên để nữ tử làm. Lãng Nhi sợ hại tướng công thành trò cười cho người ta, cho nên vừa rồi đã báo cáo với Dư đại nhân, sau này không làm Bộ khoái nữa.

Ba người Hạng Tử Hiên thầm cười khổ trong lòng. Nếu Triệu Tử Văn đã cưới Lãng Nhi, bất kể thế nào cũng đều thành trò cười cho người ta cả. Dư Bộ khoái đã từng thích nữ nhân. Cả Tiền Đường ai ai cũng đều biết cả, đều cho rằng đó là đi ngược lại đạo đức và lễ pháp, đối với chuyện đó đều oán giận mà không dám nói gì. Hiện giờ Triệu huynh cưới nàng, thật sự là rất mạo hiểm, phiêu lưu.

Triệu Tử Văn thì tư tưởng hoàn toàn bất đồng với bọn họ. Hắn chưa bao giờ sợ người ta nói xấu sau lưng mình. Chỉ cần Lãng Nhi có thể một lòng một dạ với hắn là được. Cho nên hắn cười cười nói với nàng:

- Thế sau này tướng công sẽ nuôi nàng cả đời.

Nếu mà không có ba tên sài lang Hạng Tử Hiên ở đó thì đảm bảo Lãng Nhi sẽ cảm động âm thầm mà nhào vào lòng hắn ngay. Nàng gật đầu nói:

- Tử Văn, huynh thật là tốt với muội.

- Triệu huynh, chúng ta về phủ trước nhé. Sính lễ chúng ta đặt ở bên ngoài.

Phương Thiên Vũ vừa rồi quần quá sinh đần ra, giờ mới thấy nên đi sớm thì hơn, cho nên ôm quyền nói với Triệu Tử Văn.

Ba người Hạng Tử Hiên cũng không hề nói lời chúc nào với việc Triệu Tử Văn cưới Dư Tư Lãng, bởi vì Dư Tư Lãng ở Tiền Đường trước giờ tai tiếng không tốt. Bọn họ cũng không hiểu vì sao mà Triệu Tử Văn lại phải cưới nàng, càng không biết đây là phúc hay là họa nữa.

- Tướng công, ba vị huynh trưởng dường như không thích muội.

Dư Tư Lãng thấy ba người Hạng Tử Hiên đã đi ra khỏi cửa viện thì có chút thất vọng, lẩm bẩm nói.

- Về sau sẽ thích thôi.

Triệu Tử Văn ôm vòng eo mảnh mai của Dư Tư Lãng, nghiêm mặt lại nói:

- Về sau muội cũng không thể nói chuyện với phụ thân như thế được nữa nhé. Dù sao người cũng là phụ thân của muội mà.

Dư đại nhân còn chưa nói được với Triệu Tử Văn mấy câu thì đã ùng ùng rời đi. Rất rõ ràng đó là vì chuyện con gái mắng phụ thân bị hấn và ba người Hạng Tử Hiên chứng kiến, mất hết cả thể diện nên phải bối rối rời đi. Lãng Nhi úy khuất, mắt đẹp ngân ngấn nước, cúi đầu nức nở nói:

- Khi muội còn rất nhỏ, cha đã nạp tiểu thiếp. Từ đó về sau ông ấy lạnh lùng với mẫu thân muội, hại mẫu thân buồn bực mà chết. Từ nhỏ muội đã hận đàn ông, nhất là phụ thân của muội.

Hóa ra là như thế, Triệu Tử Văn thầm thở dài. Nam tử cổ đại chỉ cần không phải là nghèo túng thì đều nạp thiếp, huống chi là loại lão đầu háo sắc quý phái như Tri huyện, sao không nạp thiếp cho được. Nhưng mà lão đầu háo sắc này cũng thật là không biết trước sau gì cả, chẳng lẽ đón người mới vào thì đã ghẻ lạnh người cũ ngay? Làm sao mà một chút phong phạm của ta cũng không có vậy nữa.

- Tên của muội là để tưởng nhớ mẫu thân muội đó.

Lãng Nhi nước mắt trong suốt tuôn rơi ào ạt, nhào vào trong lòng đại ca, thương tâm khóc lớn.

Dư Tư Lãng? Triệu Tử Văn lẩm nhẩm đọc lại một lần. Lần đầu tiên nghe thấy tên này thì chỉ cảm thấy dễ nghe, không nghĩ tới là lại có ý tứ như thế này. Hóa ra Lãng Nhi không phải đã thích nữ nhân từ nhỏ mà đều là do lão đầu háo sắc kia làm hại.

Triệu Tử Văn cũng nhớ đến cha mẹ hấn ở thế giới kia, lại thở dài thật sâu. Hóa ra hấn và Lãng Nhi có cùng điểm tương đồng. Hấn dụ dàng ôm lấy vai Lãng Nhi, nói:

- Lãng Nhi, về sau ta sẽ chăm sóc muội thật tốt.

- Tướng công, Lãng Nhi về sau nhất định sẽ hầu hạ tướng công thật tốt. Về sau tướng công không được bỏ rơi Lãng Nhi đâu nhé.

Dư Tư Lãng lo lắng kết cục của mình cũng sẽ bi thảm như mẫu thân, sợ sệt ôm lấy eo lưng Triệu Tử Văn, thì thầm nói.

- Nha đầu ngốc, làm sao lại như thế được,

Triệu Tử Văn dịu dàng nói:

- Mọi người không cần để ý đến thái độ của ta, mọi người có thể trở về như Dư Tử Lăng trước kia, vẫn tiếp tục là một Dư Bộ khoái không sợ trời không sợ đất kia.

Dư Tử Lăng lắc đầu nói:

- Mọi người không muốn suốt ngày cứ đánh đánh giết giết. Mọi người chỉ muốn ở bên cạnh tướng công thôi.

Triệu Tử Văn lườm đống sính lẽ to đùng ngoài cửa, căm giận nói:

- Cha mọi người đúng là một lão cáo già thành tinh.

- Tướng công, Dư đại nhân sao lại thế?

Dư Tử Lăng không hiểu gì cả nên hỏi lại.

- Chuyện này cũng thật khó nói.

Triệu Tử Văn nhất thời lúng túng giải thích:

- Ta đúng là tự mình mang phiền phức tới cho mình rồi.

Dư Tử Lăng biến sắc, mày liễu dựng ngược, hai bàn tay mảnh mai nắm chặt, căm giận nói:

- Có phải là Dư đại nhân ức hiếp tướng công không? Để mọi người đi tìm lão tính sổ.

- Nha đầu mọi người, làm sao lại đi tìm cha tính sổ được chứ?

Triệu Tử Văn vừa nói vừa phát vào mông nàng.

- Ui da.

Lăng Nhi cảm giác thấy nhiệt lực từ tay hãn truyền tới kiêu đồn, toàn thân như bị điện giật, cả người nóng bừng không chịu nổi, cười cười mặt đỏ bừng, yếu đuối vô lực dựa vào trong lòng Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn lại cảm giác được kiêu đồn co giãn săn chắc kia. Một cái tát lại khiến tâm thần hãn rung động, hạ thân nóng lên chạm vào bụng của Lăng Nhi.

Khuôn mặt Lăng Nhi ửng hồng, cả người nóng bỏng rã rời dựa hãn vào người tướng công, nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu gặt gong:

- Tướng công lại nghĩ đến chuyện xấu rồi.

Cảm nhận làn da trên đùi Lăng Nhi nhăn nhui và bóng loáng, từ hai bầu ngực tỏa ra nhiệt lực và hương thơm thoang thoảng của cơ thể, Triệu Tử Văn không kìm nổi lòng dạ lại nhộn nhạo hết lên. Nhưng bây giờ mặt trời mới vừa lặn, cơm tối còn chưa ăn, hăn cười cười bảo:

- Lăng Nhi, muội đi làm cơm đi, ta đói bụng rồi.

Lăng Nhi thất vọng “a” lên một tiếng rồi lùi ra khỏi người Triệu Tử Văn, chuẩn bị đi vo gạo nấu cơm.

Hăn thối nhẹ một hơi nóng bên tai nàng, cười nói tiếp:

- Đến tối chúng ta tiếp tục.

- Há?

Lăng Nhi vừa sợ lại vừa thẹn, kêu lên một tiếng rồi vội vàng chạy mất.

Lăng Nhi đi vo gạo nấu cơm, Triệu Tử Văn đương nhiên là đi bê sình lễ vào để trong nhà rồi. Theo phong tục của Kinh quốc thì đều là các bà mỗi đi đưa sình lễ, nhưng Triệu Tử Văn không cần quan tâm đến khuôn sáo cũ rích làm gì. Tuy nhiên cũng không ngờ là lão đầu háo sắc này lại dùng Tô đại nhân gì đó dụ dỗ hăn tự mình dẫn xác đến. Nhưng lão đầu háo sắc này cũng là lo bò trắng răng rồi bởi vì bản thân hăn cũng định tự mình đến đó mà.

Triệu Tử Văn vừa bước ra ngoài cửa, lơ đãng thoáng nhìn thì đã thấy trước cửa viện có một bóng dáng quen thuộc.

- Điền Hồ à?

Triệu Tử Văn đi ra phía đó, thử gọi một câu.

Người nọ đang đứng dựa vào cửa viện, nghe thấy tiếng gọi thì chậm rãi xoay người, lộ ra một hàm râu quai nón đặc trưng, cười ngậy ngốc nói:

- Triệu huynh, vẫn khỏe chứ?

Triệu Tử Văn tiến đến chụp mạnh vào bả vai Điền Hồ, cười lớn nói:

- Thật đúng là người rồi.

Điền Hồ cũng thở dài một hơi thật sâu, nói:

- Triệu huynh, chuyện đêm đó ta thật sự là xin lỗi huynh. May mà huynh không việc gì, bằng không ta sẽ hối hận cả đời.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- Tình hình ngày hôm đó cả người và ta đều biết, phải để ta ngăn cản bọn họ. Người cũng có sứ mệnh trong người, ta không trách người.

Đêm đó ở Tây Hồ trường đình, chỉ có Triệu Tử Văn và một cây trường thương. Tình thế khi đó nguy cấp, trách nhiệm của Điền Hồ là bảo hộ cho Hạ Bình an toàn, để cho Triệu Tử Văn hy sinh cũng là việc làm bất đắc dĩ mà thôi.

Điền Hồ tự cười giễu mình, nói:

- Buồn cười là hai người chúng ta đều bị mắc lừa.

Triệu Tử Văn không hiểu ra sao cả, hỏi:

- Lừa cái gì? Mắc lừa lúc nào?

- Cái mảnh giấy kia không phải là để dành cho Hạ Bình, mà là bọn sát thủ đưa cho chúng ta.

Điền Hồ giải thích chậm rãi:

- Dự dõ Hạ Bình đi ra ngoài dường như là còn có lý do nào đó khác nữa. Nhưng Hạ Bình nhất định không chịu nói cho ta biết.

Không thể nào. Triệu Tử Văn nghe nói mà cả kinh. Nhưng ngẫm lại cũng cực kỳ hợp tình hợp lý. Hạ Bình không ngờ đến nỗi bị một tờ giấy lừa gạt mà đi ra ngoài ngay. Tuy nhiên, thứ có thể dụ được nàng đi ra ngoài đó là cái gì?

Điền Hồ sắc mặt nghiêm túc, nói tiếp:

- Đêm qua ta đã tới Quần Phương Các điều tra. Ở đó chỉ còn là người đi các trống. Hình như toàn bộ sát thủ của Âm Kiếm Các đã rút hết về Hàm Đan rồi.

La Thanh Yên sớm đã nói qua vấn đề này với Triệu Tử Văn, nếu không hẳn cũng đã đến Quần Phương Các điều tra rồi. Hắn gật đầu, nghĩ thầm, “Đám sát thủ này không biết đã dùng cái gì để dẫn dụ Hạ Bình ra ngoài nhỉ?”

Điền Hồ lại nói tiếp:

- Hôm nay ta chủ yếu là đến chào từ biệt huynh đệ. Ta phải về đoàn tụ với người nhà ở Hàm Đan.

Hạ phủ hai ba hôm nữa cũng đồng ý để cho hạ nhân tôi trở về nhà đoàn viên, qua năm mới lại quay lại. Người nhà của Điền Hồ đều ở Hàm Đan,

đương nhiên là phải về đoàn viên rồi. Triệu Tử Văn cũng không kinh ngạc lắm, thản nhiên nói:

- Vậy Điền huynh đi đường cẩn thận. Ta sẽ trông nom săn sóc tốt cho Hạ Bình.

Điền Hồ cười khô, “Triệu huynh này rốt cuộc vẫn là loại tâm tư kín đáo.” Hãn tới đây vốn là định dặn dò Triệu Tử Văn chú ý bảo vệ Hạ Bình, tuy rằng Âm Kiếm Các đã rời đi, nhưng hãn vẫn lo ngại Âm Kiếm Các đi rồi sẽ quay trở lại.

Trước khi rời đi, Điền Hồ lại dặn dò Triệu Tử Văn một câu rồi mới biến mất khỏi khúc quanh mờ mịt trên đường:

- Về chuyện cái gì đã dẫn dụ được Hạ Bình ra khỏi nhà, Triệu huynh có lẽ không cần nóng vội truy vấn nàng đâu.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Đào Góc Tường

Ta rồi hơi à mà đi truy vấn? Đều là bí mật hoàng gia của bọn họ, ta đi hỏi để làm cái gì? Không có việc gì thì cuốn xéo đi.

Triệu Tử Văn thấp giọng mắng một câu rồi định xoay người đi vào trong phòng ăn bữa tối mà Lăng Nhi đã chuẩn bị.

- Tử Văn huynh, từ từ.

Triệu Tử Văn vừa mới đi được hai bước lại nghe phía sau có người gọi hắn. Gọi thẳng tên hắn như thế cũng chỉ có Triệu Minh Thành, Triệu đại công tử mà thôi.

Quái, hôm nay đổi mùa hay sao không biết, làm sao mà cứ hết người này đến người nọ chạy qua đây vậy? Triệu Tử Văn xoay người, thấy Triệu Minh Thành mặc trường sam, mặt như quan ngọc, vội vội vàng vàng đi đến đây, dường như là có chuyện khẩn cấp cần tìm mình.

- Minh Thành huynh, tìm ta có chuyện gì không?

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm nói.

Triệu Minh Thành nhìn thấy Triệu Tử Văn đang đứng trước mắt thì thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội vàng lấy ra một thứ gì đó trong người đưa cho hắn, bảo:

- Tử Văn huynh, đây là Lý tiểu thư muốn ta đưa phong thư này cho huynh.

- Thư à? An Nhi gửi thư cho ta ư?

Triệu Tử Văn thấy hơi lạ, nhận phong thư kia rồi khẽ mở ra. Một mùi hương thoang thoang xông lên mũi, hai bên bì thư là một cái khăn màu đỏ và một tấm giấy viết thư hoàn mỹ.

Mở trang giấy viết thư kia ra, mấy chữ nho nhỏ xinh đẹp đập vào mắt hẳn:

“Dạ lai trầm túy tá trang trì,
mai ngạc sáp tàn chi,
tửu tỉnh huân phá xuân thụ,
mộng đoạn bất thành quy.
Nhân tiểu tiêu, nguyệt y y, thúy liêm thù.
Canh na tàn nhị, canh niêm dư hương, canh đặc ta thì?”

Dịch nghĩa:

Hôm qua trầm mê tháo trang sức,
Cành mai cắm đã tàn,
Rượu tỉnh rồi lại làm giấc ngủ dở dang,
Giấc mộng dừng mà không có hồi kết.
Người lặng lẽ, trăng lả lướt, màn treo buông rủ.

Càng lắm nhụy hoa tàn, càng nhiều tàn hương rơi xuống, càng chờ đợi thời gian?

Triệu Tử Văn nhìn đến xuất thần, trong lòng lại cuộn dâng sóng gió. Đây là một bài từ bày tỏ nỗi lòng. Khi hẳn nhìn xuống một chút nữa thì thấy một hàng chữ nhỏ nhỏ lộ:

“Đại ca, An Nhi biết huynh khinh thường chúng ta là đám tài tử tài nữ trăm voi không được bát nước xáo. Nhưng An Nhi cũng không làm sai cái gì. Chỉ có điều, An Nhi thích đại ca, An Nhi thích huynh!”

Lý đại tài nữ trong lịch sử Trung Quốc thích ta? Triệu Tử Văn như bị người ta hung hăng táng cho một gậy vào đầu, cả buổi không phản ứng lại được, ngơ ngác nói:

- An Nhi hiện tại đang ở đâu?

Triệu Minh Thành có vẻ buồn bã, nói:

- Khi Lý tiểu thư giao cho ta phong thư này thì đã lên xe ngựa rời khỏi Tiền Đường, quay về Hàm Đan đoàn tụ với Lý đại nhân rồi. Nhưng mà bây giờ huynh đuổi theo nàng thì có lẽ còn có thể nói lời tạm biệt với nàng được đó.

Triệu Tử Văn không cần nghĩ ngợi gì, lao đi luôn, nhưng lại nghe thấy Triệu Minh Thành ở phía sau kêu lên:

- Tử Văn huynh, ngựa của ta đang ở dưới tàng cây, không xa đâu. Huynh mau lấy cưỡi mà đi.

Ngay ở góc phố chính quả nhiên có một con ngựa trắng đang được cột vào một thân cây, Triệu Tử Văn một bước đã cởi bỏ được cương ngựa, lại một bước nữa vèo lên yên, cầm roi vung loạn, ngựa chạy đi như điên.

Triệu Minh Thành nhìn theo bóng dáng tiêu sái của Triệu Tử Văn cười tuấn mã mà than nhẹ một tiếng, thong thả bước đi trong không gian chạng vạng trên phố.

Gió lạnh rít gào hung hăng tạt vào mặt Triệu Tử Văn, nhưng hắn không hề thấy lạnh trong lòng. Trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã thoát tục của An Nhi.

Triệu Tử Văn và An Nhi từ lúc quen biết cho đến khi hiểu nhau, có vô số những hoài niệm đủ để có thể quay đầu nhìn lại. Mỗi cái nhăn mặt, mỗi một nụ cười của An Nhi ngày xưa dường như đều hiện lên trước mắt hắn. Trước kia, Triệu Tử Văn luôn có ý nghĩ rằng nàng là một đại tài nữ cao cao tại thượng trong lịch sử mà mẹ hắn hằng hâm mộ, cho nên chưa từng có ý dám khinh nhờn. Bây giờ An Nhi đã chỉ rõ đến mức này, hắn mới phát hiện ra rằng bản thân đã sớm thích nữ tử khuê các này. Nàng tuy trong khuê các, thùy mị dịu dàng, nhưng cũng chẳng thản và khoáng đạt, cũng có cả ý chí và kiên nghị rõ ràng. Tài nữ xinh đẹp tài hoa hơn người quả thực đã khiến hắn mê luyến vô cùng.

Nếu như Lý tài nữ đang đứng trước mặt hắn, chắc chắn hắn sẽ hô to:

- Lý tài nữ, ta thích muội! Góc tường của Triệu Minh Thành này hôm nay ta không thể không đào rồi*.

- Nhanh.... nhanh...

Triệu Tử Văn hung hăng ra roi ngựa chạy như điên trên phố. Kỹ thuật của hắn khá tốt nên chỉ mất nửa nén hương đã đi đến một tiểu đình trên sườn núi ở ngoại thành Tiền Đường.

Ngàn dặm xa xôi được ánh trăng trải dài, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa lớn không nhanh không chậm chạy về hướng Hàm Đan. Triệu Tử Văn

ngồi trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn ra xa. Lúc này mà không bắt kịp thì có lẽ phải đuổi đến Hàm Đan mới có thể bắt kịp được.

Triệu Tử Văn giờ này cũng chưa nghĩ ra là nên đối mặt như thế nào với An Nhi. Chẳng lẽ đã đuổi tới Hàm Đan rồi nói muốn kết hôn với nàng? Thế thì quá buồn cười. Nàng không chỉ là tài nữ nổi danh, hơn nữa, lại còn là con gái của Lễ bộ Thượng thư. Hẳn hiện giờ không công khai thân phận, chỉ là một thư đồng nho nhỏ, làm sao có thể cưới được nàng?

- An Nhi, muội chờ ta. Lúc ta cùng thiếu gia đến Hàm Đan dự thi, nhất định sẽ cưới muội làm vợ.

Triệu Tử Văn nhìn lên sao trời, con người thâm thúy tỏa ánh sáng lạnh lẽo, bá đạo gào lên về hướng phương xa. Vì An Nhi hẳn đã có trái tim tranh cường háo thắng rồi. Sau khi đến Hàm Đan, để ta xem xem vị trí Tể tướng này sẽ là như thế nào.

Trong phòng tiêu viện tối lờ mờ, Lăng Nhi đã cởi bỏ áo dài, chỉ còn mặc một bộ quần áo lót bó sát người, đùi ngọc dài tròn lẳn, bộ ngực sữa sung mãn cao cao đứng thẳng, bờ mông tròn no đủ. Dáng người lung linh đang rúc vào trong lòng Triệu Tử Văn. Tiếp xúc da thịt khiến Triệu Tử Văn tâm thần rung động, quay sang ôm chặt lấy nàng.

Tâm trạng Lăng Nhi hơi khẩn trương, thấy hẳn ôm mình chặt chẽ thì vội vàng nói:

- Tướng công, chú ý con của chúng ta.

Triệu Tử Văn cũng phát hoảng lên, vội vàng thả lỏng một chút ôm lấy cánh tay nàng, đặt bàn tay to bè bè lên bụng nàng chậm rãi vuốt ve, căng thẳng hỏi:

- Lăng Nhi, con mình không việc gì chứ?

Lăng Nhi ửng đỏ hết mặt, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, khẽ nói:

- Con thì không sao, nhưng mà huynh đừng có hù dọa làm con sợ.

Triệu Tử Văn vốn đang chuẩn bị giải quyết “chính sự” buổi tối đành cười khở. Hẳn lại ghé vào bụng Lăng Nhi, chú ý lắng nghe động tĩnh bên trong.

Lăng Nhi đột nhiên rơi nước mắt, ôm chặt lấy tướng công, khẽ nức lên:

- Tướng công, cảm ơn huynh có thể tha thứ cho muội! Cảm ơn con của chúng ta! Lăng Nhi cảm thấy rất hạnh phúc.

Một câu nói này của nàng đã chứa đựng rất nhiều tình cảm. Triệu Tử Văn nghe thấy mà trong lòng đau xót, vội vàng ôm nàng lại, mạnh mẽ cười nói:

- Lăng Nhi, ta sẽ bảo vệ muội và con của chúng ta cả đời.

Lăng Nhi không biết đã có bao nhiêu đêm cô độc cùng với đứa con còn trong bụng. Nàng sợ sẽ bị người đời phỉ nhổ, lại tưởng nhớ tướng công. Nỗi thống khổ khôn nguôi khiến cho cả đời người ta cũng khó có thể cảm nhận nổi. Cho dù nàng có là tiên tử trên trời cũng khó có thể chịu được sự tra tấn như thế. Đêm khuya thanh vắng dài đằng đẵng, lại ngày đêm mong mỏi mình và tướng công được sum vầy, nàng sẽ không còn lo lắng gì nữa. Những đau khổ chất chứa trong lòng bỗng chốc bùng nổ, dội vào trong lòng hẫng, nước mắt cuồn cuộn rơi, ướt cả áo hẫng.

Triệu Tử Văn rất lúng túng, không biết nên nói cái gì. Vợ chồng hai người bọn họ đã trải qua bao đau khổ mới phát hiện ra tình yêu sâu sắc mình dành cho người kia, chỉ hy vọng giờ phút ngọt ngào và hạnh phúc này có thể kéo dài mãi mãi.

Chú thích (*): “Đào góc tường” là một thành ngữ, mang nghĩa là đi đường tắt, vụng trộm đánh úp người ta; hoặc là vụng trộm chiếm ưu thế của người khác.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Đặt Sính Lễ

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hạnh phúc của Lăng Nhi thân thiết dụi vào trong lòng tướng công. Ước ao ngày xưa không dám với tới, không ngờ là tối nay đã thành hiện thực, Lăng Nhi co người lại nép chặt vào tướng công, chỉ sợ cảnh này rồi sẽ tan biến mất như một giấc mộng, cứ rúc vào trong lòng hẳn, nỉ non một hồi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bóng loáng như ngọc, nước mắt chưa khô dưới ánh đèn le lói lại trong suốt rức rờ như những hạt châu, làm cho người ta vừa yêu lại vừa thương. Triệu Tử Văn trong lòng ấm áp, trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra hình ảnh An Nhi chan chứa nước mắt viết bức thư tình kia. Ánh mắt nàng ai oán, ánh sáng đèn leo lắt như nhảy múa trên gương mặt xinh đẹp kiều diễm của nàng.

Lăng Nhi trong lúc ngủ mơ, khóe môi anh đào lộ ra nụ cười thản nhiên, hai tay ôm chặt lấy cổ Triệu Tử Văn, dường như sợ giấc mộng này sẽ đột nhiên biến mất.

Triệu Tử Văn cười âm đạm, hai tay cũng ôm vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng. Cho tới bây giờ hẳn cũng không hề nghĩ rằng trước đây mình và Lăng Nhi đấu võ mồm, hục hặc với nhau dữ dội như thế, thế mà hiện giờ lại thành vợ chồng tay ấp má kề. Nhân sinh thật đúng là rất kỳ diệu.

Hắn cảm thấy được huyết mạch trong bụng Lăng Nhi đang chuyển động, chợt có cảm giác bình thản và yên ổn mà trước nay chưa từng có, dần dần cũng thiếp đi...

Trong một phủ viện bề thế ở huyện Tiền Đường, một nam tử môi tái nhợt, tóc tai rũ rượi nằm trên giường gấm. Bên giường là một lão nhân thân

thể mập mạp. Lão nhân ánh mắt tràn ngập nỗi phẫn nộ, lại bi thương nhìn nam tử đang nằm trên giường, nói:

- Trí Viễn, ta nhất định sẽ giết chết thư đồng này, báo thù cho con!

Phủ viện hoành tráng này chính là Mã phủ - Hàng Châu Tổng đốc phủ. Nam tử đang nằm trên giường, đương nhiên chính là người suýt chút nữa bị chết cồng - Mã Trí Viễn. Tuy rằng gã đã được cứu sống kịp thời, nhưng thân thể yếu đuối vẫn bị đông cứng lại, đi dạo qua Quỷ Môn Quan một vòng rồi mới trở về. Toàn thân gã nóng lên như lửa, đầu vầng mắt hoa, đang đập đến năm sáu cái chần bông dày cộp thế mà không toát nổi mồ hôi...

Trong cơn mê ngủ, Mã Trí Viễn nghe thấy câu nói của lão nhân kia, bị sợ đến nỗi tỉnh ngay túm chặt lấy bàn tay già nua của Mã Tuần phủ, gào lên nói:

- Cha, không cần đâu. Đừng dây vào hăn. Bằng không con sẽ mất mạng đó.

Mã Tuần phủ nghe thấy thế mà toàn thân chấn động. Một gã thư đồng nho nhỏ thì làm được cái gì chứ? Lão ta nhìn bộ dạng Mã Trí Viễn tiều tụy thì không chịu nổi, vô cùng đau đớn, nói: - Con ơi, hăn chỉ là một gã thư đồng mà dám tra tấn con thành bộ dạng thế này. Chẳng lẽ con lại còn bảo cha bỏ qua hay sao?

- Hăn không phải là thư đồng của Hạ phủ đâu cha. Hăn là Triệu... Tướng quân.

Mã Trí Viễn run rẩy một hồi lâu mới chậm rãi nói ra được hết câu. Đôi mắt đầy hàn quang bắn ra bốn phía và thanh âm băng lạnh như từ địa ngục kia của Triệu tướng quân khiến gã vô cùng sợ hãi.

Mã Tuần phủ rùng mình, không thể tin nổi, hỏi lại:

- Ai cơ? Hăn là Triệu... Tướng quân ư?

- Hăn chính là Triệu tướng quân giết người không chớp mắt kia. Con phải rời khỏi Tiền Đường. Vĩnh viễn không trở về đây nữa.

Mã Trí Viễn yếu đuối lớn tiếng khóc rống.

Mã Tuần phủ như bị sét đánh nửa ngày không tỉnh nổi. Nhưng lão ta đã lăn lộn nhiều năm trong chốn quan trường, thành thực trầm ổn, nào có non

nốt như Mã Trí Viễn chưa từng trải qua nỗi đả kích nào. Lão cau mày lẩm bẩm nói:

- Chỉ nghe nói thư đồng này là một hỏa đầu binh. Không ngờ hẳn lại chính là Triệu tướng quân giết gần ngàn người trong trận chiến Vọng Giang Thành.

Bảo sao đêm đó Triệu tướng quân vì sao lại vì Bảo Nhi mà thương tâm đến thế. Hóa ra Triệu tướng quân chính là thư đồng kia. Mã Tuần phủ thần sắc ưu sầu âm thầm lo lắng. "Nếu Triệu tướng quân vì chuyện đó mà về sau đến tính sổ thì biết làm thế nào cho phải đây..."

Mã Tuần phủ cân nhắc hồi lâu. Bỗng nhiên lão như già đi rất nhiều, thở dài thật sâu, nói:

- Trí Viễn, sau khi con khỏi bệnh, lập tức đến Tô Châu nương nhờ chỗ đại ca con đi. Triệu tướng quân kia ngày nào còn ở Tiền Đường thì ngày đó con đừng trở về vội.

Đại ca của Mã Trí Viễn là anh cùng cha khác mẹ với gã. Đại ca của gã làm Huyện lệnh Tô Châu. Mã Tuần phủ cũng chỉ còn cách để gã đến đó nương nhờ đại ca mình, chứ còn nếu như vẫn ở lại Tiền Đường, cũng không biết sau này Triệu tướng quân sẽ đối phó với gã như thế nào nữa. Vẫn là rời đi khỏi đây thì tốt hơn. Gã mất hết cả sức lực, yếu đuối gập đầu. Lúc này thì kế sách tốt nhất cũng chỉ đành như thế mà thôi...

- Aizzz, vì sao Mã gia ta lại động chạm đến Triệu tướng quân, một nhân vật lợi hại như vậy chứ!

Mã Tuần phủ thần sắc tiêu điều, thở dài, nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Triệu Tử Văn tỉnh lại đã không thấy Lăng Nhi đâu cả, chỉ có bữa sáng nàng đã nấu xong đặt ở trên bàn.

Triệu Tử Văn cười ha hả. Sáng nay hẳn định đi đặt sính lễ, không ngờ là Lăng Nhi lại gập gáp như vậy, bỏ chạy về nhà chờ mình đến.

Hắn cười một cách bất đắc dĩ, rồi thông thả mặc quần áo tử tế, xử lý hết bữa sáng mà Lăng Nhi đã chuẩn bị cho hắn rồi đến chợ kêu hai gã tiểu nhị, thay hắn mang sính lễ đi. Tuy rằng Triệu Tử Văn không cần để ý mặt mũi

hay thể diện gì gì đó. Nhưng mà tân lang lại đi mang sính lễ thì không phải là vấn đề thể diện, mà là vấn đề về chỉ số thông minh...

Rời tiểu viện đi ra không xa lắm có thể nhìn thấy một tòa phủ cao lớn, cửa sơn đỏ thẫm, hai bên đại môn là hai con sư tử oai hùng. Ngay chính giữa cửa treo một tấm biển sơn son --- Dư phủ!

Triệu Tử Văn tiêu sái bước thẳng vào trong đại môn Dư phủ. Hai gã tiểu nhị nâng sính lễ bước sát theo sau. Gia đình và hộ vệ của Dư phủ thấy có người nâng sính lễ tiến vào cũng không hề ngạc nhiên. Chắc là Dư đại nhân đã có dặn qua.

Dư phủ khá rộng, vừa tiến vào cửa đã thấy một khoảng sân trống rộng rãi, trồng đủ các loại cây cối làm cảnh, u nhã thanh tao. Triệu Tử Văn quét mắt lướt qua rồi đi thẳng vào nội đường Dư phủ.

- Ai da, hiền tể đã tới rồi.

Dư đại nhân đã sớm đợi trước cửa nội đường, thấy Triệu Tử Văn từ bên ngoài đi vào thì tiến lên trước đón tiếp.

Ôi trời, trận thế thật khủng bố! Triệu Tử Văn vừa mới bước vào nội đường đã thấy ngồi đầy những người là người, không khỏi trợn mắt há mồm, kinh ngạc nói:

- Ta đây là đến đặt sính lễ hay là đến cưới vợ luôn?

Lão nhân này cũng quá âm hiểm. Triệu Tử Văn cảm giận nhìn lão đầu háo sắc, ngoài mặt thì tươi cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân quá khách khí rồi!

Nhưng trong bụng thì đã sớm chửi vùi chửi lấp lão già rồi.

Những người đang ngồi trong nội đường cũng không ít, Triệu Tử Văn vừa nhìn đã thấy Tổng đốc đại nhân ngồi ngay ngắn ở đó. Hãn tuy đã cùng Tổng đốc Hàng Châu có duyên gặp mặt một lần, nhưng cũng không có ấn tượng sâu sắc gì với lão mấy. Chỉ nhớ là lão mặt chữ điền, mũi cao, cương trực công chính và có tiếng là quan tốt.

Hấp dẫn sự chú ý của hãn nhất chính là vị Tuần phủ Hàng Châu kia - Mã Khôn. Hôm qua Mã Trí Viễn vừa mới bị mình giáo huấn, không ngờ hôm nay gặp ngay cha gã. Đúng là ---- Không phải oan gia thì không gặp gỡ!

Lại một người quen nữa ngồi đó, chính là đệ đệ của Dư Tư Lăng - Dư Minh Kiệt. Gã đang nghiêng chặt hàm răng, đầy vẻ không phục nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Văn. Tiếc là gã chỉ là một thằng bé chưa đầy mười tám tuổi, căn bản là không thể uy hiếp gì được hẳn.

"Đến cả tỷ phu mà người cũng dám trừng mắt lên nhìn thế à?". Triệu Tử Văn sắc mặt tối sầm, cố ý trừng mắt lên với Dư Minh Kiệt. Hôm nay coi như Dư Minh Kiệt đã biết sự lợi hại của Triệu Tử Văn, bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng cúi đầu. "Dù sao hẳn cũng là đệ đệ của mình, dọa hẳn một chút thế là được rồi."

Triệu Tử Văn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Khôn một cái rồi cười nói với nhạc phụ đại nhân:

- Dư đại nhân, ngài bày biện lớn như thế này là định làm gì đây ạ?

Nhớ tới đêm đó thiếu chút nữa mất mạng trong tay Triệu tướng quân này, cả người Mã Khôn cứ giật lên thon thót, vội vàng cúi đầu, làm ra vẻ rút lui, nhượng bộ.

Gia đình Dư phủ tiếp nhận sính lễ trên vai tiểu nhị, đặt vào một góc ở nội đường. Tiểu nhị đã sớm được nhận bạc của Triệu Tử Văn, vừa xong việc thì hướng sang Triệu Tử Văn chào một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài.

- Người sao lại vẫn còn ăn mặc như thế hả?

Dư Huyện lệnh chú ý tới Triệu Tử Văn vẫn đang mặc trang phục của một thư đồng thì không khỏi trách cứ.

Triệu Tử Văn sửa sửa cái mũ thư đồng, cười ha hả nói:

- Cũng không phải là đón dâu Lăng Nhi về, chỉ là đến đặt sính lễ thôi, đâu cần phải long trọng như vậy?

Một câu này của hẳn chính là muốn ám chỉ Dư đại nhân có âm mưu thủ đoạn, muốn để cho toàn bộ dân chúng Tiền Đường biết Dư đại nhân ta đây là có người đến nài xin cưới con gái chứ không phải là nóng lòng sốt ruột với nữ nhi đó. Làm thế vừa giữ được thể diện cho lão, lại để cho Lăng Nhi có một thanh danh không nhỏ. Quả thật là một lão hồ ly!

Dư đại nhân cười khố. Triệu Tử Văn này cũng là một tiểu hồ ly. Hẳn cố ý ăn mặc kiểu thư đồng thế này chính là khiến lão ta khó xử đây. Không ít người đang ngồi đó đều lộ ra ý cười mà không dám cười ra tiếng.

- Hôm nay Tô đại nhân muốn đến phủ ta. Bọn họ là muốn đến nghênh tiếp Tô đại nhân chứ không phải là ta muốn bọn họ đến giúp vui.

Dư đại nhân nhẹ giọng giải thích với Triệu Tử Văn.

- Thế ư...

Triệu Tử Văn cười cười rất thâm thúy, nói:

- Thế thì ta đến đây cũng thật vừa lúc nhỉ!

Dư đại nhân lại đỏ mặt lên, ngượng ngùng cười nói:

- Người trước hết là ngồi vào đi. Khi Tô đại nhân đến, ta sẽ dẫn người đến giới thiệu một chút.

Hôm nay Triệu Tử Văn đến đây là cảm thấy khá hứng thú với Tô đại nhân kia. Hắn cũng không muốn so đo nhiều làm gì, gật đầu tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống. Những người đang ngồi đó không phải quan thì là thương, đều là những nhân vật có uy tín và danh tiếng ở Tiền Đường, nhưng lại không có tiểu vương gia Hạng Tử Hiên.

Những người đang ngồi đó đa số là không biết Triệu Tử Văn, lúc này thấy một thư đồng tự mình đến đặt sính lễ. Thư đồng này đối với Dư đại nhân cũng coi như đủ cung kính. Bọn họ cũng đoán được thư đồng này vô cùng ái mộ Dư tiểu thư, bằng không hẳn sẽ không đích thân mang lễ đến.

Dư đại nhân quay trở lại ghế trên. Lúc này, một nữ tử dáng người trác tuyệt từ trong sương phòng của nội đường bước ra. Nàng khẽ nhắc bức rèm che, tiếng động khiến cho mọi người đang ngồi đó theo bản năng đồng loạt quay lại nhìn nàng.

Hôm nay Lăng Nhi mặc một chiếc áo ngắn bằng lụa màu xanh ngọc bích có thêu hoa, váy dài màu nguyệt bạch, cổ tay trắng nõn đeo một đôi vòng phi thúy màu xanh lục, chắc chắn là sáng sớm quay về Dư phủ đã tỉ mỉ chú ý trang phục và trang điểm. Lông mi vẽ nhạt, môi son điểm nhẹ, làn son nhạt làm nổi bật nét cười, sắc đẹp động lòng người khiến cho những người ngồi đó đều nhìn đến nỗi mờ cả mắt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Có Quen Biết

Dư Tư Lãng khẽ bước chậm rãi đến bên cạnh Dư đại nhân. Nàng mặt hoa da phấn, duyên dáng nhìn lướt qua mọi người trong nội đường, ánh mắt như vô tình lại như hữu ý. Khi nhìn đến một khuôn mặt đang tươi cười vẻ xấu xa, gò má nàng ửng hồng, nàng vội cúi đầu xuống, thẹn thùng vô hạn. Bộ dạng động lòng người lại khiến đám người đang ngồi đó ghen hòng nhìn trân trối. Thế này thì ai dám bảo rằng đây là Dư Bộ khoái trước kia khoa đao múa thương dũng mãnh! Quả thực là một khuê các trâm anh động lòng người.

Dư Minh Kiệt cũng nhìn đến nổi há hốc cả mồm, nói với vẻ khó tin:

- Tỷ tỷ hôm nay làm sao thế này?

Dư đại nhân trừng mắt lườm Dư Minh Kiệt bên cạnh, rồi bảo:

- Đừng có nói lung tung. Tỷ tỷ người trở nên như thế không phải tốt sao?

Dư Minh Kiệt cũng rất sợ hãi tỷ tỷ hung hãn của mình, ngây ngốc gật đầu nói:

- Tốt..., rất tốt ạ.

Triệu Tử Văn cười hì hì nhìn Lãng Nhi. Hôm nay phục trang của nàng quả thực là rất khéo léo, ung dung đẹp đẽ, trong nét quý phái lại có vẻ tươi mát tự nhiên. Thật sự là ngoại hình hơn hẳn mình rất nhiều.

- Cha...

Dư Tư Lãng làm trò, bày ra khuôn mặt như thế, cũng không tiện gọi lão đầu háo sắc kia là Dư đại nhân cho nên cố gắng gọi một tiếng.

Dư đại nhân nghe thấy mà nao nao, trong mắt tỏa ra ánh nhìn từ ái. Lão đã hại Lãng Nhi mất đi mẫu thân từ nhỏ, trong lòng cũng áy náy với nàng. Lúc này, Dư đại nhân kích động nói:

- Tốt, tốt, tốt. Con gái ngoan của cha giờ đã đến lúc phải gả chồng rồi. Cha cũng thực hiện được một tâm nguyện lớn lao nhất của mình rồi.

Lăng Nhi cười ngọt ngào, khước mắt lại lén liếc nhìn Triệu Tử Văn, thấy hăn khẽ nhếch khước miệng, lại là cái dáng vẻ xấu xa kia, trong lòng không khỏi thầm gắt gỏng: "Tướng công cũng thật là... Luôn là cái bộ dạng xấu xa ấy!"

Dư đại nhân đột nhiên đứng lên nói:

- Hôm nay vốn là nghênh đón Tô đại nhân đến đây. Chẳng qua lại vừa vặn gặp ngay rể hiền của Dư Thế Phong ta đến đặt sính lễ. Tiếp đón có chút chậm trễ, mong các vị thứ lỗi cho.

Các tân khách trong nội đường đều ôm quyền cười nói:

- Đâu có, đâu có, đại nhân. Hiền tể của Dư đại nhân đích thân đến đặt sính lễ, Tô đại nhân lại quang lâm Dư phủ, đây chính là chuyện đã vui lại càng thêm vui hơn. Nói những lời như thế thì đại nhân đã quá khách sáo rồi.

Tuy thế nhưng trong lòng bọn họ thầm mừng lão hồ ly này. Bọn họ biết hiền tể của lão chính là thư đồng Hạ phủ, Hạ Văn, nhưng thư đồng này văn tài võ giỏi, chẳng mấy mà sẽ có ngày thăng quan tiến chức. Hiện giờ tiếng gọi là hăn đến đặt sính lễ, thực ra là để hăn bộc lộ tài năng trước mặt Tô đại nhân mà thôi.

Dư đại nhân tiểu ý dạt dào, từng thớ thịt trên khuôn mặt béo ị cứ rung lên bần bật, cười ha hả nói:

- May được các vị có lời mừng.

Một vị đại thương gia ở Tiền Đường cười nói:

- Hôm nay hiền tể của Dư đại nhân tự mình đến đặt sính lễ, bà mối cũng không cần. Có điều quy củ thì vẫn nên làm theo.

Quy củ cái gì? Triệu Tử Văn nghe thấy thế mà buồn bực. Đặt sính lễ chẳng phải là mang đến để đó rồi đi hay sao, lại còn cái gì mà quy với củ củ nữa?

- Phương đại nhân, việc đặt sính lễ này cần có quy củ gì?

Triệu Tử Văn nhắm ngay vào vị Tổng đốc Hàng Châu đang ngồi ngay gần bên cạnh mà thăm dò.

- Người không biết à?

Khuôn mặt cương nghị của Phương Chính vốn lão luyện trầm ổn cũng bị những câu này của Triệu Tử Văn làm cho nghệt ra. Thư đồng này sao lại không biết cả phong tục của Kinh quốc nữa nhỉ. Thật sự là kỳ lạ...

Triệu Tử Văn ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói:

- Ta không biết thật.

Phương Chính thật không biết nói gì. Lão đang hoài nghi rằng thư đồng này không biết rốt cuộc có phải là người Kinh quốc hay không nữa. Bất đắc dĩ lão đành giải thích cho hắn:

- Đó là phong tục đối câu của Kinh quốc. Khi bà mỗi đến đặt sính lễ đều nói ra một câu đối để tân nương tương lai ra đối lại, để cầu mọi sự cát tường như ý.

"Còn có chuyện này nữa à? Sao Lăng Nhi không nói với mình nhỉ?" Triệu Tử Văn cười khổ nói:

- Hóa ra là còn có phong tục này nữa.

"Hóa ra là thư đồng này không biết thật." Phương Chính thầm giật mình. "Kể cả là ở Tây Lương quốc cũng có phong tục này mà. Thư đồng này cũng không phải là quái nhân như trong truyền thuyết, văn tài võ lược nhưng đến phong tục cũng không hiểu."

- Đúng là nên làm theo quy củ.

Những người ngồi đó đều là những kẻ theo chủ nghĩa phong kiến truyền thống, đều gật đầu nói.

Dư đại nhân gật đầu. Hiền tế của lão tài hoa phi phàm, ra một câu đối thì tính là cái gì. Lão cười cười nói với Triệu Tử Văn:

- Hiền tế, người đưa ra một câu đối để Lăng Nhi đối lại đi.

Vừa làm bà mỗi lại vừa làm tân lang, Triệu Tử Văn đành gật đầu nói:

- Như vậy ta đưa ra một câu đối đi.

Triệu Tử Văn trầm tư hồi lâu mà không thể ra được một câu đối cho ra hồn. Hắn đối lại câu đối thì đúng là thiên hạ vô địch, nhưng giờ đột nhiên phải đảo ngược lại, bảo hắn ra câu đối thì đúng là có chút làm khó cho hắn. Nét mặt Triệu Tử Văn tràn ngập vẻ cười khổ. Hắn chỉ biết đối lại thôi chứ đã làm câu đối bao giờ đâu.

- Dư đại nhân, hiền tế của ngài không phải là học thức bất phàm sao? Làm sao mà nửa ngày giờ không làm ra được một câu đối thế?

Một người đối đầu với Dư đại nhân ha hả âm hiểm cười nói.

Dư Thế Phong đỏ hết cả mặt, nhìn về Triệu Tử Văn mãi chưa rặn ra được vế đối nào thì trong mắt đầy vẻ lo lắng. Thư đồng này sao mà đến thời khắc mấu chốt lại tịt ngóm thế này?

Bàn tay mềm mại của Dư Tư Lăng cũng nắm chặt góc áo, đôi mắt đẹp lo lắng nhìn Triệu Tử Văn đăm đăm, lẩm bẩm nói:

- Tướng công, huynh mau ra vế đối đi.

Dư Minh Kiệt lại nhìn Triệu Tử Văn với vẻ sung sướng khi người ta gặp họa...

Ta cũng muốn ra câu đối lắm chứ, nhưng mà không thể rặn ra được. Quả thực nhất thời không thể nghĩ ra được câu đối nào về hôn nhân cho hợp lý cả. Triệu Tử Văn thầm kêu khổ. Hẳn đã từng đọc sách xem qua vô số câu đối, chính là không hề lưu tâm xem câu đối chúc tụng hôn nhân bao giờ.

- Hắc hắc..., đến thời khắc mấu chốt thì tài học lại không dùng được.

Dư Minh Kiệt âm hiểm cười nhìn Triệu Tử Văn, rốt cuộc không nhin được nói leo một câu.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào Triệu Tử Văn, mặt hắc đỏ bừng, đầu nóng lên nói ra một câu coi như là câu đối:

- Thái cực lưỡng nghi sinh tứ tượng.

Đây là câu đối gì thế này? Mọi người đang ngồi đó nghe xong đều ngẩn ra, nhắm lại mấy lần cũng không nhìn ra được là có liên quan gì đến câu đối hoặc là câu đối chúc tụng hôn sự cả, đều cảm thấy thư đồng này nói bừa ra một vế đối.

Nhưng mấy lão già có chút tài học thì lại nghe ra trong đó ý tứ tinh tế. Bọn họ vôn vê chòm râu bạc, cười ha hả nói:

- Vế đối này thật là thú vị, thật là có thú...

Thú vị à? Những quan viên không có mấy tài học và không hay xem văn thơ câu đối thì đều không hiểu ý tứ thế nào. Vế đối này thì có cái gì mà thú vị?

Nét mặt già nua của Dư Thế Phong cũng đỏ bừng lên. Thư đồng này ra một vẻ đối cũng không nhìn ra được tình hình cụ thể thế nào nữa.

Dư Tư Lãng từ nhỏ đã theo sư phụ tập võ, nhưng vẫn đọc qua không ít thi thư. Nàng ngẫm nghĩ một lúc thì đã đối được vẻ đối này, nhưng gương mặt tươi cười bỗng nổi lên hai vầng mây đỏ, hồng như ánh bình minh, bộ dạng động lòng người lại khẽ đậm chân sáng giọng:

- Tướng công...

- Ha ha...

Một lão nhân vân vê chòm râu bạc, cười to đến độ không đứng dậy nổi, nói:

- Dư diệt nữ, ngươi còn không mau đối lại vẻ đối này đi.

Dư Tư Lãng xấu hổ một lúc lâu, nhưng cũng không dám phá hỏng phong tục này. Mặt nàng đỏ bừng, trán cúi gằm xuống, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim...

- Ha ha ha, đối hay lắm, đối hay lắm...

Mấy lão già lại cười phá lên khen ngợi. Vốn câu đối này là mang tính giải trí, nói ra có chút ý ám muội, cũng không có gì là thương phong bại tục cả.

Đến lúc này những thương nhân giàu có không có mấy tài học đã lập tức hiểu ra. Hóa ra thư đồng này đưa ra câu đối ảo diệu vô cùng, vẻ dưới mới là vẻ có ý tứ chúc tụng hôn sự. Bọn họ cũng vui vẻ cười phá lên ha hả.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cũng cười. Thật sự là hắn không thể nghĩ ra được câu đối nào hay nữa cả, đành mượn vẻ đối này dùng một chút. Vẻ này thì ý tứ rất vô tư, nhưng đến vẻ dưới mà Lãng Nhi đọc lên mới có ý tứ. Nhưng Lãng Nhi bị bức đến không ngâm ra không được.

- Tướng công ức hiếp muội.

Dư Tư Lãng xấu hổ mặt đỏ bừng, cười ngượng ngịu rồi xoay người chạy đi, không để ý đến tên đáng ghét này nữa.

Những người đang ngồi đó không ai còn dám khinh thị tài học của Triệu Tử Văn được nữa. Bà mỗi ra vẻ trên làm tân nương khó xử ở đâu cũng có, cũng không phải là chuyện mới lạ gì. Có điều là ở đây tân lang này lại đưa

ra về đối quả là vô cùng xảo diệu. Tân nương không thể không nói ra về dưới ngưỡng ngừng xấu hổ này.

Đang trước mặt mọi người mà dám liếc mắt đưa tình với lão bà, Triệu Tử Văn coi như là người thứ nhất ở Kinh quốc này. Hắn đang nhăm nháy với Lăng Nhi, chợt nghe ngoài cửa có tiếng hô lớn:

- Tô Thái sư, Tô đại nhân giá lâm...

Trong nội đường lập tức sôi động hết cả lên. Bọn họ chờ nửa ngày giờ, rốt cuộc cũng đợi được người nên đến. Bọn họ sửa sang lại y phục một chút, nét mặt đều lộ vẻ tươi cười vui vẻ, ánh mắt đồng loạt nhìn ra phía bên ngoài.

Thái sư của Kinh quốc à? Triệu Tử Văn cảm thấy khó hiểu nên lại hỏi Phương Chính:

- Ta không biết đại danh của vị Tô đại nhân này. Phương đại nhân có thể cho biết một chút được không?

Phương Chính lắc đầu dờ khóc dờ cười. Thư đồng này quả thật là cái gì cũng không biết. Lão miễn cưỡng nói:

- Tô đại nhân tên thật là...

Ngay lúc đó, bên ngoài có một người tiến vào. Người này chừng sáu mươi tuổi, quần áo thanh nhã, mặt mũi hiền lành, hơi dong dỏng cao, hai đầu lông mày lại thể hiện một khí khái hào hùng, tự nhiên, cuồng ngạo, trang phục đơn giản nhưng lại cho người ta một cảm giác thanh liêm.

- Đông Pha huynh.

Dư đại nhân bước lên phía trước nghênh đón.

Đông Pha, Tô Đông Pha! Trời ạ, quả thật đúng là lão ta. Triệu Tử Văn đã đoán được là lão, nhưng khi phát hiện là lão thì trong lòng cũng cả kinh, choáng váng. Nhưng tính hắn đã dần chín chắn, không còn nôn nóng như khi nhìn thấy Lý Thanh Chiếu và Tần Quán hồi trước nữa. Hắn tỉnh táo lại, cẩn thận ngắm nghía nét mặt già nua của Tô Đông Pha. Nhưng không hiểu sao hắn đột nhiên cảm thấy như đã từng quen biết lão!

Tô Đông Pha cười ha hả, cũng vui vẻ nói:

- Thế Phong huynh, đã lâu không gặp, huynh vẫn khang kiện như trước.

Những quan viên đang ngồi đó đều vội vàng đứng lên, ôm quyền nói với Tô Đông Pha:

- Tham kiến Tô đại nhân.

Tô đại nhân cười nhạt, nói:

- Các vị, miễn lễ!

- Đây không phải là Triệu tiểu huynh sao?

Tô Đông Pha lơ đãng nhìn về phía Triệu Tử Văn, rồi kinh ngạc nói.

"Tô Đông Pha biết ta ư?" Triệu Tử Văn thầm giật mình, nhưng vẫn là kẻ thấy biến mà không sợ hãi, đứng lên cười nói:

- Đại nhân nhận ra ta ư?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Thăm Hỏi

Mọi người tại đương trường đều choáng váng. Thái sư Đại Kinh làm sao lại quen biết một tiểu thư đồng chú? Kinh ngạc nhất vẫn là Dư Huyện lệnh. Lão vốn định giới thiệu con rể mình đến hảo hữu đồng học Tô Đông Pha, không ngờ là Tô Đông Pha lại biết Triệu Tử Văn. Thế này chẳng phải là đã bận rộn toi công rồi sao.

Tô Đông Pha vân vê chòm râu bạc trắng, cười nói:

- Lão phu ngày đó bị tiểu huynh mắng cho một trận mà tiểu huynh lại không nhớ ra ta ư?

- Ngài... Ngài là thuyết thư tiên sinh (tiên sinh kể truyện) kia?

Về cơ bản trí nhớ của Triệu Tử Văn khá tốt, hơn nữa, vừa mới nhìn thấy Tô Đông Pha đã cảm thấy hết sức quen thuộc. Cho nên Tô Đông Pha vừa gợi ý một chút thì đã lập tức nhớ tới ngày đó đi bốc thuốc với Hạ Bình, gặp một vị thuyết thư tiên sinh, hẳn còn tràn đầy oán giận mắng cho vị đó một trận nên thân.

Thư đồng mắng Thái sư ư? Mọi người lại trợn mắt, há hốc mồm ra. Nhưng Thái sư hoàn toàn không hề có vẻ gì là tức giận cả. Cũng không biết là rốt cuộc thì giữa hai người đã phát sinh ra chuyện gì nữa.

- Đúng là lão phu.

Tô Đông Pha xấu hổ cười nói:

- Lão phu thực ra không phải là thuyết thư tiên sinh, cũng chỉ là đi ngang qua chỗ đó để nghe kể truyện thôi. Chẳng qua là tại vị thuyết thư tiên sinh đó kể đến đoạn phần khích thì đột nhiên đóng quán lại bảo ngày mai nói tiếp. Lão phu thấy người nghe vẫn chưa thỏa mãn, cho nên thay thế hẳn

giảng truyện một chút, không ngờ lại bị thư đồng người mắng cho xối xả như tát nước vào mặt.

Triệu Tử Văn nhớ lại ngày đó, Tô Đông Pha cũng ăn mặc như tú tài nghèo nàn này, ai mà biết được lão ta lại là Thái sư đức cao vọng trọng của Kinh quốc cơ chứ? Đã thế, lão lại còn tự xưng là chỉ là một tú tài nghèo, Triệu Tử Văn cơ bản là không hề phát giác ra lão chính là Tô Thức ở triều Tống nổi danh trong lịch sử.

Không phải là trùng hợp đến thế chứ? Ta vừa đắc tội một loạt với Lý Thanh Chiêu, Tần Quán, Tô Thức ở thế giới này. Lúc trước thì mắng Lý tài nữ là quả phụ, Tần Quán là người đã chết, sau lại mắng Tô Thức này giả mạo thuyết thư tiên sinh, kể truyện rắm chó không kêu. Triệu Tử Văn cảm giác lúc này đầu xoay như chong chóng, giống như đang trong cơn mơ vậy.

Tô Đông Pha thấy Triệu Tử Văn không đáp hồi lâu, cười nói:

- Triệu tiểu huynh, người không sao chứ? Ngày đó ta cũng không có trách người, ngược lại, lại thấy người học thức kinh người. Lão phu thật sự là rất may mắn.

"Bảo sao mà Điền Hồ nói là Tô đại nhân gì đó cũng đề cử với vị đại quan kia cho mình làm Tế tướng. Hóa ra là do mình và Tô đại nhân này đã sớm biết nhau." Triệu Tử Văn vô cùng cảm thán sự trùng hợp này, ngượng ngùng cười nói:

- Không dám trèo cao.

Mọi người nghe hai người nói chuyện, cũng lơ mờ hiểu được nguyên do. Đại để là cách đây không lâu khi Tô Thái sư đến Hàng Châu du ngoạn, trên đường đi có qua một quán kể chuyện, mà vị thuyết thư tiên sinh kia thì nói đến chỗ gay cần lại đột nhiên đóng cửa. Tô Thái sư là người hào phóng, không theo khuôn mẫu nào cả, cho nên thay thế thuyết thư tiên sinh kể tiếp chuyện, không ngờ là lại gặp phải thư đồng này. Thư đồng rất không đồng ý với những gì lão kể, lại mắng cho Tô Thái sư một trận. Nhưng Tô Thái sư lại vô cùng tán thưởng thư đồng này, cho nên cái này gọi là không đánh nhau vỡ đầu thì không nhận ra người tri kỷ.

Tô Đông Pha thấy mọi người vẫn còn nghi hoặc, liền kể lại một lần sự tình hôm đó. Khi mới bắt đầu, mọi người đều tức giận thư đồng này dám

nhục mạ Tô Thái sư, nhưng khi nghe Tô đại nhân thuật lại những lời nói của Triệu Tử Văn ngày đó thì tất cả đều choáng váng: "Kinh Kha chỉ là một gã mãng phu chứ anh hùng cái gì. Hắn không nên giết Doanh Chính. Nếu như Doanh Chính không chết, nước Tần chỉ mất mười lăm năm để thống nhất được sáu nước. Trong khi đó, nước Triệu phải mất đến một trăm năm, còn dài hơn nước Tần tám mươi lăm năm. Trong tám mươi lăm năm đó, thiên tai chiến tranh đã làm chết bao nhiêu lê dân trăm họ? Bao nhiêu người phải trôi dạt khắp nơi, mất đi thân nhân? Tần vương tuy rằng tàn bạo, nhưng ông ta lại có thể cứu dân chúng ra khỏi họa thiên tai, có thể giúp cho mấy trăm vạn dân chúng không phải chịu cảnh lầm than thời chiến loạn. Nếu như Tần vương không chết, thì rõ ràng công lớn hơn tội. Thế mà giờ người đời ai cũng nói Doanh Chính là bạo quân, tiếng xấu bêu danh muôn đời. Thật đáng thương, mà cũng thật đáng buồn!"

"Đáng thương, mà lại thật đáng buồn!" Mọi người lắng nghe đến xuất thần, cho đến khi Tô Thái sư nói xong câu cuối cùng thì không khỏi thở dài một hơi, lại càng thêm bội phục thư đồng này kiến thức xa, học thức kinh người. Trên mặt mọi người cũng hiện ra vài phần sùng kính.

Tô đại nhân nói xong thì nhìn Triệu Tử Văn một cách ý tứ sâu xa, thấy hắn không phản ứng gì, lại quay sang Dư Thế Phong nói:

- Thế Phong, vừa rồi các người đang cười cái gì đó?

Câu đối này quá rõ ràng là rất hay rồi, Dư Thế Phong liền kể lại chuyện về đối với về sau cho Tô đại nhân nghe.

- Ha ha...

Tô Đông Pha cười phá lên sảng khoái, nói:

- Vế đối này quả thật rất thú vị. Có điều là phải chúc mừng Thế Phong huynh có lương tể đã.

Dư Tư Lăng khuôn mặt ửng hồng từ trên nội đường đi tới, khom người nói với Tô Đông Pha: - Lăng Nhi ra mắt Tô bá bá.

Tô Đông Pha nhìn thấy Dư Tư Lăng trong trang phục nữ tử thì cũng thấy lạ, hơi ngần ra, rồi lại cười nói:

- Tư Lăng, một năm không gặp, không nghĩ là cháu đã thay đổi nhiều như thế, lại sắp gả cho người ta rồi.

Tư Lăng cúi mặt cười, gật khễ:

- Tô bá bá cũng giễu cợt cháu!
- Sao không thấy Minh Kiệt đâu?

Dư Thế Phong chỉ thấy một mình Dư Tư Lăng tiến lên thi lễ thì hỏi nàng.

Dư Tư Lăng đáp:

- Con bảo Minh Kiệt đi đọc sách rồi.

Trên đời này Dư Minh Kiệt sợ nhất là tỷ tỷ Dư Tư Lăng của hắn. Tỷ tỷ bảo hắn đi đọc sách, hắn còn chưa dám không đi. Dư đại nhân cũng biết điều đó, cho nên gật đầu, không hỏi đến nữa.

- Tô đại nhân, tối nay quan viên Tiền Đường chúng tôi đã bày yến tiệc tại Hội Tân Lâu, hy vọng đại nhân có thể giá lâm.

Mã Tuần phủ ôm quyền nói với Tô Đông Pha.

Tô Đông Pha cũng không phải người khách sáo, lão hào phóng cười nói:

- Đa tạ Mã đại nhân đã thịnh tình khoản đãi. Tối nay ta và Dư đại nhân sẽ cùng đến.

Những quan viên và thương nhân đến Dư phủ đều là vì nghênh đón Tô Thái sư. Hơn nữa là muốn tỏ ý thịnh tình của chủ nhà, mời lão dự một bữa thịnh yến rồi sau đó "kết nối tình cảm".

Tô đại nhân lại chuyển đề tài, cười nói:

- Dường như mọi người rất hứng thú với vé đối này. Không bằng để ta thay mặt Tư Lăng ra một vé đối cho Triệu tiểu huynh. Thế nào?

Phương Chính đứng đầu cười nói:

- Hôm nay học sinh có may mắn được kiến thức tài học của Tô đại nhân rồi.

Tô đại nhân mỉm cười gật đầu với Phương Chính, lại nói với Triệu Tử Văn đang đứng với dáng vẻ bất cần đời:

- Triệu tiểu huynh, có dám tiếp vé đối của ta không?

Hiện nay, Tô đại nhân chính là mưu thần nhiều tuổi nhất của Đại Kinh, lại được hoàng đế rất tín nhiệm, chỉ cần là quan viên nhỏ tuổi hơn lão đều tự xưng là học sinh của lão.

Triệu Tử Văn bĩu môi nói:

- Chỉ cần không bắt ta ra câu đối là được, chứ đối câu đối thì chả sao cả.

Vừa rồi là tân lang ra đối cho tân nương. Hôm nay Tô đại nhân lại thay mặt tân nương ra về đối, cũng coi như hợp tình hợp lý. Tô đại nhân lơ đãng nhìn xung quanh, chợt thấy một gia đình đang dùng bữa đốn một thân cây già trong hoa viên, linh cơ vừa động, cười nói:

- Thụ dĩ bán khô hưu túng phủ!

(Dịch nghĩa:

Cây đã khô héo rồi thì phải dùng rìu thoi)

- Đối hay!

Tô Đông Pha vừa dứt lời thì mọi người đều trầm trồ khen ngợi, ra sức nịnh nọt.

Triệu Tử Văn không đối ngay về đối này mà cười nói với Tô đại nhân:

- Tô đại nhân, gia đình này chặt cây hình như không liên quan gì đến ngài thì phải.

Tô đại nhân vân vê chòm râu bạc trắng, cười ha hả nói:

- Đương nhiên là không liên quan gì đến lão phu cả. Chỉ là từ đó mà đưa ra về đối được thoi.

Khóe miệng Triệu Tử Văn khẽ nhếch lên, cười cười nói:

- Quả nhiên nhất điểm bất tương can!

(Dịch nghĩa:

Quả nhiên là chẳng liên quan gì)

Mọi người hơi mơ hồ. Thư đồng này nói một hồi mà vẫn chưa đi thẳng vào chủ đề. Một lão già khó nhịn nổi, nói:

- Triệu tiểu ca, người nói cả nửa ngày rồi cũng chưa đối ra được về dưới. Mau mau đối nhanh lên đi.

- Ha ha..., Triệu tiểu huynh quả là rất có tài học.

Tô Đông Pha là người phản ứng sớm nhất, cười sang sảng nói tiếp:

- Đối quả thực rất êm tai.

Mọi người sửng sốt một lúc lâu mới nhớ lại câu nói vừa rồi: "Quả nhiên nhất điểm bất tương can!", mới phát hiện ra câu này chính là về dưới. Tô đại nhân đưa ra về trên, thì về dưới chính là về đối của thư đồng rồi. Bọn họ không nhịn nổi đều cười lên, cảm thán thư đồng này sáng tạo nhanh

nhẹn, nhanh như thế đã đối được vế đối này rồi. Mà vế dưới đúng là tuyệt đối, đến bọn họ cũng không nhận ra là câu đối đã được đối rồi. Lão già tính cách thẳng thắn hơi đỏ mặt lui về chỗ ngồi, một lúc lâu sau cũng không dám nói gì nữa.

Dư Tư Lãng thì múm mím cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, thân thể mềm mại khẽ run, ánh mắt dịu dàng nhìn Triệu Tử Văn chăm chú...

- Tướng công..., huynh thật lợi hại!

Dư Tư Lãng bước qua một bước, đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, khẽ nói.

Triệu Tử Văn cứ mỗi lần nghe thấy hai chữ "tướng công" nũng nịu thì toàn thân nóng lên, nhưng Lãng Nhi đang mang thai, muốn ăn mà không ăn được, hần khẽ cười nói lại bên tai nàng:

- Sự lợi hại của tướng công nàng còn ở chỗ khác kia.

Lãng Nhi nghe mà tâm thần nhộn nhạo, khuôn mặt đỏ lên, không dám nói gì nữa chỉ sợ tướng công lại đáp lại một câu nào đó ngượng hết cả người.

Triệu Tử Văn ôm quyền nói:

- Nhạc phụ đại nhân, Tô đại nhân, ta còn có chút việc, xin được cáo lui trước.

Hôm nay mục đích chính là nghênh đón Tô Thái sư, hần có tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì hết. Ở một lúc Tô đại nhân này lại hỏi cái nọ hỏi cái kia, phiền ra. Vẫn nên đi trước là hơn.

Nếu Triệu Tử Văn và Tô đại nhân đã biết nhau, Dư đại nhân cũng không cần phải giới thiệu gì cả nữa, nên lão cũng không cản trở, chỉ hỏi lại Triệu Tử Văn:

- Không biết hiền tể khi nào thì đón Lãng Nhi về?

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Chờ khi con lên kinh trở về thì sẽ chính thức tới đón Lãng Nhi.

Những người ngồi đây đều biết năm nay Tiền Đường có không ít tài tử vào kinh dự thi. Thiếu gia Hạ phủ cũng phải đi. Triệu Tử Văn hiện giờ vẫn còn nửa năm kế ước làm thư đồng, đương nhiên là phải cùng thiếu gia Hạ phủ vào kinh dự thi rồi.

Dư đại nhân gật đầu nói:

- Vậy thì chờ sau khi người trở lại sẽ chọn ngày tốt tới đón Lăng Nhi.

Dư Tư Lăng tươi tỉnh khẽ cúi đầu, hạnh phúc thẹn thùng lại khiến mọi người cười một trận.

Triệu Tử Văn gật đầu, nhưng trong lòng lại cười thầm, "Nếu lão nhân này mà biết Lăng Nhi có bầu thì không đến liều mạng với ta mới lạ, làm sao dám chờ ta lên kinh rồi mới gả Lăng Nhi cho được. Rất may là bí mật này cũng chỉ có rất ít người biết được."

- Triệu tiểu huynh, phủ đệ của người ở đâu? Ta tiện thể đến hỏi thăm người.

Tô Đông Pha chợt nói một câu khiến người ta sốc nặng.

Triệu Tử Văn nghe nói mà cả kinh, vừa định đi ra ngoài cửa thiếu chút nữa thì vấp ngay phải cánh. "Tô Thái sư đến thăm hỏi ta á? Không nghe lầm đấy chứ?" Nhưng hăn vẫn thản nhiên nói:

- Tô đại nhân không cần tốn công tốn sức làm gì. Để ta tranh thủ có thời gian sẽ đến thăm hỏi Tô Thái sư mới đúng.

Hăn nói xong thì hành lễ với nhạc phụ đại nhân, nháy mắt với Lăng Nhi một cái rồi xoay người rời đi.

"Triệu đại tướng quân người mà sẽ đến thăm hỏi ta sao?" Tô Đông Pha ánh mắt giảo hoạt còn trong lòng lại thầm nhủ, vừa nghĩ vừa nhìn về bóng dáng Triệu Tử Văn đang rời đi xa dần.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Đoạt Vị

Gió lạnh tiết xuân gào thét ở thư đồng, trời đầy mây khiến người ta cảm thấy u ám, dường như giảm bớt phần nào không khí vui mừng rộn ràng của năm mới. Triệu Tử Văn đứng trước tiểu viện của Lăng Nhi, ngẩng đầu nhìn về phía không trung u ám xa xăm. Còn ba hôm nữa chính là Giao thừa - Đêm 30, nhưng hẳn lại không hề có cảm giác vui mừng của năm mới đến.

- Đây chính là phủ đệ của Triệu Tử Văn sao?

Một lão già đầu râu bạc trắng đứng bên ngoài viện cao giọng hỏi.

Tô Thái sư à? Triệu Tử Văn nghe thấy tiếng nói kia thì có chút ngạc nhiên. Tô Thái sư này sao còn chưa rời khỏi Hàng Châu nhỉ? Càng không ngờ tới là Tô Đông Pha này quả thật là đến thăm hỏi hẳn.

Triệu Tử Văn liền bước lên trước nghênh đón, hỏi:

- Tô Thái sư, sao ngài lại đến đây?

Tô Thái sư cười ha hả nói:

- Lời ta đã nói thì có khi nào không thực hiện đâu.

- Tô đại nhân, mời ngài vào.

Triệu Tử Văn mở rộng cửa viện đang khép hờ, đưa tay ra mời, cười nói.

Triệu Tử Văn kết luận luôn là Tô đại nhân này đã biết thân phận của hẳn, bằng không lão sẽ không tự mình tìm đến. Lại thêm luôn một kết luận nữa lão tìm đến đây chắc chắn là có chuyện gì đó, cho nên hẳn cười khẽ, nói:

- Không biết Tô đại nhân muốn ngồi trong phòng hay ra bên ngoài tiểu viện?

Tô đại nhân cười nói:

- Hay ra ngoài tiểu viện ngồi đi.

Dưới cây phong ở tiểu viện vừa lúc có một cái bàn đá và bốn chiếc đôn đá. Ngồi đó còn có thể thưởng thức được cảnh đêm, có điều là gió lạnh, ngồi bên ngoài thì hơi rét. Có điều Tô Đông Pha đã không sợ lạnh thì Triệu Tử Văn còn sợ cái gì, vội vàng mời lão ngồi xuống.

- Tướng công, là ai đến vậy?

Dư Tư Lãng ở phòng trong nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bước ra hỏi.

Tô Đông Pha vừa mới ngồi xuống lại nhìn thấy Dư Tư Lãng đi ra, vuốt râu cười ha hả nói:

- Tư Lãng, là Tô bá bá của người đến chơi.

- A...

Dư Tư Lãng ngượng ngùng đỏ mặt lui về phòng trong, khẽ nói:

- Tô bá bá, Tư Lãng thân thể có chút không khỏe, không thể ra thi lễ với người được.

Tô Đông Pha sao lại không biết lý do vì sao mà Tư Lãng không dám ra đây chứ. Lão nhìn Triệu Tử Văn ngồi đối diện bằng ánh mắt quái dị, nói:

- Xem ra ta thực sự là già mất rồi. Tư tưởng không còn phóng khoáng như những người trẻ tuổi các người nữa rồi.

Triệu Tử Văn nghe thế mặt đỏ lên. Lãng Nhi tuy là hôn thê của hắn, nhưng dù sao cũng chưa chính thức cưới nàng về, thế mà hiện giờ lại ở cùng một chỗ, dù sao ở xã hội cổ đại này cũng hơi bất thường. Triệu Tử Văn ngượng ngùng nói:

- Lãng Nhi thực tế đã là thê tử của ta. Việc bá đường thành thân chỉ là một loại nghi thức, ta không quá xem trọng đâu.

Tư tưởng của Dư Tư Lãng vốn cũng không cởi mở như Triệu Tử Văn. Chỉ có điều nàng hi vọng có thể cùng con mình ở bên cạnh tướng công. Những gian nan trước kia luôn hiện ra trước mắt, nàng sợ tướng công đột nhiên lại chán ghét mình, cho nên vẫn muốn ở bên cạnh để chăm sóc hắn. Bỗng nhiên lại thấy Tô Đông Pha đến, nàng vừa thẹn lại vừa sợ nên không dám bước ra.

- Haha...

Tô Đông Pha lại cười phá lên sáng khoái. Tư tưởng của thư đồng này quả là thiên mã hành không, thật sự là vô cùng cởi mở. Lão xoa tay cười

nói:

- Chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Tối nay ta phải rời khỏi Hàng Châu rồi. Trước khi đi muốn uống chén rượu với người thôi.

Lại là phải đi à? Triệu Tử Văn không kìm nổi tiếng thở dài. Nhưng có bữa yến tiệc nào không tàn, hãnh lại cười cười một cách rất có khí phách, nói:

- Vậy tối nay ta và Tô đại nhân sẽ nâng ly đủ ba trăm chén!

Tô Đông Pha cảm giác được khí phách trấn áp thiên hạ trong câu nói của Triệu Tử Văn, cười ha hả nói:

- Không hổ là Triệu tướng quân, đủ sáng khoái!

Triệu Tử Văn hơi nao nao, cũng không có phản ứng gì thái quá. Tô Thái sư chính là trung thần bên người đương kim Hoàng đế, đương nhiên là biết bí mật của hãnh thôi. Hãnh cười nhạt, nói vọng vào trong phòng trong:

- Bảo Nhi, mang một bầu rượu nóng ra đây.

Một lát sau, chỉ thấy Bảo Nhi hai má đỏ hồng, bưng bầu rượu, duyên dáng đi lại gần. Nàng mặt một bộ đồ màu hồng, mắt ngọc mày ngài, tuyết cơ ngọc cốt, lại làm cho Tô đại nhân liếc nhìn Triệu Tử Văn bằng ánh mắt kỳ quái.

- Ra mắt Tô đại nhân.

Bảo Nhi cười cười cúi đầu duyên dáng thi lễ, nói.

Tô đại nhân gật đầu, cười đáp:

- Triệu tướng quân thật sự là rất có phúc khí.

Bảo Nhi cũng mới đến tiêu viện hôm qua. Cái bình dấm chua Hạ Bình kia đưa Bảo Nhi đến Hạ phủ hai ngày, không cho nàng trở về, chính là muốn chọc tức thư đồng sắc ma này, nhưng Bảo Nhi không chịu nổi nhớ nhung đại ca, vụng trộm chạy về, ở cùng một chỗ với đại ca và Dư tử tỷ.

Triệu Tử Văn ảm đạm cười với Bảo Nhi đang bước lên trước châm rượu cho Tô Đông Pha, cười nói:

- Tô đại nhân, ta mời ngài một ly!

Bảo Nhi đỏ mặt lui vào phòng trong, chờ đại ca uống hết bầu rượu thì lại đổ đầy sau.

Tô đại nhân cười nói:

- Phải là lão phu kính Triệu tướng quân một ly mới đúng. Lúc trước một trận chiến ở Vọng Giang Thành, Triệu tướng quân công lao cực lớn, trong ngàn người bao vây tiểu trừ vẫn có thể chém được thủ lĩnh của phản quân. Khí phách gan dạ và sự sáng suốt này, lão phu vô cùng bội phục!

- Giết nhiều người hơn nữa thì cũng có ích gì. Huynh đệ của ta đều không thể sống lại được.

Trước mắt Triệu Tử Văn lại hiện lên một loạt những gương mặt quen thuộc, uống một hơi cạn sạch chén rượu, hạ giọng ai oán nói.

Nhãn tình Tô Đông Pha sáng lên, lập tức hiểu ra vì sao Triệu đại tướng quân lại lựa chọn thoái ẩn. Lão cười nói:

- Triệu tướng quân đừng quá thương tâm. Người đã chết không thể sống lại được. Nhưng sau khi bọn họ đã qua đời vẫn là những anh hùng của Đại Kinh chúng ta.

- Anh hùng thì sao chứ? Có lẽ cứ thanh đạm bình dân mới thực sự là hạnh phúc.

Triệu Tử Văn ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng nhàn nhạt, uống liền vài chén, thản nhiên nói.

Xem ra Triệu tướng quân trời sinh đã là người đạm bạc. Tô Đông Pha tán gẫu với hắn vài câu đã từ đó hiểu biết tính cách của hắn. Hắn tuy một thân võ nghệ và tài học kinh người nhưng tính khí vẫn thanh đạm như thế, quả thực là rất đáng tiếc. Tô Đông Pha không khỏi thầm thở dài. Lão nói:

- Triệu tướng quân ở rừng liễu dưới chợ Tiền Đường, mắng đám tài tử Tiền Đường, thật sự là rất thống khoái, mỗi câu mỗi từ giống như châm ngôn. Hiện giờ ở Hàng Châu, văn phong so với ngày xưa đã giảm bớt, không ít tài tử đã bắt đầu tập võ. Đó quả thực đều là công lao của tướng quân.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta chỉ là nói ra những lời mình thấy bất bình thôi, không thể nói là công lao gì cả.

- Chẳng qua ngày đó Triệu tướng quân đã từng nói là phản bác mưu lược của tài tử này. Không biết Triệu tướng quân đối với thế cục hiện giờ của

Đại Kinh ta có kiến giải thế nào?

Tô Đông Pha nhấp một chén rượu, thử hỏi.

Hóa ra Tô Đông Pha tới đây quả thật là có dụng ý. Triệu Tử Văn đối với vị Tô đại nhân hào sảng này chính là nếu đã biết thì sẽ nói, cho nên cười đáp:

- Hiện giờ điều đầu tiên Đại Kinh phải làm chính là "để đối ngoại trước hết phải an nội".

Tô Đông Pha sừng sốt, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Triệu tướng quân cũng đồng ý trước diệt Tây Lương, sau chống Hung Nô ư?

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn tỏa ra tia sáng lạnh, lắc đầu nói:

- Cái chuyện môi hở răng lạnh này, Đại Kinh ta sao có thể làm được?

Tô Đông Pha thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu như cả Triệu tướng quân cũng đồng ý diệt Tây Lương thì Tây Lương không thể không đánh được rồi. Lão nghi hoặc hỏi:

- Vậy theo ý tướng quân thì là thế nào?

- Cái gọi là nội họa thực sự không phải chỉ có Tây Lương, mà là cả dân tâm và triều chính bất ổn nữa. Kinh quốc nội chính phức tạp, gian thần đầy đường, các lộ vương hầu đều có ý phản loạn. Nhìn thì có vẻ là bọn họ không quyền không thế gì, nhưng đều vụng trộm chiêu binh mãi mã. Bình Nam Vương chính là ví dụ điển hình. Hàng Châu thiếu chút nữa đã rơi vào tay hắn. Tuy rằng Hoàng đế đã dẹp yên được một lần, nhưng sẽ lại để cho bọn họ chó cùng rứt giậu, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đám vương hầu phản loạn đó dấy binh tạo phản.

Triệu Tử Văn nghiêm sắc mặt, nói với giọng nghiêm túc.

Tô Đông Pha gật đầu nói:

- Nhìn như bọn họ không quyền không thế, nhưng dã tâm sớm đã nổi lên. Cũng không thể bó buộc bọn họ, chẳng lẽ lại để mặc cho bọn họ tạo phản hay sao?

Triệu Tử Văn lắc đầu cười nói:

- Chỉ cần Hoàng đế bày ra một kế nhỏ là có thể hoàn toàn tiêu diệt cái họa phiên vương nhiễu loạn.

Bày ra một kế nhỏ ư? Tô Đông Pha lặng đi một chút rồi mới nói được:

- Xin tướng quân nói rõ xem nên bày kế như thế nào?

Triệu Tử Văn cười giảo hoạt, đáp:

- Áp dụng chế độ tập truyền tiếp chế (cha truyền con nối) đối với Vương vị. Vương vị của Vương gia có thể truyền lại cho con nối dõi.

Tô Đông Pha khó xử nói:

- Hoàng thượng có lẽ sẽ không cho phép đâu. Có điều là Triệu tướng quân vì sao lại đưa ra biện pháp đó?

Triệu Tử Văn nghiêm mặt giải thích:

- Nếu như áp dụng chế độ này, các con của Vương gia nhất định sẽ trở mặt thành thù, thi nhau tranh đoạt vương vị của Vương gia. Chúng ta có thể chọn trong đám đó một kẻ yếu đuối vô năng kế thừa Vương vị. Sau khi Vương gia qua đời thì có thể trực tiếp phế bỏ luôn danh vị của Vương gia này.

- Mưu kế rất hay!

Tô Đông Pha nghe xong mắt sáng trưng như đuốc, kích động vỗ tay tán dương:

- Mưu kế của Triệu tướng quân thật sự không thể chê vào đâu được. Nếu dùng chế độ thế tập như vậy, lòng phản loạn của các Vương gia nhất định sẽ giảm đi rất nhiều; lại còn có thể cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Thật là một hòn đá trúng hai cái đích.

- Haha...

Triệu Tử Văn cười phá lên, nói:

- Một cái mưu kế nho nhỏ thôi, không đáng nhắc đến.

Tô Đông Pha vung tay ngăn lại, trên mặt tràn đầy sự sùng kính, cười lớn, nói:

- Triệu tướng quân cơ trí hơn người. Một kế nhỏ thế này có thể tính là thiên cổ kỳ mưu! Lão hủ thực sự là vạn phần bội phục. Sau khi lão phu quay về Hoàng đế, chắc chắn sẽ tấu trình với Hoàng thượng mưu kế tuyệt diệu này. Ta nghĩ Hoàng thượng chắc chắn sẽ rất khen ngợi tướng quân.

- Hôm nay Tô đại nhân chắc không phải là chỉ đơn giản tìm ta uống rượu như thế này thôi phải không? Có phải là Hoàng thượng bảo ngài nhắn nhủ

gì đó với ta chẳng?

Triệu Tử Văn không kìm nổi, phải hỏi.

- Chuyện gì cũng không qua được mắt người, Triệu tướng quân.

Tô đại nhân vuốt râu cười lớn rồi lại nghiêm mặt nói:

- Hoàng thượng quả thật phải ta đến nhắc, muốn người lên kinh phụ tá Bát Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế!

Đoạt vị à? Triệu Tử Văn rốt cuộc lại hiểu ra một tâm tư khác của vị Hoàng đế này. Hóa ra bảo mình làm Tế tướng, cũng là định để mình phụ tá đưa con mà lão coi trọng nhất lên kế thừa ngôi báu.

Hắn cũng biết Hoàng đế Kinh quốc hiện giờ tuổi tác đã cao, không có khả năng điều hành quốc sự, nói không chừng một ngày nào đó sẽ đi đời nhà ma. Tuy rằng một đạo thánh chỉ của Hoàng đế là có thể để ai đó kế thừa ngôi báu. Nhưng cũng còn phải xem xét đến tình thế triều chính, sự phân tranh của các Hoàng tử và nhiều nguyên nhân khác nữa. Cho nên lão cũng không thể hạ thánh chỉ bừa ra được, chỉ còn biết để Hoàng tử phải cố gắng dựa vào thực lực của mình, có được sự tín nhiệm và ủng hộ của các đại thần thì mới có thể bước lên ngai vàng được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Dù Xa Cũng Phải Diệt

Nhưng việc của Hạ Bình, người cũng phải cẩn thận đó. Hình như mấy vị Vương gia đều biết việc này. Chuyện sát thủ lần trước chính là do bọn hãn phái tới đó.

Lúc này Tô Đông Pha không còn thần sắc hào phóng không cố kỵ như trước nữa, con người đục ngầu cũng trở nên trong suốt kỳ lạ, vẻ mặt trầm trọng, thấp giọng nói.

Lão Hoàng đế chết tiệt này, đã bắt ta phải bảo hộ Hạ Bình rồi, giờ lại bắt ta giúp con hãn đoạt vị nữa. Trong lòng Triệu Tử Văn đã sớm mắng lão Hoàng đế cao cao tại thượng kia không tiếc lời, nhưng trên mặt vẫn tươi cười nói:

- Hạ Bình thì ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt. Nhưng mà ngài có nên phải thêm ít nhiều cao thủ nữa đến bảo vệ người nhà của ta không?

Tô Đông Pha cười ha hả, nói:

- Triệu tiểu huynh xin hãy yên tâm. Trước khi Điền Hồ rời đi, ta đã sớm phải rất nhiều cao thủ ẩn tàng bảo vệ tất cả những người thân thuộc của người rồi.

Thảm nào, bảo sao mà tên Điền Hồ kia rời đi tiêu sái như vậy, hóa ra là đã sớm có cao thủ bảo hộ rồi. Triệu Tử Văn hoàn toàn không còn gì để nói với Điền Hồ ngu trung này nữa. Đúng là chuyện gì hãn cũng không chịu nói lại với mình.

Cuộc chiến tranh ngôi đoạt vị ở Kinh quốc vô cùng khốc liệt, đã có mấy vị Hoàng tử bị ám sát rồi. Cũng bởi vậy mà Hoàng đế không dám coi thường để Bát Hoàng tử lên ngôi Thái tử. Nhưng Tô Đông Pha cũng không tiện nói rõ việc của Hoàng gia, cho nên không đề cập tới. Còn Triệu Tử

Văn thì sớm đã có tính toán trong lòng rồi nên chỉ cần không phải là Cửu Hoàng tử mà hẳn đã đắc tội đoạt được ngôi Thái tử là được.

Hai người già trẻ ngồi đối diện trên ghế đá, lại nói đến những chuyện sinh hoạt hàng ngày họ bỏ chén nhỏ, uống chén lớn, thả sức chè chén. Ánh trăng rằm dừng trong chén rượu, thành một hình ảnh phản chiếu xinh đẹp, lấp lánh ánh lên.

Cho tới lúc này, Triệu Tử Văn không hề ngờ rằng có một ngày hẳn sẽ cùng Tô Thức hào sảng này nâng chén đối ẩm. Hơn nữa, bọn họ lại không có gì phải giấu nhau cả, thật là vô cùng ăn ý. Triệu Tử Văn không hề lo lắng gì, thoải mái chè chén, cảm giác rất lâu rồi không vui vẻ được như thế.

Tô Đông Pha thì vẫn là bản chất thư sinh, uống rượu bằng chén lớn sớm đã ngà ngà say. Lão nhân lúc cảm giác say sưa, cười to cao giọng hát văng lên:

- Lão phu liêu phát thiếu niên cuồng,
Tả khiên hoàng, hữu kinh thương,
Cấm mạo điêu cừ, thiên kỳ quyển bình cương.
Vi báo khuynh thành tùy thái thú,
thân xạ hổ, khán tôn lang.
Tửu hàm hung đảm thượng khai trương.
Tấn vi sương, hựu hà phương!
Trì tiết vân trung, hà nhật khiển phùng đường?
Hội văn điêu cung như mẫn nguyệt,
Tây bắc vọng. Xạ thiên lang!
Dịch nghĩa: (Tham khảo ở thivien).
Lão già ta đây bột phát thói ngông cuồng như thời tuổi trẻ
Tay trái dắt chó vàng
Tay phải giơ chim ưng xanh
Mũ gấm áo lông cừu
Ngàn quân kỵ cuốn ra sườn núi phẳng
Vì báo đáp toàn thành đi theo quan thái thú (1)
Nên tự tay bắn hổ
Học theo chàng Tôn (2).

Rượu vui gan dạ thêm hăng hái
Tóc mai điểm sương
Nào hề chi!
Cầm tiết (cờ tiết - ấn tín) đến Vân Trung,
Biết ngày nào mới sai Phùng Đường? (3)
Thời kéo giây cung như vành trăng tròn
Vọng về Tây bắc
Bắn sao Thiên Lang (4).

Chú thích:

Đây là bài Giang thành tử - Mật châu xuất liệp (Giang thành tử - Đi săn ở Mật Châu) của Tô Thức – Tô Đông Pha thời Bắc Tống.

(1) Tô Thức từng làm quan Thái thú.

(2) Tôn lang là Tôn Quyền thời Tam Quốc, có lần cưỡi ngựa bắn hổ, ngựa bị hổ cắn. Tôn Quyền cầm kích đâm, hổ phải chạy.

(3) Thời Văn Đế nhà Hán, Ngụy Thượng làm quan Thái thú đất Vân Trung, đánh thắng quân Hung Nô. Khi báo công về triều, đếm thiếu 6 đầu giặc, nhà vua liền bắt tội Ngụy Thượng. Phùng Đường can ngăn, nhà vua bèn sai Phùng Đường cầm cờ tiết đến Vân Trung tha Ngụy Thượng. Lúc này Tô Thức có ý mong triều đình cũng tin dùng mình như Ngụy Thượng ngày trước.

(4) Sao Thiên Lang chủ việc xâm lược. Lúc này nước Liêu ở Tây Bắc Trung Quốc bắt nhà Tống cắt một khoảng đất rộng cho Liêu. Câu này tác giả có thể ám chỉ nước Liêu chăng?

Dịch thơ: hsol (Nguồn: http://*****.com/forum/showthread.php?p=7049&page=535)

Lão đây nổi thói trẻ nông cuồng
Dắt chó vàng
Khiến ưng xanh
Mũ gấm áo cừu
Ngàn quân phóng non bằng
Báo tạ chúng thành theo thái thú
Tự bắn hổ

Học Tôn lang.
Rượu vui gan bốc dạ thêm hăng
Tóc pha sương
Ấy chuyện thường!
Sứ đến Vân Trung
Ngày nào phái Phùng Đường?
Giương cung căng tựa vầng nguyệt mãn
Vọng Tây bắc
Bản sao Lang.
- Hay!

Tô Đông Pha tóc bạc tung bay, con người đục ngầu lại lấp loáng hàn quang, lưng hơi còng nhưng tư thế oai hùng hiên ngang, hào khí ngất trời. Triệu Tử Văn không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Đây chính là đại từ nhân Tô Thức vừa khí khái hào hùng mà lại vừa yêu nước vô cùng.

Tô Thức lại uống một ngụm hết cả bát rượu lớn. Hôm nay lão và Triệu tướng quân nói chuyện trên trời dưới đất, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. phóng đảng không kiềm chế, cười sáng khoái nói:

- Triệu tiểu huynh, hay cũng làm một bài đi?

Gặp Tô Thức hào sảng như thế, Triệu Tử Văn sao có thể thua kém được. Nường theo cảm giác say lâng lâng, hân phóng khoáng cất giọng hát to:

- Tá ngã tam thiên hổ ky, phục ngã hạo đảng đại kinh!

Ấm mã hằng hà bạn, kiếm chỉ thiên sơn tây,
Toái diệp thành lâm nguyệt, sơn hải quan thường tuyệt.

Hung nô phế khứ diêu tế hoa hạ liệt tổ.

Kinh kỳ chỉ xử, vọng trần đào độn,

Cảm phạm đại kinh thiên uy giả, tuy viễn tất tru!

Dịch nghĩa:

Để ta mượn ba nghìn kỵ binh dũng sĩ,

khôi phục lại ta mệnh mệnh cuộn cuộn Đại Kinh.

Cho ngựa dừng uống nước bên bờ sông Hằng,

kiếm chỉ về phía tây dãy Thiên Sơn.

Đến Diệp Thành ngắm trăng, Sơn Hải Quan thường tuyệt.

Khiến Hung Nô trở thành đồng hoang tàn để tế bái liệt tổ Hoa Hạ.

Chốn kinh kỳ đó, đào thoát theo đám bụi mờ.

Những kẻ dám phạm đến thiên uy của Đại Kinh, dù xa cũng phải diệt.

(DG: Đây cũng là một bài thơ có tiếng trên các diễn đàn văn thơ TQ. Ở đây tác giả cho Triệu Tử Văn thay “Trung Hoa” bằng tên “Đại Kinh” thôi. Vì không tìm được nhiều tài liệu tham khảo có liên quan hơn nên DG tạm thời chỉ dịch nghĩa. Khi nào có thêm thông tin sẽ bổ sung. Tks!)

Đại Kinh hiện giờ liên tiếp mất mấy thành trì liền. Đúng là cần một đại tướng quân như Triệu Tử Văn này đến thu hồi lại non sông tươi đẹp của Đại Kinh ta!

- Hay cho một câu "dù xa cũng phải diệt". Nếu như tướng sĩ Đại Kinh ta đều có thể có hào khí như tướng quân, ai còn dám xâm phạm Đại Kinh ta nữa đây?

Tô Đông Pha kích động, cả người run rẩy, giận dữ hét lên.

Hai người dặt dứ nhau, hát vang thi từ đầy khí phách, cuối cùng say nằm chèo queo một đồng.

Đêm Giao thừa, thời tiết lạnh lẽo mùa xuân khắc nghiệt như đã lui bớt, không còn rét lạnh như mấy hôm trước nữa. Xuân về, hoa nở làm ấm áp lòng người. Trăng lười liềm tỏa sáng trên cao, gió nhẹ man mác thổi mang theo chút hơi man mát.

Ánh trăng chiếu rọi trên đường phố lát đá xanh, đường phố dường như được phủ thêm một dải lụa mỏng màu trắng bạc. Trong thành ngựa xe như nước, người đi lại nhộn nhịp. Xung quanh đều là hoa đăng, người đi kẻ lại tấp nập rộn ràng. Dòng người đi trên ngã tư đường đa phần đều cầm một cái đèn lồng nho nhỏ trên tay.

Pháo hoa đêm Giao thừa sáng từng bùng, liên tiếp đốt lên cho người ta ngắm không xuể. Bầu không khí vui mừng náo nhiệt hấp dẫn Triệu Tử Văn và Giang Nam Tứ Đại Sài Lang.

Phía trước tứ Sài Lang còn có bốn nữ tử thanh xuân dáng người duyên dáng. Các nàng cũng vừa mua được hoa đăng, ngọn đèn trong hoa đăng chiếu rọi nụ cười của các nàng, lại giống như tô điểm thêm một màu son mơ hồ, càng lộ vẻ xinh đẹp không gì sánh được. Cả bốn nàng khiến cho

những phong lưu công tử qua lại ở ngã tư đường nhìn đến không chớp mắt, kín đáo suy đoán xem bốn vị này là tiểu thư trong phủ nào.

Triệu Tử Văn thông thả bước trên đường phố. Tô đại nhân đã trở lại Hàm Đan chờ hãnh đến phụ tá Bát Hoàng tử đoạt vị. Nhưng trong lòng hãnh lại tưởng nhớ đến An Nhi chốn Hàm Đan xa xôi kia. Nụ cười thanh lịch và khí chất u nhã luôn bồi hồi trước mắt hãnh. Hãnh thầm tự nhủ: "An Nhi, đại ca qua năm mới rồi sẽ đến Hàm Đan tìm muội..."

- Tử văn, người có biết không...?

Hạ Văn Đăng tách ra đi đến bên cạnh Triệu Tử Văn, thấy hãnh đang ngẩn người ra thì khẽ kéo cánh tay hãnh, hỏi nhỏ.

Triệu Tử Văn phục hồi lại tinh thần, thấy thiếu gia muốn nói lại thôi thì hỏi lại:

- Biết cái gì?

Trong mắt Hạ Văn Đăng hiện ra một tia e ngại, thở dài:

- Hôm qua cha ta đã trở về rồi.

Hạ tướng quân đã trở lại à? Bảo sao thiếu gia lại có bộ dạng thế này. Triệu Tử Văn cảm thấy rất buồn cười. Thiếu gia năm nay đã hai mươi một tuổi rồi, hơn nữa còn có một thân võ nghệ bất phàm, còn sợ Hạ tướng quân làm gì chứ?

Năm mới đến, những gia đình và nha hoàn trong Hạ phủ đều về nhà ăn tết với gia đình. Thư đồng Triệu Tử Văn cũng đương nhiên không phải là ngoại lệ. Mấy hôm rồi hãnh cũng chưa đến Hạ phủ. Việc Hạ tướng quân trở về dường như không liên quan gì đến hãnh. Hãnh liếc mắt khinh thường, nói:

- Đâu có chuyện gì liên quan đến ta?

Hạ Văn Đăng liếc nhìn trộm Hạng Tử Hiên đang nói chuyện với Phương Thiên Vũ một cái, rồi nói tiếp:

- Ngày mai cha ta sẽ tổ chức tỳ võ chiêu thân tuyển chồng cho tỳ tỳ ta.

Không thể nào. Hạ tướng quân này cũng quá nóng nảy rồi. Đầu năm đầu tháng đã muốn tỳ võ chiêu thân rồi à? Triệu Tử Văn mấy ngày trước đã nghe tin lá cải biết là năm nay Hạ tướng quân trở về là sẽ có khả năng tổ chức tỳ võ chiêu thân, nhưng không nghĩ là lại gấp gấp đến vậy.

Triệu Tử Văn ngáp một cái, tỏ vẻ bất cần, nói:

- Tổ chức thì cứ tổ chức đi, chị người tuổi cũng không nhỏ nữa, cũng nên gả cho người ta được rồi.

Đại tiểu thư đi phía trước tứ sải lang đường như láng máng nghe được đoạn đối thoại giữa Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn, mắt đẹp như vô tình lại như hữu ý nhìn về hướng này. Nàng cầm một cái hoa đăng, bụng đầy tâm sự đi trên đường phố lát đá xanh. Hạ Văn Đăng thở dài:

- Nhưng tỷ tỷ của ta không muốn tỷ võ chiêu thân. Tỷ tỷ đã sớm có người trong lòng rồi.

Người trong lòng à? Tâm lý Triệu Tử Văn chợt nảy lên, nghĩ đến túi hương trên cây nhân duyên rơi xuống. Hóa ra Đại tiểu thư thực sự có ý trung nhân rồi. Hắn cười nói:

- Vậy kêu ý trung nhân của Đại tiểu thư đến Hạ phủ cầu hôn đi là được rồi. Đỡ phải để cho Hạ tướng quân làm cái gì mà tỷ võ chiêu thân.

- Ta cũng không biết.

Hạ Văn Đăng nói với vẻ mặt đau khổ.

- Tỷ tỷ của ta chính là không muốn nói với ta về người đó là ai. Chỉ nói là hiện giờ hắn đang sống bên ngoài, không thể chạy về cầu thân được.

Rơi xuống vách núi tha thiết ôm nhau, rồi Đại tiểu thư ôm lưng hắn để leo lên trên mặt đất. Đồng sinh cộng tử, cùng tiến cùng lùi, từng hình ảnh trong chớp mắt lại hiện lên trong đầu Triệu Tử Văn. Hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác không nói nên lời. Nói không rõ ra được, cho nên hắn gượng cười bảo:

- Vậy hãy để Đại tiểu thư nói rõ ràng với cha người đi. Cứ âm ỉ lên như thế cũng không phải là biện pháp.

Hai bên đường phố, mái cong lầu các, hoa đăng treo trên cao. Các công tử tiểu thư dạo phố lại mang theo hoa đăng nữa cho nên chiếu rọi cả đường phố sáng bừng. Con mắt háo sắc của Hạ Văn Đăng quét hết qua đám tiểu thư đi qua đi lại, hồi lâu cũng quên tiết luôn chuyện đang nói với Triệu Tử Văn. Thật lâu sau mới nói tiếp:

- Tỷ của ta nói phải đợi vị công tử kia trở về thì mới có thể báo với cha của ta. Nhưng mà cha ta thì nhất định cứ muốn ngày mai tiến hành tỷ võ chiêu thân cơ.

Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ áo dài bằng gấm, khăn chít đầu thanh nhã, trông vô cùng phong lưu tiêu sái. Quả thực mùa xuân ấm áp đã về rồi, bọn họ khẽ phẩy cây quạt nhỏ, hấp dẫn ánh nhìn của vô số tiểu thư. Bọn họ lại dương dương đắc ý lộ ra nụ cười ngọt ngào, lại khiến cho vô số tiểu thư gào rú hâm mộ, hai người này lại càng thêm đắc ý hơn, đương nhiên là sẽ không chú ý tới chuyện Hạ Văn Đăng và Triệu Tử Văn đang nói. Ánh mắt Hạng Tử Hiên đều là tập trung về Đại tiểu thư duyên dáng yêu kiều đang đứng ở phía xa kia.

- Đại tiểu thư định thế nào?

Triệu Tử Văn cũng nhìn Đại tiểu thư đang đi phía trước, hạ giọng nói. Cũng không biết là ý trung nhân của cô nàng băng giá này là ai nữa. Đại tiểu thư mấy năm trước mới đến Hàng Châu, chẳng lẽ là mối tình đầu khi nàng còn thơ ấu?

Hạ Văn Đăng thu hồi ánh mắt háo sắc, chĩnh sắc nghiêm túc nói:

- Tỷ của ta hy vọng người có thể tham gia tỷ võ chiêu thân, đánh bại mọi người...

- Không thể nào! Đại tiểu thư không phải là đã có ý trung nhân rồi sao? Để cho ta đánh bại mọi người, thế chẳng phải là muốn kết hôn với nàng là gì? Hơn nữa, sau đó Hạng huynh mà không bóp chết ta mới lạ đó.

Triệu Tử Văn đoán được tâm tư của Đại tiểu thư, nhưng hẳn coi trọng tình huynh đệ. Hẳn hy vọng đến lúc đó Hạng Tử Hiên sẽ thắng. Dù sao thì Hạng Tử Hiên cũng rất thích Đại tiểu thư.

"Thư đồng này làm sao tự dưng lại thành ra ngu xuẩn như vậy chứ?" Hạ Văn Đăng liếc mắt xem thường, nói tiếp:

- Tỷ của ta làm sao mà coi trọng người được. Người nếu như có thể đánh bại tất cả các cao thủ, cha ta cũng sẽ không cho người cưới tỷ của ta. Dù sao người chỉ là thư đồng trong phủ, cha ta làm sao mà đồng ý được.

A, hóa ra là Đại tiểu thư có tính toán như thế. Triệu Tử Văn như có chút suy nghĩ, lại hỏi:

- Chẳng lẽ Hạ tướng quân quy định bất cứ ai cũng có thể tham gia ư?

Thấy thư đồng này rốt cuộc đã khôi phục lại được sự thông minh, Hạ Văn Đăng cười nói:

- Nếu không phải như thế thì làm sao người có thể tham gia được?

Trời ạ, nói đi nói lại thì hóa ra là muốn lợi dụng ta. Triệu Tử Văn mặt tối sầm lại, nói:

- Ta không đi làm cái chuyện gây rối cho người thế này đâu. Nói đi nói lại, để ta đi đánh bại tất cả mọi người, cuối cùng Hạ tướng quân nói một câu --- Người chỉ là một thư đồng, cút đi mau cho ta --- Người cho rằng ta sẽ làm cái chuyện ngu xuẩn như thế hay sao?

Hạ Văn Đăng đỏ mặt lên, vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta cũng biết là làm khó dễ người, nhưng hạnh phúc cả đời của tử tử của ta sẽ bị hủy ở trong lần tử võ chiêu thân này mất, người cho rằng như thế có đáng không? Cứ coi như huynh đệ ta cầu người đi, được không?

Thiếu gia là lần đầu tiên cầu xin hãn. Nhưng Đại tiểu thư đưa ra cái bài này đúng là khiến hãn xấu mặt. Triệu Tử Văn không đành lòng cự tuyệt sự khẩn cầu của huynh đệ, bất đắc dĩ nói:

- Ta đây sẽ đi tham dự lần tử võ chiêu thân này. Nhưng ta phải nói rõ trước với người một chuyện. Ta đi là quấy rối thôi chứ không phải là muốn cưới tử tử người đâu.

- Tử tử của ta với người như nước với lửa, làm sao nhìn trúng người được chứ?

Hạ Văn Đăng xua tay cười ha hả.

Triệu Tử Văn nghe mà căm giận, nói:

- Mẹ nó chứ, có thể cũng đừng bức ta nổi điên lên. Cẩn thận không ngày mai ta đánh bại tất cả các cao thủ rồi trực tiếp đến cướp luôn cô nàng Đại tiểu thư chướng mắt rồi chạy mất đó.

- Đừng mà. Huynh đệ đừng như thế mà. Như vậy thì người bảo tử tử ta về sau còn gặp người khác thế nào được nữa?

Hạ Văn Đăng bị dọa sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói.

Đại tiểu thư cầm hoa đăng, cô độc đi tuốt lên trước. Hạ Bình đã hai ngày rồi không gặp Triệu Tử Văn, ghen tuông cũng giảm bớt rồi, lúc này lại lôi kéo tay của Dư Tư Lăng mà tử ới tử hời. Bảo Nhi đứng bên cạnh Hạ Bình, nhìn nàng kết nối quan hệ một cách đáng yêu như thế thì khẽ cười.

Bất cứ lúc nào, Đại tiểu thư lạnh lùng như băng đều có vẻ như không hợp với những người khác. Bóng lưng đầy đặn thon dài nhìn qua rất cô đơn tịch mịch. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài, thật ra thì nội tâm của Đại tiểu thư cũng rất cần người an ủi, thôi được rồi, đi giúp nàng ta vậy. Triệu Tử Văn nói với Hạ Văn Đăng:

- Ngày mai ta sẽ đi. Nhưng nếu như có người còn lợi hại hơn ta thì lúc đó đừng trách ta nhé.

- Người khiêm tốn quá đi, ở Tiền Đường này liệu còn có người lợi hại hơn người được ư?

Hạ Văn Đăng đã từng chứng kiến thân thủ của Triệu Tử Văn, vô cùng tự tin với hắn, cười ha hả nói:

- Cũng bởi vì như thế nên ta mới có thể đề cử người với tỷ của ta.

- Hóa ra là thằng ranh nhà người đưa ra cái chủ ý thối tha ấy!

Triệu Tử Văn căm giận nói. Lúc này hắn chỉ hận làm sao không bóp chết ngay được gã thiếu gia hỗn đản này.

- Ta đây cũng chẳng phải là hại người gì cả. Ngày mai người đánh bại tất cả các cao thủ thế là vô cùng nổi bật rồi. Chẳng qua...

Hạ Văn Đăng nói đến đó thì đổi giọng:

- Chẳng qua đến lúc đó thì có thể cha ta sẽ cự tuyệt người. Người có lẽ sẽ bị mất chút mặt mũi thôi.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Còn nhìn nữa ta móc mắt người ra!

Ở ngay ngã tư đường đột nhiên có tiếng quát lên, ánh mắt của dòng người qua lại đều tập trung nhìn về phía nữ tử đã lớn giọng quát.

Trên trán Triệu Tử Văn lập tức mồ hôi lạnh tuôn rơi ào ạt. Lăng Nhi luôn bất thành linh bùng nổ thế này. Cũng không trách được Lăng Nhi. Nàng từ nhỏ tính tình đã táo bạo, bắt nàng phải sửa đổi hoàn toàn thì đúng là chuyện không thể được ngay.

- Lăng Nhi, làm sao thế?

Tứ Đại Sài Lang đều phản ứng nhanh nhạy, đi thẳng về phía trước. Triệu Tử Văn dẫn đầu, đến bên cạnh Lăng Nhi, khẽ hỏi.

Nghe thấy tiếng nói của tướng công, Lăng Nhi đang trợn mắt lên lập tức cúi đầu, đỏ bừng mặt lên khẽ đáp:

- Tướng công, vừa rồi không phải là muội cố ý lớn tiếng đâu. Là vì có tên công tử cứ nhìn về phía chúng ta bên này, muội nhất thời không kìm được nên mới...

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Nếu có người dám nhìn chằm chằm vào lão bà của ta thì không thể để yên được. Để ta tự mình đến giáo huấn hẳn.

Dư Tư Lăng quát lên đã làm cho công tử phong lưu kia đã nhận ra đây là Dư Bộ khoái ở huyện nha. Bọn họ đều bị dọa đến mất mật, không dám nhìn ngang liếc dọc gì nữa, cúp đuôi chạy mất.

- Tướng công...

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Dư Tư Lăng hạnh phúc ửng hồng, khẽ gọi.

Triệu Tử Văn ngăm nhìn bộ dạng thẹn thùng vô hạn của Lăng Nhi đến mức xuất thần. Đột nhiên có một tiếng "Hừ..." trong trẻo vang lên, hần cười ha hả quay sang nữ tử bên cạnh Lăng Nhi, hỏi han:

- Hạ Bình, ai chọc giận làm muội bực mình thế?

- Còn ai vào đây được nữa? Chính là cái đồ bại hoại huynh chứ ai!

Hạ Bình cau cái mũi, dẩu cái miệng nhỏ nhắn ra nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Đèn Khổng Minh

Vừa rồi Tử Văn còn định mua đèn Khổng Minh cho người. Người lại còn mắng hăn là bại hoại. Thật sự là hảo tâm mà không có hảo báo rồi.

Hạ Văn Đăng đi tới cười cười nói với Hạ Bình.

“Ta nói mua cho nàng bao giờ chứ?” Triệu Tử Văn lờm lờm đây xem thường. Nhưng hăn biết thiếu gia bởi vì chuyện tử võ chiêu thân ngày mai mà có chút áy náy, cho nên đây là ra nói giúp cho hăn. Hăn cũng đành cam chịu mà gật đầu.

Hạ Bình cao hứng, đôi mắt đẹp sáng bừng lên, không đợi Hạ Văn Đăng nói xong đã lôi kéo cánh tay Triệu Tử Văn làm nũng nói:

- Hạ Văn, nhanh lên đi mua cho muội một cái.

Dư Tư Lãng và Bảo Nhi đều cười khúc khích. Vừa rồi Hạ Bình còn nói với bọn họ là tướng công không ra gì, giờ lại quẩn quýt lấy tướng công đòi mua đèn Khổng Minh.

Đèn Khổng Minh còn được gọi là đèn trời. Tương truyền là do một trí giả nước Sở là Gia Cát Khổng Minh phát minh ra, cũng tương đương với nhà phát minh ở thế giới kia của Triệu Tử Văn. Người dân Kinh quốc thả đèn Khổng Minh là để cầu phúc. Nam nữ già trẻ đều tự tay viết tâm nguyện chúc phúc lên đèn, tượng trưng cho một mùa thu hoạch thành công, hạnh phúc năm này qua năm khác. Phong tục Kinh quốc thả đèn Khổng Minh trong đêm Trừ tịch là một hình thức cầu phúc.

Tam sài lang cũng cười hì hì, đối với Hạ Bình đáng yêu này quả là vô kế khả thi. Ai kêu nàng làm cho người ta thích hư vậy chứ? Nàng muốn cái gì thì đương nhiên là sẽ có được thứ đó.

Hạ Bình thấy bọn họ đều nhìn mình cười thì gò má ửng hồng, cúi đầu gặt gông:

- Các người đều nhìn ta làm gì chứ?

Bảo Nhi cười dụi vào đại ca bên cạnh, khuôn mặt vui vẻ tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt như làn nước mùa xuân cũng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, rất cảm động. Nàng cũng không nhịn được, kéo tay đại ca, khẽ nói:

- Đại ca, muội cũng muốn mua một cái đèn Khổng Minh.

- Tướng công, muội cũng muốn.

Dư Tư Lãng cũng động tâm, khẳng định.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Đèn Khổng Minh này dùng để nói lên lời cầu nguyện. Các muội nói nguyện vọng cho tướng công nghe đi, ta sẽ mua cho các muội.

Bảo Nhi cười, đỏ mặt, khẽ cúi đầu gặt gông:

- Đại ca, nếu nói ra nguyện vọng thì còn linh nghiệm sao được nữa.

- Đúng thế, huynh mà làm loạn, không mua cho muội thì muội sẽ nói thiếu gia mua cho.

Hạ Bình hồng má uy hiếp nói với Triệu Tử Văn, nhưng trong mắt vẫn rõ ràng ý cười, dường như là muốn nhanh nhanh ước nguyện một chút.

Lãng Nhi vốn luôn là tướng công nói gì thì nghe đó mà cũng không nén nổi oán trách:

- Tướng công cũng biết nguyện vọng trong lòng chúng ta là gì rồi, cần gì phải nói ra nữa chứ?

Triệu Tử Văn đương nhiên là có thể đoán ra được nguyện vọng của ba nha đầu này. Hả cười ha hả, trong mắt đầy ý cười giảo hoạt, nói:

- Chúng ta đây phải đi mua đèn Khổng Minh thôi, mua cả trăm cái luôn mới được.

Bảo Nhi và Lãng Nhi nhìn ý cười trong mắt đại ca thì đều đỏ bừng hai má, thản nhiên cười nói với Triệu Tử Văn:

- Tướng công/ Đại ca, đèn Khổng Minh ở phía sau cơ mà. Chúng ta gọi Đại tiểu thư đang đi phía trước, cùng đi mua đi.

Tam sài lang lúc này căn bản là không nhìn đến Triệu Tử Văn nữa, càng nhìn hẳn thì lại càng thấy tự ti. Ba người Hạng Tử Hiên đều là bản chất lưu

manh, mà Triệu Tử Văn thì tận đến ba nàng kiều thê, thật sự là làm tức chết người ta được mà. Thời tiết mát mẻ, bọn họ cũng vẫn cầm quạt ngọc hung hăng quạt phần phật, dường như cứ quạt thế thì cũng bớt phần nào lòng đố kị.

- Mau nhìn, bắt đầu thả đèn Khổng Minh cầu phúc rồi. Chúng ta nhanh lên đi xem thôi.

Đường phố phía sau đột nhiên có vô số đèn Khổng Minh từ từ bay lên. Vô số ngọn đèn sáng lạn dần dần bay lên, liên miên không dứt, làm người ta đón nhìn không xuể, lại làm nổi bật, sáng tỏ cả ánh trăng. Đèn Khổng Minh như những ngôi sao sáng lập lờ, xa xa phía chân trời, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Dòng người đang không ngừng qua lại trên đường phố đột nhiên nghe thấy có tiếng hô to thì đều hưng phấn quay lại, phóng thẳng về đường phố phía sau. Trong khung cảnh hoành tráng hàng vạn lồng đèn từ từ bay lên, hàng vạn người cầu phúc thế này, không ai muốn bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng cả.

Bỗng nhiên dòng người hưng phấn trên đường phố quay đầu đi về phía sau của Triệu Tử Văn, cứ như thế tạo thành một đám đông nhộn nhạo và mạnh mẽ đổ xô về phía bọn họ. Bảo Nhi và Hạ Bình bị dọa đến nỗi khuôn mặt thất sắc, chỉ có Lăng Nhi thì không sợ hãi nhưng cũng lo lắng đám đông sẽ làm bị thương đứa con trong bụng. Nàng nhướn mày, vội vàng nói:

- Tướng công, chúng ta cũng đi xem hội đèn lồng đi...

Tam sài lang đồng thời gật đầu. Bọn họ vốn dự định đi xem hội đèn lồng. Giờ dòng người đang xô đẩy chen nhau như nước chảy, bọn họ lại càng không thể không quay lại được.

- Đại tiểu thư.

Triệu Tử Văn vốn cũng định quay trở lại xem hội đèn lồng, nhưng đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp ở phía trước đang cúi đầu cô độc bước đi, căn bản là không chú ý tới đám đông đang đổ xô lại hướng này. Trong lòng hẩn thềm lo lắng, hướng về Đại tiểu thư đang ở phía xa xa kia gọi một câu, nhưng dường như nàng không nghe thấy.

Đại tiểu thư thực ra vẫn chú ý đến hành động của Triệu Tử Văn. Nàng không muốn đối mặt với người xấu này. Từ ngày đó ở trong tiểu viện, nhìn thấy quan hệ của hắn và Dư muội muội thì nội tâm nàng vô cùng thê lương. Nàng cũng không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào nữa.

Bên bờ Tây hồ ngày ấy, Dư Tư Lãng đã hung hăng giáo huấn Triệu Tử Văn một trận, chuyện đó Đại tiểu thư tận mắt chứng kiến. Ngày đó Triệu Tử Văn còn hận nàng và Dư Tư Lãng hai người đến thấu xương. Thế mà hiện giờ Dư Tư Lãng lại ngoan ngoãn đây nữ tính đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, nàng cũng không biết rốt cuộc bọn họ đã phát sinh những chuyện gì, nhưng trong lòng nàng đau khổ, khó có thể nói ra cho rõ được.

- A...

Đại tiểu thư đang cúi đầu đi ở phía trước, căn bản là không chú ý đến luồng người đang mãnh liệt đổ xô về phía này. Khi nàng nghe được tiếng bước chân rầm rập, theo bản năng ngẩng đầu lên thì đã thấy dòng người đổ xô đến rồi. Nàng hoa dung thất sắc, bị dọa đến mức kinh hãi hô to một tiếng, lại bị người ta đụng phải ngã xuống đất.

Vô số người đi qua chạm vào người Đại tiểu thư. Nàng cuộn tròn người lại, hai tay ôm chặt lấy hai đầu gối, đôi mắt đẹp không kìm nổi tuôn rơi hai hàng lệ trong suốt, vai cũng run lên. Dòng người lui tới trên đường đều nhìn thấy một nữ tử thanh xuân ở ngay giữa ngã tư đường, nhưng người người xô đẩy nhau, cứ cuốn đi, quá chen chúc nên không khỏi va chạm, dẫm đạp lên nàng.

Cánh tay ngọc ngà, bắp chân, mông lưng bóng loáng của Đại tiểu thư đều bị đụng chạm đến tím xanh. Mắt nhìn vô số gương mặt xa lạ, lúc này nàng rất sợ hãi, rất nhớ cái tên xấu xa kia, nhớ cái đêm ở dưới vách núi, khi rơi xuống vách núi người xấu đã ôm nàng thật chặt, cho dù mất mạng mình cũng bảo hộ nàng chu toàn... Nghĩ đến đó nước mắt nàng lại tuôn rơi không ngớt, sợ hãi cúi đầu, nghẹn ngào lẩm bẩm:

- Người xấu, người đang ở đâu rồi?

Bỗng nhiên, một thân ảnh cao lớn chụp xuống người Đại tiểu thư. Đại tiểu thư bị dọa đến nhắm chặt mắt lại, nhưng nàng phát hiện bóng đen này không nằm trên người nàng, và hơn nữa lại thấy không còn người nào động

chạm, dấm đạp lên nàng nữa. Nàng chậm rãi mở to đôi mắt đẹp. Khi nhận ra gương mặt tươi cười xấu xa kia, Đại tiểu thư vừa mừng lại vừa sợ, nhào vào trong lòng hắn, hung hăng đánh vào ngực hắn, thì thào nói:

- Người là người xấu, người xấu, vì sao lại bỏ lại ta ở đây?...

Người xấu hai tay che chống, bảo hộ Đại tiểu thư dưới thân mình. Dòng người va chạm và dấm đạp rất đau khiến hắn cắn chặt răng, nhưng vẫn cười lớn, nói:

- Đại tiểu thư, ta không phải là đã đến đây rồi sao?

Đại tiểu thư nhận thấy thần sắc thống khổ của hắn thì trong lòng vô cùng cảm động, mắt lại ngân ngấn lệ. Nhớ tới vừa rồi vô số người chen chúc va chạm vào mình, nàng sợ hãi, ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, nức nở nói:

- Hạ Văn, ta sợ...

Triệu Tử Văn cảm nhận được thân thể mềm mại đầy đặn và động lòng người và mùi hương u lan từ cơ thể Đại tiểu thư, nhưng trong lòng hắn không hề có chút tà niệm nào. Cảm giác ấm áp này hắn thấy như đã từng gặp ở đâu đó rồi, dường như trong mơ đã từng thấy. Sự ấm áp rất là quen thuộc...

- Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.

Lúc này, Đại tiểu thư cười như hoa đào gặp mưa, diễm đạm và đáng yêu, đâu còn phong phạm lạnh lùng băng giá như thường ngày nữa, giờ chỉ còn là một tiểu cô nương yếu ớt bị người ta ức hiếp. Triệu Tử Văn không kìm nổi nói ra những lời này, mà hắn cũng biết là Đại tiểu thư đã rất sợ hãi nên mới có thể bỏ nhào vào trong lòng hắn như vậy.

Vô số người đã chạy qua trên người bọn họ, giống như một cuốn phim quay chậm, quay đi quay lại mãi một cảnh tượng đầy gay cấn. Những đau đớn trên người Đại tiểu thư dần giảm đi, nhưng Triệu Tử Văn vẫn bảo hộ nàng như thế. Không ngừng có người bước qua dấm lại người hắn, nhưng thủy chung hắn vẫn duy trì nụ cười xấu xa. Nhìn hắn đau như bị dao cắt lại làm ra bộ dạng không có gì đáng kể, Đại tiểu thư thấy lòng đau xót, khẽ hỏi:

- Hạ Văn, đau không?

Triệu Tử Văn nhếch mép cười, nói:

- Chỉ là một chút vết thương nhỏ thôi mà.

- Hạ Văn...

Đại tiểu thư tránh trong lòng hấn, lăm bằm gọi.

- Gì cơ?

Triệu Tử Văn thấy Đại tiểu thư dường như có gì muốn nói lại thôi thì kỳ quái hỏi lại.

Đại tiểu thư cười cười, khuôn mặt hồng lên, nhỏ giọng nói như tiếng muỗi kêu:

- Người... sẽ vĩnh viễn bảo hộ ta chứ?

- Mẹ nó chứ, dẫm lên người ta còn chưa đủ lại còn dẫm sờ cả mông ta nữa chứ.

Triệu Tử Văn cũng không phải là loại người tùy tiện để cho người khác ức hiếp. Trong đám người chen chúc kia cũng có không ít trẻ con. Hấn mà dùng sức gạt hết mọi người xung quanh ra thì có khi lại thành hồng bét, không khéo lại chết người cũng nên. Bất đắc dĩ hấn đành nuốt giận bảo hộ Đại tiểu thư trong lòng. Hấn bị người ta dẫm lên thì cảm thấy thật khó chịu, vừa rồi lại bị kẻ nào đó sờ soạng lên người nên không kìm nổi cảm tức măng mỏ.

- Hà?

Đại tiểu thư kinh hãi kêu lên một tiếng, mặt đỏ như lửa đốt, không còn lòng dạ nào động chạm vào hấn, bàn tay mềm vội vã thu lại, chân tay luống cuống cúi đầu xuống.

“Hóa ra là Đại tiểu thư à. Ôi chao, sao Đại tiểu thư lại có cái sở thích thế này cơ chứ?” Ánh mắt Triệu Tử Văn có vẻ quái dị nhìn nàng, ho nhẹ một tiếng rồi nói lảng đi:

- Đại tiểu thư, giờ người cảm thấy thế nào rồi?

Đại tiểu thư vô cùng xấu hổ, vành tai trong suốt đỏ bừng, ấp úng nói:

- Ta... Không việc gì cả.

Triệu Tử Văn cố gắng bảo trì khoảng cách với Đại tiểu thư, hai tay chống chặt xuống mặt đất. Nhưng hương thơm như u lan đặc biệt trên cơ thể Đại tiểu thư thì trực tiếp xông thẳng vào mũi hấn, khiến cho hấn cảm

giác có chút kiêu diễm, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh quen thuộc trong giấc mộng (1). Hấn cũng không biết tại sao lại có cảm giác này nữa.

Cái trán đen bóng của hấn nhỏ mồ hôi. Mồ hôi lại thuận thế rơi xuống trên người hấn. Khóe miệng hấn còn thản nhiên mỉm cười, không hề có ý khinh nhờn. Đại tiểu thư nhìn đến mức xuất thần. Đây mà là tiểu thư đồng vô sỉ hạ lưu kia sao?

Sau thời gian chùng uống cạn chung trà, đám đông ùn tắc trên đường phố đã đi qua, không còn cảnh chen lấn xô đẩy âm ỉ như trước nữa. Triệu Tử Văn quệt mồ hôi trên trán. Những vết thương nhỏ trên người vì bị dẫm đạp lên so với chém giết trên chiến trường thì căn bản là chẳng đáng kể gì. Hấn chậm rãi đứng lên, lại kéo cả Đại tiểu thư đứng lên theo, cười nói:

- Đại tiểu thư, không việc gì rồi. Chúng ta đi xem hội đèn lồng đi.

Đôi mắt đẹp của Đại tiểu thư mê man, trong lòng không nhịn nổi thầm nghĩ, "Người xấu này không phải là kẻ phóng đãng sao? Vì sao lại không hề chiếm chút tiện nghi nào của ta cả?" Ánh mắt nàng vừa thất vọng, lại vừa phức tạp, gật đầu nói:

- Chúng ta nhanh đi tìm Hạ Bình đi, bằng không bọn họ sẽ rất lo lắng đó.

Người qua lại trên đường vừa rồi đông quá, Triệu Tử Văn lo lắng cho Đại tiểu thư nên đã bị tách ra, cũng không nghĩ nhiều, cầm bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ Tình mà lần đi.

Ánh mắt Đại tiểu thư rơi trong đêm đen cứ như ngàn chiếc đèn Không Minh bay lên vậy, trên mặt cũng hồng lên, bàn tay nhỏ bé run lên nhè nhẹ, căng thẳng toát mồ hôi, vừa sợ lại vừa thẹn, cúi đầu bước đi.

Triệu Tử Văn cơ bản là không để ý đến biểu hiện của Đại tiểu thư mà đang lo lắng cho Lăng Nhi. Đám người vừa rồi quá mức hung hãn, nếu như đụng phải Lăng Nhi thì không biết sẽ thế nào, vội vàng theo bản năng lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Đại tiểu thư đi tìm Lăng Nhi.

- Hạ Văn, Văn Đãng có nói qua với người chưa?

Đại tiểu thư trong lòng thấp thỏm, mặt ửng hồng, hạ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn thấy nao nao, chậm bước lại, thản nhiên nói:

- Là chuyện tỷ võ chiêu thân phải không? Ta đã đáp ứng với thiếu gia là sẽ giúp người rồi.

Đại tiểu thư cười giảo hoạt nói:

- Vậy người phải giữ lời đó. Ngày mai phải đánh bại tất cả các cao thủ nhé.

- Ngày mai có khi chỉ có mình ta dám báo danh cũng không chừng.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đến lúc đó có khi ta không cần phải mất sức đấu đá mà vẫn thắng lợi. Cuối cùng cha người một cước xéo ta nát bét.

- Phì!

Đại tiểu thư bịt cái miệng nhỏ xinh, cười phì ra, bảo:

- Chỉ có người mới biết bày trò thế này thôi!

Đôi mắt Đại tiểu thư như nước mùa xuân, mày vẽ sắc nét, thân thể mềm mại, thành thực như đào mật nhẹ nhàng run rẩy, ngực cao mông nở khiến cho Triệu Tử Văn nhìn mà tâm thần rung động, vốn dĩ bước chân đang nóng lòng tìm kiếm Lăng Nhi đã chậm lại rất nhiều.

- Tướng công...

Trong lúc Triệu Tử Văn hơi xuất thần thì chợt nghe thấy tiếng gọi trong trẻo từ cách đó không xa. Hắn vội vàng kéo Đại tiểu thư về phía đó. Nhìn Lăng Nhi dường như không có vấn đề gì, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn hồng nhuận như cũ. Cũng may là dòng người chen lấn xô đẩy trên đường không thương tổn được nàng.

- Đại ca, huynh và Hạ tử tử không có việc gì chứ?

Bảo Nhi thân thiết hỏi han.

Tam sài lang cũng nhanh bắt kịp họ, nhưng có điều bọn hắn chú ý tới đầu tiên chính là hai tay Triệu Tử Văn và Hạ Vũ Tình đang nắm chặt lấy nhau. Hạ Văn Đăng là người đầu tiên kịp phản ứng, cố tình ho khan vài tiếng, mặt đỏ lên, cất tiếng phá tan bầu không khí đó, cười cười:

- Ái dà, các người đều tới rồi.

Hạ Vũ Tình hai má ửng hồng, vội vã rút tay ra khỏi bàn tay thô ráp đầy ma lực kia, chân tay luống cuống không biết nên làm gì nữa.

- Hạ tử tử, tử không sao chứ? Làm ta lo gần chết.

Dư Tư Lăng dẫn đầu đi tới, kéo cánh tay Đại tiểu thư, giải vây cho nàng.

Hạ Vũ Tình cảm kích liếc nhìn Dư Tư Lãng một cái, nhưng đối mặt với tỷ muội thân thiết nhiều năm, thần sắc nàng cũng có vẻ mất tự nhiên, lắc đầu nói:

- Ta không sao.

Hạng Tử Hiên khẽ thở dài. Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt gì, làm sao lại không thấy được quan hệ tình tế giữa hai người chứ. Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, dẫn đầu đoàn người đi về phía hội đèn lồng.

- Tiểu thư, chúng ta cũng đi thôi.

Hạ Bình vốn đơn thuần sao biết được mối quan hệ phức tạp này, cao hứng lôi kéo tay Đại tiểu thư đi về phía hội đèn lồng, theo sát Hạng Tử Hiên.

Triệu Tử Văn thì tư tưởng cởi mở, tính cách hào sảng, sẽ không để cái chuyện nhỏ như lông gà thế này làm ảnh hưởng đến tinh thần. Đại tiểu thư nhìn thì lạnh lùng băng giá, nhưng thực ra nội tâm rất cô độc và yếu ớt. Triệu Tử Văn đối với một người đáng thương như nàng, có thể giúp đỡ được. Dù sao bọn họ đã từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, cùng lắm thì khiến cho Hạ tướng quân hung hãn này đuổi hẳn cút là cùng.

Hội đèn lồng được tổ chức ở một khối đất trống cạnh chợ. Giữa mảnh đất là một cây đại thụ tròn một trăm năm tuổi. Vô số nam nữ già trẻ vây xung quanh cây cổ thụ chầm đèn Khổng Minh. Hàng ngàn chiếc đèn không ngừng chập rây bay lên, quay xung quanh cây đại thụ, trong trời đêm xanh thẫm xẹt thành một đường cong xinh đẹp. Bọn họ đều viết lên đèn Khổng Minh những nguyện vọng rồi thành kính vây quanh cây đại thụ làm lễ bái trời cầu phúc.

- Tướng công, muội cũng muốn nguyện.

- Đại ca, muội cũng muốn.

- Hạ Văn, nếu huynh không mua đèn Khổng Minh cho muội thì muội sẽ không bao giờ để ý đến huynh nữa.

Hiện giờ thì Hạ Bình đã trở thành người mạnh mẽ nhất trong tứ nữ. Nàng dấu cái mỏ hồng hồng xinh xắn lên, dậm chầm bình bịch, nói.

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Vừa rồi ta đã nói thiếu gia đi mua đèn Khổng Minh rồi, để cho các muội đều có thể ước nguyện được.

Hạ Văn Đăng cầm theo bốn cái đèn Khổng Minh, đi lại phía này, cảm giận không ngớt lời làu bàu:

- Hạ Văn chết tiệt! Rốt cuộc thì người là thiếu gia hay ta là thiếu gia?

Đêm Trừ tịch, ở quê hương của Triệu Tử Văn đều là mọi người trong nhà ăn bữa cơm tất niên, cha mẹ hẳn cũng không phải ngoại lệ. Hẳn nhìn lên không trung xa xa, nhìn vô số ánh đèn Khổng Minh sáng rực dần dần trở thành những chấm nhỏ lập lòe, khước mắt hơi ướm, nhớ lại thế giới xa xôi kia, một đôi vợ chồng cao tuổi đang ở nhà, chờ đợi đứa con quay trở về.

Bốn tiểu thư đều viết những câu chúc phúc mừng năm mới trên đèn Khổng Minh. Còn tam sai lang cũng dùng ánh mắt háo sắc quét khắp những nàng tiểu thư đang cầu phúc. Chỉ có Hạng Tử Hiên thì đi cùng vậy thôi chứ tâm tư hẳn đều đặt hết lên người Đại tiểu thư, ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến hành động của nàng.

Nhưng đôi mắt đẹp của Đại tiểu thư lại khẽ liếc về phía Triệu Tử Văn, trong nụ cười ngọt ngào lại có một chút ý hạnh phúc. Ánh mắt ấy dừng lại trên đèn Khổng Minh mà nàng vừa thả, thật lâu không dời đi.

(1) P/s của tác giả: Giấc mộng này của Triệu Tử Văn không giống như giấc mộng kia. Mọi người đừng hiểu lầm. Tiên nữ rốt cuộc là ai, thử cân nhắc một chút sẽ biết ngay nàng là ai. Diễn biến tình cảm giữa Triệu Tử Văn và tiên nữ này cũng vô cùng phấn khích. Mọi người cứ chờ coi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 181

Đê Ở Tô Châu

Tiết xuân hàn vừa hết, cây cối đâm chồi nảy lộc tươi tốt. Trên đê Tô Châu và Tây hồ, đào liễu xanh mướt hai bên bờ. Nước gợn sóng, du thuyền dập dềnh, xa xa là khoảng không sương mờ mông lung, màu xanh ngút ngàn mướt mát. Lúc này ở trên đê, người đi đường đều bị cảnh sắc trước mắt làm cho ngạc nhiên và thán phục, ngắm cảnh đến say lòng.

Mới đầu năm mới nên ở Tô Đê náo nhiệt vô cùng, sáng sớm ngày ra đã kín đặc những người là người. Băng tuyết vừa tan đã có thể nhìn thấy bóng dáng những cành hồng mai khảnh khiu trên đê, du khách cũng dường như nghe thấy tiếng chim oanh ríu rít trong lồng tơ khói liễu, như si mà lại như say cảm nhận tiên cảnh đầu xuân trên Tô Đê.

Hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất chính là một thuyền hoa cực đại bên bờ Tô Đê. Thuyền hoa cập vào Tô Đê, lầu các cao ngất, điêu lan ngọc thể, thật là hoành tráng. Nhưng điều khiến người ta chú ý nhất không phải là thuyền hoa cao lớn kia, mà là một bảng hiệu thật lớn treo trên lầu các, trên đó viết bốn chữ lớn màu son đỏ ---- Tỷ võ chiêu thân.

Những công tử trên Tô Đê không ngừng ngắm nhìn. Đám đông bắt đầu rục rịch. Nghe giọng nói của họ thì còn có cả khẩu âm phương Bắc nữa, và hơn nữa, khiến cho người ta ngạc nhiên là còn không ít những công tử ở bên ngoài.

- Hôm nay đúng là ngày tổ chức tỷ võ chiêu thân cho tiểu thư Hạ phủ Hạ Vũ Tình ư? Một công tử có khẩu âm phương Bắc rất nặng đứng bên hàng dương liễu trên Tô Đê, dò hỏi một công tử người phương Nam đứng bên cạnh.

Công tử phương Nam gật đầu đáp:

- Hạ tướng quân lo Hạ tiểu thư không lấy được ai, cho nên hôm nay tổ chức buổi tử vũ chiêu thân này. Hình như huynh đài là người ở bên ngoài tới?

Công tử phương Bắc cười đáp:

- Tại hạ từ lâu đã nghe tiếng Hạ tiểu thư không chỉ là tài nữ mà còn có mỹ mạo vô song. Nghe nói Hạ tướng quân tổ chức tử vũ chiêu thân lần này, tại hạ liền ra roi thúc ngựa từ Hàm Đan tới đây, nhưng có lẽ tại hạ chỉ để xem náo nhiệt mà thôi.

Công tử phương Nam gật đầu nói:

- Hạ tiểu thư bộ dạng mỹ mạo, nhưng mà lại lạnh lùng băng giá, khinh thị nam nhân. Hôm nay những người tới đây chỉ sợ là đều vì vị nhạc phụ Hạ tướng quân này mà đến thôi.

Công tử phương Bắc cũng gật đầu, mỉm cười.

Trong lầu các ở thuyền hoa, Hạ Vũ Tình đứng trước cửa sổ sương phòng, quét mắt tìm kiếm trong những công tử đứng bên bờ Tô Đê. Không phát hiện ra thân ảnh của người xấu kia, nàng vừa lo lại vừa sợ, cứ vò vò chéo áo.

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Không vui ư?

Hạ Bình đứng bên cạnh Hạ Vũ Tình, nháy mắt hỏi lớn.

“Vì sao người xấu giờ này còn chưa đến chứ?” Đại tiểu thư chua xót lắc đầu đáp:

- Đây đều là chủ ý của cha, ta có gì mà vui với không vui chứ.

- Thế ư?

Hạ Bình hiểu tâm tình của tiểu thư. Nếu như là gả cho một người không quen biết, nỗi thống khổ này thật khó mà có thể chịu đựng được. Lúc này tiểu thư nhất định là có nhiều cảm xúc khủng hoảng. Hạ Bình gật đầu, cũng không dám quấy rầy tiểu thư nữa, bởi vì nàng không giúp được tiểu thư cái gì cả.

- Tỷ tỷ.

Một tiếng gọi to trong trẻo vang lên. Một nam tử khôi ngô đẩy cửa sương phòng xông vào, vội vàng gọi.

Đại tiểu thư giật mình, nhìn thấy diện mạo nam tử thì không trách hấn lỗ mãng mà còn lo lắng hỏi:

- Vẫn chưa tìm được Hạ Văn sao?

Hạ Văn Đẳng trên trán đầy mồ hôi, vẻ mặt đau khổ, nói:

- Đệ đi tìm khắp nơi mà không thấy bóng dáng hấn đâu cả. Thật không hiểu nổi là hấn chạy đi đâu nữa.

- Hai người tìm Hạ Văn làm gì? Có phải là định bảo Hạ Văn lại đây hỗ trợ phải không?

Hạ Bình cười hì hì hỏi.

- Hấn là người lười cực, giờ còn sớm thế này, ai biết hấn lại chạy đi đâu chơi mất rồi.

Thần sắc Đại tiểu thư buồn bã, trong lòng ủy khuất, thầm nghĩ, "Chẳng lẽ người không hề cần đến ta sao? Chuyện đã đáp ứng rồi mà sao lại có thể quên được?"

- Tỷ tỷ, đệ lại đi tìm nữa.

Hạ Văn Đẳng chỉ có một người chị. Hấn không muốn hạnh phúc cả đời của chị mình lại bị hủy ở lần tỷ võ chiêu thân này. Chỉ có điều Hạ tướng quân cứ khư khư cố chấp, hấn có cố gắng đấu tranh cũng không được, đành phải tìm Hạ Văn đến hỗ trợ.

- Hạ Văn, sao giờ người mới đến?

Hạ Văn Đẳng vừa mới bước xuống thuyền hoa, đi chưa được hai bước trên Tô Đê thì đã nhìn thấy một bóng đen ở phía trước đang chậm rãi đi về hướng này.

Triệu Tử Văn thực ra là có cảm giác hơi buồn ngủ. Giờ cũng còn chưa đến buổi trưa, hấn bất đắc dĩ nói:

- Các người làm gì mà lớn chuyện vậy hả?

Hạ Văn Đẳng vừa túm túm kéo kéo Triệu Tử Văn về phía trước, vừa cười nói:

- Không có cách nào cả. Tỷ tỷ của ta không chỉ trước kia là tài nữ ở kinh đô, hiện giờ lại còn là tài nữ của Tiên Đường. Hiện giờ chọn rể, nam tử khắp thiên hạ chẳng quản năm mới tết nhất đều đến đây hết rồi.

Bảo sao mà khách điểm nào cũng chật như nêm cối. Hóa ra là đều bởi vì chuyện kén chồng của Đại tiểu thư. Khi Triệu Tử Văn đi tới thì đã phát hiện các khách điểm đều kín chật hết chỗ, trong lòng không khỏi nói thầm, "Không ngờ là sức hấp dẫn của Đại tiểu thư lại lớn đến vậy."

Trên Tô Đê, chỗ nào cũng đầy rẫy những tài tử tuần tú hay những võ biên khôi ngô. Bọn họ đứng bên hồ chăm chú nhìn thuyền hoa cao lớn, tựa hồ như có thể nhìn xuyên thấu qua các tầng lầu các đến sương phòng, nhìn thấy dáng người là lướt yêu kiều của Đại tiểu thư.

- Hạ Văn, ta đưa ngươi đi báo danh trước đã.

Hạ Văn Đẳng lôi tay Triệu Tử Văn, đi đến một tiểu đình trên Tô Đê.

Còn cần báo danh nữa cơ à? Triệu Tử Văn nghe mà thấy nhức cả đầu. Thế này cứ như thi tuyển tú nữ không bằng.

- Thiếu gia!

Hạ Văn đang ở trong đình làm người ghi chép báo danh thấy Hạ Văn Đẳng đi tới, vội vàng đứng lên chào hỏi.

Hạ Văn Đẳng mặt tỉnh queo gật đầu. Bên trong đình có bốn năm mươi nam tử, phân nửa trong số họ đều là những kẻ võ biên vạm vỡ, không cần nhìn cũng biết là khỏi phải khen ngợi thừa lời. Hạ Văn Đẳng khẽ cau mày, lại cũng không thể nói gì được cả. Dù sao thì đây cũng là tử võ chiêu thân, những tài tử có hình thức tuần tú thì đa phần đều không dám tham gia.

- Hạ Văn, sao huynh cũng đến đây? Có phải là đến hỗ trợ không? Một mình ta là đủ rồi.

Hạ Văn thấy thiếu gia đi sau Triệu Tử Văn, lại tưởng thiếu gia lo lắng một mình hăn bận rộn quá không lo hết được nên cười cười nói với Triệu Tử Văn.

Hạ Văn Đẳng không chờ Triệu Tử Văn trả lời, liếc mắt xem thường, nói:

- Hăn đến báo danh chứ không phải đến làm việc.

- Hạ Văn là đến báo... danh ư?

Hạ Văn không tin nổi cái tai mình, kinh ngạc hỏi.

Hạ Văn Đẳng không kiên nhẫn nói:

- Hỏi nhiều thế làm gì há? Viết tên Hạ Văn vào đi.

Hạ Văn Đăng đối với những hạ nhân khác cũng không giống như đối xử với Hạ Văn, lời nói của hắn còn có ý tứ đe dọa nữa.

- Vâng, thiếu gia.

Thiếu gia bình thường đều rất khoan hòa, đột nhiên lại bão nổi bùng bùng khiến Hạ Văn sợ tới mức cuống lên gật như bồ cùi, nhắc bút son vội vàng viết tên Hạ Văn xuống. Nhưng trong lòng hắn vẫn kín đáo ngẫm nghĩ: "Chẳng nhẽ Hạ Văn thích Đại tiểu thư ư? Nhưng mà bọn họ cứ như mặt trăng với mặt trời, giống như kẻ thù của nhau. Liệu có phải là Hạ Văn muốn cưới Đại tiểu thư không?"

Hạ Văn tự có câu trả lời trong lòng: "Chắc là đến cho vui mà thôi".

Triệu Tử Văn bị cảnh Hạ Văn vì kinh ngạc quá mà tra hỏi hắn làm cho vô cùng buồn bực, lại không thể giải thích được gì, cứ phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà mỉm cười.

"Cửu Hoàng tử - Hạng Long Đào", Triệu Tử Văn lơ đãng thoáng nhìn, thấy một phần danh sách mà Hạ Văn để trên bàn có sáu chữ lớn đập vào mắt người ta này. Mà cái tên này cũng dài nhất vì có ba chữ.

Sao gã cũng đến đây nhỉ? Triệu Tử Văn nhướn mày. Cửu Hoàng tử này tính thích khoe khoang. Người khác thì chỉ hai ba chữ đơn giản, riêng gã thì cả một cái danh xưng sáu chữ dài ngoằng. Nhìn đó cũng biết Cửu Hoàng tử này hoàn toàn không biết khiêm tốn nhẫn nại mà chỉ biết bộc lộ tài năng. Người như thế mà lên ngôi Hoàng đế thì thật sự là bất hạnh của người trong thiên hạ.

- Hạng huynh cũng tới...

Hạ Văn Đăng đương nhiên cũng chú ý đến cái tên dài ngoằng kia, lại nói bổ sung thêm.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài. Tỷ võ chiêu thân cho Đại tiểu thư lần này khiến cả thiên hạ đều biết. Đến cả Cửu Hoàng tử cũng từ Hàm Đan tới, Hạng Tử Hiên sao có thể không đến được chứ. Nếu là phải chiến đấu với vị huynh đệ này thì quả thực là rất khó xử.

Hạ Văn lại cảm thấy không phải mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, nhưng cũng phải thừa nhận chuyện Hạ Văn thích Đại tiểu thư. Nhưng thật

thiên nga đâu có dễ ăn như vậy. Hạ Văn đối với hắn có ơn. Hắn cũng hy vọng mộng đẹp của Hạ Văn thành công cho nên vội vàng thúc giục:

- Hạ Văn, huynh được phân vào tổ cuối cùng, mau đến đưa tin với lão tiên sinh đi.

Triệu Tử Văn không kìm nổi cười ha hả, nói:

- Lão tiên sinh Hồ Tu Kiệt cũng tới hỗ trợ à? Hình như đây là tổng động viên toàn bộ Hạ phủ thì phải.

Hạ Văn Đẳng đẩy đẩy Triệu Tử Văn đi, cười mắng:

- Nói lắm lời vô nghĩa thế làm gì. Thằng ranh nhà ngươi còn không đi mau đi cho ta. Tỷ của ta đang sốt ruột lắm đó.

Sóng gợn lăn tăn trên Tây hồ, du thuyền như thoi đưa, phong cảnh thật mê người. Ngồi trên đình ở Tô Đê, nhìn mặt nước gợn sóng, gió nhẹ hiu hiu, quả thật là rất thanh tịnh. Nhưng mà Triệu Tử Văn đang mang nhiệm vụ trong người, vẫn là phải đến đưa tin cho lão tiên sinh kia. Cũng không biết có phải bắt đầu luận võ luôn bây giờ không nữa.

Đám người ngoài đình chia làm đôi. Con mắt sắc bén của Triệu Tử Văn nhìn thấy ngay lão tiên sinh Hồ Tu Kiệt nên trực tiếp đi tới chỗ tổ do lão kiểm tra. Chỉ thấy tổ này của lão tiên sinh có hơn ba mươi người, trong đó, các nam tử khôi ngô chiếm đa số, cũng có mấy tài tử tuấn lãng không sợ chết nữa.

Khóe miệng bọn họ khẽ nhếch lên, tựa hồ ai cũng coi thường đối phương. Ai nấy đều tinh thần phấn chấn, khí thế bất phàm, cảm thấy bản thân thật là xuất sắc, cứ như là danh hiệu hôm nay trừ bọn họ ra thì không ai có thể đoạt được cả.

Lão tiên sinh đứng đầu đám người, vừa mới rồi hình như nói chưa xong chuyện gì, lại nói tiếp:

- Hạ tướng quân cử hành tỷ võ chiêu thân, cũng không hoàn toàn là luận về võ lực. Hạ tiểu thư tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa. Vị hôn phu tương lai đương nhiên là phải có chút văn tài, cho nên trước hết lão phu xin ra một đề về thi từ, ai làm được thì đều có thể thăng cấp.

Triệu Tử Văn đứng ở vị trí cuối cùng trong hàng người. Lão tiên sinh cơ bản là không phát hiện ra hắn. Nghe thấy lão tiên sinh nói vậy, hắn lại thêm

hiểu sâu sắc hơn về cuộc tử võ chiêu thân này. Hạ tướng quân cũng không phải là hoàn toàn không hề nghĩ cho Đại tiểu thư mà là có sự tuyển chọn khá kỹ càng. Một đề văn tài như thế này có thể làm cho một kẻ võ biên biết khó mà lui. Xem ra là Hạ tướng quân muốn tìm một người con rể văn võ toàn tài.

Những vũ phu cao to vạm vỡ vừa nghe nói là phải làm thơ thì khuôn mặt mới rồi còn sáng láng tươi tắn lập tức trầm hẳn xuống, thở dài thườn thượt, nhưng cũng không muốn cứ ủ rũ như thế mà rút lui, cứ nghe xong đề mục đã rồi mới đi.

Lão tiên sinh khẽ vuốt chòm râu dài, cười nói:

- Các vị không cần khẩn trương như thế. Thật ra đây là một đề mục rất đơn giản. Chỉ cần làm một bài thơ về Tây hồ Tô Đê là được.

Cảnh vật ở Tô Đê thật nhiều, tùy tiện miêu tả bốn câu là coi như thành thơ rồi, quả thật là không khó. Bất quá đối với những vũ phu chưa từng qua bất kỳ một trường lớp nào, căn bản là chữ nghĩa dốt đặc cán mai thì đề mục vừa nói xong đã có mấy người lạng lẽ rút lui rồi.

Một vị tài tử khá tuấn tú ôm quyền nói với lão tiên sinh:

- Tiên sinh, xin hỏi bài thơ có yêu cầu gì không?

Lão tiên sinh lắc đầu nói:

- Không có, chỉ cần là một bài thơ hoàn chỉnh là được rồi.

Hơn phân nửa vũ phu còn lại đều ôm tâm tư xem náo nhiệt, không còn lòng dạ nào tranh đoạt nữa. Bởi bọn họ tự biết người biết mình, có lẽ có nghĩ nát óc cũng chả ra được hai câu thơ. Hơn mười vị tài tử còn lại đều như có động lực mạnh mẽ hơn. Bọn họ mặc dù có vẻ phong lưu tiêu sái, nhưng nửa ngày giờ chưa ai nói ra được câu nào.

Lão tiên sinh nhìn về phía tài tử kia nói:

- Vị công tử này nếu đã làm thành thơ thì xin mời ngâm một chút.

- Được.

Tài tử gật đầu, nói:

- Học sinh làm một bài:

Vi ái Tô Đê hảo,

nhất bộ nhất trường ngâm.

Hoàng oanh kiến nhân chí,
phi khởi độ hồ âm!
Dịch nghĩa:
Vì yêu cảnh đẹp Tô Đê,
Mỗi bước đi lại một tiếng ngâm nga, tấm tắc.
Chim hoàng oanh thấy người tới,
Bay lên khỏi vùng hồ.

Tạm dịch thơ:
Vì yêu cảnh đẹp Tô Đê,
Mỗi bước đi lại muốn đề đôi câu
Hoàng anh riu rít nơi đâu
Thấy bóng người lạ bay đâu mất rồi
- Thơ hay!

Những võ biên đang xem cuộc vui không hiểu thi từ gì cả. Chỉ cần nghe đọc lên có vần có điệu là được coi như thơ hay rồi, bọn họ đều vỗ tay khen ngợi tài tử kia.

Biểu tình lão tiên sinh cũng không biến hóa gì nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đã thăng cấp. Như vậy có thể thấy được bài thơ này kỳ thực rất bình thường, cũng không có điểm gì đặc biệt cả.

Thế nhưng tài tử kia cao hứng nhảy cẫng lên, hưng phấn ôm lấy nam tử bên cạnh nói:

- Ta thăng cấp rồi.
- Nam bắc cao phong cao sát thiên,
lưỡng phong tương đối bất tương liên.
Văn lai tân vũ Tô Đê quá,
nhất phiến si vân tỏa nhị tiêm.

Dịch nghĩa:
Đỉnh núi cao bên Nam và bên Bắc cao đến tận trời,
Hai ngọn núi không phân cao thấp.
Mưa mới đến muện trên Tô Đê,
Một mảnh mây che kín cả đôi ngọn núi.

Lại một người nữa làm được ra một bài thơ nên thăng cấp thuận lợi. Triệu Tử Văn thì không hề để tâm gì, chỉ chú ý nhìn bốn chữ tử võ chiêu thân trên hoa thuyền cao lớn, trong lòng thầm nghĩ, "Đại tiểu thư chắc đang ở bên trong".

Trong khoảng thời gian tầm nửa nén hương, đã có khá nhiều người thăng cấp. Ba bốn kẻ võ biên nghĩ hồi lâu cũng rặn ra được một bài thơ. Dù sao thì đề mục cũng không khó, số người thăng cấp khoảng hơn chục người rồi. Tinh thần bọn họ lại phơi phới, bắt đầu hưng phấn hơn.

- Những người thăng cấp đi theo ta.

Triệu Tử Văn nghe nói thế mới đột nhiên khôi phục tinh thần, kinh ngạc nghĩ, "Không phải là đã xong rồi đấy chứ?"

- Này này, lão tiên sinh, ta còn chưa làm thơ mà.

Triệu Tử Văn vội vàng gọi lão tiên sinh đang định rời đi.

- Hạ Văn à?

Lão tiên sinh kinh ngạc quay đầu hỏi lại:

- Người cũng đến tham gia ư?

Triệu Tử Văn đi lên trước, cười ha hả nói:

- Đúng rồi. Ngài còn chưa nghe ta làm thơ cơ mà.

Lão tiên sinh kỳ quái nhìn Triệu Tử Văn. "Thư đồng này muốn cưới Đại tiểu thư ư?" Lão cảm thấy hơi buồn cười, cố nhin đến hồng cả mặt, nói: - Vậy thì người làm đi. Có điều cửa này thì người có thể qua được chứ không qua được một số cửa ải sau này của Hạ tướng quân đâu.

Đa số mọi người ở đây đều có biết thư đồng này, ai nấy đều kinh ngạc há hốc mồm. Thư đồng muốn cưới Đại tiểu thư ư? Đây quả thực là còn kỳ lạ hơn cả ăn mày đòi xôi gấc!

Triệu Tử Văn cũng không để ý đến thần sắc khinh bỉ của bọn họ, nhẹ ngâm:

- Tô Đê thúy liễu cổ đình tây,
thủy diện sơ bình vân cước đề.

Tối ái hồ đông hành bất túc,
lục dương âm lý bạch sa đề.

Dịch nghĩa:

Liều xanh tụ tập bên đình phía Tây trên bờ Tô Đê,
Mặt nước nhấp nhô như những bước chân đều đặn tấp vào bờ đê.
Yêu nhất là đi mãi về phía đông mà không đến đích (không biết đâu là
đủ)

Màu xanh dương liều rọp màu làm xanh cả cát trắng trên đê.

"Lục dương âm lý bạch sa đê...".

(Màu xanh dương liều rọp màu làm xanh cả cát trắng trên đê.)

Một tài tử đứng vây quanh đó khẽ ngâm lại một câu này, liền cảm thấy
một câu làm người ta kinh hãi, không nhịn nổi lớn tiếng kêu lên:

- Thơ hay!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Đổi Chết Người

"Giang Nam đệ nhất tiểu thư đồng"? Trời đất ạ, ta có cái ngoại hiệu này từ lúc nào thế không biết? Triệu Tử Văn nghe mà thâm tức cười. Gã tài tử phương Bắc này không phải là định phong danh hiệu đó cho ta luôn đấy chứ?

Lão tiên sinh cười ha hả. Tài học của thư đồng này hoàn toàn không thể dùng lời mà diễn tả được. Danh thơ tuyệt cú chỉ cần hẩn há mồm là có cả đồng. Lão tiên sinh cười nói:

- Hạ Văn, tài học của người vì sao lúc nào cũng xuất chúng như thế hả?

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Ta vốn là người rất là khiêm tốn. Bất đắc dĩ hôm nay có nhiệm vụ trong người cho nên không thể không thể hiện một chút.

Lão tiên sinh đương nhiên biết thư đồng này không thích khoe khoang tài học. Hôm nay hẩn đến tham gia tử võ chiêu thân cũng chỉ ăn mặc trang phục thư đồng, quả là rất khiêm tốn! Nhưng nói là có nhiệm vụ trong người là ý gì? Lão tiên sinh nghe mà không hiểu ra được là ý gì cả. Chẳng lẽ là không phải hẩn thích Đại tiểu thư nên mới tới ư?

Những người miễn cưỡng được thăng cấp đều cảm tức nhìn tên thư đồng này. Một bài thơ của hẩn, quả thực đẽ bẹp toàn bộ những bài thơ họ đã làm. Những người vây quanh chả ai còn nhớ đến những bài thơ họ đã làm nữa cả.

Một nam tử nóng nảy mới vừa thăng cấp lại dẫu mỗ lên nói:

- Tiên sinh, hay là nhanh đưa ra đề mục đi thôi.

"Đề mục cuối cùng hôm nay là tử võ chiêu thân. Thư đồng này hình như là không biết tí võ công nào, xem ra cũng là uống phí công toi thôi." Lão

tiên sinh vốn không màng thế sự sao biết được những chuyện của Triệu Tử Văn, nghĩ thế mà khẽ lắc đầu, trong lòng thầm thở dài.

Lão tiên sinh khẽ vuốt râu. “Hạ Văn có thể cưới được tiểu thư hay không cũng chẳng liên quan gì đến mình”. Lão cũng chẳng cần phải nghĩ nữa làm gì nên tiếp tục nói chuyện vừa rồi:

- Được rồi. Những người thăng cấp đi theo ta, thực hiện một đề mục nữa.
- Tỷ tỷ, Hạ Văn đến rồi.

Hạ Văn Đẳng trở lại sương phòng ở lầu các trong thuyền hoa lần nữa, cao hứng đẩy cửa phòng nói với Hạ Vũ Tình.

Hạ Bình đứng bên cạnh Hạ Vũ Tình khẽ cười nói:

- Thiếu gia, chúng ta đã sớm nhìn thấy là Hạ Văn đã đến rồi.
- Thế à?

Hạ Văn Đẳng kinh ngạc thất thanh kêu lên. Có thể hiểu được là tỷ tỷ đứng bên bức rèm kia để lén nhìn về tiểu đình ở trên Tô Đê, chính là để nhìn cái gã nam tử cao ngất ngẫm ngẫm kia.

Hạ Văn Đẳng cũng tò mò nhìn lại. Bộ dạng của Hạ Văn này uy vũ cường tráng, thân cao hơn người bình thường rất nhiều. Hơn nữa, da dẻ ngăm ngăm với nụ cười xấu xa, lẫn lộn trong đám đông các tài tử trắng trẻo kia thì thật sự là hạc lạc giữa bầy gà, cực kỳ thu hút sự chú ý. Bảo sao mà tỷ tỷ lại phát hiện ra hẵn nhanh như vậy.

- Văn Đẳng, vừa rồi Hạ Văn ngâm thơ gì thế?

Hạ Vũ Tình đã sớm biết là Hạ Văn Đẳng đến, nhưng đôi mắt nàng vẫn đang chăm chăm nhìn về Triệu Tử Văn cứ như sợ hẵn tự dưng biến mất, nên nàng hỏi nhưng cũng không quay đầu lại.

Hạ Bình thì mắt sáng như sao, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ tươi cười hạnh phúc, cười hi hi nói:

- Hạ Văn này lại không biết là đọc lên bài thơ xuất sắc nào. Tỷ cứ xem mặt những tài tử kia thì biết.

Bài thơ mà Triệu Tử Văn vừa ngâm, ý cảnh tuyệt đẹp, nghe là thuộc ngay. Trong chớp mắt đã phát tán trên khắp Tô Đê. Sắc mặt của các tài tử đang ở đó có người thì xấu hổ xám xịt, có người lại ghen tị hai mắt vẫn đỏ

lên, có người còn ra vẻ khinh miệt nữa. Không phải chỉ là một tên thư đồng nho nhỏ thôi sao? Cũng không biết là thơ từ cóp nhặt ở đâu mang đến nữa.

Hạ Văn Đăng vì đại sự hôm nay của Hạ phủ nên ăn mặc cực kỳ chải chuốt. Một bộ trường bào màu trắng, đầu đội mũ trắng, trong tay còn cầm một cái quạt ngọc. Hắn mô tả lại dáng vẻ lắc đầu nhẹ giọng ngâm:

- Tô Đê thúy liễu cổ đình tây,
Thủy diện sơ bình vân cước đê.
Tối ái hồ đông hành bất túc,
Lục dương âm lý bạch sa đê.
- Lục dương âm lý bạch sa đê...

Hạ Vũ Tình cũng khẽ ngâm lại câu thơ đó theo bản năng, đôi mắt đẹp sáng ngời, tỏa ra ánh hào quang duyên dáng, lẩm bẫm nói:

- Trình độ thơ từ của Hạ Văn, thực sự là không ai có thể so sánh được.

Hạ Bình gật gù nói:

- Đúng rồi. Cái kẻ bại hoại kia đúng là lợi hại nhất.

- Văn Đăng, đệ đi xuống nhìn hắn, có động tĩnh gì thì trở về nói cho ta hay.

Hạ Vũ Tình vẫn như si như ngốc luôn nhìn về tên thư đồng cười xấu xa kia, khẽ nói.

- Thế thì đệ phải đi đây.

Hạ Văn Đăng luôn luôn là tỷ tỷ nói gì thì nghe đó, vội vàng bước xuống thuyền hoa, đứng ở một chỗ bí mật giám thị nhất cử nhất động của Triệu Tử Văn.

- Hạ Bình, muội cảm thấy ta đối với muội thế nào?

Hạ Vũ Tình thấy Văn Đăng đã rời đi, mặt cười ửng đỏ, hạ giọng nói.

Hạ Bình kéo tay Hạ Vũ Tình, cười nói:

- Tiểu thư đối đãi như muội muội, từ nhỏ đã chiếu cố muội. Ở Hạ phủ này, người đối xử với muội tốt nhất chính là tiểu thư.

- Thế... sau này ta cũng sẽ là tỷ tỷ của muội có được không?

Hạ Vũ Tình khẽ cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng, dịu dàng hỏi.

Hạ Bình nhấp nháy mắt, cao hứng túm lấy cánh tay Hạ Vũ Tình, nũng nịu nói:

- Tiểu thư vẫn luôn là tỷ tỷ của muội mà. Bây giờ như thế, sau này cũng thế.

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình vốn lạnh như băng bỗng nở nụ cười sáng lạn như hoa đào, đến cả Hạ Bình nhìn thấy cũng sửng sốt. Nhưng Đại tiểu thư trong lòng vẫn còn nỗi lo lắng mơ hồ, không biết cái đèn Khổng Minh kia có thật sự làm cho ước nguyện của nàng trở thành sự thật được không.

- Bây giờ đề mục chính là làm từ. Lấy dương liễu Tây hồ là chủ đề để làm đi.

Lão tiên sinh đưa những người thăng cấp đi dừng lại dưới một cây liễu, chỉ vào cây liễu, cười nói.

Lúc này, số người thăng cấp không phải chỉ là mười người, mà là hai tổ hợp lại thành ra là hai mươi người, vẫn là do lão tiên sinh phụ trách khảo thí. Vừa rồi đã lấy Tô Đê làm đề cho thơ, nội dung có vẻ rộng quá, nhưng làm cũng thoải mái hơn. Giờ lại lấy dương liễu làm đề cho từ, lập tức mức độ khó đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng quy củ là do người ta đưa ra, những người thăng cấp đều e sợ sự uy nghiêm của Hạ tướng quân, nào dám hé răng oán hận, đều chỉ cúi đầu trầm tư. Có chút xíu thời gian mà cần phải làm ra được một bài từ vịnh liễu, quả thật là có chút khó khăn.

- Xin hỏi tiên sinh, bài từ này cần phải tả liễu hay là có mang từ liễu là được?

Một vị tài tử như có đôi chút thắc mắc nên hỏi lại lão tiên sinh.

Lão tiên sinh cười cười đáp:

- Tả liễu và dùng liễu để gửi gắm tình cảm.

- Thế thì tại hạ đã làm xong rồi.

Tài tử cao hứng ngâm nga:

- Tây hồ dương liễu lộng khinh nhu,

Động ly ưu, lệ nan thu.

Do ký đa tình tặng vi hệ quy chu.

Bích dã chu kiều đương nhật sự,

Nhân bất kiến, thủy không lưu!

Dịch nghĩa:

Dương liễu Tây hồ lay động mềm mại
Làm cảm động nổi ưu sầu vì chia ly, lệ rơi khó kìm lại nổi.
Vì nhớ đa tình từng giữ thuyền quay lại
Câu chuyện của ngày đó về đồng bích (ruộng đồng xanh), cầu son (cầu
sơn son),

Người không gặp, nước không chảy.

- Từ hay!

Lão tiên sinh không kìm nổi vỗ tay khen ngợi. Mượn liễu để biểu đạt
mối tình sâu rất tuyệt diệu. Có thể thấy được bài từ này cũng là rất tinh tế,
tài hoa.

Tài tử được khen không hề kiêu ngạo, thản nhiên nói:

- Đa tạ!

Lão tiên sinh gật đầu, tỏ ý đã thăng cấp, lại càng tỏ vẻ tán thành vị tài tử
này. Tài mà không kiêu ngạo, thật sự là một tài tử hiếm có. Chỉ có điều,
không biết là chàng ta có thể qua được cửa ải luận võ hay không.

Sau nửa nén hương, đề mục này cũng mới chỉ có một vị tài tử vừa rồi
làm được.

Lão tiên sinh thở dài, nhìn Triệu Tử Văn đang đứng phía sau các tài tử
nhàn nhã ngắm nghía phong cảnh Tây hồ, cười nói:

- Hạ Văn, ngâm thơ từ mà người làm được ra đi.

Lão có chút tin tưởng với thư đồng này, nhưng đây là quy củ cuộc thi,
đương nhiên là phải ngâm bài từ tự làm được ra.

- A...

Triệu Tử Văn không mấy để tâm, đáp lại một tiếng rồi chậm rãi quay đầu
cười hỏi:

- Là thơ từ về dương liễu hả?

Lão tiên sinh mỉm cười gật đầu nói:

- Người mau mau đọc ra đi.

Triệu Tử Văn nhìn về phía trước, bước một bước, khẽ ngâm:

- Dương liễu thanh thanh trú địa trọng,

Dương hoa mạn mạn giáo thiên phi,

Liễu điều chiết tẫn hoa phi tẫn,

Tá vãn hành nhân quy bất quy.

Dịch nghĩa:

Dương liễu xanh xanh chạm tới đất,

Hoa dương bay đầy trời

Cành liễu gãy hoa cũng ngừng rơi,

Thử hỏi người đi có trở về hay không.

Tạm dịch thơ:

Dương liễu xanh mặt đất,

Hoa liễu bay đầy trời,

Cành liễu gãy lìa hoa ngừng rơi

Hỏi người đi có biết nơi quay về?

- Tiên sinh, Hạ Văn làm thơ chứ không phải làm từ. Như thế có tính là phạm quy không?

Mấy tài tử lập tức tìm ra điểm sơ sót của thư đồng này, lập tức chữa mũi nhọn về Triệu Tử Văn, kêu ca rầm lên.

Lão tiên sinh vừa rồi quả thật đã nói đề ra là làm từ, nhưng Hạ Văn này lại làm thơ, lão không thể phủ nhận được, gật đầu nói:

- Phạm quy rồi.

- Phạm quy thì phải hủy bỏ tư cách.

Vị tài tử vừa rồi làm ra được bài từ khinh miệt nhìn về hướng này, nói với Triệu Tử Văn.

Tài tử này mặc một bộ trường bào màu xanh giản dị, mày rậm mắt to, hai bên mép có hai phết râu như râu cá trê, trông hơi buồn cười, khẩu âm lại là tiếng phương Bắc. Vừa nhìn đã biết là tài tử phương Bắc, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Ta quả thật là không để ý nghe rõ đề. Nhưng mà ta đã hỏi tiên sinh có phải là làm thơ từ không thì tiên sinh lại gật đầu. Như thế thì tiên sinh cũng có trách nhiệm rồi.

Lão tiên sinh đỏ mặt lên. Quả thật là vừa rồi lão không nghe rõ Triệu Tử Văn đã hỏi lại, còn tưởng là thư đồng này chắc cũng chú ý nghe đề mục rồi, ai biết được là hăn căn bản không hề để tâm đến cái đề mục này. Thế này không phải là đến để xin cưới Đại tiểu thư, rõ ràng là đến phá rối.

Lão tiên sinh có khổ mà không nói ra được, gật đầu bảo:

- Là lão phu sai rồi. Hạ Văn người giờ làm lại một bài từ đi.

Nhưng tài tử phương Bắc này chắc chắn chẳng phải kẻ tốt đẹp gì. Triệu Tử Văn nhanh mắt đã phát hiện Cửu Hoàng tử Hạng Long Đào ở một tổ khác cách đó không xa cứ thỉnh thoảng lại nháy mắt ra hiệu với gã tài tử này. Rõ ràng rằng đây chính là tay trong do Hạng Long Đào mời đến.

Lão tiên sinh phải chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, tài tử đang kêu ca đương nhiên không thể nói được gì nữa rồi. Bọn họ cũng không tin là thư đồng này không xem trọng Đại tiểu thư, bằng không thì đến đây tỷ võ chiêu thân mà làm gì. Chắc chắn là hẳn không làm được bài từ nào, cho nên ngâm đại một bài thơ qua loa cho xong. Chẳng qua bài thơ này vô luận là ý cảnh hay là câu đối thì cũng đều là dạng xuất sắc, đáng được khen tặng là một bài thơ hay.

Nhưng không ít những tài tử không thể thắng cấp được không chịu buông tha, lại nói:

- Như thế thì Hạ Văn cũng có chỗ sai. Phạt người trong ba bước phải làm ra được một bài từ, làm không ra thì tính là thua luôn.

Chỉ từng nghe "bảy bước thành thơ" chứ chưa nghe ai "ba bước thành từ" cả, lão tiên sinh lập tức toát mồ hôi lạnh. Lão biết rằng ba bước thành từ là rất khó khăn, nhưng lực lượng quần chúng đông đảo, lão cũng đành bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Thế cứ theo như lời mọi người đi.

Ba bước thành từ ư? Trời ạ, chắc chắn là Cửu Hoàng tử mua người đến phá rối ta. Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn về phía Cửu Hoàng tử đang ở phía kia lắc đầu ngâm từ. Cửu Hoàng tử đầu đội mũ tím, mặc một trường bào bằng gấm thêu rồng vàng, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, đi qua đi lại rất có phong độ, thật sự là một tài tử phong lưu vô cùng.

Tổ của gã hình như chỉ có ba bốn người gì đó. Ăn mặc kiêu hoàng tộc như gã thì ai dám ra tỷ thí nữa. Kẻ nào dám tranh thắng cấp với gã thì đến tính mệnh cũng không cần nữa ư? Triệu Tử Văn cũng không ngờ là gã vẫn không chịu buông tha Đại tiểu thư, đến lúc này còn mang đến đây bao nhiêu người giúp đỡ, chắc chắn là muốn tạo phe cánh để đắc thủ.

- Ba bước thành từ thì có gì là khó?

Triệu Tử Văn nói một cách khí phách, khễ dậm chân hai bước liền thốt lên:

- Nhất kê yên liễu vạn ti thù,

vô nhân hệ đặc lan chu xử.

Chu tử chi, Tô Đê hành.

Nhàn sâu tối khỗ, hữu khứ ý nguy lan,

tà dương chánh tại, yên liễu đoạn tràng xử.

Dịch nghĩa:

Một dòng suối khói, vạn liễu mảnh bông,

Có ai giữ được chốn thuyền lan

Linh chi trên thuyền, đi ở Tô Đê.

Nổi sâu nhàn hạ là khổ nhất, bỏ đi ý dựa dẫm vào hương lan

Ánh mặt trời còn đó, nơi khói liễu đoạn trường.

- Hai bước thành từ. Từ hay!

Các tài tử Giang Nam đứng bên Triệu Tử Văn đều vỗ tay, biểu lộ ý rằng tài tử Giang Nam còn giỏi hơn tài tử phương Bắc.

Một bài từ này không chỉ là viết về Tô Đê, ý cảnh so với bài từ mà tài tử phương Bắc kia đã làm còn có vẻ xuất sắc hơn. Hơn nữa lại là hai bước thành từ, những tài tử đứng xung quanh đó đều ghen hống nhìn trân trối, cảm thán tài học của thư đồng thật là làm cho người ta kinh hãi.

"Keng..." Một tiếng thanh la của gia đình Hạ phủ gõ lên. Gia đình lại lớn tiếng nói:

- Những người thăng cấp đợt hai ở các tổ, rút thăm tỷ thí câu đối. Hai người một đôi. Người thắng được thăng cấp tiếp theo!

"Trời ạ, sao lại còn thi câu đối nữa chứ? Hơn nữa lại còn là đấu loại hai người một nữa." Triệu Tử Văn cảm thấy thật đau đầu, còn không bằng đi đánh đấm một hồi cho thống khoái.

Tổ của lão tiên sinh phụ trách chỉ còn có hai người Triệu Tử Văn và tài tử phương Bắc kia nên chẳng cần rút thăm phiền phức làm gì, hai người trực tiếp ra vẽ đối cho nhau là được rồi. Nhưng mà ai ra đối, ai tiếp đối thì vẫn phải rút thăm. Lão tiên sinh rút ra hai cây thăm trong người, cười nói:

- Các người tới rút thăm đi, ai rút trúng thăm ra thì ra đối, còn ai rút trúng thăm tiếp thì tiếp đối. Người tiếp đối chỉ cần đối được tất cả những câu đối của người ra về đối thì tính là thắng, bằng không thì tính là thua.

Giang Nam đệ nhất tiểu thư đồng đối với tài tử phương Bắc, trò hay như thế này, làm sao mọi người bỏ qua cho được. Những người chưa thắng cấp đều đứng đó xem kịch vui, để xem xem công phu đối câu đối thì ai là người lợi hại nhất.

Rút thăm thế này thì chỉ cần một người rút là được, Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Người đến là khách, chủ nhường khách, mời vị công tử phương Bắc này đến rút thăm đi.

Công tử phương Bắc cũng hiểu được đạo lý này, cho nên gật đầu, rút một cây thăm trong tay lão tiên sinh, vừa mở ra thì thấy một chữ "RA" thật to.

"Phù, quá tốt! Hẳn ra đối là tốt rồi chứ nếu để mình ra về đối thì chả có gì hay ho cả." Triệu Tử Văn lén vuốt mồ hôi trên đầu, lòng thầm kêu may mắn.

- Công tử phương Bắc ra đối, Hạ Văn tiếp đối.

Lão tiên sinh công bố kết quả rút thăm.

- Hai người các người bắt đầu đi. Người thắng sẽ thắng cấp, người thua sẽ bị loại.

Cuộc chiến câu đối sắp bắt đầu, tài tử phương Bắc và tài tử Giang Nam đều toát mồ hôi lạnh, không biết cuối cùng ai thắng ai thua nữa.

Công tử phương Bắc lui lại phía sau mấy bước, giữ một khoảng cách với thư đồng này. Y đương nhiên đã nghe nói qua thư đồng này rất giỏi đối câu đối. Dò xét hẳn cẩn thận một hồi rồi y mới nói:

- Tại hạ là thất tể Văn Trạng nguyên kiêm Tham mưu tướng quân, tên hiệu là "vua đối - đối thủng bụng".

- Chàng ta là "vua đối" Sử Trinh Tương?

Tài tử Giang Nam đều mở to hai mắt, không thể tin nổi là vị "vua đối" ở Kinh quốc này hôm nay cũng đến tham gia tỷ võ chiêu thân của Đại tiểu thư.

Trạng nguyên lại kiêm cả tham mưu tướng quân, chức quan quả thật là rất lớn. Chẳng qua là chức Tham mưu tướng quân này không cần nói cũng biết là tướng quân tham mưu cho Cửu Hoàng tử. Hôm nay Trạng nguyên Trần Chính Hào kia hình như không tới. Triệu Tử Văn nhìn quét quanh bốn phía cũng không thấy thân ảnh của Trần Trạng nguyên đâu.

“Đối thùng bụng cơ à? Không phải là đối đến mức xuyên thùng bụng ta ra đấy chứ?” Triệu Tử Văn nghe xong thì chỉnh sửa lại cái mũ thư đồng, cười ha hả nói:

- Tiểu đệ đọc qua vài cuốn sách, một tiểu thư đồng lạc đường trần thế thôi, tên hiệu là "vua đối - đối chết người".

- Người xấu này, cái gì mà "vua đối - đối chết người" chứ? Chỉ làm loạn lên thôi.

Đại tiểu thư đứng ở sương phòng trong thuyền hoa, nhưng tiếng nói của Triệu Tử Văn cực to, thuyền hoa đang đậu ở gần nên nàng nghe thấy rõ ràng, bịt cái miệng nhỏ nhắn mà cười nói.

- Đối chết người à?

Sử Trinh Tương có chút kỳ quái nói:

- Chẳng lẽ Hạ Văn người đối câu đối còn có thể đối chết người ta được sao?

Triệu Tử Văn cười hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ Sử huynh có thể đối thùng bụng người ta ra sao?

- Ta từng đối cho người ta đến mức cơm không thể nuốt xuống được, nước không thể uống được, bụng rỗng không cho nên mới có tên hiệu là "đối thùng bụng".

Sử Trinh Tương vân vê cái ria cá trê, cười đắc ý, giải thích.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Tại hạ từng đối cho người ta phun ra vài chục lượng máu, thiếu chút nữa thì đi đời nhà ma, cho nên mới có tên hiệu là "đối chết người".

Đối cho người ta khó nuốt trôi thì còn hợp tình hợp lý, chứ đối cho người ta phun ra vài chục lượng máu, suýt mất mạng thì liệu có hay không? Mọi người thấy thư đồng này mở to mắt bốc phét thì đều khúc kha khúc khích

cười thành tiếng. Đại tiểu thư lặng lẽ nhìn qua màn, vừa mừng vừa sợ khẽ cười nói:

- Tiểu thư đồng lạc đường trần thế lại còn có thể đổi cho người ta phun ra vài chực lượng máu nữa? Đồ bịa đặt!

- Tiểu thư, Hạ Văn cứ như là biết chúng ta đang nhìn lên cho nên mới to tiếng như thế để bọn mình nghe thấy vậy.

Hạ Bình đã biết nhiệm vụ mà Đại tiểu thư giao cho Hạ Văn. Nàng cũng biết Đại tiểu thư rất đáng thương, để Hạ Văn giúp Đại tiểu thư thì không còn gì tốt hơn nữa cho nên cười cười, thăm dò, nói.

- Ủ.

Đại tiểu thư gật đầu, cũng hiểu được đây là người xấu cố ý bày ra. Đôi mắt đẹp lại chú ý hành động của Triệu Tử Văn.

Giang Nam đệ nhất tiểu thư đồng tiếp đối của người không chỉ là Văn Trạng nguyên mà lại còn là "vua đối - đối thủng bụng" nữa. Trò hay thế này ai mà bỏ qua được. Trong thời gian uống cạn chung trà, Triệu Tử Văn và Sử Trinh Tương liền bị vây chặt như nêm cối. Đám người bu vòng trong vòng ngoài kẹp chặt hai người bên trong.

Sử Trinh Tương biết thư đồng cột nhà này đang ăn nói bậy bạ, cũng không muốn giằng co lằng nhằng với hắn nữa nên bước lên trước một bước nói:

- Họa thượng hà hoa hòa thượng họa!

Không hổ là vua đối, trong vòng một bước đã xuất ra được một vế đầu, có thể thấy được sự sáng tạo rất nhanh nhẹn. Tài tử Giang Nam cũng âm thầm khen ngợi, nhưng không ai nói ra miệng để tránh cổ vũ chí khí người khác mà lại diệt uy phong của thư đồng.

Triệu Tử Văn lập tức nói luôn:

- Thư lâm hán thư hàn lâm thư.

- Hay!

Xung quanh đây tài tử Giang Nam nhiều hơn. Bọn họ thấy thư đồng lập tức đối trả thì đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sử Trinh Tương vốn định thử tài học của thư đồng, không ngờ là chỉ trong nháy mắt hắn đã đối trả được rồi, sự khinh thường của y giảm bớt đi

rất nhiều. Lại thấy thư đồng này cợt nhả, y không kìm nổi, hừ nhẹ một tiếng, đọc tiếp:

- Nhị tam tứ ngũ. (Hai ba bốn năm)

Nhị tam tứ ngũ là cái gì? Tất cả mọi người đều ngẩn ra, đây là vế đối kiểu gì vậy?

Triệu Tử Văn đối với vế đối không đầu không cuối này cũng hồi lâu không nắm được ý tưởng.

Sử Trinh Tương cười giảo hoạt, nói:

- Sao rồi? Không đối được phải không?

- Ai nói ta không đối được?

Triệu Tử Văn vừa chuyển mắt nhìn, lập tức hai mắt sáng ngời, cười nói:

- Lục thất bát cửu. (Sáu bảy tám chín)

"Nhất nhị tam tứ" đối với "Lục thất bát cửu" chỉ cần giản đơn vậy thôi sao? Mọi người cảm thấy vế đối này có lẽ là không đơn giản như thế, nên có chút khó tin.

- Chậm đã, chậm đã.

Sử Trinh Tương khẽ nhướn mi nói:

- Huynh đài quả thật là không tệ. Nhưng có lẽ là người đối bừa mà trúng được thôi. Người phải nói ra được ý tứ trong đó thì mới tính là đối được.

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Không phải là "Khuyết nhất" (khuyết y) đối lại với "Thiếu thập" (thiếu thực) là gì?

DG chú thích: “Nhị tam tứ ngũ” (Hai ba bốn năm) nghĩa là không có “Nhất” (Một) = “Khuyết nhất”. Chữ “nhất” đồng âm với chữ “y” là y phục, quần áo. Cho nên vế trên tương đương với cụm “Thiếu quần áo”.

“Lục thất bát cửu” (Sáu bảy tám chín) nghĩa là không có “Thập” (Mười) = “Thiếu thập”. Chữ “thập” đồng âm với chữ “thực” là lương thực, đồ ăn đồ uống. Cho nên vế đối lại của Triệu Tử Văn mang nghĩa là “Ít lương thực”.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Ba Chiêu Quá Quan

Hóa ra là ý tứ này. Tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, lại càng bội phục thư đồng này tâm tư kín đáo.

- Huynh đài quả thực có tài học.

Sử Trinh Tương không thể không thừa nhận tài học của thư đồng này quả thực phi phàm. Y trầm tư một lúc lâu sau, lơ đãng chú ý đến khuôn mặt ngăm ngăm đen của Triệu Tử Văn, linh cơ vừa động, cười nói:

- Thư đồng ma mặc, mặc sái thư đồng nhất mạch mặc.

(Dịch nghĩa:

Thư đồng mài mực, mực vấy vào da thư đồng đen như mực.)

- Tướng quân thêm môi, môi bạo tướng quân lưỡng mi môi.

(Dịch nghĩa:

Tướng quân thêm than, than bắn vào lông mày tướng quân cháy thành than.)

Triệu Tử Văn cười ha hả nói. Vế đối đáp trả này vừa hay phù hợp với thằng ôn râu cá trê này.

Lại là một trận âm thanh khen ngợi trầm trồ váng cả lên. Lúc này đây, đến cả lão tiên sinh cũng không nhịn được quay lưng lại mà cười. Đại tiểu thư trong sương phòng nghe Hạ Văn Đăng thuật lại cũng cười không dứt nhìn Triệu Tử Văn, nàng cười đến độ mặt đỏ hết cả lên.

Sử Trinh Tương giận dữ, mặt đỏ bừng, nói:

- Tứ thủy giang đệ nhất, tứ thì hạ đệ nhị, lão phu cư giang hạ, thùy thị đệ nhất, thùy thị đệ nhị.

(Dịch nghĩa:

Bốn nước sông thứ nhất, bốn mùa hạ thứ hai, lão phu ở dưới hạ lưu của sông, ai là thứ nhất, ai là thứ hai.)

"Tứ thủy" là chỉ hai dòng sông Trường Giang và Hoàng Hà. Còn "tứ thì" là chỉ bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông. Chỉ cần là người đọc sách thì đều hiểu rõ. Các tài tử Giang Nam thậm chí khen ngợi Sử Trinh Tương này không hổ là vua đối, về đối kỳ diệu thế này cũng có thể xuất ra được.

- Mới tí tuổi đầu cũng dám tự xưng là lão phu.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười nhạo, nói:

- Tam giáo nho tại tiền, tam tài nhân tại hậu, tiểu tử bốn nho nhân, khởi cảm tại tiền, khởi cảm tại hậu.

Dịch nghĩa:

Tam giáo nho ở phía trước, tam tài người ở phía sau, tiểu tử người theo nho, sao dám ở phía trước, sao dám ở phía sau.

Hai cái vệt râu cá trê "đối thùng bụng" này nhìn như kẻ từng trải rồi nhưng dung mạo cũng chỉ tầm trên dưới ba mươi tuổi là cùng, thế mà dám xưng là "lão phu". Trong vế đối trả của thư đồng, "tam giáo" là Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo, còn "tam tài" là Thiên (trời), Địa (đất) và Nhân (người). Vế đối tinh tế chần chu không chút khiếm khuyết nào, lại giáng "đối thùng bụng" xuống là "tiểu tử". Thực là rất tuyệt diệu!

- Đối thật hay!

Vô số tài tử Giang Nam kích động đỏ cả mặt, vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Thư đồng này quá thần kỳ rồi.

Sử Trinh Tương liên tiếp ăn quả đắng. Ý chậm rãi tĩnh tâm lại, lại khinh miệt đọc:

- Triệu Tử Văn, tự văn một tự văn, hắc diện thư đồng bối hổ bàng.

(Dịch nghĩa:

Triệu Tử Văn, tên văn mà không văn, thư đồng mặt đen đeo bàng trên lưng hổ.)

Một vế đối vừa xuất ra, những người ngồi đó ai nấy đều sợ hãi. Những người ở đây cũng có người biết thư đồng này tên thật là Triệu Tử Văn. "Đối thùng bụng" lại lấy tên hắc mà ra câu đối, thật sự là sẵn có tài học, không mấy ai so bì được.

Triệu Tử Văn lại cợt nhả nói:

- Sử Trinh Tương, chân hương bất chân hương, bạch diện tướng quân xuyên cựa sam.

(Dịch nghĩa:

Sử Trinh Tương, thật thơm mà lại không có hương, tướng quân mặt trắng mặc áo cũ.)

Chính xác là hôm nay "đối thủng bụng" mặc một tấm áo cũ màu xanh. Mặc dù cũng có người không biết y là tướng quân, nhưng nghe thấy vế dưới của Triệu Tử Văn thì bọn họ đều theo bản năng chun chun cái mũi, mới phát hiện ra tướng quân da dẻ trắng trẻo này cũng không biết bao lâu rồi không giặt tấm áo xanh kia nên mùi hôi cứ thoang thoang.

Tất cả mọi người đều bịt mũi cười phá lên ha ha.

- Người...

Sử Trinh Tương tức giận đến mức quá chán nản, thiếu chút nữa phun máu tươi. Mặt y phình ra đỏ bừng. Hôm nay vốn dĩ y ăn mặc khiêm tốn đến đây, vốn cao ngạo không ngờ lại bị thư đồng này tóm được nhược điểm. Y cảm giận phất ống tay áo nói với Triệu Tử Văn:

- Ngụy vô ky, trường tôn vô ky, bỉ vô ky, thử diệc vô ky.

(Ngụy Vô Ky, Trường Tôn Vô Ky, kia đã không cố ky thì này cũng không ky.)

Triệu Tử Văn tiếp ngay:

- Lạn cùng như, ti mã tương như, danh tương như, thực bất tương như.

(Lạn Tương Như, Tư Mã Tương Như, tên thì giống mà thực tế thì không giống)

- Được lắm! Ta ra về đối cuối cùng này. Nếu người đối lại được, coi như tính là ta thua.

Sử Trinh Tương cũng không dám coi khinh thư đồng này nữa, cân nhắc mãi mới mở miệng đọc:

- Thốn thổ vi tự. Tự bàng ngôn thi, thi viết: Minh nhật tống tăng quy cố tự!

(Tấc đất thành chùa. Bên chùa có câu thơ, thơ viết: Ngày mai đưa sư về chùa cố!)

Thấy "đối thủng bụng" đã quyết đối một câu cuối cùng để phân định thắng thua, tài tử Giang Nam đều toát hết cả mồ hôi. Nếu như không đối lại được, cũng đồng nghĩa với việc tài tử Giang Nam không đánh lại được tài tử phương Bắc. Đây chính là một cuộc đấu vì danh dự.

Một lát sau, Triệu Tử Văn ha hả cười lớn, nói:

- Đối câu đối cơ bản chỉ là để tiêu khiển mua vui thôi. Ta thấy câu này không đối cũng thế thôi.

- Hạ Văn, người không thể không đối.

Trong sương phòng, Đại tiểu thư nghe mà cả người run lên, sợ tới mức suýt nữa thì ngất, túm chặt chéo áo, mắt ngân ngấn nước, lẩm bẩm nói.

- Đối không được thì chính là không đối được. Người đây là nhận thua hay là bỏ quyền?

Sử Trinh Tương lại nhếch cái vẩy râu lên, khinh miệt nói.

- Nhận thua á? Ta là người mang nhiệm vụ trong mình. Aizzzz, xem ra cái vế đối này không đối lại không được được rồi.

Triệu Tử Văn thở dài nói, rồi đọc ra vế đối:

- Song mộc thành lâm. Lâm hạ kỳ cấm, cấm vân: Phủ cân dĩ thì nhập sơn lâm. (Dịch nghĩa: Hai cây thành rừng. Ngoài rừng nêu cấm chú, cấm rằng: Cầm lấy rìu lúc vào núi rừng.)

Tĩnh, tuyệt đối im phăng phắc. Khi thư đồng kia quả thực đánh bại "vua đối", tất cả mọi người đều trợn hết cả hai mắt..

- Ta thua rồi.

Sử Trinh Tương thở dài thật sâu, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn và nói với Triệu Tử Văn:

- Huynh đài có tài học như vậy, chắc không phải chỉ đơn giản là một thư đồng nho nhỏ như thế.

Thư đồng lạc đường nơi trần thế này lại đánh bại Tham mưu tướng quân "đối thủng bụng", tài tử Giang Nam nghe thấy "đối thủng bụng" nhận thua thì đều rộ hết cả lên, cảm giác như hôm nay thư đồng thật sự có thần nhân hỗ trợ, không ngờ lại đánh bại được vua đối, quả thực là đã mang lại vinh dự cho tài tử Giang Nam.

- Kỳ thật, hai người chúng ta là kẻ đồng hành.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Chẳng qua, người là làm tham mưu...

Lúc này mọi người đều ồn ào, đều ngạc nhiên thán phục học thức của Triệu Tử Văn, tiếng nói ồn ào khiến cho Sử Trinh Tương không nghe được Triệu Tử Văn vừa nói gì.

"Keng..." Một tiếng, gia đình Hạ phủ lại gõ thanh la nói lớn:

- Người nào thắng câu đối, lên thuyền hoa chính thức tham gia tỷ võ kén rể.

- Huynh đài, người mau đi đi. Ta thua tâm phục khẩu phục rồi.

Sử Trinh Tương cũng không phải là kẻ thua mà cay cú. Thua thì thua, y vẫn cười nói phóng khoáng. Nhưng ánh mắt vừa chuyên, y lại nhẹ giọng nhắc nhở:

- Nhưng người phải cẩn thận. Khi luận võ nếu đánh không lại thì sớm nhận thua đi, bằng không thì khó bảo toàn tính mạng.

Triệu Tử Văn đã sớm dự đoán được là Cửu Hoàng tử sẽ mời nhiều cao thủ đến hỗ trợ. Hắn đã đánh bại được Tham mưu tướng quân của gã, kế tiếp phải là một kẻ nào đó võ nghệ cao cường.

- Đa tạ Sử huynh!

Triệu Tử Văn quả thực rất có thiện cảm với Sử Trinh Tương này, nhưng vẫn cự tuyệt ý tốt của y, bước nhanh lên thuyền hoa, cười ha hả nói:

- Kể cả hắn có cường thịnh hơn nữa, ta cũng có thể đánh bại được hắn.

Toàn thân Triệu Tử Văn toát ra một khí phách linh hoạt và sắc bén khiến Sử Trinh Tương thất kinh. Ánh mắt y lại mê man, hoang mang vô cùng, ngơ ngẩn nói một mình:

- Hắn rốt cuộc là người thế nào?

Lôi đài tỷ võ là một vòng tròn được vẽ ở đầu thuyền hoa. Triệu Tử Văn vừa bước lên tấm ván gỗ lên thuyền thì đã nhìn thấy Hạ phu nhân và một hán tử trung niên ngồi trước mũi thuyền. Hán tử kia mày rậm mắt ưng, khuôn mặt có vẻ như đã từng bị đao chém phải, thể hiện đủ mười phần cương liệt và khí khái, thắt lưng to lớn lại làm nổi bật sự cường tráng của thân thể mình đồng da sắt. Những người lên thuyền liếc nhìn đã biết vị này chính là Đại tướng quân Kinh quốc Hạ Anh Kiệt.

Những người lên được thuyền hoa cũng ít ỏi chỉ hai mươi người. Có thể thấy được sự khó khăn của vòng thi thơ từ và sự tàn khốc của vòng thi đối câu đối. Triệu Tử Văn nhanh mắt đã nhìn ra tiểu Vương gia Hạng Tử Hiên và Cửu Hoàng tử Hạng Long Đào. Hôm nay hai người đó thật sự là vì Đại tiểu thư mà đến, nhưng mà hai chú cháu tranh chấp nhau thì có vẻ khá buồn cười. Nhưng mọi người có ai dám nói ra miệng? Vũ nhục hoàng thân quốc thích là tội đáng mất đầu, trong lòng chỉ nghĩ cũng không dám nghĩ nữa là.

- Tử Văn, sao người cũng tham gia cuộc đấu này? Chẳng lẽ người cũng...
Hạng Tử Hiên đi đến bên cạnh Triệu Tử Văn, kinh ngạc nói.

Triệu Tử Văn vội lắc đầu, đáp:

- Đừng có nói lung tung. Đây là thiếu gia giao nhiệm vụ cho ta. Ta đúng là thân bất do kỷ (không cố ý, không tự quyết định được)!

Hạng Tử Hiên thông minh hơn người, lập tức đoán được nguyên do trong đó. Hắn thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Nhưng mà người thật muốn tranh hạng nhất trong lần tỷ võ chiêu thân này sao?

- Chuyện này...

Triệu Tử Văn nhất thời im lặng, cũng không biết nên nói thế nào nữa. Nhiệm vụ chính của hắn là tranh hạng nhất, nhưng nếu như làm thế thì Hạng Tử Hiên làm sao mà cưới Đại tiểu thư được?

Hạng Tử Hiên lại cân nhắc một hồi lâu rồi mới nói:

- Hạ Văn, người có thể hay không...

- Tỷ võ chiêu thân chính thức bắt đầu!

Gia đình của Hạ phủ đập mạnh xuống thanh la, lớn giọng kêu. Vừa lúc cắt ngang câu Hạng Tử Hiên định nói.

Trong phút chốc, thuyền hoa kín chập những người. Những người trên Tô Đê cũng đều rất kích động, ai cũng muốn biết kết quả trận tỷ võ chiêu thân này. Hạ tướng quân dường như là cố ý để thuyền hoa đỗ lại ở bên hồ để mọi người có thể đứng trên Tô Đê cũng xem được.

Hạ tướng quân ngồi ở mũi thuyền lạnh lùng nhìn quét qua hai mươi người thăng cấp. Sát khí của nhiều năm chinh chiến nơi sa trường khiến

cho những người thăng cấp nhìn lão đều thấy lạnh cả lòng. Chỉ có Triệu Tử Văn là vẫn bình tĩnh, hoàn toàn chả xem Hạ tướng quân này vào đâu cả.

Ánh mắt Hạ phu nhân cũng nhìn về phía những người thăng cấp. Khi nhìn thấy thư đồng phóng đặng không ai kiểm chế nổi kia, bà trước là cả kinh, sau đó là vụng trộm nói nhỏ vài câu bên tai Hạ tướng quân.

Sắc mặt Hạ tướng quân lập tức trầm xuống. Lão giận dữ nhìn Triệu Tử Văn, dường như muốn một quyền đánh chết cái gã thư đồng có ý tưởng kỳ lạ muốn cưới Đại tiểu thư này.

Triệu Tử Văn nhếch mép, cái đầu ngất ngư ngắm nghia những lầu các đình đài xa xa phía Tây hồ. Hẳn đã sớm biết là Hạ tướng quân sẽ có biểu tình như thế này, sớm đã có ý thức phòng bị lão ta rồi, cho nên trực tiếp bỏ qua ánh mắt của lão.

- Các vị có thể vượt qua được ba cửa, chứng tỏ cũng đều là người có tài học. Có điều là chỉ dựa vào văn tài thì không được. Dụng ý thực sự của tỳ võ chiêu thân vẫn là luận võ, cho nên trước khi hai bên luận võ thì vẫn còn phải có một cửa ải nữa.

Hạ tướng quân đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét qua từng người thăng cấp một, lại nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần người nào có thể đỡ được ba chiêu của ta thì coi như qua cửa, chính thức tiến vào luận võ. Ai không muốn thì giờ bỏ quyền cũng vẫn còn kịp đó.

Hạ tướng quân mặc một bộ trường bào màu xanh, giản dị và thanh liêm, nhưng đôi mắt tỏa hào quang, sát khí cả người hùng hực khiến cho đám tài tử chỉ biết văn tài nhìn mà mồ hôi mẹ mồ hôi con toàn thân tuôn ra ào ạt. Sau một lúc lâu, mấy vị tài tử đã sợ tới mức thối lui, bỏ quyền, đi xuống thuyền hoa.

Khi Hạ tướng quân nói xong thì còn lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn, ý tứ là khuyên hẳn sớm rời khỏi trận tỳ võ chiêu thân. Triệu Tử Văn cũng hiểu được cái cửa ải ba chiêu này rõ ràng là đối phó với mình thôi. Chỉ sợ là đối với mình thì sức mạnh ba chiêu này của Hạ tướng quân sẽ rất lớn, so với những người khác sẽ nặng tay hơn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Điên Cuồng Quyết Tuyệt

Tiểu thư, thấy không? Hạ Văn là lợi hại nhất! Truyện "Siêu Cấp Thư Đồng "

Trong sương phòng, Hạ Bình nhìn qua bức màn, mắt đẹp dịu dàng nhìn Triệu Tử Văn, cười nói hờn hờ.

Đại tiểu thư lén lau nước mắt ở khóe mi, nhìn Triệu Tử Văn đứng ở mũi thuyền, nín khóc mỉm cười nói:

- Cái tên xấu xa này, định hù chết ta chắc.

Hạ Văn Đãng lúc này cũng đang đứng trong sương phòng, có chút lo lắng nói:

- Tỷ tỷ, hình như trước đó cha không an bài đề mục ba chiêu thăng cấp này đâu. Làm sao đột nhiên lại có cái cửa ải ba chiêu thế này? Liệu có phải là cha cố ý khó dễ Hạ Văn không?

Hạ Bình cười cười, mặt đỏ hồng lên, lẩm bẩm nói khẽ:

- Ta cũng đoán là lão gia đang gây khó dễ cho Hạ Văn. Đêm qua lão gia mới vừa đáp ứng cho hôn sự của ta và Hạ Văn. Hôm nay Hạ Văn lại đến tỷ vũ chiêu thân muốn cưới Đại tiểu thư, lão gia không tức giận mới là lạ.

- Nha đầu người có biết thật không hả? Đêm hôm qua khi người nói với cha chuyện hôn sự của người với hắn, nếu không phải người nói rằng hắn đã nhìn thấy người tắm rửa rồi thì rõ là cha cũng đành phải đáp ứng chứ sao nữa.

Đại tiểu thư cười cười đỏ mặt, nhưng trong lòng lại đau xót, mắng yêu.

Hạ Bình hai má ửng hồng, kéo tay Đại tiểu thư làm nũng, nói:

- Hạ Văn là tướng công tương lai của muội. Muội mới không sợ người ta nói xấu chứ.

Ánh mắt Hạ Văn Đăng tràn ngập sự tự tin, nói:

- Các người yên tâm đi, bằng vào thân thủ của hãn mà không đoạt được giải nhất thì thiên hạ chẳng ai đoạt được đâu.

Đại tiểu thư gật đầu, trong tay cũng không biết xuất hiện một bức họa từ lúc nào. Chỉ thấy trên bức họa là một nam tử đầu đội mũ trắng, đang mặc trường bào, một bàn tay to lớn ôm ngang nữ tử lả lướt có nét mi như vẽ, mắt như làn nước mùa thu. Khóe miệng nam tử trong tranh còn có nụ cười xấu xa, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn những lá khô đang bay tán loạn, trong mắt tràn ngập vẻ mong chờ.

- Ai sẽ đấu ba chiêu với ta trước?

Hạ tướng quân đi vào giữa vòng tròn, thản nhiên nói:

- Chỉ cần có thể qua được ba chiêu là coi như được thăng cấp.

Triệu Tử Văn huýt sáo, ánh mắt nhìn về phía hồ xa xa. Chắc chắn là dù có thể nào thì hãn cũng không thích làm chuột bạch dẫn đầu.

Cửu Hoàng tử lại lạnh lùng liếc nhìn Triệu Tử Văn. Lần trước nếu không có thư đồng này xông vào phá rối thì có lẽ hôm nay gã đã không cần phải từ Hàm Đan ngàn dặm xa xôi chạy tới đây tham gia tỷ võ chiêu thân này, lại còn phải tranh chấp Đại tiểu thư với hoàng thúc của gã. Gã hạ giọng mắng:

- Hạ Văn chết tiệt! Để xem xem người sẽ thế nào.

Hạng Tử Hiên để ý ánh mắt của Hạ tướng quân thì thấy trong cơn giận dữ lão thường nhìn về hướng Triệu Tử Văn. Hạng Tử Hiên không khỏi tươi cười, thầm nghĩ mình may mắn. Hạ Văn xem ra là sẽ khó mà qua được cửa ải này của Hạ tướng quân, không thể tiếp tục phá rối cuộc tỷ võ chiêu thân này được nữa.

Hạ tướng quân thấy không có ai dám lên trước, lại nói tiếp:

- Luận võ không phân sang hèn. Đã đến trước mặt lão phu, bất kể ai cũng như ai.

Tất cả mọi người đều nghe ra ý tứ trong đó. Ý của Hạ tướng quân là chỉ thân phận của tiểu Vương gia Hạng Tử Hiên và Cửu Hoàng tử Hạng Long Đào, để cho những người thăng cấp khác không cần chịu áp lực tâm lý đến mức phải bỏ quyền rời cuộc đấu. Ngay khi bắt đầu Hạ tướng quân đã thể

hiện một thái độ đối xử bình đẳng, quả thật là lão cũng không hề đến thi lễ với Tiểu Vương gia và Cửu Hoàng tử.

Còn hơn mười người thăng cấp quả thật có chút e ngại quyền thế của Hạng Tử Hiên và Hạng Long Đào. Nghe được lời nói của Hạ tướng quân thì lập tức có một hán tử hào sảng đi ra phía trước, nói với Hạ tướng quân:

- Hạ tướng quân, nếu không có ai muốn đến trước thì để ta đi trước vậy.

Hạng Tử Hiên và Hạng Long Đào đều không nói gì thêm. Bọn họ đều muốn làm nữ tể của Hạ tướng quân, đại gì mà phản bác lão, còn mỉm cười tỏ vẻ đồng ý quan điểm của lão nữa.

- Mời... tiểu huynh ra tay trước.

Hạ tướng quân vung tay lên, cười nói với vẻ tiêu sái. Nhưng hán tử kia tướng mạo quá bình thường. Hạ tướng quân cũng không kì nổi phải nhướn mày.

Hán tử đi vào trong vòng tròn, hít sâu một hơi đã chuẩn bị xong tư thế trước Hạ tướng quân cũng như là có sự chuẩn bị tốt cho những tai nạn sau khi xuất thủ. Người ra tay trước nhất định là sẽ có lợi. Hán tử hơi khom người, tăng tốc phóng đi, thiết quyền không hề khách khí vung thẳng vào hai bên má của Hạ tướng quân.

- Uych.

Hạ tướng quân hơi hột khua tay một cái, liền chặn đứng được một thiết quyền của hán tử, khuôn mặt cương nghị không có chút biểu tình, thản nhiên nói:

- Sức mạnh và tốc độ đều không được.

Hán tử này về căn bản là không hề chú ý đến lời nói của Hạ tướng quân. Một kích không thành công, trong nháy mắt lại lẳng không nhảy lên, xoay tròn một vòng trên không trung, quay ngược lại một cách toàn mỹ, đá thẳng vào trán Hạ tướng quân.

- Không được thì vẫn là không được.

Hạ tướng quân sắc mặt lạnh lùng, nói.

Một tiếng xé gió linh hoạt và sắc bén vang lên, trong khoảnh khắc hán tử dừng lại trên không trung, còn chưa xuất cước thì bản thân y cũng không hiểu tại sao đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi bị bắn bay ra ngoài. Biến hóa

này trong chớp mắt khiến người ta kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm, đều nói:

- Đây... đây là chuyện gì thế này?

- Hạ... Tướng quân ra chiêu khi nào?

Mọi người dưới thuyền hoa đều ngơ ngác hỏi nhau.

Triệu Tử Văn nhìn thì như có vẻ là không quan tâm gì đến việc luận võ, kỳ thực khóe mắt luôn quan sát chiêu thức của Hạ tướng quân, nhìn thấy một chiêu kinh người của Hạ tướng quân thì không khỏi tán dương:

- Sức mạnh thật bá đạo, tốc độ thật kinh người.

Hạng Tử Hiên ngạc nhiên nói:

- Tử Văn, người có thấy Hạ tướng quân xuất chiêu không?

Triệu Tử Văn đã từng ngâm qua rất nhiều dược thảo của Lý chương quỳ, nhãn lực không thể so sánh như ngày xưa. Hắn gật đầu nói:

- Hạ tướng quân chỉ dùng năm thành công lực đã đánh trúng vào bụng của hán tử kia.

- Thì ra là thế...

Hạng Tử Hiên kinh ngạc vì quyền pháp dũng mãnh của Hạ tướng quân, nhưng vẫn nhìn Triệu Tử Văn hỏi lại:

- Người có thể qua được ba chiêu của Hạ tướng quân không?

- Haha...

Triệu Tử Văn cười đầy khí phách, nói:

- Trăm chiêu cũng không thành vấn đề.

Trên người Triệu Tử Văn toát ra sự tự tin và thong dong khiến Hạng Tử Hiên nhìn mà ngẩn cả người. Hắn cũng không nói gì thêm nữa, ánh mắt phức tạp nhìn về phía lầu các ở thuyền hoa.

- Văn Đăng, đệ nói xem Hạ Văn có thể qua được ba chiêu của cha không?

Hạ Vũ Tình nhìn đến hán tử kia không biết vì sao bị đánh bay ra thì trong lòng khẩn trương cắn môi lẩm bẩm.

Hạ Văn Đăng tràn ngập tự tin, cười nói:

- Tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm đi. Trong vòng trăm chiêu Hạ Văn tuyệt đối sẽ không thua đâu.

- Hạ Văn thực sự lợi hại như vậy sao?

Hạ Bình vỗ vỗ ngực. Một màn kinh tâm động phách vừa rồi đã dọa nàng sợ hãi, lại thêm lo lắng cho tướng công tương lai của mình nên lo lắng hỏi lại.

Hạ Văn Đăng đã đoán ra thân phận đích thực của Triệu Tử Văn, nhưng hẳn cũng không dám quả quyết xác định rằng Triệu Tử Văn chính là vị Triệu đại tướng quân dùng sức một người mà cứu vãn được thế trận đại bại trước kia. Hạ Văn Đăng cười nói:

- Nhiều lời vô ích. Các người cứ nhìn thì biết.

Hán tử ngã xuống đất không ngời dậy nổi được gia đình Hạ phủ dù đi chữa thương. Hạ tướng quân lạnh lùng nhìn những người thăng cấp, sát khí trên người lão lại gia tăng thêm vài phần, không nhanh không chậm hỏi:

- Ai lại lên trước tở thí với ta đây?

Mấy vị tài tử đã sớm lau mồ hôi lạnh trên trán, vụng trộm bước xuống thuyền hoa. Vì một trận tử vong chiêu thân mà mất mạng thì thật sự là không đáng.

- Ta tới.

Hạng Tử Hiên đột nhiên đi vào trong vòng, cười nói với Hạ tướng quân.

Hạ Anh Kiệt khước miệng lộ vẻ tươi cười sâu xa, gật đầu nói với Hạng Tử Hiên:

- Vậy mời Tiểu Vương gia ra chiêu trước đi.

Hạng Tử Hiên cất bước linh hoạt vọt về phía Hạ Anh Kiệt. Quyền pháp của hắn linh hoạt, trong tiến có công, trong lùi có thủ, nháy mắt đã đỡ được ba chiêu của Hạ Anh Kiệt.

Nhưng dưới con mắt đánh giá của Triệu Tử Văn, Hạ tướng quân này rõ ràng có lưu tình cho hắn. Nếu vừa rồi mà đấu toàn lực, chỉ sợ Hạng Tử Hiên không đỡ được nổi ba chiêu của lão, chẳng qua Hạ tướng quân lại có ý thiên vị. Với hán tử vừa rồi thì quả thật lão không muốn khen ngợi, bởi ý lão là muốn đánh đòn phủ đầu, tạo thành một sự uy hiếp đối với những người thăng cấp. Trong quân coi trọng nhất là những người gan dạ và sáng suốt, lão đang khảo nghiệm đảm lượng của những người thăng cấp.

Hạng Tử Hiên cũng là kẻ thông minh, đã sớm nhận ra điều đó, bắt lấy cơ hội là người thứ hai đứng ra tử thí, trong một khoảng thời gian ngắn đã vượt qua được cửa ải này. Con mắt những người thăng cấp đều sáng lên, vội vàng luân phiên lên tử thí với Hạ Anh Kiệt.

Trong vòng ba chiêu ngắn ngủi đã thăng cấp, chiêu thức của Hạ Anh Kiệt không sắc bén như trước nữa, Cửu Hoàng tử cũng qua cửa thuận lợi. Bất quá, vẫn có vài người bị đào thải. Triệu Tử Văn xem ra là lão Hạ Anh Kiệt này đang sàng lọc đối tượng, xấu tổng khứ đi, tốt thì lưu lại.

- Tử Văn, còn có mỗi mình ngươi nữa thôi. Ngươi mau đi đi.

Hạng Tử Hiên lay lay cánh tay Triệu Tử Văn, nói.

- A...

Triệu Tử Văn vốn đang huýt sáo, nhìn quét qua những nữ tử thanh xuân dưới thuyền hoa. Lúc này chỉ còn có một mình hắn, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, trước hết là bắt gặp ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta và thiết quyền đang nắm thật chặt của Hạ tướng quân

Triệu Tử Văn đi vào trong vòng, cười ha hả nói:

- Hạ tướng quân chớ khẩn trương, nắm tay đừng có chặt vậy, thả lỏng, thả lỏng đi.

Một nam tử ăn mặc theo lối thư đồng, cột nải bảo Hạ tướng quân rằng chớ nên khẩn trương. Mọi người chứng kiến cảnh đó mà thất thần, kinh hãi.

Vô si! Hạ tướng quân tức tối đến đỏ cả mặt, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Sau ba chiêu, để xem ngươi có còn mệnh mà nói chuyện nữa không.

- Vậy mời tướng quân ra chiêu trước đi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói, khuôn mặt ngăm ngăm đen tràn ngập sự ngang ngạnh.

- Tuổi nhỏ, ngươi trước đi.

- Kính già yêu trẻ, mời ngài trước đi.

Mọi người dở khóc dở cười nhìn hai người tướng quân và thư đồng đang nhún nhường nhau này. Cứ đẩy qua đẩy lại thế này thì tới bao giờ cơ chứ?

Hạ tướng quân tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, hầm hầm căm giận nhìn chăm chăm vào gã thư đồng da mặt còn dày hơn cả tường thành này nữa, cả giận nói:

- Ta trước thì ta đến trước.

Nói xong trực tiếp tăng tốc lao vọt về phía Triệu Tử Văn, thiết quyền như mãnh hổ vồ mồi chụp luôn vào ngực hắn.

Triệu Tử Văn biến sắc, ánh mắt không còn ý cười cợt nữa, sát khí lạnh lẽo lập tức tỏa ra, năm tay bá đạo cũng ra sức lao về phía Hạ tướng quân.

"Ầm!" hai nắm tay va vào nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên địa, khiến mọi người đều sợ toát mồ hôi. Ai nấy đều ghen hòng nhìn trân trối. Phải có sức lực đến thế nào mới có thể tạo thành thanh âm khiến cho người ta sợ hãi đến như vậy chứ.

Triệu Tử Văn lại đánh một khuỷu tay ra, tấn công vào huyệt Thái Dương của Hạ tướng quân, đồng thời, bấp chân nhanh chóng phát lực, chân kia lui trước đá mạnh một cước thẳng về phía eo của Hạ tướng quân.

Nghe thấy hai tiếng xé gió, Hạ tướng quân trong chớp mắt đã kịp ngăn trở thế công của hắn đồng thời bằng cánh tay phải và chân trái. Nhưng lực tấn công của Triệu Tử Văn phải nói là thập phần kinh khủng, Hạ tướng quân cũng phải thở dốc mà lui lại về phía sau hai bước, khó tin nhìn lại tiểu thư đồng không có chút danh tiếng nào này.

Hạ tướng quân hít sâu một hơi. Va chạm vừa rồi, lão sơ ý khinh địch khiến thiếu chút nữa trúng đòn. Nhưng quyền pháp mà thư đồng này sử dụng khiến lão có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó rồi, nhưng lại có vẻ như không giống, không nhận nổi phải hỏi lại:

- Quyền pháp vừa rồi là ai dạy cho người?

Chẳng lẽ Hạ tướng quân có biết Lý chương quỳ? Triệu Tử Văn biến sắc, nhưng vẫn cười hì hì nói:

- Vấn đề này hình như không nằm trong đề thi?

- Không ngờ người còn ít tuổi mà lại có thân thủ như thế. Thật sự là rất khó tin!

Hạ tướng quân cũng không dám khinh địch nữa, tinh táo lại cười ha hả. Có lẽ là có thể gặp được một cao thủ như thế cho nên trong lòng lão có chút hưng phấn.

Triệu Tử Văn cũng không hề nể mặt, ngoác mồm ra ngáp một cái rồi mới nói:

- Còn có hai chiêu, ta nói ngài có lẽ động thủ nhanh lên đi.

“Vì sao lộ quyền pháp này lại quen thuộc như thế nhỉ? Chẳng lẽ hẳn lại là...” . Hạ Anh Kiệt đang còn ngẫm nghĩ không biết Triệu Tử Văn này có phải là đã giả mạo làm thư đồng để trà trộn vào Hạ phủ hay không. Nhưng khi nghe thấy thư đồng vô sỉ nói thế thì lại nổi cơn điên, nét mặt già nua đỏ bừng lên, quát:

- Hay cho cái thằng ranh nhà ngươi, ta không giáo huấn cho ngươi một chút thì không được.

Đám người dưới thuyền hoa đều cười râm ran. Thư đồng này không chỉ vô sỉ mà da mặt cũng thật dày, lá gan thật dọa người, còn dám tranh cãi với đại tướng quân của Kinh quốc nữa.

Hạ tướng quân thật sự rất nổi giận, đỏ mặt tía tai nói:

- Ta vừa rồi chỉ dùng năm thành công lực. Bây giờ ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ.

Triệu Tử Văn ăn miếng trả miếng:

- Vừa rồi ta cũng chỉ dùng có năm thành công lực.

- Ăn nói liên thiên!

Hạ tướng quân cũng không thèm để ý xem rốt cuộc hẳn là loại người nào, có lẽ chỉ là quyền pháp tương tự mà thôi. Lão không tin là đánh không lại một thằng ranh chưa ráo máu đầu, lại bước hai bước thật dài vọt tới chỗ Triệu Tử Văn.

Khí phách toàn thân của Triệu Tử Văn trong nháy mắt phóng thích ra, đôi mắt toát ra ánh sáng lạnh lẽo mãnh liệt mênh mênh, tiếp tục giao phong với Hạ tướng quân.

Tiếng xé gió của nắm tay phát ra liên tục. Quyền pháp của hai người đều thuộc diện bá đạo. Tiếng va chạm khiến người xem xung quanh đều bị đình tai nhức óc. Hai người cũng không biết đã đánh qua bao nhiêu chiêu. Mọi người chỉ còn nhìn thấy ảo ảnh, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta nhìn không chớp mắt, các đòn thế như điện quang hỏa thạch lúc ẩn lúc hiện. Mọi người đâu đã được chứng kiến một trận quyết đấu giữa hai cao thủ như thế, đều trợn mắt nghẹn họng nhìn trần trời.

Lão gia hỏa này cũng thật lợi hại. Triệu Tử Văn thầm giật mình, thi triển toàn bộ bước chân linh hoạt và quyền pháp bá đạo ra. Người chẵn ta công, ta công người chẵn. Cứ như vậy qua qua lại lại, hăn căn bản là không làm gì được lão gia hỏa này.

Tuy rằng cánh tay của Hạ tướng quân đã run lên rồi, nhưng trong lòng lại vô cùng thống khoái. Có thể quyết đấu với một cao thủ thế này, thật sự là cảm giác như tìm được người tri kỷ, đánh đến mức độ thống khoái lâm li.

- Chậm đã, chậm đã!

Triệu Tử Văn tránh được một quyền của Hạ tướng quân, lui lại phía sau ba bước, kêu lên.

Hạ tướng quân sững sốt nhìn, dừng lại bước tấn công, hỏi:

- Chuyện gì?

Triệu Tử Văn nhếch mép căm giận nói:

- Ta hỏi ngài thế này là bao nhiêu chiêu rồi? Ngài còn muốn đánh nữa à?

Hạ tướng quân khó khăn lắm mới gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, nhất thời hưng phấn đã quên bém mất là đây là ước hẹn tỷ đấu ba chiêu. Lão với thư đồng này qua lại ít nhất cũng phải ba mươi chiêu rồi. Mặt già đỏ bừng lên, không biết làm sao quát:

- Coi như người qua!

Mọi người đứng xem đều há hốc mồm quên cả ngậm lại, chỉ cảm thấy trường đấu đá chớp nhoáng và ồn ào cuối cùng đã kết thúc.

- Bọn họ đã đánh bao nhiêu chiêu?

Vấn đề này lập tức nổi rộ lên trong đám người.

- Không biết, ta chỉ nhìn thấy bóng dáng thôi.

- Ta thì ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy được nữa.

- Cái tên xấu xa này, sao hăn lại lợi hại như vậy chứ!

Đại tiểu thư nhìn mái tóc dài phiêu lãng và tư thế oai hùng hiên ngang của Triệu Tử Văn, mà môi anh đào run run, trong mắt đẹp lại toát ra ánh nhìn như si như ngốc, lăm lăm nói.

Hạ Văn Đăng cũng trợn hết cả mắt, nói:

- Đệ biết là hăn rất lợi hại. Nhưng không phải là lợi hại đến mức độ này chứ?

- Hạ Văn đáng ghét! Vẫn còn chưa chịu nói thật với ta. Hẳn có võ công tốt như thế cũng không nói cho ta biết.

Hạ Bình dậm chân, nổi giận ùng ùng mặc dù trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự hạnh phúc ngọt ngào.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Sức Bật.

Hắc hắc...

Triệu Tử Văn cười xấu xa, hỏi lại:

- Còn có cửa ải nào nữa không?

Hạ tướng quân nhìn gã thư đồng vô si này. Vừa rồi quả thật là lão cũng mất mặt, tức giận hồi lâu, cố gắng bình tĩnh trở lại mới lạnh lùng nói:

- Cho dù là người đoạt được hạng nhất ta cũng sẽ không gả con gái ta cho người đâu.

Tiếng nói của lão ép xuống rất nhỏ, chỉ có Triệu Tử Văn đang đứng trong vòng tròn là nghe thấy được.

Thư đồng Hạ phủ cười Đại tiểu thư, chuyện buồn cười thế này, Hạ tướng quân sao có thể đi làm được. Chuyện này mà truyền ra bên ngoài, không chỉ có nhục nhã gia môn mà sẽ càng làm Hạ tướng quân mất hết thể diện.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đến lúc ta đoạt được hạng nhất thì tướng quân nói câu này cũng chưa muộn.

Hạ tướng quân biết, bằng vào võ công của thư đồng này, không phải hẳn dành được hạng nhất thì sẽ là không ai nữa cả. Nếu như cự tuyệt không cho thư đồng này làm nữ tể thì mình cũng mang tiếng là kẻ lật lọng, thất tín bội nghĩa. Đôi mắt lão toát ra ánh sáng lạnh lẽo, nói với Triệu Tử Văn:

- Đêm qua ta đã đáp ứng chuyện hôn sự của người và Hạ Bình. Hôm nay người lại muốn cưới cả Tình Nhi, người không biết là mình được một tắc lại muốn tiến một thước rồi sao?

Đáp ứng nhanh vậy à? Triệu Tử Văn nghe nao nao, thầm nghĩ, "Thân phận của Hạ Bình mặc dù không đơn giản, nhưng Hạ tướng quân này vì

sao lại đáp ứng nhanh vậy chứ? Chẳng lẽ là đã biết thân phận của ta rồi ư ?”

Da mặt Triệu Tử Văn dù có dày nhưng cũng ửng đỏ, cười cả tiểu thư và thư đồng, đúng là có vẻ như đã được một tấc rồi lại muốn tiến một thước. Hắn gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười nói:

- Ta cũng là có nỗi khổ trong lòng thôi.

Hạ tướng quân phần nộ chất vấn:

- Người là một tiểu thư đồng thì làm gì có nỗi khổ gì chứ. Nếu không phải là xem người có vài phần bản lĩnh, lại đã sớm tự định chung thân với Hạ Bình rồi thì ta làm sao đồng ý gả Hạ Bình cho người được. Giờ người lại muốn cưới cả tiểu thư nữa. Chẳng lẽ người muốn vợ vết sạch hết sao?

Mọi người thấy hai người đang nói chuyện trong vòng tròn trên thuyền hoa, cũng không biết là đang nói chuyện gì. Trận quyết đấu vừa rồi của hai đỉnh cấp cao thủ thật sự là vô cùng phấn khích. Ánh mắt bọn họ đầy vẻ mong chờ, hy vọng hai người sẽ lại đánh tiếp trận nữa.

Triệu Tử Văn nhảy ra khỏi vòng, cũng không muốn nói lảm tốn nước bọt với Hạ tướng quân làm gì. Hôm nay hắn tới đây chính là quấy rối thôi. Đêm qua, đôi mắt đẹp của Đại tiểu thư vừa thê lương như hoa lê gặp mưa, lại vừa diễm đạm đáng yêu, bộ dạng nhu nhược không chịu nổi luôn bồi hồi trong mắt hắn. Hắn không đành lòng nhìn Đại tiểu thư phải ôm hận nuốt tiếc cả đời vì cuộc tử võ chiêu thân phong kiến này. “Cho dù là đắc tội với Hạ tướng quân thì sao nào? Triệu Tử Văn ta có sợ ai chưa ?”

Khuôn mặt trắng trẻo của Cửu Hoàng tử tràn đầy vẻ lo lắng. Gã chăm chú nhìn chăm chăm vào Triệu Tử Văn, dường như muốn nhìn thấu hắn, xem xem rốt cuộc hắn là kẻ nào. Vì sao có thể đánh bại được "vua đối - đối thủng bụng", lại có năng lực đánh tay đôi không phân thắng bại với một cao thủ như Hạ tướng quân. Thật sự là rất khó tin.

Sắc mặt Hạng Tử Hiên thì có vẻ nhợt nhạt. Cứ từ trận đấu này mà xét, tử võ chiêu thân hôm nay có lẽ chỉ có hai kết quả. Một là Hạ tướng quân tổng cổ Triệu Tử Văn đi rồi hủy bỏ tử võ chiêu thân, hai là Triệu Tử Văn diễn giả làm thực cưới luôn Hạ Vũ Tình làm vợ. Vẻ mặt Hạng Tử Hiên âm đạm. Hai kết quả này căn bản là hắn sẽ chẳng xơ múi được gì.

"Keng" - Gia đình Hạ phủ lại gõ một tiếng thanh la, lớn tiếng nói:

- Luận võ chính thức bắt đầu. Những người thắng cấp rút thăm để tỷ thí.

Hạ tướng quân sắc mặt trầm trọng. Lão biết rõ năng lực võ công của hơn mười người này, sao có thể địch nổi gã thư đồng biến thái này cơ chứ. Thư đồng này nếu cứ tiếp tục phá rối, thật không hiểu cuối cùng sẽ kết thúc thế nào nữa. Chẳng lẽ thật sự phải gả Tình Nhi cho một thư đồng nho nhỏ như hãn sao?

Mọi người thấy Triệu Tử Văn đã nhảy ra khỏi vòng tròn thì đều không kìm nổi thở dài. Nếu như lại có thể tiếp tục xem hai cao thủ như thế so tài thì quả thật là một chuyện thú vị nhất đời người. Bọn họ đều không nhin nổi tự hỏi, "Chẳng lẽ hãn chỉ là một thư đồng thôi ư?" Không chỉ có đánh bại "vua đối - đối thùng bụng". Lại còn đấu ngang tay với Hạ tướng quân. Khó có thể tin nổi một nhân vật như thế lại chỉ là một thư đồng nho nhỏ.

Lúc này, chỉ còn tám người được thăng cấp. Gia đình Hạ phủ cầm một cái ống đựng các que thăm bằng trúc, đi đến trước mặt tám người, đưa cho bọn họ và nói:

- Mời các vị công tử tới rút thăm.

Bảy người đều đồng thời nhìn thoáng qua Triệu Tử Văn. Bọn họ cũng không muốn làm con rùa đen rút cổ nhưng vẫn e ngại gặp phải thư đồng khủng bố này, nuốt nước miếng, nói:

- Rút thì rút nào.

Triệu Tử Văn là người đầu tiên đến rút một que, vừa mở ra là một dãy tám chữ, hãn cũng không nói năng gì. Đối thủ của hãn chắc là cũng có thăm tám chữ, là cặp đấu cuối cùng. Vừa hay lại có thể thanh nhàn được một lúc, hãn xoay người ngắm nhìn cảnh vật non sông tươi đẹp.

Bảy người đồng thời nhìn thăm trong tay Triệu Tử Văn, hãn lại đột nhiên xoay người đi, không để cho ai trông thấy cả. Bảy người còn lại đành bất đắc dĩ đến rút thăm, mặc cho số phận định đoạt.

Hạ tướng quân một lần nữa trở lại ngồi bên cạnh Hạ phu nhân. Lúc này Hạ phu nhân cũng rất kinh ngạc. Bà sao có thể biết được võ công của thư đồng này lại tới mức xuất thần nhập hóa như vậy chứ.

- Lão gia, thế này thì nên làm thế nào bây giờ?

Hạ phu nhân nói khê bên tai Hạ tướng quân. Chuyện Hạ Văn đoạt được hạng nhất trong cuộc tỷ võ chiêu thân cơ bản là việc quá dễ dàng. Nhưng phải gả Tình Nhi cho thư đồng thì làm sao có thể được.

Hạ tướng quân lạnh lùng đáp:

- Được đến đâu hay đến đó. Xem xem thư đồng này rốt cuộc là định chơi trò gì.

Hạ phu nhân gật đầu, liếc nhìn về lầu các. Vũ Tình đã sớm âm thầm có tình ý với thư đồng này. Nếu như Hạ Văn mà đoạt được hạng nhất mà không gặp phải sự cản trở nào thì Vũ Tình chắc chắn sẽ đáp ứng. Nếu thế thì biết làm sao cho phải đây.

- Tiểu thư, nếu như Hạ Văn thực sự đánh bại mọi người thì lão gia có thể đuổi huynh ấy đi không?

Trong sương phòng, Hạ Bình khê lắc cánh tay của Hạ Vũ Tình, lo lắng hỏi.

Hạ Vũ Tình hoang mang lắc đầu. Nàng cũng không biết kết cuộc sẽ như thế nào nữa, chỉ mong sao ước nguyện kia có thể trở thành sự thật được.

Hạ Văn Đăng mê võ thì si mê nhìn cuộc luận võ phía dưới, cũng không quay đầu lại, cười nói:

- Yên tâm đi, cha ta và Hạ Văn là cao thủ ngang sức ngang tài. Bọn họ có đánh một ngày một đêm cũng không phân thắng bại được đâu.

Hạ Bình mím cái miệng nhỏ nhắn, cười nói:

- Thế nếu như lão gia đáp ứng thì phải làm thế nào? ... Có phải là để tiểu thư đá huynh ấy đi không?

- Nếu như cha đáp ứng thì ta đây...

Hạ Vũ Tình mặt cười ửng hồng, tiếng nói càng lúc càng nhỏ như muỗi kêu, nhỏ nhẹ nói:

- Ta sẽ... là tỷ tỷ... của muội.

Hạ Bình đâu có nghe ra tiếng nói nhỏ nhẹ của tiểu thư. Đôi mắt nàng còn đang ngây ngốc nhìn Triệu Tử Văn dưới lầu.

Cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu. Đầu tiên là tổ một đến tổ tám thay nhau quyết đấu. Trải qua sự "sàng lọc" của Hạ tướng quân, những người thắng

cấp còn lại đều thuộc diện những người nổi bật, dung mạo thượng đẳng, võ công hơn người.

Quyết đấu giữa những cao thủ ngang tài, đương nhiên là không giới hạn trong khoảng ba chiêu. Tổng cộng có ba tổ không cần đấu cũng ra kết quả. Đó chính là tổ của tiểu Vương gia Hạng Tử Hiên và Cửu Hoàng tử Hạng Long Đào. Kỳ thực là có đấu cũng thế thôi, đối thủ chỉ có hai ba gạt đã bị đánh ra khỏi vòng rồi, coi như không đấu cũng vậy. Ai dám đánh Vương gia và Hoàng tử nào? Chỉ có hai người bị loại là xui xẻo thôi.

- Xui xẻo! Quá xui xẻo! Nếu biết cả Tiểu Vương gia và Cửu Hoàng tử cũng tới tham gia thì ta sẽ không dại gì mà tham gia lần tranh đoạt này.

Hai nam tử bị loại mặt mày xám xịt rời khỏi thuyên hoa, hạ giọng ai oán.

Người không cần đấu cũng thắng còn lại đương nhiên là Triệu Tử Văn. Ai dám đấu với cao thủ ngang tài như Hạ tướng quân? Công tử đấu cùng cặp với Triệu Tử Văn trực tiếp bỏ quyền. Mọi người cũng chẳng ai cười nhạo y cả. Dù sao thì thư đồng này cũng quá lợi hại đi,

"Keng !" Gia đình Hạ phủ lại gõ thanh la, nói:

- Người thắng tổ một đấu với người thắng ở tổ hai. Người thắng ở tổ ba đấu với người thắng ở tổ bốn.

- Không phải rút thăm nữa sao?

Cửu Hoàng tử đứng ra trước mặt gia đình, hùng hực khí thế mà chất vấn.

Tên gia đình bị dọa sợ lui lại mấy bước, ấp úng không biết giải thích thế nào với cái gã Cửu Hoàng tử hung hăng này.

Hạ tướng quân đứng lên, ôn hòa nói:

- Cửu Hoàng tử điện hạ, đây vốn là quy tắc rất ổn, không cần phải thay đổi làm gì, hy vọng điện hạ có thể tuân thủ.

Hạ tướng quân không hề thiên vị, nét mặt già nua không có chút cung kính nào. Cửu Hoàng tử tức tối đến nắm chặt tay lại. Nhưng Hạ tướng quân là trọng thần của Đại Kinh, là thống soái của mấy chục vạn đại quân, gã sao dám có hành động thiếu suy nghĩ?

Ánh mắt Cửu Hoàng tử thỉnh thoảng lại lờm về phía Triệu Tử Văn và Hạng Tử Hiên, dường như là đang cân nhắc chuyện gì đó. Thật lâu sau rồi mới thở dài, nói:

- Ta bỏ quyền!

Những lời này nói ra rất bất ngờ, mọi người đều sững sờ nhưng không quá kinh ngạc. Cửu Hoàng tử là người thắng ở tổ một. Còn tiểu Vương gia lại là người thắng ở tổ hai. Bọn họ mà giao thủ thì chỉ là trò cười của hoàng thất, có khi Hoàng thượng sẽ truy cứu trách nhiệm. Cân nhắc bên trọng bên khinh, Hạng Long Đào cũng hiểu ra được, là cháu, gã đương nhiên phải bỏ quyền.

Sau khi Hạng Long Đào nói ra những lời này, cũng không nhịn nổi hừ nhẹ một tiếng, không thèm liếc mắt nhìn hoàng thúc của gã một cái mà lạnh lùng lườm Triệu Tử Văn rồi phất tay áo rời đi. Trước khi đi còn đưa mắt ra hiệu cho người thắng cấp ở tổ cuối cùng.

Cửu Hoàng tử rời đi thật không cam lòng, nhưng sự nhục nhã hôm nay gã sẽ vĩnh viễn ghi nhớ kỹ. Hạ tướng quân công cuồng tự đại, thư đồng chết tiệt, hoàng thúc không biết tốt xấu gì.

Hạng Tử Hiên cười khổ không nói gì. Quan hệ giữa hắn với hoàng thất này, đến hôm nay coi như là đoạn tuyệt.

- Nếu Cửu Hoàng tử bỏ quyền, vậy là Chính Nam Vương thắng.

Hạ tướng quân thản nhiên nói:

- Tiếp theo là người thắng tổ ba đấu với người thắng ở tổ bốn.

Triệu Tử Văn nghe thế thì xoay người, đi vào trong vòng, thấy người thắng ở tổ thứ ba đã sớm ở trong vòng rồi. Người thắng ở tổ ba này mặc một bộ đồ trắng, diện mạo thanh tú, mỗi hành động cử chỉ đều có một phong vị Đạo gia.

- Tại hạ Trương Cư Chính, xin hãy chỉ giáo.

Trương Cư Chính ôm quyền nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười hì hì, nói:

- Tại hạ Triệu Tử Văn.

Cuộc thi đấu duy nhất vừa rồi, chính là Trương Cư Chính đấu với một người khác nữa, nhưng song phương có sự chênh lệch khá lớn, Trương Cư Chính không hề phí chút công phu nào đã đánh bại được đối thủ. Có thể thấy là Trương Cư Chính này cũng có chút lợi hại.

- Trương huynh ra tay trước, nhưng ngàn vạn lần đừng thủ hạ lưu tình.

Triệu Tử Văn cười nói.

Thư đồng này quả là có tư tưởng thiên mã hành không, hoàn toàn không như đường lối sáo mòn, Trương Cư Chính nghe mà buồn cười, ôm quyền nghiêm mặt nói:

- Tại hạ tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình!

Nói xong trong mắt hiện lên sát khí nồng hậu.

Trương Cư Chính sửa tay nhắc chân, một chưởng đã đánh về Triệu Tử Văn.

Chưởng pháp ư? Triệu Tử Văn nao nao rồi một trường quyền vung lên đánh vào lòng bàn tay Trương Cư Chính.

Trương Cư Chính hời hợt vỗ khê lên trên năm tay hung mãnh kia, lực đạo cường đại lập tức bị hóa giải, lại là một chưởng bổ vào bả vai Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn lui lại phía sau một bước, né tránh chưởng phách nhìn như vô lực nhưng lại như thiên quân vạn mã, đui phải đá vào chưởng phách đang phát lực kia.

Tiếng xé gió linh hoạt và sắc bén vang lên, sau khi Trương Cư Chính đỡ một cước của Triệu Tử Văn thì thiết quyền của hắn như xoay tròn trên không trung, phát ra tiếng xé gió khiến người ta kinh sợ rồi lao thẳng vào bụng của Trương Cư Chính.

Trương Cư Chính biến sắc, chưởng pháp của y là lấy nhu thắng cương, nhưng nếu như tốc độ cực nhanh thì y có muốn ngăn cũng ngăn không nổi. Y nhanh tay nhanh mắt dùng cả song chưởng kẹp chặt lấy cánh tay của Triệu Tử Văn, đồng thời co rút bụng lại, lấy nhu thắng cương hóa giải kinh đạo, bả vai đồng thời huých vào ngực Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn trể mắt một nhịp thì bị đụng đến lui liền mấy bước, ngực cũng hơi đau, cũng lớn tiếng cười, nói:

- Chưởng pháp tốt! Chẳng lẽ đây là Thái Cực chưởng?

Trương Cư Chính ôn hòa cười nhạo, nói:

- Đây là Bát Quái Liên Hoàn Chưởng, không chỉ có thể tiến công, còn có thể phòng thủ bằng cách lấy nhu thắng cương.

- Bát Quái Chưởng? Người này là Võ Trạng nguyên Trương Cư Chính!

Cũng không biết là một vị huynh đệ nào đó trong đám đông nhận ra Trương Cư Chính, kinh hãi kêu lên.

Bát Quái Chương Trương Cư Chính. Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc. Bọn họ đương nhiên là biết Võ Trọng nguyên. Nghe nói Trương Cư Chính này là đệ nhất cao thủ ở kinh đô. Chỉ bằng một bộ Bát Quái Liên Hoàn Chương chế khắc kẻ địch, đến nay cũng chưa từng thua lần nào.

Hóa ra là y... Hạ tướng quân vui sướng gật gù. Nếu như gả con gái cho y so với cho gã thư đồng này thì cũng còn tốt hơn. Nhưng lại nghĩ tới Trương Cư Chính này dường như là thủ hạ của Cửu Hoàng tử, sao có thể gả cho y được, Hạ tướng quân lại lắc đầu, vô cùng mâu thuẫn.

Trương Cư Chính chưa từng bại trận, Bát Quái Chương đã luyện tập đến mức đỉnh cao, lô hỏa thuần thanh. Những người vốn nhận định là Triệu Tử Văn thắng đều nhấp nhô không yên, cũng không đoán ra được là rốt cuộc ai thắng ai thua nữa.

- Văn Đăng, y là Võ Trọng nguyên Trương Cư Chính đó. Hạ Văn hấn...

Đại tiểu thư cắn chặt môi, biến hóa bất ngờ làm nàng hết hồn vía, thân thể mềm mại hơi run rẩy, lo lắng nói.

Hạ Văn Đăng như đang cân nhắc, đánh giá hai người trong vòng, một lúc lâu sau mới nói:

- Thế này thì rất khó nói. Hạ Văn và y đều là tuyệt đỉnh cao thủ. Đệ cũng đoán không ra được là rốt cuộc ai sẽ thắng.

- Người nói bậy.

Hạ Bình trừng mắt lườm Hạ Văn Đăng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại quay sang Đại tiểu thư, kéo tay nàng cười bảo:

- Tiểu thư, người đừng lo lắng, Hạ Văn lợi hại nhất, nhất định sẽ thắng!

Từ khi nhập ngũ trở về, cái tên xấu xa này đã khi nào thua chưa? Đại tiểu thư gật đầu, đôi mắt đẹp vẫn nhìn về phía người xấu đang oai dũng, hào hùng.

Tại sao tự dưng lại tòi ra một gã Trọng nguyên? Đến giờ lại là một Võ Trọng nguyên nữa. Triệu Tử Văn cảm thấy có chút choáng váng. Hấn có vẻ khá có thiện cảm với Trương Cư Chính có khí chất nho nhã này. Khi nghe

nói y là Võ Trọng nguyên, thần sắc cợt nhả của Triệu Tử Văn đột nhiên biến đổi, con người hiện ra ánh sáng lạnh, chất vấn:

- Là Cửu Hoàng tử phái người tới ư?

- Đúng thì sao nào? Bằng vào công lực vừa rồi của người, muốn đánh bại ta là điều không thể. Hôm nay ta sẽ thay Hoàng tử điện hạ giáo huấn một tiểu thư đồng không ai chịu nổi như người một trận cho tử tế.

Trương Cư Chính không hề cười cợt, lạnh lùng nói.

- Hóa ra người là con chó của Cửu Hoàng tử. Hôm nay ta phải đóng cửa đánh chó, dạy dỗ người cho tử tế mới được.

Cả người Triệu Tử Văn toát ra một khí phách như thủy triều mãnh liệt, sự bá đạo linh hoạt và sắc bén khiến cho Trương Cư Chính nhìn mà kinh ngạc vô cùng.

- Xuất khẩu cuồng ngôn!

Nhưng lúc này đây Trương Cư Chính làm sao lùi bước được. Y xoay người một cái, đánh úp vào ngực của Triệu Tử Văn.

Bát Quái Chưởng của Trương Cư Chính đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, bước trụ vững chắc, bước tiến vững vàng, từng chiêu từng thức đều rất có quy củ, không chậm không nhanh, mỗi chưởng lại như có sức lực của cả ngàn quân. Hơn nữa, điểm lợi hại chính là một chưởng đều có thể biến hóa ra rất nhiều chưởng pháp. Một chưởng sinh tám chưởng, tám tám sáu tư chưởng như thủy triều công tới.

- Chưởng pháp tốt!

Một chưởng sinh ra nhiều chưởng, mọi người nhìn mà hoa cả mắt. Hạ tướng quân không kìm nổi, vỗ tay tán thưởng.

Nhưng Triệu Tử Văn lại không tùy tiện như vừa rồi, quyền pháp vô cùng bá đạo bắt đầu giao phong với Trương Cư Chính. Quyền pháp của hắn là chí cương, mãnh liệt và vô cùng bá đạo, bộ pháp nhanh nhẹn, toát ra tự nhiên, vô số quyền ảnh và chưởng phong cùng mở ra.

- Ầm!

Vô số tiếng va chạm, tiếng xé gió lại vang lên, quyền phong chưởng phong phát ra ảo ảnh khiến mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, ngơ ngác.

Ai nấy đều như người mù, không biết được hai đối thủ đã giao đấu được bao nhiêu chiêu.

Lúc này, Trương Cư Chính âm thầm kêu khổ. Triệu Tử Văn này vừa rồi quả thực là chưa xuất ra toàn lực. Sức mạnh quyền pháp và tốc độ của hắn hoàn toàn không phải kém cỏi như vừa rồi. Đối với các chiêu thức có tốc độ cực nhanh, Bát Quái Chưởng lấy nhu thắng cương của Trương Cư Chính căn bản là không có tí tác dụng nào. Song chưởng của y chỉ vì đỡ lại một số quyền đánh tới mà đã như chết lạng, rất nhanh mất đi tri giác.

Hai người giao thủ hơn hai mươi chiêu, Triệu Tử Văn không muốn lại tiếp tục giằng co nữa, đơn quyền bỗng nhiên phát lực, toàn bộ sức mạnh của cơ thể tập trung vào một điểm, thiết quyền xoay tròn, phát ra một quyền móc, hung hăng giáng vào ngực của Trương Cư Chính.

"Ầm!" Một tiếng va chạm mạnh mẽ âm ỉ, tiếng xé gió khiến cho Trương Cư Chính hạ song chưởng chặn lại theo bản năng. Đáng kinh ngạc nhất là một quyền kinh thiên động địa giậm giữ lẳng không lao tới, hai nắm quyền liên tiếp xoay chuyển trong không trung, nện mạnh vào ngực y. Miệng y phun máu tươi, không cam lòng, lại không thể tin nổi, nói:

- Vì sao sức mạnh trong quyền pháp của người lại trở nên cường đại đến như vậy?

- Cái này gọi là sức bật. Có hiểu không?

Triệu Tử Văn ôn hòa nói.

Trương Cư Chính đầu mờ mịt, thua thật là không cam lòng, hỏi lại:

- Sức bật là cái gì?

Triệu Tử Văn liếc mắt xem thường, đáp:

- Tập trung năng lượng vào một điểm, phát lực trong nháy mắt, cái đó gọi là tạo ra sức bật.

"Còn có loại quyền pháp thế này ư? Bảo sao sức mạnh lại to lớn như thế. Quyền pháp còn mang theo cả lực luân chuyển, một quyền này chỉ sợ là bất cứ ai cũng sẽ rất khó mà tiếp nhận nổi". Trương Cư Chính chịu đựng sự đau đớn kịch liệt trong lồng ngực, giật mình thầm nhủ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Mâu Thuần

Ta chưa bao giờ nghe nói tới quyền pháp này bao giờ. Huynh đài có thể sáng chế quyền pháp như thế, tại hạ thua tâm phục khẩu phục!

Trương Cư Chính bò lên từ trên mặt đất. Một quyền này suýt nữa đã làm y mất mạng, nhưng thân thể của y cường tráng nên vẫn có thể chậm rãi bò lên. Y ôm ngực, cảm thấy rất kính nể võ công của Triệu Tử Văn, ôm quyền nói.

Nguyên lý của sức bật (sức bùng nổ) rất đơn giản, mọi người ở thế giới trước của Triệu Tử Văn đều biết. Chỉ là sức bật của Triệu Tử Văn thì không ai có thể sánh nổi, trong nháy mắt lực đạo có thể tăng lớn gấp hơn hai lần. Song chưởng của Trương Cư Chính chặn lại thiết quyền cũng bị đánh bay ra, có thể thấy được sức mạnh đó khủng bố thế nào.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Chút lòng thành mà thôi, đa tạ!

Trương Cư Chính ôm ngực, khoe miệng vẫn chảy máu, cắn răng nói:

- Tại hạ ngày sau chắc chắn lại đến lãnh giáo!

Triệu Tử Văn có chút khí phách nói:

- Chỉ cần người không sợ thua, bất cứ lúc nào tới cũng được...

- Tại hạ cáo từ.

Trương Cư Chính thua hoàn toàn, Cửu Hoàng Tử cũng đã đi, không còn đạo lý gì để lưu lại nữa. Y khẽ cắn môi, lại kiên định quyết tâm luyện võ thêm gấp bội, ôm quyền nói với Triệu Tử Văn, sau đó quay người đi thẳng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, biến hóa trong nháy mắt này hơi quá mức đột ngột, hồi lâu sau bọn họ vẫn không phản ứng gì, chỉ thấy Trương

Cư Chính loáng cái đã nhảy vọt đi. Thư đồng này là người sao? Đến Võ Trạng nguyên cũng đánh bại dễ dàng như vậy...

- Quả thật là một quyền đó rất bá đạo!

Hạ tướng quân vô cùng kinh ngạc. Một quyền này dường như là tập trung toàn bộ sức mạnh toàn thân, đánh ra như thể thiết chùy, thật sự không gì chống nổi.

- Tuy nhiên....

Giọng điệu của Hạ tướng quân lại thay đổi thành ngưng trọng nói:

- Càng nhìn càng thấy quyền pháp của thư đồng này quen thuộc, nhưng loại quyền pháp này sao có thể lộ ra ngoài...

Hạ Văn Đăng trừng mắt thật to, xuyên thấu qua bức màn nhìn thư đồng này, ngạc nhiên nói:

- Song chưởng của Trương Cư Chính đã ngăn lại, vậy mà vẫn bị đánh bay? Sức mạnh của Hạ Văn này cũng quá lợi hại!

- Hừ!

Hạ Bình mặt nhăn cái mũi nhỏ nói:

- Tướng công của nhà ta là lợi hại nhất!

- Không biết xấu hổ,

Đại tiêu thư nhẹ nhàng lau trán, đôi mắt đẹp duyên dáng nhìn Triệu Tử Văn dưới lầu, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng hạnh phúc cười nói:

- Cuối cùng thì người thắng sẽ là Hạ Văn chứ?

- Đương nhiên rồi... Hạ Văn đó.

Hạ Bình ưỡn bộ ngực căng đầy, kiêu ngạo nói:

- Còn ai có thể thắng được Hạ Văn chứ?

Hạ Văn Đăng cũng đột nhiên trầm sắc mặt xuống, nhìn hai người Hạng Tử Hiên và Triệu Tử Văn, trầm trọng nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn chính là Hạ Văn thắng.

- Không ngờ, có thể có cái gì không ngờ? Chẳng lẽ Tiểu Vương gia còn có thể đánh thắng được Hạ Văn sao?

Hạ Bình chau môi lại, không phục nói.

- Việc này thực khó mà nói được.

Hạ Văn Đăng cũng không biết nên giải thích như thế nào. Hạ Văn và Hạng Tử Hiên là huynh đệ, hai người tranh chấp có lẽ sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố, cũng khó có thể đoán trước được điều gì...

Đại tiểu thư cũng hiểu được, Hạ Văn và Hạng Tử Hiên thân như huynh đệ. Muốn hãn luận võ với Hạng Tử Hiên, thực sự là rất làm khó hãn. Đại tiểu thư khẩn trương căn dặn môi anh đào, lẩm bẩm nói:

- Hạ Văn, ta không thích Tiểu Vương gia, ta chỉ thích...

“Cheng....”

Gia đình của Hạ phủ cuối cùng đập thanh la, cao giọng nói:

- Đấu võ chiêu thân, tiến hành tử thí cuối cùng, Triệu Tử Văn đấu Chính Nam Vương!

Tim Triệu Tử Văn đập nhanh hãn lên. Hãn đã đánh bại Trương Cư Chính, kế tiếp đối mặt chính là Hạng Tử Hiên. Nhưng hãn coi Hạng Tử Hiên là huynh trưởng, muốn cùng y luận võ, Triệu Tử Văn thực rất khó xử. Tuy nhiên rốt cục cũng phải tới, hãn trầm trọng bước vào trong vòng tròn.

- Tử Văn, ngươi có thể từ bỏ cuộc chiến tử thí võ chiêu thân này, thành toàn cho ta hay không?

Hạng Tử Hiên cũng đi vào trong vòng tròn, đứng đối diện với Triệu Tử Văn, do dự sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói.

- Việc này...

Triệu Tử Văn cũng không ngờ Hạng Tử Hiên vừa mở miệng lại nói tới điều này. Hãn bị trở tay không kịp, không biết nên nói gì, tâm trạng có chút mâu thuẫn.

Hạng Tử Hiên nói tiếp:

- Ta biết mục đích chân chính người tới tham gia đấu võ chiêu thân không phải là vì hứng thú với Đại tiểu thư. Chẳng lẽ người không thể thành toàn cho vi huynh sao?

Triệu Tử Văn tỉnh táo lại, hãn đương nhiên không muốn đấu với huynh đệ, liền khuyên giải:

- Nhưng Đại tiểu thư không thích huynh, huynh cần gì phải cưỡng cầu?

- Tử Văn, tư tưởng của người quá mức ngây thơ

Hạng Tử Hiên nghiêm mặt nói:

- Từ xưa đến nay, hôn nhân giữa nam nữ đều là do cha mẹ xử lý, làm gì có việc nói chuyện thích hay không?

Đúng vậy, đây là thời cổ đại, thông thường thì tình cảm vợ chồng đều là chậm rãi bồi dưỡng sau hôn nhân. Nói chuyện họ thích nhau hay không quả thật là buồn cười. Hạng Tử Hiên tranh đoạt hạnh phúc của mình không có gì là sai, chỉ có điều trong lòng Triệu Tử Văn cực kỳ mâu thuẫn, bèn nói:

- Đại tiểu thư dường như đã sớm có người nàng thích nên bảo ta tới phá hỏng cuộc đấu võ chiêu thân này, sau đó chờ người đó tới Tiền Đường cầu hôn.

Lời hăn nói cũng đã được Hạng Tử Hiên dự đoán từ trước. Hạng Tử Hiên cũng không biết có nên mừng thư đồng này ngốc hay không, cười khổ nói:

- Nếu Đại tiểu thư đã sớm có người nàng thích, vậy cứ trực tiếp nói với Hạ tướng quân là được. Với uy vọng của Hạ tướng quân, ai dám không cưới Hạ tiểu thư? Việc gì phải tổ chức tỷ võ chiêu thân thế này? Đây chỉ là kế hoãn binh của nàng, chỉ có thể là do Đại tiểu thư vẫn chưa muốn cưới thôi.

Kế hoãn binh? Triệu Tử Văn nghe được liền ngẩn ra, lập tức liên tưởng đến việc Đại tiểu thư chưa bao giờ nói việc này với mình, trên mặt cũng chưa bao giờ có vẻ gì là động tình, hạnh phúc, hơn nữa đều là nói ra từ miệng thiếu gia. Chẳng lẽ Đại tiểu thư thực sự không thích ai?

Cũng không biết vì sao, phát hiện Đại tiểu thư không thích ai, trong lòng Triệu Tử Văn lại có vài phần vui sướng...

- Ta Chính Nam Vương Hạng Tử Hiên nhìn như gia thế không ai sánh được. Nhưng khi ta sinh ra thì phụ hoàng và mẫu hậu đều rời ta mà đi. Hiện giờ hoàng huynh thân thiết với ta nhất cũng không tin tưởng ta, còn biếm ta tới Hàng Châu, lại càng không ngừng tước đoạt đất phong của ta tới mức không quyền không thế... Ở Hàng Châu này, ta đã gặp được ý trung nhân – Hạ tiểu thư. Vì nàng mà nhiều năm nay ta không cưới vợ, cho tới giờ vẫn cô đơn một mình. Ngay cả thân nhân mà ta cũng không có, chẳng lẽ Tử Văn ngươi không thể thành toàn cho kẻ đáng thương là ta sao?

Hạng Tử Hiên than thở suýt nữa tới mức bật khóc, khóe mắt lấp lánh lệ quang, sứt sứt nói.

- Ta...

Triệu Tử Văn nghe Hạng Tử Hiên tự thuật, nội tâm không ngừng mâu thuẫn. Hắn thông cảm với sự cô đơn của người huynh đệ Chính Nam Vương này, nhưng trong lòng hắn lại cảm giác rõ ràng mình rất muốn thắng trong trận tỷ võ chiêu thân này. Loại cảm giác này sinh ra không biết từ lúc nào...

Một khắc khi rớt xuống vách núi, Triệu Tử Văn và Đại tiểu thư ôm chặt lấy nhau trong đêm rét lạnh. Hắn không để ý tới mạng mình, cởi áo ra quấn cho Đại tiểu thư. Sau khi leo lên sườn núi, hắn đã công Đại tiểu thư trên lưng một cách vô cùng thân thiết, đêm qua lại “che mưa chắn gió” cho Đại tiểu thư. Vô số điều cứ quanh đi quẩn lại trước mắt hắn, khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt đẹp đau khổ, thân thể mềm mại đầy đặn động lòng người, từng chút, từng chút một tập hợp lại thành hàng loạt những ảo ảnh, như thể Đại tiểu thư đang đứng ngay trước mặt hắn...

Sao mình lại như vậy? Triệu Tử Văn vô đầu nhưng bóng hình hư ảo xinh đẹp đó vẫn quanh quẩn trước mặt...

- Chẳng lẽ người thích Hạ tiểu thư sao?

Hạng Tử Hiên có chút khẩn trương hỏi.

Thích? Triệu Tử Văn nhất thời thất thần, trong lòng phức tạp khó có thể nói rõ, gian nan lắc đầu nói:

- Ta... không... thích Đại tiểu thư.

- Người đã không thích Hạ tiểu thư, vậy thì huynh đệ à, tính là ta cầu người đi.

Hạng Tử Hiên tự biết mình không thể đánh nổi Triệu Tử Văn, nhưng vì hạnh phúc, y nguyện ý buông thân phận, hai chân quy xuống, chuẩn bị quỳ xuống cầu khẩn.

Triệu Tử Văn tay mắt lạnh lẽo bắt lấy cánh tay Hạng Tử Hiên nói:

- Hạng huynh, không cần như vậy. Đây là huynh đang làm khó ta.

Hạng Tử Hiên cũng là bị bắt đắc dĩ, không có cách nào khác mới phải dùng chiêu số có phần đê tiện này...

Triệu Tử Văn do dự nửa ngày, thân thể của Hạng Tử Hiên rất bi thảm, hoàng huynh thân thiết nhất cũng tức đất phong của y. Ngay cả một thân nhân để y có thể dựa vào cũng không có. Triệu Tử Văn cắn môi nói:

- Ta.... đáp ứng huynh, ta... bỏ quyền!

- Tử Văn, cảm ơn người...

Hạng Tử Hiên lệ nóng lưng tròng, cảm động cầm tay hắn nói.

Nhưng Triệu Tử Văn vừa nói ra lời này lại có cảm giác vô lực chưa từng có, trong lòng trống rỗng, dường như mất đi cái gì đó quý giá nhất

Hắn biết cho dù thắng trong cuộc tử võ chiêu thân thì Hạ tướng quân cũng sẽ đuổi hắn đi, vậy thì thà thành toàn cho huynh đệ tốt của mình còn hơn. Nhưng trong lòng hắn dường như có gì đó đổ vỡ, rất khó chịu. Hắn uể oải bước chân ra ngoài vòng tròn. Trong nháy mắt khi hắn đạp ra ngoài vòng tròn, mọi người đều mở to mắt:

- Vì sao thư đồng này lại tự động nhận thua, bước ra ngoài vòng tròn?

Bọn họ vốn tưởng rằng mục đích của thư đồng này là chiếm vị trí hạng nhất trong tử võ chiêu thân, ôm được mỹ nhân về. Biến hóa bất thành linh này khiến mọi người đều không thể kìm nổi há hốc mồm.

“Cheng...”

Hạ tướng quân vội vàng đoạt lấy thanh la của gia đình, nói:

- Triệu Tử Văn tự động bỏ quyền, Chính Nam Vương cuối cùng đạt được hạng nhất tử võ chiêu thân!

Nghe được lời nói của Hạ tướng quân, mọi người mới phát hiện đây là sự thật. Trong đám người râm ran lời tiếc hận. Bọn họ đương nhiên tin tưởng không người nào có thể đánh bại thư đồng biến thái này, nhưng cũng không biết vì sao thư đồng này cuối cùng lại tự động bỏ quyền. Nếu nói hắn sợ hãi quyền thế của Chính Nam Vương thì sao vừa rồi hắn lại không hề để mặt mũi cho Hạ tướng quân? Nói hắn sợ quyền thế là không phù hợp với thực tế. Nhưng vì sao hắn buông tha? Mọi người thật sự là mờ mịt không thể hiểu nổi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Mất Tích

Hạ Văn, vì sao phải bỏ quyền? Vì sao?

Hạ Vũ Tình ánh mắt đau khổ, cắn đôi môi anh đào, lập tức vọt tới trước mặt Triệu Tử Văn đang sắp rời khỏi, run giọng hỏi như hoa lê gặp mưa.

Triệu Tử Văn dừng lại, áy náy nói:

- Ta đây là... Thành toàn Hạng huynh!

Thành toàn? Hạ Vũ Tình nghe vậy cười khổ, ghen ngào lẩm bẩm nói:

- Vì sao muốn thành toàn cho hã, chẳng lẽ người không thích...

- Làm càn!

Hạ tướng quân thấy Hạ Vũ Tình đột nhiên lao ra, hơi kinh hãi, lập tức nhìn ra một ít manh mối, quyết định thật nhanh giận dữ hét:

- Tình Nhi, con lại đây cho ta!

Thân thể mềm mại của Hạ Vũ Tình sợ hãi run lên, ngược khuôn mặt xinh đẹp nhìn Hạ tướng quân, trong đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc kiên định, lắc đầu nói:

- Con... con không tới.

Tình Nhi từ nhỏ đến lớn đều là đứa con gái ngoan ngoãn, Hạ tướng quân nghe vậy sửng sốt, như thể những lời này không phải do Hạ Vũ Tình nói. Hạ tướng quân tức giận lạnh lùng nói:

- Chính Nam Vương mới là vị hôn phu tương lai của con, con lại đây cho ta!

Hạ Vũ Tình nước mắt lã chã, cắn đôi môi anh đào nói:

- Con không muốn gả cho hã, con không muốn...

Đám khán giả trên thuyền hoa đều xì xào không ngừng: - Cuộc tử võ chiêu thân này rốt cục biến thành cái gì thế này?

- Người không lấy chồng cũng phải lấy!

Hạ tướng quân vừa mới bị thư đồng này làm nổi giận, hiện giờ lại bị con gái làm cho bực tức. Lão thật sự không kìm nổi, giận dữ gầm lên.

Đúng lúc đó, trong tay Hạ Vũ Tình đột nhiên xuất hiện một con dao găm, gí ở chiếc cổ trắng nõn, nức nở nói:

- Cha, cha đừng ép con, con không lấy chồng... ..

- Đại tiểu thư, đừng kích động...

Triệu Tử Văn đang đứng ở phía sau Hạ Vũ Tình, thấy nàng đột nhiên xuất ra một con dao găm sắc bén bắn ra hàn quang bốn phía, gác trên cổ mình, vội vàng kinh ngạc nói.

- Người... ..

Hạ tướng quân tức giận nét mặt già nua đỏ bừng. Đứa con gái ương bướng này quả thật khiến lão mất hết mặt mũi. Lão giận dữ thét:

- Người cút cho ta. Từ nay về sau, ta không có đứa con gái này nữa.

Đôi vai Hạ Vũ Tình kịch liệt run rẩy, suýt nữa té xiù trên mặt đất. Con dao găm này là nàng vốn để dành khi người xấu (Triệu Tử Văn) chiến thắng thì nàng sẽ dùng để bức ép phụ thân, hiện giờ lại... Trong lòng nàng vô cùng thê lương, dường như lúc này chẳng còn gì lưu luyến nữa.

Nàng chậm rãi xoay người, nước mắt cuồn cuộn trào ra, ánh mắt tràn đầy vẻ thê lương, vai run rẩy nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, ta hận người, hận người!

- Người hận ta cái gì?

Trong lòng Triệu Tử Văn rất không thoải mái. Hắn liên tục giao phong với hai đại cao thủ, vốn là thể xác và tinh thần mỏi mệt, nghe được lời nói của Đại tiểu thư, hắn không kìm nổi nói:

- Ta có làm sai con mẹ gì đâu? Ta chỉ thành toàn cho huynh đệ của ta!

- Ta chính là hận người! Hận người!

Hạ Vũ Tình nói xong liền che miệng, đi thẳng qua trước mặt Triệu Tử Văn, vừa khóc vừa chạy về phía ngọn núi xa xa phía tây...

Đám người đều tránh ra theo bản năng, nhìn bóng dáng Hạ tiểu thư rời đi. Hí kịch này biến hóa như vậy khiến người ta không còn chút gì cao hứng, đều không kìm nổi mà thở dài thật sâu.

Vì sao lại biến thành như vậy? Triệu Tử Văn thần sắc âm đạm. Nhìn bóng dáng Đại tiểu thư, hần hơi hối hận vì lời nói vừa rồi, chỉ có điều cảm giác trong lòng càng trở nên hoang mang.

Lúc này Hạng Tử Hiên sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mất mát vô cùng, âm đạm lắc lắc đầu, ngỡ ngác đứng ở đó.

Hạ tướng quân sắc mặt xanh mét. Lão cũng không biết nên nói gì với Chính Nam Vương, chỉ ngồi trên ghế nắm chặt tay lại. Vốn tưởng rằng thư đồng tự động bỏ quyền, mọi sự sẽ trở nên đại cát, không ngờ sự việc lại càng trở nên tồi tệ hơn.

Hạ phu nhân hốt hoảng lệ rơi đầy mặt. Nếu Tình Nhi đi tự sát thì nên làm gì bây giờ, nhưng Hạ tướng quân đang nổi nóng, bà cũng không dám nói nửa câu.

Kết cục hôm nay quá bất ngờ. Nếu biết kết cục sẽ như thế này, chắc chắn Triệu Tử Văn sẽ không nhảy vào vũng nước đục này. Càng quan trọng là... hần phát hiện dường như tình cảm của mình đối với Đại tiểu thư dường như rất giống Lăng Nhi lúc trước... Rất phức tạp... Chẳng lẽ ta thích Đại tiểu thư? Hần nhẹ nhàng đẩy đám người ra, âm đạm đi trên Tô đê, bóng dáng của Đại tiểu thư thoáng ẩn hiện trong đầu hần.

- Tránh ra!

- Tránh ra, đều tránh ra cho ta!

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm như vậy, trán toát mồ hôi lạnh. Hần xoay người, vừa lúc thấy Lăng Nhi đang chen ra từ giữa đám người. Đôi mày liễu của nàng dựng lên, đi tới đây.

- Ai nha... ..

Lăng Nhi lơ đãng nhìn thấy Triệu Tử Văn ở phía trước, kinh hô một tiếng, nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng đi tới, thấp giọng nói:

- Tướng công... ..

- Phù phù... ..

Có lẽ là Lăng Nhi biến sắc mặt quá nhanh, nữ tử hung hãn đột nhiên biến thành thiếu phụ dịu dàng động lòng người, mọi người xung quanh đều bị dọa tới mức chân dúi cả lại suýt nữa ngã xuống đất.

- Tướng công, Hạ tử tử nàng... ..

Lăng Nhi hơi cúi mặt xuống, trong lòng hơi bực vì cái tật xấu mãi không sửa nổi của mình, có điều muốn nói lại thôi.

Lăng Nhi đột nhiên xuất hiện, có lẽ là đã đến đây từ sớm. Triệu Tử Văn hỏi:

- Mọii thấy cả rồi chứ?

- Vâng!

Lăng Nhi gật gật đầu, lại cân nhắc một lúc lâu mới nói:

- Tướng công, kỳ thật Hạ tử tử là thích huynh.

- Thích ta?

Triệu Tử Văn ánh mắt nghi hoặc, nghe vậy ngỡ ngác hỏi.

Lăng Nhi nói:

- Huynh còn nhớ buổi tối mà huynh và Hạ tử tử bị rơi xuống dưới vách núi không?

Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Nhớ rõ. Có chuyện gì à?

- Đêm ấy huynh đã không để ý đến tính mạng mình, cởi áo ra đắp cho Hạ tử tử còn bản thân thì bị rét cóng tới mức tính mạng nguy kịch. Hạ tử tử cảm động vì lẽ đó, muốn cứu huynh nên đã tự cởi bỏ quần áo, ... trần truồng... sưởi ấm cho huynh. Hơn nữa, trong hai ngày huynh hôn mê, mỗi đêm mọii đều thấy huynh ôm Hạ tử tử để ngủ, khi nằm mơ còn không ngừng... hôn tử tử ấy.

Lăng Nhi càng nói càng mặt đỏ, ngượng ngùng nói.

- Đại tiểu thư nàng... ..

Triệu Tử Văn nghe được cảm thấy cay mũi. Hóa ra đêm đó là Đại tiểu thư cứu ta. Nữ tử mà mình thường xuyên thấy trong mộng chính là nàng.

Lăng Nhi cũng cảm giận bất bình thay Hạ tử tử, không kìm nổi chu miện nói:

- Hạ tử tử vẫn thích huynh, chỉ có điều tướng công lại xa cách tử tử ấy.

Chẳng trách Đại tiểu thư muốn ta tham gia trận tử võ chiêu thân này, vậy mà vừa rồi mình còn đối xử với nàng như vậy. Triệu Tử Văn cảm thấy cay mũi, vội vàng nói:

- Hiện tại ta phải đi tìm Đại tiểu thư trở về.

Hắn và Lăng Nhi đi một vòng quanh bờ Tây hồ tìm nhưng không hề thấy bóng dáng Đại tiểu thư. Lúc hỏi du khách dọc đường, có người thấy Đại tiểu thư vừa mới vội vàng đi, chỉ có điều sắc trời đã tối muộn nhưng lại không có ai thấy chính xác là nàng đi về phía nào.

Hắn cùng với Lăng Nhi cũng đã tới Hạ phủ và chợ tìm kiếm, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Triệu Tử Văn nghĩ rằng Hạ tướng quân chỉ tức giận nói vậy, một lát sẽ tìm Đại tiểu thư trở về, không ngờ vị Hạ tướng quân máu lạnh này lại không hề quan tâm...

Đứng ở trong sân tiểu viện, đầu óc Triệu Tử Văn tính toán các kiểu. Đại tiểu thư căn bản không có bao nhiêu bằng hữu ở Hàng Châu, lại không quen thuộc đường lối, nàng có thể đi đâu được chứ?

- Hạ Văn, chàng tìm được tiểu thư không?

Triệu Tử Văn đang lo lắng vạn phần thì Hạ Bình đột nhiên đẩy cửa đi vào. Hắn chua xót lắc đầu nói:

- Không.

- Tiểu thư, tỷ rốt cuộc đi đâu chứ?

Đôi mắt đẹp của Hạ Bình phủ một tầng nước mắt, nức nở nói.

- Khóc có ích lợi gì?

Triệu Tử Văn nhớ rằng Đại tiểu thư có mang theo một con dao găm, sẽ không phải đi tự sát chứ, liền vội vàng hỏi:

- Hôm nay Đại tiểu thư có cái gì dị thường không?

- Hôm nay Đại tiểu thư không có gì dị thường, tuy nhiên...

Hạ Bình lau khóe mắt nói:

- Tuy nhiên hôm nay tiểu thư thường xuyên nhìn trộm một bức tranh rồi vụng trộm cười ngây ngô.

Bức tranh? Triệu Tử Văn đảo mắt, vội vàng nói:

- Bức tranh gì?

Hạ Bình lắc đầu nói:

- Tiểu thư không cho muội, dường như trong bức tranh có một nam một nữ đứng dưới một gốc cây.

- Một nam một nữ đứng dưới một gốc cây? Ta biết Đại tiểu thư ở đâu!

Đôi mắt Triệu Tử Văn lập tức sáng lên, bắt chập tất cả lao thẳng về phía Tây hồ.

Hạ Bình còn không kịp phản ứng, chỉ kịp hô to với Triệu Tử Văn đang chạy như điên:

- Hạ Văn, tiểu thư ở đâu?

Nhưng Triệu Tử Văn chạy cực nhanh, nháy mắt đã biến mất ở cuối đường.

Mãn Giác Lũng ở phía tây nam của Tây hồ. Hai ngọn Nam Cao và Bạch Hạc kẹp lấy thôn xóm bên dưới. Mùa xuân mới tới, những cành liễu đã mọc ra những chiếc lá non màu xanh nhạt, hoa nở có thể thấy được ở khắp nơi, dưới ánh trăng mờ tỏ của buổi tối lại có thêm một cảm giác thú vị khác.

Triệu Tử Văn lo lắng tìm kiếm bóng dáng Đại tiểu thư trong rừng cây ở Mãn Giác Lũng. Nhưng lần trước là hẳn được Lý Dịch An dẫn tới đây, bởi vậy hẳn căn bản không quen thuộc lắm với khu vực này. Lúc này hẳn không biết rõ phương vị, chỉ sờ soạng trong đêm tối tìm hướng đi.

- Đại tiểu thư, người ở đâu?

Triệu Tử Văn hợp hai tay làm loa để trên miệng hô lớn. Giữa đêm tối đen như mực, hẳn không lo lắng có người ức hiếp Đại tiểu thư. Trên người nàng có mang theo dao găm, hẳn chỉ lo nàng đâm phải mình mà thôi.

Ở Tô Châu - Hàn Sơn Tự, Hạ Bình cùng hẳn rút ra nhân duyên ký, khi đó Đại tiểu thư vẫn đối lập với hẳn, cũng quấy rối rút một cây, không ngờ cả cây nhân duyên ký của Hạ Bình và Đại tiểu thư đều ghép thành đôi với Triệu Tử Văn. Khi đó hẳn còn cho rằng đó là sự hiểu lầm, hiện tại xem ra lại thành sự thật, Hạ Bình và Đại tiểu thư đều thích hẳn, giống như trong cõi vô thường có thiên ý vậy.

Triệu Tử Văn cảm khái một trận, trong lòng lại lo lắng. Ở chung với Đại tiểu thư lâu như vậy, hẳn cũng biết khá rõ tính tình của nàng. Cô nàng này rất mạnh mẽ, quả cảm, tuyệt đối không dễ cúi đầu. Lúc này nàng phấn hận rời đi, trong cơn thương tâm thất vọng, không ai dám cam đoan nàng sẽ làm ra sự tình gì.

Vì sao Hạng huynh phải thích Đại tiểu thư? Còn cả trận tỷ võ chiêu thân chết tiệt kia nữa...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Đồ Tồi

Toàn bộ rừng cây của Mãn Giác Lũng đều trống rỗng, Triệu Tử Văn gào tới khản họng nhưng không hề phát hiện nửa bóng dáng nào trong rừng cây...

Gió lạnh thổi qua nhánh cây phát ra những âm thanh xào xạc. Đang là mùa lạnh, Triệu Tử Văn cảm giác hơi lạnh dần. Nếu là Đại tiểu thư trong tình huống không quen thuộc, ở ngoài này cả đêm, không cảm lạnh mới là lạ. Hắn lại lo lắng tìm kiếm chung quanh.

Hắn tìm nửa ngày cũng không thấy được bóng dáng Đại tiểu thư, có lẽ Đại tiểu thư căn bản là không tới đây. Đang thất vọng đi ra khỏi Mãn Giác Lũng, chợt Triệu Tử Văn nghe được cách đó không xa truyền tới tiếng vang.

Tim hắn đập nhanh hẳn lên, vội vàng đi tới phía đó xem xét. Dưới ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi, vừa nhìn thấy cảnh tượng ở đó, tim hắn lập tức nhũn ra.

Chỉ thấy một nữ tử dáng người yếu điệu cầm một cây dao găm sáng lóe đứng trước một gốc cây, không biết đang vẽ gì lên đó...

- Đại tiểu thư....

Triệu Tử Văn quát to một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng dường như bị xé rách, lao thẳng về phía nàng, muốn đoạt lấy dao găm trong tay nàng.

- A....

Đại tiểu thư cảm giác phía sau có một bóng đen lao về phía mình, kinh hoàng hô lên một tiếng, con dao găm trong tay đâm về phía bóng đen theo bản năng.

Triệu Tử Văn làm sao biết được cô nàng này lại đột nhiên vung dao đâm tới, né tránh hơi chậm một chút, ống tay áo dài lập tức bị đâm rách...

- Hạ... Văn...

Nường theo ánh trăng, Đại tiểu thư nhìn thấy khuôn mặt của người xấu kia, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ sung sướng và oán hận, kinh ngạc nói.

Triệu Tử Văn cũng không nghĩ nhiều, lập tức đoạt lấy dao găm trong tay Đại tiểu thư, vội vàng la lên:

- Đại tiểu thư, dù nàng thế nào cũng không thể tự hại mình được.

Đại tiểu thư thấy dao găm của mình bị hắt đoạt mất, bỗng nhiên òa lên khóc, bao nhiêu oan ức đều giải phóng hết trên người hắt. Nàng tùy tay nhặt lấy một cành cây, đập thẳng vào đầu hắt, khóc lóc:

- Đánh chết người, đánh chết người, đánh chết người, đồ tồi ức hiếp người!

- Ôi!

Triệu Tử Văn thấy Đại tiểu thư đang nổi nóng, vội vội vàng vàng ngồi phệt xuống, ôm tay kêu thảm một tiếng.

Đại tiểu thư cả kinh, mới nghĩ ra vừa rồi hình như một dao của mình đã đâm trúng người xấu này. Nàng kinh hãi vội vàng thả cành cây ra, ngồi xuống trước mặt hắt, run giọng nói:

- Hạ Văn, người, người không sao chứ?

- Đại tiểu thư, chúng ta nói chuyện tử tế nhé. Được không?

Vẻ đau đớn trên mặt Triệu Tử Văn lập tức biến mất, hai tay đặt lên vai Đại tiểu thư, biểu tình nghiêm túc, nghiêm mặt nói.

Đại tiểu thư nhìn về phía tay Triệu Tử Văn, trên ống tay áo không hề có vết máu. Nước mắt của nàng lại trào ra, vừa khóc vừa nói:

- Người lại gạt ta, người đi đi! Ta không bao giờ nhìn người nữa. Ta hận người, hận người, kẻ lừa đảo!

Nàng bưng cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt rơi như mưa. Khóc đến gập cả người xuống đất, tưởng như sắp hôn mê, đủ thấy nàng thương tâm đến cực điểm...

Những mảnh ký ức về Đại tiểu thư hiện lên trong đầu Triệu Tử Văn như những đoạn phim ngắn. Lúc mới gặp Đại tiểu thư, nàng giống như tiên tử

kiều diễm, sau tới sự kiện thùng nước khiến Đại tiểu thư bị cảm. Từ đó về sau hai người giường cung bạt kiếm. Rút thẻ nhân duyên trên Hàn Sơn Tự. Rồi đến đêm kiều diễm dưới vách núi, hai người đồng sinh đồng tử. Trong tim Đại tiểu thư đã ngầm hứa với mình. Đến hôm nay tử võ chiêu thân mới biết được chân tình của Đại tiểu thư. Trải qua hết thảy dường như là một giấc mộng, quả thật là kỳ diệu.

Triệu Tử Văn nhìn Đại tiểu thư đang ngồi trên mặt đất khóc rống. Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào khuôn mặt như vẽ của Đại tiểu thư. Nước mắt trong veo không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt trắng như tuyết của nàng. Bộ dạng yếu điệu như hoa lê gặp mưa của nàng cũng khiến người ta tim đập thành thịch.

- Nhìn cái gì vậy? Người đi mau cho ta. Ta không bao giờ muốn nhìn người nữa.

Đại tiểu thư cảm giác được ánh mắt cực nóng của Triệu Tử Văn, vừa thẹn vừa hận đẩy hẳn ra.

- Nếu Đại tiểu thư đã chán ghét như vậy, ta đành phải đi thôi.

Triệu Tử Văn đứng lên, thần sắc âm đạm nhìn Đại tiểu thư đang cúi đầu khóc, sau đó thở dài một tiếng thật sâu, bước đi thoăn thoắt, nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

Đại tiểu thư không hề ngẩng đầu lên, nhặt một cành cây khô, hung hăng ném về phía trước, sục sục nói:

- Vậy người đi nhanh lên.

Trong rừng cây tối như mực, thỉnh thoảng truyền ra tiếng côn trùng kêu vang. Đại tiểu thư dường như nghe được tiếng răn độc xì xì lạnh lùng trong đêm tối. Nàng sợ hãi co rút người lại, hai tay ôm chân. Một lát sau, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn bốn phía, mới phát hiện người xấu kia thật sự không còn ở đây nữa. Đôi mắt đẹp của nàng lóe lệ quang, nghẹn ngào lẩm bẩm nói:

- Người là đồ tồi, bình thường đều không nghe lời ta nói, vì sao hiện giờ lại nghe như vậy. Ta hận người chết đi được!

Mãn Giác Lũng yên tĩnh âm trầm, từng cơn gió lạnh lùng thổi qua tàng cây, phát ra những âm thanh xào xạc không ngừng. Tiếng côn trùng, răn rết

kêu vang cũng khiến người ta kinh hồn táng đảm, Đại tiểu thư càng ngày càng sợ hãi, vai không ngừng run rẩy. Nước mắt nàng không kìm nổi lại lăn chã rơi xuống. Nàng đột nhiên muốn trở lại cái đê ở dưới vách núi, người xấu cho dù mất đi tính mạng cũng sẽ bảo hộ mình, nhưng hôm nay... Nước mắt tiếp tục rơi lăn chã xuống đầu gối nàng. Nàng lớn tiếng khóc nói:

- Hạ Văn, vì sao người phải như vậy đối với ta? Người ở đâu? Ta rất muốn trở lại những ngày ở Hàn Sơn Tự.

- Đại tiểu thư...

Một tiếng gọi khẽ vang lên bên tai Đại tiểu thư. Nghe thấy âm thanh này, thân thể mềm mại của Đại tiểu thư hơi chấn động. Nàng chậm rãi ngược khuôn mặt xinh đẹp lên. Khi nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh như đao tước kia, nàng òa lên khóc lớn, vừa sợ vừa hận trực tiếp bổ nhào vào trong lòng hắn, bàn tay mềm mại hung hăng đánh vào ngực hắn, nói:

- Người là đồ bại hoại. Người đáng chết, ta hận người, hận người. Ta gọi người mà người cứ làm ta sợ. Ta không muốn sống nữa... hu hu...

Triệu Tử Văn rút cuộc không kìm nổi ôm chặt Đại tiểu thư vào lòng, trong mắt tràn đầy vẻ chân thành, tha thiết, nhẹ nhàng nói:

- Đại tiểu thư....

Đại tiểu thư bị hắn ôm chặt lấy, bàn tay mềm mại còn khó có thể giơ lên, huống chi là đánh hắn...

Khi cảm thụ được thân thể rắn chắc và nóng như lửa của Triệu Tử Văn, khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư ửng hồng. Nàng giãy dụa, lơ đãng ngẩng đầu liếc hắn một cái, thấy trong mắt hắn lóe lên ngọn lửa nóng bỏng, cũng không biết sao, trong lòng run lên, vội la lên:

- Người, người muốn làm gì?

Lúc này Đại tiểu thư giống như một cô bé bị ức hiếp, vai không ngừng run rẩy, bộ dáng nhu mì khiến Triệu Tử Văn không kìm nổi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của nàng.

- Người... Không được....

Cảm nhận ánh mắt nóng rực của hắn và khuôn mặt ngăm đen đang sát lại gần, tim Đại tiểu thư kịch liệt nhảy dựng lên như thể sắp chui ra khỏi người. Nàng vừa sợ lại vừa e thẹn nói.

Một cái miệng nóng bỏng bao trùm lên đôi môi anh đào của nàng. Khi hai đôi môi tiếp xúc với nhau, Đại tiểu thư liền cảm giác được sức nóng từ đôi môi Triệu Tử Văn.

Đại tiểu thư nhớ lại đủ chuyện ngày xưa, khi buồn khi vui, đủ mọi cảm xúc hòa trộn với nhau như điện giật, hòa tan khoảng cách trong lòng bọn họ. Cái lưỡi thơm tho của Đại tiểu thư mới đầu còn bờ ngỡ quẩn lấy lưỡi Triệu Tử Văn, dần dần trở nên say mê, triền miên quẩn quýt lấy nhau, hút lẫn nhau. Một giọt nước mắt trong veo từ khóe mắt nàng chậm rãi rơi xuống, lóe lên như ánh sao trong đêm tối.

Nhắm nháp hương vị tinh thuần xinh đẹp kia, Triệu Tử Văn cũng không thèm nghĩ tới việc gì khác, chỉ ôm chặt lấy nữ tử yếu ớt này vào trong lòng. Cảm thụ được thân thể đầy đặn, mềm mại động lòng người của Đại tiểu thư, nhiều ngày không được giải phóng, một tay hấn liền nhẹ nhàng cho vào trong áo nàng, bao lấy cặp vú cao ngất, tay kia thuận thể vuốt ve da thịt nõn nà của nàng. Một mùi thơm dịu dịu truyền vào trong mũi khiến dục vọng của hấn bùng lên. Bàn tay chuyển xuống ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Đại tiểu thư, tay kia nhẹ nhàng tuột xuống dưới hông rồi lại lướt lên trên vú...

- Ừm...

Một tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ miệng Đại tiểu thư. Nàng thở hổn hển, đôi mắt quyến rũ, hơi thở như đàn hương, nhẹ nhàng nói:

- Hạ Văn, đừng...

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư đỏ bừng, hai vành tai cũng đỏ bừng, nóng bỏng. Nàng đã sớm nằm chung giường với đồ tòi này, tuy nhiên không ngờ đồ tòi này lại lớn mật như thế. Nàng vừa thẹn vừa hận, cắn thẳng vào vai hấn.

- A...

Vai bị cắn đau, Triệu Tử Văn bật kêu lên thành tiếng.

Hai má Đại tiểu thư nóng bừng, phẫn hận nói:

- Gọi người tới để làm chuyện xấu à? Ta cắn chết kẻ đáng giận này.

Vừa rồi Đại tiểu thư cực kỳ thương tâm, vậy mà mình còn đi chiếm tiện nghi của nàng. Vừa rồi Triệu Tử Văn cũng là bị tình trùng lên não, vội vàng

thu hồi bàn tay tác quái nhưng ánh mắt vẫn lơ đãng chú ý tới thân cây phía sau lưng Đại tiểu thư.

- Không được nhìn.

Đại tiểu thư đột nhiên thấy Triệu Tử Văn không hề động tĩnh mà ngờ ngác nhìn lên cây hoa quế ở phía sau. Đại tiểu thư lập tức hiểu được hẳn đang nhìn gì, vội vàng che mắt hắt, ngượng ngập nói.

Chỉ thấy trên cây có khắc hai chữ Tử Văn, hơn nữa khắc trên cây hoa quế có thể thấy được rất rõ.

Hoá ra Đại tiểu thư không phải tự mình hại mình mà là đang khắc chữ. Triệu Tử Văn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của Đại tiểu thư đang che trước mặt mình, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đại tiểu thư, vì sao nàng không nói với ta sớm một chút?

Tim Đại tiểu thư run lên, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, ấp úng nói:

- Nói với người... nói cái gì?

- Lãng Nhi đã nói hết cho ta rồi.

Triệu Tử Văn ôm Đại tiểu thư vào trong lòng, bàn tay đặt lên chiếc eo thon của nàng, nhẹ nhàng nói.

Vai Đại tiểu thư run lên kịch liệt. Bao nhiêu ngày ấm ức, rớt cuộc không tìm nổi lại nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn khóc lớn:

- Ta cũng không biết nên nói như thế nào với chàng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Một Mình Ở Chung.

Đúng vậy, loại chuyện xấu hổ thế này, người ta là nữ nhân, sao có thể không biết xấu hổ nói ra miệng chứ? Triệu Tử Văn cũng tự giận mình, vì sao khi đối mặt với vấn đề tình cảm đều biến thành trì độn, lẽ ra phải sớm phát hiện Đại tiểu thư đã thầm hứa với trái tim mình.

- Đại tiểu thư, ta sẽ cả đời đều bảo vệ nàng.

Triệu Tử Văn thì thầm hứa hẹn bên tai Đại tiểu thư.

Vai Đại tiểu thư run lên, hạnh phúc suýt ngất. Hai gò má nàng ửng hồng, ngược đôi mắt xinh đẹp lên liếc hẩn một cái, nhưng lại thoáng cúi đầu, ủy khuất nói:

- Chẳng phải chàng muốn thành toàn cho huynh đệ của chàng sao?

Lúc trước là Triệu Tử Văn không biết Đại tiểu thư từng vì cứu hẩn mà mất đi trinh tiết, cho nên mới nói ra lời kia. Hiện giờ hẩn bất đắc dĩ gạt đầu nói:

- Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo!

- Chàng....

Đại tiểu thư tức giận cả người phát run, chỉ vào mũi kẻ đáng chết này, tức giận đến nói không ra lời, ủy khuất lại nước mắt lưng tròng. ..

Triệu Tử Văn chợt biến sắc cười ha hả nói:

- Ai dám động tới quần áo của ta, ta liền chặt tay chân hẩn.

- Xì...

Đôi mắt đẹp của Đại tiểu thư khẽ chuyển, nín khóc mỉm cười, tuy nhiên vẫn tức giận hung hăng đâm vào ngực hẩn, nói:

- Biết ngay là chàng tác quái mà. Về sau nếu nói lời này, ta sẽ không bao giờ để ý tới chàng nữa.

Triệu Tử Văn nói những lời này chỉ là trêu đùa mà thôi. Lúc trước quả thật hẳn muốn thành toàn Hạng Tử Hiên, tuy nhiên hiện tại hẳn hối hận vì đã nói những lời đó. Hẳn nhìn thấy ánh mắt Đại tiểu thư đầy tình tứ, thấy khuôn mặt tươi như hoa của nàng, trong lòng đầy mâu thuẫn. Đương nhiên hẳn sẽ không nói cái gì mà thành toàn linh tinh nữa. Hẳn và Đại tiểu thư đã cùng trải qua nhiều đau khổ mới đến được với nhau, đương nhiên sẽ cực kỳ quý trọng niềm hạnh phúc này.

- Tử Văn, chàng không được gọi ta là Đại tiểu thư nữa. Về sau gọi ta là Tình Nhi.

Hạ Vũ Tình cúi đầu, hai gò má ửng đỏ lấm bầm nói.

Vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống, Triệu Tử Văn sẽ tuyệt không mặt nhăn mặt mày, nhưng đối với cảm tình cũng tuyệt đối không thể nhượng bộ, sau này hẳn đành phải dùng phương thức khác để bồi thường cho sự thiệt thòi của Hạng Tử Hiên.

- Tình Nhi, chúng ta về nhà đi!

Triệu Tử Văn ôm Hạ Vũ Tình, miễn cưỡng cười nói.

Nhà? Hạ Vũ Tình nghe thấy từ này, đôi mắt đẹp sáng lên, nhưng lại ảm đạm nói:

- Ta đã không còn nhà nữa rồi.

Hạ tướng quân tính cách cương liệt bướng bỉnh, nói ra lời cũng tương đương hắt nước đổ đi. Hôm nay lão nói vĩnh viễn không có đứa con gái này, khẳng định là lão sẽ không thu hồi lời nói. Triệu Tử Văn nhướn mày, mỉm cười nói:

- Yên tâm đi, Hạ tướng quân là miệng cứng lòng mềm. Nếu Hạ tướng quân không cần nàng làm con gái nữa, tướng công ta liền nuôi nàng cả đời, nuôi nàng béo mập lên, được không?

- Đáng ghét, ta không cần béo.

Hai má Hạ Vũ Tình ửng hồng, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ hạnh phúc, găt giọng.

- Tình Nhi. Vi phu ôm nàng về nhà!

Triệu Tử Văn ôm Hạ Vũ Tình bước đi.

- Đáng ghét, chàng không phải là phu quân của ta. Mau buông ta xuống.

- Không được...

- Nếu chàng không đặt ta xuống, ta sẽ cắn chàng!

- Cắn thì cắn đi, chỉ cần về sau nàng không tùy tiện khắc tên ta lên cây là được!

- Chàng là đồ tồi, ta không nói chuyện với chàng nữa. Xấu hổ chết người...

- Hạ Vũ Tình chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ... lại còn phá hoại cây cối.... A! Nàng cắn thật....

Hai người liếc nhau đầy tình ý, chậm rãi bước bên bờ Tây hồ. Hạ Vũ Tình chưa bao giờ nghĩ hạnh phúc lại đột nhiên tới như vậy. Nương theo ánh trăng, nhìn bóng Triệu Tử Văn ôm mình phản chiếu dưới hồ, nàng vừa thẹn vừa mừng, nép vào trong lòng Triệu Tử Văn. Cảm thụ được sự ấm áp trong vòng tay của hắn, thể xác và tinh thần vốn mỏi mệt, Đại tiểu thư ngủ thiếp đi.

- Hạ tử tử, tỉnh tỉnh!

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Vũ Tình nhếch miệng cười ngọt ngào, nghe thấy bên tai có tiếng người gọi. Đôi mắt đẹp của nàng chậm rãi mở ra, thấy có một nữ tử ở trước mặt. Nàng cười nói:

- Là Dư muội muội à. Sao ta lại ở đây?

Hạ Vũ Tình nhìn bốn phía, theo bản năng biết đây là phòng của Dư muội muội. Mà khi nàng chú ý thấy trong mắt Dư muội muội có vẻ u oán, nàng lập tức cảm giác được mình vẫn còn nằm trong vòng tay của người xấu.

- A....

Hạ Vũ Tình xấu hổ kinh hô một tiếng, vội vàng nhảy ra khỏi người này. Hai má nàng ửng hồng, cúi gằm mặt xuống, trong lòng hận người này đã làm nàng xấu mặt.

Dư Tư Lăng chua xót, lôi kéo tay Hạ Vũ Tình, nói:

- Hạ tử tử, tối nay tử cùng ta đến ngủ trong phủ Dư đại nhân nhé.

Hạ Vũ Tình nhìn bóng tối phía ngoài cửa sổ. Căn phòng nhỏ này chỉ có một chiếc giường, trong lòng nàng vô cùng ngượng ngùng, nhưng nàng sẽ không cùng nằm một giường với Triệu Tử Văn được, cần phải nhanh chóng rời khỏi. Nàng vội vàng nói:

- Dư muội muội, chúng ta đi thôi.

- Không bằng bốn người chúng ta liền ngủ chung một giường.

Triệu Tử Văn hồi lâu không nói, chợt nhìn hai vị tiểu thư cười ha hả nói.

- Không được!

Dư Tư Lãng và Hạ Vũ Tình đồng thời nói, lại oán trách nhìn Triệu Tử Văn.

- Đại ca....

Đang sửa sang lại giường, Bảo Nhi nghe thấy liền xấu hổ. Nàng vốn tính dịu dàng, cũng không kìm nổi giận chân nói.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- Giấc mộng song phi của ta vẫn chưa được thực hiện, còn cả tam phi. Tội lỗi, tội lỗi, có lẽ phải dần dần từng bước vậy.

- Hồ ngôn loạn ngữ, không biết chàng đang nói cái gì nữa.

Mặt Đại tiểu thư đỏ bừng, lại trừng mắt nhìn hằm, đồng thời kéo tay Đại tiểu thư đi ra ngoài.

- Dư muội muội, chúng ta đừng để ý đến hằm, đi tới phủ của muội ngủ đi.

Dư Tư Lãng nhìn về phía Bảo Nhi, lại nháy mắt với Triệu Tử Văn nói:

- Tướng công, ta và Hạ tử tử đi nhé!

Triệu Tử Văn đương nhiên hiểu được ý tứ Lãng Nhi, nàng đây là cũng muốn để cho mình và Bảo Nhi có thời gian ở với nhau. Nhưng hằm chưa yên tâm về Lãng Nhi và Đại tiểu thư, liền nghiêm mặt nói:

- Đã khuya thế này, ta đưa các nàng đi.

- Không cần....

Đại tiểu thư vẫn không muốn biểu hiện quan hệ giữa mình và người xấu trước mặt Dư muội muội, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vội la lên:

- Dư muội muội, đừng để ý cái tên xấu xa này, chúng ta tự đi thôi.

Dư Tư Lãng sao có thể không phát hiện ra chứ? Chỉ có điều dù ghen cũng không nói ra mà thôi. Nàng kéo tay Đại tiểu thư đi ra cửa, chính là không cho tướng công xuân phong đặc ý, gắt giọng:

- Tướng công, Dư phủ ở rất gần đây. Với thân thủ của ta, ai dám bắt nạt Hạ tử tử, ta đi đây.

Lăng Nhi cũng giống Hạ Bình, sao đều hay ghen thế chứ? Triệu Tử Văn cười khổ không nói, quay đầu nhìn về phía Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn xác định hiện tại mình đã có bốn bà vợ. Mà Bảo Nhi là thê tử đầu tiên, nhưng Bảo Nhi lại không hề có một câu oán giận nào về chuyện này, vẫn xử lý công chuyện ở cửa hàng vì hăn, giặt quần áo nấu cơm vì hăn, bất cứ lúc nào đều là ở sau lưng yên lặng ủng hộ hăn.

- Bảo Nhi.... Cảm ơn muội!

Triệu Tử Văn cảm động ôm lấy vòng eo mảnh mai của Bảo Nhi từ phía sau, nhẹ nhàng nói.

Bảo Nhi chớp đôi mắt đẹp, nghi hoặc hỏi:

- Đại ca, huynh cảm ơn muội vì cái gì?

- Nha đầu ngốc....

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy nàng, hôn lên vành tai tinh tế của nàng, cuối cùng dừng lại trên đôi môi anh đào mê người.

- Đại ca... Ô...

Hai má Bảo Nhi ửng hồng, đôi mắt quyến rũ, động tình xoay người ôm lấy đại ca, hôn hăn thật sâu, cái lưỡi thơm tho quấn lấy lưỡi hăn.

Tay phải Triệu Tử Văn tiến vào trong váy dài của Bảo Nhi, vuốt ve đùi ngọc thon dài của nàng, ngón tay nhẹ nhàng chạy từ mắt cá chân lên tới đầu gối. Hơi thở của Bảo Nhi trở nên dồn dập, cổ của chiếc váy đã bị Triệu Tử Văn xé ra. Thân thể mềm mại, xinh đẹp tuyệt luân hiển lộ ra.

Bàn tay hăn dừng cảm tiến tới, cảm nhận sự ấm áp và đàn hồi của cặp vú cao ngất. Bởi vì Triệu Tử Văn vuốt ve không hề kiêng nể gì, ngực Bảo Nhi phập phồng kịch liệt. Triệu Tử Văn cảm nhận được biến hóa tinh tế trên thân thể nàng, bàn tay cảm nhận được sự mềm mại, nhẵn mịn tuyệt vời khiến máu hăn như sôi trào. Hăn cúi người xuống, tìm được điểm đỏ nhỏ nhắn kia, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên nụ hoa đó, mím chặt lại. Theo sức hút của môi Triệu Tử Văn, thân thể mềm mại của Bảo Nhi không kìm nổi run rẩy đầy kích thích, trong lòng cảm thấy ngượng ngùng nhưng lại cảm thấy như muốn kích động không thể nào hiểu nổi.

Triệu Tử Văn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cẩn thận đặt nàng lên giường. Chiếc váy dài của Bảo Nhi đã sớm bị Triệu Tử Văn cởi ra. Dưới

ánh nấn lay động, thân thể xinh đẹp trắng nõn lóa mắt. Nụ hoa trên ngực run rẩy, đôi mắt nửa khép nửa mở, hàng mi đen dài hơi rung động.

Hắn nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể Bảo Nhi. Bảo Nhi cảm giác một cơn đau nhẹ, sau đó là cảm giác hưng phấn tiêu thấu hồn. Theo động tác của Triệu Tử Văn, hô hấp của Bảo Nhi càng trở nên dồn dập, những tiếng hừ nhẹ đứt quãng phát ra từ mũi nàng. Tiếng thở dốc và rên rỉ mê người khiến trong căn phòng nhỏ biến thành một cảnh sắc kiều diễm.

Ánh dương quang buổi sớm chiếu vào căn phòng nhỏ, lên khuôn mặt của Triệu Tử Văn. Hắn nhíu mày, lại chậm rãi mở to mắt ra, cúi đầu theo bản năng, nhìn Bảo Nhi trong lòng.

Chỉ thấy Bảo Nhi sớm tỉnh lại, cuộn mình trong lòng đại ca, đôi mắt xinh đẹp ngơ ngẩn nhìn đại ca, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, huynh tỉnh rồi à!

Nàng cười hơi xấu hổ, hàng mi hơi nhấp nháy, đôi mắt như nước mùa xuân, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, hai má ửng hồng, ánh mắt dịu dàng trong trẻo, còn mang theo chút xuân tình chưa biến mất. Triệu Tử Văn nhìn thấy ngẩn ngơ. Nhớ tới sự điên cuồng đêm qua, hắn lại không kìm nổi nhẹ nhàng vuốt ve cặp vú cao ngất trắng nõn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Đánh Thẳng Ông.

Đại ca....

Bảo Nhi hai má ửng đỏ, môi anh đào khê mở, hơi thở như hương lan, khê gất lên.

Bảo Nhi đã được đại ca tưới tắm, trên mặt nồng đậm xuân ý, hết sức quyến rũ. Bởi vì hai người cùng có quan hệ với Lăng Nhi nên cả ba người đều ngủ chung giường. Triệu Tử Văn không thể thân thiết với Bảo Nhi trước mặt Lăng Nhi, kìm chế nhiều ngày, rốt cục cũng có thể thân thiết, yêu thương Bảo Nhi một phen.

- Đại ca, Bảo Nhi rất hạnh phúc.

Bảo Nhi vùi đầu vào lòng đại ca, ngơ ngẩn cười.

Triệu Tử Văn dịu dàng vuốt ve tiểu nha đầu dịu dàng động lòng người này. Nàng vẫn luôn dịu dàng, ngoan ngoãn như vậy. Lúc mới vào thế giới này, mình cũng may mắn được nàng chiếu cố. , Triệu Tử Văn không kìm nổi lại ôm chặt nàng vào lòng, kiên định nói:

- Đại ca sẽ cho muội hạnh phúc cả đời!

- Ừm....

Mặc kệ đại ca nói cái gì, Bảo Nhi đều tin tưởng hẳn. Bảo Nhi hơi ngẩng đầu lên, lại nhanh chóng rúc vào lòng đại ca.

Hai người thật vất vả mới có thể ở một mình với nhau. Triệu Tử Văn ôm chặt Bảo Nhi trong lòng, vuốt ve đùi ngọc, lưng ngọc bóng loáng, chiếm chút tiện nghi nho nhỏ, nói vài câu ngọt ngào, khiến tiểu nha đầu này vừa thẹn vừa mừng, càng dán chặt vào hẳn hơn. Tình chàng ý thiếp ngọt ngào, nồng đậm...

- Đại ca, huynh phải đi đón Dư tử tử quay về sao?

Triệu Tử Văn và Bảo Nhi không thể ở mãi trên giường. Sau khi hưởng thụ một buổi sáng nồng tình mật ý, bọn họ đều thấy cần phải rời giường đi ăn trưa. Ăn trưa xong, Triệu Tử Văn liền chuẩn bị đi ra cửa. Thấy đại ca vội vàng đi, Bảo Nhi nghi hoặc gọi đại ca lại hỏi.

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Ta đi Hạ phủ bàn bạc chút việc...

- À...

Bảo Nhi gật gật đầu nói:

- Vậy đại ca cẩn thận nhé.

Tâm tư Bảo Nhi rất thông minh, nàng đương nhiên biết đại ca muốn đi Hạ phủ làm cái gì. Hôm qua chuyện phát sinh ở cuộc tử võ chiêu thân toàn thành ai ai cũng biết. Hạ tử tử khiến Hạ tướng quân mất hết mặt mũi, đại ca chắc hẳn là đi cầu tình thay cho Hạ tử tử.

Cô bé này!

Triệu Tử Văn thấy xuân ý trên mặt Bảo Nhi vẫn chưa rút đi, má đào phôi phôi, xuân ý nồng đậm lơ đãng phát ra từ khóe mắt, khiến tâm thần hẳn lại rung động.

Trải qua một đêu ướt át với Triệu Tử Văn, Bảo Nhi biến thành một thiếu phụ xinh tươi, quyến rũ. Việc này không khỏi khiến hẳn thâm nhủ, xem ra phải làm tốt công tác tư tưởng với Lăng Nhi.

Trước đại môn Hạ phủ, cảnh tượng còn lạnh lùng hơn ngày xưa nhiều. Gió xuân hòa ái, dương liễu lá lướt, nhưng lại không cảm giác được sinh khí trước cửa phủ. Triệu Tử Văn đi tới trước cửa phủ, nhìn bảng hiệu treo cao với hai chữ “Hạ phủ” lấp lóe kim quang.

Hắn bước một chân vào trong cửa, chỉ thấy mỗi gia đình, nha hoàn đều đang cau mày. Nhìn thấy Triệu Tử Văn tiến vào, mỗi người đều như nhìn thấy hủi, quay đầu bước đi.

Triệu Tử Văn cười khổ không nói. Việc này có lẽ do Hạ tướng quân hạ lệnh, nếu không bao nhiêu gia đình và nha hoàn vốn sùng bái mình, giờ thấy mình sao lại kinh sợ như vậy?

- Hạ Văn....

Một giọng nói rất nhỏ vang lên bên tai hắn. Hắn xoay người, thấy Hạ Vân trốn ở phía sau hòn giả sơn, gọi hắn.

Triệu Tử Văn buồn bực đi tới hỏi:

- Có gì thế?

Hạ Vân đầy mặt u sầu nói:

- Lão gia đã tuyên bố, huynh không còn là thư đồng của Hạ phủ nữa. Huynh dám đến, sẽ đánh đuổi huynh ra khỏi Hạ phủ. Huynh mau đi đi.

Hạ tướng quân làm ra hành động này quả thật là nghiêm khắc, tuy nhiên khế ước bán mình nửa năm của Triệu Tử Văn cũng sắp hết hạn. Đối với việc này, Triệu Tử Văn cảm thấy chẳng sao cả, liền bĩu môi nói:

- Hôm nay ta tới cũng không phải để tiếp tục làm thư đồng.

- Huynh là vì Đại tiểu thư hả? Hôm qua lão gia cũng nói, nếu tiểu thư trở về, không cho nàng vào cửa.

Hạ Vân khẽ thở dài.

Hạ tướng quân này không cần phải quyết tuyệt như vậy chứ? Triệu Tử Văn tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Nếu Đại tiểu thư nghe nói như thế, chỉ sợ sẽ lại đau lòng muốn chết.

- Hạ Văn, lão gia đến đây, huynh đi nhanh đi, ta đi trước.

Hạ Vân thoáng thấy Hạ tướng quân đang đi tới, sợ quá, vội vàng xoay người bước đi.

Triệu Tử Văn hơi ngẩn ra, sau đó chậm rãi xoay người, thấy Hạ tướng quân đã đi tới trước mặt hắn ba thước thì dừng lại, đang lạnh lùng nhìn mình.

- Người tới làm cái gì? Đi ngay cho ta. Người không còn là thư đồng của Hạ phủ ta nữa.

Hạ tướng quân sắc mặt xanh mét, lạnh nhạt nói.

Triệu Tử Văn không hề sợ hãi thản nhiên nói:

- Ta làm thư đồng hay không cũng không sao cả. Ta chỉ hy vọng ông có thể tha thứ cho Đại tiểu thư!

- Tha thứ cho nó. Hừ...

Hạ tướng quân nghe thấy ba chữ “Đại tiểu thư”, đôi mắt thoáng bốc lửa, hừ mạnh nói:

- Trong mắt nó căn bản là không có người cha này. Ta còn muốn nó làm con gái làm gì nữa?

- Không thể nói như vậy, tính cách Đại tiểu thư cũng giống như ông vậy, cương liệt bướng bỉnh. Ông ép buộc nàng phải gả cho một người nàng không thích, căn bản là làm khó nàng.

Triệu Tử Văn bình tĩnh nói.

Hạ tướng quân nhìn Triệu Tử Văn cười trào phúng nói:

- Không gả cho Tiểu Vương gia, chẳng lẽ còn gả cho một tiểu thư đồng nho nhỏ như người sao?

- Ta không phải thư đồng!

Hai mắt Triệu Tử Văn chợt lóe lên tia sáng lạnh, hừ nhẹ nói.

Hạ tướng quân khinh miệt nói:

- Đúng, người là một cao thủ có tài học phi phàm, tương lai khẳng định sẽ có ngày xuất đầu. Đáng tiếc tương lai là tương lai, hiện tại người vẫn chỉ là một thư đồng nho nhỏ.

Triệu Tử Văn kìm chế lửa giận trong lòng, lạnh nhạt nói:

- Vậy ông muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ Đại tiểu thư?

- Nếu muốn ta tha thứ cho nó, trừ phi người đánh thắng ta.

Đôi mắt Hạ tướng quân lóe lên hàn quang vô cùng tự tin.

Công phu của Triệu Tử Văn và Hạ tướng quân này là tương đương nhau, đánh hơn một ngàn chiêu vạn chiêu cũng không phân ra thắng bại. Triệu Tử Văn căn bản là không có khả năng thắng được ông ta. Hạ tướng quân này không những không cần tha thứ Đại tiểu thư, lại có thể làm khó Triệu Tử Văn. Chiêu này thật sự là đủ tuyệt.

Hạ tướng quân thấy thần sắc phức tạp trong mắt Triệu Tử Văn, có chút tự tin cười ha ha nói:

- Công phu của người và của ta sần sần như nhau, cho dù đánh ba ngày ba đêm cũng là lưỡng bại câu thương. Ta xem người làm sao có thể đánh thắng ta, như thế nào khiến ta tha thứ cho Tình Nhi!

- Ông sai lầm rồi.

Đột nhiên, Triệu Tử Văn phóng thích ra sát khí toàn thân, giống như một chiến thần bất bại, lạnh lùng nhìn Hạ tướng quân nói:

- Có một điểm ta chiếm ưu thế hơn ông.

- Ưu thế gì?

Hạ tướng quân ngạc nhiên hỏi.

Triệu Tử Văn khí phách nói:

- Chính là ta trẻ tuổi hơn ông! Ta đang tuổi sung mãn mà năm nay ông đã gần năm mươi. Mỗi ngày ta đều đến đấu võ với ông, tiêu hao tinh lực của ông, đến lúc ông tuổi già sức yếu, chính là lúc ta đánh thắng ông.

Toàn thân hần toát ra sát khí linh hoạt, sắc bén, đôi mắt lóe lên lạnh lẽo, gằn từng tiếng mạnh mẽ vô vùng. Khí phách ngạo nghễ thiên hạ đó khiến Hạ tướng quân giật mình không ngừng, nhưng Hạ tướng quân tung hoành sa trường vài thập niên, cũng không phải dễ dọa, liền cười ha hả nói:

- Có chí khí! Tuy nhiên đó cũng là chuyện của mấy năm sau này.

Triệu Tử Văn cười lớn nói:

- Mấy năm thì sao, mười mấy năm thì sao? Ta sẽ đợi tới ngày đó. Sớm muộn gì ông cũng sẽ là bại tướng dưới tay ta.

- Người.... Người rốt cuộc là ai?

Hạ tướng quân thấy sát khí vô cùng hung hãn của Triệu Tử Văn. Loại sát khí này dường như chỉ có thể xuất hiện trên những người đã trải qua vô số trận chiến, giết chóc rất nhiều. Khí thế của Hạ tướng quân hoàn toàn bị hấn chèn ép, rốt cục không kìm nổi hỏi.

- Núi cao, đường xa, vực thẳm, vẫn dẫn đại quân tung hoành ngang dọc. Ai dám vung đao cản ngựa, chỉ có Triệu đại tướng quân ta đây!

Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, hôm nay Triệu Tử Văn phải ngã bài với vị Hạ tướng quân ngạo mạn không chịu nổi này.

Hạ tướng quân kinh hãi lùi một bước, ngạc nhiên nói:

- Người chính là Triệu tướng quân, lấy sức lực một người, bị vây khốn trong ngàn quân vẫn chém đầu tướng địch sao?

Triệu Tử Văn chính là muốn dùng khí phách này dọa Hạ Anh Kiệt đáng chết này. Bởi vậy gật gật đầu với lão.

- Lẽ ra ta nên sớm nghĩ ra rằng người chính là Triệu tướng quân ở trận chiến Vọng Giang Thành. Người không chỉ có họ Triệu, võ công lại tuyệt luân.

Đôi mắt Hạ tướng quân đầy vẻ bưng bình đại ngộ, hạ giọng trầm trầm. Hạ tướng quân lại nói tiếp:

- Dường như người trước tiên là thư đồng trong phủ của ta, sau đó mới nhập ngũ. Có phải người đã gặp kỳ duyên gì đó, đột nhiên luyện được một thân võ công tuyệt đỉnh hay không?

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm nói:

- Việc này dường như không liên quan tới Hạ tướng quân thì phải.

Hạ tướng quân nói:

- Người tới đây không phải vì Tình Nhi sao? Tuy nhiên chuyện của nó cũng dường như không liên quan chuyện của người.

Triệu Tử Văn nhìn thấu tâm tư của lão cáo già này, cũng không bận tâm, nói:

- Tình Nhi đã chịu nhiều khổ sở vì ta, sau này tất cả đau khổ sẽ do một mình ta chịu đựng.

- Xem ra Triệu tướng quân thích tiểu nữ. Tuy nhiên người cho rằng ta sẽ gả tiểu nữ cho người sao?

Khuôn mặt Hạ tướng quân cứng lại, không chút biểu tình, nói.

Triệu Tử Văn nói:

- Không quản ông có chịu hay không, chỉ cần một ngày Đại tiểu thư chưa lấy chồng, ta liền chờ nàng một ngày. Đại tiểu thư đã hy sinh nhiều vì ta như vậy, ta chờ nàng mười năm có là gì đâu?

Tư tưởng của Đại tiểu thư không thể cởi mở như của Triệu Tử Văn được. Nếu không có mệnh của cha mẹ, căn bản nàng không thể cưới bất cứ ai. Triệu Tử Văn nắm được điểm ấy, cho nên mới có thể nói rằng hãn nguyện ý chờ, đợi cho tới khi Đại tiểu thư gả cho hãn mới thôi.

- Tử Văn....

Triệu Tử Văn chấn động toàn thân, chậm rãi quay đầu, chỉ thấy Đại tiểu thư đứng ở trước cửa phủ, hai hàng lệ trong veo nhẹ nhàng rơi xuống gò má, hai vai khẽ run rẩy.

- Đại tiểu thư, sao nàng lại tới đây?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên hỏi.

Đại tiểu thư như hoa lê gặp mưa, nước nở nói:

- Sao chàng ngốc thế. Ta...

- Nghịch nữ, người còn quay về làm gì nữa?

Hạ tướng quân cả giận nói.

Đại tiểu thư không dám nhìn Hạ tướng quân, vai run lên thấp giọng nói:

- Cha, nữ nhi biết tội.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Thân Thế Chi Mê.

Lão đầu nhi (ông già), ông nói đánh thẳng ông, ông sẽ tha thứ cho Đại tiểu thư sao? Hiện tại ta muốn đánh với ông ba ngày ba đêm, cho đến khi đánh thẳng ông mới thôi!

Triệu Tử Văn nắm chặt tay nói.

Đại tiểu thư kéo ống tay áo Triệu Tử Văn, nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, không được đả thương phụ thân ta!

Đột nhiên, Đại tiểu thư quỳ phịch xuống đất, nước mắt rơi lã chã, nức nở nói:

- Cha, hôm qua là nữ nhi không đúng, là nữ nhi hại cha mất mặt. Cha muốn đánh muốn phạt thế nào cũng được, miễn là không đuổi nữ nhi đi.

- Thôi thôi...

Hạ tướng quân thấy Đại tiểu thư khóc tới mức sắp hôn mê, trong lòng mềm nhũn. Vừa rồi ông cũng đã nghe Triệu Tử Văn nói chuyện cả buổi, cũng biết mình đã đến tuổi già, nếu đánh nhau với Triệu tướng quân đang tuổi sung mãn, quả thật là ăn no rửng mỡ, bèn thở dài một hơi thật sâu, nói:

- Tình Nhi, con chờ ở phòng của mẹ con. Ta và Triệu tướng quân có chút việc muốn nói. Con đi đi.

- Cha, cha tha thứ cho nữ nhi sao?

Đại tiểu thư vui quá lại bật khóc, ngạc nhiên vui mừng nói.

Hạ tướng quân nói:

- Giữa cha con làm gì có oán cừu nào không giải được chứ. Ta và Triệu tướng quân có chuyện quan trọng cần nói. Con mau đi đi.

“Nếu ta không nói ra thân phận, lão gia hỏa này sẽ tha thứ cho Đại tiểu thư nhanh như vậy sao?” Triệu Tử Văn cảm giận lườm lão một cái, thật

đúng là kẻ gió chiều nào che chiều đó.

- Đừng cho ta là kẻ tiểu nhân tâm khẩu bất nhất. Nếu người là Triệu tướng quân, vậy thân phận của người không bồi nhọ con gái ta, lại có tình thâm với con gái ta, hơn nữa con gái ta cũng vì người mà tự cầm dao găm liều chết không lập gia đình. Các người yêu nhau thật tình, ta còn lý do gì để ngăn cản?

Hạ tướng quân khẽ cười nói.

- Cha... con...

Đại tiểu thư vô cùng cảm động, đôi mắt đẹp lại ngập nước, nước nở nói.

- Khóc sụt mướt thế này còn ra cái thể thống gì nữa.

Hạ tướng quân xua tay nói:

- Mẹ đang lo lắng cho con, con khẩn trương vào đi.

Cáo già, Triệu Tử Văn thăm mắng Hạ tướng quân, tuy nhiên bề ngoài cười nói;

- Hạ tướng quân, vừa rồi đã đắc tội, mong được thứ tội.

Đại tiểu thư gật gật đầu, nhưng nàng vẫn không muốn rời khỏi Triệu Tử Văn. Trước mặt phụ thân, nàng không dám nói lời tâm tình, chỉ ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn tên xấu xa đó dăm đuối, thật sự đầy tình thâm ẩn sâu trong đôi mắt dù không cần nói lời nào. Tiếp đó, Đại tiểu thư khó khăn bước đi.

- Chàng là kẻ xấu xa. Chàng là Triệu tướng quân khi nào? Sao không nói cho ta biết?

Khi đi ngang qua người Triệu Tử Văn, đột nhiên Đại tiểu thư biến sắc mặt, véo mạnh vào eo hắn, giận dữ nói.

Đại tiểu thư biết chiêu này từ khi nào thế? Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười khổ, thấy Đại tiểu thư đã đi xa liền nghiêm mặt nói:

- Hạ tướng quân, có chuyện gì xin mời nói.

- Rốt cuộc vì sao người tới Hạ phủ?

Hạ tướng quân nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có người mới hạ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Hạ tướng quân, hẳn là ông biết rõ hơn ta chứ.

Hạ tướng quân do dự nửa ngày, ông cũng không dám xác định vì sao Triệu tướng quân này lại tới Hạ phủ làm một thư đồng nho nhỏ, thật lâu sau mới nói:

- Là vì một người?

Triệu Tử Văn gật gật đầu nói:

- Là Tần Quán, Tần đại nhân bảo ta tới Hạ phủ xác nhận một người!

- Tần Quán, hóa ra là hắn, xem ra Hoàng thượng đã biết bí mật này

Hạ tướng quân thở dài thật sâu:

- Vốn tưởng rằng bí mật này sẽ vĩnh viễn như đá chìm đáy biển, không ngờ vẫn bị phát hiện.

- Ta muốn biết Hạ Bình rốt cuộc có thân phận ra sao? Không biết Hạ tướng quân có thể nói cho ta biết hay không?

Triệu Tử Văn hiểu được chuyện này có lẽ là do một tay Hạ tướng quân khống chế, nếu không Hoàng Thượng sao lại không biết, còn phải phái Tần Quán và Điền Hồ đi tới Hàng Châu điều tra, cho nên Hạ tướng quân phải là người biết rõ bí mật này nhất.

Hạ tướng quân trầm tư sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Hạ Bình là... con gái của vị ở trên kia với một ca kỹ. Lúc trước Thái hậu phát giác, sợ ảnh hưởng tới danh dự hoàng gia và thanh danh của vị ở trên kia, nghiêm lệnh cho ta đuổi tận giết tuyệt hai mẹ con này. Khi ta bắt được họ, vừa lúc mẫu thân của Hạ Bình bị bệnh nhưng không có tiền chữa bệnh nên rất nguy kịch, trước khi chết mới cầu ta tha cho con gái mới đầy tuổi của nàng. Lúc ấy ta thấy đứa bé mới đầy tuổi nên không đành lòng, liền tìm một đứa bé gái chết non mang tới báo cáo kết quả với Thái hậu. Kể từ đó Hạ Bình lớn lên, làm thư đồng trong Hạ phủ của ta. Vốn tưởng rằng có thể lừa dối, không ngờ bộ dạng của Hạ Bình càng ngày càng giống mẫu thân. Ta nghĩ chính vì vậy mới có thể bị phát hiện.

Câu chuyện này nghe có vẻ rất đơn giản nhưng thực tế lại rất phức tạp. Bởi vì Triệu Tử Văn căn bản không biết rốt cục Hoàng đế muốn làm gì Hạ Bình bây giờ. Dù nói gì thì Hạ Bình cũng mang dòng máu hoàng gia, cũng coi như công chúa Đại Kinh. Nhưng nói đến cùng, nàng vẫn là do ca kỹ sinh ra, quan niệm phong kiến của hoàng gia sao có thể để Hạ Bình sống

trên đời này được. Chuyện này liên quan tới rất nhiều xung đột mâu thuẫn, thật sự rất khó xử. Khi Triệu Tử Văn phát hiện bí mật này, căn bản không kinh ngạc mấy mà chỉ cảm thấy đau đầu. Hẳn là một phò mã danh bất chính ngôn không thuận, hiện tại không chỉ phải bảo vệ Hạ Bình, lại phải trợ giúp Bát Hoàng tử. Việc này không chỉ cố hết sức mà có thể làm được.

Hạ tướng quân thấy Triệu Tử Văn cau mày, dường như căn bản không biết việc này, xem ra Hoàng thượng thực sự không nói bí mật này cho hẳn. Hạ tướng quân lo lắng nói:

- Đối với chuyện của Hạ Bình, không biết Hoàng thượng tính toán thế nào?

- Hoàng thượng hy vọng có thể có người bảo hộ Hạ Bình không bị thương tổn, cho nên mới quyết định để ta làm Tế tướng, sau khi có được quyền thế thì sẽ bảo hộ cho Hạ Bình được an toàn...

Triệu Tử Văn nói lại ý tứ của Hoàng đế cho Hạ tướng quân.

Hạ tướng quân gật gật đầu nói:

- Hoàng thượng không đành lòng sát hại cốt nhục của mình, cho người làm Tế tướng, còn không bằng để người làm tướng quân. Tuy nhiên làm tướng quân sao có thể suốt ngày có nữ tử đi theo. Tình trạng hiện giờ cũng đành phải như thế.

Sau khi Triệu Tử Văn và vị nhạc phụ tương lai giải quyết xong mâu thuẫn, liền nói chuyện rất nhiều. Dù sao hai người đều là tướng quân, có rất nhiều điểm chung. Tuy nhiên khi nhạc phụ hỏi hẳn học quyền pháp ở đâu, Triệu Tử Văn liền đau đầu không trả lời được. Nhưng Triệu Tử Văn cảm thấy thân phận của Lý chưởng quỹ rất không đơn giản, tốt nhất là không nên nói nhiều với người khác về chuyện của ông ta, liền ấp úng lảng tránh.

- Mừng bả này, người và Văn Đăng sẽ lên kinh đô.

Hạ tướng quân nói.

Triệu Tử Văn sửng sốt, ngạc nhiên nói:

- Nhanh như vậy à?

Hạ tướng quân cười nói:

- Hàn Lâm Viện sẽ khai giảng vào mừng mười, ta và Hàn Lâm Học Sĩ đã nói chuyện, để Văn Đăng đi thi nên phải tới đó học tập một phen, ứng đối

cho tốt với cuộc thi sắp tới. Không phải người cũng muốn lên kinh sao?
Vừa lúc đi cùng với Văn Đăng, thuận tiện cũng mang Tình Nhi đi theo.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Ly Biệt

Triệu Tử Văn mở to hai mắt, kinh kinh ngạc nói:

- Đại tiểu thư cũng đi à?

Hạ tướng quân Hạ Anh Kiệt cả giận nói:

- Chuyện đấu võ chiêu thân đã xôn xao cả dư luận, từng nhà đều biết chuyện này, để Tình Nhi tới Hàn Lâm Viện học tập một chút cũng là để tránh đầu sóng ngọn gió thôi.

Cổ đại nữ tử vô tài đó là đức, Hàn Lâm Viện này có lẽ không nhận tuyển nữ tử. Triệu Tử Văn kỳ quái hỏi:

- Hàn Lâm Viện này cũng nhận nữ tử à?

Hạ Anh Kiệt cười nói:

- Cũng không hiểu tại sao, năm nay Hàn Lâm Viện lại đồng ý tuyển nhận nữ tử. Ta cũng mới chỉ nghe nói trên đường đi qua Hàm Đan. Ngày mai ta liền dùng bồ câu đưa tin tới Hàn Lâm Học Sĩ, để hãn thu Tình Nhi làm học sinh.

Triệu Tử Văn ngẩn người, Hàn Lâm Viện này vì sao đột nhiên nhận nữ tử? Việc này thật sự là rất kỳ quái.

- Đến lúc đó Tình Nhi mang theo thư đồng Hạ Bình cùng lên kinh, cần phải tránh tai mắt người khác. Tuy nhiên người phải bảo hộ bọn họ cho tốt, nhất là Hạ Bình.

Hạ Anh Kiệt tin tưởng thân thủ của Triệu Tử Văn, chỉ có điều vẫn dặn dò một tiếng.

Triệu Tử Văn gật gật đầu nói:

- Ta sẽ, tuy nhiên việc của bè đảng Bình Nam Vương, không biết Hạ tướng quân có biết không?

Bình Nam Vương bị tướng quân mặt đen giết chết, tướng quân mặt đen lại bị Triệu Tử Văn giết chết. Đến giờ vẫn chưa tra ra được mục đích chân chính bọn họ tấn công Hàng Châu. Bọn họ đến Hàng Châu rốt cục là vì cái gì? Nội ứng trong Hàng Châu cũng không có đầu mối. Điều này làm cho Triệu Tử Văn mơ hồ lo lắng sau lưng có một đại âm mưu kinh thiên.

Khuôn mặt kiên nghị của Hạ tướng quân cũng lộ ra vài tia u sầu, lắc lắc đầu nói:

- Chuyện này Hoàng thượng cũng rất coi trọng, phái rất nhiều thám tử đến Hàng Châu điều tra, nhưng không tra ra được chút manh mối nào. Nếu ở Hàng Châu thực sự có nội ứng như người nói, vậy kẻ nội ứng đó ẩn núp rất sâu, sau khi sự tình bại lộ, có lẽ đã sớm rời khỏi Hàng Châu.

- Có thể là Tuần phủ Hàng Châu Mã Khôn hay không?

Triệu Tử Văn nhìn thấy xung quanh không người mới hạ giọng hỏi.

Hạ tướng quân cười nói:

- Mã đại nhân chỉ có điều hành vi hơi thiếu kiềm chế một chút, không phải là tham quan ô lại. Hắn không có đảm lược làm ra việc phản quốc thế này đâu. Mà hắn cùng với Dư đại nhân và Phương đại nhân cũng chỉ là chính kiến không hợp, ủng hộ các Hoàng tử khác nhau, nên có chút mâu thuẫn nho nhỏ mà thôi.

Thì ra là thế. Các quan viên địa phương cũng muốn lựa chọn ủng hộ các Hoàng tử. Cái này chẳng khác gì đánh bạc, chỉ cần ủng hộ đúng Hoàng tử, vậy có thể thăng chức rất nhanh. Nếu là Hoàng tử khác kế vị, chỉ sợ chức quan sẽ không giữ nổi.

Dư Thế Phong và Tô Đông Pha là bạn tốt của nhau, đương nhiên hắn sẽ ủng hộ Bát Hoàng tử, Triệu Tử Văn hỏi:

- Không biết Mã đại nhân và Phương đại nhân ủng hộ vị Hoàng tử nào?

Hạ Anh Kiệt tuy là nhiều năm bên ngoài hành quân đánh giặc, nhưng vẫn có quan tâm tới chính sự, bởi vậy biết không ít. Ông nghiêm mặt nói:

- Mã đại nhân ủng hộ chính là Cửu Hoàng tử. Còn Phương đại nhân không ủng hộ Hoàng tử nào cả.

Mã Khôn này thật sự là quá ngu xuẩn. Cửu Hoàng tử tính cách kích động, bộp chộp, sao có thể thành cái gì to tát chứ? Phương đại nhân thì chỉ

bo bo giữ mình, không ủng hộ ai cả. Triệu Tử Văn ước gì Mã Tuần phủ cút sớm một chút. Con của lão đã bị mình giáo huấn, phải chuồn khỏi Hàng Châu, kế tiếp chính là kéo cái mũ cánh chuồn của lão xuống.

Hai người lại nói chuyện rất nhiều, nhờ vậy Triệu Tử Văn có hiểu biết đại khái về đại cục của Đại Kinh. Hắn thấy sắc trời không còn sớm, liền ôm quyền nói:

- Hạ tướng quân, sắc trời đã tối muộn, ta đi trước.

- Đúng rồi, còn có chuyện.

Hạ tướng quân chặn Triệu Tử Văn lại nói.

Triệu Tử Văn xoay người hỏi:

- Chuyện gì?

Hạ Anh Kiệt nói:

- Phiền người giúp ta bí mật chuyển cáo Tô đại nhân một tiếng: Khi ta đi qua Lương Quốc, nghe được một tin tức, một vị công chúa đã mất tích nhiều năm của Lương Quốc gần đây đã trở về, dường như sắp tới chỉ điểm người tài trong thiên hạ để kén làm phò mã. Không bằng đến lúc đó để Bát Hoàng tử tới đó xem. Nếu cưới được công chúa Lương Quốc, không những củng cố quan hệ hai quốc gia, lại tăng mạnh thế lực của Bát Hoàng tử!

Kén phò mã trong thiên hạ? Triệu Tử Văn đoán rằng có lẽ Tây Lương vừa mới được phục quốc, khuyết thiếu mưu sĩ và tướng tài, dùng địa vị Phò mã để nạp hiền tài, cũng là một biện pháp không tồi.

Tây Lương phục quốc không lâu, căn cơ chưa ổn. Nhưng Đại Kinh quốc lực suy nhược. Dân tộc Hung Nô hung mãnh như nước. Cả hai nước đều ốc còn không mang nổi mình ốc. Hai nước hiện giờ tốt nhất là kết minh với nhau, có thể cùng chống cự ngoại tộc. Nếu Bát Hoàng tử cưới được Tây Lương công chúa làm vợ, có thể làm cho Bát Hoàng tử có thêm một trợ lực đáng kể khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thật sự là mưu kế một hòn đá ném hai chim. Triệu Tử Văn thật sự là không thể không bội phục vị nhạc phụ tương lai này mưu tính sâu xa.

Triệu Tử Văn vốn không thích thú gì chuyện hôn nhân chính trị, trong lòng cảm thấy buồn bực không ngừng, bởi vì hắn biết chuyện này không là

cái gì tốt đẹp cả. Đến lúc đó chính mình phụ tá Bát Hoàng tử, nếu tiến đến cầu hôn, khẳng định mình không thể thoát khỏi chân bà mỗi ra tay giúp đỡ.

- Hạ tướng quân, cáo từ.

Triệu Tử Văn lo lắng lão nhân này lại phun tiếp ra chuyện gì, vội vàng xoay người rời đi.

Hạ tướng quân cười khổ gật gật đầu, nhìn bóng Triệu Tử Văn rời đi, nhẹ nhàng thở dài:

- Không ngờ hãn chính là Triệu tướng quân. Với võ công và mưu trí của tiểu tử này, xem ra kinh thành lại dấy lên một phen gió tanh mưa máu.

Thời gian trôi rất nhanh, đảo mắt đã tới mừng bảy. Không khí náo nhiệt của cái tết ở Tiền Đường đã bị nhạt đi rất nhiều, đường phố ồn ào giờ chỉ còn ít ỏi vài người.

Ở một trường đình bên ngoài thành Tiền Đường, một cỗ xe ngựa và hai con ngựa ô đang đứng đó. Ở đây có bốn nữ tử dáng người lả lướt và ba nam tử, trong đó có hai tiểu thư mắt nước mắt lưng tròng, nhìn đăm đăm nam tử mặt ngăm đen trước mặt.

Nam tử mặt ngăm đen đúng là Triệu Tử Văn đang sắp lên kinh. Hãn nhẹ nhàng lau nước mắt cho hai vị tiểu thư, nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng không phải không trở về mà. Xử lý xong việc sẽ trở lại, được không?

- Tướng công, muội muốn cùng đi với huynh!

Dư Tư Lãng ôm chặt lấy eo hổ của Triệu Tử Văn, nức nở nói.

- Nha đầu ngốc, ta cũng không phải không trở lại.

Triệu Tử Văn khẽ cười nói.

Dư Tư Lãng khóc nói:

- Tướng công, muội sợ đột nhiên huynh sẽ chán ghét muội, không muốn muội nữa. Hu hu...

Giữa hai người vốn có gút mắc, giống như sợi tóc vẫn còn vương vấn trong lòng khiến Dư Tư Lãng thủy chung không thể quên được. Nàng lo lắng nếu không ở bên người tướng công, sợ tướng công đột nhiên không cần nàng và con nữa.

Triệu Tử Văn cười khỗ, nha đầu kia thủy chung không quên được những chuyện ngày xưa. Hắn mặc kệ mọi người, ôm chặt Lăng Nhi vào lòng, dường như muốn cảm thụ tận tâm can nàng, nhẹ nhàng nói:

- Thân thể của nàng đi xe ngựa sẽ mệt, nàng mà không nghe lời, tướng công sẽ đánh vào mông nàng.

Nói xong, hắn lén vuốt ve lên mông Lăng Nhi.

- Ô...

Nếu thực sự bị tướng công đánh đòn trước mặt mọi người, vậy thì Lăng Nhi thật sự là xấu hổ chết người. Cảm nhận bàn tay tướng công đang tác quái, nàng vừa thẹn vừa sợ, vội vàng nhảy tránh ra. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng hồng, không dám ngẩng đầu lên, gắt giọng:

- Tướng công... huynh.... huynh... thật đáng ghét.

- Ha ha....

Lăng Nhi bị trêu chọc đỏ mặt khiến mọi người bật cười ha hả.

Đại tiểu thư đứng ở bên xe ngựa, hung hăng dậm chân nói:

- Đồ tồi này, chỉ biết ức hiếp muội muội.

- Có phải tiểu thư hy vọng Hạ Văn ức hiếp mình hay không?

Hạ Bình ở bên cạnh Đại tiểu thư, cười hì hì nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư ửng hồng, nàng sẵng giọng:

- Tiểu nha đầu này chẳng tử tế gì, ngay cả tiểu thư cũng dám trêu chọc.

Để xem ta thu thập người thế nào.

- Ai nha, tiểu thư tương tư nè...

Hạ Bình chạy vòng quanh xe ngựa, cười ha hả nói.

Đại tiểu thư càng nghe càng đỏ mặt, cái cổ trắng nõn cũng ửng hồng, tức giận dậm chân nói:

- Hạ Bình.

Triệu Tử Văn cũng cười ha hả theo. Tuy nhiên sau khi Hạ Bình phát hiện chuyện giữa hắn và Đại tiểu thư, bình giấm chua nhỏ này cũng khiến hắn ăn không ít đau khổ. Đây là niềm vui trong sự đau khổ của hắn.

- Đại ca, muội không rời khỏi huynh.

Bảo Nhi vốn tính dịu dàng, sẽ không tranh đoạt gì với người khác. Đợi cho Dư tử tử phát tiết hoàn toàn oán giận xong, nàng mới ngược đôi mắt

xinh đẹp nhìn đại ca nói.

- Bảo Nhi ngoan, đại ca ổn định ở Hàm Đan xong sẽ đón nàng tới, được không?

Triệu Tử Văn vuốt ve mái tóc Bảo Nhi, dịu dàng nói.

Tiệm giày Tử Vũ Hiên đã chính thức khai trương hôm mừng bốn của năm mới. Bảo Nhi phải bận rộn xử lý các công việc ở cửa hàng, thỉnh thoảng còn phải chiếu cố Lăng Nhi đang mang bầu, nhưng nàng vẫn không kìm nổi nỗi nhớ mong đại ca, mạnh mẽ chui vào lòng đại ca, lắm bắm:

- Đại ca, muội rất muốn được ở bên cạnh huynh.

Có thể được những nữ tử thâm tình với mình như vậy, còn cầu mong gì nữa? Triệu Tử Văn cay mũi, cảm động ôm chặt Bảo Nhi vào lòng. Hắn từng muốn mở rộng kinh doanh của cửa hàng độc quyền Tử Vũ Hiên, muốn mở một chi nhánh ở kinh thành. Tuy nhiên lần này tới kinh thành có rất nhiều việc, không thể bận tâm được việc đó, đành phải chờ sau này.

- Ôi... các người đều đi rồi, chỉ còn lại ta một mình cô đơn.

Phương Thiên Vũ im lặng nửa ngày không nói gì, giờ không kìm nổi thở dài.

Từ sau hôm tử võ chiêu thân, Hạng Tử Hiên liền bật vô âm tín, dường như đã đi Hàm Đan. Triệu Tử Văn thậm chí không có cơ hội xin lỗi. Giang Nam Tứ Đại Sài Lang hiện giờ chỉ còn một mình Phương Thiên Vũ ở lại Tiền Đường. Triệu Tử Văn vỗ vai Phương Thiên Vũ, cười nói:

- Tứ Đại Sài Lang chúng ta sẽ sớm có một ngày mở tiệc đoàn tụ.

- Ừ, các người mau xuất phát đi.

Phương Thiên Vũ không trách cứ Triệu Tử Văn cái gì. Dù sao Hạ tiểu thư và Triệu Tử Văn đã phải trải qua rất nhiều đau khổ, cuối cùng mới đến được với nhau. Y cười nói:

- Các người đi sớm về sớm.

- Được. Đến lúc đó Tứ Đại Sài Lang chúng ta sẽ lại uống với nhau ba trăm chén.

Hạ Văn Đăng đã lên ngựa từ sớm, hào khí lớn tiếng nói.

Phương Thiên Vũ nắm chặt tay Triệu Tử Văn, nói

- Khi gặp lại, không say không về.

- Ừ.

Triệu Tử Văn nắm chặt tay Phương Thiên Vũ, gật đầu nói:

- Không say không về!

- Đại ca

- Tướng công

Bảo Nhi và Lăng Nhi đồng thời nhào vào trong ngực Triệu Tử Văn, vai kịch liệt run rẩy, vừa khóc vừa nói.

Hai cô nàng này khóc tới mức tim Triệu Tử Văn tan nát. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ lại an ủi các nàng vài câu. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hai cô nàng này khóc như hoa lê gặp mưa, hẳn thật sự không kìm nổi muốn đem bọn họ đi cùng, nhưng lần này đi Hàm Đan rất nguy hiểm, Lăng Nhi lại có bầu, hẳn sao có thể yên tâm được? Hẳn khẽ cắn môi, nhảy lên ngựa, phất tay nói với Bảo Nhi và Lăng Nhi:

- Chờ ta ổn định ở Hàm Đan rồi sẽ đón các nàng tới.

Đại tiểu thư và Hạ Bình không đành lòng nhìn bộ dáng đau khổ của Bảo Nhi và Dư Tư Lăng, đã sớm lên xe ngựa. Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng cưỡi ngựa đi trước, xe ngựa đi theo phía sau, hướng tới kinh thành.

Bảo Nhi và Dư Tư Lăng nắm chặt tay nhau, đứng ở trường đình, nước mắt trong veo cuồn cuộn lăn xuống, nhìn theo xe và ngựa của Triệu Tử Văn dần đi xa, thật lâu không muốn rời đi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Hàn Lâm Thư Viện

Đường núi quanh co, liên miên không dứt, Triệu Tử Văn cười ngựa ô, chinh tề bước chậm trên con đường núi. Hai bên vách núi cao ngất, núi non trùng điệp, cây cối tươi tốt.

- Thiếu gia, không bằng người kéo ngựa của ta, ta vào trong xe ngựa ngồi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói với Hạ Văn Đăng.

Hạ Văn Đăng khinh thường lườm hằm một cái nói:

- Tỷ tỷ ta và Hạ Bình ngồi bên trong, người là một đại nam nhân, sao lại không biết xấu hổ đi vào thế?

Triệu Tử Văn xua tay cười nói:

- Không có việc gì, ta không ngại!

Hạ Văn Đăng nghe vậy trợn mắt lên, rốt cuộc là ai để ý? Thư đồng này nói chuyện thật sự là không theo sách vở nào cả.

Triệu Tử Văn cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp đưa dây ngựa cho Hạ Văn Đăng, huýt một tiếng sáo, liền chui vào bên trong xe ngựa.

Người đánh xe ngựa căn bản chẳng quan tâm. Mấy ngày này, y đã sớm nhìn ra tình ý mờ ám giữa thư đồng này và hai vị tiểu thư. Tuy nhiên cũng thật kỳ quái, thư đồng này thật sự là to gan lớn mật, ngay cả tiểu thư nhà mình cũng không buông tha.

- A....

Đại tiểu thư và Hạ Bình nhìn thấy một bóng đen đột nhiên tiến vào, đều kinh hãi kêu lên.

Khi Đại tiểu thư nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của bóng đen kia, nàng vừa giận vừa then sảng giọng:

- Chàng mau đi xuống cho ta. Chẳng lẽ chàng không biết nam tử không thể vào xe ngựa của nữ tử sao?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đại tiểu thư, ta đã cưỡi ngựa vài ngày rồi, cho ta vào ngồi cùng đi.

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn lại nói:

- Đúng rồi, sao huynh lại có thể chui vào trong xe ngựa của tiểu thư vậy? Nếu để người ta nhìn thấy, còn ra thể thống gì?

Bên trong xe ngựa bày một bàn trà nho nhỏ, trên bàn trà có hai chén trà mới pha, còn bốc khói nghi ngút. Triệu Tử Văn đang khát, liền cầm lấy chén trà uống một ngụm. Trà vừa vào miệng liền truyền đến từng làn hương thơm ngát.

- Kẻ phóng đãng này....

Đại tiểu thư vừa then vừa sợ muốn cướp chén trà trên tay y nhưng nhưng kẻ phóng đãng tay mắt lạnh lẽ, làm sao nàng có thể thực hiện được? Nàng liền chụp huyệt vào huyệt không.

Uống một ngụm trà cũng kêu kẻ phóng đãng? Triệu Tử Văn thực dở khóc dở cười, mà khi nhìn thấy dấu son trên miệng chén trà, hẳn bưng tình đại ngộ nói:

- Hóa ra là vô tình gián tiếp hôn Đại tiểu thư một cái.

- Hạ lưu!

Đại tiểu thư nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, vội vàng cúi đầu, oán hận mắng.

Hạ Bình giơ tay véo vào hông Triệu Tử Văn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ rực nói

- Chàng chỉ biết ức hiếp tiểu thư!

Đại tiểu thư mặc một chiếc váy dài màu phấn hồng, má đào cũng ửng hồng, đôi môi đỏ mọng, vô cùng then thùng cúi đầu xuống, mặt mày nồng đậm xuân ý khiến Triệu Tử Văn nhìn phải rung động tâm thần.

Trước khi đi, Hạ tướng quân đã đáp ứng hôn sự giữa Triệu Tử Văn và Hạ Vũ Tình, hiện tại Đại tiểu thư là vị hôn thê của Triệu Tử Văn. Tuy nhiên mục đích chuyến đi này hơn phân nửa là vì Hạ Bình. Sau khi thu được

quyền thế, sẽ làm cho những kẻ trong hoàng thất không dám động tới một sợi lông trên người Hạ Bình.

Sở Thăng của Âm Kiếm Các, mấy vị Vương gia ở kinh đô, các vị Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, còn có cả quả ớt nhỏ (cô bé chanh chua) không rõ là ai nữa. Cô nàng này từng mạnh miệng, nếu hấn đến Hàm Đan, sẽ đánh hấn thành đầu heo (DG: mời các bạn xem lại chương 13 để nhớ lại cô bé này). Triệu Tử Văn không thể không chuẩn bị tinh thần ứng phó với quả ớt nhỏ bé nhưng mạnh mẽ này. Không chừng cô nàng này là một công chúa chính thức.

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn ngồi đối diện các nàng, cau mày nửa ngày không nói gì, nàng không kìm nổi hỏi:

- Hạ Văn, huynh đang suy nghĩ cái gì thế?

Mặc kệ, gập thần sát thần, gập Phật sát Phật, Triệu Tử Văn phục hồi tinh thần lại, lắc đầu cười nói:

- Không có gì!

Đại tiểu thư nhìn kẻ phóng đảng này, chính mình đã là vị hôn thê của hắn, còn so đo làm gì, liền hỏi:

- Tử Văn, chàng nói chuyện đi này của chúng ta có thuận lợi không?

Trước khi đi, Dư Thế Phong cũng đã dạy bảo Triệu Tử Văn đạo làm quan, dặn dò hắn trong giai đoạn đầu phải dựa vào Tô Đông Pha và Tần Quán. Tuy nhiên Tần Quán và Tô Đông Pha có thể địch nổi bao nhiêu Vương gia và Âm Kiếm Các thần bí sao?

Hình thức của Hạ Bình càng ngày càng giống mẫu thân của nàng, cũng không biết có bao nhiêu người ở kinh thành có thể nhận ra nàng. Bí mật của nàng bị lộ là vì có người tiết lộ hay là bởi vì có người nhận ra nàng? Triệu Tử Văn cân nhắc nửa ngày, đáng tiếc vẫn không thể tìm được gì rõ ràng, chỉ cười ha hả nói với Đại tiểu thư:

- Có tướng công tương lai của nàng ở đây, nàng còn phải lo lắng gì nữa?

- Ta ... không cần...

Khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư ửng đỏ, nàng cúi đầu, khẽ gất lên.

- Công tử, tiểu thư, tới thành Hàm Đan rồi!

Người đánh xe ngựa ở bên ngoài hô lên.

Triệu Tử Văn vén màn xe, chỉ thấy tường thành không lồ dựng đứng trước mặt. Tường thành Hàm Đan cao chừng mấy chục thước, không biết xây nên từ bao nhiêu tảng đá, uy nghiêm đứng vững, khiến người ta không kìm nổi cảm thán về sự khác biệt của kinh đô.

Cái miệng rộng của hắn trực tiếp dính lên đôi môi đỏ mọng của Đại tiểu thư, âu yếm một chút, lập tức cười nói:

- Đại tiểu thư, ta xuống xe.

- Chàng.... Đồ tồi này...

Đại tiểu thư nhất thời vô ý, bị hắn đánh lén thành công, che miệng nhìn Triệu Tử Văn nói, tuy nhiên trong lòng lại rất ngọt ngào. Người này vốn luôn ngang ngược như vậy.

- Tiểu thư, Hạ Văn thật là Triệu tướng quân mà người ta vừa mới nghe thấy tên đã sợ mất mật sao?

Hôm qua Hạ Bình nghe từ miệng Hạ Vũ Tình, biết được chuyện này, hôm nay lại không kìm nổi hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Vũ Tình ửng đỏ, nhìn kẻ vừa chiếm hoàn toàn tiện nghi của mình bước xuống xe, gật đầu nói:

- Chàng chính là Triệu tướng quân hạ lưu đó.

Lúc tử võ chiêu thân, Triệu tướng quân đã mấy tháng không xuất hiện trước mặt mọi người. Mọi người ở Tiên Đường cũng đã dần phai nhạt ba chữ “Triệu tướng quân” này. Hạ Bình chỉ cảm thấy Hạ Văn này không thể tin nổi. Trước lúc nhập ngũ, hắn còn bị Dư Bộ khoái đánh cho rằng ngập xuống đất, vậy mà sau khi trở về lại dễ dàng thu thập Dư Bộ khoái. Nhưng lúc tử võ chiêu thân, nàng thật sự không ngờ Hạ Văn chính là Triệu tướng quân. Hiện giờ xem ra, kẻ này đúng là xấu xa. Hạ Bình vén màn xe lên, nhìn Triệu Tử Văn đầy tình tứ nói:

- Tiểu thư, chúng ta ở kinh thành nhưng phải giám sát chặt chẽ một chút, bằng không hắn khẳng định lại đi gây tai họa cho nữ tử trong kinh thành.

Đại tiểu thư hé miệng cười khẽ, mắt đẹp duyên dáng nhìn kẻ phóng đảng ngồi trên lưng ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang.

Vừa vào bên trong thành, liền có thể thấy tiểu thư lui tới, hai bên đường phố liên tiếp tiếng hò hét. Mới ngày mồng mười mà đường phố đã

phi thường náo nhiệt, ngựa xe như nước, thật không hổ là kinh thành.

Người đi trên đường nhiều đếm không xuể. Các tiểu thư nhẹ bước trong cơn gió xuân dịu dịu, mỉm cười xấu hổ, cúi đầu bước vội, rất sợ bị người khác xem xét khuôn mặt của mình. Các công tử tìm xuân tay cầm quạt nhỏ tiêu dao, thỉnh thoảng lại đánh giá các nữ tử đi tới đi lui, bộ dáng thật là phóng khoáng.

Triệu Tử Văn cười ngựa, chậm rãi bước đi. Phố phường quá đông đúc không chịu nổi. Nếu mấy năm trước Hạ Văn Đăng không từng ở kinh thành, biết đường tới Hàn Lâm Thư Viện, nếu không cho dù là ban ngày cũng không biết đường đi.

Đường phố coi như rộng lớn, xe ngựa đi như nước chảy, tuy nhiên không có gì trở ngại. Hạ Bình hưng phấn vén màn xe lên, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên chợ, cười hì hì nói:

- Tiểu thư, kinh thành thật sự là rất náo nhiệt.
- Nha đầu này, không phải muội đã từng ở kinh thành sao?

Đại tiểu thư khẽ cười nói.

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn, không phục nói:

- Đó là chuyện trước kia. Người ta đã chẳng còn nhớ nữa rồi.
- Vậy à, ta cũng có chút xa lạ đối với kinh thành.

Đại tiểu thư nhìn cảnh tượng phồn hoa ngoài xe, lẩm bẫm.

Màn xe xốc lên, dẫn tới vô số ánh mắt của các “công tử sài lang” nhìn vào, khi thấy hai khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ đều phải ngẩn ngơ. Đây là tiểu thư nhà ai mà có thể xinh đẹp như hoa như ngọc vậy?

Đây thật sự là thư đồng sao? Các tiểu thư trên đường phố lại chú ý tới Triệu Tử Văn đang cười trên con ngựa ô cao lớn. Mặc dù hãn đội mũ thư đồng nhưng tướng mạo ngăm đen tuấn lãng, từng động tác cười ngựa đều vô cùng phóng khoáng tự nhiên, thật sự giống như một đại tướng quân, hấp dẫn vô số khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của các tiểu thư, vụng trộm đánh giá hãn.

Triệu Tử Văn nhàn nhã cười ngựa, nhưng thật ra không chú ý tới ánh mắt của các tiểu thư, mà thưởng thức cảnh tượng náo nhiệt của chợ kinh

thành, thấy đủ loại tạp nghệ kiếm tiền, thầy tướng số, bán nước trà, chỗ nào cũng có.

- Tử Văn, tở, chúng ta tới rồi.

Hạ Văn Đăng đột nhiên dừng lại một bên hồ, la lớn.

Nơi này dương liễu lá lướt, sóng nước lao xao, xa xa là núi non dựng đứng. Triệu Tử Văn lảng lảng đứng ngắm cảnh tượng núi non tươi đẹp ở đây, nghe thấy Hạ Văn Đăng nói vậy liền quay đầu lại, thấy một đại môn cao cao dựng đứng trước mặt. Tường vây vòng quanh cao ba thước, trên cửa lớn là một bảng gắn chữ vàng - Hàn Lâm Thư Viện.

Bên ngoài Hàn Lâm Thư Viện, dòng người qua lại không ngớt, phần lớn là học sinh của thư viện, mặc đồng phục bạch sam. Mỗi người bọn họ đều thần thái sáng láng, dường như đều vinh hạnh vì là học sinh của Hàn Lâm Thư Viện.

- Đây không phải Triệu tiểu huynh sao?

Trước cửa Hàn Lâm Thư Viện có một lão già chừng năm mươi, vừa nhìn thấy thư đồng cười ngựa ô lập tức nghênh đón, ngạc nhiên vui mừng nói.

Tần Quán? Triệu Tử Văn vội vàng xuống ngựa, cười ha hả nói:

- Hóa ra là Tần lão huynh.

Một thư đồng mới hai mươi và Tần đại nhân đã năm mươi lại xưng hô với nhau là tiểu huynh - lão huynh, các học sinh xung quanh nhìn thấy ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm hỏi, không biết thư đồng này là ai?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Tần lão huynh, huynh là đến để đặc biệt nghênh đón chúng ta à?

- Ra mắt Tần đại nhân

Hạ Văn Đăng xuống ngựa, ôm quyền nói.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình cũng đều xuống xe ngựa, thi lễ với Tần Quán:

- Ra mắt Tần đại nhân.

- Vũ Tình và Văn Đăng, sau này các người liền học tập ở Hàn Lâm Viện một thời gian, có chuyện gì đều có thể tìm ta.

Tần Quán vượt chòm râu của mình, cười nói, lại liếc Hạ Bình một cái thật sâu, thấy nàng hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt, cũng lén thở phào một hơi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Hạng Tiểu Thư

Hàn Lâm Thư Viện phân làm Sùng Văn Đường và Thượng Võ Đường. Tên như ý nghĩa, Sùng Văn Đường đương nhiên là học văn, cái gì tứ thư ngũ kinh đều có khái quát, mà Thượng Võ Đường đương nhiên là học tập binh pháp và luyện võ. Tuy nhiên đối với triều đại Đại Kinh trọng văn khinh võ này, Thượng Võ Đường luôn lạnh lẽo, căn bản không có mấy ai chịu tới đó học.

Trong Hàn Lâm Thư Viện có từng bách cổ kính, tiểu kiều nước chảy, giả sơn quái thạch, hoàn cảnh thật là u nhã, Tần Quán mang theo đám người Triệu Tử Văn để cho họ làm quen với hoàn cảnh của Hàn Lâm Thư Viện một chút, sau đó bố trí cho họ chỗ ở.

Triệu Tử Văn và Hạ Văn Đăng ở cùng một phòng, mà Hạ Vũ Tình và Hạ Bình ở một phòng khác. Bởi vì Hàn Lâm Viện năm nay mới bắt đầu tuyển nhận nữ tử, chỗ ở căn bản không phân biệt nam nữ, Tần Quán bố trí phòng của Triệu Tử Văn sát vách phòng của Hạ Bình, để Triệu Tử Văn có thể bảo hộ nàng.

- Triệu tiểu huynh, sáng mai ta tới đón người đi gặp Hoàng thượng.

Sau khi an bài thỏa đáng hết thảy, Tần Quán lặng lẽ thì thầm vào tai Triệu Tử Văn.

Nhanh như vậy à? Tuy nhiên Hoàng thượng là lão Đại, đương nhiên là phải theo tính toán của lão. Triệu Tử Văn chỉ phải gật đầu nói:

- Ừ, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!

Hạ Văn Đăng một đường bên ba, đã sớm mỗi một không chịu nổi, nằm ở trên giường tiến vào mộng đẹp từ sớm. Mà Đại tiểu thư và Hạ Bình thì ở phòng cách vách thu thập hành lý, cũng đang bận rộn kinh khủng.

Triệu Tử Văn và Tần Quán đi đến hoa viên, Triệu Tử Văn hạ giọng hỏi:

- Hoàng thượng rốt cuộc tính toán làm gì bây giờ?

- Ngày mai người sẽ biết, người tạm thời ở trong thư viện bảo hộ Hạ Bình. Xung quanh thư viện, ta sẽ lặt lẽ phái cao thủ tăng mạnh bảo hộ.

Tần Quán khẽ cười nói.

Triệu Tử Văn cười khổ. Ở thế giới trước kia, hắn chỉ là một sinh viên đại học còn chưa tốt nghiệp, chẳng lẽ giờ tới thế giới này lại phải tiếp tục kiếp sống học tập sao?

- Dâm tăng!

Một tiếng quát mắng từ cách đó không xa truyền đến, hơn nữa Triệu Tử Văn còn cảm thấy âm thanh rất quen thuộc.

Hắn chậm rãi quay đầu. Chỉ thấy ở dưới một gốc thông xa xa, một mỹ nữ đang đi tới. Nàng mặc một chiếc váy tím, mặt trắng như ngọc, mắt như thu thủy. Hắn nao nao, chẳng lẽ khéo vậy sao? Quả ớt nhỏ!

Nữ tử mặt mày như vẽ này đúng là cô bé mạnh mẽ mà lúc trước Triệu Tử Văn đã đụng phải. Cô nàng này còn từng nói rằng, nếu hắn dám đến Hàm Đan, sẽ đánh cho hắn thành đầu heo. Hiện giờ Triệu Tử Văn vừa tới Hàm Đan, liền đụng ngay phải cô nàng này, thật sự là đủ xui xẻo.

Tần Quán đương nhiên biết mâu thuẫn giữa hai người, khóc không ra nước mắt vội vàng nói:

- Đại tiểu thư của ta, sao cô lại tới đây gây thêm phiền toái chứ?

Triệu Tử Văn mơ hồ đoán được, Hàn Lâm Viện này đột nhiên đồng ý tuyển nhận nữ tử, định là có liên quan tới cô bé bướng bỉnh này, liền bĩu môi nói:

- Quả ớt nhỏ, người là tới đây học tập hả?

Quả ớt nhỏ nghe vậy mắt đẹp phun lửa, cũng không để ý Tần Quán, mắng Triệu Tử Văn:

- Tên Hoa hòa thượng này, ta không phải tên là Quả ớt nhỏ, ta tên là... Hừ. Ta không thèm chơi với người.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Có lẽ phải xưng hô là Hạng tiểu thư nhỉ?

Quả ớt nhỏ không phủ định, nghênh mặt nói:

- Thế là thế nào? Ta đã từng nói nhất định sẽ tính sổ với người, đến lúc đó sẽ cho người xem.

Xem ra kiếp sống trong thư viện này sẽ không thể an bình được. Cô nàng này khẳng định là loại công chúa gì đó, nếu không sao học phủ hạng nhất của Đại Kinh lại mở cửa đón nữ tử chứ? Khẳng định là cô nàng này giở trò quỷ. Triệu Tử Văn còn có rất nhiều việc cần làm, căn bản không cần phải để ý nhiều tới một tiểu nha đầu. Hắn cười nói với Tần đại nhân:

- Tần đại nhân, tại hạ cáo từ! Sáng mai ngài tới phòng gọi ta đi nhé.

- Hừ. Về sau sẽ cho người xem.

Hạng tiểu thư cũng không nóng lòng tìm hấn gây phiền toái, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười âm hiểm, hừ nhẹ nói.

Tần Quán vẻ mặt đau khổ nói:

- Đại tiểu thư của ta, không được gây rối thư đồng này. Cô đừng có dây vào hấn có được không?

Hạng tiểu thư nhìn cách ăn mặc theo lối thư đồng của Triệu Tử Văn, đã sớm đoán rằng hấn là thư đồng đến đây cùng với một thiếu gia nhà nào đó. Nàng cười nói:

- Chẳng lẽ bản tiểu thư còn phải sợ một thư đồng nho nhỏ sao? Vừa lúc hấn học tập ở thư viện, về sau sẽ thu thập hấn cho tốt.

Nàng nhăn cái mũi ngọc, lúc này mới đặc ý quay người rời đi...

Tần Quán cười khổ không nói gì. Lão đương nhiên biết thân phận chân chính của thư đồng này. Với võ công và cơ trí của thư đồng này, đến lúc đó cũng không biết ai giáo huấn ai nữa. Tần Quán cũng không tiện nói việc này cho Đại tiểu thư, bất đắc dĩ thở dài:

- Vậy mặc kệ các người gây loạn với nhau đi.

Triệu Tử Văn một đường bôn ba, cũng có chút mỏi mệt, sáng mai còn phải đi gặp vị nhạc phụ danh bất chính ngôn không thuận nữa, bởi vậy muốn ngủ sớm một chút. Trở lại phòng, hấn nằm lăn xuống ngủ.

“Vù....” Tiếng động rất nhỏ vang lên trong hoa viên của Hàn Lâm Thư Viện, như thể tiếng gió thổi qua lá cây phát ra, nhưng đột nhiên có một bóng đen hiện ra, làm cho người ta có cảm giác kinh hãi.

- Ai?

Tai Triệu Tử Văn rất linh mẫn, đang ngủ say nhưng hần lập tức mở to mắt, theo bản năng hô lên. Hần lập tức xuất Hồ Đầu Thương ở gầm giường ra, đi sang xem Hạ Bình có phát sinh chuyện gì hay không.

Ngoài phòng đã là canh ba, Hàn Lâm Thư Viện tối như mực, không hề có chút động tĩnh nào. Khi đám người Triệu Tử Văn tới Hàn Lâm Thư Viện, các học sinh của Hàn Lâm Thư Viện đã sớm trở về nhà. Hơn nửa số học sinh ở đây là con cháu trong kinh thành, đương nhiên phải về phủ của mình, rất ít người ở lại trong thư viện.

Triệu Tử Văn đầu tiên là đi tới trước phòng của Hạ Bình, nhìn thấy cửa sổ không có dấu vết mở ra, mới thềm thở phào một hơi, nhưng bất chợt nhìn thấy một nữ tử tóc bạc phất phơ. Có mái tóc bạc như vậy, có thân thủ như vậy, dùng đầu gối mà nghĩ cũng có thể đoán được đó là ai.

- Lại đây....

Bạch Phát Ma Nữ quay đầu lại, ôn hòa nói.

Thanh âm lạnh như băng, hơn nữa lại thêm tóc bạc, Triệu Tử Văn nghe thấy không khỏi nổi da gà. Sao nàng lại theo tới đây? Lúc này hần thật sự muốn mắng cô ả La Thanh Yên chết tiệt này một câu, dọa chết người ta mà không chịu bồi thường!

Triệu Tử Văn kiên trì đi tới, cười ha hả nói:

- Đây không phải là La sư phụ sao? Tìm ta có việc gì à?

- Ai cợt nhả với người?

La Thanh Yên ngênh khuôn mặt diễm lệ vô song nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, nói:

- Ta tìm người đương nhiên là có việc!

Triệu Tử Văn vốn không biết làm thế nào với Bạch Phát Ma Nữ này, đành phải nói với vẻ mặt đau khổ:

- Chuyện gì?

- Làm gì, tìm người có việc, chẳng lẽ người không tình nguyện sao?

La Thanh Yên hơi giận nói.

Mẹ nó, có còn muốn cho người ta sống nữa hay không đây? Triệu Tử Văn tức giận nghĩ, hung hăng muốn táng cho ma nữ này một phát, nhưng

dù sao cũng là sư phụ của Lăng Nhi, dường như ta cũng đánh không lại nàng, đành phải thản nhiên nói:

- La sư phụ, xin hỏi tìm ta có chuyện gì?

- Giúp ta giết chết Sở Thăng!

Đôi mắt La Thanh Yên bắn ra hàn quang lạnh như băng, nhìn Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn kinh kinh ngạc nói:

- Giết Âm Kiếm Các Các chủ Sở Thăng? Hẳn dường như không có thù hận gì với người mà?

La Thanh Yên nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc bị gió thổi loạn, ôn hòa nói:

- Việc này dường như không liên quan tới chuyện của người nhỉ? Ta chỉ muốn biết người có chịu giúp hay không?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Thất Bạc Đại Nhân

Hôm nay La Thanh Yên vẫn mặc một bộ quần áo trắng như trước, khuôn mặt trắng nõn thanh lịch thoát tục không hề có chút phấn son, dường như chưa bao giờ nàng để ý tới việc ăn mặc. Tuy nhiên dưới ánh trăng vàng, khuôn mặt tuyệt mỹ được tôn lên, hai má ửng hồng, xinh đẹp không thể tả nổi. Triệu Tử Văn nhìn thấy chỉ hơi nao nao, hắn đã gần như miễn dịch đối với Bạch Phát Ma Nữ này, lập tức cười nói:

- Việc này nếu không có ích lợi thì ta sẽ không đi làm. Hay là người cũng đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ giúp người, thế nào?

La Thanh Yên và Sở Thăng giao thủ mấy lần, đều là ngang sức ngang tài. Nếu không có cao thủ tương trợ, rất khó giết hắn, mà Triệu Tử Văn này là lựa chọn tốt nhất. La Thanh Yên hơi suy nghĩ nói:

- Có phải muốn ta giúp người bảo hộ Hạ Bình hay không?
- Sai rồi, sai rồi

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Không phải bảo hộ Hạ Bình.
- Không phải?

La Thanh Yên còn tưởng rằng đoán được thủ đoạn nham hiểm của thư đồng này, có chút kinh ngạc nói:

- Vậy người muốn ta hỗ trợ cái gì?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Là phải bảo vệ Hạ Bình và ta...
- Người là tiểu thư đồng võ sĩ

La Thanh Yên nghe vậy bực tức gất lên. Một người sao có thể đồng thời bảo hộ hai người. Hơn nữa, thư đồng này võ công cao cường, có thể đánh

bại hãn thì có rất nhiều người, nhưng người có thể giết chết hãn thì trong Đại Kinh này rất khó tìm được.

- Chủ yếu vẫn là bảo hộ Hạ Bình, thỉnh thoảng giúp ta làm chút việc là được. Thế nào?

Triệu Tử Văn hì hì cười nói.

La Thanh Yên do dự một lúc lâu, thật lâu sau mới nói:

- Nể mặt Lăng Nhi, ta liền giúp ngươi một hồi. Tuy nhiên ngươi cũng đừng hy vọng ta sẽ giúp ngươi tất cả mọi thứ.

Hiện giờ có thêm một người hỗ trợ lợi hại như vậy, đương nhiên là Triệu Tử Văn rất cao hứng. Tuy nhiên việc đối phó với Sở Thăng của Âm Kiếm Các là hơi khó khăn. Thủ hạ của y rất đông cao thủ, còn ẩn nấp kín đáo, móc được y ra đã khó, hướng chi là giết y.

- Mấy ngày nay ta sẽ âm thầm bảo hộ Hạ Bình, quá mấy ngày nữa khi hành động, ta sẽ tới tìm ngươi.

La Thanh Yên cũng không muốn tốn nhiều nước bọt với hãn, nháy mắt liền biến mất ở trong bóng tối.

Lần trước Sở Thăng thiếu chút đã lấy được cái mạng nhỏ của Triệu Tử Văn, sao hãn có thể buông tha cho kẻ đáng chết đó? Hiện giờ La Thanh Yên muốn giết y, Triệu Tử Văn cao hứng còn không kịp, giúp chút chuyện nhỏ có tính là gì? Về phần vì sao La Thanh Yên muốn giết y, không phải chuyện ta cần quản.

Triệu Tử Văn thấy La Thanh Yên đã đi liền quay người chuẩn bị trở về tiếp tục ngủ, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy những tiếng bước chân. Tiếng bước chân này tuy rằng trầm ổn, nhưng vô lực, có lẽ là một lão già năm mươi, không cần nghĩ cũng biết là Tần Quán đang đến đây.

Hãn vội vàng đi vào nhà nội, cất Hồ Đầu Thương xuống dưới gầm giường, tiếp đó đi ra cửa, vừa lúc thấy Tần Quán đi đến trước cửa.

Thấy có người đột nhiên từ trong phòng đi ra, Tần Quán sừng sốt, lập tức cười nói:

- Triệu tướng quân quả nhiên phi phạm, dựa vào tiếng bước chân, có thể phán đoán ra lão phu tới.

Triệu Tử Văn cười cười ha hả nói:

- Ta vừa mới đi nhà vệ sinh xong liền thấy Tần đại nhân đến đây, thật sự là khéo léo.

Nửa đêm đi nhà vệ sinh? Tần Quán biết Triệu tướng quân này đang nói bậy bạ liền cười ha hả nói:

- Chúng ta đi đi. Tuy nhiên...

Khi lão nhìn thấy Triệu Tử Văn ăn mặc theo lối thư đồng, liền đổi giọng:

- Chẳng lẽ người ăn mặc thế này là thích hợp sao?

Triệu Tử Văn xua tay nói:

- Ta mặc loại quần áo này đã quen rồi, hơn nữa ăn mặc giả trang cũng không phải hay ho gì. Chúng ta cứ thế đi thôi.

Hiện giờ bảo hẩn thay quần áo là không thể, Tần Quán bất đắc dĩ gật gật đầu:

- Vậy thì đi.

Triệu Tử Văn và Tần Quán lên xe ngựa. Hiện tại mới canh bốn, vừa rồi mới bị La Thanh Yên đánh thức giữa canh ba, làm cho tinh thần Triệu Tử Văn uể oải, mệt mỏi. Hẩn khẽ dựa đầu vào phía sau xe ngựa, ngáp mấy cái rồi ngủ luôn.

- Triệu tiểu huynh, tỉnh dậy đi, tới rồi.

Xe ngựa một đường xóc nảy, nhưng vẫn không hề đánh thức được hẩn. Cho đến khi Tần Quán ghé vào tai hẩn hô lên, lúc này hẩn mới chậm rãi mở to mắt.

Tần Quán cười khổ nói:

- Người khác vào triều sợ rằng đã kinh hãi từ sớm, mắt cũng không dám nhắm lại, vậy mà người cứ ngủ khò khò. Trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có một mình người mới có đảm lượng thế này.

- Vào triều sớm? Không phải nói đi gặp Hoàng thượng sao?

Triệu Tử Văn dụi dụi mắt, ngạc nhiên hỏi.

- Việc này...

Tần Quán nói:

- Đêm qua Hoàng thượng đột nhiên thay đổi chủ ý, cho người đầu tiên là lên triều trước, sau đó mới đi gặp bệ hạ.

- Ta không hề có một chức quan nào, sao có thể vào triều? Ta thấy hay là cứ để ta chờ trên xe ngựa một giấc, chờ sau khi Hoàng thượng lâm triều xong, sẽ đi gặp Hoàng thượng.

Triệu Tử Văn lắc lắc đầu nói.

Tần Quán kéo ống tay áo Triệu Tử Văn nói:

- Đi nhanh đi, hoàng mệnh nan vi (mệnh vua khó vi phạm).

Triệu Tử Văn đành phải bắt đắ dĩ xuống xe. Lúc này trời mới mờ sáng, trước mắt là tường hoàng cung cao ngất, cửa thành rộng lớn viết hai chữ “Hoàng Thành” rất to. Hai chữ này đủ để dọa cho bất cứ kẻ nào cũng không dám tới gần. Trước cửa thành có hơn mười tướng sĩ khôi giáp nghiêm chỉnh đang đứng.

Tần Quán dẫn Triệu Tử Văn trực tiếp xuyên qua, đi vào trong thành. Chỉ thấy trước mắt là một con đường rộng lớn thẳng tắp lát toàn đá cẩm thạch, xa xa là lầu các cao cao, tầng tầng điệp điệp, hùng vĩ đồ sộ.

Hai người không dừng lại chút nào, Tần Quán trực tiếp dẫn hăi xuyên qua điện Thái Hòa, đi vào cửa điện Chính Hòa. Triệu Tử Văn nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong có chừng hơn trăm người, đều là văn võ bá quan mặc lam bào hồng bào, thật là chói mắt.

Đủ loại quan lại vào triều đều đi rất sớm, không ai dám đến muộn, đi vội vã tới mức như thể bị chó đuổi. Mỗi văn võ bá quan trong đại đường đều tay ôm tấu chương, tán loạn đứng chung một chỗ, tùm năi tùm ba nói chuyện với nhau, cùng đợi Hoàng thượng đến.

- Triệu tiểu huynh, người cứ đứng ở đây chờ nhé. Vào triều ngàn vạn lần đừng lăi miệng, cũng đừng chạy lung tung, cứ an tâm đứng ở đây.

Tần Quán bố trí Triệu Tử Văn đến một góc, dặn dò hăi.

Triệu Tử Văn ngáp một cái nói:

- Đã biết, ta liền đứng ở đây, Hoàng thượng không bảo ta, ta không nói cũng không động, việc này ta hiểu!

Tần Quán bắt đắ dĩ nhìn hăi một cái, xoay người đi tới vị trí của mình...

Bắt mắt nhất trong điện Chính Hòa là hai cây trụ ở giữa đại điện có điêu khắc hình rồng đang giương năi múa vuốt, trông rất sống động. Toàn bộ

điện trông rất tráng lệ, huy hoàng, phía trên điện là long ỷ (ngai vàng) tỏa kim quang rực rỡ, vô số long văn (họa tiết rồng) khắc trên đó. Tuy nhiên có ai dám nhìn thẳng vào sự uy nghiêm của Hoàng đế chứ? Tất cả đều chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt liền vội vàng chuyển hướng sang chỗ khác.

- Hoàng Thượng giá lâm....

Thái giám cất cao giọng trong đại điện, trong điện lập tức an tĩnh lại. Mỗi văn thần võ tướng có vị trí và cương vị riêng, cùng nhau quỳ rạp trên đất hô to:

- Cung nghênh Hoàng thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế....

Triệu Tử Văn lười biếng tựa vào trên tường, nhìn về phía ngai vàng, chỉ thấy Hoàng thượng đã ngồi lên ngai vàng. Hoàng thượng này mặc long bào hoàng kim rực rỡ, mặt tròn tai lớn, trông khá phúc hậu, bụng hơi phệ, trên mặt nở một nụ cười thân thiết, nhưng đôi con ngươi rất nhỏ lại bắn ra tinh quang lạnh lùng, có một khí thế uy nghiêm làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Chúng ái khanh bình thân.

Hoàng đế tươi cười phất tay áo nhẹ nhàng ngăn lại.

Lão Hoàng đế này thật đúng là béo, tuy nhiên cũng là đến tuổi già rồi. Triệu Tử Văn nhìn gương mặt hồng hào của vua, thấy bên dưới vẫn không dấu nổi vẻ nhợt nhạt, khoe mắt đầy nếp nhăn, tóc bạc lốm đốm, cũng chứng minh cơ thể suy yếu nhiều bệnh của vua. “Người này ít nhất cũng sáu mươi tuổi rồi.” Triệu Tử Văn thầm nhủ.

Sau một lúc lâu, các đại thần đều không nói gì, thái giám trên đại điện nói:

- Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!

- Thần Lại bộ Thượng thư Trương Liệt Hiến có việc khải tấu.

Một viên quan mặc lam bào từ hàng bên trái đi ra, ôm quyền nói với Hoàng đế.

Lại bộ Thượng thư? Cha của Trương Nhữ Chu à? Triệu Tử Văn nhướn mày nhìn vị quan mặc lam bào kia, thấy ông ta ngũ quan thanh tú, thân

hình cao gầy, trong ánh mắt có cả khôn khéo và giả dối, vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt đẹp.

Lão Hoàng đế hơi không kiên nhẫn nói:

- Có chuyện gì cần khai tấu?

Trương Liệt Hiến ôm quyền nói:

- Theo thám tử hồi báo, gần đây Hung Nô lại bắt đầu tập kết binh lực, dường như muốn tiến công ta Đại Kinh theo quy mô lớn!

Lại bộ Thượng thư là chương quản việc thi tuyển, nhận, đuổi quan lại cả nước. Việc quân Hung Nô đánh tới liên quan gì tới hãn? Triệu Tử Văn nhìn lão cáo già này, không hiểu y đang có chủ ý xấu xa gì.

Đôi con ngươi đục ngầu của lão Hoàng đế chợt lóe lên lạnh lẽo, cười nói:

- Không biết ái khanh có đề nghị gì?

Trương Liệt Hiến nói:

- Thần nghĩ đã đến lúc cầu hòa với Hung Nô, tránh chiến tranh.

- Không biết Trương đại nhân muốn cầu hòa như thế nào? Lại là cắt thành cầu hòa sao?

Một nam tử tướng mạo bệ vệ, mặc hoàng bào, đầu đội tử kim quan, đứng ở vị trí đầu tiên hàng bên phải, vừa nhìn liền biết đó là một Vương gia, lạnh lùng hỏi.

- Lời này của Hoài Vương sai rồi.

Trương Liệt Hiến vừa nghe lập tức run lên, trán toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ làm sao để phản bác lời của vị Vương gia này. Tuy nhiên vừa nghe thấy vị Vương gia đứng ở vị trí đầu tiên hàng bên trái phản bác, trong lòng Trương Liệt Hiến lập tức vui vẻ.

Vương gia lên tiếng phản bác cũng mặc hoàng bào, đội tử kim quan, khuôn mặt thanh tú hơn một chút so với Hoài Vương. Y cười nói:

- Hiện giờ Hung Nô khí thế hung mãnh, Đại Kinh ta khó có thể ngăn cản, cắt thành cầu hòa chính là kế hoãn quân, hoãn quân chi kế. Chẳng lẽ Hoài Vương người có kế sách lui địch?

- Không có!

Hoài Vương tính cách ngay thẳng nhanh nhẹn dũng mãnh, trực tiếp cười lạnh nói:

- Nhưng Đại Kinh ta cũng không thể suy sụp tới mức cắt đứt cầu hòa.

- Hừ!

Vị Vương gia có khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ khinh miệt trong mắt, cười nhạt nói với vị Vương gia mẫn phu:

- Chẳng lẽ còn phải chờ tới lúc Hung Nô đánh đến đây mới nghĩ biện pháp sao?

- An Vương gia nói rất chính xác. Hiện giờ chỉ có thể sử dụng kế hoãn binh này!

Trương Liệt Hiến vội vàng nịnh hót

Hiện giờ Đại Kinh quả thật khó có thể ngăn cản đại quân Hung Nô. Lần trước khi Hung Nô đột kích, Đại Kinh chính là chọn sách lược cắt thành cầu hòa để giải nguy. Hoài Vương là một người cương trực, tuy nhiên đối với phương diện mưu kế thì hiển nhiên là hơi không đủ, á khẩu không trả lời được, không biết nên cãi lại thế nào.

Lão Hoàng đế thở dài thật sâu, đôi con ngươi đục ngầu toát lên vẻ mệt mỏi, khẽ phát long tụ (ống tay áo của long bào), nói:

- Kế sách hiện giờ có lẽ cũng đành phải thế.

“Xem ra Hoàng đế này thực sự già rồi, vẻ mệt mỏi khiến chút uy nghiêm còn sót lại vừa rồi tan thành mây khói, biến thành một vị quân chủ chỉ mong yên vui nhất thời.” Triệu Tử Văn thầm thở dài thật sâu.

- Hoàng thượng, không thể!

Ở hàng bên phải, Tô Đông Pha và Tần Quán đồng thời nháy ra, ngoài ra còn có một vị đại nhân mà Triệu Tử Văn không biết. Ba người bọn họ đương nhiên không có quyền lực lớn như Vương gia để có thể nói chen vào, mà họ chỉ ôm quyền hướng lên lão Hoàng đế xin nói.

- Trẫm hơi mệt mỏi, cứ xử lý như vậy đi.

Đôi con ngươi đục ngầu của lão Hoàng đế không hề sáng lên nữa, cũng chẳng quan tâm suy xét kế hoãn binh này.

Tô Đông Pha khẽ liếc Triệu Tử Văn đang đứng ở một góc, lại hướng về lão Hoàng đế nói:

- Hoàng thượng, trong triều có một người có thể xuất ra được mưu kế ngăn cản Hung Nô!

Đôi mắt lão Hoàng đế sáng lên, khẽ liếc về phía góc điện, cười nói:

- Suýt nữa thì trẫm quên mất thư đồng này. Hạ Văn, người có kiến thức phi phàm, người có biện pháp gì tốt không?

Bất chợt, văn võ bá quan trong đại điện đều nhất tề dỗi ánh mắt về phía Triệu Tử Văn ở trong góc. Bọn họ đều ngăn người ra, sao lại đột nhiên xuất hiện một thư đồng ở đây như vậy chứ?

Mọi người lên triều sớm đâu dám nhìn ngang nhìn ngửa, đều cúi đầu mà đi, cho nên mới không phát hiện thư đồng này. Bọn họ khinh miệt nhìn về phía thư đồng này, tuy nhiên đều kỳ quái vì sao thư đồng này lại được lên triều? Tuy nhiên cũng không ai chất vấn hẳn. Nếu Hoàng đế đã biết hẳn, vậy tự nhiên là do Hoàng đế mời đến.

Trong lòng Triệu Tử Văn quả thật không biết nói gì, Hoàng đế này căn bản là một lão già hồ đồ, rõ ràng là ngày hôm qua kêu mình tới, không ngờ đến sáng nay đã không nhớ gì nữa.

- Hạ Văn tham kiến Hoàng thượng.

Triệu Tử Văn kiên trì đi tới giữa đại điện, quỳ một gối, dùng nghi lễ của tướng sĩ thi lễ với Hoàng thượng.

An Vương lập tức trách cứ:

- Giỏi cho nô tài này! Chẳng lẽ người không biết phải quỳ hai đầu gối xuống sao?

- Một gối hay hai gối dường như không phải việc của người cần tính toán nhi. Chẳng lẽ chức quan của người còn to hơn cả Hoàng thượng sao?

Triệu Tử Văn cười lạnh nói. Quỳ hai gối chính là quỳ trước thiên đại, chính là quỳ trước cha mẹ, hẳn sẽ không quỳ hai gối trước bất cứ ai khác. Có thể quỳ một gối trước mặt lão Hoàng đế đã là nể mặt mũi lão lắm rồi. Gã An Vương chết tiệt này, rõ ràng là kẻ bớ mớ.

- Người.... nô tài lớn mật dám chửi bớ bốn vương.

An Vương tức giận muốn phát tác, nổi giận mắng.

- An Vương tức giận làm gì. Hạ Văn chỉ nhất thời nói đùa thôi.

Lão Hoàng đế sao không biết thân phận của Triệu Tử Văn, lại càng không muốn xảy ra tranh chấp vì chuyện lật vật thế này, phát long tộ nói:

- Hạ Văn, người liền nói biện pháp đi.

Ta có biện pháp gì chứ? Triệu Tử Văn nghe vậy khóc không ra nước mắt, việc hành quân đánh giặc này vốn là cứng đối cứng, chẳng lẽ dựa vào một mưu kế có thể giải quyết chiến sự sao? Buồn cười thật.

Hiện giờ lão Hoàng đế là vị quân sự chẳng yêu kẻ nào, nhưng lão đã mở miệng thì An Vương sao dám không đáp ứng, vung tay áo lên nói:

- Để ta xem thư đồng nho nhỏ như ngươi có thể có kế sách gì tốt!

Tần Quán và Tô Thức đồng thời dỗi mắt nhìn Triệu Tử Văn, dường như ký thác hết hy vọng lên người hắn. Còn vị cự thần bên cạnh Tô Thức thì nhìn hắn đầy vẻ kỳ quái, không hiểu thư đồng này rốt cục là người thế nào.

- Trong lòng ta nghĩ cái gì sẽ nói cái đó. Ta sợ nhất thời nói bậy, sẽ chọc giận Hoàng thượng và các vị đại nhân.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

Lão Hoàng đế nhìn thư đồng tươi cười này, đôi mắt sáng lên, cười nói:

- Cứ nói đừng ngại, nếu nói bậy, trảm xá ngươi vô tội!

Bộ dạng cợt nhả của hắn khiến những quan viên bên phía An Vương đều hừ nhẹ, khinh miệt nhìn thư đồng này.

- Ai nha, vị này chính là Lễ bộ Thượng thư đại nhân, ta thường xuyên nhìn thấy ngài trên TV.

Triệu Tử Văn đột nhiên nắm lấy tay Trương Liệt Hiến cười to nói.

Một câu không đầu không đuôi này khiến văn võ bá quan chẳng hiểu gì cả. TV là cái gì vậy?

Trương Liệt Hiến bĩu môi, đặc ý nói:

- Ta chương quản việc thi cử của quan lại Đại Kinh, bốn ba khắp nơi, người biết ta tự nhiên không ít.

Triệu Tử Văn giảo hoạt cười nói:

- Vậy à, ta biết ngài. Thượng thư đại nhân dường như là họ Thác Bạt nhỉ? Toàn bộ Hạ phủ chúng ta đều biết ngài, Thác Bạt đại nhân của Đại Kinh!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Lý Cách Phi.

Thác Bạt là họ của tộc Hung Nô, Trương Liệt Hiến vừa nghe vậy lập tức biến sắc, sợ tới mức vội vàng nói:

- Thư đồng người dám ngậm máu phun người. Lão phu họ Trương, các vị đại nhân đều biết cả, sao lại nói là Thác Bạt gì đó?

Triệu Tử Văn nói:

- Thật không? Sao ta không biết nhỉ?

- Giới cho thư đồng này! Trên đại điện cũng dám quấy rối. Vừa rồi Trương đại nhân rõ ràng tự bộc bạch gia môn, người lại làm bộ như không nghe thấy, còn dám chửi bới Trương đại nhân.

An Vương giận dữ mắng Triệu Tử Văn.

Đôi mắt Triệu Tử Văn đầy nghi vấn, kỳ quái hỏi:

- Không phải à? Trương đại nhân luôn muốn chấp tay dâng thành trì Đại Kinh ta cho Hung Nô, vậy không phải họ Thác Bạt thì còn họ gì?

Văn võ bá quan đều rõ ý nghĩ của Triệu Tử Văn. Thư đồng này rõ ràng là ám chỉ Lại bộ Thượng thư Trương đại nhân thông đồng với địch, mưu toan bán nước.

- Người...

Trương Liệt Hiến sợ tới mức hai chân đều run lấy bậy, chỉ vào Triệu Tử Văn nói:

- Lão phu vì nước vì dân, sao có thể làm việc bán nước như vậy? Hiện giờ quân Hung Nô tấn công tới, lão phu chỉ luận sự, chẳng lẽ người có biện pháp gì tốt hơn sao?

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Ta cũng không có biện pháp nào.

Quân Hung Nô đánh tới, chỉ có chiến và hòa, chẳng lẽ còn trông cậy vào không chiến mà thắng sao?

An Vương khinh miệt cười nói:

- Không có cách nào, còn ăn nói ngông cuồng, hiện giờ lại chửi bới đại thần triều đình ta, người đáng bị tội gì?

Hoài Vương phản bác nói:

- An Vương, chẳng lẽ người đã quên Hoàng Thượng vừa rồi nói gì sao?

- Hừ.... để ta xem thư đồng này còn có thể nói gì?

An Vương vô kể khả thi, phất tay áo cười lạnh nói.

- Tô đại nhân, thư đồng này rốt cuộc là ai?

Vị đại quan bên cạnh Tô đại nhân nhìn Triệu Tử Văn, hỏi Tô Đông Pha.

Tô Đông Pha cười ha hả nói:

- Hửn à, sẽ nói với người sau.

Tần Quán cười mờ ám với vị đại nhân đó, nói:

- Lý đại nhân, hửn là hảo hữu của nữ nhân ngài ở Hàng Châu.

- Ồ? Hảo hữu của An Nhi?

Lý đại nhân cười nói:

- Vị tiểu ca này nhất định không phải chỉ đơn giản là một thư đồng nhỏ nhỏ như vậy. Có thể cọt nhả trên triều, thân nhiên chế giễu Lại bộ Thượng thư, có thể thấy không phải kẻ tầm thường.

Tô Đông Pha và Tần Quán đều mỉm cười không nói, không nói nữa, mà nhìn xem Triệu Tử Văn sẽ dùng những ngôn từ kinh người nào để bác bẻ triều đình.

Vị Lý đại nhân này tự nhiên chính là phụ thân của Lý đại tài nữ, Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi. Ông ta là hiền thần của Đại Kinh, đáng tiếc lại không phải là người thân cận với Hoàng đế, cho nên cũng không biết thân phận của Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn thính tai đã nghe được bọn họ nói chuyện, khẽ nhìn người đàn ông trung niên mặt mày tuấn tú này, thầm nghĩ: vị này chính là Lễ bộ Thượng thư, cha của An Nhi sao? Mình đã đào xong góc tường của Triệu Minh Thành, bước tiếp theo là làm tốt quan hệ với Lý Cách Phi.

- Trương đại nhân, không biết lần trước có phải khi quân Hung Nô tụ tập binh mã thì Đại Kinh ta cũng cắt đầu cầu hòa hay không?

Triệu Tử Văn lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt Trương Liệt Hiến hơi đặc ý, hừ nhẹ nói:

- Nếu không phải cắt thành cầu hòa, Đại Kinh ta có thể bình an qua được năm mới này sao?

Năm trước quân Hung Nô tụ tập binh mã, nóng lòng muốn thử, truyền bá tin tức nói sắp sửa tấn công Kinh quốc. Quan viên phản chiến của Đại Kinh đều hoảng sợ, vội vàng tấu lên Hoàng thượng cắt thành cầu hòa. Lão Hoàng đế cũng hy vọng có thể qua một cái tết an ổn, liền hồ đồ đồng ý cắt thành cầu hòa.

Triệu Tử Văn cười trào phúng:

- Thú vị, thật sự thú vị!

An Vương hừ mạnh nói:

- Thú vị cái gì, thư đồng nhà ngươi chỉ biết càn quấy.

- Thú vị cái rắm!

Triệu Tử Văn chột trở nên lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy bắn ra hào quang lạnh như băng, châm chọc nói:

- Lần trước Hung Nô chẳng qua mới chỉ tụ tập binh mã, thả ra tin tức, phô trương thanh thế muốn tấn công Đại Kinh ta, Đại Kinh ta cũng sợ hãi vội vàng muốn cắt thành cầu hòa. Dân Hung Nô chỉ khê đánh rắm, chúng ta liền cắt đứt cầu hòa. Nếu chúng rút đao, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Tướng sĩ Đại Kinh ta có phải nên vươn cổ ra cho chúng chém hay không?

Trước khi đi, Triệu Tử Văn đã được nghe Hạ tướng quân nói rằng, Hung Nô mới chỉ tụ tập binh mã thao luyện một phen, đã dọa cho đám quan lại phản chiến sợ tới mức trình tấu cầu hòa, làm cho lão Hoàng đế cũng thất kinh, đồng ý cắt thành cầu hòa. Hạ tướng quân rất căm giận, bất bình với chuyện này, tuy nhiên Hoàng thượng đã hạ chỉ, ông không thể không tuân theo, chỉ đành cắt thành trì cấp cho người Hung Nô.

Đám quan viên phản chiến đứng ở hàng bên trái nghe thấy vậy trắng bệch cả mặt mũi, âm thầm tức giận thư đồng này dám ăn nói thô tục trên triều. Nhưng đây không phải lúc tranh cãi, quả thật lúc trước Hung Nô còn

chưa đánh tới, mới chỉ nghe thám tử hồi báo là Hung Nô tụ tập binh mã, chuẩn bị tấn công, bởi vậy hiện tại bọn họ không thể cãi được gì.

An Vương sắc mặt xanh mét, ôm quyền nói với lão Hoàng đế:

- Hoàng thượng, thư đồng này dám nói năng thô tục trên đại điện.

Lão Hoàng đế ti hí mắt nhìn Triệu Tử Văn, phát long tỵ, cười nói:

- Hạ Văn chỉ nhất thời phẫn nộ, hăn nói cũng có đạo lý, để hăn tiếp tục nói đi, trẫm xá hăn vô tội!

Cũng may lão Hoàng đế này không quá hồ đồ. Triệu Tử Văn liếc vị nhạc phụ danh bất chính ngôn không thuận này một cái, nói tiếp:

- Hiện giờ Hung Nô lại phô trương thanh thế, nói muốn tiến công, chẳng lẽ Đại Kinh ta lại muốn tiếp tục cắt thành cầu hòa? Cầu hòa chỉ có thể giữ được an bình nhất thời, dã tâm của Hung Nô cũng không phải chỉ mấy tòa thành trì của Đại Kinh ta mà là toàn bộ Trung Nguyên. Lòng lang dạ sói của chúng như một cái động không đáy, không ngừng xâm chiếm dần từng mảnh quốc thổ Đại Kinh ta. Đại Kinh ta đã yếu lại càng thêm yếu. Đến khi Đại Kinh ta chính thức hấp hối, bọn chúng sẽ không chút khách khí, nuốt chửng chúng ta.

Toàn bộ văn võ bá quan trong đại điện nghe vậy kinh hồn táng đảm, thư đồng này nói thật sự là làm người ta khắc cốt ghi tâm, dường như Đại Kinh đang bị một hắc động vây quanh, dần dần bị hắc động đó bao trùm lên. Đến lúc đó, toàn bộ Đại Kinh sẽ lâm vào một mảnh hắc ám. Văn võ bá quan đều không kìm nổi hai chân run run, chỗ trí mạng của việc cắt thành cầu hòa lập tức hiện lên rõ ràng trước mắt.

Trong đại điện lập tức trở nên yên tĩnh, ai còn dám đề xuất cắt thành cầu hòa? Sách lược cầu hòa này căn bản là cắt thịt ra cho người ta ăn, có thể an bình nhất thời, cũng là hậu hoạn vô cùng.

- Nói rất đúng!

Tô Đông Pha và Tần Quán không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Thư đồng này nói chuyện quả thật thô lỗ một chút, tuy nhiên có thể nói lời nói ẩn chứa chân lý và sự thật rõ ràng, quả thật làm cho người ta bội phục tận đáy lòng.

Lý Cách Phi nhìn thư đồng này từ trên xuống dưới, thầm nhủ đây thật sự là hảo hữu của An Nhi sao? Chỉ là một tiểu thư đồng sao?

- Hay, nói hay lắm!

Một lát sau, An Vương cũng vỗ tay tán dương:

- Không ngờ một thư đồng cũng có thể nói ra lời nói cao thâm như thế, tuy nhiên...

An Vương lại đổi giọng, cười lạnh hỏi:

- Nếu đại quân Hung Nô thật sự đánh tới, vậy nên như thế nào?

- Binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn!

Triệu Tử Văn ôn hoà đáp.

Trương Liệt Hiến hừ mạnh nói:

- Hiện giờ mỗi người đều biết đại quân Hung Nô hung hãn dị thường, mà quân sĩ Đại Kinh khuyết thiếu chiến lược, triều đình không có tướng tài, quốc gia không có cường binh. Đại Kinh ta liên tiếp bại lui. Ta xem người có biện pháp gì để ngăn, làm thế nào để chặn!

Câu này vốn là đâm thẳng vào tâm của lão Hoàng đế, nhưng lão cũng không để ý tới, cũng không hề tức giận. Triệu Tử Văn thấy vậy không biết làm sao cả, Trương Liệt Hiến này khuếch trương khí thế của Hung Nô, hủy diệt uy phong của Đại Kinh, những lời nói thối tha như vậy mà cũng có thể nói ra, vậy mà lão Hoàng đế vẫn tinh thần uể oải, quả thật muốn quân cũng không quản nổi.

Tô Đông Pha châm chọc khiêu khích nói:

- Trương đại nhân thật sự là giỏi ăn nói.

Tần Quán và Lý Cách Phi đồng thời khinh miệt nhìn về phía tiểu nhân chỉ mong yên vui nhất thời đó.

Trương Liệt Hiến có An Vương chống lưng, đâu có sợ bọn họ. Tuy nhiên đúng là lão đã nói sự thật. Hiện giờ Đại Kinh vốn không phải đối thủ của Hung Nô, muốn đối kháng với chúng, thật sự là lấy trứng chọi đá.

Triệu Tử Văn cười lạnh nói:

- Đại Kinh ta đường đường là Trung Nguyên đại quốc, sao lại sợ một ngoại tộc? Chỉ cần Đại Kinh ai ai cũng là tướng sĩ, chiến đấu hăng hái tới cùng, cho dù chiến đến chỉ còn một nam đình cũng kiên quyết chiến đấu

với Hung Nô, thành trì thất thủ cũng không để lại cho Hung Nô nửa hạt gạo. Đại Kinh sao có thể dễ dàng bại trận? Một nam nhi là một binh sĩ, Đại Kinh ta có trăm vạn nam nhi, tức là có trăm vạn tướng sĩ, còn phải sợ đám Hung Nô nho nhỏ đó sao? Còn sợ không thể giành lại núi sông Đại Kinh ta sao?

- Nói rất đúng, một nam nhi là một binh sĩ, Đại Kinh ta có trăm vạn tướng sĩ, sao phải lo không tiêu diệt nổi Hung Nô, lo gì không giành lại được non sông?

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế tỏa sáng, hung hăng chụp vào ngai vàng, kích động nói.

Văn võ bá quan đều giật mình nhìn về phía lão Hoàng đế bình thường vốn đều trầm lặng. Bình thường thì Hoàng thượng đều không thích quản chuyện gì cả, hiện giờ chỉ vì thư đồng này nói mấy câu, lại kích động trầm trồ khen ngợi.

Tô Đông Pha và Tần Quán nhìn nhau cười, bất cứ lúc nào, lời thư đồng này nói ra luôn làm cho người ta kích động vô cùng, như thể trời sinh ra hẳn chỉ cần há mồm là có thể nói chết thành sống.

Các quan viên chủ chiến đều gật đầu, khuôn mặt tràn đầy vẻ kính nể nhìn tiểu thư đồng xa lạ này. Mà các quan viên phản chiến thì sắc mặt trắng bệch, cũng không dám lên tiếng, nhất là An Vương sắc mặt xanh mét, đều hận không thể một chưởng giết chết thư đồng chết tiệt này.

Hoài Vương tươi cười hòa ái, khuôn mặt thô tráng tràn đầy ý cười tha thiết. Hiện giờ hoàng huynh đều trầm trồ khen ngợi, xem ra là không cần cắt thành cầu hòa nữa rồi.

- Truyền ý chỉ của trẫm, nếu Hung Nô dám tới xâm phạm, Đại Kinh ta nhất định phải cho bọn chúng có đến mà không có về!

Lão hoàng đế phát long bào, nét mặt già nua lạnh lùng cao giọng nói với văn võ bá quan.

- Hoàng thượng anh minh!

Các quan viên chủ chiến lập tức quỳ hai gối xuống đất, mà phe phản chiến thì vô kể khả thi, chỉ có thể nhất tề quỳ xuống nịnh hót theo, hô lớn cùng với các quan viên chủ chiến.

- Khụ khụ.... Cứ xử lý như vậy đi.

Vừa rồi lão Hoàng đế kích động quá độ, không ngừng ho khan, lại biến thành bộ dạng không còn tinh thần hưng phấn nữa, nói với vẻ không kiên nhẫn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Bái Phỏng Một Người.

Lão Hoàng để lại nhìn về phía thái giám trong đại điện. Thái giám hiểu ý liền vội vàng nói:

- Bãi triều!

- Hừ!

An Vương hừ mạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, tức giận phất tay áo đi thẳng ra ngoài cửa điện. Còn Trương Liệt Hiến thì khinh bỉ liếc Triệu Tử Văn một cái, đi theo sát phía sau.

Hoài Vương đi ngang qua người Triệu Tử Văn thì chụp vai hãnh cười nói:

- Rất không tồi! Về sau nêu có chuyện gì, cứ tới tìm ta!

Hoài Vương này tính cách ngay thẳng, Triệu Tử Văn rất có hảo cảm đối với y, liền ôm quyền cười nói:

- Tạ ơn Vương gia ưu ái!

Hoài Vương ừ một tiếng, tâm tình vui vẻ bước nhanh ra ngoài. Văn võ bá quan đương nhiên là phải chờ cho hai vị Vương gia đi trước, thấy bọn họ bước ra khỏi đại môn, lập tức đều bước nhanh mà đi. Dù sao trong đại điện này luôn làm cho người ta có cảm giác bị áp lực, chẳng ai muốn ở lại đây làm gì cả.

“Cứ thế đi luôn à? Chẳng phải lão Hoàng đế nói muốn gặp ta sao?” Triệu Tử Văn nhìn bóng dáng lụ khụ của lão Hoàng đế đang được thái giám nâng đỡ, đi về phía điện Thái Hòa, trong lòng không kìm nổi thầm nhủ.

- Triệu tiểu huynh, đi thôi. Hoàng thượng khả năng lại thấy cảm thân thể không khoẻ.

Tô Đông Pha vỗ vai Triệu Tử Văn đang đứng ngăn người, cười nói.

- Hạ Văn, từ từ!

“Không thể nào, chẳng lẽ cứ thế để ta đi sao?” Triệu Tử Văn bất đắc dĩ xoay người, còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy thái giám gọi mình. Hắn xoay người lại hỏi:

- Xin hỏi công công tìm ta có chuyện gì?

Công công cười nói:

- Hoàng thượng nói ta chuyển lời. Hoàng thượng cảm giác thân thể không khoẻ, nói qua mấy ngày nữa sẽ lại triệu kiến người. Mấy ngày này người cứ ở kinh thành làm tốt bổn phận của mình là được.

Lão Hoàng đế dùng lời này ám chỉ rằng chỉ cần tận tâm phụ tá Bát Hoàng tử là được, mặt khác chính là nếu không có việc gì thì đừng gây náo loạn. Triệu Tử Văn hiểu rõ ý tứ trong lời nói này.

Lão Hoàng đế này còn cần khảo nghiệm bao nhiêu ngày nữa? Triệu Tử Văn cảm thấy đau đầu, vừa rồi triều đình tranh luận kịch liệt, chính là lão Hoàng đế khảo nghiệm mưu lược và kiến thức của mình. Sao hắn có thể không biết chứ?

Lão Hoàng đế này cũng không phải rất gấp gáp, bằng không vừa rồi có thể nương theo kiến thức và ngôn luận bất phàm của ta, tuyên bố ta làm Tế tướng, trực tiếp phụ tá Bát Hoàng tử kế vị. Triệu Tử Văn cười thầm trong lòng.

- Hạ Văn. Nếu mấy ngày nữa Hoàng thượng mới triệu kiến người, vậy ta đưa người trở lại thư viện nhé.

Tần Quán đứng bên cạnh cười nói với Triệu Tử Văn.

- Mời chuyển cáo Hoàng thượng, ta sẽ nhớ kỹ lời của bệ hạ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn nhìn thấy thái giám thật sự. Nhìn lão công công không hề có chút râu ria nào, hắn không khỏi nổi da gà, vội vàng nói.

Công công gật gật đầu, chần chừ một chút mới xoay người rời đi.

Công công này chần chừ đương nhiên là có dụng ý, Triệu Tử Văn cười khổ trong lòng. Dư Thế Phong dạy hắn đạo làm quan, hắn đương nhiên nhớ rõ, nhưng buổi sáng hắn đi vội, không mang bạc theo.

- A, Lý đại nhân đâu?

Triệu Tử Văn phát hiện bên cạnh chỉ có Tô Đông Pha và Tần Quán, vốn định kết nối quan hệ với Lý Cách Phi, lại không phát hiện bóng dáng của ông ta đâu cả, bèn hỏi.

Tô Đông Pha nói:

- Lý đại nhân vừa mới đi. Người tìm ông ấy có việc gì?

- Không có chuyện gì.

Triệu Tử Văn nhớ An Nhi, cũng không biết hiện tại nàng như thế nào, lẩm bẩm:

- Chúng ta đi thôi.

Tô Đông Pha và Tần Quán đều nghĩ rằng Triệu Tử Văn buồn vì Hoàng thượng không gặp mình, đều nhìn nhau cười đi bên cạnh hắn. Mọi người ngồi xe ngựa rời khỏi hoàng thành, đi về phía Hàn Lâm Thư Viện.

- Tử Văn, người đã trở lại rồi.

Triệu Tử Văn vừa mới về tới phòng đã thấy Hạ Văn Đăng đứng ở cửa vội vàng la lên.

Chẳng lẽ Hạ Bình gặp chuyện không may sao? Triệu Tử Văn thấy hắn thần sắc lo lắng, trong lòng cả kinh, vội vàng nói:

- Phát sinh chuyện gì thế?

- Người xem,

Hạ Văn Đăng lấy ra mấy tấm thiệp mời từ sau lưng, ngạc nhiên nói:

- Vừa rồi có mấy hạ nhân đưa thiệp mời tới, nói rõ tên họ là muốn mời người tới.

- Không thể nào. Nhanh như vậy liền có người mời ta tới phủ?

Triệu Tử Văn kinh ngạc nhận mấy tấm thiệp mời. Vừa mới mở ra xem, thấy có Lục Hoàng tử, Tam Hoàng tử, Cửu Hoàng tử, còn có An Vương và Hoài Vương, trọng yếu nhất là còn có Cửu Hoàng tử.

Nhiều như vậy... Triệu Tử Văn kinh ngạc cầm lấy sáu thiệp mời, hơn nữa những tấm thiệp này đều là mời đêm nay tới phó ước, dự tiệc trong phủ của họ.

Hạ Văn Đăng nhìn sáu tấm thiệp mời, ghen hòng nhìn trân trối nói:

- Chẳng lẽ danh tiếng Triệu đại tướng quân của người bị lộ rồi sao?

Triệu Tử Văn tự nhận là thư đồng Hạ Văn của Hạ phủ, mà lão Hoàng đế cũng không vạch trần hẳn, bọn họ chắc hẳn không thể phát hiện được. Một tiểu thư đồng có thể lên triều, hơn nữa còn có thể tranh luận kịch liệt giữa triều đình, có thể nghĩ được Hoàng đế sủng ái hẳn tới mức nào. Hoàng tử và Vương gia đều biết rõ điểm ấy, mới có thể phát thiệp mời mời hẳn tới dự tiệc.

- Hạ Văn, người chuẩn bị đi dự tiệc trong phủ người nào? Có phải đi phủ Hoài Vương hay không?

Hạ Văn Đãng đoán tâm tư của Triệu Tử Văn, hơi suy nghĩ hỏi.

Triệu Tử Văn bĩu môi nói:

- Không đi tới ai cả.

Cửu Hoàng tử này là tử địch của hẳn, có lẽ lần này mời là muốn biến kẻ thù thành bè bạn. Nhưng Triệu Tử Văn đã kết thù hận rất sâu với y, không để ý tới y một chút nào, mà thiệp mời của An Vương có khi chính là Hồng Môn Yến, thẳng ngóc mới tới đó. Về phần các Hoàng tử khác, mình đã là người phụ tá Bát Hoàng tử, còn đi tới chỗ bọn họ làm gì?

Hạ Văn Đãng cười khở, luôn không thể đoán được chính xác ý tưởng của thư đồng này, hơi lo lắng nói:

- Người không sợ đắc tội bọn họ sao?

- Hoài Vương này thì ta thật sự là có điểm muốn đi, nhưng đêm nay ta có việc, ôi... Để lần sau vậy!

Triệu Tử Văn khẽ thở dài, cũng không hề để ý tới việc đắc tội ai. Mình đã xác định phụ tá Bát Hoàng tử, nhất định là sẽ phải đắc tội bọn họ rồi, đắc tội sớm hay muộn cũng vậy thôi.

Hạ Văn Đãng khinh thường liếc hẳn nói:

- Đêm nay người có thể có chuyện gì? Người phải cẩn thận một chút đó, sáng nay Hạ Bình và tỷ tỷ ta không thấy người, đều nghĩ rằng người đi ra ngoài gây họa cho nữ tử kinh thành, đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Nói cái gì cơ? Không đúng.... Ta gây tai họa cho nữ tử lúc nào?

Triệu Tử Văn nghe vậy căm giận bất bình, phản bác.

Hạ Văn Đãng khinh thường nói:

- Người còn có mặt mũi nói vậy à? Người nói xem, hiện tại người có bao nhiêu vị hôn thê? Ta vẫn chỉ cô đơn một mình. Tuy nhiên... đêm nay người có chuyện gì thế?

- Ta muốn đi bái phỏng một người.

Triệu Tử Văn thần bí cười nói.

Hạ Văn Đăng hỏi theo bản năng:

- Bái phỏng ai?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Tranh Vẽ

Triệu Tử Văn cười thần bí nói:

- Thiên cơ không thể tiết lộ!

Hạ Văn Đăng khinh thường nói:

- Người không nói, vậy chờ xem tỷ tỷ ta và Hạ Bình sẽ thu thập người thế nào nhé!

“Ngay cả tướng công tương lai cũng dám thu thập, để xem ta không đánh vào mông các nàng không được.” Triệu Tử Văn thầm cười dâm trong lòng. Thấy phòng bên cạnh không hề có nửa điểm động tĩnh, Đại tiểu thư và Hạ Bình hẳn là không ở trong phòng. Triệu Tử Văn liền hỏi:

- Đại tiểu thư và Hạ Bình hiện đang đi đâu thế?

- Tỷ của ta và Hạ Bình đi Sùng Văn Đường đọc sách

Hạ Văn nhìn thấy Triệu Tử Văn nhếch miệng nụ cười dâm dăng, cảm giận nói.

Hai tiểu nha đầu này chăm chỉ như vậy làm gì? Triệu Tử Văn ngáp dài, phát tay nói:

- Ta đi ngủ trước đây. lát sau sẽ đi chợ mua mấy thứ, buổi tối đi bãi phóng.

Hạ Văn Đăng không nói gì nữa. Hạ Văn này là tướng quân, sáng sớm canh bốn đã không thấy đâu, khẳng định là vào triều sớm. Tuy nhiên y cũng không thể đoán ra thư đồng này úp mở cái gì. Chẳng lẽ còn có người có thân phận tôn quý hơn cả Hoàng tử, Vương gia sao?

Trong sáu tấm thiệp mời này, chỉ thiếu duy nhất thiệp mời của Bát Hoàng tử. Triệu Tử Văn cũng không để ý việc này, có lẽ là Hoàng thượng

đã nói qua với Bát Hoàng tử rằng mình là người phụ tá của gã, cho nên gã mới cho rằng mời hay không cũng vậy.

Trời bắt đầu tối dần, làn gió nhẹ thổi qua, mang theo cảm giác mát rượi, thấm vào ruột gan. Toàn bộ thành Hàm Đan lâm vào yên tĩnh, đường phố lạnh tanh. Triệu Tử Văn mang lễ phẩm mới mua, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên trông rất sáng láng, thả bước trên đường.

Hắn ngủ từ trưa cho tới khi trời sắp tối mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại, mấy người Đại tiểu thư cũng không ở đó, hắn liền lập tức ra khỏi Hàn Lâm Thư Viện, đến chợ mua chút nhân sâm linh tinh làm quà tặng, đi thăm hỏi một vị đại nhân.

Tô Đông Pha và Tần Quán đều đã nói cho hắn phủ của vị đại nhân này, chính là trên cùng con phố với hoàng thành. Khi Triệu Tử Văn trở về liền để tâm ghi nhớ lại đường, rất nhanh liền tìm tới được chỗ ở của vị đại nhân đó.

Đây là một tòa phủ viện rất rộng, tường cao bao quanh, hai bên cửa lớn có tượng sư tử dũng mãnh, trên cửa treo một tấm bảng hiệu, nổi bật dưới ánh trăng, hiện ra hai chữ sơn son rất to – Lý Phủ.

Cửa lớn đóng chặt, Triệu Tử Văn khẽ mỉm cười tiến tới, nhẹ nhàng gõ cửa. Sau một lúc lâu, đại môn nhẹ nhàng mở hé ra, một cái đầu thò ra khỏi cửa, trông bộ dạng là một gia đình chất phác. Thấy một vị công tử tuấn lãng đang đứng trước cửa, y liền hỏi:

- Xin hỏi người tìm ai?

Hôm nay Triệu Tử Văn đã thay bộ trang phục thư đồng bằng một bộ áo gấm thêu của tài tử, trông rất phong lưu, tự nhiên, phóng khoáng, hắn cười nói:

- Tại hạ Hạ phủ thư đồng Hạ Văn, đặc biệt đến để bái phỏng Lý đại nhân.

Gia đình nhìn về phía quà tặng trong tay thư đồng này, gật gật đầu nói:

- Vậy ta đi bẩm báo lão gia.

Dù sao chỉ là một tiểu thư đồng, trong mắt gia đình có một tia khinh thường. Nếu không phải lão gia thường dạy bảo rằng cứ ai đến đều là khách, y đã sớm đá đít thư đồng này ra ngoài rồi.

Triệu Tử Văn nhìn qua cửa vào bên trong, phát hiện điểm đặc biệt của tòa nhà này. Vườn hoa phía trước được bố trí phi thường u nhã, trong đó có một hồ nước rộng chừng nửa mẫu, bên bờ hồ có những cây đào, trong hồ có nhà thủy tạ, một chiếc cầu vòm nối nhà thủy tạ và bờ hồ.

Sau một lát, chỉ thấy Lý Cách Phi đi qua hoa viên ra cửa. Ông đẩy cửa, cười nói:

- Hóa ra là Triệu tiểu ca. Không biết có khách quý quang lâm, không đón tiếp từ xa, xin được lượng thứ. Mau mời vào.

Lý Cách Phi tự mình nghênh đón, Triệu Tử Văn cũng không có cảm giác được yêu quá hóa sợ mà chỉ cười nói:

- Đại nhân tự mình nghênh đón, vẫn bối còn phải xin Lý đại nhân thứ lỗi mới đúng.

Lý Cách Phi thân nhiên cười, dẫn Triệu Tử Văn đi qua trước viện đầy cây cối, vào trong phòng khách. Chỉ thấy trong phòng khách rất sáng sủa, bàn ghế bố trí chỉnh tề, hương trầm nhẹ nhẹ, làm cho người ta có cảm giác tao nhã, an bình.

- Cha, là ai tới vậy?

Triệu Tử Văn vừa mới bước vào phòng khách, chợt nghe thấy một giọng nói như khuấy động lòng người vang lên bên tai. Hấn chấn động toàn thân, mặt càng tươi sáng hơn, bước nhanh vào phòng khách.

Lý Cách Phi vào phòng khách trước Triệu Tử Văn, nhìn nữ tử trong phòng nói:

- Con là nữ nhân, ra ngoài làm gì? Còn không mau vào đi.

Thời cổ đại, nữ tử không thể tùy tiện gặp khách. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ lên, nói:

- Cha, con không biết người đó lại tới nhanh như vậy. Con vào luôn đây.

- Triệu... Đại ca...

Nữ tử đó vừa mới chuẩn bị vội vàng xoay người rời đi, liền nhìn thấy người khách đã đi vào trong phòng. Nàng vốn hồi hộp, giờ đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt ngăm đen quen thuộc, không thể tin nổi, vai cũng run lên kịch liệt.

Tiểu nha hoàn trong phòng khách lạnh lợi nhận lấy lễ vật trong tay Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười thân thiết, nói:

- Lý tiểu thư, gần đây khỏe không?

Cha của An Nhi đang ở bên cạnh, hẳn đương nhiên không thể nói quá mức thân thiết. Nếu Lý đại nhân không ở đây, hẳn chắc chắn sẽ trực tiếp ôm lấy Lý đại tài nữ, thỏa sức tâm tình.

Lý tài nữ nhớ lại bức thư xấu hổ kia, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, cúi đầu xuống, cái cổ trắng nõn cũng ửng hồng, nhẹ nhàng nói:

- Ta khỏe, Triệu... công tử đến kinh thành khi nào vậy?

- An Nhi, hoá ra con và Triệu tiểu ca biết nhau à?

Lý Cách Phi cười ha hả, lại chỉ vào chiếc ghế gỗ lim ở giữa phòng, nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu tiểu ca, mời ngồi.

- Tạ ơn Lý đại nhân

Triệu Tử Văn ôm quyền cười nói:

- Mời Lý đại nhân ngồi trước!

Lý Cách Phi cười ngồi xuống, Triệu Tử Văn lập tức ngồi xuống theo, sau đó nói với Lý tài nữ:

- Lý tiểu thư, hôm qua ta mới đến kinh thành. Tối nay rảnh rồi liền đến thăm hỏi Lý đại nhân.

Rảnh rồi? Lý Cách Phi nghe vậy cảm thấy buồn cười, tuy nhiên có An Nhi ở đây, ông cũng không tiện hỏi gì, định chờ khi An Nhi đi rồi sẽ hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý tài nữ ửng hồng, khăn trương túm chéo áo, vừa sợ vừa thẹn oán trách đại ca vì sao không thông báo một tiếng trước khi đến phủ.

Hôm nay An Nhi mặc một bộ váy màu tím, mày liễu mắt hạnh, đôi mắt như thu thủy, trên mặt ửng hồng vì thẹn thùng, thanh lịch thoát tục, bộ dáng kiêu diễm động lòng người, khiến Triệu Tử Văn nhìn mà tim đập nhanh hẳn lên.

- Khụ khụ....

Một bên thẹn thùng không biết làm gì, một bên nhìn tới mức ngân ngơ, Lý Cách Phi thật sự không kìm nổi ho nhẹ hai tiếng.

- Cha....

Lý tài nữ lại xấu hổ, hai má đỏ bừng, giậm chân khẽ gắt lên, nhưng nàng thật vất vả mới được nhìn thấy Triệu đại ca, không cam lòng rời đi như vậy, đứng ở cách Triệu Tử Văn không xa, thẹn thùng vô hạn cúi đầu xuống.

Dù da mặt Triệu Tử Văn có dày hơn nữa cũng phải đỏ mặt. Lần này hẳn làm bộ ngồi vào chỗ của mình, cẩn thận đánh giá bài trí trong phòng. Đập vào mắt là một bức họa, trong tranh là một cô gái đang ngắm hoa đào trong rừng đào. Trong ánh mắt nàng có vẻ phiến muộn, mà ánh mắt dường như là nhìn về phía một nam tử diện mạo tuấn lãng đang ngồi dưới gốc đào. Nam tử này mày kiếm mắt sáng, khóe môi nhếch lên thân nhiên mỉm cười nhìn hoa đào bay múa đầy trời. Tình cảnh này dường như đã gặp ở nơi nào đó rồi, hẳn lại nhất thời nghĩ không ra, bởi vậy muốn xem cho kỹ, cũng không biết rằng cần phải xin lỗi, liền khẽ đi tới trước bức họa ngắm nhìn.

Lý Cách Phi đi đến bên người Triệu Tử Văn, cười nói:

- Triệu tiểu ca cũng tinh thông vẽ tranh, bức họa này là do tiểu nữ vẽ, xin nhờ Triệu tiểu ca chỉ giáo.

Tâm tư Triệu Tử Văn đang đắm chìm trong bức đào hoa vũ đồ này, đột nhiên nghe thấy có người ghé vào bên tai mình nói chuyện, quay đầu nhìn lại, thấy đó là Lý Cách Phi, vội vàng trả lời:

- Không dám nhận, so với Lý tiểu thư, kỹ năng vẽ của ta còn kém xa.... Chỉ có điều bức họa này lại không có thơ hay để phối hợp, thật sự là đáng tiếc.

Tranh vẽ cổ đại đều có một bài thơ để phối hợp. Trong bức vẽ này, bút pháp lưu loát như nước chảy mây trôi, nhân vật trong tranh cũng rất sinh động, nếu có thêm một bài thơ hay để phối hợp thì đương nhiên càng thêm tuyệt diệu. Triệu Tử Văn cũng là nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lý tài nữ thẹn thùng vô hạn không dám nhìn tới, vành tai trắng nõn cũng ửng hồng, dường như trong bức họa này cất dấu một bí mật không thể cho ai biết.

- Ồ?

Lý Cách Phi nhướn mày, thầm nghĩ đây là người định tới thử ta sao?
Ông cười nói:

- Vậy mời Triệu tiểu ca ban cho một bài thơ được không?

Triệu Tử Văn vừa nghe, liền thầm kêu không xong. Các văn thần của Đại Kinh đều thích đùa chiêu này, chỉ cần gặp phải người xa lạ, liền không tránh được có người thử thách một phen. Thật không hiểu vì sao người cổ đại có loại tật xấu này.

Nếu bị Lý đại nhân này tóm lấy cơ hội thử thách, vậy Triệu Tử Văn chỉ còn cách bất đắc dĩ gật gật đầu, lại cẩn thận nhìn bức tranh giống như đã từng quen này, đột nhiên tâm thần bình ổn, cười nói:

- Ta vừa mới nghĩ ra một bài thơ, xin mời Lý đại nhân chỉ giáo.

Lý Cách Phi nghe thấy Triệu Tử Văn có thể làm ra một bài thơ chỉ trong giây lát, trong lòng chấn động, thầm nghĩ dù là thi tiến sĩ, cũng phải đặc biệt chuẩn bị suy nghĩ tìm từ, tìm ý. Sao người này có thể làm nhanh như vậy được?

Lý tài nữ nghe thấy thế, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, đôi mắt đẹp duyên dáng liếc trộm Triệu đại ca một cái, lại vội vàng cúi đầu.

Triệu Tử Văn hăng giọng ngâm:

- Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xử khứ,

Đào hoa y cựu tiểu xuân phong.

(Đề Đô Thành Nam Trang – Thôi Hộ)

Thơ đề ở ấp phía nam Đô Thành (Người dịch: Tản Đà)

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này,

Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây.

Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá,

Hoa đào còn bởn gió xuân đây.

- Đại ca....

Lý tài nữ nghe xong bài thơ này, hai má đỏ hồng, dậm chân, xấu hổ quay người bỏ chạy.

Lý Cách Phi nghe xong bài thơ này, quay đầu lại đánh giá bức tranh kia, lập tức hiểu được ý tứ trong đó – hoa đào vẫn đón gió xuân như trước, vậy mà chàng lại không ở còn đây. Trong thơ có ẩn chứa ý tương tự, thần thái phiền muộn, u oán, nhất là câu “đào hoa y cựu tiếu xuân phong”, quả thật khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Tiểu Ngoan Đồng.

Với tài học và kiến thức của Triệu tiểu ca, xem ra hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí Tế tướng này.

Hôm nay Triệu Tử Văn tranh luận kịch liệt giữa triều đình, vừa rồi lại ngâm một bài thơ phẫn khích tuyệt luân, Lý Cách Phi không thể không bội phục ôm quyền nói.

- Cha, là ai tới vậy?

Triệu Tử Văn vừa muốn mở miệng, liền thấy ở bên ngoài phòng khách có một tiểu nam hài đáng yêu nhảy vào. Bé trai này bộ dạng nhanh nhẹn, mắt to, mặt như quan ngọc, trên đầu đội một chiếc mũ màu bạc, trông bộ dạng rất đáng yêu.

“Đây là đệ đệ của Lý Thanh Chiếu sao?” Triệu Tử Văn cẩn thận đánh giá tiểu nam hài đáng yêu này, thầm nhủ.

- Càn quấy!

Lý Cách Phi sắc mặt lạnh lùng, nhìn nam hài nói:

- Con không thấy đang có khách sao? Mau vào đọc sách đi.

Tiểu Lý này dường như không sợ phụ thân, chu cái miệng nhỏ, nói:

- Vừa rồi con nhìn thấy tỷ tỷ mặt đỏ bỏ chạy, con liền đến xem sao. Thế cũng không được à?

- Tiểu hài nhi hiểu cái gì, đây là chuyện người lớn. Mau vào đọc sách đi cho ta.

Lý Cách Phi hơi giận dữ nói.

Người cha này rõ ràng đã nhìn ra manh mối giữa mình và An Nhi. Triệu Tử Văn đỏ mặt, cười ha hả nói:

- Đây là Tiểu Lý, đệ đệ của Lý tiểu thư nhi. Trông đáng yêu quá.

Tiểu Lý này mặc áo trắng, đội mũ màu bạc, trông rất có dáng công tử. Nó bĩu môi nói:

- Có phải người đang đùa giỡn tỷ tỷ của ta hay không? Làm hại tỷ của ta mặt đỏ mà chạy?

Lý tiểu đệ này suy nghĩ khá thành thực, Triệu Tử Văn lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn chú nhóc ăn nói không hề kiêng nể này, nói lung tung:

- Có lẽ tỷ tỷ người hơi không được khỏe, cho nên mới đỏ mặt.

- Không phải đâu.

Tiểu Lý lắc đầu không chịu:

- Tỷ của ta đang ngồi bên bờ ao sen, nếu sinh bệnh vì sao không đi nghỉ ngơi? Khăng định là người khi phụ tỷ tỷ của ta!

- Dám bắt kính với.... khách như vậy. Đáng đánh!

Lý Cách Phi tức giận hai má đỏ bừng, giơ tay lên đánh vào mông Tiểu Lý.

Nhưng Tiểu Lý nghịch ngợm này sao có thể dễ dàng khuất phục uy quyền của Lý Cách Phi? Vừa thấy cha tức giận muốn động, nó đã đảo mắt nhanh chân bỏ chạy, chỉ hai ba bước đã vọt ra cửa. Đột nhiên nó quay người lại, hướng về phía Lý Cách Phi làm mặt quỷ rồi mới nhảy ra ngoài.

Tiểu Lý này quả là một đứa bé tinh nghịch. Triệu Tử Văn cũng không biết rõ tiểu đệ này của Lý Thanh Chiếu, thấy Hồn Thế Tiểu Ma Vương này, không kìm nổi dờ khóc dờ cười.

- Các người đi ra đi.

Lý Cách Phi phất tay với hai tiểu nha hoàn đang bưng trà trong phòng.

- Vâng, lão gia.

Tiểu nha hoàn xinh đẹp hơi thi lễ, sau đó bước ra ngoài.

Triệu Tử Văn vẫn ngồi yên như trước, nhưng suy nghĩ đã bay tới chỗ An Nhi bên bờ ao sen. Nhưng lúc này Lý đại nhân đang ở đây, hẳn cũng khó có thể nói gì, chỉ đành làm bộ thờ ơ, thường thức tranh của An Nhi.

Lý Cách Phi ngồi đối diện Triệu Tử Văn, cười khổ nói:

- Thăng bé này từ nhỏ đã được mẫu thân nuông chiều. Hôm nay thật sự là khiến Triệu tướng quân chê cười!

Triệu Tử Văn không hề có vẻ kinh ngạc. Từ giọng nói của Lý Cách Phi, hắn đã sớm đoán ra rằng Lý đại nhân đã biết thân phận của mình, thản nhiên nói:

- Tiểu Lý hoạt bát hiểu động là chuyện tốt, có thể khiến nó thông minh hơn người.

Hắn nói chính là lời nói thật, trẻ con hoạt bát thường thông minh hơn những đứa trẻ không hiểu động. Đôi mắt Lý Cách Phi hiện lên vẻ tươi cười, hiểu rằng có được thì có mất, trẻ con thông minh thì nghịch ngợm một chút cũng là bình thường.

Lý đại nhân đột nhiên chuyển đề tài, nghiêm mặt nói:

- Hoàng thượng đã quyết định lựa chọn người làm Tể tướng, không biết Triệu tướng quân có tính toán gì hay không?

Một trận chiến ở Vọng Giang Thành, Triệu tướng quân đã thành danh, toàn bộ Đại Kinh đều biết. Lý Cách Phi rất bội phục Triệu tướng quân, trên mặt tràn đầy vẻ sùng kính.

Triệu Tử Văn hiểu được lời Lý đại nhân. Tình trạng hiện tại của Đại Kinh chính là thiếu binh thiếu tướng, nhất là cần Thống soái, mà hắn lại có uy tín rất lớn ở trong quân. Hắn bất đắc dĩ cười nói:

- Đương nhiên là trước hoàn thành nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho. Hung nô tập kết lương thảo và tụ tập binh mã đều cần rất nhiều thời gian. Tạm thời bọn chúng mới chỉ là đe dọa, chân chính tiến công Đại Kinh vẫn cần một đoạn thời gian nữa. Đến lúc đó sẽ theo tình huống mà xử trí.

- Nếu là thật sự công tới, Đại Kinh ta nên như thế nào? Triệu tướng quân hắn là sẽ không bỏ mặc chứ?

Lý Cách Phi ướm hỏi.

Gần đây Triệu Tử Văn vẫn bị vây trong mâu thuẫn, bèn thở dài nói:

- Khi Đại Kinh ta gặp nguy cơ, đương nhiên ta sẽ không bỏ. Tuy nhiên hiện tại nhiệm vụ của ta là phải giúp trợ Bát Hoàng tử. Lý đại nhân hắn là cũng biết rõ, hiện giờ tình hình tranh giành ngôi vị hoàng đế rắc rối phức tạp, lúc nào cũng gặp phải nguy hiểm. Hiện giờ ta sẽ không suy xét các sự tình khác, xin Lý đại nhân hiểu cho.

Thân thể lão Hoàng đế càng ngày càng suy yếu, gần đây căn bản ngay cả lên triều cũng không muốn. Hoàng thượng nóng lòng thoái vị, nhưng một khi Hoàng thượng thoái vị, thế cục Đại Kinh khả năng sẽ bị dao động nghiêm trọng. Hoàng thượng đành phải đau khổ chống đỡ.

Lý Cách Phi cảm động gật gật đầu nói:

- Triệu tướng quân nói rất đúng! Kháng ngoại chưa cần mà trước hết là an nội. Đầu tiên phải ổn định thế cục Đại Kinh rồi mới tính toán bước tiếp theo.

“Nhạc phụ tương lai không định kết thúc cuộc nói chuyện sao? Ta còn muốn đi gặp An Nhi của ta cơ!” Triệu Tử Văn than thầm nhưng không dám biểu lộ ra mặt. Hắn muốn kết hôn với đại tài nữ trong lịch sử của chúng ta, tuy nhiên làm sao qua được cửa của cha nàng mới là vấn đề. Hắn đành gượng cười nói:

- Ta nói đúng là ý này.

Lý Cách Phi vẫn không buông tha hắn, nói tiếp:

- Ta phân tích tình thế hiện tại cho người nhé. Nhóm quan viên do An Vương cầm đầu ủng hộ Tam Hoàng tử yếu đuối vô năng. Nhóm còn lại do Hoài Vương cầm đầu lại ủng hộ Lục Hoàng tử cường vọng tự đại. Bát Hoàng tử được Tô đại nhân và Tần đại nhân ủng hộ. Cửu Hoàng tử mượn sức quan viên khắp nơi, mở rộng kết giao với tài nhân dị sĩ. Thế lực bốn phương phân cao thấp với nhau, không bao lâu nữa Đại Kinh khẳng định sẽ gió giục mây vần.

An Vương ủng hộ vương tử yếu đuối, lòng muông dạ thú rất rõ ràng. Mà Hoài Vương trung hậu, khẳng định là bị Lục Hoàng tử tự đại ngôn cuồng nịnh bợ, dễ dàng sai bảo. Cửu Hoàng tử là tự mình phát triển thế lực. Triệu Tử Văn hơi cân nhắc, liền nhìn thấu thế cục tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này. Bát Hoàng tử có Hoàng thượng và đám người Tô Đông Pha ủng hộ, có hy vọng nắm phần thắng nhất.

Nhưng sự tình ngày mai có thể bàn lại, mà An Nhi hiện tại ngồi ở bên hồ sen, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này chứ? Triệu Tử Văn nhìn bóng tối bên ngoài phòng, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia lo lắng.

Lý Cách Phi tâm tư kín đáo, nhận thấy vẻ lo lắng như có như không trong mắt Triệu tướng quân, khẽ nhếch miệng cười khổ, nhẹ nhàng phất ống tay áo nói:

- Khó có dịp người đến phủ của ta, người lại là hảo hữu của An Nhi. Người cứ đi ôn chuyện với An Nhi đi, chính sự để hôm sau bàn lại.

Trong lòng Triệu Tử Văn lập tức vui vẻ, cũng không khách khí ôm quyền chào Lý Cách Phi, không nhanh không chậm đi về phía hoa viên...

Một vầng trăng khuyết sáng ngời treo cao trên bầu trời, sáng rọi ao sen trong Lý phủ. Làn gió nhẹ phất phơ khiến hàng dương liễu cạnh ao sen khẽ lay động. Mà khiến người ta phải để mắt nhất chính là một nữ tử xinh đẹp ngồi bên ao sen. Hàng mi của nàng tựa như núi xa, mắt như thu thủy, vòng eo nhỏ nhắn khiến người ta cảm thấy dường như chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi nàng xuống dưới ao sen.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu trên bóng hình tuyệt mỹ. Triệu Tử Văn đứng ở phía sau nàng, ngơ ngác nhìn, trong lòng không khỏi tự hỏi, đây là đại tài nữ Lý Thanh Chiếu trong lịch sử Trung Quốc, là An Nhi vốn thích mình sao?

Lý tài nữ dường như không chú ý tới Triệu Tử Văn ở phía sau, một đôi mắt đẹp duyên dáng nhìn những chiếc lá sen khô trên hồ, không kìm nổi phát ra một tiếng thở dài...

- An Nhi...

Thanh âm rất nhỏ vang lên bên tai Lý tài nữ, còn mang theo một làn nhiệt khí. Vai nàng run lên, cũng không quay đầu lại, chỉ vội vàng cúi đầu, lẩm bẩm nói:

- Triệu... Đại ca...

Triệu Tử Văn lập tức ngồi xuống bên cạnh Lý tài nữ, nhẹ nhàng nói:

- Thế nào? Có phải đang suy nghĩ về bài thơ kia không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý tài nữ ửng hồng, vô cùng thẹn thùng, nói:

- Không phải. Muội đang ngắm hoa sen.

Hoa sen? Triệu Tử Văn theo bản năng nhìn về phía ao sen, cười xấu xa, nói:

- Ngắm những cây sen khô xác đó à, còn không bằng đi ngắm hoa đào sắp nở rộ với ta.

Bức tranh của Lý tài nữ nhìn như đào hoa vũ nhưng kỳ thật chính là quế hoa vũ của Mãn Giác Lũng, chỉ vì hoa đào càng có thể biểu hiện nổi khổ tương tự, Lý tài nữ mới có thể đổi hoa quế thành hoa đào, mà vị công tử trong đó chính là Triệu Tử Văn.

An Nhi nghe câu này của đại ca, biết đại ca tâm tư kín đáo, khẳng định là đoán được chỗ sâu xa trong bức họa. Nàng lại xấu hổ không biết làm sao, ánh mắt tán loạn, bàn tay mềm khăn trương túm lấy chéo áo, ngực phập phồng nói:

- Muội không cần đi.

Vừa đến thế giới này, Triệu Tử Văn đã nói Lý tài nữ thành Lý quả phụ, sau đó lại đi tới bất hòa mới dẫn tới càng ngày càng quen biết, càng thân thuộc. Những bài thơ, từ tươi đẹp của Triệu Tử Văn trong Thi Từ Hội, những câu đối với các tài tử, ... từng cảnh tượng như một bộ phim quay chậm, đảo qua trong đầu Triệu Tử Văn.

Nếu vẫn còn để An Nhi chủ động, ta còn là nam nhân nữa sao? Tim Triệu Tử Văn chột nghẹn lại. Bất chột, đôi mắt hấn tràn đầy nhiệt khí, nhìn Lý tài nữ chăm chú, nói:

- An Nhi, ta... thích muội!

Một câu nói bất thành linh này khiến toàn thân Lý tài nữ run lên, đôi mắt đẹp sáng lên, nước mắt trong veo suýt nữa rơi xuống, nhưng rồi ánh mắt nàng lại hơi u oán, nàng lẩm bẩm:

- Đại ca... chẳng phải huynh vẫn cho rằng muội chỉ là một tài nữ chẳng có chỗ nào tốt đẹp sao?

Cô bé này vẫn còn thù dai... Triệu Tử Văn thầm cười khổ, vội vàng nói:

- Muội là đại tài nữ của Trung Quốc chúng ta, ồ, không đúng, là đại tài nữ của Đại Kinh chúng ta, về sau nhất định có thể trở thành nhân vật nổi tiếng lịch sử. Sao có thể chỉ là tài nữ không có điểm gì tốt chứ?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

Quyển 3

- [Chương 200: Quấy Rối.](#)
- [Chương 201: Hai Đại Quái Vật](#)
- [Chương 202: An Ninh Quận Chúa.](#)
- [Chương 203: Tô Tiểu Muội](#)
- [Chương 204: Bát Hoàng Tử](#)
- [Chương 205: An Công Công](#)
- [Chương 206: Tâm Tư Tranh Đoạt](#)
- [Chương 207: Tân Nguyệt Lâu](#)
- [Chương 208: Đánh Răng](#)
- [Chương 209: Thiên Niên Lệ \(1\)](#)
- [Chương 210: Thiên Niên Lệ \(2\)](#)
- [Chương 211: Cứu Binh](#)
- [Chương 212: Giáo Trường Luận Võ](#)
- [Chương 213: Thân Phận Thực Sự](#)
- [Chương 214: Hôn Nhân Chính Trị](#)
- [Chương 215: Hội Đền Lồng Trong Thư Viện](#)
- [Chương 216: Xảo Ngộ Lý Tài Nữ](#)
- [Chương 217: Đại Hội Đố Đèn](#)
- [Chương 218: Lại Tới Quấy Rối](#)
- [Chương 219: Hiếu Lầm](#)
- [Chương 220: Bảo Vật Của Hoàng Gia](#)
- [Chương 221: Thời Gian](#)
- [Chương 222: Tặng Vật Của Tô Uyển Nhu](#)
- [Chương 223: Vạn Lý Trường Thành](#)
- [Chương 224: Vu Cáo Hãm Hại.](#)
- [Chương 225: Máu Rơi Nơi Triều Chính](#)
- [Chương 226: Tiếp Chi](#)

[Chương 227: Nhậm Chức](#)
[Chương 228: Hoài Vương Tới Chơi](#)
[Chương 229: Hoài Vương Tới Chơi.](#)
[Chương 230: Thử](#)
[Chương 231: Cân Bằng](#)
[Chương 232: Không Phải Triệu Tướng Quân Không Lấy Chồng](#)
[Chương 233: Quan Hệ Giữa Ba Người](#)
[Chương 234: Á Kiện Khang](#)
[Chương 235: Có Đến Mà Không Có Về](#)
[Chương 236: Khống Tước Đồ](#)
[Chương 237: Bay Lên](#)
[Chương 238: Đột Kích](#)
[Chương 239: Không Ai Có Thể Kháng Cự](#)
[Chương 240: Nữ Sát Thần](#)
[Chương 241: Cao Thủ Quyết Đấu](#)
[Chương 242: Khối Ngọc Bội](#)
[Chương 243: Chơi Xuân](#)
[Chương 244: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 245: Nàng Cười Trong Bụi Hoa](#)
[Chương 246: Lại Nghe Thấy Làn Điệu Đó.](#)
[Chương 247: Là Nàng](#)
[Chương 248: Lâm Tiên Tử](#)
[Chương 249: Vương Gia Khác Họ](#)
[Chương 250: Quý Kế Của Tiểu Quận Chúa](#)
[Chương 251: Hoàng Tước Ở Phía Sau](#)
[Chương 252: Mưa Xuân Mông Lung](#)
[Chương 253: Lãng Nhi Đi Rồi](#)
[Chương 254: Bạn Tốt](#)
[Chương 255: Trung Thử Tình](#)
[Chương 256: Khẩu Dụ.](#)
[Chương 257: Nữ Quân Sư](#)
[Chương 258: Thâu Tâm \(Trộm Tim\) .](#)

[Chương 259: Thác Bạt Vương Tử](#)
[Chương 260: Hòa Thân.](#)
[Chương 261: Tỷ Thí](#)
[Chương 262: Gặp Lại Quận Chúa](#)
[Chương 263: Sở Vương](#)
[Chương 264: Đăng Sơn](#)
[Chương 265: Thích Khách](#)
[Chương 266: Đạo Đãi Khách](#)
[Chương 267: Nhất Kiếm Vô Huyết. \(Một Kiếm Không Thấy Máu\).](#)
[Chương 268: Ôn Tuyền. \(Suối Nước Nóng\).](#)
[Chương 269: Rung Hoa Đào](#)
[Chương 270: Thiêu Sơn. \(Đốt Núi\).](#)
[Chương 271: Bay Lượn](#)
[Chương 272: Trở Về.](#)
[Chương 273: Tắm Rửa](#)
[Chương 274: Đều Biết Hết](#)
[Chương 275: Muốn Ta Lên Ơ?](#)
[Chương 276: Một Trận Chiến Bại](#)
[Chương 277: Nhất Quyết Sinh Tử](#)
[Chương 278: Lấy Một Địch Ba](#)
[Chương 279: Thân Phận Chân Chính](#)
[Chương 280: Thân Phận Chân Chính](#)
[Chương 281: Kỳ Quân Đại Kinh](#)
[Chương 282: Chém Ngã Nó!](#)
[Chương 283: Quyết Định Thật Nhanh.](#)
[Chương 284: Từng Là.](#)
[Chương 285: Dạy Học](#)
[Chương 286: Tài Liệu Mạnh Mẽ](#)
[Chương 287: Đến Thư Viện.](#)
[Chương 288: Đối Biện](#)
[Chương 289: Lưu Trắng](#)
[Chương 290: Vườn Treo Trên Không](#)

[Chương 291: Dân Tộc Hoa Hạ](#)

[Chương 292: Hoa Hạ Nhật Báo](#)

[Chương 293: Thế Tử.](#)

[Chương 294: Giáo Sĩ](#)

[Chương 295: Hiếu Nhâm](#)

[Chương 296: Gia Cát Liên Nỗ](#)

[Chương 297: Khăn Tay Trắng](#)

[Chương 298: Nhớ Lại Chuyện Cũ.](#)

[Chương 299: Nữ Tử Nhà Họ Vương](#)

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Quấy Rối.

Cổ nhân ai không hy vọng có thể thiên cổ lưu danh? An Nhi mắt đẹp sáng ngời, vui sướng nhìn đại ca nói:

- Đại ca, muội thật sự có thể danh lưu sử sách sao?

Lý Thanh Chiếu là đại tài nữ nổi danh lịch sử Trung Quốc. Là vàng thì có thể tỏa sáng ở bất cứ nơi đâu, bởi vậy dù sang thế giới bị thay đổi lịch sử này, Lý tài nữ cũng vẫn tài giỏi như vậy, vẫn có thể phát ra hào quang rực rỡ bởi tài năng của mình.

Triệu Tử Văn tự nhiên là tin tưởng điểm này, kiên định gật đầu cười nói:

- Đương nhiên có thể, thử hỏi đương kim Đại Kinh có nữ tử nào có thể so sánh với muội về tài học? Cho nên không cần tự coi nhẹ mình, muội còn giỏi hơn gấp trăm lần so với đám tài tử chỉ biết chút đỉnh đã hay khoe mẽ!

- Ừm...

Lý tài nữ nhìn ánh mắt kiên định của Triệu đại ca, tin tưởng gật gật đầu. Đột nhiên nàng lại hé miệng cười nói:

- Tuy nhiên dù thế nào muội cũng không thể bì nổi tài học của đại ca.

Triệu Tử Văn đỏ mặt vì biết mình chỉ giỏi đạo văn, liền gượng cười nói:

- Về sau thành tựu của muội trong phương diện tài học chắc chắn sẽ vượt qua ta.

Lý tài nữ nao nao kinh hãi, vội vàng nói:

- Muội không cần vượt qua đại ca. Muội chỉ hy vọng... hy vọng...

Lý tài nữ mắc cỡ thẹn đỏ mặt, thẹn thùng vô hạn nói không nên lời những câu nói xấu hổ này.

Triệu Tử Văn nghe vậy cảm động, đôi tay dịu dàng vòng qua vòng eo mảnh mai của An Nhi, nhẹ nhàng nói:

- Mọi cho rằng đại ca nhỏ mọn như vậy sao? Tuy nhiên hôm đó mọi bỏ lại một phong thư liền rời khỏi Tiên Đường, làm hại đại ca cả năm mới chẳng vui về gì.

Bên hông An Nhi cảm thụ nhiệt lực từ bàn tay rắn chắc của Triệu Tử Văn, vai run lên, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng cúi gằm xuống, lẩm bẩm:

- Rất xin lỗi đại ca. Khi đó đã sắp tới ba mươi tết, người ta chỉ muốn sớm tới Hàm Đan đoàn tụ với phụ thân mà thôi.

Triệu Tử Văn nhìn Lý tài nữ đầy thâm thúy, khẽ cười nói:

- Mọi viết phong thư này xong liền rời đi không từ già, làm hại đại ca cả lễ mừng năm mới đều nhớ mọi. Mọi đúng là làm khổ ta...

- Đại ca... mọi cũng vậy, ngày nào cũng nhớ huynh.

Lý tài nữ rất cục có thể hiểu được rằng Triệu đại ca thích mình, vui sướng nhào vào trong ngực đại ca, nước mắt hạnh phúc rơi lã chã, xúc động nói.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa lê gặp mưa của An Nhi. Hai má nàng ửng hồng, đôi mắt đẹp duyên dáng, bộ dáng lay động lòng người khiến Triệu Tử Văn không kìm nổi ép môi về phía đôi môi anh đào của An Nhi đang nằm trong ngực mình.

An Nhi nhìn thấy khuôn mặt ngăm đen áp lại gần, bộ ngực căng đầy phập phồng, hô hấp dồn dập, vừa then lại sợ, nhắm chặt mắt lại, chờ đợi thời khắc đang đến.

- Ai nha. Hôn môi nữa, hôn môi nữa.

Ngay khi Triệu Tử Văn sắp hôn lên đôi môi đỏ mọng của An Nhi thì một giọng nói chói tai vang lên phía sau lưng.

Lý tài nữ kinh hãi vội vàng nhảy ra khỏi lòng Triệu Tử Văn, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Tiểu Lý đã đứng sau lưng hai người không biết từ lúc nào, hơn nữa nó còn hoa chân múa tay vui sướng kêu hô.

“Vì sao xui xẻo như vậy, Tiểu Lý đáng chết này! Suýt nữa thì mình đã hôn được Lý tài nữ rồi.” Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt. Thời khắc lịch sử này không ngờ bị phá hủy như vậy.

- Tiểu Lý này, người...

Lý tài nữ vừa xấu hổ vừa không biết nên mắng thế nào, tức giận đến mức mất đi lý trí, vội vàng đuổi theo muốn bắt lấy đệ đệ đáng giận để hung hăng giáo huấn một phen.

Tiểu Lý nghịch ngợm này sao có thể dễ dàng khuất phục. Ngay cả cha nó là Lý đại nhân mà nó còn không sợ, vậy thì tỷ tỷ dịu dàng này tính là cái gì? Nó không ngừng hô lên:

- Tỷ phu, tỷ phu, mau tới cứu đệ!

Một câu này nghe thật là thoải mái khiến Triệu Tử Văn cười ha ha. Tâm tình buồn bực vì bị phá đám vừa rồi cũng tan theo mây khói. Dù sao cũng còn nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ hôn được Lý đại tài nữ của ta thôi. Hắn cũng không quấy nhiễu hai tỷ đệ đùa giỡn nhau nữa, ngồi bên ao sen ngắm bóng dáng xinh đẹp của Lý tài nữ truy đuổi đệ đệ mình, cũng có cảm giác rất hưởng thụ...

Hỗn Thế Tiểu Ma Vương này thấy tỷ tỷ tức giận, liền đùa giỡn với tỷ tỷ một lúc, lại nháy mắt với Triệu Tử Văn rồi lên đi, cũng không biết mục tiêu tiếp theo mà nó trêu chọc sẽ là ai.

- Đại ca, huynh cũng không giúp muội giáo huấn nó.

Hai má Lý tài nữ hồng lên, lại ngồi xuống bên cạnh Triệu Tử Văn, găt giọng.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Muốn tỷ phu đánh tiểu cữu tử, việc này không dễ đâu nha.

- Cái gì mà tỷ phu với tiểu cữu tử? Đáng ghét!

Lý tài nữ khê găt, đôi mắt đẹp lại tràn ngập ngượng ngùng.

Nữ nhân vẫn là đầu nghĩ một đăng, mồm nói một nẻo. Triệu Tử Văn cười ha hả, lại dịu dàng ôm lấy vòng eo thon nhỏ nhắn của Lý tài nữ. Về phần hôn môi thì thôi, nói không chừng Tiểu Ma Vương kia còn đang bí mật trốn đâu đó rình, cứ đợi có cơ hội tốt đi đă. Dù sao An Nhi cũng không thể thoát khỏi tay mình. Ha ha...

Khuôn mặt xinh đẹp của An Nhi ửng đỏ, nàng hạnh phúc dựa vào vai Triệu Tử Văn lăm băm:

- Đại ca, An Nhi chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào như bây giờ.

Lúc này đôi mắt như làn thu thủy của An Nhi càng rạng rỡ hơn, hai má ửng hồng như ánh bình minh, môi anh đào nhẹ thở hương lan, bộ dạng rung động lòng người khiến Triệu Tử Văn cảm thán sức mạnh vĩ đại của tình yêu. Lúc này đây cảnh xuân của một thiếu nữ lần đầu biết yêu hiện lên rõ ràng trên mặt Lý tài nữ...

Triệu Tử Văn khẽ mỉm cười. Khi còn nhỏ, hẳn thường bị mẹ ép phải học thuộc cái bài thơ, từ của Lý Thanh Chiêu, đêm nay lại ôm chặt Lý tài nữ vào lòng. Cảm giác này thật sự là kỳ diệu không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt được.

- Đại ca, muội muốn nghe huynh hát.

An Nhi dựa vào vai Triệu Tử Văn, nhìn vầng trăng khuyết trên bầu trời đêm, nhẹ nhàng nói đầy thâm tình.

Trong thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời, Triệu Tử Văn sao có thể không đáp ứng thỉnh cầu của Lý tài nữ chứ? Hắn đảo mắt, nhẹ nhàng hát:

- Anh vẫn luôn muốn nói với em rằng, em đã cho anh niềm vui không gì tưởng nổi, giống như cho sa mạc một ốc đảo, nói rằng em sẽ vĩnh viễn cùng anh, liền cánh bay cùng anh về tổ. Anh sẵn sàng trả giá hết thảy không hối tiếc, đứng cùng em nhìn thời gian trôi qua, muốn nhớ rõ xem anh yêu em bao nhiêu. Vì yêu em nên anh biết vui biết buồn. Có em nên bình yên trở thành có ý nghĩa. Chính là yêu em nên mới có an tâm ngọt ngào. Cảm giác đó chính là em...

Mời các bạn thưởng thức ca khúc “Chính Là Yêu Em” do ca sĩ Đào Triết / David Tao trình bày

<http://mp3.zing.vn/mp3/video-clip/xe... Tao. 53472. html>

Ca từ nhẹ nhàng mà đầy tình thâm vang lên bên tai An Nhi. Nàng vừa thẹn vừa mừng kéo cánh tay đc, hé miệng cười hạnh phúc, lộ ra hàm răng trắng bóc, thẹn thùng vô hạn lắm lắm:

- Đại ca, ca khúc này tên là gì? Sao nghe hay vậy? Tuy nhiên hơi quá lộ liễu...

Nếu ở thời hiện đại thì lời bài hát này căn bản chẳng có gì, tuy nhiên ở thời cổ đại thì hơi quá mức. Triệu Tử Văn không cho là đúng, liền cười nói:

- Chính là yêu nàng...

- Ô...

Lý tài nữ nghe được tên ca khúc này liền thẹn thùng vô hạn, gót sen khẽ dậm lên bờ ao sen, nhẹ nhàng gất lên:

- Xấu hổ chết người. .. về sau không cho huynh hát những bài không tử tế thế nữa.

Hai người dựa sát vào nhau, hạnh phúc thưởng thức ánh trăng bên hồ. Mà sau một cây dương liễu ven hồ, một cái đầu nhỏ đang lộ ra nhòm ngó. Thực ra Triệu Tử Văn đã sớm phát hiện được Tiểu Ma Vương này. Vốn đêm nay hắn đã chuẩn bị hoàn thành thời khắc vĩ đại nhất, nhưng Tiểu Ma Vương đáng giận lại lẳng nhăng không chịu rời đi.

Chú em vợ chết tiệt này, đáng thương cho Lý tài nữ của ta. Trong lòng Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt, âm thầm kêu gào.

Trong đêm tối, Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đi trong hoa viên Hàn Lâm Thư Viện, rất sợ quấy nhiễu đến hai bình giấm chua là Hạ Bình và Đại tiểu thư.

Trong hoa viên dày đặc cây cối, liễu mọc rất dày, tuy nhiên ánh trăng chiếu sáng trong hoa viên vẫn chỉ đường cho hắn.

Triệu Tử Văn thấy trong phòng Đại tiểu thư tối đen liền thềm thở phào nhẹ nhõm. Hai bình giấm chua này đều rất dễ nổi giận, quả thực rất khó xử lý.

- Triệu Tử Văn!

Thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai hắn. Triệu Tử Văn chấn động toàn thân, thềm kêu không ổn. Hắn chậm rãi xoay người, chỉ thấy Đại tiểu thư đứng ở dưới một gốc liễu, trên mặt lạnh như băng.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- A, đây không phải Đại tiểu thư sao? Khuya như vậy vẫn còn hứng thú ngắm trăng à?

Sắc mặt Đại tiểu thư lạnh như băng, đôi mắt đẹp đẫm nước, phẫn hận nói:

- Chàng là kẻ phóng đãng. Cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng chàng đâu cả. Có phải chàng đi tới chỗ hoa nguyệt hay không?

Triệu Tử Văn cười khỗ nói:

- Ta là người như thế à?

- Chàng chính là người như thế. Cả ngày chàng không về, cũng không biết lại đi gây tai họa cho nữ tử nhà ai nữa.

Đại tiểu thư đang ghen, làm sao có thể nghe hãn nói gì, nàng nức nở:

- Chàng không phụ lòng Lăng Nhi, không phụ lòng Bảo Nhi, không phụ lòng... Tình Nhi chứ?

Xem ra Đại tiểu thư đã hoàn toàn nổi nóng. Triệu Tử Văn nghe vậy hơi choáng váng. Hãn vốn hơi mệt, nghe Đại tiểu thư nói như pháo nổ, hơi không kiên nhẫn nói:

- Đại tiểu thư, ta hơi mệt mỏi, chuyện gì ngày mai nói sau, ta đi ngủ trước.

Cả ngày liền Đại tiểu thư đều không thấy được người xấu này, trong lòng vốn hốt hoảng, lại càng lo hãn tới kinh thành gây họa cho tiểu thư nào mà quên mất mình và Hạ Bình. Nàng ảm ức khóc, lệ rơi lã chã:

- Chàng đáp ứng bảo vệ ta cả đời, hiện giờ lại không thêm để ý tới ta. Ta...

Đại tiểu thư này ăn phải giấm chua à? Hôm nay Triệu Tử Văn sáng phải đi xe ngựa vào triều sớm, lại kịch liệt tranh luận cả buổi, đến tối còn phải tới thăm hỏi Lý Cách Phi, thật là hơi mỏi mệt. Thấy vẻ mặt thương tâm muốn chết của Đại tiểu thư, tim hãn mềm nhũn, vội vàng ôm Đại tiểu thư vào lòng, an ủi:

- Đại tiểu thư, hôm nay ta rất bận, sáng sớm đã phải vào triều, lại còn phải đi thăm hỏi các vị quan viên.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Hai Đại Quái Vật

Chàng vào triều sớm?

Triệu Tử Văn thành công chuyển dời sự chú ý của Đại tiểu thư. Nàng lau nước mắt trên má, kinh ngạc hỏi:

- Thư đồng cũng có thể vào triều sớm? Chẳng lẽ thân phận của chàng đã bị các quan viên kinh thành biết rồi sao?

- Không.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Ai quy định thư đồng không được lên triều?

Hoá ra hẳn không đi tới nơi hoa nguyệt. Đại tiểu thư nín khóc, cười nói:

- Biết ngay là chàng sẽ tác quái mà. Hiện giờ chàng là thư đồng, lên triều làm gì chứ...

Triệu Tử Văn ôm lấy thân hình mảnh mai của Đại tiểu thư, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, trêu đùa:

- Không tức giận nữa à?

Mặt Đại tiểu thư ửng đỏ, lại hừ nhẹ một tiếng nói:

- Nếu về sau chàng không nói hành tung của chàng cho ta biết, ta sẽ lại tức giận chàng như thế nữa thôi.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Vậy ta đi nhà vệ sinh có phải thông báo với Đại tiểu thư một tiếng hay không?

Mặt Đại tiểu thư càng đỏ hơn, nàng khẽ dậm chân nói:

- Chàng là đồ tồi, chỉ biết nói những lời khinh bạc như thế thôi.

Trời tối khuya, trong hoa viên của Hàn Lâm Thư Viện chỉ có cô nam quả nữ đứng với nhau. Hơn nữa nữ tử này mắt như thu thủy, da trắng như ngọc,

dáng người thướt tha. Gió xuân nhẹ nhàng mơn trớn lên khuôn mặt ngăm đen của Triệu Tử Văn, dường như muốn trêu chọc tâm thần hắn. Hắn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Đại tiểu thư, không kìm nổi tâm thần rung động, ngơ ngác nhìn dáng người đầy đặn thướt tha của Đại tiểu thư.

Hạ Vũ Tình cũng cảm nhận được không khí mờ ám này, lại thấy ánh mắt như sói của người xấu, không kìm nổi đỏ bừng mặt, mắt phượng khép hờ, thanh âm run rẩy:

- Chàng lại muốn làm cái gì...

Một vòng tay mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, đôi môi đỏ mọng bị áp chặt, một bàn tay tác quái nhẹ nhàng vuốt ve trên eo lưng nàng. Đại tiểu thư thở hổn hển, hừ nhẹ một tiếng, cả người nóng như lửa đốt, như muốn hòa tan vào cảm xúc mãnh liệt này.

- Ô...

Một nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp rốt cục chấm dứt. (DG: Ai muốn biết hôn kiểu Pháp thế nào xin hỏi bf hoặc gf nhé). Triệu Tử Văn hít một hơi dài, đôi mắt đầy vẻ đặc ý nhìn Hạ Vũ Tình cười nói:

- Đại tiểu thư, hương vị thật là ngọt ngào...

Đại tiểu thư nhìn bốn phía, khuôn mặt xinh đẹp nóng bỏng, xấu hổ trốn ở trong ngực hắn, nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn, nói;

- Người xấu, chàng chỉ biết bắt nạt ta thôi.

Triệu Tử Văn vừa mới ở cùng một chỗ với An Nhi, lại bị Hồn Thế Tiểu Ma Vương kia quấy rối không chịu rời đi, cho nên không thể hôn cũng không thể vuốt ve An Nhi được chút nào. Hiện giờ thấy Đại tiểu thư thế này, đương nhiên không kìm nổi thân thiết nàng một phen.

Dáng người thành thực, đầy đặn của Hạ Vũ Tình dán chặt vào người Triệu Tử Văn. Bộ ngực tròn căng, đôi chân thon dài, cặp mông căng đầy, Triệu Tử Văn nhìn mà rung động tâm thần, không kìm nổi nuốt nước bọt.

Triệu Tử Văn lại duỗi tay ra, ôm chặt nàng vào ngực. Lúc này trong hoa viên không có một bóng người, chỉ có vầng trăng khuyết trên đỉnh đầu. Tư thế của hai người rất ám muội, tim Đại tiểu thư nhảy dựng lên, nàng run rẩy nói;

- Kẻ phóng đãng, chàng, chàng muốn làm gì? Dày vò ta còn chưa đủ sao?

Những đường cong lá lướt của người con gái truyền đến cảm giác mềm mại, bề ngoài phập phồng đầy mỹ diệu khiến lửa dục thiêu đốt Triệu Tử Văn. Hắn không kìm nổi hôn lên đôi môi đỏ mọng của Đại tiểu thư, vừa hôn vừa nói:

- Đêm nay đẹp quá, chúng ta không làm chút gì đó, chẳng phải là phụ ý tốt của thiên địa sao?

Tim Đại tiểu thư run lên, hơi thở như lan, nói:

- Chàng... không được ức hiếp ta. Hạ Bình và Văn Đăng đang ngủ...
A...

Một bàn tay nóng như lửa nhẹ nhàng thò vào trong váy nàng, bao trùm lấy một bên vú đầy đặn cao ngất. Cảm giác mềm mại, nhẵn mịn khiến Triệu Tử Văn thềm tán thưởng, vú Đại tiểu thư quả thật rất to...

- Ô! Vợ chồng son ân ái quá nhỉ!

Một thanh âm yêu mị vang lên phía sau lưng Triệu Tử Văn. Hắn giật mình kinh hãi, vội vàng xoay người nhìn lại. Chỉ thấy trên mái nhà xa xa có một nam tử hình thức hơi có chút quyến rũ đang đứng đó không biết từ lúc nào. Ánh trăng mờ mờ chiếu xạ trên người y, có vẻ rất nổi bật. Đại tiểu thư cũng lập tức chú ý ngay tới y.

- Tử Văn, hẳn là người phương nào?

Đại tiểu thư nhìn ánh mắt đầy tà khí của nam nhân yêu mị này, cũng không biết hẳn là người hay quý, toàn thân run rẩy, hỏi.

- Đại tiểu thư, mau đi vào, trốn ở trong phòng, không được đi ra.

Triệu Tử Văn không có thời gian giải thích, khẩn trương tới mức mồ hôi toát ra ướt tay, vội vàng nói.

Đôi mắt Triệu Tử Văn nhìn y chăm chăm, cũng không biết Sở Thăng vào đây bằng cách nào. Chẳng lẽ cao thủ bảo hộ xung quanh Hàn Lâm Thư Viện này đều là một đám rác rưởi sao? Đôi mắt thâm thúy của hắn bắn ra hàn quang lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Sở Thăng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói;

- Ta nói này nhân yêu, nhìn trộm là một việc rất không đạo đức. Người cũng không biết xấu hổ sao?

Sở Thăng kiêng kị nhất chính là từ này. Vốn lúc đầu y còn định trêu đùa thư đồng này một lúc, hiện giờ thư đồng này lại chạm vào váy ngược của y (Rồng có váy ngược, động vào tất nổi giận), đôi mắt y lập tức bắn ra sát khí, quát:

- Giỏi cho tiểu tử này, lần trước không tóm được người, lần này ta phải bầm thây người làm vạn đoạn.

- Đại tiểu thư, nàng còn không đi à?

Triệu Tử Văn tự nhận không đánh nổi nhân yêu này, tuy nhiên chạy trốn thì có thể. Nhưng nếu mục tiêu của Sở Thăng là Hạ Bình hoặc Đại tiểu thư thì tình thế sẽ hoàn toàn khác hẳn. Hắn thấy Đại tiểu thư vẫn không đi, lo lắng nói.

Đại tiểu thư nhìn ra nam tử yêu mị này không có hảo ý, có thể dễ dàng nhảy lên nóc nhà cao như thế, công phu tự nhiên là đấng phong tạo cực, Tử Văn lại bảo nàng đi, tự nhiên hắn không phải địch thủ của nam tử này. Đôi mắt nàng lóe lên nhu tình, một tầng hơi nước hiện lên mênh mông trong mắt, nàng nức nở:

- Ta không muốn đi. Ta chết cũng muốn cùng chàng ở một chỗ...

Choáng! Vậy nên làm cái gì bây giờ? Có phải đánh thức thiếu gia dậy cũng nhau đối phó với nhân yêu này hay không? Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu, nhưng nếu kẻ ái nam ái nữ này quyết ý sát hại Hạ Bình hoặc là Đại tiểu thư thì bọn họ căn bản khó có thể phòng bị được ám chiêu. Vậy nên làm sao bây giờ? Trong lòng Triệu Tử Văn đầy mâu thuẫn, không biết nên làm thế nào.

- Sở Thăng, chẳng lẽ người cũng chỉ biết ức hiếp hậu bối sao?

Một thanh âm lạnh như băng nhưng lại rất êm tai chợt truyền đến trong đêm tối. Bất chợt, một bóng trắng như ma quỷ chợt lóe lên trong đêm đen, trực tiếp nhảy lên đứng đối diện với Sở Thăng trên mái nhà.

Nghe thấy thanh âm này, trong lòng Triệu Tử Văn mừng như điên. Bà nội nó chứ! Để xem nhân yêu đáng chết này còn kiêu ngạo được nữa không!

Sở Thăng nao nao liền nịnh nọt cười nói:

- Không ngờ La Các chủ lại đại giá quang lâm Hàm Đan. Tại hạ thật sự là kinh ngạc vạn phần.

Tuy nhiên từ ánh mắt âm độc của y lại có thể thấy được y căm hận vị khách không mời mà tới này đến mức nào.

- Hừ... Ta đến Hàm Đan là vì lấy tính mệnh của người.

La Thanh Yên đứng ở trên mái nhà, từng cơn gió lạnh thổi tung bay mái tóc bạc của nàng. Dưới ánh trăng sáng, mái tóc bạc lóe ra vô số tia sáng lạnh lẽo, thật sự đúng là Bạch Phát Ma Nữ giáng thế, người bình thường nhìn thấy còn không sợ vỡ mật sao?

Đại tiểu thư sợ hãi nắm chặt tay Triệu Tử Văn, hạ giọng nói:

- Tử Văn, hai người bọn họ đều là yêu quái sao? Một nam tử sao lại hình thức xinh tươi thế? Mà nữ tử tuyệt mỹ kia thì tóc bạc đầy đầu?...

- Nha đầu ngốc...

Đại tiểu thư tính cách cương liệt, câu nói “ta chết cũng muốn cùng chàng ở một chỗ” đã khiến Triệu Tử Văn cảm động không ngừng. Hắn nắm chặt tay Đại tiểu thư, nhẹ nhàng nói:

- Mặc kệ hắn là nhân yêu hay không phải nhân yêu, quan trọng nhất là... chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau!

- Ủ....

Hạ Vũ Tình hạnh phúc gật gật đầu, đôi mắt lấp lánh lệ quang, nhìn Triệu Tử Văn đầy tình tứ, vẻ sợ hãi cũng giảm đi rất nhiều. Nữ tử đầu bạc và nam tử yêu mị này hiển nhiên là hai đại cao thủ, hơn nữa còn đối lập nhau. Đường như nữ tử đầu bạc là giúp Tử Văn. Đại tiểu thư cũng nhìn ra chút manh mối.

- Thư đồng này, còn không mau đi lấy Hồ Đầu Thương của người. Hôm nay ta và người liên thủ giết Sở Thăng.

La Thanh Yên và Sở Thăng giằng co một lúc, thấy thư đồng này nửa ngày vẫn không phản ứng, chỉ lời ngon tiếng ngọt với Đại tiểu thư, La Thanh Yên không kìm nổi sắc mặt lạnh lùng trách mắng.

Triệu Tử Văn cười ha hả, Bạch Phát Ma Nữ ở đây, nhân yêu đáng chết kia có thể làm được gì chứ? Hắn không chút hoang mang kéo bàn tay nhỏ

bé của Hạ Vũ Tình nói:

- Đi, Đại tiểu thư, chúng ta đi lấy thương. Xử lý tên nhân yêu chết tiệt này.

Sở Thăng hiểu được rằng lúc này La Thanh Yên đã tới đây, muốn giết thư đồng này và Hạ Bình đã là vô vọng, nếu còn tiếp tục lãng nhăng nhất định kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nếu không càng sớm càng tốt rời khỏi, nói không chừng thư đồng này và La Các chủ liên thủ, đến lúc đó mạng nhỏ phải để lại đây mất. Đôi mắt quấy rầy của y lóe lên, quét qua Triệu Tử Văn và La Thanh Yên, nói:

- Sớm hay muộn ta sẽ tính sổ với các người.

Thân hình y chợt lóe, nháy mắt biến mất trong đêm tối...

La Thanh Yên căn bản không kịp truy đuổi, cho dù đuổi theo cũng chẳng làm gì được y. Nàng oán hận nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Người là tên thư đồng ngu dốt. Nếu người xuất ra Hồ Đầu Thương sớm, chúng ta đã có thể giết chết hắn. Hiện giờ để hắn chạy mất, người nói nên làm cái gì bây giờ?

- Hừ...

Triệu Tử Văn liếc mắt xem thường, nói:

- Người cũng không phải không biết cơ trí và thân thủ của Sở Thăng, nếu ta xuất Hồ Đầu Thương ra thì hắn cũng sẽ chạy trốn. Cho nên tốt nhất là không cần lãng phí thời gian làm gì.

La Thanh Yên hừ nhẹ nói:

- Nếu không thử sao có thể biết được kết quả? Thật không hiểu vì sao Lăng Nhi lại coi trọng kẻ nhát gan như người!

Triệu Tử Văn lười nói chuyện với Bạch Phát Ma Nữ này. Nói chuyện với nàng cứ phải nghển cổ lên, mỏi hết cả cổ. Đứng ở nóc nhà giỏi quá nhỉ, cần thận đừng có ngã nha!

- Đại tiểu thư, chúng ta đi ngủ đi...

Triệu Tử Văn kéo tay Đại tiểu thư nói.

Nói chuyện với thư đồng vô sỉ này quả thật là mất mặt. La Thanh Yên hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn sự phẫn nộ trong lòng, nhìn thư đồng đáng chết này, nói:

- Ba ngày sau ta sẽ tới tìm người. Chúng ta đi điều tra Âm Kiếm Các ở Hàm Đan.

Bóng hình trắng toát của La Thanh Yên lập tức lóe lên, nhảy khỏi mái nhà, biến mất trong đêm đen, từ không trung truyền lại một câu:

- Nếu người không giúp ta, sẽ sẽ không ngừng quấy rối người.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 202

An Ninh Quận Chúa.

Triệu Tử Văn nhếch miệng cười giải hoạt. Bề ngoài hăn hờ hững với La Thanh Yên nhưng trong lòng vẫn khá cảm kích. Nếu Bạch Phát Ma Nữ không tới đúng lúc, quả thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ thế nào.

- Tử Văn, bọn họ rốt cuộc là người phương nào?

Đại tiểu thư vẫn hơi sợ hãi, lẩm bẫm nói, bàn tay mềm mại không ngừng vỗ ngực.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Bọn họ đều là nhân vật lợi hại, cứ để họ tranh đấu với nhau đi, không cần phải quản họ làm gì. Chúng ta tiếp tục đã chiến đi.

Hạ Vũ Tình cũng từng là tài nữ, vốn rất thông minh, sao có thể không đoán được ý tứ của từ “đã chiến” này? Nàng xấu hổ đỏ hồng hai má, dậm chân nói:

- Chàng là kẻ phóng đảng, chỉ biết ức hiếp ta, ta phải mách cho mẫu thân.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng tràn ngập ý xuân, bộ dáng quyến rũ kiều mi như thể sắp chảy nước. Triệu Tử Văn càng nhìn càng nao nao, bàn tay nghịch ngợm lại tiến tới vuốt ve sau hông nàng.

Đại tiểu thư nghiêng răng, đẩy Triệu Tử Văn ra, hàng mi dài hơi run rẩy, cúi mặt sáng giọng:

- Mẫu thân đã nói, không cho ta để mặc chàng khinh bạc, nói phải để đem động phòng hoa chúc mới có thể...

Ách? Trong lòng Triệu Tử Văn kinh ngạc, không ngờ phu nhân lại làm công tác tư tưởng với Đại tiểu thư. Hăn thầm cảm giận, ta là người như thế

sao, chẳng qua chỉ là ăn chút đậu hủ thôi, chẳng lẽ ăn đậu hủ của bà xã tương lai cũng là phạm tội?

Triệu Tử Văn căn bản không thích Hạ phu nhân. Từ sau khi nghe Hạ tướng quân nhắc tới thư đồng là Triệu tướng quân, Hạ phu nhân lập tức thay đổi hẳn sắc mặt, luôn tìm mọi cách nịnh hót Triệu Tử Văn. Nhưng lúc trước phu nhân vẫn luôn đối xử với hắn như hạ nhân, hắn có thể dễ dàng nể mặt phu nhân sao?

Đại tiểu thư cảm giác được vẻ căm giận trong mắt người xấu, vội vàng xoay người đi về hướng phòng Hạ Bình, hạ giọng nói:

- Tử Văn, chàng đi nghỉ sớm một chút. Nếu chàng không nhịn nổi nữa, ta có thể cho chàng....

Hạ Vũ Tình càng nói càng cảm thấy xấu hổ không thể nói hết câu, vội vàng chạy trốn vào trong phòng, đóng cửa sầm một tiếng.

Triệu Tử Văn nhìn bóng hình xinh đẹp của Đại tiểu thư, ngây ngẩn đứng tại chỗ. Đó là Đại tiểu thư băng lạnh sao? Thật sự yếu điệu như một thiếu phụ khuê các vậy...

Hôm nay là ngày đầu tiên ở kinh thành, không ngờ đã phát sinh nhiều chuyện như vậy. Tranh luận kịch liệt trên triều đình, các Hoàng tử, Vương gia gửi thiệp mời, thăm hỏi Lý Cách Phi, Sở Thăng đột kích. Xem ra về sau sẽ khó có thể an bình được nữa. Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Triệu Tử Văn bắn ra ánh sáng lạnh, lặng lẽ ngắm vầng trăng khuyết trên bầu trời đêm, cũng không biết hành trình tới kinh đô này sẽ có kết quả thế nào nữa...

" Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn! Mặc kệ thế nào, đi ngủ đã!" Triệu Tử Văn oán hận thầm mắng một câu, sau đó quay người đi vào phòng. Lúc này Hạ Văn Đăng đang ngáy o o trên giường.

Triệu Tử Văn vốn rất mệt mỏi, cũng không thèm nhìn Hạ Văn Đăng đang ngủ như lợn, nhào thẳng vào trong chăn, cũng không cởi quần áo, tiến thẳng vào mộng đẹp.

- Người này đúng là, ngay cả chăn cũng không đắp tử tế!

Hạ Vũ Tình lặng lẽ đi vào phòng Triệu Tử Văn, nhẹ nhàng kéo chăn cho hắn, không kìm nổi khẽ mắng.

Triệu Tử Văn ngủ khiến Hạ Vũ Tình không kìm nổi muốn nhìn. Chỉ thấy khoe môi hăn nhếch lên mỉm cười, khuôn mặt ngăm đen đáng yêu như trẻ con, nước miếng thỉnh thoảng lại chảy ra.

Hạ Vũ Tình không kìm nổi hé miệng cười khẽ. Nhìn người xấu bình thường vốn luôn cợt nhả, vậy mà ngủ như trẻ con chảy nước dãi, trong lòng nàng không kìm nổi toát ra một tia cảm động và vui sướng. Đôi mắt đẹp đầy tình thâm nhìn kẻ đáng ghét vừa yêu vừa hận này, không kìm nổi nhẹ nhàng chạm đôi môi anh đào lên môi hăn...

“Thật xấu hổ, sao mình lại có thể như thế...” Hạ Vũ Tình bụm môi, vừa thẹn vừa sợ, rất sợ kẻ phóng đảng này đột nhiên tỉnh lại, vội vàng xoay người bước nhanh ra ngoài...

Xuân phong hòa ái, dương liễu lả lướt, du thuyền như thoi đưa, Triệu Tử Văn đứng ở bên hồ Hàn Lâm Thư Viện, thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp này, gần như đắm chìm trong cảnh xuân đó.

- Các người có phiền hay không thì cũng tránh ra...

Thanh âm như sấm mùa xuân đột nhiên nổ vang trước cửa Hàn Lâm Thư Viện khiến vô số tài tử du khách đều quay sang nhìn.

Quả ớt nhỏ? Triệu Tử Văn nhìn về phía xa, đúng là tiểu thư này phát ra thanh âm đó. Xung quanh nàng có mấy vị công tử, đang không ngừng thì thầm bên tai nàng, cũng không biết đang nói gì, tuy nhiên ánh mắt nịnh nọt của họ khiến Triệu Tử Văn thấy ghê tởm, huống chi đó còn là quả ớt nhỏ không sợ trời không sợ đất kia.

- Nếu các người không đi, có tin rằng ta sẽ thả chó cắn các người hay không?

Quả ớt nhỏ tức giận gân cổ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trách mắng.

Không thể nào, sao quả ớt nhỏ này lại được hoan nghênh như vậy? Triệu Tử Văn nhìn ba vị công tử đang vây quanh, trong lòng có chút kinh ngạc. Chỉ thấy bọn họ quần áo chỉnh tề, quạt ngọc, mũ trắng, thật là phong lưu phóng khoáng, vừa thấy liền biết là con cháu nhà giàu trong kinh thành. Cũng không biết ba vị công tử tuần lãng bất phàm này làm sao lại coi trọng quả ớt nhỏ kia như vậy? Chẳng lẽ cô nàng này thật sự là một công chúa?

Một vị công tử trong đó khẽ phe phẩy quạt ngọc, ngượng ngùng cười nói:

- An Ninh, chúng ta chẳng qua là mời nàng đi du ngoạn. Đừng tức giận thế chứ?

An Ninh? Trong đầu Triệu Tử Văn lập tức ghi nhớ tên này theo bản năng, Hạng An Ninh, là kêu An Ninh Công chúa?

Hạng An Ninh hếch chiếc mũi quỳnh, khẽ hừ một tiếng nói:

- Đừng tưởng rằng ta không biết các người có tâm địa gì. Nếu còn tiếp tục tới quấy rầy ta, ta sẽ nói cha ta tới giáo huấn các người!

Ba vị công tử lập tức sợ hãi sắc mặt trắng nhợt, một vị nhát gan liền kéo ống tay áo hai người kia, ý tứ là: “cha nàng rất lợi hại, chúng ta mau đi đi”.

Công tử có hình thức hơi quý tộc hơn một chút thì hung hăng trừng mắt nhìn công tử yếu đuối kia, sau đó quay đầu cười nói:

- Nếu An Ninh nàng không không chịu đáp ứng, ngày mai ta lại đến. Sự bèn lòng của ta nhất định sẽ đánh động được nàng.

Hóa ra là một cao thủ tán gái, không ngờ người cổ đại cũng biết chiêu mưa dầm thấm lâu. Triệu Tử Văn cười giảo hoạt, cẩn thận đánh giá công tử cầm đầu này, trong lòng xác định y là một con nhà quan lại, nếu không sao có thể tự tin đả động được trái tim quả ớt nhỏ kia chứ?

- Hừ, ngày mai người lại đến, ta lại để chó cắn người!

Hạng An Ninh hận công tử vô sỉ này, hung hăng dậm chân mắng.

- A?

Hạng An Ninh lơ đãng đảo mắt qua, tình cờ thấy một nam tử ăn mặc theo lối thư đồng đứng ở dưới gốc liễu ven hồ. Nam tử này có khuôn mặt ngăm đen, chẳng hề ăn nhập gì với mấy công tử trắng nõn ở đây, quả thật rất bắt mắt.

- Hóa ra là hần!

Hạng An Ninh than thở một câu, lập tức nhặt một hòn đá dưới chân, ném tới thư đồng đó.

Triệu Tử Văn không hề có hứng thú với những công tử vô sỉ và quả ớt nhỏ kia, chỉ thoáng nhìn rồi quay người đi, tiếp tục thưởng thức cảnh xuân non nước tươi đẹp. Nhưng thính lực của hần phi phạm, cho dù xoay người

vẫn có thể nghe được tiếng đá xé gió bay tới, cũng không biết là ám khí gì đang bay tới phía mình.

Hắn nhanh tay lẹ mắt, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp lấy hòn đá đang bay tới. Tấn công ta thì ta trả lại, ý thức quen thuộc trên chiến trường khiến hắn trực tiếp ném ngược hòn đá trở lại.

Hòn đá rít gió bay đi, một tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

- A.... thư đồng chết tiệt này, dám đánh bản quận chúa!

Hạng An Ninh ôm bắp chân kêu lên đau đớn. Viên đá ném trúng bắp chân nàng khiến nàng căn bản không kịp phản ứng. Cơn đau khiến nàng bật khóc.

Không phải công chúa, là quận chúa à? Triệu Tử Văn nao nao, con gái của Thân Vương Đại Kinh mới có thể phong làm quận chúa, chẳng lẽ cô nàng này là con gái của Hoài Vương hoặc là An Vương?

An Ninh và An Vương, chẳng phải là con gái của An Vương chứ? Triệu Tử Văn hơi suy nghĩ, trong lòng kinh ngạc, căn bản không để ý rằng người mình vừa đánh chính là An Ninh quận chúa... ..

- Nô tài này, đánh An Ninh quận chúa, còn không mau mau dập đầu thỉnh tội!

Vị công tử phú quý tức giận, phản ứng đầu tiên, sắc mặt lạnh lùng trách mắng.

Vừa mới thanh nhàn hai ngày, lại xảy ra chuyện. Sao mình lại xui xẻo thế chứ? Hai ngày này, Triệu Tử Văn đều ngủ vùi trong thư viện. Dù sao cũng không có việc gì làm, ngủ là cách giết thời gian đơn giản nhất!

Hắn cười khổ trong lòng, nhưng nghe thấy vị công tử kia nói, bất chợt hắn sầm mặt lại, nói:

- Người là cái gì? Hoàng thượng còn phải gọi tên ta, người lại gọi ta là nô tài. Chẳng lẽ người muốn tạo phản sao?

- Hoàng thượng?

Công tử quý phái kia cảm nhận ánh sáng lạnh lẽo và sát khí trong mắt thư đồng, lại bị tức giận mắng chửi một câu khiến y kinh sợ, hai chân run run, giọng điệu run rẩy hỏi:

- Người chính là Hạ Văn mới lên triều hôm trước?

Công tử quý phái kia không phải là sợ thư đồng này, mà là sợ lời thư đồng này vừa nói. Hoàng thượng cũng không xem thường hẳn là thư đồng mà gọi hẳn là nô tài, vậy mà công tử này lại dám nói, chẳng phải ra vẻ cao hơn một bậc so với Hoàng thượng sao? Nếu Hoàng thượng nghe nói vậy, không biết chừng sẽ chém đầu y. Công tử này không sợ tới mức tè ra quần đã là tốt lắm rồi.

- Hạ Văn đáng giận này, ta nhất định phải cho người chết không được tử tế. Ngay cả bản quận chúa cũng dám đánh!

Hạng An Ninh cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nức nở nói.

Lúc này Triệu Tử Văn mới chú ý tới tiểu quận chúa “ăn trộm gà không được còn mất năm gạo”. Vốn hẳn định nói một câu xin lỗi, bởi vì lúc trước hẳn không biết người ném là một tiểu cô nương nên lúc hẳn ném trả hơi dùng sức một chút, tuy nhiên nghe được mấy chữ “chết không được tử tế”, hẳn lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ta phải xem người có bản sự đó hay không!

Công tử quý phái kia là lão đại trong ba vị công tử. Y không dám lên tiếng, hai công tử kia sao dám nói gì? Công tử quý phái phần hận nhìn chăm chăm vào thư đồng mỏ nhọn này. Hiện tại chưa biết rõ thân phận của thư đồng này, y cũng không dám tùy tiện đối nghịch với hẳn.

- An Ninh, ta đỡ nàng đi nhé!

Công tử quý phái thấy Hạng An Ninh đau chân, đứng không vững liền muốn thừa dịp chiếm tiện nghi, cười giả dối, nhẹ nhàng nói.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Tô Tiểu Muội

Bỏ cái tay bẩn của người ra!

Hạng An Ninh quật cường cắn răng, thấy đôi tay đang muốn đỡ vào bên hông nàng, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức lạnh như băng, nổi giận nói.

Công tử quý phái lập tức đỏ mặt, nhìn Hạng An Ninh đang lóe lên ánh mắt cười nhạt, thầm cười lạnh nghĩ: “Để xem người đứng yên được tới khi nào!”

Trước cửa Hàn Lâm Thư Viện tài tử như nước chảy, nhưng lại không ai dám đến vây xem, khẳng định đều biết An Ninh quận chúa này lợi hại. Đến vây xem cười nhạt, còn không bằng bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn. Họ chỉ liếc mắt một cái rồi nhanh chóng rời đi.

- An Ninh, làm sao thế?

Không thể nào, cứu binh tới nhanh như vậy à? Triệu Tử Văn vốn chuẩn bị rời đi, không muốn giằng co với cô bé này nữa, nhưng nghe thấy giọng nói như oanh vàng cách đó không xa, không kìm nổi ngoái lại nhìn.

- Đây... ..

Triệu Tử Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn vị tiểu thư đang duyên dáng đi tới. Từ khi hãn tới thế giới này, đây là lần đầu tiên hãn nhìn thấy nữ tử mà tỏ vẻ kinh ngạc như thế. Hãn ngạc nhiên không biết dùng từ gì để hình dung vị tiểu thư này...

- Tiểu Muội, ta... chân đau quá.

Nhìn thấy nữ tử đang đi tới, Hạng An Ninh cố nhịn nửa ngày, rốt cục nước mắt cuồn cuộn rơi xuống như hoa lê gặp mưa, khổ sở nói.

Tiểu Muội, đây mà cũng gọi là nhỏ à? Triệu Tử Văn ghen hòng nhìn trôn trối. Cũng không thể trách hăn, ai nghe thấy gọi như vậy cũng đều phải kinh ngạc.

Dáng người cô nàng này quả thực có thể dùng hoàn mỹ đến hình dung. Hai chân thon dài thẳng tắp tôn lên cho dáng người dong dỏng cao, bộ ngực căng đầy không biết có phải có gì phụ trợ hay không. Càng khiến người ta giật mình là cô nàng này còn cao hơn Triệu Tử Văn một chút. Cặp đùi ngọc dài thật sự khiến người ta nhìn lưu luyến không muốn quay đi...

- Hừ!

Tiểu Muội trước hết chú ý tới ánh mắt như sói của Triệu Tử Văn, lập tức tức giận đỏ mặt, hừ nhẹ một tiếng.

- Khụ khụ... ..

Triệu Tử Văn đang đánh giá xem cô bé này cao chừng nào, cặp đùi ngọc thon dài luôn hấp dẫn ánh mắt của hăn. Nghe thấy cô bé hừ một tiếng, hăn hơi đỏ mặt ho nhẹ hai tiếng, bật cười ha hả nói:

- Ai nha, hôm nay phong cảnh đẹp quá.

- Hừ!

Tiểu Muội quan tâm tới thương thế của An Ninh, đâu còn để ý tới tiểu thư đồng vô sỉ kia nữa, sau khi hừ nhẹ một tiếng thì cẩn thận xem xét thương thế của An Ninh quận chúa

- Sao nữ tử này lại cao một cách kỳ dị như vậy?

- Đúng thế, rất cao. Một đôi chân rất to, dài, nếu không thật đúng là một mỹ nữ hiếm có...

Hai công tử kinh thành hạ giọng nói với nhau.

Đại Kinh không hề xướng gót sen ba tấc, có lẽ sẽ không thích nữ tử chân to. Tiểu Muội này chân dài như vậy, cao hơn nam tử bình thường một cái đầu, theo thâm mỹ quan của người cổ đại thì đương nhiên là họ sẽ không thích.

- Các người nói chuyện cẩn thận một chút, nàng chính là cháu gái của Tô Thái sư Tô đại nhân!

Một học sinh của Hàn Lâm Viện nghe được bọn họ nói chuyện liền nhíu mày nhắc nhở bọn họ.

- Tô... Tô Thái sư?

Hai vị công tử lập tức hoảng sợ sắc mặt trắng nhợt, rất sợ có người nghe thấy lời nói vừa rồi mang đi cáo trạng, vội vàng xám mặt chạy trốn.

- Cháu gái của Tô Đông Pha, Tô Tiểu Muội!

Tại Triệu Tử Văn rất thính, tự nhiên có thể nghe được bọn họ nói chuyện. Khi ý thức được ba chữ “Tô Tiểu Muội”, mắt hắn chợt trợn to hẳn lên. Theo truyền thuyết, Tô Tiểu Muội là muội muội của Tô Đông Pha, nghe nói là vợ của Tần Quán.

Tuy nhiên căn cứ lịch sử điều tra, chính thê (vợ cả) của Tần Quán tên là Từ Văn Anh, có thể thấy được Tô Tiểu Muội chính là kết quả hư cấu của dân gian. Tuy nhiên ở thế giới này, Tô Tiểu Muội lại biến thành cháu gái của Tô Đông Pha, hơi quá mức ly kỳ... ..

Hạng An Ninh chỉ vào Triệu Tử Văn đang ngẩn người, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu Muội, chính là hắn ức hiếp ta!

- Là người à?

Tô Tiểu Muội ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, nhìn thư đồng hạ lưu vừa rồi, trách mắng:

- Vì sao ngươi lại đả thương An Ninh?

Hôm nay Tô Tiểu Muội mặc một chiếc váy dài màu trắng, bằng cơ ngọc cốt, hấp dẫn sự chú ý của người ta nhất chính là đôi môi gợi cảm của nàng, lại thêm cặp đùi thon dài, thật sự chẳng khác gì siêu mẫu ở thế giới trước kia của Triệu Tử Văn, trông thành thực như một cây đào mật.

Nếu nàng sinh ra ở thời đại của hắn, khẳng định sẽ là một đại mỹ nữ, tuy nhiên ở thời cổ đại này lại không được thưởng thức, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi âm thầm tiếc hận.

- Lưu huynh, chúng ta có cần phái người tới bẩm báo Hoài Vương gia không?

Công tử yếu đuối cười giả dối, nói nhỏ vào tai công tử quý phái.

- Hừ hừ... ..

Lưu huynh hừ nhẹ hai tiếng:

- Hoài Vương luôn luôn bao che cho người nhà, chúng ta không cần làm điều thừa, về sau thư đồng này sẽ biết tay.

- Chúng ta đi!

Lưu công tử cười âm hiểm với Triệu Tử Văn, sau đó dẫn hai vị công tử kia bỏ đi.

Triệu Tử Văn không chú ý tới việc ba vị công tử kia rời đi mà cười ha hả nói với Tô Tiểu Muội:

- Hóa ra người là khuê nữ nhà Tô lão huynh... Đây đều là hiểu lầm.

Hạng An Ninh dựa vào thân thể mềm mại của Tô Tiểu Muội, đôi mắt đẹp như muốn phun lửa, nắm chặt tay lại nói:

- Hiểu lầm cái gì? Chính là người cầm đá ném bị thương người ta!

An Ninh quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm chặt lại, hậm hực như thể muốn lao lên đánh nhau một trận với Triệu Tử Văn. Tô Tiểu Muội cũng hiểu tính cách của quả ớt nhỏ này, thông dong bình tĩnh nói:

- Người biết ông nội của ta?

Triệu Tử Văn gật đầu cười nói:

- Tự nhiên là biết. Tô đại nhân từng uống rượu với ta.

Đương nhiên hẳn không muốn nói ra thân phận của mình, Tô Đông Pha thích uống rượu, uống rượu với hẳn thành quen cũng là hợp lý.

Tô Tiểu Muội âm thầm lắc đầu thở dài:

- Ông nội sao lại uống rượu với một tiểu thư đồng chứ? Ai...

Triệu Tử Văn không cho là đúng thân nhiên nói:

- Đối tửu đương ca, cần gì phải hỏi người uống cùng là ai? Người sao có thể so sánh với trí tuệ của Tô đại nhân ...

- Ta vốn chỉ là một tiểu nữ tử, nói tới trí tuệ làm gì?

Tô Tiểu Muội hăng hái tranh luận với thư đồng này, phản bác lại ngay.

Tiểu nữ tử, thế này còn nhỏ sao? Triệu Tử Văn liếc mắt một cái lên bộ ngực cao ngất của nàng, nghiền ngẫm cười nói:

- Không nhỏ...

Tô Tiểu Muội thấy ánh mắt của hẳn, tức giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đôi môi khêu gợi hơi run lên nhẹ, trách mắng:

- Người... kẻ phóng đàng...

Hạng An Ninh cầm lấy tay Tô Tiểu Muội nói:

- Tiểu Muội, đừng nói với hãn vô nghĩa. Đế phụ vương ta và Tô đại nhân hung hăng giáo huấn hãn!

Triệu Tử Văn chưa từng sợ ai, bĩu môi, hoàn toàn không thèm để ý tới uy hiếp của quả ớt nhỏ. Tuy nhiên Tô Tiểu Muội này tâm trí thành thực, dáng người cũng đầy đặn xinh đẹp, giơ tay nhắc chân đều có một chút khí vị thành thực quyến rũ, thật sự là một khiêu chiến đối với định lực của Triệu Tử Văn.

- Người chính là thư đồng Hạ Văn của Hạ phủ đã lên triều hôm trước?

Tô Tiểu Muội thấy thư đồng này không kiêu chể như vậy, ngay cả Vương gia còn không sợ, đảo đôi mắt đẹp, dò hỏi.

Triệu Tử Văn không nhìn quả ớt nhỏ kia mà nhìn Tô Tiểu Muội cười nói:

- Đúng là tại hạ, tuy nhiên Tiểu Muội là nhũ danh của Tô tiểu thư sao?

Quả ớt nhỏ dựa vào Tô tiểu thư, hai tay chống nạnh, giận dỗi nói:

- Liên quan gì tới người? Định ước hiệp Tô tử tử ta à?

Hóa ra là hãn, Tô tiểu thư gật gật đầu không đáp lời mà cẩn thận đánh giá thư đồng này. Nàng cũng đã sớm được nghe về thư đồng này. Trước đây ba ngày, thư đồng này không chỉ lên triều mà còn tranh luận kịch liệt với An Vương cầm đầu phái phản chiến. Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, mấy vị Hoàng tử và hai vị Vương gia mời hãn tới phủ, hãn không hề tới phủ của ai cả mà lại đi tới thăm hỏi Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi, thiếu chút nữa làm cho các Hoàng tử và Vương gia tức giận ói máu...

Tô Tiểu Muội mặt hoa da phấn, thành thực đầy đặn, có lẽ khoảng chừng hai mươi ba tuổi. Mái tóc của nàng buộc theo kiểu của nữ tử chưa kết hôn. Cao như nàng có thể coi là ngoại tộc ở thời cổ đại này. Nhìn Tô Tiểu Muội nhoẻn miệng cười thản nhiên, Triệu Tử Văn cảm nhận được nàng là một nữ tử kiên cường tự tin.

- Tô tử tử, đỡ ta về phủ. Ta muốn phụ vương phái người giáo huấn hãn tử tế.

Hạng An Ninh cắn răng, dậm chân nói.

Tô Tiểu Muội gật gật đầu nói:

- Nếu hẳn thừa nhận đả thương muội, vậy để Hoài Vương gia đến chủ trì công đạo cho muội.

Hoài Vương? Hóa ra là khuê nữ của Hoài Vương, ta còn tưởng rằng là con gái của An Vương chứ. Triệu Tử Văn ngáp một cái nói:

- Ta đi ngủ đây. Khi Hoài Vương gia tới cũng đừng đánh thức ta, bảo ông ấy trực tiếp đến phòng của ta là được.

Tô Tiểu Muội nao nao, dừng lại, quay đầu nhìn thư đồng nói:

- Xem ra người cũng không đơn giản như ta tưởng tượng.

- Ta có thể phức tạp cái gì chứ?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Là Tô tiểu thư nghĩ ta phức tạp thì đúng hơn...

- An Ninh, chúng ta đi tới thư viện đắp ít thuốc vào chân muội đã, chờ có cơ hội thì nói với Hoài Vương gia đi, tuy nhiên... Có lẽ nói với ông ấy cũng không có tác dụng gì đâu.

Tô tiểu muội đỡ Hạng An Ninh nói.

Hạng An Ninh vẫn cảm thấy bắp chân đau đớn, tuy nhiên cũng đã đỡ hơn trước rất nhiều. Nàng không nghe ra ý tứ trong lời Tô Tiểu Muội, liền hỏi:

- Tiểu Muội, tỷ nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ phụ vương của ta còn phải sợ tiểu thư đồng này sao?

- Quên đi, ta phải nói rõ chuyện này. Đầu tiên là An Ninh quận chúa dùng đá ném ta. Ta không biết là nàng ném nên bắt lấy đá ném ngược trở về, cho nên lực đạo quá nặng mới ném trúng nàng. Ta nghĩ đây không phải lỗi của một mình ta.

Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, Triệu Tử Văn thấy Tô Tiểu Muội này có vẻ thông minh, hiểu tình lý, bởi vậy giải thích lại rõ ràng.

Tô Tiểu Muội ngắt người, quay sang hỏi Hạng An Ninh:

- An Ninh, đúng thế không?

- Người ta chỉ bực mình vì ngay cả phụ vương gửi thiệp mời mà hẳn cũng dám không tới, cho nên tiện tay giáo huấn hẳn một chút... ..

Hạng An Ninh càng nói càng nhỏ giọng hơn. Dù sao là quận chúa hoàng thất mà lại nói dối như vậy đúng là không ổn. Quả thật là nàng ra tay trước,

mà thư đồng này cũng thật sự không phát hiện ra là nàng ném đá.

Triệu Tử Văn ước hiệp một tiểu cô nương, tự cảm thấy cũng hơi đỗi lý, liền lùi một bước nói:

- Thương thế ở bấp chân của An Ninh quận chúa chỉ hai, ba ngày là có thể bình phục. Hay là để ta làm một chiếc quả trượng cho An Ninh quận chúa coi như bồi tội, được không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Bát Hoàng Tử

Cầm quái trượng xấu chết người, ta không cần. Hôm nay tính như ta xui xẻo, ngày sau chúng ta chờ xem.

Hạng An Ninh chu môi hừ nhẹ nói.

Càng lúc càng kết thù sâu với cô nàng này. Triệu Tử Văn cười khổ nói:

- An Ninh quận chúa, người nhầm rồi. Không phải ta làm quái trượng dành cho lão nhân mà là dùng tứ giác quái trượng.

- Tứ cước quái trượng?

Tô Tiểu Muội nghe vậy ngạc nhiên nói:

- Chưa bao giờ ta nghe nói có loại quái trượng quái dị như vậy. Hạ Văn, có thể vẽ ra cho ta xem một chút không?

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười, đảo mắt nhìn quanh, thấy bên hồ có một tài tử đang vẽ tranh, hần liền bước tới, vỗ vai vị công tử đó cười nói:

- Huynh đài, có thể mượn giấy và bút của huynh một chút không?

Vị công tử đang vẽ tranh này có rất nhiều bút son và giấy Tuyên Thành, liền cười phóng khoáng nói:

- Huynh đài tùy tiện dùng!

Triệu Tử Văn thấy Tô Tiểu Muội có tấm lòng cầu học, tự nhiên không để nàng thất vọng, liền vẽ vài nét lên giấy. Sau khi vẽ xong, y đưa cho Tô Tiểu Muội nói:

- Đây là tứ giác quái trượng... ..

Tô Tiểu Muội cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành, thấy bức tranh chỉ có vài nét bút cực kỳ đơn giản, nhưng tứ giác quái trượng này thật sự là rất kỳ diệu, chỉ thấy tay vịn thẳng và dài, dưới đế có bốn chân. Đây là lần đầu tiên

nàng thấy quái tượng quái dị như vậy, không kìm nổi cần thận đánh giá, say mê trong đó... ..

- Tay vịn của tứ giác quái tượng này có thể chống đỡ dưới nách, đương nhiên khi đi đường sẽ cảm thấy đỡ mệt, bốn chân xếp thành hình chân vạc, lại càng không dễ dàng bị trượt ngã...

Triệu Tử Văn thấy Tô Tiểu Muội nhìn đến xuất thần, liền không quên giải thích một phen.

Thư đồng này rốt cuộc là ai? Tô Tiểu Muội kinh ngạc liếc Triệu Tử Văn một cái, gật đầu nói:

- Quái tượng này quả thật là rất thực dụng! Không ngờ người còn có kiến thức như vậy.

An Ninh quận chúa chu môi lại. Nàng cũng rất tò mò đối với tứ giác quái tượng này, nhưng nàng hận thư đồng này thấu xương, đương nhiên sẽ không đi xem bức vẽ quái tượng vớ vẩn đó làm gì.

Triệu Tử Văn lại thốt lên một câu kinh người:

- Nếu quận chúa không thích, ta làm xe lăn cho người. Thế nào?

Xe lăn? Tô Tiểu Muội nghe vậy càng đầu váng mắt hoa. Nàng tự điếm lại kiến thức của mình, có lẽ cái gì cũng biết, vậy mà hiện giờ hẵn lại toát ra một cái xe lăn. Nàng cảm giác lòng tự tin của mình bị đá kích nghiêm trọng.

Xe lăn? Hạng An Ninh mắt đẹp sáng ngời. Tiểu nha đầu này thật sự hơi tò mò về mấy món đồ mới lạ.

- Ngày mai ta cho thợ mộc đem xe lăn tới. Tô tiểu thư và quận chúa cứ đi đắp chút thảo dược đi, nếu để lại sẹo sẽ không tốt.

Nói chuyện cả nửa ngày với hai cô bé này, Triệu Tử Văn hơi không kiên nhẫn nói.

Hạng An Ninh lập tức bị dọa sợ kêu lên:

- Ai nha, Tiểu Muội, chúng ta nhanh lên đi, ngày sau giáo huấn thư đồng này cũng không muộn.

Tô Tiểu Muội gật đầu, liếc thư đồng này với vẻ hơi thâm ý, sau đó đỡ Hạng An Ninh đi về phía Hàn Lâm Thư Viện.

- Triệu tiểu ca, Bát Hoàng tử mời người tới phủ...

Rốt cục thu phục được hai cô bé này, Triệu Tử Văn thở phào một hơi, vừa định quay về phòng ngủ, chỉ thấy Tần Quán vội vàng từ cách đó không xa đi tới, phát tay nói với hắn.

- Gió mưa sắp tới rồi...

Triệu Tử Văn khẽ thở dài, cũng không nói gì nữa mà ngồi trên xe ngựa, cùng với Tần Quán đi về phía phủ của Bát Hoàng tử.

Phủ của Bát Hoàng tử ở thành nam bên bờ hồ. Phong cách kiến trúc này hoàn toàn bất đồng so với hoàng cung mà lúc trước Triệu Tử Văn đã tới. Cả tòa phủ của hoàng tử xây dựng dựa vào bên hồ, thấp thoáng bóng nước hồ khiến người ta như thể đang đi tới Giang Nam. Kiến trúc chủ thể cũng không giống kết cấu nói tục tằn trong kinh thành, đại đa số đều chọn kết cấu mộc, đầu cũng chạm trổ rường cột, mái ngói cong cong, tràn ngập cảm giác mềm mại, dịu dàng của Giang Nam.

Triệu Tử Văn đi không hề gặp gì ngăn trở, chủ yếu là vì có Tần Quán ở bên cạnh. Toàn bộ phủ Hoàng tử đều biết Tần Quán là mưu thần của Bát Hoàng tử, gia đình nhà hoàn chỉ liếc mắt một cái rồi lại tự làm việc của mình.

Đi vào cửa lớn của phủ hoàng tử, Triệu Tử Văn mới biết được diện tích to lớn của phủ Bát Hoàng tử. Giữa rừng cây rậm rạp, chỉ thấy một hồ nhỏ hình trăng lưỡi liềm, giữa hồ là một ốc đảo rộng chừng hơn mười mẫu, trên đó có hơn mười tiểu lâu lịch sự tao nhã tinh xảo. Một cây cầu nhỏ trắng như ngọc nối ốc đảo với bờ. Đi vào đó như thể bước vào một bức tranh sơn thủy hữu tình, đình đài lầu các và non sông tươi đẹp hòa quyện vào nhau. Dưới cây cầu nhỏ là nước chảy lơ thơ, hào quang lấp lánh, rực rỡ nhiều màu. Xuyên qua một rặng trúc và hai tiểu đình, bọn họ mới tới mảnh đất trống trước tiểu lâu kia.

Nhìn địa thế xung quanh, Triệu Tử Văn đoán rằng vị Hoàng tử này cho dẫn nước từ hồ bên ngoài vào xây tiểu hồ trong phủ. Có thể xây dựng một nơi giống như nhân gian tiên cảnh thế này, càng có thể thấy được Hoàng thượng sủng ái Bát Hoàng tử này thế nào mới có thể kiến tạo cho y một phủ đệ khổng lồ mà lịch sự tao nhã như vậy.

Trước cửa tiêu lâu có một thang gỗ sáu bậc. Sau khi lên thang mới tới hành lang gấp khúc, nối thẳng tới cửa vào tiêu lâu.

Hành lang gấp khúc được thiết kế rất thú vị, nhìn như lầu các hành lang gấp khúc, lại ẩn hàm tuyên cung đồ, đặc biệt có nguyên lý “tam chiết nhị khúc, nhất loạn tứ giác”. Bài trí trong lâu và bên ngoài có vẻ cực kỳ thống nhất. Tường, sàn nhà đều dùng vật liệu gỗ chế thành. Màn, rèm đều là thủ công dệt thành. Bàn trong sảnh đều là do những gốc cây chế thành, ngay cả những trà cụ (dụng cụ uống và pha trà) trên bàn đều làm từ gỗ, càng khiến toàn bộ khung cảnh giản dị tự nhiên.

Triệu Tử Văn nhìn quanh bốn vách tường, trên tường có treo các bức tranh chữ của các danh gia, trong đó có cả loại bình thường, đương nhiên cũng không thiếu các danh tác có giá trị ngàn vàng.

Một nam tử tuấn lãng mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng đang ngồi trước bàn xem sách, dường như không hề phát hiện Tần Quán và Triệu Tử Văn đang đột nhiên đi vào...

Triệu Tử Văn cũng ước đoán tâm ý người khác, cũng không quấy rầy y, còn Tần Quán ra hiệu cho nô tỳ pha trà. Hai người lẳng lặng chờ đợi ở một bên.

Thời gian khoảng chừng uống một chén trà, Bát Hoàng tử vẫn say mê đọc sách. Triệu Tử Văn cũng không biết rốt cục là Bát Hoàng tử này đọc sách thật hay giả vờ đọc. Hắn nhìn nhìn quanh bốn phía, một bức họa rất sinh động đập ngay vào mắt. Hắn làm bộ không kìm lòng nổi tiến tới, cẩn thận thưởng thức.

Hắn giả bộ lưu luyến quên trời đất, như si như say thưởng thức chừng nửa canh giờ mới cảm thán tự đáy lòng thốt lên một tiếng:

- Tranh đẹp!

Bát Hoàng tử hơi nao nao, sau đó chậm rãi quay đầu, thấy Tần Quán đứng cùng một thư đồng trong lầu thưởng thức tranh, y vội vàng đứng lên, cười nói:

- Vị này hẳn là Triệu tướng quân nhi. Đã chậm trễ tiếp đón, mong rằng thứ tội!

Triệu Tử Văn cũng đoán không ra Bát Hoàng tử này có phải đang thử mình hay không, liền thản nhiên cười nói:

- Tự do khi đọc sách chẳng khác nào ở nhà hoàng kim. Điện hạ nhập tâm đọc sách, cẩn thận tỉ mỉ, vi thần cao hứng còn không kịp!

Bát Hoàng tử này đã biết thân phận của hãn, đương nhiên hãn không cần che giấu gì cả. Tuy nhiên dùng hai chữ vi thần này, hãn cảm thấy hơi ghê tởm.

Nghe lời nịnh bợ này, Bát Hoàng tử cảm thấy rất thoải mái, cười ha hả nói:

- Triệu tướng quân, Tần đại nhân mau mời ngồi.

- A, dường như người đề từ và người vẽ tranh không phải là cùng một người

Triệu Tử Văn nghiên ngắm một bức tranh, phát hiện ra chút manh mối, không khỏi lẩm bẫm.

Bát Hoàng tử gật đầu cười nói:

- Tranh này là ta làm, mà từ là của hoàng muội ta làm!

Hãn nhìn bài thơ trên tranh, khẽ đọc:

- Thiên lý hoàng vân bạch nhật huân,
bắc phong xuy nhạn Tuyết phân phân.

Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ,

Thiên hạ thù nhân bất thức quân!

Nguyên tác: Biệt Động Đại kỳ 2 – tác giả Cao Thích)

Từ biệt Động Đại kỳ 2 (Người dịch: Tản Đà)

Ngàn dặm vàng pha bóng nhật vân,

Nhạn xuôi gió bắc tuyết bay nhanh

Chớ buồn nẻo trước không tri kỷ!

Thiên hạ ai người chẳng biết anh!

Nguồn: thivien

An Ninh quận chúa? Quả ốt nhỏ đó mà cũng biết làm từ? Thật sự là heo nái cũng biết trèo cây! Trên đường ngồi xe ngựa tới đây, Triệu Tử Văn đã hỏi Tần Quán, hiên giờ các công chúa, quận chúa Đại Kinh đều đã lập gia đình, trong hoàng thất chỉ còn lại An Ninh quận chúa này chưa lập gia đình.

Hơn nữa An Ninh quận chúa này lại là con gái duy nhất của Hoài Vương. Thế tử sớm chết non cho nên vị vương gia thối nát đó vô cùng yêu thương đứa con duy nhất này. Cũng khó trách quả ớt nhỏ đó lại ngang ngược như vậy, đều là do được chiều quá hóa hư.

Trong bức tranh là một ngọn núi cao ngất, tuyết trắng xóa tung bay làm cho người ta có cảm giác cô đơn, tịch mịch, mà người đề thơ là muốn an ủi họa sĩ đừng có cảm giác cô độc. “Thiên hạ thù nhân bất thức quân?” Câu này dùng rất thỏa đáng, như vẽ mắt cho rồng, quả thật là một bài thơ hay tuyệt. Triệu Tử Văn không thể không thừa nhận tiểu quận chúa này cũng có vài phần tài năng văn chương, hơn nữa còn biết an ủi hoàng huynh của nàng, thấy nàng không hẳn là quá tệ, cũng có một trái tim biết thương cảm.

An Ninh là con gái bảo bối của Hoài Vương, nếu có thể cưới An Ninh quận chúa, khẳng định Hoài Vương sẽ đối xử với con rể như con đẻ, cho nên các con cháu đảng phái trong triều đều hy vọng có thể cưới được An Ninh quận chúa này. Nếu có thể cưới được nàng, Hoài Vương nhất định sẽ ủng hộ họ.

Cũng khó trách vì sao ba vị công tử lại quần lấy quả ớt nhỏ kia không rời. Triệu Tử Văn nghĩ tới ba vị con cháu quan lại lúc trước, khẳng định là do một vị hoàng tử nào đó bày mưu đặt kế, cực lực theo đuổi An Ninh quận chúa... ..

- Hoàng huynh, có phải huynh lại nói bậy về muội hay không?

Một thanh âm như thể tiếng chim sơn ca lay động lòng người vang lên bên ngoài lầu. Đôi mắt Bát Hoàng tử lập tức sáng ngời, vui vẻ nhìn về phía ngoài cửa lầu.

- Vi thần tham kiến quận chúa!

- Hạ Văn tham kiến quận chúa!

Nhìn thấy Tần Quán thi lễ, Triệu Tử Văn cũng bắt chước ôm quyền thi lễ, trong lòng thầm nhủ, nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đi ra, cô nàng này không phải đi chữa thương sao, thế nào lại chạy tới đây nhanh như vậy?

Một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều chậm rãi đi vào trong lầu các. Đôi mi nàng thanh tú như trăng non, da thịt trắng nõn như sương tuyết, thật sự là

một mỹ nhân. Tuy nhiên dưới vách nàg lại có một cây quải trượng quái dị, điều này khiến cho Bát Hoành tử nhưn mảy, vội vàng hỏi:

- An Ninh, chân muội sao thế?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 205

An Công Công

Quan sát thấy vẻ mặt của Bát Hoàng tử như vậy, Triệu Tử Văn âm thầm cười khổ, Bát Hoàng tử này hiển nhiên là phi thường yêu thương đường muội (em gái họ) của mình. Nếu quả ớt nhỏ này tố cáo, cũng không biết Bát Hoàng tử này có bao che khuyết điểm hay không.

- Hừ!

Hạng An Ninh dựa vào quái trượng, khễ liếc Triệu Tử Văn một cái, hừ nhẹ nói:

- Là bị một con chó cắn.

Đôi mắt Bát Hoàng tử như phun lửa, cả giận nói:

- Con chó đó to gan thật, ngay cả hoàng muội của ta cũng dám cắn, ta phải băm thây nó làm vụn đoạn!

Hạng An Ninh cười giảo hoạt, nói:

- Con chó hoang đó rất to gan, hoàng huynh không cần tức giận, muội sẽ tóm được nó, chậm rãi tra tấn nó.

Củ chuối thật! Quả ớt nhỏ chết tiệt này. Triệu Tử Văn mắng thầm quả ớt nhỏ dùng chiêu thức chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Lúc này Bát Hoàng tử cũng không tiện tiếp tục tranh luận với tiểu quận chúa này nữa.

Bát Hoàng tử chú ý tới chiếc quái trượng bốn chân đặc biệt này, ngạc nhiên hỏi:

- Sao quái trượng của muội lại quái dị như vậy?

Hạng An Ninh đắc ý cười nói:

- Quái trượng này là do Tô tử tử làm cho muội, dùng tốt lắm.

- Khó trách, hóa ra là Tô tiểu thư!

Bát Hoàng tử không mấy kinh ngạc. Quả trứng này đỡ ở dưới nách, hành động tự nhiên, thật sự là rất xảo diệu. Y đổi giọng, nhẹ nhàng nói:

- An Ninh, chân muội bị thương thế nào, có trở ngại lắm không?

Triệu Tử Văn cũng không quá để ý tới việc này, dù sao mình cũng là ăn cắp bản quyền của người khác, cả hãn và Tô Tiểu Muội đều không phải là nhà phát minh ra quả trứng bốn chân này.

Hạng An Ninh chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Không có gì, hoàng huynh không cần lo lắng. Đúng rồi, hoàng huynh vừa nói gì về muội thế?

- À, vừa rồi... Hạ Văn đang đọc bài thơ của muội.

Tâm tư của Bát Hoàng tử rất kín đáo, để ý tới việc Triệu Tử Văn chào An Bình mà không nói ra thân phận, bởi vậy uyển chuyển cười nói.

An Ninh quận chúa khinh miệt nói:

- Hừ, một thư đồng nho nhỏ, còn có thể hiểu thi từ sao?

- An Ninh!

Quận chúa từ nhỏ đã điêu ngoa tùy hứng, Bát Hoàng tử biết rất rõ. Y cũng không biết là hai người có biết nhau, hơi trách cứ nói:

- Hạ Văn là quý khách của ta!

Tiểu nha đầu này làm sao có thể bì nổi với trí tuệ của Triệu Tử Văn. Hãn không thèm để ý tới nàng. Hãn thích nhất giả chết bắt quạ, chờ tới dịp sẽ dọa tiểu quận chúa ngạo mạn này một trận.

- Ồ...

Quả ớt nhỏ có vẻ rất ngoan ngoãn trước mặt Bát Hoàng tử, không nói gì nữa mà cười giảo hoạt:

- Hãn chỉ biết đọc thi từ mà thôi, vậy để hãn làm một bài, nếu không muội sẽ không tha.

An Ninh quận chúa chu cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng lắc tay Bát Hoàng tử. Y rất yêu thích hoàng muội này, bởi vậy bất đắc dĩ nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, người dùng bức tranh này làm một bài thơ đi.

Sớm biết rằng cô nàng này sẽ chơi chiêu này mà. Triệu Tử Văn đoán được tâm tư của quận chúa, hôm nay hãn tới gặp Bát Hoàng tử, vốn dự

định thảo luận về tình hình tranh đoạt hiện tại, nhưng An Ninh quận chúa đột nhiên đảo loạn, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Ta đây liền bêu xấu!

Tần Quán vẫn đứng ở bên cạnh Triệu Tử Văn, trầm mặc không nói. An Ninh quận chúa đột nhiên xuất hiện cũng khiến lão buồn bực không ngừng, hơn nữa Bát Hoàng tử vô cùng sủng ái quận chúa, căn bản không quan tâm tới việc thảo luận chính sự....

Xem người có thể làm ra loại thi từ vợ vẫn gì! Hạng An Ninh đặc ý cười như thể đang xem kịch vui vậy.

Nếu muốn hoàn thành một tác phẩm tốt, cần đầy đủ bút tính, thể bút, bút ý, bút thú, bút lực, bút pháp.... Bát Hoàng tử cũng có thiên phú hội họa và tu dưỡng rất xuất chúng trong phương diện này. Phong cách vẽ của y cũng chịu ảnh hưởng rất sâu. Ý cảnh và phong cách của bức tranh theo đuổi tự nhiên, nhìn tổng thể rất tươi mát thanh nhã, thật sự là một tác phẩm xuất sắc. Triệu Tử Văn nhìn bức tranh vẽ cao sơn tuyết cảnh này, trong lòng không kìm nổi tán dương.

- Người có thể làm nhanh một chút hay không? Làm lãng phí thời gian của hoàng huynh ta.

Hạng An Ninh chống quai trượng, nghiêng răng nghiêng lợi trách mắng.

Triệu Tử Văn bình ổn tâm thần, hắng giọng đọc:

- Bắc quốc phong quang,
Thiên lý băng phong,
Vạn lý tuyết phiêu.
Vọng Trường thành nội ngoại,
Duy dư mãng mãng;
Đại hà thượng hạ,
Đốn thất thao thao.
Sơn vũ ngân xà,
Nguyên trì lập tượng,
Dục dữ thiên công thí tỷ cao.
Tu tình nhật,
Khán hồng trang tố lý,

Phân ngoại yêu nhiều.
Giang sơn như thử đa kiêu,
Dẫn vô số anh hùng cạnh chiết yêu.
Tích Tần Hoàng Hán Võ,
Lược thâm văn thái;
Đường Tông Tống Tổ,
Tiêu tổn phong tao.
Nhất đại thiên kiêu,
Thành Cát Tư Hãn,
Chỉ thức loan cung xạ đại điêu.
Câu vãng hĩ,
Số phong lưu nhân vật,
Hoàn khán kim triêu.
Thấm viên xuân - Tuyết (Mao Trạch Đông)
Thấm viên xuân - Tuyết (Người dịch: Nam Long)
Bắc quốc phong quang,
Nghìn dặm băng ngưng,
Vạn dặm tuyết rơi.
Ngắm Trường thành sau trước,
Duy màu trắng xoá,
Trên dưới sông lớn,
Ngừng bật dòng khơi.
Non uốn phau phau,
Đồng vườn bàng bạc,
Tựa muốn đua cao tới lớp trời.
Xem ngày tạnh,
Ngắm muôn hồng ngàn tía,
Lộng lẫy nơi nơi.
Giang sơn biết mấy xinh tươi,
Kẻ hào kiệt tranh hươu kể bao người.
Nhớ Tần Hoàng Hán Võ,
Thanh tao kém vẻ;

Đường Tông Tống Tổ,
Nho nhã vài mươi.
Nức tiếng một thời,
Thành Cát Tư Hãn,
Chỉ biết giương cung bắn điêu chơi.
Qua hết cả,
Những phong lưu nhân vật,
Lại ngắm sớm ngời.
Nguồn: thivien

Tần Quán vừa nghe, hai mắt sáng ngời, không kìm nổi kích động vỗ tay nói:

- Nói rất đúng, “Sổ lưu nhân vật,
Hoàn khán kim triêu”.

Nghe bài thơ này, Hạng An Ninh ỉu xiu như bánh đa ngâm nước, thần sắc tối sầm lại. Đương nhiên nàng sẽ không khích lệ tiểu thư đồng đắc chí này. Bài thơ này tả cảnh rộng lớn, mạnh mẽ, khí thế hào hùng, điểm mặt lại những thế hệ phong lưu, hào kiệt trong lịch sử. Một câu “Sổ phong lưu nhân vật,

Hoàn khán kim triêu” lại khiến người nghe cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, tràn ngập chí khí.

- Bài thơ tràn ngập khí phách!

Hai mắt Bát Hoàng tử sáng lên, tán thưởng:

- Hạ Văn, tài học của người quả nhiên kinh người, tuy nhiên....

Y đổi giọng lẩm bẩm:

- Tuy nhiên ta thấy có chút khuyết điểm khi tả cảnh...

Khuyết điểm khi tả cảnh? Triệu Tử Văn chấn động không ngừng. Một câu này khiến hắn rất giật mình, cũng không biết nên nói tiếp thế nào, ngỡ ngác đứng đó.

Bát Hoàng tử điện hạ và Triệu Tử Văn nói chuyện đầy bí hiểm. Tần Quán thấy vậy ôm quyền nói:

- Nếu quận chúa và điện hạ có việc, ta và Hạ Văn xin cáo lui trước.

- Ủ, Hạ Văn, nếu người có rảnh, có thể thường xuyên đến phủ ta chơi. Ta luôn hoan nghênh.

Bát Hoàng tử mỉm cười nói với Triệu Tử Văn.

Tâm tình Triệu Tử Văn hơi trầm trọng, tuy nhiên không để lộ trên mặt, chỉ thản nhiên nói:

- Tạ ơn điện hạ ưu ái!

Tần Quán than nhẹ một tiếng, dẫn Triệu Tử Văn đi ra khỏi lầu các.

- Hoàng huynh, thư đồng này rốt cuộc là người thế nào?

Hạng An Ninh kéo ống tay áo Bát Hoàng tử khẽ hỏi.

Bát Hoàng tử nhìn bóng dáng vạm vỡ của Triệu Tử Văn, nói đầy thâm ý:

- Hãn à, hãn là một người rất lợi hại. Mọi cũng đừng trêu chọc hãn.

- Hừ, chẳng phải chỉ là thư đồng của Hạ tướng quân sao? Mọi sợ gì hãn chứ?

Hạng An Ninh chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ nhẹ một tiếng.

Bát hoàng huynh bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Đến lúc đó bị hãn ức hiếp, mọi cũng đừng đến tố cáo với ta. Ta không thể giúp được mọi đâu.

An Ninh quận chúa cười nói:

- Mọi không tin có người ức hiếp mọi mà hoàng huynh lại mặc kệ.

- Quý linh tinh quái!

Bát Hoàng tử khẽ cốc vào trán nàng, cười ha ha nói. Có quận chúa tinh nghịch này ở đây, trong lầu các trở nên đầy vui vẻ...

- Hoàng thượng cho ta một nan đề rất lớn.

Triệu Tử Văn đi trong hành lang của lầu các, thần sắc hơi ảm đạm trầm giọng nói.

Tần Quán đi ở bên cạnh hãn, cười khổ nói:

- Đúng thế, đích thật là một nan đề!

Bên ngoài lầu các, dưới ban công nhà thủy tạ, thuyền nhỏ qua lại không ngớt, dương quang rực rỡ chiếu rọi xuống mặt hồ lấp lánh, càng làm nổi bật ban công của thủy tạ giữa hồ, không khí vô cùng tươi mát u nhã. Triệu Tử Văn tựa vào lan can, lẳng lặng nhìn ngắm cảnh đẹp mang hơi thở Giang Nam này.

- Triệu đại nhân!

Một giọng nói trung tính từ mặt hồ truyền đến.

Tần Quán nghe tiếng nhìn lại:

- Đây không phải An công công sao?

Theo ánh mắt Tần Quán, Triệu Tử Văn nhìn lại, thấy một con thuyền nhỏ trang trí đầy hoa tươi đang lặng lẽ lướt tới phía bọn họ. Đầu thuyền là vị công công ở bên cạnh Hoàng thượng. Y tươi cười chấp tay nói:

- Triệu đại nhân, mau lên thuyền.

Hoàng thượng cũng đến đây à? Triệu Tử Văn theo bản năng nghĩ vậy, chiếc thuyền nhỏ đã dựa vào bên cạnh lầu các. Hắn cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp nhảy xuống thuyền. Vừa quay đầu lại, thấy Tần đại nhân vẫn đứng trên ban công thủy tạ, không kìm nổi hỏi An công công:

- Công công, Tần đại nhân không đi à?

An công công cười nói:

- Hoàng thượng không bảo Tần đại nhân đến, nô tài nào dám tự chủ trương hạ quyết định. Chúng ta cứ đi tới gặp Hoàng thượng trước đi.

Tần Quán sao không biết bản tính của thư đồng này, cười ha hả nói:

- Không sao đâu, Triệu tiểu ca cứ đi trước đi. Ta sẽ đợi người.

Coi như lão già này thức thời. Lão đi rồi, xe ngựa cũng về theo, ta trở về thế nào chứ? Triệu Tử Văn cười ha hả, ngồi trên thuyền bơi về phía thủy tạ giữa hồ.

Thuyền lướt nhẹ trên mặt hồ, Triệu Tử Văn lấy từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu hai trăm lạng, đưa cho An công công nói:

- An công công, chút lòng thành, xin vui lòng nhận cho!

Dù sao An công công này là vị công công thân cận bên cạnh Hoàng thượng, cần phải tạo quan hệ tốt. Đến lúc cần có thể thu được tin tức gì đó quan trọng.

An công công kinh hãi sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói:

- Triệu tướng quân muốn dọa chết tiểu nhân sao? Tiểu nhân sao dám thu bạc của ngài chứ?

Sao toàn bộ mọi người đều biết thân phận của mình vậy? Thế này thì về sau mình còn lăn lộn thế nào được? Triệu Tử Văn im lặng không nói gì,

vậy là hết thời giả chết bắt quạ. An công công không thu, tự nhiên cũng tiết kiệm được một khoản tiền riêng. Vậy cứ để mở một chi nhánh của Tử Vũ Hiên ở kinh thành cũng tốt.

An công công thật sự là rất hối hận vì lần trước đã gợi ý hối lộ với Triệu tướng quân. Lần này Triệu tướng quân thực sự đưa ngân phiếu tới, y sợ tới mức mồ hôi toát ra ướt cả bàn tay. Triệu tướng quân này có tiếng ác nghiệt vô tình, giết người không chớp mắt, dám thu tiền của hãn? Ngại mệnh mình dài quá sao?

Lão Hoàng đế đang ngồi ở trong nhà thủy tạ giữa hồ, bên cạnh là hai gã đại nội cao thủ. Thủy tạ ở ngay bên hồ nước, thật sự là một nơi rất tao nhã, lịch sự.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Tâm Tư Tranh Đoạt

Hôm nay gặp mặt Bát Hoành tử, khẳng định là do lão Hoành đế an bài, bằng không lão cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Triệu Tử Văn vừa đặt chân lên thủy tạ liền ôm quyền nói với Lão Hoành đế:

- Hạ Văn tham kiến Hoành thượng!

Lão Hoành đế hôm nay mặc hoàng bào kim quan, sắc mặt vẫn như trước, trong vẻ hồng nhuận lại lộ ra vẻ nhợt nhạt. Đôi con ngươi đục ngầu thấy Triệu tướng quân liền lộ ra một tia lóe sáng. Lão vuốt chòm râu bạc ngắn ngủn, cười nói:

- Triệu tướng quân, xem ra khanh đúng là không hiểu cung đình lễ nghi. Lúc trước ở triều đình, khanh nên tự xưng thảo dân, hiện giờ không có người, khanh phải tự xưng là vi thần. Khanh xưng hô chẳng theo kiểu cách gì cả, bảo trăm trả lời thế nào?

Lúc trước Tần Quán đã dạy Triệu Tử Văn cách xưng hô linh tinh, nhưng hăn ba ngày câu cá, hai ngày nằm ườn trên võng phơi nắng, căn bản là không hề để ý. Nghe Hoành đế nói vậy, mặt Triệu Tử Văn cũng phải đỏ lên, nói:

- Thần là một thư đồng nho nhỏ, không hiểu lễ pháp, xin Hoành thượng lượng thứ nhiều cho.

- Thôi, người văn võ toàn tài, nhưng không lại hiểu lễ pháp, việc này thật đúng là thú vị.

Lão Hoành đế tuổi già sức yếu này cũng không hiểu vì sao khi nói chuyện với thư đồng này lại khiến tinh thần mình hưng phấn lên vài phần, nét mặt già nua đầy vẻ tươi cười.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Cho tới nay không hiểu lẽ pháp vẫn là điểm thiếu hụt của thần. Không chịu lẽ pháp trói buộc nên càng tự do tự tại.

Lão Hoàng đế nghe vậy cười ha ha, từng mảng thịt béo trên mặt cũng phải rung lên theo, thoải mái cười nói:

- Sao thư đồng khanh lại nói khuyết điểm thành ưu điểm thế?

Triệu Tử Văn gãi đầu cười. Người ta vẫn nói gần vua như gần cọp, tuy nhiên lão Hoàng đế này xem ra cũng khá thân thiện, hòa ái, giống như một lão béo bình thường, không đáng sợ như trong truyền thuyết.

Đôi con ngươi đục ngầu của Lão Hoàng đế đột nhiên lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nghiêm mặt nói:

- Người cảm thấy Long Không tính tình thế nào?

Không cần nghĩ cũng biết Long Không chính là Bát Hoàng tử - Hạng Long Không!

- Thành thực ôn trọng, thông minh hiểu học, tuy nhiên... ..

Triệu Tử Văn đột nhiên hơi rùng mình rồi ngừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Nét mặt già nua của lão Hoàng đế không hề có nửa điểm tươi cười mà lộ ra thần sắc uy nghiêm trấn áp thiên hạ thản nhiên nói:

- Cứ nói đừng ngại!

Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu:

- Tuy nhiên Bát Hoàng tử điện hạ dường như không có tâm tư tranh đoạt.

Đôi mắt lão Hoàng đế bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Mời Triệu ái khanh nói. Làm thế nào mà khanh có thể đoán ra là Long Không không có tâm tư tranh đoạt?

Triệu Tử Văn đầy thâm ý nói:

- Phủ đệ của Hoàng tử điện hạ được xây dựng theo phong cách Giang Nam. Từ lúc thần tiến vào phủ của Hoàng tử, thần liền cảm giác Bát Hoàng tử điện hạ thích thơ văn, khiến người ta có cảm giác điện hạ là một cư sĩ không màng danh lợi!

Lão hoàng đế nhẹ nhàng thở dài, không nói gì cũng không gật đầu, ý tứ là muốn hẳn tiếp tục nói...

Triệu Tử Văn hít một hơi thật sâu, nói:

- Mà ngọn núi cao trong bức tranh do Bát Hoàng tử điện hạ vẽ lại không hề có sự uy nghiêm của núi, từ đó có thể thấy được điện hạ thích chỉ lo thân mình, không muốn phân tranh. Tâm tư tranh đoạt chính là tranh đấu giữa các Hoàng tử, nếu điện hạ không có tâm tư tranh đoạt, vậy rất khó có thể làm gì!

Lão Hoàng đế rất bội phục tâm tư tỉ mỉ và năng lực quan sát của hãn, nét mặt già nua không khỏi tăng thêm mấy phần kính nể, nhưng chỉ một lời nói này của hãn đã nói đúng điểm mấu chốt, khiến lão Hoàng đế cúi đầu không nói, vẻ mặt có chút trầm trọng.

Nhưng dù sao tính cách là trời sinh, không có tâm tư tranh đoạt cũng không thể nói rằng sẽ không muốn làm Hoàng đế, càng không thể chỉ xét tính cách liền quả quyết rằng Hạng Long Không không có dự vọng làm Hoàng đế Đại Kinh. Có lẽ tính cách không màng danh lợi trời sinh của y chỉ là bề ngoài, nhưng trong lòng y vẫn có hy vọng làm Hoàng đế. Trong lòng lão Hoàng đế vẫn còn một tia hy vọng mỏng manh.

Nhưng chút hy vọng còn lại đó đã bị lời nói tiếp theo của Triệu Tử Văn làm tan biến.

Thần sắc của Triệu Tử Văn biểu hiện sự nghiêm túc chưa từng có. Có lẽ gặp phải tranh đấu của hoàng gia nên lúc nào hãn cũng phải cẩn thận, cẩn tắc vô áy náy. Hãn chỉ cười khổ nói:

- Mà điều quan trọng nhất là... thần thăm dò ý tứ từ lời nói của Bát Hoàng tử, càng thấy điện hạ không hề có tâm tư làm Hoàng đế.

- A?

Lão Hoàng đế biết tính cách của Bát Hoàng tử như thế, từ trước tới giờ y chưa bao giờ nói rằng hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế, liền nghi hoặc hỏi:

- Long Không chưa bao giờ biểu đạt tâm ý với trẫm, có lẽ là cam chịu việc kế thừa ngôi vị hoàng đế. Sao khanh có thể tìm hiểu được ẩn ý của nó?

- Một bài thơ!

- Thơ?

Lão Hoàng đế ngạc nhiên nói.

Triệu Tử Văn gật gật đầu nói:

- Chính là một bài thơ!

Chỉ dựa vào một bài thơ liền có thể tìm hiểu tâm ý của Long Không, lão hoàng đế có chút không tin nói:

- Khanh đọc trẫm nghe một chút!

Triệu Tử Văn cũng không khách khí cao giọng đọc:

- - Bắc quốc phong quang,

Thiên lý băng phong,

Vạn lý tuyết phiêu.

Vọng Trường thành nội ngoại,

Duy dư mãng mãng;

Đại hà thượng hạ,

Đốn thất thao thao.

Sơn vũ ngân xà,

Nguyên trì lạp tượng,

Dục dử thiên công thí tử cao.

Tu tình nhật,

Khán hồng trang tổ lý,

Phân ngoại yêu nhiều.

Giang sơn như thử đa kiêu,

Dẫn vô số anh hùng cạnh chiết yêu.

Tích Tần Hoàng Hán Võ,

Lược thâm văn thái;

Đường Tông Tống Tổ,

Tiêu tổn phong tao.

Nhất đại thiên kiêu,

Thành Cát Tư Hãn,

Chỉ thức loan cung xạ đại điêu.

Câu vãng hĩ,

Số phong lưu nhân vật,

Hoàn khán kim triêu.

Thấm viên xuân - Tuyết (Mao Trạch Đông)

Thấm viên xuân - Tuyết (Người dịch: Nam Long)

Bắc quốc phong quang,

Nghìn dặm băng ngưng,
Vạn dặm tuyết rơi.
Ngắm Trường thành sau trước,
Duy màu trắng xoá,
Trên dưới sông lớn,
Ngừng bật dòng khơi.
Non uốn phau phau,
Đồng vườn bàng bạc,
Tựa muốn đua cao tới lớp trời.
Xem ngày tạnh,
Ngắm muôn hồng ngàn tía,
Lộng lẫy nơi nơi.
Giang sơn biết mấy xinh tươi,
Kẻ hào kiệt tranh hươu kể bao người.
Nhớ Tần Hoàng Hán Võ,
Thanh tao kém vẻ;
Đường Tông Tống Tổ,
Nho nhã vài mươi.
Nức tiếng một thời,
Thành Cát Tư Hãn,
Chỉ biết giương cung bắn điêu chơi.
Qua hết cả,
Những phong lưu nhân vật,
Lại ngắm sớm ngời.
Nguồn: thivien

- Hay!

Đôi mắt lão Hoàng để sáng lên đầy vẻ oai hùng, nói:

- Nếu mỗi người Đại Kinh ta đều có hào khí như vậy, Hoàng nhi Long Không có hùng tâm như thế, lo gì quốc tâm bất ổn? Hung Nô không diệt được?

Hai vị cao thủ đại nội ở bên cạnh Lão Hoàng để nghe vậy đều có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, trường kiếm trong tay cũng hơi run lên. Có thể

nghe bài thơ này, bất kể ai cũng đều có cảm giác dường như ý chí chiến đấu đang thiêu đốt tràn ngập trong người.

An công công chỉ là một vị thái giám, làm gì nói chuyện hùng tâm tráng chí, nghe được hay không cũng chẳng khác gì nhau, vẫn không ngừng rót trà cho lão Hoàng đế.

Thật sự là ông nói gà bà nói vịt, Triệu Tử Văn cười khổ nói:

- Tốt nhất Hoàng thượng cứ nghe thần nói ra trọng điểm đã rồi hãy khích lệ bài thơ này sau!

Lão Hoàng đế nghe bài thơ này, nhất thời hưng phấn nên quên cả việc của Long Không. Nét mặt già nua của lão không khỏi đỏ lên. Cũng không biết vì sao, khi nói chuyện với Triệu tướng quân, khí sắc của lão đều tốt lên rất nhiều. Lão cười nói:

- Triệu ái khanh tiếp tục nói đi...

Triệu Tử Văn trầm giọng nói:

- Bát Hoàng:

tử điện hạ đánh giá bài thơ này của thần là – ta cảm thấy có chút khuyết điểm khi tả cảnh!

Đôi con người đục ngầu của lão Hoàng đế lập tức toát ra uy nghiêm lạnh lùng, bất chợt đập tay xuống bàn trà, giận dữ thét:

- Nghịch tử này, trẫm đã tốn bao nhiêu công phu trên người nó. Hiện giờ nó lại nói không muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế. Có phải nó muốn chọc trẫm giận chết mới cam tâm hay không?

Những nhân vật phong lưu trong lịch sử đó đương nhiên không xuất hiện toàn bộ trong thế giới này của Triệu Tử Văn, nhưng trong lịch sử, có ai mà không phải là hoàng đế lưu danh thiên cổ? Mà một câu nói của Bát Hoàng tử điện hạ đã uyển chuyển biểu đạt tâm tư không muốn làm Hoàng đế. Điều này sao có thể khiến lão Hoàng đế không phẫn nộ chứ?

Đã không có tâm tư tranh đoạt mà ngay cả Hoàng đế cũng không muốn làm, vậy thì y chính là một A Đẩu (1) muốn đỡ cũng không đỡ nổi. Tâm tính Bát Hoàng tử đã như vậy, muốn đỡ, muốn nâng thế nào cũng vô dụng.

1. Lưu Thiện (tiếng Hoa giản thể: 刘禅 tiếng Hoa phồn thể: 劉禪; 207-271), tên lúc nhỏ là A Đẩu, là vị hoàng đế thứ hai và là hoàng đế cuối cùng

của Thục Hán. Lưu Thiện là con Lưu Bị và Cam phu nhân.

Theo Tam Quốc diễn nghĩa và Tam Quốc chí mô tả thì Lưu Thiện là một kẻ bất tài, ỷ lại, không chăm lo triều chính. Tuy nhiên cũng có ý kiến cho rằng Gia Cát Lượng quá ôm đồm, tự mình lo hết việc triều chính, sợ Lưu Thiện không làm được nên đã không tạo điều kiện cho Lưu Thiện được rèn luyện và trưởng thành qua việc điều hành chính sự.

Nguồn: Hoàng Thượngtp://vi. wikipedia.org/wiki/L%C6%B0u_Thi%E1%BB%87n

Cũng bởi vì việc này mà Triệu Tử Văn mới có thể trầm trọng buồn bực không ngừng. Hoàng đế không muốn làm, càng đừng nói tới chuyện gì mà tranh đoạt linh tinh... Vậy còn phụ tá cái gì? Cố công vô ích!!!

Lão Hoàng đế tức giận bỗng nhiên kịch liệt ho khan, khuôn mặt đỏ bừng lên. Lão cúi gập thắt lưng ho liên tục. An công công cuống quít vượt lưng lão, lớn tiếng nói với thị vệ đứng bên cạnh:

- Mau mang thuốc cho Hoàng thượng!

Thị vệ nhanh tay lấy một viên thuốc từ trong ngực ra, lập tức nhét vào đôi môi nhợt nhạt của lão Hoàng đế.

Qua hồi lâu lão Hoàng đế mới ổn định được cơn ho. Lão lấy khăn tay ra lau lau môi, Triệu Tử Văn để ý thấy trên chiếc khăn lụa vuông màu trắng rõ ràng có dính vết máu tươi. Xem ra bệnh tình của lão thật sự rất nghiêm trọng, chỉ sợ thời gian sống trên đời không còn nhiều lắm. Hiện giờ các đảng phái càng lúc càng đấu tranh nghiêm trọng có lẽ cũng bởi nguyên nhân này.

- Triệu ái khanh, tinh lực quãng đời còn lại của trẫm đều trút xuống người Long Không. Mặc kệ như thế nào, không cần biết dùng thủ đoạn gì, trẫm đều phải khiến nó kế thừa trẫm ngôi vị hoàng đế!

Đôi mắt lão Hoàng đế lóe lên như ánh sao, nhìn thẳng Triệu Tử Văn nói.

Dưa hái xanh không ngọt đâu nha! Cần gì phải làm thế? Triệu Tử Văn thầm than thở, nhưng ai dám cãi ý chỉ của Hoàng thượng chứ? Hắn đành phải gật đầu nói:

- Xin Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định tận tâm phụ tá Bát Hoàng tử điệt hạ!

Triệu Tử Văn cũng không phải là người thích đâm thọc, mà cái gọi là tâm tư tranh đoạt chính là ý nghĩa tranh cướp, cho nên phải có tâm tư tranh đoạt mới có thể hy vọng thành công tranh đấu, chiếm được mục tiêu. Mà Triệu Tử Văn muốn biết Bát Hoàng tử có tâm tư tranh đoạt hay không nên mới đọc bài thơ đó, nhưng Bát Hoàng tử đã dùng một câu nói uyển chuyển biểu đạt tâm ý của mình là không muốn làm một nhân vật “phong lưu”! Càng khiến Triệu Tử Văn khó tưởng tượng chính là câu nói này còn biểu đạt rằng, ngay cả Hoàng đế y cũng không muốn làm.

Điều này làm cho hãn buồn bực không ngừng Không có tâm tư tranh cường háo thắng thì cho dù có mười Triệu Tử Văn cũng không thể giúp Bát Hoàng tử thành công đoạt lấy mục tiêu. Nếu Bát Hoàng tử không hề e ngại ám chỉ với Triệu Tử Văn rằng mình không hề có tâm tư tranh đoạt, ngay cả cho y địa vị Hoàng đế một cách miễn phí cũng không thích, tự nhiên là muốn mượn mồm Triệu Tử Văn nói với lão Hoàng đế rằng y không muốn tham gia vào tranh đấu giữa các huynh đệ, cũng không muốn làm Hoàng đế!

Cho nên Triệu Tử Văn coi như là giúp hãn chiếu cố vậy.

Lão Hoàng đế lại ho khan kịch liệt mấy tiếng, kích động nói:

- Không phải tận tâm, mà là nhất định phải làm cho nó có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế!

- Vâng, vâng, nhất định nhất định!

Triệu Tử Văn chỉ sợ lão Hoàng đế này đột nhiên đi đòi nhà ma, đến lúc đó có lẽ trên lưng mình còn có thể gánh thêm tội hành thích vua. Hãn thầm nghĩ, lão đại người nói gì thì là cái đó!

Lão Hoàng đế cụp mi mắt xuống, lại biến thành một bộ dạng dờ sống dờ chết, hiển nhiên lại trở nên cực kỳ mệt mỏi. Triệu Tử Văn vội vàng nói:

- Hoàng thượng, nếu không có việc gì, vi thần xin cáo lui... ..

- Ừ, lui ra đi. Sau này khanh nên đến phủ của Long Không nhiều một chút, giúp nó bày mưu tính kế, cũng thuận tiện khuyên bảo nó, nhất định phải khiến nó cam tâm kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Lão Hoàng đế vô lực phất ống tay áo dài, tinh thần uể oải nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Tân Nguyệt Lâu

An công công thức thời đi tới nói:

-Triệu tướng quân, ta tiễn ngài!

Triệu Tử Văn đứng ở đầu mọc thuyền, suy nghĩ lại phiêu về hướng lâu các, lão Hoàng đế này hạ tử lệnh, bắt buộc phải để Bát Hoàng tử làm hoàng đế, nhưng Bát Hoàng tử này lại không có tâm tư tranh đoạt, hoàn toàn chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay, sao ta lại xui xẻo như vậy chứ?

- Triệu tiểu ca, Hoàng thượng phân phó thế nào? Triệu Tử Văn vừa mới bước lên hành lang thủy tạ, Tần Quán liền lo lắng đi tới hỏi.

Triệu Tử Văn cười khố nói:

- Mặc kệ như thế nào, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, Hoàng thượng đều phải khiến Bát Hoàng tử điện hạ kế thừa ngôi vị hoàng đế!

Tần Quán lắc đầu thở dài:

- Ta đã sớm đoán được chính là như thế. Tâm huyết suốt đời của Hoàng thượng đều ký thác ở trên người Bát Hoàng tử điện hạ, sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

- Đi thôi, chúng ta lên xe ngựa rồi nói chuyện tiếp! Tần Quán lại nói tiếp.

Lúc này đã là gần hoàng hôn, ánh dương quang nhè nhẹ chiếu rọi trên phủ đệ của Bát Hoàng tử, gió thổi qua mặt hồ, vườn cây hoa lá tươi đẹp, đình đài lầu các và nước non tươi đẹp hoà lẫn, tiểu kiều nước chảy thấp thoáng, rực rỡ nhiều vẻ.

Triệu Tử Văn chậm rãi đi dọc theo hành lang ra ngoài phủ đệ. Từ miệng lão Hoàng đế, hẳn có thể hiểu được mục đích hôm nay tới đây - Chủ yếu là để quen biết với Bát Hoàng tử một chút, đáng tiếc Bát Hoàng tử lại khiến hẳn thất vọng. Một bài thơ của hắn nhìn như khoe khoang văn chương, kỳ

thật là tìm hiểu tâm ý của Bát Hoàng tử, tuy nhiên Bát Hoàng tử thông minh hơn người, uyển chuyển biểu đạt tâm ý không muốn làm Hoàng đế.

- Ôi... ..

Triệu Tử Văn thở dài thật sâu. Hắn vốn tính sau khi phụ tá Bát Hoàng tử kế vị xong liền lui về ẩn cư ở Hàng Châu, hưởng thụ cuộc sống an bình, hiện giờ xem ra Bát Hoàng tử ngay cả tâm tư làm Hoàng đế còn không có, rốt cục ai có thể đoạt được được vị trí đó cũng không thể nói rõ nổi.

Triệu Tử Văn vừa lên xe ngựa liền nhẹ nhàng dựa vào màn xe, ngáy khò khò. Tần Quán nhìn thấy cũng có chút buồn cười, cũng không quấy rầy hắn mà đưa hắn thẳng về Hàn Lâm Thư Viện.

Yên Chi Hồ của thành Hàm Đan, nam đê giống như một dải băng màu lục, nối tiếp với cầu, nằm ngang trên hồ, đầu nam là Nam Bình, đầu bắc là Tử Hà Lĩnh. Những cảnh liễu xanh biếc hiển lộ vẻ thướt tha như đang múa dưới làn gió xuân. Màn sương mờ ảo bao phủ trên đê khiến người ta có cảm giác như trong mộng ảo.

Yên Chi Hồ nam đê chính là thành thị kết hợp giữa đê và cầu, người vui ca múa, ngựa chạy, du thuyền liên miên không dứt suốt đêm, là nơi phồn hoa nhất Hàm Đan. Bắt mắt nhất ở đây là Tân Nguyệt Lô, một tòa cổ lâu có hai tầng đứng vững vàng ở cạnh nam đê với những chiếc lồng đèn treo cao, dòng người vào ra không ngừng...

Trên đường đá nam đê, một vị công tử quần áo chỉnh tề đang đi khiến người ta phải chú ý. Công tử này mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt ngăm đen, bộ dạng như đao tước, khóe môi nhếch lên nở nụ cười xấu xa, cũng không biết đã chọc cho bao nhiêu tiểu thư phải mặt đỏ cúi đầu.

Nói đến cũng là kỳ quái, phía trước vị công tử phong lưu này không xa có một thư đồng. Thư đồng này đội một chiếc mũ của người già, hoàn toàn che khuất hai tai. Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là thư đồng này hai má như ngọc, da thịt như tuyết, mày liễu phượng mắt, thật sự là vô cùng tuấn tú, khiến vô số công tử đều phải trừng mắt nhìn. Sao tiểu tử này lại có hình thức tuấn tú như vậy? Thư đồng còn đi trước thiếu gia, đây là diễn trò sao?

Vị công tử phong lưu vội vàng bước tới bên cạnh thư đồng nói:

- Người là loại thư đồng gì vậy? Người là thiếu gia hay ta là thiếu gia? Không quy củ gì cả, đi ở phía sau đi!

- Người... ... Khuôn mặt trắng bóng như ngọc của thư đồng đỏ bừng lên, óan giận lỗ mãng phất ống tay áo rồi đi ra phía sau thiếu gia, nhưng trong đôi mắt phượng lại bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, tưởng như có thể giết chết thiếu gia mấy trăm lần.

Thử hỏi thư đồng sao dám trừng mắt với thiếu gia? Hai người này tự nhiên là Triệu Tử Văn và La Thanh Yên cải trang.

Triệu Tử Văn vừa mới trở về thư viện không lâu, La Thanh Yên đã xuất hiện như quý mị, yêu cầu hẳn cùng đi tới kinh thành đệ nhất kỹ viện - Tân Nguyệt Lâu!

Dưới dâm uy của Bạch Phát Ma Nữ, hẳn đành phải đi cùng với nàng.

Ở thế giới trước kia, Triệu Tử Văn là một thằng nhóc thuần khiết, các tiệm cắt tóc, gội đầu linh tinh đều chưa bao giờ tới. Hiện giờ đi vào thế giới này, có thể đi tới kỹ viện xem một chút, coi như là tặng thêm kiến thức.

Nói đến cũng là kỳ quái, sao gã nhân yêu Sở Thăng này lại thích kinh doanh nữ nhân nhỉ? Quần Phường Các cao cấp, kỹ viện Tân Nguyệt Lâu. Cũng không biết Sở Thăng này rốt cuộc có bao nhiêu tài sản, thật sự là vô cùng giàu có. Triệu Tử Văn thầm nhủ.

La Thanh Yên muốn tới Tân Nguyệt Lâu, đương nhiên là điều tra tin tức của Âm Kiếm Các, nhưng nàng là một nữ tử, sao có thể đi vào kỹ viện chứ? Bởi vậy nàng mới đóng giả làm một tiểu thư đồng, cùng với Triệu Tử Văn đi vào.

- Hạ Văn chết tiệt, người ít đặc ý cho ta.

La Thanh Yên lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn đi ở phía trước. Vừa rồi, rõ ràng là vị thiếu gia này muốn làm nàng xấu mặt, làm sao nàng không biết chứ? Nàng cảm hận lắm lắm.

Trước Tân Nguyệt Lâu, rất nhiều đèn lồng đỏ treo cao phía trên tỏa ánh sáng rực rỡ lóa mắt. Rất nhiều công tử ăn mặc hoa lệ, mặt mũi đầy cảnh xuân, ra ra vào vào rất náo nhiệt. Tú bà đứng ở ngoài lâu, trên mặt không biết đập bao nhiêu tầng phấn son, phe phẩy khăn tay, ưỡn ẹo cặp mông to

lớn, lộ ra một mảng ngực lớn trắng bóng, khiến người đi đường nhìn thấy không ngừng nuốt nước miếng.

- Ôi, tiểu ca tuần tú quá, mau mời vào!

Triệu Tử Văn vừa đi tới trước lầu, tú bà thấy một nam tử tuần lãng bất phàm đi tới liền vội vàng bước tới tươi cười nịnh nọt.

Triệu Tử Văn dâm dăng cười ha hả, thả một miếng bạc trắng bóng vào giữa bộ ngực trắng như tuyết của tú bà.

Tân Nguyệt Lâu này khăng định cũng giống với Quần Phương Các, đều là nơi ẩn núp các cao thủ. Nếu đi tới đây mà lơ ngơ, lóng ngóng, khăng định là sẽ bị người ta phát hiện ra. Đến lúc đó chưa nói tới việc tìm hiểu tin tức, chỉ sợ sẽ gặp phải tình huống "đóng cửa đánh chó". Bởi vậy cần phải diễn trò như thật.

Tú bà mặt mày hơn hờ nói:

-Tạ ơn công tử ban thưởng!

La Thanh Yên giống như tiên tử gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thấy vậy không kìm nổi nhãn mặt, vô cùng phản cảm nơi gió trăng, ong bướm này. Nàng đi theo sát phía sau Triệu Tử Văn, cũng không hề nói gì.

Tú bà từ đầu đến cuối không hề nhìn tiểu thư đồng tuần tú này chút nào mà tươi cười đầy vẻ quyến rũ nhìn Triệu Tử Văn, như thể muốn một mình nuốt trọn công tử da ngăm đen, tuần tú, cao lớn này. Một lát sau, tú bà ra lệnh cho hai nữ tì dẫn đường cho Triệu Tử Văn...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Đánh Răng

Đi vào Tân Nguyệt Lâu, đầu tiên là một hành lang ngoắt ngoéo, hai bên trồng các loại hoa, từ bên ngoài căn bản không thể nhìn ra nổi bên trong không ngờ lại có cảnh tượng như vậy. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đi qua hành lang này, thấy hai bên gieo trồng rất nhiều hoa cỏ, còn bố trí bồn cảnh đủ loại kiểu dáng, u nhã yên lặng, pha đủ tâm tư, khiến người không thể tưởng được đây lại là kỹ viện mà có cảm giác như đang về nhà vậy. Sau khi rẽ ngang rẽ dọc thêm mười bước, phía trước xuất hiện một chiếc cổng vòm bằng hoa tươi. Sau khi đi qua cổng vòm, một đại sảnh thanh u lịch sự tao nhã liền xuất hiện trước mắt. Không ngờ trong này có thể xây dựng được lâm viên theo phong cách Giang Nam tinh xảo như vậy, khiến Triệu Tử Văn cảm thán không ngừng. Bất cứ phương diện nào cũng chứng minh rằng tên Sở Thăng thực sự là con mẹ nó lắm tiền.

Ở giữa đại sảnh là một chiếc bàn gỗ lim bày đủ các món ngon. Các công tử ngồi trên ghế ôm các thiếu nữ thật chặt, thực sắc song thu (cả ăn cả sắc đều thu), vừa hưởng thụ các món cao lương mỹ vị, vừa đùa nghịch những bộ ngực và cặp đùi trắng nõn, bóng loáng của thiếu nữ khiến người ta phải đau mắt.

- Công tử muốn ở phòng riêng hay ngồi ở đại sảnh?

Một mỹ tử trong đó mở miệng dò hỏi.

- Muốn phòng riêng làm gì!

La Thanh Yên mở miệng nói:

- Chúng ta ngồi ở đại sảnh.

Bạch Phát Ma Nữ này rốt cuộc có biết ai là thiếu gia, ai là thư đồng hay không? Lúc này đã xâm nhập hang hổ, Triệu Tử Văn cũng không tiện tranh

cái với nàng, lén liếc mắt xem thường một cái rồi gật đầu bất đắc dĩ.

Mỹ tỳ kỳ quái liếc mắt nhìn hai chủ tớ này. Nàng cũng hơi ngạc nhiên, không rõ rốt cuộc ai là thiếu gia ai là thư đồng, sao thư đồng này lại nói trước như vậy?

Thật sự là một thư đồng to gan, mỹ tỳ nhủ thầm trong lòng, cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, lập tức dẫn Triệu Tử Văn vào một bàn trống trong đại sảnh.

Sau một lát, mỹ tỳ nhẹ nhàng vỗ tay. Hai thiếu nữ mặc áo bằng sa mỏng màu trắng chặm rãi đi ra từ "bên trong bụi hoa". Triệu Tử Văn không khỏi mở to hai mắt, trong lúc nhất thời không đoán ra rốt cuộc là vừa rồi các nàng ẩn nấp ở đâu.

Hai thiếu nữ này đều là nữ tử tuổi thanh xuân, càng hiếm có là mỗi người một vẻ xinh đẹp khác nhau, chỉ cần là nam nhân bình thường nhìn thấy các nàng chắc chắn sẽ phải động tâm. Đã diễn trò thì phải làm đủ, hơn nữa hai nữ tử này cũng là báu vật của nhân gian, ở nơi công cộng thế này, Triệu Tử Văn lộ ra vẻ háo sắc một cách rất tự nhiên.

Nữ tử phong trần cũng không cần phải báo tên họ, các nàng cũng không hỏi đại danh của Triệu Tử Văn, bởi vì Triệu Tử Văn chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc sống hồng trần của các nàng mà thôi. Kỹ viện này tự nhiên cũng có quy củ như vậy, không hỏi xuất xứ, chỉ cầu phong lưu một đêm.

Hai nữ tử đi tới ngồi bên cạnh Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn ngửi thấy hương thơm từ thân thể mềm mại của các nàng truyền tới, thầm nghĩ sức hấp dẫn của nữ nhân quả thật không thể khinh thường.

- Chiêu đãi vị công tử này cho tốt. Sau khi hai thiếu nữ ngồi xuống bên cạnh Triệu Tử Văn, mỹ tỳ vẫn dặn dò một câu theo bản năng, sau đó lập tức đi ra ngoài tiếp tục đón khách.

Hai thiếu nữ không đợi mỹ tỳ nói xong những lời này đã cùng nhau dựa vào ngực Triệu Tử Văn. Theo bản năng, Triệu Tử Văn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của hai nàng, mà những bộ ngực cao ngất, đầy đặn của hai nàng cũng một trái, một phải chèn ép hẳn. Khuôn mặt cả hai nàng đều tràn đầy xuân tình, cực kỳ kích động lòng người. Triệu Tử Văn bị hai thiếu nữ chèn ép hai

bên khiến lửa dục thiêu đốt, cảm thán nữ tử thanh lâu quả nhiên cởi mở chết người.

"Đồ phóng đãng đáng ghê tởm!" La Thanh Yên giả trang làm thư đồng, tự nhiên chỉ có thể đứng ở phía sau thiếu gia, nhưng nàng thấy thư đồng chân chính này biểu tình tự nhiên, tươi cười đậm đãng, nàng không kìm nổi lạnh mắt mắng thăm: "Cũng không biết vì sao Lăng Nhi lại thích đồ vô sỉ này!"

Hai thiếu nữ nhiệt tình như lửa, bộ ngực tuyết trắng dính sát vào cánh tay Triệu Tử Văn, thỉnh thoảng lại ghé đôi môi anh đào vào bên tai hắn, hơi thở như hương lan, vô cùng khiêu khích lửa dục của Triệu Tử Văn...

Triệu Tử Văn cảm giác huyết mạch bành trướng, nhưng hắn tâm trí thành thực, cực lực áp chế dục hỏa, nhưng cũng không thể cứ ngồi im bất động được. Nếu có một cao thủ ẩn nấp nào đó phát hiện hắn chỉ giả bộ hoặc cảm thấy nghi ngờ, hấp dẫn sự chú ý của Sở Thăng, đến lúc đó nhận ra hắn thì thật sự là không ổn.

Gặp dịp thì chơi thôi, bận tâm nhiều lắm làm gì, chỉ cần không phá phòng tuyến cuối cùng, phong lưu một chút thì đã làm sao? Trong lòng hắn đã cởi mở, đôi bàn tay nóng bỏng liền thoải mái sờ soạng hai nữ tử bên cạnh. Đã có kinh nghiệm thực chiến phong phú, động tác hai tay Triệu Tử Văn vô cùng thuần thực, lúc nào lúc nạy, lúc nặng lúc nhẹ, cực kỳ quen thuộc với các điểm nhạy cảm của nữ nhân, chỉ trong phút chốc, đã biến hai cô bé bên cạnh bốc hỏa, khuôn mặt đỏ bừng, lộ ra ánh mắt như sói đói nhìn hắn, dường như muốn ăn tươi nuốt sống vị công tử phong lưu này ngay lập tức.

Thấy thư đồng hạ lưu này biến thành chủ động, dụ dỗ hai nữ tử bên cạnh thành lửa nóng, La Thanh Yên biến sắc mặt, hừ lạnh nói:

- Kẻ phóng đãng vô sỉ, bại hoại vô đức!
- Yên nhi, người bóp vai cho thiếu gia ta!

Triệu Tử Văn nhếch miệng cười đầy vẻ bại hoại.

- Người cũng xứng?

La Thanh Yên lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, lại phẫn nộ vì kẻ vô sỉ này dám thân thiết gọi nàng là Yên nhi, tuy nhiên nàng cũng phải mặc kệ,

không thèm để ý tới hần nữa...

Thư đồng này cũng dám không nghe lời thiếu gia sao? Hai thiếu nữ cảm thấy hơi kỳ quái. Các nàng cũng không muốn làm công tử mất hứng nên không nói ra.

- Ông chủ của Tân Nguyệt Lô này khẳng định là một kẻ rất giàu có. Người xem bài trí hoa lệ thế này cơ mà!

Triệu Tử Văn nhìn bài trí hoa lệ như hoa như ngọc xung quanh, khen ngợi nói.

- Đó là đương nhiên!

Hai thiếu nữ hé miệng cười, thân thiết nhét một miếng hoa quả vào miệng hần. Bề ngoài thì cười nịnh nhưng trong lòng lại thầm cười nhạo công tử này ngu dốt: "Ai chẳng biết ông chủ của Tân Nguyệt Lô gia tài bạc triệu? Người mù cũng biết, vị công tử này quả thật đang nói lời vô nghĩa".

Nhưng La Thanh Yên vừa nghe vậy thì tâm thần run lên, lại thầm mắng thư đồng này đê tiện. Hiện giờ nàng đang có thân phận thư đồng, ngay cả lời thiếu gia nói mà cũng không nghe, khẳng định sẽ khiến người ta khả nghi. Nàng khẽ cắn môi, bước tới sau lưng Triệu Tử Văn, giơ đôi tay ngọc lên "nhẹ nhàng" vuốt ve vai hần!

Triệu Tử Văn cắn chặt răng, Bạch Phát Ma Nữ này không phải đang mát xa cho hần mà quả thực đang muốn lấy mạng nhỏ của hần. Củ chuối thật, là người muốn ta đến Tân Nguyệt Lô, không sờ mấy thiếu nữ này thì làm sao có thể "Báo cáo kết quả công tác" với Sở Thăng chứ? Muốn người giả bộ một chút, vậy mà hiện giờ lại tra tấn ta. Làm thiếu gia chẳng khác gì khổ sai, cứ làm thư đồng vẫn là tốt nhất.

- Chân tay vụng về, đứng sang một bên đi.

Triệu Tử Văn rốt cuộc không tìm nổi đầu đốn, nhếch miệng nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của La Thanh Yên đỏ bừng, nếu không phải đang ở trong đầm rỗng hang hổ, chỉ sợ nàng sớm nổi trận lôi đình chém chết thư đồng vô sỉ này. Nàng nắm chặt tay lại, kiềm nén lửa giận lui ở một bên.

Ha ha, Bạch Phát Ma Nữ, người cũng có hôm nay nha! Trong lòng Triệu Tử Văn vui như hoa nở, khuôn mặt xạm đen cũng hơi đỏ bừng vì cố nén

cười.

- Nghe nói gần đây Tân Nguyệt Lô mới có một ca kỹ mới, hát như chim sơn ca, cũng không biết đêm nay nàng có thể xuất trường hay không?

- Đáng ghét, ngài chỉ nhớ tới ca kỹ mới, liền quên ta rồi sao?

- Sao ta có thể quên bảo bối này chứ? Đến đây, ăn một quả lê.

Công tử và thiếu nữ ở bàn bên cạnh liếc mắt đưa tình với nhau rất tiêu dao, Triệu Tử Văn nhìn như thể đang vắt sữa hai cô bé nhưng thực tế đang không ngừng đánh giá toàn bộ đại sảnh, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì. Khi hắn nghe thấy bàn bên cạnh nói vậy, không khỏi nghĩ ngợi, hóa ra là có ca kỹ mới tới. Lúc trước Lâm Mộng Phi cũng là tân nhậm Các chủ của Quần Phương Các, lúc này nói không chừng lại là một nhân vật lợi hại.

Từ sau khi Âm Kiếm Các ám sát Hạ Bình thất bại lần trước, Quần Phương Các liền biến mất vô tung, Lâm Mộng Phi quyến rũ như hồ ly đó cũng đột nhiên bốc hơi, mà Triệu Tử Văn cũng không quá mức để ý tới nữ hồ ly tinh đó. Dù sao sát thủ đêm đó cũng chỉ có một nữ tử là tú bà của Quần Phương Các, mà nàng cũng không tham dự, cho nên giữa bọn họ cũng không có thù hận gì, lập trường bất đồng mà thôi.

Hiện giờ nghe được có ca kỹ mới tới muốn lên đài hiến xướng, khiến Triệu Tử Văn không kìm nổi nhớ lại đêm đó trên đũa Lâm Mộng Phi ở Quần Phương Các, cũng không biết nữ tử quyến rũ mê người đó hiện tại thế nào.

- Công tử, ta muốn công tử hôn ta.

Một thiếu nữ chọt chu cái miệng nhỏ nhắn, gắt giọng.

Triệu công tử phục hồi tinh thần lại, vội vàng nhét một miếng lê vào miệng, ngồm ngoàm nói:

- Ăn quả, ăn quả...

- Công tử, ta cũng muốn công tử hôn...

Một thiếu nữ khác thấy thiếu nữ kia không thành công, còn cho rằng đối phương sức hút không đủ, tươi cười lắc lắc cánh tay Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn lại bưng chén rượu nói:

- Uống rượu, uống rượu... ...

Cả hai thiếu nữ đều không ai có thể hôn Triệu Tử Văn được cả. La Thanh Yên đứng nhìn vừa bực mình vừa buồn cười, hận không thể đá thư đồng vô si này một cước.

Hai thiếu nữ âm ỨC, khỗ sở nói:

- công tử, có phải công tử ghét bỏ chúng ta hay không?

- Sao có thể chứ?

Triệu Tử Văn ngượng ngừng cười, bậy bạ nói:

- Cái này... Sáng nay ta không đánh răng, để lần sau hôn nhé...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Thiên Niên Lệ (1)

Đánh răng? Hai thiếu nữ nghe vậy cảm thấy đầu óc mờ mịt, nghi vấn nói:

- Công tử nói chính là sáng sớm không dùng cành dương liễu để tẩy răng à?

Hiện giờ Đại Kinh đều lấy cành dương liễu làm bàn chải đánh răng, cách dùng là ngâm cành dương liễu trong nước, khi muốn dùng thì dùng răng cắn cành dương liễu. Bên trong cành dương liễu sẽ có những sợi thật nhỏ như sợi của bàn chải đánh răng, rất tiện dùng. "Kê sơ minh, hàm quán sáu - Gà gáy sớm, súc miệng đánh răng" chính là bắt nguồn từ việc này.

Tuy nhiên Triệu Tử Văn rất không quen dùng loại bàn chải đánh răng bằng cành dương liễu này, mỗi sáng hẳn chỉ dùng nước muối để súc miệng. Hẳn cười ha hả nói:

- Chính là ý tứ này. . .

Hai thiếu nữ đều cười quyến rũ, càng thêm quẩn quýt si mê hẳn hơn, hé miệng khẽ cười nói:

- Công tử, chúng ta không ngại!

Các người không ngại, ta để ý nha, Triệu Tử Văn không kèm chế được cười nói:

- Sờ sờ là được.

Hai thiếu nữ gật đầu, đôi mắt lóe lên vẻ thất vọng. Cũng khó trách, thật vất vả mới gặp được một tiểu sinh da ngăm đen anh tuấn như vậy, các nàng đương nhiên muốn thân thiết cùng hẳn một phen. Đáng tiếc tiểu sinh da ngăm đen anh tuấn này lại có một thói quen xấu như vậy, không đánh răng thì không hôn môi, ôi...

Hiện giờ La Thanh Yên thật sự không rõ thư đồng này tính toán thế nào. Vừa rồi hẳn còn rất vô sỉ, hạ lưu đùa nghịch hai thiếu nữ, hiện giờ lại có vẻ muốn giữ mình trong sạch. Đôi mắt đẹp của La Thanh Yên thỉnh thoảng lại đảo qua đánh giá thư đồng vô sỉ này.

Triệu Tử Văn cũng không hy vọng hai cô bé này nghi ngờ, vội vàng nói sang chuyện khác:

- Tân Nguyệt Lô của các người gần đây mới có thêm một ca kỹ à?

Một cô bé liền liếc mắt quẹo rũ với Triệu Tử Văn, rúc vào ngực hẳn nhãn nhó, nói với vẻ nũng nịu:

- Công tử, người đang ở cùng chỗ với chúng ta, sao lại còn quan tâm tới Đạp Tuyết. Ừ, người ta mặc kệ, tối nay người ta nhất định phải cùng người...

Đạp Tuyết? Sao lại khéo như vậy? Triệu Tử Văn không kìm nổi nhếch miệng cười phức tạp, đồng thời cũng hơi tò mò, lại hỏi:

- Đạp Tuyết này chính là ca kỹ mới tới à?

- Đúng thế. Tuy rằng chúng ta chưa được thấy mặt thật của nàng nhưng nàng hát rất êm tai và rất cảm động. Tối nay rất nhiều công tử đều tới vì nàng ấy. Tuy nhiên công tử người cũng không thể bỏ người ta để đi nghe nàng ấy hát được.

Cả hai thiếu nữ đồng thời gặt giọng.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi chút mà thôi, sao hai người lại ăn giấm chua như vậy làm gì? Chờ chút nữa tất cả chúng ta cùng nghe Đạp Tuyết hát rồi làm gì thì làm...

Hai thiếu nữ đều sáng mắt lên, càng thêm quẩn quýt si mê để cho Triệu Tử Văn chiếm tiện nghi của mình.

- Sao Đạp Tuyết vẫn còn chưa ra hát vậy?

Có một thanh âm khá lớn vang lên trong đại sảnh, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Triệu Tử Văn tự nhiên cũng nghe tiếng nhìn lại theo bản năng, chỉ thấy một công tử mặc hoàng bào ôm hai nữ tử diêm dúa lẳng lơ, cao giọng nói.

Đại Kinh đã có quy định rõ ràng, không phải là người trong hoàng thất thì không được mặc quần áo màu vàng. Hiện giờ nam tử này mặc hoàng bào một cách lộ liễu, cũng không biết là ai trong hoàng thất, thật sự là quá lớn mật.

Nam tử này môi hồng răng trắng, có chút anh tuấn, tuy nhiên vẻ trẻ con trên mặt vẫn chưa hết, hiển nhiên mới chỉ 16, 17 tuổi, vẫn là một thiếu niên vị thành niên.

Trong kinh thành, thiếu niên còn trẻ như vậy trong hoàng thất cũng chỉ còn lại Thập Nhất Hoàng tử trẻ tuổi nhất. Triệu Tử Văn cũng đã được nghe nói sơ qua về Thập Nhất Hoàng tử

Các đảng phái đấu tranh tương đối ác liệt, ai lại đi quan tâm tới thiếu niên này? Cho nên mọi người ngồi đây đều biết là Thập Nhất Hoàng tử điện hạ là không người quản thúc, bởi vậy mới lộ liễu mặc hoàng bào đến kỹ viện...

- Nhỏ như vậy đã tới kỹ viện, rất có tiền đồ!

Triệu Tử Văn cười ha hả, thì thầm một câu. Vị Hoàng tử trẻ nhất hoàng thất này cũng là người nhàn rỗi nhất, không hề phiền toái vì phải tranh đoạt.

Thập Nhất Hoàng tử điện hạ đang được mấy thiếu nữ chăm sóc, tự nhiên không chú ý tới Triệu Tử Văn ở cách đó không xa, cũng căn bản không để ý tới ánh mắt của mọi người, lại kêu gào:

- Này, bảo Đạp Tuyết ra hát cho ta nhanh lên!

Không ai dám nhiều lời đối với vị Thập Nhất Hoàng tử này, tất cả đều chỉ liếc mắt một cái rồi tiếp tục "công việc chính" của mình.

Mà La Thanh Yên cũng nhướn mày, hừ nhẹ một tiếng, lập tức lại bắt đầu lưu tâm chú ý xem Tân Nguyệt Lô có gì khác thường hay không.

Đèn hoa đã được châm lên rực rỡ ở Tân Nguyệt Lô, người đến người đi liên miên, các loại cười vui, hò hét không dứt, phi thường náo nhiệt.

Triệu Tử Văn ăn đậu hủ của hai cô bé, cũng thỉnh thoảng cẩn thận đánh giá vị Thập Nhất Hoàng tử này, bất chợt "cheng..." một thanh âm trong trẻo vang lên, phảng phất như tiên âm khiến sự ồn ã trong lâu đột nhiên ngừng cả lại.

Chỉ thấy không biết khi nào, cửa của một gian phòng ở giữa lầu hai mở ra không một tiếng động, một bức rèm che buông xuống dưới, mơ hồ thấy một bóng dáng xinh đẹp ngồi ngay ngắn phía sau rèm. Dù không thấy người, chưa nghe thấy tiếng, nhưng chỉ thấy cảnh tượng mờ ảo sau rèm đã khiến tất cả mọi người trong đại sảnh si mê xôn xao hẳn lên.

Đây hẳn là ca kỹ Đạp Tuyết mới tới, tuy nhiên cũng không biết vì sao nàng lại ngồi trước mặt mọi người với tư thế nghiêng sườn như vậy. Xuyên qua bức rèm là dáng người hoàn mỹ như ẩn như hiện khiến tất cả các công tử trong đại sảnh đều sáng mắt lên.

Hàng lờm mà còn giả bộ như thật. Triệu Tử Văn khinh miệt âm thầm nói. Ở thế giới trước kia của hắn, rất nhiều cô gái tự nhận là nhìn từ bên sườn mình rất đẹp, cho nên rất thích phô bày cho mọi người nhìn nghiêng như vậy, chơi trò mập mờ, thần bí, điển hình chính là hàng lờm.

Đạp Tuyết này cũng không nói gì, chỉ khẽ đưa mười ngón tay đánh đàn, liền nghe thấy những thanh âm uyển chuyển bi thương, thể lượng vô lực dần dần truyền tới, đưa con người ta vào một cảnh giới bi thương.

- Xuyên qua ngàn năm, hồng nhan lệ hỏi vì ai? Trăn trở muôn đời luân hồi, đi con đường nào, lời thề bên nhau mãi không quên. Tang thương thiên địa biến, hóa đá vọng thuyền về. Cũng hứa tại thời khắc này, chỉ đợi muôn đời luân hồi, tay áo hồng, mặc áo xanh, ngồi đợi...

Âm thanh tự nhiên quanh quẩn bên tai mọi người, ngàn năm luân hồi, nhân thế tang thương, làn điệu uyển chuyển thể lượng, bi thương cuốn hút mỗi người đang ngồi, dường như người đánh đàn này đã trải qua ngàn năm luân hồi mới có thể tấu được làn điệu bi thương sâu thẳm như vậy...

Tất cả mọi người đều ngừng tay "công tác", đắm chìm trong cảnh giới bi thương. Có nữ tử xúc động không kìm nổi rơi lệ. Cái gì là ngàn năm luân hồi, có lẽ sau trăm tuổi bọn họ đều hóa thành một nắm đất vàng.

- Đây là.

Triệu Tử Văn nghe thấy toàn thân run rẩy, tâm thần chấn động kịch liệt. Hắn chính là người kích động nhất trong đại sảnh, bởi vì người xuyên qua ngàn năm trong ca khúc dường như đang nói chính là hắn. Sao hắn có thể không kinh hãi chứ?

- Xuyên qua ngàn năm, rốt cục vì ai? Đi con đường nào, chẳng lẽ chỉ vì tình yêu ngàn năm không thay đổi sao? Lịch sử thay đổi, từng năm tháng khó quên, chỉ có điều cùng đợi nàng, cùng hứa ngay tại giờ khắc này, chúng ta sẽ lại gặp nhau!

Triệu Tử Văn ngẩng đầu, đôi mắt lóe ra thần sắc phức tạp, ngơ ngác nhìn nữ tử sau tấm rèm. Trong toàn bộ đại sảnh, chỉ có một mình hắn là hiểu được ý nghĩa của ca khúc này.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Thiên Niên Lệ (2) .

Thật là nàng sao?

Hai vai Triệu Tử Văn hơi hơi run rẩy, khước mắt lóe ra lệ quang, lẩm bẩm nói.

Hai thiếu nữ nhận thấy vẻ kích động của hãn đầu tiên, nhẹ nhàng nói:

- Công tử, công tử làm sao thế?

Toàn bộ đại sảnh đều lâm vào yên tĩnh, ngay cả Thập Nhất Hoàng tử vốn tác quái cũng không kìm nổi thán phục, tán dương:

- Một khúc hát ngàn năm luân hồi quá tuyệt, thực sự là nói hết tang thương của nhân thế.

- Chúng ta thật sự có thể gặp lại sao?

Khúc ca kết thúc, Đạp Tuyết vẫn ngồi sau bức rèm che, khuôn mặt mờ ảo xinh đẹp khiến Triệu Tử Văn lại cảm quen thuộc, giọng hát trầm thấp uyển chuyển lại giống như đã từng quen biết. Hãn không kìm nổi run rẩy hỏi.

Tuy rằng đứng sau Triệu Tử Văn nhưng La Thanh Yên vẫn thấy vẻ kích động của hãn. Nàng thầm ngạc nhiên, sao thư đồng này lại cảm động bởi một ca khúc như vậy? Thật sự là không phù hợp với tính tình vô sỉ của hãn.

Triệu Tử Văn đứng lên, cất cao giọng:

- Lời chia tay mới chỉ nói đây thôi thì thu đã đến, thoát đây thôi mà hoa lại rơi.

Trong cửa sổ có bóng người đang ngồi ủ rũ, đêm khuya buồn lại càng cô đơn.

Đoạn đường tình bấy giờ chia đôi ngã, tình yêu nào rồi cũng phải chia ly.

Cơn gió đông vô tình thổi đến làm cho bao kỷ niệm ngày hôm qua như bồng tình lại.

Tình tan vỡ không chỉ có mình em rơi lệ mà còn có một thế giới nát tan.

Bài ca li biệt đang hát vang trong gió vậy mà anh vẫn không nghe thấy gì.

Chỉ có trong mộng anh mới thấy nước mắt ngàn năm trước.

Anh rất muốn gặp lại em nhưng tình cảm trước kia cứ làm tim anh nhỏ máu trong mỗi giấc mộng dài

Bồng tình dậy thì tất cả hoàn toàn biến mất.

Giấc mộng kia như hàng ngàn sợi tóc vây quanh anh.

Ánh sáng mặt trời như đang lu mờ đi kỷ niệm của quá khứ.

Em hãy hy vọng một chân trời mới vì nơi đó sẽ có anh tìm em, tìm lại gương mặt, tìm lại vẻ đẹp của em trong kí ức.

(Mời các bạn thưởng thức ca khúc Thiên Niên Lệ - Ca sĩ Tank - Phim Thiên Ngoại Phi Tiên

<http://mp3.zing.vn/mp3/nghe-bai-hat/...IW6IO6I0.html>

<http://youtube.com/watch?v=eqb-UF4NK8s>)

Hắn bước từng bước lên lầu hướng về phía nữ tử. Hắn nện bước trầm trọng mà thông thả, miệng còn nhẹ nhàng hát "Thiên Niên Lệ". Từng câu từng chữ đều đọng lại trong tim mỗi người đang ngồi trong sảnh. Hắn dường như muốn gọi lại ký ức xa xôi của nữ tử trên lầu, mà dường như toàn bộ đại sảnh chỉ tồn tại hai người bọn họ.

Thương cảm trong mộng ảo mang theo nỗi buồn ly biệt, giai điệu tuyệt đẹp cũng có một cảm giác ưu thương nhẹ nhẹ như dẫn dắt hồn người, mọi người đều nghe như si như mê. Đặc biệt có thiếu nữ dễ xúc động, khi nghe thấy câu "Anh rất muốn gặp lại em nhưng tình cảm trước kia cứ làm tim anh nhỏ máu trong mỗi giấc mộng dài", liền cảm giác như tim bị xé rách, đau đớn trong tim khiến lệ rơi lã chã...

Mọi người ngơ ngác nhìn vị công tử đang chậm rãi đi lên lầu. Cũng không biết làm sao mà hắn có thể hát được ca khúc động lòng người đến thế, tất cả mọi người đều đầy vẻ bội phục. Vẻ ưu thương thật sâu sắc trên

người vị công tử mặt đen này cũng không phải là làm ra vẻ, cũng không biết hẳn đã trải qua sự kiện bi thảm gì...

Khóe mắt Triệu Tử Văn lấp lóe lệ quang, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống, lóe ra hào quang rực rỡ. "Tích" Một tiếng động nhẹ trên sàn, hóa thành một giọt thiên niên lệ (lệ ngàn năm)...

- Thật là nàng sao?

Từ dưới lầu, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, đi về phía sương phòng, dường như ngay từ dưới lầu đã có thể chạm được vào tay nàng. Tay hắn nắm chặt lại, như thể muốn nắm lấy "nàng" trong tay mình. Bộ dạng thâm tình, chân thành của hắn quả thực đã đả động tâm tư của mỗi thiếu nữ ở đây.

Trong đôi mắt đẹp của La Thanh Yên tràn đầy vẻ phức tạp. Nàng thật sự không hiểu vì sao thư đồng này lại như vậy. Hát lên ca khúc thâm tình, bi thương như vậy, dường như hắn là một kẻ si tình. Nhưng hắn lại có mấy nữ nhân, lại còn vô sỉ hạ lưu, sao hắn có thể là một nam tử si tình như thế?

Nữ tử nghe thấy tiếng ca động lòng người, lại nghe thấy có người la lên ở dưới lầu, thân mình nàng run lên, cũng không biết vì sao quay người bỏ đi thẳng.

Triệu Tử Văn hơi nao nao, nhìn lại phía sau rèm thì đã trống không, không còn bóng dáng nữ tử vừa rồi nữa.

- Đạp Tuyệt...

Triệu Tử Văn hô to một tiếng, phóng thẳng lên lầu.

Tốc độ của Triệu Tử Văn cực nhanh, sắp sửa lao lên tới lầu hai, chợt một bóng đen xuất hiện như ma quỷ, nháy ra từ phía sau tấm rèm che.

Hắn cũng không quản là người phương nào, lạnh lùng nói:

- Tránh ra.

- Ha hả... ...

Nam tử khinh miệt cười nói:

- Người cho rằng người có bốn sự này qua được ta sao?

Trong lòng Triệu Tử Văn lo lắng vô cùng, thậm chí còn không kịp liếc nhìn nam tử kia. Đến khi hắn ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đầy yêu mị, trong lòng Triệu Tử Văn cả kinh, tuy nhiên đến trời chặn lại lúc này cũng không được, huống chi là nhân yêu này chứ. Triệu Tử Văn quát lớn:

- Cút ngay!

Sở Thăng lập tức sắc mặt lạnh lùng nói:

- Vậy người liền thử xem!

Bất chợt, tiếng xé gió vang lên, Triệu Tử Văn vung một quyền cực nhanh thẳng tới mặt Sở Thăng. Tuy nhiên Sở Thăng đã có chuẩn bị sẵn, thân hình chợt lóe, nháy mắt tránh thoát một quyền hung mãnh đó.

“Ầm...” Một tiếng động lớn vang vọng khắp đại sảnh, một quyền của Triệu Tử Văn nện thẳng lên cột gỗ khiến cột gỗ chấn động mạnh, một vết lõm sâu cũng hiện ra.

Mọi người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, Thập Nhất Hoàng tử ngây như phỗng nhìn vị công tử da đen không rõ tên họ kia, không biết hẳn là ai mà lại lợi hại như vậy?

Người phản ứng đầu tiên tự nhiên là La Thanh Yên. Bóng dáng như quý mị của nàng vừa đảo, trực tiếp xuất hiện trên thang gỗ, lạnh lùng nhìn kẻ ái nam ái nữ Sở Thăng.

- Ô, đây không phải là La Các chủ sao?

Sở Thăng cũng không biết lấy đâu ra một chiếc khăn tay, quynh rũ phe phẩy khăn nói.

Nhìn lại đại sảnh, lúc này các khách làng chơi đã sớm chuồn mất. Nhìn thấy cao thủ như Triệu Tử Văn, không đi chẳng lẽ còn chờ tai bay vạ gió sao? Trong đám người đó thì Thập Nhất Hoàng tử là chuồn nhanh nhất!

La Thanh Yên khinh miệt nhìn kẻ ái nam ái nữ diêm dúa lẳng lơ này, nhướn mày nói:

- Đây là tổng đà Âm Kiếm Các của người à?

Sở Thăng nhướn mày cười nói:

- Người cho rằng ta sẽ dễ dàng cho các người phát hiện tổng đà sao?

Triệu Tử Văn không quản ý có tổng đà hay không, phẫn nộ quát:

- Vì sao Đạp Tuyết không gặp ta? Mau thả nàng ra!

- Thả nàng? Thật sự là buồn cười, nàng vốn chính là người của Âm Kiếm Các ta!

Sở Thăng cười ha hả nói:

- Hơn nữa, nàng còn không thèm nhìn người chút nào, sao có thể bảo ta tha nàng hay không chứ?

Triệu Tử Văn nghe vậy ngẩn người, dường như Đạp Tuyết cố ý né tránh mình, nhưng hắn không tin, nhất định là nhân yêu này bức hiếp Đạp Tuyết, bởi vậy giận dữ nói:

- Rốt cuộc là người có thả hay không?

- Hừ hừ... ..

Sở Thăng hừ nhẹ nói:

- Ta không thả thì sao? Đừng quên, nơi này là địa bàn của ta!

- Hạ Văn, đừng cùng hắn vô nghĩa, chúng ta liên thủ giết hắn!

Trong đôi mắt đẹp của La Thanh Yên tràn đầy sát khí nhìn Sở Thăng nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Cứu Binh

Sở Thăng lại cười ha ha một tiếng nói:

- Chẳng phải ta vừa mới nói, đây là địa bàn của ta. Người cho rằng chỉ bằng hai người các người, có thể giết ta sao?

Y vừa nói xong liền vỗ tay hai tiếng "bộp bộp...", từ trên lầu hai chọt nhảy ra hơn mười tên áo đen bịt mặt, mà trong danh sách cũng đã trở nên trống không chẳng biết từ lúc nào. Cũng khó trách Sở Thăng không hề sợ hãi như vậy, hóa ra đã sớm bố trí mai phục, khách nhân đã bị đuổi đi từ sớm.

- Hôm nay ta muốn xem là ai giết ai?

Đôi mắt yêu mị của Sở Thăng lóe ra sát ý, y hừ nhẹ một tiếng nói.

La Thanh Yên cũng giật mình kinh hãi vì biến hóa bất ngờ này. Nàng và Triệu Tử Văn giả dạng hần là không hề có sơ hở, sao lại bị phát hiện chứ?

Trong lòng Triệu Tử Văn tràn đầy bóng dáng của Đạp Tuyết, sao còn quản sống chết gì nữa? Hần đứng trên thang gỗ, nhìn Sở Thăng trên lầu, lạnh lùng nói:

- Nếu người không giao Đạp Tuyết ra, cho dù chết, ta cũng phải bắt người chôn cùng.

Sở Thăng quẹo rũ cười nói:

- Ôi, thật đúng là một người rất hữu tình nha. Đáng tiếc người vĩnh viễn không chiếm được nàng!

Lời nói của nhân yêu này thủy chung không để lộ ra thân phận đích thực của Đạp Tuyết. Rốt cuộc có phải nàng hay không? Triệu Tử Văn thật sự muốn được nhìn thấy nàng ngay lập tức, trong lòng lo lắng vạn phần cả giận nói:

- Ta đây liền san bằng Tân Nguyệt Lô này của ngươi.

- Không biết tự lượng sức mình!

Hơn mười cao thủ áo đen đứng ở trên lầu, đồng thời hừ lạnh, khinh miệt nói.

La Thanh Yên hiểu được, có Sở Thăng này, lại thêm mười cao thủ kia, hôm nay an toàn rời khỏi Tân Nguyệt Lô là rất khó khăn. Trong tay áo dài của nàng chợt xuất hiện một thanh đoản kiếm như thể ảo thuật. Nàng lạnh lùng nhìn chăm chú Sở Thăng. Cho dù hôm nay có mất mạng cũng tuyệt đối không cho chúng chiếm được gì tiện nghi.

Sở Thăng nhếch miệng, hoàn toàn thất vọng nói:

- Hôm nay tự thân ngươi còn khó bảo toàn, ta xem ngươi như thế nào tìm được viện binh tới san bằng Tân Nguyệt Lô của ta. Cho dù ngươi có thể tránh thoát một kiếp, Tân Nguyệt Lô này chỉ là một trong những phân đà của ta, bị ngươi san bằng thì đã sao nào?

Nghe tên ái nam ái nữ này nói chuyện, Triệu Tử Văn cảm thấy vừa rồi mình kích động như vậy là hơi lỗ mãng. Hiện giờ nhìn thế cục thế này, chẳng khác nào Bồ Tát bùn qua sông, tự mình còn khó bảo toàn, nhưng chẳng lẽ thực sự không đuổi theo Đạp Tuyết sao? Hắn cảm thấy thật sự không cam lòng.

"Xuyên qua ngàn năm, từng mâu thuẫn và không vui khiến cho anh mất đi. Có lẽ ngay tại giờ khắc này, chúng ta sẽ lại gặp nhau!" Triệu Tử Văn lặng lẽ lẩm bẩm, bởi vì hắn cần một tri kỷ, một tri kỷ hiểu được chỗ sâu nhất trong nội tâm hắn, đó mới là quan trọng nhất.

- Chỉ cần ngươi khiến ta được gặp Đạp Tuyết một lần, ân oán giữa chúng ta sẽ chấm dứt. Thế nào?

Có lẽ Triệu Tử Văn quá mức mong đợi, nhưng hắn không muốn cúi đầu trước Sở Thăng, bởi vậy vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, có chút khí phách nói.

- Thật sự là loại người phong lưu. Ngay cả ca kỹ của Tân Nguyệt Lô cũng có thể gặp phải...

La Thanh Yên khẽ nhú mày liễu, hừ nhẹ nói. Chút ấn tượng tốt mà thư đồng này vừa mới tạo cho nàng liền biến mất hầu như không còn.

- Triệu tướng quân thật sự là loại người si tình khó gặp nha. Đáng tiếc nàng lập tức sẽ...

- Tất cả buồng vũ khí trong tay. Ai trái lệnh trăm!

Sở Thăng còn chưa nói xong, đột nhiên có mấy trăm tướng sĩ xông vào, người cầm đầu là một trung niên trắng trẻo, mập mạp.

- Điền huynh?

Triệu Tử Văn nhìn thấy người đầu lĩnh, không khỏi kinh ngạc nói. Hắn đến Hàm Đan mấy ngày nay mà không hề thấy bóng dáng Điền Hồ, hiện giờ Điền Hồ lại xuất hiện ở Tân Nguyệt Lâu, hẳn là tới cứu mình.

- Hạ Văn, Hoàng thượng có chỉ, triệu người vào cung.

Biểu tình của Điền Hồ không mấy biến hóa, ôn hoà thản nhiên nói.

Triệu Tử Văn tự nhiên hiểu được Điền Hồ. Y là người của triều đình, lại mang nhiệm vụ trên người, đương nhiên là phải tỏ vẻ nghiêm túc một chút. Tuy nhiên Điền Hồ tới đây cũng trùng hợp quá mức, như vậy khẳng định là tới cứu mình.

Xảy ra biến hóa bất ngờ như vậy nhưng trên mặt Sở Thăng không mấy biến hóa. Y vẫn nhoẻn miệng tươi cười quyến rũ như trước, dường như hết thảy đều nằm trong tính toán trước của y.

Tên cáo già này hóa ra đã sớm nhìn thấu thân phận của ta, biết sẽ có người đến cứu giúp, trách không được vừa rồi nửa ngày không động thủ, thật không hổ là Các chủ Âm Kiếm Các, cáo già! Trong lòng Triệu Tử Văn mắng thầm.

Nhưng Triệu Tử Văn nóng lòng gặp Đạp Tuyết, hiện giờ có người tới giúp đỡ, hẳn mừng rỡ nói với Điền Hồ:

- Điền huynh, Sở Thăng này bắt một bằng hữu của ta, hãy giúp ta bắt hắn lại.

- Việc này...

Khuôn mặt trắng trẻo của Điền Hồ đỏ lên, khó xử nói:

- Hoàng thượng ra lệnh cho ta bảo người vào cung. Ta không thể tự tiện hành động. Tuy nhiên... ..

Y trầm tư một lúc lâu, y vốn là huynh đệ cùng chung hoạn nạn với Triệu Tử Văn. Bằng hữu của huynh đệ bị bắt, sao y có thể ngồi yên làm ngơ. Y

quay sang nói với Sở Thăng:

- Sở lão bản, nếu người bắt bằng hữu của Hạ Văn, xin hãy thả người ra, chuyện này liền bỏ qua, ta cũng sẽ không theo đuổi nữa. Thế nào?

Dường như Triệu huynh này đã tóm được manh mối gì đó. Nếu Sở Thăng này chết cũng không chịu nhận, Điền Hồ cũng không có biện pháp, đành phải lui một bước thảo luận điều kiện với Sở Thăng.

Sở Thăng nhìn Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Xin hỏi vị công tử này, người nhìn thấy ta bắt bằng hữu của người thế nào? Nàng là người của Tân Nguyệt Lô, hơn nữa vừa rồi nàng còn cố ý trốn tránh người, ta cũng không bắt nàng đi!

La Thanh Yên nhìn thấy mấy trăm tướng sĩ xông vào, vậy mà cũng không làm gì Sở Thăng, biết nhiệm vụ tuần tra tổng đà Âm Kiếm Các đêm nay thất bại, bởi vậy cũng không hề có ý lưu lại, liền rảo gót sen bước ra ngoài, tuy nhiên cũng không quên quay lại lớn tiếng nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, ta đi trước một bước.

Vì sao nàng phải trốn tránh ta, vì sao... .. Lời nói của Sở Thăng như một lưỡi dao sắc bén cắm vào trong tim Triệu Tử Văn khiến hắn đau đớn nghẹt thở. Trong lòng hắn đang vô cùng bức bối, sao còn quân La Thanh Yên đi hay ở...

- Còn nữa, nữ tử đó quả thật là trốn tránh người. Người không cần quá mức cố chấp, đợi cho có cơ hội người lại đi tìm nàng để hỏi rõ ràng.

La Thanh Yên chưa bao giờ thấy thư đồng cột nhà này có thái độ thâm đạm như vậy, không kìm nổi khuyên giải an ủi nói.

Quả thật là ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê, những lời này của La Thanh Yên rất có đạo lý. Nếu nữ tử đó đã cố ý trốn tránh hắn, cho dù Triệu Tử Văn có lật tung toàn bộ Tân Nguyệt Lô cũng không thể tìm được nàng, kết quả là chỉ uổng phí công phu.

Mấy trăm tướng sĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn La Thanh Yên ăn mặc theo lối thư đồng đi ra khỏi cửa. Hình thức của thư đồng này thật sự là quá mức tuấn tú, quả thực còn xinh đẹp hơn cả ca kỹ của Tân Nguyệt Lô, nếu là khuê nữ thì tốt biết bao. Trong lòng các tướng sĩ đều nảy sinh ý nghĩ này.

- Hừ... ..

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng với các tướng sĩ này, liền đó thân hình chợt lóe, nháy mắt biến mất không thấy.

Trên mặt thư đồng này toát lên hàn ý lạnh như băng, toàn thân là sát khí lẫm liệt khiến các tướng sĩ cả kinh, có người bị dọa lui lại vài bước. Thấy thư đồng chợt biến mất, trong lòng họ không khỏi ngạc nhiên, hóa ra là một cao thủ lợi hại, mà Điền Hồ dường như e ngại La Thanh Yên này, từ đầu tới cuối đều không dám liếc nhìn nàng chút nào.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Giáo Trường Luận Võ

Điền Hồ đương nhiên cũng biết chỗ lợi hại của Âm Kiếm Các, không phải ở trong tình huống có chứng cứ cụ thể mà phát sinh xung đột với bọn họ là một hành động rất không sáng suốt. Y kéo tay Triệu Tử Văn, hạ giọng nói:

- Triệu huynh, xem ra cô nương này quả thật là muốn trốn tránh huynh rồi. Không bằng chúng ta về trước đi, sau này bàn bạc kỹ hơn đã.

Ánh mắt Triệu Tử Văn không hề dịch chuyển, vẫn như trước nhìn chăm chăm vào chiếc ghế dựa bằng gỗ lim ở phía sau bức rèm che, dường như bóng hình của "nàng" vẫn ngồi đó. Hắn nắm chặt tay, trong lòng đầy nỗi thê lương. Ta nhất định sẽ tìm được nàng!

- Sở Thăng, nếu như người dám động vào một sợi tóc của nàng. Ta sẽ làm cho người hối hận vì thái độ làm người của người đó.

Cả người hắn toát ra khí phách, đôi mắt thâm thúy phát lạnh, một uy nghiêm ngang ngược nhắm thẳng vào Sở Thăng và nói thẳng với nhân yêu trên lầu đó.

- Người yên tâm đi. Nàng hiện giờ vô cùng an toàn, không ai dám động đến nàng đâu.

Sở Thăng cười nói một cách quyến rũ. Y đã từng kinh qua trăm trận, nét mặt già nua từng trải trầm ổn, đương nhiên là sẽ không bị Triệu Tử Văn hù dọa. Y lại dùng thanh âm mà ai cũng nghe không nổi, cười lạnh nói:

- Sớm đã bị thẳng ranh người động vào thôi. Người tưởng ta không biết chắc?

Trong lòng Triệu Tử Văn rất phiền muộn. Hắn có thể không tiếc tính mạng phải trả giá để cứu được Đạp Tuyết ra, nhưng Đạp Tuyết dường như

lại cam tâm ở lại Âm Kiếm Các, hơn nữa lại còn trốn tránh hẳn nữa. Hẳn cũng không biết phải làm gì bây giờ. Có lẽ kế sách hiện giờ là chỉ có sớm giết chết Sở Thăng đi mới là biện pháp tốt nhất.

Hắn vô cùng mất mát, xoay người đi ra phía ngoài, thở dài thật sâu, nói:

- Điền huynh, chúng ta đi.

Triệu huynh luôn luôn là kẻ rất si tình. Điền Hồ cũng không biết là nên cười hay nên khóc nữa, đi theo sau hắn về phía hoàng thành.

Mấy trăm vị tướng sĩ ở đây đều là tướng sĩ thủ vệ kinh thành, đương nhiên cũng không nhận ra Triệu Tử Văn, cũng không biết Hoàng thượng mời hắn làm gì, thấy điền tướng quân còn phải đi theo sau hắn thì ngần người ra mắt một lúc mới kịp đuổi theo.

- Người mới rồi nói là ai triệu kiến ta? Hoàng thượng à?

Đi tới trước cửa Tân Nguyệt Lâu, Triệu Tử Văn mới hỏi. Vừa rồi hắn tập trung sự chú ý hết trên người Sở Thăng, cũng không để ý đến những gì Điền Hồ đã nói.

- Ủ, là Hoàng thượng triệu kiến huynh.

Phía sau Điền Hồ có một cỗ xe ngựa, y giữ chặt tay Triệu Tử Văn, chạy về phía cỗ xe ngựa.

- Người tự tiện hành động, Hoàng thượng rất bực mình. Người mau theo ta đi đi.

- Điền huynh, Hoàng thượng thật sự là tức giận à? Chẳng phải chỉ là đến kỹ viện chơi gái thôi sao?

Triệu Tử Văn cẩn thận hỏi lại.

- Lên trước đi rồi nói sau.

Điền Hồ ra hiệu cho phu xe, hai người kéo hắn lên xe đi luôn. Điền Hồ chui vào theo sau hắn. Xe ngựa này rộng rãi sáng sủa, bên trong có một cái bàn và một cái sập, bên trên có phủ một chiếc khăn lụa viền bạc, trên bàn đặt một bộ ấm trà và chung trà, vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết ngay là không phải vật bình thường rồi.

- Xuất phát, mau xuất phát.

Điền Hồ dường như rất sợ hãi lại chọc cho xảy ra chuyện gì, cho nên vội vã phân phó xa phu bên ngoài. Tuấn mã cất vó, lọc cọc chạy về hoàng

thành. Phía sau, mấy trăm vị tướng sĩ, thanh thế lớn đi theo sát xe ngựa, khiến cho người qua lại hai bên đường phố bị dọa đến mức phải bước tránh qua chỗ khác.

Thấy mọi việc đã được như dự tính, Điền Hồ mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, bước lên trên ngõ xuống, cười nói:

- Tốt lắm! Cuối cùng cũng không nhục sứ mệnh, không chỉ có cứu được huynh đúng lúc, lại còn có thể dẫn huynh tiến cung luôn.

Việc mật báo mời cứu binh đến đương nhiên chính là do những người âm thầm bảo hộ Triệu Tử Văn làm. Cũng khó trách sao Điền Hồ lại đến đây kịp lúc như thế. Hắn cười khổ một tiếng, hỏi:

- Hôm nay Hoàng thượng vừa mới gặp ta rồi. Sao buổi tối lại triệu kiến ta luôn thế?

Điền Hồ thần thần bí bí đáp:

- Hoàng thượng định mấy bữa nữa mới nói chuyện với huynh. Nhưng mà tối nay huynh lại đi gây chuyện, Hoàng thượng giận dữ, cho nên sai phái là tối nay phải gặp huynh.

Một tí việc con con thế này mà cũng tức giận sao? Cũng là quá keo kiệt rồi. Triệu Tử Văn không nói gì. Vừa rồi không được nhìn thấy diện mạo thật của nữ tử, tâm tình của hắn đã rất phiền não. Lão Hoàng đế này lại lôi ra tra hỏi, lại càng buồn bực đến cùng cực.

Điền Hồ thấy hắn cúi đầu không nói gì thì an ủi:

- Triệu huynh, Hoàng thượng chỉ nói vài câu thôi, sẽ không trách phạt gì huynh đâu.

- Ta đến Hàm Đan vài ngày nay rồi, sao hôm nay mới thấy huynh tới đây?

Triệu Tử Văn không muốn tiếp tục đi tìm phiền não nữa, chờ điều tra rõ chân tướng rồi mới có thể phán đoán là rốt cuộc có phải nàng hay không. Hắn đổi hướng câu chuyện sang nói về Điền Hồ.

Điền Hồ cười khổ, nói:

- Trong triều không có tướng nào dùng được cả. Hoàng thượng liền phái ta đi đảm nhiệm cái chức Thiên Kiếm tướng quân này.

Thiên Kiếm tướng quân? Triệu Tử Văn nghe mà ngẩn ra. Hãn còn tưởng là Điền Hồ sau khi quay về Hàm Đan thì đã là năm mới rồi, sẽ tiếp tục làm thị vệ trong cung cho lão Hoàng đế, giờ lại trở thành đại tướng quân, thật sự là không thể không thờ dài. Đại tướng của Đại Kinh thật sự quá ít đến nỗi phải bắt thị vệ bên người Hoàng đế đi làm tướng quân.

Bất quá khi trước Điền Hồ ở trong trận chiến Vọng Giang Thành cũng tạo dựng được không ít uy vọng trong quân, để y làm tướng lĩnh cũng là một sự lựa chọn rất tốt. Triệu Tử Văn cười nói:

- Huynh tại sao lại trở về thế?

- Triệu huynh còn không biết ư?

Điền Hồ ngạc nhiên hỏi.

Tướng lĩnh dẫn quân đội trở lại kinh thành. Nếu không phải là đánh giặc xong trở về thì sẽ là kinh thành sắp phát sinh đại sự. Triệu Tử Văn nhiều ngày rồi đều ngủ ở Thư Viện, không quan tâm đến chuyện trong triều, sao biết được là có đại sự gì. Hãn kỳ quái nói:

- Biết cái gì? Chẳng lẽ... có đại sự phát sinh à?

- Cũng đúng. Triệu huynh hiện giờ còn chưa có chức vị, không thể ngày nào cũng vào triều sớm được.

Điền Hồ thờ dài một tiếng, lại nói:

- Lúc này là tiết đầu xuân. Sau mỗi dịp này hàng năm, các phiên quốc xung quanh phụ thuộc Đại Kinh ta sẽ phải đến triều cống. Năm nay đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Triệu Tử Văn cũng có nghe qua về cái lệ triều cống này. Hãn cười cười rất hèn mọn, ra vẻ cả kinh, nói:

- Dường như Đại Kinh ta đã có hơn mười năm rồi không có tiểu quốc nào đến triều cống thì phải. Sao giờ lại có phiên quốc đến?

Điền Hồ nhìn một cái ra ngoài xe ngựa, tiếng xe lộc cộc, tới lúc đi qua khúc cua đằng trước y mới buông màn, khẽ thờ dài:

- Đại Kinh ta là đại quốc rộng lớn mệnh mệnh, diện tích lãnh thổ mở mang, con dân đông đúc, chính là nước đứng đầu ở khu vực này. Năm đó cường thịnh là lúc...

Đáng tiếc đều đã thành chuyện cũ, Triệu Tử Văn khẽ thờ dài:

- Có phải là vì từ khi Hung Nô tới?

Còn chưa nói đến chính đề, Đại Kinh đã bị Triệu Tử Văn quấy rầy, y nao nao rồi vội giơ ngón cái lên nói:

- Triệu huynh thực sự là cơ trí hơn người. Làm sao mà huynh lại đoán ra được?

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu sau như có điều cần suy tính rồi mới nói:

- Hoàng thượng vừa mới hạ thánh chỉ nhất quyết tử chiến với Hung Nô, thì đã có phiên quốc đến tiến cống. Đại Kinh ta đã nhiều năm rồi không có nước đến triều cống, hiển nhiên là vì Hung Nô oai cáo dọa gà --- khiến người ta không an tâm còn triều cống gì nữa. Xem ra Hung Nô tới lần này là để điều võ dương oai.

Điền Hồ mở to hai mắt, nhìn vị Triệu tướng quân thần kỳ này với vẻ quái dị, lẩm bẩm nói:

- Triệu huynh, vì sao mà huynh lại đoán được thế?

Hung Nô hiện giờ nhất định là đang chinh đốn đại quân, tập kết lương thảo, chuẩn bị đánh hạ Đại Kinh. Triệu Tử Văn nhìn ra phen diễn trò của bọn họ, đơn giản là vì trước khi hai nước giao hảo, nghĩ muốn kiếm chác chút béo bở. Chẳng qua là Hung Nô cuối cùng sẽ đến kinh thành điều võ giương oai như thế nào thì hẳn đoán không ra được.

Triệu Tử Văn thỏa mãn dựa vào thành xe, cười nhạt, nói:

- Đừng có thừa nước đục thả câu. Nói mau đi, bọn họ dẫn theo bao nhiêu người vào kinh?

- Một ngàn người.

Điền Hồ dựng thẳng ngón tay lên, lạnh lùng đáp.

Triệu Tử Văn hít sâu một hơi. Mẹ nó, bọn Hung Nô này đến triều cống hay là kéo bè kéo lũ đến đánh nhau? Mang lắm người như thế, hiện giờ quân coi giữ kinh thành có bốn ngàn người, Ngự Lâm quân trong cung có hai ngàn người. Nhưng người ngựa Hung Nô đều có vóc dáng cao to, sức lực vô cùng to lớn. Một người có thể địch được hai ba tướng sĩ Đại Kinh bình thường. Nếu để cho một ngàn người này vào kinh thành, hậu quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Hai nước giao chiến, không giết sứ giả. Đại Kinh là quốc gia giàu lễ nghi. Hiện giờ bọn họ muốn tới, lão Hoàng đế tự nhiên là không thể nào ngăn cản được, đành phải để Điền Hồ dẫn tướng sĩ quay về tăng cường phòng vệ ở Hàm Đan. Triệu Tử Văn cũng hiểu được điều này, trầm giọng nói:

- Bọn họ không phải là còn có mục đích khác nữa đấy chứ?

Đôi mắt Điền Hồ phát ra khí lạnh, lạnh lẽo hừ một tiếng, nói:

- Bọn họ muốn Đại Kinh ta và Hung Nô tổ chức một giáo trường luận võ. Hai nước đều đến đó để giao lưu về võ học.

Giao lưu võ học à? Mưu kế hay đấy. Đến lúc đó thì người Hung Nô bọn chúng một người đánh hai người, đánh đập nam nhi Đại Kinh chúng ta ngã lăn ra đầy đất, diệt sĩ khí của Đại Kinh ta. Lão Hoàng đế và quan viên phe phản chiến nói không chừng sẽ bị dọa đến mức phải vội vàng cắt thành cầu hòa ngay. Triệu Tử Văn thâm cười lạnh, nói với Điền Hồ:

- Quả nhiên là đến để ra oai uy hiếp!

Điền Hồ lòng đầy căm phẫn, nói:

- Không chỉ như thế, bọn Hung Nô còn muốn An Ninh quận chúa của Đại Kinh ta phải gả cho Thiên Vu của Hung Nô làm phi tử.

- Từ từ... An Ninh quận chúa?

Triệu Tử Văn chặn ngang lời Điền Hồ, hỏi lại.

Điền Hồ gật đầu nói:

- Đúng vậy. Trong tín thư mà khoái mã Hung Nô đưa tới có nhắc đến chuyện đó.

- Chuyện cô nàng này phải gả đi thì hình như chẳng liên quan gì đến ta nhỉ? Người lấy chuyện này ra kích thích ta làm gì?

Triệu Tử Văn trừng mắt nhìn Điền Hồ, chất vấn.

- Khụ khụ...

Âm mưu bị vạch trần, Điền Hồ đỏ cả mặt lên, ho khan hai tiếng mới nói được:

- An Ninh quận chúa cũng là huyết mạch Hoàng gia Đại Kinh ta. Để nàng còn tuổi nhỏ như thế đã phải gả cho lão Đan Vu già cả ở Hung Nô xa xôi kia, Triệu huynh nhẫn tâm vậy sao?

Triệu Tử Văn khoát tay chặn lại, nói:

- Điền huynh không cần phải kích ta nữa. Ta cũng là nam nhi Đại Kinh. Nếu dân Hung Nô dám kiêu ngạo ở Đại Kinh ta, ta tuyệt đối sẽ đập bọ nó nát bét.

Điền Hồ âm mưu câu kéo nửa ngày giờ, đúng là chỉ mong chờ những lời nói này. Nghe thế thì y quá đổi vui mừng, giữ chặt lấy tay Triệu Tử Văn, nói:

- Triệu huynh, huynh nói thì phải giữ lời đó nha.

Sau khi đi vào thế giới này, hãn vốn định rời xa quan trường, rời xa chốn thị phi. Nhưng thế sự vô thường. Kế hoạch hôm qua lại cảm không nổi biến hóa ngày hôm nay. Trong lòng hãn lại nhớ lại Đạp Tuyết. Hãn đột nhiên ý thức được, có phải đây là âm mưu đùa cợt của Sở Thăng hay không? Khi chèo thuyền ở Tây hồ Hàng Châu, rõ ràng nhìn thấy "nàng" không hề rơi xuống nước. Mà quan trọng hơn là, chỉ dựa vào một khúc ca mà có thể phán đoán ra được thân phận của nàng. Quả thực là buồn cười. Nhưng mà Đạp Tuyết này là ai? Chẳng lẽ là hồ mị tử Lâm Mộng Phi?

Trong lòng Triệu Tử Văn vô cùng hoang mang. Điền Hồ thấy hãn trầm mặc thì dường như hiểu tâm tư của hãn, cũng không quấy rầy nữa, đi đường hạn chế nói chuyện. Xe ngựa lóc cóc rêu rĩ đi vội về phía trước, xuyên qua những con phố, càng đi càng sâu hun hút, sự canh phòng cũng dần nghiêm khắc hơn. Phút chốc, đã đến cửa chính của hoàng thành.

Nhìn tường thành vững chãi cao cao ở xa kia, cấm vệ quân đao thương sáng ngời, phòng bị thật nghiêm cẩn, Triệu Tử Văn không hề chú ý đến hoàn cảnh bên ngoài mà lại tiếp tục suy nghĩ và cân nhắc. Đôi mắt hãn đột nhiên sáng ngời, khẳng định chính là Lâm Mộng Phi. Bởi vì ở Tây hồ ngày ấy, trong lầu các ở thuyền hoa, hãn đã hát qua một khúc (Một ngàn năm sau). Lúc ấy, hồ mị tử này cũng có mặt ngay tại đó. Nàng nghe xong thì đôi mắt đẹp dịu dàng. Chắc chắn là cô nàng này dựa vào khúc đó mà làm ra khúc hát vừa rồi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thân Phận Thực Sự

“Ta làm sao lại quên chuyện trọng yếu thế này cơ chứ”. Nghĩ thông suốt rồi, Triệu Tử Văn oán hận rũ đầu xuống. “Chẳng qua Sở Thăng dường như là lấy Lâm Mộng Phi ra để uy hiếp ta. Hơn nữa cô nàng này vì sao lại trùng hợp đổi tên thành Đạp Tuyết. Hơn nữa lại còn trốn tránh ta. Như thế là có ý gì?”

Trầm tư mãi đã đến bên tường cấm thành. Xe ngựa dừng lại, hai người đi bộ từ đây vào. Hai đội quan binh phục trang chỉnh tề, mắt hổ nhìn thẳng, uy nghiêm đứng hai bên. Khí thế rất là hùng vĩ.

Nhìn gì hấn chứ. Ai biết được bọn họ làm cái trò gì. Dù sao cũng đều là một nhà cả, bọn họ làm cái gì, thì ta quản làm gì. Triệu Tử Văn nghĩ lại, cũng không muốn phí sức làm gì, lập tức theo sát sau Điền Hồ, đi vào trong hoàng thành.

Khi hai người đi tới chỗ thủ vệ, bọn thị vệ vội khom người thi lễ với Điền Hồ, nói:

- Tham kiến Điền tướng quân!

Điền Hồ vung tay lên, nói:

- Bản tướng quân phụng khẩu dụ của Hoàng thượng, đưa thư đồng tên Hạ Văn này tiến cung diện thánh. Đây là ngựa tứ kim bài.

Điền Hồ cầm trong tay một cái kim bài sáng ngời. Mọi người vội vàng khom người quỳ xuống.

Triệu Tử Văn tinh tế vừa nhìn đã thấy, trong tay Điền Hồ này là kim bài ngựa tứ, hai mặt đều có khắc một con kim long ngũ trảo. So với cái hồ bài giả mạo kia thì uy vũ hơn hẳn. Để đợi lúc gặp lão Hoàng đế kia phải đòi một cái mới được.

Hai người đi bộ, vượt qua con hào hộ thành, xuyên qua tầng tầng cấm vệ, nhắm thẳng cung điện mà tới.

Một người đang canh giữ trước bậc, mặt trắng không râu nhìn thấy Điền Hồ đi lại thì vội tiến đến, khom người nói:

- Tham kiến Điền tướng quân và Triệu đại nhân.

“Quả nhiên là hôm nay không giống với ngày xưa. Hiện giờ Điền huynh cũng không phải là thị vệ bên người Hoàng đế như trước nữa. An công công bên người Hoàng đế này cũng phải thi lễ với y”. Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi trầm nghĩ.

Điền Hồ cười đáp lễ:

- Làm phiền An công công đã chờ lâu.

- Làm phiền, làm phiền! Triệu Tử Văn chẳng hiểu cung đình lễ tiết gì cả, liền bắt chước nói luôn một câu khiến cho Điền Hồ nghe mà dở khóc dở cười. Nói khác đi một tí cũng không được hay sao?

An công công che miệng cười nói:

- Triệu đại nhân mau cùng ta đi vào thôi. Hoàng thượng đang ở Ngự Thư Phòng đọc sách.

Điền Hồ nói:

- Triệu huynh, mau đi gặp Hoàng thượng đi. Ta ở đây đợi thôi.

Nhìn bộ dạng lão thái giám này che miệng cười duyên, Triệu Tử Văn rùng hết cả mình, vội vàng để lão đi trước dẫn đường. Vì thế, hắn đi theo An công công vòng qua vài tòa thiên điện, xa xa đã trông thấy một đại điện kim bích huy hoàng sừng sững trước mắt. Trên cửa chính treo cao một bảng hiệu, ba chữ "Ngự Thư Phòng" sáng rạng rỡ.

Ngự Thư Phòng ở về phía bắc, dưới lát đá trắng, bên ngoài cung là cửa rộng rãi đến chín gian. (Gian: đơn vị để đo chiều rộng của một căn nhà thời xưa, một trượng, tương đương 3, 33m). Nóc điện trang nghiêm uy vũ. Hai bên trái phải còn có hai tòa tiểu điện là Chiêu Nhân Điện và Hoảng Đức Điện liền kề.

Đi đến cửa, chỉ thấy bên trong im lặng khác thường. Thái giám, cung nữ đi qua đi lại đều vô cùng cẩn thận, hận không thể kiễng mũi chân lên mà đi được thôi.

- Tới rồi, Triệu đại nhân!

An công công khẽ khàng nói, rồi dẫn Triệu Tử Văn đi vào. Trong Ngự Thư Phòng này cũng quá rộng đi, đi mấy bước nữa rồi mới đến một nơi có buồng màn, An công công dừng bước, the thé nói: - Khởi bẩm Hoàng thượng, Triệu đại nhân đã đến.

"Cứ nghĩ là lão Hoàng đế này ở Ngự Thư Phòng đọc sách, không ngờ là ở thư phòng để ngủ." Triệu Tử Văn thầm nghĩ.

Bên trong có một trận ho khan nhẹ, tiếp đó, một thanh âm réo rắt vang lên:

- Để hăn vào đi.

- Vâng!

An công công vén màn lên, nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu đại nhân, Hoàng thượng kêu ngài tiến vào đó.

- Làm phiền công công! Triệu Tử Văn cười cười ôm quyền rồi cúi đầu đi xuyên qua bức màn, tiến vào bên trong.

Trong điện nển chực treo cao, ánh nển sáng tỏ khiến cho đại điện sáng như ban ngày. Trên mặt đất trải thảm Ba Tư thượng hạng, bàn đọc sách chạm khắc tinh tế, hương thơm quanh quẩn, có vẻ hết sức u tĩnh.

Hăn vừa đi vừa nhìn, mới đi được vài bước chợt nghe thấy có tiếng nói truyền vào tai:

- Triệu ái khanh...

Triệu Tử Văn ngẩng đầu nhìn lên, mới thấy phía trước cách đó không xa có một cái bàn đọc sách bằng gỗ đàn hương rộng lớn, phía sau là một long ý khổng lồ. Long ý toàn là vàng chạm khắc vào, vô cùng đẹp đẽ và quý giá. Hai bên long ý được khảm ngọc thạch rất mỹ lệ, dưới ánh sáng đèn chiếu rọi lại càng thêm rực rỡ. Trên long ý là một lão già chừng năm sáu chục tuổi, một thân mặc long bào, sắc mặt hồng hào đang ôn hòa nhìn hăn.

Còn tưởng là lão Hoàng đế đang ngủ, hóa ra là phía sau rèm lại có một động tiên khác nữa. Triệu Tử Văn không nhịn nổi đánh giá bốn phía xung quanh.

Bất quá, khi hăn nhìn thấy đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế toát ra một ánh sáng lạnh lẽo thì trong lòng lập tức cả kinh. Lão Hoàng đế đã

nghiêm mặt lại, nhất định là định tra hỏi mình rồi, hấn vội vàng đi lên phía trước, quỳ một gối xuống, ôm quyền nói:

- Vi thần Triệu Tử Văn tham kiến Hoàng thượng!

Trong ánh mắt lão Hoàng đế tràn đầy vẻ hờn giận, nói:

- Triệu Tử Văn, ngươi có biết tội của ngươi chưa?

- Biết tội? Ta có tội gì?

Triệu Tử Văn dùng khẩu âm phương Bắc kín đáo lăm bằm. Không phải là tự tiện hành động đi tra xét kỹ viện chứ? Có thể là có tội gì được nhỉ?

Lão Hoàng đế nghe khẩu âm phương Bắc không rõ ràng này, buồn cười mà lại không muốn bật cười lên, nét mặt già nua nghẹn lại đỏ bừng, cố nén cười, hừ nhẹ nói:

- Ngươi tự tiện đến Tân Nguyệt Lâu làm cái gì?

Triệu Tử Văn thật sự là không hề sợ hãi gì lão Hoàng đế này cả, hiên ngang lăm liệt nói:

- Đi chơi gái... A, thần đi uống hoa tửu.

- Lớn mật!

Lão Hoàng đế chụp mạnh vào long ý, mặt rờng giận dữ nói:

- Chỉ bằng vào những lời vừa rồi của ngươi, trẫm có thể lấy đầu ngươi được đó.

Lão Hoàng đế mắng xong một câu cũng không nói nữa. Trong phòng lại yên lặng trở lại, lão cứ lẳng lẳng như vậy mà nhìn hấn, trong mắt xẹt qua tia quang mang sắc bén, thản nhiên. Triệu Tử Văn thì trong lòng nhảy lên bần bật, thiên uy khó dò, hấn giờ mới cảm nhận được hàm nghĩa của những lời này.

Hấn ở thế giới trước kia, nói chuyện tùy ý, bốc phét hết bài này đến bài khác, căn bản là không bao giờ động não, cứ há mồm là nói luôn. Giờ này nói chuyện với lão Hoàng đế, thật là có điểm không quen. Một câu một lời nói dối hay tùy ý là sẽ phạm tội khi quân. Đúng là không cho người ta sống được nữa mà.

- Ngươi ngồi xuống đi.

Một lúc thật lâu sau, Hoàng đế mới khẽ thở dài một tiếng:

- Thiếu Du, Đông Pha năm đó đều là cánh tay phải hỗ trợ trỗi lên ngôi báu, thế mà hiện giờ ở trước mặt trẫm đều sợ hãi rụt rè như nhau. Thế mà ngươi, cũng có chút can đảm, không hổ là Triệu đại tướng quân một mình đánh lui được phản quân.

- Là nhờ Hoàng thượng lãnh đạo có phương hướng mới được như thế ạ.

Lời nói của Triệu Tử Văn có vẻ lãnh đạm đi rất nhiều, lại thêm vẻ nịnh nọt. Gần vua như gần hổ, tốt nhất là sau này cứ giữ khoảng cách tránh xa lão Hoàng đế này một chút cho an toàn.

Một lúc sau, lão Hoàng đế vẫn giữ vẻ không hài lòng, lắc đầu nói:

- Triệu ái khanh, xem ra ngươi thực sự là một kỳ nhân. Hoàn toàn không hiểu lễ pháp Đại Kinh, nhìn thấy trẫm cũng dám nói láo. Nhưng lại một thân tài học và võ nghệ đầy mình. Aizzzz...

Lão Hoàng đế cũng không biết là nên cao hứng hay là nên tức giận với hãn nữa, trên mặt có vẻ khổ sở.

Cái này gọi là người không biết thì không có tội. Triệu tướng quân này lễ pháp không hiểu, thuận miệng nói ra là câu thật câu giả, coi như là chẳng biết được câu nào vô tâm. Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế cũng có vài phần mệt mỏi, không muốn dây dưa với hãn nữa. Nếu như cứ tiếp tục truy cứu, lại dựa vào ai để giúp Long Không đoạt vị đây?

Thấy lão Hoàng đế không tiếp tục truy cứu tội khi quân gì gì đó, Triệu Tử Văn thần nhiên cười nói:

- Hoàng thượng triệu kiến thần, hãn là không phải kêu thần tới để hỏi tội chứ?

Lão Hoàng đế giận dữ nói:

- Ngươi và Các chủ Vong Phu Các đi trêu chọc vào Âm Kiếm Các làm cái gì? Đại cục hiện giờ không phải là đi gây chuyện thị phi, mà là giúp Long Không đoạt vị.

“Khụ khụ...” Lão Hoàng đế nói có vài phần kích động, rồi bắt đầu ho khan.

- Chuyện này...

Triệu Tử Văn nói với vẻ vô tội:

- Ta chỉ cùng La Các chủ điều tra Tân Nguyệt Lôu một chút thôi. Cũng không phải là đánh nhau với bọn chúng, không có gây chuyện thị phi gì đâu.

- Người điều tra Tân Nguyệt Lôu, đơn giản là tra ra tổng đà của Âm Kiếm Các, sau đó là diệt tận gốc Âm Kiếm Các. Kế hoạch của người có phải là như thế không?

Lão Hoàng đế lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn, hai má bầu bĩnh không hề có chút vui vẻ. Sự nghiêm túc khiến cho cả Ngự Thư Phòng có vài phần lạnh lẽo.

“Phải nói là đó là kế hoạch của La Thanh Yên chứ không phải là của ta”. Nhưng câu này làm sao Triệu Tử Văn dám nói ra mồm. Mục đích của La Thanh Yên quả thực là như thế. Nếu mình giúp nàng, cũng có nghĩa là đó là kế hoạch của mình. Hắn không biện bác gì, gật đầu luôn.

Lão Hoàng đế trầm giọng nói:

- Sở Thăng cũng không phải là người dễ chọc vào đâu. Đại Kinh ta còn chưa có ai dám trêu chọc hắn.

- Không phải là chỉ là một Các chủ Âm Kiếm Các thôi sao.

Triệu Tử Văn không khỏi hạ giọng nói thềm một câu.

Tuy lão Hoàng đế tuổi già sức yếu, nhưng lỗ tai vẫn rất linh mẫn. Lão hừ nhẹ một tiếng nói:

- Thân phận thực sự của hắn không phải là Các chủ của Âm Kiếm Các đâu. Mà thân phận thực sự đó sẽ làm người chấn động đấy. Cho nên đừng có dễ dàng đi chọc hắn làm gì.

Thân phận thực sự ư? Triệu Tử Văn nghe thấy mà trong lòng cũng hơi lung lay. Nhưng hắn nghĩ trước nghĩ sau cũng không thể nào nghĩ ra nổi thân phận của Sở Thăng này rốt cuộc có thể là gì được nữa, lại còn có thể để cho lão Hoàng đế có thể tôn sùng y như vậy.

Lão Hoàng đế mệt mỏi ngáp một cái, nói:

- Chờ người phụ tá Long Không đoạt vị được rồi, trăm tự nhiên sẽ nói cho người biết thân phận của hắn. Đến lúc đó, người đối phó với hắn thế nào trăm cũng không hỏi đến làm gì. Có điều có lẽ trăm sẽ không sống nổi đến lúc ấy.

- Sao có thể vậy được. Hoàng thượng nhất định sẽ sống lâu muôn tuổi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói. Dù sao thì Sở Thăng này không giết cũng không thể được, hãn cũng không vội nhất thời làm gì.

Triệu ái khanh vừa là thư đồng lại vừa là tướng quân này cười có vẻ dâm dăng, lão Hoàng đế nhìn thấy mà tức giận, cười nói:

- Người cái tên thư đồng này...

Hoàng đế đột nhiên nhớ tới mục đích tối nay triệu hãn vào cung, thần sắc lại tối sầm vào, nói:

- Bình nhi có biết thân thế của nó hay không?

Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Hạ Bình chắc hẳn là không phát hiện ra đâu.

Lão Hoàng đế thở dài một hơi thật sâu. Khuôn mặt béo ị lại tràn đầy u sầu, nói:

- Là trẫm thực sự có lỗi với mẹ con nàng.

Vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, phải có sự hy sinh. Cũng chỉ có thể trách lão Hoàng đế này cũng quá phong lưu đi. Nhưng lão dù sao cũng là cha của Hạ Bình. Hồ dữ không ăn thịt con, đối với Hạ Bình, lão Hoàng đế thủy chung vẫn giữ tình cảm. Cũng không biết là làm sao lão lại phát hiện ra Hạ Bình vẫn còn sống thôi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Hôn Nhân Chính Trị

Triệu Tử Văn cũng hơi buồn cười, nhưng cũng không trách được lão Hoàng đế này. Cả đời lão chỉ có được hai người con gái, một nữ nhi đã mất sớm, chỉ còn lại một người nữa là Hạ Bình. Bất quá, lão và Hạ Bình chưa từng tiếp xúc qua, cho nên trên thực tế có thể coi như lão không có con gái.

Triệu Tử Văn nói:

- Hoàng thượng, năm đó làm sao người phát hiện được Hạ Bình may mắn còn sống trên nhân thế và được Hạ tướng quân thu dưỡng trong phủ?

Lão Hoàng đế âm đạm hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, nói:

- Ta cũng nghĩ là Hạ Bình đã không còn sống sót được nữa. Nhưng mấy năm sau, trong phủ Hạ ái khanh đột nhiên xuất hiện một nữ thư đồng có tuổi xấp xỉ như Bình Nhi, ta có chút tò mò, nên phái thám tử điều tra theo dõi nhiều năm. Sau này, Bình Nhi càng lớn càng giống mẹ, ta mới xác định được nó chính là nữ nhi của ta.

Aizzz, cũng giống như Hạ tướng quân đã nói. Hạ Bình cũng vì lớn lên rất giống mẹ mình mà bị bại lộ thân phận. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm thở dài. Nếu như nàng không giống lắm, có lẽ cũng không có nhiều chuyện thị phi đến thế. Bí mật này, Hạ tướng quân chắc chắn sẽ chôn dấu mãi mãi.

- Năm đó ở Giang Nam, trẫm và nàng quen biết nhau. Trước đó nàng còn không biết thân phận của trẫm là Hoàng thượng, nên mới ủy thân cho trẫm. Trẫm sau khi về cung cũng rất nhanh quên nàng. Sáu năm sau, khi trẫm lại đi dạo ở Giang Nam mới lại gặp lại nàng. Sau khi biết được nàng đã đau khổ chờ đợi trẫm sáu năm trời, trẫm vô cùng cảm động định sắc phong nàng làm phi. Nhưng trong triều cao thấp, kể cả mẫu hậu cũng đều phản đối trẫm cưới một ca kỹ làm phi tử. Trẫm bất đắc dĩ đành phải thôi. Một năm

sau lại gặp lại, trăm cũng không biết là nàng đã sinh hạ Bình Nhi. Nhưng sau khi mẫu hậu biết được, đã nóng giận hạ sát thủ với hai mẹ con nàng...

Lão Hoàng đế ghen ngào nhớ lại những chuyện cũ nghĩ mà kinh hãi.

Triệu Tử Văn nghe mà tỉnh tỉnh mê mê. Chỉ biết là mẫu thân của Hạ Bình là một nữ tử si tình. Không ngờ đã khổ sở chờ đợi Hoàng đế tận sáu năm. Nhưng lão Hoàng đế này cũng quá phong lưu. Quay về cung chẳng bao lâu đã quên lãng mất mẫu thân của Hạ Bình.

- Aizzz, lắm lẽ nghi phiền phức làm cho người ta không thể không cúi đầu trước sự thật.

Triệu Tử Văn thở dài thật sâu, cảm thán nói.

- Lời nói của Triệu ái khanh thật sự rất có lý.

Lão Hoàng đế cười chua xót, nói tiếp:

- Nhà đế vương lại lắm ràng buộc. Bởi vậy năm đó trăm không thể cưới nàng. Hiện giờ, Hạ Bình gặp phải hiểm cảnh, trăm cũng chỉ có thể âm thầm bảo hộ nó thôi.

- Hoàng thượng, không biết thân thế của Hạ Bình vì sao lại tiết lộ ra ngoài?

Triệu Tử Văn quan tâm nhất là vấn đề an toàn của Hạ Bình. Cũng không biết là bên người lão Hoàng đế này có người nắm vùng hay không, làm sao mà bí mật này lại truyền ra bên ngoài được chứ, không khỏi phải hỏi lại.

Trong mắt Hoàng đế, quang mang chớp động, hừ nói:

- Trăm cũng không biết được. Chỉ biết là có người dùng rất nhiều tiền để Sở Thăng hạ sát thủ với Hạ Bình.

Bảo sao mà lão Hoàng đế không ngăn cản mình đi đối phó với Âm Kiếm Các. Hóa ra là Hoàng thượng đã biết chuyện này. Hiện giờ tranh đấu ngôi vị Hoàng đế vô cùng kịch liệt, Hoàng thượng cũng không có cách nào phân thân được cả, nên không thể bận tâm được Âm Kiếm Các. Triệu Tử Văn cười khổ, nói:

- Xem ra, đến cả kẻ thù thực sự chúng ta cũng chưa phát hiện ra. Thật là chúng ta ở ngoài sáng, kẻ thù lại ở trong tối.

Lão Hoàng đế trầm giọng nói:

- Trẫm nghi ngờ An Vương gây nên. Bất quá, hãn chưa từng gặp mẫu thân của Bình Nhi, làm sao lại phát hiện ra được Bình Nhi là nữ nhi của trẫm chứ?

- An Vương này vì sao lại phải giết Hạ Bình?

Theo lý thuyết mà nói, An Vương âm hiểm giao hoạt này liệu có đi làm cái chuyện nhằm chán là bảo vệ danh dự Hoàng gia gì gì đó hay không? Triệu Tử Văn đột nhiên biến sắc, nói:

- Không phải là...

Lão Hoàng đế liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, tỏ vẻ tán thưởng, cười lạnh nói:

- An Vương lòng lang dạ thú, sao trẫm lại không biết cơ chứ?

Triệu Tử Văn đã ở Hàm Đan mấy ngày, đối với những việc của Hoàng gia cũng đại khái hiểu được. Nghe nói mấy vị Hoàng tử của lão Hoàng đế này cũng không phải chết yếu bình thường, mà đều là té ngựa mà chết. Mười một vị Hoàng tử, giờ chỉ còn lại có năm người. Có thể nói là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, quả thực là một đả kích không nhỏ đối với lão Hoàng đế. Chẳng qua, cũng không biết được là có thật Hoàng tử bị té ngựa mà chết hay không.

- Nhớ kỹ, đối thủ của người không đơn thuần chỉ có An Vương, mà còn có cả Thế tử của An Vương nữa --- Hạng Long Uyên. Phụ tử hai người bọn hãn là trở ngại lớn nhất trong việc Long Không đoạt vị.

Đôi mắt lão Hoàng đế phát ra tia sáng lạnh, dặn dò.

Thế tử của An Vương ư? Triệu Tử Văn ngăn người. Hóa ra là còn có một đối thủ lợi hại đang ẩn náu. Dĩ tâm của An Vương này không chừng chính là để dọn đường cho vị Thế tử này.

Hãn gật đầu nói với lão Hoàng đế:

- Vi thần đã biết! Thần nhất định sẽ vì Bát Hoàng tử điện hạ mà vượt lửa qua sông, không hề chối từ.

Lão Hoàng đế vui mừng gật đầu, lại chuyển đề tài, nói tiếp:

- Mười ngày sau là một ngàn người Hung Nô sẽ đến Hàm Đan. Bọn họ không chỉ có muốn cùng Đại Kinh ta tổ chức giáo trường luận võ, còn

muốn trăm phải gả An Ninh quận chúa cho Thiên Vu của Hung Nô nữa. Không biết Triệu ái khanh có cái nhìn thế nào với chuyện này?

Triệu Tử Văn hơi cân nhắc, nói:

- Chuyện này thì... Binh tới thì tướng đỡ. Nước tới thì lấy đất ngăn. Hung Nô đến diều võ giương oai, chúng ta phải đánh bại bọn chúng.

Lão Hoàng đế cũng bị đoạn diễn thuyết của hãn làm cho tâm tình kích động, nói:

- Trẫm không hỏi chuyện này, mà là hỏi chuyện của An Ninh.

Làm sao mà chuyện gì phức tạp cũng tìm ta hỏi, chuyện đơn giản thì chẳng thấy đâu. Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt, nói:

- Hoàng thượng đã có tính toán, cần gì phải hỏi lại ý kiến của thần?

- Trẫm muốn nghe xem ý kiến của người.

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế có một vẻ phức tạp. Triệu Tử Văn đã sớm nhìn ra lão Hoàng đế đang mâu thuẫn. Lão cũng không đưa ra được quyết định gì cho nên mới trực tiếp chuyển qua chủ đề An Ninh quận chúa lấy chồng ở xa. Nhưng lão lại cứ túm lấy hãn không buông cho nên hãn đành phải đáp.

- Thần nghĩ không nên gả An Ninh cho Hung Nô.

- Vì sao? Lão Hoàng đế giọng điệu rất trầm trọng, hiển nhiên là đang rất mất hứng, chất vấn.

Hiện giờ Đại Kinh thiếu đúng là cơ hội để nghỉ ngơi. Nếu gả An Ninh quận chúa cho Thiên Vu của Hung Nô thì không khí vui mừng chắc chắn sẽ khiến cho hai bên ngưng chiến trong một khoảng thời gian rất dài. Trong lòng lão Hoàng đế có lẽ hy vọng thông qua thời gian ngắn ngủi này, để Bát Hoàng tử kế vị thuận lợi, trấn an dân tâm. Chẳng qua cũng là khổ cho nha đầu này.

Triệu Tử Văn rất là phản cảm với cuộc hôn nhân chính trị này. Nhưng hãn không thể nói ra được nguyên nhân này, phải tìm lý do khác:

- Nếu như gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô ở xa thì chẳng phải là đã diệt thiên uy của Đại Kinh ta sao?

- Cái trăm cần không phải là thiên uy của Đại Kinh, mà là trăm cần để cho hoàng nhi Long Không kế vị. Khụ khụ...

Lão Hoàng đế nói với vẻ rất kích động, đột nhiên ho khan kịch liệt. Hồi lâu sau, tiếng ho khan mới lắng xuống, lão lấy khăn tay lau mồm, trên chiếc khăn tay bằng lụa trắng rõ ràng còn dính lại vết máu hồng.

Triệu Tử Văn nhìn thấy thế thì cau mày. Xem ra lão Hoàng đế này thật sự là không tiếc phải trả giá tất cả để cho Bát Hoàng tử kế vị, kể cả An Ninh quận chúa cũng nguyện ý hy sinh. Đó cũng là dấu hiệu của việc thời gian của lão không còn nhiều lắm, muốn tận dụng những ngày còn lại, được ăn cả, ngã về không cũng phải hoàn thành được tâm nguyện.

Lão Hoàng đế này vừa phun máu ra, Triệu Tử Văn nhìn mà phát hoảng lên. Nếu như đột nhiên lão Hoàng đế này thăng thiên thì chắc chắn An Vương sẽ lập tức tạo phản ngay. Đến lúc đó cũng chẳng có gì hay ho cả. Hẳn vội vàng gật đầu ứng tiếng, đáp:

- Vi thần biết.

Lão Hoàng đế ho khan một hồi lâu. Thể xác và tinh thần đều rất mỏi mệt, mi mắt buông xuống, lại trở về bộ dạng uể oải, không phấn chấn như trước, vung tay lên nói:

- Lui ra đi, hôm nay những lời trẫm nói với người không được nhắc lại cho bất cứ kẻ nào khác nữa.

Triệu Tử Văn gật đầu, nói:

- Vi thần cáo lui!

- Còn nữa, đừng có gây chuyện thị phi khắp nơi cho trẫm. Dụng tâm nghĩ đối sách cho trẫm đi, xem làm thế nào mới có thể để Long Không thuận lợi đoạt vị được.

Lão Hoàng đế lại dặn dò hẳn bằng giọng điệu uy hiếp.

Triệu Tử Văn chỉ còn biết ôm quyền, nói:

- Vi thần tuân mệnh!

- Lui ra đi.

Tối nay lão Hoàng đế lần đầu tiên nói chuyện nhiều như vậy, lão vô cùng mệt mỏi, mệt đến độ nhướn mắt lên cũng thấy khó khăn, vung long bào lên, nói.

Lão Hoàng đế này thủy chung không đề cập đến vị trí Tế tướng, có lẽ còn cần tiếp tục khảo nghiệm ta nữa. Dù sao, làm Tế tướng cũng không

phải cái gì hay ho cả, Triệu Tử Văn cũng không phải là rất quan tâm đến cái vị trí Tế tướng này, nên lui ra luôn. Tối nay nói chuyện đơn giản là xoay xung quanh một đề tài --- Chính là đoạt vị. Nhưng Bát Hoành tử không có lòng dạ nào tranh vị cả. Thật là khó khăn! Trong lòng hẳn không kìm nổi tiếng thở dài.

Triệu Tử Văn ngồi trên xe ngựa của Điền Hồ, trở về Hàn Lâm Thư Viện. Khi hẳn đi qua hậu hoa viên, lơ đãng ngẩng đầu nhìn về sương phòng của Đại tiểu thư, chỉ thấy một vóc dáng cô độc ngồi trên nóc nhà sương phòng, hai vai gầy yếu run rẩy trong gió nhẹ.

Hắn nhìn thân ảnh nhu nhược của Hạ Bình, không khỏi cả giận:

- Leo cao như vậy làm gì chứ? Tiểu nha đầu này không sợ nhiễm phong hàn sao?

Hạ Bình dường như không chú ý tới phía dưới đang có người. Triệu Tử Văn thì lần theo chiếc thang nhỏ ở cửa phòng nàng lặng lẽ bò đi lên.

Hạ Bình ngắm bầu trời đêm xinh đẹp. Cơ bản là không hề để ý thấy một đôi ma tráo từ phía sau đang hướng tới nàng.

Khi Triệu Tử Văn đi đến gần thì không khỏi ngẩn người ra. Chỉ thấy ánh trăng bàng bạc rọi trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Hạ Bình, trong mắt còn ngân ngấn nước, dưới ánh trăng dịu dàng sáng rọi lại có vẻ đáng yêu mềm mại khiến trăng cũng phải ảm đạm theo.

- Aizzz

Triệu Tử Văn thở dài một hơi, vốn định giáo huấn nha đầu kia một chút --- đánh vào mông cô bé này. Nhưng nhìn thấy tiểu ny tử bộ dạng như hoa lê gặp mưa thì hẳn không đành lòng xuống tay nổi, đành trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nàng, miễn cưỡng cười nói:

- Sao mà trễ vậy còn chưa đi ngủ?

"A!" Hạ Bình bị tiếng nói bất ngờ làm cho hoảng sợ, quay đầu lại mới phát hiện Hạ Văn đang cười hi hi ngồi ở ngay bên cạnh mình, trong mắt nàng tràn ngập thần sắc phức tạp, vừa vui sướng lại vừa sợ hãi, nhào thẳng vào trong lòng ngực hẳn.

Triệu Tử Văn khẽ hỏi:

- Hạ Bình, sao thế?

- Hạ Văn, muội sợ, muội rất sợ... Hạ Bình dường như đã tìm thấy nơi tránh gió, nước mắt trong suốt tí tách rơi, khóc lóc nói.

- Lại gặp ác mộng à?

Triệu Tử Văn khẽ vỗ về mái tóc nàng, ôn nhu nói:

- Về sau nếu như còn gặp ác mộng thì để Đại tiểu thư cùng ngủ với muội đi.

- Hạ Văn, kỳ thật... Muội...

Hạ Bình ôm chặt eo hồ của Triệu Tử Văn, lúng búng nói.

Triệu Tử Văn đầu đầy mồ hôi, hỏi lại:

- Kỳ thật cái gì?

Đôi mắt đẹp của Hạ Bình không ngừng rơi lệ. Bỗng nhiên, nàng chui thẳng vào trong lòng hắn, sít sao hơn, khóc to, nói:

- Kỳ thật muội cái gì cũng biết rồi!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Hội Đèn Lồng Trong Thư Viện

Nước mắt nàng tuôn rơi như suối, ướt cả ngực áo Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn phát hoảng, mở to mắt, lẩm bẫm:

- Đều biết hết rồi ư?

- Vâng.

Hạ Bình gật gật đầu, tránh trong ngực hăn, khuôn mặt khẽ cười dán vào trong lòng hăn, hàng lông mi thật dài hơi run rẩy, nghẹn ngào gật đầu nói:

- Hạ Văn, muội rất sợ, muội rất sợ huynh sẽ mặc kệ muội, rất sợ là lại có người sẽ đến ám sát muội.

Những ngày ở Hạ phủ, Hạ Bình mỗi ngày đều như một tinh linh nhỏ bé khoái hoạt, vui tươi nhảy nhót trong Hạ phủ. Hiện giờ thì lại chôn giấu thật sâu nỗi ưu thương. Ban ngày còn miễn cưỡng cười vui, chứ đêm đến là toàn vụng trộm khóc thầm. Nàng mới sinh ra đã bị hoàng tộc đuổi giết. Mẫu thân không có tiền chữa bệnh mà qua đời. Giờ lớn lên lại cũng bị người đuổi giết. Hơn nữa, bản thân cha ruột của mình lại còn muốn làm ra vẻ như người xa lạ. Tất cả những điều đó khiến cho thân thể của Hạ Bình bi thảm không ai so bằng được. Triệu Tử Văn lại cảm giác vô cùng đau lòng.

"Hóa ra nha đầu này cái gì cũng biết hết rồi. Aizzz" Triệu Tử Văn thương yêu ôm chặt cơ thể mảnh mai của Hạ Bình, nói:

- Hạ Bình, ta thề, ta sẽ suốt đời suốt kiếp này bảo hộ muội. Ai dám bắt nạt muội, trước hết phải bước qua xác ta đã.

- Đừng mà...

Hạ Bình giơ bàn tay mềm mại vội vàng chặn lại trên môi Triệu Tử Văn, đôi mắt đẹp đưa tình nhìn hăn nói:

- Hạ Văn, nhất định đừng có nói những lời này. Cho dù huynh lừa gạt muội cũng được, không cần phải phát lời thề độc đâu.

Hạ Bình biết rõ thân phận của mình không đơn giản. Triệu Tử Văn cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ được nàng chu toàn. Cho nên nàng rất sợ Triệu Tử Văn sẽ bỏ nàng, lại càng sợ Triệu Tử Văn sẽ vì bảo hộ nàng mà chết.

Triệu Tử Văn nghe thế mà trên mặt hiện lên vẻ tức giận, hung hăng chụp vào mũi Hạ Bình, nói:

- Muội là lão bà của Triệu Tử Văn ta, ta làm sao lại bỏ mặc kệ muội được. Cho dù là ta phải vứt bỏ tính mạng này cũng sẽ không để cho ai được động đến một sợi tóc của muội. Hơn nữa, còn có vị quan trên kia bảo vệ muội nữa. Chúng ta nhất định sẽ vượt qua các cửa ải khó khăn.

- A...

Kiều đồn của Hạ Bình cảm nhận được nhiệt lực từ phát chưởng của hắn, vừa thẹn vừa kinh sợ hô lên một tiếng, khuôn mặt tươi cười lập tức ửng hồng. Lực chú ý rời đi nên tâm lý sợ hãi cũng nhạt đi rất nhiều. Mặc dù mũi nàng có hơi đau, nhưng trong lòng lại cảm thấy thêm vài phần ngọt ngào, hạ giọng khẽ nói:

- Hạ Văn, có thật là chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ không?

- Nhất định sẽ.

Triệu Tử Văn lúc này mới phát hiện hắn căn bản không biết rằng tiểu nha đầu, tiểu ny tử này bình thường giống như một cô nữ sinh bé bỏng thích làm nũng và ăn dấm chua nhưng thực sự trong lòng lại chôn giấu bao nhiêu khổ sở, cũng không nói với bất cứ ai. Lúc này phát hiện ra tính cách này của tiểu ny tử, Triệu Tử Văn lại cảm thấy là lạ, gắt gao ôm chặt lấy nàng, an ủi cô công chúa đáng thương này.

- Hạ Văn, muội lại nhớ mẫu thân.

Đôi mắt đẹp của Hạ Bình lại lóe lên lệ quang trong suốt, nằm trong lòng Triệu Tử Văn, nhìn về bầu trời đêm thăm thăm xa xa kia, khẽ nói.

Aizzz... Triệu Tử Văn thăm thở dài một hơi thật sâu. Hạ Bình cũng không phải là một tiểu thư đồng bướng bỉnh. Nàng rất giỏi che giấu, chỉ có đến đêm khuya mới bộc lộ nội tâm đau khổ của mình.

- Hạ Bình...

Triệu Tử Văn do dự một lúc lâu sau mới khẽ gọi.

- Vâng? Sao thế?

Đôi mắt của Hạ Bình nhìn hẩn như muốn nói lại thôi một cách dịu dàng, nhẹ giọng hỏi.

- Mọii có muốn biết thân phận thật sự của mọii là gì không?

Hạ Bình còn chưa thông minh đến mức độ phát hiện được thân phận thực sự của mình, có lẽ chỉ biết là thân phận mình không đơn giản mà thôi. Triệu Tử Văn đúng là biết điều đó, nên mới có thể hỏi nàng có muốn biết thân phận thực sự hay không.

- Mọii... ko cần.

Hạ Bình ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, lắc đầu nói:

- Mọii không cần biết. Mọii chỉ muốn ở bên cạnh huynh, làm một thê tử nhu thuận của huynh. Chỉ cần có huynh bên cạnh, mọii không sợ cái gì nữa hết.

Không biết cũng tốt. Biết lắm làm gì chỉ tổ thêm phiền não. Dù sao lão Hoàng đế cũng sẽ không nhận nàng một cách chính thức. Triệu Tử Văn biết lão cũng rất coi trọng danh dự Hoàng gia, không có khả năng nhận người con gái do một ca kỹ sinh ra là công chúa. Bằng không, danh dự trăm năm của hoàng tộc Đại Kinh sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Cho nên cũng không trách được lão Hoàng đế, lão cũng có nỗi khổ trong lòng.

Triệu Tử Văn nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, nhiều tia sáng chiếu lên hình dạng như đao gọt của hẩn, hẩn ưng thuận, nói lời hứa hẹn:

- Bình Nhi, tin tưởng ta. Ta nhất định sẽ cho mọii hạnh phúc!

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi trên khuôn mặt cương nghị của hẩn. Từng tiếng nói lại gõ vào trái tim của Hạ Bình. Nàng cảm động, gật đầu nói:

- Hạ Văn... Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!

Hai người dựa sát vào nhau, lẳng lẳng nhìn ngăm không trung. Trong mắt Hạ Bình lóe ra lệ quang hạnh phúc, khẽ cất giọng hát.

Hạ Bình dường như nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của mẫu thân trong bầu trời đêm, tựa vào vai Triệu Tử Văn, khuôn mặt tươi cười không còn sự thất thần hoang mang như trước, khóe môi lại nhếch lên nụ cười thản nhiên, nhìn về phía chân trời xa xôi, lẩm bầm nói:

- Mẫu thân, nữ nhi cũng đã có hạnh phúc thuộc về mình.

Làn điệu quen thuộc lại uyển chuyển bi thương. Triệu Tử Văn nghe rồi mà thấy nghèn nghẹn ở mũi, thiếu chút nữa lại rơi lệ. Trong gió mát thoang thoảng, hắt lại ôm thật chặt Hạ Bình đáng thương này.

Gió xuân như mời gọi, dương liễu lả lướt, tối nay chính là hội Nguyên tiêu. Từng nhà trong kinh thành đều ra phố ngắm hoa đăng, khiến cho toàn bộ những đường phố trong thành Hàm Đan đều vô cùng vui vẻ, làm bầu không khí náo nhiệt tưng bừng của tết âm lịch lên đến đỉnh cao.

Một vầng trăng tròn sáng tỏ treo lơ lửng ở phương đông. Kinh thành giống như được phủ thêm một dải lụa mỏng màu sáng bạc. Trong thành ngựa xe như nước, nơi nơi đều là hoa đăng. Người đến người đi cuộn cuộn như nước chảy, ai nấy trong tay đều cầm theo một cái hoa đăng nho nhỏ. Cũng có những công tử tiểu thư con nhà phú gia, tiền hô hậu ủng mang theo cả chục người hầu cầm theo hoa đăng lớn nhỏ đủ loại đi khoe khoang trên đường, khiến cho đường phố đã đông lại càng thêm chật như nêm cối.

- Trần huynh, chúng ta đi đến Hàn Lâm Thư Viện đi.

- Đến Hàn Lâm Thư Viện làm cái gì? Ngắm hoa đèn có phải là vui thú hơn không?

- Người ở Tô Châu đến, đương nhiên là không biết. Hàng năm đến ngày tết Nguyên tiêu, Hàn Lâm Thư Viện đều tổ chức hội đốt đèn. Hơn nữa còn là do Tần đại nhân tự mình chủ trì nên càng thêm náo nhiệt hơn.

Hai vị công tử cao thấp khác nhau đứng ở một ngã tư đường đông đúc, cao giọng thảo luận về chỗ tiếp theo sẽ đi.

- Thật vậy chẳng? Thế chúng ta nhanh lên đi.

Vị Trần huynh kia đương nhiên là lần đầu tiên gặp hội Nguyên tiêu ở kinh thành, vội vội vàng vàng lôi kéo một vị công tử khác, mau cất bước đi.

- Thiếu gia, người nghe mà xem. Toàn là chủ ý thiu như bún của người đưa ra hết.

Một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, dấu cái mỏ nhỏ nhắn ra chê bai.

Vị thiếu gia này vận một bộ bạch sam, trong tay cầm ngọc phiến, ngưỡng ngừng gãi đầu cười nói:

- Hạ Bình, ta cũng như người vừa đến kinh thành không được mấy ngày. Ta cũng không biết là thư viện có tổ chức hội đồ đèn thế này.

Bên cạnh thiếu nữ này còn có một tiểu thư mắt ngọc mày ngài, tươi cười nhưng lạnh lùng. Ánh mắt nàng dịu dàng, hơi bật cười nhẹ. Ánh trăng, pháo hoa chiếu rọi trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của hai vị tiểu thư, làm nổi bật những đường cong lả lướt và dáng người vô cùng yếu điệu của các nàng tôn thêm nét kiều mỹ không tả nên lời làm rung động lòng người.

Bên cạnh ba người còn có một thư đồng tuấn lãng, da ngăm ngăm đen. Thư đồng này cười nhạt, nói:

- Tần lão đầu này chủ trì cái hội đồ đèn này mà làm sao cũng không thông báo trước một tiếng cơ chứ.

Dám gọi Tần đại nhân là "lão đầu" thì cũng chỉ có Triệu Tử Văn chứ chẳng ai khác nữa. Ba người còn lại đang đứng ở ngã tư đường này cùng hẳn đương nhiên chính là Đại tiểu thư, Hạ Văn Đăng và Hạ Bình. Tối nay bọn họ nếm qua bánh nguyên tiêu ở thực đường (nhà ăn) của thư viện, mới đi ra chợ dạo một vòng. Không ngờ là mới ra khỏi cửa thư viện, đi vào chợ đã nghe công tử kia nói rằng Hàn Lâm Thư Viện sẽ tổ chức đại hội đồ đèn. Mới nghe thế đã thấy hấp dẫn rồi, Hạ Bình này vô cùng thích náo nhiệt. Tiểu ny tử đương nhiên sẽ càu nhàu rằng thiếu gia không ra gì rồi.

- Đại tiểu thư, nàng thấy nên về thư viện chơi đoán đồ đèn hay là ở lại chợ xem hoa đăng?

Triệu Tử Văn đi bên cạnh Đại tiểu thư, cười hì hì nói.

Hai ngày nay, hẳn cùng Đại tiểu thư ở trong thư viện thưởng thơ vẽ tranh, nói nói cười cười, thuận tiện lại ôn áp tranh thủ, nhất thời bỏ qua những nỗi sợ hãi vu vơ mà sống cảnh thanh nhàn.

Hôm nay Đại tiểu thư mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, mặt hoa da phấn, mắt long lanh quyến rũ dịu dàng, hồng mặt lên, nói:

- Chúng ta đi đoán đồ đèn đi.

(Chú thích: Đoán đồ đèn: Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường.

[http://ent.people.com.cn/mediafile/2... 2778010625.jpg](http://ent.people.com.cn/mediafile/2...2778010625.jpg)

Nàng và Hạ Bình đều có chút tính toán nhỏ nhặt trong lòng. Ở hội đèn lồng ở Tiền Đường - Hàng Châu, Hạ Văn đoán đố đèn nhưng vô cùng nổi bật. Hôm nay hai người bọn họ đương nhiên hy vọng là hẳn sẽ bộc phát tài hoa, bỗng nhiên nổi tiếng.

Hạ Bình lay lay cánh tay của Triệu Tử Văn, nói:

- Hạ Văn, huynh mang bọn muội đi thôi.

- Đi thì đi nào.

Triệu Tử Văn bây giờ có thể nói là ngoan ngoãn cúi đầu trước tiểu nha đầu này, nên gật đầu cười đáp ứng ngay.

Hạ Văn Đãng ngạc nhiên nói:

- Thật vất vả mới đi lên đến chợ. Chẳng lẽ không xem hoa đăng à?

Hai bên đường lớn, lầu các trang hoàng, đèn màu treo cao, hoa đăng đủ các hình dạng thiên kỳ bách quái, cái nào cũng làm y như thật, lại giống một bức tranh bách hoa tươi đẹp, đủ mọi thần thái không sao tả xiết. Đám người qua lại tranh nhau xem xét, chỉ tỏ cho nhau xem các hoa đăng đủ loại, khắp nơi đều là những tiếng reo vui vẻ, những lời nói hân hoan, cực kỳ náo nhiệt. Hạ Văn Đãng đang xem thích mắt quả thực là không đành lòng rời đi.

- Muốn xem thì tự người ở lại mà xem.

Hạ Bình trừng mắt lườm thiếu gia, rồi kéo tay Triệu Tử Văn đi về phía thư viện.

"Hạ Văn này cũng làm sao ấy nhỉ? Hai ngày nay làm sao tự nhiên lại sủng ái Hạ Bình như thế chứ..." Hạ Văn Đãng nhìn Triệu Tử Văn đang thần nhiên tươi cười, không khỏi thầm nghĩ.

Đại tiểu thư ném cho Hạ Văn Đãng một cái nhìn hàm ý câu trả lời: "Ai mà biết được!" Rồi vội vàng theo sau. Hai má ửng hồng dựa vào bên cạnh Triệu Tử Văn, bộ dạng xấu hổ vô cùng yếu điệu, vẻ thẹn thùng tuyệt mỹ khiến vô số công tử đang ở ngã tư đường nhìn thấy mà ngây ngốc cả người.

- Thật đáng giận, đáng ghét. Vì sao mà ta không kiếm nổi ra một người vợ cơ chứ?

Hạ Văn Đãng nhìn Hạ Văn đang trong cảnh hưởng thụ "Tề nhân chi phúc" thì không kìm nổi nỗi căm giận bất bình, lăm lăm mắng thầm. Y

mãng xong rồi cũng vội vàng đi theo.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Xảo Ngộ Lý Tài Nữ

Trước cửa Hàn Lâm Thư Viện treo cao đèn lồng nhiều màu. Bảng hiệu rực rỡ kim quang bốn chữ "Hàn Lâm Thư Viện" lại càng thêm lóa mắt dưới ánh đèn màu. Hai bên đại môn rộng rãi còn dán một đôi câu đối Nguyên tiêu.

Trong thư viện, tiếng nói cười rộn rã vui vẻ vang vọng cả trời đất. Trong viện treo đèn lồng trên cao lại đầy trời ánh hồng quang. Cũng không biết có bao nhiêu người đến đây đoán đố đèn nữa. Ngày hội Nguyên tiêu này thật sự là náo nhiệt chưa từng có.

Hạ Bình sung sướng nhảy nhót lôi kéo Triệu Tử Văn lao vào bên trong. Còn Đại tiểu thư vẫn dựa vào bên cạnh Triệu Tử Văn, vội vàng đi theo sát. Hạ thiếu gia thì vẻ mặt đau khổ, bước chậm như rùa đi theo sau.

Triệu Tử Văn đi vào trong thư viện thì chợt nghe thấy "rầm, rầm" vài tiếng. Sau đó, rất nhiều bông pháo hoa sáng lạn bay lên trời, trong tiếng nổ mạnh, biến hóa thành nhiều hình thù nhiều màu lóa mắt. Mọi người đều ngẩng cổ nhìn ra xa, tiếng hoan hô kéo dài không dứt bên tai. Phóng mắt nhìn lại, nơi nơi đều là hoa đăng trăm màu ngàn kiểu, muôn hồng nghìn tía, tranh nhau khoe sắc.

Hội đố đèn của Hàn Lâm Thư Viện được tổ chức trong một hoa viên của một tứ hợp viện. Vô số đèn lồng các màu bắt mắt treo trên các cành dương liễu, ở dưới đuôi đèn lồng là đố đèn, khiến cho người ta thưởng thức đến say mê, vô cùng vui mừng, náo nhiệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Bình hưng phấn đến nổi ửng hồng, nắm chặt lấy cánh tay của Triệu Tử Văn, cũng không biết đi đoán cái đố đèn nào trước cho tốt nữa.

Trong hoa viên người người tấp nập, vô cùng náo nhiệt, đại đa số là học sinh trong thư viện. Một đám bọn họ bạch quan trường sam, khễ quạt cái quạt nhỏ, phong lưu tiêu sái đứng trước đồ đèn, rung đùi đắc ý cân nhắc, ngẫm nghĩ.

- Hạ tử tử, mau tới đây.

Dưới một cây cổ thụ cách đó không xa, một nữ tử có chút thanh tú khoa tay gọi. Hiển nhiên là Đại tiểu thư đã quen được rất nhiều bạn mới ở trong thư viện.

Đại tiểu thư quay sang nói với Triệu Tử Văn:

- Hạ Văn, ta đi một chút sẽ trở lại.

Triệu Tử Văn gật đầu, ánh mắt hẩn còn đang mãi nhìn về những nơi náo nhiệt. Ở đây người người qua lại tấp nập, một cái hoa viên nho nhỏ mà lắm người quá chen chúc nhau chật như nêm cối. Đèn màu treo trên cao nên soi rọi khắp cả sân đều sáng bừng lên.

- Ta cũng đi.

Hạ Văn Đẳng nhỏ giọng nói một câu rồi hấp tấp đi theo.

Thiếu gia này làm gì chạy vội đi như khi vậy. Triệu Tử Văn đoán được ngay phong lưu thiếu gia này chắc chắn là lại thấy mỹ nữ ở đâu. Cuối cùng loáng cái ở đó còn lại mỗi hẩn và Hạ Bình.

- Triệu đại ca.

Một tiếng gọi dịu dàng vang lên bên tai Triệu Tử Văn. Hẩn vui mừng quay đầu nhìn lại. Quả đúng là Lý đại tài nữ mê hoặc chết người.

Hôm nay Lý tài nữ mặc một bộ đồ trắng, mày liễu mắt hạnh, băng cơ ngọc cốt, dáng người yếu điệu đi lại như nhược liễu phù phong, có một hương vị động lòng người không nói nổi lên lời. Triệu Tử Văn hiện giờ còn chưa được thân thiết với mỹ tài nữ thanh lịch thoát tục, mềm mại không gì sánh được này, hai mắt sáng bừng lên, nhìn lý tài nữ, nói:

- An Nhi, sao muội cũng đến đây?

"Hừ" Hạ Bình hừ nhẹ một tiếng, oán hận néo néo bên hông hẩn:

- Trêu hoa gheo cỏ!

Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười, đây mà là cô công chúa thường xuyên khóc thầm, nhu nhược, bất lực hàng đêm sao? Quả thực là một cái bình

dấm chua mà. Hãn vụng trộm âu yếm kiều đồn của tiểu ny tử này, rồi nói:

- Nàng còn ăn dấm chua bậy bạ nữa thì ta phải đánh vào mông mới được.

Cảm giác tuyệt vời từ kiều đồn nhẵn nhụi, rắn chắc của Hạ Bình khiến Triệu Tử Văn tâm thần rung động. "A", Hạ Bình đỏ bừng cả mặt, vai khẽ run lên, dịu dàng kêu to một tiếng. Trong cảnh náo nhiệt như ở đây mà tranh thủ chân tay vụng trộm một chút mới thật là kích thích làm sao.

Hạ Bình cười cười, mặt mũi ửng hồng, hai tay buông xuống trước người, hơi thở dồn dập hẳn lên. Nàng sợ lý tài nữ bắt gặp bộ dạng nàng đang then thùng không chịu nổi nên vội vàng xoay người chạy mất.

- Đại ca, Hạ Bình nàng làm sao thế? Lý tài nữ đi đến trước mặt Triệu Tử Văn, thấy Hạ Bình mặt đỏ bừng xoay người rời đi thì không khỏi kỳ quái hỏi.

Triệu đại ca cười ha hả, đáp:

- Nàng đi tìm Đại tiểu thư ấy mà.

- Đại ca, muội biết là thế nào huynh cũng đến đây. Nhưng thế nào huynh cũng không hẹn muội đi cùng.

Ánh mắt Lý tài nữ có chút u oán, chu cái miệng nhỏ nhắn, khẽ nói.

Không hổ là Lý tài nữ nha. Thực sự là quá thông minh! Triệu Tử Văn cũng định hẹn lý tài nữ đi cùng, nhưng ngày tết Nguyên tiêu trong các phủ đệ đều là ngày lễ đoàn viên. Hãn làm sao không biết xấu hổ lại đến Lý phủ quấy rầy một nhà bọn họ. Hãn cười ha hả, nói:

- Sao lại thế được. Hôm nay là tết Nguyên tiêu, huynh không tiện đến phủ gặp muội thôi.

- Vâng.

Lý tài nữ đỏ mặt, gật đầu. Nàng và đại ca còn chưa xác định quan hệ rõ ràng. Tết Nguyên tiêu mà đến nhà thì quả thật là có điểm không hợp lễ nghi. Nàng gật đầu, nói:

- Thế thì tối nay đại ca phải theo giúp muội đoán đố đèn đó.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Được, vậy ta đây sẽ đi cùng Lý đại tài nữ đoán đố đèn thử xem sao.

Lý tài nữ cao hứng hai má ửng hồng, dính vào bên người đại ca. Hai người đi đến một gốc cây cổ thụ, ở một cành thấp trên cây cổ thụ có treo

mấy ngọn đèn màu. Ngọn đèn chiếu rọi trên cây cổ thụ cao lớn vô cùng rực rỡ tươi đẹp, làm cho người ta ngắm nhìn mà say mê.

- Hạ tiểu thư, có thể để tại hạ đi xem hoa đăng cùng nàng được không?

Một vị công tử đứng bên cạnh Đại tiểu thư lễ phép hỏi. Mấy vị công tử nữa cũng đều là phát hiện Hạ tiểu thư đáng người trác tuyệt, lại liên tiếp tiêu sái tiến đến mời mọc, hỏi han. Tiếng mời chào liên tiếp, chứng tỏ là thật sự không thể không thừa nhận Đại tiểu thư rất được hoan nghênh ở thư viện.

Hạ Bình phòng má vẻ không phục đứng bên cạnh tiểu thư. Thư đồng mắt ngọc mày ngài, duyên dáng yêu kiều cũng đương nhiên là hấp dẫn sự chú ý của bọn công tử, nhưng ai lại nguyện ý hạ mình đi bắt chuyện với một thư đồng chứ? "Chỉ cần chiếm được trái tim của tiểu thư, thư đồng này nói không chừng sẽ là nha hoàn hồi môn được gả cho mình luôn. Thế chẳng phải là một mũi tên bắn trúng hai con chim sao?" Trong lòng bọn công tử đều âm thầm tính toán, vui vẻ thầm nghĩ.

Mấy vị công tử trong Hàn Lâm Thư Viện đều mặt mũi tươi cười, sắc thái ân cần, phong độ khí thế bất phàm, ánh mắt thân thiết dừng lại trên mặt hai vị tiểu thư, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy có thiện cảm.

"Xinh đẹp cũng thật là tốt nhỉ, nơi nơi chốn chốn đều có người đến chào hỏi." Triệu Tử Văn thầm khinh bỉ, mà lại không thể làm được, cũng không thể tiến lên mà táng cho cái kẻ đã dám mạo muội đặt câu hỏi kia một trận.

Đại tiểu thư đương nhiên là hào phóng gật đầu, ánh mắt lại lén liếc qua thư đồng đứng bên cạnh Lý Dịch An kia, trên mặt phảng phất có nét đố kỵ. Vừa nhìn đã thấy là Đại tiểu thư đang bực người xấu đáng ghét này.

Công tử mở miệng mời mọc đầu tiên thấy Đại tiểu thư gật đầu thì vui sướng vô cùng, chỉ vào các loại hoa đăng đang treo trên cây cổ thụ, ân cần cười nói:

- Thế thì mời tiểu thư chọn lấy một chiếc đèn đi.

Đại tiểu thư phất tay nói với Hạ Bình:

- Hạ Bình, muội thay ta chọn một cái đi.

Hạ Bình gật đầu, ngón tay nhỏ nhắn duỗi ra, chỉ vào một chiếc đèn khổng tước, nói:

- Thế chọn cái này đi.

Tiểu thư đồng phụ trách hội đoán đèn của thư viện vội vàng giơ cây gậy trúc ra lấy cái đèn kia xuống. Công tử nọ hai tay nâng đèn lên đưa cho Đại tiểu thư, thân thiết cười nói:

- Mời Hạ tiểu thư mở câu đố ra.

Đại tiểu thư gật đầu, lấy tờ giấy trong đèn ra. Vị công tử kia nhìn qua câu đố, lặng đi một chút, lẩm nhẩm đọc:

- Tung hoành thiên lý sấm thiên hạ --- Sai nhất tự!

(Nghĩa là: Tung hoành ngàn dặm xông xáo trong thiên hạ --- Đoán một chữ!)

Cái loại đề mục cân não kiểu thay đổi các chữ thế này là Triệu Tử Văn am hiểu nhất. Hắn nghĩ chốc lát đã có đáp án rồi, lại nhìn Đại tiểu thư, đôi mi thanh tú khẽ nhăn, nghĩ một lúc rồi bảo tiểu thư đồng của thư viện kia đưa cái mâm viết lên một chữ nhỏ xinh đẹp "Bôn" (Chạy).

- Hay!

Công tử kia đập nhẹ cây quạt vào lòng bàn tay, mặt đầy vẻ tươi cười, nói:

- Hạ tiểu thư dung nhan tuyệt lệ, xinh đẹp tựa thiên tiên, lại có tài hoa như vậy. Hứa mỗ bội phục, bội phục!

Hạ Vũ Tình cần gì nghe lời khen vuốt đuôi của Hứa công tử này, vụng trộm liếc mắt sang Triệu Tử Văn, sắc mặt hơi hồng lên, cười nói:

- Hứa công tử quá khen!

Triệu Tử Văn đương nhiên là nhận ra gã Hứa công tử này. Gã chính là con trai của Binh bộ Thượng thư, cũng là học sinh theo học trong học viện. Nhưng Hứa công tử này cả ngày chơi bời lêu lổng, quả thực là một kẻ thiếu lý tưởng trong thư viện.

Đèn màu treo cao, lửa hồng rọi trên khuôn mặt Đại tiểu thư vô cùng diễm lệ, giống như tô thêm son phấn, kiều diễm động lòng người. Mấy vị công tử đang vây quanh bên nàng nhìn thấy mà mắt dại cả ra.

Hai lão bà đều bị một đám nam nhân bu lấy xung quanh, cho dù Triệu Tử Văn có rộng lượng hơn nữa cũng không dễ dàng bỏ qua được. Hắn nắm tay lý tài nữ đi sang bên đó, cười hì hì nói với Hạ Vũ Tình:

- Đại tiểu thư, chúng ta đi chỗ khác chơi đi.

- Được đấy.

Đại tiểu thư còn chưa mở miệng, Hạ Bình đã vội vàng nói, coi như may mà có cơ thoát khỏi đám công tử trong thư viện như lang như sói này rồi.

Chỉ cần biết là người xấu này có để ý đến mình là coi như cái kế nhỏ nhỏ của Đại tiểu thư đã thành công. Nàng thầm vui mừng, dịu dàng nhìn người xấu, gật đầu nói:

- Ừ.

Một tiểu thư đồng mà cũng dám quấy rối! Hứa công tử tức giận, khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng lên, khinh miệt cười nói:

- Một kẻ hạ nhân thô bỉ cũng dám giọng khách át giọng chủ. Chủ tử trước mặt, làm gì có chỗ cho người nói chuyện?

Hứa công tử theo đuổi Hạ tiểu thư đã nhiều ngày nay. Nhưng Hạ tiểu thư cả ngày mặt mũi lạnh như băng, khiến cho người ta có cảm giác như chớ nên đến gần. Hôm nay Hạ tiểu thư đột nhiên lại thay đổi tính khí, nguyện ý cùng gã ngắm đèn, gã vô cùng sung sướng. Lại gặp phải thư đồng này đến quấy rối, bảo sao gã không tức giận. Mà quan trọng hơn là, Hạ tiểu thư này dường như lại rất thân thiết với thư đồng này. Chẳng lẽ là ta đây đến cả một thư đồng cũng không bằng?

Đại tiểu thư nghe xong biến sắc. Hứa công tử này đối xử với nàng nho nhã lễ độ, nhưng lại vô lễ với tướng công tương lai của nàng, nàng sao có thể chịu được, hừ lạnh một tiếng thật mạnh rồi không thềm nói gì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Bình cũng tức tối đến đỏ bừng, nắm chặt bàn tay, như nóng lòng muốn xông lên trước, hung hăng táng cho gã ngụy quân tử này một quyền.

- Người cho rằng người là ai? Không phải là dựa vào cha người thì làm gì có chút thể diện.

Lý tài nữ vốn khí chất thanh nhã lúc này cũng tức đỏ mặt lên, hừ nhẹ nói.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Đại Hội Đồ Đền

Lý Dịch An!

Mọi người thấy nữ tử đang đứng bên cạnh thư đồng này thì đều kinh ngạc kêu lên một tiếng. Ở Hàm Đan này, có ai mà không biết kinh thành đệ nhất tài nữ Lý Dịch An? Nhưng không ngờ là nàng lại thân mật đứng bên cạnh một tiểu thư đồng. Chẳng lẽ là... Chắc là không đâu, chắc là không, đại tài nữ sao có thể coi trọng một thư đồng nhỏ nhỏ thế được.

Hứa công tử giật mình, nhất thời nghẹn họng. Lý tài nữ này sao lại đứng bên cạnh một thư đồng. Kỳ quái. Thật là quá kỳ quái!

- Tránh ra!

Hạ Vũ Tình sao có thể cho phép kẻ khác ức hiếp người xấu của nàng được. Muốn ức hiếp hẳn cũng chỉ có thể là nàng ức hiếp mà thôi. Khuôn mặt nàng lạnh lẽo như băng sương, đứng chặn trước người Hứa công tử, lạnh lùng nói.

Hứa công tử theo bản năng tránh ra nhường đường. "Hừ", Hạ Bình khẽ hừ một tiếng, kéo tay Đại tiểu thư bước đến bên cạnh Triệu Tử Văn.

Không phải là hoa thơm đánh cả bụi đất chứ? Tất cả mọi người đều có cảm giác là Đại tiểu thư và tiểu thư đồng này này có biểu hiện vô cùng thân thiết với Triệu Tử Văn thì trong lòng không khỏi bực bội nhìn trần trời.

Hứa công tử đương nhiên là không so đo với nữ tử, chỉ trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, không phục và khiêu khích nói:

- Thư đồng, người không phải là đi đoán đồ đền sao? Chúng ta vui đùa một chút xem thế nào. Ai thua thì người đó cời trường sam chạy ba vòng quanh hoa viên.

Làm trò trước mặt tất cả các học sinh thư viện, mặc áo ngủ chạy ba vòng quanh hoa viên thì quả thật là không còn thể diện mà gặp ai nữa. Triệu Tử Văn thấy gã Hứa công tử này tự đến cửa tìm chết, nên cũng chả sợ gì, cười nói:

- Nếu Hứa công tử đã có nhã hứng như vậy, ta đây liền cùng đoán với người xem sao.

Đại tiểu thư, Hạ Bình và Lý tài nữ đều tin tưởng thực lực của Triệu Tử Văn, đối phó với một kẻ ăn chơi trác táng thì chỉ là chuyện nhỏ, đều lạnh lùng liếc mắt nhìn Hứa công tử này một cái, thầm nghĩ: "Người cứ chuẩn bị chạy ba vòng đi là vừa."

- Vị tiểu ca này, cứ lấy bất kỳ bốn cái đèn màu nào xuống cũng được.

Triệu Tử Văn thân mật nói với tiểu thư đồng kia.

Mọi người nghe xong đều cười khúc khích. Trên cây cổ thụ này cũng chỉ còn lại có bốn cái đèn, làm sao còn lấy bất kỳ ra được nữa.

- Bốn ư?

Thư đồng kia nhất thời ngạc nhiên, ngây ngẩn ra lặp lại.

Mọi người cười xong cũng lại ngẩn người ra. Đoán bốn cái đèn một lúc?

Triệu Tử Văn lại lơ đãng. Đèn này chắc hẳn là do học sinh trong thư viện làm ra, chẳng có khó khăn gì, có đoán cả bốn cái cũng chẳng phải vấn đề gì to tát cả.

Hứa công tử đỏ mặt lên, cũng không dám cự tuyệt, tránh làm nâng cao chí khí của người khác mà diệt cả uy phong của mình, ra vẻ không sao cả, gật gật đầu.

Thư đồng của thư viện chỉ gỡ xuống bốn cái hoa đăng. Nếu như là hai người đổ nhau, y cũng không thể đưa hết giấy cho bọn hắn xem được, chỉ cầm tờ giấy lên đọc:

- Đây là câu đố về bốn vật, đều là đoán vật hết. Đố thứ nhất là:

"Năng sử yêu ma đảm tẩn thôi,

thân như thúc bạch khí như lôi.

Nhất thanh chấn đặc nhân phương khùng,

hồi thủ tương khán dĩ hóa hôi."

(Dịch nghĩa: Có thể làm cho yêu ma sợ đến nổi cuống lên. Thân như bó trong giải lụa, khí như sấm rền. Một tiếng kêu to chấn áp khiến người ta sợ hãi. Quay đầu nhìn lại đã thành tro).

Ngất mất, đây là cho ai đoán? Trẻ con chắc? Triệu Tử Văn nghe xong mà nhức đầu, không phải bởi vì đố đèn khó, mà là bởi vì quá mức đơn giản, bữu môi nói:

- Người đọc hết cả bốn cái đố đèn lên đi.

- A.

Thư đồng của thư viện gật đầu, đọc tiếp:

- Đố thứ hai là:

"Vi giai hạ nhi đồng ngưỡng diện thì,
thanh minh trang điểm tối kham nghi.

Du ti nhất đoạn hồn vô lực,
mạc hướng đông phong oán biệt ly."

(Nghĩa là: Để cho đứa bé ngẩng mặt xem, tô điểm thanh minh là phù hợp nhất, tơ nhện vừa đứt thì vô lực, chỉ biết trông vào gió hướng đông mà oán hận nỗi biệt ly.)

Câu đố thứ ba là:

"Thân tự đoan phương,
thể tự kiên ngạnh.

Tuy bất năng ngôn,
hữu ngôn tất ứng!"

(Nghĩa là: Bản thân rất đoan chính, cơ thể rất cứng rắn, mặc dù không thể nói, nhưng lại có thể biểu hiện được ngôn từ.)

Câu đố thứ tư là:

"Nam diện nhi tọa,
bắc diện nhi triêu.

Tượng ưu diệc ưu,
tượng hỉ diệc hỉ!"

(Nghĩa là: Ngồi ở phía Nam, lại hướng về phía Bắc. Lo cũng giống nhau, mà vui cũng giống nhau.)

Chỉ trong chớp mắt, Triệu Tử Văn đã nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Sao mà cái nào cũng dễ hết vậy? Aizzz

- Đồ mặt dày!

Đại tiểu thư gắt gỏng. Đồ đèn này không tính đến độ khó, mà cần là phải ở trong nửa khắc thời gian giải được hết ra cho nên cũng có chút khó khăn.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói với Đại tiểu thư:

- Nếu như ta đoán trúng hết thì nàng hôn ta một cái. Được không?

Đại tiểu thư khề gắt lên, hai má ửng hồng, muốn làm ra vẻ nghiêm trang trước mặt người khác khi ở cùng người xấu này thì vừa hồi hộp, lại vừa kích thích.

Hứa công tử đương nhiên là không tin, hừ mạnh một tiếng, nói:

- Hừ, đừng tưởng cứ làm trò như thế mà qua được.

Hứa công tử lại cúi đầu trầm tư, môi mấp máy hồi lâu. Đại tiểu thư thấy bộ dạng gã nóng lòng như sắp nói ra đến nơi thì quỳnh lên, vội vàng đẩy đẩy Triệu Tử Văn, bảo:

- Tử Văn, mau đoán, ta...

Hai má Đại tiểu thư đỏ bừng, khuôn mặt xấu hổ, thẹn thùng vô hạn, nói lí nhí:

- Ta hôn chàng là được.

Triệu Tử Văn cười tùm tùm, phát phát tay với thư đồng. Thư đồng vội vàng đưa cái mâm ra, Triệu Tử Văn viết vào tờ giấy tám chữ to.

Thoáng cái đã đoán được ra bốn cái đồ đèn, mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ diệu, ai nấy đều tò mò nhìn lại, chỉ thấy trên mảnh giấy Tuyên Thành trắng trẻo viết "Bạo trúc (Pháo), Phong tranh (Điều), Nghiễn thai (Nghiên mực), Kính tử (Gương)"

Mọi người cân nhắc một chút, không cần xem đáp án cũng đã biết là thư đồng này giải rất chuẩn xác, không hề nhầm lẫn, không khỏi bội phục tài học của tiểu thư đồng, trên mặt đều hiện lên vẻ khâm phục.

Hứa công tử nhìn qua thấy hần đoán đúng hoàn toàn thì sắc mặt thoát cái chuyển thành màu xanh, lại thoát cái trắng bợt. Chẳng lẽ thật sự cần phải cời y bào chạy ba vòng trước mặt đông người như vậy sao?

- Hứa công tử, người định không tuân thủ theo hứa hẹn đấy ư?

Triệu Tử Văn nhìn ánh mắt phức tạp của Hứa công tử, ha hả cười lạnh, nói.

Hứa công tử tức tối đến nổi sắc mặt trắng bệch, khẽ cắn môi không nói một lời nào, do dự hồi lâu rồi lại hạ ống tay áo xuống, xoay người bước ra khỏi đại môn của thư viện. Mọi người đứng đó đều xầm xì, nói đúng là kẻ ngụy quân tử không có tài học, nói ra lời còn không biết giữ lời.

- Xem ra Hứa công tử về sau cũng chẳng có mặt mũi nào mà quay về Hàn Lâm Thư Viện nữa đâu.

Một vị công tử nhỏ giọng nói thầm một câu, rồi bọn họ cũng dần tản đi. Dù sao Hạ tiểu thư cũng đều lạnh lùng đối với bọn họ, việc gì mà phải tự làm mình mất vui ra?

Hạ Bình cau cái mũi nhỏ nhắn, nói:

- Hừ, đáng đời!

Lý tài nữ và Đại tiểu thư vẫn tương đối rộng lượng, giáo huấn một chút là được rồi, cũng không cần nói thêm gì nữa, đều hướng mắt nhìn về phía hần.

- Đây đều là đồ đèn của học sinh thư viện phải không? Chẳng có gì thú vị cả.

Triệu Tử Văn không ưa đám ngụy quân tử này, ngáp một cái rồi bảo.

"Đồ đèn này quả thật là chẳng khó khăn gì, bảo sao Triệu đại ca cảm thấy không thú vị." Lý tài nữ thầm nghĩ rồi lại hé miệng cười nói:

- Đại ca, chúng ta đi vào trong hoa viên đi. Tần đại nhân và Tô đại nhân ra đồ đèn ở đó, rất nhiều người vẫn chưa đoán được ra. Chúng ta qua đó xem xem sao đi.

- Hai lão đầu này cũng tới à?

Triệu Tử Văn không khỏi thầm nghĩ, "Hai lão đầu này trong bụng đầy kinh luân, ra đồ đèn đương nhiên sẽ là khó lại càng thêm khó. Nếu ra đồ mà người ta đoán ra được dễ dàng thì thật là phụ đại danh của bọn họ rồi."

Hạ Bình nghe thế thì mắt lại sáng lên, vui vẻ vỗ tay, nói:

Là Tần đại nhân và Tô đại nhân ra đồ đèn ư? Thế chúng ta nhanh nhanh lên đi xem đi thôi.

- Đại tiểu thư, nàng đã hứa với ta một chuyện. Có phải là đến lúc nên thực hiện lời hứa rồi hay không?

Triệu Tử Văn xoa xoa tay, cười ha hả, nói.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Lại Tới Quấy Rối

Chàng đúng là cái đồ phóng dăng!

Đại tiểu thư đỏ bừng cả mặt. Ở đây có nhiều người như thế, nàng sao có thể không biết xấu hổ gì mà hôn hấn chứ. Nàng dẫm mạnh chân xuống, mắng một câu rồi kéo Hạ Bình chạy vội đi.

Lý tài nữ nhìn theo bằng ánh mắt đầy nghi vấn, hỏi:

- Hạ tỷ tỷ làm sao thế nhỉ?

Dáng người Đại tiểu thư như hoa sen mới nở lay động trước gió xuân, ngực cao mông nở khiến Triệu Tử Văn nhìn mà tâm thần ngửa ngáy. Nhưng tư tưởng Đại tiểu thư thì có chút phong kiến, chỉ có thể đợi cho đến đêm động phòng hoa chúc, cho nên hiện giờ chỉ có thể xem chứ không thể ăn được. Hắn cười ha hả, nói:

- An Nhi, chúng ta cũng đi thôi.

- Đại ca, vừa rồi muội có làm một bài thơ, ngâm cho huynh nghe nhé, được không?

Lý tài nữ cắn răng, kéo kéo góc áo của Triệu Tử Văn, hai má hồng hồng, khẽ nói.

Khí chất thản nhiên u nhã, thân thể mềm mại có một mùi hương tự nhiên thoang thoảng của nàng thật sự là khiến cho Triệu Tử Văn tâm thần rung động. Hắn nhìn không nổi kéo Lý tài nữ vào trong lòng, chỉ muốn hoàn thành giấc mộng gian nan luôn.

- Được đó.

Triệu Tử Văn biết Lý tài nữ đã tìm được giấc mộng mà nàng vốn theo đuổi --- trở thành đại tài nữ thiên cổ lưu danh, cho nên hiện giờ nàng càng thêm cố gắng, thỉnh thoảng thi hứng quá thì lại sáng tác thi từ. Tối nay

đúng vào tết Nguyên tiêu, có thể ở cùng một chỗ với đại ca, nàng đương nhiên là không kìm nổi hứng thú làm một bài thơ luôn.

Một lúc sau, Lý tài nữ ngượng ngùng, trong trẻo cất giọng đọc:

Tam ngũ phong quang nguyên tiêu tiêu, thiên quyên nguyệt sắc kiêu, huy hoàng đăng hỏa chiếu.

Nguyệt mãn băng luân, đăng thiêu lục hải, nhân đạ xuân dương tiêu diêu.

Ngũ đầu mẽ thái nhất hồn khởi, chư lữ bình hoan ca tiểu ngữ.

Tối thị đăng ảnh diêu đặc, tinh trà khúc cao, lưu luyện nam lâu, nguyệt hậu tương yêu.

(Dịch nghĩa:

Năm ba cái tết nguyên tiêu vui vẻ tươi cười, ánh trăng tươi thắm quyển rũ, ngọn đèn chiếu sáng huy hoàng.

Mặt trăng tròn trịa, đèn chiếu đến bốn bề, người đi du xuân ai nấy trông đều tiêu dao.

Năm đầu gạo làm hồn lâng lâng, khắp nơi đều là tiếng cười rộn ràng reo vui.

Ánh đèn giao động tỏa sáng ra xa, một khúc trà nhâm nhi, cả ánh trăng cùng mời gọi.

An Nhi nhẹ nhàng cất bước làm lay động cả váy dài, khẽ cất giọng ngân nga dưới cây cổ thụ, giơ tay nhắc chân từng động tác nhỏ đều thể hiện một khí chất thản nhiên, điềm tĩnh. Triệu Tử Văn nhìn An Nhi vô cùng xinh đẹp mà ngây ngẩn, như si như ngốc. Đây là Lý đại tài nữ vừa mỹ mạo vừa trí tuệ trong lịch sử ư? Hắn không khỏi ngẩn ngơ, nói:

- Lý đại tài nữ của ta, thật sự là ta yêu muội đến chết đi được.

- Đại ca.

An Nhi không ngờ đại ca lại có thể nói ra lời nói xấu hổ đến vậy, vừa thẹn vừa sợ dậm chân, mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, lông mi thật dài hơi run rẩy. Bỗng nhiên nàng lấy hết dũng khí nhướn đôi mắt đẹp, tràn ngập thâm tình nhìn đại ca mà mình ngày nhớ đêm thương.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ và chan chứa tình cảm này, Triệu Tử Văn động tình ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của An Nhi, đôi mắt dịu dàng nhìn nàng

âu yếm.

Lý tài nữ thờ gập, bộ ngực phập phồng, mặt nóng hết cả lên, hồi lâu trong cổ họng mới phát ra mấy tiếng nỉ non:

- Đại ca.

Dù nói thế nào thì mỹ tài nữ này thật sự là rất mê người. Triệu Tử Văn tinh trùng xông lên não, cúi đầu, đôi môi tiến dần về phía đôi môi đỏ mọng của An Nhi.

Lúc này, những công tử ở dưới cây cổ thụ đã tản đi từ lâu. An Nhi nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng ngăm ngăm đen đang cúi xuống thì rất hồi hộp, rất sợ bị người ta nhìn thấy, nhưng trong lòng lại còn hy vọng nhiều hơn. Nàng nhắm mắt lại, chờ đợi phút giây thần thánh này.

- An Nhi.

Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên cách đó không xa. Triệu Tử Văn chấn động toàn thân, lại khóc không ra nước mắt, vội vàng buông Lý tài nữ ra. Lần trước là đệ đệ của An Nhi, Tiểu Lý quấy rối, không ngờ lúc này lại là cha của An Nhi, trong lòng hẳn không khỏi chua xót, nghĩ thầm: "Ta không phải là đắc tội với cả nhà người hay sao chứ?"

"A", Lý tài nữ vừa rồi cũng đến lúc mê mẩn nên hầu như quên hết hoàn cảnh xung quanh. Một tiếng gọi kia mới khiến nàng nhớ lại đây là thư viện, nếu như vừa rồi mà bị người ta nhìn thấy thì chẳng phải là đã xấu hổ chết người rồi sao. Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, hai má ửng hồng, ngượng không thể nói nổi lên lời.

Triệu Tử Văn thì da mặt dày nên đâu dễ bị chút xíu động tĩnh đó hù dọa. Hắn cười to vô sỉ nói:

- Ai nha, hoa đăng thật là đẹp quá!

Nhưng ở trên mỗi cây cổ thụ cũng chỉ có năm cái hoa đăng, hoa đăng ở trên cổ thụ trước mặt hẳn đã bị đoán hết rồi, làm gì còn cho hắn xem nữa. Lý Cách Phi ở xa xa nghe thấy mà dờ khóc dờ cười. Nếu bàn về da mặt dày, với Triệu tướng quân này thì không ai dám nói hơn được.

Lý tài nữ cũng đã phát hiện ra Lý Cách Phi đang đứng cách đó không xa. Sau khi hờn dỗi gọi một câu "Phụ thân" thì nàng xấu hổ đỏ mặt vội vã đi về phía Lý đại nhân trốn tránh.

Triệu Tử Văn gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười với Lý Cách Phi ở phía xa kia. Nhân lúc người ta không để ý đi chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta, cho dù là da mặt Triệu Tử Văn có dày hơn nữa cũng phải đỏ mặt lên. Hắn vốn tưởng rằng hoa đăng ở đây bị đoán hết rồi, đèn tắt hết thì cũng hơi hơi tối, sẽ không ai chú ý đến nơi này cả, cho nên mới định hôn trộm Lý tài nữ. Không ngờ được là lại bị lão Lý Cách Phi này đột nhiên hiện hình, thật là chả hay ho gì.

- Hạ Bình, Đại tiểu thư đâu?

Triệu Tử Văn buồn bực đi đến hoa viên, chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp đứng ở bên ngoài vòng tròn của đám người, mà hình ảnh Đại tiểu thư đầy đặn xinh đẹp không thấy đâu. Hắn nắm vai Hạ Bình, khẽ hỏi.

Hạ Bình lắc đầu:

- Không biết được. Vừa rồi mãi huynh không đi đến đây, Đại tiểu thư bảo đi tìm xem huynh đang làm cái gì. Nhưng trở về thì tý ấy đỏ hết cả mặt. Có phải là huynh lại chọc cho tiểu thư tức giận rồi không?

Không thể nào, lại bị Đại tiểu thư bắt gian được ngay dưới gốc cây? Triệu Tử Văn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đại tiểu thư này khẳng định là lại nổi cơn ghen lên rồi. Hắn ngượng ngùng cười nói với Hạ Bình:

- Đâu có. Đại tiểu thư chắc là đi đâu đó đoán đổ đèn rồi.

- Ủ, có thể lắm.

Hạ Bình gật đầu, lại chỉ vào đám người bên trong, nói:

- Hạ Văn, huynh xem, ở đây hoa đăng lại càng đẹp hơn.

Chỉ thấy trong hoa viên, một dây thừng dài thắt lên treo mời cái hoa đăng, đèn kéo quân, đèn hình thỏ ngọc, hồ lô, dưa hấu, mèo con, búp bê, khổng tước xòe đuôi, tử nha phong thần. Chiếc nào cũng vẽ như thật, rất giống như bức tranh trăm hoa tươi đẹp, đủ mọi thần thái, không sao tả xiết. Mọi người ngăm nhìn mà như si như mê, đều ngẩn ngơ đăm đuối.

Trong hoa viên đang gió lộng, đám hài đồng không ngừng giơ những cây gậy bắn pháo hoa, chơi đùa xung quanh hoa viên. Mấy lão già đứng bên, con người tinh tế ngăm nhìn đám cháu chắt, những nếp nhăn nơi khóe mắt đã híp lại thành một đường, hưởng thụ niềm hạnh phúc vui vầy đoàn tụ của ngày lễ Nguyên tiêu.

Triệu Tử Văn đứng ngoài vòng tròn người, hướng mắt nhìn vào phía bên trong. Bỗng nhiên, không biết có hơn mười chiếc đèn Khổng Minh từ nơi nào chậm rãi bay lên trên không trung đen thẫm thẫm, giống như hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn chiếu rọi Hàn Lâm Thư Viện, khiến cho hoa viên của thư viện càng thêm sáng tỏ. Đèn Khổng Minh nối với nhau thành một hàng, khi bay lên giống như một vết rạch trên bầu trời đêm xanh sẫm, phát ra rất nhiều ánh sáng. Đám hài đồng thích thú vỗ tay hoan hô. Những lão nhân thì mỉm cười. Còn các công tử trong thư viện thì khẽ vẩy quạt xếp, ngâm thơ ứng đối, thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp.

Tất cả các công tử tiểu thư trong Hàn Lâm Thư Viện đều ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Triệu Tử Văn cũng say sưa cảnh đêm hội Nguyên tiêu rực rỡ này. Một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng, hẳn không tìm nổi vớ tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Hạ Bình.

"A, làm sao tự nhiên tay Hạ Bình lại lớn thế nhỉ?" Triệu Tử Văn nắm thật chặt bàn tay của Hạ Bình, thầm nghĩ, nhưng hẳn không cúi đầu xuống xem, chỉ đổ thừa là tại ban đêm quá tối mê người.

Nhưng bàn tay nhỏ bé này, chắc chắc, thật là quá nhắn nhụi, lại bóng loáng như tơ lụa, thật sự là sờ mãi không đã. Cầm cầm, nắm nắm, sờ sờ, ánh mắt Triệu Tử Văn hiện ra tia nhìn dâm dăng, không ngừng chiêm tiện nghi trên bàn tay nhỏ bé của "Hạ Bình".

Mọi người đều đang ngẩng đầu xem trên trời, làm gì có ai chú ý đến từng động tác nhỏ của thư đồng ma mãnh này. Ai nấy đều đang rung đùi đắc ý, ngắm xem ánh đèn Khổng Minh lấp lánh màu sắc, xem đến ngây ngất cả người.

"A" Triệu Tử Văn lại kinh dị, tiểu ny tử này sao không có phản ứng gì nhỉ? Nếu là như lúc trước thì cô nàng này nhất định sẽ cấu véo mình đến chết.

Ta sờ, ta nắm, ta cầm, ta vuốt thoải mái vẫn chưa chán, Triệu Tử Văn làm đủ mọi trò đùa giỡn tiểu ny tử này. Giữa đám người đông đúc sờ sờ nắm nắm Hạ Bình mà lại giả bộ làm ra ánh mắt nhìn thẳng, thật sự là rất kích thích.

- An Ninh, muội mà còn quấy rối nữa là ta sẽ bực mình đấy.

Một tiếng nói kiều my như oanh như yến vang lên bên tai Triệu Tử Văn. An Trữ ư? Trong lòng Triệu Tử Văn nhảy dựng lên, chậm rãi quay đầu, chỉ thấy một khuôn mặt thành thực kiều diễm hiện ra trước mặt.

"A!", nữ tử kiều my theo bản năng quay mặt sang cười, và khi liếc mắt nhìn thấy nam tử tuấn lãng mặt ngăm ngăm này thì lập tức phát ra tiếng kêu sợ hãi vang vọng trong thư viện. Vị tiểu thư này vừa thẹn vừa sợ, khuôn mặt đầy vẻ kinh hoàng, trong mắt đã ngân ngấn lệ quang trong suốt.

- Tô Tiểu Muội ư?

Triệu Tử Văn không phải là bị kinh ngạc vì sờ nhầm vào nữ tử khác, mà là bị tiếng kêu thảm thiết của Tô Tiểu Muội vừa rồi dọa cho phát hoảng, buột mồm hỏi ra một câu không mấy lịch sự. Tô Tiểu Muội này vừa rồi kinh ngạc sợ hãi thế, khéo không người ta lại hiểu lầm cho rằng mình đi trêu chọc con gái nhà đàng hoàng.

Nữ tử kiều diễm thành thực kia đương nhiên chính là Tô Tiểu Muội. Nàng và An Ninh quận chúa đến Hàn Lâm Thư Viện ngắm hoa đăng. Vừa rồi nàng cứ cho rằng An Trữ nghịch ngợm làm trò quý, không ngờ hóa ra lại chính là thư đồng này nắm bóp nhào nặn bàn tay nàng.

Nàng đâu có bị nam tử khinh bạc như thế bao giờ, vô cùng xấu hổ, phượng nhãn (mắt phượng) tràn ngập nước, cái cằm cổ nhẵn nhụi trắng nõn cũng hồng lên.

Triệu Tử Văn thấy Tô Tiểu Muội sắp phát khóc lên thì cũng chột dạ, nói:

- Tô tiểu thư, ta không biết là người. Thật sự là rất xin lỗi!

Lúc này, đám người đều bị một tiếng hét kinh hãi của Tô Tiểu Muội làm cho chú ý, nên tất cả đều vội vàng quay đầu lại, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì. Đến lúc này, Tô Tiểu Muội lại xấu hổ và giận dữ, hai má đỏ bừng, xấu hổ sao đất không nứt ra làm đôi để nàng chui xuống cho xong.

- Hạ Văn, vừa rồi có phải là huynh đã ức hiếp Tô tỷ tỷ không?

Hạ Bình vừa chui từ bên trái của Triệu Tử Văn qua, lắc lắc cánh tay hảnh, nũng nịu tra hỏi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Hiếu Lành

Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt. Hắn còn tưởng rằng Hạ Bình đứng ở bên phải, nay thì sự hiếu lành đã quá lớn rồi. Tại sao hắn lại không phát hiện ra Tô Tiểu Muội ở bên cạnh chứ?

- Mọi người mau nhìn kìa, sao băng.

Một luồng sao băng bỗng nhiên xé trời rơi xuống. Triệu Tử Văn vì muốn cho Tô Tiểu Muội không cảm thấy xấu hổ nữa nên liền vội vàng đưa mắt nhìn lên bầu trời rồi hô lớn.

Sao băng ư? Mọi người ở đây vẫn chưa bao giờ nghe đến danh từ này nhưng bởi vì bàn tay thư đồng chỉ về màn đêm phía xa xa nên theo bản năng họ liền nhìn về khoảng bầu trời nơi đó. Ở trong đêm đen có một chùm sáng vụt qua tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Triệu Tử Văn vốn tưởng rằng hành động của mình có thể dẫn dắt ánh mắt của mọi người đi nhưng không ngờ có một số lại nhổ nước miếng xuống mặt đất, bịt hai mắt lại. Một số lão nhân cổ hủ thì lại chấp tay lên trước ngực, lẩm bẫm trong miệng.

- A Di Đà Phật! Xin trời Phật phù hộ!

Triệu Tử Văn cảm thấy thật khó hiểu, sau đó hắn liền nhìn thấy những ánh mắt tức giận của rất nhiều người xung quanh. Hắn liền lập tức hiểu ra, sao băng ở thế giới của hắn là biểu tượng của sự may mắn còn ở thời kỳ này chính là biểu tượng cho sự xui xẻo. Người cổ đại cho rằng sao băng sẽ mang đến tai họa cho họ, cho nên vừa nhìn thấy chúng, bọn họ đã tìm cách tránh né.

Hắn khiến bọn họ phải nhìn thấy ngôi sao xui xẻo này thì làm sao bọn họ lại không thể không tức giận được, mang tên thư đồng này đi bỏ rọ trôi

sông cũng vẫn còn nhẹ huống chi là chỉ trừng mắt nhìn hần.

Trong lòng Tô Tiểu Muội lúc này vừa muốn cười lại vừa muốn khóc. Nàng biết rằng tên thư đồng này là vì muốn nàng không phải xấu hổ nữa nên mới làm như vậy. Nhưng không ngờ hần lại bảo những người đọc sách này nhìn sao, như vậy không phải là muốn bị ăn đòn hay sao? Nàng muốn khóc bởi vì từ trước đến giờ nàng chưa từng bị nam nhân chạm vào người, hôm nay lại bị tên thư đồng này sờ trúng khiến cho nàng thậm chí muốn nhảy giếng tự tử.

- Hừ, hừ, ở đây nhiều người nên ta tha cho hần. Nhưng sau này, ta nhất định tìm tên thư đồng này để tính sổ.

- Huynh thật là quậy phá!

Hạ Bình đưa ánh mắt không hề lo lắng nhìn Triệu Tử Văn. Khuôn mặt của nàng đẹp như tranh vẽ, gất một tiếng.

Nhưng Triệu Tử Văn bây giờ có thể nói là thật vô phúc. Sức mạnh của quần chúng thật là to lớn, một đám người trừng mắt nhìn hần, trong lòng người nào cũng cảm thấy khó chịu. Tô Tiểu Muội cũng xấu hổ không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ xấu hổ và giận dữ. Sắc mặt của nàng vẫn còn hơi đỏ cùng với dáng người mảnh khảnh, chỗ lồi chỗ lõm đều đầy hấp dẫn, có vẻ vô cùng thành thực khiến cho những vị công tử ở đây phải nuốt nước miếng ừng ực.

Hần đứng nơi này cũng không phải là để làm chuyện như vậy cho nên Triệu Tử Văn cũng chẳng cần quan tâm Tô Tiểu Muội có đồng ý hay không, vội vàng kéo nàng bước nhanh đi ra ngoài, trốn tránh ánh mắt đầy sát khí của những người này. Mà Hạ Bình cũng sợ rằng khi Đại tiểu thư trở về không thấy nàng cho nên cũng liền bước đi theo. Nàng giống như trước kia nhìn lồng đèn hé miệng trộm cười với Hạ Văn rồi làm những động tác quái gở.

- Tại sao ngươi lại khinh bạc ta?

Tô Tiểu Muội há miệng thở gấp, nước mắt lưng tròng chỉ vào mũi của Triệu Tử Văn, xấu hổ và tức giận nói.

- Hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Triệu Tử Văn vội vung tay lên giải thích rồi nói:

- Ta hiểu lầm cô là Hạ Bình.

Tô Tiểu Muội đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Hạ Bình ở dưới lồng đèn. Đây chẳng lẽ thật sự chỉ là hiểu lầm thôi sao? Nhưng cho dù là hiểu lầm thì nàng cũng đã bị Triệu Tử Văn vô duyên vô cớ sờ soạng cho nên trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất, lệ trên khóe mắt của nàng liền ứa ra.

Triệu Tử Văn cũng không biết phải an ủi thế nào, trong lòng hẩn thềm hối hận. Tô Tiểu Muội có dáng người cao ráo, yêu kiều đứng trong đám người giống như là hạc giữa bầy gà, tại sao nửa ngày mà ta vẫn không nhận ra chứ?

Tô Tiểu Muội năm nay đã hai mươi ba tuổi, đã chính chắn thuần thực, tình tình cũng đã trưởng thành, mỗi hành động của nàng đều mang theo một vẻ cao quý phóng khoáng. Nàng nghẹn ngào một lát sau đó cố gắng kìm nén sự ủy khuất ở trong lòng mình, một lúc sau không biết là nàng nghĩ đến chuyện thương tâm gì, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ ảm đạm, nàng đành thở dài một tiếng.

- Thôi.

Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trên đường đi, Triệu Tử Văn đã biết Tô Tiểu Muội rất coi trọng vấn đề này. Nàng vẫn chưa cưới chồng cho nên chuyện này khiến cho đại mỹ nữ này cảm thấy tiếc hận, thật là sinh sai thời đại, thấy thần sắc nàng ảm đạm, hẩn không kìm được bước tới an ủi.

- Tô tiểu thư, kỳ thực cô rất xinh đẹp.

- A.

Vừa mới bước được hai bước, nghe thấy lời nói kinh hãi thế tục đó Tô Tiểu Muội liền khựng lại như một khối đá, từ từ ngã xuống.

- Tô tiểu thư.

Triệu Tử Văn một tay nhanh tay đỡ lấy thân hình mảnh mai của Tô tiểu thư, một tay kéo nàng lại. Theo quán tính hẩn ôm thân hình thon thả của Tô Tiểu Muội xoay một vòng tròn.

Triệu Tử Văn và Tô Tiểu Muội giống như là lá rụng mùa thu, dáng người bay lượn trên không trung vô cùng mỹ lệ. Trong khoảnh khắc bốn cặp mắt đối diện với nhau, thời gian này tuy ngắn ngủi nhưng lại đáng giá bằng cái

nhìn vạn năm, không gì có thể ngăn lại điệu Van này. Triệu Tử Văn vẫn ôm thân thể của nàng, khoanh khắc này lắng sâu trong đôi mắt hần. Y phục bay múa, đôi mắt như làn nước mùa thu, cả thế giới giống như vì điệu Van này mà dừng lại vậy.

- Ta và người...

Hai má của Tô Tiểu Muội đỏ bừng, vành tai và cái cổ trắng nõn cũng đã phớt hồng. Toàn thân của lúc này nóng như lửa, hô hấp dồn dập, ngấn ngờ không biết nói gì, thời khắc vừa rồi nàng cũng khó có thể quên được.

Triệu Tử Văn buông bàn tay to lớn đang nắm chặt hông của nàng. Nhìn khuôn mặt kiều mị sinh đẹp và dáng người đầy đặn đầy hấp dẫn hần kìm không được nuốt một ngụm nước miếng rồi nói:

- Tô tiểu thư, cô không sao chứ?

Tô Tiểu Muội đặt hai tay trước bụng, từ khi nàng chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam tử như thế này cho nên xấu hổ đỏ cả mặt. Vừa rồi thư đồng vì cứu mạng nàng mới làm như vậy, chẳng lẽ nàng còn đi trách cứ hần hay sao?

- Ta không sao.

Trong lòng của Tô tiểu thư cũng không biết tại sao cảm thấy bồi hồi khi nhìn thấy ánh mắt của hần. Đôi mắt của hần bén nhọn như dao, khóe miệng lại nở ra một nụ cười thản nhiên khiến cho nàng đỏ mặt lắc đầu.

Triệu Tử Văn trong chốc lát cũng cảm thấy xấu hổ không biết nói gì. Một lúc sau hần mới từ từ nói:

- Tô tiểu thư, chúng ta đi giải đố đèn đi!

- Không được, ta phải trở về phủ.

Khuôn mặt của Tô Tiểu Muội chột nóng lên như lửa. Nàng làm sao dám đi với hần nữa. Sau khi thấp giọng trả lời nàng xoay người lập tức bỏ đi.

“Mình rốt cục có cao bằng nàng không nhỉ?” Triệu Tử Văn nhìn theo bóng người của Tô Tiểu Muội rồi âm thầm đánh giá.

Trong mắt mọi người Tô Tiểu Muội chính là ngoại tộc. Một nữ tử làm sao mà có chiều cao đến như vậy được. Nghĩ vậy nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa ai dám hỏi thẳng nàng, tuy nhiên chỉ sợ có người nói xấu sau lưng là nàng làm nhục gia môn cho nên Tô Tiểu Muội cũng là một nữ tử đáng

thương. Vì vậy trong lòng Triệu Tử Văn vô cùng thương cảm với nàng, lúc này chiếm tiện nghi cũng cảm thấy thật áy náy.

- Hạ Văn, huynh mau tới đây.

Triệu Tử Văn đang trầm ngâm thì nghe thấy Hạ Bình ở đằng xa vẫy tay kêu lên.

Tiện nghi đều bị mình chiếm hết, liệu có nên chạy theo Tô Tiểu Muội hay không? Trong lòng Triệu Tử Văn cân nhắc suy nghĩ khiến cho Đại tiểu thư đang đứng bên cạnh Hạ Bình cũng cười khúc khích đi tới gần bọn họ.

- Đại tiểu thư, nàng vừa mới đi đâu vậy?

Triệu Tử Văn cười hì hì hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của đại tiểu thư như sương lạnh, tỏ ý không thân thiện, khẽ hừ nhẹ một tiếng rồi không để ý tới hấn nữa.

Thật đúng là bình dấm chua. Triệu Tử Văn cười khổ ở trong lòng, đi tới gần khẽ cười nói bên tai đại tiểu thư.

- Đại tiểu thư, là ta có lỗi, vừa rồi đáng lẽ nên làm xong hai chuyện đó trước, ha ha, hay là chúng ta tiếp tục được không?

Sắc mặt của Đại tiểu thư liền ửng đỏ cả lên, đôi mắt của nàng đẹp như làn nước mùa thu, xinh tươi tựa như là hoa đào nở rộ. Nàng khẽ hờn dỗi nói:

- Ta không muốn nói chuyện với chàng nữa.

- Hạ Văn, huynh mau nhìn đi, Tô đại nhân và Tần đại nhân đều đến đây kìa.

Hạ Bình hưng phấn chỉ vào Tần Thiếu Du và Tô Đông Pha đang ở dưới những chiếc lồng đèn.

Khó trách được tiểu nha đầu này lại hưng phấn như vậy. Triệu Tử Văn cười ha hả, tối nay sôi nổi như thế này, không biết hai vị lão nhân Tô - Tần này ra câu đố đèn khó như thế nào, nhưng xem ra bộ dạng của bọn họ có vẻ rất đặc ý.

Tần Quan đem đèn hoa mới buộc lên trên dây, đồng dạng nói:

- Hôm nay ở Thư Viện Hàn Lâm tổ chức đại hội đố đèn, bất kỳ người nào cũng có thể tham gia. Tổng cộng có ba cái đố đèn, bất kỳ người nào đoán đúng đều được tặng thưởng.

Được tặng thưởng ư? Nghe vậy, đám người ở đây lập tức hoan hô vang dội, sự hưng phấn của bọn họ tăng lên không ít, ai cũng nóng lòng sẵn sàng mong muốn được nhận thưởng.

- Đại tiểu thư, vừa rồi nàng đi thả đèn Khổng Minh phải không?

Triệu Tử Văn không có hứng thú gì với giải thưởng này cho cho nên hướng về phía đại tiểu thư rồi hỏi.

Đại tiểu thư hơi ngần người, nàng kinh ngạc hỏi:

- Chàng làm sao biết vậy?

- Nàng nhìn nàng đi, mực bút lông trên tay cũng chưa lau sạch nữa.

Triệu Tử Văn nắm lấy bàn tay trắng trẻo mềm mại của Đại tiểu thư, vừa dùng tà áo của mình lau nét mực trên tay của nàng vừa mỉm cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp hạnh phúc của Đại tiểu thư sáng lên. Sự ghen tuông khi lúc nãy nàng nhìn thấy hãnh cùng với Lý Dịch An liếc mắt đưa tình cũng đã dần dần phai nhạt, nàng nhẹ nhàng nhấc chân bước tới gần hãnh.

Triệu Tử Văn bỗng nhiên trêu chọc nàng:

- Đại tiểu thư, nguyện vọng của nàng đêm giao thừa đã trở thành sự thật. Tối nay nàng còn nguyện vọng gì nữa không?

- Chàng đừng hỏi, nếu hỏi thì sẽ không linh.

Hạ Vũ Tình làm sao có thể dễ dàng để cho hãnh biết, nàng lắc đầu không chịu nói.

Triệu Tử Văn liền ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói.

- Có phải là nàng cầu nguyện cho Triệu gia ta sớm ngày có người nối dõi phải không? Nàng không nói ta cũng biết.

Vẻ mặt của Hạ Vũ Tình trở nên đỏ ửng, nàng khẽ “ừm” một tiếng, dùng một thanh âm rất nhỏ trả lời hãnh:

- Chàng ăn nói bậy bạ gì đó! Ta mặc kệ chàng. Hạ Bình, chúng ta đi tới kia đoán đố đèn đi.

- Nhị vị tiểu thư, để tiểu thư đồng dẫn đường cho.

Triệu Tử Văn cười ha hả đi trước hai người, nắm lấy bàn tay mềm mại của cả hai, thỉnh thoảng lại vuốt ve khiến cho hai tiểu ny tử xấu hổ đến nỗi phải cúi khuôn mặt ửng đỏ xuống, không dám nhìn người khác.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Bảo Vật Của Hoàng Gia

Tô Đông Pha mỉm cười đứng bên cạnh Tần Thiếu Du, nhưng lão không nói gì hết chỉ tươi cười thân thiện với những tài tử đang đứng ở xung quanh.

Tô đại nhân là cận thần bên cạnh đương kim Hoàng đế, là đệ nhất mưu sĩ của Đại Kinh, các tài tử xung quanh đều xúc động, tay chân có vẻ hơi run rẩy. Bởi vì nếu như ai được Tô đại nhân coi trọng, thì cho dù người đó chỉ là học sinh cũng có thể một bước đến trời. Tần đại nhân chính là ví dụ điển hình. Lão là học sinh của Tô Đông Pha, nhưng được Tô đại nhân một tay cất nhắc lên tới chức vị Hàn Lâm Viện sĩ. Mọi người ở đây đều tới tấp chen lấn thể hiện trước mặt Tô đại nhân, mong được lão để mắt tới.

- Sư phụ, cái đồ đèn đầu tiên sư phụ hãy mở trước đi.

Tần Quán bình thường cũng không hay gọi Tô Đông Pha là sư phụ, dù sao thì hai người cũng đã già rồi, tuổi cũng chỉ suýt soát nhau cho nên gọi như vậy có vẻ không tự nhiên. Tuy nhiên tối nay chính là lễ hội Nguyên Tiêu, tài tử ở thư viện đều tập hợp ở đây, cho nên phải xưng hô kính trọng một chút.

Tô Đông Pha khẽ vuốt ve bộ râu dài, hào sảng nói:

- Thiếu Du, ông thân là học sĩ viện Hàn Lâm cho nên chuyện giải đồ đèn ở thư viện này dĩ nhiên sẽ do ông chủ trì và là người mở đồ đèn!

Đây chính là tôn sư trọng đạo, Tần Quan muốn để cho Tô Đông Pha là người đầu tiên mở đồ đèn cho nên liền tỏ vẻ tôn kính đối với ông, đùn đẩy lần nữa.

- Sư phụ, người thích hợp hơn.

- Thiếu Du, ông thích hợp hơn.

- Sư phụ, người thích hợp hơn.

Hạ Vũ Tình, Hạ Bình được thân hình to lớn Triệu Tử Văn chen lấn rẽ lối cho nên dễ dàng tiến lên được phía trước. Nhìn thấy hai vị lão nhân này đùn đẩy cho nhau, Triệu Tử Văn cảm thấy thật nhức đầu, thềm mắng, các người không nhanh lên để chúng ta sốt ruột chết sao.

Bỗng nhiên, một thân hình yếu điệu từ phía sau tiến tới, bàn tay mảnh mai chen vào nói:

- Các người không muốn mở thì để ta mở cho.

Cả đương kim trọng thần Thái sư Tô Thức và Hàn Lâm Viện sĩ Tần Quan đều mắng thầm nữ tử. Người coi trời bằng vung này chính là An Ninh quận chúa. Đám tài tử nhìn thấy An Ninh quận chúa xuất hiện thì đều biến sắc, có người định lén lút rời đi. Không thể trách được bọn họ bởi vì An Ninh quận chúa này chính là một tiểu ma vương hung dữ, ở thư viện này vài ngày họ đã nếm qua không ít mùi đau khổ do nàng gây ra.

Ai bảo bây giờ trong hoàng thất chỉ có một nữ tử duy nhất là nàng chứ, Hoàng thượng cũng không làm gì được nàng. Hàn Lâm Thư Viện đặc biệt phải thu học sinh nữ cũng bởi vì nàng cả. Có thể thấy được An Ninh quận chúa chính là mặt trăng được các vì sao vây xung quanh. Không chỉ vậy, các đại nhân, công tử ở mọi đảng phái đều mong muốn có thể cưới được nàng, cho nên ai dám đắc tội với nàng chứ?

Đáng tiếc là ở thời khắc nguy nan, lão Hoàng đế sẽ vẫn hy sinh nàng. Triệu Tử Văn cũng nhìn nàng An Ninh quận chúa mà cảm thấy nàng có vẻ hơi đáng thương. Hung Nô ở chốn xa xôi đó, chỉ cần lão Hoàng đế gật đầu, mà An Vương và Hoài Vương lại có bất hòa con dao đâm sau lưng chắc chắn là không nhỏ, cho nên việc này tám chín phần mười là sẽ thành.

Đại tiểu thư và Hạ Bình chưa từng tiếp xúc với An Ninh quận chúa nhưng khi nhìn thấy Quả ớt nhỏ này hai tay chống nạnh, ngang ngược kiêu ngạo khiến cho Tần đại nhân và Tô đại nhân phải đỏ mặt tía tai, xấu hổ thì không kìm được bưng miệng cười.

Tần Quán và Tô Thức đều thẹn đỏ mặt, đối với cô quận chúa điêu ngoa này họ chẳng còn cách nào khác, chỉ ngượng ngùng cười nói.

- Vậy thì quận chúa hãy mở câu đố của cái đèn thứ nhất đi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạng An Ninh hiện lên một vẻ đặc ý. Nàng cười hì hì nói:

- Thế thì ta mở câu đố đèn của ta trước.
- Đúng, đúng, quận chúa hãy mở trước đi.

Tô Đông Pha đối xử với mọi người đều rất phóng khoáng cho nên cũng không so đo với một tiểu quận chúa. Sau khi bình tĩnh không còn xấu hổ nữa, ông vuốt vuốt bộ râu bạc rồi cười ha hả.

Hôm nay An Ninh quận chúa mặc một chiếc quần màu phấn hồng, lông mày như vẽ, đôi mắt như làn thu thủy. Lồng đèn ở phía trên đầu nàng phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Vẻ xinh đẹp khiến cho các công tử ở đây tim đập thành thịch, không dám nhìn thẳng vào cô quận chúa mỹ lệ này.

Cô nàng này lại còn ra đố đèn đêm nay sao? Triệu Tử Văn cảm thấy thật buồn cười, cô quận chúa này đến thư viện căn bản chỉ là để quấy rối, làm cho thư viện trở thành nơi nơi gà bay chó chạy. Những tài tử ở trong thi viện thấy nàng là trốn tránh thật xa. Tần lão đầu lần này đúng là khóc không ra nước mắt, có khổ mà không nói nên lời.

An Ninh quận chúa mỉm cười hạ chiếc lồng đèn trên đầu xuống, đặc ý nói:

- Con vật gì đi đường dễ bị trượt chân nhất?

Câu đố đèn như vậy những tài tử ở đây mới nghe được lần đầu, bọn họ cảm thấy hơi mơ hồ, vội vàng tiến tới xem xem câu đố này có phải là do An Ninh quận chúa thuận miệng nói ra không. Kết quả đương nhiên là khiến họ phải thất vọng, bởi vì câu đố đèn thứ nhất đúng là đoán động vật.

Cổ nhân ra đố đèn thường là đoán một câu thơ hay đoán một chữ gì đó để tao nhã lịch sự. Cô nàng An Ninh quận chúa này ra một câu đố đèn quái dị như vậy khiến cho các tài tử nghĩ hoài cũng không ra.

Tô Thức và Tần Quán nhìn nhau cười khố, câu đố đèn này thật là “tuyệt”. Triệu Tử Văn thì mỉm cười, câu đố đèn này rõ ràng là bắt người ta phải thay đổi cách suy nghĩ, nếu như hiểu được điều cốt lõi thì trong nháy mắt là có thể đoán ra. Tuy nhiên nếu như không tìm ra manh mối thì cả đời cũng không đoán ra được, đây chính là điều vi diệu, ảo diệu ở chỗ đó, người giải đố phải thay đổi cách suy nghĩ.

Đại tiểu thư và Hạ Bình khẽ cười, hai nàng lại có vẻ hơi yêu thích cô nàng An Ninh quận chúa tinh nghịch này.

- Tử Văn, mấy ngày trước đây chiếc xe lăn của quận chúa An Ninh cũng là do nàng tự mình nghĩ ra sao?

Đại tiểu thư ghé tai vào Triệu Tử Văn nhỏ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Chiếc xe lăn đó là do ta phát minh ra.

- Đồ mặt dày!

Hạ Vũ Tình khẽ gắt một tiếng, khuôn mặt hơi ửng đỏ lên.

Cô bé này đã lấy trộm bản quyền của ta, Triệu Tử Văn trừng mắt lườm An Ninh quận chúa một cái. Lời nói này của hắn dĩ nhiên là có ý nghĩa, lần đó An Ninh quận chúa không may bị thương hắn đã làm cho nàng một chiếc xe lăn. Nào ngờ nàng tiểu quận chúa lại vô cùng yêu thích cái xe này, mang xe đi dạo khắp trong thư viện, còn vô sỉ nói đây là phát minh của mình.

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn ra, không phục nói:

- Nàng quận chúa làm ra được đồ vật đó thì ta cũng làm được, tuổi của ta chỉ xấp xỉ nàng, dĩ nhiên là không muốn thua nàng ta.

Hạ Bình dường như lớn hơn công chúa An Ninh một chút, vậy phải là tỷ tỷ của nàng ta. Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm không phục của nàng thì thầm đánh giá trong lòng.

Sau thời gian uống một chén trà, An Ninh đưa mắt nhìn hết những tài tử phía dưới, nửa ngày sau không thấy ai tiến ra trả lời, trong đôi mắt lại hiện ra một vẻ đắc ý, chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói:

- Chỉ cần người nào đoán ra câu đố, bản quận chúa sẽ tặng cho khối ngọc bội này.

Nói xong, Hạng An Ninh liền lấy ra một khối ngọc bội hình con chim phượng dặt bên hông của mình ra, khẽ quơ quơ ở trước đèn. Khối ngọc bội này vừa trong lại vừa sáng, vừa nhìn qua đã biết là bảo ngọc, ở dưới ánh đèn lồng muôn màu lại trông càng có vẻ rực rỡ hơn.

Hạ Bình nhìn khối ngọc bội này thì chấn động, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc, bàn tay ngọc ngà khẽ nắm lấy tay của Triệu Tử Văn,

run run lấm bẫm nói:

- Tại sao nàng ta lại có khối ngọc bội này? Chẳng lẽ, chẳng lẽ....

Triệu Tử Văn ngay lập tức cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Bình đang run rẩy. Hắn cúi đầu nhìn nàng thì thấy ánh mắt của Hạ Bình đang nhìn chăm chăm vào khối ngọc bội trước mắt. Triệu Tử Văn lập tức hiểu được, mảnh ngọc bội mà Hạ Bình đeo trước ngực chính là nó.

- Quận chúa, khối ngọc bội là bảo vật của hoàng gia, không thể làm vật trao thưởng được.

Tô Thức và Tần Quán vội vàng hạ giọng nói với vị công chúa trời không sợ đất không sợ này.

Vật của hoàng gia, những lời này như sét đánh vào người của Hạ Bình, thân thể mềm mại của nàng chấn động kịch liệt, đôi mắt đẹp mở thật to, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy bàn tay của Triệu Tử Văn, cố gắng kìm chế sự kích động và hoang mang trong lòng.

Xem ra Hạ Bình đã biết chuyện gì đó. Triệu Tử Văn cũng không ngờ cơ duyên xảo hợp đêm nay lại khiến cho Hạ Bình có thể biết được thân phận của nàng. Tất cả chuyện này đã cho thấy nàng chính là công chúa hoặc quận chúa trong hoàng thất đã gặp nạn.

An Ninh quận chúa chu cái miệng nhỏ nhắn ra nói:

- Câu đố đèn này ta phải nghĩ cả ngày mới ra. Ta không tin có người đoán ra được!

Quận chúa tự tin đến mức đem cả ngọc bội của hoàng thất là vật trao thưởng khiến cho Tô Thức và Tần Quán phải nhìn nhau cười khố. An Ninh quận chúa này đã lớn như vậy mà còn điêu ngoa cổ quái, nếu như Hoài Vương biết nàng càn quấy như vậy chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản.

Nàng càn quấy như thế thì cho dù có người nghĩ ra đáp án cũng không dám trả lời, thử hỏi cả thi viện này ai dám nhật bảo vật của hoàng gia chứ? Tần Quán và Tô Thức hiểu được điều này cho nên không ngăn cản nàng quậy phá nữa.

Đáng tiếc là các tài tử ở Hàn Lâm Thư Viện chỉ quen đoán thơ giải đố đèn, phải thay đổi cách suy nghĩ khiến cho bọn họ rất khó đoán được. Đến

cả câu đố đèn của một tiểu quận chúa mà nghĩ cả ngày cũng không ra, tất cả đều cúi đầu xấu hổ.

Lúc này, sự kích động của Hạ Bình đã qua đi, nàng đã khôi phục lại được sự bình tĩnh. Dù sao nàng cũng đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió, không giống như tiểu nha đầu vô tư vô lự trước đây, bây giờ nàng đã chín chắn hơn rất nhiều. Hạ Bình nắm lấy bàn tay của Triệu Tử Văn, mặc kệ nàng là công chúa hay quận chúa, chỉ cần có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Hạ Văn làm một thê tử nhu thuận là đã thỏa mãn lắm rồi.

Triệu Tử Văn cũng vui mừng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Bình, trong lòng thầm nghĩ tiểu nha đầu này cuối cùng cũng đã lớn. Tuy nhiên, điều quan trọng chính là hy vọng tiểu nha đầu sau này đừng có ghen tuông, phải yêu thương lão công, trong lòng hẳn thầm nghĩ.

- Hừ, các tài tử đâu hết rồi?

An Ninh quận chúa chu cái môi nhỏ nhắn hồng hào ra, vênh váo nói:

- Ngay cả một nữ tử như ta mà các người cũng không thắng được, các người thật sự đã uống công mười năm đèn sách!

Sắc mặt Tần Quán và Tô Thức lập tức biến đổi. Bọn họ biết rằng nàng quận chúa này điêu ngoa cổ quái nhưng không ngờ nàng lại nói những lời cay nghiệt như vậy. Khuôn mặt của hai người nhất thời trở nên trắng nhợt, định lớn tiếng mắng quận chúa vô lễ nhưng kìm lại, dù sao người ta cũng là quận chúa, bọn họ dám mắng sao? Chỉ có thể đè nén sự tức giận trong lòng, im lặng không nói gì.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Thời Gian

Các tài tử ở Hàn Lâm Thư Viện cũng đã nắm chặt bàn tay lại, thầm nghĩ nếu như nàng không phải là quận chúa, chúng ta nhất định sẽ tiến tới quần ấu.

- An Ninh quận chúa, câu đố đèn này ta đoán ra rồi.

Đột nhiên một người đội mũ thư đồng bước ra, đi đến trước mặt nàng, cười hì hì.

- Cái tên xấu xa này lại muốn gây rắc rối nữa!

Hạ Vũ Tình đỏ mặt nhìn thư đồng thầm oán trách. Tuy nhiên nàng quận chúa này thật là vô lễ quá mức cũng cần có một tài tử bước ra dạy dỗ nàng.

- Là người!

An Ninh quận chúa nhìn thấy người bước tới thì trong đôi mắt đẹp toát ra lửa giận. Lần trước tên thư đồng này dám đả thương nàng, nàng vẫn chưa tìm hấn tính sổ, không ngờ hôm nay hấn lại tới đây quấy rối. Quận chúa An Ninh tức giận đỏ mặt nói:

- Thế nào, một tên thư đồng này nho nhỏ mà chẳng lẽ cũng đoán được sao?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Nếu như ta đoán được thì sao?

Cái miệng nhỏ nhắn của An Ninh lại chu ra:

- Người đoán ra, mảnh ngọc bội này sẽ thuộc về người.

Triệu Tử Văn tuy đối với mảnh ngọc bội đó cũng chẳng có hứng thú gì nhưng từ từ chậm rãi cười cười nói:

- Động vật dễ bị trượt chân là hồ ly phải không?

Hồ ly, mọi người nghe vậy vẫn không hiểu, tại sao lại là hồ ly chứ?

Bờ vai công chúa An Ninh run lên, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc, nàng không kìm nổi hỏi:

- Tại sao người lại đoán ra được?
- Hồ ly là động vật giảo (cước) hoạt. *

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Cho nên khi đi đường dễ bị trượt chân.

(DG: Từ 狡 (giảo) và 脚 (cước) là hai từ đồng âm, đều phát âm là jiǎo (mà cước hoạt có nghĩa là trượt chân) (<http://zdic/zd/zi/ZdicE8Zdic84Zdic9A.htm>))

Đây chính là câu trả lời? Mọi người tắc nghẹn nhìn trân trân, giảo (chân) hoạt ư? Tại sao ta lại không đoán được chứ, thanh âm ảo não vang lên tứ phía.

- Hi hi.

Các tiểu thư ở đây không ai kìm được cười thành tiếng. Hạ Bình và Hạ Vũ Tình cũng che miệng cười, đều cười tới mức run cả người.

Tần Quán và Tô Thức quay lưng đi, khuôn mặt già nua của hai người đỏ bừng. Đáp án không ngờ lại là hồ ly. Thật không thể không bội phục sự tinh quái của vị quận chúa này, làm sao nàng có thể nghĩ ra câu đố đèn thú vị đến như vậy. Tuy nhiên như vậy thì lại càng phải bội phục Triệu tướng quân, chỉ trong chốc lát mà đã nghĩ ra câu trả lời, thật là thông minh đến mức không tưởng tượng nổi.

Tâm tình của Hạng An Ninh trở nên bất định, chẳng lẽ nàng lại đem ngọc bội đưa cho thư đồng này sao? Nếu như phụ vương mà biết chắc chắn sẽ trách móc ta! Nàng đành cắn chặt răng cả buổi không nói gì.

- An Ninh quận chúa, bây giờ quận chúa trao thưởng được chưa?

Triệu Tử Văn nhìn công chúa thờ ơ nói. Ở đây toàn là những tài tử trong thư viện mà quận chúa lại dám vô duyên vô cớ nhục mạ cho nên Triệu Tử Văn cảm thấy khó chịu. Hẳn ai cũng không sợ, chẳng lẽ lại sợ tiểu nha đầu này hay sao?

- Ta.....

Quận chúa An Ninh không biết phải nói gì. Nàng vốn định dùng câu đố hóc hiểm này và thân phận quận chúa để uy hiếp các tài tử. Cho dù có

người đoán ra cũng không ai dám nói ra đáp án, không ngờ tên thư đồng này lại to gan như vậy, vật của hoàng gia mà cũng dám lấy.

- Như vậy đi.

Triệu Tử Văn biết là công chúa sẽ không giữ lời cho nên hăn lùi một bước rồi nói:

- Ta đoán ra được câu đố đèn rồi, quận chúa chỉ cần thu hồi lại những lời nói lúc này được không?

Hăn cũng không cần nài nàng quận chúa điều ngoa này phải nhận lỗi. Dù sao thân phận của người ta cũng là quận chúa, đứng trước một đám tài tử mà nhận lỗi lầm của mình thì khó có thể xảy ra. Cho nên chỉ cần nài nàng thu hồi lời nói của mình là tốt rồi.

Quận chúa An Ninh oán hận nhìn tên thư đồng chết tiệt này, nài nài thật muốn bước lên một bước dẫm chết hăn. Sau khi do dự nửa ngày nài nài liền cất tiếng:

- Ta thu hồi lại những lời ta vừa nói.

Lập tức những tài tử ở đây liền tỏ ra vui mừng. Nếu như không phải e ngại quận chúa còn đang ở đây bọn họ đã nâng chén lên chúc rượu nhau, hoan hô nhảy nhót. Đồng thời họ cũng bội phục trí thông minh tột đỉnh của tên thư đồng này, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kính nể.

Đại tiểu thư và Hạ Bình đều đưa đôi mắt duyên dáng nhìn vị tướng công tương lai giỏi giang này, khoe miệng khê nở ra một nụ cười tủm tỉm.

Tô đại nhân đưa mắt tán thưởng Triệu Tử Văn một cái. Hăn không chỉ đã cứu vãn lại mặt mũi cho các tài tử ở đây mà cách ứng xử cũng phù hợp, không làm tổn thương quận chúa. Tuy nhiên Tô Đông Pha cũng không muốn để quận chúa tiếp tục khó chịu, ông liền vội vàng nói:

- Thiếu Du, ông mở tiếp câu đố đèn thứ hai đi!

- Vâng.

Tần Quan hiểu ý gật gật đầu, vội vàng nhắc chiếc đèn lồng ở trên đầu xuống, cất giọng nói:

- Mãn thuyền không tái nguyệt minh quy-- đả nhất thường ngôn!

(Dịch nghĩa: Đầy thuyền chỉ chờ ánh trăng thanh - Đây chính là một câu nói cửa miệng.)

Các tài tử liền dụng tâm suy nghĩ. Ở câu đố đèn thứ hai này, sau khi phong ba do quận chúa gây nên đã dần ổn định mọi người đều cúi đầu trầm tư. Câu đố đèn thứ hai này mới đúng là phù hợp với họ.

Quận chúa An Ninh xấu hổ đứng đằng sau lưng Tô Đông Pha và Tần Quán. Hàng năm nàng đều tới đại hội đố đèn cho nên hôm nay không dễ dàng gì mà bỏ đi, dù sao cũng chỉ là một câu “thu hồi những điều ta mới nói” cho nên trong lòng của tiểu nha đầu này cũng không quá để ý, bây giờ nàng đang tập trung suy nghĩ cho câu đố đèn tiếp theo.

- A?

Triệu Tử Văn bỗng cảm thấy có một ánh mắt đang theo dõi hẳn cho nên hẳn khẽ kêu lên một tiếng. Hẳn lập tức đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện Lý tài nữ đang ngồi bên cạnh Lý đại nhân đang đưa đôi mắt trong như làn thu thủy nhìn hẳn.

Hẳn cười hì hì, vội vàng nháy mắt vài cái với Lý tài nữ, khiến cho nàng vừa thẹn vừa mừng. Khuôn mặt xinh đẹp khẽ cúi xuống, không dám nhìn hẳn nữa.

- Khụ khụ.

Triệu Tử Văn bỗng nhiên phát hiện Lý Cảnh Phi cũng đang đưa mắt nhìn về phía này, rõ ràng là đã nhận ra biểu hiện không bình thường của Lý tài nữ. Triệu Tử Văn liền vội vàng ho nhẹ vài tiếng để che dấu sự xấu hổ, đưa mắt nhìn câu đố đèn vừa mới được mở ra, rung đùi đắc ý.

Lý Cách Phi cười khổ một tiếng. Da mặt của Triệu tướng quân không biết làm thế nào mà luyện được dày tới mức này.

- Có ai đoán ra chưa?

Tần Quán mỉm cười nhìn khắp tài tử trong thi viện, khẽ cười nói.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, câu đố đèn này chính là một câu thơ, chỉ dựa vào câu thơ mà đoán ra câu nói cửa miệng, thật là hơi khó khăn.

- Hạ Văn, huynh có đoán được không?

Hạ Bình khẽ lắc lắc cánh tay của Triệu Tử Văn.

- Cái câu đố đèn này, để ta suy nghĩ một chút.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói.

Câu này khiến cho các tài tử xung quanh hơi giật mình, hẳn hoàn toàn không coi câu đố đèn này ra gì sao?

Đại tiểu thư cũng giật mình, nàng đưa đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn hẳn một cái, dịu dàng trách:

- Chàng ấy, câu đố của Tần đại nhân mà chàng cũng không xem ra gì ư?

Triệu Tử Văn dở khóc dở cười. Vừa rồi hẳn cùng với Lý tài nữ liếc trộm với nhau, có nghe thấy Tần Quán nói gì đâu.

- Triệu tiểu huynh, nếu như không có người đoán ra thì huynh đoán thử xem.

Tần Quán nhìn ba người Hạ Vũ Tình khẽ nói. Ông nghĩ rằng Triệu Tử Văn có thể đoán ra nên mỉm cười với hẳn.

- Cái này...

Triệu Tử Văn thấy Tần lão nhân gọi mình đành bất đắc dĩ cười ha hả nói:

- Tần đại nhân vừa rồi có rất nhiều người âm ỉ cho nên không nghe rõ. Ngài có thể đọc lại câu đố đèn một lần nữa được không?

Lời nói này vừa mới thốt ra mọi người đều choáng váng. Người này sao vậy, ngay cả câu đố đèn cũng không nghe rõ. Mẹ nó, rõ ràng là đến đây phá rối chứ giải đố đèn gì. An Ninh quận chúa cũng mỉm cười giảo hoạt, nàng muốn xem xem tên thư đồng này bị mất mặt như thế nào.

Tần Quán liền đỏ cả mặt, trong lòng thầm trách Triệu tướng quân không nể mặt mình. Ông liền nói lại từng chữ từng chữ:

- Nếu đã là như vậy, xin mời Triệu tướng quân nghe lại câu đố:

“Đầy thuyền chỉ chở ánh trăng thanh - Đây chính là một câu nói cửa miệng.”

- A, đây chính là câu đố đèn sao?

Triệu Tử Văn nhanh chóng suy nghĩ rồi khẽ lầm bầm:

Thiên xích ti luân trực hạ thù,

Nhất ba tài động vạn ba tùy,

Dạ tinh thủy hàn ngư bất thực,

Mãn thuyền không tái nguyệt minh quy.

Dịch thơ:

Nhợ câu ngàn thước đà buông xuống,

Một sóng vừa gợn muôn sóng sanh.

Nước trong, đêm lặng, câu chằng dính,

Đầy thuyền chỉ chở ánh trăng thanh.

Nguồn: http://quangduc.com/Thanhtich/36..._onghoaha2.html

(DG: Bài thơ này của Hoa Đình thuyền tử mang tư tưởng phật học sâu xa mà tên Triệu Tử Văn dám chôm chĩa làm của mình.)

Lấy câu đố đèn làm thơ? Mọi người giương mắt cứng lưỡi. Càng nhận ra đáp án họ càng kính phục tài năng kinh người của vị thư đồng này.

- Hay, hay, hay!

Tần Quán vỗ ba tiếng liên tiếp tán thưởng.

- Trong thơ đã ngụ ý đáp án, Triệu tiểu ca cậu thật là một kỳ nhân.

Được Tần đại nhân khen ngợi là kỳ nhân có thể thấy hẳn không phải là người tầm thường. Các tài tử đều ngạc nhiên nhìn thư đồng của Hạ phủ, trong lòng thầm nghĩ, chẳng biết hẳn có phải là thư đồng hay không, tuổi còn nhỏ như vậy mà tài học đã sánh ngang với Tô Thái sư.

- Khoan đã, khoan đã, câu đố đèn này hình như có hai lần ý.

Triệu Tử Văn liền vỗ mông ngựa Tần Quán.

Tần Quán kinh ngạc hỏi:

- Có hai lần ý ư? Câu đố đèn này là do ông nghĩ ra tại sao ông không biết hàm nghĩa trong đó chứ. Trong lòng không khỏi lo lắng vị Triệu tướng quân này bịa đặt.

Một lúc sau Triệu Tử Văn mới từ từ nói:

- Thời gian cũng giống như khách qua đường vậy. Ở câu thơ này, chúng ta đem thời gian coi như ánh trăng, thậm chí còn có ý nghĩa hơn cả ánh trăng. Hai tầng nghĩa đều cho cùng một đáp án là “hư độ quang âm” (sống uổng để thời gian trôi qua), chẳng qua là ý cảnh không giống nhau mà thôi.

- Hay, nói rất đúng!

Tô Đông Pha xúc động vỗ tay nói, trong lòng lão đang có một lời muốn nói ra nhưng lại thôi. Đại Kinh may mà có người này, có thể địch được hàng trăm vạn quân Hung Nô, tâm tư lại kín đáo, võ công lại tuyệt luân, thật là không ai có thể sánh bằng.

Các tài tử cùng vỗ tay nhiệt liệt khen ngợi, cảm thấy vị thư đồng này thật là thần thông.

Tần Quán đỏ cả mặt. Khi ra câu đố đèn ông cũng không nhận thấy câu đố này còn có một thâm ý sâu xa khác.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình đều mỉm cười, hai má ửng hồng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. An Ninh quận chúathì nghiêng rặng nghiêng lợi, hận tại sao tên thư đồng này lại tài giỏi như thế, đúng là đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Tô Đông Pha hơi phấn chấn, bởi vì cuộc thi đố đèn ở Hàn Lâm Thư Viện năm nay thật sôi động. Năm ngoái là do Tần Quán chủ trì, năm nay Tô Thức mới bớt thời giờ đến, tuy nhiên chuyển đi này quả không uổng công. Đáng tiếc là văn võ bá quan không có mặt, nếu không thì đã được chứng kiến kiến thức phi phàm của Triệu tướng quân.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Tặng Vật Của Tô Uyển Nhu

Một lúc lâu sau tiếng khen ngợi trầm trồ mới dần lắng xuống. Tần Quán mới không nhanh không chậm, nói:

- Sư phụ, đồ đèn tiếp theo, mời người tới mở đi.

Tô Đông Pha gật đầu, kéo một tờ giấy trên cái hoa đăng ở đỉnh đầu xuống, cất tiếng đọc to:

- “Hàm dương đạo thượng nhân trì trực, chánh thị ky vân nhập lạc niên -
- đả nhất nhân danh”

(Trên đường Hàm Dương rảnh rỗi rượt đuổi, đúng là đám mây kỳ quặc đi vào lạc niên – là một tên người). Mời các vị đoán một tiếng, đồ đèn này chính là do tôn nữ của ta, Tô Uyển Nhu làm.

Tô Tiểu Muội? Triệu Tử Văn lại nao nao, theo bản năng, sự chú ý cũng tập trung hơn đến chữ viết thanh tú trên tờ giấy đồ đèn. Còn tưởng là đồ đèn của Tô Thái sư, không ngờ là của chính nàng làm ra.

Tô đại nhân nói xong câu đó, không kìm nổi thở dài một tiếng. Mọi người cũng không lạ lùng gì, Tô Uyển Nhu này chính là Tô Tiểu Muội, cũng là cháu gái duy nhất của Tô Thái sư. Đáng tiếc là nàng hình thức "quái dị", đến nay vẫn chưa gả được cho ai. Nhưng nàng thực sự là đầy bụng kinh luân, tài trí hơn người. Quả thật là rất đáng tiếc hận cho nàng.

Đây chính là cái đồ đèn cuối cùng, các tài tử cũng không tiếp tục đông dài được nữa, nhất định phải tranh giành để đoán cho ra đồ đèn này, đều cúi đầu trầm tư ngẫm nghĩ.

Dưới một gốc cây cổ thụ xa xa, có một nữ tử cao gầy đứng đó, hơn nữa, là cao gầy đến mức kỳ cục, một cặp đùi thẳng tắp và thon dài, khiến người ta trông thấy mà run sợ và kinh hãi. Trên mặt nàng vẫn còn sắc ửng hồng,

trốn tránh sau cây cổ thụ, vụng trộm nhìn lại cái đồ đèn cuối cùng. Có lẽ bởi vì nàng muốn biết rốt cuộc là ai có thể đoán ra được cái đồ đèn này.

Sau thời gian uống cạn một chung trà, các tài tử đều toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn chưa đoán được ra. Ngày càng có nhiều tài tử tự biết mình biết người nhìn về phía Triệu Tử Văn, lại thấy hăn cứ nhìn vẫn vợ xung quanh, cũng không biết rốt cuộc là hăn có đoán ra được hay không.

- Người xấu, người có đoán được ra không?

Đại tiểu thư không kìm nổi kéo tay áo hăn, hỏi.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Đại tiểu thư, nàng đừng có nói lung tung nhé. Ta ước hiếp nàng lúc nào mà sao cứ gọi ta là người xấu mãi thế?

Hạ Vũ Tình xấu hổ dậm chân bực mình nói:

- Chàng còn không ước hiếp ta nữa ư? Chàng ngày nào cũng...

Hạ Vũ Tình xấu hổ không nói được nên lời. Người xấu này thường xuyên chiếm tiện nghi của nàng khi ở thư viện, còn nói là không xấu nữa. Có mà là người xấu nhất thì có.

- Triệu tiểu ca, có đoán được không?

Tô Đông Pha nhìn Triệu tướng quân, cười thân mật, hỏi.

Làm sao mà lão này chẳng chịu buông tha cho mình thế nhỉ. Triệu Tử Văn có chút bất đắc dĩ, nói:

- Tô đại nhân, chẳng phải vừa rồi nói là đoán đúng đồ đèn thì có thưởng sao? Vừa rồi ta vừa đoán ra được đồ đèn mà sao chẳng thấy bóng dáng tiền thưởng đâu vậy? Hay là cứ trao tặng vật hoặc tiền thưởng gì đi đã rồi hãy đoán sau.

Một câu này làm cho cả Tô Đông Pha và Tần Quán đều dở khóc dở cười. Triệu tướng quân này đúng là cái kẻ thấy tiền là mắt sáng lên. Tần Quán cười cười, lấy ra một bộ tranh chữ, đưa cho Triệu Tử Văn, nói:

- Đây là bức họa do chính lão phu vẽ, tặng cho người đi.

Một bức họa thì đáng giá được mấy đồng bạc? Trong lòng Triệu Tử Văn thầm căm giận. Hăn biết là nói ra câu này thì Tần lão đầu không tìm hăn liều mạng mới lạ, cho nên đành tươi cười nói:

- Tạ ơn Tần đại nhân!

Triệu Tử Văn tiếp nhận bức họa, quay qua đưa luôn cho Hạ Bình, bảo:

- Hạ Bình, ngày mai đưa ra chợ bán xem đáng giá bao nhiêu tiền.

Đại tiêu thư và Hạ Bình là hai người đầu tiên phì ra cười, bịt cái miệng nhỏ nhắn lại mà cười khúc khích, lại đều cho là Triệu Tử Văn chỉ thấy bạc là sáng mắt lên, gắt gỏng:

- Chỉ biết tác quái là giỏi!

Một câu này lại càng làm cho các tài tử đang đứng đấy phải há hốc mồm, nhìn đến mắt trợn ngược lên. Đây là ai thế này? Đến cả tranh chữ của đương kim Hàn Lâm Học sĩ Tần đại nhân mà cũng dám đem đi bán, còn nói là xem xem đáng giá mấy đồng nữa. Trời đất ạ, chết mất. Các tài tử đều thầm điên cuồng hò hét, kêu gào.

Tần Quán khóc không ra tiếng nhìn bức họa trong tay Hạ Bình đầy tiếc nuối. Vốn là dùng làm tặng vật cho các học sinh trong thư viện trân trọng, không ngờ là lại bị Triệu tướng quân này nói mang ra chợ bán. Tranh ời là tranh, trong lòng lão thầm kêu gào, nhưng không dám hiện ra sắc mặt, chỉ đành trơ mắt ra đó mà đăm đũa nhìn bức họa.

Triệu Tử Văn thấy thần sắc Tần Quán có vẻ mất tự nhiên thì cười phá lên, bảo:

- Đùa tí thôi mà, Tần đại nhân đừng có cho là thật.

Tần Quán nghe xong thì toát mồ hôi, mới tạm bình ổn nỗi oán giận trong lòng. Tranh chữ của lão sao có thể đem tiền tài ra mà đánh giá được. Lão gượng cười nói lảng sang chuyện khác:

- Triệu tiêu ca, hay là người mau nói ra đáp án của đố đèn này đi.

- Thật sự là không có ai đoán ra được sao?

Triệu Tử Văn nhìn quét qua tất cả mọi người. Hắn cũng không phải là người đặc biệt thích chơi trội. Nếu như có người đoán ra thì hắn cũng không cần phí tâm tư làm gì.

Tài tử trong thư viện đều lắc đầu nhìn Triệu Tử Văn, ý tứ là chưa ai đoán ra được, chờ người đến đoán đi.

- Ta muốn nghĩ một lát đã.

Triệu Tử Văn lại nói ra một câu làm cho người ta dở khóc dở cười. Còn tưởng rằng thư đồng này đã đoán ra rồi, không ngờ là hắn còn muốn ngâm

nghĩ nữa.

Một lát sau, Triệu Tử Văn đã rõ ràng đen trắng, mắt sáng ngời, cười hì hì nói:

- Đoán được rồi.

- Huynh đài mau nói đi.

Mấy tài tử trong thư viện đều không nén nổi sốt ruột, giục giã.

Nữ tử nấp sau cây cổ thụ, thân thể mềm mại khẽ run lên, mắt đẹp duyên dáng nhìn vào thư đồng không có danh tiếng gì này, khẽ nói:

- Hãn thực sự chỉ là một thư đồng thôi sao? Vì sao mà văn tài cũng như học thức đều xuất chúng đến vậy chứ?

Một lúc lâu sau Triệu Tử Văn mới trầm ngâm nói:

- Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mẫn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoá lan san xứ.

(Đây là bài Thanh Ngọc Án - tả cảnh hội hoa đăng tết nguyên tiêu. Nửa đầu tả cảnh. Những đèn treo được ví như ngàn cây hoa nở, bay lên trời rồi rụng xuống như sao, những đèn hình cá rồng bay múa. Nửa sau tả người. Mũ hình con ngài (náo nga nhi), tuyết liễu là những thứ trang sức của phụ nữ thường mang trong tiết nguyên tiêu.

Dịch thơ: Vanachi. Nguồn: <http://thivien/>

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rớt rã.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,
Ánh trăng lay động,
Suốt đêm rồng cá rộ.
Ngài tắm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,
Phảng phất hương bay, cười nói rộ.
Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,
bỗng quay đầu lại,
Người ngay trước mắt,
dưới lửa tàn đứng đó.)

Nghe một bài thơ Nguyên tiêu say lòng người thế này, mọi người đều chìm đắm trong ý cảnh tuyệt đẹp của khúc từ, khó kiềm chế nổi nỗi say sưa.

" Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng quay đầu lại, Người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó", một câu này quả thực là làm cho khúc từ thêm hoàn chỉnh, như vẽ rồng thêm mắt, ý vị sâu xa, làm cho người ta say đắm, mơ màng. Mọi người đều lẩm nhẩm ngâm lại, đắm chìm trong đó.

Tô Đông Pha nghe tới câu cuối cùng thì mồm miệng đều há hốc, ngơ ngác nhìn Triệu Tử Văn. Quả thực lão trông thư đồng này giống quái vật!

- Phụ thân, Triệu đại ca đã đoán ra được rồi.

Lý tài nữ lay lay tay áo của Lý Cách Phi, cao hứng vui vẻ nói.

Lý Cách Phi hạ giọng cười nói:

- Đúng vậy. Hai cái đố đèn này đều là đáp án ám chỉ trong từ ngữ. Thật sự là vô cùng tuyệt diệu. Xem ra ở văn đàn Đại Kinh hiện nay, không ai có thể sánh được với hần đầu.

Nghe thấy phụ thân vốn rất ít khi khích lệ người khác mà cũng phải khen ngợi Triệu đại ca, Lý tài nữ quả thực rất cao hứng đến nỗi cười ra thành tiếng, đôi mắt đẹp lưu chuyển như thu thủy, khuôn mặt cười rạng rỡ như ánh bình minh, bộ dạng then thùng vô cùng yếu điệu.

Mọi người đột nhiên nghĩ ra, một khúc từ này hình như là không có quan hệ gì đến câu đố đèn cả. Bất quá nếu hần đã đọc lên thì đương nhiên là phải có ý tứ rồi. Bọn họ lại ngâm lại, rồi trầm ngâm ngẫm nghĩ.

"Người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó!" Cho dù là người có ngu dốt hơn đi nữa, niệm đi niệm lại đến mấy lần thì dần dần cũng ý thức được là câu này đầy thâm ý. Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn quét qua bốn phía xung quanh, khi thấy hai vị Tô - Tần đại nhân đang đứng dưới hoa đăng sặc sỡ nhiều màu, bọn họ bắt đầu líu cả lưỡi lại, trong lòng vô cùng ngạc nhiên với biểu hiện thần kỳ của thư đồng này.

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn chăm chăm vào Tần Quán, khiến lão không khỏi đỏ mặt lên, khẽ đưa tay huých Tô Đông Pha, hỏi:

- Sư phụ, đây thật sự là câu đố đèn của Uyển Nhu ra sao? Sao lại đưa tên đệ tử ra?

Tô Thái sư vuốt chòm râu dài, cười ha hả, nói:

- Đích thực là câu đố đèn của Uyển Như làm. Còn vì sao phải dùng tên của người thì ta cũng không sao biết được.

- Trình huynh, vì sao mà đáp án lại chính là tên của Tần đại nhân, có thể giải thích giúp tại hạ một chút được không?

Trong đám người, có một vị công tử dò hỏi tài tử bên cạnh.

Người được gọi là Trình huynh kia gật đầu cười nói:

- "Trên đường Hàm Dương nhân nhả rượt đuổi" ý chỉ cảnh chàng trai trẻ Ngũ Lăng chơi đùa trên đường lớn ở kinh sư. Thực tế câu thơ chỉ ra chữ "Tần du". Câu thứ hai là "Đúng là đám mây kỳ quặc đi vào lạc niên", trong đó chữ "cơ vân nhập lạc niên" là ám chỉ "thiếu niên", câu dưới là khéo léo vận dụng một chữ CHÍNH, chỉ thiếu niên có nghĩa là THIẾU, cho nên đáp án là Tần Thiếu Du!

(Người biên: Chỗ này người dịch sao, người biên để y xì. Không hiểu mà, hehe. Ai hiểu thì chỉ giáo với ạ.)

Trải qua một phen giải thích rõ ràng của Trình công tử, những tài tử còn chưa hiểu được đều bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng vô cùng khâm phục Tô Uyển Nhu, cháu gái của Tô Thái sư quả thực tài trí hơn người. Nhưng có điều tên thư đồng kia lấy từ ám chỉ đáp án lại càng tuyệt diệu hơn.

- Hạ Văn, huynh thật là lợi hại.

Hạ Bình quên mất teo phiến não vừa rồi, cười hì hì nói với Triệu Tử Văn.

Khuôn mặt xinh xắn của Đại tiểu thư thì hồng lên, trong lòng thầm mắng: "Cái tên xấu xa này có lúc nào là lúc không lợi hại đâu."

Lúc này đêm tối, gió nhiều, trời đầy sao chi chít, Triệu Tử Văn bắt đầu có cảm giác ừ ừ, ngáp một cái rồi nói:

- Tần đại nhân, Tô đại nhân, đồ đèn giải được hết rồi, hội đồ đèn này có phải là dừng được rồi không?

- Đúng rồi, cũng nên kết thúc rồi.

Tần Quán có vẻ cao hứng chưa được thỏa mãn, nói.

Tô Đông Pha gật đầu, đột nhiên lại lấy ra một bức tranh nói với Triệu Tử Văn:

- Đây là một câu đồ đèn có tặng vật, chính là bức họa do chính Uyển Như vẽ.

Tranh của Tô Tiểu Muội vẽ à? Triệu Tử Văn nghe rồi ngẩn ra, tiếp nhận bức tranh trong tay Tô Thái sư, cười nói:

- Ta nhất định sẽ thưởng thức cẩn thận.

Thằng ranh này, rõ là trọng sắc khinh bạn. Tần đại nhân và hắn đã quen nhau một thời gian rất lâu, không ngờ là Triệu tướng quân này không xem tranh của lão ra gì cả, đến lúc cầm tranh của Tô Uyển Như vẽ thì lại xem như trân bảo. Quả thật là rất đáng giận! Tần Quán càng nghĩ mà càng căm giận hắn.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình thì đều ghen đến nổi hạ giọng gắt gỏng:

- Đồ phóng đảng!

Ánh mắt Tô Đông Pha chẳng biết tại sao cũng có chút tối sầm lại, nói với Triệu Tử Văn:

- Đây chính là tâm huyết của Tiểu Muội nhà ta, người cần phải gìn giữ cho cẩn thận.

Triệu Tử Văn thì chẳng thấy có gì khác lạ cả, chỉ gật đầu cười nói:

- Nhất định rồi. Nhất định rồi.

Nữ tử phía sau cây cổ thụ nghe thấy đoạn đối thoại giữa một già một trẻ thì hai má nóng bừng như lửa đốt, thẹn thùng giậm mạnh chân, xoay người ngượng ngùng bước đi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Vạn Lý Trường Thành

Các tài tử đều biết là đố đèn sẽ kết thúc, không kìm nổi nỗi tiếc nuối, trong lòng chưa thỏa mãn cũng không muốn rời đi. Giá mà còn câu đố đèn nào khó khó nữa để cho thư đồng này đi đoán thì có phải là hay hơn không.

Tần Quán nhìn quét qua mọi người, nói:

- Tối nay hội đố đèn Nguyên tiêu kết thúc một cách mỹ mãn. Các học sinh đều hồi phủ nghĩ ngơi thôi.

Aizzz, có người thì thờ dài, có người thì vẫn chưa thỏa mãn, đều lần lượt đi ra khỏi thư viện. Đám người dần dần rời đi khiến hoa viên trong thư viện cũng vắng vẻ hơn.

- Triệu tiểu ca, ngày mai phải vào triều sớm. Canh bốn ta sẽ đi xe ngựa đến đón người.

Triệu Tử Văn vừa định rời đi thì Tần Quán bước tới lặng lẽ nói nhỏ bên tai hắn.

Lão Hoàng đế ngày thường cũng có thích vào triều sớm đâu, Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu rồi mới hiểu được. Không khí năm mới đã qua dần, chiến tranh thực sự nay mai sẽ nổ ra, rốt cuộc là ai đoạt vị được, còn là một câu hỏi chưa có lời đáp.

Triệu Tử Văn gật đầu, cũng không nói lại gì nữa, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Đại tiểu thư và Hạ Bình đi về sương phòng trong thư viện. Ngày mai phải vào triều sớm, không thể không đi ngủ sớm hơn một chút.

Tần Quán và Tô Đông Pha nhìn theo bóng lưng Triệu Tử Văn, thần sắc nghiêm trọng rất lâu sau không nói gì. Bởi vì bọn họ cũng biết, từ mai trở đi, Đại Kinh sẽ bắt đầu gió cuộn mây bay, cơn sóng ngầm bắt đầu dậy lên,

cũng không biết Triệu tướng quân có thể vẫn xuất sắc như vậy nữa được không.

- An Nhi, mọi người đi hết rồi, còn xem cái gì nữa?

Lý Cách Phi trêu ghẹo Lý tài nữ, nói.

- Phụ thân!

Lý tài nữ hai má đỏ bừng, thẹn thùng vô hạn hờn dỗi nói. Thân thể mềm mại xoay đi, ngượng ngùng né tránh sự trêu đùa của cha nàng.

- Triệu Tử Văn chết tiệt! Ta nhất định phải làm cho người biết tay mới được.

Tiếng rống giận dữ vang lên trong hoa viên, sau đó là một thiếu nữ tức tối bước nhanh, đẩy oán hận đi ra khỏi cửa học viện.

Tần Quán và Tô Thức liếc nhau rồi sau đó không kìm nổi, cười phá lên ha hả.

Điện Thái Hòa xanh vàng rực rỡ, hôm nay lại vô cùng yên tĩnh. Hai hàng văn võ bá quan đều nghiêm túc và kính cẩn đến đáng sợ. Trên mỗi nét mặt đều không có vẻ gì là tươi cười cả, khiến cho cả đại điện đều có vẻ âm trầm.

Lúc này, Triệu Tử Văn vẫn đứng ở chỗ hẻo lánh của hăn, giống như lần trước, ngáp luôn mồm. Canh tư đã phải rời giường rồi cũng không có gì là thú vị cả. Cũng không biết là hôm nay có chuyện trọng đại gì nữa. Chẳng lẽ là Hung Nô ngày mai sẽ đến? Chắc là không nhanh như vậy, kỳ mã cả ngàn người của Hung Nô mà đến thì ít nhất cũng còn phải cần nửa tháng nữa.

- Hoàng thượng giá đáo.

Một tiếng hô to, sắc nhọn, kéo dài, đánh thức văn võ bá quan trong đại điện.

- Tham kiến Hoàng thượng!

Trong đại điện, mọi người đều dập đầu rầm rập xuống, mỗi Triệu Tử Văn đứng ở trong góc, có ai xoay người chú ý đến hăn đâu, cho nên có không quỳ thì cũng thế thôi.

- Tất cả đứng lên đi.

Hoàng đế ngồi xuống ngai vàng, hai tay nâng lên hờ hờ, uy nghiêm quát to.

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Mọi người lại đứng dậy thành hàng sang hai bên. Mắt hổ của Hoàng đế đảo qua văn võ bá quan trong điện, mỉm cười nói:

- Sứ giả Hung Nô còn bao nhiêu ngày nữa mới tới?

Binh bộ Thượng thư Hứa đại nhân vội vàng từ bên cạnh An Vương bước ra, ôm quyền nói:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, sứ giả Hung Nô có lẽ khoảng mười ngày nữa sẽ đến Hàm Đan.

Lão Hoàng đế gật đầu, long tỵ phát lên, ý bảo Hứa đại nhân lui ra, lại nói tiếp:

- Chư vị ái khanh, có chuyện gì trọng yếu cần khai tấu không?

Lão vừa nói xong, An Vương lập tức bước ra, ôm quyền nói:

- Hoàng thượng, thần đệ có việc cần khai tấu!

Lão Hoàng đế sắc mặt có vẻ không vui. An Vương này định làm gì, lão đương nhiên biết rõ, không biết là lại đưa ra cái chủ ý thối tha nào, nhưng lão vẫn thản nhiên nói:

- Mời Vương đệ nói đi.

An Vương không nhanh không chậm trình bày:

- Hoàng thượng, hoàng lăng của hoàng tộc Đại Kinh ta đã nhiều năm chưa xây dựng. Phật tượng của tổ tiên trong thái miếu cũng cũ xưa không chịu nổi rồi. Mong rằng Hoàng thượng có thể hạ chỉ trùng tu lại hoàng lăng, mạ vàng lại một lần nữa cho các Phật tượng.

Thái miếu nằm ở sườn đông bắc của quảng trường trước hoàng cung Đại Kinh, là từ đường tổ tiên tế điện của lịch đại Hoàng đế Đại Kinh, chiếm diện tích hơn ba trăm mẫu. Cả tòa thái miếu là án theo lễ chế truyền thống "kính thiên pháp" mà chế tạo thành. Phật tượng cao lớn cũng có vài tòa, nếu như mạ vàng lại toàn bộ thì lượng bạc cần tiêu tốn cũng không hề nhỏ.

Thật đúng là một kẻ âm hiểm. Nhìn thì có vẻ như là vì tổ tiên của Đại Kinh, nhưng kỳ thực lại muốn đào rỗng quốc khố, để cho Đại Kinh vô lực trong trận chiến với Hung Nô. Có lẽ lại còn tranh thủ vét được thêm từ trong đại công trình này nữa. Triệu Tử Văn đứng một góc, nghe không sót

một chữ nào của An Vương này, rõ ràng là lão này muốn chôn vùi Đại Kinh trong nước sôi lửa bỏng.

Hiện giờ quốc khố Đại Kinh vốn là con số không. Lại còn muốn tiêu phí một số lượng lớn như thế, quả thực đúng là gây ông đập lưng ông. Ánh mắt lão Hoàng đế có vẻ mơ hồ. Nếu như lão cự tuyệt, hiển nhiên là bất kính với tổ tiên. Còn nếu như lão đáp ứng thì đến lúc đối chọi với Hung Nô, quốc khố không còn một đồng một cắc thì nên làm gì bây giờ?

- Hoàng thượng, hoàng lăng cũ nát, phật tượng cũ kỹ rồi, chẳng lẽ người lại nhẫn tâm, trơ mắt nhìn tổ tiên lịch đại Hoàng gia yên giấc ở một nơi như thế sao?

An Vương diễn trò thật tốt, khéo mắt còn lấp lánh ánh nước, than thở khóc lóc, khiến cho bất luận là kẻ nào nghe được cũng rơi vào cảm giác xúc động.

Còn Hoài Vương đứng đối diện An Vương thì mặt lúc xanh lúc trắng. Lão cũng không ngờ được rằng An Vương lại có thể tung ra một chiêu gây tổn hại đến như thế. Nếu như lão ngăn trở, cũng sẽ bị xem là loại con cháu bất hiếu, chỉ đành phải cắn răng, không dám lên tiếng.

Tần Quán, Tô Thức và một đám đại nhân âm thầm cúi gập. An Vương này quả thực đủ tuyệt tình rồi. Hoàng lăng và thái miếu đúng là cũ nát, nhưng hiện nay thực lực của Đại Kinh suy nhược, đâu còn có bạc để trùng tu lại?

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế lóe ra ánh sáng lạnh. Vừa rồi, một màn biểu diễn "thâm tình" đã bức lão không thể cự tuyệt nổi. Lão chú ý tới Triệu Tử Văn đang đứng trong một góc, dường như là đã tìm được vị cứu tinh, khẽ cười, nói:

- Hạ Văn, người cảm thấy việc này thế nào?

Triệu Tử Văn đang nửa đứng nửa dựa vào góc tường, thấy lão Hoàng đế gọi hẳn thì bước lên phía trước, ôm quyền nói:

- Thảo dân Hạ Văn tham kiến Hoàng thượng!

Lão Hoàng đế phát long tỵ, bảo:

- Miễn lễ. Người nói ra cách nhìn của người đối với vấn đề này đi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Thảo dân cho rằng, lời An Vương nói là hoàn toàn chính xác. Hoàng lăng của lịch đại tổ tiên đã vì Đại Kinh ta cống hiến vô bờ, chúng ta đương nhiên là nên làm như thế.

Một câu nói này khiến mọi người ngồi đó đều phải sợ hãi. Tần Quán và Tô Thức trừng mắt nhìn nhau. Tô Thức không kìm nổi nói khẽ bên tai Tần Quán:

- Triệu tướng quân làm sao lại hồ đồ đến vậy chứ?

Lý Cách Phi cũng đánh giá Triệu tướng quân, cực kỳ khó hiểu, không biết vì sao hăn lại đột nhiên đứng về phía An Vương. Hoài Vương vốn tính cách vội vàng, dễ kích động thì tức giận, mặt già trắng bệch, hận không thể xông lên phía trước kéo cổ tên thư đồng này xuống mà hỏi rõ ngọn nguồn.

Trong mắt An Vương thì tràn đầy vẻ đắc ý tươi cười. Một chiêu gây tổn hại nhưng quả thật là không ai dám cự tuyệt. Những quan viên về phe An Vương thì lại khinh miệt nhìn thư đồng này, thật đúng là đồ tiểu nhân gió chiều nào che chiều ấy.

Lão Hoàng đế thì không kìm nổi sự kinh ngạc, lại không nói gì được nữa. Lão không tin rằng Triệu tướng quân này lại cúi đầu nhanh như thế, có lẽ là hăn có cái nhìn khác.

- Hoàng thượng, trùng tu hoàng lăng là việc phải làm. Khẩn cầu Hoàng thượng hạ chỉ.

An Vương đột nhiên quỳ xuống, hướng về lão Hoàng đế nước nở nói.

- Khẩn cầu Hoàng thượng hạ chỉ.

Những quan viên theo phe An Vương thoáng chốc cũng đều quỳ xuống, hô to.

- Chẳng qua,

Triệu Tử Văn lại chuyển giọng, nghiêm mặt nói tiếp:

- Nếu như vì sửa sang hoàng lăng cho tổ tiên Đại Kinh mà tiêu phí một lượng lớn ngân lượng thì chi bằng làm cho lịch đại Hoàng đế Đại Kinh ta danh lưu thiên cổ, lưu tiếng tốt muôn đời có hơn không!

Lão Hoàng đế nghe xong thì trong lòng hồi hộp hăn lên, đôi mắt đang đục ngầu lại sáng trưng, vội vàng nói:

- Hạ Văn, người nói vậy là có ý gì? Mau nói rõ đi.

Muôn đời lưu danh, một ý tưởng như thế, bất luận kẻ nào nghe thấy đều nhiệt huyết sôi trào. Còn An Vương thì thầm cảm thấy không ổn, hình như thư đồng này có kế sách phá hoại được âm mưu của lão. Nhưng nhất thời lão cũng đoán không ra được thư đồng này rốt cuộc là có ý gì.

Tần Quán và Tô Thức ở phía đối diện thì cười khở. Xem ra Triệu tiểu ca này lại sắp nói ra những câu khiến người ta kinh hãi rồi.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Hung Nô có thể đuổi tới tận Đại Kinh ta, cũng là bởi vì phương Bắc của Đại Kinh ta không có nơi phòng thủ hiểm yếu. Thảo dân khẩn cầu Hoàng thượng, xây dựng một dãy Vạn Lý Trường Thành ở phương Bắc, để phòng ngự đại quân Hung Nô tiến công.

Vạn Lý Trường Thành! Mọi người nghe mà ngẩn ngơ. Thanh thế to lớn thật dọa người. Không ít quan viên há hốc mồm đến độ có thể nhét vừa được cả quả trứng gà.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Giấc mộng vĩ đại này khiến bọn họ đau đầu nhức óc hồi lâu. Lão Hoàng đế vung vẩy long tុ, ý bảo Triệu Tử Văn tiếp tục trình bày.

Triệu Tử Văn nói tiếp:

- Ý tưởng của thảo dân là, Trường Thành sẽ bắt đầu từ Thiên Quan ở hướng Tây của biên giới Sơn Tây, đi về phía đông trải qua Nhạn Môn Quan, đến đoạn địa hình bằng phẳng thì chốt ở Hà Bắc, sau đó uốn khúc về hướng Đông Bắc, đi qua các huyện Lai Nguyên, Phòng Sơn, Xương Bình, thẳng tới Cư Dung Quan. Sau đó lại lấy hướng Bắc làm hướng Đông, thẳng tới Tứ Hải Quan ở Hoài Nhu, tiếp xúc với "bên ngoài" Trường Thành. Lấy Tử Kinh Quan làm trung tâm, đại khái là đi theo hai hướng Nam và Bắc, vượt qua những dãy núi cao ngất, xuyên qua thảo nguyên mờ mịt, vượt qua sa mạc hung dữ, chạy thẳng về hướng biển rộng mênh mông.

Mọi người nghe lời hăn nói mà đầu váng mắt hoa. Vạn Lý Trường Thành quả thực là một giấc mộng không có khả năng thực hiện được. Nếu như có thể hoàn thành thì đương nhiên có thể làm cho Hoàng đế Đại Kinh danh lưu thiên cổ, muôn đời tưởng nhớ. Nhưng một công trình cự đại thế này thì phải hao tổn biết bao nhiêu ngân lượng đây?

Lão Hoàng đế cười khổ một tiếng, nói:

- Hạ Văn, ý tưởng của người vô cùng tốt. Đáng tiếc là Đại Kinh ta không có khả năng thực hiện được.

Trong mắt An Vương và các quan viên về phe với lão tràn ngập sự trào phúng. Công trình vĩ đại thế này, căn bản là không có khả năng thực hiện được.

Triệu Tử Văn kiên định nói:

- Công trình Trường Thành thật lớn, có thể tính là một kỳ tích đối với đời đời con cháu chúng ta, thậm chí còn đối với cả ngàn vạn đời con cháu Hoa Hạ chúng ta sinh sôi phát triển sau này. Cho dù chúng ta không hoàn thành được kỳ tích này, nhưng con cháu chúng ta vẫn có thể thực hiện được và hoàn thành nốt. Hoàng thượng, cái chính là kỳ tích này là do người khởi xướng, không chỉ có thể tạo ra điều kiện thuận lợi để Trung Nguyên ngăn trở Hung Nô, mà còn có khả năng để cho nhân thế phải ngạc nhiên và thán phục Trường Thành to lớn. Cho dù là vạn năm sau, tất cả mọi người cũng sẽ đều nhớ kỹ công tích vĩ đại này của Hoàng thượng!

Trong triều hoàn toàn yên tĩnh, không một ai dám ho he gì, tưởng như có thể nghe rõ được cả tiếng kim châm rơi xuống đất.

Trường Thành ngàn dặm liên miên trong một tương lai không xa dường như đang hiện ra trước mắt mọi người. Bá quan văn võ nghe mà đều vô cùng kích động. Nếu như bọn họ là người khởi xướng, đời đời con cháu Hoa Hạ nhất định sẽ ghi nhớ vĩnh viễn công tích của Đại Kinh, còn Hoàng thượng lại có thể lưu danh muôn đời.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Vu Cáo Hãm Hại.

Hay, hay lắm!

Lão Hoàng đế hai tay vỗ long ý, đứng bật lên, mặt ửng hồng, quá to:

- Cho dù khi ta còn sống không thể hoàn tất được thì sao nào. Ta sẽ là người khởi xướng Vạn Lý Trường Thành này.

Phe cánh của An Vương đã biết âm mưu của mình bị thất bại. Ngân lượng trong quốc khố đều dành cho xây dựng Vạn Lý Trường Thành, thì làm gì còn để mà tu sửa hoàng lăng được nữa. Sắc mặt bọn họ trắng bệch, đều liếc mắt, phẫn nộ với thư đồng chết tiệt này.

Thấy Hoàng đế đã hạ quyết tâm thì không còn ai dám phản bác được nữa. An Vương liếc nhìn Triệu Tử Văn một cái, lại nói:

- Hoàng thượng, lúc này nam đỉnh của Đại Kinh ta rất thừa thớt. Lấy đâu ra nhân lực để xây dựng Trường Thành?

Sắc mặt Hoàng đế lập tức trầm xuống, lại nhìn thấy Triệu Tử Văn mặt không hề đổi sắc thì đột nhiên thấy nhẹ nhõm, cười nói:

- Vương đệ đừng vội. Hạ Văn còn lời chưa nói hết đâu. Hạ Văn, trầm xem ra người vẫn bình chân như vại, chắc là đã có dự tính từ trước rồi. Người có biện pháp gì?

"Lão Hoàng đế cứ như con giun trong bụng mình vậy. Làm sao lão biết là mình có biện pháp chứ nhỉ?" Triệu Tử Văn nghi hoặc tiến lên phía trước, nhìn lên thì thấy lão Hoàng đế thần tình thân mật tươi cười đang nhìn hấn.

Triệu Tử Văn khẽ bước vài bước, cười nói:

- Hiện giờ Đại Kinh có vài chục vạn con em quân đội Giang Nam, nhưng đáng tiếc đều là thư sinh văn nhược, căn bản là không thể tác chiến được trên chiến trường. Chi bằng để cho bọn họ đi xây dựng Trường Thành, coi

như là một hình thức luyện binh đi. Luyện được một thời gian thì sẽ vào chiến trường, lại để tân binh đến xây dựng Trường Thành. Làm như vậy không chỉ có thể rèn luyện được tướng sĩ, nâng cao được chiến lược của quân đội, hơn nữa lại có thể xây dựng được Trường Thành. Từ đó cứ tuần hoàn kế tiếp nhau, một ngày nào đó, Trường Thành liên miên ngàn dặm cuối cùng sẽ đứng vững trên quốc thổ Đại Kinh ta.

Văn võ bá quan chỉ nghe đến thế đã biết việc này trăm phần trăm là có thể hoàn thành được rồi. Lấy sức lao động từ quân đội, Đại Kinh chỉ cần xuất chút tiền bạc. Không thành mới lạ!

Tô Thức không khỏi cảm thán, nói:

- Triệu tướng quân này thật là một kỳ nhân. Đến cả Vạn Lý Trường Thành mà hắn cũng có thể nghĩ ra được. Thật sự là không hề câu nệ lễ thói cũ, suy tư rất giỏi.

Tần Quán mỉm cười, nói:

- Đúng là như thế. Hiện giờ đám đệ tử ở Giang Nam đều là loại thư sinh văn nhược. Hoàng thượng căn bản là không thể tùy tiện đẩy bọn họ ra chiến trường được. Kế sách này của Triệu tướng quân không chỉ có thể rèn luyện được đám thư sinh văn nhược này, lại có thể xây dựng được Trường Thành ngăn cản thế tiến công của Hung Nô, càng làm cho Đại Kinh ta lưu danh thiên cổ. Chuyện tốt thế này, Hoàng thượng không thể không đáp ứng được rồi.

Lý Cách Phi ở phía sau hai người, khẽ nói:

- Hôm nay nghe được một lời của Triệu tướng quân, còn hơn mười năm khổ đọc sách thánh hiền.

Đang ở trong triều nên đương nhiên không thể lớn tiếng ồn ào được, chỉ lặng lẽ nói thầm với nhau. Tiếng nói chuyện của ba vị đại nhân đã ép xuống cực bé, không để ai nghe thấy được.

- Nói rất đúng. Đại Kinh ta sẽ là người khởi xướng cho Vạn Lý Trường Thành này, để cho muôn đời sau đều biết công tích của Đại Kinh ta.

Lão Hoàng đế rất kích động, đến nỗi mặt đỏ bừng, đôi mắt đục ngầu cũng tràn đầy tinh quang, cao giọng nói.

Hoài Vương cũng có chút kích động. Vạn Lý Trường Thành nhất định có thể làm cho muôn đời sau ghi nhớ sáng kiến của Đại Kinh, lại càng lưu ý đến Đại Kinh trong sử sách. Làm như thế, mỗi một vị tổ tiên của Đại Kinh đều có thể lưu danh thiên cổ, sống mãi muôn đời. Là con cháu của hoàng tộc, lão sao có thể không hưng phấn được chứ? Lão vôi vàng nói:

- Hoàng thượng anh minh!

Tần Quán và Tô Thức cầm đầu đám đại thần vôi vàng nhất tề quỳ xuống, hô lớn:

- Hoàng thượng anh minh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

An Vương cố đè nén lửa giận, hồi lâu không thể lên tiếng được, chỉ đành dẫn đầu đám quan viên theo phe mình quỳ xuống hô to lão Hoàng đế anh minh.

- Thế thì cứ quyết định như vậy đi.

Hoàng đế mỉm cười nói:

- Hòa tặc ra chỉ dụ, trong vòng ba ngày phái các tướng sĩ Giang Nam đang luyện binh đến phương Bắc để xây dựng Trường Thành. Cử Binh bộ Thượng thư Hứa ái khanh giám thị.

Hoàng đế lão gia tử này nhanh như vậy đã đáp ứng rồi sao? Triệu Tử Văn suy ngẫm tinh tế liền hiểu được ý tứ của lão Hoàng đế này. Lão nguyện làm người khởi đầu, mặc dù quốc khố trống rỗng, xây dựng Trường Thành là chuyện làm không xong được, nhưng cứ để binh lính Giang Nam từ từ xây dựng. Trường Thành rườm rà cứ để lưu lại cho người đời sau kiến tạo nốt. Lão chỉ cần là người dẫn dắt kỳ tích này mà thôi. Như thế cũng đã đủ để lão lưu danh muôn đời rồi.

- Vi thần tuân mệnh!

Binh bộ Thượng thư Hứa đại nhân thuộc phe An Vương, gặp phải đại cục đã định thế này thì căn bản không có biện pháp kháng chỉ, đành phải quỳ xuống nhận mệnh bằng vẻ mặt đau khổ.

Một chiêu này thật hoàn hảo, không ngờ là lão Hoàng đế lại quá thông minh, vừa lúc nhân cơ hội này phái Binh bộ Thượng thư thuộc phe An Vương đi phương Bắc, làm tan rã một phần thế lực của An Vương ở trong triều. Triệu Tử Văn không kìm nổi thầm cười trộm trong lòng.

Binh bộ Thượng thư Hứa đại nhân này vốn quản lý Bộ Binh. Điều khiển đại quân đương nhiên là do lão thực hiện. An Vương cơ bản là không thể cự tuyệt được, sắc mặt xanh mét đứng đó. Bất quá, lão tâm cơ thâm trầm, sắc mặt tái mét lướt qua rất nhanh, lại lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên.

Việc xây dựng Trường Thành ở phương Bắc, đơn giản chỉ là kết nối những đoạn Trường Thành rời rạc lưu lại từ thời kỳ Chiến Quốc vào làm một thể thống nhất, tạo thành một hình thể liên miên không dờ. Hung Nô đương nhiên không dễ dàng vượt qua được. Có điều là những Trường Thành lưu lại từ thời Chiến Quốc và những tòa thành từ Khang triều lưu lại cũng chỉ là một vài tòa thừa thớt. Một khi muốn xây dựng Vạn Lý Trường Thành, con đường đó nhất định sẽ vô cùng gian nan.

Hiện giờ Hung Nô xuôi nam, sẽ phải vượt qua mấy con đường. Chỉ cần bắt đầu xây dựng Trường Thành ở những nơi bọn họ bắt buộc phải đi qua, tạo thành một thể thống nhất thì Hung Nô sẽ rất khó công phá. Cho nên, nhất định phải làm tốt việc phòng thủ khi Vạn Lý Trường Thành còn chưa được xây dựng hoàn thành, để cho binh lính Giang Nam sớm thực hiện nhiệm vụ gian nan này.

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế tràn đầy vẻ hưng phấn. Thái độ không còn sự ủ rũ mà lại phấn chấn khác thường. Nhìn quét qua văn võ bá quan dưới đại điện, nói: - Còn có việc gì phải khai tấu nữa không?

- Hoàng thượng, thần đệ còn có việc cần khai tấu.

An Vương vừa mới lui về lại bước ra lên tiếng, ôm quyền nói với lão Hoàng đế.

Lão Hoàng đế lập tức nhướn mày, hiển nhiên là lo lắng không biết An Hưng này lại có âm mưu gì. Trong mắt Hoàng đế có vẻ thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Nói đi.

An Vương không để ý tới điều đó, thản nhiên nói:

- Khai tấu Hoàng thượng, thần đệ phải buộc tội Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân tham ô, nuốt riêng ngân lượng của quốc khố.

Tham ô kho ngân? Một tiếng này khiến cho văn võ bá quan vô cùng kinh ngạc. Nếu tội danh này đã được định thì sẽ phạm tội chết và tịch biên gia

sản toàn gia. Đây không phải là chuyện nhỏ, mọi người sao có thể không kinh hãi được?

Hộ bộ Thượng thư chưởng quản thuế má, hộ tịch, quân nhu, lương thưởng của các đại thần trong cả nước, cũng đồng thời quản lý cả ngân lượng của quốc khố. Nếu trộm tham ô kho ngân thì quả thực là chuyện rất dễ dàng. Nhưng Hộ bộ Thượng thư này là bạn tốt của Tần đại nhân và Tô đại nhân, phẩm cách không cần phải nói, tuyệt đối sẽ không làm những việc như thế. Nhất định chuyện này là do An Vương vu oan hãm hại ông ta.

Lão Hoàng đế đương nhiên là sẽ không tin tưởng được chuyện này. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân đứng phía sau Lý Cách Phi, lạnh lùng nói:

- Nghiêm ái khanh, có chuyện này không?

Nghiêm đại nhân này tuổi xấp xỉ như Tô Thức, mặc một bộ lam bào cổ tròn, chòm râu bạc trắng thật dài, nhưng hơi xanh xao vàng vọt, có vẻ là già quá rồi. Lão vội vàng bước lên, quỳ xuống nói:

- Lão thần chưa bao giờ làm những chuyện trộm cắp như thế này. Là có người vu cáo hãm hại lão thần. Xin Hoàng thượng minh giám!

- Hoàng thượng, lão thần cũng có thể lấy tính mạng ra đảm bảo. Nghiêm đại nhân tuyệt đối không làm những việc như thế.

Tô Đông Pha và Nghiêm đại nhân là anh em kết nghĩa, nhất thời kích động vội vàng quỳ xuống bên cạnh Nghiêm đại nhân, ôm quyền nói.

- Hoàng thượng, vi thần nguyện ý lấy tính mạng ra đảm bảo!

- Hoàng thượng, vi thần nguyện ý lấy tính mạng ra đảm bảo!

Tần Quán và Lý Cách Phi lập tức làm theo Tô Thức, quỳ gối bên cạnh Nghiêm đại nhân, bảo vệ sự trong sạch của lão.

Các đại thần cùng đồng minh với Tô Thức đều quỳ xuống đảm bảo cho Nghiêm đại nhân, chứng minh sự trong sạch của Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân.

Trong cơn hoạn nạn mới thấy được chân tình. Nghiêm đại nhân nhìn các vị đại nhân đều quỳ rạp xuống đất mà vô cùng kích động, rơi lệ nói:

- Tạ ơn tương trợ của các vị đại nhân!

Triệu Tử Văn nhìn thấy cảnh đó mà trong lòng ấm áp. Chuyện đấu tranh đen tối trong triều đình, không ngờ là cũng có những tình cảm quan liêu chân thành và tha thiết đến vậy.

An Vương cười nhạo nhìn bọn người Tô Thức đang quỳ trên mặt đất. Hoài Vương thì bất động thanh sắc, đứng một bên. Dù sao, ông ta ủng hộ lục Hoàng tử, còn bọn Tô đại nhân lại ủng hộ Bát Hoàng tử. Đạo bất đồng thì khó lòng tương trợ. Có điều là tâm địa Hoài Vương rất khoan hậu, cũng không làm chuyện bỏ đá xuống giếng, trợ Trụ vi ngược.

Lão Hoàng đế vui mừng nhìn mấy vị đại thần đang quỳ xuống, lại quay sang, hỏi An Vương:

- Vương đệ, người có chứng cứ gì không? Nếu như người ngậm máu phun người, cũng đừng trách trẫm không niệm tình cảm máu mủ trị tội người.

Hoàng đế đang uy hiếp An Vương đừng tiếp tục âm mưu nữa, nhưng An Vương mặt không đổi sắc, nghiêm túc nói:

- Thần đệ sao có thể dễ dàng vu hãm đại thần trong triều được. Thần đệ đương nhiên là có chứng cứ. Xin Hoàng thượng cho phép thần đệ triệu kiến một người.

Có người làm chứng ư? Lão Hoàng đế lập tức cảm thấy không ổn. Nhưng chuyện hôm nay đã đến mức độ âm ỉ thế này rồi, đối mặt với bá quan văn võ bên dưới, lão còn có thể tránh né được nữa sao? Vì thế, lão vung tay lên, nói:

- Truyền cho đòi.

An công công thấy vậy thì lập tức bước xuống đại điện. An Vương nhỏ giọng nói một bên tai, An công công lập tức hô to ra phía ngoài đại điện:

- Truyền quản gia Nghiêm phủ, Nghiêm Thành lên kiến giá.

Quản gia của Nghiêm phủ? Tần Quán và Tô Thức nghe xong kinh hãi, trừng mắt như rót cả tròng ra ngoài.

Nghiêm đại nhân thì run run lắc đầu, nói:

- Không thể như thế được. Nghiêm Thành đối với ta rất trung thành và tận tâm cơ mà.

Sự tình đột biến khiến cho những người theo phe Tô Thức trở tay không kịp. Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng. Chẳng ai ngờ được là quản gia Nghiêm phủ sẽ đứng ra làm chứng được cả. Nếu như tìm được cả vật chứng nữa thì Nghiêm đại nhân khó mà cãi lại được rồi.

Đôi mắt An Vương lóe lên thần sắc giả tạo, nhưng thoáng qua rất nhanh, không ai nhận ra được. Có thể thấy được tâm cơ của An Vương thâm trầm và ác độc đến mức nào.

Một lát sau, một vị quản gia xấu xí từ bên ngoài đại điện đi vào, tay chân run rẩy, quỳ mọp xuống đất, hô to:

- Thảo dân Nghiêm Thành tham kiến Hoàng thượng Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Lão Hoàng để hé mắt nhìn quản gia Nghiêm phủ đang quỳ dưới đại điện, ôn hòa nói:

- Người chính là quản gia của Nghiêm phủ ư?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Máu Rơi Nơi Triều Chính

Nghiêm Thành sợ hãi trước nghiêm uy của Hoàng đế, một quản gia nhỏ nhỏ sao có thể tiến vào triều đình được. Ông ta cập rập run run nói:

- Đúng là tiểu nhân!

An Vương thấy Nghiêm Thành này còn chưa nói được mấy câu đã khẩn trương đến như thế rồi thì vội vàng tiến ra, nói:

- Hoàng thượng, thần đệ nghe ông chủ hiệu cầm đồ nói, Nghiêm Thành này cầm ngân khố trong kho ra hiệu cầm đồ đổi lấy tiền mặt. Thần đệ cảm thấy sự tình trọng đại, cho nên sai người bắt hắn lại. Sau khi khảo vấn, hắn đã thừa nhận là ăn cắp bạc từ trong Nghiêm phủ ra.

Ăn cắp bạc từ trong phủ ra, rất rõ ràng chính là ám chỉ kho ngân này do Nghiêm đại nhân trông nom. Kho ngân là toàn bộ quốc khố của Đại Kinh, trên mỗi thỏi ngân lượng đều có khắc một chữ QUAN thật to, cho nên còn gọi là quan ngân. Chỉ có Hộ bộ Thượng thư mới thường xuyên tiếp xúc với kho ngân, thế mà bây giờ kho ngân lại xuất hiện trong phủ của lão. Không cần nghĩ cũng thấy là do Nghiêm đại nhân biến thủ.

Hôm nay là phiên lâm triều dài nhất, đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế đầy vẻ mệt mỏi. Lão nhắm mắt lại, nói:

- Nghiêm Thành, An Vương nói thế có đúng hay không?

Nghiêm Thành liếc mắt nhìn An Vương một cái rồi vội vàng gật đầu, nói:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, An Vương gia nói hoàn toàn là sự thật.

Tô Thức và Tần Quán thần sắc vô cùng âm đạm, đều thầm thở dài, cảm thán gia môn Nghiêm phủ bất hạnh, sao lại có thể xuất hiện một tên phản đồ như thế chứ. Nếu như lại tìm thấy vật chứng ở trong phủ nữa, nhân

chứng vật chứng có đủ cả thì đến lúc đó Nghiêm đại nhân thật khó thoát thân.

Nghiêm đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một quyền đánh chết luôn kẻ phản bội này. Nhưng Hoàng thượng đang hỏi nô tài kia, lão cũng không dám xen mồm vào nói leo.

Lão Hoàng đế lạnh lùng nhìn thẳng vào Nghiêm quản gia, nói bằng một giọng vô cùng lạnh lẽo:

- Nếu như người dám có nửa câu vu khống, vu hãm mệnh quan triều đình, trăm sẽ lăng trì xử tử người ngay.

Nghiêm Thành bị dọa tới mức toàn thân run lên bần bật, suýt nữa thì tè ra quần, lập bập nói:

- Thảo dân... Không dám.

Ông ta lại vụng trộm liếc sang An Vương, bắt gặp vẻ âm trầm tàn độc trong mắt An Vương như so với lão Hoàng đế còn tàn độc hơn thì sợ tới mức khăng khái nói:

- Thảo dân tuyệt đối không dám bịa đặt.

Nghiêm quản gia này đã một mực khẳng định là lấy kho ngân từ trong Nghiêm phủ thì lão Hoàng đế cũng đành đâm lao rồi phải theo lao, căn bản là không thể giải vây cho Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân được nữa. Quý kế của An Vương đơn giản chỉ là đẩy Nghiêm đại nhân vào chỗ chết mà thôi.

- Nghiêm Thành, lão phu tự nhận mình đối đãi với người không tệ. Vì sao người phải vu hãm ta?

Nghiêm đại nhân đã uất giận đến mức xanh xám cả mặt, rốt cuộc không kìm nổi, quát lên với Nghiêm Thành ngay trên triều.

- Lão gia, tôi chỉ là lấy cắp một ít bạc trong phủ, không ngờ đó lại là kho ngân...

Nghiêm Thành ra vẻ rất xấu hổ, ngượng ngùng với lão gia nên nói một cách khúm núm. Diễn trò thật xuất sắc khiến cho cả Triệu Tử Văn cũng cảm giác là Nghiêm Thành này vô tội.

An Vương nghiêm túc nói:

- Hoàng thượng, nếu như Nghiêm đại nhân một mực chắc chắn rằng mình không trộm kho ngân thì chi bằng bây giờ để Ngự Lâm Quân đến Nghiêm phủ điều tra xem sao.

Lão Hoàng đế căn bản là không còn sức mà phản đối nữa rồi. Nếu không đáp ứng thì đương nhiên sẽ là lão bao che cho Nghiêm đại nhân đi trộm kho ngân. Sự trong sạch của Nghiêm đại nhân cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Lão rất do dự, mãi không nói gì.

Tô Thức và Tần Quán thì đều nhìn về phía Triệu Tử Văn, hy vọng hẳn có thể nghĩ ra một biện pháp nào đó để giải vây cho Nghiêm đại nhân.

Triệu Tử Văn đứng cuối hàng trong các đại thần theo phe Tô Thức, bắt gặp ánh mắt xin hỗ trợ của hai vị đại nhân, hẳn cười khổ một tiếng, lắc đầu. Đây rõ ràng là bộ dưới quyền quản lý của An Vương. Đến cả quản gia của Nghiêm phủ cũng thú nhận là kho ngân ở trong Nghiêm phủ. Một nhân chứng lớn như thế đứng đây, giờ căn bản là không sao biện giải nổi. Chỉ có thể chờ đến khi bãi triều, đi thăm dò manh mối thì may ra mới tìm ra được.

- Mời Hoàng thượng hạ chỉ điều tra Nghiêm phủ, chứng minh cho sự trong sạch của Nghiêm đại nhân.

Đám phe cánh của An Vương đều quỳ xuống, hô to.

Một câu này đúng là cực kỳ gian trá. Lão Hoàng đế siết chặt nắm tay hồi lâu, đột nhiên buông lỏng, thở dài thật sâu, phán:

- Truyền ý chỉ của trẫm, Ngự Lâm Quân điều tra Nghiêm phủ!

- Tuân chỉ!

Ngoài cửa đại điện, Thống lĩnh Ngự Lâm Quân lĩnh chỉ, dẫn tướng sĩ rời đi, tiếng khôi giáp nặng nề va chạm vào nhau phát ra những tiếng leng keng.

Những quan viên cùng phe với Tô Thức đều lo lắng chờ đợi. Sau nửa nén hương, lại nghe thấy tiếng khôi giáp vang lên ngoài điện, văn võ bá quan ai nấy đều hồi hộp và căng thẳng. Nghiêm đại nhân này có tội hay không thì cứ xem kết quả điều tra khắc biết.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần lục soát trong hậu hoa viên của Nghiêm phủ, phát hiện ra có đám bùn đất mới được đắp vào. Dưới đám bùn đất đó đào ra được mấy ngàn lượng kho ngân.

Thống soái Ngự Lâm Quân quỳ gối trong đại điện, vừa trình tấu vừa đưa ra một thỏi kho ngân làm mẫu.

Thống soái Ngự Lâm Quân nói xong mọi người đều há hốc miệng ra, giật mình thon thót. Bọn họ không thể tin nổi là Nghiêm đại nhân vốn thanh liêm lại trộm cả mấy ngàn lượng kho ngân như thế. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Nghiêm đại nhân hết đường chối cãi rồi.

An Vương này quả nhiên là kẻ âm độc. Chuyện này đã bày bố khéo đến mức không chê vào đâu được. Âm mưu âm ngoan giáo trá đến thế này, Nghiêm đại nhân không chết không được. Trong đầu Triệu Tử Văn không ngừng chuyển động, hy vọng có thể tìm ra chút sơ hở trong đó, nhưng cân nhắc mãi mà không tìm ra được đột phá khẩu ở đâu.

Lão Hoàng đế không thể luôn giúp đỡ được nữa. Tình thế hiện giờ, lão Hoàng đế cũng chỉ đành lạnh lùng cất giọng hỏi Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân:

- Nghiêm đại nhân, người giải thích thế nào?
- Thần...

Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều đủ cả, Nghiêm đại nhân cũng không biết nên giải thích thế nào được nữa. Nếu nói là quản gia vu oan hãm hại, nhưng hẳn ta chỉ là một quản gia nho nhỏ, có được kho ngân từ đâu chứ? Còn nói có người vu oan cho mình, thì tại sao chính quản gia trong phủ của mình lại đi giúp đỡ người ngoài? Nhất thời nóng vội, lão cũng không biết phản bác thế nào được nữa.

An Vương lại thêm mắm thêm muối vào nữa:

- Hoàng thượng, Nghiêm đại nhân nếu như không thể biện bác được thì nhất định là do ông ấy tham ô thôi.

- Ta không có!

Nghiêm đại nhân giận dữ rống lên.

- Hừ, sự thật rành rành ra đó còn nói gì được nữa đây.

Mấy quan viên theo phe An Vương hừ mạnh nói hòa vào.

- Hoàng thượng, Nghiêm đại nhân tuyệt đối không phải là người như vậy.

Những quan viên theo phe Tô Thức thì vội vàng kích động nói với lão Hoàng đế mà khàn hết cả giọng.

Nghiêm đại nhân thất bại chính là bại trong tay người quản gia của mình. Nếu như không có nhân chứng này, âm mưu của An Vương cơ bản là không thể thành công được. Sắc mặt Nghiêm lão tái nhợt, tái nhợt đến mức người ta nhìn mà ghê sợ. Lão lạnh lùng quét mắt nhìn một vòng qua những quan viên theo phe An Vương, cao giọng nói:

- Thiên chuy vạn tạc xuất thâm sơn,
liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhân.
Phấn thân toái cốt hồn bất phạ,
yếu lưu thanh bạch tại nhân gian!

(Dịch nghĩa:

Ngàn búa vạn rìu đuổi đến rừng sâu núi thẳm.

Lửa cháy thiêu đốt cũng bình thường thôi.

Dù có tan thương nát thịt cũng không sợ.

Nhất định phải lưu lại sự trong sạch của mình trong nhân gian!

Tạm dịch thơ:

Búa rìu dồn ép thâm sơn.

Lửa thiêu phần hận cũng thường thường thôi.

Tan xương nát thịt không sờn.

Lòng son lưu lại tiếng thơm muôn đời.)

- Bọn loạn thần tặc tử các ngươi, lão phu sẽ chờ các ngươi ở âm tào địa phủ.

Nghiêm đại nhân ánh mắt sáng lên vẻ kiên nghị. Nói xong câu này, bỗng nhiên lão xoay người phóng nhào vào long trụ (cột chống đại điện chạm khắc hình rồng uốn).

- Nghiêm huynh.

- Nghiêm đại nhân.

Tô Thức, Tân Quán và những người khác đều không kịp phản ứng gì. Nhìn Nghiêm lão lao vào long trụ mà kêu lên kinh hãi.

"Uych" một tiếng trong đại điện, sau đó là máu tươi văng ra tung tóe, máu chảy thành sông, máu tươi đỏ sẫm dường như bao phủ cả đại điện.

Văn võ bá quan nhìn thấy cảnh này mà kinh hồn táng đờm, tay chân đều run bắn hết cả lên.

- Nghiêm huynh.

Tần Quán và Tô Thức cảm thấy như bị người ta xé nát cả tim mình, đau khổ kêu to rồi lao về phía Nghiêm đại nhân.

- Nghiêm huynh, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ huynh chu toàn mà. Sao huynh lại phải hành động ngu ngốc như vậy chứ?

Tô Thức rơi lệ nhào vào ôm chặt lấy Nghiêm đại nhân, ghen ngào nói.

- Khụ khụ...

Nghiêm đại nhân phun ra vài ngụm máu tươi, lỗ thủng trên trán máu chảy ròng ròng. Lão đã hấp hối, nhưng vẫn vô cùng kiên định nói:

- Lão phu phải lấy cái chết để chứng minh cho sự trong sạch của mình.

Đây chính là cái được gọi là quan trường. Người lừa ta gạt, nếu không sẽ là đầu đến người chết ta sống. Trong lòng Triệu Tử Văn tràn ngập nỗi thê lương. Nhìn Nghiêm đại nhân đang nằm be bét máu trên mặt đất, hẳn cũng không biết nên nói gì được nữa. Nghiêm lão rất cao ngạo, rất coi trọng hai chữ trong sạch. Nếu như lão nguyện ý chờ đợi, thì Hoàng thượng nhất định sẽ cứu được lão, mà mình cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm gì.

Có lẽ là do tư tưởng cổ đại. Triệu Tử Văn nhận ra rằng không thể hiểu nổi được thế hệ này. Bởi vì bọn họ đọc sách thánh hiền, là một người đọc sách cao thượng, bọn họ có thể tan xương nát thịt vì hai chữ trong sạch này, chết đã tính là cái gì???

Nghiêm đại nhân nắm chặt bàn tay của Tô Thức và Tần Quán, nghiêm sắc nói:

- Tô đại nhân, Tần đại nhân, xã tắc Đại Kinh ta tuyệt không thể để rơi vào tay người xấu được. Các người nhất định phải phụ tá Hoàng thượng cho tốt, bảo vệ xã tắc Đại Kinh ta.

Tô Thức và Tần Quán đều hiểu rõ, thương thế của Nghiêm đại nhân dù cho có truyền Thái y tới cũng không có hiệu quả gì rồi. Bọn họ đều muốn đưa tiễn Nghiêm lão một đoạn đường nữa, nên mắt đều đầm lệ, nói:

- Chúng ta nhất định sẽ làm được.

- Phải lưu lại sự trong sạch của mình trong nhân gian! A...

Nghiêm đại nhân nổi giận gầm lên một tiếng trong đại điện, rồi cánh tay vô lực rơi xuống, tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng "bịch". Một tiếng động khiến mọi người không khỏi run lên, giống như một tiếng chuông chùa, từng hồi âm đánh vào tâm khảm của văn võ bá quan, khiến cho tâm trạng bọn họ rạn nứt, đau đớn kịch liệt. Ai nấy đều rơi nước mắt.

- Nghiêm đại nhân...

Có mấy vị đại nhân nhìn Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân đã chết rồi mà còn không nhắm được mắt, lớn tiếng khóc gọi.

Đám quan viên do An Vương đứng đầu cũng không đành lòng nhìn thảm cảnh như thế, lạng lẽ quay đầu đi. Chỉ có An Vương vẫn ý chí sắt đá, mặt không đổi sắc, thản nhiên nhìn Nghiêm đại nhân đã chết.

Nghiêm Thành bị dọa tới mức tay chân run lẩy bẩy, trong mắt đầy vẻ áy náy.

- Bãi triều, bãi triều cho trẫm!

Lão Hoàng đế cố nén nước mắt, rống giận vô long ý hét, rồi sau đó xoay người bước đi. Bởi vì bản thân Hoàng đế cũng cần được giải tỏa tâm trạng, nhưng không thể biểu hiện trước mặt các văn võ bá quan được. Trong lòng lão thầm phát lời thề: "Nghiêm ái khanh, thù này, trẫm nhất định sẽ thay người báo!"

Nghiêm Thành bị một tiếng rống giận này của Hoàng đế, rớt cuộc tè cả ra quần.

Độc ác, thực là quá độc ác. Mục tiêu đầu tiên mà An Vương chọn chính là Nghiêm đại nhân. Đơn giản chỉ là lợi dụng sự cao thượng và thanh liêm của ông. Dùng hai chữ "trong sạch" để bôi nhọ ông, chọc giận ông. Một người cao thượng như ông chắc chắn sẽ chọn con đường một đi không trở lại để chứng minh bản thân mình.

Triệu Tử Văn vốn định giúp Nghiêm đại nhân, nhưng nhất thời hăn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt cả. Bất đắc dĩ để Nghiêm đại nhân phải lấy cái chết ra để chứng minh sự trong sạch của mình, cũng đồng thời là một sự cảnh báo mạnh mẽ cho tất cả các vị đại thần. Những gì hiện giờ hăn có thể làm được, cũng chỉ là nỗi tiếc hận sâu xa.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Tiếp Chi

Thiếu Du, trước hết chúng ta hãy đưa Nghiêm huynh về Nghiêm phủ đi đã. Hoàng thượng sẽ hạ chỉ để xử lý việc này.

Tô Đông Pha biết rõ tâm tư Hoàng đế. Hoàng đế nhất thời bi phẫn, trực tiếp bãi triều. Sau khi tỉnh táo lại sẽ lập tức xử lý việc này ngay. Hoàng thượng chắc là sẽ hậu táng thật tốt cho Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân.

Tần Quán lau nước mắt, nghẹn ngào gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy thi thể Nghiêm đại nhân, cất bước trầm trọng bước ra khỏi đại điện.

Đối với việc Nghiêm đại nhân lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của bản thân mình, văn võ bá quan vô cùng khâm phục, đều đứng phía sau, muốn tiễn đưa Nghiêm đại nhân một đoạn đường. An Vương cũng đi theo phía sau bọn họ, giả bộ nức nở nước mắt nói:

- Nghiêm đại nhân, là Tiểu Vương hiểu lầm người.

Vương gia đã đi cùng thì đương nhiên phe phái của y cũng từng người từng người bước theo sau. Về mặt An Vương bi thiết, nhưng văn võ bá quan còn ai không biết tính tình của y chứ? Y là kẻ đầu sỏ gây ra, đã gián tiếp giết chết Nghiêm đại nhân giờ lại còn giả bộ thương tiếc ông. Bộ dạng như thế càng khiến bọn người Tô Thức căm hận đến tận xương tủy, hận không thể hợp nhau lại quần công táng cho y một trận

Hoài Vương cũng dẫn đầu mấy quan viên theo phe mình đi theo phía sau Tô Thái sư. Hoài Vương rất bội phục Nghiêm đại nhân đã dám lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch. Nếu như Đại Kinh có thêm nhiều vị quan viên thanh liêm ái quốc như thế thì cần gì phải lo việc bàn triều chính không xong hay dân tâm loạn lạc. Hoài Vương nhìn An Vương đã vu hãm

hại chết Nghiêm đại nhân lại còn giả bộ từ bi, mèo khóc chuột mà hừ một tiếng khinh thường.

Văn võ bá quan theo trình tự đi trong hoàng thành. Một đội ngũ thật dài như dãy núi uốn lượn, kéo dài từ hoàng thành cho tới bên ngoài Nghiêm phủ.

Triệu Tử Văn đánh tan được âm mưu đảo rỗng quốc khố của An Vương. Lão Hoàng để lại phái Binh bộ Thượng thư Hứa đại nhân đi giám thị việc xây dựng Trường Thành, khiến cho An Vương bị tổn thất mất một tay trợ thủ đắc lực. Vốn tưởng rằng hôm nay chính là toàn thắng, thu hoạch lớn. Không ngờ là An Vương còn lưu lại sự chuẩn bị sau này, vu hãm Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân biến thủ kho ngân, hạ nhục sự trong sạch của ông, bức con người cao thượng như ông phải lao đầu vào cột mà chết, khiến cho Hoàng đế cũng tổn thất một cận thần trung thành. Cứ như thế, trận giao phong hôm nay, về cơ bản là An Vương được lợi hơn một bậc.

Sự đấu tranh gay gắt trong triều đình, người lừa ta gạt, Triệu Tử Văn lần đầu tiên được trải qua. Hôm nay hấn bại bởi An Vương, cũng không cảm thấy uế oải. Nếu không có thất bại thì sao có thể nói đến thành công? Chỉ có thể qua sự khổ luyện thì mới có thể là người chiến thắng cuối cùng.

"An Vương, cuộc chiến giữa chúng ta, hiện giờ mới chính thức bắt đầu." Triệu Tử Văn đứng cuối cùng trong hàng ngũ, nhìn về phía đội ngũ thật dài xa xa, lạnh lùng nói. Một khí phách uy nghiêm toát ra từ trên người hấn, bao phủ cả hoàng thành, rất lâu vẫn chưa tiêu tán.

Trong đại sảnh Nghiêm phủ, lựa trắng giăng khắp nơi. Một quan tài bằng gỗ đàn hương để ngay giữa trung tâm đại sảnh. Xung quanh quan tài là các văn võ bá quan, biểu tình ai nấy đều thê lương và bi thương, không cần nghĩ cũng biết rất nhiều người là đóng kịch làm ra vẻ, nhất là An Vương khóc lóc nước mắt nước mũi giàn giụa kia, quả thực là có thể lĩnh giải Oscar được.

Gió nổi mây phun, sóng ngầm bắt đầu vận động, đa số những quan viên ở kinh thành vì để đảm bảo sự bình an của người nhà, đều muốn con cái rời xa kinh thành. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Lý Dịch An lại ở lại Hàng Châu. Đương nhiên lúc này Tần Quán và Tô Thức cũng không có thân

nhân nào ở kinh thành cả, họ đều để người nhà rời khỏi Hàm Đan nhiều nguy hiểm. Hộ bộ Thượng thư Nghiêm đại nhân thì lại càng như thế. Có điều Tô Thức thì tốt xấu gì cũng còn có một cháu gái là Tô Tiểu Muội ở lại làm bạn. Còn trong phủ của Nghiêm đại nhân thì chỉ có nha hoàn và gia đình.

Có thể thấy được thảm trạng thê lương của Nghiêm phủ, không có người nào đốt giấy tiền và để tang cho ông. Càng đáng giận hơn nữa là, đa số nha hoàn và gia đình nghe nói lão gia đã chết thì lại tranh thủ cơ hội vợ vét tài vật trong phủ rồi thu thập hành lý rời đi. Đã vậy còn rêu rao thêm một câu rằng Nghiêm đại nhân sinh hoạt cần kiệm, đơn giản, bọn họ đều mang ầm ức mà đi.

Triệu Tử Văn đứng ở một góc trong đại sảnh, không ai chú ý đến hắn cả. Hắn vẫn đi theo mọi người, chỉ là muốn đưa tiễn Nghiêm lão thanh liêm và cao thượng này. Hắn còn cảm thấy rất có lỗi với Nghiêm đại nhân. Dù sao một người ngày thường tức trí đa mưu như hắn mà không thể vãn hồi được thế cục thất bại hôm nay thì cũng thật đáng buồn.

- Triệu tiểu ca, sao người cũng đi theo à?

Tô Thức hai mắt đắm lệ chú ý tới Triệu Tử Văn đứng một góc, đi đến bên cạnh hắn, hỏi.

Triệu Tử Văn thần sắc bi thương. Dù sao hắn cũng không cứu được Nghiêm đại nhân này, than nhẹ một tiếng, nói:

- Ta tới đưa tiễn Nghiêm đại nhân một đoạn đường.

Tô Thức đoán được tâm tư của Triệu tướng quân, lắc đầu nói:

- Lúc đó An Vương đột nhiên bộc lộ âm mưu. Dù cho là ai cũng không thể phản ứng kịp thời được. Chưa nói tới chuyện Triệu tiểu ca không chút chức tước trong triều, mà nhân chứng vật chứng cũng đều ở đó cả. Người cứu sao được Nghiêm huynh nữa.

Triệu Tử Văn cười khổ, thật sự là hắn không quan không tước, đứng ra đảm bảo là không có khả năng rồi. Để giải vây cho Nghiêm đại nhân thì cần phải đưa ra chứng cứ. Hắn thì đang ở trên triều đình trong khi nhân chứng vật chứng của An Vương đều đã chuẩn bị đủ cả rồi. Hắn đi đâu tìm chứng cứ bây giờ? Hắn vốn định để sau khi Hoàng thượng tạm thời giam

giữ Nghiêm đại nhân lại thì hẳn sẽ đi tìm chứng cứ để giúp ông biện bác. Nhưng không ngờ rằng Nghiêm đại nhân lại cương quyết đến như thế.

Tô Đông Pha tạm dừng một lúc lâu sau ánh mắt toát ra sát ý lạnh lẽo, nhìn về phía An Vương, nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ hận có kẻ tiểu nhân âm hiểm, quá mức đê tiện!

Giờ Nghiêm đại nhân đã chết rồi. An Vương này còn giả bộ đến đây làm bộ làm tịch, chính là muốn để ông chết không nhắm mắt được. Có thể thấy được sự âm độc của y ở đây không ai có thể so sánh được. Những quan viên đứng đấy nhìn An Vương khóc lóc rơi lệ mà đều không kim nổi rung mình lạnh hết cả người.

An Vương liếc mắt nhìn quét qua những quan viên đối lập với y, trong ánh mắt như có như không toát ra lãnh ý, dường như muốn nói với những kẻ đối đầu rằng: "Thuận ta thì sống, chống ta thì chết. Nghiêm đại nhân chính là một ví dụ cụ thể nhất cho các người.

Hoài Vương nhếch mép liếc nhìn An Vương. Về cơ bản, ông không e ngại y mà chỉ là càng thêm khinh thường y mà thôi. Chỉ biết bày bố âm mưu, đến giờ lại lạm dụng uy quyền để chặn trụ các quan viên ở đây. Thật là một kẻ tiểu nhân!

Ánh mắt Lý Cách Phi phức tạp, đứng giữ đầu quan tài bằng gỗ đàn hương, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện trọng yếu gì. Triệu Tử Văn hơi cân nhắc một chút liền đoán được Lý đại nhân đang suy nghĩ xem có nên đưa An Nhi và tiểu ma vương Tiểu Lý kia rời khỏi kinh thành hay không. Tình thế hiện giờ, vạn vạn phong vân, lão không thể không suy xét đảm bảo sự an toàn cho người nhà.

Triệu Tử Văn không nhịn nổi than nhẹ một tiếng:

- Aizzz, ta nguyện làm Triệu tướng quân chứ không muốn ở trong cuộc tranh đấu triều đình gay gắt này chút nào.

Tô Thức có thể hiểu được sự cảm thụ của hẳn, cười khổ nói:

- Con người ta đều như thế. Rất nhiều việc là thân bất do kỷ!

Những lời này hàm ý muốn nói, Triệu Tử Văn nhất định sẽ lâm vào vòng đấu tranh chốn quan trường hắc ám này, Triệu Tử Văn sao lại không biết điều đó chứ. Lão Hoàng đế giận giữ vỗ án bãi triều. Cừu hận với An Vương

đã ngày càng thêm sâu sắc. Có lẽ chẳng mấy ngày nữa mà cái ghế Tể tướng sẽ rơi vào đầu hãn, để hãn hoàn toàn gia nhập cái chiến trường không khói thuốc súng gươm này.

- Tất cả danh lợi và của cải rồi cũng sẽ như mây bay mà thôi.

Triệu Tử Văn nhìn không trung xanh thăm thẳm bên ngoài đại sảnh, lẩm bẩm nói.

Tô Đông Pha nghe xong cũng không có ngạc nhiên gì lớn, thầm nghĩ trong lòng, "Nếu hãn đã không muốn làm Triệu tướng quân thì đã sớm chứng tỏ rằng hãn không màng danh lợi. Cái hãn theo đuổi chỉ là cuộc sống hạnh phúc bình dị mà thôi."

- Hoàng thượng có chỉ!

Bỗng nhiên, một tiếng hô vang thánh thót từ ngoài cửa lớn của Nghiêm phủ truyền đến. Văn võ bá quan trong đại sảnh lập tức nhất tề đi đến hoa viên lát đá xanh bên ngoài, quỳ xuống.

Chỉ thấy An công công cầm thánh chỉ, đi vào trong cửa phủ rồi cao giọng nói:

- Quyển thuộc của Nghiêm đại nhân tiếp chỉ.

- Chuyện này... An công công, Nghiêm đại nhân không có quyển thuộc ở kinh thành. Chi bằng để ta đại diện, thay Nghiêm đại nhân tiếp chỉ đi.

Tần Quán đôi mắt đỏ ngầu, hạ giọng nói.

"Khụ khụ..." An công công ngượng ngùng ho khan vài tiếng rồi cất giọng đọc:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Hộ bộ Thượng thư Nghiêm Chính Thanh một thân thanh liêm, đã lập vô số công lao hãn mã vì Đại Kinh ta. Hôm nay vì gian nhân làm hại mà qua đời, quả thật là bất hạnh của Đại Kinh. Trẫm chắc chắn sẽ tra xét rõ án này, trả lại công đạo cho Nghiêm ái khanh. Nay gia phong Hộ bộ Thượng thư Nghiêm Chính Thanh là Hộ Quốc Công, lưu truyền vĩnh viễn đời đời!

Nghe tới câu "gian nhân làm hại", khóe miệng An Vương nhếch lên. Cũng là, An Vương này vốn là Vương gia, thế mà trên thánh chỉ của Hoàng đế lại mắng y là kẻ tiểu nhân nham hiểm, y không động tĩnh gì thì cũng tài.

Triệu Tử Văn quỳ một gối xuống đất vẫn chú ý đến vẻ mặt An Vương, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Hộ Quốc Công? Hơn nữa lại còn phong hào vinh viễn đến các đời sau. Tất cả đại thần nghe rồi mà đều trợn mắt, há hốc mồm. Thế này là vinh hạnh đặc biệt tới mức nào đây? Hoàng thượng thật sự là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Trên thánh chỉ lão Hoàng đế đã nói là sẽ tra rõ án này. Nhưng trong lòng lão biết rõ đây là do An Vương gây nên, nhưng vì không có chứng cứ gì, hiện giờ trên thánh chỉ cũng không đề cập đến Nghiêm Thành, chắc là sẽ tha cho ông ta một cái mạng chó, rồi từ trên người ông ta sẽ lần ra được manh mối nào đó để trừng trị tội ác của An Vương này. Trong lòng Triệu Tử Văn không ngừng cân nhắc hàm ý ẩn chứa trong thánh chỉ. Nhưng An Vương lại là kẻ ngu xuẩn như vậy sao? Nghiêm Thành này chắc chắn sẽ không thể sống được vài ngày nữa đâu.

- Vi thần thay mặt Nghiêm đại nhân lĩnh ý chỉ, tạ ơn Hoàng thượng ban ân! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Hai mắt Tần Quán đã ướt đẫm nước mắt. Nghiêm đại nhân có thể được phong danh hiệu Hộ Quốc Công, linh hồn ông trên trời có linh thiêng cũng được an ủi. Tần Quán cảm động tiếp nhận thánh chỉ trong tay An công công, nghẹn ngào đáp.

Hơn phân nửa văn võ bá quan dập đầu theo hướng thánh chỉ, cảm động hô to:

- Hoàng thượng thánh minh!

Nhìn quan tài và linh đường của Nghiêm đại nhân trong đại sảnh và những quan viên Đại Kinh đến lễ bái cho ông, An công công vui mừng lén xoay người lau lệ trong khóe mắt.

Bỗng nhiên An công công lại lấy một thánh chỉ sắc vàng rực rỡ trong mâm vàng mà thái giám phía sau đang cầm giơ lên, cao giọng nói:

- Triệu Tử Văn tiếp chỉ!

Hai đạo thánh chỉ? Tất cả quan viên, kể cả An Vương và Hoài Vương cũng nhìn đến líu cả lưỡi. Từ trước tới nay ở Đại Kinh, chưa từng có trường hợp hai đạo thánh chỉ đồng thời tuyên cáo. Mọi người sao có thể không

kinh hãi được chứ? Càng không biết là thánh chỉ đưa cho thư đồng này là về vấn đề gì.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Nhậm Chức

Triệu Tử Văn lại không hề có biểu tình gì lạ lùng cả. Bởi vì hắn đã sớm đoán được là lão Hoàng đế này sẽ hạ ý chỉ gì. Chiến tranh thực sự, bão táp thực sự đến giờ mới sắp xảy ra thôi.

Tần Quán và Tô Thức nhìn nhau cười. Quả là bọn họ đang rất hy vọng có đạo thánh chỉ này.

An công công cũng không có kỳ lạ vì sự kinh ngạc quá độ của mọi người. Dù sao thì hai đạo thánh chỉ liên tiếp cũng chưa từng xảy ra ở Đại Kinh. Mặt lão không đổi sắc, giọng the thé lại đọc tiếp:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nước không thể một ngày không có tướng. Vị trí Tể tướng Đại Kinh đã để trống nhiều năm nay. Triệu Tử Văn đầy bụng kinh luân, tài học phong phú, luận về mưu lược không có ai bằng. Nay phong Triệu Tử Văn làm Tể tướng Đại Kinh, thống trị Đại Kinh, trấn an dân tâm. Nếu có bất cứ kẻ nào dị nghị, lập tức chém không tha!

Một đạo thánh chỉ này như tia chớp bắn thẳng vào trán các vị đại thần đang đứng đây. Trong đầu bọn họ chỉ còn lại những tiếng ong ong, hồi lâu không nói ra lời được. Mồm đều há hốc, không nói được gì. An Vương mấp máy môi, tức giận đến xanh cả mặt, cũng nửa ngày không dám nói lời nào. Bởi vì đúng đến mấy chữ "lập tức chém không tha" thì An công công lại nhấn giọng mạnh nhất, phảng phất dường như cảnh cáo y. Đã nói thế rồi thì còn ai dám cãi lại thánh chỉ nữa? An Vương cũng chỉ có thể đè nén sự tức giận, chấp nhận hiện thực này.

Tể tướng Đại Kinh ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi. Thế mà mới xấp xỉ hai mươi đã leo lên vị trí Tể tướng, hơn nữa lại còn trực tiếp thăng từ một

thư đồng nho nhỏ lên làm Tế tướng, bước nhảy này cũng thật sự là quá nhanh. Cho nên mọi người giật mình choáng váng cũng không phải là không có lý. Chẳng qua thư đồng này xét về mưu lược đích xác là có chỗ hơn người, kiến thức cũng sâu xa hơn. Bọn họ giờ cũng chỉ còn cách chấp nhận. Dù sao Hoàng thượng cũng đã phát ra lời độc đoán, nếu dám dị nghị, lập tức chém không tha.

Hoài Vương thì không có biểu tình gì, mà chỉ đánh giá thư đồng không có danh tiếng gì này từ trên xuống dưới một lượt. Tuy rằng ông cũng bội phục kiến thức và mưu lược của thư đồng này. Nhưng dù sao, hẳn mới ít tuổi như thế, thật sự có thể đảm nhiệm được vị trí Tế tướng này sao?

Làm Tế tướng à? Triệu Tử Văn nhìn quét qua những văn võ bá quan. Tuy rằng hẳn biết nội dung của đạo thánh chỉ này nhưng trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Hẳn cũng muốn giúp Bát Hoàng tử đoạt vị sớm hơn một chút. Sớm hoàn thành chuyện này ngày nào thì cũng sớm rời khỏi được chốn quan trường hắc ám này để đến với cuộc sống bình dị và đạm bạc. Có điều là làm Tế tướng thì sau này nên làm gì? Hục hặc với nhau à? Hay kéo đảng kết phái?

- Triệu đại nhân, còn không mau tiếp chỉ?

An công công nhìn Triệu Tế tướng còn đang ngẩn người đứng đó thì mỉm cười giục.

Trong lòng Triệu Tử Văn còn đang cân nhắc tính toán xem sau này làm Tế tướng thế nào. Nghe thấy An công công giục như thế thì vội vàng đứng lên, tiếp nhận thánh chỉ trong tay An công công, quỳ một gối xuống, nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng ân điển!

Tô Thức và Tần Quán vui mừng siết chặt nắm tay. Bọn họ đều tin tưởng rằng chỉ cần có Triệu Tử Văn, Triệu Tế tướng trợ giúp bọn họ một tay thì việc trừ nghịch tặc, an dân tâm, báo thù cho Nghiêm đại nhân... Tất cả những việc đó sẽ không phải là mộng tưởng hão huyền nữa.

- Hoàng thượng thánh minh!

Tô Thức, Tần Quán và Lý Cách Phi hưng phấn hô to một tiếng. Lập tức, những quan viên cùng phe với Tô Thức cũng vui mừng hô to. Tô đại nhân nhìn người luôn tương đối chính xác. Hơn nữa, Triệu Tế tướng ở trong triều

đình đã có những biểu hiện phi phạm, cho nên hẳn nhất định có thể trợ giúp Bát Hoàng tử đoạt vị thành công, diệt trừ loạn thần tặc tử, chấn chỉnh triều cương.

- Triệu đại nhân, Hoàng thượng để ta nhắc nhở ngài, hôm nay ngài đã là Tể tướng của Đại Kinh rồi đó.

Trước khi rời đi, An công công còn không quên dặn dò một câu bên tai Triệu Tử Văn.

Thay đổi trong chớp mắt, hai đạo thánh chỉ như quả bom vào tai bá quan văn võ, vang vọng mãi khiến họ hồi lâu chưa lấy lại được tinh thần.

Đây là Tể tướng Đại Kinh hiện giờ - Triệu Tử Văn ư? Văn võ bá quan lại đánh giá vị Tể tướng tân nhiệm của Đại Kinh không hề có chút danh tiếng gì này. Hy vọng là Hoàng thượng không nhìn nhầm người. Thánh chỉ đã hạ, không ai dám phản bác, việc hẳn làm Tể tướng là kết cuộc đã định sẵn. Càng lúc lại càng có nhiều quan viên đến nịnh bợ vị Tể tướng trẻ tuổi nhất từ trước tới giờ.

- Các vị đại nhân, chúng ta trước hết hãy lo cho xong tang sự của Nghiêm đại nhân đi đã.

An Vương nhìn các vị quan viên đang a dua nịnh hót, nói, khóe mắt y nhìn quét qua Tử Văn. Nếu đã là kết cục đã định, y cũng không còn gì để nói nữa. Hơn nữa đối với Tể tướng Triệu Tử Văn còn quá ít tuổi này, y cho rằng hẳn từng làm thư đồng thì có thể có được bao nhiêu năng lực đây? Y tin tưởng tiểu Tể tướng này nhất định sẽ là kẻ kế bước Hộ bộ Thượng thư Nghiêm Chính Thanh.

- Dạ dạ, vâng.

Mấy quan viên đang xun xoe ngoại giao đều sợ hãi thủ đoạn độc ác của An Vương, vội vàng hấp tấp đi về phía đại sảnh, đưa tiễn Nghiêm đại nhân về nơi an nghỉ cuối cùng.

Tô Thức, Tần Quán và Lý Cách Phi cũng không quên được Nghiêm Chính Thanh đã chết thảm, vừa cao hứng được một lát đã lại âm đạm đi tới đại sảnh.

Toàn bộ đại sảnh lại trở về tình cảnh bi thương và tiêu điều như trước.

Triệu Tử Văn sau khi lên chức Tế tướng cũng không có quá hưng phấn, thần sắc vẫn nghiêm túc như trước đứng một góc. An Vương là một nhân vật tàn độc. Hơn nữa, thể tử của An Vương cho đến giờ còn chưa xuất hiện, có thể đã được với bọn họ hay không cũng còn chưa trả lời được nữa. Điều hiệ giờ có thể làm chỉ là từng bước từng bước cân nhắc cặn kẽ mà thôi.

Tiếng vó ngựa "lóc cóc" trong trẻo vang lên ở một ngã tư đường ở hoàng thành.

Bên trong xe ngựa có hai nam hai nữ đang ngồi. Một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp nhìn nam tử tuấn lãng, da ngăm đen, mặc một bộ bạch sam từ trên xuống dưới, nói:

- Hạ... À, Tử Văn, huynh thật sự là đã làm Tế tướng của Đại Kinh à?

Hạ Bình không thể xác nhận được Triệu Tử Văn trở thành Tế tướng, cho nên không dám kêu cái tên nô tài của hắn. Nếu để cho quan viên Đại Kinh biết có kẻ dám gọi Tế tướng mới của Đại Kinh là nô tài thì sẽ bị ngồi tù đó. Vừa rồi nàng nói lời, cười cười thè lưỡi ra.

Người lên làm Tế tướng đương nhiên chính là Triệu Tử Văn. Hắn gật đầu nói:

- Ừ, là làm Tế tướng.

- Không thể nào.

Hạ Văn Đăng lúc trước còn tưởng là Triệu Tử Văn nói đùa, giờ thấy thần sắc hắn có vẻ nghiêm túc, không có chút gì là đùa cả thì ghen hòng nhìn trân trối, nói.

Hạ Vũ Tình ngồi bên cạnh Hạ Bình thì khẽ nói:

- Ta tin tưởng Tử Văn!

Hạ Bình đã biết thân phận của nàng, đối với việc Triệu Tử Văn lên làm Tế tướng thì quả thật là lúc đầu khó có thể tiếp thu được. Nhưng sau khi nghĩ lại thì có lẽ nguyên nhân là vì nàng, nên cũng không còn ngạc nhiên nữa, cũng gật đầu, nói:

- Mọii cũng tin tưởng Tử Văn!

- Được rồi, ta cũng tin!

Hạ Văn Đăng miễn cưỡng nói với vẻ mặt đau khổ.

Triệu Tử Văn cười khờ không nói gì. Dù sao hăn cũng chưa chính thức tiếp nhiệm. Chỉ có văn võ bá quan mới biết là hăn sắp sửa nhậm chức Tế tướng. Một tiểu thư đồng mới chừng hai mươi tuổi đã nhảy vọt lên địa vị Tế tướng, quả thật là làm cho người ta khó có thể chấp nhận được. Bọn họ không tin thì cũng là điều bình thường thôi.

- Tử Văn, chúng ta đây là đi đâu vậy?

Hạ Văn Đăng ngáp một cái rồi hỏi. Mới sáng sớm ngày ra đã bị cái kẻ chẳng biết có phải là Tế tướng đại nhân thật hay không lôi vào xe ngựa, y cảm thấy còn chưa ngủ đã giấc, ngáp mấy cái liền, lúng búng trong miệng.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- Đi đến phủ đệ mà Hoàng thượng ban cho ta.

- Oa, Tử Văn, huynh có phủ đệ ư?

Hạ Bình bịt cái miệng nhỏ nhắn, hưng phấn nói.

- Cái con bé này, có thể cũng ngạc nhiên.

Đại tiểu thư oán trách liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn.

- Người ta là cao hứng vì Tử Văn thôi mà.

Hạ Bình giậm chân giậm tay, lại nói:

- Cũng không biết phủ đệ của Tử Văn có lớn như Hạ phủ không...

Triệu Tử Văn ngồi bên cạnh Hạ Văn Đăng, hai người điều khiển xe ngựa đi về phía trước, đến tòa nhà mà Hoàng đế ban cho. Triệu Tử Văn cũng chưa từng tới đó, chỉ biết là ở khu vực Đông Trực Môn, quy mô không nhỏ. Hăn ở kinh thành mặc dù đã nhiều ngày nhưng cũng chưa đi chơi ở đây nhiều. Hôm nay nhân lúc nhàn hạ thì cũng không vội vã gì, điều khiển xe ngựa chậm rãi từ từ bước vào, coi như là đi thả bộ ngắm cảnh trong thành.

Mắt nhìn thấy đường cái ở Đông Trực Môn cần đến, thấy mấy tòa nhà đều là đã xây dựng từ rất lâu rồi, mấy phủ đệ có mái nhà rách nát hết cả, nhưng vẫn không nhìn thấy phủ đệ hùng vĩ của Tế tướng Đại Kinh Triệu đại nhân đâu, Hạ Văn Đăng lại càng thêm khẳng định Triệu Tử Văn này tuyệt đối là dờ trò.

- Tới rồi.

Rốt cuộc khi sắp đi tới ngã tư đường thì Triệu Tử Văn nhìn thấy một cái bảng hiệu phủ đệ nên quay sang nói với hai vị tiểu thư.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình vội ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy ở tận gần cuối đường cái là một cửa viện màu son, có cao hơn so với cửa nhà những người dân thường một chút. Tường ngoài bong tróc từng mảng, lộ ra cả mảng gạch bên trong, chỗ đỏ chỗ xanh. Nóc nhà lợp ngói màu đỏ đa phần đều xuống cấp nghiêm trọng, thậm hại không chịu nổi. Ở ngay trong khu toàn các phủ đệ cao cấp ở Đông Trực Môn này, một tòa phủ đệ hư hỏng thế này quả thực là khác xa như sâu róm với phượng hoàng. Nếu như trên cửa không có một cái bảng hiệu có viết hai chữ Triệu Phủ thì quả thực là không nhận ra nổi nơi này nữa.

- Tử Văn, Tử Văn!

Hạ Bình đang cảm thấy thất vọng bỗng cao hứng gọi:

- Tử Văn, huynh mau nhìn phủ đệ của huynh đi.

- Đây là cái sân gạch bỏ hoang phải không? Hạ Văn Đãng liếc mắt khinh thường nói.

Triệu Tử Văn lơ đãng cười lớn nói: - Đây là cửa sau, người kích động cái gì?

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình đều phụt ra tiếng cười khúc khích. Hạ Vũ Tình nhìn Tế tướng đại nhân, gắt gỏng:

- Nhìn chàng xem, người ta ai cũng đi cửa chính, có mình chàng là cố tình đi vào từ cửa sau làm cái gì chứ?

- Làm người thì phải khiêm tốn một tí chứ!

Triệu Tử Văn nhìn Đại tiểu thư, cười hì hì, nói.

Hạ Văn Đãng khinh bỉ lườm hăn, căm giận nói:

- Người nếu mà khiêm tốn thì còn đi làm Tế tướng làm gì nữa?

Triệu Tử Văn đúng là có khổ mà không nói nên lời được. Nếu như văn võ bá quan đều biết hăn vào phủ Tế tướng, bọn họ không phá nát cái cửa này mới là lạ đó, cứ lén đi vào vẫn là hay hơn. Hăn dẫn đầu mọi người, đẩy cửa viện tiến vào. Vừa đi được một bước, tro bụi tích tụ lâu năm liền rơi sập xuống làm hăn ho sặc sụa, Triệu Tế tướng trở thành mặt mũi đầu tóc đầy đất cát bụi bặm.

"Khụ, khụ" Triệu Tử Văn vội vã lui bước, vừa ho khan vừa phui bụi bặm trên người.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Hoài Vương Tới Chơi

Đừng nhúc nhích!

Hạ Vũ Tình đứng ngay bên hãn, thấy hành động của hãn như thế thì vội vàng hô lên rồi lấy một cái khăn lụa ra, dịu dàng lau tro bụi trên mặt hãn.

Nhìn Đại tiểu thư ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt như tranh vẽ, bộ dạng hiền thực mà Triệu Tử Văn tâm thần rung động. Nếu không có Hạ Văn Đăng chết tiết ở đây lúc này, chắc hãn phải lôi kéo Đại tiểu thư đi ôn tồn thân mật một phen. "Cái đồ bóng đèn chết tiết!" Trong lòng hãn oán hận, thầm mắng một câu.

Hạ Văn Đăng nói với vẻ vui sướng khi người ta gặp họa:

- Ai bảo người thích đi cửa sau cơ, ha ha.

Hạ Bình cũng bịt cái miệng nhỏ nhắn, cười cười run hết cả người. Thấy hãn mặt xám mày tro, bộ dáng quái dị, Đại tiểu thư cũng không nhịn được nữa, yêu kiều cười khúc khích. Triệu Tử Văn căm giận bất bình nhìn ba người đang vui sướng khi thấy người ta gặp họa. Hôm nay hãn tới đây là muốn ổn định nhà cửa ở kinh thành. Dù sao ở lâu ở thư viện cũng không hãn là tốt.

Sau khi cười chán rồi, bốn người mới chậm rãi đi xem xét xung quanh.

- Oa, cái vườn thật là lớn!

Hạ Bình kêu lên một tiếng, làm cả ba người còn lại đều sực tỉnh. Triệu Tử Văn là người đầu tiên tỉnh táo lại, vội vàng vòng qua các lầu các từ cửa sau nhìn lại.

Trước mặt hãn là một cái hoa viên thật to, chùng phân nửa bãi bóng. Bốn phía là ngôi xanh đá đỏ, tường vây cao cao, liếc mắt một cái trông không thấy hết được. Trong hoa viên, bồn hoa đình tạ, cầu nhỏ nước chảy, cái gì

cần có đều có cả, có điều là do nhiều năm không có người tu bổ, sớm thành cảnh hoa lá thừa thớt, cỏ dại khắp nơi, chỉ có tiếng suối chảy róc rách, làm xúc động tâm trạng người ta.

- Phủ đệ thật là lớn!

Hạ Văn Đăng không kìm nổi phải tán dương, lại ngạc nhiên thư đồng này chẳng lẽ thật sự là một bước lên mây, đã trở thành Tể tướng của Đại Kinh rồi sao?

Hạ Vũ Tình nhìn Triệu Tử Văn, hé miệng cười duyên, nói:

- Tể tướng đại nhân, chàng thật là không có gạt chúng ta!

Đây mới là hậu hoa viên. Phía trước còn rất nhiều nội trạch, tiền thính, sương phòng, hoa viên phía trước. Thực sự là một phủ đệ cao cấp không hơn không kém. Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi thầm vui vẻ. Dù sao có một cái nhà ở kinh thành thì vẫn tốt hơn. Chờ sau khi gió êm sóng lặng, đưa Lăng Nhi và Bảo Nhi đến kinh thành, hưởng thụ "Tề nhân chi phúc", chắc chắn, cuộc sống thật là hạnh phúc nha.

- Tử Văn, chàng đang nghĩ cái gì đấy?

Hạ Vũ Tình thấy Tể tướng đại nhân này đang nhếch môi cười dâm dăng thì cũng không đoán ra được là hãn đang suy nghĩ đến chuyện hạ lưu gì. Khuôn mặt nàng hồng lên, hờn dỗi.

Triệu Tử Văn đang còn chìm đắm trong tâm tư mộng mị, nghe thấy câu hỏi của Đại tiểu thư thì buột mồm nói theo bản năng:

- A, song phi!

- Song phi?

Hạ Bình nghiêng nghiêng cái đầu, chu miệng ra nói:

- Tử Văn, huynh lại muốn song túc song phi (hai chân đều đá hai cái) với ai đấy?

Đại tiểu thư oán trách lườm Triệu Tể tướng một cái. Đã là Tể tướng của một quốc gia rồi mà còn băn khoăn tư tình nhi nữ nữa.

Cũng may là Đại tiểu thư không biết. Triệu Tử Văn len lét vuốt mồ hôi trên trán. Vừa rồi hãn ao ước đồng loạt đẩy nhả cả tiểu thư và thư đồng, một người đầy đặn quyến rũ, một người xinh đẹp động lòng. Ôi, giấc mộng thật là vĩ đại làm sao!

Hạ Văn Đăng đang thưởng thức cảnh đẹp trong phủ Tế tướng xung quanh, nghe thấy hai chữ "song phi" này thì khinh thường lờm hăn. Y và Triệu Tử Văn đã tiếp xúc lâu ngày, đương nhiên là hiểu được ý tứ hai chữ "song phi", trong lòng căm giận. Hăn mà là Tế tướng thì nữ tử Đại Kinh coi như gặp họa lớn rồi.

"Khụ khụ", Triệu Tử Văn nhìn đến Hạ Văn Đăng đang đứng cạnh thì cũng không dám trêu ghẹo hai vị tiểu thư này quá đáng, chuyển giọng nói:

- Chúng ta đi xem tiền thính và sương phòng đi xem thế nào. Mấy ngày nữa chúng ta sẽ chuyển từ thư viện đến đây ở.

Hạ Bình lập tức lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ Tình, hoa chân múa tay vui sướng nói:

- Tiểu thư, chúng ta đi chọn sương phòng đi.

- Phủ đệ này đã bỏ hoang nhiều năm, còn cần phải quét tước lại nữa.

Triệu Tử Văn đánh tan cả sự hưng phấn của hai nàng, cười khổ nói. Lúc trước Tô Thức cũng có nói cho hăn biết là Hoàng thượng sẽ ban phủ Tế tướng cho hăn. Hơn nữa, lão cũng nói là phủ Tế tướng này đã để không nhiều năm, bảo hăn đưa vài hạ nhân tới quét tước dọn dẹp đi đã. Nhưng Triệu Tử Văn không phải là người thích được hầu hạ, cũng không định sẽ tuyển nha hoàn với gia đình cho nên mới quyết định hôm nay mang theo ba người này đến đây quét tước luôn.

- Hay cho cái thằng ranh nhà ngươi! Hóa ra là lừa chúng ta tới đây, thay ngươi quét tước phủ đệ. Ta muốn bóp chết ngươi!

Hạ Văn Đăng còn chưa ngủ đã giấc, mắt nhắm mắt mở quàng thâm, rống giận lao về phía trước đánh hăn.

- Văn Đăng, đây là phủ đệ của Tử Văn. Giờ không có nha hoàn. Đương nhiên là mấy chuyện quét tước dọn dẹp là chúng ta làm rồi. Cũng không thể quá cố kỵ được, cứ tùy tiện đi.

Hạ Vũ Tình giải thích hộ Triệu Tử Văn.

Hạ Văn Đăng nhếch mép lên nói:

- Tỷ tỷ đó, tỷ còn chưa vào đến cửa Triệu gia, làm sao mà cánh tay đã hướng ra ngoài rồi hả?

Trong lòng Hạ Vũ Tình đã sớm nhận định mình là con gái đã xuất giá, Triệu Tử Văn là tướng công của mình. Phủ đệ này thì cũng là phủ đệ của nàng. Nghe Văn Đăng nói thế thì dường như bị người ta vạch trần tâm tư, mặt cười đỏ lên đuổi theo Hạ Văn Đăng, không kiềm nổi xấu hổ mắng:

- Đáng đánh đòn!

Hạ Bình nhìn thiếu gia và tiểu thư đang truy đuổi nhau mà cười khanh khách rất vui vẻ. Bởi vì những sát khí vô tận cứ theo đuổi khiến cho mỗi ngày của nàng đều như trong cơn ác mộng, nên nàng cũng muốn có một mái nhà thật sự, ở đó Triệu Tử Văn có thể vĩnh viễn bảo hộ được nàng. Hôm nay có thể đến phủ Tế tướng này, có thể nói là việc mà nàng thấy vui nhất.

Tô Thức nói đây là khu phủ đệ cấp cao, quả thật là không nói dối. Tòa nhà này có diện tích rộng lớn, thiết kế và bài trí hoa lệ, lầu các tầng tầng lớp lớp, hoa viên lớn nhỏ có tận ba cái, ngoại trừ hoa viên phía trước và hậu hoa viên, ở trong nội trạch còn có một cái hoa viên nho nhỏ, chuyên là nơi những người thân thiết nhất trong gia đình thường ngoạn. Bốn người đứng giữa phủ viện rộng thừng thành mà ngẩn ngơ say sưa.

Bốn người đi từ cửa sau về phía trước, tới phía trước rồi chỉ thấy đình viện thật sâu, hàng hiên trống trải, so với cửa sau thì khác nhau một trời một vực. Từ trong đại môn đi ra, bốn người vừa bước lên phía trước thì đã thấy ngẩn ngơ. Hóa ra nơi đây đối diện với hoàng thành, có thể nhìn thấy cung điện liên miên nối tiếp ở bên trong hoàng thành, còn nhìn thấy được cả điện Thái Hòa uy vũ đứng sừng sững trước mắt nữa.

Triệu Tử Văn quay đầu nhìn lại gia môn của mình thì thấy cửa chính thật to sừng sững, xà ngang rộng lớn có thể song song đi vào được năm cỗ kiệu, phía trên treo cao hai chữ TRIỆU PHỦ, hai con sư tử bằng đá chạm khắc tinh tế cao đến đâu người thật đứng ở hai bên, thật là uy vũ.

- Đại tiểu thư, nhà của chúng ta thế nào?

Triệu Tử Văn nhìn Đại tiểu thư vừa giật mình, cười ha hả hỏi.

Hạ Bình hưng phấn gật đầu nói chen vào:

- Tử Văn, nhà của chúng ta thật lớn! So với Hạ phủ ở Hàng Châu còn lớn hơn gấp hai ba lần nữa đó.

"Nhà của chúng ta", Hạ Vũ Tình nghe mà mặt mũi đỏ bừng, nhưng ý thức được ba chữ "Đại tiểu thư" của hãnh thì xấu hổ giậm mạnh chân nói:

- Chàng đã là quan chức của Đại Kinh rồi, sao lại còn gọi thiệp là Đại tiểu thư nữa. Về sau không cho chàng kêu như vậy nữa.

Triệu Tử Văn cười cợt nhả, khễ nói bên tai nàng:

- Thư đồng chinh phục Đại tiểu thư, chặc chặc, thật là kích thích a!

- Chàng...

Đại tiểu thư mặt như lửa đốt, hai vành tai trong suốt cũng hồng cả lên, xấu hổ vô cùng giậm mạnh chân nói:

- Chàng là đồ tồi!

Đại tiểu thư càng nghĩ lại càng xấu hổ, không nói tiếp được nữa, xoay người chạy vào trong đại sảnh.

- Tử Văn, huynh lại ức hiếp tiểu thư.

Hạ Bình hờn dỗi nói.

Hạ Văn Đăng đối với thư đồng vô sĩ này, mà không, giờ phải nói là Tế tướng vô sĩ này, không còn gì để nói nữa, liếc mắt khinh thường, bỏ vào trong hoa viên thưởng thức cảnh đẹp của phủ Tế tướng, cũng coi như kiếm cớ để trốn việc.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên từ phía trước cửa chính. Triệu Tử Văn vừa đang định nói chuyện thì đã thấy bên ngoài có một người đi vào. Nam tử này khuôn mặt thô ráp, cương nghị, quần áo bằng gấm màu vàng, long hành hổ bộ, vô cùng uy nghiêm. Theo sau ông ta là mấy tên tùy tùng thị vệ, đều y phục bình thường nai nịt đơn giản, đi theo sát phía sau.

Đây là vị khách đầu tiên đến thăm? Triệu Tử Văn sững sốt một lúc rồi vội vàng tươi cười tiến ra nghênh đón, nói:

- Hoài Vương gia, sao ngài lại tới đây?

Hoài Vương lại dường như không nghe thấy lời hãnh nói, nhìn hãnh mà như không thấy người, ánh mắt thẳng tắp chăm chú nhìn về phía sau hãnh. Một lúc sau mới mở miệng cười nói với Triệu Tử Văn:

- Bản vương ở trong phủ nghe thấy phủ này có động tĩnh cho nên mới tới thăm Triệu đại nhân.

Triệu Tử Văn hơi nao nao, lập tức hiểu được Hoài Vương chắc chắn là biết thân phận của Hạ Bình. Trong lòng hấn thềm kinh ngạc, không biết vì sao mà Hoài Vương này cũng biết, cũng lo lắng ông ta có thể hạ độc thủ với Hạ Bình, nhưng trên mặt vẫn không hề đổi sắc, cười nói:

- Phủ đệ của Hoài Vương cũng ở đây ư?

Hắn chỉ biết phủ của Lý Cách Phi và Tô Thức ở hai bên phủ của hắn, chỉ cách một bức tường, không biết là phủ của Hoài Vương cũng ở ngay gần đây.

Hoài Vương không kìm nổi lên đánh giá nàng công chúa Đại Kinh nhiều gian nan này. Nhưng ông ta cũng không dám nhìn nhiều, để người khác khỏi sinh nghi, quay đầu cười nói với Triệu Tử Văn:

- Phủ đệ của bản vương đối diện với phủ này.

Hạ Bình căng thẳng nắm góc áo, rất sợ Hoài Vương này có sát ý với nàng, đột nhiên lại hạ sát thủ, vội vàng tránh né phía sau Triệu Tử Văn, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Triệu Tử Văn mỉm cười với Hạ Bình, bàn tay to nắm chặt bàn tay thon thả của nàng, ra vẻ kinh ngạc nói với Hoài Vương:

- Hóa ra là phủ của Vương gia ở đối diện. Vậy sau này phải nhờ Vương gia chiếu cố nhiều hơn rồi!

Hoài Vương không còn nhìn Hạ Bình nữa. Dù sao thân phận của nàng hiện giờ không ai dám công khai. Đó chính là vấn đề danh dự trăm năm của hoàng thất Đại Kinh. Hoài Vương là người hiểu lý lẽ. Đây là hậu quả của việc lão Hoàng đế phong lưu, mà Hạ Bình thì là người vô tội nhất trong chuyện này, hiện giờ lại chịu đựng nỗi đau khổ như thế, Hoài Vương trong lòng có chút thương xót nàng, ánh mắt không dấu nổi vẻ từ ái.

Bắt gặp thần sắc này của Hoài Vương, Triệu Tử Văn mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng còn may là Hoài Vương này lòng dạ rộng lớn, hiểu được lý lẽ, không có tâm địa ác độc như An Vương, bằng không, đồng thời đối địch với cả hai vị Vương gia thì thật sự là kẻ địch bốn phía.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Hoài Vương Tới Chơi.

Hạ Bình vốn tưởng rằng trên đời này sẽ không có một thân nhân nào, giờ cảm nhận được ánh mắt hiền lành của Vương thúc này thì không khỏi run lên, thiếu chút nữa là rơi lệ. Nhưng nàng hiểu được, Vương thúc này mặc dù là người tốt, nhưng tình thế hôm nay, bọn họ chỉ có thể làm ra vẻ là người xa lạ. Hạ Bình yên lặng chịu đựng sự thống khổ của nội tâm, cắn răng, nắm thật chặt bàn tay của Triệu Tử Văn.

- Khụ khụ, à mà Vương gia, ngài đến phủ của ta, có phải là còn có việc gì đó không?

Triệu Tử Văn phá vỡ cục diện xấu hổ này, ho khan vài tiếng, nói.

Hoài Vương phục hồi lại tinh thần, hào sảng cười nói:

- Bản vương là tới mời người tối nay đến tụ tập trong phủ của ta.

Triệu Tử Văn do dự một lúc lâu. Dù sao Hoài Vương ủng hộ Lục Hoàng tử, còn hẳn thì lại ủng hộ Bát Hoàng tử, đạo bất đồng thì rất khó tính mưu kế. Nhưng cũng không thể để cả hai địch nhân là An Vương và Hoài Vương đứng đó sừng sững như vậy được. Cho nên hẳn vốn định cố gắng không xảy ra va chạm và xung đột với ông. Giờ Hoài Vương lại bỏ qua cả thể diện, tự mình đến tận cửa mời hẳn tới phủ. Hẳn không thể không đáp ứng được.

- Vâng, tạ Vương gia ưu ái! Tối nay ta nhất định sẽ đến phó ước đúng giờ!

Triệu Tử Văn ôm quyền cười nói với Hoài Vương. Thái độ làm người của Hoài Vương cũng khoan hậu hào sảng. Cho dù không thể kết thành đồng minh được thì cũng có thể kết giao bạn bè.

Hoài Vương cũng không nghĩ tới là vị Tể tướng tân nhiệm này lại cũng hào sảng như thế, cười ha hả nói:

- Tể tướng đại nhân quả nhiên là nghĩ nhanh nói nhanh.

Có điều là Hoài Vương nói xong câu này thì cảm thấy rất không tự nhiên, hơi đỏ mặt lên. Triệu Tử Văn còn quá ít tuổi, gọi hẳn là Tể tướng đại nhân thì cảm giác có chút khó xử không nói ra được.

Hạ Bình đã hết sợ hãi đối với vị Vương thúc hiền lành này. Nhìn ông có vẻ mặt khó xử, Hạ Bình thông minh tránh sau lưng Triệu Tử Văn che miệng cười trộm. Một tiểu thư đồng mới có hai mươi tuổi lại lên làm Tể tướng, thực sự là chuyện xưa nay chưa từng có. Dù là ai cũng không dám tin tưởng.

Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười, cũng không nói thêm gì nữa. Bây giờ còn cần giúp Đại tiểu thư quét tước phủ đệ, chuyện nói với Hoài Vương thì có lẽ cứ nên lưu lại đến tối hẵng tính thì hơn.

Hoài Vương nhìn quét qua phủ Tể tướng một cái, cười nói:

- Triệu đại nhân còn chưa tìm được hạ nhân à? Phủ đệ này đã để không nhiều năm không có người ở, các phòng đều đầy bụi bặm. Không bằng để hạ nhân trong phủ ta tới giúp người quét tước một chút đi, thế nào hả?

"Huynh đệ, chớ đúng là những lời này của ngài đó" Triệu Tử Văn vội vàng cười lớn nói:

- Đa tạ Vương gia!

Hoài Vương vẫy vẫy tay, lệnh cho thị vệ phía sau gọi toàn bộ nha hoàn và gia đình trong phủ đến đây. Sau đó tất cả mọi người tổng vệ sinh toàn bộ.

Đại tiểu thư vốn mau mắn, đã sớm bắt đầu quét tước trong đại sảnh rồi. Đột nhiên có hơn mười gia đình và nha hoàn xuất hiện khiến nàng hơi giật mình, nghĩ lại thì cũng đoán là do Triệu Tể tướng đã làm. Tòa nhà lớn như vậy mà toàn bụi bặm, có nhiều người đến giúp đỡ như thế, Đại tiểu thư đương nhiên là vô cùng cao hứng. Nàng bèn tự mình dẫn đầu, phân phối và cùng với các gia đình, nha hoàn của Vương phủ cùng nhau dọn dẹp. Hạ Bình cũng tới làm rất hào hứng, chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh nên bố trí như

thế nào, vội vội vàng vàng, tíu ta tíu tít, gạt luôn Triệu Tử Văn sang một bên.

- À, Triệu đại nhân, có chuyện này ta muốn nói với người một chút.

Hoài Vương đứng ở ngoài đại sảnh, đột nhiên nhớ ra một việc, trước khi đi lại đứng lại nói với hã.

Không phải là đêm nay Lục Hoàng tử cũng sẽ đến đây chứ? Triệu Tử Văn nghiên ngẫm tâm tư của Hoài Vương này. Hôm nay Hoài Vương mời hã đến phủ, phải chăng là định lấy lòng hã, muốn hã gia nhập đội ngũ ủng hộ Lục Hoàng tử? Hã không nhanh không chậm, nói:

- Vương gia mời nói ạ.

Hoài Vương thần sắc ngưng trọng, bước hai bước tới gần Triệu Tử Văn, nhìn quét bốn phía một cái rồi mới chậm rãi nói:

- Người có biết cửa sau phủ đệ của người là phủ đệ của ai không?

Thấy biểu tình Hoài Vương nghiêm túc thế này, trong lòng Triệu Tử Văn cũng hơi căng lên, ngạc nhiên nói:

- Ngài đừng nói với ta là phủ đệ của An Vương đấy nhé?

- Ha ha.

“Tể tướng đại nhân này nói chuyện có chút thú vị.” Hoài Vương cất tiếng cười to, một lúc lâu sau, chỉnh sắc, gạt đầu nói:

- Chính là phủ đệ của An Vương!

“Ta khóc mất. Không thể nào. An Vương làm sao lại ở ngay sau Tể tướng phủ được cơ chứ. Hoàng đế lão đầu này có thể để ta chọn phủ đệ lại không chứ rõ ràng thế này là cho An Vương một cơ hội cầm con dao thủ sẵn sau lưng ta rồi còn gì”. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm kêu khổ liên tục. An Vương và hã thế như nước lửa, cũng không biết đánh lén sau lưng hã lúc nào nữa.

- Triệu đại nhân, xin yên tâm, nếu như An Vương dám có hành động gì bất thường, ta nhất định sẽ giúp người.

Hoài Vương khuôn mặt nghiêm túc, không có vẻ gì là cười cợt nữa cả.

"Hiện giờ thật đúng là nên cùng Hoài Vương này kết giao một mối quan hệ thật tốt. Nếu hai vị Vương gia này mà trước sau đều giáp kích, ta không

chết toi mới là lạ". Trong lòng Triệu Tử Văn vừa cân nhắc đã vội vàng cười nói:

- Đa tạ Hoài Vương! Nếu như Hoài Vương sau này có việc gì cũng có thể đến tìm ta.

Trong quan trường, đơn giản là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Triệu Tử Văn hiểu rõ điều này. Chẳng qua là, thêm một người bạn sẽ bớt đi một kẻ địch. Cho nên yến hội tối nay không thể không đi được rồi.

- Được! Triệu đại nhân thật sự là hào sảng. Ta đây tối nay ở trong phủ cung nghênh Triệu đại nhân!

Hoài Vương còn nhớ rõ lần trước mấy vị Hoàng tử, An Vương và kể cả mình nữa cũng mời Triệu đại nhân này đến phủ, nhưng hăn không đến nhà ai cả, lại chạy tới phủ của Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi. Vô số người đều mở rộng tầm mắt đối với hành động này. Hoài Vương đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Vốn dĩ ý định của ông lúc đó là từ bỏ luôn. Không ngờ là Hoàng thượng lại không thêm để ý tới sự dị nghị của các đại thần, trực tiếp phong hăn làm Tế tướng, điều này khiến cho Hoài Vương không thể không đánh giá lại năng lực của Triệu đại nhân đã từng làm thư đồng này, cũng hy vọng có thể lôi kéo hăn gia nhập phe cánh ủng hộ Lục Hoàng tử.

Triệu Tử Văn mỉm cười, gật đầu, nhìn theo Hoài Vương đang rời đi.

Cái chết của Hộ bộ Thượng thư Nghiêm Chính Thanh mấy ngày trước, tuy rằng Nghiêm đại nhân đã được hậu táng, nhưng đã tạo nên sự đả kích không nhỏ đối với toàn bộ quan viên của triều đình. Văn võ bá quan đều lo lắng suốt mấy ngày nay, chỉ có Triệu Tử Văn là ngoại lệ. Quan trường là quan trường, cuộc sống là cuộc sống. Cho tới bây giờ hăn cũng sẽ không gộp hai cái làm một. Quan trường thì cứ tranh đấu gay gắt, còn cuộc sống thì cứ hưởng thụ thôi. Tô Thức và Tần Quán rất bội phục Triệu Tử Văn trong vấn đề này.

- Tử Văn, An Vương có phải chính là người đã phái sát thủ ám sát muội?

Chẳng biết từ lúc nào Hạ Bình đã đi đến bên người Triệu Tử Văn, khẽ hỏi.

Nhất định là nha đầu này đã nghe lén bọn họ nói chuyện. Triệu Tử Văn cũng không cần giấu giếm nàng, ôm vòng eo mảnh mai của nàng, nói:

- Không cần sợ, tướng công ta vĩnh viễn đều bảo hộ muội.

Triệu Tử Văn không trả lời thẳng, cũng đồng nghĩa với cái gật đầu, Hạ Bình hiểu ra, nức nở nói:

- Tử Văn, muội rất muốn đến gặp phụ thân.

Nha đầu này cái gì cũng biết cả rồi. Dù sao Hoài Vương chỉ có một cô con gái, An Vương lại muốn ám sát nàng. Nàng thân là nữ nhi của hoàng thất, cũng chỉ có thể là cốt nhục của chính lão Hoàng đế mà thôi. Có nghĩa là nàng đã biết thân phận của mình chính là công chúa Đại Kinh.

Triệu Tử Văn cười khờ không nói gì. Tình thế hiện nay không cho phép xảy ra một sai lầm nào. Hắn không thể để Hạ Bình mạo hiểm như vậy được. Điều quan trọng hơn nữa là, lão Hoàng đế có lẽ không muốn gặp nàng. Có thể là vì thận trọng với mẹ con họ. Cũng có thể là vì danh dự Hoàng gia. Hắn cũng không đoán ra được tâm tư của lão Hoàng đế, rốt cuộc là nữ nhi quan trọng hay danh dự Hoàng gia quan trọng đây?

- Hạ Bình, sẽ có dịp được gặp thôi.

Cuộc tranh đấu đoạt vị này sẽ thay đổi trong nháy mắt. Ai cũng không biết được tiếp đây sẽ phát sinh những chuyện gì. Điều duy nhất hiện giờ Triệu Tử Văn có thể làm cũng chỉ là an ủi cô công chúa đáng thương này mà thôi.

- Vâng.

Hạ Bình nghẹn ngào gật đầu, tựa vào trong lòng hắn, cảm thụ khí tức nam nhân và nhịp tim đập rõ ràng của hắn, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, chỉ hi vọng thời khắc ấm áp này có thể kéo dài được mãi mãi.

- Kẻ phóng đảng. Chỉ biết khi dễ người ta.

Hạ Vũ Tình đang chỉ huy gia đình và nha hoàn quét tước ở đại sảnh, lơ đãng nhìn quanh bắt gặp Triệu Tử Văn đang ôm Hạ Bình thì không kìm nổi đỏ mặt lên gắt gỏng mắng.

Xem ra ở phủ Tế tướng thế này rất khó mà an tâm được. Nói không chừng An Vương này sẽ đâm sau lưng hắn mất. Triệu Tử Văn ôm cô công chúa đáng thương. Thân thể mềm mại là lướt và mùi hương tự nhiên trên

cơ thể nàng không làm cho Triệu Tử Văn phân tâm. Hắn đang mãi suy nghĩ xem nên đối phó với An Vương ở phía sau phủ đệ của mình như thế nào đây.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ hoàng thành tối đen như mực. Tế tướng phủ sau khi được Đại tiểu thư quét tước tỉ mỉ đã rực rỡ hẳn lên. Sương phòng, đại sảnh, hoa viên đều sạch sẽ, thanh tân, tự nhiên. Nhìn nhà mới ở kinh thành, Hạ Bình và Hạ Vũ Tình không kìm nổi chỉ muốn chuyển ngay từ thư viện về đây để đến ở ngay trong những khuê phòng đã được sửa sang trang hoàng lại thôi.

Ở ngã tư đường của hoàng thành phần lớn là phủ đệ của văn võ bá quan. Phủ đệ của Tần Quán và Tô Thức ở hai bên Tế tướng phủ. Cửa chính là Hoài Vương phủ. Cửa sau là An Vương phủ. Bốn phủ đệ vây lấy hẳn ở chính giữa.

Đêm khuya gió mát, Triệu Tử Văn và Đại tiểu thư dọn dẹp xong sương phòng liền đi phỏ ước trong phủ của Hoài Vương. Hắn vừa ra khỏi cửa chính đã có thể nhìn thấy một phủ viện to lớn hiện ra trước mắt, cửa chính to lớn sơn màu son đỏ, xà ngang rộng dài, phía trên treo cao ba chữ to --- Hoài Vương phủ! Tường bao xung quanh Vương phủ phải đến ba thước, hai tòa sư tử đá chạm khắc tinh tế đặt hai bên trông rất uy vũ.

- Triệu đại nhân, Vương gia nhà ta chờ đã lâu.

Trước đại môn Vương phủ rộng mở, một vị quản gia đứng đó tươi cười thân mật, thấy Triệu Tế tướng vừa ra khỏi cửa liền bước nhanh đến đón tiếp.

Triệu Tử Văn gật đầu, đi theo quản gia vào trong Vương phủ.

Đi qua đại môn của Vương phủ, trong vườn cây cối thấp thoáng có thể nhìn thấy một vành trăng lưỡi liềm in bóng trên mặt hồ. Đi qua trường kiêu (chiếc cầu dài), giống như là đi vào một bức tranh sơn thủy hữu tình, trăng thanh gió mát, cây xanh hoa đẹp, đình đài lầu các hài hòa với những hòn giả sơn tươi đẹp. Triệu Tử Văn đi theo quản gia, xuyên qua trường kiêu là tới thềm đại sảnh của Vương phủ.

- Triệu đại nhân, rốt cuộc người cũng đã tới. Bốn vương chờ người sốt cả ruột.

Hoài Vương vẫn mặc một thân hoàng bào, tính cách hào sảng không hề cố kỵ hay thay đổi gì, vẫn như trước cất tiếng cười sang sảng, nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Thử

Triệu Tử Văn ôm quyền cười nói:

- Vương gia thật sự là quá khách khí rồi!

- Triệu đại nhân, mau mời ngồi!

Hoài Vương tươi cười đưa hần vào trong đại sảnh, chỉ vào một cái ghế ngồi bên trên, bảo hần.

Triệu Tử Văn vừa tiến vào trong đại sảnh sáng sủa đã thấy một nam tử mặc áo vàng, đầu đội mũ màu tím, mặt mày thanh tú, dáng người đã có vẻ hơi béo phì, sớm đã ngồi ở vị trí chủ tọa.

Triệu Tử Văn không cần nghĩ cũng đoán được ra đây chính là Lục Hoàng tử điện hạ mà Hoài Vương phụ tá. Hần không nhanh không chậm thi lễ, ôm quyền nói:

- Vi thần tham kiến Lục Hoàng tử điện hạ!

Lục Hoàng tử hai má phính phính tươi cười nịnh nọt nói:

- Vị này chính là Tế tướng đại nhân tân nhiệm ư? Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên a! Không ngờ là Triệu đại nhân còn trẻ như vậy đã có thể lên làm Tế tướng được rồi.

Nghe nói Lục Hoàng tử nổi danh là nhà ngoại giao, rất thích cùng người kết giao bắt chuyện, võ mông ngựa, hơn nữa, lại là kẻ rất biết cân nhắc tâm tư người khác. Hôm nay vừa gặp thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, Triệu Tử Văn bị y võ mông ngựa một cái cũng thấy sượng tỉnh người, không khỏi cười trộm.

Chơi gì thì chơi, rảnh ngựa thì không chơi. Lục Hoàng tử này đã thích ngoại giao thì cứ cho y hưởng thụ một chút. Triệu Tử Văn ánh mắt ánh lên vẻ giảo hoạt, cười nói:

- Điện hạ thân Hoàng tử tôn quý, chính là rồng trong loài người, không mấy ai có thể so sánh được.

Thấy hai người vừa mới gặp mặt đã vượt mông ngựa lẫn nhau, Hoài Vương cười ha hả, nói:

- Không cần nói những câu khách sáo nữa. Triệu đại nhân, mau mời ngồi!

Hoài Vương cười ha hả đã chuyển chủ đề câu chuyện, lôi kéo Triệu Tử Văn ngồi vào bàn.

Trên bàn, rượu đích thực là loại thượng hạng Ngọc Dao Xuân, đồ ăn chính là ngự thiện mười tám món do chính tay ngự trù của cung đình chế biến. Có thể thấy được Lục Hoàng tử và Hoài Vương quá hậu đãi Triệu Tể tướng rồi.

Sau một hồi khách sáo khen ngợi lẫn nhau, ba người đều tự ngồi một chỗ, không ai lên tiếng phá vỡ không gian im lặng cả.

Hoài Vương thấy hồi lâu không có động tĩnh, đều đều nhấp rượu, khẽ vỗ song chường. Tiếng tiêu tiếng trúc dịu dàng vang lên trong đại sảnh, một nhóm ca vũ cơ gần mười người, dung mạo xinh đẹp, búi tóc lỏng buông hình đuôi én, thân hình mềm mại uốn lượn trong các bộ xiêm y nhẹ như bay tiến vào trong đại sảnh, vừa múa vừa hát, động tác uyển chuyển khiến người ta nhìn đến tiêu hồn.

Triệu Tử Văn biết đây là chiêu bài của Lục Hoàng tử, nhưng cũng không kìm nổi lòng mình đắm chìm trong đại dương hoan nhạc này.

Tiếng nhạc dần dịu lại, mười mỹ nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại tụ lại ở chính giữa, một tiếng tiêu rung động tâm hồn cất lên. Các vũ cơ phát ống tay áo dài, vô số đóa hoa kiều diễm nhẹ nhàng tung bay giữa đất trời, hương hoa như len lỏi vào góc ngách trong tâm hồn khiến người ta mê mẩn. Mười mỹ nữ như những nụ hoa nở rộ, tán ra bốn phía, đầy trời là mưa hoa, như hoa lan xuất hiện trong u cốc. Theo những bước nhảy nhẹ nhàng tuyệt đẹp, mơ hồ như tiên nữ, tà váy dài khép mở che lấp, càng làm nổi bật dung mạo tuyệt mỹ của các nàng.

Lúc này, tiếng tiêu chột gấp rút hơn, thiếu nữ lấy mũi chân làm trục, vung nhẹ ống tay áo, thân thể mềm mại xoay tròn, càng xoay càng nhanh

rồi đột nhiên bật nhảy vút lên cao, mười mỹ nữ làm thành một vòng tròn, ngọc thủ múa may, mười dải lụa màu lam vẩy ra, trong sảnh như có một đợt sóng tràn màu lam. Thiếu nữ lẳng không bay lên trên dây lụa, mũi chân điểm nhẹ, váy áo bồng bênh phiêu dật giống như Lãng Ba tiên tử.

Hoài Vương và Lục Hoàng tử không kìm nổi, bật khen:

- Một màn múa này như chỉ có trên trời, nhân gian khó mà được chứng kiến.

Triệu Tử Văn nghe mà thấy buồn cười. Cái vũ khúc này cũng không biết là Hoài Vương và Lục Hoàng tử đã nghe qua bao nhiêu lần. Bọn họ bày ra trò này, không phải là để thử xem mình có ham muốn chiếm hữu mấy vũ cơ này hay không.

Hắn làm bộ như trầm mê trong đó, say sưa nói:

- Nếu như mà có thể xem lại một lần điệu vũ kia thì quả thực là sống một cuộc đời này không uổng công.

Hoài Vương và Lục Hoàng tử liếc nhau. Bọn họ nói đã đủ khoa trương rồi, Triệu Tế tướng này nói còn muốn khuếch đại hơn nữa. Thật sự là nói lời bịa đặt không chớp mắt, cũng không biết là bộ dạng say sưa vừa rồi của hắn có phải là giả vờ hay không nữa.

Lục Hoàng tử nháy mắt với một vũ cơ trong nhóm. Vũ cơ này lập tức tươi cười thân nhiên ngồi bên người Triệu Tử Văn, mềm mại nói:

- Đại nhân, thiếp tới rót rượu cho ngài nhé?

Thấy chín vũ cơ kia đều đã rời đi, Triệu Tử Văn không kìm nổi cảm thán Lục Hoàng tử này thực sự là rất biết nhìn tâm tư người ta. Hoài Vương thì không hề để ý đến nữ tử. Từ sau khi Vương phi của ông bệnh mà qua đời, ông vẫn cô đơn ở vậy cho đến giờ, cho nên tuyệt đối sẽ không để vũ cơ bồi tiếp. Còn Lục Hoàng tử vốn tính cách hướng ngoại cũng không cần người bồi tiếp làm gì. Đơn giản chỉ là muốn cho Triệu Tử Văn có một cảm giác về sự ưu việt, hứng chí lên rồi có thể sẽ đáp ứng yêu cầu mà bọn họ đưa ra.

Vũ cơ này đã ngồi bên cạnh hắn. Hắn ngay cả một chút cự tuyệt cũng không có, nhìn vũ cơ có chút yêu mị này, cười ha hả, nói:

- Tỷ tỷ đã bao nhiêu tuổi rồi?

Một câu này khiến cho Lục Hoàng tử và Hoài Vương nghe mà ngẩn cả người, dở khóc dở cười. Triệu đại nhân này căn bản là hành xử không theo bất cứ khuôn sáo nào cả. Còn tưởng rằng hẳn sẽ nói cảm ơn, hoặc là một lời khinh bạc nào đó. Không ngờ lại nói ra một câu như thế làm bọn họ không thể hình dung nổi.

Vũ cơ này cũng nao nao, quyến rũ gắt giọng:

- Đại nhân, sao ngài lại có thể tùy tiện hỏi tuổi tác của thiếp như vậy được chứ?

Nàng mặc dù không phải là loại quốc sắc gì, nhưng thân thể vừa vặn lại rất thành thực khêu gợi, cũng tương tự như Tô Tiểu Muội. Bộ ngực to thẳng như đỉnh núi liên miên. Cái mông tròn chắc, cứng cõi. Chỗ nào cần lồi thì lồi, chỗ nào cần lõm thì lõm, vô cùng câu dẫn người ta. Nàng lại không ngừng khiêu khích Triệu Tử Văn, ghé vào bên người Triệu đại nhân mà vịn vẹo vòng eo, rồi lại lấy cái kiêu đồn tròn xoe đầy đặn mà ma sát thân thể hẳn.

Triệu Tử Văn bị nữ tử này khiêu khích đến độ dục hỏa cũng bùng lên, nhìn bộ ngực sung mãn, nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Nhất định là rất lớn...

Nữ tử yêu mị cười hi hi. Nàng đang mặc váy ngắn, để lộ đùi ngọc thon dài trắng nõn, cái mông khê xoay, hai chân khê mở, như ẩn ẩn hiện hiện phong cảnh trong quần, mị hoặc không sao tả xiết.

Triệu đại nhân tích cực sờ soạng trên người vũ cơ bằng cả hai tay. Theo lần vãi lụa mềm mại nhả bóng kia luôn thẳng vào bên trong áo choàng, cầm lấy hai con thỏ trắng, ra sức mà nhào nặn. Vũ cơ hừ lên một tiếng, tiếng kêu tiêu hồn tựa như con mèo Ba Tư ngủ thiếu giấc.

Hoài Vương và Lục Hoàng tử trợn mắt há hốc mồm nhìn màn biểu diễn nóng bỏng này của Triệu đại nhân với nàng vũ cơ. Tuy nói là nam nhân phong lưu, nhưng Triệu Tế tướng này đã tới Vương phủ bao giờ đâu, thế mà một chút câu nệ cũng không có, nháy mắt đã dây dưa nóng bỏng với vũ cơ rồi, lại còn dở trò ngay trước mặt hai người. Bọn họ đều đâm ra hoài nghi, Triệu Tử Văn là một Tế tướng hữu danh vô thực. Sao có thể giống như một người phong lưu, ăn chơi trác táng vậy chứ?

Lục Hoàng tử sắc mặt rất là thiếu tự nhiên, nói:

- Triệu đại nhân, nếu người thích vũ cơ này, ta sẽ tặng nàng cho người.

Thế nào?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Không hay đâu. Ta còn nhỏ lắm, chịu đựng không được đâu.

- Đại nhân...

Sự thành thực đã làm nàng vũ cơ đang nằm trong lòng hấn bực bội, xấu hổ gất giọng.

"Thế này mà còn kêu là còn nhỏ lắm à, có mà còn hơn cả Vương thúc nữa ý." Lục Hoàng tử thấy Triệu Tử Văn lưng hùm vai gấu, dáng người cao ngất, khuôn mặt ngăm ngăm như đồng hun quả thực rất có phong phạm của một võ tướng. Y cười nói:

- Không biết Triệu đại nhân chính thức tiếp nhiệm rồi thì có tính toán gì không?

- A, chuyện này à,

Triệu Tử Văn cười ha ha nói:

- Có thể tính toán cái gì được bây giờ? Không phải là tán gái, cũng chỉ nghe hát một chút thôi.

Tể tướng này cợt nhả, căn bản là không có sự ổn trọng và khoáng đạt để chèo chống như của một Tể tướng được. Hoài Vương cũng không rõ là Triệu đại nhân này rốt cuộc là kiểu tính khí thế nào nữa, kiên trì cười ha hả nói:

- Triệu đại nhân thật là biết nói đùa. Sau khi tiếp nhiệm xong, chắc là người sẽ muốn triển khai những kế hoạch lớn.

Triệu Tử Văn chỉ hy vọng cuộc sống cứ bình bình đạm đạm, làm gì có kế hoạch lớn nào. Cái gì mà tướng quân, cái gì mà Tể tướng, đều là sự bất đắc dĩ của hấn mà thôi. Giọng nói của Hoài Vương ẩn hàm thâm ý, mong muốn Triệu Tử Văn phụ tá Lục Hoàng tử đoạt vị thì sẽ coi như là triển khai một kế hoạch lớn rồi.

Hoài Vương lại khơi gợi tiếp:

- Triệu đại nhân thân là Tể tướng của Đại Kinh, đương nhiên là chí hướng rộng lớn...

Lục Hoàng tử và Hoài Vương mỗi người một câu tung hứng, chính là lời tâng bốc, dẫn dắt Triệu Tử Văn mà thôi. Còn vũ cơ bên cạnh hẳn thì tận tình chuốc rượu, rõ ràng là định chuốc cho hẳn say. Sau vài chén rượu, hẳn quả thực cũng có cảm giác chuệnh choáng, như say sưa mất rồi, cười ha hả nói:

- Cái gì mà kế hoạch lớn vậy? Chỉ cần làm Tế tướng, lấy lương cao bổng lộc là ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hoài Vương nhất thời ghen lời. Nếu thực sự là Triệu đại nhân này nói đúng. Vậy hẳn làm Tế tướng chẳng phải là để thu bổng lộc về nuôi dưỡng người trong nhà đấy chứ?

Lục Hoàng tử giỏi về nhìn nhận tâm tư người khác, nhưng hôm nay gặp phải Triệu đại nhân này thì không thể đoán được ra nổi là trong lòng hẳn rốt cuộc là loại tâm tư thế nào, là giả ngây giả dại hay là Hoàng thượng thực sự nhìn nhầm người rồi? Y khẽ cười, nói:

- Triệu đại nhân thật sự là biết nói đùa. Không biết Triệu đại nhân có từng gặp qua các Hoàng đệ khác của ta chưa?

Hộ bộ Thượng thư Nghiêm Chính Thanh lao đầu vào long trụ mà chết ngay trên triều. Khi đó, Triệu Tử Văn đứng về phía Tô Thái sư. Từ nay về sau xem ra hẳn và An Vương là thế như nước với lửa rồi, đương nhiên là sẽ không đi giúp Tam Hoàng tử. Những lời này hỏi rất khéo léo, chính là để nhằm xác định hẳn có phụ tá Bát Hoàng tử hay không.

- A... Trước kia ta có gặp qua Bát Hoàng tử điện hạ.

Đề tài này Triệu Tử Văn không thể lảng tránh được, đành phải tươi cười trả lời.

Lục Hoàng tử gật đầu, không nói gì thêm nữa. Triệu đại nhân và Tô Thức và lão Hoàng đế có mối quan hệ vô cùng chặt chẽ, lại sớm tiếp xúc qua với Bát Hoàng tử rồi. Xem ra là một phen tâm tư nịnh nọt hẳn coi như vô dụng rồi. Triệu đại nhân này tất nhiên là sẽ đứng về phía Bát Hoàng tử. Trên mặt Lục Hoàng tử không khỏi lộ ra một tia buồn bã.

Hoài Vương thì vốn tính cách thẳng thắn, hào sảng, nghe hai người không ngừng nói những câu ám chỉ bí hiểm thì đầu vầng mắt hoa, bèn trực tiếp ăn ngay hỏi thẳng bảo luôn:

- Người ngay thẳng không nói lời quanh quéo. Nói thế thì Triệu đại nhân có cho rằng Lục Hoàng chất của ta có hy vọng đoạt vị được không?

Thật đúng là một câu hỏi quá thẳng thắn. Triệu Tử Văn cười khỗ. Đối với thế cục hiện nay hẳn cũng không có hiểu biết gì nhiều. Trả lời vấn đề này thật ra không có gì khó khăn, chẳng qua là muốn vẫn tắt thì cũng phải nói tới sáng mắt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Cân Bằng

Việc này... Không bằng ta nói hiện giờ Lục Hoàng tử điện hạ khả năng phải đối mặt với những khó khăn nào. Được chứ?

Triệu Tử Văn cũng không nói Lục Hoàng tử này có thể đoạt được đích hay không, bởi vì mỗi vị Hoàng tử đều có hi vọng, bởi vậy nói sang đề tài khác.

Hai mắt Lục Hoàng tử sáng ngời, hai má béo mạp cũng núng nính cười, nói:

- Triệu đại nhân, mời giảng!

Sắc mặt Hoài Vương cũng vui vẻ. Dù sao y cũng muốn nhìn một chút xem Triệu đại nhân này rốt cục có chỗ nào hơn người.

Triệu Tử Văn không nhân cơ hội này để chiếm tiện nghi vũ cơ nữa mà nghiêm túc trầm ngâm sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Lục Hoàng tử điện hạ hiện giờ như chim chưa đủ lông cánh, tự nhiên không thể so sánh với An Vương và Tô đại nhân. Tuy nhiên việc điện hạ cần làm hiện giờ không phải phát triển thế lực, mà là củng cố thế lực!

- Sao lại nói như vậy?

Hiển nhiên là Lục Hoàng tử không đồng ý. Trong mấy vị Hoàng tử, trừ Cửu Hoàng tử thì y là thế lực yếu nhất. Không phát triển thế lực, sao có thể nói chuyện ranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với Bát Hoàng tử và Tam Hoàng tử?

Lúc này Hoài Vương cũng không hiểu ra sao cả, đầu đầy mờ mịt. Y mở tiệc chiêu đãi vị Triệu tể tướng này, đơn giản là muốn kéo hẳn nhập vào cùng đảng phái với Lục Hoàng tử, từ đó phát triển thế lực.

Triệu Tử Văn thần nhiên cười nói:

- Các vị còn nhớ rõ cái chết của Hộ bộ thượng thư Nghiêm Chánh Thanh không?

Ngồi ở bên cạnh hẳn, vũ cơ không tiếp tục quần quýt mê khiêu khích vị Triệu đại nhân nữa. Không phải nàng không muốn, mà là vị Triệu đại nhân này hiện tại có biểu tình nghiêm túc, bộ dạng cực kỳ mê người. Khóe miệng mỉm cười thản nhiên dường như ngay cả trong lúc nói cười cũng có thể khiến cả một cường quốc biến thành tro bụi. Vũ cơ nhìn tới mức đôi mắt đẹp cũng trở nên si ngốc, ngơ ngẩn nhìn vị Triệu tể tướng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, ung dung, thanh tao, lịch sự này.

Nghiêm Chánh Thanh chết khiến văn võ bá quan đều hoảng sợ. Lúc nào Lục Hoàng tử cũng chú ý đến chuyện triều chính, đây lại là chuyện trọng đại, sao y có thể không biết? Y cười nói:

- Nhớ rõ. Tuy nhiên vì sao Triệu đại nhân lại nói tới chuyện này?

Triệu Tử Văn nhìn quanh bốn phía, lúc này mới hạ giọng nói:

- Vậy điện hạ cho rằng chủ mưu sau lưng hãm hại Nghiêm đại nhân là nhằm mục đích gì?

Vũ cơ này có thể luôn luôn ở đây ngồi nghe, hẳn là thân tín của Lục Hoàng tử, Triệu Tử Văn cũng không sợ nàng ngồi bên cạnh nghe lén.

Hoài Vương ngay thẳng cười ha hả nói:

- Việc này còn cần phải nói sao? Tự nhiên là đối phó đảng phái của Tô Thái Sư!

Lục Hoàng tử đồng ý gật gật đầu.

Xem ra Lục Hoàng tử giỏi về ngoại giao, đáng tiếc về phương diện chiêu thức quyền mưu còn hơi kém. Triệu Tử Văn không kìm nổi thở dài một hơi thật mạnh.

Thấy Triệu đại nhân thở dài, Lục Hoàng tử nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ Vương thúc nói không đúng sao?

Triệu Tử Văn nghiêm mặt thốt ra lời nói kinh người:

- Kỳ thật chủ mưu sau lưng muốn đối phó không phải Tô Thái Sư!

- A?

Hoài Vương và Lục Hoàng tử đồng thời kinh ngạc nói. An Vương hãm hại Nghiêm Chánh Thanh thuộc đảng phái Tô Thái Sư, không phải đối phó

Tô đại nhân, còn có thể đối phó ai? Triệu tể tướng có phải hồ đồ hay không?

- Lúc trước ta cũng nghĩ rằng mục đích của kẻ chủ mưu sau lưng chính là muốn tan rã thế lực của Tô đại nhân, đáng tiếc cũng không phải.

Triệu Tử Văn có bộ dạng muốn nói lại thôi, nhìn Lục Hoàng tử có chút thâm ý nói.

Hoài Vương và Lục Hoàng tử đều không nói nữa, mà cân nhắc ý tứ của Triệu tể tướng. An Vương đối phó không phải Tô Thái Sư. Vậy là ai?

- Chẳng lẽ là...?

Bất chợt, Lục Hoàng tử giương mắt cứng lưỡi, sợ hãi nhìn Triệu Tử Văn kinh ngạc nói.

Cũng may Lục Hoàng tử này không phải là ngu, được mình chỉ điểm một phen, lập tức hiểu được huyền cơ trong đó, Triệu Tử Văn cười gật gật đầu, cũng không nói nữa.

Hoài Vương tính cách lỗ mãng, càng nghĩ càng nóng vội, không thể nào nghĩ được mục đích gì khác của An Vương. Nghe thấy Lục Hoàng tử bình tĩnh đại ngộ như vậy, y vội vàng gấp gáp nói:

- Hoàng chất, chẳng lẽ là cái gì?

Lục Hoàng tử sắc mặt trầm trọng hạ giọng nói:

- Mục đích chân chính của kẻ chủ mưu sau lưng chính là đối phó với chúng ta!

- Chúng ta?

Hoài Vương trừng to mắt, không thể tin nói. Y hoàn toàn không ngờ sự kiện Nghiêm Chánh Thanh chính là đối phó với phe mình.

Triệu Tử Văn đầy thâm ý cười nói:

- Thế lực của An Vương và Tô Thái Sư hiện giờ chính là ngang nhau, mà thế lực của Hoài Vương gia tuy rằng là nhỏ nhất, nhưng cũng là thế lực có thể đánh vỡ cân bằng nhất.

Một câu nói đơn giản lập tức khiến Hoài Vương hiểu được âm mưu trong đó. An Vương hãm hại Nghiêm Chánh Thanh, kỳ thật là uy hiếp văn võ bá quan, mà thế lực chịu uy hiếp nhất chính là Hoài Vương. Thế lực của y không thể so sánh với Tô Thái Sư và An Vương. Bởi vì là thế lực nhỏ

yếu nhất, cho nên cũng dễ dàng bị uy hiếp nhất. Khi quan viên trong đảng phái Hoài Vương thấy thủ đoạn của An Vương độc ác như vậy, có khi bị sợ hãi uy hiếp sẽ đều nhập vào phe An Vương!

Hoá ra An Vương rục rịch chính là muốn nuốt thế lực của ta, sau đó đánh vỡ cân bằng, trực tiếp tiêu diệt thế lực của Tô Thái Sư. Trong lòng Hoài Vương và Lục Hoàng tử đều âm thầm nói.

- Đáng giận!

Hoài Vương cũng hiểu được điều kỳ lạ này. Mấy ngày nay, mấy quan viên thủ hạ của y có cảm giác lãnh đạm hẳn đối với y. Hóa ra đây chính là âm mưu của An Vương, chính là nhắm vào y. Y phần nộ đập bàn nói.

Lục Hoàng tử bội phục nhìn Triệu Tử Văn, nếu không được Tể tướng đại nhân này chỉ điểm, sợ rằng đến lúc bị An Vương gôm thâu thế lực còn không biết. Trong lòng vẫn đầy sợ hãi, Lục Hoàng tử ôm quyền nói:

- Tạ ơn Triệu đại nhân chỉ điểm!

- Phụ vương, cha đang làm gì thế?

Ngoài đại sảnh vang lên thanh âm của An Ninh quận chúa. Hoài Vương vừa muốn nói câu tạ ơn với Triệu Tử Văn thì đã thấy An Ninh quận chúa mặc một bộ quần áo màu phấn hồng, mày liễu mắt hạnh, mặt hoa da phấn, trông đầy sức sống đi vào đại sảnh.

Thấy nữ nhi duy nhất này, vừa rồi Hoài Vương còn đầy bộ dạng lo lắng, lập tức biến thành vẻ tươi cười hòa ái, nói:

- An Ninh, sao con lại tới đây?

Cô nàng này tới đây từ trước? Trong lòng Triệu Tử Văn nghĩ thầm theo bản năng. Xem ra cô nàng này hẳn là tới để bới móc.

Lục Hoàng tử cũng cười nói theo:

- An Ninh, mấy ngày ở thư viện vui vẻ chứ?

An Ninh đầu tiên là thoáng liếc mắt nhìn vị Tể tướng chó ngáp phải ruồi, lúc lắc cánh tay Hoài Vương nói:

- Người ta không có chuyện gì để làm, nên tới đây xem một cái...

Lục Hoàng tử nghe nàng nói vậy chỉ cười khổ một tiếng, không nói gì nữa. Đêm nay y cũng không tính toán tiếp tục lôi kéo Triệu đại nhân nhập vào đảng phái của mình nữa, bởi vì việc hiện tại cần làm là phải củng cố

thế lực. Nếu An Vương lại có thêm âm mưu gì nữa, thế lực của y nhất định sẽ tan rã. Đến lúc đó căn bản là không có năng lực đoạt được đích. Hiện giờ phá giải âm mưu của An Vương mới là quan trọng nhất. Triệu Tử Văn chỉ điểm cho Lục Hoàng tử kỳ thật là tính toán vì Bát Hoàng tử. Hiện giờ ba thế lực chính yếu là An Vương, Hoài Vương, Tô Thái Sư đang đang tới sự cân bằng. Nếu An Vương đánh vỡ cân bằng này, kéo thế lực Hoài Vương sang bên y, không thể nghi ngờ chính là uy hiếp cực lớn đối với Bát Hoàng tử. Mà Lục Hoàng tử cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, Hoàng thượng không có khả năng dùng âm mưu gì để làm tan rã thế lực của y. Tô Thái Sư cũng vì khinh thường việc này cho nên chỉ tập trung phòng bị An Vương.

Do đó thế lực của Lục Hoàng tử chính là điểm cân bằng của toàn bộ đại cục. Chỉ cần điểm này hơi nghiêng về hướng Tô Thái Sư hoặc là An Vương, thế cân bằng này sẽ bị đánh vỡ, đến lúc đó gió tanh mưa máu sẽ thực sự tới. Triệu Tử Văn cũng không muốn nhanh như vậy đã đấu người chết ta sống, cứ thêm mấy ngày thanh tĩnh nữa mới tốt.

Trong lúc hần còn đang tầm tư thì An Ninh quận chúa đã nói chuyện với Hoài Vương mấy câu. Khi Hạng An Ninh nhìn thấy nữ tử yêu mị vô cùng thân thiết tựa vào trên người hần, An Ninh quận chúa lại nhớ tới mấy lần chịu thiệt trên tay hần, không kìm nổi mắng:

- Hạ lưu, đê tiện, vô sỉ, kẻ phóng đãng.
- An Ninh! Không được vô lễ!

Hoài Vương không thể nào ngờ nổi nữ nhi bảo bối lại đột nhiên mắng vị Triệu tể tướng sắp nhận chức. Vừa rồi Triệu đại nhân còn giúp y một việc cực kỳ to lớn, y không kìm nổi nhưn mà quát lớn.

- Khụ khụ.

Triệu Tử Văn bị cô nàng này mắng một trận choáng váng đầu, không tự chủ được ho nhẹ hai tiếng, mà vũ cơ ở bên cạnh chu cái miệng nhỏ nhắn, trốn phía sau hần cười cười. Cũng không biết Triệu đại nhân này đắc tội Tiểu ma nữ An Ninh quận chúa này khi nào.

Hoài Vương vốn cưng An Ninh quận chúa như trứng mỏng, gần như chưa bao giờ mắng nàng. Hiện giờ Hoài Vương giúp một người ngoài giáo

huấn nàng, nàng cảm thấy thật là ấm ức, đôi mắt đẹp lấp lóe lệ quang, nước nở nói:

- Phụ vương, từ trước tới giờ cha chưa bao giờ mắng con, hu hu...

- An Ninh, con đừng khóc...

Hoài Vương thấy nữ nhi bảo bối vừa khóc, vội vàng kéo nàng tới bên cạnh, thì thầm vào tai nàng mấy câu.

Một lát sau, An Ninh quận chúa gạt nước mắt, ngoan ngoãn gật gật đầu, lại liếc trộm Triệu Tử Văn một cái, hạ giọng nói:

- Phụ vương, thật sự như vậy sao?

Hoài Vương nghiêm túc gật đầu, ra hiệu An Ninh quận chúa phải như vậy.

Triệu Tử Văn cũng không biết cha con bọn họ đang thầm thì cái gì, hẳn cũng không nghĩ nhiều. Tối nay đã chỉ điểm cho Lục Hoàng tử phòng bị An Vương, đã thành công hoàn thành nhiệm vụ, về phần cô bé cá tính mạnh này, thực ra hẳn không quá để ý. Trong bụng Tế tướng có thể chứa thuyền, so đo với cô bé chíp hôi này làm gì...

Bất chợt, cô nàng này đột nhiên rót một chén rượu, đi tới nâng nâng chén duyên dáng thi lễ nói:

- Triệu đại nhân, vừa rồi là ta không đúng, xin Triệu đại nhân không cần chú ý!

- Ừ, ừ...

Triệu Tử Văn đang ăn một miếng hoa quả mà vũ cơ vừa nhét vào trong miệng nên nói năng ngồm ngoàm không rõ. Hắn liền đứng lên, nâng một chén rượu đầy đáp lễ với tiểu nha đầu này. Hiện giờ sắp sửa gió nổi mây phun, hẳn chẳng có thời gian đối phó với cô nhóc này, cứ nước giếng không phạm nước sông là tốt nhất.

- Vì sao đều là họ Triệu nhưng lại khác biệt nhau lớn như vậy?

An Ninh quận chúa nhìn Triệu đại nhân hạ lưu vô sỉ, càng nhìn càng bực tức, tuy nhiên nhớ tới lời Hoài Vương vừa nói liền cố gắng nhẫn nhịn nhưng vẫn không kìm nổi hừ nhẹ nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Không Phải Triệu Tướng Quân Không Lấy Chồng

Còn có ai họ Triệu?

Triệu Tử Văn không rõ ý tứ của quận chúa này, tuy nhiên dường như cũng đoán được hàm ý, không khỏi hiểu kỳ hỏi.

- An Ninh nói chính là Triệu tướng quân thành danh trong một trận chiến ở Vọng Giang Thành.

Hoài Vương vội vàng ngượng ngừng cười, chuyển đề tài:

- Nghe nói ở một trận chiến Vọng Giang Thành, Triệu tướng quân lấy sức một người sát lui ngàn quân địch, tiểu nha đầu này luôn miệng nói không phải Triệu tướng quân không lấy chồng, làm ta tức giận mãi, ha ha...

Hoài Vương nhớ lại lúc trước An Ninh quận chúa mù quáng sùng bái Triệu tướng quân, không kìm nổi cười ha ha

- Phụ vương!

Hạng An Ninh không ngờ phụ vương của nàng lại nói ra chuyện riêng tư nơi khuê phòng của mình, vừa xấu hổ vừa tức giận dậm chân nói.

Phốc...

Khi Triệu Tử Văn nghe thấy "không phải Triệu tướng quân không lấy chồng", hăn liền bị sặc phun toàn bộ số rượu vừa uống ra. Hơn nữa càng tuyệt chính là phun thẳng vào mặt An Ninh quận chúa đứng trước mặt...

Lúc này đại sảnh của Hoài Vương phủ hoàn toàn yên tĩnh một cách đáng sợ...

Hoài Vương và Lục Hoàng tử trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm của An Ninh quận chúa, không biết nên nói cái gì, miệng há hốc ngơ ngác nhìn nàng.

Mà An Ninh quận chúa dần dần nắm chặt tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên đỏ bừng, thân thể mềm mại tức giận không ngừng run rẩy, nghiêng rãnh nghiêng lợi nhìn chăm chăm Triệu Tử Văn, cũng không biết trong lòng suy nghĩ như thế nào để đối phó đồ vô sỉ chết tiệt này!

- Ai nha, sắc trời đã tối muộn, ta cũng nên trở về phủ. Hoài Vương gia, Lục Hoàng tử cáo từ!

Triệu Tử Văn lén lau mồ hôi lạnh trên trán. Hắn thực sự không phải cố ý phun rượu vào khuôn mặt xinh đẹp của An Ninh quận chúa, chẳng qua những lời mà Hoài Vương vừa nói thực sự cực kỳ đã kích người ta. Nếu cô nhóc này biết đồ đê tiện, vô sỉ mà nàng vừa mắng chính là đại anh hùng trong đầu nàng, vậy không điên mới là lạ...

Vũ cơ thấy tình thế không ổn, nàng cũng không ngồi đây nữa làm gì, vội vàng đứng dậy, lạng lẽ rời khỏi đại sảnh, tâm ý có chút buồn bã mất mát. Vị Triệu đại nhân này nhìn như hạ lưu, kỳ thật nội tâm rất "thuần khiết". Dù sao Triệu đại nhân này tuổi trẻ đầy hứa hẹn, phong độ động lòng người, nếu có thể cùng hắn một đêm, vậy cũng không uổng phí để cho hắn chiếm nhiều tiện nghi như vậy...

- Người đứng lại đó cho ta.

An Ninh quận chúa phần nộ quát lớn với Triệu đại nhân đang muốn chuồn đi. Từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ nàng bị nhục nhã như vậy. Đôi mắt nàng đỏ ửng, uất ức tới cực điểm. Nàng liều mạng cắn môi, không cho nước mắt chảy ra.

Bất chợt, Hạng An Ninh gỡ một thanh trường kiếm treo trên tường xuống. Triệu Tử Văn nhìn thấy thế không ổn, lớn tiếng nói:

- Này này... Quận chúa. Người cũng đừng tự sát nha?

Choang!

Lục Hoàng tử nghẹn họng nhìn trân trối vị Tể tướng đại nhân này, chén rượu trong tay cũng rơi xuống đất lúc nào không biết. Vị Triệu đại nhân vừa rồi còn đầy bụng kinh luân, lắm mưu giỏi đoán, sao giờ đầu óc lại như vậy? Rõ ràng là An Ninh đang muốn lấy kiếm này giết hắn mà...

Hoài Vương dờ khóc dờ cười nhìn con gái bảo bối của mình và Triệu Tử Văn. Ý cũng rất tức giận với hành động này của Triệu đại nhân, nhưng dù

sao thân phận của hắn đã khác với ngày xưa, hiện giờ là Tể tướng Đại Kinh, vừa rồi lại chỉ điểm cho Lục hoàng chất, sao giờ có thể lấy oán trả ơn chứ?

- Này... An Ninh, Triệu đại nhân chỉ là chẳng may sơ suất chứ không có lòng dạ nào đâu. Con cũng đừng dùng kiếm đả thương người.

Hoài Vương gỡ lấy trường kiếm trong bàn tay nhỏ bé của tiểu quận chúa ra, vội vàng khuyên giải an ủi.

Củ chuối thật, không thể dùng kiếm, chẳng lẽ có thể sử dụng chân? Triệu Tử Văn nắm lấy lỗi sử dụng ngôn ngữ này, trong lòng không khỏi căm giận thầm nói. Cũng không biết Hoài Vương này là có ý ngầm như vậy hay là nói sai...

An Ninh quận chúa không hề nghe lời Hoài Vương, xấu hổ và giận dữ nói:

- Đồ vô sỉ này, không ngờ dùng thủ đoạn đê tiện như vậy làm nhục ta! Hôm nay ta phải bầm thây người làm vạn đoạn!

Nàng giơ kiếm đâm vào ngực Triệu Tử Văn nhưng Triệu Tử Văn đâu phải chỉ có hư danh mà chính là Triệu tướng quân trong đầu óc mơ mộng của cô bé này. Hắn bước chân linh hoạt, tránh trái tránh phải, cô nàng này căn bản không cách nào đâm được hắn.

Lục Hoàng tử nhìn Tể tướng đại nhân và quận chúa đang truy đuổi nhau trong đại sảnh, quả thực chính là khóc không ra nước mắt. Yến hội nhỏ này đã hoàn toàn bị hai người này phá tan. Y nhăn nhó khuôn mặt béo ị, nói với An Ninh quận chúa đang cầm trường kiếm đuổi theo Triệu Tử Văn:

- Hoàng muội, Triệu đại nhân khẳng định là vô ý thôi. Bỏ qua đi.

- An Ninh quận chúa, ta xin lỗi, vừa rồi ta thực sự vô tâm.

Triệu Tử Văn cũng không muốn tiếp tục giằng co với quận chúa đánh đá này nữa, nếu không có nháo loạn đến sáng mai cũng không về phủ được, vội vàng ngượng ngùng cười nói.

Tiểu nha đầu này vừa mới 16 tuổi, vẫn còn là học sinh trung học nếu ở thế giới trước kia của hắn, có khuynh hướng theo đuổi các ngôi sao cũng là bình thường. Tuy nhiên "Không phải Triệu tướng quân không lấy chồng" thì quả thật dọa cho Triệu Tử Văn kinh hãi. Cũng may đây là lời nói trong

khuê phòng của An Ninh quận chúa, cũng tương đương với giấc mộng nhỏ trong lòng nàng, chưa nói với người ngoài. Chỉ có điều Hoài Vương lại nói ra những lời trong khuê phòng của An Ninh quận chúa, khiến cho cả Triệu đại nhân và An Ninh quận chúa đều vô cùng khó xử...

Lúc trước Vọng Giang Thành một trận chiến, Triệu tướng quân nổi danh thiên hạ, hình tượng anh hùng khắc sâu trong lòng mọi người. Các thiếu nữ hoài xuân tự nhiên cũng ngưỡng mộ Triệu tướng quân này, nhưng ở thời đại phong kiến, ai dám nói ra?

Hoài Vương đáng chết này lại cố tình nói ra lúc này, Triệu Tử Văn đứng ở cách tiểu quận chúa đang đuổi giết mình không xa, âm thầm căm giận bất bình nói.

An Ninh quận chúa nhìn thấu Triệu tể tướng này không phải chỉ là mưu thần, chỉ cần nhìn hăn né tránh kiếm của nàng là biết hăn có thân thủ bất phàm. Hạng An Ninh không có cách nào chạm được vào đồ vô sỉ này, trong lúc nhất thời thương tâm tới cực điểm, bỏ trường kiếm xuống, òa lên khóc.

Hoài Vương hối hận vì đã nói ra những lời trong khuê phòng của con gái, vội vàng đỡ nữ nhi bảo bối dậy, nhẹ nhàng nói:

- Là phụ vương có lỗi, An Ninh, con đừng khóc nữa!

Hạng An Ninh duyên dáng ngẩng đầu lên. Nàng đã hơi bình ổn cảm xúc lại. Tuy rằng phụ vương muốn hóa giải sự xấu hổ giữa nàng và Triệu Tử Văn nhưng trong lúc nhất thời, nàng vẫn xấu hổ không nói được gì. Đồ vô sỉ này dám phun rượu lên mặt nàng, sao nàng có thể nhịn nổi sự nhục nhã như vậy chứ? Trong ánh mắt nàng thoáng ẩn hiện sát khí...

Xem ra thù hận với quận chúa càng lúc càng sâu. Thực ra Triệu Tử Văn cũng không sợ tiểu quận chúa này chơi lén, tuy nhiên nếu nàng chơi bài cá chết lưới rách cũng là khó đối phó.

Dù sao mình cũng đã có không ít kẻ thù, thêm một cô bé này nữa cũng chẳng sao. Hăn cảm thấy trong lòng thoải mái, liền ngáp dài nói:

- Hoài Vương, tại hạ còn có việc, ngày sau lại tới thăm hỏi ngài.

Hoài Vương đang thương cảm an ủi tiểu quận chúa trong lòng, không rảnh đáp lại Triệu đại nhân vừa mới hại con gái mình khóc nhè.

Lục Hoàng tử cười khổ một tiếng, vội vàng cảm kích nói:

- Triệu đại nhân, đa tạ người tối nay chỉ điểm bến mê cho ta!

Triệu Tử Văn đã không thắng nổi tửu lượng, sau khi bị cô nàng này truy đuổi, càng cảm thấy đầu óc choáng váng, phát tay đi ra khỏi đại sảnh...

- Phụ vương, cha phải báo thù cho con...

Hạng An Ninh lau nước mắt đọng trên đôi mắt đẹp, nức nở nói.

- Việc này...

Hoài Vương lòng dạ rộng rãi, mà Triệu đại nhân dường như cũng không phải người so đo với tiểu nữ tử, có lẽ vừa rồi chỉ là chút hiểu lầm. Hơn nữa, vị Triệu tể tướng này tài trí hơn người, tâm tư kín đáo, đối nghịch với hẳn hiển nhiên là tự làm mất mặt. Hoài Vương chỉ ăm ừ nói:

- An Ninh, để sau này rồi nói.

- Hừ! Nếu phụ vương không muốn giúp con, con sẽ tự mình đi giáo huấn hẳn. Con không tin sẽ đấu không lại đồ vô sỉ này!

Hạng An Ninh gân cổ lên, nắm chặt trường kiếm, nổi giận ùng ùng nói.

- An Ninh, Triệu đại nhân này cũng không phải dễ đối phó đâu. Con đừng...

Tiểu quận chúa còn không chờ phụ vương nàng nói hết lời đã ném trường kiếm sang một bên, tức giận đỏ bừng mặt chạy về hướng khuê phòng của nàng. Chẳng hiểu có phải là đang chuẩn bị găng tên Triệu Tử Văn lên một con bù nhìn nào đó rồi hung hăng đâm hay không...

Hoài Vương cười khổ không đuổi theo, cứ mặc kệ nữ nhi bảo bối vậy. Dù sao Tể tướng đại nhân cũng sẽ không chấp nhặt với Đại Kinh quận chúa làm gì.

- Vị Triệu đại nhân này trước kia thật sự chính là một thư đồng sao?

Lục Hoàng tử trầm ngâm một lúc lâu, đôi mắt lóe hào quang, nghiêm mặt nói.

Hoài Vương lấy lại tinh thần, thấp giọng nói:

- Ta đã tìm hiểu tin tức về Triệu đại nhân. Kỳ quái chính là vị thư đồng này dường như đột nhiên nhảy ra từ một tảng đá nào đó, căn bản là không có thân thể!

Lục Hoàng tử lập tức trừng lớn con mắt, kinh ngạc nói:

- Không có thân thế? Sao vậy được?

Hoài Vương nghiêm túc gật gật đầu:

- Đích xác như thế, không người nào biết cha mẹ hắn là ai, hơn nữa hắn dường như cũng không có thân thích ở Đại Kinh. Sau khi hắn xuất hiện ở Hàng Châu không lâu, liền trở thành một thư đồng trong phủ của Hạ tướng quân.

- Vương thúc, chẳng lẽ hắn là người của Tây Lương quốc?

Lục Hoàng tử cân nhắc sau một lúc lâu mới chậm rãi nói.

Hoài Vương cười nói:

- Việc này ta cũng chưa phái người tới Tây Lương tìm hiểu, có lẽ thế!

Trong Hoài Vương phủ vẫn sáng choang đèn đuốc, rực rỡ sắc màu như trước, Hoài Vương và Lục Hoàng tử cũng không suy đoán quá nhiều về thân thế của Triệu tử tướng nữa mà thảo luận củng cố thể lực như thế nào, làm sao để phòng bị âm mưu thâm độc của An Vương...

Thân thế đích thực của Triệu Tử Văn thì ngay cả lão Hoàng đế cũng không biết, bọn họ sao có thể biết được. Mà một tầng thân phận khác của hắn thì đã bị lão Hoàng đế sớm bí mật hạ chỉ, nghiêm mật phong tỏa tin tức Triệu Tử Văn là Triệu đại tướng quân. Hàng Châu có Tổng đốc Phương Chánh và Huyện lệnh Dư Thế Phong nghiêm mật trấn giữ, mà tuần phủ Mã Khôn khiếp nhược thì không dám vi phạm ý chỉ, không dám tiết lộ dù chỉ một chữ. Hoài Vương phái thám tử đi tự nhiên là công toi...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Quan Hệ Giữa Ba Người

Đêm tối, gió xuân hòa ái nhẹ nhàng thổi, đường phố hoàng thành yên tĩnh. Triệu Tử Văn vừa ra khỏi phủ Hoài Vương liền thấy ngay Triệu phủ của hãn đứng trước mặt. Đang có sẵn chút men say, Triệu Tử Văn không khỏi cười nói:

- Ở gần vẫn là tốt nhất!

Hãn nhẹ nhàng đẩy cửa phủ ra, đi tới sương phòng Triệu phủ. Tối nay ánh trăng âm đạm, trong hoa viên tối đen như mực. Triệu Tử Văn mặt mũi đỏ bừng, trong người toàn men rượu, chỉ có thể sờ soạng chậm rãi đi về phía trước.

Bất chợt, hãn đột nhiên phát hiện một bóng dáng xinh đẹp đứng trong một chỗ tối của hoa viên trước sương phòng. Vốn ánh trăng rất âm đạm, hơn nữa Triệu Tử Văn lại hơi say say nên không thấy rõ nữ tử này là ai. Tuy nhiên hãn đánh giá một chút liền biết đây hãn là Đại tiểu thư. Cô nàng này đơn giản chính là lo lắng mình uống rượu trong phủ Hoài Vương sẽ làm loạn gì đó, chính là có ý ghen tuông nên mới chờ mình ở hoa viên trước sương phòng...

Triệu Tử Văn thoáng cười dâm không một tiếng động, lặng lẽ đi tới phía "Đại tiểu thư". Trong mơ hồ, hãn nhìn thấy dáng người yếu điệu thướt tha của "Đại tiểu thư", không kìm nổi tâm thần rung động. Vốn cả tối nay Triệu đại nhân đã bị vũ cơ khiêu khích lửa dục toàn thân, hãn không kìm nổi vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng.

Cheng!

Một đạo hàn quang hiện lên, lập tức tiếng xé gió vang lên, một lưỡi kiếm sắc bén không biết từ đâu xuất hiện chợt lóe hào quang chém thẳng tới bàn

tay dâm dăng của Triệu Tử Văn...

Nhìn lưỡi kiếm sắc bén quét tới, Triệu Tử Văn lập tức tỉnh rượu, cẩn thận nhìn liền thấy một mái đầu bạc dưới ánh trăng mờ, lập tức rùng mình vội vàng nhảy lùi lại tránh, sau đó giơ tay lên nói:

- Nhầm lẫn, nhầm lẫn. Ta còn tưởng rằng là Đại tiểu thư chứ.

- Hừ, nếu người dám có tâm tư như vậy, ta liền phế hai tay của người.

Khuôn mặt xinh đẹp của La Thanh Yên lạnh như băng. Vừa rồi cũng không biết là nàng đang nghĩ chuyện gì, cũng may là phản ứng kịp, nếu không suýt nữa thì khiến cho dâm tặc này chiếm tiện nghi!

- Sao có thể như vậy? Đây chẳng qua chỉ là chút hiểu lầm mà thôi.

Triệu Tử Văn toát mồ hôi lạnh rùng rùng. Nếu thực sự đụng phải, có khi La Thanh Yên này sẽ nhất định liều mạng với mình. Hắn ngượng ngùng cười nói.

La Thanh Yên thu lưỡi kiếm sắc bén vào trong tay áo dài, khuôn mặt xinh đẹp vẫn lạnh như băng, thận trọng nói:

- Người có biết rằng hiện tại người đã là cái đích cho mọi người chỉ trích hay không?

-Ồ, tử nói là chuyện ta làm Tế tướng hả?

Triệu Tử Văn vẻ mặt cầu xin nói:

- Ta cũng là bị ép buộc mà thôi.

Hiện giờ ba thế lực chủ yếu đều hiểu, vị Tế tướng Triệu Tử Văn này cũng như một lực lượng mới. Bọn họ đương nhiên đều muốn nắm lấy lực lượng mới này để thế lực của đảng phái mình lớn mạnh hơn. Tuy nhiên An Vương và Tế tướng này kết thù kết oán thâm hậu, chỉ sợ hai bên đều muốn diệt trừ nhau càng sớm càng tốt. Hoài Vương đối nhân xử thế hào sảng rộng rãi nhưng không thể loại trừ việc Lục Hoàng tử sẽ đối phó với hắn, cho nên tình cảnh hiện tại của Triệu Tử Văn là vô cùng nguy hiểm.

Nếu Tế tướng sắp nhậm chức này không phải là tướng công của đồ đệ nàng, La Thanh Yên cũng sẽ không thèm để ý tới hắn. Hơn nữa, trọng yếu hơn là Tế tướng này có thể giúp nàng diệt trừ Âm Kiếm Các. Nàng thấp giọng lẩm bẩm:

- Cũng không biết lão Hoàng đế này có phải mù mắt rồi hay không mà lại cho tiểu thư đồng như người lên làm Tế tướng!

- Này này. Ta nói này La tử tử, nói như vậy không đúng đâu.

Triệu Tử Văn lườm nàng một cái, cảm giận bất bình nói:

- Ta cũng được cho là ngọc thụ lâm phong (cây ngọc trước gió), phong lưu, tự nhiên, phóng khoáng. Sao một thanh niên tốt như vậy lại không đáng một đồng trong mắt tử tử chứ?

La Thanh Yên này dám trằng trợn gọi Đại Kinh Hoàng thượng là lão Hoàng đế, chẳng lẽ chỉ dựa vào một khối miễn tử kim bài của Vong Phu Các là có thể kiêu ngạo như vậy sao? Có thể thấy được thân phận của Bạch Phát Ma Nữ này cũng không đơn giản chỉ là Các chủ Vong Phu Các. Dường như nàng và lão Hoàng đế có chút ân oán gì đó. Triệu Tử Văn thầm cẩn thận suy xét...

Bạch Phát Ma Nữ nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, khuôn mặt xinh đẹp ghen đỏ lên, lập tức lại lạnh lùng nói:

- Cái gì thanh niên tốt? Cũng không biết người đã gây tai họa cho bao nhiêu nữ tử rồi!

Người trong Vong Phu Các hận nhất là hạng nam tử ba vợ bốn nàng hầu, mà hiện tại Triệu Tử Văn đã có năm vị hồng nhan tri kỷ. Nếu Lăng Nhi không mang cốt nhục của hắn, La Thanh Yên có lẽ đã hận không thể bóp chết tươi thư đồng đáng giận này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Phát Ma Nữ lạnh như băng, thân thể mềm mại ẩn hiện sát khí, Triệu Tử Văn tươi cười nói:

- La tử tử, hôm nay tử tử đến không phải là để thăm thanh niên tốt là ta đó chứ?

- Ta là sư phụ của Lăng Nhi, còn gọi ta là tử tử nữa, ta sẽ không khách khí với người đây!

Mái tóc bạc của La Thanh Yên tung bay trong gió, tựa như ma nữ giáng thế trông rất dọa người. Đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nàng tức giận khuôn mặt ửng đỏ, nói.

Sẽ không phải là đột nhiên xuất ra một cây roi da để quất ta đấy chứ? Triệu Tử Văn phẫn nộ âm thầm nói.

La Thanh Yên gặp thư đồng vô sĩ này, phải là Tể tướng sắp nhậm chức mới đúng, luôn bị hấn áp đảo, tuy nhiên khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn không chút biểu tình, nói:

- Ta chỉ nhắc nhở người, có lẽ trong mấy ngày này An Vương khả năng sẽ xuống tay với người.

Gấp như vậy sao? Thần sắc cợt nhả của Triệu Tử Văn lập tức trở thành đại biến. Hấn nhướn mày nghiêm mặt nói:

- Đa tạ La Các chủ nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận phòng bị!

Nhìn hấn biến sắc mặt còn nhanh hơn cả mình xoay người, La Thanh Yên hơi nao nao, sau đó lại trầm giọng nói:

- Ta đây là giúp Lăng Nhi, cũng không phải giúp người!

- Biết rồi. La sư phụ còn chuyện gì khác nữa không?

Triệu Tử Văn gật đầu, lại khôi phục bộ dạng không kiềm chế được, cười ha hả nói.

La Thanh Yên lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng. Nàng cũng biết không rõ Tể tướng này rốt cuộc tính tình thế nào nữa, lúc thì phóng đảng không kiềm chế được, lúc lại nghiêm túc cương nghị, nàng thấp giọng nói:

- Người còn phải nhớ kỹ đáp ứng chuyện của ta. Ta đang điều tra xem tổng đà Âm Kiếm Các ở đâu. Đến lúc đó người phải trợ giúp ta một tay!

Không phải là muốn ta phái tướng sĩ bao vây tiêu trừ Âm Kiếm Các sao? Thực ra trong lòng Triệu Tử Văn không để ý Bạch Phát Ma Nữ lợi dụng hấn. Ma nữ này đã mấy lần cứu hấn, giúp nàng một lần cũng coi như là hoàn trả một nhân tình đi. Hơn nữa Sở Thăng cũng không phải loại tốt lành gì, bắt buộc phải diệt trừ!

Triệu Tử Văn ngáp một cái nói:

- Không có chuyện gì khác thì ta đi ngủ đây, ngày mai còn phải vào triều sớm.

- Hừ!

La Thanh Yên hừ mạnh một tiếng. Nàng có ý tốt nhắc nhở Triệu tể tướng này phòng bị Sở Thăng và An Vương liên thủ đánh lén, hấn lại không kiên nhẫn như vậy. Nàng lạnh nói:

- Có lẽ đêm mai Sở Thăng sẽ phái rất nhiều sát thủ đến ám sát người, người cẩn thận phòng bị!

Có gì thì nói chính xác thời gian và địa điểm, ta sẽ không cần phải lo lắng đề phòng, Triệu Tử Văn âm thầm nói. Cho dù La Thanh Yên không nói, hẳn cũng đoán được An Vương và Sở Thăng khẳng định là một phe, hiện giờ hai người liên thủ, xem ra phải tăng nhân lực bảo hộ Hạ Bình!

- Đúng rồi, tỳ có biết thân phận đích thực của Sở Thăng là gì không?
Triệu Tử Văn đổi đề tài, hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng của La Thanh Yên đột nhiên đại biến. Nàng trợn mắt, đỏ bừng mặt phẫn nộ quát:

- Người không cần biết!

Có cần kích động như vậy không? Tại Triệu Tử Văn bị nàng đột nhiên gầm cũng hơi ong ong, lại tò mò Sở Thăng này rốt cuộc có thân phận gì? Dường như giữa La Thanh Yên và y có liên hệ gì đó. Hiện tại Triệu Tử Văn cảm giác đầu óc hơi choáng váng. Sở Thăng, La Thanh Yên, Lý chương quý, ba vị cao nhân thần bí này rốt cuộc có quan hệ thế nào?

- Đêm mai người phải cẩn thận phòng bị. Ta cáo từ!

Bộ dạng thất thổ của La Thanh Yên đều lọt cả vào trong mắt Triệu Tử Văn. Ma nữ đương nhiên cảm thấy mất hết thể diện, không nhanh không chậm nói.

Ngay khi La Thanh Yên sắp xoay người rời đi, Triệu Tử Văn cười ha hả thử hỏi:

- La tỳ tỳ, nếu vừa rồi ta thật sự đụng vào người tỳ, tỳ sẽ làm gì?

La Thanh Yên không ngờ hẳn lại hỏi vấn đề này, nàng hơi ngần người ra, tiếp theo đôi mắt lạnh như băng bắn ra hàn quang, lạnh lùng nói:

- Giết không tha!

Không cần khoa trương như vậy chứ? Triệu Tử Văn còn sợ hãi ngượng ngùng cười nói:

- La tỳ tỳ xin cứ yên tâm, sao ta có thể làm chuyện cầm thú như vậy chứ!

La Thanh Yên không muốn giằng co nhiều với hẳn, khẽ dậm gót sen đi ra ngoài phủ...

- Không bằng cầm thú nha!

Triệu Tử Văn lẩm bẩm cảm thán một câu, nhưng trong đêm đen yên tĩnh, những lời này đều lọt cả vào tai La Thanh Yên.

La Thanh Yên ngẩn người, lập tức bùng nổ kinh thiên rống giận:

- Triệu Tử Văn!

Bất chợt, gió nhẹ thổi qua, khiến mái tóc bạc dài của La Thanh Yên tung bay phất phơ... Bàn tay mềm mại cầm kiếm, đôi mắt của Bạch Phát Ma Nữ tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm Triệu tử tướng không sợ chết kia!

- Má ơi, quý!

Nhưng Triệu Tử Văn nói xong câu đó thì đã có chuẩn bị, hân hô lớn một tiếng, liền trực tiếp bỏ chạy mất tăm mất tích...

Lúc này La Thanh Yên mới hồi phục tinh thần, nhìn Triệu Tử Văn đang vội vàng chạy trốn, không tự chủ được cười khổ hai tiếng, trong nháy mắt cũng biến mất ở trong bóng tối.

- Chẳng phải chỉ là đùa một chút thôi sao? Thế mà lại muốn lấy mạng ta!

Triệu Tử Văn đứng trước sương phòng, nhìn Bạch Phát Ma Nữ biến mất, lau mồ hôi lạnh trên trán, căm giận nói.

Bên trong vườn lại trở về yên tĩnh. Hắn nhìn quanh một vòng, sau đó tiến vào sương phòng. Ngồi xuống giường, hắn cũng không ngủ ngay mà lấy Tạm Kim Hồ Đầu Thương giấu dưới gầm giường ra. Hồ Đầu Thương hoàn toàn do huyền thiết rèn thành, lấp lóe hàn quang dưới ánh trăng mờ. Đầu thương uy vũ toát lên khí thế uy nghiêm, hùng mạnh, sợ rằng ai gặp phải đều không kìm nổi tán thưởng:

- Quả là một thanh thần binh!

Hắn vuốt ve Hồ Đầu Thương, cẩn thận đánh giá nó, bởi vì Triệu Tử Văn biết, có lẽ thần binh Hồ Đầu Thương này có một bí mật nào đó. Đáng tiếc là hắn không thể nhìn ra được điều gì.

- Huynh đệ, đêm mai, chúng ta sẽ hợp tác với nhau!

Hắn nhìn đầu thương lạnh lẽo, thản nhiên cười nói, nhưng sát ý và khí phách trong mắt hắn lại bùng lên mạnh mẽ khiến ngay cả Hồ Đầu Thương cũng lâm vào âm đạm!

Đêm nay là một đêm tĩnh lặng, Triệu Tử Văn nắm chặt Hồ Đầu Thương dần dần tiến vào giấc mộng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Á Kiện Khang

Sáng sớm, mưa xuân tí tách rơi theo những làn gió xuân lạnh lẽ. Mưa xuân không có ý định quấy rầy thanh mộng của thế nhân, nhẹ nhàng từ không trung hạ xuống, bay lả tả khắp nơi khiến hoàng cung Đại Kinh hùng vĩ, cứng ngắc trở nên dịu dàng rất nhiều. Tầng mây buông xuống, thỉnh thoảng lại có mấy luồng sáng mờ lóe ra từ rìa của tầng mây khiến những giọt mưa bay càng cỏ vẻ trong trẻo hơn.

Triệu Tử Văn mặc triều phục màu lam, đi cùng với Tô Thức và Tần Quán, thong thả bước trên ngự đạo (đường trong hoàng cung). Năm nay hãn chưa quá hai mươi một tuổi, trên khuôn mặt cương nghị không che được vẻ non nớt. Mà hấp dẫn người nhất chính là hai mắt hãn, sâu thẳm như thể hồ nước ngàn năm, sâu xa khó hiểu, bất cứ lúc nào cũng có vẻ mặt thản nhiên tươi cười nhưng kỳ thật lại ẩn chứa hào quang sắc bén khiếp người.

Tô Thức và Tần Quán đều ngạc nhiên thán phục vị Triệu đại nhân có tâm trí không phù hợp với tuổi tác, lắm mưu giỏi đoán, lại võ công tuyệt luân, quả thực như người trời.

Đi trên ngự đạo còn có An Vương đa mưu túc trí. Khuôn mặt trắng bóc của y đã có nét phong sương và nếp nhăn, hai bên thái dương cũng đã có một ít tóc bạc, nhưng ánh mắt luôn lộ ra hàn quang như có như không, trông rất uy nghiêm.

An Vương đi đến trước điện Thái Hòa, ánh mắt y dừng lại trên phù điêu hình rồng cực lớn trên cầu thang. Y rất thích phù điêu hình rồng này, mỗi lần đi qua đây, trong ngực y lại nổi lên hào khí vạn trượng, trong lòng lạnh lẽo sinh ra cảm giác cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay mình. Nhưng

mỗi lần y đều chỉ khẽ liếc mắt một cái rồi lập tức quay đầu đi vào trong triều, bởi vì liếc mắt một cái đã là đủ rồi!

Thấy An Vương gia đi lên bậc thang, tướng lĩnh của Ngự lâm quân đứng ở trước cửa điện Thái Hòa bước lên phía trước một bước nhỏ giọng nói:

- Vương gia cẩn thận, nơi này đường trơn đó.

An Vương gật gật đầu, không nói gì, bước chân không ngừng đi về phía điện Thiên Hòa.

Đi ở phía sau An Vương, Triệu Tử Văn nhướn mày, bởi vì xem ra thế lực của An Vương còn lớn hơn so với tướng tởng của hần...

- Triệu tiều huynh, Ngự lâm quân tổng cộng có năm vị tướng lĩnh.

Tô Thức nói nhỏ bên tai Triệu Tử Văn.

Thì ra là thế, lúc này Triệu Tử Văn mới thầm thở phào một hơi. Nếu Ngự lâm quân chỉ có một vị tướng lĩnh, trận chiến này sẽ hoàn toàn nghiêng về một phía.

Theo lời Tô Thái sư thì Ngự lâm quân có năm vị thống lĩnh. Triệu Tử Văn ước tính có lẽ thế lực của ba phe là cân bằng, chắc là Tô đại nhân có hai vị tướng lĩnh thân tín, An Vương cũng có hai vị, mà Hoài Vương thế lực yếu nhất chỉ có một vị!

- Triệu tiều huynh, đi thôi.

Tần Quán mỉm cười nói, bước đi về hướng đại điện...

Vào trong cung điện, đa số các quan viên lớn nhỏ trong triều đều đã đến. Trên ngai vàng vẫn còn trống không, chỉ có An công công đang đứng cạnh ngai vàng.

- Tế tướng đại nhân...

- Triệu đại nhân.

Mấy vị đại thần thấy Triệu Tử Văn đi vào đại điện, hôm nay đúng là ngày Triệu đại nhân nhậm chức Tế tướng Đại Kinh, bọn họ vội vàng ôm quyền chào đón. Có một số đại thần trong lòng không phục nhưng hiện tại đã thành thế này, tốt nhất là nên tạo quan hệ tốt với Triệu đại nhân.

- Các vị đại nhân hữu lễ!

Triệu Tử Văn mỉm cười đáp lễ.

An Vương đã sớm đứng vào vị trí của y. Y thấy Tế tướng mới nhận chức là Triệu Tử Văn đi tới liền nhướn mày, khẽ hừ một tiếng, lập tức nhìn An công công trên đại điện, trầm giọng hỏi:

- An công công. Hoàng thượng đâu?

An công công cung kính nói:

- Vương gia, Hoàng thượng tối hôm qua bị chút phong hàn, bây giờ còn chưa dậy.

An Vương hừ mạnh một tiếng, trên mặt lập tức phủ một tầng sương lạnh:

- Mau đi mời Hoàng thượng lên triều. Ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

An công công mỉm cười nói:

- Vương gia an tâm, đừng sốt ruột, ta đã phái người đi mời rồi.

An Vương nhìn thẳng vào An công công, ánh mắt âm u, lạnh lùng khiến An công công không kìm nổi lạnh toát toàn thân. Khóe môi y hơi run lên nhè nhẹ, gượng cười nói:

- Để lão nô tự đi xem...

An Vương kiêu ngạo như vậy đơn giản chính là muốn cho Triệu Tử Văn một uy thế phủ đầu. Đáng thương An công công này phải làm vật thí nghiệm cho y...

Sáng sớm nay, Triệu Tử Văn mặc bộ triều phục Tế tướng, trở thành vị Tế tướng trẻ tuổi nhất từ trước tới nay. Tuy nhiên đây cũng là không trâu bắt chó đi cày mà thôi, có thể chân chính đảm nhiệm hay không, lão Hoàng đế cũng không dám có kết luận quá sớm, chỉ có điều tin tưởng Triệu Tử Văn có thực lực này!

Hoài Vương hừ nhẹ nói:

- Hoàng thượng mang bệnh nhẹ, có thể lên triều đã là không sao rồi. Muộn một chút tính là gì chứ?

An Vương khinh thường không thèm liếc nhìn Hoài Vương chút nào mà nói với An công công:

- Mau đi!

An công công sợ tới mức vội vàng xoay người định đi. Đúng lúc y sắp bước đi thì nghe thấy phía sau điện có mấy tiếng ho liên tiếp. Lão Hoàng đế

mệt mỏi, yếu ớt đang được hai tiểu thái giám và bốn cung nữ trẻ tuổi dìu vào trong điện Thái Hòa.

- Hoàng thượng, Hoàng thượng tới!

An công công lau mồ hôi lạnh trên trán, dường như tìm được cứu tinh, kêu lên đầy vui sướng.

Được hai cung nữ xinh đẹp dìu đỡ, lão Hoàng đế cởi áo choàng màu vàng, bên trong mặc Long hoàng bào thêu tơ ngũ sắc, đội vương miện bằng vàng ròng. Nhìn tổng thể từ trên xuống dưới, từ trước ra sau thì ăn mặc rất chỉnh tề, hoành tráng, nhưng sắc mặt lão thì tái nhợt vô lực, cặp mi mắt xuống, bộ dáng hoàn toàn uể oải.

Lão Hoàng đế muốn mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy ngứa mũi, quay đầu liên tục hắt xì hai tiếng...

Cả triều văn võ đồng thời quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng thánh an!

- Không biết hoàng huynh thân thể an khang hay không?

An Vương liền khẩn trương hỏi.

Lão Hoàng đế phất ống tay áo nói:

- Hôm nay trẫm chỉ bị chút phong hàn, không có trở ngại.

An Vương đột nhiên quay đầu sang, ánh mắt dọa người nhìn An công công khiến y sợ hãi tay chân run run. An Vương nói gằn từng chữ:

- Các người chiếu cố Hoàng thượng thế nào vậy? Hôm qua là ai chăm nom?

Ánh mắt đảo qua, cả đám thái giám, cung nữ hộ tống lão Hoàng đế đều ợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trong đó một gã tiểu thái giám sợ tới mức chân nhuyễn ra, phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, liên tục đập đầu nói:

- Hôm qua là nô tài chăm nom. Nô tài đã tận tâm chiếu cố Hoàng thượng, cũng không ngờ Hoàng thượng lại nhiễm phải phong hàn.

An Vương gật gật đầu, lớn tiếng nói:

- Nếu là tận tâm, sao hoàng huynh lại bị nhiễm phong hàn. Nô tài như thế còn dùng làm gì nữa? Người đâu, đem hãn ra ngoài chém đầu!

Tiểu thái giám này đi theo lão Hoàng đế đã nhiều năm, lão Hoàng đế bị nhiễm phong hàn nhưng chưa bao giờ trách tội y. An Vương đang giận này

lại nói muốn chém đầu tiểu thái giám, bề ngoài là trung quân nhưng kỳ thật là muốn ra oai phủ đầu với Tế tướng mới nhậm chức và cả văn võ bá quan trong triều, nói cho mọi người, y mới là người chân chính nắm giữ binh quyền của Đại Kinh.

- An Vương này càng ngày càng càn rỡ!

Tô Thức tức giận nét mặt già nua ửng đỏ, thấp giọng phẫn nộ nói.

Bất chợt, tướng lĩnh Ngự lâm quân trước điện đều rục rịch, mặt lộ sát khí nhìn chăm chăm tiểu thái giám, vừa nhìn đã biết là muốn giết gà dọa khỉ!

Hai chân Tiểu thái giám run rẩy không ngừng, chỉ còn thiếu chút nữa là tè ra quần...

- Khụ khụ.

Lão Hoàng đế vốn đang có bệnh, nhất thời kích động nói không nên lời nói, kịch liệt địa ho khan vài tiếng.

Văn võ bá quan không khỏi âm thầm phẫn nộ trong lòng, An Vương này thực sự là một kẻ âm mưu, bất cứ lúc nào đều gian trá vô cùng, ai muốn đối địch với y đều không thể nào thoát mái được.

Hoài Vương mấp máy môi nửa ngày, An Vương này nắm được sơ hở của lão Hoàng đế mới nhân cơ hội gây khó dễ, nhìn như tức giận tiểu thái giám không chiếu cố Hoàng thượng được tốt, nhưng lại là rắp tâm hại người, Hoài Vương lúc này cũng không biết nên như thế nào để ngăn lại.

- Chậm đã, chậm đã!

Tô Thức phòng râu, trừng mắt định nháy ra cãi nhau với An Vương thì đã thấy Triệu đại nhân bước ra cười ha hả nói với Ngự lâm quân trước điện đang nóng lòng muốn bắt người.

- Như thế nào, Triệu đại nhân vừa mới nhậm chức đã muốn cầu tình cho một nô tài sao?

An Vương lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn nói.

Tiểu thái giám chiếu cố không chu toàn, dựa theo lệ thường của hoàng thất, quả thật đáng chết, nhưng nếu y chết, vậy uy lực của An Vương sẽ nâng lên rất cao trong mắt văn võ bá quan, đủ để uy hiếp tất cả các quan

viên ở đây, về sau chỉ sợ không người nào còn dám đối địch với y, cho nên không thể để y tùy ý kiêu ngạo như vậy được.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta cảm thấy vị tiểu công công này cũng không có sai lầm.

An Vương hừ lạnh nói:

- Triệu đại nhân, hiện giờ mọi người đều thấy, là nô tài này chiếu cố không chu toàn, khiến Hoàng thượng nhiễm phong hàn, sao lại nói không có sai lầm?

Lão Hoàng đế bình phục phần nộ tâm tình, hơi chút tỉnh táo lại, nếu An Vương này cố ý cho rằng tiểu thái giám không làm tròn bổn phận, hơn nữa lại có thêm đám Ngự lâm quân trước điện đều là thân tín của y, chỉ sợ tiểu thái giám này không thể thoát chết!

- Vương gia, ngài có biết cái gì gọi là á kiến khang hay không?

Triệu Tử Văn nhìn An Vương nghiêm mặt nói.

- Á kiến khang?

An Vương chưa bao giờ nghe thấy từ này, không khỏi nghi vấn nói:

- Cái gì kêu á kiến khang?

Tô Đông Pha, Tần Quán và Lý Cách Phi đều vểnh tai lên, cũng không biết Triệu đại nhân này nói á kiến khang là có ý tứ gì, có lẽ lại là một môn học vấn!

Đêm qua Triệu tế tướng này đã nói toạc ra quỷ kế của An Vương, hôm nay trên triều không biết sẽ nói ra cái gì nữa. Hoài Vương mỉm cười nhìn Triệu đại nhân đây phong độ phơi phới, trong lòng âm thầm cười nói.

- Á kiến khang là một trạng thái mà một bộ phận công năng sinh lý bị suy giảm, ở giữa người có thân thể khỏe mạnh và người bị bệnh. Người có trạng thái á kiến khang nếu xử lý thích đáng thì thân thể sẽ phát triển theo hướng khỏe mạnh, ngược lại thì sẽ chuyển theo hướng bệnh tật.

Triệu Tử Văn giải thích không nhanh không chậm.

Trong lời giải thích này có rất nhiều từ đặc biệt mới mẻ, mọi người nghe cái hiểu cái không.

An Vương nghe hẳn nói nửa ngày cũng không đi vào chính đề, khinh miệt nói:

- Triệu đại nhân, ngài nói nhiều như vậy, có liên hệ gì tới nô tài kia?

- Vương gia, ngài vội cái gì? Đương nhiên là có liên hệ.

Triệu Tử Văn tươi cười nhìn lão Hoàng đế, nói:

- Mấy ngày trước đây Hoàng thượng đều tinh thần không tốt. Vương gia, ngài có biết là vì sao không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Có Đến Mà Không Có Về

Ngài muốn nói là Hoàng thượng là đang á kiến khang?

An Vương dò hỏi.

- Vương gia quả nhiên thông minh!

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Mấy ngày trước đây, Hoàng thượng đúng là bị vây trọng trạng thái cơ năng sinh lý thấp giữa bệnh tật và khỏe mạnh, mà trạng thái á kiến khang cũng là triệu chứng giai đoạn trước của rất nhiều tật bệnh, Tuy nhiên hôm qua Hoàng thượng nhiễm phong hàn, đã nói lên á kiến khang này chỉ là một chút bệnh nhỏ, có thể thấy được Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, cho nên tiểu công công này cũng không có tội, mà là do á kiến khang gây ra!

- Hoàng thượng thánh an!

Sau khi nói xong, Triệu Tử Văn lập tức quỳ một gối xuống đất, ánh mắt lóe lên giảo hoạt, hô to.

Văn võ bá quan hơi hơi sững sốt, vội vàng đều quỳ rạp xuống đất, hô:

- Hoàng thượng thánh an!

An Vương nghe được vẫn cảm thấy mơ hồ, tuy nhiên cũng đại khái hiểu được á kiến khang này cũng không phải là mau chóng có bệnh, tuy nhiên Triệu đại nhân này đột nhiên quỳ xuống đất, khiến y cũng phải quỳ xuống theo, nhưng đôi mắt phóng ra sát ý, quả thực muốn chém Triệu đại nhân này làm trăm đoạn.

Mấy ngày trước quả thật lão Hoàng đế tinh thần không tốt, nhưng vẫn không sinh bệnh, bởi vậy Triệu Tử Văn nói có vẻ có đạo lý, không ai có thể phản bác. Tiếp đó hần lại dùng chiêu thức rất khéo léo, Tể tướng quỳ xuống đất, mà không người nào có thể phản bác, toàn bộ triều đình đành phải quỳ

rạp xuống đất, hô to Hoàng thượng thánh an, An Vương cũng đành cam chịu kết cục thất bại.

Lão Hoàng đế vuốt chòm râu dài, bội phục nhìn Triệu đại nhân này, cũng không biết hẳn biết đạo lý á kịen khang đó từ đâu mà có thể xin tội cho tiểu thái giám. Lão cười ha hả nói:

- Trẫm hồng phúc tề thiên, tự nhiên sẽ không bị đánh bại bởi một chút phong hàn nho nhỏ!

Á kịen khang này khả năng chuyển hóa thành bệnh nặng, cũng có thể là tiểu bệnh, hiện giờ chỉ là một chút phong hàn, văn võ bá quan cũng không nói thêm gì nữa. Dù sao miệng của Triệu đại nhân có thể nói chết thành sống, bọn họ sao có thể cãi nổi chứ?

Tô Thức và Tần Quán đều nghẹn cười tới mức đỏ bừng mặt. Quỷ kế của An Vương hiển nhiên là không thể thành công, cũng may Triệu tiểu ca cái khó ló cái khôn, đúng lúc ngăn lại.

An Vương đứng lên, lại lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng. Thần có chuyện quan trọng khải tấu!

Nhìn An Vương cáo già này, cũng không biết lại có âm mưu gì, lão Hoàng đế nhấp nháy ánh mắt như có như không, chậm rãi nói:

- Giảng!

An Vương đã sớm quen với thần sắc này của lão Hoàng đế, thản nhiên nói:

- Đội quân ngàn người của Hung Nô đã sắp tới Hàm Đan, xin mời Hoàng thượng hạ chỉ nghênh đón đại quân Hung Nô!

Đại quân Hung Nô vốn sau hai ngày là có thể tới Hàm Đan, nhưng bọn chúng lại cố ý ghìm chậm tốc độ hành quân lại, đơn giản chính là khiến Đại Kinh tự mình tới đón tiếp. Nếu đáp ứng, chẳng phải là diệt uy phong của Đại Kinh sao?

Lão Hoàng đế hừ một tiếng, trầm ngâm nói:

- Đối với việc nghênh đón Hung Nô, chư vị có ý kiến gì không?

Mọi người nhìn nhau, không biết Hoàng thượng rốt cuộc có ý tứ gì, lại càng không dám phản bác An Vương lòng lang dạ sói này, không ai dám

tùy tiện lên tiếng. An Vương đứng ở vị trí cao nhất bên trái cười thâm thúy, lơ đãng liếc về phía sau một cái.

Một người từ trong hàng bước ra, cung kính nói:

- Bẩm Hoàng thượng, theo ý kiến của thần, Hung Nô năm nay tới triều kiến, có thể thấy được sự hữu hảo của Hung Nô Thiên Vu đối với Đại Kinh ta. Mà Đại Kinh ta cũng là quốc gia lễ nghi, tự nhiên nên tới đón chào. Việc này quan hệ tới ngoại giao của hai nước, xử lý không tốt có thể sẽ gây thành tranh chấp ngoại giao, mất mặt thiên triều ta, không thể sơ suất. Theo ý kiến của thần, hẳn là phái đại thần cung nghênh đại quân Hung Nô!

Triệu Tử Văn giải quyết xong chuyện của tiểu thái giám, vốn tưởng rằng sẽ không còn chuyện gì nữa, đang buồn ngủ lại nghe thấy người nói chuyện, lập tức tinh thần tỉnh táo, hoá ra người vừa đứng ra nói chính Lại bộ thượng thư Trương Liệt Hiến.

Cái gì mà triều kiến, trong lòng các đại thần đều hiểu rõ. Lần trước Hung Nô nói dối là chuẩn bị tiến công Đại Kinh với quy mô lớn, mà Hoàng thượng hạ chỉ quyết tử chiến với chúng khiến Hung Nô phải áp chế lại. Lúc này chúng lại nường danh nghĩa triều kiến, tiến đến điều võ dương oai, đơn giản là muốn tạo áp lực cho Đại Kinh. An Vương này còn muốn đến nghênh đón, cũng không biết là để làm gì.

Lão Hoàng để quên mất vừa rồi không vui, khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua hai bên tả hữu:

- Chư vị ái khanh thấy đề nghị của Trương ái khanh thế nào?

Bên trái có một người bước ra nói:

- Đề nghị của Trương đại nhân xuất phát từ đại cục, có lý có lẽ, lão thần tán thành.

Triệu Tử Văn biết người này, chính là Công bộ Thượng thư Viên đại nhân, cũng là một người của phe An Vương.

Có Trương đại nhân và Viên đại nhân đi đầu, quần thần đều tán thành theo. Nhất thời không khí vô cùng náo nhiệt, chỉ có Tô Thức, Tần Quán, Lý Cách Phi ba người trầm mặc không nói.

Hoài Vương là người thẳng tính, chỉ cảm thấy Đại Kinh chính là quốc gia lễ nghi, hơn nữa hai nước giao chiến cũng không giết sứ, bởi vậy nên

ngheh đón bọn họ.

- Triệu ái khanh, khanh có ý kiến gì không?

Lão Hoàng đế quát to.

Nhưng lúc này Triệu Tử Văn vẫn buồn ngủ hơi gật gà như trước, một vị quan văn bên cạnh hăn vội vàng đẩy hăn, lo lắng nói:

- Triệu đại nhân, tỉnh tỉnh, Hoàng thượng gọi ngài đấy!

Văn võ bá quan nhìn thấy đều hít một hơi lạnh. Vị Triệu đại nhân này vừa mới nhậm chức, vậy mà ngay ngày đầu tiên đã dám ngủ gật trên triều đình, thật sự là quá to gan.

Triệu Tử Văn phục hồi tinh thần lại, không nhanh không chậm nói:

- Hoàng thượng tìm ta à?

Dám nói như vậy với Hoàng đế ngay trên cung vàng điện ngọc, trừ Triệu tướng quân không còn người thứ hai. Lão Hoàng đế cũng bỏ qua, mỉm cười nói:

- Triệu ái khanh, hôm nay khanh là Tể tướng Đại Kinh, trăm không để ý tới tuổi của khanh mà là coi trọng tài học của khanh. Khanh phải nhớ kỹ!

Lời vừa nói ra, cả triều đều kinh hãi. Xem ra lão Hoàng đế không phải hồ đồ cho Triệu Tử Văn làm Tể tướng, mà vị Triệu đại nhân này dường như cũng không phải người tầm thường. Triệu đại nhân này thăng chức quá nhanh không phải là tự nhiên. Trong mắt An Vương hiện lên một tia hàn quang linh hoạt, sắc bén, hai mắt khép hờ, không nói một câu.

- Đại quân Hung Nô sắp đến kinh thành, trăm phái đại thần tiến đến ngheh đón, ý của người như thế nào?

Lão Hoàng đế mỉm cười nói.

Triệu Tử Văn ngáp một cái nói:

- Không phải Hung Nô còn chưa tới sao?

Các quan viên đều giật mình nhìn vị Triệu đại nhân giả ngây giả ngô này, cũng không biết lá gan của Triệu đại nhân này luyện như thế nào...

An Vương hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ phải chờ bọn họ tới mới ngheh đón sao? Việc này quan hệ tới đường hướng ngoại giao của hai nước, hiện tại chúng ta nên phái đại thần tiến đến ngheh đón!

- Vương gia, tại hạ có thể hỏi ngài một vấn đề hay không?

Triệu Tử Văn trầm giọng nói, rất rõ ràng chính là ngăn chặn cơn tức giận trong lòng.

Tô Thức và Tần Quán liếc nhau, hiểu ý nhau cùng nói:

- Xem ra Triệu tiểu ca này sắp sửa phát hỏa rồi.

An Vương giả hoạt dị thường, cân nhắc sau một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Không biết Triệu đại nhân muốn hỏi bốn vương vấn đề gì?

- Là một vấn đề rất đơn giản

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Xin hỏi Vương gia, Đại Kinh ta và Hung Nô có kết giao hay không?

- Việc này...

Những lời này nói đúng trọng điểm khiến An Vương nhất thời ghen lời, không biết nên nói cái gì.

Đại Kinh và Hung Nô chiến sự liên tục, dã tâm của Hung Nô muốn gồm thâu Đại Kinh đã rõ, nói kết giao gì đó quả thật vô cùng buồn cười. Tất cả quan viên ở đây đều á khẩu, cúi đầu không nói được gì.

Lão Hoàng đế vẫn mỉm cười nhìn Triệu đại nhân dưới điện, cũng không biết hẳn rốt cuộc có đề nghị gì.

An Vương sao chịu cúi đầu trước mặt kẻ trẻ ranh là Triệu Tử Văn, kiên trì nói:

- Có kết giao!

- Ta lại muốn hỏi Vương gia một chút, Đại Kinh ta và Hung Nô có kết giao gì?

Triệu Tử Văn trầm giọng nói.

An Vương tâm trí thành ổn, tự nhiên sẽ không phạm phải sau lầm cũ, nghiêm mặt nói:

- Triệu đại nhân, ý của ngài là Đại Kinh ta và Hung Nô không có kết giao sao?

An Vương dùng chiêu này rất xảo diệu, trực tiếp ném nam đề ngược về cho Triệu Tử Văn, nhưng Triệu đại nhân không phải kẻ ăn cơm nát (gà mờ, tay mơ), khinh thường đáp:

- Đại Kinh ta chưa từng có kết giao gì với đám man di đó.

An Vương ngay lập tức bắt lấy cơ hội, tức giận nói:

- Triệu đại nhân, chiếu theo cách nói của ngài, giữa hai nước không có kết giao, nếu cứ tiếp tục như vậy, Đại Kinh ta chẳng phải là chiến sự quanh năm sao?

Triệu Tử Văn lạnh giọng cười nói:

- Vương gia, là Đại Kinh ta muốn đánh hay Hung Nô muốn đánh?

Một câu khiến An Vương cứng họng, thật lâu sau mới nói:

- Nếu Đại Kinh khiêm nhượng một chút, song phương có lẽ sẽ chung sống hoà bình!

Khiêm nhượng như lời An Vương nói đơn giản chính là cắt đứt cầu hòa, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng. Lúc trước Triệu đại nhân đã nói Hung Nô giống như hắc động (hố đen) liên tục ăn mòn lãnh thổ Đại Kinh ta, đáng tiếc An Vương này căn bản không hề nghe một chút nào.

- Ha ha. Khiêm nhượng, khiêm nhượng quả là hay!

Triệu Tử Văn cười lạnh nói:

- Khiêm nhượng cái rắm!

Một câu nói thô tục đột nhiên thốt ra khiến toàn bộ mọi người đều kinh hãi. Dám nói lời thô tục trên cung vàng điện ngọc sao? Văn võ bá quan đều trợn trừng mắt, ngơ ngác nhìn Triệu đại nhân vừa mới nhậm chức đã không biết sợ chết...

- Người.

Thân là Vương gia, cho dù An Vương có lão luyện tới mức nào nhưng đột nhiên bị mắng, cũng sẽ tức giận cả người phát run, chỉ vào Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn chấp hai tay sau lưng, nhìn mưa xuân ngoài điện, lạnh lùng nói:

- Đại quân Hung Nô hàng năm tấn công Đại Kinh ta, muốn gồm thâu Trung Nguyên ta, lòng lang dạ sói đã quá rõ. Hung Nô đánh hạ một tòa thành trì, liền hạ lệnh giết hại con dân Đại Kinh ta trong thành. Ngấm lại hàng nghìn hàng vạn con dân Đại Kinh ta táng thân dưới lưỡi đao man di của chúng, người chết đói khắp nơi.

Hung Nô trời sinh tính tàn bạo, chuyên tàn sát hàng loạt dân trong thành thường xuyên phát sinh. Triệu đại nhân nói năng uyển chuyển thê lương, từng lời đều rất có lực, nhớ tới ngàn vạn con dân Đại Kinh đã uổng mạng, mấy vị lão thần cũng không kìm nổi lệ già lã chã...

- Buồn cười chính là, Đại Kinh ta còn phải khiêm nhượng đám man di đó.

Triệu Tử Văn lạnh giọng cười nói:

- Hung Nô man di tàn sát con dân Đại Kinh ta như thế, nếu khuất nhục khiêm nhượng, thiên uy Hoa Hạ ta ở đâu? Tôn nghiêm của Đại Kinh ta ở đâu? Nhớ lại các triều đại Hoàng đế Đại Kinh trước kia, các Hung Nô Thiên Vu có kẻ nào không phải cúi đầu xưng thần? Hiện giờ khiêm nhượng trước đám man di đó, chẳng phải là tủi hổ trước các thế hệ tổ tiên sao?

- Đại quân Hung Nô muốn tới thì tới, không đến liền rút đi! Đại Kinh ta tuyệt đối sẽ không phái một người đón chào. Nếu quân đội Hung Nô dám quấy rối ở Đại Kinh, ta sẽ cho bọn chúng có đến mà không có về! Nhớ kỹ! Một ngày nào đó tướng sĩ Đại Kinh sẽ dùng vó ngựa đạp phá lều trại người Hung Nô, uống nước sông Tát Ngạn Lĩnh, để cho bọn chúng nợ máu trả bằng máu! Kẻ nào xâm phạm thiên uy Đại Kinh, tất cả đều phải chết!

Triệu Tử Văn nói đõng dạc, phẫn chấn lòng người, từng câu từng chữ đều có lực, mọi người nghe thấy đều sục sôi máu nóng, vai cũng run lên nhè nhẹ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Không Tước Đò

Triệu đại nhân nói rất đúng! Đại Kinh ta chính là muốn đập phá lều trại người Hung Nô, uống nước sông Hung Nô!

Tô Thức kích động tới mức nét mặt già nua đỏ bừng, cao giọng nói.

Hoài Vương bội phục nhìn Triệu đại nhân, không bao giờ dám hoài nghi thực lực của hắn nữa. Hắn tuyệt đối có thể đảm nhiệm vị trí Tể tướng Đại Kinh!

Chỉ một câu nói này của Triệu Tử Văn đã gây nên kích động rất mạnh, văn võ bá quan nghe thấy đều nhiệt huyết sôi trào.

- Hung Nô man di đã giết vô số con dân Đại Kinh ta, sao chúng ta có thể ngênh đón bọn chúng? Đại Kinh ta tuyệt không phải một người đón chào!

Tô Thức đột nhiên bước ra khỏi hàng nói:

- Lão thần Tô Đông Pha, tán thành Triệu đại nhân!

- Lão thần Tần Quán, tán thành Triệu đại nhân!

- Lão thần Lý Cách Phi, tán thành Triệu đại nhân!

Vô số đại thần liên tục bước ra, kích động ôm quyên nói với lão Hoàng đế, còn An Vương lúc này sắc mặt xanh mét. Hơn một nửa đại thần trong điện lúc này đều tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Triệu đại nhân, mà mỗi lời của Triệu đại nhân nói đều như châu ngọc, không có sơ hở nào để tóm lấy phản bác cả.

Nếu cứ tiếp tục kiên trì ngênh đón đại quân Hung Nô, như vậy chẳng khác gì phản tặc. An Vương đành phải cắn răng, đôi mắt lóe lên lạnh lẽo nhìn long trụ sống động trong đại điện, cũng không biết là đang suy nghĩ gì nữa...

Lão Hoàng đế híp mắt lại nhếch miệng cười, khẽ gật đầu với Triệu Tử Văn. Quần thần trên điện đều liên tiếp biểu lộ ý kiến, gần như tất cả mọi người đều ủng hộ Triệu đại nhân.

- An Kiên, nghĩ chỉ!

Hoàng đế khẽ mỉm cười nói:

- Dụ Hung Nô sứ giả, người đến triều bái Đại Kinh trẫm, cần phải giữ nghiêm luật pháp Đại Kinh. Nếu phạm thiên uy Đại Kinh ta, trẫm tuyệt không tha! Khâm thử!

Lời này của lão Hoàng đế uyển chuyển cảnh cáo đại quân Hung Nô không được diễu võ dương oai, tự nhiên cũng ám chỉ sẽ không đi nghênh đón đàn man di này, cứ tự mình đến đây, không đến thì rút đi!

- Hoàng thượng anh minh!

Triệu Tử Văn cười ha hả, nịnh bợ nói. Các đại thần cũng là lập tức hô to nói theo, mà An Vương thì nghiêng rãnh nghiêng lợi không lên tiếng. Lần trước thắng Triệu đại nhân một bậc, hôm nay lại thua hoàn toàn, có thể thấy được Triệu đại nhân này tiến bộ cực nhanh.

Xem ra thư đồng này cũng không phải hư danh, phải phải trước tiên đối phó hẳn. Đôi mắt An Vương ẩn hiện sát khí, trong lòng cười lạnh nói.

- Triệu ái khanh nói những câu chân lý, nên thưởng! Hiện giờ Triệu ái khanh mới nhậm chức Tế tướng Đại Kinh, trẫm lo lắng khanh làm việc không tiện, giờ trẫm ban cho khanh một tấm kim bài tùy thân của trẫm. Có tấm kim bài này, khanh có thể ự do xuất nhập hoàng cung!

Lão Hoàng đế vuốt chòm râu dài cười nói.

Vừa nói xong An công công đã cầm kim bài đưa tới. Triệu Tử Văn nhận lấy, thấy giống như đúc so với kim bài lần trước Điền Hồ cầm, trên kim bài đều điêu khắc vô trảo kim long (rồng vàng không móng vuốt).

Có kim bài đương nhiên dễ làm việc, Triệu Tử Văn cười hì hì quỳ một gối nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng ban ân!

Lão Hoàng đế mỉm cười gật gật đầu.

Văn võ bá quan giật mình không nhẹ. Kim long bài này chỉ có những người lập được công lớn mới có vinh dự được nhận. Triệu đại nhân này vừa

mới nhậm chức mà Hoàng thượng liền ban cho kim bài, có thể thấy được Hoàng thượng rất sủng ái Tế tướng đại nhân. Bọn họ đều suy nghĩ phải làm sao nịnh bợ Triệu đại nhân này cho tốt.

Đôi mắt An Vương đảo qua đảo lại vẻ bất an. Ý cảm thấy thư đồng của Hạ phủ này cũng không hề đơn giản như tưởng tượng, nhưng lại không hề điều tra được tin tức gì về hắn. Tục truyền Triệu đại nhân này võ công phi phàm, chẳng lẽ là... An Vương lại lắc đầu, một người sao có thể đồng thời có hai tầng thân phận, hơn nữa này hai tầng thân phận này đều cực kỳ quan trọng đối với Đại Kinh? Không thể cùng xuất hiện trên một người được!

- Khụ khụ.

Lão Hoàng đế nhiệm phong hàn còn chưa khỏe, lại liên tục ho khan vài tiếng.

An công công vội vàng ngậm hiếu cao giọng nói:

- Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!

Văn võ bá quan đều lén liếc An Vương gia, bởi vì người khải tấu luôn là An Vương, cũng không biết y còn việc gì không. Dù sao cũng chẳng ai muốn ở mãi trong cung vàng điện ngọc nặng nề, đầy áp lực này, bãi triều càng sớm càng tốt. Trong lòng mọi người đều hy vọng An Vương sẽ không tìm ra việc gì nữa.

An công công khiếp nhược liếc nhìn An Vương, thấy y hồi lâu không nói gì mới thềm thở phào một hơi, nói:

- Bãi triều.

Lão Hoàng đế mỉm cười gật đầu liếc nhìn Triệu Tử Văn, sau đó chậm rãi loạng choạng đi vào trong điện. Bước chân lão hỗn loạn vô lực, tình hình thân thể càng ngày càng suy yếu. Triệu Tử Văn nhìn thấy cũng phải âm thầm thở dài. Lão Hoàng đế này quả thật không còn bao nhiêu thời gian...

Ra khỏi đại điện, hơn mười vị đại thần đuổi theo Triệu Tử Văn, nói:

- Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, không biết đại nhân có ở trong phủ hay không? Hôm nay chúng tôi muốn tới thăm hỏi đại nhân!

- Ồ, thôi, không không...

Triệu Tử Văn nhìn hơn mười vị quan viên nhao nhao tới hỏi, trán lập tức toát mồ hôi lạnh ròng ròng, liền cười ha hả nói.

- Triệu đại nhân, mau lên xe ngựa đi!

Tô Thức đã sớm lên xe ngựa ở ngoài cửa hoàng thành, phất tay nói với Triệu Tử Văn.

Đám đại thần vây quanh người Triệu Tử Văn, không ngừng diễn thuyết bên tai hắn. Triệu đại nhân nghe mà đầu óc choáng váng, thấy Tô Thức giải vây cho mình, lập tức như thể tìm được cứu tinh, vội vàng nói với các vị đại thần:

- Ta còn có việc, cáo từ các vị đại nhân!

Triệu đại nhân nhoáng một cái đã lao vào trong xe ngựa của Tô Đông Pha, sau đó nhìn đám đại thần như lang như hổ, cảm giận nhỏ giọng mắng:

- Một đám lằng nhằng!

Tô Thức coi như không biết Triệu Tử Văn mắng gì, nói phu xe điều khiển xe ngựa trở về phủ.

Dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa lóc cóc. Sau trận khẩu chiến trên triều đình, Triệu Tử Văn cũng cảm giác hơi mệt mỏi, liền dựa lưng ra phía sau, bắt đầu ngủ...

Tô Thức cười khổ một tiếng, không quấy nhiễu hắn, mà khiến phu xe thả chậm tốc độ, để tránh tiếng vó ngựa quấy rầy thanh mộng của Triệu tiểu ca.

- Triệu tiểu ca, tỉnh tỉnh!

Tô Thức nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Triệu Tử Văn.

- A?

Triệu Tử Văn chậm rãi mở to mắt, đập vào mặt chính là khuôn mặt tang thương của Tô đại nhân. Hắn lập tức ý thức được vừa rồi mình đã ngủ trên xe, liền duỗi thẳng lưng, cười ha hả nói:

- Tô đại nhân, tới rồi sao?

Tô đại nhân cười khổ một tiếng nói:

- Đến rồi, tuy nhiên. Tốt nhất là người tự mình xem đi!

Triệu Tử Văn nghi hoặc vội vàng vén rèm xe lên, chỉ thấy bên ngoài Triệu phủ đang đứng kín người. Hơn mười vị quan viên đang kiên nhẫn chờ ở ngoài phủ, tay còn cầm những lễ vật to, nhỏ đủ loại, vừa nhìn là biết tới thăm hỏi.

- Sao bọn họ còn nhanh hơn chúng ta vậy?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên hỏi. Hắn nhớ rõ là xe ngựa của mình đi trước mấy đại thần kia, vậy mà hiện giờ họ đã tay cầm quà chờ sẵn ở cửa phủ. Chẳng lẽ thời đại này còn có phương tiện nhanh hơn cả xe ngựa sao?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tử Văn, Tô Thức vuốt chòm râu cười nói:

- Triệu tiểu huynh, vừa rồi người ngủ say, ta sợ tiếng vó ngựa quấy nhiễu người, cho nên bảo phu xe chậm tốc độ lại...

Thì ra là thế, Triệu Tử Văn bưng bình đại ngộ, trong lòng rất cảm kích Tô Thức dốc lòng chiếu cố, khẽ cười nói:

- Đa tạ Tô đại nhân, tuy nhiên ta trở về như thế nào bây giờ?

Ở đây là khu vực hoàng thành, cách xa khu phố xá sầm uất, phần lớn là phủ đệ của các quan chức thượng lưu quyền quý. Các đại thần này đứng ngoài phủ Tế tướng, chậm chạp không chịu rời đi, mà xe ngựa của Tô Đông Pha cách bọn họ không xa, phố phường thì vắng vẻ, chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện ra xe ngựa này, nói không chừng liền phát hiện bọn họ.

Tô Thức biết Triệu Tử Văn là một người không thích khuôn sáo, tự nhiên là không muốn ứng phó với mấy đại thần tới thăm hỏi kia. Tô Thức cân nhắc sau một lúc lâu mới nói:

- Không bằng Triệu tiểu ca đi tới phủ ta chơi một lúc...

- Cũng tốt!

Triệu Tử Văn gật gật đầu nói:

- Vậy quấy rầy Tô đại nhân.

Tô Thức liền dẫn hắn lặng lẽ xuống xe ngựa, tiến vào phủ Thái sư gần phủ Tế tướng. Đám đại thần đều đang tập trung chú ý vào trong phủ Tế tướng, tự nhiên không nhìn thấy bóng dáng hai người.

Tuy rằng phủ đệ của Thái sư khá to lớn nhưng cũng không rườm rà, toàn phủ có vẻ vô cùng đơn giản.

Triệu Tử Văn đi qua ba tòa trạch viện, qua một hòn giả sơn có nước chảy, đi vào trong phủ Thái sư. Phủ Thái sư này còn vắng lặng hơn cả đường phố hoàng thành, chỉ có hai, ba nha, gia đình. Cả phủ đệ to lớn có vẻ rất trống trải...

Hắn và Tô Thức vừa mới ngồi vào trong sảnh, nha hoàn lập tức dâng trà thơm. Ánh mắt của Triệu Tử Văn liền bị bức khống tước đồ (khống tước = chim công) trên tường hấp dẫn.

Khống tước đồ dài chừng hai trượng cao chừng bảy thước, trong hình là một con khống tước đang đứng bên bụi hoa. Khống tước xòe lẽ ra phải đầy hoa lệ, tuy nhiên trong đôi mắt khống tước lại toát ra thần thái ngoan dị, đáng yêu. Bút pháp và cách dùng màu trong bức tranh đều xứng là hạng nhất, chỉ có điều trong lòng họa sĩ không có hào khí, không thể vẽ được sự hoa lệ của khống tước xòe đuôi.

Tô Thức khẽ nhấp một ngụm trà thơm, cười nói:

- Xem ra Triệu tiểu ca có hứng thú với bức khống tước đồ này, có thể bình luận một chút được không?

Hiện tại Triệu Tử Văn đang đợi đám đại thần kia rời đi, dù sao cũng đang nhàn nhã vô sự, coi như giết thời gian đi. Hắn chỉ vào tranh nói:

- Bụi hoa trong bức tranh được vẽ rất tỉ mỉ, từng đường nét dịu dàng mượt mà, mà khống tước xòe đuôi hạ bút tùy ý, nét bút lưu loát không kèm chế được, không có một khí thế uy nghiêm. Ta nghĩ họa sĩ không nắm được điểm này, cho nên bức tranh này là do nữ tử vẽ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Bay Lên

Tô Thức khen:

- Triệu tiểu ca quả thực là nhãn lực rất tốt! Tuy nhiên Triệu tiểu ca cho rằng tranh này có tính là tác phẩm xuất sắc không?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta liền cả gan bình vài câu. Luận về công phu hội họa thì bức tranh này có thể xưng là hạng nhất, nhưng nếu xét theo bố cục thì bức tranh này chỉ được xem là hạng hai. Nếu nói về hàm ý, nhiều nhất chỉ có thể tính là hạng ba.

Tô Thức vốn cũng chỉ định giết thời gian, nhưng nghe Triệu Tử Văn nói vậy, lập tức có hứng thú, lớn tiếng nói:

- Xin được nghe rõ hơn!

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Bức tranh này tên là khống tước đồ, tự nhiên lấy khống tước là việc chính, mà khống tước xòe đuôi thực sự hoa lệ vô cùng, cho nên khống tước xòe đuôi là khi khống tước kiêu ngạo, hẳn là có uy thế tranh giành vẻ đẹp. Tuy nhiên trong ánh mắt khống tước lại không tìm thấy khí thế gì!

Tô Thức gật đầu không nói gì, vô cùng đồng ý với những gì Triệu tiểu huynh nói.

Triệu Tử Văn lại nói:

- Bụi hoa bên cạnh khống tước được vẽ bề ngoài rất tốt, nhưng dùng màu sắc thiên về diễm lệ, hơi có xu hướng khách át giọng chủ, làm cho người ta nhìn thấy hoa liền không nhìn khống tước nữa. Khí thế của khống tước thua kém vài phần, đây mới là nét bút hồng nhất...

Hắn còn chưa nói xong, lại nghe thấy một giọng nói từ phía sau:

- Chỉ toàn nói hươu nói vượn!

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm quay đầu lại, liền thấy một đôi thiếu nữ thanh lịch, thoát tục, tràn đầy sức sống đang đứng ở cửa, đều mặc váy dài màu trắng giống nhau. Thiếu nữ bên trái dáng người cao gầy, khiến nam nhân đứng cạnh cũng phải e ngại vì dáng người cao của nàng. Nàng có hàng mi thanh mảnh, khí độ ung dung cao quý trời sinh. Thiếu nữ bên phải thì tuổi hơi nhỏ một chút, khuôn mặt xinh đẹp vẫn đầy nét trẻ con, từ đầu đến chân đều không hề có trang sức nhưng toàn thân đều rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, quần áo lại cực vừa vặn, da trắng như tuyết, có một vẻ thanh lịch thoát tục. Nàng có hàng mi hơi đậm, mắt sáng như sao, tuy rằng không dùng son phấn nhưng nét mặt tuyệt thế đó khiến người đối diện không dám nhìn gần. Chỉ có đôi mắt đẹp của nàng cảm giận nhìn Triệu Tử Văn, rất có khí thế thề không bỏ qua cho hắn.

Tô Thức nghe thấy có người giương oai trong phủ Thái sư của mình, lập tức nổi giận quay đầu định quát mắng, nhưng vừa thấy thiếu nữ bên phải liền như quả bóng xì hơi, ngượng ngùng cười nói:

- Vi thần tham kiến An Ninh quận chúa!

- Vi thần tham kiến An Ninh quận chúa! Triệu Tử Văn cũng chỉ có thể cười nói theo. Ai bảo cô nàng này là quận chúa cơ chứ? Cho dù hắn đã lên làm Tế tướng, cũng phải thi lễ với nàng.

- Hừ!

An Ninh quận chúa hừ mạnh một tiếng. Đêm qua nàng bị sỉ nhục, sao có thể quên ngay được? Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói với Triệu Tử Văn:

- Ta còn tưởng rằng ai chỉ trở, hóa ra là tiểu thư đồng nhà người.

- Quận chúa, Triệu tiểu ca hiện giờ là Tế tướng. Không phải thư đồng!

Tô Thức thấy tiểu quận chúa giương cung bạt kiếm, khẳng định là có chút ân oán với Triệu tế tướng, vội vàng cười làm lành nói.

Hạng An Ninh khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp như muốn phun lửa, khinh miệt nói:

- Hắn cũng xứng sao?

- An Ninh, không nên nói như vậy. Triệu đại nhân nói không sai. Bức họa này đích xác còn thiếu sót.

Tô Tiểu Muội khẽ kéo váy Hạng An Ninh, nhẹ nhàng nói.

Từ đầu tới giờ, Tô Uyển Nhu đều không hề ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng trốn ở phía sau tiểu quận chúa, cũng không biết là thẹn thùng cái gì. Ở đây cũng chỉ có mình Triệu Tử Văn biết. Hắn cười ha hả với Tô Tiểu Muội, làm cho nàng lại đỏ ửng mặt lên.

Tiểu quận chúa tức giận đỏ mặt nói:

- Cái gì thiếu sót? Ta thấy chẳng qua là ba hoa chích chòe để lấy lòng người khác. Đúng là hạng người nói như rồng leo, làm như mèo mửa.

Tô Tiểu Muội cũng không biết làm gì với quận chúa điêu ngoa này, liền dịu dàng nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu đại nhân xin chớ trách móc. Bình thường An Ninh được nuông chiều quá, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Giọng nói của nàng như chim hoàng oanh rời núi, từng câu từng chữ đều có âm điệu lay động lòng người

Tiểu quận chúa không thuận theo không buông tha nói:

- Tiểu Muội, rõ ràng là sai lầm của hắn, hắn dựa vào cái gì nói bức tranh của tỷ thậm chí còn không được tính là hạng ba chứ?

Hóa ra là Tô Tiểu Muội làm, Triệu Tử Văn cười nói:

- Là ta đường đột giai nhân, xin Tô tiểu thư thứ lỗi!

Tô Thức trừng to mắt, cảm giác không thể tin nổi, Triệu tiểu ca này hiểu lễ nghi như vậy từ khi nào thế?

- Chẳng phải người nói tranh của Tiểu Muội không tốt sao? Người liền vẽ một bức không tước đồ cho ta. Nếu tranh không tốt, ta sẽ cho người biết tay.

Hạng An Ninh tìm cơ hội trả thù, giơ nắm tay bé nhỏ lên đe dọa Triệu Tử Văn.

- An Ninh!

Tô Uyển Nhu hờn dỗi nói. Bộ dạng của nàng thành thực quyến rũ, mỗi lần thấy Triệu Tử Văn đều có vẻ ngượng ngùng, rất động lòng người. Mỗi động tác giơ tay, nhấc chân của nàng đều có khí chất ung dung, quý phái, hơn nữa dáng người nàng lại cao dong dỏng như siêu mẫu khiến Triệu Tử Văn nhìn thấy phải nuốt nước miếng.

Triệu Tử Văn muốn tránh cũng không được, dù sao cũng đang rảnh rỗi, liền gật đầu mỉm cười nói:

- Tại hạ bất tài, liền vẽ một bức vậy.

Tô Thức cười nói:

- Như thế rất tốt, cũng khiến Uyển Nhu xem thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (người giỏi có người giỏi hơn, ngoài vùng trời này còn vùng trời khác)!

Ông nói tôi tớ mang giấy, bút mực, giấy trắng Tuyên Thành tới cho Triệu Tử Văn, tất cả để trên án thư.

Triệu Tử Văn từ từ đi tới trước án thư, cũng không nóng lòng vẽ ngay mà quay người hỏi Tô Tiểu Muội:

- Tô tiểu thư có đồng ý mài mực cho ta vẽ hay không?

Tiểu quận chúa mân mê cặp môi anh đào đáng yêu nói:

- Vẽ một bức tranh mà cũng có nhiều chú ý như vậy sao?

Triệu Tử Văn mỉm cười nói:

- Quận chúa nói vậy sai rồi! Muốn hoàn thành một bức tranh, đầu tiên phải chú ý tới mài mực đậm nhạt. Ta thấy Tô tiểu thư dùng mực rất cao siêu, cho nên mới có yêu cầu này.

- Hừ! Cố làm ra vẻ huyền bí, để ta xem người có thể vẽ được loại tranh gì nào!

Hạng An Ninh tức giận đi sang một bên, chờ xem hãn sẽ mất mặt như thế nào.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Tiểu Muội đỏ ửng, dịu dàng gật gật đầu, đi tới một bên án thư để mài mực.

Triệu Tử Văn giơ tay cầm lấy bút lông, chấm đẫm mực, vung tay thoăn thoắt trên tấm giấy Tuyên Thành. Triệu Tử Văn vừa mới tiến vào trạng thái liền như thế cả đất trời chỉ có một mình hãn tồn tại.

Từ nhỏ hãn đã theo mẹ là giáo sư mỹ thuật tạo hình lăn lộn trong bao nhiêu phòng tranh, không có chút tài năng thì uống phí mất hai mươi năm lăn lộn. Mỗi nét bút của hãn đều như trút xuống toàn bộ tâm tình, cũng giống như trước kia, mẹ hãn luôn luôn ở bên cạnh giám sát hãn. Mỗi nét

bút thoáng nhìn thì như tùy ý nhưng nhìn kỹ lại thấy không chệ vào đâu được.

Ánh mắt của An Ninh quận chúa bắt đầu là khinh thường dần dần biến thành thưởng thức, nhưng nàng che giấu rất tốt, không ai nhìn thấy được mà chỉ thấy vẻ khinh miệt bề ngoài. Tuy nhiên đôi mắt đẹp của Tô Tiểu Muội thì toát lên vẻ sùng bái rõ rệt.

- Được rồi!

Triệu Tử Văn lưu lại lời bạt trên tranh xong, nhẹ nhàng đặt chiếc bút lông lên giá bút.

Tô Thức thưởng thức gật gật đầu:

- Tranh rất đẹp!

Trong tranh có một con phượng hoàng ngẩng đầu, cánh chim ánh vàng rực rỡ, mắt phượng sáng ngời, lộ ra hào quang khiếp người. Trên không trung là cảnh tượng sâu thẳm, một trận mưa gió sắp xảy ra. Bất kể thế bút, bút lực, bút ý đều không chệ vào đâu được.

Tô Tiểu Muội vẫn mãi nhìn bức tranh của hắn, có thể thấy nàng rất thưởng thức bức tranh này.

- Đây, chẳng phải ta nói người vẽ không tước sao? Sao người lại vẽ phượng hoàng vậy?

An Ninh quận chúa dậm chân, nổi giận ùng ùng nói, nhưng đôi mắt đẹp lại lóe ra hào quang giáo hoạt, hiển nhiên là cao hứng vì tóm được lỗ hổng của kẻ vô sỉ này.

Triệu Tử Văn không hề để ý tới tiểu nha đầu cố tình gây sự này, tươi cười nói với Tô Tiểu Muội:

- Tô tiểu thư, có biết ý nghĩa bức tranh của ta không?

Vừa rồi Tô Tiểu Muội chỉ là thưởng thức bút pháp của hắn, cũng chưa xét tới ý nghĩa của bức tranh, liền lắc đầu nói:

- Không biết, hay là Triệu đại nhân nói cho ta nghe một chút đi?

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt xinh đẹp thành thực diễm lệ của Tô Tiểu Muội, lại quay đầu nhìn bức không tước đồ phía trên tường, chậm rãi nói:

- Không tước chung quy là không tước, không có khả năng bay lên biến phượng hoàng!

- Người là đồ vô sỉ, dám sỉ nhục Tô Tiểu Muội!

An Ninh quận chúa nghe vậy lập tức giậm chân, nắm chặt tay như thế sẵn sàng xông lên đánh nhau một trận với kẻ vô sỉ này. Còn Tô Tiểu Muội nghe vậy đôi mắt đẹp thiếu chút nữa phải rơi lệ, một câu này của Triệu đại nhân nhất châm kiến huyết (một câu nói trúng điểm cốt yếu), đúng vào chỗ đau của nàng, khiến đôi mắt nàng tràn đầy hơi nước.

Tô Thức than nhẹ một tiếng, nhưng không nói gì thêm. Ông tin tưởng Triệu tiểu ca rộng lượng, sẽ không cố ý làm nhục Uyển Nhu, khẳng định là có dụng ý.

- Ta nói này quận chúa, người có thể chờ ta nói cho hết lời hay không?

Triệu Tử Văn rất cục không thể nhẫn nhịn nổi cô bé đánh đá này, liếc mắt xem thường nói.

Tiểu quận chúa hơi giật mình, cắn răng nói:

- Được, ta sẽ chờ người nói xong mới trị tội người!

Triệu Tử Văn hoàn toàn không biết nói gì về tiểu ma nữ này. Nếu nàng không phải là quận chúa, chắc chắn phải đánh vào mông nàng mới được!

- Tô tiểu thư không nên hiểu lầm, ta cũng không có ý hạ thấp tiểu thư!

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói:

- Ta muốn nói cho tiểu thư rằng, không cần đi để ý tới ánh mắt thế tục. Nàng không phải là khổng tước, mà là một con phượng hoàng có thể bay lên, cho nên ta mới vẽ bức họa tặng cho nàng.

- Tặng cho ta?

Tô Tiểu Muội hiển nhiên không phản ứng kịp, cẩn thận cân nhắc mới phát hiện vừa rồi Triệu đại nhân nói tới ẩn ý trong bức tranh của nàng, cũng không phải là muốn hạ thấp, mà hẳn vẽ bức họa này là để cổ vũ mình.

Tô Tiểu Muội gạt lệ trên khóe mắt, thản nhiên cười nói:

- Cảm ơn bức tranh của Triệu đại nhân, ta nhất định sẽ rất trân quý nó.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Đột Kích

Trong bức không tước đồ của Tô Tiểu Muội, không tước đứng bên bụi hoa, mà bụi hoa lại rất hoa lệ, khiến không tước không thể ngẩng đầu. Chi tiết này có cảm giác như vẽ rần thêm chân, nhưng cũng không phải như vậy. Thực tế là lúc vẽ, Tô Tiểu Muội có cảm giác tâm tình mê man, nàng cũng không rõ không tước có thể "bay lên" thành phượng hoàng hay không...

"Không tước chung quy là không tước, không thể bay lên biến thành phượng hoàng", một câu nói này của Triệu Tử Văn điểm đúng cốt lõi, chỉ ra khiếm khuyết của bức tranh này.

Tô Tiểu Muội vừa bội phục, vừa sung sướng, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, dường như tìm được thứ gì đó đã mất lâu ngày...

Cô nàng này cũng khá tự tin, đáng tiếc là vẫn để ý tới ánh mắt thế tục. Triệu Tử Văn nhìn bức không tước đồ, trong lòng không khỏi khẽ thở dài.

An Ninh quận chúa mơ hồ nửa ngày, hạ giọng nói:

- Tiểu Muội, sao muội nghe chẳng hiểu gì cả thế?

Tô Tiểu Muội vượt đầu An Ninh quận chúa, cười nói:

- Chờ muội lớn lên, tự nhiên sẽ hiểu.

Tô Thức vượt chòm râu dài, nét mặt già nua tràn đầy vui vẻ tươi cười. Nếu Uyên Nhu có thể thoát ra khỏi khốn cảnh, ông quả thật rất vui mừng.

- Hừ, cái gì chứ? Muội đã là người lớn rồi mà!

Hạng An Ninh chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không phục nói.

Chờ khi sứ giả Hung Nô tới, có lẽ lão Hoàng đế liền gả nàng cho Hung Nô Thiên Vu, tức là nàng sắp lấy chồng, quả thật không còn nhỏ nữa. Tuy nhiên Triệu Tử Văn cũng không thể xác định trăm phần trăm rằng tiểu quận

chúa có gả cho Hung Nô Thiên Vu hay không. Nếu quả thật lão Hoàng đế cố tình suy xét, xác định vững tâm cho Bát Hoàng tử đoạt đích, như vậy cô nàng này chắc chắn phải lấy chồng.

- Được, được! Tiểu An Ninh của ta đã trưởng thành!

Tô Tiểu Muội vượt đầu Hạng An Ninh, cười cười nói.

Tô Thức rất lâu vẫn không lên tiếng, môi mấp máy nửa ngày, mặt hơi đỏ lên, sau đó nói:

- Triệu tiểu ca, người cảm thấy Uyển Nhu nhà ta như thế nào?

Triệu Tử Văn không hề nghĩ ngợi liền nói theo bản năng:

- Cái gì như thế nào, rất được nha!

- A?

Người đầu tiên phản ứng là An Ninh quận chúa. Nàng kinh ngạc bật thốt lên, trừng to mắt nhìn kẻ vô sỉ này. Từ lúc nàng biết Tô Tiểu Muội tới nay, kẻ vô sỉ này chính là người đầu tiên nói hình thức của Tiểu Muội là xinh đẹp.

- Ông nội!

Tô Tiểu Muội không thể nào ngờ nổi Tô đại nhân lại nói ra những lời xấu hổ như thế. Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận dậm chân, bộ dạng then thùng vô hạn đầy quyến rũ khiến Triệu Tử Văn nhìn cũng phải rung động tâm thần.

Tô đại nhân nghe vậy, đôi mắt đục ngầu sáng lóe lên, nhưng thần sắc cũng có chút ngạc nhiên. Ông biết, sau khi Uyển Nhu trưởng thành, không ai nói hình thức của Uyển Nhu là xinh đẹp, bởi vì Uyển Nhu không ngừng cao lên, sau khi mười lăm tuổi đã cao hơn rất nhiều so với nam tử trưởng thành, quả thật là một người khác thường, thậm chí là khác chủng tộc trong mắt mọi người. Nếu nàng không phải là cháu gái yêu quý của Thái sư, sợ rằng sẽ không ít kẻ mắng nhiếc nàng.

- Khụ khụ.

Triệu Tử Văn thấy mắt Tô lão nhân lóe lên, lập tức hiểu được chủ ý của ông. Nhưng Triệu đại nhân vốn phản cảm việc con cái phải tuân theo mệnh lệnh cha mẹ trong việc hôn nhân, vội vàng ho khan vài tiếng để che dấu sự xấu hổ.

- Người là đồ vô sỉ, người nói vậy là có ý tứ gì?

Tuy rằng Triệu tể tướng này dáng người khá cao, nhưng Tiểu Muội vẫn còn cao hơn hẳn một chút. Trong quan niệm của An Ninh quận chúa, nam tử thấp hơn Tiểu Muội nói hình thức của nàng là xinh đẹp, khẳng định là hẳn muốn sỉ nhục Tiểu Muội. Bởi vậy quận chúa nghênh mặt lên tức giận chất vấn.

Triệu Tử Văn cũng không để ý cô bé đánh đá này, cười ha hả nói:

- Tô Thái sư, phủ đệ của ngài rộng thật đó.

Tô Uyển Nhu cũng không biết nên nói cái gì, Triệu đại nhân này cũng không phải loại tiểu nhân thích chửi bới. Nàng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ trong mắt Triệu đại nhân này, mình thật sự dễ coi sao? Nghĩ vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Uyển Nhu nóng bừng, vội vàng cúi thấp mặt xuống, gần như sắp vùi vào trong bộ ngực cao ngất...

Cho dù An Ninh quận chúa có ngu hơn nữa cũng hiểu được vì sao Tô Thái sư lại đột nhiên hỏi Triệu Tử Văn những lời này. Nhìn hai má của Tô Tiểu Muội thẹn thùng đỏ ửng, trong lòng nàng lập tức kinh hãi, tuyệt không thể để Tiểu Muội rơi vào ma trảo của kẻ vô sỉ kia. Nàng vội vàng kéo tay Tiểu Muội bước nhanh ra cửa.

Nhưng trước khi đi, nàng vẫn dùng ánh mắt giết người trừng mắt với Triệu Tử Văn, ý tứ là hãy chờ đấy!

Tô Uyển Nhu thì xấu hổ không biết làm gì, để mặc cho Hạng An Ninh kéo tay mình đi ra ngoài...

Triệu Tử Văn nhận thấy ánh mắt của Tô lão nhìn mình như thể đang đánh giá cháu rể, vội vàng cười ha hả nói:

- Trời cũng tối rồi, ta cũng đến lúc phải về phủ rồi.

Cũng không chờ Tô Thức nói gì, Triệu Tử Văn bước theo An Ninh quận chúa ra ngoài. Không phải hẳn không thích Tô Tiểu Muội kiên cường quá cảm, mà là chuyện này cảm giác quá mức vội vàng, cứ để từ từ sẽ đến. Dù sao đánh cắp được trái tim mới là vương đạo, ha ha...

Tô Đông Pha không nhìn thấy nụ cười thâm đặng của Triệu Tử Văn, thất vọng than nhẹ một tiếng, cũng không biết Triệu đại nhân này nghĩ gì trong lòng nữa.

Đêm tối lạnh lẽo, trong Triệu phủ hoàn toàn yên tĩnh, hơn nữa còn là một sự yên tĩnh đáng sợ, dường như là khúc dạo đầu trước cơn bão táp. Triệu Tử Văn đứng trong hoa viên, Hồ Đầu Thương đeo sau lưng, ngạo nghễ đứng trong gió xuân, khuôn mặt đầy vẻ cương nghị. Phía sau hẳn còn hơn mười tướng sĩ. Bọn họ nắm chặt trường kiếm, sùng kính nhìn Triệu Tử Văn, bởi vì đây chính là Triệu đại tướng quân, lấy sức một mình đánh lui cả mấy ngàn phản quân.

Cũng không biết có phải La tử tử này lừa dối mình hay không? Lúc này trăng đã lên cao, Triệu Tử Văn hơi mất kiên nhẫn. Phía sau hẳn chính là các tướng sĩ, huynh đệ đã từng đồng sinh đồng tử ở Vọng Giang Thành, hiện giờ là thủ hạ tướng sĩ của Điền Hồ, là Điền Hồ phái bọn họ tới bảo hộ Triệu tướng quân.

- Tử Văn, Tử Văn.

Nhưng vào lúc này, một cỗ xe ngựa đột nhiên dừng lại trước cửa Triệu phủ. Một thiếu nữ thanh xuân vội vàng vén màn nhảy từ trên xe ngựa xuống, chạy nhanh tới.

Triệu Tử Văn nhướn mày, mà theo sau thiếu nữ chính là Điền Hồ béo mập, trắng trẻo. Lúc này Điền Hồ giơ tay ra, tỏ vẻ không biết làm cách nào cả.

- Tử Văn, ta muốn ở cùng chỗ với huynh.

Thiếu nữ chui vào trong lòng Triệu Tử Văn, nước mắt trong veo rơi lã chã, nức nở nói.

Triệu Tử Văn vừa muốn nổi giận vì cô bé này tới gây loạn, tuy nhiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa lê gặp mưa của Hạ Bình, cũng không muốn trách cứ nàng, cười khổ nói:

- Hạ Bình, chẳng phải ta đã nói nàng ở lại thư viện sao? Sao nàng lại không nghe lời?

Triệu Tử Văn lo lắng võ công tuyệt đỉnh của Sở Thăng, bởi vậy để Hạ Bình và Đại tiểu thư cùng với Hạ Văn Đăng quay về Hàn Lâm Thư Viện tối nay, không ngờ cô bé này lại quay trở lại đây...

- Mọi người không muốn, mọi người muốn ở cùng một chỗ với huynh.

Hạ Bình đã gửi gắm toàn bộ tinh thần lên người Triệu Tử Văn, nàng không muốn rời khỏi hắn.

Hàn Lâm Thư Viện có vô số cao thủ bảo hộ bốn phía, Triệu Tử Văn tự nhiên sẽ không lo lắng tới vấn đề an toàn của Hạ Bình. Hắn chờ ở đây là hy vọng dẫn Sở Thăng tới, sau đó liên thủ với La Thanh Yên giết chết y. Hiện giờ cô bé này tới đây, chỉ có thể khiến hắn thêm vướng chân vướng tay.

Nhưng Hạ Bình đã tới rồi, hắn cũng không còn cách nào khác, đành nói:

- Được rồi, nàng phải ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ta!

- Vâng!

Hạ Bình gạt nước mắt nhìn Triệu tướng quân lưng đeo thương lớn. Bộ dạng uy vũ của hắn khiến nàng ngơ ngẩn, không kìm nổi dụi dụi mắt.

- Đây... Là do công chúa lấy cái chết ra ép ta. Ta cũng không có biện pháp.

Điền Hồ ngượng ngùng cười nói với Triệu Tử Văn.

Phía sau Điền Hồ còn có khoảng bốn mươi cao thủ, liên hợp với bên Triệu Tử Văn cũng có năm mươi người, lại thêm La Thanh Yên đang ẩn nấp nữa, cho dù Sở Thăng có lợi hại hơn nữa cũng không có khả năng giết chết toàn bộ bọn họ. Triệu Tử Văn cũng không nói gì nữa, để xem tối nay Sở Thăng có dám đến đây hay không!

Trời đã hoàn toàn tối hẳn, thỉnh thoảng trong bóng đêm lại lóe lên một đốm lửa rồi tắt ngấm...

Điền Hồ đột nhiên không biết từ chỗ nào xuất ra một bầu rượu lớn.

.

Triệu Tử Văn hơi ngây người, sau đó cười ha hả nói:

- Ta đang lo không có rượu, huynh tìm được nhiều rượu như vậy ở đâu thế?

Điền Hồ đắc ý cười cười:

- Ta cũng là người thích rượu. Đây là ăn trộm trong phòng bếp của Hàn Lâm Thư Viện!

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không thể ngờ Điền huynh bộ dạng trung hậu, vậy mà có thể đi ăn trộm.

Vừa nghe thấy lời này, các tướng sĩ đều cố ghen cười tới mức mặt mũi đỏ bừng. Hạ Bình kéo cánh tay Triệu Tử Văn, cũng hé miệng cười trộm.

Điền Hồ thăm trách Triệu tướng quân này chẳng nề tình gì cả, mặt mũi lập tức đỏ lên. Y lờm một cái khinh thường nói:

- Có bản lĩnh thì huynh đừng uống.
- Không mất tiền thì ai mà không uống chứ?

Triệu Tử Văn đoạt lấy bầu rượu trong tay Điền Hồ, uống một ngụm lớn. Rượu mạnh vừa vào trong họng, lập tức cảm thấy trong ngực nóng lên, thoải mái khà một tiếng.

Triệu Tử Văn và Điền Hồ vừa tán gẫu vừa uống rượu, toàn thân liền cảm giác ấm áp hẳn lên. Không bao lâu, bầu rượu đã bị bọn họ uống sạch không còn chút nào.

Các tướng sĩ nhìn phong thái phóng khoáng không câu nệ của Triệu tướng quân vẫn như trước, đôi mắt đều sáng lên. Nếu không có mặt chỉ của Hoàng thượng cấm không được tiết lộ tin tức của Triệu tướng quân, bọn họ tuyệt đối sẽ nhất tề quỳ xuống, hy vọng Triệu tướng quân sẽ thống soái bọn họ, quyết tử chiến với Hung Nô.

- Triệu huynh, huynh nói tối nay thật sự sẽ có người tới sao?

Thấy rượu ngon đã uống hết mà kẻ thù vẫn chưa xuất hiện, Điền Hồ không khỏi nhỏ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn cũng không biết La Thanh Yên lấy được tin tức từ đâu, nhưng hẳn tin tưởng La Thanh Yên sẽ tuyệt đối không nói dối, kiên định gật gật đầu nói:

- Sẽ có người tới!
- Tử Văn, trong phủ có rượu, muội đi lấy cho các huynh.

Hạ Bình duyên dáng đứng dậy định đi, bất chợt Triệu Tử Văn kéo tay nàng sang một bên. Từng mũi tên lửa không ngớt bay tới, cắm ngập vào mặt đất bên cạnh Hạ Bình.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Không Ai Có Thể Kháng Cự

Hạ Bình toát mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi Triệu Tử Văn không kéo tay nàng, chỉ sợ mũi tên kia đã xuyên qua thân thể nàng. Lúc này vô số mũi tên vun vút xé gió bắn tới. Triệu Tử Văn nhanh chóng vung trường thương sau lưng lên, ngăn trở hỏa tiễn.

Mọi người nhìn ra ngoài, tất cả đều chấn động. Chỉ thấy ngoài cửa phủ có rất nhiều cây đuốc loang loáng, phỏng chừng hơn hai trăm người từ bốn phương tám hướng chậm rãi di chuyển về phía này. Hỏa tiễn bắn tới như châu chấu.

Hỏa tiễn dày đặc bắn tới, bên tai Triệu Tử Văn thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng kêu thảm. Vốn tưởng rằng chỉ có mấy cao thủ Âm Kiếm Các cùng với Sở Thăng tới đánh lén, không ngờ An Vương lại độc ác như vậy, dám gióng trống khua chiêng phái hai trăm người Tể tướng phủ ám sát.

Điền Hồ cũng chấn động nhưng rất nhanh hét lớn:

- Tất cả sĩ tốt không cần kích động, bảo hộ. Hạ Bình!

Hơn mười tướng sĩ này đều là tinh anh còn sống sót sau trận chiến Vọng Giang Thành, tự nhiên sẽ không bị hai trăm người này làm kinh hãi. Trong mắt họ đều tràn đầy sát khí, nhìn hai trăm người kia, vây chặt Hạ Bình vào giữa.

Bất chợt, một mũi tên lửa bắn thẳng về phía Hạ Bình. Triệu Tử Văn hét lớn:

- Tiểu...

Một tiếng cung bật vang lên, Điền Hồ bắn tên đúng lúc, chuẩn xác trúng mũi tên lửa kia. Trong bóng tối, đốm lửa bắn ra bốn phía, hai mũi tên rơi tà tà xuống dưới.

Hạ Bình kiệt lực khổng chế tình cảm, không rơi lệ, đôi mắt đẹp sung mãn nhu tình nhìn hẳn, Triệu Tử Văn thấp giọng an ủi:

- Hạ Bình, ta nhất định sẽ cho nàng bình yên vô sự!

Thế công của hỏa tiễn dần giảm xuống, mà kẻ thù đã chuẩn bị sẵn sàng xung phong lên chém giết toàn bộ bọn họ. Điền Hồ giương cung cài tên, liên tiếp bắn sáu mũi tên ra ngoài cửa.

Trong trận doanh của đối phương truyền đến mấy tiếng kêu thảm, Triệu Tử Văn lớn tiếng nói:

- Các người bảo vệ tốt Hạ Bình, ta và Điền Hồ đi giết bọn chúng không còn mảnh giáp!

Các tướng sĩ gật gật đầu, nếu những người khác đương nhiên là không tin, hai người đấu hai trăm người, quả thực lấy trứng chọi đá, nhưng các tướng sĩ biết Triệu tướng quân có năng lực này. Lúc trước ở trận chiến Vọng Giang Thành, Triệu tướng quân một mình đánh giết trong ngàn quân, huống chi đây chỉ có hai trăm người.

- Ngăn ta sẽ phải chết!

Triệu Tử Văn nổi giận gầm lên một tiếng, trường thương đảo qua, hàn quang kinh người, tiếng thương xé gió làm bọn họ kinh hồn táng đảm.

Điền Hồ rút kiếm lao ra, theo sát sau đó, giống trận chiến Vọng Giang Thành lúc trước, cộng đồng giết địch với Triệu tướng quân.

Bốn phía nơi chốn đều là bóng kiếm ánh đao, tiếng người huyên náo. Càng ngày càng nhiều cây đuốc sáng chiếu rọi trong đêm. Các tướng sĩ nghe Triệu Tử Văn chỉ huy, không chút kích động, vây chặt lấy Hạ Bình, kín tới mức muỗi cũng không bay lọt.

Theo ánh đuốc chiếu rọi, kẻ thù từ ngoài cửa ào về phía Triệu Tử Văn và Điền Hồ như thủy triều. Đây đều là những tử sĩ thủ hạ của An Vương, cả đám đều dũng mãnh hơn người. Bọn chúng như mãnh hổ xuống núi lao vào bên trong phủ,

Triệu Tử Văn vung Hồ Đầu Thương, quét ngã mấy tên địch ở lân cận. Nhưng đám tử sĩ này không hề e sợ uy thế của hắn, từ phía sau vẫn tiếp tục ào ào lao tới.

- Giết cho ta!

Đầu lĩnh ở phía sau đám tử sĩ giơ cương đao lên chỉ huy.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, vung mạnh trường thương lao vào giữa đám tử sĩ, đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi. Thật lâu không dùng thương nhưng hẳn vẫn nhớ rõ từng chiêu thức của "Đơn Thủ Thập Bát Thiêu". Lúc mới đầu thi triển còn hơi lạ tay, nhưng dần dần càng lúc càng linh hoạt, đâm, gạt, chém... Mỗi thức đều kéo theo tính mạng của mấy tên tử sĩ.

Điền Hồ và Triệu Tử Văn hoàn toàn ngăn chặn đại môn Triệu phủ, đám tử sĩ căn bản không thể tiến vào, dường như có khí thế nhị phu canh giữ cửa ngõ, vạn người không thể khai thông. Dưới ánh đuốc, Triệu Tử Văn thấy rõ ăn mặc của đám tử sĩ. Toàn bộ bọn chúng đều mặc quần áo đen, cũng không biết Vong Phu Các phái tới, hay chính là thủ hạ của An Vương.

"Long câu khiêu tường khởi thiên phong, trường thương oánh hoàng xạ thu thủy. Xuất quan nhất chiến thù cảm đương? Chư hầu đảm liệt tâm hoàng hoàng."

Long câu vượt tường nổi gió trời
Trường thương lấp loáng bóng hồ thu
Xuất quan một trận ai dám chiến?
Chư hầu sợ hãi nứt tim gan

Các tử sĩ nhìn Triệu Tử Văn một tay cầm thương, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng sát ý, khí thế uy nghiêm hùng mạnh chăm chú nhìn chúng. Trong lòng chúng không kìm nổi nhớ tới mấy câu thơ tán dương loại binh khí này, dường như là chuyên làm cho con người đang cầm thương trước mặt này.

Điền Hồ hét lớn một tiếng, trường kiếm vung ra theo hình cung, lại có thêm hai tên cường địch chết dưới tay y. Triệu Tử Văn và y đều là cao thủ võ công trác tuyệt, chỉ cần ra tay, kẻ thù bên người không chết cũng bị thương. Các tử sĩ tuy rằng không sợ sinh tử, nhưng vẫn bị khí phách của Triệu Tử Văn uy hiếp. Mấy tử sĩ không khỏi sợ hãi thụt lùi một bước.

Bất chợt, hơn mười thanh trường thương sáng lóe đâm tới nhanh như điện. Kẻ thù hiển nhiên nhìn ra cận chiến sẽ chỉ gia tăng thương vong, cho nên đổi thành dùng trường thương công kích ở cự ly xa, muốn buộc họ phải rời khỏi cửa phủ.

- Sát!

Triệu Tử Văn hét lớn một tiếng, Hồ Đầu Thương giận dữ quét ngang, nhất tề đánh gãy mấy mũi thương kia, mấy người bị mũi thương gãy bắn trúng, ngã văng ra...

Các tử sĩ hung mãnh như nước, không ngừng tiến công vào trong phủ, liều mạng tấn công Triệu Tử Văn và Điền Hồ đang ngăn chặn ở cửa phủ.

Tiếng kêu thảm thiết, trường thương phát ra tiếng xé gió liên tục vang lên. Các tướng sĩ thủ vệ quanh Hạ Bình sùng kính nhìn Triệu tướng quân vô cùng anh dũng, không dám nháy mắt, chỉ sợ bỏ qua mỗi một chiêu thức của Triệu tướng quân.

Máu tươi phun, chân tay cụt không ngừng bay múa trên bầu trời, cảnh tượng quý dị tanh máu phát sinh ngay tại đại môn Triệu phủ. Đại môn rộng lớn chỉ có hai người đứng nhưng lại ngăn trở mấy trăm người tấn công không thể qua nổi. Dao quang kiếm ảnh không ngừng lóe lên trong đêm tối, nhìn rất nhức mắt, nhưng kẻ thù căn bản không thể phá nổi phòng tuyến của bọn họ.

Triệu Tử Văn và Điền Hồ liếm đôi khô ráp. Bọn họ đã liên thủ giết chết hơn trăm người...

Nhìn vô số chân tay cụt nằm khắp nơi, các tử sĩ đều lộ ánh mắt khiếp sợ, bởi vì hai người kia dường như là không thể chiến thắng, nhất là người cầm trường thương, bất kể chiêu thức gì đều có sức mạnh hùng hậu vô cùng, căn bản là không thể tiếp cận được hẳn.

Choang!

Lại một tiếng xé gió vang lên, Triệu Tử Văn vung thương, lao tới đám tử sĩ.

Tử sĩ giơ cương đao lên chắn nhưng sức mạnh của Triệu Tử Văn quả thật vô cùng, hơn nữa có thần binh Hồ Đầu Thương, trực tiếp đâm gãy binh khí của y, xuyên thấu ngực y, lại xuyên tiếp qua một tử sĩ đứng phía sau.

Mà khi Triệu Tử Văn định rút Hồ Đầu Thương ra, hai gã tử sĩ này không ngờ nắm chặt lấy trường thương, không cho hẳn rút Hồ Đầu Thương về từ ngực mình. Trên khóe miệng chúng còn nhếch lên nụ cười quý dị. Triệu Tử Văn thầm giật mình, hẳn không ngờ kẻ thù có thể gian trá ác độc như thế.

Một tên tử sĩ ở bên cạnh ngằm hiểu vội vàng vung đao chém vào cổ Triệu Tử Văn...

- Tử Văn!

Hạ Bình hoảng sợ kinh hô, nước mắt lại cuồn cuộn rơi xuống, hàm răng trắng bóc cắn chặt đôi môi anh đào tới mức bật máu.

Biến hóa trong nháy mắt đó khiến Điền Hồ chấn động. Y không ngờ đám tử sĩ này lại liều mạng như vậy, chỉ có điều chuyện xảy ra quá đột ngột, y không thể tới cứu Triệu Tử Văn được.

Mọi người nhắm mắt lại theo bản năng, không muốn thấy thảm trạng này, chỉ nghe thấy một tiếng choang, sau đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Việc này có vẻ không thích hợp, tiếng kêu thảm này dường như không phải Triệu tướng quân. Các tướng sĩ vội vàng mở to mắt, chỉ thấy tay trái Triệu tướng quân không biết từ chỗ nào nhặt được một cây cương đao, mà cương đao đã ngấp thật sâu trong ngực kẻ đánh lén, tiếng kêu thảm thiết cũng là từ kẻ đánh lén phát ra.

Các tướng sĩ đều trừng to mắt, hoàn toàn không ngờ Triệu tướng quân có võ công xuất thần nhập hóa tới mức này, còn Hạ Bình thở phào một hơi, lại rút nước mắt vui vẻ...

Một gã tử sĩ lại lao tới đâm mũi thương về ngực Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn hét lớn một tiếng, đầu hai mũi thương, lập tức đầu thương của tên tử sĩ kia gãy lìa. Đối thủ hiển nhiên không dự đoán được binh khí của hắn lại sắc bén như vậy, chỉ hơi chần chừ trong tích tắc đã bị Triệu Tử Văn nắm lấy thân thương gãy, lao thẳng tới, đâm ngấp đao bên tay trái vào trong cơ thể y. Máu tươi phun ra theo thân đao, nhiễm đỏ ống tay áo hắn. Một cảm giác hưng phấn khó hiểu tràn ngập nội tâm, hắn rút trường đao ra, chém ngược một đao, đứt đầu kẻ địch phía sau.

Tình cảnh tanh máu khiến Hạ Bình sợ tới mức nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng.

Thương là thứ binh khí mà chỉ có cường nhân ngạo mạn thiên hạ mới có thể vận dụng tự nhiên. Dám đấu thương với Triệu tướng quân, quả thật là tự tìm đường chết. Các tướng sĩ đều khinh thường thầm nhủ.

Triệu Tử Văn lại ra sức vung thương, quét bay một tên tử sĩ ra ngoài, nện thẳng vào đám địch phía sau. Mấy người bị nện trúng lập tức miệng sùi bọt mép. Một tắc dài là một tắc mạnh, hãn đã hoàn toàn thể hiện đạo lý này trước mặt mọi người. Hơn mười tướng sĩ nhìn mà mắt sáng lên đầy hào hứng.

Triệu Tử Văn cầm Hồ Đầu Thương trong tay, bất kể là đâm, quét, chém... Đều không ai có thể kháng cự. Hãn cũng không đếm được đã giết bao nhiêu người, chỉ có điều ra sức ngăn trở kẻ thù hung mãnh thế công, lão thẳng ra ngoài cửa phủ.

Các tử sĩ vẫn không hề giảm thanh thế, đủ thấy bọn chúng được huấn luyện rất kỹ. Chúng vung binh khí hò hét rầm trời, từng đợt từng đợt ào tới, cuồn cuộn không ngừng tấn công phòng tuyến ở cửa phủ.

Nhưng vào lúc này, một bóng đen hiện lên, nhảy từ nóc nhà Triệu phủ xuống, tốc độ mau kinh người. Chỉ thấy bóng đen lao thẳng tới Hạ Bình như quỷ ảnh, binh khí trong tay lóe lên hàn quang mãnh liệt...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Nữ Sát Thần

Triệu Tử Văn nhận thấy bóng đen chớp động, lập tức hít một hơi lạnh. Thân thủ thế này cũng chỉ có Sở Thăng, mà hơn năm mươi vị tướng sĩ chỉ sợ rất khó ngăn cản bước chân của y!

Điền Hồ cũng thấy bóng dáng của cao thủ tuyệt thế Sở Thăng, kinh hãi lớn tiếng nói:

- Triệu huynh, mau tới bảo hộ Hạ Bình, bọn chúng để ta đối phó.

Nói xong, thân hình y nhanh như một tia chớp xâm nhập vào trận doanh của địch, trường kiếm bay múa, liên tiếp đánh rơi trường thương của địch. Lúc này bảy, tám thanh trường thương đều đâm về phía y. Thân hình Điền Hồ liền né sang một bên, tới sát một tên tử sĩ. Thừa dịp tên tử sĩ còn chưa kịp phản ứng, tay trái Điền Hồ đã tóm lấy cổ áo y, ném về phía đám trường thương. Mấy tên tử sĩ muốn thu thương lại nhưng không kịp, tên tử sĩ kia kêu thảm một tiếng, bị mấy mũi thương đâm thấu ngực...

Triệu Tử Văn gật đầu, không tiến lên nữa mà vội vàng lao về phía Sở Thăng. Cũng không biết vì sao tới lúc này La Thanh Yên vẫn không xuất hiện. Chẳng lẽ cho ta leo cây sao?

Tốc độ của Sở Thăng cực nhanh, các tướng sĩ đánh tới y nhưng dù sao chênh lệch võ công quá xa, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

- Chết tiệt!

Nhìn những tướng sĩ ngã xuống, Triệu Tử Văn phần nộ quát. Đây chính là những huynh đệ đã từng đồng sinh đồng tử với hắn.

Các tử sĩ ngoài cửa phủ vẫn xung phong hung mãnh như trước. Thấy cao thủ cầm trường thương rời đi, chúng đều thềm thở phào một hơi, lại cố vũ

nhau lao tới với khí thế dờn non lấp biển.

Điền Hồ hiển nhiên là không thể một mình ngăn cản thế công của bọn chúng. Y bất đắc dĩ lui lại phía sau hai bước, hai mũi tên bắn chết hai tên tử sĩ đang muốn tiến vào đột phá cửa khẩu. Tên trong túi tên đã hết sạch, y gầm lên như hổ, mũi chân hất một cây trường thương dưới đất lên. Mũi thương bỗng nhiên rung lên như hoa tuyết đầy trời, đầu thương ánh lên đỏ hồng dưới bóng đuốc. Y ngưng tụ sức mạnh trên tay, vung thương ngăn chặn cửa khẩu. Ba tên địch đồng thời dùng trường thương đâm tới. Điền Hồ dùng cả hai tay đánh bay ba cây trường thương của địch. Không đợi kẻ địch kịp phản ứng tiếp, trường thương của y như rắn độc đâm thẳng vào giữa ngực một tên, song chưởng đánh thẳng vào mặt hai tên địch còn lại. Chỉ trong khoảnh khắc, ba tên địch đã bị y đánh ngã.

Các tử sĩ thấy y dũng mãnh phi thường như vậy, đều hơi sửng sốt. Nhưng dù sao hiện tại y chỉ có một mình, sợ cái gì chứ? Bọn chúng đều giơ trường thương và cương đao, hung mãnh như thủy triều ào ào tấn công Điền Hồ. Thế công mãnh liệt như vậy, không biết Điền Hồ có thể ngăn trở được hay không...

Triệu Tử Văn giận dữ, vung trường thương phát ra sát khí lạnh lẽo, mũi thương linh hoạt xé gió đâm thẳng về phía Sở Thăng đang nhắm về Hạ Bình.

Sở Thăng nhìn ngân thương hùng mạnh vô cùng đang đâm về phía mình, nhưng không hề đổi sắc mặt, đôi mắt diêm dúa lẳng lơ vẫn đầy thần sắc quyến rũ như trước, khinh miệt cười dùng kiếm ngăn trở một thương mạnh mẽ này.

Choang!

Bình khí va chạm vào nhau phát ra hoa lửa tung tóe. Sở Thăng vốn tưởng rằng thực lực của Triệu Tử Văn cũng thường thôi, tuy nhiên trong nháy mắt đầu thương và thân kiếm giao nhau, y cảm thấy sức lực của Triệu Tử Văn như ngàn cân, khiến y không ngờ bị đánh lui liên tiếp mấy bước, suýt nữa không đứng vững nổi.

- Thương pháp này người học ở đâu?

Sở Thăng không còn cười được nữa mà trừng to mắt nhìn Triệu Tử Văn. Một thương có thể đánh lui y mấy bước, khắp Đại Kinh không có mấy người có thể làm được như vậy.

Sao ai cũng hỏi vấn đề này nhỉ? Thương pháp "Đơn Thủ Thập Bát Thiêu" thật sự nổi danh như vậy sao? Triệu Tử Văn đứng ở ngoài vòng vây của tướng sĩ, chăm chú nhìn tên nhân yêu này, đề phòng y đánh lén, khinh thường cười nói:

- Liên quan gì tới người?

- Không ngờ Tể tướng Đại Kinh cũng là Triệu tướng quân ở Vọng Giang Thành, thật sự là ngoài dự kiến của người ta.

Thử hỏi những kẻ dùng thương ở Đại Kinh, ai có thân thủ được như vậy? Sở Thăng nhận ra được thân phận của Triệu Tử Văn, cũng không dám khinh thường hẳn nữa. Thương pháp của hắn không chỉ vận dụng tự nhiên, sức mạnh lại vô cùng hùng hậu, đâu còn giống tiểu thư đồng trốn chui trốn lủi để giữ cái mạng nhỏ trong sơn động chứ?

Lúc trước có người bỏ số tiền lớn để mua cái đầu của Triệu Tử Văn mà không nói ra thân phận thực của hắn. Lúc ấy sát thủ của Âm Kiếm Các đã giao phong với hắn cũng chỉ nói với Sở Thăng rằng hắn dùng binh khí là thương, mà Sở Thăng cũng không để ý. Khi y đến, Triệu Tử Văn đã hấp hối, còn cần La Thanh Yên bảo hộ, nên chỉ nghĩ hắn chỉ là cao thủ dùng thương hạng tiểu tốt mà thôi, ai chú ý tới hắn chứ? Nhưng không ngờ tối nay, thư đồng vốn tưởng không chịu nổi một kích lại dùng thương như thần. Sở Thăng không thể nào ngờ nổi tiểu thư đồng vốn cần La các chủ bảo hộ ngày đó lại là Triệu tướng quân đại danh鼎鼎.

Nếu nói Triệu Tử Văn là hạng cao thủ tiểu tốt, thật sự là oan uổng cho hắn. Đêm đánh nhau ở Trường Đình bên bờ Tây hồ, lúc trước hắn đã giao phong với Dư Tư Lăng, thể lực tiêu hao không ít, tiếp đó lại đánh nhau với nhiều cao thủ của Âm Kiếm Các, đồng thời còn phải phân tâm chiếu cố Hạ Bình, tinh lực không đủ khả năng, cho nên không thể phát huy toàn lực. Tối nay Hạ Bình có hơn năm mươi bảo vệ, hắn có thể toàn tâm chiến một trận, phát huy thực lực tự nhiên là không thể khinh thường!

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười nói:

- Ta là ai, không trọng yếu, trọng yếu người chẳng qua chỉ là một con chó bán mạng cho An Vương mà thôi.

- Ôi, Triệu đại tướng quân của ta nổi giận rồi sao?

Sở Thăng nhìn thân hình như tạc tượng của Triệu tướng quân, cười nhạt nói, đôi mắt quyến rũ sáng nhấp nháy.

Nhưng Triệu Tử Văn nhìn thấy chỉ cảm giác vô cùng ghê tởm, hào quang yêu mị của Sở Thăng khiến hãn nổi da gà, trong lòng lạnh lẽo. Tên nhân yêu đáng chết này vẫn không dám tùy tiện động thủ, không biết còn sát thủ nào khác sắp xuất hiện hay không?

Điền Hồ diệt trừ mấy tên tử sĩ cầm trường thương kia xong, nhưng dù sao đối phương vẫn còn hơn mười người, đều không sợ sinh tử lao nhanh về phía Triệu Tử Văn. Tuy nhiên biểu hiện dũng mãnh của Điền Hồ vẫn khiến kẻ thù vô cùng sợ hãi, không ít địch nhân đã bắt đầu lui bước.

- Giết cho ta, kẻ nào sợ hãi giết không tha!

Thủ lĩnh áo đen giơ cương đao sáng lóe giận dữ hét. Hơn hai trăm người không đối phó nổi hai người. Hiện giờ chỉ còn một người mà vẫn không thể nào lọt nổi vào bên trong phủ. Sao thủ lĩnh áo đen có thể không phẫn nộ chứ?

Các tử sĩ lập tức biến sắc, đều giận dữ hét lớn, lao về phía Điền Hồ với khí thế hung mãnh dị thường. Hơn mười thanh cương đao đồng thời bổ về phía Điền Hồ. Vô số đao quang kiếm ảnh khiến Điền Hồ toát mồ hôi lạnh, hữu tâm vô lực ngăn cản thế công như thủy triều. Có thể thấy phòng tuyến ở cửa phủ sắp bị phá tan.

Các tướng sĩ thủ hạ của Điền Hồ rất muốn đi cứu viện, nhưng tính mạng của Hạ Bình còn quan trọng hơn. Bọn họ nắm chặt trường kiếm, không dám có nửa điểm thất thần, nếu muốn giết Hạ Bình, chỉ có thể bước qua xác bọn họ.

Sở Thăng vẫn không lúc nào không uy hiếp Hạ Bình. Triệu Tử Văn gầm lên như hổ rống, lao thẳng về phía trước, trường thương đâm thẳng vào tên nhân yêu kia. Mà thân hình Sở Thăng như ma quỷ, né tránh mũi thương công kích, vung kiếm chém ngược lên thân thương, phát ra âm thanh như rỗng gầm.

Triệu Tử Văn lạnh lùng cười, thương như du long hất ngược lên, đè ép trường kiếm xuống. Sở Thăng rút kiếm ra, giao đấu với trường thương của Triệu Tử Văn như bóng với hình. Mũi thương đột nhiên đổi hướng, đâm thẳng về vai trái tên nhân yêu. Xoạt một tiếng, vai áo trái của Sở Thăng đã bị mũi thương đâm rách.

Khuôn mặt yêu mị của Sở Thăng không còn cười nổi nữa, vội vàng lui lại sau hai bước, lạnh lùng vỗ tay trầm trầm khen ngợi nói:

- Hảo thương pháp!

Lúc này, phòng tuyến đại môn Triệu phủ đã sắp bị đám tử sĩ như lang như hổ phá tan. Võ công Điền Hồ cao tới đâu cũng khó địch nổi số đông. Y toát mồ hôi lạnh ròng ròng, không ngừng né tránh đao quang kiếm ảnh của đám tử sĩ.

Bất chợt, trên nóc nhà Triệu phủ chợt có một bóng trắng hiện lên, sau đó nhảy xuống. Bóng dáng như ma quỷ lao thẳng vào trận doanh của đám tử sĩ. Chỉ thấy trong tay nàng không biết từ khi nào xuất hiện một thanh trường kiếm, mà trường kiếm trong tay đột nhiên phát ra tiếng vang như rỗng găm. Thân kiếm rung lên, lóe lên ngời sáng như thể toàn bộ ánh sáng trong vũ trụ đều tập trung lại trên thân kiếm. Trường kiếm liên tục phát ra năm âm thanh nặng nhẹ khác nhau, tiếng kiếm va chạm làm người ta nghe cực kỳ chói tai, chỉ muốn bịt tai lại.

Nháy mắt tiếp xúc, năm tử sĩ liền đầu một nơi thân một nẻo. Các tướng sĩ nghẹn họng nhìn trân trối cao thủ tuyệt thế vừa đột nhiên xuất hiện. Bộ pháp như ảo ảnh, kiếm pháp linh hoạt sắc bén, tựa như sát thần giáng thế, căn bản không người có thể kháng cự! Hơn nữa vị cao thủ tuyệt thế này lại mặc váy dài, không ngờ lại là một nữ tử!

Điền Hồ thở phào một hơi, có Vong Phu Các Các chủ này tương trợ, hẳn là chỉ một lát liền có thể giết chết toàn bộ đám tử sĩ kia.

Trường kiếm trong bàn tay mềm mại của nữ tử lấp lánh hàn quang, hình thành một vòng hồ quang phạm vi một thước, thế tiến cực kỳ thông thả, tuy nhiên khi còn cách kẻ thù một thước thì tốc độ đột nhiên tăng mạnh, kiếm khí bùng nổ. Những tử sĩ trước mặt nàng ngã xuống không ngừng, máu

tươi văng khắp nơi, nhưng không hề có một giọt nào rơi trên váy dài của nàng...

Mọi người hít một hơi lạnh lẽo. Đám tử sĩ ở trước mặt nàng chẳng khác gì sơn dương chờ sư tử làm thịt. Thủ lĩnh của đám tử sĩ trợn trừng mắt, vô cùng kinh hãi với cảnh tượng trước mặt. Sát thần cầm trường thương vừa đi, hiện giờ lại xuất hiện một sát thần khác còn lợi hại hơn...

Củ chuối thật! La Thanh Yên chết tiệt. Rốt cuộc là nàng tính toán nhằm hay không vậy? Sao lại để ta đi đối phó với quái vật như Sở Thăng chứ? Triệu Tử Văn âm thầm căm giận bất bình. Lẽ ra La Thanh Yên phải đối phó với nhân yêu kia mới đúng, vậy mà Bạch Phát Ma Nữ lại làm ngược lại, để ta tới đối phó, còn nàng đi đối phó với đám tướng sĩ tôm tép. Đây chẳng phải là nàng muốn hại chết ta đó chứ?

Sở Thăng thấy La Các chủ đột nhiên xuất hiện như kỳ đà cản mũi, suy tư một hồi liền quyết định, bất kể như thế nào, tối nay đều phải lấy mạng Triệu Tử Văn hoặc là Hạ Bình. Y quát lớn một tiếng, vung trường kiếm đâm ra như tia chớp. Còn Triệu Tử Văn ập tức phục hồi tinh thần lại, lợi dụng đầu thương xoay tròn trên không, xảo diệu dính sát vào mũi kiếm của Sở Thăng, cổ tay xoay tròn dẫn mũi kiếm của y hướng sang một bên.

Kiếm pháp của nhân yêu biến hóa cực nhanh, trường kiếm linh hoạt như rắn độc, thoát khỏi gông cùm của trường thương. Kiếm và thương va chạm vào nhau phát ra tiếng kim loại ma sát chói tai.

Vai bọn họ đụng vào nhau chỉ trong tích tắc ngăn ngủi liền tách nhau ra. Triệu Tử Văn lại nhảy vọt tới như đại bàng tung cánh, mũi thương xoay tròn cực nhanh đâm thẳng vào ngực Sở Thăng, khí thế mãnh liệt từ trên ép thẳng xuống Sở Thăng...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Cao Thủ Quyết Đấu

Sở Thăng ngắm chuẩn xác nơi mũi thương của hắn dùng kiếm nhọn điểm ngay trên đầu mũi thương. Đồng thời khi xuất kiếm, thân hình Sở Thăng và Triệu Tử Văn cùng xoay tròn, tán bớt đa phần sức lực của Triệu Tử Văn. Lực ngàn quân hóa thành lực tấn công nhỏ nhoi. Có thể thấy được kiếm pháp của Sở Thăng độc đáo đến thế nào. Thật không hổ là một lão quái vật.

Triệu Tử Văn lấy chân trái làm trục, cơ thể đột nhiên xoay tròn, trường thương vẽ ra một quầng sáng tươi đẹp xung quanh thân hình Sở Thăng, xa xa nhìn lại giống như một con ngân long bay bên cạnh y.

Cánh tay Sở Thăng chấn động, kiếm khí xé rách cả màn không khí phía trước, mũi kiếm sắc bén đâm về phía Triệu Tử Văn.

Theo tiếng không khí nổ kịch liệt, đầu thương và mũi kiếm của hai người một lần nữa lại quấn vào một chỗ. Lực lượng của hai người khiến thân thể người kia hơi bị chấn động.

Ánh mắt Sở Thăng trở nên ngưng trọng, mũi kiếm có dừng lại một chút, thân hình bay ngược dựng lên về phía sau. Triệu Tử Văn thân ảnh linh hoạt, trường thương như vẽ ra những vòng hào quang, tấn công về phía y.

Tất cả mọi người đã nhìn ra võ công của hai người là sần sần như nhau. Nếu là muốn phân rõ thắng bại chỉ sợ là sau trăm chiêu mới rõ ra được.

Đối mặt với lão quái vật này, Triệu Tử Văn đã hoàn toàn vận toàn lực, nhưng vẫn không thể chiến thắng y được. Xem ra thật sự phải cần đến La Thanh Yên liên thủ mới có thể đánh chết được nhân yêu kia.

Hai người vượt qua mấy chiêu, đánh đến mức khó phân thắng bại, Sở Thăng tự nhận thức ra được là trong vòng trăm chiêu thì không thể thắng

nổi Triệu Tử Văn, lùi lại phía sau mấy bước, ổn định thân hình rồi lập tức thò tay vào trong ngực, cũng không biết là sẽ lấy ra vũ khí gì nữa.

- Tất cả tướng sĩ nghe lệnh: Bảo hộ Triệu đại nhân!

Vô số cây đuốc bập bùng ở ngã tư đường vào hoàng thành, tiếng bước chân chạy tới rầm rập. Hành động với quy mô ở mức độ cao khiến cho Sở Thăng sửng sốt hồi lâu, mũi tên mới vừa lấy từ trong lòng ra lại thu vào trong lòng lần nữa.

- Triệu tướng quân, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau!

Sở Thăng biết là đã có đại quân đến cứu viện, nếu tiếp tục ham đấu với Triệu tướng quân này nữa thì đương nhiên là sẽ không có kết quả gì. Thân ảnh quý mị chợt lóe lên, trực tiếp nhảy lên nóc nhà, nháy mắt đã biến mất trong đêm tối, động tác cực nhanh, mọi người không kịp nhìn thấy gì cả.

Triệu Tử Văn biết mưa tên sẽ là một tín hiệu để triệu tập sát thủ. Đáng tiếc là viện quân đã đến, Sở Thăng không thể không chạy, nhưng lại không ngờ là y chạy quá nhanh như thế. Triệu Tử Văn phẫn nộ quát:

- Nhân yêu đáng chết kia, có giỏi thì đừng chạy!

- Giết! Bảo hộ Triệu đại nhân!

Bên ngoài Triệu phủ, sấm vang chớp giạt, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, Ngự Lâm Quân đã bắt đầu giao phong với các tử sĩ bên ngoài phủ.

- Lui lại!

Tử sĩ bên ngoài phủ hét lớn một tiếng, ôm chặt các tử sĩ bị giết lui dần ra.

- Tử Văn!

Hạ Bình vui vẻ nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn, đôi hàng nước mắt hạnh phúc lăn xuống từ khóe mắt.

Triệu Tử Văn nhìn theo thân ảnh Sở Thăng biến mất trong đêm đen, thật lâu không dời mắt. Đây là lần đầu tiên hãn quyết đấu với cao thủ như thế, lại còn có thể đấu đến mức bất phân thắng bại với y, cảm giác hưng phấn này thật là khó có thể nói nên lời.

- Đừng cao hứng như thế. Trong vòng trăm chiêu, Sở Thăng quả thật là không thể bắt được người. Nhưng sau trăm chiêu, hãn nhất định có thể lấy được tính mạng của người đó.

La Thanh Yên lặng yên không một tiếng động, tiêu sái bước tới sau lưng Triệu Tử Văn, lạnh lùng nói.

Triệu Tử Văn liếc mắt xem thường, quay đầu nói:

- Ta nói này La tử tử, người có thể chờ cho ta cao hứng hết đi đã rồi hẵng giội nước lã có được không?

Còn sót lại một số tử sĩ, La Thanh Yên cũng không muốn phí khí lực vào đó, để đó cho Ngự Lâm Quân đến thu thập tàn cục.

La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Còn gọi ta là La tử tử một lần nữa thì người cứ cẩn thận cái lưỡi của mình đấy!

Hôm nay La Thanh Yên mặc một bộ đồ màu trắng, mắt như làn thu thủy, da trắng nõn nà, dáng người lồi lõm ẩn hiện trong đêm đen vô cùng quyến rũ, khuôn mặt lạnh như băng như không chứa bất cứ tạp chất nào, quả thực là giống như tiên hạ phàm. Chúng tướng sĩ chưa từng thấy qua một nữ tử nào giống tiên tử thế này, đều trợn hết cả mắt ra mà nhìn. Bất quá, bọn họ cũng phục hồi tinh thần lại rất nhanh. Bởi vì tiên nữ có một cái đầu tóc bạc trắng, ánh mắt lạnh lùng lại càng làm cho người ta nhìn mà kinh hãi phát run. Ai còn dám nhìn lâu vào một nhân vật vừa giống tiên tử nhưng lại vừa như ma nữ thế này cơ chứ.

Triệu Tử Văn đổi giọng, căm giận nói:

- Ta nói này La sư phụ, người vừa rồi sao lại không tới hỗ trợ thế? Làm sao lại cứ để ta một mình đánh với nhân yêu này.

La Thanh Yên không nhanh không chậm đáp:

- Bên ngoài Triệu phủ ẩn núp vô số cao thủ của Âm Kiếm Các. Hơn nữa, ta cũng không thể đánh chết hẳn ngay được. Ta chỉ muốn để cho người và cao thủ chân chính đọ sức một lần xem sao. Lần nào cũng chỉ xử vài tên lâu la thì võ công của người làm sao mà tiến bộ được?

Không ngờ là Bạch Phát Ma Nữ này lại có hảo tâm như vậy. Nàng nói cũng đúng. Phải quyết đấu với cao thủ thì mới có tiến bộ được. Triệu Tử Văn gật như bồ cùi, giọng nói cũng thay đổi sang cười ha hả:

- Cũng không biết là vừa rồi ai giết bọn lâu la lại đến mức hăng hái thế nhỉ...

- Người...

La Thanh Yên tức giận khuôn mặt đỏ cả lên, quả thực là có kích động muốn rút kiếm ra.

Chúng tướng sĩ nhớ lại tiên tử chém giết địch nhân như sói chén gà con, thủ đoạn linh hoạt, sắc bén khiến bọn họ cũng không kìm nổi mà phải rùng mình. Hiện giờ, tiên tử này đến tà váy dài cũng không hề dính một chút máu, mặt cười lạnh lẽo như băng, bọn họ đều cúi đầu, không dám liếc mắt nhìn nàng thêm một lần nào nữa.

- Triệu tiểu ca.

- Triệu tiểu huynh.

Tiếng kêu bi thiết vang lên ở bên ngoài Triệu phủ. Vừa nghe đã biết là hai vị đại nhân là Tô Thái sư và Tần học sĩ rồi. Nói vậy, Ngự Lâm Quân này chắc cũng là do bọn họ phái tới. Tình hình chiến đấu bên ngoài chắc là đã chấm dứt rồi.

- Lần tới sẽ tìm người tính sổ!

La Thanh Yên nghe thấy tiếng Tô Thái sư bên ngoài phủ thì biết là không thể ở lâu lại nơi này được nữa, lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái rồi thân hình chợt lóe, nhảy lên trên nóc nhà, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hạ Bình ôm chặt lấy thắt lưng của Triệu Tử Văn, lẩm bẩm nói:

- Tử Văn, vị La tử tử này là ai vậy? Trông thật là hung dữ...

Triệu Tử Văn cũng không biết đáp lại thế nào nữa, chỉ nhẹ nhàng đẩy Hạ Bình ra, nói lảng sang chuyện khác:

- Trên người ta đều là vết máu, sẽ làm bẩn hết quần áo của muội mất.

Hắn cũng không có thân thủ như La Thanh Yên, vết máu không dính thân mà trên mặt hắn đầy những vết máu bắn lên. Dù sao thì hắn cũng có chên lệch đáng kể với hai vị Các chủ này.

- Muội không sợ. Muội nhất định phải ôm huynh.

Hạ Bình hồi tưởng lại một màn gió tanh mưa máu vừa rồi, trong lòng vô cùng sợ hãi, run rẩy. Chỉ có ở trong lòng Triệu Tử Văn thì nàng mới từ từ bình tĩnh trở lại được.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười khổ kéo Hạ Bình vào lòng, an ủi tiểu nha đầu đã bị dọa cho hoảng sợ quá.

- Triệu đại nhân, ngài không sao chứ?

Có mấy vị đại nhân vội vàng đi vào bên trong phủ, thấy Triệu Tế tướng đứng ở hoa viên thì vội vã hỏi.

Triệu đại nhân khoát tay áo, cười nói:

- Ta đây không phải là vẫn yên ổn đấy thôi.

- Triệu tiểu ca, thật sự là không có việc gì chứ?

Tần Quán và Tô Thức cũng tiến đến, quan tâm hỏi han.

Mấy vị đại nhân này phủ đệ đều ở cạnh Triệu phủ. Động tĩnh lớn như thế đương nhiên là bọn họ đều biết và đều muốn chạy tới xem. Nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là những quan văn, không dám tùy tiện tiến lên, đều chờ Ngự Lâm Quân đến rồi mới cùng nhau kéo vào.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói:

- Không có việc gì đâu.

- Triệu đại nhân, có phải là người đã sớm có sự phòng bị rồi hả?

Hoài Vương dẫn Ngự Lâm Quân thân tín của mình cũng vừa vội vàng chạy tới, nhìn hơn mười vị tướng sĩ bên cạnh Triệu Tử Văn thì hỏi hẩn.

Triệu Tử Văn bị lắm người hỏi như thế thì cảm thấy cũng đau đầu. Cứ để một đám người nhao nhao lên hỏi thế thì có đến hừng đông cũng không trả lời hết được. Hẩn vội gật đầu đáp:

- Kỳ thật ta sớm đã dự đoán được là tối nay sẽ có người tới đánh lén. Bọn họ đến đúng khi ta đã có sự phòng bị tốt rồi cho nên cũng không có tổn thương gì. Làm phiền các vị đại nhân quan tâm rồi.

Nghe thế mấy vị đại nhân lại tranh thủ vượt môn ngựa, tán dương thêm một câu:

- Triệu đại nhân thật là liệu việc như thần!

Hoài Vương nhìn Triệu Tử Văn gật đầu, tỏ ý như ngầm hiểu là tối nay ai đã đến đánh lén.

- Triệu tiểu ca, người làm sao lại không thông báo cho chúng ta lấy một tiếng, làm cho bọn ta đều sợ kinh hồn.

Tần Quán và Tô Thức đều hạ giọng trách cứ Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn cười khở một tiếng. Hẳn lúc đầu cũng chỉ nghĩ đến là Sở Thăng sẽ đến ám sát thôi. Có La Thanh Yên ở đó thì chắc có thể ngăn cản được. Nhưng không ngờ là An Vương này lại điều động lăm binh lực đến thế, lại còn phái thêm đến mấy trăm người.

Cũng còn may là mấy trăm tử sĩ này cũng không phải là cao thủ gì, chỉ là những kẻ không sợ sinh tử gì thôi. Bằng không thì đêm nay việc xử lý trận chiến bất ngờ này sẽ vô cùng gian nan. Triệu Tử Văn biết An Vương có động tác to tát thế này đơn giản là muốn tốc chiến tốc thắng.

- Thái sư, không bắt được bất cứ người sống nào cả. Những kẻ bị bắt sống đều uống thuốc độc tự sát hết rồi.

Một tướng lĩnh Ngự Lâm Quân đi tới ôm quyền thông báo.

Sắc mặt Tô Thức xanh mét, nói:

- Nhất định phải tróc nã kẻ chủ mưu phía sau. Dám ám sát đương kim Tể tướng ở ngay ngoài hoàng thành, thật là quá to gan!

Mọi người ở đây ai nấy đều ngẫm hiểu rõ, Tô đại nhân chỉ là làm ra vẻ tra khảo thế thôi chứ còn ai không biết kẻ chủ mưu vụ này là ai nữa chứ?

Lúc này, có mấy ngàn Ngự Lâm Quân tụ tập bên ngoài phủ. Có thể thấy được lão Hoàng đế coi trọng Triệu Tử Văn này thế nào, hơn phân nửa Ngự Lâm Quân trong hoàng thành cũng đều được phái tới đây cả.

Tô Thái sư, Tần Quán và Hoài Vương thấy Triệu đại nhân đã sớm có phòng bị cẩn mật, bình yên vô sự đứng đó thì đều âm thầm thở phào một hơi, lại cùng hần hàn huyên vài câu, thu thập xong các thi thể tử sĩ ở bên ngoài phủ thì đều tự quay về phủ của mình để nghỉ ngơi.

Trước khi ba người rời đi đều lén đánh giá Hạ Bình trong lòng Triệu Tử Văn. Bởi vì tiểu công chúa này là vô cùng quan trọng. Bọn họ cũng không dám biểu lộ gì trước mặt những quan viên khác.

Cuộc đánh lén đêm nay đã được giải quyết hoàn toàn. Điền Hồ mang theo mười vị tướng sĩ tiếp tục bảo vệ Triệu phủ. Lúc này, ở trong Triệu phủ chỉ còn lại Triệu Tử Văn và Hạ Bình.

Hạ Bình trốn trong lòng hăn, vẫn không chịu rời ra, khẽ nói:

- Tử Văn, huynh có cảm thấy muội là gánh nặng cho huynh không?

Triệu Tử Văn thấy nao nao, nhẹ nhàng vỗ về thân thể mảnh mai của nàng, cười nhạt, nói:

- Tại sao lại phải nói những lời nói đó? Muội là thê tử của Triệu Tử Văn. Ta vĩnh viễn đều bảo vệ muội.

- Nhưng toàn là muội gây nên mọi phiền phức.

Hạ Bình giống như đứa bé làm sai chuyện gì, hạ giọng lầm bầm nói.

Nếu như Triệu Tử Văn không có mười phần năm chắc thì hãn cũng sẽ không để Hạ Bình ở lại đây. Dù sao Triệu phủ ở gần hoàng thành, lại có một tuyệt thế cao thủ là La Thanh Yên ở đây, vụ ám sát của Sở Thăng cơ bản là không thể thành công được. Nếu như muốn tấn công Triệu phủ với quy mô lớn thì rõ ràng là sẽ nhanh chóng phát động Ngự Lâm Quân. Mà trọng yếu hơn là, hãn vẫn có chút lo lắng là những cao thủ ở bên ngoài thư viện không ngăn cản nổi sự đánh lén của Sở Thăng, cho nên hãn mới chịu đáp ứng để cho Hạ Bình ở lại Triệu phủ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Khối Ngọc Bội

Đêm tối yên tĩnh, gió nhẹ thổi, cả hoàng thành rơi vào trong một khoảng không gian lạnh. Mấy nghìn lính Ngự Lâm Quân thu thập hết những thi thể ở trước phủ của Tể tướng, sau đó quay về doanh trường tiếp tục ngủ. Tuy nhiên cảnh tượng người chết ở khắp nơi trên mặt đất vẫn khiến họ không khỏi cảm thấy rùng mình. Không chỉ vậy, với việc còn có nhiều binh sĩ bị cắt yết hầu, trợn trừng hai mắt rồi chết cho thấy nhát kiếm đó rất mạnh mẽ, mà Điền tướng quân thì không thể có thân thủ này được... chẳng lẽ là cao nhân khác sao?

La Thanh Yên này đến không thấy bóng dáng, đi không thấy tung tích cho nên bọn họ không phát hiện ra cao thủ này chính là một nữ tử. Bọn họ chỉ là quân sĩ của Ngự Lâm Quân nên cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi trở về doanh trường liền từ từ thiếp đi...

Trước cửa Triệu phủ nồng nặc mùi máu tươi, trĩ trĩ chưa bay hết khiến cho các cửa phủ trong hoàng thành đều đóng chặt mọi cửa lại kể cả cửa sổ.

Triệu Tử Văn bây giờ đã thay đổi quần áo sạch sẽ, nhàn nhã nằm trên giường. Hạ Bình cũng không chịu ngủ một mình cho nên đã chạy đến căn phòng này, cùng với hãn ngủ chung một giường.

- Tử Văn, huynh còn chưa trả lời muội!

Hạ Bình rúc vào trong lòng, ôm lấy eo của hãn, chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra.

Triệu Tử Văn đánh nhau với Sở Thăng đã dùng hết sức cho nên bây giờ cảm thấy hơi mệt mỏi, hãn ngáp một cái rồi nói:

- Trả lời chuyện gì?

Hạ Bình dấm vào ngực hãn, gất giọng:

- Đáng ghét, còn giả bộ hồ đồ, có phải muội luôn luôn gây chuyện vô lý phải không?

Triệu Tử Văn cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng cho rằng Hạ Bình gây chuyện vô lý, tiểu nha đầu này chỉ đôi khi ăn dấm chua mà thôi. Nếu như nói tới nay nàng vô lý gây chuyện thì chỉ có thể trách tính cách của nàng quá mạnh mẽ mà thôi, hần cười nói:

- Sao lại thế được, trách nhiệm của huynh là bảo vệ muội mà!

Hạ Bình gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, một hồi lâu nàng ngược khuôn mặt xinh đẹp lên nói:

- Tử Văn, huynh còn nhớ cái đêm ở Tây hồ trường đình không?

- Sao vậy?

Triệu Tử Văn ôm lấy eo lưng nhỏ nhắn của Hạ Bình, ngửi mùi thơm thoang thoang trên người của nàng, cười nói.

Hạ Bình giương đôi mắt to lên nói:

- Thực ra, chuyện xảy ra đêm hôm đó muội đã tính nói sớm cho huynh nhưng lại không tìm được cơ hội.

“Cái gì mà không có cơ hội? Cơ hội còn nhiều mà, nha đầu ngốc này bị chuyện mà cũng không biết cách. Chỉ sợ rằng nàng không muốn nói ra thôi, dù sao tiểu nha đầu này cũng đã có thói quen thường xuyên tự đối mặt với nỗi đau của mình.” Triệu Tử Văn thầm nói trong lòng.

Điền Hồ đã sớm nói qua, Hạ Bình không phải là bị người khác lừa gạt đi ra trường đình mà là có một vật gì đó đã dụ dỗ nàng bước đi. Chỉ có điều Triệu Tử Văn cũng không muốn gặng hỏi nàng, bởi vì nếu như nàng không muốn nói ra thì cho dù là bức ép cũng vô ích.

Triệu Tử Văn nghĩ tới một người nào đó rồi nói:

- Ủ, muội nói đi, huynh nghe.

Hạ Bình lấy mảnh ngọc bội hoàng gia đeo trên chiếc cổ trắng nõn xuống. Đúng lúc nàng lấy mảnh ngọc bội xuống thì xuân quang sạ tiết, cổ áo được mở rộng để lộ chiếc yếm đỏ bên trong, có thể nhìn thấy khe rãnh lở mờ. Da thịt trắng như tuyết trở nên kiều diễm trước ánh đèn hồng, ngay cả hai điểm đỏ cũng như ẩn như hiện. Hai mắt Triệu Tử Văn liền sáng lên...

- Huynh nhìn cái gì chứ!

Hạ Bình nhìn đôi mắt ngây ngốc của hã, kỳ quái hỏi, vừa nhìn theo ánh mắt của hã, nàng trông thấy y sam của mình hơi bị lộ ra, lộ ra xuân quang bên trong.

- A!

Hạ Bình xấu hổ kêu to lên một tiếng, kéo chặt áo lại, sau đó liền đấm vào ngực Triệu Tử Văn rồi nói:

- Huynh thật là bại hoại, lại chiếm tiện nghi của người ta!

“Nhìn lão bà của mình một chút cũng không được sao?” Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười nói lảng sang chuyện khác:

- Mọii muốn cho huynh xem miếng ngọc bội phải không?

Hã nhìn miếng ngọc bội trên tay Hạ Bình rồi nhớ tới miếng ngọc bội của An Ninh quận chúa thì thấy giống nhau như đúc, không khác nhau tí gì.

Hạ Bình đột nhiên giơ tay phải lên, dang hai tay ra, trong nháy mắt lấy ra một mảnh ngọc bội hoàng gia nữa. Triệu Tử Văn thấy vậy thì trợn mắt cứng lưỡi hỏi:

- Hạ... Hạ Bình, chẳng lẽ mọii biết ma thuật, một cái... sao lại biến thành hai... cái rồi?

- Cái gì mà ma thuật, chẳng hiểu huynh nói gì nữa.

Hạ Bình trách mắng rồi nói tiếp:

- Một mảnh là do mẫu thân mọii để lại, còn một... mảnh khác...

Triệu Tử Văn liền cảm thấy kinh ngạc, lại vừa cảm thấy choáng váng. Hã biết rằng Hạ Bình muốn nói điều gì, vô cùng sửng sốt hỏi:

- Bình Nhi, ý của mọii là, đêm đó có người dùng mảnh ngọc bội này dẫn mọii ra ngoài.

Một chút hồ đồ khiến người ta tức chết, một chút thông minh khiến người ta phải bội phục. Hạ Bình cũng không hiểu tính tình của hã, chỉ gật đầu nói:

- Chính là buổi tối hôm đó, có người đem ngọc bội cùng với một tờ giấy mang vào trong sương phòng của mọii, trên tờ giấy viết---- Lúc ở Tây Hồ trường đình nhìn thấy nó mọii không biết là bảo vật hoàng gia, chỉ biết là vật do mẫu thân lưu lại. Nhìn nó giống như đúc mảnh ngọc bội của ta, mọii

còn tưởng là mẫu thân còn sống trên đời, không ngờ đây chỉ là một cái bầy...

Nàng vừa nói nước mắt vừa chảy như suối. Nàng nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn, ôm chặt lấy hắn, nếu như đêm đó vì nàng mà Triệu Tử Văn phải bỏ mạng thì nàng chết nghìn lần vẫn chưa hết tội.

Đôi mắt Triệu Tử Văn chợt loé sáng, hắn cúi đầu trầm tư suy nghĩ sự bí ẩn bên trong. Miếng ngọc hình phượng của hoàng gia thì chỉ quận chúa và quý phi mới có được, mà hoàng thất hiện nay chỉ còn một vị công chúa và một vị quận chúa. An Ninh quận chúa không hề bị mất ngọc bội, vậy mảnh ngọc này là của quý phi nào đây? Quý phi vốn không được ra khỏi cửa cung, mảnh ngọc bội lại là tín vật của hoàng gia nếu như mà bị mất thì tội sẽ không hề nhẹ. Vậy tại sao người đó lại dám giao cho kẻ xấu dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ, mẫu thân của Hạ Bình lại vị ca kỹ đó ư?

Hắn mở to mắt, nếu như mảnh ngọc bội này là của mẫu thân Hạ Bình thì nó đã bị rơi vào tay kẻ xấu hơn mười năm trước. Nếu như dựa theo lý thuyết thì An Vương hẳn đã biết sự việc ngay từ đầu. Chẳng lẽ mẫu thân của Hạ Bình lại chính là...

Không thể, không thể nghĩ như vậy được. Triệu Tử Văn không dám nghĩ nữa, bởi vì hắn càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng. Hắn không thể nghĩ xấu về nhạc mẫu như vậy, nhất định vật này là do phi tử của hoàng đế lén đưa cho An Vương, hoặc là vô tình làm mất để rơi vào tay y. Tuy nhiên đây chỉ là phán đoán, có thể có nguyên nhân khác, An vương sau khi bị đánh bại liền... đi điều tra bí mật trong đó.

- Tử Văn, huynh đang nghĩ gì vậy?

Hạ Bình thấy Triệu Tử Văn ngây người thì hỏi.

Nhìn khuôn mặt xinh tươi như tranh vẽ của Hạ Bình, Triệu Tử Văn liền hồi phục lại tinh thần, lắc đầu trầm nghĩ: “Chuyện này nhất định không thể như vậy. Nếu như là vậy thì họ sẽ càng không dung tha cho hậu thế là tiểu nha đầu Bình Nhi, ta làm sao có thể có ý nghĩ này được! Trong chuyện này nhất định có huyền cơ!”

- Huynh đang nghĩ xem khối ngọc bội này là của người nào?

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Hạ Bình, thầm xin lỗi Hạ Bình vì suy nghĩ ác nghiệt vừa rồi của mình, dịu dàng nói chuyện với nàng.

Hạ Bình nhỏ giọng nói:

- Hay là của mẫu thân muội? Chỉ có điều lão gia đã từng nói với muội khối ngọc bội trong tay muội là do mẫu thân để lại. Chẳng lẽ mẫu thân có hai khối sao?

Hôm nay Triệu Tử Văn cảm thấy hơi khó khăn. Hạ tướng quân hẳn biết rõ ràng mọi chuyện, nếu như đến tìm lão thì chắc chắn là lão có thể giải đáp bí ẩn cho mình. Nhưng Triệu Tử Văn lo lắng rằng ở đằng sau sẽ có một bí mật mà mình không mong muốn.

- Không thể, chỉ có hoàng phi, công chúa và quận chúa mới có được khối ngọc bội như vậy. Chắc chắn có người đã đánh cắp ngọc bội của hoàng phi rồi dùng nó để dẫn dắt muội ra.

Triệu Tử Văn tìm lý do giải thích cho nàng.

Hạ Bình gật gật đầu, nàng nghĩ tới mẫu thân đang ở dưới âm phủ liền nước mắt khóc lóc nói:

- Mẫu thân muội chẳng có thân phận gì. Muội hận phụ thân, tại sao ông ấy không bảo vệ mẫu thân của muội chứ?

Điền Hồ đã sớm tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng, lén đem phong thư ghi lại chuyện mười sáu năm trước đưa cho nàng. Hạ Bình bình thường vẫn hay nhớ tới lão Hoàng đế nhưng sau khi biết được mọi chuyện liền chuyển thành nỗi oán hận...

- Bây giờ muội vẫn còn hận ông ấy sao?

Triệu Tử Văn ôm Bình Nhi vào trong lòng thật chặt, dịu dàng hỏi.

Bình Nhi như một con mèo nhỏ cuộn mình vào trong lòng hắn, nắm lấy bả vai vạm vỡ của hắn, nước mắt khóc:

- Hận! Muội dĩ nhiên hận ông ấy! Tại sao hôm nay ông ấy có thể bảo vệ muội mà năm đó lại không bảo vệ mẫu thân, làm hại mẫu thân nghèo túng đến mức không có cả tiền để chữa bệnh. Mẫu thân muội cam tâm tình nguyện chịu khổ vì ông ấy, nhưng ông ấy ngay cả một cái danh phận cũng không cho mẫu thân. Muội hận ông ấy, hận ông ấy!

Tâm tình Hạ Bình bị kích động, nàng ôm Triệu Tử Văn thật chặt khóc rống lên giống như xé gan xé ruột khiến cho người ta không kìm nổi chua xót.

Triệu Tử Văn khẽ vỗ bờ vai mềm mại của nàng. Hắn cũng không biết phải nói gì cho tốt, lão hoàng đế nợ tình phong lưu khiến cho mẫu thân Hạ Bình có mang sinh ra nàng rồi dẫn tới việc bị hoàng hậu đuổi giết, cuối cùng có một kết cục thê thảm. Nhưng trong lòng Hạ Bình dường như vẫn hy vọng được trông thấy lão Hoàng đế một lần, nàng vừa hận vừa yêu, không ngừng giằng xé, tâm trí bối rối...

Hắn cúi đầu xuống hôn vào đôi môi đã thấm đẫm nước mắt chảy xuống của Bình Nhi rồi nói:

- Thực ra, Hoàng thượng cũng có rất nhiều nỗi khổ tâm...

Hạ Bình lắc lắc đầu, ra vẻ không tin:

- Ông ấy là Hoàng đế cao cao tại thượng thì còn có nỗi khổ tâm gì nữa, nhất định là ông ấy ghét bỏ mẫu thân muội.

- Aizzz, làm Hoàng đế, thật ra có rất nhiều nỗi khổ tâm khó nói. Hoàng đế phải bận tâm đến danh dự hoàng gia, đến đại thần văn võ, càng không thể để lộ tâm tình ra ngoài. Nỗi bận tâm của ông ấy đối với thường nhân của chúng ta còn nhiều hơn. Ông ấy nếu như ghét bỏ mẫu thân của muội thì năm đó đã không có ý muốn nạp mẫu thân muội làm phi, bây giờ lại còn phái nhiều cao thủ bảo vệ muội nữa. Ông ấy đúng là Hoàng đế chí tôn trong thiên hạ, nhưng cũng là một người... cha. Muội là con gái ruột của ông ấy, có thâm tình cốt nhục mà lại không thể gặp được, nỗi thống khổ này đúng là khiến ông ấy vô cùng đau đớn trong lòng. Nhưng ông ấy là Hoàng đế cao cao tại thượng nên không thể để lộ trước mặt người khác... Cảm giác này, lại càng khó chịu!

Triệu Tử Văn khẽ vuốt ve mái tóc của Hạ Bình, dịu dàng nói.

- Tử Văn, Tử Văn.

Không biết sau khi trầm tư đã bao nhiêu lâu, Hạ Bình đẩy đẩy hắn, dịu dàng nói to vào lỗ tai của hắn. Triệu Tử Văn dụi dụi mắt, cười nói:

- Chuyện gì vậy, huynh nói gì không đúng phải không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Chơi Xuân

Hạ Bình lắc đầu, ngây ngốc ngơ ngác nhìn hăn, trong ánh mắt lấp lánh nhu tình:

- Tử Văn, huynh khóc sao?

- Ha ha...Huynh làm sao mà phải khóc chứ?

Triệu Tử Văn cười to vài tiếng, che dấu vẻ mặt thương cảm của mình.

Ít ra Hạ Bình cùng với lão Hoàng đế còn có cơ hội để gặp nhau. Triệu Tử Văn thì vĩnh viễn không thể thấy được cha mẹ của hăn nữa. Nỗi đau này, dĩ nhiên Hạ Bình không thể nào nhận ra được...

Triệu Tử Văn tiếp tục khuyên giải nàng:

- Bình Nhi, Hoàng thượng thực ra vẫn luôn luôn quan tâm đến muội. Ông ấy đã phái người tới Hạ phủ điều tra tin tức của muội, lúc phát hiện ra muội đeo khối ngọc này mới chắc chắn muội là con gái của ông ấy. Lúc nghe muội còn ở trên đời, ông ấy vui mừng không tả xiết.

- Hóa ra ngày đó huynh cố tình rình coi muội, huynh là tên dâm tặc!

Hạ Bình nín khóc mỉm cười, đâm vào trong lồng ngực của Triệu Tử Văn.

Tiểu ny tử này được hăn an ủi một phen liền cảm thấy thông suốt, dáng vẻ đau buồn đã biến mất không còn gì nữa. Hăn cười hắc hắc nói:

- Huynh thực sự không thấy hết, chỉ thấy có hai quả cầu thôi!

Hai quả cầu sao? Hạ Bình hơi giật mình sau đó liền đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ không nói nên lời, liên tiếp đâm mạnh vào ngực của hăn, vừa xấu hổ vừa tức giận nói:

- Huynh là đồ dâm tặc, còn dám nói nữa!

- Ha ha...

Triệu Tử Văn cười to vài tiếng, vừa cười đùa hấn lại ngấn ngờ nhìn Hạ Bình trong lúc đùa giỡn xuân quang lại bị lộ ra ngoài. Làn da của nàng trắng như tuyết, khe ngực lộ ra, trước ánh đèn hồng rực rỡ, Triệu Tử Văn có cảm giác nước miếng của mình đã ứa ra...

Hạ Bình cùng với tên dân tặc này đùa giỡn một lúc quên đi cả nỗi đau buồn ở trong lòng. Bỗng nàng phát hiện hấn lại lộ ra ánh mắt dâm dăng thì đỏ mặt xấu hổ che cổ áo lại:

- Huynh lại muốn làm gì?

Kích động chính là ma quỷ, nhìn thấy dáng vẻ éo lá động lòng người của tiểu ny tử này, Triệu Tử Văn không phải là ma quỷ cũng biến thành ma quỷ. Đầu tiên hấn ngấn ngờ nhìn tiểu công chúa đáng thương này sau đó đột nhiên cúi người xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt của nàng, dùng sức hôn lên đôi môi. Tiểu công chúa đầu tiên xấu hổ một lúc nhưng sau đó vẫn cùng với Triệu Tử Văn quấn lấy nhau. Tựa hồ như mọi tình cảm nồng nàn đều dồn vào trong nụ hôn này.

Tiểu công chúa đã thành thực ép bộ ngực sữa đầy đặn của mình vào người của Triệu Tử Văn. Cảm giác mềm mại và êm ái khiến cho tinh thần hấn rung động. Một bàn tay to không nhịn được luồn vào áo Bình Nhi, vươn thẳng tới bầu vú mềm mại đầy đà của nàng rồi làm cho nó không ngừng biến ảo. Long đầu của hấn thẳng tắp, áp chặt vào trên bụng của Bình Nhi.

Hô hấp của Hạ Bình trở nên dồn dập, trên bờ môi anh đào phả ra từng hơi thở thơm như hoa lan, chăm chú nhìn tên tiểu đấng tử đang khinh bạc mình. Trong cổ họng nàng phát ra những âm thanh rên rỉ như có như không, khiến cho mạch máu của tên đấng đồ tử càng căng ra.

Bàn tay to của Triệu Tử Văn chuyển sang vuốt ve bờ hông đầy đà và cặp đùi trắng như tuyết của nàng. Cảm giác mềm mại nhẵn nhụi khiến cho hấn có cảm giác muốn ngay lập tức xử tử tiểu ny tử đang dụ dỗ mình này.

Đôi mắt của Hạ Bình trở nên mờ lung và mở ảo, cặp mi thanh tú hơi nhắm lại, hơi thở trở nên dồn dập. Nàng vừa sợ vừa mừng ôm lấy cổ của Triệu Tử Văn, dịu dàng tình tứ nhìn tên đấng đồ tử này. Sau một lúc lâu bỗng nhiên Hạ Bình phát hiện ra Triệu Tử Văn không tiếp tục động dục

nữa, bàn tay to vẫn đặt trên ngọc nhũ của nàng. Nàng liền ngẩng đầu lên, đôi mắt của Triệu Tử Văn vẫn nhắm chặt lại, trong hơi thở thậm chí còn phát ra cả tiếng ngáy.

- Chẳng lẽ mình chưa đủ sức hấp dẫn sao?

Hạ Bình hơi xấu hổ, nàng nhấc bàn tay nhỏ bé lên định đánh xuống cái tên dâm tặc khinh bạc đang ngủ say này. Thế nhưng bàn tay của nàng cuối cùng lại dừng lại trên không trung, nhìn thấy trên khóe môi của hắn vẫn còn một nụ cười nhàn nhạt. Dáng vẻ say ngủ này khiến cho bàn tay của nàng lại chuyển sang vuốt ve gò má hắn, nàng dịu dàng nói:

- Tử Văn, có huynh ở bên cạnh muội, Bình Nhi cảm thấy rất hạnh phúc. Muội vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình huynh...

Bình Nhi biết rằng vừa rồi hắn phải luân phiên chiến đấu, chắc đã mệt mỏi không chịu nổi nên cảm đầu xuống mà ngủ. Khóe mắt của Hạ Bình thấp thoáng có ánh lệ, chỉ cần có Tử Văn ở bên cạnh, cho dù trời có sập xuống nàng cũng không cảm thấy sợ hãi. Nàng cũng không để ý tới bàn tay to của Tử Văn đang đặt trên bộ ngực sữa của mình nữa, nàng khẽ đẩy cái cằm nhỏ của hắn ra, khuôn mặt nở ra một nụ cười má lúm đồng tiền rồi từ từ tiến vào trong giấc mộng.

Là một nam nhân đang ở tuổi tráng niên hắn làm sao có thể đột nhiên mà ngủ được chứ? Triệu Tử Văn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Bình trong khi ngủ mà khóe môi vẫn còn mỉm cười tiến vào mộng đẹp. Bàn tay to của hắn vẫn đặt trên ngọc nhũ của Hạ Bình tạo nên một cảm giác kích thích sâu lắng.

Tối hôm nay Hạ Bình phải chứng kiến những cảnh đẫm máu, vừa rồi lại trải qua sự đau buồn rồi vui mừng lớn. Triệu Tử Văn không đành lòng muốn chuyện đó với tiểu công chúa đáng thương này bây giờ. Hắn hiểu rõ tâm tư của tiểu công chúa này cho nên mới giả vờ ngủ để cho qua mọi chuyện...

Đêm đen gió lớn, các nhà dọc bên đường phố trong hoàng thành đã tắt đèn, đóng chặt cửa ngủ say. Tuy nhiên có một tòa phủ đệ vẫn còn ánh sáng, trước cửa của tòa phủ đệ này, treo một tấm biển bằng vàng, trên tấm biển là ba chữ vàng óng ánh: An Vương phủ!

- Phụ vương, vừa rồi đáng lẽ chúng ta nên đi an ủi cái tên Triệu Tế tướng kia.

Trong một căn mật thất ở vương phủ, một nam tử đi đi lại lại trong đó, nói với An Vương đang ngồi ở cái bàn bên cạnh.

Nam tử này đã hơn hai mươi lăm tuổi, đầu đội mũ màu tử kim, mặc áo gấm vàng hình rồng. Gã có dáng người cao ráo, khuôn mặt đẹp như ngọc, đi đứng rất nhẹ nhàng, trước khi nói đã cười nhẹ, lộ ra khí chất cao nhã. Nhìn qua đã biết hẳn chính là Thế tử của An Vương, Hạng Long Uyên.

An Vương cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Bọn chúng cũng biết bản vương làm nên chuyện này, đi hay không đi thì có quan hệ gì chứ?

- Phụ vương, tại sao người lại hồ đồ như vậy chứ? Mặc dù bọn chúng đã biết rõ nhưng chúng ta cũng phải giả vờ như mình không liên quan gì đến chứ.

Hạng Long Uyên vội vàng nhanh chóng nói.

An Vương lại không cho là đúng:

- Ta đã nắm giữ một nửa quan viên ở trong triều đình, lại còn khống chế một nửa Ngự Lâm Quân. Ta không đi, bọn họ có thể làm gì ta chứ?

Hạng Long Uyên than nhẹ một tiếng rồi không nói gì nữa. Ánh mắt thâm trầm lóe ra một tia sắc lạnh, không biết gã đang nghĩ chuyện gì.

Nếu Triệu Tử Văn ở đây tuyệt đối sẽ nghĩ rằng An Vương không lợi hại như hẳn tưởng tượng. Người lợi hại nhất chính là Thế tử của y, Hạng Long Uyên.

An Vương trầm mặc một lúc rồi cười lạnh nói:

- Không cần đếm xỉa tới cái tên Triệu Tế tướng này và Triệu tướng quân trong trận chiến Vọng Giang Thành nữa. Ngày mai ta sẽ cho hẳn biết thân phận của hẳn, để hẳn làm tướng quân cho ta.

Sau khi nhiệm vụ của Sở Thăng thất bại, đã có báo cáo tình hình trước mắt cho An Vương biết. Khi An Vương và Hạng Long Uyên biết rằng Tế tướng Đại Kinh cũng đồng thời lại là Triệu tướng quân thì hít sâu một hơi. Chỉ là thế lực của bọn chúng hôm nay đã đủ cường thịnh rồi, lại còn có Sở Thăng bảo vệ thì việc gì phải sợ hẳn. Sau khi bình tĩnh lại, bọn họ liền nghĩ

biện pháp đối phó với một người có hai thân phận quan trọng như Triệu Tử Văn này.

- Phụ vương, vạn lần không được!

Hạng Long quyết liệt ngăn cản:

- Cái tên Triệu tướng quân này rất có sức hút, hẳn được hàng vạn quân kính ngưỡng. Nếu như để cho hắn làm tướng quân thì như vậy binh quyền sẽ rơi vào tay hắn. Binh quyền của Hạ tướng quân đang dần dần bị chúng ta phớt bỏ bớt nhưng cũng không phải vì thế mà lão đã thất bại ngay được.

An Vương lập tức bưng tỉnh, gật đầu nói:

- Hôm nay Triệu Tử Văn hiển lộ thân thủ bất phàm, lại còn có cao thủ bảo vệ. Nếu như hắn không được La Thanh Yên hỗ trợ, chúng ta đã có thể giết chết hắn, thật sự là đáng hận!

Hạng Long Uyên gật đầu nói:

- Có La Thanh Yên nên hành động ám sát của chúng ta không thành công. Tuy nhiên La Thanh Yên và Sở Thăng có oán cừu. Phụ thân, người có biết chuyện này không?

An Vương nhíu mày nói:

- Nàng thủy chung vẫn không quên được chuyện trước kia. Nàng trở lại kinh thành chính là để tìm Sở Thăng báo thù. Đáng tiếc nàng không biết rằng, cừu gia của nàng không phải là Sở Thăng.

An Vương muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, khóe miệng nở ra một nụ cười xảo trá.

Hạng Long Uyên không biết chuyện trước kia phụ vương nói là chuyện gì, nhưng biết nụ cười này là vì La Thanh Yên đã báo thù oan uổng, nàng ngay cả cừu gia chính thức của mình cũng không biết rõ.

An Vương trong lòng vẫn còn có một nghi hoặc không hiểu nổi. Cái trường thương trong đêm tối ở trong tay của Triệu Tử Văn, Sở Thăng cũng không nhìn thấy được. Ý chỉ biết rằng đó là một thanh thần binh đã nổi danh, không chỉ vô cùng sắc bén mà còn vô cùng bá đạo lợi hại, chẳng lẽ đúng là hắn.....

- Đại ca, đại ca, huynh có ở trong phủ sao?

Ở trước cửa Triệu phủ có một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân đi vào, nũng nịu hương vào trong phủ mà gọi.

Triệu Tử Văn đang ở trong hoa viên luyện thương thì thấy trước cửa có một nữ tử mặc một áo màu xanh biếc thêu hoa và quần dài màu xanh lơ, trên cổ tay trắng ngần đẹp một chiếc vòng bằng phi thúy. Cách ăn mặc dường như rất công phu. Lông mày được kẻ một đường nhẹ, trên môi có một lớp son mỏng tạo nên một khuôn mặt động lòng người. Đi trong gió khiến cho nàng có một khí chất điềm tĩnh, tạo nên một hương vị động lòng người không nói nên lời.

Triệu Tử Văn cảm thấy trong lòng hơi rối loạn. Hắn cười hắc hắc rồi nói:

- Lý đại tài nữ, tìm ta có chuyện gì?

- Chẳng lẽ có chuyện thì mới có thể tìm huynh. Đã lâu rồi huynh không tới gặp muội.

Lý tài nữ hờn dỗi nói một câu.

Khuôn mặt của Lý tài nữ trở nên đỏ bừng. Dáng vẻ xấu hổ khiến cho Triệu Tử Văn không nhịn được chớp chớp mắt nói:

- Là đại ca không đúng.

- Đại ca định làm gì để đền bù tổn thất cho muội đây?

Lý tài nữ cũng chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, bờ mi động đậy tạo nên một dáng vẻ khả ái bình yên khiến cho Triệu đại ca phải ngẩn ngơ, hồn vía dường như cũng đã bị nàng câu dẫn mất...

Tích chá, bì tiên? Tâm tình Triệu Tử Văn rúng động, hắn liên tưởng đến cái này vừa định mở miệng thì Triệu tài nữ đã cười giảo hoạt nói:

- Đại ca, hôm nay có thể đi chơi xuân với muội một phen không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 244

Oan Gia Ngõ Hẹp

Mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời tháng hai. Gió xuân khẽ dịu dàng mơn trớn gò má của mọi người. Một loại tình cảm ấm áp giống như thấm vào trong lòng mọi người, tựa hồ như cả ruột gan cũng đắm chìm trong gió xuân. Triệu Tử Văn hưởng thụ ánh nắng ấm áp, mỉm cười nói:

- Thời tiết hôm nay thật là đẹp, rất phù hợp để đi chơi xuân!

Lý tài nữ vui mừng nướn mày kéo cánh tay của hắn nói:

- Đại ca, vậy là huynh đáp ứng sao?

- Muốn huynh đáp ứng cũng được, tuy nhiên phải có một điều kiện.

Triệu Tử Văn cười hắc hắc nói.

Nhìn nụ cười giảo hoạt của đại ca, nàng biết rằng đó không phải là chuyện tốt. Trên khuôn mặt xinh xắn của Lý Dịch An hiện lên vẻ mơ hồ, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Điều kiện gì?

Triệu Tử Văn quay đầu lại, nói nhỏ vào tai của nàng:

- Điều kiện này thực ra rất đơn giản... - hôn huynh một cái!

- Đại ca!

Lý tài nữ vừa thẹn vừa mừng dậm mạnh chân, gắt giọng. Nàng cũng không hiểu tại sao mỗi lần tiếp xúc thân mật với đại ca luôn luôn có người quấy rầy. Trong lòng nàng không khỏi thẹn thùng thầm nói: “Muốn hôn thì hôn đi, muội còn có thể ngăn huynh sao?”

Triệu Tử Văn tiếp tục cười nói:

- Nếu không thì đại ca hôn muội một cái được không?

- Không biết là huynh đang nói gì.

Khuôn mặt của Lý tài nữ trở nên đỏ bừng, thẹn thùng vô hạn. Hai tay bắt chéo trước ngực, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp khiến cho Triệu Tử Văn phải âm thầm thề thứa dịp đi chơi hội xuân này phải thực hiện được giấc mộng vĩ đại của mình.

Khuôn mặt Lý tài nữ hơi ửng hồng, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, trong phủ chỉ có mình huynh hay là có cả Hạ tử tử?

Thành Hàm Đan ba năm tổ chức một kỳ thi hội mà trong kỳ thi hội thì khoa của chính là quan trọng nhất. Đại Kinh quốc cứ ba năm thì tổ chức một kỳ thi hội, cử nhân các tỉnh và học sinh trường quốc tử giám đều có thể dự thi, được lọt vào vòng ba trăm người thì gọi là cống sĩ, hạng nhất thì gọi là hội nguyên.

Hạ Văn Đăng này từ Hàng Châu nghìn dặm xa xôi đến Hàm Đan dĩ nhiên là vì kỳ thi hội này. Kỳ thi hội sắp tổ chức, Hạ Vũ Tình làm tử tử phải ra sức đốc thúc Hạ Văn Đăng học tập rồi. Mà tiểu nha đầu Hạ Bình ở Triệu phủ cũng thật quá rảnh rỗi, cho nên đi theo cả đại tiểu thư tới thư viện để cùng nhau giám sát Hạ Văn Đăng đọc sách. Dù sao đã có La Thanh Yên âm thầm bảo vệ nàng, Triệu Tử Văn cũng không lo lắng đến vấn đề an toàn của tiểu công chúa này.

Hắn gật đầu cười nói:

- Vũ Tình, bọn họ đều đã tới thư viện.

Thần sắc Lý tài nữ trở nên vui vẻ, nàng khẽ ừ một tiếng, khuôn mặt hồng phấn khẽ nũng nịu nói:

- Đại ca, hôm nay sau khi kết thúc hội chơi xuân, muội sẽ hôn... huynh...

Còn chờ tới khi kết thúc làm gì, tìm chỗ không có ai đánh dã chiến là tốt rồi. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ như vậy, sau đó hắn vào trong phòng thay một bộ trường sam sạch sẽ rồi cùng với An Nhi vẫn đang xấu hổ cúi đầu đi tới hồ Yên Chi trong kinh thành.

Bây giờ, mùa xuân đã đến, bên hồ Yên Chi xuân ý dạt dào, trăm hoa đua nở. Vô số hoa tươi lay động trong gió, hết sức tươi đẹp. Trên sườn núi có rất nhiều tài tử giai nhân đang ở đó, tà áo trắng nhẹ nhàng, tay mang quạt

xếp, đầu đội khăn. Các tiểu thư thẹn thùng mặc quần dài, len lén tỏ lòng ngưỡng mộ các tài tử. Thắng cảnh này khiến cho mọi người phải say mê.

- Đây không phải là Lý tiểu thư sao?

Không biết ai là người đầu tiên trông thấy Lý Dịch An rồi phấn khích kêu lên.

Mọi người nghe vậy đều quay đầu lại nhìn về phía nàng Lý tài nữ tài ba xinh đẹp này. Nàng mặc một chiếc quần dài, mặt phấn má đào, đôi mắt thu thủy mơ hồ có xuân ý trong đó, khuôn mặt đỏ ửng thính thoảng còn nở ra một nụ cười tươi vui, thật là muốn hợp hồn bọn họ.

Đôi mắt của Lý tài nữ luôn dịu dàng nhìn nam nhân bên cạnh mình. Nam nhân này mày kiếm mắt sáng, vô cùng tuấn tú, làn da hơi ngăm đen. Khi bọn họ nhìn thấy tướng mạo của nam tử thì đều cả kinh, vội vàng ôm quyền thi lễ:

- Tham kiến Tể tướng đại nhân!

Bởi vì lão Hoàng đế đã tuyên chỉ thông cáo với thiên hạ, Triệu Tử Văn bây giờ đã trở thành Tể tướng khiến cho cả nước trên dưới đều xôn xao. Một người mới hai mươi tuổi lại xuất thân là một thư đồng mà lại có thể làm Tể tướng à? Người trong Kinh quốc đa số dĩ nhiên là không ủng hộ, dư luận trong Kinh quốc khắp nơi đều có lời dị nghị. Thậm chí, có người còn trực tiếp dâng cáo ngự trạng nhưng lão Hoàng đế không đếm xỉa tới. Dân không thể đấu với quan, huống chi lại là đương kim Hoàng đế cho nên dân chúng trong nước cũng chỉ có thể yên lặng chấp nhận sự thật này.

Biểu hiện của bọn tài tử rất cung kính nhưng có thể trong lòng bọn chúng đối với Triệu đại nhân một bước lên trời này đang rất khinh thường. Hẳn chắc chắn là đã dùng yêu pháp gì đó để mê hoặc Hoàng thượng mới có thể làm lên tới tận tể tướng.

Triệu Tử Văn cười nhàn nhạt nói:

- Hôm nay ta đến đây với thân phận du khách, mọi người không cần đa lễ.

Dù sao hẳn cùng là Tể tướng, cũng phải tỏ ra phong độ một chút.

Các tiểu thư mặc đồ trang nhã cẩn thận dò xét Triệu đại nhân một bước lên trời này trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ hẳn lợi hại như vậy sao? Nhưng

sau đó các nàng cũng ngừng lại mà chuyển sang nũng nịu nhìn Triệu đại nhân tuần lãng này, tron lòng động ý xuân. Nếu như có thể lấy vị Tế tướng này làm chồng thì cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Mà điều quan trọng chính là, đại tài nữ của kinh thành thanh tú động lòng người Lý Dịch An cũng đang kề sát bên cạnh Triệu Tử Văn, cho dù người mù cũng nhận ra ý tứ mập mờ trong đó. Tên Triệu Tử Văn này không chỉ có thân phận cao quý mà lại còn được đại tài nữ yêu mến, các tài tử thấy vậy thì đều ngứa mắt, trong lòng thầm nghiên rằng nghiên lợi một phen.

Dưới sườn núi hồ Yên Chi, ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt nước trong veo. Một cơn gió xuân thổi đến gợn sóng trong hồ lên làm rung động nhiều đóa hoa. Trong hồ du thuyền như thoi đưa, tài tử và giai nhân đứng trên đầu thuyền, liếc mắt đưa tình, thật là non sông tươi đẹp dạt dào “xuân ý”. Triệu Tử Văn ngược lại không thèm chú ý tới những thần sắc của những tài tử mà lại mê say trong hơi thở của thiên nhiên.

- Triệu đại nhân, có phải ngài là người đã từng đánh bại ‘vua đối’ Sử Trinh Tương phải không?

Một vị tiểu thư có khuôn mặt hơi ửng hồng đi tới, nàng nhẹ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn quay người lại, gật gật đầu với vị tiểu thư này:

- Chính là tại hạ!

- Oa, người này chính là Giang Nam đệ nhất thư đồng!

Một vài vị tiểu thư hưng phấn kêu lên. Các nàng vừa nói xong thì nhận ra mình đã mạo phạm đến Tế tướng đại nhân. Thư đồng chính là hạ nhân, đường đường là một Tế tướng mà lại nói thành thư đồng, đây chính là tội danh phạm thượng. Chỉ có điều sắc mặt Triệu Tế tướng cũng không giận dữ, các nàng vội vàng thỏ thẻ xin lỗi.

Thư đồng này không chỉ đã từng đánh bại Văn Trạng nguyên Trần Chính Hào, một bài “Thiếu niên cường” ở Văn đàn hội ở Hàng Châu làm kinh hoàng tứ phía mà còn đánh bại ‘vua đối – đối thủng bụng’ trong kinh thành, ôm mỹ nhân về. Ở trong cuộc thi giải đố đèn ở Hàn Lâm Thư Viện, hẳn cũng đã giải hai câu đố đèn liên tiếp, vô cùng xuất sắc. Học thức của hẳn

cao thâm như thế, được mọi người xưng tụng thì thử hỏi ở trong văn đàn hiện nay có ai không biết hẳn chứ? Chỉ là đều không thấy tôn vinh mà thôi!

- Triệu đại nhân, ngài làm cách nào mà đánh bại được Trần Trọng nguyên vậy?

- Triệu đại nhân, nghe nói ngài là tình lang của Các chủ Quân Phương Các, chuyện này có thật không?

- Triệu đại nhân...

Trong thời gian ngắn, những thiên kim tiểu thư bình thường không được ra khỏi nhà đã cảm thấy hứng thú đối với thư đồng thần kỳ này. Có nhiều người nên không ai cảm thấy xấu hổ, họ đều vây Triệu Tử Văn vào chính giữa.

Nữ nhân khi đã cuồng nhiệt thì không có biện pháp nào giải quyết. Mặc dù bình thường các thiên kim tiểu thư này tỏ vẻ rụt rè nhưng trong lòng đều rất nhiệt tình.

“Ta từ lúc nào đã bị gán ghép với cái cô nàng hồ mị tử họ Lâm chỉ có một tay kia chứ?” Triệu Tử Văn thật sự dở khóc dở cười, không ngờ các nữ tử ở kinh thành này cũng khó đối phó như thế.

- Cái gì mà Giang Nam đệ nhất thư đồng, ta thấy hẳn chính là Giang Nam đệ nhất dâm tặc thì có.

Một thanh âm thánh thót vang lên bên tai mọi người. Các tài tử vốn đang đỏ mặt ghen ghét nghe thấy vậy đều vui vẻ, nghe giọng nói oanh yến này là họ biết tiểu quận chúa đã đến.

Tại sao lại là cô nàng này? Triệu Tử Văn cảm thấy mình và nàng đúng là oan gia ngõ hẹp đến tận cùng. Không thể chịu nổi nữa, với lại hẳn cũng chẳng thèm để ý đến tiểu quận chúa này mà là đang chú ý tới Tô Tiểu Muội thành thực vũ mị kia, hướng về phía nàng mà mỉm cười.

Tô Tiểu Muội cũng không còn thẹn thùng khi nhìn thấy Triệu Tử Văn như trước kia mà nhẹ nhàng thản nhiên cười với hắn. Tuy nhiên ở giữa lông mày nàng có ẩn chút xuân ý. Dáng người cao gầy đầy đặn cùng với bộ ngực sữa cao ngất hiện ra trước mắt các nam tử khiến cho bọn họ đều không nhìn được phải nuốt nước miếng. Trong lòng đều thầm than thở, đáng tiếc, đáng tiếc.

- Hừ, người thấy bản quận chúa tại sao không hành lễ?

Tiểu quận chúa đi tới trước mặt Triệu Tử Văn, chống hai tay vào hông mắng.

Triệu Tử Văn cười lạnh lùng:

- Tại sao ta phải hành lễ?

Các tiểu thư ở bên cạnh hăn nhìn thấy quận chúa dương cung bạt kiếm đều hoảng sợ tránh sáng một bên. Lý tài nữ cũng hơi lo sợ đứng cạnh bên người Triệu đại ca. Nàng cũng không hiểu tại sao nàng tiểu quận chúa này lại luôn gây khó dễ cho đại ca.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng An Ninh đỏ lên:

- Ta là quận chúa của Đại Kinh, người dám không hành lễ sao?

Triệu Tử Văn hừ nhẹ một tiếng:

- Chẳng lẽ người là quận chúa thì có thể nhục mạ mệnh quan triều đình sao?

- Đúng rồi, vừa rồi quận chúa mắng Triệu đại nhân là dâm tặc, đây chính là vi phạm đến luật lệ của Đại Kinh.

Một vài vị tiểu thư nhỏ giọng thầm nói.

Triệu Tử Văn thân là Tế tướng ở Đại Kinh, thân phận này của hăn cũng không thấp hơn so với quận chúa bao nhiêu. Hôm nay quận chúa nhục mạ Tế tướng Đại Kinh, không đi gặp Hoàng thượng tố cáo nàng thì thôi, lại còn bắt ta hành lễ sao? Tuy nhiên Triệu đại nhân cũng không phải là người thích dâm chọc gì người khác, hăn chỉ dọa nàng tiểu quận chúa không biết trời cao đất rộng này một chút.

- Người.

Hạng An Ninh nhất thời nghẹn giọng. Nếu như luận ai sai thì so với việc quận chúa làm nhục hăn với việc hăn không hành lễ chẳng đáng là gì. Trong lòng nàng rất tức giận, phản bác lại vô lực, trên khuôn mặt mỹ miều như muốn phun ra lửa giận.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Nàng Cười Trong Bụi Hoa

An Ninh, đừng làm loạn.

Tô Tiểu Muội tranh thủ kéo Hạng An Ninh đang tức giận đến cả người phát run lên qua một bên, khẽ nói:

- Chúng ta đi ngắm hoa thôi.

Hạng An Ninh cứ như thế bị Tô Tiểu Muội vừa lôi vừa kéo đi đến một bụi hoa trong rừng, nhưng nàng sao có thể buông tha cho người một cách dễ dàng như vậy chứ. Nàng trầm tư cúi đầu đứng trong bụi hoa, không phải là thưởng thức trăm hoa khoe sắc mà đôi mắt chột sáng ngời, cũng không biết là đã nghĩ ra chủ ý gì để đối phó với tên âm tặc này. Khóe môi nàng khẽ nhếch lên một nụ cười không nên có ở các thiếu nữ, hạ giọng oán hận, nói:

- Ngày mai, ta nhất định làm cho người không thể không muốn chết được.

Nhìn hai người giương cung bạt kiếm, mọi người đều bo bo giữ mình, quên cả hành lễ với quận chúa, nhưng quận chúa đã đi xa rồi thì cũng đành thôi.

Nàng quận chúa tai họa này đã rời đi rồi, cái lỗi tai của Triệu Tử Văn được trả lại sự thanh tĩnh. Bất quá, hăn đột nhiên cảm giác thấy sau lưng chột lạnh, cảm giác này như có lại như không có sát khí vậy. Nhưng quay đầu nhìn chỉ thấy Tô Uyển Nhu và tiểu ma nữ kia đứng trong bụi hoa.

Hăn cũng chưa phát hiện ra cái gì khác lạ cả, lại cho rằng mình đã quá khẩn trương rồi, cho nên quay về cười nói với Lý tài nữ:

- An Nhi, có muốn chúng ta đi du thuyền không?

Trên hồ Yên Chi, du thuyền qua lại rất nhiều, cũng là một nơi rất thú vị.

An Nhi gật gù bảo:

- Đại ca, chúng ta mới vừa đi đến đây, cứ thường thức hoa cỏ đi đã.

Nơi đây là một sườn núi nhỏ tương đối xa hồ Yên Chi, không chỉ có thể nhìn thấy được nước hồ trong xanh như gương, mà trên sườn núi còn đầy các bụi hoa tươi. Cả cánh đồng hoa trăm ngàn loại đồng thời nở rộ, đua ganh sắc đẹp, muôn hồng nghìn tía tràn ngập ánh mắt người ta. Làm gì có nữ tử nào không yêu hoa? Lý tài nữ đương nhiên là cũng không muốn bỏ qua cảnh đẹp thế này.

- Lý tiểu thư, chúng ta từ lâu đã nghe đại danh của nàng. Hôm nay nhân dịp du xuân, phong cảnh vô cùng xinh đẹp, không bằng chúng ta làm thơ đi, thế nào? Không biết Lý tiểu thư có nhã hứng này không?

Mấy vị tài tử phong độ đi về phía Lý tài nữ cười hỏi. Hiển nhiên là họ đang đứng về cùng một chiến tuyến để đối phó với Triệu Tử Văn.

Lý tài nữ ngẩn ra trong chốc lát, nhìn qua đại ca như muốn hỏi ý kiến của hắn.

- Cũng hay đó. Đề nghị hay!

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói.

Nhưng Lý tài nữ thì cảm thấy là lạ. Nếu đại ca mà đáp ứng thì làm sao lại còn cười hư hỏng thế chứ. Nàng cười thản nhiên, đáp lại:

- Nếu các vị công tử có nhã hứng như vậy thì tiểu nữ đành bêu xấu. Không biết là vị công tử nào lên trước?

- Ta ta ta...

Một vị công tử xấu xí lại muốn tranh lên làm người đầu tiên biểu diễn trước mặt Lý tài nữ, vội vàng thở gấp thở gấp nói.

Triệu Tử Văn cười ha hả, bảo:

- Huynh đài đừng kích động. Không ai đoạt với người đâu!

Vị công tử kia lập tức đỏ bừng cả mặt, vội vã lúng búng ngâm:

- Vạn thụ hồ biên hạnh,

tân khai nhất dạ phong.

Sơn pha thâm thiển sắc.

Chiếu tại lục ba trung!

(Dịch nghĩa:

Vạn cây bên hồ hạnh,
mới nở sau một đêm nhiều gió,
triền núi màu nâu nhạt,
như in hình lên những con sóng hồ.)

Một bài thơ bình thường, không có gì đặc sắc cả. Các tài tử đều không có biểu tình nào, gật đầu thôi, tỏ vẻ là bài thơ này miễn cưỡng cũng có thể gọi là thơ được, nhưng cũng chỉ có thể coi là một bài thơ hạ đẳng mà thôi.

Công tử làm con chuột bạch đầu tiên vụng trộm liếc nhìn Lý tiểu thư, thấy nàng cũng không có phản ứng gì thì âm thầm thối lui ra phía sau các tài tử.

Ánh mắt Triệu Tử Văn liếc nhìn về phía Tô Uyển Nhu. Hắn rất có hảo cảm với nàng Tô Uyển Nhu thành thực như mật đào này. Đáng tiếc là lúc nào tiểu công chúa cũng đứng bên cạnh nàng, có muốn nói chuyện cũng nói không nổi nữa.

Lý Dịch An đứng bên cạnh hắn khẽ nói:

- Đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

- Àh, ta đang nghĩ, An Nhi muội thật là được hoan nghênh!

Triệu Tử Văn cười cười, vừa nói vừa nhìn về phía An Ninh quận chúa đang ở phía xa xa bĩu môi nhìn mình chăm chăm.

Ở đây mọi người đều có thể nhìn ra, các tài tử đều cực kỳ có cảm tình với nàng Lý tài nữ tuyệt mỹ này, muốn cùng nàng ngâm thơ làm câu đối thì nhất định là có dụng tâm kín đáo. Lý Dịch An khẽ hé miệng cười, đôi mắt duyên dáng nhìn hắn nói:

- Đại ca, huynh đây là đang ghen có phải không?

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng mơn trớn vòng eo nhỏ nhắn như không xương của Lý tài nữ, ánh mắt quét qua một đám tài tử đang sốt ruột muốn thể hiện, cười ha hả nói:

- Nếu đại ca ghen, chỉ sợ là có muốn ăn dấm chua đến sáng mai cũng không hết.

- Đại ca lại giễu cợt muội rồi.

Lý tài nữ cười đến hồng cả mặt, thấp giọng gất gỏng. Nàng lại cúi đầu, xấu hổ khẽ lẩm bẩm:

- An Nhi mới không cần bọn họ. An Nhi chỉ thích... một mình đại ca thôi.

Lý tài nữ hai má đỏ bừng, lông mày như nét xuân sơn, ánh mắt như làn thu thủy, bộ dạng thẹn thùng rung động lòng người khiến các tài tử nhìn mà ngẩn ngơ. Triệu Tử Văn nhìn nàng mà trong lòng cũng ngứa ngáy. Nếu như không có lắm tài tử tiểu thư ở đây như thế thì hẳn chắc chắn sẽ không ngán gì mà không kéo An Nhi vào trong lòng hung hăng hôn mạnh lên môi nàng.

Một vị công tử hấp tấp theo sát sau đó, nói:

- Lý tiểu thư, tại hạ vừa rồi làm được một bài, xin mời Lý tiểu thư chỉ điểm cho.

Nói xong, vị công tử này rung đùi đắc ý cất giọng ngâm nga:

- Lạc hoa mẫn xuân quang,
sơ liễu ánh tân đường.

Dã độ hoa tranh phát,
xuân đường thủy loạn lưu.

(Dịch nghĩa:

Hoa rơi tràn ngập cảnh xuân,
Mành liễu lưa thưa bên bờ hồ,
Bức tranh hoa cỏ tự nhiên nảy nở,
Dòng nước mùa xuân chảy vô tình.)

Bài thơ này xét về ý cảnh thì có hơn vị công tử trước được vài phần. Chẳng qua Triệu Tử Văn nghe mà không hiểu sao cứ cảm thấy như dâm thơ. “Cái gì mà cảnh xuân? Nước chảy vô tình? Huynh đệ người cũng lắm ảo tưởng nhỉ?”

Những tài tử từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, không có kiểu tư tưởng thiên mã hành không như hăn, dù sao cũng không liên tưởng được đến chuyện kia, chỉ thấy bài thơ này so với bài trước thì mạnh mẽ hơn được vài phần. Cũng có vài người đã nịnh hót, khen hay rồi. Lý tài nữ mỉm cười thản nhiên, bình luận khen ngợi vài câu.

Đã có mấy người đọc thơ rồi, nhưng cũng chẳng có bài nào ra hồn cả. Triệu Tử Văn nghe được mà không khỏi mệt như cả người lẫn đầu.

- Lý tiểu thư, hôm nay có lẽ nàng cũng nên làm một bài nhỉ?

Mấy vị tài tử cười cười nói.

Lý tài nữ gật đầu, mắt đẹp quét qua những đóa hoa muôn tía ngàn hồng. Chỉ thấy cách đó không xa, trên cành mai điểm tuyết hoa hồng rực như lửa, tuyết trắng trên mặt đất, như một dòng sông phấn, nơi nơi đều có hương hoa, đẹp không sao tả xiết.

Trên mặt nàng hiện ra một nụ cười ngọt ngào, bước liên tục đi đến dưới cành mai, tươi cười tha thiết nhìn hoa mai trước mắt. Những đóa mai soi rọi trên hai má xinh đẹp thanh tú của nàng, vô cùng kiều mỹ.

Những đóa hoa màu hồng phấn như vẫn đọng sương đêm, vô cùng diễm lệ, phi phàm. Lý Dịch An vin cành hoa mai, khẽ cất giọng ngâm:

- Xuân nhật nhàn du, thung chinh tiêm tiêm thủ.

Lộ nùng hoa sấu, bạc hãn khinh y thẩu.

Kiến hữu nhân lai, miệt sạn kim sai lưu, hòa tu tẩu.

Ỗ môn hồi thủ, khước bả thanh mai khứu.

(Dịch nghĩa:

Ngày xuân rỗi rãi thành thơi, lười biếng cả bàn tay thon thả.

Hơi sương đậm làm hoa gầy, thấm qua lớp y phục mỏng manh.

Gặp phải có người đến, vội cài trâm, xấu hổ bước đi.

Dựa cửa quay đầu, lại mơ màng với hương hoa mai.

- Thơ hay! Thơ hay!

Các tài tử đều vỗ tay khen ngợi. Các tiểu thư vốn đang ghen tị vì Lý tài nữ được nhiều tài tử hoan nghênh đến thế cũng không khỏi cất giọng trầm trồ khen ngợi. Ai bảo bài thơ này quá hay đến mức không thể chê nổi. Một hình ảnh thiếu nữ đi hái hoa mai hiện ra trước mắt mọi người. Toàn bộ từ phong cách thanh thoát, tiết tấu thoải mái, hình tượng thuần khiết của thiếu nữ ngâm thơ vin cành hoa mai, tất cả đều thể hiện một bút pháp quá thần kỳ.

Lý tài nữ ngượng ngùng khẽ hái một đóa hoa mai cài trước ngực, tươi cười ngọt ngào nhìn đại ca ở cách đó không xa, gặt giọng:

- Đại ca, huynh cũng làm một bài đi. Bằng không thì muội không chịu đâu!

Triệu Tử Văn còn đang cảm khái... Trong số tất cả những thi từ của Lý tài nữ, bài thơ này là tác phẩm đầu năm mới của Lý Thanh Chiêu, viết về

thần thái ngây thơ của thiếu nữ, không ngờ là lại được viết ra trong hoàn cảnh này.

Hắn si tình nhìn An Nhi, trong lòng vô cùng cảm động. Ánh mắt thâm tình nhìn An Nhi dưới tán cây hoa mai, trong trẻo cất giọng ngâm:

- Phong vũ tống xuân quy,
phi tuyết nghênh xuân đáo,
dĩ thị huyền nhai bách trượng băng,
do hữu hoa chi tiếu.

Tiểu dã bất tranh xuân,
chích bả xuân lai báo...

Đài đảo sơn hoa lạn mạn thì,
tha tại tùng trung tiếu!

(Dịch nghĩa:

Mưa gió đưa xuân về,
tuyết bay đón xuân tới,
đã là băng dày trăm trượng trên vách núi,
vẫn có cành hoa cười.

Cười cũng không tranh xuân,
chỉ báo xuân đã tới...

Đợi cho đến khi hoa trên núi rụng rờ,
nàng sẽ cười trong bụi hoa)

Mấy câu đầu chỉ biểu hiện như một bài thơ quá tầm thường, mọi người đều khinh miệt nhìn hắn. Lý tài nữ trong lòng cũng quýnh lên, đại ca làm sao đột nhiên lại không được thế này?

Nếu Triệu Tử Văn biết được ý nghĩ trong lòng của tiểu ny tử này mà không tử hình nàng tại chỗ mới là lạ. Dám nói là ta không được?

Nhưng nghe đến câu "Đợi cho đến khi hoa trên núi rụng rờ, nàng sẽ cười trong bụi hoa" thì một câu miêu tả Lý tài nữ sinh động như thật, giống như một hoa tiên tử đến trần gian, tuyệt đối đáng được xưng tụng là một nét bút điểm thêm mắt rồng.

- Thơ hay, thơ hay! Triệu đại nhân quả nhiên là văn tài xuất sắc!

Những thiên kim tiểu thư nghe xong thì đôi mắt đẹp mở to, sáng rỡ, si ngốc nhìn Triệu Tử Văn, trầm trồ khen ngợi, lại càng như chọc tức thêm các tài tử vốn trong mắt chỉ có Lý tiểu thư.

Triệu Tử Văn thân là Tế tướng, những tài tử này không dám có xung đột chính diện với hắn, đều chỉ dám nói bậy sau lưng. Thế mà hiện giờ hắn làm bài thơ, dù là hay hay dở cũng phải kêu vài tiếng "hay"

- Dâm tặc chết tiệt!

Hạng An Ninh vẫn chú ý đến hành động của Triệu Tử Văn, thấy hắn và Lý Dịch An trao đổi thơ từ, liếc mắt đưa tình mùi mẫn với nhau thì không khỏi căm giận nói.

Tô Tiểu Muội cười nói:

- Triệu đại nhân này quả thực là có vài phần văn tài.

- Văn tài thì tính là cái gì? Biết võ công mới là lợi hại nhất. Hắn so với Triệu tướng quân thì cách xa mười vạn tám nghìn dặm.

Tiểu quận chúa tức giận giậm chân đập tay nói, trong lòng lại càng thêm kiên định âm mưu ngày mai tuyệt đối phải thực hiện được, lại hạ giọng thăm thẳm thì:

- Ngày mai nếu kế thành, đến cả Hoàng thúc cũng không bảo hộ được người!

- Đại ca, muội biết huynh là lợi hại nhất!

An Nhi đi đến bên người Triệu đại ca, thâm tình nhìn hắn, dịu dàng nói.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Lý đại tài nữ của ta mới là lợi hại nhất!

- Hừ, một bài thơ thôi thì có cái gì mà ra vẻ!

Tiểu quận chúa đứng trong rừng hoa, cau mũi ngọc, khinh thường nói.

- An Ninh!

Tô Uyển Nhu giật tay tiểu quận chúa, nói:

- Vương gia không phải là đã dặn muội không được nhắm vào Triệu đại nhân đó rồi hay sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 246

Lại Nghe Thấy Là Diệu Đố.

Triệu Tử Văn ở xa xa nên không thể nghe thấy tiếng mắng của tiểu quận chúa. Hãn cùng Lý tài nữ đứng trong bụi hoa thưởng thức những đóa hoa muôn hồng ngàn tía. Gió xuân phơ phới, triền núi biêng biếc những hoa và cỏ. Trăm hoa đón gió xuân tươi đẹp, tranh nhau khoe sắc. Lý tài nữ mặt hồng lên tươi cười, như vui như hờn dỗi kề sát bên cạnh đại ca, khoe môi nhếch lên nụ cười hạnh phúc, thưởng thức hoa xuân tươi đẹp.

- Triệu huynh, quả nhiên phong thái vẫn như trước!

Một nam tử cười cười từ không xa đi lại. Y mày rậm mắt to, khuôn mặt trắng trẻo, khoe miệng lại có hai chòm râu cá trê, bộ dạng trông hơi quái quái.

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Các tiểu thư vừa rồi vừa đàm luận đến y thì không ngờ là vị "vua đối" ở kinh thành này lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt. Mắt các tiểu thư lại sáng lên, "Chẳng lẽ đây là "đối thủng bụng" đến khiêu chiến Triệu đại nhân?"

Triệu Tử Văn cũng không có mấy ngạc nhiên, bởi vì phía sau "đối thủng bụng" còn đi theo hai người nữa. Một là Trương Cư Chính mà hãn đã từng giao thủ trong tỷ võ chiêu thân của Đại tiểu thư. Còn người kia đương nhiên là Cửu Hoàng tử. Nói cách khác, họ đến đây là đã có sự chuẩn bị từ trước.

Hãn và Sử Trinh Tương này cũng không phải là không hòa thuận, quan hệ cũng không nhiều khúc mắc như với Cửu Hoàng tử, cho nên hãn tươi cười chào hỏi:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Sử huynh. Sử huynh lâu nay khỏe chứ?

Sử Trinh Tương cũng không ngờ là vị Triệu huynh này lại nhiệt tình như vậy, cũng hơi nao nao, sau đó lại tươi cười thân thiết nói:

- Hôm nay ta đi cùng điện hạ ra ngoại thành dạo chơi, không ngờ là lại xảo ngộ Triệu huynh. Thật là rất có duyên!

“Người cứ tự lừa mình đi”, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy buồn cười, “bản thân mình khó có được nửa ngày rảnh rỗi, thế mà đụng ngay phải Cửu Hoàng tử, làm gì ra chuyện trùng hợp như thế?”

- Tham kiến điện hạ!

Các tài tử tiểu thư sau khi nhìn thấy Cửu Hoàng tử ở phía sau Sử Trinh Tương thì đều vội vàng hành lễ. Đến cả Lý tài nữ cũng phải thi lễ theo. Chỉ có một mình Triệu Tử Văn là vẫn ra vẻ như không cần thiết, dường như là không nhìn thấy Cửu Hoàng tử trước mắt.

- A, đây không phải là Cửu Hoàng tử điện hạ đó sao? Ta còn tưởng là ta hoa mắt nữa chứ.

Triệu Tử Văn nghe tiếng tham kiến kia thì mới quay đầu, dụi dụi mắt, nhìn Cửu Hoàng tử ăn mặc thường phục trong bộ bạch sam mà nói bằng một giọng điệu rất kinh ngạc.

Mọi người nghe thấy thì đều hít vào một hơi. "Một người sống sờ sờ ngay trước mắt như thế mà không ngờ lại dám bảo là "hoa mắt". Hơn nữa, người này lại còn là Hoàng tử. Cho dù người có là Tể tướng Đại Kinh đi chăng nữa thì cũng không thể kiêu ngạo như thế chứ?" Các tài tử trong lòng đều căm giận, thầm nghĩ.

Đôi mắt Cửu Hoàng tử hiện lên vẻ giận dữ, khóe miệng co giật một hồi, nhưng lập tức lại trôi qua. Gã cố nén lửa giận, tươi cười nói:

- Triệu đại nhân, thật sự là rất khôi hài!

Trương Cư Chính cũng là gần như uất lên rồi, nhưng đáng tiếc y không phải là đối thủ của Tể tướng đại nhân này. Mà hiện giờ Tể tướng đại nhân lại ở một địa vị cao, y cũng chỉ đành cố mà nén giận, không phát tác được, chỉ có đôi mắt thì như vô tình hữu ý lại lườm về phía hắn.

Triệu Tử Văn đổi giọng cười nói:

- Hôm nay sao điện hạ lại có hứng thú tới ngoại thành dạo chơi thế này...?

Cửu Hoàng tử tươi cười ra vẻ thân mật, nói:

- Ngày xuân ấm áp, ta tự nhiên có cùng tâm tư với Triệu đại nhân, tới đây du ngoạn.

Những lời này trong đó có ý tứ ám chỉ là Triệu đại nhân và gã có cùng chung chí hướng, có ý tứ muốn xích lại gần nhau hơn. Triệu Tử Văn cũng thản nhiên đáp lời:

- Trời mưa gió không chiều lòng người, có khi sắp sấm chớp mưa rơi đến nơi, thôi về nhà cất quần áo cái đã.

Hai người nói qua nói lại bí hiểm, mọi người nghe chẳng ra ý tứ gì, có điều khi các tiểu thư nghe đến chữ "sấm chớp mưa rơi, về nhà cất quần áo" thì đều không kìm nổi mà phì lên cười ra tiếng, cười khúc khích, vừa thẹn vừa vui vì Tế tướng đại nhân này thực sự là rất khôi hài.

Trong mắt Cửu Hoàng tử âm tình bất định, muốn nói lại thôi. Gã đột nhiên bị Triệu Tử Văn bẻ cong ý nghĩ, lại không biết nên bắt đầu từ đâu nữa. Triệu Tử Văn hiểu được hôm nay Cửu Hoàng tử này đến đây khẳng định là không phải định đến tra vấn cái gì, mà là tới mượn sức của mình. Đáng tiếc mình và hắn kết thù sâu thâm hậu, hiển nhiên là phí công toi rồi.

Sử Trinh Tương vốn là tham mưu tướng quân của Cửu Hoàng tử, theo nghĩa vụ vội cười lấy lòng, nói:

- Vừa rồi ở đây vừa có tiếng trầm trồ khen ngợi. Dường như là Triệu huynh làm thơ thì phải?

Sử Trinh Tương này tuy làm chuyện vô ích, nhưng Triệu Tử Văn cũng không tiện cự tuyệt, đành gật đầu chứ không nói gì thêm.

- Vị này chắc là Lý tiểu thư?

Sử Trinh Tương nhìn Lý tài nữ như trong tranh vẽ, khẽ hỏi.

Trên người Triệu đại nhân này tìm không ra được đột phá khẩu thì đành phải bắt tay từ người bên cạnh hắn. Sử Trinh Tương cũng tự biết bản thân mình, Cửu Hoàng tử và Triệu đại nhân kết thù oán đã sâu, nhất thời không có khả năng hóa giải được. Nếu nói muốn mượn sức thì vẫn còn mất nhiều thời gian lắm. Mà Cửu Hoàng tử diện hạ thì vừa rồi đích xác là có phần sốt ruột quá mức.

Lý Dịch An rúc vào bên cạnh Triệu đại nhân, mỉm cười gật đầu đáp:

- Đúng là tiểu nữ.

- Hóa ra là đại tài nữ của Hàm Đan. Thật sự là ngưỡng mộ tài danh đã lâu.

Sử Trinh Tương ôm quyền nói một câu nịnh nọt.

Lý Dịch An đôi mắt dịu dàng, nét mày khuôn mặt đều phơi phơi ý xuân. Nàng căn bản là không cần gì cái danh tiếng đại tài nữ cả, mà chỉ cần để ý tới lời nói của đại ca thôi. Nàng thân nhiên đáp:

- Sử công tử quá khen. Cũng chỉ là chút hư danh thôi, không đáng nhắc tới.

Sử Trinh Tương cười âm đạm, không biết nói tiếp cái gì nữa. Lại nhìn quét qua những tài tử đang đứng đó, y cười hào sảng, nói:

- Nếu mọi người đã hứng thú như vậy thì không bằng tiếp đây chúng ta lại làm thơ. Thế nào?

Các tài tử vừa rồi thấy Lý tài nữ đa dạng tài tình, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, đều kêu lên:

- Ý kiến hay!

Sử Trinh Tương nhìn về phía Lý tiểu thư, cười nói:

- Lý tiểu thư rất có văn tài. Ở đây không ai là không bội phục cả. Không bằng cho chúng ta bình luận một chút đi.

Lý tài nữ lại khẽ phẩy bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đáp:

- Triệu đại ca mới gọi là văn tài phi phàm. Không bằng để huynh ấy đến đây đi.

Sử Trinh Tương làm như thế, đơn giản là muốn kéo gần khoảng cách giữa Triệu Tử Văn và Cửu Hoàng tử với nhau hơn. Nhưng Triệu Tử Văn lại không thích chơi tâm cơ với người kiểu đó, càng nghe lại càng cảm thấy mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác. Hắn nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng đọc:

- Thiên hạ phong vân xuất ngã bối,
nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi.

Hoàng đồ phách nghiệp tiểu đàm trung,
bất thẳng nhân sanh nhất tràng túy!

(Dịch nghĩa:

Gió mưa thiên hạ trên lưng ta,

Vừa vào giang hồ năm tháng đã thúc giục,
Giữa trò cười thống trị của Hoàng Đồ,
Không thắng nhân sinh một trận say!)

"Không thắng nhân sinh một trận say!"

Một bài thơ không chỉ hay mà còn đầy khí phách vang vọng bên tai mọi người. Hẳn há mồm là ra được một bài thơ tuyệt tác. Lại ở trước mặt hẳn mà so thơ với nhau thì thật sự là chẳng khác gì dọa người cả. Mọi người đều thầm cảm thán Triệu đại nhân thật sự là rất có tài học, lại rất có khí phách; quả thật là không mấy ai so sánh được, đều không dám nói đến chuyện làm thơ từ gì nữa.

Xa xa, Tô Tiểu Muội vẫn dõi mắt theo Triệu Tử Văn đang lảng lạng rời đi, trên khuôn mặt hiện lên vài phần sùng kính, lẩm bẩm nói:

- Người đã không màng danh lợi, vì sao lại phải gia nhập tràng phân tranh thế này? Không ngờ là người cũng là người có khổ mà không nói ra được.

- Người nào chứ? Ra về thôi.

Hạng An Ninh ở bên cạnh thì lại mắng theo một câu.

Sử Trinh Tương thở dài thật sâu:

- Xem ra Triệu Tể tướng cũng không phải đơn giản như chúng ta nghĩ đâu.

Ánh mắt Cửu Hoàng tử hiện lên vẻ âm tàn, hạ giọng phẫn hận:

- Rồi sẽ có một ngày, khi ta lên ngôi cửu ngũ, ta nhất định sẽ làm cho hẳn phải hối hận.

- Chúng ta đi.

Cửu Hoàng tử cũng không nhẫn nổi cái tính khí bạo ngược của mình nữa, phần nộ lỗ mãng phất ống tay áo, giậm bước thật mạnh rời đi. Sử Trinh Tương đành bước theo sau. Tuy rằng y rất rõ ràng khuyết điểm lớn nhất của Hoàng tử điện hạ là tính khí quá mức táo bạo, nhưng đáng tiếc, lời thật thì trái tai. Hơn nữa, điện hạ trời sinh tính khí đã thế rồi, nếu như phải sửa tính cách đi, nói thì dễ nhưng làm mới khó.

Sử Trinh Tương dẫn Cửu Hoàng tử theo đến tận đây, rõ ràng là có mục đích lôi kéo và làm quen Triệu Tử Văn, hóa giải những ân oán trong quá

khứ. Nếu như có thể lôi kéo hẳn tham gia phe phái, phụ tá Cửu Hoàng tử thì đương nhiên là không còn gì tốt bằng rồi. Chẳng qua sự tình lại là từng bước một diễn biến, dục tốc bất đạt. Đáng tiếc là đến bước đầu tiên bọn họ cũng chưa đi nổi.

Triệu Tử Văn đứng trong bụi hoa, nhìn về sóng nước lăn tăn hồ Yên Chi xa xa. Trên mặt hồ Yên Chi, thuyền hoa qua lại như thoi đưa, làm cả nhánh sông đẹp như trong tiên cảnh. Hai bờ hồ Yên Chi là chốn sinh ca đàn nhạc, không sao tả xiết cảnh phồn hoa, đông vui náo nhiệt. Hơn trăm chiếc thuyền hoa chậm rãi quay đầu trên mặt nước, trên thuyền treo đầy những màn lụa hay hoa đăng. Hàng trăm chiếc thuyền đi qua đi lại, chờ tìm đón khách. Mọi người đều tha hồ chỉ trỏ, bình luận trang trí trên mỗi thuyền hoa, so sánh đẹp để ưu khuyết với nhau.

- Đại ca, là muội đã nói sai gì rồi sao?

Lý Dịch An lặng lẽ thong dong đi đến bên cạnh Triệu Tử Văn, hạ giọng hỏi nhỏ như đứa trẻ làm sai việc gì.

- An Nhi, không liên quan gì đến muội. Là tâm tình đại ca không tốt thôi. Triệu Tử Văn khẽ đáp.

Lý tài nữ gật đầu, không nói gì thêm nữa, lẳng lặng đứng bên cạnh đại ca, cùng đại ca thương cảm.

Cũng không biết ở trong lầu các của một thuyền hoa nào trên hồ Yên Chi bỗng vang lên làn điệu tang thương của một nữ tử đang đánh đàn. Âm thanh tự nhiên vang lên quanh quẩn bên tai mọi người, tiếng đàn du dương, giai điệu uyển chuyển quẩn quýt trong mỗi bụi hoa, khiến cho người ta khó kiềm chế nổi phải say sưa...

- Xuyên qua ngàn năm, hồng nhan lệ hỏi vì ai? Trần trọc muôn đời luân hồi, đi con đường nào, lời thề bên nhau mãi không quên. Tang thương thiên địa biến, hóa đá vọng thuyền về. Cũng hứa tại thời khắc này, chỉ đợi muôn đời luân hồi, tay áo hồng, mặc áo xanh, ngồi đợi...

Giai điệu quen thuộc truyền đến lọt vào tai Triệu Tử Văn. Hẳn nghe mà lòng chấn động. Chẳng lẽ là hồ mị tử họ Lâm kia lại đến quấy rối ở tận đây? Hẳn không còn giật mình như khi ở Tân Nguyệt Lô kia nữa, mà bình tĩnh nói với An Nhi:

- An Nhi, ta đi một chút rồi sẽ trở lại.

An Nhi cũng không biết đại ca muốn đi làm cái gì, chỉ biết gật đầu. Chẳng lẽ là đại ca muốn đi tìm nữ tử hát khúc nhạc kia sao?

- An Ninh, chúng ta hồi phủ đi.

Tô Tiểu Muội đã thưởng thức cảnh hoa cỏ hồi lâu, nói với tiểu quận chúa.

- Tên dân tộc lại muốn đến gây tai họa cho nữ tử hát khúc hát kia rồi.

Tiểu quận chúa hừ nhẹ, nói:

- Nhìn hãnh mà thấy ghét. Chúng ta đi.

Tô Tiểu Muội khẽ đưa mắt liếc về phía Triệu Tử Văn đang đi về phía dưới sườn núi, sau đó đi theo tiểu quận chúa đang hậm hực rời đi. Triệu Tử Văn đến bên bờ hồ Yên Chi, thuê riêng một con thuyền mộc, chèo tới chiếc thuyền hoa trong hồ vừa rồi có tiếng hát truyền ra.

Lão chèo thuyền thấy vị công tử này phong lưu tiêu sái, liền cười hỏi:

- Nghe khẩu âm của công tử hình như không phải là người ở địa phương này.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Là Nàng

Triệu Tử Văn cười nói:

- Lão gia tử nghe đúng rồi. Ta từ phương Nam tới. Chẳng hay lão có biết chiếc thuyền hoa kia là ở phủ của ai không?

Trong lòng hăn mặc dù biết là thuyền hoa của Tân Nguyệt Lâu nhưng cũng không thể xác định được chính xác trăm phần trăm, cho nên mới hỏi lại.

Lão chèo thuyền nhìn theo tay hăn chỉ, gật đầu cười nói:

- Đó là thuyền Minh Nguyệt, đẹp nhất ở Yên Chi Hồ, chính là của Tân Nguyệt Lâu đó.

"Hóa ra thật sự là hồ mị tử này, đã lừa dối ta một lần rồi, lại còn muốn lừa ta lần nữa sao? Để xem ta giáo huấn ngươi thế nào." Trong lòng Triệu Tử Văn căm giận mắng. Hăn bỗng nhiên lại nghĩ tới khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Lâm Mộng Phi. Đã nhiều ngày không thấy, thực sự cũng có chút nhớ nàng.

Lão già chèo thuyền mộc, cũng không quên hỏi lại hăn:

- Công tử là muốn tới nghe Đạp Tuyết hát phải không? Không phải là ta nói quá đâu nha, khúc hát này của Đạp Tuyết quả thực là rất dễ nghe.

Cái gì mà Đạp Tuyết chứ? Cũng không biết là hồ mị tử này đổi tên để chơi trò gì nữa. Triệu Tử Văn gật đầu cười nói:

- Ta chính là muốn đến bái phỏng tiểu thư Đạp Tuyết một chút!

Lão giả gật gù, nói:

- Hiện nay phàm là nam tử ở kinh thành thì không ai không biết danh đầu của Minh Nguyệt, nổi bật chính là ca cơ Đạp Tuyết ở đó. Ngài muốn gặp nàng cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Thấy có vẻ nghiêm trọng, Triệu Tử Văn cũng hơi lo lắng cô nàng này sẽ cự tuyệt gặp người ngoài, liền dò hỏi:

- Không biết Lâm... à, không biết là Đạp Tuyết này có đồng ý gặp người khác không? Phải cần bao nhiêu bạc nhỉ?

Nếu là bản vàng của Tân Nguyệt Lô thì nhất định là phải trả tiền mới có thể nhìn thấy nàng Đạp Tuyết này được. Chẳng qua là Đạp Tuyết này dường như cố ý hát khúc này để dẫn dụ mình tới đây, Triệu Tử Văn cũng không thể xác nhận được ngay lập tức.

Lão già cười ha hả, nói:

- Hiện giờ ở trong kinh đô làm gì có nhà quan lại quyền quý nào lại coi tịch mịch là sự vẻ vang? Cho dù là ngàn vàng cũng chưa chắc có thể nghe được một khúc hát của nàng, chỉ sợ là công tử sẽ rất khó mà gặp mặt được một lần.

“Mẹ nó, không chịu gặp chứ gì? Ta liền xông vào.” Triệu Tử Văn âm thầm tính toán. Lần trước đã bị cô nàng này lừa dối một phen rồi. Tối nay mà không thấy thì không trở về nữa.

Đi thêm chừng hai dặm nữa, mặt hồ trở nên yên tĩnh hơn nhiều. Ngoại trừ một số chiếc thuyền nhỏ ngẫu nhiên lướt qua, không còn nhìn thấy bóng chiếc thuyền hoa nào khác.

Triệu Tử Văn đứng trên con thuyền nhỏ, ở cách thuyền hoa chừng mười trượng, lẳng lặng ở giữa hồ.

Lão giả nói:

- Thuyền hoa phía trước chính là Minh Nguyệt rồi, Đạp Tuyết cô nương ở trên đó đấy.

Triệu Tử Văn đang định nói chuyện thì thấy đầu thuyền xuất hiện một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi. Thiếu nữ mặc dù chưa thành niên, nhưng giơ tay nhắc chân đều có một tác phong tao nhã, siêu thoát. Nha hoàn còn thế này thì vẻ đẹp của chủ nhân còn tới mức nào nữa. Tiếng đàn cũng đột nhiên ngưng lại.

Hắn cao giọng nói:

- Tại hạ Triệu Tử Văn, ái mộ Đạp Tuyết cô nương đã lâu, đặc biệt đến đây bái hội.

Thiếu nữ kia đáp:

- Tiểu thư nhà ta có phải là ai nói gặp cũng gặp được đâu.

Triệu Tử Văn ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ, "Lâm Mộng Phi này sao còn chưa lên tiếng nhỉ? Định không cho ta tí mặt mũi nào sao? Vừa rồi hình như dẫn dụ ta đến đây, chắc sẽ không giả bộ là không biết đấy chứ..."

Trong lầu các ở thuyền hoa truyền ra một tiếng thở dài u oán, rồi một thanh âm vô cùng dịu dàng cất lên:

- Để hãnh vào đi.

Nghe thấy tiếng nói của nàng lập tức khiến Triệu Tử Văn tâm thần rung động. Tiếng nói của nàng như một sợi lông chim mềm mại, nhẹ nhàng trêu chọc vào trái tim hãnh. Quả thực là rất mê người. "Xem ra đúng là cô nàng này dẫn dụ mình tới đây rồi. Nàng dẫn ta tới đây để làm cái gì? Là Sở Thăng sai phái nàng ư?" Triệu Tử Văn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn bước lên tấm ván gỗ đi lên thuyền hoa.

Thiếu nữ khẽ nói:

- Vị công tử này, mời.

Thiếu nữ vén bức rèm che, Triệu Tử Văn chậm rãi bước vào trong lầu các, đã thấy một bóng dáng vô cùng xinh đẹp xuất hiện trước mắt. Tóc dài đen nhánh dùng một sợi dây lụa màu lam tùy tiện cột lại sau gáy, không hề cố ý trang điểm tỉ mỉ, lại có một vẻ đẹp như đóa phù dung trong nước, trang phục một màu trắng không nhiễm chút bụi trần.

Nhưng Triệu Tử Văn giật mình, mắt tròn xoe, đứng yên một chỗ không nhúc nhích được. Bởi vì, nữ tử này có ống tay áo bên phải trống rỗng, vô lực yếu ớt buông thõng xuống bên hông.

- Tú bà, sao lại chính là nàng?

Hãnh giật mình nhìn tú bà Quần Phương Các chỉ có một tay, có điều cũng không thể gọi là tú bà được, bởi vì nàng mới khoảng chừng ba mươi tuổi, băng cơ ngọc cốt, không khác gì một thiếu nữ như hoa như ngọc cả. Chỉ là Triệu Tử Văn đã quen gọi như vậy rồi mà thôi.

Cánh tay phải của tú bà chính là do Triệu Tử Văn một thương tiện đứt. Nhưng lúc này, nàng cũng không có nhiều hận ý với hãnh. Cái đó gọi là lập trường bất đồng. Dù sao, đêm đó cũng là nàng muốn ám sát Triệu Tử Văn.

- Ta không phải là tú bà gì cả. Người hãy gọi ta là Đạp Tuyết đi.

Đạp Tuyết ngồi bên cạnh bàn, thản nhiên nói.

- Người chính là Đạp Tuyết? Như vậy thì người đánh đàn hát khúc đó ở Tân Nguyệt Lâu cũng chính là người?

Triệu Tử Văn ghen họng nhìn trân trối, có chút không rõ ràng rốt cuộc sao lại như thế này, nàng chỉ có một tay thì đánh đàn sao được?

Đạp Tuyết đoán được tâm tư của hắn, cười nói:

- Người đánh đàn không phải là ta. Ta chỉ hát khúc thôi, còn đánh đàn ở Tân Nguyệt Lâu là một tỷ muội khác. Nàng tránh sau rèm, là người không phát hiện được ra thôi.

Triệu Tử Văn giờ mới hiểu được đêm đó vì sao Đạp Tuyết lại nghiêng nghiêng người. Còn tưởng là nàng ra vẻ, tạo dáng, chơi trò mập mờ. Kỳ thật là vì nàng chỉ có một bàn tay, đương nhiên muốn nghiêng người để che giấu. Nói vậy, người vừa rồi đánh đàn chắc cũng là một người khác.

- Thực xin lỗi.

Triệu Tử Văn cũng không biết nên nói gì nữa. Hạ độc thủ như thế với một nữ tử, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút áy náy, khê thờ dài.

Đạp Tuyết cười khổ một tiếng, nói:

- Cho tới giờ ta cũng chưa từng trách người. Lập trường của chúng ta bất đồng. Cho dù là người giết ta ta cũng không có nửa điểm oán hận. Ta còn muốn đa tạ người đã hạ thủ lưu tình nữa cơ.

Triệu Tử Văn cười khổ không đáp, đứng đờ ra ở đó. Lúc này bọn họ vẫn là đối lập nhau. Hắn cũng không biết là nên đi hay nên ở lại. Vốn là cừu nhân gặp gỡ, phải hết sức gay gắt, nhưng hắn không hề có nửa điểm hận ý nào với Đạp Tuyết, bởi vì hắn luôn cảm thấy Đạp Tuyết cũng có nỗi khổ trong lòng.

- Không biết Đạp Tuyết người dẫn ta đến đây là vì sao? Lần trước ta muốn gặp người, vì sao Sở Thăng lại cứ cố sức ngăn trở?

Triệu Tử Văn nhìn Đạp Tuyết dịu dàng và quyến rũ, thản nhiên hỏi.

Lúc trước Triệu Tử Văn ngộ nhận Đạp Tuyết là nữ tử kiếp trước, mới cực lực muốn đi gặp nàng. Nhưng Sở Thăng lại ngăn trở. Trong khi đối thoại, Sở Thăng có vẻ biết là nữ tử đó rất quan trọng với hắn, nên trong lời

nói còn có chút uy hiếp. Nhưng nữ tử này thì thân phận thực sự là tú bà. Bọn họ về cơ bản là không có quan hệ gì cả. Trong lòng hẳn không khỏi băn khoăn, chẳng nhẽ Sở Thăng cho rằng ta và tú bà này có dây dưa với nhau?

- Triệu đại nhân, hay là ngồi xuống từ từ nói chuyện đi.

Đạp Tuyết nghiêm mặt nói, dẫn Triệu Tử Văn đến ngồi xuống bên cạnh bàn của nàng.

Thiếu nữ vừa rồi dẫn hẳn lên thuyền lúc này dâng lên một chung trà mới. Trà là loại Long tinh Tây hồ thượng hạng, phiến lá xanh biếc lơ lửng trong chén trà trắng nõn làm cho người ta thưởng thức mà tâm ý vui vẻ.

Triệu Tử Văn khẽ nhấp một ngụm trà, đột nhiên cảm thấy vô cùng sáng khoái. Nhưng trong đầu hẳn lại không ngừng cân nhắc. “Một khúc này nhất định là do Lâm Mộng Phi làm ra. Mà người hát cũng là Đạp Tuyết. Nhưng khúc hát này vì sao phải cho mình nghe thấy? Mà Sở Thăng vì sao lại phải ngăn trở mình và tú bà gặp lại nhau?” Hẳn càng nghĩ lại càng cảm thấy phức tạp, nhất thời đầu đầu lắc lắc, không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đạp Tuyết vỗ về dây đàn, như có điều gì đang suy nghĩ, rồi nói:

- Triệu đại nhân, người cần gì phải gạt ta. Đêm đó ở Tân Nguyệt Lâu, người người muốn gặp chỉ sợ không phải là ta thôi?

“Sẽ không, chẳng lẽ nàng ta biết?” Triệu Tử Văn lập tức kinh ngạc. Một câu nhiều hàm ý thế này, hẳn không hiểu được rõ ràng cho lắm. Đêm đó người hẳn gặp lại đương nhiên không phải là nàng.

“Không có khả năng. Không có khả năng là có ai biết cả. Ta chưa bao giờ nói qua với bất cứ ai.” Hẳn dần dần bình phục lại tâm tình kích động, cố gắng giả bộ trấn tĩnh, cười nói:

- Như vậy người cho rằng người ta muốn gặp là ai?

Triệu Tử Văn đẩy cái câu hỏi ngược lại cho Đạp Tuyết. Bởi vì hẳn thủy chung không tin là sẽ có một ai đó biết được thân thế thực sự của mình, chắc Đạp Tuyết này chỉ là đoán bừa mà trúng được thôi.

Đạp Tuyết do dự một lúc rất lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Người người muốn gặp là...

Nói đến đây, nàng không nói nốt phần sau nữa mà ngẩng khuôn mặt tươi cười nhìn biểu tình của Triệu Tử Văn.

"Ta nói này đại tể, người định làm ta gặp đến chết hay sao?" Triệu Tử Văn cảm giận thầm nghĩ, nhưng lại không dám nói thẳng ra mồm, vẫn ra vẻ bình tĩnh mỉm cười như trước, trái tim lại nhảy nhót trong lồng ngực. Trò chơi kích thích này mà phải chơi nhiều lần thì thể nào cũng bị mắc bệnh tim.

Đạp Tuyết thấy không có vẻ gì kích động thì than nhẹ, nói:

- Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Dường như người đối với... Mộng Phi cũng không hề quan tâm gì.

- Mộng Phi, Lâm Mộng Phi!

Triệu Tử Văn ghen hòng nhìn trân trối, giọng nói đầy vẻ kinh ngạc:

- Ta nói này Đạp Tuyết, người sẽ không bảo với ta là, người cho rằng nữ tử mà ta muốn gặp chính là Lâm Mộng Phi đấy chứ?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Đạp Tuyết nháy nháy mắt một cách quyến rũ, cũng kinh ngạc hỏi lại.

Hai người đều mở to mắt, nhìn nhau kinh ngạc. Tình cảnh này làm cho thiếu nữ đứng bên cạnh muốn cười mà không dám cười, ghen đến nổi khuôn mặt đỏ bừng.

Hóa ra nói đúng là Lâm Mộng Phi. Vừa rồi tiểu thư này nhầm lẫn cho là mình và hồ mị tử này có dây dưa với nhau. Còn Sở Thăng có lẽ cũng cho là như thế. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy buồn cười. Sở Thăng không hề nghi ngờ gì cho rằng mình đã yêu hồ mị tử này, sau đó lấy Lâm Mộng Phi ra uy hiếp lại mình. Nếu nói như vậy thì những lời nói không hiểu ra sao cả của Sở Thăng đêm đó coi như cũng hợp tình hợp lý.

Chẳng qua là vì cái gì mà Đạp Tuyết lại dùng tên thật chứ không dùng tên là Lâm Mộng Phi? Thực sự là đoán bậy đoán bạ mà trúng. Triệu Tử Văn dở khóc dở cười mà cảm thấy đau đầu. Thật không hiểu nổi bọn họ đang bày ra cái âm mưu gì nữa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 248

Lâm Tiên Tử

Thì cứ cho là như thế đi.

Triệu Tử Văn cũng không muốn để Đạp Tuyết biết quá nhiều, đành miễn cưỡng đáp.

Đạp Tuyết thầm thở phào một hơi, nũng nịu nói:

- Người sớm nói thì có phải hay không! Còn ra cái vẻ bí mật nữa.

“Nhân yêu đáng chết này ngộ nhận là ta đã yêu hồ mị tử rồi, lại còn lấy cô ta ra uy hiếp nữa. Thật sự là quá buồn cười!” Triệu Tử Văn thầm cười lạnh, nghĩ. Hắn lại nhận thấy rằng, Lâm Mộng Phi dường như không ở kinh thành. Bằng không sẽ không để Đạp Tuyết giả trang ra nàng.

Triệu Tử Văn trầm tư một lúc lâu sau rồi mới chậm rãi nói:

- Không biết Đạp Tuyết người hôm nay dẫn dụ ta đây là vì có gì?

Trong ánh mắt Đạp Tuyết có vẻ phức tạp, thật lâu sau mới đáp:

- Các chủ bảo ta nhắc lại, nếu người cứ đối nghịch với An Vương thì người vĩnh viễn sẽ không gặp được Mộng Phi đâu.

Hóa ra là lấy cái này ra để uy hiếp. Triệu Tử Văn rốt cuộc đã biết Sở Thăng này tính toán thế nào.

Hừ, ta có thể gặp được hay không thì có liên quan gì. Triệu Tử Văn thủy chung không biết được bí mật trong đó, hừ nhẹ, nói:

- Đạp Tuyết, chẳng lẽ người không biết là nếu An Vương soán vị thành công thì ta và người nhà của ta chắc chắn là chết không nghi ngờ gì nữa cả. Người có cho rằng ta sẽ đáp ứng không?

Mâu thuẫn giữa An Vương và Triệu Tử Văn là thâm căn cố đế. Nếu An Vương thỏa mãn được lòng lang dạ thú của y thì khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn. Kể cả bọn Bảo Nhi, Lăng Nhi cũng sẽ bị liên lụy. Triệu Tử

Văn biết rất rõ điều đó. Hiện giờ hần và Bát Hoàng tử ở trên cùng một con thuyền, vận mệnh liên đới đến nhau. Bất kể là như thế nào, không nên đấu cao thấp gì với An Vương cả.

Đạp Tuyết ngồi bên cạnh bàn, đôi môi đỏ mọng nhấp một ngụm trà thơm, cân nhắc một lát rồi cười khở nói:

- Ta biết. Kỳ thật ta cũng không muốn nói với người những lời này. Chẳng qua, người thật sự không muốn gặp Mộng Phi một lần sao?

Cái gì mà gặp với không gặp? Không hiểu ra sao cả! Triệu Tử Văn rốt cuộc không kìm nổi oán giận trong lòng, giận dữ nói:

- Không gặp!

Đạp Tuyết không sao tưởng tượng nổi là hần lại nói ra một câu tuyệt tình như thế, hơi nao nao, rồi khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, chỉ vào hần nói:

- Người... Cái đồ bạc tình bạc nghĩa người. Cho dù người có nổi khở trong lòng, cũng không thể nói ra một lời tuyệt tình như thế chứ!

Bạc tình bạc nghĩa? Triệu Tử Văn thật sự là càng nghe lại càng mơ hồ, lăm băm:

- Ta dường như là không có làm gì có lỗi với Lâm Mộng Phi cả. Tại sao lại nói là ta bạc tình bạc nghĩa?

- Cái gì!

Đạp Tuyết trợn tròn hai mắt, trách cứ mắng:

- Người cái đồ vô sỉ kia. Chẳng lẽ người quên những chuyện xảy ra đêm đó ở Tây Hồ trường đình rồi ư?

Tây Hồ trường đình? Triệu Tử Văn lắc đầu, kỳ quái nói:

- Lâm Mộng Phi đêm đó cơ bản là không hề tới. Ta có thể phát sinh chuyện gì với nàng được chứ?

Biểu tình của hần rất chân thành, thành thật, ánh mắt nhìn cũng rất trong sáng, không giống như là đang nói dối. Trong lòng Đạp Tuyết rung động, thử nói:

- Đêm đó ở Tây Hồ trường đình, người đã bị trọng thương. La Thanh Yên vì cứu người đã đưa người vào một sơn động ở cách đó không xa. Các

chủ theo sát sau mà đến. Trong lúc La Thanh Yên và Các chủ tử thí, một mình người nằm trong động. Chẳng lẽ chưa từng phát sinh chuyện gì sao?

Triệu Tử Văn nhớ lại đêm đó, La Thanh Yên và Sở Thăng đúng thực là có đi ra ngoài tử thí. Bất quá, khi bản thân mình trọng thương mà té xỉu trên mặt đất, mãi cho đến ngày thứ hai mới tỉnh lại thì dường như không có xảy ra chuyện gì. Hắn lắc đầu nói:

- Lúc ấy ta bị thương rất nghiêm trọng. Hơn nữa lại nhiễm phong hàn, té xỉu trong sơn động, không có phát sinh ra chuyện gì cả.

"Sao lại như thế? Chẳng lẽ Mộng Phi đã nói dối? Không đúng, Mộng Phi rõ ràng đã không phải..." Đạp Tuyết trầm tư một lát thì đoán được uẩn khúc trong đó, ngẩng đầu, nghiêm mặt nói:

- Người có nhớ xỏ dêm đó ở trên không trung có pháo hoa nổ tung không?

Pháo hoa? Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Ta có nhìn thấy. Người là nói pháo hoa là do Sở Thăng bắn lên?

Hồi tưởng và liên hệ lại những chuyện ngày đó, hắn lại nói:

- Ý của người là, Sở Thăng dẫn dụ La Thanh Yên ra ngoài động tử thí ---
- kế điệu hổ ly sơn. Sau đó lại dùng pháo hoa làm ám hiệu bảo Lâm Mộng Phi đến giết ta? Lúc đó ta đã hôn mê cho nên mới không thấy được nàng...?

Tâm tư của Triệu đại nhân thật kín đáo, thật sự là không ai bằng, thoáng chốc đã hiểu được huyền cơ trong đó rồi. Đạp Tuyết nhìn hắn đầy bội phục, lại đổi giọng, thở dài thật sâu, nói:

- Nha đầu này, hóa ra là vì cứu người cho nên mới...

Cứu ta ư? Triệu Tử Văn cả kinh, trong mắt tràn ngập vẻ hoang mang, đầu óc đập loong boong, ngẩn ra ngơ ngác nhìn Đạp Tuyết.

"Chẳng lẽ nàng cũng như Đại tiểu thư lúc trước, vì cứu ta mà xả thân? Nhưng nàng tới giết ta mà, làm sao lại trở thành cứu ta?" Mãi mới hồi phục được tinh thần, Triệu Tử Văn chau mày, rất lâu sau cũng không lên tiếng.

Đạp Tuyết lại cười khở, nói:

- Buồn cười là nàng ủy thân cho người, người lại không hề biết gì hết. Cũng không biết là đêm đó ở Tân Nguyệt Lâu, người tại sao lại phải kích động như thế chứ? Ta còn tưởng là người cái gì cũng biết hết rồi.

Thì ra là thế. Bảo sao ta lại có thể sống được đến ngày thứ hai. Làm sao nàng ấy lại ngu ngốc như thế chứ. Triệu Tử Văn cảm thấy trên người mình lại có thêm một phần trách nhiệm. Hắn lại nhớ đến một giấc mộng xuân kiều diễm đêm đó, mới phát giác ra cảm giác của giấc mộng sao mà chân thật đến thế. Hóa ra tiên tử tỷ tỷ trong mộng chính là Lâm Mộng Phi --- Lâm tiên tử!

Cái ôm ấm áp, thân thể mềm mại nóng bỏng, đôi môi đỏ bừng, hình ảnh kiều diễm triền miên, tất cả hiện lên trong đầu hắn. Một sự ấm áp dâng lên trong lòng hắn, tiên tử tỷ tỷ chính là Lâm tiên tử!

Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu, nói:

- Người nói đúng. Là ta có lỗi với nàng.

Một nữ tử vì cứu hắn mà đồng ý xả thân báo đáp. Nói không cảm động sẽ là nói dối. Triệu Tử Văn cảm động đến mức tâm thần run rẩy dữ dội, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài thôi. Hắn nắm tay thật chặt, trong lòng thầm nói: "Lâm Mộng Phi, ta sẽ tìm được nàng".

- Người không biết thì không có tội.

Đạp Tuyết khoát tay nói.

- Cũng không biết tại sao, Mộng Phi vì sao lại không hạ thủ giết người, lại còn đi cứu người nữa. Chẳng lẽ trước kia thực sự là nàng đã thích người rồi sao?

Có thể là không thể như thế được, trong lòng Triệu Tử Văn thầm khẳng định. Hắn và Lâm Mộng Phi tiếp xúc không phải là nhiều. Hơn nữa mỗi lần tiếp xúc đều là hục hặc với nhau, không có tình cảm gì đáng nói cả. Hắn cũng không biết rốt cuộc sao lại thế này, lắc đầu nói:

- Ta không biết...

Hắn không muốn lại tiếp tục vấn đề đau đầu này nữa, chuyển đề tài hỏi Đạp Tuyết:

- Vì sao người lại dùng tên là Đạp Tuyết mà không phải là tên là Mộng Phi?

- Đạp Tuyết chỉ là một nghệ danh của ca kỹ. Thử hỏi một ca kỹ sao có thể dùng tên thật được? Các chủ nghĩ rằng người không biết gì cả, cho nên

cho rằng dùng nghệ danh thì có thể khiến người mắc câu. Cho nên bây giờ mới dùng cái nghệ danh Đạp Tuyết này.

Trong lòng Triệu Tử Văn tràn đầy niềm tin là nhất định sẽ tìm được Lâm tiên tử, gật đầu nói với Đạp Tuyết:

- Nếu Đạp Tuyết chỉ là một nghệ danh, thế thì cũng không phải là tên thật của người phải không?

Đạp Tuyết cười nhẹ, nói:

- Ta chỉ là một người trong hồng trần, không có tên thật. Đạp Tuyết bây giờ chính là tên thật của ta. Có lẽ đến một lúc nào đó thì tên thật của ta lại đổi sang cái khác.

Sóng mắt của nàng uyển chuyển làm say lòng người, trong lúc nhìn quanh lại lộ ra sự ôn nhu vô hạn.

Hiện giờ Đạp Tuyết chỉ là một nữ tử còn có một tay, không có năng lực trợ giúp Sở Thăng giết người. Giá trị duy nhất của nàng chỉ còn là ở giọng hát. Triệu Tử Văn không ngờ là Sở Thăng lại bị lợi ích làm mờ mắt đến như thế, dù cho Đạp Tuyết không thể làm sát thủ cũng vẫn để nàng làm ca kỹ để mưu lợi.

Triệu Tử Văn sinh lòng thương hại nàng, lúc mấp má môi vừa định nói chuyện thì chợt nghe Đạp Tuyết nói:

- Kỳ thật Đạp Tuyết là tên mà ta muốn lấy, trong đó ngầm có thâm ý. Chẳng lẽ người không nhận ra được sao?

- Đạp Tuyết, Đạp Tuyết...

Triệu Tử Văn khẽ lẩm nhẩm mấy lần, đột nhiên sáng mắt lên, nói:

- Người lấy tên này là muốn nói cho ta biết, người đạp tuyết mà tới?

Những người của Quân Phương Các vì nhiệm vụ ám sát ở Tây hồ trường đình thất bại mà bị bại lộ thân phận, nên phải rời bỏ mảnh đất Hàng Châu. Toàn bộ nhân thủ Quân Phương Các đều chuyển dời đến Hàm Đan. Đó chính là lúc đại tuyết đầy trời. Khi bọn họ đến Hàm Đan, đương nhiên chính là đạp tuyết mà tới. Ai lại có thể nghĩ ra cái tên đó lại ngầm có thâm ý như vậy chứ...

Nghi hoặc đến lúc này đã hoàn toàn được cởi bỏ, hẳn cũng hiểu được một cách sâu sắc lời nói kỳ quái của Sở Thăng tại Tân Nguyệt Lô đêm đó.

Lại còn có cái tên Đạp Tuyết này nữa. Đây hết thảy đều là một hiểu lầm xinh đẹp. Hóa ra là cái tên này thật là trùng hợp. Triệu Tử Văn cười khổ không nói gì. Có lẽ Mộng Phi thật sự không ở Hàm Đan. Bằng không, Đạp Tuyết sẽ là nàng, thế thì Mộng Phi hiện đang ở đâu? Chẳng lẽ là đi hoàn thành nhiệm vụ mà Sở Thăng giao cho nàng?

Bảo sao An Vương lại bắt Các chủ phải uy hiếp Triệu đại nhân không được đối nghịch với y. Bằng vào sự cơ trí của Triệu đại nhân này, sợ rằng y cũng không muốn trở thành đối thủ của hã. Đạp Tuyết nghiêm mặt nói:

- Như vậy người sẽ đáp ứng điều kiện của Các chủ chứ?

Sẽ không! Triệu Tử Văn không sợ sinh tử, nhưng cũng phải suy xét đến Bảo Nhi các nàng. Hã không có khả năng là một người ích kỷ để cho mấy nữ tử mà hã yêu thương bị tổn thương. Hã lắc đầu nói:

- Mộng Phi thì ta sẽ đích thân phái người đi tìm nàng. Mặc kệ là chân trời góc biển, ta đều sẽ phải tìm nàng bằng được.

Đạp Tuyết vui mừng gật đầu, nói:

- Coi như người còn có lương tâm! Cũng không uổng công Mộng Phi đối với người như thế. Có điều người phải nhanh lên một chút, bằng không thì sẽ...

Triệu Tử Văn không hỏi Đạp Tuyết nơi hạ lạc của Lâm Mộng Phi, mà Đạp Tuyết cũng không nói thêm một chữ nào. Bởi vì hã biết, dù sao lập trường của Đạp Tuyết và hã cũng bất đồng, hã sẽ không bức bách nàng cái gì cả.

- Bằng không cái gì? Chẳng lẽ Sở Thăng sẽ làm chuyện bất lợi với nàng sao?

Triệu Tử Văn vội vã hỏi.

Đạp Tuyết lắc đầu đáp:

- Các chủ không thể làm chuyện gì với Mộng Phi nữa cả. Bởi vì nàng đã không còn là thủ hạ của Âm Kiếm Các nữa. Tóm lại là nàng không có nguy hiểm, mà nàng ở một nơi không ai biết đến thôi.

Thoát ly khỏi Âm Kiếm Các, chẳng lẽ Mộng Phi lại đi ẩn cư ở một nơi hẻo lánh? Nếu nàng không gặp nguy hiểm thì Triệu Tử Văn cũng có thể thả lỏng được tâm tình. Hiện giờ chỉ cần tìm được Lâm tiên tử là được rồi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Vương Gia Khác Họ

Đạp Tuyết, cảm ơn người đã nói cho ta biết bí mật này. Bằng không ta vĩnh viễn sẽ không biết được ta đã làm chuyện có lỗi với Mộng Phi.

Triệu Tử Văn nét mặt nghiêm túc, cảm kích nói.

Đạp Tuyết khoát tay áo nói:

- Thật ra phải nói là ta xin lỗi người mới đúng. Nơi hạ lạc của Mộng Phi, ta đã từng thề độc với Các chủ là không thể nói ra cho người biết, không thể nói được.

Người thời cổ đại này rất coi trọng lời thề, nhất là lời thề độc. Đạp Tuyết không chịu nói, cũng có ý riêng trong đó. Mà quan trọng hơn là, nàng là người của Âm Kiếm Các, làm sao có thể bán đứng Sở Thăng cho được?

Triệu Tử Văn cũng không để bụng trách tội nàng mà vẫn cảm kích nàng đã nói cho hắn biết chuyện này. Trong lòng hắn lại nhớ đến nha đầu ngốc kia. Cũng không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại được nữa. Nếu như có ngày gặp lại, ta nhất định sẽ bảo hộ nàng thật tốt, sẽ không để cho nàng tiếp tục có bất kỳ thương tổn nào nữa.

- Đạp Tuyết, người có biết thân phận thực sự của Các chủ các người không?

Triệu Tử Văn đã hạ quyết tâm là phải tìm được Lâm tiên tử thì cũng không nghĩ nhiều nữa, bèn chuyển chủ đề, thử dò hỏi sang chuyện khác.

Nếu Triệu đại nhân đã cự tuyệt điều kiện của Các chủ thì Đạp Tuyết cũng không cần tốn nước bọt thêm làm gì. Bởi vì nàng thủy chung chỉ hi vọng Triệu đại nhân có thể dựa vào thực lực của mình để đi tìm Mộng Phi. Lúc này đã xong xuôi mọi chuyện mà Các chủ phân phó, nàng cũng không muốn lại phải suy nghĩ quá nhiều về mối quan hệ giữa Mộng Phi và Triệu

đại nhân, dù sao thì loại chuyện này bỏ đi còn không được, để ý nữa thì chỉ thêm loạn.

Nghe thấy câu hỏi của Triệu Tử Văn, Đạp Tuyết hơi ngẩn người ra, lập tức hiểu được ý hẩn muốn hỏi gì, có chút kinh ngạc, nói:

- Hoàng thượng chưa nói với người sao?

Triệu Tử Văn cũng không biết là lão Hoàng đế này và La Thanh Yên bán thuốc gì trong hồ lô nữa. Một nhân yêu như thế thì có thể là có thân phận gì? Hẩn lắc đầu nói:

- Không có, bất quá ta nghĩ là ta muốn sớm biết thân phận của hẩn. Hiện giờ ta hy vọng là người có thể nói cho ta biết.

Hẩn thân là Tể tướng Đại Kinh, có cái gì có thể giấu nổi hẩn chứ? Đạp Tuyết nghĩ vậy, nên khẽ cắn môi đáp:

- Người có biết trong kinh thành tổng cộng có mấy vị Vương gia không?

“Vấn đề đơn giản thế mà cũng hỏi ta à?” Triệu Tử Văn có vẻ xem thường, nói:

- Đương nhiên là Hoài Vương và An Vương, tổng cộng là có hai vị.

- Sai!

Đạp Tuyết lắc đầu đáp:

- Trong kinh thành tổng cộng có ba vị Vương gia.

- Ba vị à?

Triệu Tử Văn lú lẫm lại. Những lời vừa rồi như tia chớp bắn thẳng vào trán hẩn, làm đầu hẩn nửa ngày giờ vẫn còn choáng váng, bay bay. Sau một lúc lâu trầm tư, hẩn trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ ý người là... Sở Thặng chính là vị Vương gia còn lại? Nhưng hẩn họ Sở mà?

Chẳng lẽ là... Đôi mắt Triệu Tử Văn lập tức sáng ngời, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ hẩn là Vương gia khác họ?

Đạp Tuyết gật đầu nói:

- Ta chỉ có thể nói cho người biết được đến thế thôi. Đừng tưởng rằng ta đây là đang phản bội Các chủ. Người là cận thần của Hoàng thượng, lão sớm muộn gì cũng nói cho người biết thôi. Còn Các chủ thì cũng nghĩ là

người đã sớm biết rồi, cho nên ta nói cho người biết cũng chỉ là người đầu tiên nói ra mà thôi.

“Sao y lại có thể là một Vương gia khác họ được nhỉ? Đùa à? Chẳng lẽ là Hoàng thượng sắc phong?” Trong lòng Triệu Tử Văn có vô vàn những điều nghi vấn. Có thể không kiên nhẫn chấp nhận cái sự thật này. Bởi vì lão Hoàng đế và La Thanh Yên đều đã nói qua rằng thân phận của y không đơn giản.

Tối nay Đạp Tuyết đã có được thứ mà nàng muốn. Mà Triệu Tử Văn cũng đã nhận được thứ mà hắn muốn. Có thể nói là tất cả đều vui vẻ hài hòa.

Triệu Tử Văn đứng lên, cười nói với Đạp Tuyết:

- Đạp Tuyết, nếu người nguyện ý rời khỏi Âm Kiếm Các, người có thể tới tìm ta. Ta nguyện ý bảo hộ người!

Đạp Tuyết mắt ngọc mày ngài, băng cơ ngọc cốt, cũng là một nữ tử tuyệt mỹ hiếm có. Chẳng qua Triệu Tử Văn nói ra những lời này phần lớn là bởi vì xin lỗi cho việc đã làm cụt tay nàng.

Khi Đạp Tuyết nghe thấy những lời này thì cũng đứng lên, tiễn hắn ra khỏi lầu các, khẽ cười nói:

- Tạ ơn hảo ý của Triệu đại nhân! Ta sẽ không rời khỏi Các chủ.

Triệu Tử Văn than nhẹ một tiếng, rời rời lầu các mà đi.

Đạp Tuyết không tiễn hắn nữa, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến, nếu Triệu Tử Văn cái gì cũng không biết thì đêm đó ở Tân Nguyệt Lô, vì sao khi hắn nghe được khúc hát của Lâm Mộng Phi lại kích động như thế? Hắn là vì ai đây?

Bóng tối tới dần, mặt hồ Yên Chi đã sớm trôi nổi vô số hoa đăng hình đài sen, làm cả nhánh sông trông như tiên cảnh. Hai bờ Yên Chi Hồ là chốn đàn ca sáo nhị, có nhiều đèn cung đình hơn, cảnh tượng phồn hoa không sao tả xiết.

Triệu Tử Văn đi bên bờ Yên Chi Hồ, trong đầu tràn ngập bóng hình xinh đẹp của Lâm Mộng Phi. "Cô nàng này, vì sao lại tốt với ta như vậy?" Hắn khẽ lẩm bẩm một câu, lại cảm thấy cái mũi nóng lên. Lúc này đây, hắn thật sự rất muốn được nhìn thấy nàng.

Vương gia khác họ Sở Thăng, An Vương Hạng Dận Trinh, hai kẻ này đã tạo thành thế lực thật to lớn. Làm sao đấu với bọn họ được. Sắc mặt Triệu Tử Văn có chút trầm trọng, lại cân nhắc về vấn đề này.

Trong lúc lơ đãng hẫng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thân ảnh xinh đẹp đang đứng trên sườn núi, nhìn ngó xung quanh.

"Đáng chết, An Nhi vẫn còn ở đây!" Hãn vội vàng chạy đến, vọt lên trên sườn núi. Hãn với Đạp Tuyết nói chuyện đã quên cả thời gian. Lúc này mặt trời đã sắp ngả về phía tây --- đang hoàng hôn rồi. Thế mà An Nhi vẫn đang còn chờ đợi hãn.

- An Nhi.

Triệu Tử Văn phóng đi với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới bên cạnh An Nhi rồi. Hãn cất tiếng gọi lớn.

Bờ vai An Nhi khẽ run lên, chậm rãi xoay mặt lại. Trong tay nàng là một nắm hoa, thản nhiên cười nói:

- Đại ca, huynh đã về rồi!

Ánh nắng buổi chiều còn vương vãi mờ nhạt, chiếu trên gương mặt xinh đẹp của An Nhi, mắt nàng như xa xăm hơn, lông mày như nét xuân sơn. Ánh nắng nhàn nhạt rọi trên gương mặt nàng lại càng nổi bật thêm nét hồng hào, vẻ tuyệt mỹ không gì sánh được, khiến Triệu Tử Văn đang nhìn nàng mà ngẩn ngơ.

Triệu Tử Văn thấy cay cay ở mũi, bởi vì hãn nhận ra rằng, bên cạnh thân hình mềm mại của An Nhi là vô số đóa hoa, muôn tía nghìn hồng, tựa như một cái giường hoa. Nữ tử si tình như thế này, trượng phu còn đòi hỏi điều gì hơn nữa? Hãn khẽ gọi:

- An Nhi...

Nhưng rồi lại không biết nói gì hơn nữa.

Hãn bước chậm rãi đến trước mặt nàng, cầm bàn tay mềm mại của nàng lên. Đôi mắt thâm thúy chan chứa thâm tình nhìn tiểu ny tử này. Cầm tay nhìn nhau mà hai mắt đắm lệ, nghẹn giọng nói không nên lời...

- Đại ca, An Nhi nguyện ý chờ đợi đại ca cả đời này.

Đôi mắt An Nhi cũng ngập nước, không hề chớp mắt, nhìn đại ca khẽ nói. Trong giọng nói lại có sự kiên định vững vàng.

Lúc này mọi người đã sớm rời khỏi các bụi hoa, không còn ai quấy rầy bọn họ nữa. Nhìn khuôn mặt An Nhi như hoa như ngọc, hẳn rồi cuộc không kiềm chế nổi tình cảm, đôi môi chậm rãi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

An Nhi ngượng ngùng cười cười, không nói gì, chỉ từ từ vươn một bàn tay, lặng lẽ khoác lên cổ hẳn. Sau đó, nàng kiễng mũi chân, khuôn mặt xinh đẹp cũng ngẩng lên, hướng về phía hẳn.

Tiểu ny tử đã nhắm mắt lại. Ngay khi nàng dịu dàng dâng hiến nụ hôn cho Triệu Tử Văn, chợt có làn gió nhẹ thổi qua. Vô số những đóa hoa mà An Nhi hái xuống, bay theo gió. Những đóa hoa từ trong các khóm hoa cũng theo gió bay lượn đầy trời... Hoa bay che trời phủ đất, nở rộ ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

Nhưng Triệu Tử Văn không thưởng thức hình ảnh mỹ lệ đó, mà hẳn đang tận hưởng làn môi thơm ngọt ngào của tiểu ny tử này. Hẳn chỉ biết nụ hôn sao mà ngọt ngào, sao mà ấm áp đến thế.

Hẳn ôm chặt An Nhi trong lòng, hôn hít triền miên. Quan trường ư, chiến tranh ư... Tất cả quăng đi hết.

Trong bụi hoa, bọn họ như đôi tình lữ thâm tình ôm hôn nhau, rất lâu không muốn tách ra. Những đóa hoa bay múa đầy trời giống như một chất xúc tác cho tình cảm, làm cho bọn họ càng cảm thấy thế giới thật là mỹ hảo.

Nụ hôn của An Nhi, thật sự là mềm mại như nước. Nhưng nàng không biết hôn sâu, chỉ có mút mát đôi môi Triệu Tử Văn cho thỏa thích. Nhưng Triệu Tử Văn là tay già đời trong tình trường, đương nhiên sẽ dạy dỗ tử tế tiểu ny tử này, đầu lưỡi không ngừng quăn quýt lấy cái lưỡi thơm tho của tiểu ny tử, làm cho toàn thân nàng nóng bỏng như lửa đốt, khuôn mặt đỏ bừng, vô lực dựa vào trong lòng đại ca, đôi mắt mông lung mơ màng, lóa ra ánh nhìn động tình.

- Đại ca, chúng ta sau này có thể thường xuyên tới đây không?

An Nhi ẩn sâu vào trong lòng đại ca hơn nữa, nhìn đầy trời mưa hoa, khẽ hỏi.

Triệu Tử Văn ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn, mềm mại của An Nhi, cười nói:

- Ừ, sau khi chúng ta thành thân cũng tới đây.

- Đại ca!

An Nhi vừa thẹn vừa mừng ôm chặt lấy thắt lưng của đại ca, đôi mắt mơ màng si ngốc nhìn khuôn mặt cương nghị của hắn, không ngừng lẩm bẩm gọi.

Khi giấc mộng vĩ đại cuối cùng cũng đã được thực hiện, Triệu Tử Văn không có cảm giác tự hào, mà là cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn nhìn về phía phương trời xa xa, trong lòng thầm mặc niệm, "Mẹ, đây là Lý tài nữ mà mẹ sùng bái, là con dâu tương lai của mẹ. Nhưng con không phải vì danh lợi, mà thực sự là con thích nàng. Con sẽ làm nàng hạnh phúc. Con sẽ bảo hộ nàng cả đời!"

Gió xuân mơn man hòa ái, hoa bay uyển chuyển, những hình ảnh mỹ lệ trải dài trước mắt. Muôn hoa nở bừng xung quanh họ, dường như làm chứng nhân cho giờ khắc lịch sử giữa hai người.

Hai người dựa sát vào nhau, đứng trong mưa hoa bay đầy trời, nhìn hoàng hôn, mặt trời đang lặn, ánh vàng rực rỡ mờ dần, trong lòng đều thầm ao ước giờ khắc này có thể kéo dài mãi mãi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Quỷ Kế Của Tiểu Quận Chúa

Sáng sớm mùa xuân, chim hót líu lo, trong cuộc sống an nhàn, kinh đô lại khôi phục cảnh tượng phồn hoa, ca vũ thanh bình. Bên trong phủ của Bát Hoàng tử, Triệu Tử Văn đứng trước tòa lầu các hình cầu, thưởng thức những đóa hoa còn đọng sương sớm.

Trong bồn hoa trước tiểu lâu có mấy nữ tử mặc váy dài màu trắng đang chỉnh sửa hoa lá. Một đám người đẹp như ngọc, thấp thoáng trong bóng hoa lại càng toát ra vẻ kiêu diễm động lòng người. Xung quanh tiểu lâu gieo trồng không ít kỳ hoa dị thảo. Tản mát phát ra từng trận hương thơm ngát. Mùi đàn hương từ gỗ dựng tiểu lâu cũng tản mát ra mùi thơm đặc biệt, hòa lẫn trong không khí làm cho người ta say sưa.

Tiểu thị nữ trong phủ Bát Hoàng tử sáng sớm đã đến phủ Tế tướng, mời Triệu Tử Văn đến phủ Bát Hoàng tử. Hắn cũng không biết Bát Hoàng tử điện hạ tìm hắn có chuyện gì, chỉ lặng lặng đứng đó ngắm nghía cảnh núi non tươi đẹp, hít thở hương hoa tự nhiên thoang thoảng, cũng không hề có vẻ nóng vội gì.

- Triệu đại nhân, Bát Hoàng tử cho mời.

Tiểu thị nữ vừa rồi không biết đi nơi nào, lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, thản nhiên tươi cười, cung kính nói.

Triệu Tử Văn gật đầu, đi theo tiểu thị nữ. Hai người đi qua mấy chậu hoa, tiến vào tiểu lâu mà Bát Hoàng tử ngày thường hay đọc sách ở đó. Có điều, bọn hắn không phải là tiến vào sương phòng của thư phòng, mà là một gian sương phòng khác. Điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Theo lý mà nói, Bát Hoàng tử bình thường đều tiếp khách ở thư phòng.

Gian sương phòng này bố trí thanh lịch, trên tường có treo bảy bức tranh họa cảnh cung đình đi săn, màu sắc kỳ ảo, đường nét tuyệt đẹp, cũng là một dạng trân phẩm hiếm có.

Trong sương phòng có một bức địa đồ to lớn, hoa văn họa tiết linh hoạt, sắc thái thuần khiết, nhìn rất bắt mắt. Cái kệ dựa vào bức tường bên trái toàn là những đồ vật trưng bày quý giá, không có cái nào không phải là đồ trân phẩm vô giá cả. Phía bên phải treo các binh khí đủ loại kiểu dáng, rèn đúc tinh xảo, hiển nhiên đều là những đồ vật do các đại sư cao thủ làm ra. Từ bài trí và những đồ vật treo tường, gian phòng này giống như một gian nhà kho cất chứa binh khí và đồ cổ vậy. Triệu Tử Văn không biết vì sao Bát Hoàng tử lại phải gặp hãn ở nơi này.

- Triệu đại nhân, ngài chờ ở đây đi. Điện hạ sẽ lập tức đến ngay.

Tiểu thị nữ khẽ cười, rồi lập tức khoan thai rời đi, để Triệu Tử Văn một mình lưu lại trong sương phòng đó.

Chờ đợi một lúc lâu cũng không thấy Bát Hoàng tử đến. Hãn chờ đến giờ cũng có chút không kiên nhẫn rồi. Sáng sớm ngày ra, chẳng nhẽ lại cứ để ta chờ người thế này sao?

Một lát sau, khi Triệu Tử Văn quyết định đi xem Bát Hoàng tử rốt cuộc là có ở trong phủ hay không thì nghe thấy tiếng bước chân từ nội sảnh truyền tới. Chỉ thấy An Ninh quận chúa một thân cung trang màu vàng nhạt cùng với tiểu thị nữ kia đi về hướng hãn.

- Thần tham kiến quận chúa!

Triệu Tử Văn ôm quyền nói, tròng mắt không ngừng chuyển động. “Tại sao lại là quả ớt nhỏ này? Chẳng lẽ không phải là Bát Hoàng tử mời ta tới mà đây là quý kế lừa giỡn của quả ớt nhỏ này sao?”

- Hừ! Hoàng huynh bảo ta tới nói cho người một tiếng, hãn hiện giờ đang có việc, hy vọng người chịu khó chờ hãn.

An Ninh quận chúa hếch mặt lên, ngồi vào ghế bên cạnh hãn, hừ giọng nói.

Triệu Tử Văn cho rằng cũng không đơn giản như thế, điện hạ chuyển lời mà còn cần quận chúa phải tự mình đến nói ư? Hãn nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Hạng An Ninh, ôn hòa, thản nhiên nói:

- Thế à, làm phiền quận chúa phải chuyển cáo.

Hạng An Ninh tức giận phồng mồm trợn mắt, lăm lăm:

- Hoàng huynh rõ ràng đã đồng ý là đi chơi với ta rồi, cố tình lại còn muốn gặp tên dâm tặc này trước làm gì? Giờ lại còn bắt ta ngồi chờ nữa. Thật là quá đáng giận!

Hóa ra là quả ớt nhỏ này cũng đến chờ Bát Hoàng tử. Tiếng nói rất nhỏ rơi vào trong tai Triệu Tử Văn nên hắn cũng hiểu ra rồi. Nhưng hắn lại cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quái. Dường như những lời này của tiểu quận chúa là để giải thích cho việc vì sao nàng lại xuất hiện ở đây thì phải.

Thị nữ kia lần lượt rót trà cho Triệu Tử Văn và tiểu quận chúa. Thị nữ tự mình dâng trà, ý mời Triệu đại nhân dùng trà. Triệu Tử Văn chỉ hơi nhấp môi vào chén trà chứ chưa uống tí nước nào. Đối với Hạng An Ninh, hắn trước sau gì cũng đều có lòng phòng bị cẩn mật. Tiểu thị nữ này dường như lại là thân tín của nàng, hắn lại càng không dám đơn giản uống hết chén trà này.

- Không biết hiện giờ điện hạ đang ở đâu?

Triệu Tử Văn đặt chén trà xuống, mỉm cười hỏi tiểu thị nữ.

Tiểu thị nữ liếc trộm quận chúa một cái rồi mới khẽ cười nói:

- Điện hạ đến thăm Hoàng thượng rồi ạ.

Lão Hoàng đế phong hàn vừa khỏi, nhưng thân thể thì ngày càng suy yếu. Bát Hoàng tử đến thăm phụ hoàng y thì cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Nhìn thấy cái liếc mắt của tiểu thị nữ, Triệu Tử Văn càng thêm xác định là hai người này về cùng một phe với nhau. Tiểu thị nữ lại bưng chén trà tới trước mặt hắn, dịu dàng nói:

- Đại nhân, mời dùng trà đi.

Trong lòng Triệu Tử Văn hơi phân vân. Tiểu thị nữ nhiều lần khuyên hắn uống trà, hắn thầm khẳng định được là trong đó có điều gian trá, nhưng bên ngoài thì vẫn giả bộ như không hề có phát hiện gì. Tay trái hắn lặng lẽ cời kim long bài mà lão Hoàng đế đã ban cho, thừa dịp các nàng không chú ý, giả vờ đánh rơi xuống đất, ngay cạnh chân tiểu quận chúa.

- Long bài của ta!

Triệu Tử Văn giả bộ thất kinh hét to lên.

Đây chính là đồ vật của Hoàng gia. Nếu như làm hư hỏng hoặc vấy bẩn thì tội không nhẹ đâu. Hẳn bắt chợt cả kinh, diễn trò vô cùng đạt. Tiểu quận chúa cúi đầu nhìn xuống đất, theo bản năng khom người giúp hẳn nhặt lên. Đến cả tiểu thị nữ cũng tập trung chú ý đến tấm kim long bài bị rơi xuống. Nhân cơ hội này, Triệu Tử Văn trao đổi hai chén trà với nhau. Động tác của hẳn cực nhanh, hai nữ tử căn bản là không hề phát hiện ra.

- Đây chính là kim long bài của Hoàng thúc ban cho người, người lại dám không cẩn thận như vậy. Nếu làm rơi hỏng mất thì cẩn thận cái đầu trên cổ người đó!

Tiểu quận chúa giao lại long bài cho hẳn, cảm giận nói.

Tiếp nhận long bài từ tay Hạng An Ninh, Triệu Tử Văn làm ra vẻ chấn kinh, tỉ mỉ quan sát kỹ càng long bài vài lần, ra vẻ may mắn nói:

- Cảm ơn trời đất!

Hạng An Ninh nhìn bộ dạng khiếp nhược của hẳn thì trong mắt lại tràn ngập thần sắc khinh miệt, hừ nhỏ, nói:

- Tiểu nhân, dâm tặc!

- Tạ ơn quận chúa! Mời quận chúa dùng trà!

Triệu Tử Văn cung kính nói, vừa lúc cũng mượn cơ hội nói lời cảm tạ để tiểu quận chúa uống trước. Chiêu này thật là xảo diệu a!

Khóe môi Hạng An Ninh thoáng qua tia mỉm cười giảo hoạt, nhưng lướt qua rất nhanh, dù Triệu Tử Văn khôn khéo như thế cũng không phát hiện được. Cái miệng nhỏ nhắn phát ra hơi thở thơm tho khẽ mở ra, uống một ngụm trà, vẻ tiêu sái không sao tả xiết.

Triệu Tử Văn nhìn thấy tiểu quận chúa đã uống xong chén trà hoán đổi, cũng mỉm cười uống chén trà thơm đang nóng tỏa hơi của mình. Lúc này, tiểu thị nữ thấy hai người đều đã uống trà xong thì lập tức yên lặng lui ra.

Ngay giờ khắc tiểu thị nữ lui ra ngoài, trong mắt An Ninh đột nhiên lóe ra hàn quang lạnh thấu xương. Nàng gằn giọng nói:

- Triệu Tử Văn!

"Nha đầu, lộ ra bộ mặt giấu đầu hở đuôi rồi, muốn chơi trò âm hiểm với ta sao?" Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười lạnh, cũng thần nhiên đáp:

- Quận chúa có gì phân phó?

Hạng An Ninh đứng dậy đi đến trước mặt hắn, cười lạnh nói:

- Triệu Tử Văn, người đã nhiều lần hạ nhục ta. Người đã biết tội của người chưa?

Nàng nghĩ dâm tặc này đã nhiều lần hạ nhục nàng. Hơn nữa, chuyện phun rượu vào mặt là chuyện nhục nhã nhất. Nàng đã nín nhịn rất lâu rồi, nay rốt cuộc thì hoàn toàn bùng nổ. Nàng tức giận lên khuôn mặt đỏ bừng, hai bầu ngực sung mãn không ngừng phập phồng.

Quả thật là đến bới móc, lại còn bày ra trò mèò này nữa. Triệu Tử Văn không hề hoảng hốt, đáp:

- Dường như quận chúa luôn tìm ta gây phiền hà thì phải. Ta chủ động ức hiếp người lúc nào chưa?

- Dâm tặc, người còn dám狡辯 ư?

An Ninh quận chúa giận dữ nói:

- Hôm nay ta sẽ để cho người chết không được tử tế.

Nàng cắn chặt môi dưới, mắt phượng trợn tròn, khuôn mặt đỏ hồng, bộ dạng như muốn giết chết Triệu Tử Văn một cách thống khoái.

Chẳng lẽ lại còn muốn dọa ta sao? Triệu Tử Văn và tiểu quận chúa này đã kết thù kết oán thâm sâu. Cũng không nói lời tình cảm gì với nàng nữa, lại giả bộ khiếm nhục trên nàng, lấp bắp nói:

- Người... Người muốn làm gì?

Nhìn bộ dạng yếu đuối vô sỉ kia, Hạng An Ninh đắc ý cười nói:

- Người yên tâm, ta còn chưa ngu đến mức tự tay đi giết người.

Ánh mắt nàng dừng lại trên chén trà,

- Triệu Tử Văn, người tuy rằng giáo hoạt, nhưng lần này lại bị bại trong tay ta rồi. Ta đã hạ dâm tán trong chén trà kia. Một lúc nữa, được tính phát tác, người sẽ bị mất đi sự tỉnh táo.

Nàng dường như nhìn thấy bộ dạng chật vật của Triệu Tử Văn, đôi mắt đẹp sáng ngời dị thường.

Dâm tán ư? Thủ đoạn thật độc ác! Triệu Tử Văn giả bộ như bưng bưng lửa giận, quát:

- Hạng An Ninh, người thật là hèn hạ!

Hạng An Ninh mỉm cười nói:

- Người đã bị mất đi sự tinh táo thì đương nhiên sẽ làm ra những hành động bất kính với ta. Chỉ cần ta lớn tiếng kêu cứu...

Không ngờ, nàng nói tới đó lại tự xé áo lụa của mình, lộ ra một mảng vai tuyết trắng.

- Triệu Tử Văn, ý đồ phi lễ quận chúa là tội chết. Đến lúc đó, chỉ sợ là Hoàng thúc cũng không cứu được người.

Đủ âm hiểm, đủ độc ác, thật sự là đáng so sánh với An Vương. Không ngờ nàng quận chúa này tuổi còn nhỏ mà lòng dạ rắn rết như thế. Triệu Tử Văn cũng cười lạnh, nói:

- Chỉ sợ chuyện này sẽ không như quận chúa mong muốn thôi.

Hạng An Ninh cười ha hả, nói:

- Người cho rằng lần này ta còn có thể thất bại được sao? Không tin thì chúng ta cứ thử xem.

- Quận chúa tính toán tường tận, có từng nghĩ tới người sẽ đi nhằm một nước cờ kém không?

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạng An Ninh đang nóng bỏng hồng lên, thản nhiên nói.

Hạng An Ninh không cho là đúng, cười nói:

- Chết đến nơi rồi còn muốn bày ra trò gì nữa!

Hai tay nàng nhẹ nhàng cởi tấm áo đã bị xé nát, lộ ra áo ngực màu đỏ bên trong, băng cơ ngọc cốt đối lập với màu áo đỏ mê người kinh khủng, nhưng trong đó lại ẩn tàng sát khí. Triệu Tử Văn hoàn toàn không có cảm nhận về cảnh sắc kiều diễm này, chỉ cảm thấy quận chúa này tuy tuổi nhỏ nhưng tâm địa cực kỳ ác độc.

Tiểu quận chúa dịu dàng cười nói:

- Chỉ cần ta lớn tiếng la lên, người...

Tiếng nói của nàng bỗng nhiên trở nên run rẩy, khuôn mặt tươi cười cũng hồng rục lên.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Hoàng Tước Ở Phía Sau

Triệu Tử Văn mỉm cười:

- Quận chúa quả nhiên là thiên tư thông minh. Chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, người chung quy cũng tính sót một chuyện rồi.

- Ha ha...

Tiếng cười của An Ninh quận chúa càng thêm lớn, nàng cười run cả người lên, nói:

- Người cho là đối hai chén trà thì người cũng không bị uổng dâm tán sao?

Ngay lúc này, Triệu Tử Văn lập tức cảm thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân bắt đầu nóng dần lên. Trong lòng hấn vừa nhảy lên, lập tức hiểu ra huyền cơ trong đó. Không ngờ An Ninh quận chúa này lòng lang dạ sói như thế. Trong hai chén trà đều có hạ dâm tán.

- Tốt lắm, người thông minh hơn ta tưởng. Cũng độc ác hơn ta tưởng.

Triệu Tử Văn thật sự không ngờ là lại bị bại trong tay tiểu quận chúa này. Bởi vì hai chén trà đều có hạ dâm tán, tiểu quận chúa và hấn đều trúng dâm dược. Bên ngoài kia, tiểu thị nữ sợ rằng đã sớm kêu thị vệ trong phủ Bát Hoàng tử tới rồi, chờ bắt gian tại trận.

Đây là kết cục của việc khinh địch. Triệu Tử Văn làm sao có thể lường được là sẽ xảy ra trên người một nha đầu như thế chứ. Lúc này hấn càng cảm thấy thân thể mình nóng bỏng hơn, hạ thân càng lúc càng bành trướng, thần trí bắt đầu có chút không rõ ràng.

- Cứu mạng với.

Triệu Tử Văn hướng ra phía ngoài hô to một câu. Nếu như để quả ớt nhỏ ác độc này hô trước, hậu quả tuyệt đối sẽ là không thể tưởng tượng được.

Hắn cũng đành vứt bỏ thể diện mà hô to lên.

Không biết rằng thị nữ kia đã sớm được Hạng An Ninh sắp xếp chu đáo rồi. Trừ phi là nàng hô cứu mạng ra, dù bên trong có phát ra bất cứ động tĩnh nào cũng không cho ai tiến vào cả. Hắn có kêu đến khản cả giọng cũng đương nhiên là không có tác dụng gì.

Cái bẫy ác độc này khẳng định là Hạng An Ninh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi. Bằng không âm mưu này cũng sẽ không thể tinh vi như thế được, bảo sao người ta khó lòng phòng bị được. Trong lòng Triệu Tử Văn cười khổ. Xem ra đến lúc đó chỉ có thể tìm lão Hoàng để giải thích, chỉ hy vọng lão Hoàng để sẽ không tin tưởng những lời nói phiến diện từ nha đầu ác độc này.

Hạng An Ninh không làm sao ngờ được là Triệu đại nhân lại hô ra câu này. Nàng dờ khóc dờ cười. Nhưng nàng cũng cảm thấy thân thể mình đang nóng bỏng, khuôn mặt như có lửa thiêu đốt. Thật sự nếu không gọi người tới, đợi đến lúc hai người đều ý loạn tình mê thì có muốn hô cũng không hô nổi nữa.

- Người đâu mau đến đây. Có người đùa giỡn bản quận chúa.

Hạng An Ninh lớn giọng gọi phía bên ngoài.

"Mẹ nó, chết thì chết là cùng chứ gì. Lão tử cùng lắm thì không làm cái chức Tế tướng này là được. Loại dâm tán này còn có một công hiệu khác đó là làm cho người ta toàn thân vô lực. Triệu Tử Văn cảm thấy đứng không vững nữa rồi chứ đừng nói chi đến đoạn đi ra khỏi gian sương phòng này. Hắn yếu đuối vô lực, toàn thân nóng lên rồi lại ngồi phịch xuống ghế, cứ thế nhìn xem tiểu quận chúa này rốt cuộc muốn chơi đùa thế nào nữa.

Một lúc lâu sau cũng không thấy một chút động tĩnh nào ngoài cửa cả, lúc này An Ninh quận chúa không tự chủ nổi nữa bắt đầu bối rối. Bởi vì thân thể nàng lúc này đã nóng rực như lửa đốt, đến cử động thôi cũng đã cảm thấy khó khăn rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì kết quả sẽ là... Nghĩ vậy thôi nàng đã kinh hoàng rồi, lại gấp gáp gọi:

- Tiểu Thiển, mau ra đây. Đi ra mau!

Triệu Tử Văn biết Tiểu Thiển mà tiểu quận chúa gọi chính là thị nữ vừa rồi. Nhưng vì sao mà bên ngoài không hề có chút động tĩnh nào vậy?

Chẳng lẽ là Tiểu Thiên này lại bán đứng chủ tử của mình sao?

Tiểu thị nữ đừng có bỏ quận chúa này ở đây chứ, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Triệu Tử Văn chột hiểu sâu sắc một điều rằng nếu như tiểu thị nữ đột nhiên lại chơi trò mất tích thì hậu quả sẽ ra thế nào rồi. Hẳn có thể tình nguyện để cho người đời hiểu lầm là vô lễ với quận chúa chứ cũng không muốn cái hậu quả đáng sợ kia...

- Tiểu Thiên...

Tiểu quận chúa gọi nhưng càng ngày càng yếu ớt, vô lực. Đôi mắt nàng cũng dần dần mê mẩn đi, hiện ra ánh nhìn động tình, ánh mắt mông lung. Đến cả Triệu Tử Văn cũng toàn thân nóng rục lên, thiếu chút nữa không áp chế nổi tâm tán bá đạo này.

Tiểu quận chúa như có tiếng rên rỉ trong cổ họng, nàng lắc lắc đầu, nói:

- Ta chết cũng sẽ không...

- Tiểu Thiên, Tiểu Thiên...

Nàng vẫn tiếp tục cố hết sức lực gọi to ra bên ngoài cửa, nhưng tiếng gọi càng ngày càng nhỏ, nước mắt cũng không ngừng tuôn rơi. Nàng sợ. Nàng chưa từng sợ hãi như vậy. Lại vô cùng hối hận đã bày ra quỷ kế này để hại Triệu Tử Văn. Hai hàng nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

“Sớm biết có hôm nay thì trước đừng làm thế”. Triệu Tử Văn than nhẹ một tiếng. Nếu như Tiểu Thiên này vẫn còn không xuất hiện, kết cục có thể hình dung ra. Dù sao thì tâm tán này cũng thật sự là quá mức bá đạo. Hẳn không hề có chút khí lực nào cả, càng lúc càng thấy các mạch máu như muốn vỡ tung ra, hạ thân tức nghẹn khó chịu. Mà trọng yếu hơn là, ý thức của hắn đang dần dần tiêu tan.

Một lúc nữa, bên ngoài cửa vẫn lặng yên không có một tiếng động. Hơn nữa, lại còn yên tĩnh đến mức đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc do Triệu Tử Văn cố gắng áp chế lửa dục và tiếng rên rỉ như có như không của Hạng An Ninh. Hai người đang dần dần rơi vào trạng thái vô ý thức.

“Vì cái gì? Tại sao lại phải như vậy?” Từ hôm qua Hạng An Ninh đã bắt đầu sắp xếp tất cả mọi kế hoạch. Cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ

rằng kết cục sẽ là như thế này. Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Lúc này, Hạng An Ninh ánh mắt mê man, đôi môi anh đào nửa mở nửa khép:

- Ta nóng quá...

Bàn tay mềm mại thuận thế bắt lấy cánh tay Triệu Tử Văn. Hương lan thoang thoảng, mùi thơm cơ thể thiếu nữ vẫn vờ xung quanh hắn, không ngừng kích thích Triệu đại nhân còn chưa hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo.

Nhìn bộ dạng Hạng An Ninh mê người như thế, Triệu Tử Văn không khỏi tim đập thình thịch một trận, không ngừng nuốt nước miếng. Hắn thân là một nam nhân bình thường, lại trúng phải dâm độc, đầu ong ong lên, rồi dưới sự dẫn dắt của bản năng, trực tiếp ôm Hạng An Ninh vào lòng.

Thân thể mềm mại vô lực của Hạng An Ninh dựa vào trong lòng hắn, như bị liệt hỏa thiêu đốt. Tiểu quận chúa bị khí tức nam tử mãnh liệt trên người Triệu Tử Văn kích thích, không ngừng run rẩy, bàn tay mềm mại ôm chặt lấy lưng hắn:

- Triệu Tử Văn, ta nóng quá...

Tuy rằng ý chí của Triệu Tử Văn mạnh mẽ hơn nhiều so với tiểu quận chúa, nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu gọi rên rỉ này của nàng thì cuối cùng ý chí của hắn cũng hoàn toàn buông xuôi. Nhìn cặp đùi đẹp thon thả mượt mà kia, dù bằng giá nào hắn cũng khắc chế không nổi lửa nóng trong lòng. Hắn gặm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ xông vào, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Hạng An Ninh trên tấm nệm hồng.

Hai thân thể nóng bỏng ở cùng một chỗ, dường như có thiên lôi giáng xuống cũng không thể vãn hồi. Triệu Tử Văn khẽ hôn lên đôi môi đỏ như nụ hoa tươi mê người của tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa run lên như bị điện giật, ánh mắt mê hoặc nửa mở nửa khép. Nàng không hề trốn tránh, đôi môi anh đào hé hé mở ra, đầu lưỡi bị Triệu Tử Văn quấn lấy, hai người tận lực hôn nhau, quấn quýt lấy nhau.

Nụ hoa tiên diễm ướt át như đang đợi ánh mặt trời làm dịu bớt, da thịt vì kích động mà trở thành một màu đỏ ửng. Mùi thơm xử nữ trên người Hạng An Ninh trở nên đậm đà dị thường. Còn trên người Triệu Tử Văn cũng tràn ngập khí tức nam tử dương cương, thể hiện cung kiếm đã dựng thẳng, sẵn

sàng cứng rắn như có thể phá hủy hết thảy mọi trở ngại. Đóa hoa mềm mại ướat át kia nửa khép nửa mở như đang chờ đợi dương cương tiến vào.

Hạng An Ninh đã ý loạn tình mê, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ say lòng người, bàn tay mềm mại dán vào trước lồng ngực cường tráng của Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn cởi bỏ cái yếm của nàng, theo cái yếm rơi xuống, hai bầu ngực tuyết trắng nảy ra, hai nú hồng đỏ bùng trước mắt hấn uyển chuyển như nụ hoa rung động trước gió, lại càng khiến cho trường thương của hấn căng lên lợi hại, tựa như sắp bùng nổ đến nơi.

Sự vuốt ve của hấn khiến cho thân thể mềm mại của Hạng An Ninh rung lên bần bật. Nàng bỗng nhiên túm lấy cổ áo Triệu Tử Văn, dùng sức xé toạc ra. Dưới ánh đèn đỏ, da thịt nóng bỏng của hai người gắt gao hòa hợp ở cùng một chỗ. Bọn họ ôm nhau quần đảo trên tấm nệm hồng, cho đến khi cơ thể Hạng An Ninh không còn tiếp tục uốn éo trước mặt hấn được nữa.

Các bắp thịt trên người hấn như căng chặt lại, mạnh mẽ dùng lực tiến vào trong cơ thể của Hạng An Ninh. Tuy rằng ý thức của hấn đã bị tan tác rồi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt lực mê người từ cơ thể mềm mại của tiểu quận chúa.

"A..." Hạng An Ninh kêu lên một tiếng rồi lại rên rỉ thống khổ. Hai tay hai chân quấn chặt lấy thân thể Triệu Tử Văn. Đóa hoa tinh khiết và xinh đẹp lưu lại mấy điểm lạc hồng.

Sự đau đớn không thể che giấu nổi khoái cảm phong phú kia. Hai dòng lệ trong suốt theo má nàng rơi xuống.

Tình dục uyển chuyển như một đợt thủy triều tấn công dũng mãnh vào nội tâm hai người, khiến cho hai người hoàn toàn bị lạc hết tâm trí, chỉ còn biết triền miên và triền miên, triền miên cho tới lúc được lực hoàn toàn biến mất.

Từng đợt sóng cao trào dâng lên, nối tiếp nhau, mỗi một lần hạ xuống là lại có đợt sóng khác dâng lên. Bọn họ cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian. Cho tới lúc Triệu Tử Văn chậm rãi mở mắt, hấn cúi đầu nhìn tiểu quận chúa mệt mỏi không chịu nổi vẫn còn chưa tỉnh lại, hạ thân nàng sừng đỏ lên, một đống máu trông rất ghê sợ. Hấn không khỏi cười khổ, nói:

- Xem ra thật sự là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sắn.

Sự mất tích đột ngột của Tiểu Thiên tuyệt đối không phải là xảo hợp. Chỉ có thể nói có người tranh thủ dịp này ở một nơi gần đó theo dõi, khi cái bẫy của tiểu quận chúa tới chỗ then chốt thì tạo ra một cơ hội cực kỳ tốt để hạ sát thủ trả thù Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn cũng đành cười khổ không biết nói gì nữa. Bởi vì hẳn không biết kẻ đứng trong bóng tối kia là ai, lại càng không biết nên nói gì nữa. Trong lòng thở dài thật sâu. Chẳng lẽ lại lặp lại chuyện tình như với Lăng Nhi sao?

"A...", Hạng An Ninh cảm thấy hạ thân đau đớn, không khỏi kêu thảm một tiếng. Tiếp đó, nàng chậm rãi mở mắt ra. Khi thấy mình và dâm tặc này trần trụi nằm trên nệm hồng, nàng thấy lòng nao nao, thương tâm muốn chết mà rơi lệ. Sau đó, nàng hét lớn với Triệu Tử Văn:

- Dâm tặc, ngươi đã hủy hoại sự trong sạch của ta. Ta phải giết ngươi!

Triệu Tử Văn đã sớm đoán được tiểu quận chúa sẽ nói như thế, thở dài một hơi thật sâu, đáp:

- Nàng không nên bày ra cái bẫy này để hại ta. Kết cục hiện giờ, ta cũng không muốn nhìn thấy.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 252

Mưa Xuân Mông Lung

Nếu không vì cái đồ dâm tặc nhà người đã nhiều lần hạ nhục ta thì ta sao có thể trả thù người được? Lại làm sao phát sinh ra chuyện hôm nay được?

Hạng An Ninh lệ không ngừng rơi trên khuôn mặt xinh đẹp. Nàng cố gắng đè nén những tiếng nghẹn ngào, không khóc to lên, nhưng tiếng run rẩy trong cổ họng cũng đủ cho thấy lúc này nàng đang thương tâm tưởng chết đi được.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói:

- Nàng muốn nói là chuyện lần đó ta phun rượu vào mặt nàng phải không? Lần đó thật ra là một chuyện hiểu lầm. Ta thật ra là...

Hạng An Ninh một tay lấy trường bào che lại những chỗ kín đáo trên người, một tay gỡ xuống thanh trường kiếm treo trên vách, sát khí bùng bùng nhìn Triệu Tử Văn. Trên thân thể mềm mại của nàng vẫn còn màu hồng phấn sau khi lên đến cao trào, khuôn mặt lạnh lẽo như băng nhưng vẫn ửng hồng như trước. Nàng xấu hổ và giận dữ, căn bản là không nghe rõ sau đó hẳn nói cái gì, giơ kiếm chỉ thẳng về phía hắn, nổi giận nói:

- Người là đồ dâm tặc, dùng thủ đoạn hèn hạ như thế đoạn đi sự trong sạch của ta. Hôm nay ta phải bầm thây người thành vạn đoạn!

“Rõ ràng là đây là cái bẫy mà tiểu quận chúa bày ra để hại ta cơ mà, làm sao lại thành ra là ta không đúng thế?” Triệu Tử Văn nhìn tiểu quận chúa điệu ngoa vô lễ, cuối cùng không kiềm chế nổi nỗi phẫn nộ trong lòng, quát lớn:

- Hạng An Ninh, nếu không phải là nàng bày ra cả hai chén trà hạ độc thì làm sao thành ra sự việc lầm lỗi thế này? Nàng lại còn bức ta sao? Nếu vậy,

chúng ta đi tìm Hoàng thúc của nàng để lý luận xem, xem xem chúng ta rốt cuộc là ai sai ai đúng!

- Dâm tặc, hôm nay ta muốn đồng quy vu tận với người!

Cho dù là có lý thì Hạng An Ninh cũng không làm âm ỉ chuyện này lên cho mọi người cùng biết. Nàng cắn giận hai má đỏ hồng, không cho ai phân trần dùng trường kiếm đâm thẳng vào yết hầu Triệu Tử Văn, hiển nhiên là muốn một kích lấy mạng hẳn luôn.

Triệu Tử Văn vẫn đứng đó cách nàng không xa, vẫn không nhúc nhích, chờ đợi trường kiếm này đâm lại.

"Keng!" Tiếng trường kiếm xé gió ngân nga trong sương phòng. Đôi mắt Hạng An Ninh vô cùng lạnh lẽo, trường kiếm căn bản là không hề lưu tình. Nàng cũng không biết vì sao Triệu Tử Văn vẫn đứng đó bất động, nhưng nàng hận tên dâm tặc này thấu xương, sao có thể dừng lại trường kiếm trong tay được?

Rất rõ là không thể dừng. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra nụ cười tàn khốc. Bởi vì trường kiếm đã như mũi tên rời khỏi dây cung bắn tới, mà tên dâm tặc kia lại bị dọa tới mức đứng yên đó không kịp trốn tránh, nhanh thôi, rất nhanh là sẽ đâm nát cổ họng hẳn ra rồi.

"Két..." Một tiếng, máu tươi văng ra khắp nơi, toàn bộ sương phòng đều tràn ngập mùi máu tanh. Hạng An Ninh lần đầu tiên giết người, khi đâm đến cổ họng hẳn, nàng sợ hãi lập tức nhắm mắt lại. Nhưng trong lòng nàng thì không phải là thấy sợ hãi mà là dường như vừa mất đi cái gì vậy.

"Hẳn thật sự đã chết rồi sao? Vì sao hẳn lại không né?" Từng giọt máu tươi rơi tí tách trên sàn nhà. Hạng An Ninh vừa kinh vừa sợ chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trước mắt cũng không phải như mình đã tưởng tượng, trường kiếm sắc bén cũng không đâm rách yết hầu của tên dâm tặc mà là đang bị hẳn kẹp chặt trong tay, đầu mũi kiếm còn cách cổ họng của hẳn hơn một tấc.

Từng giọt từng giọt máu tươi không ngừng chảy từ trong tay Triệu Tử Văn xuống. Lúc này đây, thần sắc Triệu Tử Văn vô cùng u ám. Hẳn vốn muốn thử xem tiểu quận chúa này rốt cuộc có thực tâm giết hẳn hay không. Nhưng kết cục không phải câu trả lời mà hẳn mong muốn. Giờ phút này thì

hắn đã hiểu ra, thù hận giữa hắn và tiểu quận chúa này chỉ sợ là còn sâu sắc hơn chuyện với Lăng Nhi lúc trước.

Hắn không phải là kẻ ngu ngốc, sẽ không để cho tiểu quận chúa này đâm rách cổ họng của hắn thì mất toi cái mạng nhỏ. Thời khắc nguy hiểm, hắn trực tiếp bắt lấy trường kiếm, mũi kiếm sắc bén đâm rách cả tay hắn. Kỳ thực hắn cố ý chịu bị đâm như thế. Như thế đối với nàng tiểu quận chúa này cũng coi như là "nợ máu trả lại bằng máu" rồi.

Triệu Tử Văn cảm thấy thật sự là rất mệt mỏi. Vì sao lại cứ luôn xảy ra những chuyện phức tạp thế này? Hắn cân nhắc một lúc lâu sau, thật lâu sau mới chậm rãi nói với An Ninh quận chúa:

- Quận chúa, nếu nàng muốn ta... chịu trách nhiệm. Ta sẽ đến cầu thân với Hoài Vương.

Những lời này Triệu Tử Văn nói ra một cách vô cùng gian nan, hơn nữa còn cảm thấy rất buồn cười. Bởi vì đến bụng dạ giết hắn An Ninh quận chúa cũng đều có cả, làm sao lại chịu gả cho hắn cơ chứ? Chẳng qua Triệu Tử Văn là một nam tử hán dám làm dám chịu, đã làm ra chuyện gì thì chưa bao giờ nhăn mặt hạ mày, nhiều nhất thì cứ cho là bị quận chúa này cười nhạo một phen đi.

- Chịu trách nhiệm? Người dựa vào cái gì? Người xứng sao?

Hạng An Ninh ha ha cười nói, giọng điệu lại thay đổi hẳn to Triệu Tử Văn:

- Cút. Người cút đi cho ta. Người là đồ vô sỉ có mẹ sinh mà không có cha dạy. Ta vĩnh viễn không muốn gặp lại người nữa!

Có mẹ sinh mà không có cha dạy ư? Một câu nói kia đâm thẳng vào chỗ đau của Triệu Tử Văn. Hắn hiểu được, ân oán với tiểu quận chúa đã hoàn toàn không thể hóa giải được. Hắn cũng không hy vọng gì phải nhìn đến cô nàng tiểu quận chúa dám nhục mạ đến cả cha mẹ hắn nữa. Hắn lạnh lùng cười nói:

- Nghe nói tư tưởng người Hung Nô khá cởi mở. Không ngờ là chủ ý của Hoàng thượng cũng rất không tồi.

Ánh mắt hắn lại toát ra tia nhìn ác nghiệt. Đối với quận chúa ác độc thế này, không cần thiết phải lưu tình làm gì.

Hạng An Ninh nghe mà không hiểu hẳn muốn nói cái gì. Ánh mắt nàng trống rỗng, tán loạn, không biết nhìn đến nơi nào. Thần sắc như không có sức sống, giống như một ngọn cỏ trên mặt đất, lại phảng phất giống như cái xác không hồn, làm cho người ta nhìn mà cảm thấy thật đáng sợ.

Lời nói của Triệu Tử Văn, chỉ sợ là cũng chỉ có hẳn với lão Hoàng đế là có thể hiểu được thôi. Hẳn vốn có thể sẽ phản đối kế sách hy sinh tiểu quận chúa của lão Hoàng đế. Giờ thì xem ra giúp hay không giúp, đối với hẳn, cũng đều mất đi ý nghĩa.

Hẳn xé một miếng vải từ trường sam ra, băng bó lại bàn tay chảy máu mãi không dứt. Nhìn ánh mắt trống rỗng của Hạng An Ninh, hẳn cũng không nói thêm gì nữa, mà là đi nhanh, đi luôn ra khỏi sương phòng.

Hạng An Ninh vô cùng thương tâm. Lúc này nàng còn muốn chết nữa, trường kiếm trong tay vô lực rơi xuống đất, một tiếng khóc rống lên, trong đôi mắt mờ mịt không có chút ánh sáng nào. Có thể thấy được, lòng nàng như đã chết.

Triệu Tử Văn lại nhớ đến chuyện xưa. Lúc này, mưa xuân trên bầu trời bay phất phới, tí ta tí tách rơi xuống mặt hồ, nổi lên từng hàng bong bóng nước. Trong mưa bụi mông lung, hẳn dường như nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lăng Nhi, nhớ đến tiểu ny tử dám yêu dám hận luôn mềm thích gọi hẳn là tướng công kia.

Có lẽ chỉ có Lăng Nhi mới có thể hiểu được tâm tình cảm nhận của hẳn lúc này. Rất buồn khổ và rất phức tạp. Chuyện phát sinh vừa rồi chỉ có thể nói là âm mưu của người như "chim sẻ đứng phía sau". Hẳn cũng không biết tới đây sẽ đối mặt với tiểu quận chúa như thế nào nữa. Chẳng lẽ lại thật sự để cho nàng bị gả về tận Hung Nô xa xôi kia ư?

- Lăng Nhi, muội có biết hay không? Tướng công hiện giờ rất nhớ muội!

Triệu Tử Văn ngẩng đầu, mặc cho mưa xuân tí tách rơi trên khuôn mặt cương nghị, nhìn không trung mênh mông những giọt mưa mà lẩm bẫm nói.

Triệu Tử Văn không đi truy tìm xem người nào đã làm phát sinh chuyện giữa hẳn và tiểu quận chúa. Bởi vì hẳn thủy chung vẫn cho rằng lão Hoàng đế tuyệt đối rất sáng suốt. Mà trọng yếu hơn là, từ đầu đến cuối đều không

xuất hiện Ngự Lâm Quân đến bắt gian tại trận. Một điều rõ ràng là, người đang ẩn trong bóng tối kia lúc này còn chưa muốn phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng.

- Người đâu mau tới đây, Tiểu Thiển thắt cổ bỏ mình trong phòng rồi.

Một tiếng la hét vang vọng trong toàn bộ phủ của Bát Hoàng tử. Tiếng kêu khiến cho An Ninh quận chúa vừa mới mặc lại quần áo ở trong sương phòng bỗng run rẩy kịch liệt. Nàng cũng dần dần hiểu được huyền cơ trong đó.

Triệu Tử Văn cười khở một tiếng, lập tức biến mất trong màn mưa bụi.

Đi trên đường cái, sắc trời âm u, gió lạnh đầu xuân lạnh đến thấu xương, đông lạnh cả hai gò má. Vô số người chầm đèn nhưng trong cơn mưa nhỏ lại giống như bị bít bùng trong một màn hơi nước nhàn nhạt, giống như đóa hoa thấm nước, như mờ như tỏ, nhìn không rõ ràng được. Triệu Tử Văn thong thả bước đi. Căn bản là không sợ gì trận mưa gió này, mà là cảm thấy trước ngực chặn lại được nỗi sợ hãi.

Tranh đấu gay gắt, hục hặc với nhau, trò hề hôm nay rồi lại phát sinh quan hệ với tiểu quận chúa. Tất cả đó đều làm cho hắn có cảm giác như bị một khối đá lớn đè đến không thở nổi.

Triệu Tử Văn đứng trên con đường âm lãnh, phóng mắt nhìn ra xung quanh, cũng cảm thấy hơi nước mờ mịt. Đột nhiên lại cảm thấy hoang mang không biết thế nào. Xuyên không ngàn năm tới, chẳng lẽ lại chỉ đến chỗ quan trường này? Lại vì tranh giành đoạt vị thôi sao?

Thần sắc âm đạm, hắn ngẩng đầu chợt lơ đãng phát hiện ra bên bờ Yên Chi Hồ, dưới một gốc liễu có bóng dáng một nữ tử yếu điệu đang cầm cây ô. Hắn nao nao, thầm kinh ngạc, "Đây chẳng phải là Đại tiểu thư ư?"

Đại tiểu thư đứng dưới cây liễu. Nàng nở nụ cười tươi rói, ngọt ngào, xuyên thấu qua màn mưa bụi mông lung. Từ phía xa nhìn lại, mặt hoa da phấn, sóng mắt dịu dàng luân chuyển, giống như người thiếu phụ trong khuê phòng chờ đợi phu quân, vẻ quyến rũ động lòng người không nói nên lời.

- Đại tiểu thư...

Triệu Tử Văn khoa tay gọi nàng.

Hai vai Đại tiểu thư run lên, nghe tiếng gọi vội quay đầu nhìn lại, thấy Triệu Tử Văn cả người đã ướt hết một nửa, vội vàng chạy lại, cầm ô che trên đỉnh đầu của hắn, đau lòng nói:

- Chàng đi ra ngoài sao không mang theo ô? Mau về phủ tắm rửa thay quần áo đi. Bên ngoài trời giá rét lắm, đừng có để nhiễm phong hàn!

Triệu Tử Văn tươi cười nói:

- Đại tiểu thư, nàng đang chờ ta sao?

- Thiếp... Thiếp không có,

Đại tiểu thư ấp a ấp úng nói năng lộn xộn:

- Thiếp đi xem mưa xuân!

Nhưng Hạ Vũ Tình nói xong thì khuôn mặt đỏ bừng, đến cả cái cằm cổ trắng nõn cũng nổi lên màu hồng phấn. Triệu Tử Văn ngắm nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của nàng, cảm động không nói nên lời. Hắn đột nhiên ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng, ôm chặt như muốn cùng nàng hòa vào làm một, khẽ nói:

- Tình Nhi, cảm ơn nàng!

Bình thường Tử Văn đều cợt nhả trêu đùa, Hạ Vũ Tình chưa bao giờ gặp bộ dạng hắn chân tình như thế, cảm nhận được lửa nhiệt của hắn trong lòng mình, tim nàng đập rộn ràng, mặt cười đỏ bừng, nói:

- Chàng... Chàng đừng có mà chiếm tiện nghi của người ta!

Aizzz, Đại tiểu thư sao lại thiếu phối hợp thế nhỉ? Triệu Tử Văn tâm tình có chút ảm đạm, nhưng vẫn ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, lẩm bẩm nói:

- Tình Nhi, có nàng bên cạnh ta, cảm giác thực là tốt!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Lăng Nhi Đi Rồi

Hạ Vũ Tình nao nao một lúc rồi cuộc cũng hiểu được hôm nay người xấu đi đến phủ của Bát Hoàng tử, khẳng định là đã có chuyện gì xảy ra rồi. Hạ Vũ Tình khuôn mặt ửng hồng, cũng bất chấp lễ pháp gì nữa, vòng tay ôm lấy eo lưng hắn, khẽ nói:

- Tử Văn, mặc kệ phát sinh ra chuyện gì. Thiếp vĩnh viễn đều ở bên chàng hết!

Triệu Tử Văn đang vui đầu trong mái tóc của Đại tiểu thư, thưởng thức mùi hương tự nhiên trên người nàng, tâm tình đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều. Hắn cũng không nói gì, chỉ hy vọng có thể yên lặng mà ôm ấp Đại tiểu thư dịu dàng như nước này.

Trường sam trên người hắn ẩm ướt dần dần khiến cho váy dài của Hạ Vũ Tình cũng bị ướt theo. Tà váy dài mỏng manh dán chặt trên thân thể mềm mại mê người của Hạ Vũ Tình, lại càng tôn lên dáng người chỗ lồi chỗ lõm của nàng.

Cơ thể phụ nữ với những đường cong lả lướt truyền đến cảm giác mềm mại. Những chỗ lồi ra phập phồng khiến Triệu Tử Văn rung động. Thân thể nóng bỏng của hai người kề cận nhau, khiến hắn không kìm nổi vừa dịu dàng hôn lên đôi môi xinh đẹp của Đại tiểu thư, vừa thì thầm:

- Tình Nhi, về sau đừng có một mình đi chờ ta như thế này nhé. Giờ dâm tặc nhiều lắm.

- Vâng,

Hạ Vũ Tình gật đầu, lại cười bảo:

- Chàng chính là một trong số đó!

- Hừ hừ, nói ta là dâm tặc, ta dâm cho nàng xem nhé!

Triệu Tử Văn nói xong thì một tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của Đại tiểu thư, tay kia thì trượt từ trên hông xuống, nhắm thẳng kiêu đồn quyền rũ kia mà sờ soạng.

Dáng người Đại tiểu thư vốn thuộc hàng tuyệt đỉnh, thân thể mềm mại ướt sũng, vừa chạm vào đã cảm thấy kiêu đồn cực kỳ co dãn, lại được vải lụa thượng hạng che phủ nên càng thêm nhẵn mịn, bàn tay đã sờ vào rồi thì không rời ra được nữa. Triệu Tử Văn ôm thân hình nàng vào sát trong lòng mình hơn, hai tay xoa vuốt cái khe giữa kiêu đồn của nàng, vuốt ve chậm rãi. Đôi môi đỏ mọng của Đại tiểu thư khẽ mở, thoang thoảng như có hương lan thơm từ trong miệng tỏa ra.

Đại tiểu thư cảm thấy bàn tay nóng như thiêu như đốt kia đang chậm rãi xâm nhập nơi bí ẩn giữa hai chân mình. Nhịp tim nàng tăng lên, bộ ngực phập phồng kịch liệt, mắt nhắm lại, lông mi run rẩy, vội vàng nói:

- Đừng mà...

"Oan gia", trong tâm nàng thầm than một tiếng, nhưng lại phát hiện người xấu đã ngừng tay rồi thì xấu hổ che mắt lại, nói:

- Chàng là cái đồ người xấu. Chàng đang làm cái gì thế hả?

"Ta cũng không có thói quen đánh dã chiến", Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Tình Nhi, chúng ta hồi phủ đi.

"Đồ người xấu chỉ biết chọc ghẹo ta", khi Hạ Vũ Tình đang còn chua xót và thẹn thùng, lại nghe Tử Văn khẽ nói bên tai nàng:

- Đại tiểu thư, tối nay cho ta chết trong ngực nàng nhé!

- Chàng là cái đồ phóng đảng!

Đại tiểu thư xấu hổ không nói nổi nữa, vội vàng cướp đường mà chạy.

- Đại tiểu thư, đừng chạy nhanh như thế.

Khi trở lại trong phủ, đám người Hạ Bình đang đứng đó lo lắng chờ đợi. Gương mặt Đại tiểu thư đỏ ửng, thẹn thùng vô hạn, lại có chút ngượng ngùng.

- Các người đây là...?

Hạ Văn Đăng hai mắt trợn tròn lên nhìn hai người mà hỏi, trong óc đồng thời hiện lên một loạt hình ảnh uyên ương giỡn nước.

Hạ Bình thấy cả người Đại tiểu thư quần áo ẩm ướt thì rất quan tâm, vội vã hỏi:

- Tử Văn, Đại tiểu thư, hai người mau đi tắm thay quần áo đi. Bên ngoài trời giá rét lắm, nếu nhiễm phong hàn thì biết làm sao giờ?

Triệu Tử Văn gật gật đầu, nhìn về phía Hạ Vũ Tình, nói:

- Đại tiểu thư, chúng ta cùng đi tắm nào!

- Đồ phóng đãng!

Hạ Bình và Đại tiểu thư đồng thời gất lên, hai má đỏ bừng vội vàng xoay người đi, còn Hạ Văn Đãng thì nhìn hẩn với vẻ khinh bỉ. Đây là người nào vậy? Có còn giống Tế tướng Đại Kinh nữa không?

- Tử Văn, có người ở đại sảnh chờ huynh. Hay là huynh trước hết cứ thay đồ đi đã rồi mau đi đi.

Hạ Bình nũng nịu bảo.

Có người chờ à? Chẳng lẽ là đến uy hiếp chuyện phát sinh vừa rồi? Triệu Tử Văn ngăn người, cũng không khỏi phải nhíu mày, nói khẽ:

- Ta không phải đã nói là những người đến bãi phỏng thì đều nói là ta không có ở nhà sao?

Hạ Bình cũng dẫu cái mỏ nhỏ nhắn ra, bảo:

- Tử Văn, người này huynh biết, là từ Hàng Châu đến.

Chẳng lẽ là Bảo Nhi và Lăng Nhi? Nhưng mà nha đầu này vừa bảo là một người. Đương nhiên không phải là.. là Hạng Tử Hiên đấy chứ? Triệu Tử Văn thấy nha đầu này mím môi thật chặt, không nói hở nửa lời nữa thì đành nhìn về phía Đại tiểu thư nhấp nháy mắt, rồi thay quần áo sạch sẽ và đi về phía đại sảnh.

Khuôn mặt Đại tiểu thư đỏ bừng. Sợ Văn Đãng và Hạ Bình nhìn ra manh mối, nàng vội vàng xoay người chạy mất.

Bên ngoài đại sảnh vẫn là mưa xuân rải đều, Triệu Tử Văn đi đến chỗ cửa phòng rộng lớn thì chỉ thấy trên ghế khách ngồi ở đại sảnh có một nam tử trẻ tuổi tai to mặt lớn hơi mập mập, thỉnh thoảng lại nhấp ngụm trà thơm, thường thức cảnh trí xung quanh của phủ Tế tướng.

Cái tên mập ú này hình như là có gặp qua rồi. Trong đầu Triệu Tử Văn thầm lục lại trí nhớ. Lại còn ở Hàng Châu nữa. Hai mắt hẩn bỗng sáng

ngồi, lập tức biết mặt ú này là ai. Đó không phải là Vương Vạn Quán - công tử của đại phú gia hàng đầu của Hàng Châu Vương Như Khang ư!

- Vương huynh, đã lâu không gặp, sao lại rảnh rỗi mà đến kinh thành chơi thế này?

Triệu Tử Văn nhanh bước vào, cười ha hả, nói.

Wương Như Khang khuôn mặt mập mạp tươi cười, vội vàng đứng lên, không nhanh không chậm ôm quyền nói:

- Tham kiến Tế tướng đại nhân!

- Vương huynh, thật sự là khách khí rồi. Gọi ta Triệu huynh là được rồi. Mau mời ngồi đi.

Triệu Tử Văn ngồi bên cạnh Vương Như Khang, tươi cười thân mật nói. Trong lòng hẳn không ngừng suy nghĩ thương gia phú hộ Vương Vạn Quán này đến kinh thành tìm hẳn là vì chuyện gì.

Wương Vạn Quán ngồi trở lại ghế, cười nịnh nọt, nói:

- Ta sớm biết Triệu huynh người không chịu ở trong ao. Hôm nay có thể lên làm Tế tướng Đại Kinh, thật sự là rất đáng mừng!

Gia tài bạc vạn Vương Như Khang lúc trước khá là xa cách với tiểu thư đồng Triệu Tử Văn. Hiện giờ lại đến vượt môn ngựa, thật là vô căn cứ. Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Không biết Vương huynh hôm nay đến phủ ta là vì có chuyện gì?

Wương Vạn Quán không ngờ là Triệu đại nhân lại nói thẳng ra đến thế, cũng hơi bối rối, nhưng mắt lóe tinh quang, lại cười ha hả nói:

- Đương nhiên là muốn nhờ Triệu huynh giúp cho một việc rồi...

- Há?

Triệu Tử Văn nghi hoặc hỏi:

- Ta có thể hỗ trợ được gì? Người nói thật ra xem nào.

Wương Vạn Quán không nóng lòng nói ngay mà trước hết nhấp một ngụm trà, thông thả nói:

- Ta hy vọng Triệu huynh có thể giúp ta thỉnh cầu với Hoàng thượng!

Không ngờ là y cũng không phải cái loại Nhị Thế Tổ chỉ biết tiêu tiền, đôi mắt Triệu Tử Văn nhìn Vương Vạn Quán trầm ổn lão luyện này, thản nhiên nói:

- Không biết thỉnh cầu của Vương huynh là gì?

Wương Vạn Quán cũng không nóng nảy, khẽ cười nói:

- Ta muốn Hoàng thượng có thể cho phép thương gia Hàng Châu chúng ta tiến hành mua bán giao dịch với thương gia Tây Lương.

Thương gia lớn nhất Hàng Châu chính là Vương phủ - Phú hào hàng đầu của Hàng Châu. Nói là thương gia Hàng Châu, kỳ thực là nói chính là Vương Như Khang! Triệu Tử Văn cảm thán tụy Vương Như Khang này tướng mạo xấu xí, nhưng cũng rất thông minh, hơn nữa, lại càng gan dạ, sáng suốt.

Đại Kinh và Tây Lương mặc dù là đều ở Trung Nguyên, nhưng vẫn làm theo ý mình, chiến sự năm qua năm lại, thế như nước với lửa. Các văn bản luật pháp của Đại Kinh có quy định rõ ràng, không cho phép tiểu thương Đại Kinh tiến hành giao dịch với thương nhân Tây Lương. Thỉnh cầu của Vương Vạn Quán chính là giải trừ cấm lệnh này.

Triệu Tử Văn đối với việc này có phần hứng thú, bèn hỏi lại:

- Không biết Vương huynh định giao dịch cái gì với Tây Lương?

Wương Vạn Quán cũng không hề né tránh mà nói thẳng luôn:

- Hiện giờ Tây Lương mới phục quốc chưa lâu, thực lực yếu kém. Hung Nô lại sắp xuôi Nam. Bọn họ thiếu binh khí và lương thực. Ta muốn cùng giao dịch với bọn họ chính là mang binh khí và lương thực bán cho bọn họ.

Thời kỳ chiến loạn, hai thứ đáng giá nhất chính là binh khí và lương thực. Nhu cầu đối với hai thứ hàng hóa này có thể tăng lên gấp đôi, lại còn có món lợi kếch sù. Triệu Tử Văn không thể không bội phục Vương Như Khang này nhìn xa trông rộng và gan dạ sáng suốt. Chẳng qua Đại Kinh làm sao để cho dân mình bán cái gì cho Tây Lương? Nếu nói cho lão Hoàng đế nghe chuyện này mà lão mất hứng thì khả năng sẽ tiêu diệt Vương mậ này mất. Đây có thể được gọi là đạo lý "cầu phú quý trong sự hiểm nguy".

Triệu Tử Văn trầm tư một lúc rất lâu mới cười nói:

- Việc này ta đáp ứng!

Một câu nói này khiến Vương mậ lập tức kinh ngạc, hồi lâu không phục hồi được tinh thần, thử nói:

- Triệu huynh, huynh đáp ứng nhanh thế sao?

Triệu Tử Văn gật đầu, cười ha hả nói:

- Việc này đối với Đại Kinh mà nói thì có lợi mà vô hại. Chẳng qua thu nhập từ thuế đánh cho hàng này của chúng ta sẽ hơi cao hơn một chút. Có tiền thì mọi người cùng kiếm mà.

Tây Lương gần Hung Nô hơn so với Đại Kinh. Nếu như Tây Lương không binh khí, không lương thực thì sao có thể đánh Hung Nô được. Tây Lương nếu sớm toi đời thì Đại Kinh cũng chẳng sống được lâu. Hiện giờ binh khí và lương thực của Đại Kinh cũng không thiếu thốn gì, tiếp tế tiếp viện cho Tây Lương một chút để kiếm ít món lãi kếch sù thì cũng là một phương pháp không tồi. Cho nên Triệu Tử Văn cũng không phải là đưa ra quyết định qua loa mà là đã cân nhắc sâu xa rồi mới nói ra quyết định.

- Triệu huynh, ta vốn định là trước dâng lễ vật, sau mới cầu huynh. Không ngờ là huynh đã đáp ứng rồi.

Vương Vạn Quán dờ khóc dờ cười nói.

Lễ vật? Triệu Tử Văn hơi băn khoăn, lại nghe thấy bên ngoài cửa truyền tới một tiếng gọi to duyên dáng:

- Đại ca!

- Bảo Nhi?!

Triệu Tử Văn kinh ngạc hô lên một tiếng. Còn không biết là chuyện gì xảy ra thì thân hình mềm mại quen thuộc kia đã nhào vào trong lòng hắn. Bảo Nhi ôm chặt lấy vòng eo của hắn, dán hai má vào trong lòng ngực hắn, nước mắt tràn ra như Trường Giang vỡ đê, cả người rung lên bần bật, khóc tưởng ngắt đi được.

Hôm nay vốn đang nhớ nhung tiểu ny tử này, Triệu Tử Văn lập tức cảm thấy cái mũi nóng lên, đôi mắt ửng đỏ. Nhìn tiểu ny tử dịu dàng động lòng người, trong lòng hắn có một niềm cảm động nói không nên lời, ôm chặt lấy nàng.

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy tiểu ny tử, khẽ nói:

- Bảo Nhi, đừng khóc. Mọii đến Hàm Đan bằng cách nào? Còn Lăng Nhi đâu?

Bảo Nhi ôm chặt lấy hắn, một khắc cũng không chịu rời ra. Nhưng nghe đến đại ca hỏi Lăng Nhi, thân thể mềm mại của nàng run lên, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, nói:

- Lăng Nhi tử tử, nàng...

Bảo Nhi muốn nói lại thôi, không dám nói thẳng ra nữa.

Nghe giọng điệu Bảo Nhi như thế, hai mắt Triệu Tử Văn mở lớn, bắt lấy hai vai nàng, vội vàng nói:

- Lăng Nhi, nàng thế nào rồi?

Hắn sợ Lăng Nhi xảy ra chuyện gì. Nha đầu này còn đang mang bầu, có huyết mạch Triệu gia trong người, ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì nhé!

- Đại ca, thực xin lỗi...

Bảo Nhi ôm chặt lấy eo hồ của đại ca, nước mắt nói:

- Lăng Nhi tử tử đi rồi...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Bạn Tốt

Cái gì? Lăng Nhi rời nhà đi rồi ư?

Triệu Tử Văn lập tức sợ tới ngây người. Trong não như có vật đập bùm bụp làm hấn ngấn ra tại chỗ. Lăng Nhi hiện giờ đã là một tiểu hiền thể dụ dàng như nước, cái gì cũng đều nghe theo tướng công, làm sao lại rời nhà ra đi?

Khuôn mặt Bảo Nhi như hoa lê gặp mưa, nàng nghẹn ngào gật đầu nói:

- Lăng Nhi tỷ tỷ không chịu nói với muội là đi đâu, chỉ nói là phải đi làm một việc.

“Tiểu ny tử này thì có thể làm chuyện gì được? Cốt nhục của Triệu gia ta quan trọng hay là cái chuyện dở hơi nào đó quan trọng hơn?” Triệu Tử Văn nhất thời im lặng, không biết nên nói gì, cũng bực tức vì Lăng Nhi sao lại không nghe lời như thế.

Mới vừa rồi đã phát sinh chuyện phức tạp với tiểu quận chúa. Giờ lại đến việc Lăng Nhi trốn đi khỏi nhà. Thật sự là loạn hết cả rồi. Triệu Tử Văn phiền não bất an, lại cảm giác trong lòng hoảng hốt và buồn bã, siết chặt nắm tay như muốn giết người.

- À, đúng rồi,

Bảo Nhi gạt nước mắt trên mặt, lấy ra một phong thư nói:

- Đại ca, đây là thư trước khi Lăng Nhi tỷ tỷ rời đi muốn muội chuyển lại cho huynh.

- Thư của Lăng Nhi ư? Mau cho huynh xem nào.

Triệu Tử Văn vội vàng nói, vội vàng đón lấy lá thư trong tay Bảo Nhi.

Triệu Tử Văn nóng lòng như lửa đốt vội vã mở thư ra, một mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, trong phong thư còn có một cái tú khăn màu

đỏ và một tờ giấy viết thư tình khiết.

Khăn tay là do Lãng Nhi tự tay khâu. Trên khăn uyên ương còn có một bài thơ nhỏ:

- Diệt chúc liên quang mãn,
phi y giác lộ tư.
Bất kham doanh thủ tặng,
hoàn tâm mộng giai kỳ!

(Dịch thơ:

Nến dập, cho trăng xuống
Áo khoác ướt sương rơi
Xòe tay, trăng chẳng đậu
Đề đêm mơ tặng người

Chú thích: Đây là đoạn sau trong bài Vọng nguyệt Hoài Viễn của Trương Cửu Linh thời Khai Nguyên. DG vừa tìm được, nguồn ở đây: <http://amvc.free.fr/Damvc/Nam%20Dao/...g/1SoDuong.htm>.

P/s: Dịch nghĩa xong tìm đc đoạn thơ dịch mới thấy mình chả hiểu gì, hi hi)

Nhìn một bài thơ tình tưởng niệm thế này, trong lòng Triệu Tử Văn lại dâng lên nỗi nhớ nhung. Hắn lại mở tờ giấy viết thư kia ra, mấy chữ nhỏ xinh đập vào mắt:

“Tướng công, huynh đừng trách Lãng Nhi. Lãng Nhi không phải là trốn đi, mà là một người bạn tốt của Lãng Nhi cần muội đến giúp nàng một chuyện gấp, hơn nữa lại là chuyện phi thường khẩn cấp. Lãng Nhi không thể không đi. Còn có ba vị sư tử cũng sẽ đi cùng muội, tướng công đừng lo lắng nhé. Nếu huynh tức giận, thế chờ lúc muội trở về, muội sẽ để tướng công phạt muội nha...”

Trong thư không nói tới tên người bạn tốt của Lãng Nhi và nơi nàng sẽ đi. Điều này làm cho Triệu Tử Văn thấy rất khó hiểu. Lãng Nhi hiện giờ đang mang thai, liệu có thể giúp đỡ được người bạn này chuyện gấp gì chứ?

Lãng Nhi tính cách ngay thẳng không kiềm chế được, chỉ có đối với Triệu Tử Văn mới dịu dàng động lòng người. Nàng luôn luôn là người

thích làm việc nghĩa khí. Hiện giờ bằng hữu lại gặp nạn, nàng đương nhiên sẽ không bỏ mặc rồi. Cũng may còn có ba vị sư tử của Vong Phu Các cùng đi với nàng. Điều này khiến Triệu Tử Văn bớt lo lắng hơn. Ba vị sư tử này đều là cao thủ nhất đẳng, chỉ cần không đụng phải kẻ biến thái như Sở Thăng thì cũng sẽ không có nguy hiểm gì đáng kể cả.

- Triệu huynh, trời đã tối rồi, tại hạ xin cáo từ.

Vương Vạn Quán thấy bọn họ có chuyện muốn nói, mà việc của mình thì cũng đã xong rồi, không có lý do gì tiếp tục lưu lại nữa nên ôm quyền nói với Triệu Tử Văn.

Sau khi xem bức thư này, Triệu Tử Văn đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều, cười nói với Vương Vạn Quán:

- Làm phiền Vương huynh đã đưa Bảo Nhi đến Triệu phủ!

Vương Vạn Quán cười nói:

- Chuyện nhỏ thôi chứ có gì đâu mà phiền. Chuyện giao dịch với người Tây Lương, hy vọng Triệu huynh có thể giúp được là tại hạ đã vô cùng cảm kích rồi!

Ánh mắt của y đồng thời liếc nhìn về thư án bày ở một nơi hẻo lánh trong đại sảnh. Chỉ thấy trên đó bày biện một số kỳ trân dị bảo, thượng đẳng mã não và ngọc Hòa Điền. Có thể thấy được là Vương Vạn Quán này ra tay rất hào phóng.

Không thu cũng uống, Triệu Tử Văn cũng là làm được việc hai bên cùng có lợi, không cho rằng đó là việc hối lộ trái lương tâm gì, cười cười gật đầu, vui vẻ nhận rồi lập tức ôm quyền chào Vương Vạn Quán đang đi ra phía ngoài đại môn của Triệu phủ.

- Bảo Nhi, phong thư này muội đã xem qua chưa?

Triệu Tử Văn quay sang Bảo Nhi, nở nụ cười quen thuộc hỏi.

Bảo Nhi lắc đầu, vẻ đẹp dịu dàng trước sau như một, trong mắt vẫn còn lấp lánh lệ quang, khẽ nấc lên, nói:

- Đại ca, đây là thư Lăng Nhi tỷ tỷ dặn muội trao cho huynh. Muội sao có thể xem trước được.

- Muội là nha đầu ngốc. Muội xem xem,

Triệu Tử Văn đưa thư cho Bảo Nhi và cười nói một cách bất đắc dĩ. Hắn cũng không trách cứ gì nha đầu vốn đã động chút là sợ hãi này. Chỉ có điều Lăng Nhi lúc đi sao lại không nói rõ ra với Bảo Nhi nhỉ? Làm hại nha đầu gốc nghềch này hoảng hốt như thế. Chờ khi nào Lăng Nhi xong việc trở về, nhất định phải đánh vào mông mới được. Đến ngay cả tướng công cũng dám lừa gạt.

Triệu Tử Văn cũng hiểu rõ là Lăng Nhi không nói rõ ràng ra với Bảo Nhi, nhưng thật ra là một sự trả thù mình nho nhỏ, đến cả phong thư cũng không cho nàng quay lại.

Bảo Nhi nghi hoặc đón lấy bức thư trong tay đại ca, quét mắt liếc nhìn, lập tức đỏ bừng mặt kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Ô, đại ca, muội không phải cố ý dọa huynh.

- Ta biết, đều là Lăng Nhi bày trò ra thôi. Còn chưa nói rõ chuyện đã đi cứu bạn tốt rồi.

Triệu Tử Văn ôm lấy Bảo Nhi mảnh mai, cười nói. Lúc này trong lòng hắn vừa cảm tức lại vừa nghi hoặc. Lăng Nhi không có bằng hữu là nam nhân, bạn tốt này chắc chắn là một nữ tử. Nàng đó là ai nhỉ?

Bảo Nhi hơi cúi đầu, mặt đỏ bừng, khẽ nói:

- Đều là lỗi của Bảo Nhi. Đều là tại Bảo Nhi lỗ mãng.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Đâu có lẽ thế. Đại ca có trách thì phải trách Lăng Nhi không giải thích rõ ràng chứ. Chờ lúc nào nàng ấy trở về, đại ca sẽ đánh vào mông nàng ấy, được không?

Nghe xong câu nói của đại ca, Bảo Nhi cười rất xấu hổ. Cảm nhận sự ấm áp trong lồng ngực của đại ca và khí tức nam tử quen thuộc, nàng lại ôm hắn chặt hơn, không muốn thả lỏng chút nào, nước mắt lại tràn ra, nói:

- Đại ca, muội không phải đang nằm mơ đấy chứ? Muội rất nhớ huynh!

Đi vào thế giới này rồi cũng chỉ có tiểu ny tử này vĩnh viễn làm bạn với mình từ đầu đến giờ, Triệu Tử Văn nhìn thấy nha đầu động lòng người thế này, sao không cảm động cho được cơ chứ? Hắn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Bảo Nhi, dường như đang ôm một bảo bối trân quý nhất, nghẹn ngào nói:

- Không phải năm mơ. Đại ca cũng rất nhớ muội!

- Đại ca, đại ca...

Bảo Nhi khóc như mưa, thì ào gọi. Nàng sống chết túm chặt lấy hăn, dường như muốn mang chính cơ thể mình hòa trộn, tiến nhập vào trong cơ thể hăn.

- Đúng là người đáng ghét!

Đại tiểu thư mới vừa thay xong một bộ đồ màu lam, ở trong sảnh nhìn trộm hai người. Dù biết rõ đây không phải là lúc ăn dặm chua, nhưng nhìn thấy tình cảm chân thành tha thiết của hăn đối với Bảo Nhi như thế thì trong lòng cũng không khỏi có chút xót xa.

- Tiểu thư, tỷ đang nhìn gì thế?

Hạ Bình đi đến bên người Đại tiểu thư, kỳ quái hỏi.

Đại tiểu thư giật mình vội vàng bịt miệng Hạ Bình lại, kéo nàng ra xa xa mới khẽ nói:

- Hạ Bình, muội không phải bảo là pha nước ấm cho ta tắm rửa sao? Chúng ta mau đi đi.

Hạ Bình cũng không biết là Đại tiểu thư đang nhìn cái gì, nhưng mà cũng đoán ra được đại khái. Khóe môi nàng nhếch lên cười giảo hoạt. Sau đó, nàng bị Đại tiểu thư đang hồng hết cả mặt lôi kéo đi giúp mình tắm rửa.

- Bảo Nhi, để đại ca xem xem muội nhẹ hay nặng.

Triệu Tử Văn không cho Bảo Nhi giãy dụa, ôm ngang lấy nàng, khẽ cười bảo. Hăn cảm nhận được thân thể mềm mại của Bảo Nhi, một hương thơm thoang thoảng quẩn quanh mũi hăn.

Bảo Nhi nhiều ngày chưa cùng đại ca ân ái, giãy dụa trong chốc lát rồi vừa thẹn vừa mừng trốn vào trong lòng đại ca. Nàng đã là thiếu phụ, trải qua những tiếp xúc thân mật như thế, lập tức hơi thở trở nên dồn dập, bộ ngực sữa đầy đà phập phồng, giữa hai mi tản mát ra xuân ý nồng đậm, khiến Triệu đại ca nhìn mà tâm thần rung động.

Triệu Tử Văn nhìn đôi mắt xinh như làn thu thủy của Bảo Nhi, khẽ nói:

- Bảo Nhi, chờ cho chuyện ở kinh thành xong xuôi, đại ca sẽ vĩnh viễn ở bên muội.

Khuôn mặt Bảo Nhi lại đầy những giọt nước mắt sung sướng. Bao nhiêu ngày tưởng nhớ, bao nhiêu ngày khổ sở, nghe thấy một câu nói này của đại ca thì đều trở thành hư ảo.

Triệu Tử Văn và Bảo Nhi ở bên trong đại sảnh, kề vai sát má nói chuyện tâm tình, không ngừng quẩn quýt si mê tiểu ny tử. Nàng ngồi trên hai đùi của đại ca, đôi mắt lúng liếng đưa tình và mê mẩn, hai má ửng hồng, hay tay ôm lấy cổ đại ca, dịu dàng nói ra những nỗi nhớ thương.

"Lăng Nhi tiểu nha đầu này, cũng không biết có thể gặp chuyện nguy hiểm gì không nữa", trong lòng Triệu Tử Văn vẫn không kìm nổi mà lo lắng. Nhưng có ba vị sư tử của nàng đi cùng, theo lý mà nói thì sẽ không thành vấn đề. Hắn cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cứ đợi cho đến khi nào tiểu ny tử không biết nghe lời này trở về thì phải đánh vào mông nàng mới được.

- Đại ca, vì sao mà Bảo Nhi không thể... mang thai?

Bảo Nhi đột nhiên buồn bã nói. Ở Hàng Châu, nàng và Lăng Nhi tỷ tỷ ở cùng cả ngày lẫn đêm. Nhìn bụng Lăng Nhi tỷ tỷ dần lớn lên và bộ dáng hạnh phúc, nàng sao có thể không nóng lòng cho được?

Tiểu ny tử này sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này nhỉ? Triệu Tử Văn ý vị thâm trường, nói:

- Có thể là tại đại ca làm bài tập chưa đủ đó.

Bài tập? Tiểu ny tử tâm tư đơn thuần nghe mà đầu mờ mịt, lăm lăm hỏi lại:

- Đại ca, bài tập là gì?

Triệu Tử Văn nhìn bộ ngực sữa đầy đặn của Bảo Nhi, cười ha hả nói:

- Chuyện này không dễ giải thích đâu!

Theo ánh mắt đại ca nhìn xuống, Bảo Nhi lập tức hiểu ra ẩn ý đại ca muốn nói, khuôn mặt ửng hồng, thân thể mềm mại nóng bỏng rúc vào trong lòng đại ca, thì thầm nói:

- Chỉ cần là đại ca thích, Bảo Nhi tùy huynh chọc gheo...

Một câu nói kia không nghi ngờ gì là liều thuốc kích tình, Triệu Tử Văn nghe mà lửa nóng bừng bừng, dịu dàng hôn lên cằm cổ tuyết trắng của

nàng. Cổ áo Bảo Nhi hơi hơi rộng mở, lộ ra hai bờ vai với đường cong duyên dáng.

Thân thể mềm mại của Bảo Nhi khẽ run lên, nóng bừng như lửa đốt, ánh mắt mê ly khẽ nói:

- Đại ca, huynh thả muội ra rồi hãy nói.

Hai môi Triệu Tử Văn bắt đầu quăn quýt đôi môi anh đào của Bảo Nhi. Hơi thở thơm tho từ miệng nàng, đầu lưỡi mềm mại của nàng tiến nhập vào trong miệng hắn. Triệu Tử Văn dùng sức mút lấy cái lưỡi mềm mại, ngón tay thăm dò lần vào trong cổ áo nàng, nhẹ nhàng nắm lấy hai hạt đậu hồng mà vuốt ve âu yếm. Lòng bàn tay nóng rực kinh người vuốt ve hai bầu ngực sung mãn của Bảo Nhi. Ngực nàng phập phồng mềm mại, cái cằm với đường cong dịu dàng hết sức ngả ra phía sau, mặc cho Triệu Tử Văn hôn hít cái cằm cổ trắng nõn nà.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Trung Thư Tĩnh

Lúc hai người động tình cũng quên mất đây là đại sảnh của Triệu phủ chứ không phải là sương phòng. Bảo Nhi nhìn quanh bốn phía, vội vã nói:

- Đại ca, chúng ta... Tới sương phòng của huynh đi...

Triệu Tử Văn tỉnh ngộ lại, liền ôm bồng Bảo Nhi lên, đi về sương phòng của hắn.

Hai người quay cuồng trên chiếc giường gỗ trong sương phòng, chăn ấm che kín thân thể. Ngón tay Triệu Tử Văn lướt qua hai ngọn núi sung mãn rồi lại tiếp tục tiến tới vùng bụng bằng phẳng nhắn nhụy của Bảo Nhi.

Mái tóc dài đen nhánh của Bảo Nhi tán loạn trên gối, lộ ra cái cổ xinh xắn bóng loáng trắng nõn. Triệu Tử Văn dụ dàng hôn lên cái cần cổ ngọc ngà. Bảo Nhi hơi thở ngày càng dồn dập. Triệu Tử Văn cởi bỏ vạt áo của nàng, tuột váy dài của nàng xuống tận dưới đầu gối. Dưới ánh nến hồng, Bảo Nhi ngượng ngùng che mặt, nhưng vẫn bị Triệu Tử Văn vuốt ve hôn lên môi đào.

Nàng dùng sức ôm lấy đầu Triệu Tử Văn, ngẩng mặt lên, đôi môi anh đào kiều diễm hướng về phía hắn. Hai đôi môi tụ lại cùng một chỗ, mút mát lẫn nhau.

- Đại ca, Bảo Nhi muốn sinh bảo bảo cho huynh.

Đôi mắt Bảo Nhi nhìn khuôn mặt cương nghị của đại ca, si ngốc nói.

Triệu Tử Văn cười ha hả, đáp:

- Sinh cả mười đứa cũng không có vấn đề gì. Đại ca nuôi được hết.

- Đại ca...

Bảo Nhi vô cùng thẹn thùng, uốn éo tấm thân mảnh mai, bộ ngực sữa cọ xát vào lồng ngực rắn chắc của đại ca, nỉ non gọi.

Bảo Nhi luôn dịu dàng nhưng hôm nay cũng quyến rũ như nước chảy, thật là một tiểu yêu tinh mà. Triệu Tử Văn lửa nóng bùng bùng ôm nàng vào lòng, vuốt ve làn da bóng loáng như tơ lụa của nàng. Triền miên và kịch liệt, váy dài của Bảo Nhi đã bị hằn cời hằn ra từ bao giờ, đùi ngọc không thể không tách ra bởi thân thể Triệu Tử Văn ngáng trở. Hắn thường thức đôi môi anh đào của nàng, thân thể đã bành trướng đến cực đại ra sức ma sát những điểm mềm mại mê người giữa chân ngọc của nàng.

Thân thể Bảo Nhi mềm nhũn ra, hai mông nảy lên. Đối với Triệu Tử Văn mà nói, hắn không thể chờ đợi hay kháng cự được cạm bẫy mê người, khe mắt má, và sau động thích ứng của Bảo Nhi, đột nhiên toàn lực xuất kích.

Bảo Nhi kêu lên một tiếng thất thanh duyên dáng, hai tay ôm chặt lấy thân thể Triệu Tử Văn, cả người hướng về phía trước, đầu ngửa ra sau, hai vú tuyết trắng dưới ánh nến đỏ lại nổi lên hào quang đầy gợi cảm và mị hoặc. Nàng hưng phấn thở hỗn hển, hưởng thụ sự tấn công tràn ngập thâm tình của Triệu Tử Văn.

Tiểu ny tử cắn ngón tay trái, kiệt lực khống chế việc phát ra thanh âm, nhưng tiếng thở dốc của nàng ngày càng dồn dập đã làm bại lộ những cảm xúc chân thật của nàng lúc này. Thân thể mềm mại như bay bay, phiêu du trong không trung, ánh mắt mê loạn đầy dục tính.

Thanh âm run rẩy, nàng si ngốc gọi:

- Đại ca...

Triệu Tử Văn cảm nhận được nhiệt lực trong cơ thể đột nhiên ướm át của nàng. Hắn dùng lực ôm chặt lấy nàng, toàn thân đè ép trên thân thể mềm mại mê người của nàng. Một luồng nhiệt lưu nóng bỏng trong cơ thể hắn cũng bộc phát. Bảo Nhi thốt lên những tiếng rên rỉ kiều diễm, hai tay kéo người Triệu Tử Văn về phía mình. Hai người cố sức ôm nhau, thật lâu, thật lâu không muốn tách ra.

- Đại ca, về sau muội không bao giờ muốn rời xa huynh nữa.

Lửa hồng trên mặt Bảo Nhi còn chưa rút đi, đôi mắt đẹp vẫn si mê, dịu dàng nói. Sau khi triền miên với đại ca, nàng càng cảm nhận được nỗi khổ tương tự khó chịu như thế nào.

Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử si tình như thế, sau này làm sao còn nhẫn tâm rời xa nàng được nữa? Bàn tay to tướng của hắn vẫn vỗ về nghịch ngợm hai hạt hồng đậu của Bảo Nhi, gật đầu nói:

- Đại ca về sau cũng tuyệt đối không rời xa muội nữa.

- Ô...

Cổ họng Bảo Nhi lại phát ra tiếng rên rỉ. Vì bị đại ca khiêu khích nên thân thể lại nóng bừng lên, hai tay nàng ôm lấy cổ đại ca, càng thêm quẩn quýt và si mê.

Đúng là "tiểu biệt thẳng tân hôn", hai người nhiệt tình như lửa, có thể dùng câu "củi khô gặp lửa rục" mà hình dung. Bảo Nhi lại hy vọng có thể khai chi tán diệp (sinh sôi nảy nở) cho Triệu gia cho nên cả đêm ôn nhu nhỏ nhẹ, đương nhiên không lời nào tả nổi.

Mấy ngày sau đó, chẳng mấy chốc mà đại quân cả ngàn người của Hung Nô sắp đến Hàm Đan, chậm nhất là trong vòng hai ngày nữa là sẽ tới kinh đô. Mà lão Hoàng đế vẫn chẳng quan tâm tới việc này. Nhưng không phải lão không muốn hỏi tới, mà là thân thể của lão ngày càng lụn bại, gần đây cũng không muốn lâm triều nữa thì làm sao biết được chuyện này?

Triệu Tử Văn đã nhiều ngày nay đều đến Trung Thư Tỉnh, làm việc trong phủ viện, không phải xét duyệt tấu chương của quan viên các địa phương đưa tới thì cũng là nghe tin tức từ các Bộ của triều đình, bận rộn đến mờ mịt cả mắt. May mà còn có nha đầu đáng yêu Bảo Nhi này mỗi ngày đều hầu hạ hắn mới không có cảm giác mỗi mệt quá sức.

Trung Thư Tỉnh chính là nơi đưa ra ý chỉ của quân chủ một nước, chương quản các vấn đề cơ yếu, công bố những cơ chế, mệnh lệnh của triều đình. Ở Kinh quốc, Trung Thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh và Thượng Thư Tỉnh là sự tập hợp quyền hành chính trung ương. Các quyết sách từ Trung Thư Tỉnh, thông qua sự xét duyệt của Môn Hạ Tỉnh, sau khi được Hoàng đế ngự phê thì giao sang cho Thượng Thư Tỉnh chấp hành. Cho nên Triệu Tử Văn mỗi ngày đều cần phải xét duyệt rất nhiều sự tình phức tạp.

Trung Thư Tỉnh được đặt trong một tòa sơn trang, trong ngoài đều có Ngự Lâm Quân trông coi nghiêm mật để phòng các tin tức trọng yếu của

Kinh quốc bị tiết lộ ra ngoài. Cả tòa sơn trang được xây dựa vào núi, sơn thủy hòa hợp, hai bên có hai hàng cây, tràn đầy hoa cỏ. Thanh khô bao bọc, những hòn giả sơn rậm rạp cây cối, hoa tươi đầy trên đất, hai bên hàng liễu rủ thả tiêu dao, tràn ngập sinh ý.

- Triệu đại nhân, đây là ý chỉ của Hoàng thượng, xin hãy xem qua.

Ngay trong đại sảnh to lớn ở sơn trang, trên bàn trường án hơn mười vị quan viên đang bận bịu, chỉ có Triệu Tử Văn bắt chéo hai chân, ngồi ngủ khi khi trên ghế, một vị Thị lang khiếp nhược ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói.

Triệu Tử Văn chậm rãi mở mắt, thấy Thị lang xấu xí kia trước mặt, trong tay bưng cái khay vàng, bên trên còn có một đạo thánh chỉ đã được chuẩn bị sẵn.

Ở các triều đại trước, thánh chỉ của Hoàng đế phải thông qua sự đồng ý của Trung Thư Tỉnh (dưới sự quản lý của Tế tướng) thì mới có thể tính là chính thức có hiệu lực. Nếu không chỉ có thể coi là trung chỉ, quan viên có thể cự tuyệt chấp hành. Kinh quốc cũng theo hình thức này, cho nên Trung Thư Tỉnh thực ra là bản mệnh của lão Hoàng đế.

Trước kia là do Tô Thái sư phải chấp chương. Nếu như không phải là Tô Thái sư chương quản Trung Thư Tỉnh thì thánh chỉ phong Triệu Tử Văn làm Tế tướng lần trước sao lại có thể có hiệu quả nhanh như thế?

Lão Hoàng đế này mấy ngày rồi không có động tĩnh gì, hình như lại bệnh rồi thì phải. Triệu Tử Văn cũng không đi quấy rầy lão làm gì, cho nên chuyện của Vương Vạn Quán vẫn gác lại đó, đành chờ đợi một cơ hội khác sẽ nói với lão Hoàng đế.

Kỳ thật quyền lợi của Triệu Tử Văn cũng không phải là lớn như tưởng tượng. Luận từ sử sách, cho tới nay Tế tướng có thế lực lớn nhất cũng chỉ có vị Tế tướng dưới triều Hoàng đế thứ ba của Kinh quốc. Khi đó, Đại Kinh thiếu chút nữa đã để cho Tế tướng này thay tên đổi họ. Ở thời vị Tế tướng này, ông ta trực tiếp khống chế triều chính. Phạm là quốc sự, phải qua sự phê chuẩn của ông ta mới có thể thực hành. Trên cơ bản là vị Hoàng đế thứ ba của Kinh quốc hoàn toàn mất hết quyền lực, mất cả quyền chế ngự quân quyền, không thể nhúng tay vào chính vụ.

Vị Tể tướng đó thì hô phong hoán vũ, nhưng đáng tiếc Triệu Tử Văn vô cùng nhạt nhẽo với quyền thế, không có hứng thú làm chuyện lớn lao đại sự như vậy. Bất quá, nếu như hãn muốn có quyền thế lớn như vậy cũng là không thể. Hiện giờ Trung Thư Tỉnh có hai Thị lang, sáu Xá nhân, bốn Chủ thư, mười sáu Thông sự Xá nhân. Trong đó, thế lực của An Vương và Tô Thái sư chiếm một nửa, còn Hoài Vương chiếm hơn một nửa, tạm thời đang ở thế cân bằng.

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm tiếp nhận thánh chỉ trong tay Thị lang, mở ra yên lặng đọc:

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Hung Nô Thiên vu nguyện cùng Đại Kinh giao hảo Tần Tấn, do đó đã phái sứ giả đến triều bái hoàng triều Đại Kinh của trẫm, cũng cầu hôn An Ninh quận chúa. Trẫm niệm tình Hung Nô là nước có lễ nghi, đặc biệt cho phép gả An Ninh quận chúa cho Thiên Vu Hung Nô, hy vọng Đại Kinh và Hung Nô trọn đời thái bình an khang.”

Đọc thầm hết câu cuối cùng, Triệu Tử Văn thấy cái đầu mình ong ong. Lão Hoàng đế này thật sự nguyện ý hy sinh An Ninh quận chúa để đổi lấy thái bình nhất thời ư? Để dọn đường cho việc đoạt vị của Bát Hoàng tử?

Lúc này, nội tâm của hãn rất phức tạp, không biết nên nói gì nữa. Nếu như gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô, đối với hãn không còn gì tốt hơn bởi vì kẻ đang ẩn núp trong bóng tối kia chắc chắn sẽ chờ đợi một thời điểm nào đó đưa chuyện này ra làm điều kiện uy hiếp hãn. Trong khi người Hung Nô tư tưởng có phần cởi mở, sẽ không quá xem trọng việc quận chúa không còn là xử nữ nữa. Cho nên việc An Ninh lấy chồng ở xa thực ra lại giúp hãn tiêu trừ mối uy hiếp tiềm tàng.

Nhưng Triệu Tử Văn nguyện ý không? Chẳng lẽ lại trơ mắt thờ ơ nhìn nữ tử "huyết mạch tương liên" với mình bị gả cho man di? Nhưng Hạng An Ninh sớm đã hận hãn thấu xương. Giờ hãn cũng không biết nên quyết định thế nào nữa. Giải quyết mối uy hiếp còn trong bóng tối hay là cứu nữ tử đang hận thù mình?

- Không thể gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô được!

Một vị Xá nhân là thân tín của Hoài Vương phần nộ vỗ án nói.

Một vị Thị lang khác giận dữ nói với vị Xá nhân này:

- Ta đồng ý với ý chỉ của Hoàng thượng. Có thể kết thân với Hung Nô, tạm thời đình chỉ chiến tranh, yên ổn dân tâm. Đó là chuyện không còn gì tốt hơn!

- Ta cũng đồng ý với cách nhìn của Phàn đại nhân.

Thị lang đứng bên cạnh Triệu Tử Văn cũng cao giọng nói.

Hai vị Thị lang này, một là thân tín của An Vương, một là thân tín của Tô Thái sư. Hiện giờ hai người lại đứng cùng một phe, buồn cười không nói nổi.

An Vương và Hoài Vương đã đối lập nhiều năm nay, đương nhiên hy vọng là có thể trả thù được Hoài Vương. Còn Tô Thái sư là cận thần của lão Hoàng đế, cái gì cũng nghe theo lão Hoàng đế cả. Hai bên thế lực này đều có ý kiến tương đồng cũng là chuyện khó tránh.

Trong phút chốc, cả gian đại sảnh ầm ĩ hết cả lên. Chuyện này Triệu Tử Văn nhìn thấy nhưng cũng không thể trách cứ gì được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Khẩu Dụ.

Triệu Tử Văn lẳng lẳng nhìn thánh chỉ vẫn còn chưa triện ngọc tử vào, suy nghĩ rất lâu, rất lâu cũng không nói lời nào.

Trong đại sảnh, hai phe cãi nhau cũng đã dừng lại rồi. Thế lực của Tô Thái sư và An Vương về cùng một phía, phe Hoài Vương có thế lực kém nhất, có thể chống đỡ được bọn họ sao?

Những quan viên thân tín với Hoài Vương đều có thần sắc âm đạm. Bọn họ tuy rằng biết mối quan hệ giữa Triệu Tử Văn và Hoài Vương cũng không tệ lắm, nhưng Tể tướng đại nhân cũng không thể phủ quyết được toàn bộ. Hắn cũng cần quan tâm đến ý kiến của các vị quan viên khác. Dù sao Tể tướng đại nhân này vừa mới tiếp nhiệm không lâu, cũng không thể không để ý đến ý kiến của mọi người, trở mặt âm thầm với nhiều đại nhân khác được.

Những Xá nhân thân tín với Hoài Vương có chút thương cảm nói:

- Ván đã đóng thuyền rồi.

Thị lang bên cạnh Triệu Tử Văn lại ghé vào tai hắn, nói:

- Triệu đại nhân, nếu đa số mọi người đã đồng ý, có thể chuyển giao thánh chỉ cho Hoàng thượng để triện ngọc tử vào chưa?

Một cái ngọc tử này triện vào, thánh chỉ sẽ biến thành một mệnh lệnh chết, dù là ai cũng không thể không nghe theo. Có thể hình dung ra được sau khi ngọc tử triện lên thì sẽ có hậu quả thế nào. Cũng giống như chuyện lúc trước phong Triệu Tử Văn làm Tể tướng, ngọc tử đã triện vào, dù cho thế lực của An Vương có lớn hơn nữa thì y cũng không dám phản bác!

Triệu Tử Văn biến sắc, không có trả lời ngay. Hắn không có hảo cảm gì với nàng quận chúa quả ớt nhỏ này cả, thậm chí còn có vài phần chán ghét

nữa. Nhưng Triệu Tử Văn cũng không phải là kẻ vô tình vô nghĩa. Sau khi phát sinh sự kiện sai lầm kia, bất kể thế nào hãn cũng luôn có một cảm giác "huyết mạch tương liên" với tiểu quận chúa. Hãn sao có thể nhẫn tâm để nàng bị gả cho man di ở xa kia, tới một môi trường lạ lẫm, lại còn gả cho một người nàng không hề biết tí gì như Thiên Vu Hung Nô. Hãn khẽ cắn môi, thật lâu sau mới nói:

- Không được. Ta không đồng ý!

Thanh âm của hãn rất to, các quan viên trong Trung Thư Tỉnh đều ngẩn cả ra, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Những quan viên theo phe Tô Thái sư kinh ngạc vì hãn sao đến cả Hoàng thượng nói cũng dám không nghe. Còn những quan viên theo phe An Vương lại ngạc nhiên vì sao Tể tướng đại nhân lại không nhất trí với những thủ hạ của mình? Còn những người theo phe Hoài Vương thì sau một lúc ngẩn người ra lại lập tức tỏ vẻ vui mừng. Dù nói thế nào thì Trung Thư Tỉnh cũng là do Tể tướng quản lý, nắm quyền to sinh sát cả Trung Thư Tỉnh. Có lẽ chuyện này còn có đường vãn hồi.

Chẳng qua, ý nghĩ này của bọn họ lập tức bị người ta dội nước lạnh.

Vốn tưởng rằng Triệu đại nhân là người thuận theo chiều gió, không ngờ hãn lại cự tuyệt kiên quyết như thế, phe Tô Thái sư và phe An Vương đồng thời lộ ra vẻ lo lắng. Nếu như Tể tướng đại nhân kiên quyết không đồng ý, bọn họ cũng không dám trở mặt âm ỉ với hãn. Ai bảo Trung Thư Tỉnh là do Tể tướng quản lý chứ, làm không ra gì thì mắt Triệu đại nhân sẽ nhìn ngay vào họ. Bọn họ đâu có ai muốn làm chim đầu đàn, đều cầu mảy suy nghĩ biện pháp khác.

Triệu Tử Văn lộ ra vẻ tươi cười giả hoạt, nhìn những quan viên vừa rồi con kêu gào, giờ lại một bộ dạng như sắp chết đến nơi, không khỏi thầm vui mừng, "Vị trí Tể tướng này thật đúng là cũng có chỗ đắc dụng".

Thị lang bên người Tể tướng đại nhân mặt không đổi sắc, dường như đã sớm định liệu trước trường hợp này. Y thản nhiên nói:

- Triệu đại nhân, Hoàng thượng còn có một khẩu dụ nữa --- "Việc này không thể do một mình đại nhân làm chủ, mà cơ bản phải lấy ý kiến của các vị đại nhân khác làm chủ!"

Lời nói của Thị lang giống như tiếng sét đánh ngang tai Triệu Tử Văn, làm hấn toàn thân chấn động. Có thể nào thì hấn cũng không ngờ được lão Hoàng để lại chơi một chiêu này, không khỏi giận tái mặt. Một chiêu này của lão Hoàng để hoàn toàn truất mất quyền lợi Tể tướng của hấn. Nói rằng lấy ý kiến của các vị đại nhân làm chủ cũng chính là thiếu số phục tùng đa số rồi.

Khi hấn mới tới Trung Thư Tỉnh, lão Hoàng để đã quy định với tất cả các quan viên trong Trung Thư Tỉnh rằng tất cả mọi việc đều lấy quyết định cuối cùng của Tể tướng đại nhân. Rất rõ ràng như thế là có sự tín nhiệm Triệu Tể tướng. Nhưng hôm nay, lão Hoàng để lại vươn tay vào, chứng tỏ lão quyết tâm gả An Ninh quận chúa đi.

Tình thế chợt biến hóa, các đại thần về phe Tô Thái sư đều lộ vẻ vui mừng, còn phe phái của An Vương thì cũng cười tươi như hoa, nhìn Triệu đại nhân mà thầm cười nhạo: "Giờ có khẩu dụ của Hoàng thượng ở đó, để xem người còn có thể làm được gì?"

Thị lang thân tín của An Vương lập tức cao giọng nói:

- Ta đồng ý việc gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô để đổi lấy sự an bình cho Đại Kinh ta.

Thị lang bên người Triệu Tử Văn, không để ý đến sự hiện hữu của hấn, cao giọng phụ họa:

- Ta cũng đồng ý với Phàn đại nhân, gả An Ninh quận chúa cho Thiên Vu Hung Nô không chỉ làm cho Đại Kinh ta có thể tu dưỡng quốc lực, lại có thể yên ổn được dân tâm. Đó quả là một kế sách hay!

- Ta cũng đồng ý...

Trong khoảnh khắc, quan viên hai phe đều tuân lệnh, hô to đồng ý việc gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô. Còn số ít quan viên theo phe Hoài Vương lên tiếng phản đối thì sớm đã bị thanh âm của bọn họ lấn át đi, không còn chút tiếng nói nào nữa. Bất đắc dĩ, nét mặt của những người đó đều tức đỏ lên, không thềm lên tiếng nữa.

Nếu như để cho đạo thánh chỉ đó được Trung Thư Tỉnh thông qua, chuyển giao cho lão Hoàng để để triện ngọc tủy vào thì coi như ván đã thực sự đóng thuyền mất rồi.

Lúc này Triệu Tử Văn thật sự có chút hối hận là lúc trước lẽ ra không nên nói với lão Hoàng đế chuyện không thể gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô ở xa, phản đối cuộc hôn nhân chính trị này. Bằng không lão Hoàng đế cũng sẽ không có sự chuẩn bị chu đáo như thế. Không thể thừa nhận rằng lão Hoàng đế này đa mưu túc trí.

Hắn lại nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng và trống rỗng của Hạng An Ninh, tựa như một cái gai độc đâm thẳng vào tim hắn, làm hắn đau đớn nói không ra lời.

Vốn là một tiểu quận chúa đang thiếu nữ ở tuổi thanh xuân, không chỉ bị người ta tính kế, hiện giờ lại còn sắp bị gả đi Hung Nô ở tận xa. Hai sự đả kích nặng nề này không biết nàng có thể chịu được hay không nữa.

Trong đại sảnh của Trung Thư Tỉnh, nghị luận vẫn như trước cho rằng đạo thánh chỉ này tất nhiên là nên được thông qua, còn có người nói hiện tại nên sớm mang đến cho Hoàng thượng để Hoàng thượng triệu ngọc tỷ, sáng mai kịp chiếu cáo thiên hạ.

Thị lang bên cạnh Triệu Tử Văn thử hỏi hắn:

- Triệu đại nhân, đã có khẩu dụ của Hoàng thượng, như vậy đạo thánh chỉ này có phải là ngay mai sẽ chuyển sang cho An công công?

- Chi bằng hiện giờ giao cho An công công luôn đi.

Một vị Thị lang khác âm hiểm cười nói. Nếu An Vương biết quận chúa bảo bối của Hoài Vương phải gả cho Hung Nô thì sẽ phi thường, phi thường cao hứng.

Có khẩu dụ của Hoàng thượng ở đó, quan viên hai phe đều đồng ý, hơn nữa, Triệu Tử Văn căn bản là không có quan viên thân tín, cho dù có dựa vào thế lực của Hoài Vương thì không thể nghi ngờ gì cũng là chuyện phe phẩy với bọn họ thôi chứ không có nổi chút tác dụng nào.

"Chẳng lẽ thật sự phải gả An Ninh cho Hung Nô? Có thể làm thế nào được đây?" Lúc này Triệu Tử Văn cảm thấy một cảm giác bất lực chưa từng có. Hắn siết chặt thiết quyền, sắc mặt trầm trọng nhìn khung cảnh đại sảnh xung quanh.

- Giao con mẹ người ấy!

Triệu Tử Văn phẫn nộ rống lên một câu, rồi vỗ án đi ra khỏi đại sảnh.

Mọi người đều bị lời thô tục bất thành hình phát ra này làm cho ngấn cả người. Một lúc sau thì ai cũng thẫn thốc giận, “Triệu Tử Văn này thân là Tế tướng Đại Kinh tôn quý, thế mà cũng dám nói lời thô tục ư?”

- Hắc hắc...

Những quan viên theo phe An Vương thì đều lộ ra vẻ tươi cười giả dối. Gian kế được thực hiện khiến bọn họ đều âm hiểm cười nhìn Triệu Tế tướng võ án mà đi.

Triệu Tử Văn chậm rãi bước đi trên ngã tư đường ở hoàng thành. Đối với đạo thánh chỉ này, hấn vốn nên cao hứng mới phải. Bởi vì đạo thánh chỉ này không nghi ngờ gì sẽ giúp hấn giải trừ mối uy hiếp tiềm tàng. Nhưng hấn lại không hề có chút cao hứng nào cả mà tâm tình lại cảm giác vô cùng mất mát.

Xuân phong nhẹ nhàng khoan khoái mơn trớn trên gương mặt hấn. Bên tai hấn dường như văng vẳng một ca khúc:

" Bầu trời bừng sáng vì cơn mưa dần tạnh.

Anh nhớ đến em vì ngọn gió miên man nhẹ thổi.

Con tim anh bừng tỉnh vì anh đã quyết định.

Đừng nên nghi ngờ em nhé, vì anh yêu em thật lòng.

Girl, yêu em thật lòng, chỉ mình em mà thôi, không hối tiếc.

Sẽ không tàn phai dấu cho vật đổi sao dời.

Girl, yêu em thật lòng, chỉ mình em mà thôi, không hối tiếc.

Có chăng là anh hối tiếc vì đôi ta phải xa nhau.”

(Đây là bài “Áng mây yêu em thật lòng!” - Mời các bạn nghe bài hát này ở đây: <http://nhaccuatui.com/nghe?M=YaWJGRcmdt>)

Giai điệu nhẹ nhàng và ưu thương không ngừng vang vọng bên tai Triệu Tử Văn, càng gia tăng tâm tình mất mát của hấn. Cảm giác vô lực lại nhộn nhạo trong lòng, hấn nhìn bầu trời u ám, thì thầm nói:

- Vì cái gì mà ta cuối cùng cũng phải trải qua những chuyện phức tạp và nan giải như thế?

Khi Triệu Tử Văn sắp đi đến cuối hoàng thành, một tiếng gọi động lòng người truyền đến tai hấn:

- Triệu đại nhân...

Nghe tiếng, hấn qua đầu lại, thấy Tô Uyển Nhu đang cười dịu dàng đứng trước cửa Triệu phủ. Mày liễu mắt hạnh, bộ ngực sữa cao ngất, kiều đồn hấp dẫn ngay lập tức hút hết ánh mắt của Triệu đại nhân.

Tô Uyển Nhu thấy Triệu đại nhân đưa mắt đảo một vòng rồi nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng thì mặt ửng hồng, vừa xấu hổ giẫm chân, vừa nói:

- Triệu đại nhân!

Triệu Tử Văn lập tức phục hồi lại tinh thần, mặt cũng đỏ bừng, liếc mắt nhìn lại biển treo chữ Triệu phủ, xác định là không đi nhầm cửa sau rồi, mới cười ha ha nói:

- Oa, đây không phải là Tô tiểu thư sao? Sao người lại đến đây?

Nếu bàn về độ dày da mặt thì trừ Triệu đại nhân này ra, không ai có thể hơn được cả. Tô Uyển Nhu khẽ nói:

- Triệu đại nhân, ta muốn hỏi ngài chút chuyện.

Hỏi chuyện? Chẳng lẽ là chuyện của quận chúa? Triệu Tử Văn thấy biển không sợ hãi, cười nói:

- Không bằng chúng ta vào phủ rồi hẵng nói.

Tô Uyển Nhu cười nhẹ gật đầu, ánh mắt dịu dàng quyến rũ thật sự là thành thực không sao tả xiết. Triệu Tử Văn dẫn nàng tiến vào trong Triệu phủ. Lúc này cao thấp của Triệu phủ đều đang ai bận việc nấy, không có nha hoàn gia đình nào phát hiện ra Triệu đại nhân đã hồi phủ rồi.

Khi hai người đi đến hoa viên của Triệu phủ, Tô Uyển Nhu khẽ gọi Triệu đại nhân đi bên cạnh lại rồi bảo:

- Triệu đại nhân, không bằng chúng ta hãy cứ đứng đây nói đi.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, nói:

- Hoa trước ánh trăng chuyện dễ làm, cứ nói ở đây luôn đi.

Một câu này khiến Tô Uyển Nhu nghe được mà khóc không ra nước mắt, khẽ gất lên:

- Triệu đại nhân, chẳng lẽ ngài nói chuyện với nữ nhân đều khinh bạc như vậy sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Nữ Quân Sư

Tâm tình Triệu Tử Văn vừa rồi vô cùng buồn bực. Hắn nói ra những lời này chỉ vì che giấu tâm tư của mình. Cô nàng này đương nhiên là không biết được. Hắn cười cười nói lảng đi, hỏi:

- Không biết Tô tiểu thư muốn hỏi ta chuyện gì?

Tô Uyển Nhu trầm tư một lúc lâu rồi mới chậm rãi ngẩng khuôn mặt kiều my lên, nhìn Triệu Tử Văn hỏi:

- An Ninh thay đổi rồi, vô cùng trầm mặc, không còn hoạt bát như ngày xưa nữa. Đến cả ta cũng không chịu để ý tới nữa.

Chịu đựng đả kích tới mức này, tính cách không thay đổi mới là lạ. Triệu Tử Văn cũng lộ vẻ rất lo lắng, nhưng thoáng qua rất nhanh, lại kinh ngạc nói:

- Không thể nào. Tính cách của An Ninh quận chúa luôn mạnh mẽ điệu ngoa. Sao đột nhiên lại thành ra không thích nói chuyện?

Tô Uyển Nhu thấy thần sắc hắn ngạc nhiên, không giống như giả vờ, khẽ thở dài:

- Từ lần trước đi đến phủ của Bát Hoàng tử điện hạ trở về thì cả người nàng đều thay đổi. Hoài Vương cũng vô cùng sốt ruột. Chẳng lẽ Triệu đại nhân không biết việc này sao?

Triệu Tử Văn và tiểu quận chúa ân oán thâm hậu, hơn nữa sớm ngày đi đến phủ của Bát Hoàng tử, tiểu quận chúa nói là muốn giáo huấn Triệu đại nhân. Tô Uyển Nhu vẫn nhớ rõ lời An Ninh quận chúa đã từng nói, cho nên mới có sự liên tưởng là liệu có phải Triệu đại nhân và An Ninh đã phát sinh ra chuyện gì nên mới khiến cho tính cách tiểu quận chúa có sự thay đổi lớn đến như vậy.

Tô Uyển Nhu không ngừng nhìn thẳng vào mắt hắn mà đánh giá, làm cho Triệu Tử Văn lạnh buốt cả người. Chả trách Tô Tiểu Muội cũng được coi là một trong những đại tài nữ ở kinh thành, tâm tư thông minh như thế, thoáng chốc đã liên tưởng đến chính mình. Quả thực là có thể làm chuyên gia phá án được.

Triệu Tử Văn vẫn giả ngây giả dại, nói:

- Ta không biết việc này. Tính cách của quận chúa thay đổi, có thể là bởi nguyên nhân Hoàng thượng muốn hạ chỉ gả nàng cho Hung Nô.

Ý chỉ này chắc Hoài Vương đã biết, có lẽ chỉ đến ngày mai thôi là cả thành sẽ đều biết hết. Chuyện này cũng không tính là cơ mật quốc gia gì, nói cho Tô Uyển Nhu biết trước cũng không sao, cũng tiện che giấu mọi chuyện phát sinh ở phủ Bát Hoàng tử.

- Cái gì!

Tô Uyển Nhu mở to hai mắt, kinh ngạc nói:

- Hoàng thượng thật sự muốn hạ ý chỉ như thế sao?

Xem ra Tô Thái sư đã nói qua với Tô tiểu thư rồi. Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Quả thật là như thế. Hoàng thượng đã nghĩ ý chỉ xong rồi, đã chuyển giao đến Trung Thư Tỉnh.

- Bảo sao An Ninh lại thương tâm như thế. Hóa ra là vì chuyện đó.

Tô Uyển Nhu lại chuyển giọng nói:

- Nhưng mà Trung Thư Tỉnh là nơi cơ mật của Đại Kinh, An Ninh sao đã sớm biết được Hoàng thượng muốn hạ ý chỉ như thế?

Phụ nữ quá thông minh thì rất nguy hiểm. Nếu Tô tiểu thư này mà cứ hỏi thêm vài câu nữa thì không khéo lại lộ hết nội tình. Triệu Tử Văn thật vất vả mới tìm được cái cớ để đánh lạc hướng, cũng không muốn bị Tô tiểu thư vạch trần cho nên vội vàng cười lớn, nói:

- Nhất định là Hoài Vương đã biết rồi, nói cho quận chúa. Người không phải là cũng đã biết sơ sơ trước đó rồi đấy thôi.

- Có lẽ là vậy.

Tô Uyển Nhu trở nên thật âm đạm, nhẹ nhàng bảo:

- Chẳng lẽ Triệu đại nhân không thể giúp được An Ninh sao?

Xem ra Tô Tiểu Muội này thật là rất thông minh, đến cả nội tình của Trung Thư Tỉnh cũng biết. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói:

- Ta cũng không muốn An Ninh bị gả cho Hung Nô xa xôi, tránh bị mất thiên uy của Đại Kinh chúng ta. Nhưng Hoàng thượng đã có ý như thế, lại còn hạ khẩu dụ với Trung Thư Tỉnh nghiêm lệnh cho ta không được nhúng tay vào việc này, cứ theo ý kiến của đa số đại thần mà quyết định.

Tô Uyển Nhu đương nhiên là đang rất lo lắng cho An Ninh muội muội này, nóng như lửa đốt vội vàng hỏi lại:

- Thế ý kiến của các đại thần ở Trung Thư Tỉnh là thế nào?

Triệu Tử Văn thở dài thật sâu, nói:

- Phần lớn các đại thần trong Trung Thư Tỉnh đều ủng hộ việc gả An Ninh quận chúa đi xa.

Tô Uyển Nhu không đến mức lo lắng rơi nước mắt như Triệu Tử Văn tưởng tượng mà là tái mặt cúi đầu, rất lâu không nói. Thật lâu sau nàng mới thở dài, nói:

- Ở trong gia đình đế vương, giống như ở trong cái lồng chim, rất nhiều chuyện đều thân bất do kỷ.

Triệu Tử Văn thấy Tô Tiểu Muội thông minh như thế, có lẽ nàng sẽ có biện pháp, liền hỏi nàng:

- Tô tiểu thư, không biết người có biện pháp nào tốt để cho An Ninh quận chúa có thể thoát được khổ tai này hay không?

Tô Tiểu Muội nghe mà ngẩn cả người ra, trong lòng kỳ quái nghĩ, "Triệu đại nhân này không phải là ở thế như nước với lửa với An Ninh sao? Làm sao lại đi nghĩ giúp An Ninh như thế?" Ánh mắt Tô tiểu thư phảng phất như muốn nhìn thấu tâm tư của Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn đỏ mặt cười lớn, nói:

- Gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô, kỳ thực chỉ có thể đổi lấy được hòa bình nhất thời thôi. Lại càng làm cho Hung Nô cảm thấy Đại Kinh ta sợ bọn họ. Chuyện hụt tiền lỗ vốn thế này thì ta sao có thể đi làm được?

"Nhưng Hoàng thượng cũng nghĩ như thế. Người đang cần chính là thời gian "hòa bình nhất thời" này". Tô Uyển Nhu khuôn mặt như trong tranh vẽ, nhìn về phía phương xa, nói:

- An Vương tất nhiên là sẽ bỏ đá xuống giếng rồi. Ý chỉ này, căn bản là không ai có thể ngăn cản được. Cho dù là Triệu đại nhân và Hoài Vương liên thủ phản bác cũng không có tác dụng gì.

Triệu Tử Văn mở to mắt. Mấy câu đơn giản của Tô Uyển Nhu này đã hoàn toàn phân tích xong nỗi khó xử bên trong rồi. Quả thật là thông minh đến mức đáng sợ. Bảo sao Tô Thái sư có thể yên ổn trên cái ghế Thái sư hơn mười năm, tất nhiên là có cả công lao của Tô tiểu thư này.

Tô Tiểu Muội này cũng giống như một nữ quân sư mưu trí hơn người. Không những biết triều đình có thể phát sinh ra những chuyện gì, lại còn suy luận được rõ ràng. Nếu nàng có thể làm quan thì nhất định có thể xoay chuyển được quan trường. Triệu Tử Văn nhìn Tô Tiểu Muội đầy đặn mê người, lại nghĩ thầm, "Liệu có nên thu nữ quân sư này vào trong trường để thay ta bày mưu tính kế hay không?"

- Triệu đại nhân, ngài đang nghĩ gì vậy?

Tô Uyển Nhu nhìn Triệu Tử Văn đang đứng ngẩn ra đó, lẩm bẫm nói.

Triệu Tử Văn còn đang mơ màng trong đám ý, nghe thấy câu hỏi của Tô tiểu thư thì trả lời theo bản năng:

- Cầu thân. À, không phải, Tô tiểu thư, người nói tiếp đi.

Hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, âm thầm cảm giận nghĩ làm sao mà đến lúc quan trọng thì lại luôn nói linh tinh như thế.

Cầu thân? Tô Tiểu Muội vừa nghe thấy câu này mặt đã như lửa đốt, hai vành tai trong suốt cũng hồng lên, hơn nữa dáng người yếu điệu cao gầy, thành thực như đào mật quả thực là mê chết người ta không đền mạng. "Tuyệt thế vượt qua mọi khuôn mẫu như vậy, không ngờ bây giờ lại không có ai hỏi đến, thật là đáng tiếc mà." Triệu Tử Văn lại không kìm nổi mà thầm nghĩ.

Tô Tiểu Muội cảm nhận được ánh mắt như lửa nóng của Triệu đại nhân, ngượng ngùng vội vã cúi đầu, bàn tay nhanh nhẹn che giấu bộ ngực sữa đầy đặn, gắt giọng:

- Triệu đại nhân, không biết ngài có biện pháp nào không?

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng, theo như lời của Tô Tiểu Muội thì tình thế lúc này xem ra căn bản là vô lực xoay chuyển rồi. Nếu như mình có

biện pháp thì cũng không cần phải phiền não đến như vậy. Hấn lắc đầu nói:

- Ta cũng không có biện pháp gì cả. Hiện giờ chỉ có đi đến đâu thì tính đến đó được thôi.

- Cũng chỉ đành như vậy vậy.

Tô Tiểu Muội thần sắc ưu thương, khước mắt ngân ngấn nước, khẽ nói:

- Đã nhiều ngày nay, An Ninh đều đến trước mộ của mẹ muội ấy, cũng không hề đến thư viện nữa, cứ ngân ngơ cả ngày, chẳng ai làm muội ấy để tâm được cả, nhìn mà đau lòng lắm.

Aizzz, chẳng lẽ nàng lại hận ta đến vậy sao? Triệu Tử Văn cũng có thể hình dung ra được ánh mắt tiểu quận chúa trống rỗng và u ám, hình ảnh nàng ngồi ngơ ngác trước mộ bia. Hiện giờ, những gì hấn có thể làm cũng chỉ là hết sức giúp đỡ tiểu quận chúa, cố gắng để ý đến những uy hiếp hiện giờ của nàng.

- Ta sẽ trợ giúp quận chúa hết sức.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc rất lâu rồi thản nhiên nói.

Tô Tiểu Muội hơi thi lễ, đáp:

- Vậy giờ ta phải tạ ơn Triệu đại nhân rồi. Hy vọng An Ninh có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, bằng không ta sẽ mất đi tỷ muội duy nhất có thể nói chuyện được ở kinh thành này.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Nếu không ai đến bồi tiếp Tô tiểu thư nói chuyện, Tô tiểu thư có thể tới Triệu phủ tìm Vũ Tình và Hạ Bình mà tán gẫu. Hơn nữa, ta cũng có thể bồi tiếp người tán gẫu được mà.

Tô tiểu thư nhớ lại những chuyện đã phát sinh với Triệu đại nhân này. Dường như mỗi lần nói chuyện với hấn là đều phát sinh ra những việc xấu hổ chết người. Hơn nữa, cứ xem như ở hội đèn lồng đêm đó, bị Triệu đại nhân sờ mó vuốt ve, xấu hổ không nói được.

Nàng đỏ cả mặt, trong lòng thấp thỏm, hô hấp cũng dồn dập lên, vội vã xoay người nói:

- Triệu đại nhân, sắc trời đã tối, ta muốn hồi phủ nghỉ ngơi!

Lúc này đã là lúc trăng lên cao, ánh trăng chiếu vào hoa viên Triệu phủ. Hai người đứng dưới một gốc cổ thụ, ánh trăng xuyên qua cành lá, dưới

tàng cây nổi lên những đốm sáng lấp lánh, cũng có thể coi là một nơi cảnh đẹp.

Thấy nữ quân sư muốn đi, Triệu Tử Văn cũng không giữ nữa, gật đầu nói:

- Tô tiểu thư, không bằng để ta đưa người về?

- Không cần.

Cô nam quả nữ ở trên đường, nếu bị người ta nhìn thấy lại khó trả lời. Tô Tiểu Muội vội vã bỏ đi, kêu lên như thế. Nhưng sau khi nói ra, nàng lại càng cảm thấy xấu hổ hơn, cho nên rời đi như chạy.

Ngay khi Tô Uyển Nhu mới chạy được vài thước thì cây mây trong bụi hoa đã quét qua tà váy dài của nàng, "rẹt" một tiếng vải bị xé vang lên.

Vốn là Triệu Tử Văn chuẩn bị quay về nhà bếp dùng cơm, nghe thấy thế thì quay đầu nhìn lại, đã thấy dây mây cắt qua váy dài của Tô tiểu thư, làm lộ ra một mảng lớn, da thịt tuyết trắng lỏa lồ bên người, đùi ngọc tròn dài thẳng tắp, dưới ánh trăng sáng rọi da thịt lại như càng trắng và mẫn cảm hơn, thấp thoáng thấy kiêu đồn rất tròn và đầy đặn. Triệu Tử Văn nhìn mà nuốt nước miếng liên tục, ngơ ngẩn cả ra, cũng không biết tiếp theo nên làm cái gì nữa.

Tô Uyển Nhu nhận ra ánh mắt khác thường của hắn, nàng nhìn xuống phía dưới. Khi nhìn thấy mảng đùi tuyết trắng lỏa lồ thì phản ứng đầu tiên là hét lớn: "A..."

"Ta khóc mất, đã có chuyện gì đâu cơ chứ?" Triệu Tử Văn biết vậy nhưng dở khóc dở cười. Nếu người ta nghe thấy, hơn nữa Tô Uyển Nhu lại đang bị rách cả váy thì nhất định sẽ cho rằng mình đang đùa giỡn khuê nữ nhà Tô Thái sư. Đến lúc đó thì đúng là có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch được nỗi oan này.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Thâu Tâm (Trộm Tim) .

Triệu Tử Văn nhìn một đôi đùi ngọc thon dài thẳng tắp của Tô Tiểu Muội mà mắt ngây ngốc cả ra, chỉ hận sao không thể tiến lên sờ soạng một lúc.

Tô Tiểu Muội nhận ra ánh mắt như lửa của Triệu đại nhân, xấu hổ vội vàng kéo tà váy dài bị xé rách, vừa xấu hổ, vừa giận dữ nói:

- Không cho người nhìn!

Triệu Tử Văn phục hồi lại tinh thần, cũng biết là không nên tiếp tục đùa giỡn cô nàng Tô Tiểu Muội làm mê chết người ta không đền mạng được này, lập tức xoay người, cười cười nói:

- Ta cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không thấy.

Tô Tiểu Muội đã gặp qua người có da mặt dày như thế này bao giờ đâu, cũng không biết là vừa rồi ai đã nhìn đến mức si ngốc ngây cả ra nữa. Nàng đỏ mặt rất xấu hổ, nhưng váy dài của nàng bị dây mây cắt qua, chẳng lẽ lại cứ như thế mà ra khỏi cửa Triệu phủ ư? Nếu như bị người ta trông thấy thì chẳng phải là mắc cỡ chết người sao?

- Triệu... đại nhân, váy của ta bị dây mây cắt qua, không tiện đi lại. Không biết trong phủ đại nhân có thể để ta thay một bộ váy dài khác vừa người hay không?

Tô Tiểu Muội túm chặt lấy tà váy bị xé ra, cắn môi nói.

Nàng nói xong, Triệu Tử Văn theo bản năng quay đầu lại, lại bắt gặp Tô Uyển Nhu đang cầm tà váy dài bị xé lên, nhìn từ trên xuống dưới dáng người của Tô tiểu thư, thật sự là chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần to thì to, thành thực như nước chảy.

Thấy Triệu đại nhân ánh mắt còn không ngừng cao thấp quét lên quét xuống, Tô Uyển Nhu vừa thẹn vừa cấp bách, nói:

- Triệu đại nhân, người còn xem nữa!

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói:

- Ta đây không phải là đang nghĩ xem có quần áo nào hợp với người hay không ư? Dù sao người cũng hơi cao, đồ của người bình thường sợ là không mặc vừa.

Nghe Triệu đại nhân nói thế, thần sắc của Tô Uyển Nhu lập tức buồn bã. Dù gì thì chiều cao của nữ tử quá bất thường cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Nàng mím đôi môi gợi cảm hồng nhuận, không lên tiếng nữa.

Thật sự là họa từ trong miệng mà ra! Triệu Tử Văn vội vàng an ủi:

- Tô tiểu thư, ta không phải đã từng nói qua rồi sao, không cần để ý đến ánh mắt của thế tục. Người không chỉ có xinh đẹp tự nhiên, lại còn thông minh hơn người, tương lai nhất định sẽ là phượng hoàng trên đầu cành!

- Thật vậy chăng?

Tô Uyển Nhu đôi mắt đẹp sáng ngời, khẽ nói:

- Vì sao cách nhìn của Triệu đại nhân lại bất đồng với người khác như thế?

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Cách nhìn của ta đương nhiên là khác so với những người khác. Chỉ cần Tô tiểu thư có gan dám dùng sự thông minh tài trí của người tạo phúc vì dân chúng Đại Kinh thì chắc chắn có thể trở thành nữ tử thiên cổ lưu danh.

Nghe nói Tô Uyển Nhu này trên thông thiên văn, dưới tường địa lý. Nữ tử này mà không đi nghiên cứu phát minh sáng tạo thì thật sự là quá lãng phí. Triệu Tử Văn nói ra những lời này, đương nhiên là hy vọng Tô Tiểu Muội trong truyền thuyết này có thể sáng tạo ra thế giới phù hợp với nàng.

Tô Tiểu Muội nhẹ giọng thở dài:

- Nữ tử không tài mới là đức. Ta sao có thể đi làm việc đó được?

Đôi mắt Triệu Tử Văn lóe ra ánh nhìn loang loáng, nhìn thẳng vào Tô tiểu thư, nói:

- Ai nói nữ tử không thể ra khỏi khuê các được? Tô tiểu thư có từng nhớ Đại tướng quân Thiết Mạc Lan ở thời Khang triều không? Nàng không phải là tướng quân nữ giả nam trang đó sao? Một thân nhi nữ nhưng đã suất lĩnh đại quân Khang triều, không chỉ thu hồi những đất đai đã mất mà còn liên tiếp đánh bại quân Hung Nô. Nàng không phải là nữ tử đó sao?

Tô Uyển Nhu nghe thế thì ánh mắt lại sáng bừng, bàn tay đang cầm chặt mảnh váy bị xé lơ đãng buông ra, khẽ nói:

- Thiết Mạc Lan chính là người mà bình sinh ta sùng kính nhất.

Thiết Mạc Lan ở trong lịch sử đã có thay đổi này cũng giống như Hoa Mộc Lan. Nàng anh dũng thiện chiến, được vạn dân kính ngưỡng. Chẳng qua là bởi vì cuối cùng thân phận nữ nhi bị phát giác, lão Hoàng đế tại vị của Khang triều khi đó lo lắng Khang quốc sau này bị mang tiếng là không có vị tướng nào khả dụng lại chỉ trông vào nữ tử lãnh binh đánh giặc nên bất đắc dĩ cách chức nàng, bằng không Hung Nô há có thể tồn tại được đến giờ, đã sớm bị đại quân thiết kỵ của Thiết Mạc Lan giẫm đạp tiêu diệt rồi.

Ngay khi Triệu Tử Văn nhớ lại những chuyện tích về Thiết Mạc Lan trên sử sách Đại Kinh thì ánh mắt lơ đãng lại liếc về phía tà váy dài bị xé qua của Tô tiểu thư, chỉ thấy hai đùi tuyết trắng lộ liễu trong không khí, kiều đồn sung mãn tròn trịa lại khiến hấn không khỏi bị huyết mạch bành trướng.

Tô Uyển Nhu cảm giác Triệu đại nhân này có lối suy nghĩ như thiên mã hành không, khiến người ta đoán không ra. Nàng ngẩng khuôn mặt quyến rũ động lòng người lên, khi nhìn thấy ánh mắt lóe ra tinh quang kia, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng túm mảnh váy lên. Nàng thật sự không biết được rốt cuộc tính khí người này là như thế nào. Vừa phóng đảng không kiềm chế được, lại vừa dâm đãng hạ lưu. Thật sự không sao hiểu rõ được hấn rốt cuộc là cái loại người gì nữa.

Triệu Tử Văn chuyển dời ánh mắt, nghiêm mặt nói:

- Tô tiểu thư, chỉ cần người nhớ kỹ câu nói đầu tiên thôi.

Triệu đại nhân này thay đổi bất thường, mới vừa rồi còn hạ lưu vô sỉ, hiện giờ lại thành ra nghiêm túc chính trực, nhìn không chớp mắt. Tô Uyển Nhu cười khổ nói:

- Không biết đại nhân nói là ý gì?

- Ai nói nữ tử không bằng nam!

Triệu Tử Văn cao giọng nói, khẩu khí vô cùng kiên định.

Tô Uyển Nhu mắt đẹp lập tức sáng bừng lên duyên dáng, không ngừng lăm băm:

- Ai nói nữ tử không bằng nam...

Nàng lại ngơ ngác nhìn Triệu đại nhân này. Trong mắt hẳn như không hề có lễ pháp, tuyên dương chủ nghĩa nữ tử, vi phạm những quy củ của tổ tông. Có lẽ vị Triệu đại nhân này thực sự không phải phàm nhân có thể so sánh được, ý tưởng như thế không phù hợp với suy nghĩ của thường nhân.

Tội lỗi tội lỗi! Nghìn tội vạn tội, đánh rắm thì vô tội... Triệu Tử Văn nói xong câu đó, vội vàng mặc niệm trong lòng. Triệu đại nhân cũng không phải là kẻ thích tuyên truyền chủ nghĩa nữ tử, chẳng qua là Tô Tiểu Muội này có tài học và mưu trí như thế lại mỗi ngày khuấy thân chốn khuê phòng. Hẳn cũng chỉ là muốn cổ vũ và khích lệ nàng mà thôi.

- Triệu đại nhân, cảm ơn ngài...

Tô Tiểu Muội lệ nóng chứa chan, trong lòng rộng mở trong sáng, hận không thể ôm ngay lấy Triệu đại nhân mà cảm tạ một phen.

Triệu Tử Văn khẽ cười, nói:

- Tô tiểu thư có thể hiểu được, cũng không uổng phí những lời của ta.

Có điều tư tưởng của Tô tiểu thư này cũng ở mức tiên tiến nên mới có thể tiếp nhận được tư tưởng "kinh thế hãi tục" này.

- Vâng,

Tô Uyển Nhu gật đầu, cảm kích nói:

- Ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ những lời nói của đại nhân. Ta thật không biết cảm tạ ngài như thế nào nữa.

"Cứ để cho ta kiểm tra là được", Triệu Tử Văn nhìn bộ ngực cao ngất làm người ta phải ngưỡng mộ kia, trong lòng không nhịn nổi suy nghĩ dâm dăng. Chậc chậc... quả thực là còn có thể lớn hơn cả của Đại tiểu thư nữa.

- Triệu đại nhân?

Tô Uyển Nhu nhìn Triệu đại nhân đang ngăn người ra, khẽ gọi.

- A, không bằng Tô tiểu thư trước đôi quần áo đi đã. Váy dài của Vũ Tình có lẽ người có thể mặc vừa được.

Triệu Tử Văn theo bản năng trong đầu lại hình dung đến cảnh Tô Tiểu Muội trút bỏ váy dài, lộ ra dáng người hoàn mỹ như khuôn đúc. Chật chịt... Thật muốn đưa Đại tiểu thư cùng đến để hai người đứng đối diện, so sánh một chút xem tốt cùng là ai lớn ai nhỏ.

Thấy ánh nhìn của Triệu đại nhân lại phát ra dâm quang, Tô Uyển Nhu thấy nao nao, xấu hổ đỏ bừng má, vội vã nói:

- Triệu đại nhân, ngài mau dẫn ta đi đổi đi, nếu không ta đã muộn như vậy rồi còn chưa hồi phủ thì gia gia của ta sẽ lo lắng lắm.

Triệu Tử Văn cười gật đầu, đưa Tô tiểu thư đến sương phòng của Đại tiểu thư. Tô tiểu thư túm tà váy bị xé rách, cố ra vẻ thản nhiên đi theo sát phía sau hẳn. Khi đi tới trước cửa sương phòng Đại tiểu thư mới thấy trong phòng tối thui. Chắc Đại tiểu thư hiện giờ đang không ở trong sương phòng. Hẳn cũng bất chấp tất cả, đẩy cửa phòng ra luôn, rồi cầm hộp quạt, châm nến, toàn bộ khuê phòng chợt sáng bừng lên.

Dù sao thì đây cũng là khuê phòng của Hạ gia tiểu thư, Tô Uyển Nhu có vẻ vô cùng câu nệ, đứng ở ngay cửa phòng, chậm chạp mãi không tiến vào được. Triệu Tử Văn tùy tiện lấy ra một bộ đồ màu vàng nhạt trong tủ treo quần áo của Đại tiểu thư, đặt trên bàn rồi nói với Tô Uyển Nhu:

- Tô tiểu thư, đây là quần áo của Vũ Tình. Người mau thay đồ đi, ta ra bên ngoài chờ.

"Chẳng lẽ người còn muốn chờ ở trong phòng chắc?" Tô Uyển Nhu cũng không biết sao mà thầm nghĩ đến câu này. Nàng che hai má nóng rực, giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu:

- Ta làm sao thế này không biết? Thật là xấu hổ chết người.

Ánh đèn mờ lung trong phòng, Tô Tiểu Muội mặc váy dài thật đơn bạc, đường cong động lòng người, yếu điệu xinh đẹp. Triệu Tử Văn gian nan cất bước ra khỏi sương phòng, đi ra đến ngoài cửa rồi lại còn tiện tay đóng cửa phòng lại nữa.

Lúc này cửa phòng đã đóng, cửa sổ cũng đóng chặt rồi, nhưng Tô Uyển Nhu luôn lo lắng, nhìn qua khe cửa nhỏ bé ra bên ngoài, không thấy bóng

dáng của Triệu đại nhân đâu mới an tâm cởi quần áo ra. Thân thể mềm mại có thể khiến người ta lác mắt cũng lập tức phơi bày trong không khí.

Triệu Tử Văn không hề rình mò xem lén. "Trộm tim mới là vương đạo", hẳn ngồi trên thềm đá cách cửa phòng đó không xa, một tay chống hàm, lẳng lặng ngắm nhìn ánh trăng, trong lòng cảm thấy thật bình tĩnh.

Trong màn đêm tĩnh lặng, một tiếng thét chói tai "A!" chột vang lên phá tan không gian yên tĩnh của Triệu phủ. Triệu Tử Văn cả kinh, vội vàng đứng lên, phóng về hướng khuê phòng của Đại tiểu thư, lập tức mở cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa mở ra, một bóng dáng đầy đặn mê người lập tức nhào luôn vào trong lòng hắn, úp mặt vào vai hắn, mắt ngân ngấn nước:

- Có con chuột!

Chuột? Triệu Tử Văn nghe mà dở khóc dở cười. Còn tưởng rằng gã nhân yêu Sở Thăng kia đột kích, không ngờ là lại là cô nàng này sợ chuột. Người cao hơn người khác hẳn một cái đầu rồi lại còn vẫn sợ chuột nữa.

Phủ Tể tướng đã nhiều năm không có người ở, không có ai quét tước, có chuột là chuyện rất bình thường.

Hắn an ủi ôm lấy nha đầu đến chuột cũng sợ này. Khi chạm vào thân hình mảnh mai của nàng mới kinh hãi phát hiện ra... cô nàng này hình như không mặc quần áo. Xúc cảm bóng loáng nhẵn nhụi nồn nà thì Triệu Tử Văn lập tức cảm nhận được ngay, nhưng ngọn sóng nhấp nhô trước ngực dường như có cái gì trói buộc ----cô nàng này chính là đang mặc yếm.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Thác Bạt Vương Tử

Tô tiểu thư sợ hãi tựa sát vào người Triệu Tử Văn, khiến hẳn cảm nhận được rõ ràng chất liệu mềm mại của cái yếm mỏng manh kia. Cái yếm nhỏ không thể che hết được dáng người tuyệt vời của nàng, hai vú trước ngực giống như bị mất đi sự trói buộc, cao ngất dương oai, vòng eo nhỏ duyên dáng mềm như dương liễu, hương đồn (mông) tuyệt vời cao cao nổi lên, chính xác là tiên đột hậu vãnh, đường cong lung linh, vừa nhìn một cái đã khiến người ta huyết mạch phun trào.

"Ngoan ngoan, mặc có mỗi cái yếm ôm ta, đây không phải là hấp dẫn ta phạm tội sao?" Triệu Tử Văn cảm thụ được những nơi lồi lõm lung linh trên thân thể mềm mại của Tô tiểu thư, quả thực quyến rũ không sao sánh được, trong lòng như có lửa đốt, hung hăng nuốt nước miếng một cái.

"A!", lại một tiếng thét chói tai nữa vang lên. May mà Triệu Tử Văn sớm đã có phòng bị nên không bị tiếng thét sợ hãi này của cô nàng làm cho phát hoảng lên.

Tô Uyển Nhu vừa sợ vừa then, lùi lại mấy bước liền, hai má đỏ như xuất huyết đến nơi, lắp bắp nói:

- Người... Ta...

Nàng vốn tự nhiên hào phóng nhưng lúc này thật sự cũng bị chân tay luống cuống. Cũng chỉ tại nàng lần đầu tiên phát sinh tiếp xúc thân mật như thế với nam tử.

Ngay sau khi lùi lại mấy bước, thân thể hương diễm làm người ta xị máu mũi hiện ra hoàn hảo trước mắt Triệu Tử Văn. Cái yếm duyên ương đỏ thắm không che nổi được bộ ngực sữa mênh mông. Đôi tay thon dài trắng tấp và bờ vai tròn trịa trắng nõn nà dưới ánh nến đỏ chiếu rọi lại hồng lên.

Hai điểm tròn trịa nhô ra, phần lớn phần mềm mại hai bên đều lộ ra bên ngoài, hai tay cũng khó khăn nắm bắt được lại còn làm cái yếm kia hơi bị tốc lên cao. Hai phong nhũ gắt gao chen chúc một nơi, tạo thành một khe rãnh sâu không thấy đáy. Theo từng đợt hô hấp của nàng, hai hạt đậu đỏ tương tự lúc ẩn lúc hiện, tựa như từng đợt thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước.

Tình cảnh này, báu vật cỡ này, chỉ sợ là người đá cũng phải lên cơn động lòng mất. Triệu đại nhân quả thật là xúc động đến chảy máu mũi, hận không thể đè luôn Tô tiểu thư lên trên giường.

- Người mau đi ra, đi ra ngoài.

Tô tiểu thư quả thật là sắp phát khóc rồi. Nàng chỉ mặc có cái yếm, đa phần thân thể đều bị Triệu đại nhân thấy rõ hết rồi. Đôi mắt đẹp ngân ngấn nước, vừa thẹn lại vừa sợ mắng đuổi hẳn đi.

Triệu Tử Văn cơ bản là muốn thâm tâm, trộm được tim lại còn sợ không trộm được người sao? Hắn áp chế dục hỏa trong lòng, ngượng ngùng cười rồi vội vàng đóng cửa lại, một lần nữa trở lại ngòi trên thềm đá cách cửa phòng đó không xa, nhưng trong đầu luôn không ngừng hiện lên hình ảnh thân thể động lòng người, cánh tay thon dài, bộ ngực cao ngất của Tô tiểu thư phơi bày trước mắt mình

Sau một thời gian uống cạn chung trà, cửa phòng "kẹt" một tiếng, mở ra. Tô Uyển Nhu vẫn đỏ bừng mặt, cũng không dám ngẩng đầu lên, ngay cả chào hỏi Triệu đại nhân cũng bỏ qua luôn, chạy nhanh ra khỏi phủ. Quả thực là giống như trốn ôn thần vậy.

Triệu Tử Văn cười ha hả, không đuổi theo nàng. Tô tiểu thư đã ngượng đến mức này rồi, làm sao còn không biết xấu hổ mà đi quấy nhiễu nàng nữa. Trong đầu hắn vẫn bồi hồi với tình cảnh kiều diễm vừa rồi, miệng không ngừng chặc chặc rồi chẹp chẹp.

- Tử Văn, chàng đã về rồi à?

Hạ Bình và Vũ Tình đồng thời xuất hiện trong hoa viên, nhìn bóng đen của hắn thử hỏi thử. Tiếng thét chói tai liên tục vừa rồi, nếu không thấy động tĩnh gì cả thì có họa là kẻ điếc.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói với hai vị tiểu thư:

- Là ta đây, ta vừa mới trở về.

Hạ Bình chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui nói:

- Hừ, hôm nay làm sao về muộn thế hả? Có phải là lại đi gieo tai họa cho nữ tử nhà ai ở kinh thành rồi không?

Đại tiểu thư cũng hỏi:

- Tử Văn, vừa rồi là chàng đang gọi sao? Hình như trong phủ còn có nữ tử khác nữa là sao?

Vẫn còn may là Tô Tiểu Muội này rời đi kịp thời, đến cả ánh đèn trong khuê phòng của Đại tiểu thư cũng đều đã tắt, hẳn là đã sắp xếp lại ổn thỏa không có sơ suất gì rồi. Bằng không nếu để Đại tiểu thư bắt kẻ thông dâm ngay tại đương trường thì không tốt chút nào. Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Làm gì ra có. Vừa rồi ta đang ngâm thơ.

- Ngâm thơ?

Đại tiểu thư hờn dỗi chất vấn:

- Sao chàng lại có nhã hứng như thế chứ? Có phải là chàng thật sự đã dẫn theo nữ tử hồi phủ phải không?

Triệu Tử Văn cũng bất chấp tất cả, cao giọng đọc:

- Thanh minh thì tiết vũ phân phân.

Cô gia quả nhân dục đoạn hồn,
tá vấn mỹ nữ hà xử hữu,
mục đồng diêu chỉ tam lý truân!

(Dịch nghĩa:

Thanh minh tiết mưa rơi đều,
Người cô đơn muốn dứt bỏ cả tâm hồn,
Thử hỏi mỹ nữ nơi nào có
Mục đồng chỉ về phía thôn xa ba dặm kia)

Luôn tiện giải thích với mọi người luôn, "tam lý truân" kia là chỉ nơi bướm hoa nổi danh ở kinh thành. Tất cả các kỹ viện lớn nhỏ đều tụ tập ở đó cả.

- Phì, phì, đồ phóng đảng!

Hạ Bình và Đại tiểu thư vừa xấu hổ vừa bực bội, đều giậm chân gắt lên, rồi lập tức xoay người đi thẳng, không thèm để ý đến kẻ phóng đãng này nữa.

Giải quyết xong hai vị tiểu thư khó chơi này, Triệu Tử Văn ngáp một cái, quay về sương phòng của mình đi ngủ. Sáng mai hẳn còn phải vào triều sớm.

Những gì xem ban ngày thì đến ban đêm sẽ nằm mơ. Ban đêm đương nhiên là hẳn không khỏi mơ một giấc mộng xuân về Tô tiểu thư, sự kiều diễm trong đó, đương nhiên cũng chỉ mình hẳn biết mà thôi. Sáng sớm hôm sau, Triệu Tử Văn dậy rất sớm. Hẳn không đi xe ngựa cùng Tô Thái sư đến hoàng thành mà chậm rãi đi bộ đi. Dù sao Triệu phủ cách hoàng thành cũng không xa, luôn tiện đi bộ buổi sáng một chút cũng tốt.

Rất nhanh hẳn đã đến trước cửa Hoàng thành rồi. Trong tay hẳn có kim long bài, bọn hộ vệ đương nhiên không dám hỏi han gì, khom người đưa hẳn đi qua. Hẳn lại đi bộ tiếp, đi qua sông hào bảo vệ thành, xuyên qua tầng tầng cấm vệ, qua Đoan Môn, Ngọ Môn, qua Kim Ngọc Kiều, nhắm thẳng tới hướng Thái Hòa Điện. Bên đường tường đỏ ngói vàng, chạm trở tinh vi, xanh vàng rực rỡ, điện vũ lâu đài, cao thấp chằng chịt, đồ sộ hùng vĩ.

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân đang đứng trước điện Thái Hòa thấy Tế tướng đại nhân đi tới, vội vàng thi lễ nói:

- Tham kiến Triệu đại nhân!

Triệu Tử Văn thản nhiên gật đầu, đi vào phía bên trong. Còn chưa bước vào đại điện đã nghe thấy một thanh âm vang lên từ trong đại sảnh:

- Thác Bạt Vương tử xin đợi một chút, đừng sốt ruột. Hoàng đế bệ hạ của Đại Kinh ta trăm công ngàn việc, vô cùng vất vả, cho nên đến muộn một chút cũng là chuyện bình thường.

Tiếng nói trung tính này chính là của lão thái giám An công công, không ngờ là cuối cùng thì Hung Nô cũng đã đến đây rồi.

Thác Bạt Vương tử? Xem ra là Thiên Vu Hung Nô phái tới cầu hôn. Triệu Tử Văn nhướn mày đi vào.

Chỉ thấy giữa đại điện, nhân số không ít, phân thành ba nhóm. Ngồi ở giữa là một nhóm, kẻ cầm đầu có thân hình khô ngô, cường tráng, mũi cao,

tóc xoắn, đồng tử sâu hoắm, bộ mặt âm vụ, vừa nhìn đã biết không phải thuộc chủng tộc Đại Kinh. Đây chính là cái tên Thác Bạt Vương tử của Hung Nô kia. Hai bên Thác Bạt Vương tử là mấy người Hồ cũng có diện mạo tương tự như gã.

Nhóm người bên tay trái cầm đầu chính là một nam tử trung niên, lịch sự, trên mặt mang theo nụ cười khiêm cung, ánh mắt lấp lóe dường như là một người vô cùng tâm kế. Hơn nữa, nam tử này thình thoảng còn trao đổi ánh nhìn với Thác Bạt Vương tử, nếu không chú ý quan sát thì rất khó phát hiện được ra. Vừa thấy đã biết đó chính là An Vương đa mưu túc trí.

- Ai da, Triệu đại nhân, người đã tới rồi.

Tô Thái sư cầm đầu nhóm người bên tay phải, thấy Tể tướng đại nhân đi vào trong đại điện thì cao hứng vội chạy ra nghênh đón, nói:

- Ta hôm nay rẽ qua phủ người thì Hạ điệt nữ lại bảo người sớm xuất môn rồi. Sao giờ người mới đến?

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói:

- Ta tuy rằng xuất môn sớm, nhưng mà thông thả đi bộ tới.

Tô Thái sư nghe mà hoa cả mắt. Triệu tiểu ca này có phải là ăn no không có việc gì làm không? Lại còn đi bộ tới nữa? Tô Thái sư đánh mắt về hướng Thác Bạt Vương tử rồi nhỏ giọng nói với Triệu đại nhân:

- Đây là Tam Vương tử của Thiên Vu Hung Nô. Người phải đối phó cẩn thận đấy!

Triệu Tử Văn gật gật đầu, lén đánh giá Thác Bạt Vương tử lưng hùm vai gấu này. Thác Bạt Vương tử thì vẫn giữ nguyên thái độ cao ngạo, phảng phất như không để mọi người vào mắt, đầu ngẩng cao.

- Triệu tiểu ca, có cần đến vấn an Thác Bạt Vương tử không?

Tô Thái sư lại khẽ nói bên tai Triệu Tử Văn.

- Hừ, ta mà phải đi vấn an hãn sao? Tô lão huynh, đây chính là lãnh địa của Đại Kinh ta, chứ không phải là lãnh địa Hung Nô của hãn. Phải là hãn đến vấn an ta mới đúng.

Triệu Tử Văn hừ mạnh nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt rõ ràng nhìn về hướng Thác Bạt Vương tử kiêu ngạo này.

Thác Bạt Vương tử bắt gặp Triệu đại nhân ngạo mạn như thế thì mắt lóe lên vẻ âm tàn, cũng không liếc mắt nhìn Triệu Tế tướng này một cái nào, vẫn ngẩng cao đầu duy trì tư thái cao ngạo đứng giữa đại sảnh.

Hung Nô không phải là hai ngày nữa mới đến ư? Làm sao hôm nay đã tới rồi? Triệu Tử Văn đồng thời cũng đoán được Hung Nô thấy Đại Kinh hoàn toàn không có nghênh đón gì, cũng chỉ đành kiên trì đến đây. Bởi vì đại quân Hung Nô đối lập với Đại Kinh cũng không phải là một biện pháp hay. Dù sao quân đội ngàn người cũng cần phải ăn phải uống, đành phải tiến bước nhanh hơn nên hôm nay đã đến Hàm Đan rồi.

Hoài Vương đứng sau các quan viên ở phía bên phải, thần sắc có chút trầm trọng. Bởi vì ông đã biết ý chỉ của Hoàng thượng là sẽ gả con gái bảo bối của mình cho Hung Nô. Nếu đã không thể ngăn cản được thì coi như cuộc sống của An Ninh sẽ hủy từ đây thôi.

Ánh mắt sung sướng của An Vương thì quét qua khắp mọi người. Hiển nhiên, ý rất cao hứng với việc Thác Bạt Vương tử đã đến.

- Hoàng... thượng... giá... áo...

Một tiếng hô sắc nhọn kéo dài, làm mọi người giữa sân đều bừng tỉnh.

- Tham kiến Hoàng thượng!

Mọi người trong đại điện đều dập đầu quỳ xuống. Còn Thác Bạt Vương tử của Hung Nô thì lỗ mũi vểnh lên trời, khẽ hừ một tiếng, căn bản là tỏ vẻ thờ ơ.

Lão Hoàng đế mặc long bào kim sắc rực rỡ, hai má mập mạp hồng nhuận hơn ngày xưa nhiều. Xem ra nhiều ngày nghỉ ngơi cũng không phải là không có hiệu quả. Lão bước đi thông thả và uy nghiêm, mắt hồ quét tới, không ai dám nhìn thẳng cả.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 260

Hòa Thân.

Tất cả đứng lên đi!

Hoàng đế ngồi xuống ghế rồng, hai tay nâng lên, uy nghiêm quát.

Nhưng sau khi lão Hoàng đế quát xong một câu này, khuôn mặt hồng nhuận hơi tái đi một chút. Có thể thấy được lão Hoàng đế không muốn biểu hiện thân thể không khỏe trước mặt người Hung Nô. Mục đích của lão rất rõ ràng, bất kể thế nào cũng không thể để cho Thác Bạt Vương tử của Hung Nô nhìn ra bệnh tình nguy kịch của lão được.

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Mọi người đều đứng dậy, chia hàng ra hai bên. Mắt hổ Hoàng đế đảo qua ba người Hung Nô đang đứng trong điện, khẽ cười nói:

- Đây là các sứ tiết của Hung Nô phái đến triều hạ Đại Kinh chúng ta sao?

Thác Bạt Vương tử ngạo nghễ hừ một tiếng, xem như là trả lời. Trong mắt lão Hoàng đế chột lóe lên tia sáng lạnh nhưng lướt qua rất mau, vẫn giữ nụ cười thản nhiên như trước. An công công đứng bên long ỷ rất thông minh, vừa thấy tình hình có vẻ không ổn, liền vội tiến lên phía trước, nói:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, vị này là sứ tiết của Hung Nô, Thác Bạt Vương tử.

Trong lịch sử chính thống, Hung Nô vốn bị Hán triều đánh bại, sau đó mới dời về phía Tây đến tận vùng Thổ Nhĩ Kỳ, biến mất khỏi Trung Nguyên. Đương nhiên, những điều này là lịch sử ở kiếp trước của Triệu Tử Văn. Nhưng trong thế giới này, Hung Nô còn sinh tồn ngoan cường, cho đến hôm nay thì đã tạo thành mối uy hiếp nghiêm trọng với Đại Kinh. Trong lịch sử thế giới này, đế quốc Hung Nô trăm năm không suy tàn, chỉ

có thiếu chút nữa là bị Thiết Mạc Lan ở Khang triều tiêu diệt. Từ đó có thể thấy được chỗ ngoan cường của nước này.

Người Hung Nô đều là những kỹ sĩ có kỹ thuật tinh tế, bắt đầu huấn luyện ngay từ khi còn thiếu niên. Đến cả bàn đạp dây cương cũng là phát minh của bọn họ. Cho nên bọn họ là thủy tổ của kỹ binh. Năng lực của kỹ binh Hung Nô có thể làm cho địch nhân phải cảm thấy sợ hãi. Bọn họ mỗi ngày phải đối mười mấy con chiến mã để bảo trì được ưu thế này. Ưu thế thứ hai của người Hung Nô là bọn họ sử dụng cung tên liên hợp, vượt xa vũ khí cùng loại của Đại Kinh. Ngay khi đứng trên bàn đạp, bọn họ có thể bắn tên ra các hướng xung quanh. Chiến thuật của người Hung Nô là đánh đột kích như tia chớp khiến cho người ta kinh dị. Cũng vì thế mà họ mang đến sự khủng bố. Bọn họ là quân đoàn chỉ do binh lính khinh kỹ tạo thành. Hệ thống hành chính của bọn họ do một lãnh tụ vĩ đại là Thiên Vu đến chỉ huy toàn bộ bộ lạc.

Hiện giờ Đại Kinh văn phong quá nặng, căn bản là không hề có kỹ binh dũng mãnh gì, cho nên rất khó đối kháng với kỹ binh của Hung Nô. Vì vậy nên Đại Kinh mới liên tục bị bại trận.

- Triệu đại nhân, vị này chính là Tam Vương tử của Thiên Vu Hung Nô, tên gọi là Thác Bạt Khuê.

Tô Thức nhỏ giọng nói bên tai Triệu Tử Văn.

Thác Bạt Khuê? Trong lòng Triệu Tử Văn thầm ghi nhớ cái tên này. Không ngờ là Thiên Vu của Hung Nô lại phái một Vương tử đến. Để Vương tử tới đây, xem ra Thiên Vu rất coi trọng chuyến đi này. Dù sao bọn họ cũng quyết không có hảo tâm gì đến triều hạ Đại Kinh cả. Chẳng lẽ là Thiên Vu này thật tâm muốn kết hôn với quận chúa Đại Kinh?

Lão Hoàng đế ôn hòa nói:

- Hóa ra là Thác Bạt Vương tử đến triều hạ vương triều Đại Kinh ta!

Những lời này của lão Hoàng đế tuy đơn giản nhưng đúng là nói cho tên Thác Bạt Vương tử không coi ai ra gì này nghe, cũng nhằm cảnh cáo gã ----
“Người đến triều hạ, hay là đến giễu võ dương oai?”

- Phụ vương ta là Thiên Vu Hung Nô, đặc biệt căn dặn bốn Vương tử vẫn an Hoàng đế Đại Kinh.

Thác Bạt Vương tử gật đầu nói, giọng điệu cứng rắn, hoàn toàn không hề có vẻ gì là tôn kính hay khinh miệt gì cả, không hơn không kém chút nào. “Không thể nào”, Triệu Tử Văn nghe mà kinh ngạc, “Thác Bạt Vương tử này nói được Hán ngữ à?”

Tô Thức thấy ánh mắt kinh ngạc của Triệu đại nhân thì mỉm cười giải thích:

- Hung Nô là dân tộc du mục ở phương Bắc, những thợ thủ công có tay nghề giỏi đương nhiên là rất ít, rất nhiều kỹ xảo đều phải học tập từ Đại Kinh ta, cho nên đương nhiên trong dân tộc Hung Nô có rất nhiều người học tiếng Đại Kinh.

Thì ra là thế. Triệu Tử Văn gật gù đầu, xem ra Hung Nô này tuy rằng vô cùng cường hãn nhưng trình độ cuộc sống thấp hơn nhiều so với Đại Kinh.

Lão Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, cũng rất nhanh không lộ ra vẻ gì cả. Dù sao hiện nay thực lực của Hung Nô quốc cường thịnh, vô cùng hung mãnh. Thác Bạt Vương tử này có phần kiêu ngạo, lão Hoàng đế tự hỏi không biết y là cái dạng gì nữa.

- Thác Bạt Thiên Vu thật sự là có lễ nghi với Đại Kinh của trẫm. Thác Bạt Vương tử sau khi trở về hãy thay ta hỏi thăm phụ vương người.

Lão Hoàng đế quét ánh mắt hồ sắc bén không ai bì nổi, nói với Thác Bạt Vương tử.

Thác Bạt Vương tử ngẩng cao đầu, không nhanh không chậm nói:

- Ta sẽ làm vậy. Việc đề thân của phụ vương ta, không biết bệ hạ suy xét thế nào?

Hoài Vương vẫn trầm mặc không nói gì, nghe thấy câu này thì mở to mắt, ngơ ngác nhìn Hoàng thượng, lẩm bẫm:

- Chẳng lẽ hoàng huynh nguyện ý gả An Ninh cho Hung Nô xa xôi kia ư?

Lão Hoàng đế nói đơn giản:

- Việc này trẫm còn cân nhắc thêm vài ngày...

Cân nhắc thêm vài ngày? Hoàng đế lão gia tử này rõ ràng là đã sớm đáp ứng việc này rồi, Triệu Tử Văn làm gì mà không biết được tính toán của lão Hoàng đế. Nếu hiện giờ đáp ứng ngay, nhất định là sẽ diệt thiên uy của Đại

Kinh, đương nhiên là muốn để cho Vương tử Hung Nô chờ thêm vài ngày nữa, sốt ruột thêm vài ngày nữa rồi mới miễn cưỡng đáp ứng.

Thác Bạt Vương tử cao ngạo nói:

- Mong rằng bệ hạ sớm suy xét cho tốt. Phụ vương ta không muốn chờ quá lâu nữa đâu.

"Thật muốn gang cái mồm người lại. Thác Bạt Vương tử ở cái đất Lạc Tai Hồ này ước chừng đã hơn hai mươi tuổi, cho nên Thiên Vu Hung Nô này ít nhất cũng phải bốn mươi rồi, mà An Ninh mới có mười sáu tuổi, đúng là điển hình của việc trâu già thích gặm cỏ non!" Trong lòng Triệu Tử Văn phần nộ thầm nhĩ, nhất định không thể gả tiểu nha đầu đáng thương này đi được.

- Triệu ái khanh đâu?

Lão Hoàng đế âm đạm cười, không liếc mắt nhìn Thác Bạt Vương tử lấy một lần, mà quét mắt nhìn qua văn võ bá quan trong đại sảnh, cao giọng nói.

Triệu Tử Văn đang nghĩ miên man, vội vàng đứng ra, ôm quyền nói:

- Có thần đây!

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế lóe ra tia nhìn sắc lạnh, thản nhiên nói:

- Không biết Triệu ái khanh có cách nhìn thế nào với việc gả An Ninh quận chúa cho Thiên Vu Hung Nô?

Ánh mắt Hoài Vương lập tức nhìn về Triệu đại nhân đứng ở phía trước, còn mong được nhìn thấy rõ mặt hãn nữa. Nhưng có điều dựa vào sức một mình Triệu đại nhân, chỉ sợ là cũng không thể vấn hồi được quyết định của Hoàng thượng thôi.

"Lão Hoàng đế này không phải bây giờ định trở mặt với Thác Bạt Vương tử đấy chứ? Đã biết rõ là ta không đồng ý rồi lại còn kêu ta ra làm gì?" Triệu Tử Văn trầm tư một lúc rồi lập tức hiểu ra ý tứ của lão Hoàng đế này. Bởi vì đây là lão Hoàng đế đang diễn trò cho Thác Bạt Vương tử xem. Đương kim Tể tướng đại nhân của Đại Kinh không đồng ý việc gả An Ninh quận chúa đi. Nếu không, cứ thế dễ dàng gả An Ninh quận chúa đi thì trong mắt người Hung Nô, quận chúa sẽ không đáng giá một xu.

Triệu Tử Văn cảm giận lão Hoàng đế lấy hãn ra làm cái bia đỡ đạn. Bất quá, hãn vẫn kiên nhẫn đáp:

- Việc hòa thân thần cho rằng nên bàn bạc kỹ hơn!

- Thế ư? Bàn bạc kỹ hơn!

Lão Hoàng đế hiển nhiên là không thích cách nói của Triệu Tử Văn rồi. Vốn tưởng rằng Triệu ái khanh này sẽ trực tiếp phản đối, lão Hoàng đế không ngờ là hãn lại nói ra những lời này.

Nói phản đối thì không có tí tác dụng nào, càng làm cho lão Hoàng đế thêm phần quyết tâm hòa thân thôi. Chẳng bằng nói một câu "bàn bạc kỹ hơn", để cho cả lão Hoàng đế và Thác Bạt Vương tử đều kinh ngạc. Trong lòng Triệu Tử Văn tinh tế tính toán, cân nhắc, không ngừng nghĩ bước tiếp theo sẽ nên ứng phó thế nào.

Hãn gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Hiện giờ Đại Kinh ta và Hung Nô thế như nước với lửa. Mà chúng ta cũng không biết Thiên Vu Hung Nô có thiệt tình nguyện ý hòa thân với Đại Kinh ta hay không. Nếu cứ qua loa gả quận chúa đi mà Hung Nô lại lật lọng, lại xuôi nam thì chẳng phải là gậy trò cười ra sao?

- Hừ, phụ vương ta nhất ngôn cửu đỉnh. Sao lại nói là không giữ lời?

Thác Bạt Vương tử rất khó chịu với cái gã Đại Kinh Tể tướng này, khinh miệt nhìn hãn nói.

Gã Thác Bạt Vương tử thô cuồng này nói lời chuẩn xác, không có ý lừa gạt, chẳng lẽ bọn họ thực sự là có ý hòa thân? Triệu Tử Văn vừa đảo mắt đã lập tức hiểu được, lão Hoàng đế này khẳng định là đã đạt thành hiệp nghị gì đó với Hung Nô, gả tiểu quận chúa cho Thiên Vu Hung Nô để đổi lấy một thời gian hòa bình ngắn ngủi. Còn Thác Bạt Vương tử nói nhất ngôn cửu đỉnh, khẳng định muốn nói là trong khoảng thời gian này sẽ không tấn công Đại Kinh. Khi hết thời gian hiệp nghị cũng là lúc hai quân giao chiến.

Xem ra việc Thiên Vu Hung Nô muốn kết hôn với tiểu quận chúa không chỉ là dự đoán được mỹ nữ trong hoàng thất Trung Nguyên mà còn dự đoán được cả "của hồi môn" này nữa. Chỉ sợ rằng "của hồi môn" này sẽ phải dày thêm một phần. Triệu đại nhân có chút thâm ý liếc nhìn về lão Hoàng đế trên ghế rồng.

Văn võ bá quan trong đại điện cũng không tin tưởng gì lời nói của một gã man di, đều đồng ý với cách nhìn của Triệu đại nhân. Chẳng qua là theo cách nói như của Triệu đại nhân thì chẳng phải là lần hòa thân này là không có hy vọng gì rồi sao?

Ánh mắt lão Hoàng đế hiện lên vẻ không vui, nhìn Triệu ái khanh chất vấn:

- Không biết Triệu đại nhân muốn bàn bạc kỹ hơn như thế nào?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chi bằng khảo sát xem thành ý của Hung Nô đối với Đại Kinh chúng ta thế nào!

Tùy tùng bên cạnh Thác Bạt Vương tử là loại nóng tính, cũng không hiểu lễ nghi của Đại Kinh. Mục đích bọn họ đến Đại Kinh cơ bản nhất chính là cưới được quận chúa của Đại Kinh về, cũng nghe hiểu được tiếng Đại Kinh, thấy vậy thì hỏi:

- Khảo sát như thế nào? Xin mời Triệu đại nhân nói rõ.

Lão Hoàng đế nghe thế thì đôi mắt đục ngầu cũng sáng ngời, vội vàng hỏi:

- Triệu ái khanh, cần phải khảo sát như thế nào?

Văn võ bá quan trong đại điện đều nghe được mà hứng thú. Tô Thức và Tần Quán thì vẻ mặt đau khổ. Tâm tư của Triệu tiểu ca này, bọn họ sao mà không biết được chứ, cũng không biết là đưa ra cái chủ ý ôi thiêu nào để phá hư chuyện hòa thân nữa. Hoàng thượng đã hạ mật chỉ với hai vị đại nhân là nhất định phải để việc hòa thân thành công, tất cả để tranh thủ thời gian đủ cho việc Bát Hoàng tử đoạt vị.

Hung Nô giờ đang tập kết lương thảo, nghỉ ngơi và hồi phục đại quân, hẳn là còn phải cần một khoảng thời gian dài mới xuôi Nam. Mà lão Hoàng đế lại lo lắng bọn họ sẽ đánh tới ngay. Nếu như đáp ứng việc hòa thân, như vậy chính là gả không quận chúa cho Thiên Vu Hung Nô rồi, lại còn phải bồi thêm "của hồi môn" nữa. Chuyện không hay ho gì đến mức cùng cực như vậy mà không hiểu sao Đại Kinh có thể làm được nữa. Triệu Tử Văn ý vị thâm trường nhìn Thác Bạt Vương tử nói:

- Nếu Hung Nô nguyện ý hòa thân với Đại Kinh ta, hai bên kết mỗi lương duyên Tần Tấn, không bằng trả lại những thành trì của Đại Kinh ta đi. Sao? Ta nghĩ bằng vào thành ý của Thiên Vu thì hẳn là sẽ nguyện ý làm thế chứ?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Tỷ Thí

Triệu đại nhân vừa nói xong, trong đại điện lập tức hoàn toàn yên tĩnh. Còn Thác Bạt Vương tử và tùy tùng của gã thì sắc mặt từ màu trắng chuyển sang xanh mét, siết chặt nắm tay lại. Thiên Vu cười quận chúa Đại Kinh, mục đích chỉ là muốn kết hôn với tiểu mỹ nhân của hoàng thất Trung Nguyên, hơn nữa, thêm vào mấy tòa thành trì làm của hồi môn. Hiện giờ lại phải trả tất cả thành trì cho bọn hắn, thế chẳng phải là mua bán lỗ vốn rồi sao?

Lão Hoàng đế khóe miệng khẽ nhếch lên. Lão không thể ngờ nổi là Triệu tướng quân lại nói ra những lời này. Đây chính là cái gọi là khảo sát. Đại quân Hung Nô liều chết liều sống đánh hạ thành trì nay phải mang ra tiến cống thì thật sự giống như muốn tính mạng của Hung Nô vậy. Trong lòng lão không khỏi trầm nghĩ, "Triệu ái khanh có phải là không biết Đại Kinh và Hung Nô sắp ký kết điều ước hay không? Theo lý thuyết, chuyện này cũng chưa báo đến bên Trung Thư Tỉnh, mà trực tiếp giao cho Binh bộ. Chuyện này có lẽ thân là Tế tướng, Triệu tướng quân cũng chưa biết thật".

- Thác Bạt Vương tử, thả lỏng đi, đừng có kích động.

Triệu Tử Văn đột nhiên đi đến bên người Thác Bạt Vương tử, vắn lỏng cả nắm tay đang siết chặt của gã ra, cười hì hì nói.

Bắt gặp khuôn mặt tươi cười này của Triệu đại nhân, Thác Bạt Vương tử và tùy tùng của gã lại tức đến đỏ cả mặt, bộ dạng như sắp sửa xông vào quần áo đến nơi.

Dám đùa cợt sứ giả Hung Nô như thế thì cũng chỉ có mình Triệu Tế tướng này mới dám làm! Vắn võ bá quan dờ khóc dờ cười nhìn Triệu đại nhân cợt nhả, có người ghen cười đến đỏ cả mặt, vội vàng quay đi cười

trộm. Tô Thái sư và Tần học sĩ cũng khóc không ra tiếng, hận không thể lập tức kéo Triệu tiểu ca này về lại trong hàng. Đáng tiếc là đây là đang ở trên triều, không thể tùy tiện như bọn họ muốn được, chỉ đành trơ mắt đứng đó mà nhìn Triệu tiểu ca.

- Hừ! Nếu như Kinh quốc làm khó dễ như vậy, thì không cần nói đến việc hòa thân cũng thế mà thôi.

Thác Bạt Khuê áp chế lửa giận trong lòng, không hung hăng tiến lên đánh lại Triệu Tế tướng này mà lại nghiêng răng nghiêng lợi nói.

An Vương hồi lâu không lên tiếng, giờ phút này mới bước ra, ôm quyền nói với lão Hoàng đế:

- Hoàng thượng, cách nói lẩn này của Triệu đại nhân đích thực là gây khó dễ quá mức cho Hung Nô rồi.

Hoài Vương hận An Vương thấu xương, mà giờ An Vương lại đi ra sàm tấu, ông cũng vội bước ra khỏi hàng, nói:

- Hoàng thượng, Triệu đại nhân nói không sai. Nếu như Hung Nô thật sự có thành ý hòa thân thì hải trả lại những thành trì thuộc về Đại Kinh chúng ta.

- Hoài Vương, ông không phải là đau lòng chuyện An Ninh bảo bối của ông bị gả cho Hung Nô ở xa đấy chứ?

An Vương không hề kiêng kỵ gì, nói với Hoài Vương.

Hoài Vương lập tức tức giận đỏ cả mặt, phản bác lại:

- Nếu việc An Ninh và Hung Nô hòa thân có thể làm cho Đại Kinh và Hung Nô trọn đời chung sống hòa bình thì ta tuyệt đối sẽ không nhẫn mà cau mặt mà đồng ý ngay.

Sinh ra ở nhà đế vương, có rất nhiều chuyện sẽ phải chịu ước thúc, quận chúa và công chúa lại là thủ đoạn hôn nhân chính trị của các bậc đế vương. Ngay từ khi Hạng An Ninh mới sinh ra, Hoài Vương đã sớm biết, từ lâu đã sớm có tính toán rồi. Lời nói của Hoài Vương kỳ thật rất đơn giản, Hung Nô tuyệt đối sẽ không tình nguyện yên ả như thế, nếu như gả An Ninh cho Hung Nô thì khi hai nước giao chiến, nàng sẽ ở vào đâu?

- Hừ hừ, ông sẽ đồng ý sao?

An Vương cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là về cơ bản không hề tin tưởng gì.

Hoài Vương cả giận nói:

- Chẳng lẽ ta lại có thể vì An Ninh mà không chú ý tới đại cục hay sao?

An Vương khinh miệt nói:

- Thế chẳng lẽ không phải vậy?

Lúc này An Vương và Hoài Vương, người một câu ta một câu, cãi qua cãi lại hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của lão Hoàng đế. Triệu Tử Văn nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. An Vương này thật sự là đủ độ âm tàn, rõ ràng muốn ném hết cả thể diện của Đại Kinh đi. Còn Hoài Vương thì quá lỗ mãng, cứ dây dưa căng thẳng với An Vương độc ác này làm gì cơ chứ...

Thác Bạt Khuê thì cố nén không cười phá ra, thầm nghĩ trong lòng, "Bảo sao Kinh quốc suy sụp như thế..."

Hoài Vương tức giận mặt đỏ tía tai, An Vương thì bình tĩnh đến đáng sợ, nhìn ra hai vị Vương gia thấy có sự khác biệt nhau hoàn toàn.

Lão Hoàng đế cũng tức giận, đôi mắt toát ra ánh nhìn sắc lạnh. Hai vị Vương gia tranh cãi ngay trước mặt người Hung Nô, còn để ai vào mắt nữa đây?

- Đều câm miệng lại cho trẫm!

Lão Hoàng đế chụp lấy long trác, phẫn nộ rống giận, lại vội vàng nén tiếng ho khan để khỏi lộ ra bộ dạng suy nhược làm cho Thác Bạt Vương tử này lại chê cười.

Hai nước bàn chuyện Tần Tấn là chuyện tốt, để Hung Nô trả lại thành trì cho Đại Kinh cũng là chuyện hợp tình hợp lý, căn bản là không tiện phản bác. Lão Hoàng đế cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Hoài Vương và An Vương lờm nhau cảm tức rồi đều tự động lui về đứng trong hàng ngũ. Giờ phút này, trong đại điện lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, không còn ai dám xì xào gì nữa.

Sau một khoảng thời gian bằng uống cạn chung trà, lão Hoàng đế mới chậm rãi nói:

- Việc này để sau hẵng bàn.

Ánh mắt lão lại nhìn về phía Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi, nói:

- Lý ái khanh, thay trăm chiêu đãi Thác Bạt Vương tử thật tốt.

Lý Cách Phi vội bước ra, ôm quyền nói:

- Thần tuân chỉ!

Ngay khi lão Hoàng đế vừa muốn tuyên bố bãi triều thì Thác Bạt Khuê lại tiến ra.

- Bệ hạ, việc này ta không nghĩ để lại. Nếu Triệu đại nhân không đồng ý, không bằng ta cùng hãn tử thí một chút, thế nào? Nếu hãn có thể thắng, ta sẽ trả lại thành trì. Nếu hãn thua, hãn sẽ tự mình hộ tống quận chúa tới Hung Nô!

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói.

"Hộ tống tiểu quận chúa đến Hung Nô thì ta còn mạng sống nữa không?" Triệu Tử Văn cũng không biết làm sao mà Thác Bạt Khuê lại nghĩ ra được quỷ kế này. Xem ra nam tử thô kệch này cũng không phải là loại người giả dối, nói không chừng đây lại là chủ ý của An Vương cũng nên.

Ngay khi Triệu Tử Văn còn đang cân nhắc, Thác Bạt Khuê lại nói tiếp:

- Nếu Triệu đại nhân muốn Hung Nô ta giao trả lại thành trì thì tất nhiên phải đưa ra bốn sự rồi.

Triệu Tử Văn không chỉ là vì quá ốt nhỏ mà còn là vì Đại Kinh, căn bản là không có khả năng tránh né, cười lạnh nói:

- Được! Không biết Thác Bạt đại nhân muốn tỷ thí như thế nào?

Thác Bạt Khuê nói:

- Ba ngày sau, trong giáo trường luận võ ở ngoại thành Hàm Đan, ta và người đều tự chọn lựa ra các võ sĩ để luận võ. Theo quy ước năm trận thắng ba, nếu ta thắng, Triệu đại nhân đừng quên việc phải hộ tống quận chúa đến vương đình của chúng ta.

- Vương tử nói mạnh miệng thế e còn hơi sớm. Ba ngày sau, chúng ta nhất quyết thắng thua, xem tốt cùng là ai thắng ai thua. Chẳng qua là Hoàng thượng cũng chưa hề đáp ứng việc gả An Ninh quận chúa cho Hung Nô, những lời nói này của Vương tử e rằng còn là quá sớm!

Triệu Tử Văn coi thường nói với Thác Bạt Vương tử.

Thác Bạt Khuê cười nói:

- Thế sao? Chẳng qua đây là chuyện không liên quan gì đến Triệu đại nhân. Nếu như người có thể thắng được ta, ta sẽ trả lại thành trì cho người. Những chuyện còn lại, Triệu đại nhân không cần quan tâm!

Triệu Tử Văn sớm đã có tính toán chu đáo trong lòng. Trận này thắng thì thu về được mấy thành trì đã mất đi, cũng tương đương với vài đạo phòng tuyến. Nếu đại quân Hung Nô muốn tấn công thành trì một lần nữa, có thể sẽ phải tranh thủ thêm thời gian. Như thế thì lão Hoàng đế chắc sẽ hồi tâm chuyển ý, không để cho tiểu quận chúa bị gả đi xa nữa.

- Việc này cứ thế mà làm đi. Khi đó trăm sẽ đích thân tới giáo trường.

Ánh mắt lão Hoàng đế lóe lên tinh quang, nói rành mạch. Không phải là lão đồng ý với đề nghị của Thác Bạt Vương tử này, mà là lão tin tưởng vào năng lực của Triệu tướng quân.

- Việc hòa thân thì đợi sau khi giáo trường luận võ kết thúc sẽ lại bàn sau.

Ánh mắt lạnh lùng của lão Hoàng đế quét qua những văn võ bá quan trong đại điện, cao giọng tuyên bố. Một khí thế uy nghiêm lập tức bao phủ trên khắp đại điện, bất cứ ai cũng không dám có gì dị nghị nữa.

"Đây mới thực sự là đế vương. Nếu Hoàng đế lão gia tử này ngày nào cũng có thể bảo trì được sự uy nghiêm như thế thì An Vương này còn dám có lòng muông dạ thú nữa sao?" Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi thầm cảm thán.

- Chúng thần tuân chỉ!

Mọi người trong đại điện đều quỳ xuống dập đầu. Còn ba người Thác Bạt Khuê thì vẫn hếch mũi lên trời như trước, hoàn toàn không nhìn đến uy thế của lão Hoàng đế. Trong mắt Thác Bạt Khuê lóe ra ánh nhìn sắc lạnh và giả dối, dường như là gian kế của gã nhất định sẽ được thực hiện vậy.

- Bãi triều!

Theo giọng hô cao vút của An công công, văn võ bá quan thở dài một hơi nhẹ nhõm, lập tức bãi triều.

- Hừ, ta sẽ để cho người thua rất thảm!

Thác Bạt Khuê hừ mũi một tiếng, đi về phía An Vương rồi cùng y đi ra bên ngoài đại điện.

Đối với kẻ man di như thế thì Triệu Tử Văn hoàn toàn không thèm để ý. Rốt cuộc ai thua ai thắng vẫn còn chưa biết được, kiêu ngạo cái rắm gì chứ!

- Triệu đại nhân, ta thay An Ninh cảm ơn người!

Hoài Vương đi đến trước mặt Triệu Tử Văn, cảm kích nói.

Hoài Vương đối với hãn cũng xem như một nửa là nhạc phụ rồi. Hãn ngượng ngùng cười nói:

- Không có gì, ta cũng không biết rốt cuộc có thể giúp đỡ nổi hay không nữa. Hoài Vương gia cũng không phải tạ ơn sớm như thế.

Hoài Vương mỉm cười nói:

- Chỉ cần Triệu đại nhân có phần tâm ý này đã là được rồi. Chỉ sợ có những người đến cả tâm ý cũng không có nữa thôi!

Ánh mắt của ông quét qua ba người Tô Thức, Tần Quán và Lý Cách Phi, khiến cho ba người đều đỏ cả mặt lên.

- Triệu tiểu ca, chúng ta đi trước đây.

Ba người này và Hoài Vương quan hệ coi như không tệ, hiện giờ bọn họ lại bỏ đá xuống giếng, không giúp đỡ gì cũng là một hành động bất đắc dĩ thôi. Ai bảo Hoàng thượng ý tứ rõ ràng là như thế chứ. Bọn họ ngượng ngùng đều vội vàng rời đi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Hoài Vương gia, cũng đừng trách bọn họ. Bọn họ cũng là thân bất do kỷ thôi.

- Thôi,

Hoài Vương cười khở một tiếng, nói:

- Ta tin tưởng Triệu đại nhân có ánh nhìn độc đáo, chuyện tuyển lựa ra cao thủ thắng bọn man di này dĩ nhiên không phải chuyện đùa. Cho nên ba ngày sau, nhất định có thể thắng trên giáo trường luận võ. Có điều là dù cho có thắng, hoàng huynh cũng chưa chắc sẽ thay đổi chủ ý đâu.

Aizz, lòng dạ của thiên tử, quả thật là sâu đến khó dò. Triệu Tử Văn cũng không biết được lão Hoàng đế rốt cuộc là muốn cái gì. Nhưng trước hết cứ phải đánh cho bọn man di này hoa rơi nước chảy đã rồi sau hẵng tính.

Hoài Vương thương cảm lắm lắm:

- Hôm nay An Ninh lại đến thủ mộ hoàng lăng của mẹ nó.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Gặp Lại Quận Chúa

Ài, một nữ hài tử như thế mà làm sao mỗi ngày đều đến ai oán ở hoàng lăng, trong lòng Triệu Tử Văn thở dài thật sâu. Hắn cũng ngưỡng ngùng đối diện với vị nhạc phụ một nửa này. Dù sao, việc tính cách của tiểu quận chúa hiện giờ thay đổi lớn như thế, mình cũng có một phần trách nhiệm.

- Vương gia, ta đi trước đây.

Triệu Tử Văn ôm quyền nói với Hoài Vương.

Hoài Vương gật đầu nói:

- Ủ, ta cũng muốn hồi phủ để nghĩ biện pháp. Làm sao mới có thể làm cho Hoàng thượng thay đổi chủ ý.

Triệu Tử Văn kỳ quái nói:

- Vương gia, ngài không đến xem An Ninh quận chúa thế nào sao?

Hoài Vương cười khổ nói:

- Hiện giờ ngay cả lời nói của phụ vương như ta đây nó cũng đều không nghe. Ta có đến cũng uống phí thôi. Chi bằng hồi phủ nghĩ biện pháp giúp cho nha đầu ngọc này...

Hoài Vương và Tô Uyển Nhu đều hiểu lầm tiểu quận chúa thay đổi tính cách như thế là bởi vì bị gả đi xa, buồn bực không vui, không muốn nói cười. Nhưng thực sự thì đâu phải như thế...

Triệu Tử Văn trầm tư một lúc rất lâu, rồi xoay người rời đi. Không phải hắn đi về Triệu phủ mà là đi đến hoàng lăng. Hắn rất muốn đến xem hiện giờ tiểu quận chúa này ra sao rồi.

Hoàng lăng ở sườn đông bắc của quảng trường trước hoàng cung Đại Kinh, là mộ địa của tổ tiên các đời Hoàng đế Đại Kinh, có diện tích hơn ba trăm mẫu. Cả tòa Thái miếu được chế tạo theo "kính thiên pháp" truyền

thống, kết cấu theo hình chữ nhật, nam bắc dài hơn hai trượng, các thứ đồ vật nằm trong khoảng một trăm trượng. Từ ngoài vào trong có ba bức tường vây cao. Lại từ ba đại điện tiền, trung, hậu cấu thành một đình viên theo dạng phong bế ba tầng.

Thái miếu được xây dựng ở bên trong hoàng lăng. Đại điện của thái miếu đứng vững ở trung tâm quần thể kiến trúc này; cột xà chạm khảm, ba bậc nền lát đá cẩm thạch, xung quanh cũng là những vòng đá bảo hộ; trong điện chủ yếu là những cột trụ bằng gỗ trầm hương, những cấu kiện khác cũng đều là loại gỗ lim hoặc vàng tâm quý hiếm, đắt tiền; trần nhà khảm hoa văn bằng vàng ròng, chế tác tinh tế, trang sức xa hoa, bộc lộ trọn vẹn sự khí phái của Hoàng gia.

Hai bên đại điện lần lượt có mười lăm gian thờ, trong điện phía Đông thờ phụng bài vị của các vị tổ tiên có công trong hoàng tộc, điện phía Tây thờ phụng bài vị của các vị công thần khác họ.

Lúc này trời vẫn còn tờ mờ sáng, Triệu Tử Văn bước đi rất nhanh, chẳng mấy đã đến Thái miếu. Đi đến đại điện, một chút ánh sáng mờ từ phương Đông xuất hiện, mặt trước đài ngẫm trăng theo thứ tự có các phiến đá khắc văn hoa hình rồng, hình sư tử và các động vật biển, dưới ánh nắng sớm mai lại được bao bọc trong một vầng sáng màu vàng nhạt. Trong vẻ trang nghiêm của Thái miếu lại toát ra một hương vị thần bí.

Tay hẩn nắm kim long bài, trừ hậu cung trong hoàng cung ra, tất cả các nơi khác chỗ nào cũng có thể lui tới được. Khi hẩn tới Thái miếu, thủ vệ của hoàng lăng đương nhiên không dám ngăn trở.

Ái phi của Hoài Vương chính là Vương phi, cũng không phải là Hoàng phi, cho nên mộ bia của bà không nằm trong phạm vi mộ bia của các đời tổ tiên Đại Kinh. Triệu Tử Văn nhìn quét qua bốn phía của Thái miếu, thấy xa xa trong rừng cây có hai nữ tử dáng người thướt tha, trong đó có một người lẳng lạng quỳ gối trước mộ bia, còn người kia thì đứng bên cạnh nàng.

Còn chưa đi tới trước mộ Vương phi, Triệu Tử Văn đã thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ. Nhìn bên ngoài hẩn đã nhận ra là đây là xe ngựa của Hoài Vương phủ. Nói vậy nữ tử quỳ gối trước mộ bia kia chính là An Ninh quận chúa.

Hắn chậm rãi đi vào trong rừng phong, đã thấy tiểu quận chúa một thân áo trắng đứng trước một mộ bia rất lớn. Gió xuân thổi qua, tà váy dài màu trắng bay theo gió, vòng quanh thân thể mềm mại của nàng, tạo thành một bóng hình vô cùng yếu điệu.

Thị nữ bên người tiểu quận chúa nhìn thấy đương kim Tể tướng đại nhân đang đi về hướng này thì vội vàng nhắc nhở tiểu quận chúa, khẽ nói một câu bên tai nàng.

Hạng An Ninh xoay người lại, trong mắt vẫn lấp lánh lệ quang, làm người ta không khỏi sinh ra cảm giác muốn che chở. Trang phục trên người nàng lại càng tôn thêm da thịt trắng như tuyết, tỏa ra ánh hào quang sáng chói, khuôn mặt đẹp khiến lòng người say sưa hiện ra trước mắt Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn yên lặng đi đến bên cạnh nàng, ánh mắt dừng lại trên tấm bia mộ khổng lồ. Có thể thấy được sự trung tình của Hoài Vương dành cho Vương phi. Ánh mắt hắn lại dừng lại trên đôi mắt trống rỗng của tiểu quận chúa, trong lòng không tìm thấy cảm giác. Những chuyện liên tiếp xảy ra thật sự là quá mức tàn khốc đối với một nữ tử yếu đuối như nàng.

- Người tới đây làm gì?

Giọng nói của Hạng An Ninh lạnh tựa băng.

Trong mắt nàng tràn ngập nỗi thù hận khắc cốt ghi tâm, khiến cho thị nữ bên cạnh nàng cũng hoảng sợ mà thối lui về cạnh xe ngựa.

Triệu Tử Văn hạ giọng nói:

- Quận chúa, chuyện này cũng không đơn giản như nàng tưởng đâu. Đằng sau chuyện này có ẩn chứa một âm mưu rất lớn...

Chuyện phát sinh với tiểu quận chúa, hắn cũng không đoán ra được đến tận cùng là ai ở phía sau an bài. Nếu như người đó là An Vương thì y sớm đã lấy chuyện này ra uy hiếp mình rồi. Cho nên chắc không phải là hắn. Kẻ trước mắt đáng hoài nghi nhất chính là Cửu Hoàng tử, nhưng ngay hôm đó thị nữ đã chết, không thể tra ra được manh mối gì.

- Ta biết!

Hạng An Ninh ánh mắt không hề sáng sủa hơn, nhìn thẳng vào mộ bia, ôn hòa nói:

- Nhưng trình tiết của ta bị người chiếm đoạt thì ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người!

Ánh mắt Triệu Tử Văn nhìn thẳng vào nàng, trong đầu không khỏi nhớ tới những hình ảnh kiều diễm ngày đó, nhưng cảnh xuân ngày đó sớm đã không còn tồn tại, cảm giác huyết mạch tương liên từ lâu đã bị sự hận thù thay thế mất rồi.

Ngay cả chuyện kia, nếu như không phải là tiểu quận chúa bày ra cái bẫy đó thì có lẽ căn bản sẽ không phát sinh. Nhưng hôm nay, người bị tổn thương nhất lại chính là tiểu quận chúa. Hiện giờ nàng đã thành ra bộ dạng như thế này, Triệu Tử Văn cũng không biết nên trách nàng hay là thương tiếc nàng nữa, nhẹ giọng thở dài:

- Sự tình đã phát sinh rồi, chúng ta có nói nhiều đi nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.

Hạng An Ninh cũng không hận hấn đến mức nghiêng răng nghiêng lợi như ngày đó. Bởi vì cái chết của tiểu thị nữ đã làm cho Hạng An Ninh hiểu được, sau lưng là có người âm thầm bày kế, nàng và Tế tướng này cũng chỉ là quân cờ trong đó mà thôi.

- Hôm nay người tới tìm ta là vì chuyện hòa thân giữa Đại Kinh và Hung Nô phải không?

Hạng An Ninh ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên, hồ hững chăm chú nói với Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Ta muốn tới hỏi nàng, nàng có cái nhìn thế nào đối với sự việc này?

Hắn cũng không muốn trực tiếp hỏi quận chúa có nguyện ý gả cho Thiên Vu Hung Nô hay không, mà hỏi một cách uyển chuyển hơn. Có lẽ có hỏi thì cũng như không thôi, làm gì có ai nguyện ý gả cho Hung Nô đang trong thế như nước với lửa như vậy.

Mắt phượng của Hạng An Ninh toát ra hàn quang kinh người, nàng gằn giọng nói từng chữ một:

- Chỉ sợ người là tới khuyên ta đáp ứng việc hòa thân?

"Ta là người như thế sao?" Triệu Tử Văn bất đắc dĩ, cười khở, nói:

- Quận chúa hiểu lầm ta rồi. Ta không đáp ứng việc hòa thân!

- Hừ! Ai mà tin được?

Đôi mắt An Ninh quận chúa toát ra thần sắc tuyệt vọng. Nàng cười nhạt nói:

- Người hy vọng ta bị gả cho Hung Nô nhất chỉ sợ chính là người thôi.

Ánh mắt tuyệt vọng và thê lương của tiểu quận chúa khiến người ta vừa nhìn đã biết là không muốn gả cho Thiên Vu Hung Nô rồi. Nhưng nàng sao có thể thừa nhận trước mặt đồ vô sỉ kia được? Lại càng không thể cúi đầu cầu xin hẳn giúp đỡ được.

Ân oán giữa hai người, kỳ thực rất rõ ràng. Nếu như sự tình quận chúa bị thất trình bại lộ ra, chắc chắn sẽ làm danh dự hoàng thất bị hao tổn. An Vương tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này gây khó dễ cho Triệu Tử Văn. Chỉ sợ là đến cả lão Hoàng đế cũng không thể cứu nổi hẳn thôi. Cho nên việc gả quận chúa đi xa đối với Triệu Tử Văn mà nói là trăm lợi mà không có một điểm hại nào cả. Tiểu quận chúa hiểu lầm hẳn cũng là có nguyên do cả.

Triệu Tử Văn bị ánh mắt tuyệt vọng và thê lương của nàng làm cho đau đớn, dịu dàng khẽ nói:

- Quận chúa, kỳ thật hôm nay ta tới đây là nói cho nàng biết, ta tuyệt đối sẽ không để nàng bị gả cho Hung Nô.

- Thế sao? Người có lòng tốt như vậy sao?

Hạng An Ninh về cơ bản là không hề tin tưởng đồ vô sỉ này, cười lạnh nói.

Hiện giờ trong mắt của An Ninh quận chúa không còn chút sinh cơ, sự trống rỗng khiến cho người ta cảm thấy thực đáng sợ, chỉ còn lại thù hận từng ly từng tí một. Một quả ớt nhỏ hoạt bát sáng sủa, vô câu vô thúc trước kia nay lại biến thành bộ dáng thế này, Triệu Tử Văn cũng không quản đến sự châm chọc và khiêu khích của nàng nữa. Bởi vì tiểu quận chúa biến thành như hiện giờ, hẳn cũng có một phần trách nhiệm.

- Quận chúa, nàng không cần phải chấp nhất như thế. Quẳng cục nợ đi, bỏ qua những chuyện không vui, một lần nữa nàng hãy tỉnh lại đi. Triệu Tử Văn khẽ nói.

Hạng An Ninh lạnh lùng đáp lại:

- Ta không bỏ qua được, bởi vì ta mất đi nhiều lắm. Ta nhất định sẽ báo thù, mục tiêu trong đó có bao gồm cả người nữa. Ta tuyệt đối muốn người phải trả một cái giá thật là đắt!

Trả giá thật đắt? Triệu Tử Văn coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ qua ốt nhỏ này rồi, không ngờ nàng còn khó dễ đến như vậy. Hãn cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với tiểu quận chúa này nữa, cười lạnh một tiếng, nói:

- Việc hòa thân, ta nhất định sẽ giúp người. Sau chuyện đó chúng ta từ nay về sau không ai còn thiếu nợ ai nữa. Nếu như quận chúa vẫn còn muốn tìm ta báo thù, thì tùy người thôi. Bất quá ta phải nhắc nhở quận chúa, người có thể nhắm vào ta, nhưng không cần nhắm vào người bên cạnh ta. Bằng không, đến lúc đó chớ trách ta lòng lang dạ sói!

Đôi mắt hãn hiện ra ánh sáng lạnh, thân hình cao lớn toát ra sát khí lạnh lùng, khiến trời hôn đất ám. Hạng An Ninh chưa từng tiếp xúc qua nhân vật thuộc loại sát thần khủng bố như thế, trong lòng đột nhiên cả kinh. Nhìn đồ vô sỉ kia đột nhiên như biến thành một người khác hẳn, trong nội tâm nàng vừa sợ hãi, lại vừa cảm thấy dường như hãn không phải chỉ đơn giản là một mưu thần.

Triệu Tử Văn nói tiếp với tiểu quận chúa:

- Những gì muốn nói, ta đã nói xong. Sau khi giải quyết xong chuyện hòa thân, chúng ta coi như thanh toán xong mọi chuyện. Hy vọng quận chúa tự biết lo cho mình!

Thanh toán xong... Khi quận chúa nghe đến cụm từ đó thì thân thể hơi run lên, trong lòng không biết vì sao lại có chút hương vị chua xót...

Triệu Tử Văn yên lặng đối diện với nàng, từ trong mắt nàng, không nhìn ra được chút dao động tình cảm nào cả. Ánh mắt lãnh đạm của nàng khiến cho Triệu Tử Văn hiểu được, giữa hai người có một khoảng cách không thể vượt qua nổi.

- Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa.

Hạng An Ninh tránh khỏi ánh mắt của hãn, lạnh lùng nói.

- Hôm nay ta lại tin tưởng người một lần. Nếu đến lúc đó mà hoàng thúc vẫn cố ý gả ta cho Hung Nô thì ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho

người đầu.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Sở Vương

Với Lăng Nhi thì chí ít còn chưa đến mức hận ý quá sâu, hận càng sâu thì yêu càng sâu. Nhưng trong đôi mắt của tiểu quận chúa thì giăng đầy oán niệm và hận ý, không có nửa điểm gợn sóng, giống như một cỗ tử thi. Triệu Tử Văn sợ nhất chính là tiểu quận chúa biến thành dạng như thế.

Ngăn cách của bọn họ nhất định là sẽ không có kết cục gì. Triệu Tử Văn cũng không còn muốn tự lừa dối mình chuyện chịu trách nhiệm hay gì nữa cả. Sau khi giải quyết xong chuyện hòa thân sẽ hoàn toàn vĩnh viễn không gặp tiểu quận chúa này nữa. Và sau khi trợ giúp Bát Hoàng tử đoạt vị rồi sẽ rời khỏi kinh thành, trở lại Hàng Châu cùng Bảo Nhi các nàng sống cuộc đời yên tĩnh.

- Quận chúa, hạ quan cáo từ!

Triệu Tử Văn ôm quyền nói, rồi lập tức biến mất trong rừng cây, không có nửa phần lưu luyến.

- Mẫu thân, vì sao? Vì sao mà An Ninh lại mệnh khổ thế này? ...

Thấy gã Tế tướng này vừa đi khuất, Hạng An Ninh cũng không nhin nổi khổ sở trong lòng, ôm lấy mộ bia, ghen ngào lắm lắm.

“Vì sao mà ta toàn gặp những chuyện xui xẻo như thế này cơ chứ!” Triệu Tử Văn nguyện cho tiểu đệ đệ của hắn ngăn đi một tắc cũng không nguyện gặp phải những chuyện tình phức tạp thế này. Chuyện với Lăng Nhi xảy ra còn vẫn chưa lâu, hiện giờ lại nảy nòi ra chuyện phức tạp hơn. Hắn có thể không đau đầu không chứ?

Hắn thông thả tiêu sái bước ra khỏi hoàng lăng, đi đến Hoàng thành, trong lòng buồn khổ muốn chết đi được.

Đột nhiên có tiếng gọi làm hắn giật mình bừng tỉnh:

- Triệu Tử Văn.

La tử tử? Cái tiếng nói này Triệu Tử Văn tự nhiên rất quen thuộc, không khỏi quét mắt nhìn ra xung quanh. Chỉ thấy cách đó không xa, La Thanh Yên đang tùm tùm cười đứng dưới một gốc cây cổ thụ.

Triệu Tử Văn tươi cười đi đến đó, ha hả nói:

- La tử tử không phải là thích làm việc buổi tối sao? Chẳng lẽ là thói quen của La tử tử thay đổi rồi?

La Thanh Yên sao lại không biết ẩn ý trong lời nói của đồ vô sỉ kia chứ, mặt lạnh như băng sương, nói:

- Người có phải là sợ sống thọ quá không?

Hôm nay La tử tử vẫn một bộ đồ màu trắng, dáng người yếu điệu, chẳng qua trên đầu lại đội một cái mũ hoa gần như che kín cả lỗ tai, hoàn toàn che khuất cả mái tóc trắng, nhìn qua lại giống như một phụ nữ nông thôn. Triệu Tử Văn nhìn thấy rất buồn cười, lại không dám cười ra tiếng, thấy cách ăn mặc kỳ quái của La tử tử này, tâm tình buồn bực vừa rồi tan biến hết, cười ha hả, nói:

- Oa ha ha ha... La tử tử, tìm ta có chuyện gì? Có phải là chuẩn bị làm việc ban ngày không?

La Thanh Yên không nói một lời nào, trong tay không biết xuất ra một thanh kiếm từ bao giờ, lạnh lùng nói:

- Có bản lĩnh thì người nói thêm câu nữa!

Bạch Phát Ma Nữ này đúng là nữ vương bạo ngược. Triệu Tử Văn chỉ sợ khó giữ được tiêu đề đệ, vội vàng ngượng ngừng nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm, La Các chủ, tìm ta có chuyện gì?

Là Tể tướng Đại Kinh, quả thực là đồ vô sỉ da mặt dày như tường thành! La Thanh Yên tức giận đỏ cả mặt lên, hồi lâu mới ngăn chặn được lửa giận trong lòng, không nhanh không chậm nói:

- Ta tìm người, đương nhiên là bảo người tới giúp ta!

Triệu Tử Văn trợn mắt lên, nói:

- La tử tử, không phải là người tìm được hang ổ của Sở Thăng rồi đấy chứ?

La Thanh Yên tức giận nói:

- Hiện giờ tìm được rồi thì sao? Người hiện giờ không có binh quyền trong tay, người làm gì được hần???

- Nói cũng đúng, Sở Thăng là Vương gia khác họ, thủ hạ dưới tay nhiều. Bằng vào hai người chúng ta thì tuyệt đối không giải quyết được bọn hần!

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói.

La Thanh Yên cũng không vội vã nói chuyện, mà nhìn hần một cái rất sâu, rồi mới chậm rãi tiếp tục:

- Xem ra lão già kia đã nói cho người thân phận của Sở Thăng kia rồi.

Lão già kia trong miệng Bạch Phát Ma Nữ không cần đoán cũng biết là lão Hoàng đế. Triệu Tử Văn gật gật đầu. Hần cũng không khai ra Đạp Tuyết làm gì cả, lại hỏi tiếp La tử tử:

- Chẳng qua là tại sao Sở Thăng này lại là Vương gia khác họ? Chẳng lẽ là chế độ thế tập?

Ánh mắt La Thanh Yên lóe ra sát ý mênh mông, cười lạnh nói:

- Không phải chế độ thế tập thì chẳng lẽ hần có khả năng làm Sở Vương sao?

Sở Vương? Trong sách sử Đại Kinh có ghi lại, có đề cập tới Vương gia này. Triệu Tử Văn cũng mơ hồ nhớ là có. Sau khi La tử tử gợi ý thì hần lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- Lúc trước khi Sở quốc quy thuận Đại Kinh, tổ tiên Hoàng đế Đại Kinh đã phong hào cho Sở Vương - Hoàng đế của Sở quốc, hơn nữa còn là chế độ thế tập. Sở Thăng hiện giờ chính là hậu duệ của Sở quốc phải không?

La Thanh Yên thản nhiên nói:

- Các Sở Vương phong hào này trăm năm nay chưa từng xuất thế. Sở Thăng chính là người thế tập chức Sở Vương.

Hóa ra các Sở Vương đều là những người thích ẩn cư. Sở Thăng này cũng là một ngoại lệ.

- Hiện giờ Sở Thăng khó đối phó như thế, có phải là lúc trước Hoàng đế Đại Kinh đã thực thi sách lược "tước phiên" (loại bớt phiên vương) mà không thực thi đến đầu Sở Thăng?

Triệu Tử Văn bắt đầu nghiên ngẫm thực lực của Sở Thăng. Sở Thăng này ở trong triều căn bản là không có vây cánh gì. Hiện giờ lại có thể lợi

hại như thế, nhất định là có không ít thủ hạ và không hề bị tước phiên. Hãn không khỏi nghi vấn, đặt câu hỏi với La Các chủ.

La Các chủ mỉm cười nói:

- Người thật sự là có chút thông minh! Lão già kia để người làm Tế tướng cũng đúng là một lựa chọn không tồi.

Triệu Tử Văn nghe mà cả kinh, lập tức lùi lại mấy bước liền, nhìn La Các chủ nói:

- La tử tử, hôm nay người không phát sốt đấy chứ? Đừng có gây họa cho người vô tội a!

Một câu này của hãn làm La Thanh Yên nghe xong vừa bực mình lại vừa buồn cười. Mình có hảo tâm khen ngợi Triệu đại nhân này một câu, không ngờ là hảo tâm không có hảo báo. La Thanh Yên nhíu mày liễu, nói:

- Người cái đồ vô sỉ kia, có phải là lại thích ăn đòn rồi không?

Từ sau khi Đại tiểu thư trở thành ôn nhu dịu dàng như nước, Triệu Tử Văn quả thật là không tìm đâu ra một nữ tử có thể đối nghịch cho hãn vui đùa. La Thanh Yên vừa lúc bù lại được cái chỗ trống này. Đấu võ mồm với bà nàng sư phụ này của Lăng Nhi, cảm giác cuộc sống lại sung mãn kích tình, ha ha.

- La Các chủ, chúng ta nói sang chuyện chính sự đi. Hôm nay muốn ta hỗ trợ cái gì?

Hãn và La tử tử này cãi nhau xong rồi cũng nên nói chuyện chính sự chứ. Dù sao Sở Thăng - Vương gia khác họ này cũng là một kẻ khó đối phó, cứ thu phục y đã rồi bàn chuyện khác sau.

"Làm sao mà mình cứ nói chuyện với hãn là lại mất ít tiện nghi," La Thanh Yên không khỏi ảo não âm thầm nghĩ, rồi cũng nghiêm mặt lại, nói:

- Hôm nay ta muốn người theo giúp ta đi đến Đào Hoa Cốc ở kinh thành.

Đào Hoa Cốc? Triệu Tử Văn ngăn người ra. Đào Hoa Cốc này hãn đương nhiên là có biết, chẳng qua là Đào Hoa Cốc dựa vào núi lớn liên miên, thật sự là dốc ngược khó đi, cũng không thiếu dã thú, căn bản là không có mấy ai đến đó cả. Hãn thử hỏi lại:

- Chẳng lẽ tông đà của Âm Kiếm Các lại ngay tại Đào Hoa Cốc?

La Thanh Yên gật gật đầu, nói:

- Hình như là như thế, cho nên ta mới để người đi cùng ta đi điều tra!
Hóa ra là còn chưa có đi.

Triệu Tử Văn cũng không tiện cự tuyệt, bởi vì La Thanh Yên này đã giúp mình rất nhiều, chính mình nên tri ân phải có sự hồi báo. Hắn gật gật đầu nói:

- Ta về phủ thay quan bào này ra đã, sau đó sẽ đi cùng người nhé.

La Thanh Yên gật đầu, nói:

- Ta sẽ ở lại đây chờ người. Nhớ kỹ là còn phải mang theo Hồ Đầu Thương nữa đó.

Đại tiểu thư và Hạ Bình đều đang ở Hàn Lâm Thư Viện, Triệu phủ không có một bóng người. Triệu Tử Văn rất nhanh thay trường sam khác, mang theo Hồ Đầu Thương, thân thủ mau lẹ đi đến cây cổ thụ cách hoàng thành không xa.

- Đi theo ta.

La Thanh Yên nói xong câu này thì dẫn đường luôn. Thân hình quý mị chợt lóe lên lướt đi.

Triệu Tử Văn rất muốn hỏi nàng rốt cuộc là thân phận như thế nào. Sở Thăng này là một Vương gia khác họ. Thế thì Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên này khẳng định là cũng không đơn giản. Nhưng Triệu Tử Văn biết đó là sự kiêng kỵ của Bạch Phát Ma Nữ, hắn cũng không muốn đối mặt chọc giận Bạch Phát Ma Nữ bạo ngược này. Thôi thì chờ thời điểm thích hợp sẽ hỏi lại lão Hoàng đế đi. Hoàng đế lão gia tử chắc chắn là có biết.

Hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, lưng mang Hồ Đầu Thương, bằng thân thủ nhanh nhất có thể, theo sát phía sau Bạch Phát Ma Nữ.

Hai người đi theo một con đường về phía Bắc hoàng thành, ước chừng mười dặm đã tới dưới chân những ngọn núi liên miên không dứt.

Nhìn núi cao liên miên hiểm trở, Triệu Tử Văn cũng âm thầm hồi hận, có phải là không nên đến đây hay không. Sở Thăng này không biết có phải là đầu óc bị bệnh rồi không nữa, làm sao lại an trí tổng đà ngay trong núi chứ? Hay là tin tức của La Thanh Yên sai lầm? Ở phía trước, La Thanh Yên quay gương mặt kiêu diễm lại, nhìn hắn đang nhú mày nhăn mặt sâu muộn, không khỏi lạnh lùng nói:

- Người đã đáp ứng giúp ta tiêu diệt Sở Thăng rồi. Sao nào? Muốn đổi ý rồi hả?

Triệu Tử Văn ngượng ngùng nói:

- Làm gì có chuyện đó!

- Hừ! Tốt nhất là hy vọng là như thế. Mau mau cùng lên đi. Chúng ta tiến vào núi từ chỗ này.

La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng rồi chỉ vào một động khẩu ở ngay phía chân núi cách đó không xa.

Từ động khẩu tiến vào khu vực núi lớn triền miên, cảm giác thấy thời tiết trở nên mát mẻ hơn rất nhiều. Quái thạch hai bên sơn lộ lởm chởm, cây xanh âm râm, ánh dương quang buổi hoàng hôn không thể xuyên qua những cành lá xum xuê của đại thụ. Màn đêm trong núi đến sớm hơn so với ở bên ngoài.

Nhìn vách núi và vách đá triền miên, Triệu Tử Văn đoán đây chính là con đường duy nhất tiến vào Đào Hoa Cốc. Có điều đây chỉ là một sơn đạo nhỏ hẹp, thế núi hiểm trở cheo leo, ngựa đi không nổi. Nếu như phái chùng mười vị cao thủ phòng vệ thì có vạn người cũng không lo không phòng vệ được. Có thể thấy được mục đích của Sở Vương năm đó, chính là sợ Hoàng đế Đại Kinh lật lọng, phái đại quân tiêu diệt mình.

Sơn đạo gập ghềnh, trong rừng núi lại ngẫu nhiên có những tiếng dã thú gầm rú. Có điều là sài lang hổ báo cũng không dám lại gần, sát khí của Triệu tướng quân và Bạch Phát Ma Nữ đủ để uy hiếp bọn chúng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Đăng Sơn

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên chậm rãi đi theo con đường sơn đạo gập ghềnh, đường sơn đạo cheo leo thềm đá thật sự là rất khó đi. Bọn họ đi một bước là phải cẩn thận một bước, cho nên hành trình rất chậm.

Núi non hùng vĩ, Triệu Tử Văn quay đầu nhìn lại, thấy xa xa thành Hàm Đan nhà nhà lên đèn, màu sắc lấp lóe. Nhìn lên trên, trong bóng đêm mờ lung có thể nhìn thấy bóng núi chập chùng, giống như bức tường thành vô biên vô hạn chặn ngang trước mắt, cho người ta cái cảm giác có đủ chiều sâu như đất và chiều cao như trời.

Hắn cũng không ngờ rằng con đường sơn đạo lại khó đi như thế. Từ lúc xế chiều cho tới khi mặt trời lặn hẳn, thời gian lâu như thế mà cũng chỉ leo được một nửa lộ trình. Trong lòng hắn vô cùng buồn bực, tình hình hiện tại xem ra là phải ăn ngủ ngay ở chân núi rồi.

Ngoại trừ những tiếng thông reo mà gió đêm ngẫu nhiên đưa tới, cũng chỉ có thể nghe được tiếng bước chân và hơi thở dốc của hai người. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Triệu Tử Văn nhìn La Thanh Yên đang đi ở phía trước, cái mông tròn trịa với những đường cong hoàn mỹ, mỗi một bước chân lại làm cho cái mông nảy lên, làm cho người ta rung động không nói nổi nên lời.

"Thế này chẳng phải là hấp dẫn ta phạm tội sao?" Triệu Tử Văn lén nuốt nước miếng. La tỷ tỷ này tuy đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn còn bảo dưỡng tốt như thế. Làn da nõn nà, ngực cao mông nở, dáng người thật sự là lung linh uốn khúc, giống như một thiếu phụ chín mọng nơi khuê phòng.

- La tỷ tỷ, khi nào thì chúng ta mới có thể đến được Đào Hoa Cốc?

Hắn dừng lại, bĩu môi nói.

La Thanh Yên không hề thay đổi sắc mặt, vẫn một mực lạnh như băng sơn, nói:

- Bay qua ngọn núi này là đến!

Triệu Tử Văn lập tức liếc mắt xem thường, nói:

- Những lời này người đều nói vài lần rồi.

- Sao hả? Người sốt ruột muốn về rồi hả?

La Thanh Yên cũng dừng lại đứng bên lề, hơi nghỉ ngơi một chút, ánh mắt băng lãnh nhìn hẩn hỏi.

- Triệu phủ còn có hai cái bình dấm chua Đại tiểu thư và Hạ Bình đang chờ ta. Ta có thể không nóng lòng được sao?

Triệu Tử Văn cảm giận hạ giọng nói. Bất quá, điều hẩn để ý nhất chính là tin tức của Lâm Mộng Phi và Lăng Nhi. Hẩn đã sớm giao nhiệm vụ tìm kiếm hai vị tiểu thư này cho Điền đại tướng quân rồi, để Điền Hồ phái các tướng sĩ đi tìm xung quanh, cho nên hẩn cũng không muốn chơi trò đột nhiên mất tích, đến lúc đó lại không có được tin tức kịp thời của hai vị tiểu thư.

La Thanh Yên đứng dưới một gốc cây tùng ở bên sườn núi, bạch sam bạch y, tà váy dài tha thướt, mái tóc buông xuống, hừ một tiếng, nói:

- Người là cái đồ phóng đảng hoa tâm, nhất định là lại nhớ tới hồ mị tử ở Triệu phủ chứ gì?

Vẫn là La tỷ tỷ này hiểu ta. Triệu Tử Văn nhìn La tiên tử thoát tục siêu trần, cười ha hả nói:

- Nói gì vậy hả?! Ta và La tiên tử ở cùng một chỗ, làm sao lại còn nhớ đến nữ tử khác nữa được chứ!

Đứng ở bên sườn núi cao nhất, đưa mắt nhìn ra bốn phía xung quanh mây mù lẫn gió quanh quẩn bao bọc, rất có uy thế "thường lẫm các ngọn núi nhỏ", núi xa dốc gần đập vào tầm mắt, phảng phất giống như mình là cao nhất. Nhìn ra phía phương Đông xa xa, mặt trăng ẩn hiện phía chân trời, xuyên qua những đám mây phát ra những ánh trăng nhàn nhạt, trong trẻo và dịu dàng. La Thanh Yên vốn đang thưởng thức cảnh đẹp, nghe được những lời của hẩn thì lập tức chán hẩn, yêu kiều quở trách:

- Hay cho cái đồ vô sỉ nhà ngươi, dám nói với ta những lời khinh bạc như thế. Người đừng có chạy.

- Không chạy mới là lạ!

Triệu Tử Văn không phải kẻ ngu, trêu đùa Bạch Phát Ma Nữ rồi lại không chạy đứng đó mà chờ ăn đòn chắc?

Hắn bước dài một bước trực tiếp vọt về phía trước. La Thanh Yên tức giận mặt đỏ bừng, nhìn bộ dạng hấp tấp của gã vô sỉ kia vừa bực vừa buồn cười. Nàng nhìn xa về phía núi non trùng điệp kia, cảm nhận làn gió lạnh vi vút qua mái tóc và hai bên má, có cảm giác phiêu lãng như mơ mộng thành tiên, lửa giận trong lòng cũng dần dần nhạt bớt.

- Ta cũng không thể vì tiểu tặc này mà làm hỏng cả tâm tính đạ bạc đã tu hành nhiều năm nay được.

La Thanh Yên áp chế lửa giận trong lòng, thì thầm tự nhủ, lại khôi phục bộ dạng lạnh như băng, dường như câu chuyện vừa rồi không hề phát sinh vậy.

Khi trèo lên đỉnh núi, ánh trăng càng thêm sáng tỏ. Tuy có mây mù che phủ nhưng thế núi thế non thì vẫn lóng lánh nhìn được ra. Triệu Tử Văn đứng ở đỉnh núi, nhìn xuống La Thanh Yên còn đang đi ở bên dưới. Lúc này đây hắn mỗi mệt không chịu nổi, không nghĩ tới nơi này lại phải vượt qua vài ngọn núi, tất cả ban đêm đều chỉ có leo lên rồi ngẫu nhiên nghỉ tạm một lúc rồi lại đi tiếp được thôi.

- La tử tử, đã đến chưa?

Triệu Tử Văn mệt mỏi đến độ ngón tay cũng không muốn giơ lên nữa, tựa vào một gốc cây cổ thụ trên đỉnh núi, lẩm bẩm hỏi.

Nương theo ánh trăng sáng tỏ, đã leo núi cả một buổi tối rồi, La Thanh Yên cũng có chút mệt mỏi, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, lẳng lặng đứng cách Triệu Tử Văn không xa, nhìn về trời đầy sao phía xa xa kia.

Gió núi trong trẻo nhưng lạnh lùng, vạn vật tĩnh mịch cô liêu, hai người đứng đó không nói một lời nào cả, bầu không khí nhất thời rơi vào trầm lặng. Triệu Tử Văn nhìn lén sắc mặt của La tiên tử, mặt mày thâm trầm, trên khuôn mặt xinh đẹp nhìn không ra hi vọng ái ố, thật là lạnh lùng.

Sương đêm nặng hạt, một tầng sương mỏng ngưng kết trên búi tóc bên tai La Thanh Yên, nhìn qua trong suốt, dưới ánh trăng nhàn nhạt lại phát ra ánh hào quang trong suốt. Nàng sắc mặt trắng nõn, bàn tay mềm mại, áo trắng hơn tuyết, sợi tóc nhẹ nhàng bay lượn trong gió rét, phảng phất như hình ảnh tiên tử trên cung trăng xuống phàm trần. Hương vị thanh lịch tuyệt trần khiến Triệu Tử Văn nhìn mà ngây ngốc, si mê.

- Bây giờ chúng ta nghỉ tạm ở đây một lúc. Chờ khi nào trời sáng thì sẽ đến Đào Hoa Cốc!

Dưới ánh trăng sáng, thần sắc La Thanh Yên dần dần lạnh lẽo như băng, trong giọng nói còn mang theo chút hàn ý.

Triệu Tử Văn không muốn lại tiếp tục chọc gheo Bạch Phát Ma Nữ này nữa. Nói không chừng hiện giờ ma nữ này có thể bùng nổ hung bạo được ngay. Hắn gật đầu dựa vào thân cây cổ thụ, dần dần ngủ luôn.

Hai người nếu như không phải là cao thủ thì cũng khó leo lên đến ngọn núi cao nhất này trong thời gian có một buổi tối. La Thanh Yên đứng xem sao, căn bản là không hề buồn ngủ tí nào.

Nhìn về phương Đông phía xa kia, trong những đám mây bay xám xám phía chân trời có lộ ra từng ánh sáng trắng trẻo dịu dàng, trơn bóng như sa mỏng. Những ánh sáng trắng không ngừng bốc cao, mở rộng, bên trên dần dần toát ra màu đỏ nhàn nhạt, khiến đám mây mù vừa rồi còn rất u ám dần dần cũng sáng lên. Theo mức độ màu đỏ ngày càng đậm, phạm vi càng lúc càng lớn, toàn bộ phương Đông đều đỏ rực lên một mảnh. Đột nhiên, giống như có một bàn tay khổng lồ kéo bức màn che phía chân trời kia ra, ánh sáng đỏ rực, vàng thái dương tiên diễm lộ ra một hình vòng cung, chậm rãi bay lên.

Ánh sáng ấm áp mờ mờ chiếu vào gương mặt của Triệu Tử Văn, khiến hắn cảm giác hơi ấm áp. Nếu không phải là thân thể của hắn tráng kiện thì chỉ e là rất khó chịu nổi hàn khí ban đêm. Hắn duỗi lưng một cái, nhìn mặt trời mọc ở phương Đông, khẽ cười, nói:

- Không ngờ là tự dừng lại được ngắm cảnh mặt trời mọc.

La Thanh Yên vẫn đứng ở cuối đỉnh núi, nhìn mặt trời mọc xinh đẹp phía xa xa kia, vành tai trong suốt, cái cổ trắng nõn, dáng người yếu điệu,

toàn bộ hình dáng hoàn mỹ hiện ra trước mắt Triệu Tử Văn, hài hòa với hình ảnh mặt trời mọc đến không sao tả xiết.

Thái dương ở phía Đông dần dần lên cao, không biết là do kết quả của thị giác lệch lạc hay là do phản xạ ánh sáng mà "hỏa cầu" thật lớn này thay đổi và thoát ra khỏi đường chân trời trong nháy mắt. Cái đáy tròn tròn giống như kéo một dây tơ hồng to ở trên đường chân trời. Theo "hỏa cầu" bay lên không ngừng, dây tơ hồng kia càng lúc càng mảnh cho đến khi đứt đoạn hẳn, khiến cho thái dương rớt cuộc lộ ra gương mặt tròn trịa, hồng hào.

Lúc này Triệu Tử Văn mới lĩnh ngộ được vì sao mà mọi người đều coi chuyện có thể đi đến đỉnh núi cao ngắm mặt trời mọc là việc may mắn và đáng tự hào ---- Không qua mưa gió sao có thể thấy được cầu vồng? Khó gặp được một bức tranh vẽ tuyệt diệu mà người người ai ai cũng có thể thưởng thức được.

- Đi thôi.

La Thanh Yên than nhẹ một tiếng, lập tức đi trước xuống dưới ngọn núi.

Triệu Tử Văn cũng không biết vì sao La Các chủ này đột nhiên lại thương cảm như thế. Hắn không nhanh không chậm xốc lại Hồ Đầu Thương trên lưng, theo sát phía sau La Thanh Yên, đi xuống một triền núi phía khác.

Khi đi đến sườn núi bên dưới rồi, mới được một lúc lại cảm ứng: "Sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn!" (Dịch nghĩa: Sơn cùng thủy tận nghi là không có đường đi, liễu mờ mịt hoa sáng tỏ cả một vùng). Chỉ thấy ở bên nước xa xa có một vườn đào rất to, cây cối rậm rì, chạy dài ngun ngút. Đúng là tiết xuân làm say lòng người, hoa đào thơm sực cả rừng hoa, rực rỡ diêm dúa lẳng lơ, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Rốt cuộc cũng đã tìm được cái nơi gọi là Đào Hoa Cốc! Triệu Tử Văn vội vàng bước nhanh đến trước rừng hoa đào, say mê nhìn ngắm những đóa hoa đang khoe hương khoe sắc.

Từng cây từng cây, hoa giăng chi chít đầu cành, từng bó từng chuỗi, um tùm, giống như một trận tuyết màu đỏ rơi xuống đất, trong đó, ngẫu nhiên lại có mấy cành khăng khiu thưa thớt, lại tạo cho cả cánh rừng thêm ý vị

linh động hơn. Trong không khí hương thôn có làn khói nhẹ mênh mông, phủ lên vườn đào giống như một dòng sông màu tím, mông lung không biết trời đất nào là biên giới nữa. Gió nhẹ thổi, làn khói xanh tím kia theo đó mà mơ hồ biến ảo đi.

La Thanh Yên cũng không kìm nổi mà tận thưởng cảnh sắc tươi đẹp. Trong làn gió nhẹ nhàng, vườn đào xao động từng đợt, một làn hương xông thẳng vào tận nội tâm.

Triệu Tử Văn lơ đãng nhìn xuống rừng hoa đào, nhưng đúng lúc này, hần chợt cả kinh. Hần nhìn thấy phía dưới rừng hoa đào là một mảnh đất trống của đất cốc, trên đó lầu đài đình các mái cong cong, quỳnh lâu ngọc vũ, lầu các cao ngất trong núi non trùng điệp, thật sự là có thể so sánh được với hoàng cung. Chẳng lẽ đây là lãnh địa của Sở Vương Sở Thăng sao? Làm sao lại có trận thế lớn như vậy chứ?

- Không ngờ là Âm Kiếm Các lại ở một nơi bí ẩn thế này.

La Thanh Yên không biểu lộ ra biểu tình vui sướng nào mà thản nhiên nói.

Sở Vương phủ được bao bọc trong ánh bình minh bốn phía, mây mù như biển lớn, trong làn sóng hoa đào, giữa đám sương như ẩn như hiện nhưng vẫn không ngăn cản được ánh mắt của hai người.

Triệu Tử Văn cũng không biết năm đó Sở Vương làm sao dựng lên được Sở Vương phủ với quy mô lớn như vậy. Việc xây dựng ở trong núi khó càng thêm khó hơn. Có lẽ là mấy đời Sở Vương phải tích lũy của cải mới kiến tạo được nên.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Thích Khách

Bảo sao năm đó Hoàng đế Đại Kinh không thể thi hành chính sách tước phiên với Sở Vương được. Mấy trăm năm các đời Sở Vương đều ẩn nấp ở đây thì ai đến đây mà tước phiên bọn họ cho được?

- Chúng ta đã tra ra tổng đà của bọn họ rồi. Có phải là nên trở về không hay đi đâu đây?

Triệu Tử Văn hỏi lại La Thanh Yên.

La Thanh Yên giơ bàn tay thon dài mảnh dẻ lên, nói:

- Chúng ta tiến lên điều tra xem, xem xem rốt cuộc thì Âm Kiếm Các có bao nhiêu thực lực!

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ gật đầu. Hãn cũng biết Bạch Phát Ma Nữ này sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhất định là hy vọng có thể biết người biết ta được. Hãn cười nói:

- Được rồi, bất quá ta cảm thấy việc này rất mạo hiểm. Cái này gọi là cường long không ép được rắn độc đấy.

- Hừ, lúc trước ở Vọng Giang Thành, người một người giết lui được hơn một ngàn phản quân, làm sao hiện giờ lại nhát gan như thế?

La Thanh Yên thần sắc bình tĩnh nói, trong lời nói còn có ý tứ cười nhạo.

La tử tử này lại dùng phép khích tướng rồi. Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Hôm nay khó mà tới được rừng hoa đào, không bằng lúc này ngâm vài bài dân thơ, hát vài tiểu khúc có phải là tốt hơn không?

- Người không đi thì ta đi một mình.

Thần sắc La Thanh Yên vẫn thản nhiên, nhưng lời nói đã bộc lộ hàn ý kinh người.

Nàng áo trắng như tiên, đứng đầu vách núi, ánh sáng mờ mờ chiếu lên gương mặt xinh đẹp tái nhợt, ánh mắt nàng sâu xa thăm thẳm khó dò. Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta làm sao lại để La tử tử một mình đi mạo hiểm được. Để ta và người cùng tiến lên đi.

La Thanh Yên thản nhiên gật đầu, trong mắt thoáng qua một ý vui mừng rất nhanh. Nàng đi trước bước về phía đáy cốc. Triệu Tử Văn theo sát mà đi về phía lầu cao kia. Sở Vương phủ đứng sừng sững trước mắt hai người, trên bảng hiệu đại môn viết ba chữ thiếp vàng rực rỡ "Sở Vương phủ" khiến người ta nhìn mà biến sắc.

Đại môn Sở Vương phủ đóng chặt, ngoài cửa không hề có một gã thị vệ nào. Sở Vương phủ này ở trong núi sâu, căn bản là không có ai lai vãng gì cả, còn cần phái thị vệ thủ hộ làm gì?

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên bay qua bức tường cao ba thước bao quanh Sở Vương phủ, lặng yên không một tiếng động tiến vào bên trong phủ của Sở Vương. Thân thủ của bọn họ nhanh nhẹn, rất ít người có thể phát hiện được.

Bên trong Sở Vương phủ được xây dựng theo mô hình giả sơn kết hợp với hồ sen, đều là do bàn tay con người xây dựng nên, có thể thấy được trình độ xa xỉ tới mức nào. Phủ viện to như thế nhưng gia đình và nha hoàn lại ít đến không ngờ. Điều này càng dễ cho Triệu Tử Văn và La Thanh Yên tiện điều tra bí mật ở đây.

"Giết! Giết! Giết!" Tiếng hò hét bất thành linh sau giả sơn khiến Triệu Tử Văn và La Thanh Yên giật nảy mình, cả kinh. Tiếng hô 'giết' vang vọng cả thiên địa này phải là của chừng hơn một ngàn người. Chẳng lẽ đây là binh lực của Sở Vương?

Bọn nha hoàn thừa thốt không hề có vẻ kinh ngạc, vẫn lui lui tới tới chăm sóc cây cỏ như trước, giống như các máy móc tự động vậy.

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên liếc nhau, thân hình quý mị lập tức chột lóe lên, phóng về phía phát ra thanh âm. Bọn nha hoàn ít ỏi căn bản là không thể phát hiện ra thân ảnh nhanh như tia chớp của bọn họ.

Kỳ thực, Triệu Tử Văn không phải là kinh ngạc về binh lực của Sở Thăng mà lo lắng là binh lực đó là huấn luyện cho An Vương. Nếu như thật sự đó là binh mã của An Vương, hơn nữa lại thêm vào những thân tín của y trong Ngự Lâm Quân, nếu như đột nhiên phát sinh binh biến thì căn bản là không ai có thể ngăn cản nổi. Lần này mà không tra ra được đầu dây mối nhợ thì thật không thể rời đi được.

La Thanh Yên cũng mặt đầy sương lạnh. Dù sao thì Sở Thăng càng ngày càng mạnh mẽ và cường hãn hơn. Hy vọng báo thù của nàng lại càng xa vời. Trong núi sâu như vậy không ngờ là cũng có nhiều binh mã xuất hiện như thế.

Hai người xuyên qua một hậu hoa viên to lớn, chỉ thấy ở phía sau cánh cửa của hậu hoa viên là một mảnh đất trống trải, trên đất đá có hơn một ngàn võ sĩ mặc khôi giáp màu đen đang cầm cương đao thao luyện, tiếng kêu giết rung trời chuyển đất.

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên nhất tề nhìn về phía đó, thấy đội quân ngàn người ở phía sau cửa cho nên đều ghen hòng trâm trời. Đây là binh lực của Sở Vương ư? Hiện giờ Vương gia Đại Kinh chỉ được phép có hơn trăm thị vệ, mà Sở Vương lại có quân đội đến cả ngàn người, hơn nữa lại còn là đội quân thân tín của gã nữa. Có thể thấy được chỗ lợi hại của gã.

- La Các chủ, Sở Thăng có con nổi dòn không?

Triệu Tử Văn lúc này đang núp trong góc của hậu hoa viên, quan sát qua khe cửa của hậu hoa viên, và hỏi La Thanh Yên bên cạnh.

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Sở Thăng là nhân yêu thì lấy đâu ra con nổi dòn?

“Ta ngất, thật sự là nhân yêu à?” Triệu Tử Văn ngạc nhiên nói:

- Xem ra là Sở Thăng là vị Sở Vương cuối cùng. Bất quá hiện giờ hẳn huấn luyện nhiều binh mã như vậy để làm gì? Hẳn lại không thể làm Hoàng đế được, không phải đều là để giúp An Vương đấy chứ?

- Sở Thăng coi trọng nhất là tiền. Còn An Vương coi trọng quyền lợi.

La Thanh Yên thản nhiên nói, trong mắt đồng thời hiện ra vẻ chán ghét.

Nhân yêu đáng chết này, còn cần nhiều tiền như vậy làm gì? Chẳng lẽ còn muốn xây dựng nơi này thành ra giống hoàng cung như đức hay sao?

Triệu Tử Văn nhớ tới ánh mắt diêm dúa lẳng lơ của Sở Thăng, lại thấy cuồn cuộn lên trong bụng, thiếu chút nữa phải nôn ra, căm giận nói:

- La tử tử, hiện giờ phải làm sao bây giờ? Có muốn hai người chúng ta xử lý hơn một ngàn người này hay không?

Một câu này làm cho La Thanh Yên dở khóc dở cười, tức mình nói:

- Người còn không biết là Sở Thăng này có ở trong phủ hay không. Nếu hãn có ở nhà, để ta xem người có còn đảm lượng nói ra lời này hay không.

Hiện giờ ở kinh thành gió nổi mây bay, Sở Vương phủ ở cách xa kinh thành như thế, Sở Thăng tuyệt đối sẽ không chạy tới chạy lui giữa hai đầu làm gì. Triệu Tử Văn nói cũng không phải là nói nhảm, liên thủ với Bạch Phát Ma Nữ này, cho dù không thể tiêu diệt được toàn bộ đội quân ngàn người này, chỉ giết được trăm tên bỏ chạy thì cũng là có thể. Chẳng qua chỉ sợ Sở Thăng trở về trợ giúp kịp thời, sẽ ngăn chặn mất động khẩu xuống núi thì thực sự là rơi vào thế chết tắc.

Triệu Tử Văn nhìn La tử tử bên cạnh, cười hì hì nói:

- Có phải đợi đến lúc ta có binh quyền thì lúc đó có thể dẫn đại quân đến tiêu diệt bọn họ được không?

- Có lẽ không bao lâu sau bọn họ sẽ được chuyển ra khỏi Đào Hoa Cốc thôi.

La Thanh Yên không trả lời thẳng vào câu hỏi của hãn mà nói một cách ý vị thâm trường.

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn lóe ra ánh sáng lạnh, hãn cúi đầu trầm tư. “Lời nói của La Thanh Yên có ý tứ gì? Chẳng lẽ An Vương không đợi được nữa phải tiến hành binh biến ngay ư? An Vương lòng dạ hiểm sâu, đã nhẫn nại nhiều năm như vậy thì chắc sẽ không nóng lòng gì thêm một khắc nữa. Xem ra "không lâu" trong lời nói của La tử tử ý là sau khi lão Hoàng đế băng hà.”

Hơn ngàn tướng sĩ bên ngoài phủ Sở Vương vẫn ra sức thao luyện, hàn quang từ ngàn thanh cương đao lóe sáng, khiến cho ánh nắng cũng phải ảm đạm thất sắc. Sát khí tỏa ra xung quanh làm từng đàn chim trong rừng cây bị chấn kinh mà bay đi hết.

La Thanh Yên tinh tế đánh giá phía sau thân thủ của mỗi người trong đội quân ngàn người, thật lâu sau mới hạ giọng lầm bầm:

- Thân thủ bọn họ còn cao hơn binh lính bình thường một bậc nữa, lại đã qua huấn luyện nhiều năm, bọn sơn tặc ở Vọng Giang Thành cũng không thể so sánh được.

Tin tức này có vẻ trọng yếu. Triệu Tử Văn cười nói:

- Như vậy hiện giờ chúng ta có phải là nên trở về rồi không?

La Thanh Yên thản nhiên nói:

- Chúng ta đến thư phòng của Sở Thăng nhìn xem, xem có thể tìm được tin tức trọng yếu nào khác nữa không.

- Có thích khách!

La Thanh Yên vừa chuẩn bị nhích người đi tìm thư phòng của Sở Thăng thì nghe thấy một tiếng kêu to vang vọng toàn bộ Sở Vương phủ. Triệu Tử Văn trong lòng nhảy lên, thầm kêu to: Không tốt rồi!

Biến hóa bất ngờ khiến hai người không phản ứng kịp, nhưng khi phát hiện xung quanh không có nha hoàn lui tới thì lập tức hiểu ra, còn có một nhóm người khác đến dò xét Sở Vương phủ.

Bên ngoài Sở Vương phủ tiếng bước chân thành thạch rung trời, còn có cả tiếng dao động của khôi giáp chinh tề, khiến cho Triệu Tử Văn và La Thanh Yên cười khổ liếc nhìn nhau. Triệu Tử Văn gỡ Hồ Đầu Thương trên lưng xuống, nắm chặt trong tay. Còn La Thanh Yên cũng lập tức lăm lăm trường kiếm.

Cũng không biết là ai phái thám tử đến điều tra tin tức ở Sở Vương phủ. Nhưng sao lại trùng hợp như thế chứ? Chẳng lẽ là... mắt Triệu Tử Văn thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, thấp giọng nói với La Thanh Yên:

- Chúng ta bị theo dõi! Thích khách vừa rồi chắc hẳn là muốn hại chúng ta!

La Thanh Yên cân nhắc một lúc lâu rồi thần sắc cũng ngưng trọng, gật đầu. Nhưng nàng cũng không thể hiện ra vẻ kích động mà chỉ thản nhiên bảo:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể giết ra ngoài Vương phủ được thôi.

Nha hoàn trong Sở Vương phủ kêu to một tiếng, đội quân ngàn người bên ngoài sẽ tuyệt đối bao vây kín mít toàn bộ Vương phủ này ngay, đến con kiến cũng khó chui lọt được. Giờ mà nghĩ đến việc muốn xông ra ngoài thì chỉ có thể là đồ sát mới ra được thôi.

Trong mắt Triệu Tử Văn hiện lên sát ý, cũng không biết ai đâm một dao sau lưng hẳn. Chẳng lẽ là An Vương đã phát hiện ra từ trước. Chắc là không phải. Nếu An Vương phát hiện ra thì cần gì phải dùng thích khách để tiết lộ hành tung của mình, cứ trực tiếp bao vây tiêu trừ không tốt hơn sao. Xem ra là phải có người khác nữa!

- Tra xét cho ta! Thích khách này không ngờ lại nuốt độc được tự sát rồi. Chắc chắn còn có đồng đảng ở trong Vương phủ nữa, cẩn thận lục soát cho ta!

Thanh âm tục tằn vang lên trong Vương phủ. Lập tức lại nghe thấy tiếng tướng sĩ mặc khôi giáp nặng nề nề bước điều tra xung quanh Vương phủ.

- La Các chủ, giờ chúng ta liệu chết giết ra ngoài đi. Bọn họ sớm hay muộn cũng tìm được chúng ta thôi.

Lúc này là thời khắc an nguy của tính mạng, vẻ mặt Triệu Tử Văn vô cùng nghiêm túc, hẳn nghiêm mặt nói với La Thanh Yên.

Ánh mắt lạnh lùng của La Thanh Yên nhìn về phía những hắc võ sĩ đang điều tra xung quanh, sát khí ngang nghiên nói:

- Nhớ kỹ, chúng ta cùng nhau phóng đi, không vì bất cứ lý do gì mà dừng lại cả.

Triệu Tử Văn cười hắc hắc, nói:

- Chết cũng không xa rời nhau.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Đạo Đãi Khách

La Thanh Yên đỏ mặt lên, khẽ gắt gỏng, trừng mắt với đồ vô sỉ kia:

- Người còn có tâm tư nói ra những lời này. Có tin là giờ ta có thể đá văng người ra không?

Triệu Tử Văn bĩu môi, ra vẻ không coi vào đâu cả, nói:

- Thì không phải là là cuối cùng rồi cũng sẽ có một trận chiến với bọn họ sao...

"Bịch..." Lời còn chưa nói xong hãn đã cảm giác mông phải chịu một cước thật mạnh, trực tiếp bay rớt ra ngoài.

- Ngất! Không phải nói là ném sao? Làm sao lại đổi thành là đá?

Triệu Tử Văn cảm giận nhắc lại một câu, vồ vồ mông. Khi hãn ngẩng đầu lên, vừa lúc đối mặt với võ sĩ mặc khôi giáp đen từ bốn phương tám hướng lao tới.

Hãn gãi gãi đầu, nói:

- A, đây làm sao lại là là Sở Vương phủ, xem ra là ta đi nhầm cửa rồi...

Các tướng sĩ nghe mà dở khóc dở cười. Trong cả dãy núi trùng điệp này chỉ có một tòa phủ đệ, làm gì còn phủ đệ nào khác nữa mà bảo nhầm.

- Bắt lấy thích khách này cho ta!

Tướng lĩnh đứng đầu đội võ sĩ xông lên đầu tiên giơ cương đao giật dữ hét lớn.

Ánh mắt La Thanh Yên thoáng hiện lên ý cười giảo hoạt. Nàng nhìn cái gã da mặt dày như tường thành này, hừ nhẹ, nói:

- Để xem người về sau có còn dám nói lung tung nữa thôi.

Triệu Tử Văn ngược lại không hề thất kinh như nàng tưởng tượng. Sau một câu nói đùa, hãn lạnh lùng nhìn chăm chú vào các hắc võ sĩ từ bốn

phương tám hướng vọt tới, sát ý vô cùng mãnh liệt đánh ập về phía bọn họ.

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ cả kinh. Đối mặt với nhiều người như vậy, thấy biến mà không hề sợ hãi, vừa nhìn đã biết là dạng cao thủ tuyệt đỉnh rồi. Thủ lĩnh hắc võ sĩ không hề sợ hãi, khoa cường đao cao giọng hét:

- Vậy công hãn cho ta.

Một đám hắc võ sĩ đông nghìn nghịt chính tề nhất trí lao về phía Triệu Tử Văn, trong mắt sát ý lạnh như băng khiến cả thiên địa cũng phải biến sắc. Có thể thấy được những tướng sĩ bình thường không thể so sánh với các hắc võ sĩ này được.

Triệu Tử Văn nắm chặt lấy Hồ Đầu Thương, đang đợi Bạch Phát Ma Nữ gian ác kia đi ra để đồng thời xuất sát chiêu.

Đúng lúc này, một trận mưa tên xuyên thấu tầng tầng lớp lớp hắc võ sĩ, vọt về phía Triệu Tử Văn bằng một tốc độ kinh người. Ngay sau đó còn hơn mười mũi tên nữa.

Triệu Tử Văn lập tức cảm nhận được trận mưa tên này có ẩn chứa lực sát thương kinh người và sát khí hùng mạnh đến cực điểm. Nhất định là trong đám hắc võ sĩ này có cao thủ cung tiễn chuyên môn luyện tập bản tên.

Hắn nắm ngang trường thương, lẳng lặng nhìn đám mưa tên bay tới. Tên phát ra rời cung có chút run rẩy, một chớp mắt đã tới sát mục tiêu. Hắn múa thương đón đỡ trận mưa tên ào ạt này.

Thân thương sáng lạnh và đầu mũi tên bằng thép luyện va chạm vào nhau không ngừng phát ra những tiếng "cheng, cheng, cheng" vang dội. Dưới lực kích động cường đại của trận mưa tên, thương cũng nhanh chóng bị chấn động, tựa như gợn sóng trên mặt hồ.

Cánh tay Triệu Tử Văn cũng bị chấn động hơi hơi run lên, trong lòng thầm giật mình, không thể tưởng tượng nổi là những mũi tên đó lại có được năng lượng cường đại đến thế.

Hắc võ sĩ cũng giật mình, ghen hòng nhìn trân trân vị cao thủ tuyệt đỉnh này. Thương pháp của thích khách này bọn họ chưa từng gặp qua, bá đạo và linh hoạt, sắc bén, đánh rơi hết tất cả những mưa tên phóng tới, quả thực là không sót một cái nào. Cao thủ bậc này ở Đại Kinh chắc chắn không có nhiều, hơn nữa, vì sao thích khách này lại xuất hiện ở Vương phủ? "Vù...

vù..." Lại một lượt mưa tên nữa phóng tới, Triệu Tử Văn trong lòng tức tối muốn chết. La tử tử chết tiệt này rốt cuộc là không chịu ra, định chờ ta bị bắn thành cái tổ ong bò về rồi mới vác mặt ra chắc?

Triệu Tử Văn cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Những hắc võ sĩ này đều thân thủ phi phạm. Nếu tự một mình mình rơi vào trong vòng vây của bọn hắc thì không bị loạn đao chém chết mới lạ. Đành phải chờ Bạch Phát Ma Nữ đi ra mới thoát ra khỏi vòng vây được thôi.

Đúng vào lúc này, một bóng trắng bỗng nhiên xuất hiện, ở ngay trong hòn giả sơn phía sau thích khách lao ra, đón đỡ hơn mười mũi tên phóng tới. Trường kiếm trong tay người này phát ra ánh sáng như tia chớp, thân ảnh quý mị khiến đám hắc võ sĩ đều cả kinh. "Đang, đang, đang" mưa tên đều bị đánh rơi.

Trong ảo ảnh, mấy trăm hắc võ sĩ dần dần nhìn rõ người đột nhiên xuất hiện là một nữ tử mặc bạch y. Nữ tử đột nhiên xuất hiện này tuổi chừng ba mươi, mắt phượng mày ngài, da trắng như tuyết, môi tựa thoa son, hai má hoàn mỹ không tỳ vết trong suốt như ngọc, trên môi còn mang theo một ý cười lạnh lùng, tà váy dài bông bành, thánh khiết và cao quý như tiên tử trên chín tầng trời. Nhưng trường kiếm trong tay nàng toát ra hàn quang bắn ra bốn phía thì khiến cho đám hắc võ sĩ đều toát mồ hôi lạnh.

- Lao ra từ cửa sau.

La Thanh Yên hô to lên với Triệu Tử Văn, rồi thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đã chui tọt vào giữa đám người hắc võ sĩ, lập tức có tiếng va chạm binh khí vào nhau như sấm vang chớp giật.

Nàng cầm thanh trường kiếm sáng trắng như tuyết, nhảy lên cao rồi từ trên không trung phi thân lướt đi. Thân thể mềm mại và trường kiếm mơ hồ như tạo thành một thể thống nhất. Vòng kiếm quang phía trước tựa như tia chớp trong đêm tối, nháy mắt đã lấy đi tính mạng của mấy người liền.

- Giết cho ta. Ngăn cản bọn họ lại!

Thủ lĩnh của hắc võ sĩ giận dữ cao giọng nói. Mấy trăm hắc võ sĩ lập tức đồng thời tiến đến vây công.

Triệu Tử Văn cũng không ngồi đó chờ chết, nổi giận gầm lên một tiếng, xoay tròn đầu thương phát ra những tiếng xé gió linh hoạt và sắc bén,

phóng đi về phía cánh cửa ở phía sau đám hắc võ sĩ.

Toàn bộ hậu hoa viên dường như bị sát khí mãnh liệt toát ra từ hai người làm cho ngưng đọng lại. Máu tươi phun đầy trên mặt các võ sĩ mặc khôi giáp đen, nhưng chẳng qua đó đều là máu chiến hữu của bọn họ cả. Thế công của bọn họ vẫn hung mãnh như nước. Trường thương trong tay Triệu Tử Văn xuất ra một đạo hào quang tinh tú, ba thương liên tục công tới các hắc võ sĩ đứng gần đó. Mỗi thương đều tốc độ như nhau, nhưng thương này còn bá đạo hơn thương kia. Mấy hắc võ sĩ vô cùng hoảng sợ nhìn đầu thương và thích khách toát ra sát khí lạnh như băng này. Cương đao trong tay bọn họ đồng thời đón đánh các nhát thương phát ra hàn quang trên đầu, tiếng va chạm giữa đầu thương và lưỡi đao khiến không khí xung quanh họ đều chấn động.

Cánh tay của các hắc võ sĩ đều bị chấn động, phát run lên, mấy người tức thì bị cương đao chấn cho ngã lăn ra trên mặt đất. Trường thương Triệu Tử Văn đánh đến đâu là thẳng đến đó, không gì cản nổi. Đầu thương bá đạo lập tức đâm rất nhanh vào những hắc võ sĩ bị rơi binh khí. Chỉ thấy máu tươi tuôn trào, mấy người trực tiếp bị xuyên cả tim.

- Giết!

Hắc võ sĩ cũng không e ngại thân thủ của hãn mà lửa giận lại càng bị kích thích. Bọn họ nổi giận gầm lên một tiếng, giơ cao cương đao trong tay ra sức bổ tới Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng, chuyển thủ thành công, ngưng tụ toàn bộ sức lực toàn thân quét ra một thương kinh thiên động địa. Trên thân thương phát ra những ánh sáng lóa mắt. Mấy hắc võ sĩ đang xông lên phía trước đối mặt với đối thủ hùng mạnh và có thể tấn công linh hoạt, sắc bén nhưng ý chí chiến đấu vẫn kiên cường, từng đao chém ngang trên thân thương của đối thủ. Có điều lực va đập dữ dội làm cho bọn họ không thể không bước thoái lui.

"Cheng, cheng, cheng!" Thần binh Hồ Đầu Thương và cương đao va chạm mãnh liệt, phát ra những tia lửa, thanh âm như muốn rạch nát cả không khí. Đám hắc võ sĩ đang xông lên ngơ ngác nhìn những mảnh đoạn

đao trong tay đến xuất thần. Vì sao cây thương này lại cường ngạnh đến thế?

Bọn họ đều trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, phản ứng rất nhanh, liên tiếp lùi lại phía sau mấy bước, để những hắc võ sĩ phía sau lại xông lên tiếp.

La Thanh Yên vẫn qua lại tự nhiên trong đám hắc võ sĩ như chốn không người. Thân ảnh quý mị khiến cho đám hắc võ sĩ đến cả tà váy dài của nàng cũng không chạm vào được. Kiếm pháp mau lẹ, linh hoạt và sắc bén, từng kiếm từng kiếm lướt qua yết hầu. Khôì giáp dày và nặng mà bọn họ mặc, đối với Bạch Phát Ma Nữ mà nói thì căn bản không có chút tác dụng nào.

Trường kiếm trong tay nàng đột nhiên phát ra những tiếng rít như long ngâm (rồng gầm), thân kiếm kêu ong ong vũ động, tiếng gió như tiếng khóc, sát khí lạnh lẽo lay động trong không gian, kích động trong lòng mỗi hắc võ sĩ. Lúc này bọn họ mới có cảm giác cái chết sao mà gần đến thế.

La Thanh Yên dễ dàng tránh thoát khỏi màn mưa đao dày đặc, lui về phía sau hai bước, lại cúi người tiến lên, trong nháy mắt đã lướt qua cổ hai người, máu phun ra thành vòi, nhưng một giọt cũng không chạm tới váy nàng được. Đội võ sĩ nhìn mà không khỏi kinh hồn táng đờm. Thân thủ thế này là đến mức nào cơ chứ. Quả thực là cao thủ cùng cấp bậc với Các chủ!

Mọi người đều hít sâu một hơi, nhưng bọn họ đều là những chiến sĩ kiêu ngạo, cho dù chết trận cũng không dễ dàng lui bước, ngược lại lại tiếp tục tiến lên, không ngừng bổ sung lẫn cho nhau. Cứ thế lui lui tới tới, Triệu Tử Văn và La Thanh Yên cơ hồ là dậm chân tại chỗ, căn bản là không thể phá tan được phòng tuyến hắc võ sĩ.

- Các người rốt cuộc là người phương nào?

Thủ lĩnh hắc võ sĩ đội mũ giáp sắt màu đen, không thấy rõ được tướng mạo. Gã đứng sau mấy trăm tướng sĩ, nhìn từng đám từng đám người bọn họ ngã xuống, khoe miệng không ngừng co giật. Đây đều là những hắc võ sĩ mà Các chủ đã nhiều năm khổ tâm tài bồi, làm sao khi đứng trước mặt bọn họ lại giống như sơn dương đọi bị làm thịt hết cả vậy?

"Bịch" một thương nữa của Triệu Tử Văn lại đánh cho một hắc võ sĩ ở gần người bay rớt ra bên người. Thương pháp của hắn không thể đạt tới

mức độ nhanh, chuẩn, độc như La Thanh Yên, cho nên không thể dễ dàng chặt vào cổ họng bọn hắc. Mà khôi giáp của hắc võ sĩ đều là từ huyền thiết luyện thành, rất khó phá vỡ được, chỉ có thể dựa vào va chạm của đầu thương và khôi giáp mà làm bọn họ chấn thương. Chẳng qua là nhiều người đều bị va chạm mãnh liệt giữa trường thương và khôi giáp mà chấn động đến hộc máu mà chết. Có thể thấy được chỗ bá đạo trong lực lượng của hắc.

- Đây là tổng đà của Âm Kiếm Các phải không? Ta và vị tỷ tỷ này vừa đến đi xem vòng quanh thôi, luôn tiện vấn an lão bằng hữu Sở Thăng. Chẳng lẽ đây lại là đạo đài khách của các người sao?

Triệu Tử Văn lùi về phía sau một bước, cười ha hả, nói.

- Thích khách người giết nhiều thủ hạ của ta như thế lại còn dám can đảm tự xưng là bằng hữu của Các chủ ư?

Thủ lĩnh của hắc võ sĩ cố nén lửa giận trong lòng, hừ lạnh nói:

- Hôm nay người và nữ tử này đừng hòng rời khỏi đây được!

Triệu Tử Văn lại cười nói:

- Sao nào? Còn muốn lưu ta lại ngủ đêm ư? Chỗ ở của nhân yêu, có lẽ ta ở không quen đâu...

La Thanh Yên nhìn Triệu tướng quân đang múa mép khua môi này, còn không biết là hắc có tâm tư đùa cợt đến thế nào nữa, không phải là định nghỉ ngơi một lát đấy chứ. La Thanh Yên thản nhiên nói:

- Đừng lãng phí thời gian nữa! Lao ra nhanh lên đi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Nhất Kiếm Vô Huyết. (Một Kiếm Không Thấy Máu) .

Không xong! Thủ lĩnh của đám hắc võ sĩ lập tức hiểu được gã nam tử tuấn lãng cợt nhả này đang chơi trò gì. Ưu thế lớn nhất của bên ta là ở chỗ nhiều người, có thể tiêu hao được thể lực của bọn họ. Đến lúc bọn họ sức cùng lực kiệt thì cũng là lúc bọn họ chiến bại. Thủ lĩnh lập tức hét lớn:

- Quần công bắt đầu, đừng giết chết bọn họ!

Triệu Tử Văn liếc mắt xem thường. Hắn cũng há mồm ra thở dốc, trong lòng căm giận, "Bạch Phát Ma Nữ chết tiệt này, có phải là muốn hại chết ta không chứ, thật vất vả lắm mới tìm được cơ hội thở dốc thế này..."

"Ầm, ầm, ầm!" Vào đúng lúc này, trên không trung liên tục vang lên ba tiếng pháo hoa, nổ tung ngay giữa trời. Cho dù ban ngày nhìn không thấy những tia lửa sáng lạn thì cũng có thể nghe được tiếng nổ ã ã ã kịch liệt.

Trong lòng hắn nảy lên, tiếng pháo hoa nổ vang trên bầu trời khi hắn ở Tây hồ trường đình đã từng gặp. Đây chính là tín hiệu viện binh của Ám Kiếm Các. Nói không chừng, pháo hoa này sẽ mang những cao thủ Tân Nguyệt Lô đang ở kinh thành tới đây, nhất là Sở Thăng. Nếu nhân yêu kia tới thì cục diện sẽ không giống như hiện tại. Đến lúc đó, lợi thế sẽ tuyệt đối hoàn toàn nghiêng về một phía.

Lúc này có liên quan đến tính mạng bản thân, không thể hành động một mình giống như vừa rồi được. Triệu Tử Văn nhẹ giọng nói với La Các chủ đang đứng cách đó không xa:

- La tử tử, chúng ta cùng nhau lao ra, bọn họ sẽ không ngăn được.

Hai người bọn họ đều thích tự mình hành động. Nhất là La Thanh Yên, cho tới bây giờ đều là độc hành độc hiệp. Vừa rồi cũng là nàng một mình

xông vào đầu tiên, các võ sĩ ở phía sau đều là do Triệu Tử Văn thỉnh thoảng xuất thân trợ giúp ngăn cản một chút.

Mây liễu nhú chặt, trong tình huống bất đắc dĩ này, La Thanh Yên cũng đành phải gật đầu đáp ứng, nói với Triệu tướng quân:

- Nơi này chỉ có binh lực mấy trăm người. Như thế đa phần binh lực sẽ tập trung ở cửa chính. Ta và người từ phía cửa sau cùng lao ra.

Triệu Tử Văn vô cùng nghiêm túc gật đầu. Đây chính là sự sống còn trước mắt. Đợi cho Sở Thăng phong bế cả động khẩu xuống núi thì coi như chết chắc rồi.

- Giết!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức nhảy lên về phía mấy trăm tên hắc võ sĩ. Thân thể của hắn bay nhanh, xoay tròn trên không trung, mũi thương xoay tròn với tốc độ cực nhanh đâm thẳng về phía bọn họ bằng khí thế mãnh liệt và bá đạo đến trời hôn đất ám.

La Thanh Yên cũng không chịu thua kém. Thân thể mềm mại hơi khom xuống, đột nhiên bắn vọt lên, quý mị lao vào trong đám người, nương vào bên cạnh Triệu Tử Văn, trong nháy mắt lướt qua cổ một người.

Trong ánh mắt Triệu Tử Văn toát ra hào quang đầy khí phách. Hắn toàn lực đấu tranh với đao thế của đối phương. Thương và đao va chạm với nhau tạo ra những tiếng ầm vang vang đình tai nhức óc. Thần binh trường thương trong tay hắn dưới áp lực ma sát hùng mạnh của mấy người lại lóe ra những tia hàn quang vô cùng lãnh liệt. Thân thể hắn không ngừng tiến lên, mỗi tấc da thịt quanh thân đều căng lên, tưởng như sắp vỡ ra dưới áp lực cường đại. Nhưng hắn cắn chặt răng, cắn bản không sợ sự uy hiếp của cả trăm người này, thân hình phảng phất như mũi tên rời cung, bắn vọt về phía sau như tia chớp. Những áp lực mà đội hắc võ sĩ gây ra cho hắn đã bị hắn chuyển hóa thành động lực hùng mạnh.

- Đáng chết! Lẽ ra phải phái người canh giữ cửa sau chứ.

Thủ lĩnh của hắc võ sĩ không khỏi hối hận nói. Bởi vì cửa sau và cửa trước cách nhau phi thường xa. Động tĩnh ở đây thì thị vệ ở cửa trước căn bản là không sao nghe thấy được. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, hắc võ sĩ nghiêm khắc tuân theo mệnh lệnh. Nếu không có mệnh lệnh, bọn họ sẽ

không dễ dàng ly khai phòng tuyến ở cửa trước. Hơn nữa, nói lại thì ở phía sau có chừng bốn trăm hắc võ sĩ thế này lại còn không giải quyết được vài tên thích khách hay sao?

Triệu Tử Văn hai chân chột giẫm mạnh lên trên mặt đất, hai đầu gối cong lên, nhờ phản lực trên mặt tường, người và thương hợp lại làm một thể, lao về phía phòng tuyến mấy trăm người bằng một tốc độ thật khó tin.

"Cheng, cheng, cheng" Thương pháp "Đơn Thủ Thập Bát Thiêu" bá đạo của hắn lại đập cho mấy người chết ngất. Trong khi đó, La Thanh Yên vẫn dùng kiếm pháp nhanh như chớp giật lướt qua cổ các hắc võ sĩ. Không ngừng nghe thấy những tiếng rất nhỏ của yết hầu bị cắt vỡ. Đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời chính là một khắc khi trường kiếm hôn lên cổ của địch nhân --- huyết hoa nở rộ ----

Dù cho có cường thịnh hơn nữa thì cũng có thời điểm rơi vào tình trạng khiếp đảm. Những hắc võ sĩ trong các bộ khôi giáp nặng nề từng kiêu ngạo như thế, nhưng nhìn các chiến hữu bên cạnh lần lượt ngã xuống thì trong mắt cũng không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi.

Bỗng nhiên, trên bầu trời trong sáng có một con chim bồ câu trắng bay tới, trong nháy mắt đã đáp trên vai thủ lĩnh của hắc võ sĩ. Thủ lĩnh vội vàng bắt lấy chim bồ câu trắng, gỡ xuống bức thư dưới chân. Khi gã xem hết nội dung bức thư thì cau mày hồi lâu, ánh mắt lập tức chuyển sang hai nhân vật như sát thần, phẫn hận nói:

- Chết tiệt, không ngờ lại là bọn họ!

Hàn quang của thanh trường kiếm mảnh dẻ trong tay La Thanh Yên vung ra tạo thành một vòng cung hào quang chừng một thước, ánh sáng lạnh tỏa ra bốn phía. Bất kể là ai, tiến vào trong vòng cung sáng trắng này chắc chắn chết không cần hỏi rồi.

Triệu Tử Văn đã cảm thấy mỏi mệt, nhưng hắn không thể biểu hiện ra ngoài được. Thương pháp vẫn như long ngâm hổ khiếu (rồng gầm hổ rống) ra sức quét, chọc, đâm, mỗi chiêu mỗi thức đều vô cùng bá đạo, làm cho người ta có một cảm giác sai lầm rằng thích khách này vĩnh viễn không có khả năng bị kiệt lực.

Cửa sau dần dần rõ ràng trước mắt, còn tâm lý khiếp đảm của đám hắc võ sĩ ngày càng nặng nề. Khi phòng tuyến này sắp bị phá vỡ thì nghe thấy một hắc võ sĩ cao giọng quát:

- Lui lại! Đều rút lui cho ta!

Khi chỉ còn một nửa hắc võ sĩ nghe được chỉ huy nói ra những lời này, thì ánh mắt đều không khỏi toát ra vẻ vui mừng. Cũng không trách được bọn họ. Có ai nguyện ý đối mặt với hai nhân vật giống như sát thần thể này đâu. Giao thủ với bọn họ quả thực là chỉ toi mạng mà thôi.

Hắc võ sĩ nghe được mệnh lệnh của thủ lĩnh, rất nhanh chóng tất cả đều lui lại, lập tức tạo thành một đường lớn trước mắt Triệu Tử Văn và La Thanh Yên. Bọn họ không dừng lại nữa, chạy ra khỏi cửa sau về hướng Đào Hoa Cốc.

- Đại nhân, vì sao chúng ta phải lui lại, nhường đường cho bọn hắc?

Mấy hắc võ sĩ đứng bên cạnh gã thủ lĩnh nhẹ giọng hỏi lại.

Thủ lĩnh vẻ mặt lo lắng, nói:

- Đây là mệnh lệnh của Các chủ! Cho dù không có mệnh lệnh, chúng ta có thể cản được bọn họ không?

Hắc võ sĩ kia gật đầu, không nói thêm gì nữa. Chỉ dựa vào sự ngăn cản của mấy trăm người này thật sự là quá khó. Việc bọn họ phá tan phòng tuyến chỉ là vấn đề thời gian thôi. Mà mệnh lệnh của Các chủ là cao nhất rồi, cũng không cần phải chất vấn gì thêm nữa.

"Chết tiệt! Một là Triệu tướng quân trong trận chiến Vọng Giang Thành. Một là Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên. Làm sao lại là bọn họ cơ chứ!" Thủ lĩnh hắc võ sĩ nhìn về thân ảnh hai người biến mất ở nơi xa xa kia, trong lòng thầm đổ máu. Giá mà biết trước thân phận của hai người này thì cũng không đến nỗi nhiều huynh đệ phải uống mạng như thế.

Lúc này Triệu Tử Văn có thể dùng cụm từ "tình trạng kiệt sức" để hình dung. Vết máu đầy người nhuộm bạch sam thành hồng sam. May mà còn có một tuyệt thế cao thủ là La tỷ tỷ này ở bên hỗ trợ, chứ không thì lúc đó mình chết lúc nào cũng không biết nữa.

- La tỷ tỷ, không bằng để ta cho người một cái ngoại hiệu nhé.

Hắn tựa vào một cây hoa đào, cười hắc hắc nói với La Các chủ.

So với Triệu tướng quân thì La Các chủ cũng mạnh hơn không mấy. Mặc dù là máu không dính thân, nhưng sự mỏi mệt thì cũng không thể nói là không có. Theo bản năng, nàng hỏi lại:

- Ngoại hiệu gì?

Triệu Tử Văn nhìn một thân đồ trắng chưa hề nhiễm chút bụi trần, cười ám muội, nói:

- Nhất kiếm vô huyết --- La Thanh Yên!

La Thanh Yên dù lạnh lùng nhưng khi nghe thấy câu nói đó cũng không nhịn nổi cười phì ra tiếng. Nhưng nàng lập tức ý thức được sự thất thố, nụ cười tươi như hoa đào lập tức lướt qua rất nhanh.

Có điều là khoảnh khắc này vĩnh viễn in sâu trong đầu Triệu Tử Văn. Dưới tàng cây hoa đào sáng lạn, một nữ tử mặc đồ trắng, thanh nhã như tiên, lông mày như viền sơn, mắt như làn xuân thủy, khuôn mặt hơi ửng hồng, mỗi cái nhãn mặt, mỗi nụ cười đều giống như trăm hoa ngậm sương sớm, như mẫu đơn hờn giận...

- La tử tử, người cười lên như thế trông thật xinh!

Triệu Tử Văn không khỏi nuốt nước miếng, ca ngợi.

- Hừ, hiện giờ chúng ta thân ở trong cạm bẫy, người còn có tâm tư ngời đó trên gheo nữa à.

La Thanh Yên căn bản là không để ý tới lời của hắn, chau mày hừ lạnh một tiếng.

Pháo hoa đã bắn lên rồi, mà vừa rồi hắc võ sĩ lại đột nhiên lui lại càng khiến Triệu Tử Văn hiểu được rằng Sở Thăng dường như đang chờ đợi ngay động khẩu hạ sơn. Hắn thấp giọng nói:

- La Các chủ, ở nơi núi rừng trùng điệp này có còn con đường ra nào khác nữa không?

La Thanh Yên lắc đầu nói:

- Trong khu vực này người ở rất thưa thớt, chỉ có một đường đi ra đó thôi. Nếu muốn xuống núi, tất yếu là phải đi đường đó.

"Xem ra thật sự là bị Bạch Phát Ma Nữ hại cho thâm rồi. Biết làm cách nào để trở về được nhỉ?" Triệu Tử Văn cười khổ không nói gì. "Mình

cũng chưa từng nói với bất kỳ ai là sẽ đến nơi này, việc tìm cứu binh là không thể rồi".

- Chúng ta không phải là sẽ chết ở đây đấy chứ?

Triệu Tử Văn buồn bực nói, cũng không biết thích khách tự nuốt thuốc độc tự sát kia là do ai phái tới nữa. Thật sự là lòng lang dạ sói.

Triệu Tử Văn biết nếu như thích khách này không đột nhiên xuất hiện, hành tung của hắn và La Thanh Yên sẽ không thể nào bị bại lộ. Thật sự là một nước cờ kém cỏi.

Thần sắc La Thanh Yên vẫn yên ổn, bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Hiện giờ chúng ta chỉ có thể trốn trong Đào Hoa Cốc, chờ khi nào bọn chúng lơ lửng thì lại lao ra...

Triệu Tử Văn khẽ thở dài:

- Chờ đến lúc lơ lửng, thế thì phải chờ đến khi nào...

Hắn biết, chỉ cần mình và La Thanh Yên bảo trì được thể lực sung mãn thì cho dù là Sở Thăng đến đây, dựa vào đặc điểm địa hình núi non hiểm trở, không thể quần công, công phu chạy trốn chết cũng có thể dùng được. Có điều là cũng không thể cả đời đều ở trong nơi rừng sâu núi thẳm này được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Ôn Tuyền. (Suối Nước Nóng) .

La Thanh Yên nhìn rừng hoa đào rực rỡ, hương thơm tỏa ra bốn phía, nhẹ giọng nói:

- Hiện giờ chỉ có được đến đâu hay đến đó mà thôi.

Nàng lại chuyển giọng hỏi Triệu Tử Văn:

- Người có phải là đã đắc tội với ai rồi không?

La tử tử này cũng không phải tầm thường. Nhanh thế đã có thể liên tưởng ra là ta có cừu gia. Triệu Tử Văn thật sự không đoán được sẽ là ai. Hắn cười khổ nói:

- Ta cũng không biết là ai nữa. Có thể là Cừu Hoành tử.

Trong kinh thành này, ngoại trừ An Vương ra, người có bản lĩnh và tâm cơ như thế, lại còn có cừu oán với Triệu Tử Văn thì cũng chỉ có Cừu Hoành tử.

La Thanh Yên nhướn mày không hỏi tiếp nữa. Nàng không có hứng thú biết những chuyện trước kia của Triệu tướng quân và Cừu Hoành tử. Nàng nhẹ nhàng tựa vào thân cây hoa đào, nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy thư thái và an tĩnh.

"Ừc..." Một thanh âm không hề hài hòa gì vang lên. Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt nhìn dãy núi cao trùng điệp, đột nhiên cảm thấy bụng trống trơn, quả thực như đổ thêm dầu vào lửa, thống khổ muốn chết đi được!

Người là sắt, cơ là thép. Hắn hơn một ngày giờ chưa được ăn uống gì. Đối với kẻ vốn có danh xưng là cái thùng cơ như hắn thì quả thực là so với giết hắn đi còn thống khổ hơn.

La Thanh Yên chậm rãi mở mắt ra, nhìn Triệu tướng quân đang u sầu buồn khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dừng lại ý cười, không bật ra tiếng nữa, ôn hòa nói:

- Người chờ ở đây đi. Ta đi tìm mấy con thỏ hoang về...

Triệu Tử Văn trong đầu vừa mới hiện lên ý tưởng về dăm ba món ăn thôn quê thì La tử tử lại đột nhiên nói ra một câu này, quả thực là tâm linh tương thông a. Hắn cười sung sướng, nói:

- La tử tử, người thật đúng là Bồ Tát sống chuyển thế!

La Thanh Yên hoàn toàn không thêm tính số với hắn nữa, chuyển động thân hình mềm mại, đi vào phía trong núi.

Dù sao thì ta cũng sẽ không nấu cơm đâu, cứ để mình La tử tử lo liệu đi. Triệu Tử Văn mừng rỡ thanh nhàn, vừa lúc tranh thủ nghỉ ngơi một chút bèn tùy tiện đi dạo trong Đào Hoa Cốc. Đào Hoa Cốc này chiếm một diện tích thật lớn, quái thạch lờm chờm ngổn ngang, cao thấp không đều. Trong cốc có cả những cây hoa đào cổ thụ to lớn, khiến cho người ta có cảm giác như đang ở nơi tiên cảnh, rất hài hòa với cảnh núi rừng trùng điệp và tùng bách xanh rì. Trong núi cũng có rất nhiều loại hoa không biết tên, so với hoa cỏ dưới chân núi thì cao hơn hẳn, đủ mọi sắc màu, ganh đua khoe vẻ đẹp.

Hắn nhàn nhã đi dạo, chỉ chờ đến lúc La tử tử nướng xong thỏ hoang còn mình thì đi hưởng thụ một chút. Ánh mắt hắn quét qua hoa đào sáng lạn trong rừng, trầm mê trong đó. Ánh mắt lơ đãng của hắn rơi xuống một vách đá trên Đào Hoa Cốc, chỉ thấy trên vách đá, thiên nhiên đã tạo thành một cái thạch động, âm u không thấy đáy, bên cạnh động đó là một cái đầm nước, nước trong suốt, ở giữa còn sỏi bọt, hình như có một cụm suối đổ vào, hơi nước ấm áp từ mặt hồ dâng lên.

Ôn tuyền à? Triệu Tử Văn nhìn thấy thì rất mừng rỡ, vội vàng đi về phía suối nước kia. Hắn đang cảm thấy y phục đầy vết máu thế này thì rất không thoải mái, cần giặt qua một chút, rồi lại thoải mái hưởng thụ ôn tuyền ấm áp có phải là thích chết đi được không chứ?

Hắn bất chấp tất cả, trực tiếp cởi bỏ trường sam đầy vết máu, phù một tiếng nhảy tùm vào trong ôn tuyền.

Nghe nói tắm ở các suối nước nóng không chỉ có thể làm cho cơ thể, các khớp xương thả lỏng, mà còn có thể tiêu trừ mệt nhọc, tăng tuần hoàn máu. Triệu Tử Văn lượn lờ trong ôn tuyền có nhiệt độ vừa phải, trong đầu nhớ lại những công hiệu của ôn tuyền mà sách vở từ kiếp trước có ghi. Hôm nay ngâm mình ở đây quả thực là rất thoải mái, mỗi tắc da thịt đều có thể cảm nhận được sự sáng khoái và thư thái.

Triệu Tử Văn gối đầu lên tảng đá, chậm rãi nhắm mắt lại, không ngờ là dần dần ngủ say luôn.

Lúc này ở Sở Vương phủ cũng vô cùng tĩnh lặng. Có điều sự tĩnh lặng này lại là khúc nhạc dạo đầu cho một cơn bão táp. Trong đại sảnh của Sở Vương phủ, thủ lĩnh hắc võ sĩ cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn nam tử yêu mị trên đại sảnh.

Nam tử quyền rũ yêu mị kia đúng là Sở Vương Sở Thăng. Vừa nghe thấy tin tức, gã vội vàng ra roi thúc ngựa chạy về Sở Vương phủ trong núi sâu.

- Các chủ, là thuộc hạ thất trách nên mới để cho hơn hai trăm tướng sĩ chết thảm.

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ e ngại cúi đầu, thân hình run lên nhè nhẹ, nhận tội.

Sở Thăng ngược lại vẫn cười cười, nói:

- Ta sao có thể trách người được. Ta nên ghi công đầu cho người mới phải!

Làm chết nhiều võ sĩ được tể mĩ tài bồi như vậy mà còn có công ư? Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ nao nao, không nghe ra ý tứ trong lời nói của Các chủ, đầu đầy mờ mịt nhìn y, hồi lâu không nói nên lời.

Ánh mắt yêu mị của Sở Thăng toát ra sát ý lạnh lùng. Y cười nói:

- Là người đã phát hiện ra hành tung của hai người này, cũng đã kịp thời thông tri cho bản Các chủ. Đây là một đại công. Về phần những võ sĩ đã chết, người là người làm tướng cũng không cần quá mức để ý. Bọn họ đều là cao thủ nhất đẳng, cái chết là không thể tránh được.

- Tạ ơn Các chủ khoan thứ!

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Có điều cũng không biết thích khách còn lại là ai. Vì sao đột nhiên lại uống thuốc độc tự sát...

Nghe được câu này, Sở Thăng rất cuộc không nhịn nổi, cười ha hả, nói:

- Người tính không bằng trời tính. La Các chủ và Triệu tướng quân này dù sao cũng không thể ngờ được rằng sẽ bị người ta đánh lén sau lưng!

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ cũng không phải kẻ ngốc, vừa đảo mắt đã lập tức hiểu ra ý tứ của Các chủ, bèn nói:

- Chẳng lẽ là việc mà An Vương gia đã dự báo rồi, cho nên vẫn phái người theo dõi đến đây? Không đúng... Nếu là người của An Vương phái tới thì cần gì phải uống thuốc độc tự sát để làm bại lộ hành tung của hai người này? Cứ trực tiếp báo cho chúng ta có phải là đạt được mục đích rồi không. Chẳng lẽ La Các chủ và Triệu tướng quân này có cừu gia khác nữa?

Sở Thăng gật đầu, cười một cách tàn khốc, nói:

- Có thể là như thế! Không ngờ là hai người bọn chúng cũng sẽ có ngày hôm nay!

- Các chủ, như vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào? Trước mắt có cần phái người lục soát toàn bộ núi non, bao vây tiêu trừ hai người này không?

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ xoa xoa hai tay vào nhau, nóng lòng đưa ra ý kiến. Đôi mắt gã lóe ra tia sát ý lạnh lẽo như băng. Gã trầm nghĩ, "Hai người này đã giết nhiều thủ hạ của ta như thế. Ta nhất định phải làm cho bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu!"

Hiện giờ có Các chủ Âm Kiếm Các ở đây, lại triệu hồi các cao thủ của Tân Nguyệt Lô trở về thì việc đối phó với hai cao thủ tuyệt đỉnh kia khẳng định sẽ không là vấn đề gì hết.

Thần sắc Sở Thăng có vẻ thoải mái, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà thơm, khoát tay nói:

- Không vội, trong núi này, sơn đạo hiểm trở, rất khó tiến hành bao vây tiêu trừ. Muốn đưa bọn chúng vào chỗ chết thì khó lại càng thêm khó. Chúng ta chỉ cần canh giữ động khẩu hạ sơn, phái thám tử sưu tra hành tung của bọn chúng. Đợi cho đến lúc có cơ hội thì lập tức lại tiếp tục quần công.

Các chủ nói vậy chính là mệnh lệnh rồi, thủ lĩnh hắc võ sĩ tuyệt đối kiên quyết phục tùng. Gã gật đầu, nói:

- Hết thảy đều nghe theo mệnh lệnh của Các chủ.

Ánh mắt của Sở Thăng lại lóe ra tia sáng lạnh. Y nhìn về núi rừng trùng điệp xa xa ngoài đại sảnh Vương phủ, hừ nhẹ nói:

- Triệu Tử Văn, La Thanh Yên, các người tự chui đầu vào lưới rồi, cũng không trách được ta. Hiện giờ ta thấy các người có chấp cánh cũng không thể bay thoát được. Chờ người khác đến nhặt xác cho các người đi!

Tại sao nhân yêu này có thể tự tin được như vậy, đương nhiên là bởi vì đã nắm chắc rằng không có ai biết Triệu Tử Văn đến đây. Lão Hoàng đế căn bản là không thể phái người đến cứu viện được. Còn những người liên can đến Vương Phủ Các lại cũng không biết nốt. Mà cho dù có biết thì thế nào? Chẳng lẽ có thể từ Hàng Châu ngàn dặm xa xôi chạy đến Hàm Đan?

Cho nên, ở trong tình huống tứ cố vô thân, cả An Vương và Sở Thăng đều cho rằng bọn họ chắc chắn sẽ chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong Đào Hoa Cốc, một nữ tử dáng người yếu điệu năm hai con thỏ hoang, tiêu sái bước đi trong rừng hoa đào. Thần sắc nàng có vẻ khẩn trương, cũng không biết là đang tìm kiếm cái gì nữa.

Khi nàng đi đến gần một vách đá ở Đào Hoa Cốc, cái lỗ tai linh mẫn của nàng nghe được từng đợt sóng nước. Theo bản năng, nàng đi theo tiếng động, chỉ thấy một dòng ôn tuyền trước mắt, nhưng không thấy bóng dáng Triệu Tử Văn đâu.

Ồ vô sỉ kia đâu rồi? Trong nội tâm nàng căng thẳng, phóng mắt nhìn ra bốn phía đánh giá tình hình. Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, không thấy bóng dáng hắc đầu cả. Khi nàng định cất tiếng gọi lên thì chợt nghe thấy một tiếng động như quạt nước, mặt nước hiện lên một cái đầu ướt đẫm, tóc tai tung tóe cười cười ngoác nàng:

- La tử tử, người đang tìm ta ư?

Thính giác của Triệu Tử Văn phi thường linh mẫn, đã sớm phát hiện ra có tiếng bước chân đi về phía này. Tiếng bước chân rất nhỏ cho hắn biết là La Thanh Yên đi săn thú đã trở lại, cho nên hắn muốn bày trò trên La Các chủ này một chút.

Hơn nửa thân mình hẩn ẩn dưới nước, hơi nước dâng lên lộ ra cánh tay cường tráng của hẩn, trên mặt cười không ngớt, thật là đắc ý.

La Thanh Yên quét mắt nhìn hẩn một cái, lập tức sắc mặt đỏ bừng, trong tay xuất ra một thanh trường kiếm, thuận thế hóa thành một luồng gió giận lao vọt về phía hẩn.

Ặc, đùa thật đấy à! Triệu Tử Văn sợ tới mức vừa vùi đầu trốn trong nước thì trường kiếm rất mạnh đã đảo qua mặt nước ôn tuyền, lập tức cắm vào trong vách đá, phát ra âm rung kêu "ong, ong", làm hẩn hết hồn hết vía. Nếu thật mà đâm vào đầu thì cũng không còn cái gì mà đội mũ nữa đâu.

- Đừng cho là ta không dám giết người!

La Thanh Yên mặt đỏ bừng bừng, vừa nhìn đã biết là đang cực kỳ tức giận.

Xem ra đây là chuyện mà La tỷ tỷ cực kỳ kỳ hựu, bằng không thì cũng sẽ không xấu hổ như vậy. Triệu Tử Văn ngẩng đầu, ngược ngược cười nói:

- La tỷ tỷ, đừng nóng giận. Không phải là chỉ đùa một chút thôi mà...

La Thanh Yên lạnh lùng không nói gì, lập tức xoay người, cầm thỏ hoang bước đi. Chắc là đi nướng thỏ hoang.

Triệu Tử Văn cũng không phải bị dọa cho sợ quá, cũng không quá để ý nữa. Hẩn nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, tiếp đó lại cầm lấy trường sam đầy vết máu gột rửa trong suối nước nóng. Nhưng bỗng nhiên, hẩn ngửi thấy một hương thơm đặc trưng, bụng đồng thời phát ra tiếng kêu "ùng ục"

Thỏ hoang nướng xong rồi! Hẩn mừng rỡ mặc vào bộ đồ ngủ sạch sẽ, vội vàng hấp tấp chạy về nơi phát ra mùi thơm.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Rung Hoa Đào

Chỉ thấy La tử tử trong tay cầm một khối thịt thỏ, đang nhai từ từ và nuốt chậm rãi, đôi môi đỏ mọng nhấm nháp, Triệu Tử Văn nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, tiến đến cười ha hả, nói:

- La tử tử, ta không khách khí nữa nha!
- Chưa thấy qua loại người vô sỉ như ngươi.

La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng, cũng không còn lời gì để nói nữa.

Triệu Tử Văn không chút khách khí đặt mông ngồi dưới đất, cầm con thỏ cắm trên chạc cây đã sớm nướng xong, xé một cái chân thỏ ra rồi hung hãn ngoạm một cái. Cũng không để ý mồm miệng đầy mỡ, nhồm nhoàm nói lúng búng:

- Ăn ngon!
- Thô tục!

La Thanh Yên vốn quen nhìn những công tử hữu lễ, chưa từng gặp qua loại người có tướng ăn vô cùng thô thảm như hắn, không khỏi hạ giọng mắng mỏ.

Triệu Tử Văn vốn tướng ăn trước giờ đều xấu như thế. Hơn một ngày trời không ăn gì, tình hình chiến đấu lại cam go, chỉ trong vòng một lát, con thỏ ngon lành đã chui hết vào trong bụng hắn.

La Thanh Yên trong lòng phần nộ. May mà mới rồi còn ăn trước cái thùng cơm này, bằng không thì chắc chắn là đói bụng, không giành nổi với hắn.

- La tử tử, tay nghề nướng thịt của ngươi thật sự là rất tốt đấy. Không bằng về sau đến phủ ta làm trù nướng (nữ đầu bếp) đi?

Triệu Tử Văn ăn no, thích ý dựa vào cây hoa đào, cười cười nói.

La Thanh Yên nét mặt lạnh lùng, đáp:

- Chỉ sợ là người không có mệnh ăn thôi!

Cũng biết là nàng sẽ nói những lời này mà, Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười bảo:

- Xem như ta chưa nói gì...

La Thanh Yên ngồi tĩnh tọa trước cây hoa đào, cũng không thèm để ý đến hăn nữa, nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức. Không ai biết được Sở Thăng có thể tìm đến đây ngay lập tức hay không, chỉ có thể nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần, chờ cơ hội sẽ lao ra.

Triệu Tử Văn cũng không tính dựa vào cây hoa đào mãi, hăn tinh tế thưởng ngoạn cảnh đẹp của rừng cây.

Khi đã gần tới hoàng hôn, mây mù thật lớn bao phủ trên không trung, trời chiều chỉ còn vài khe ánh sáng dài, hẹp, màu đỏ sẫm, tựa như cá quẫy trong biển rộng nặng nề, ngẫu nhiên quay cuồng xung quanh bốn phía hào quang màu kim sắc.

Ánh sáng mờ nhạt rọi trên đỉnh núi trùng điệp, vạn hoa bách mộc như được phủ một tầng kim quang, có vẻ vô cùng rực rỡ và tươi đẹp.

Xuân phong mềm mại thổi nhẹ nhẹ, mơn trớn trên gương mặt La Thanh Yên, ánh sáng mờ mờ chiếu trên má nàng, giống như một màu phấn nhàn nhạt, đôi môi như sắc vẽ, vẻ xinh đẹp nói không nên lời.

Nàng chậm rãi mở mắt, bỗng nhiên, trong ánh mắt lộ ra vẻ mê say. Mà sự mê say của nàng dường như cũng không phải bởi vì cảnh đẹp hoàng hôn.

Chỉ thấy đầy trời là những cánh hoa đào không ngừng bay lượn trong gió nhẹ. Trên mặt đất cũng là lớp lớp cánh hoa rụng.

Đào Hoa Cốc khắp nơi phủ đầy những hoa rụng, che kín cả những khoảng đất trống. Màu hồng, màu trắng đan xen vào nhau. Cánh hoa đào màu vàng và bảy màu bay tán loạn như một trận mưa hoa từ trên không trung trút xuống, rực rỡ và tươi đẹp đến lóa mắt. La Thanh Yên giờ mới phát hiện ra, hoa đào trên đỉnh núi, không ngờ lại tươi đẹp diệu kỳ đến như thế!

Hoa đào nở rộ bông bành phiêu lãng dừng lại trên gương mặt nàng, mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Nàng khẽ mỉm cười, dịu dàng cầm một cánh hoa rơi trên mặt, để trước mũi khẽ ngửi rồi lại lập tức ném tung lên không trung, nhìn theo đóa hoa bay bay trong gió, thật lâu không dời mắt đi. Nàng yên lặng đứng giữa rừng hoa đào, hoa rụng rục rỡ lại càng làm nổi bật gương mặt xinh đẹp trong như ngọc của nàng. Gió khẽ thổi phất phơ tà áo trắng, mái tóc bạc cũng bay theo gió, nhìn như tiên tử xuất trần, thanh lịch thoát tục.

La Thanh Yên chưa từng nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp thế này, không khỏi tươi cười, bàn tay mềm mại múa may trong mưa hoa đào, từng cái nhả mà từng nụ cười đều như làm hoa nhường nguyệt thẹn.

"Sạt... sạt..." Bỗng nhiên có những động tĩnh rất nhỏ không hợp với bối cảnh lúc này chút nào vang lên. La Thanh Yên biến sắc, vội vàng xuất ra trường kiếm nắm chắc trong tay. Nàng vừa rồi say mê trong cảnh vật mà không hề phát hiện ra thanh âm rõ ràng như thế, quả thực là quá mức sơ ý rồi. Trong thâm tâm nàng không khỏi có chút hối hận.

Cánh hoa đào vẫn bay đầy trời như mưa, nở rộ trên đỉnh đầu nàng. Nhưng lúc này nàng không còn tâm trạng đâu mà thưởng lãm cảnh mưa hoa đào hiếm gặp này nữa. Tay nắm chắc trường kiếm, nàng cảnh giác và chậm rãi tiến về phía phát ra tiếng động.

Tiếng động "sạt... sạt..." vẫn vang lên đều đặn. La Thanh Yên đi đến trước một gốc cây hoa đào, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng phía sau cây, không ngừng rung cả cây hoa đào. Nàng thấy thế, tức giận nói:

- Triệu Tử Văn, người đang làm cái gì đó?

Triệu Tử Văn cười ha hả, đáp:

- Ăn no không có việc gì...

Ăn no không có việc gì làm thì đi rung cây hoa đào? Một câu này làm cho La Thanh Yên dờ khóc dờ cười. Sự nghi hoặc trong nội tâm nàng lập tức được cởi bỏ. Trách không được tại sao gió thì nhẹ vậy mà làm hoa đào rơi hết xuống, tạo thành cả một cơn mưa hoa. Hóa ra là vì cái thùng cơm này ăn no rồi đi rung cây mà thành.

- Người rung hết hoa đào xuống thế này không thấy đáng tiếc sao?

La Thanh Yên thản nhiên nói nhưng trong mắt không hề có chút ý tứ trách cứ nào.

Triệu Tử Văn ra vẻ khiêm tốn thụ giáo, nói:

- La tử tử nói đúng, đích thật là ta có lỗi rồi. Ta không nên phá hư của công.

Triệu tướng quân này nói chuyện cực kỳ quái dị. Chẳng qua La Thanh Yên cũng hiểu được ý tứ trong đó, thâm thấy buồn cười. Cái thùng cơm này tự nhiên lại nghe lời vậy?

- La tử tử, mưa hoa đào này đẹp không?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

Hồi tưởng lại cảnh hoa rơi rục rỡ, mưa hoa đào bay đầy trời vừa rồi, cảnh đẹp như thế khiến cho La Thanh Yên theo bản năng, đáp:

- Đẹp...!

Nàng lập tức tỉnh ngộ lại ngay. Cái thùng cơm này đang mớm tiếng cho mình!

- Hừ, không đẹp!

La Thanh Yên tức giận phản bác.

Triệu Tử Văn nhìn La tử tử cười với vẻ thâm ý, đôi mắt hiện ra tia nhìn giảo hoạt, ý như là biết thừa nàng sẽ nói như thế ---- nhưng sự thật còn hơn cả lời nói nữa.

La Thanh Yên khuôn mặt không kìm nổi ngượng ngùng, xấu hổ hạ trường kiếm xuống, vội vàng xoay người đi mất.

- La tử tử, ta lần sau lại rung hoa đào cho ngươi nữa nhé!

Triệu Tử Văn cao giọng gọi với theo, tiếng hô to vang vọng trong núi rừng trùng điệp, lặp đi lặp lại mấy lần liền.

- Đồ phóng đãng đáng giận!

La Thanh Yên tức giận mặt đỏ bừng lên. Quả thực là chỉ muốn bùng nổ tung ra thôi. Hận không thể lập tức xông lên, một cước đạp cho hấn lặn xuống vách núi.

- Oa ha ha, Bạch Phát Ma Nữ, ngươi cũng có lúc phải chịu thiệt rồi.

Triệu Tử Văn ngâm mình trong suối nước nóng, cao hứng cười nói.

Một lát sau, hắn không còn thần sắc cợt nhả nữa mà lẳng lẳng nhìn bầu trời đêm, lạnh lùng nói:

- Trăng mờ gió thấp, dễ giết người!

Ánh mắt lập tức nhìn về phía Sở Vương phủ đang đèn đuốc sáng trưng.

Có điều là trên thực tế, Triệu Tử Văn cũng không phải tính đi giết người. Chỉ là những lời này nói ra quá suôn sẻ và có vần điệu cho nên mới đọc sai. Câu chính xác phải là "trăng mờ gió thấp, dễ trộm đồ... hắc hắc"

- Cái gì mà rung hoa đào. Đồ phóng đảng vô sỉ. Ngay cả ta cũng dám khinh bạc. Về sau nhất định phải dạy dỗ hắn cho tử tế.

La Thanh Yên lạnh lùng nói. Ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại nhìn mặt đất đầy hoa đào dưới ánh trăng, không hề phát hiện ra một bóng đen chót lóe lên đi về phía dưới Đào Hoa Cốc.

Ban đêm yên lặng không một tiếng ồn. Tất cả đều yên tĩnh đến đáng sợ, dường như là khúc nhạc dạo đầu của một cơn giông gió. Nhưng thần sắc của La Thanh Yên vẫn thản nhiên, không hề có biểu hiện gì là kích động cả. Nàng tựa vào một cây hoa đào, dần dần ngủ say.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, phương Đông xa xa dần sáng lên chút ánh nắng mờ nhạt. La Thanh Yên chậm rãi mở mắt. Cũng không phải vì hừng đông nên nàng tỉnh lại, mà là vì nàng cảm nhận được hình như trên người mình có một đồ vật gì đó đè nặng lên. Sau khi mở mắt, nàng nhìn xuống thì đã thấy một tấm thảm thật dày phủ lên thân thể mềm mại của mình. Nàng ngạc nhiên một lúc rồi vội vàng lớn tiếng gọi:

- Triệu Tử Văn, người đi ra đây cho ta.

La Thanh Yên mỏi mệt suốt một ngày, khi ngủ không còn sự cảnh giác như bình thường được nữa. Mà Triệu Tử Văn thì thân thủ bất phạm, không kém nàng bao nhiêu, cho nên nhẹ nhàng phủ thảm lên người mà La Thanh Yên không nhận thức ra được.

- La tử tử, tìm ta có chuyện gì?

Một thân ảnh cao ngất từ sâu trong rừng hoa đào tiến đến, cợt nhả nói.

La Thanh Yên chỉ vào tấm thảm trên người, hỏi:

- Đây là người ăn trộm từ Âm Kiếm Các đêm hôm qua phải không?

Triệu Tử Văn không thèm để ý lắc lắc đầu. Nhưng quầng thâm dưới mi mắt hắn đã sớm chứng minh rằng buổi tối hắn đi ra ngoài làm chuyện cướp gà trộm chó rồi.

- Hừ, không ngờ là đường đường một tướng quân Đại Kinh cũng đi làm loại chuyện như thế!

La Thanh Yên không thèm cảm kích mà lạnh lùng phán.

Triệu Tử Văn bĩu môi nói:

- Ta chưa bao giờ nói ta là chính nhân quân tử cả. La tử tử không cần phải cho rằng ta quá tốt.

- Mang cái tấm người ăn trộm đi đi.

La Thanh Yên tức giận ném tấm thảm cho hắn. Nàng kỳ thực vẫn còn chưa nói rõ ra, Triệu tướng quân không để ý tới những nguy cơ hiểm hóc ở Sở Vương phủ mà đến đó trộm thảm, cũng không biết hắn là người ngu hay là tự cao rằng mình là kẻ vô địch nữa. Trong lòng La Thanh Yên cũng ít nhiều có chút cảm động.

Triệu Tử Văn nhận tấm thảm, thản nhiên cười nói:

- Cái tấm thảm này sẽ có tác dụng rất lớn. Ta đang định đến chỗ người để lấy lại mà.

Có tác dụng rất lớn? La Thanh Yên nao nao, lập tức nghĩ tới là không biết hắn đang tính toán mưu ma chước quỷ gì mà không ngờ lại tổn công sức đi trộm thảm mang về thế này.

La Thanh Yên không khỏi kỳ quái, hỏi:

- Người lại đang tính toán mưu ma chước quỷ gì đó?

- Phật viết: “Không thể nói...”

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Thiên Sơn. (Đốt Núi) .

Đã biết Triệu tướng quân này cố ý thừa nước đục thả câu, La Thanh Yên cũng không muốn để ý đến hẳn nữa, hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Có một tấm thảm cũng phải đến Âm Kiếm Các trộm đồ này nọ. Thật là không biết sống chết gì.

Triệu Tử Văn làm sao không biết mối nguy hiểm trong đó. Nhưng đêm qua cũng không có hắc võ sĩ trông coi nghiêm mật như hẳn tướng, mà vẫn là Sở Vương phủ dễ dàng lui tới thám thính như thường. Cho nên có trộm chút đồ vật gì thì cũng không đến nỗi khó khăn.

Thử hỏi ai mà tin được một thích khách đi tiềm phục lại ăn trộm đồ vật này nọ chứ? Sở Thăng có nghĩ nát óc cũng sẽ nghĩ không ra được đâu. Đường đường là Triệu tướng quân lại đến Vương phủ của y trộm đồ...

- Đến lúc cần người sẽ biết tác dụng của nó.

Triệu Tử Văn cười lớn, cũng không để ý Bạch Phát Ma Nữ vô tình này, xoay người đi vào trong Đào Hoa Cốc.

Ánh mắt La Thanh Yên nhìn những hoa đào phủ đầy trên mặt đất dưới các tàng cây, trong lòng lại chợt nổi lên chút tư niệm. Nhưng rất nhanh nàng lập tức khôi phục lại bộ dạng điềm tĩnh, tựa như tiên tử lạc vào Đào Hoa Cốc, trong lớp hoa đào giăng mắc khắp nơi, có vẻ như được hoa đào phản chiếu càng làm tôn thêm vẻ đẹp, vô cùng thanh lịch và thoát tục.

Tất cả Đào Hoa Cốc lại rơi vào cảnh yên tĩnh hoàn toàn. Lúc này, trong đại sảnh của Sở Vương phủ, Sở Thăng ngồi trên ghế thượng tịch, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Đào Hoa Cốc phía xa xa!

- Các chủ, dường như bọn họ ở trong Đào Hoa Cốc. Bây giờ có cần phái hắc võ sĩ tiến vào tiêu diệt ngay không?

Thủ lĩnh của hắc võ sĩ đứng trong sảnh, siết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sở Thăng âm hiểm cười:

- Trực tiếp giết chết chúng thì không phải là đã rất tiện nghi cho chúng rồi sao?

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ nghi ngờ, nói:

- Chẳng lẽ Các chủ muốn làm cho bọn chúng phải khốn khổ khốn nạn trong núi rồi mới bao vây tiêu diệt?

- Hừ hừ, khi bao vây tiêu trừ bọn chúng, bọn chúng chắc chắn sẽ liều chết phản kháng. Bằng vào võ công của hai người này, nếu như quyết chí cá chết lười rách với chúng ta thì chúng ta thiệt to.

Sở Thăng lạnh lùng đáp. Đối với cái chết của hai trăm hắc võ sĩ, nói không đau lòng căn bản là nói dối. Y không muốn có thêm thương vong nữa.

Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ lúc đầu nghe không hiểu được ý tứ của Các chủ. Gã cân nhắc một lúc lâu... Ánh mắt chột sáng ngời, bình tĩnh đại ngộ, nói:

- Chẳng lẽ Các chủ muốn...

- Việc này do người một tay đốc thúc. Đừng cho bất luận kẻ nào biết.

Sở Thăng cắt ngang lời gã.

Thủ lĩnh hắc võ sĩ liên tục gật đầu, nói:

- Tất cả đều nghe theo sự phân phó của Các chủ.

Trong lòng gã cũng thầm nghĩ, "Các chủ thật là thủ đoạn!"

Triệu tướng quân của Đại Kinh và Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên, hai người này đều là loại nhất đẳng cao thủ. Nếu như bọn họ liên thủ lại thì nếu muốn đánh giết bọn họ, cái giá phải trả cũng không đơn giản chỉ là hai trăm võ sĩ như làn trước, mà chắc chắn sẽ phải trả giá bằng nhiều mạng sống và máu rơi hơn. Kế sách của Sở Thăng đơn giản chính là tiêu diệt hai người này mà không uổng mất một người nào cả.

Thông qua liên tưởng về điểm này, thủ lĩnh của hắc võ sĩ cũng có thể đoán được tâm tư của Các chủ rất nhanh.

Ánh mắt quyến rũ của Sở Thăng hiện ra ý cười狡 hoạt, dường như chắc chắn mưu kế vừa rồi nhất định sẽ thành công. Y nhấp một ngụm trà thơm rồi phán:

- Thành tướng quân, phái bồ câu đưa tin cho Tân Nguyệt Lâu.

Thành tướng quân - Thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ lập tức nghiên ngẫm tâm tư của Các chủ, vừa đảo mắt đã nói:

- Chẳng lẽ Các chủ muốn phái các cao thủ của Tân Nguyệt Lâu tới đây hết?

Sở Thăng ôn hòa cười đáp:

- Xem ra Thành tướng quân vĩnh viễn không thể biết được nội tâm ta đang có suy nghĩ gì.

Trên trán Thành tướng quân lập tức toát mồ hôi lạnh. Sở Các chủ là kẻ giết người không chớp mắt. Nếu làm cho y mất hứng, thì thật sự là mạng nhỏ khó bảo toàn, gã vội vàng ngưng cười nói:

- Các chủ trí mưu song toàn, thuộc hạ sao có thể nghiên ngẫm được tới...

Thành tướng quân này dũng mãnh thì có thừa nhưng trí mưu không đủ, Sở Thăng không khỏi thầm tiếc nuối trong lòng, lại nói tiếp:

- Truyền khẩu dụ của ta, giam lỏng Đạp Tuyết!

Giam lỏng Đạp Tuyết? Thành tướng quân hơi hoang mang, lại lập tức nghiêm mặt nói:

- Các chủ có phải là sợ Đạp Tuyết sẽ tiết lộ ra chuyện Triệu Tử Văn bị khốn trong Đào Hoa Cốc cho người của hãn biết không?

Coi như cũng không phải kẻ quá ngu ngốc! Sở Thăng thản nhiên đáp:

- Đạp Tuyết và Triệu Tử Văn có mối quan hệ khá tốt. Cứ phòng bị cẩn thận không phải là chuyện gì xấu cả.

Hãn lại chuyển giọng, cười lạnh nói:

- Nếu không phải là ta tính đến chuyện Đạp Tuyết đã theo ta nhiều năm thì ta cũng sẽ không để cho nàng còn sống đến hôm nay đâu.

- Thuộc hạ lập tức phái bồ câu đưa tin.

Thành tướng quân hiểu được chuyện quá khẩn cấp. Nếu như để đương kim Hoàng đế Đại Kinh biết Triệu tướng quân hiện đang bị vây khốn trong

Đào Hoa Cốc, chắc chắn lão sẽ phái đại quân đến cứu viện. Gã vội vàng xoay người đi ra khỏi đại sảnh.

- Triệu Tử Văn, La Thanh Yên, để ta xem qua ngày mai các người có thể kiên trì được bao lâu.

Ánh mắt Sở Thăng lại nhìn về Đào Hoa Cốc phía xa xa, tràn ngập sát khí.

Sương sớm trong ánh sáng ban mai long lanh nhiều màu rực rỡ. Hoa đào trong Đào Hoa Cốc thực vô cùng diễm lệ. La Thanh Yên lặng lẽ đứng ở ranh giới cốc, ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở Sở Vương phủ đang tĩnh lặng kia. Nàng cũng không hiểu vì sao Sở Thăng còn chậm rãi chưa hành động.

- La tử tử, chào buổi sáng!

Triệu Tử Văn vừa ngậm mình trong ôn tuyền xong, thoải mái sáng khoái cười cười chào hỏi La Thanh Yên.

La Thanh Yên xoay người nhìn lại. Ánh mắt không khỏi dừng lại ở quầng thâm trên mắt hắn. Nàng nhướn mày chất vấn:

- Người đêm qua lại tới Vương phủ nữa ư?

Triệu Tử Văn liếc mắt khinh thường đáp:

- Ta còn đi Vương phủ làm cái gì!

- Vậy đêm hôm qua người đang làm chuyện gì?

La Thanh Yên biến sắc hỏi dồn.

Triệu Tử Văn duỗi lưng vươn vai, không nhanh không chậm đáp:

- Ta nói này La tử tử. Người làm sao lại giống cái bà quản gia vậy?

Bà quản gia! La Thanh Yên nghe mà mắt phun lửa giận, xuất ra một thanh trường kiếm đâm thẳng vào hắn, tức giận nói:

- Khá lắm, tiểu tặc vô sỉ! Muốn đánh!

- Đây đây, nữ tử động khẩu chứ không động thủ nhé.

Triệu Tử Văn trốn sau một gốc cây hoa đào, cao giọng hét.

La Thanh Yên cũng không thèm để ý đến câu nói không hợp logic này. Đã nhiều ngày nay bị tên tiểu tặc này khinh bạc, nàng đã sớm giận dữ rồi. Thân ảnh quý mị chột lóe lên, vọt đến bên cạnh hắn. Một kiếm bay vèo đến tránh hắn rồi quét qua.

Nhưng Triệu Tử Văn cũng không phải là kẻ cứ để mặc người ta đến chém đầu mình. Trong nháy mắt hắn đã kịp thời lui lại phía sau hai bước, tránh khỏi luồng kiếm phong của Bạch Phát Ma Nữ.

"Ba... bịch" cây hoa đào còn chưa trưởng thành, trực tiếp bị chặt đổ, phịch một tiếng đổ trên mặt đất.

Bạch Phát Ma Nữ này đùa mà cứ như thật vậy. Triệu Tử Văn thấy thế thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lảng sang chuyện khác, cười ha hả nói:

- Chặt tốt! Chặt tốt!

Tiểu tặc này cười dâm dăng không chịu nổi. La Thanh Yên nghe trong đó ra nghĩa khác, tức giận đến cực độ, mặt đỏ rực lên, cần cổ trong suốt cũng đỏ lên, hét lớn:

- Triệu Tử Văn, hôm nay ta muốn người chết không được tử tế.

Không thể nào. Nghiêm trọng vậy sao. Triệu Tử Văn thấy tình thế không ổn, vội vàng chuồn mất. Vừa chạy vừa la lớn:

- La tử tử, ta còn không tìm người tính toán cái tội phá hoại của công, người sao lại tìm ta gây phiền toái thế?

La Thanh Yên hôm nay đã hoàn toàn tức giận tới mức đánh mất cả tâm cảnh bình tĩnh của ngày thường, vũ động trường kiếm đâm vào tên tiểu tặc vô sỉ này. Dù sao thân pháp của Triệu Tử Văn cũng không nhanh nhẹn được bằng La Thanh Yên. Tránh thoát được vài kiếm xong hắn đã thấy chẳng mấy mà bị Bạch Phát Ma Nữ này đuổi kịp.

Bỗng nhiên, một mùi khói truyền vào mũi hai người. Hơn nữa, mùi khói và cây cối cháy cực kỳ nồng đậm. Theo bản năng bọn họ đều dừng bước lại, phóng mắt nhìn ra phía xa xa. Bọn họ đều trợn mắt nhìn một trận đại hỏa rừng rực chập rây lan về phía bên này.

Vốn là ban ngày gió xuân thổi, hơn nữa lại là do có người cố ý làm, cho nên thế lửa thật là hung mãnh. Ngay khi hai người đuổi đánh nhau có một lúc thôi mà ngọn lửa nho nhỏ đã nghiễm nhiên trở thành một trận đại hỏa khó có thể dập tắt nổi.

La Thanh Yên nhìn đại hỏa ở phía núi xa xa kia dần dần lan ra, nhíu mày nói:

- Không ngờ Sở Thăng này lại có thể sử dụng thủ đoạn ác độc như thế!

Nàng và Triệu Tử Văn đều hiểu được, một mối lửa này của Triệu Tử Văn dù không đốt được đến Đào Hoa Cốc cũng sẽ hun cho toàn bộ động vật trong núi phải rời đi hết. Đến lúc đó chắc chắn mình sẽ không tìm được một chút xíu lương thực nào. Nếu đốt tới Đào Hoa Cốc rồi thì cho dù công có cao tới đâu đi nữa cũng sẽ bị táng thân trong đại hỏa hừng hực cháy này.

Ánh mắt Triệu Tử Văn phóng về phía Sở Thăng đang đứng dưới núi, kia, thần sắc vừa mừng vừa lo. Không ai có thể hiểu được tại sao hẳn lại có biểu tình như thế.

Ánh mắt lẳng lơ quyến rũ của Sở Thăng lóe ra tia nhìn giả dối, âm hiểm. Y cười nói:

- Để ta xem xem các người chạy thoát khỏi biển lửa như thế nào.

Thế lửa trong núi ngày càng hung mãnh không ngừng phát ra những tiếng nổ bùm bụp nho nhỏ. Thương tùng cổ bách gì gì cũng đều đổ xuống trong biển lửa hết. Cảnh tượng như thế khiến cho ai chứng kiến cũng phải kinh hoàng. Nếu như ở trong núi sâu này thì chắc chắn phải chết chứ không nghi ngờ gì được nữa rồi.

Dưới xuân phong và ánh mặt trời, hỏa thế càng ngày càng hung mãnh, chẳng mấy sẽ lan tới Đào Hoa Cốc. Trong Đào Hoa Cốc lại dày đặc các cây hoa đào. Hỏa thế chắc chắn sẽ lan tới nơi này. La Thanh Yên nghiêng chặt răng, hồi lâu không nói ra lời được. Cho dù là tiên tử cũng không muốn chết ở trong biển lửa, huống gì là Bạch Phát Ma Nữ này.

Ánh mắt của Triệu Tử Văn có chút phức tạp, dường như đang cân nhắc cái gì. Hẳn lại ngẩng đầu lên nhìn trận đại hỏa mãnh liệt đang lan tới. Vạn vật sẽ đều bị thiêu rụi hết. Cho dù có ẩn mình trong suối nước nóng để tránh được biển lửa. Nhưng biển lửa này dù sao cũng có thể cháy đến ba, bốn ngày. Đến lúc đó chắc cũng sẽ chết vì đói mất.

"Sớm thử không bằng muộn thử. Cứ làm như thế đi!" Triệu Tử Văn khê căn môi, lập tức nói với La Thanh Yên:

- La tỷ tỷ, đi theo ta!

Nếu như không có chuyện giáo trường luận võ ngày mai, nói không chừng hẳn sẽ còn lần lửa một hai ngày nữa. Chẳng qua hiện tại không còn đường sống nữa, không bằng đánh cuộc một lần như vậy đi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Bay Lượn

La Thanh Yên nghe xong sừng sốt, trong lòng không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ hẳn tìm ra được biện pháp gì ư?

Triệu Tử Văn quyết định thật nhanh biện pháp, cũng không suy xét vấn đề thiệt hơn cho phức tạp, chạy nhanh về một chỗ sâu trong rừng hoa đào.

La Thanh Yên thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào ổn thỏa cả. Trừ phi hai người chấp cánh mà bay ra ngoài. Nàng chắc chắn là không tin tiểu tặc này sẽ có biện pháp gì, có điều vẫn đi theo hẳn.

Lúc này, Triệu Tử Văn đã sớm dắt kỹ Hồ Đầu Thương bên người rồi. Bên cạnh hẳn còn có một con điều hình tam giác, nhưng hình dạng cực kỳ quái dị. La Thanh Yên không khỏi tò mò nhìn ngắm. Chỉ thấy trên con điều tam giác này rộng chừng bốn thước, dài khoảng hai thước, to khổng lồ. Bạch Phát Ma Nữ chưa từng thấy cái điều nào lớn đến vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm ra nhìn.

- Người làm cái điều lớn như thế để làm gì?

La Thanh Yên không khỏi kinh ngạc hỏi.

Triệu Tử Văn khinh thường lườm nàng, bực bội nói:

- Ai nói đây là điều?

La Thanh Yên lại chú ý thấy dưới con điều khổng lồ này còn có một cái nữa hình tam giác, đúng là hoàn toàn không giống điều. Nàng ngắm nghĩ lại, rồi kinh ngạc nói:

- Sao cơ? Chẳng lẽ người định dùng cái này để bay ra khỏi Đào Hoa Cốc?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Chẳng lẽ ta còn chơi điều hay sao? Đương nhiên là phải dựa vào cái cánh lượn này mà bay ra ngoài rồi.

Cánh lượn? La Thanh Yên chưa từng nghe nói đến. Mà Đại Kinh cũng chưa từng xuất hiện thứ đồ vật này. Chẳng lẽ là hăn nghĩ ra được??? La Thanh Yên lại liên tưởng đến chuyện hăn đi trộm thảm, hỏi dò:

- Người đi ăn trộm thảm trong Sở Vương phủ là để làm cái gọi là cánh lượn này ư?

- Còn không phải sao? Cũng may mà thảm ở Sở Vương phủ này không phải là loại vải bố mà là chất tơ sợi thượng hạng, không chỉ mềm nhẹ mà lại còn dẻo dai vô cùng, dùng để làm cái cánh lượn này thì không còn gì tốt hơn nữa cả.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói.

La Thanh Yên nhất thời im lặng. Chẳng lẽ là một cái gọi là cánh lượn như thế này lại có thể đưa cả hai người bay lên được sao? Quả thực là làm liều! Nàng lạnh lùng nói:

- Ta sẽ không ngồi lên cái thứ điều quái dị này mà bay đi đâu. Muốn bay thì mình người tự bay đi.

Thế lửa trong núi ngày càng hung mãnh, sắp lan đến Đào Hoa Cốc tràn đầy các cây hoa đào. Triệu Tử Văn cũng không tính để mạng nhỏ dùng chân ở chỗ này. Hăn đã sớm chuẩn bị sắp xếp tất cả, cầm lấy cái giá tam giác giơ cao cánh lượn lên, cười nói với La Thanh Yên:

- La tử tử, người muốn làm vệt quay Bắc Kinh hay là đi theo ta để thể nghiệm một chút cảm giác bay lượn được?

Cảm giác bay lượn được? Thâm tâm La Thanh Yên chợt nảy lên. Nàng cũng mê luyện thiên đạo, bay lên trời xanh. Nhưng nàng còn cách xa giấc mộng vĩ đại kia, nàng trầm tư, rất lâu không đáp lại câu hỏi kia.

Nếu hỏi Triệu Tử Văn, một người bình thường ở thế giới kia là nguyện ý làm vệt quay hay là cầm cánh lượn mà bay đi thì không cần nghĩ cũng biết, đáp án của hăn tuyệt đối sẽ là mang cánh lượn vào lướt cho nhanh.

Nhưng dù sao là ở thời cổ đại, không có ai biết đến sự có mặt của cánh lượn. Trừ phi là tiên, chứ không thì làm sao một phàm nhân có thể bay lượn trên trời cao được. Nói có chút khó nghe thì điều đó hoàn toàn vô vấn, là

những lời nói vô căn cứ. Cho nên La Thanh Yên không tin tưởng cũng là chuyện có thể hiểu được.

Thấy La tử tử nhíu chặt mi, nửa ngày giờ không đáp không rằng, lại thấy lửa thiêu mông đít tới nơi rồi, Triệu Tử Văn nóng ruột quá vội vàng bảo:

- La tử tử, nhanh lên đi, chứ không thì không kịp nữa đâu...

"Được rồi, đã có Triệu tướng quân này theo ta cùng chết thì ta còn sợ cái gì?" Thần sắc La Thanh Yên lại trở lại bộ dạng thản nhiên như trước, phong thái như liệt sĩ thấy chết cũng không sờn. Nàng đi đến dưới cánh lượn, đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, một bàn tay đẩy cánh lên, còn tay kia thì nắm chặt lấy cái giá hình tam giác.

Toàn bộ giá đỡ của cánh lượn đều là loại gỗ đào thượng hạng, được dây thừng xé từ vỏ cây rắn chắc buộc chặt lại, lại buộc kỹ lưỡng và chặt chẽ đến nỗi cả Triệu Tử Văn buộc vào rồi cũng không cởi được ra nữa. Hai cánh chim hai bên được làm từ loại thảm tơ thượng hạng, mềm mại lại có tính dẻo dai. Toàn bộ kết cấu chắc chắn như thế mới có thể chịu đựng được sức nặng của hai người.

Lửa cháy đã lan tới rừng hoa đào, những cây hoa đào ngoài rìa đã sớm bị thiêu hủy. Thấy tình hình lửa sắp lan vào trong rừng, ở đây lúc nào là nguy hiểm lúc đó, Triệu Tử Văn không còn vẻ tươi cười nữa mà thần sắc vô cùng nghiêm túc, nói:

- La Các chủ, chuẩn bị tốt chưa?

La Thanh Yên nhìn hình dạng hẩn như đao gọt, không khỏi tăng thêm hảo cảm với Triệu tướng quân khi thực sự nghiêm túc này. Đại hỏa sắp lan tới tận nơi, La Thanh Yên không còn lựa chọn nào khác, gật đầu nói:

- Ta coi như đánh bạc một phen đi.

Đại hỏa rừng rực ở Đào Hoa Cốc càng ngày càng lan rộng và mãnh liệt. Xuyên qua màn lửa có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của hai người. Bên dưới Đào Hoa Cốc có một đám hắc võ sĩ đang đứng đó, mà đứng đầu chính là Các chủ Âm Kiếm Các Sở Thăng. Y cười lạnh, ung dung nói:

- Để ta xem hai người các người thoát được như thế nào. Nếu không phải là bị thiêu cháy thì cũng chỉ có cách nhảy xuống Đào Hoa Cốc ngã mà chết thôi.

- Các chủ, thật sự là trời đã giúp chúng ta rồi. Hôm nay lại là gió đông, toàn bộ rừng hoa đào sắp thành biển lửa rồi.

Thành tướng quân vui tươi hơn hở cười nói. Gương mặt cương nghị quả thực như nở hoa từng bừng.

Bên ngoài Đào Hoa Cốc, phía sau Triệu Tử Văn là một vách núi nghiêng xuống dưới, tuy rằng đường có chút gập ghềnh nhưng vẫn có thể coi như một con dốc lao xuống phía dưới được. Bên dưới Đào Hoa Cốc chính là vực sâu không thấy đáy. Nếu như không dùng cánh lượn mà nhảy luôn xuống thì đảm bảo là hai người xong đời rồi.

- Ta đếm đến ba, chúng ta cùng nhau lao xuống dưới. Khi rời khỏi vách núi, nhớ kỹ hai tay phải nắm chặt lấy thanh ngang nhé.

Hắn lập tức mang cánh lượn quay đầu đi đến một nơi bên vách núi mà lửa còn chưa thể lan tới ngay được, nhẹ giọng dặn dò bên tai La Thanh Yên.

Cánh lượn đối diện với biển lửa, La Thanh Yên lạnh giọng hỏi han:

- Chẳng lẽ chúng ta đi cùng hướng với biển lửa?

Ngất! Nếu thuận gió mà bay thì tuyệt đối là sẽ trực tiếp ngã chết luôn. Đương nhiên là muốn không khí tạo ra lực vận động tương đối rồi. Triệu Tử Văn cũng không muốn giải thích lằng nhằng, ôn hòa đáp:

- Cứ nghe ta là được!

Dù sao thì cũng là lúc tính mạng khẩn yếu, La Thanh Yên cũng không nhin được nên tay toát mồ hôi lạnh ướt, nhưng thần sắc thì vẫn là bộ dạng lạnh lẽo như băng, hoàn toàn không có chút gì sợ hãi cả. Nàng gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Triệu Tử Văn cũng không còn do dự gì nữa, cắn răng hô:

- Một...

- Ba!

Hắn quát lên xong chột khởi động, một tay giơ cánh lượn lên, lao xuống phía dưới. Bọn họ lao đi cực nhanh, chỉ một lát đã vọt tới bên vách núi còn chưa bị lửa thiêu.

Ngay khi hai chân sắp rời khỏi vách núi, Triệu Tử Văn vẫn không quên nhắc nhở:

- Cầm chặt thanh ngang!

La Thanh Yên trong lòng gấp gáp, hô hấp đều cảm thấy dồn dập hơn. Nàng vội vàng dùng hai tay cầm chặt thanh ngang trên cái giá đỡ hình tam giác, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn tình cảnh sắp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Cánh lượn không lập tức rơi xuống vách núi như La Thanh Yên tưởng tượng mà dựa vào lực vận động tương đối của không khí tạo thành, dưới tán cánh sinh ra động lực, trong khoảnh khắc rời khỏi vách núi đen liền bắt đầu phi hành, lướt đi, phiêu du trên không trung, bay lượn giữa bầu trời xanh.

- Các chủ, mau nhìn. Đó là cái gì?

Thành tướng quân, thủ lĩnh của đội hắc võ sĩ là người đầu tiên phát hiện ra một con điều hình tam giác nương theo gió to mà rời khỏi vách núi bay vào khoảng không. Mắt gã trợn tròn kinh ngạc, gã kêu to lên.

Sở Thăng lập tức chuyển ánh mắt lảng lơ mị hoặc sang, lập tức cũng phát hiện ra con điều khổng lồ đang bay lượn trên trời. Càng kinh ngạc hơn chính là bên dưới con điều có hai người. Tư thế của bọn hắc và cánh điều được bảo trì gần như cân bằng.

- Không thể nào! Không thể nào! Con người làm sao có thể mang điều phi hành được!

Sở Thăng không thể tin nổi sự thất bại trong gang tấc, càng khó tin là không ngờ có người lại có thể bay lượn trên trời xanh như chim. Y nhìn con điều bay qua đỉnh đầu, giật dử hét lên.

Thành tướng quân nghẹn họng nhìn trân trối hồi lâu không nói được gì. Thăng ngọc cũng có thể nhìn ra được hai người này chính là Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

“Thành cũng ở Tiêu Hà mà bại cũng ở Tiêu Hà!” Nếu như trong lịch sử này cũng có một màn Tiêu Hà đuổi theo Hàn Tín dưới ánh trăng thì nói không chừng Sở Thăng sẽ liên tưởng được tới câu ngạn ngữ này. Y dựa vào đông phong mà dẫn lửa thiêu cả Đào Hoa Cốc. Còn Triệu Tử Văn lại mượn thế gió đông mà lấy điều bay đi. Thật sự là thành cũng ở đông phong mà bại cũng ở đông phong.

Tại sao lại có thể có loại người kỳ quái như thế này cơ chứ! Lại có thể làm ra điều cho người ta bay lên được. Sở Thăng tức giận đỏ cả mặt, không còn vẻ đắc ý như vừa rồi nữa. Y phần nộ phất ống tay áo, phần hận rời đi.

Mấy trăm hắc võ sĩ hôm nay coi như được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt). Người cũng có thể bay được.

Cánh lượn không nhanh không chậm bay lượn trên bầu trời. Trời xanh xanh, mây trắng bay nhàn nhạt, mọi thứ đều ở dưới chân mình. Ở trên không trung, Triệu Tử Văn càng có thể cảm thụ được luồng gió xuân hòa ái. Hắn nắm chặt lấy xà của giá đỡ hình tam giác, thân thể tận lực ngang hàng với cánh lượn, ánh mắt lập tức nhìn về phía xa xa. Lúc này đây núi cao đồng rộng, hồ gợn sóng lăn tăn, thương tùng thúy bách trên đại sơn đều thu nhỏ hiện ra trước mắt hắn. Cái cảm giác tự do bay lượn này khiến hắn hưng phấn, trái tim đập rộn ràng.

Ánh mắt hắn lại nhìn sang La tử tử ở bên cạnh. Chỉ thấy mặt nàng hơi tái nhợt, mắt nhắm chặt, nghiêng răng lại, hắn không khỏi bội phục Bạch Phát Ma Nữ quả thật là gan dạ sáng suốt hơn người. Nếu như là một nữ tử cổ đại bình thường cầm một cái điều lượn lao xuống sườn núi, cho dù không bị dọa chết thì cũng sẽ bị dọa đến mức hô to gọi nhỏ. Còn nàng thì chỉ có vẻ như hơi sợ hãi mà thôi.

Triệu Tử Văn một tay nắm thanh ngang, vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ bé của nàng, cười nói:

- Tử tử, chúng ta an toàn rồi!

An toàn? La Thanh Yên đang cảm giác thấy gió nhẹ không ngừng mơn trớn trên má mình, hơn nữa có vẻ mạnh hơn xuân phong bình thường, khi nghe nói thế thì không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ, "Chẳng lẽ hắn nói đều là sự thật sao?"

Nàng cũng không quan tâm đến việc Triệu Tử Văn vừa chiếm tiện nghi của mình, chậm rãi mở mắt. Đập vào mắt nàng là một cảnh núi rừng hùng vĩ, núi sông quen thuộc đều ở đây. Mây trắng thân quen không ngừng thổi qua bên người. Cảm giác này như mộng lại như ảo, tựa như thân lạc vào tiên cảnh. Nàng nhất thời ngây ngốc, ánh mắt si mê nhìn cảnh sắc xung quanh.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Trở Về.

Đây có phải là sự thật không?

La Thanh Yên nhấp nháy con mắt, rất khó tin tưởng được sự thật là con người cũng có thể bay lượn trên bầu trời giống như các loài chim.

Triệu Tử Văn chỉ về phía Yên Chi Hồ xa xa kia, cười ha hả, nói:

- Đương nhiên là thật rồi. Người xem đi, kia là Yên Chi Hồ ở Hàm Đan.

La Thanh Yên nhìn theo hướng hăn chỉ. Yên Chi Hồ sóng gợn lăn tăn, dương liễu phất phơ thu nhỏ đang hiện lên ngay trước mắt. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Yên Chi Hồ như thế. Toàn cảnh Yên Chi Hồ đều ở trước mắt nàng, mang lại cho nàng cảm giác như đang nhìn một cái ao nhỏ nhỏ thôi. Càng nhìn nàng càng cảm thấy hưng phấn và kỳ diệu.

Thâm tâm nàng đồng thời rất bội phục Triệu tướng quân này phòng ngừa chu đáo, không ngờ là hăn có thể đoán được rằng Sở Thăng sẽ dùng kế sách thâm độc là phóng hỏa thiêu sơn. Đồng thời đến lúc này nàng mới hiểu được Triệu tướng quân hai ngày hai đêm không ngủ được, chính là để làm cái cánh lượn này. Hữu dũng hữu mưu, ở Đại Kinh đương thời quả thật không ai có thể so sánh được với hăn!

Gió xuân vẫn thổi vi vu trên trời, cánh lượn thỉnh thoảng lại bắt gặp một con yến lạc đàn bay về phương Nam, tầng mây cao cao phiêu đảng ngay bên cạnh. Bọn họ thân thể ở trong tầng mây mỏng, lại có cảm giác mộng lung như đang ngắm hoa ở trong mây, thực say mê không sao nói nên lời.

La Thanh Yên trong lòng đập rộn rã. Lúc này nàng không còn sợ hãi mà chỉ còn sự hưng phấn. Thử hỏi một nữ tử ở cổ đại, chưa bao giờ nhận thức được tư tưởng khoa học hiện đại, đột nhiên lại bay lượn trên bầu trời giống như chim, không khẩn trương sợ hãi mới là lạ. Chẳng qua Bạch Phát Ma

Nữ không thể giống như nữ tử bình thường, trong lòng cảm giác hưng phấn đến quá nửa, lấn át cả nỗi sợ hãi.

Triệu Tử Văn ánh mắt chăm chú nhìn La tỷ tỷ. Đầu bạc của nàng bay theo gió, hai má trong suốt và trắng nõn ửng hồng vì hưng phấn, tựa như điểm thêm một tầng phấn nhạt. Mặt hoa da phấn, quần áo phất phới bay theo gió, quả thật giống như một tiên tử tóc bạc bay lượn trên không tung. Triệu Tử Văn nhìn mà không khỏi si mê.

- Người nhìn cái gì?

La Thanh Yên nhận thấy ánh mắt nóng rực của hắn, lạnh lùng nói.

- A... ta đang nhìn chim nhỏ!

Triệu Tử Văn đánh trống lảng, cười cười nói, lại rung đùi đắc ý thường thức cảnh đẹp tiếp.

- Đồ phóng đảng!

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, mặt kín bưng không nói thêm gì nữa. Khuôn mặt nàng thường xuyên có vẻ lạnh lẽo như băng không thể tiếp cận được, nhưng thật ra cũng dịu dàng đi vài phần rồi.

Triệu Tử Văn quệt mồ hôi lạnh dưới đầu. Không phải vì sợ hãi bạch phát tiên ử đang trong đám mây mù vờn quanh này, mà là hắn cũng đang vô cùng hưng phấn và hồi hộp, cũng đang rất lo lắng vấn đề an toàn của cánh lượn, chỉ cầu giới khấn Phật là ngàn vạn lần nó đừng có sai sót gì. Nếu như cánh lượn chỉ có chút xíu sai sót gì đó thôi thì vấn đề tuyệt đối sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, ảnh hưởng đến độ phi hành của nó. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị rơi cánh mà chết mất.

Hắn không còn thần sắc nhả nữa, trầm trọng nhìn cánh lượn trên đầu mình, kiểm tra luôn xem có thể đột nhiên có sai sót gì hay không.

Nhìn bóng lưng to như cái phản của gã đấng đờ tử này, La Thanh Yên mới hiểu được, cái cánh lướt này không phải chỉ đơn giản như thế. Thực sự là độ nguy hiểm rất cao, mà gánh nặng ngàn cân như thế, mọi thứ đều do cái bóng dáng này dốc sức mà làm cả. Thế mà hắn còn ra vẻ hạ lưu, thật sự là rất đáng trách!

Nếu trên thế giới này còn có người mà nàng không nhìn thấu được, trừ Triệu tướng quân này ra thì không còn có ai khác nữa cả. Nàng khẽ cắn

môi, lại dịu dàng hỏi:

- Triệu tiểu tặc, cái cánh lượn này là người phát minh ra sao?

Triệu Tử Văn vô liêm sỉ gật đầu đáp:

- Sao? Có phải là đang nghĩ sau này sẽ lại bay lại một lần nữa?

- Vậy đây là lần thứ mấy người dùng cái cánh lượn này phi hành? La Thanh Yên tưởng thật hỏi lại.

Triệu tiểu tặc bĩu môi đáp:

- Chẳng lẽ La tử tử không biết rằng cánh lượn này là lần bay thử thứ nhất của ta hay sao?

- Lần đầu tiên?

La Thanh Yên vốn có hảo tâm muốn giúp hẳn giảm bớt áp lực, nhưng khi nghe câu trả lời này thì mở to đôi mắt đẹp. Chưa bao giờ dùng mà cũng dám dùng thứ đồ mạo hiểm thế này. Lúc này, trong lòng nàng lập tức thấy bồn chồn lo lắng. Nếu như cái cánh lượn này có vấn đề thì chẳng phải là sẽ có khả năng bị quăng rơi xuống tan xương nát thịt hay sao?

- Phát minh sáng tạo nào cũng là đầu tiên mà.

Triệu Tử Văn nhìn nàng cười ha hả.

La Thanh Yên trong lòng thầm dờ khóc dờ cười, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Thần sắc nàng vẫn thản nhiên nói:

- Như vậy người có thể để cái cánh lượn này tiếp đất được không?

- Chuyện này à... Ta còn chưa thử qua thực tế nữa, để thử xem thế nào...

Triệu Tử Văn như có vẻ suy nghĩ rồi mới gật đầu nói. Bộ dạng thành thực trấn tĩnh như năm chắc cả mười phần.

La Thanh Yên không biết nói sao nữa.

- Gia gia, người xem trên bầu trời có người đang bay kìa!

Một hài đồng ở trên chợ chột nhìn lên bầu trời rồi hưng phấn kêu lên.

Không chấp lời nói của trẻ con, lão gia gia của hài đồng đó đang ở bên cạnh vuốt chòm râu bạc cười nói:

- Cái đứa ngốc này, người làm sao có thể bay được. Còn nói linh tinh nữa thì cẩn thận về nhà gia gia nói cha người cho vài gậy.

- Thật mà, gia gia. Thật sự là có người đang bay mà. Hơn nữa còn là hai người nữa cơ!

Ánh mắt trong trẻo của hài đồng sáng rỡ chỉ lên trời xanh, lớn tiếng thanh minh.

Người sao có thể bay được? Trừ phi là thần tiên. Lão giả này cũng không phải là người quá lạc hậu, giữa ban ngày ban mặt làm gì ra hai thần tiên bay trên trời được. Lão nhìn hài đồng nói:

- Đến cả gia gia mà người cũng dám lừa gạt, cẩn thận không gia gia cũng cho người vài gậy đó.

Hài đồng sốt ruột đến mức phát khóc đến nơi, nắm tay áo của gia gia nói:

- Gia gia, thực sự là cháu không lừa người mà. Người mau nhìn xem!

Gặp phải thằng cháu bướng bỉnh như thế, lão đầu đành bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn lên trời ---- Không trung xanh thẳm, thấy một nam một nữ đang nắm chặt một con điều khổng lồ, bay trên thành Hàm Đan, hơn nữa, có vẻ như là đang bay thấp dần.

Lão giả ngẩng đầu, mắt tròn, vẫn còn ngây ngẩn không nhúc nhích được, lắp bắp nói:

- Thần... thần... tiên hạ phàm?

- Tiên nhân, mau đến xem tiên nhân.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều chú ý đến xem tiên nhân và tiên nữ trên thành Hàm Đan. Lập tức như có tiếng nổ bùng lên trong cả thành, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, thành tín lễ bái.

- Triệu tiểu tặc, người rốt cuộc có thể làm cho cánh lượn tiếp đất được không?

- Tiên tử tỷ tỷ, đừng có vội. Ta không phải là đang nghĩ cách thử hay sao!

- Người... đừng có giả bộ nữa!

Dân chúng thành Hàm Đan mơ hồ nghe được thanh âm từ trên bầu trời truyền xuống, như có như không, không nghe được rõ ràng.

Sau một thời gian uống cạn chung trà, một thanh âm thê lương "bịch" từ xa xa truyền tới, làm cho cả thành Hàm Đan đều chấn động. Ai cũng không đoán ra được là đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra.

- Triệu Tử Văn, người cái đồ tiểu tặc ghê tởm kia. Người muốn hại chết ta phải không?

Thanh âm lạnh như băng truyền ra từ trong rừng cây cách thành Hàm Đan không xa.

Lập tức lại nghe thấy một tiếng nam tử hét thảm thiết. Rồi sau đó, trong rừng cây yên ắng, không còn thanh âm gì nữa.

Dân chúng thành Hàm Đan đều là những người sợ phiền phức. Ai cũng không dám đi vào trong rừng điều tra xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cho nên không biết được sự tình tiếp theo sẽ thế nào nữa.

Ở ngã tư đường đi vào hoàng thành, một nam tử đầu tóc rũ rượi quần áo rách nát đang chậm rãi bước đi. Một lúc sau hắn đi tới trước cửa một phủ viện, hữu khí vô lực ngã phịch xuống trước đại môn.

Một lúc lâu sau, đại môn "kẹt" một tiếng bị mở ra. Một nữ tử mi như viễn sơn, mắt như thu thủy, thân thể thướt tha từ trong đi ra. Khi nhìn thấy người ở trước cửa thì nhướn mày, thầm nghĩ: "Ăn mày đi xin cơm?"

Khi nữ tử chú ý đến hình dáng tuấn tú của gã "xin cơm" này thì nàng thấy lòng nao nao, lập tức rơi nước mắt, nghẹn ngào gọi:

- Tử Văn...

Thanh âm khàn khàn, không biết nên nói tiếp cái gì nữa, nàng chỉ có ngơ ngác đứng đó nhìn cái kẻ đáng trách đáng giận đã mất tích hai ngày nay kia.

Gã "xin cơm" này đương nhiên chính là Triệu tướng quân đại danh鼎鼎鼎鼎 rồi. Vừa rồi khi cánh lượn tiếp đất, hắn và La Thanh Yên đều bị quăng ngã lăn ra. La Thanh Yên toàn thân dính đầy bụi bùn thì tức giận tặng cho tên Triệu tiểu tặc này một cước, làm hắn ngã dúi ngã dụi trên mặt đất. Thành ra hiện tại Triệu đại nhân đã thảm lại càng thêm thảm.

Triệu Tử Văn số khổ đến nỗi sắp khóc đến nơi, cũng không quản là quần áo trên người đều bẩn thỉu, trực tiếp ôm lấy thân hình mảnh mai của Hạ Vũ Tình luôn, dúi đầu vào trong mái tóc của nàng, vừa như tìm kiếm sự an ủi, vừa lẩm bẩm nói:

- Đại tiểu thư! Ta bị thương...

Bị thương ư? Hạ Vũ Tình sợ quá vội vàng quét mắt xem xét từ trên xuống dưới, nức nở nói:

- Tử Văn, vết thương ở đâu?

Triệu Tử Văn cảm nhận được mùi thơm từ thân thể mềm mại của Đại tiểu thư, bàn tay to võ về vòng eo nhỏ nhắn mềm mại như không xương của nàng. Cảm giác sống sót sau tai nạn thật sự là đặc biệt ấm áp và hạnh phúc. Hắn khẽ nói:

- Đại tiểu thư, có nàng ở bên cạnh ta thật tốt!
- Đáng ghét! Đồ người xấu chàng lại lừa gạt ta.

Hạ Vũ Tình mặt hồng lên gất gỏng. Nàng hiểu chắc chắn Tử Văn đã trải qua rất nhiều đau khổ mới an toàn quay trở về Triệu phủ. Hiện giờ xem ra hắn có chút mỏi mệt và lôi thôi, nhưng thật ra bộ dạng không có vẻ là bị thương tích gì cả.

Triệu Tử Văn cười lớn, nói:

- Vũ Tình, kêu Hạ Bình, Bảo Nhi chuẩn bị nước ấm đi. Ta và Đại tiểu thư cùng nhau tắm yên ương!

- Chàng là đồ phóng đảng!

Đại tiểu thư hai má đỏ rực lên, khẽ gất. Nàng lại chuyên giọng, thờ dài nói:

- Hạ Bình và Bảo Nhi đi ra ngoài tìm chàng rồi. Chỉ có mình ta ở lại trong phủ chờ chàng về thôi. Hai nha đầu ngốc này hai ngày nay đều khóc thành người lệ mất rồi. Cả hai ngày nay đều không ngủ nữa...

Hai nha đầu ngốc, trong lòng Triệu Tử Văn thầm thương tiếc. Hắn biết Hạ Bình phi thường ỷ lại vào mình. Hắn giống như cây cột trụ tinh thần của nàng. Mình mất tích thì nàng không lo lắng mới là lạ. Còn Bảo Nhi thì là tiểu kiều thể "huyết mạch tương liên" rồi.

Triệu Tử Văn nhìn đôi mắt Đại tiểu thư cũng thâm quầng lên, cũng biết nàng chắc là đã lo lắng cho mình nhiều lắm. Trong lòng ấm áp, hắn dịu dàng:

- Vũ Tình, Hạ Bình và Bảo Nhi hiện giờ ở đâu? Để ta đi tìm các nàng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Tắm Rửa

Chàng xem lại dáng vẻ của chàng đi. Làm sao mà đi tìm hai muội ấy được? Còn không sợ người ta chê cười nữa.

Đại tiểu thư nhìn hằm cả người dơ bẩn, gất giọng phán:

- Hạ Bình chắc sẽ mau về thôi. Chàng mau đi tắm rồi thay quần áo sạch sẽ đi.

Đường đường là Tể tướng Đại Kinh lại ăn mặc rách rưới đi trên đường cái tìm người, không bị người ta cười rách mồm mới là lạ. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ gật đầu, đi theo nàng vào trong Triệu phủ.

- Tử Văn, nước ấm chuẩn bị xong rồi, mau đi tắm gội thay quần áo đi.

Triệu Tử Văn đứng trước thùng nước ấm, vừa mới cởi trường sam vừa bẩn vừa rách ra, Hạ Vũ Tình liền tiến đến mỉm cười nói.

Triệu Tử Văn phá lên cười, hỏi:

- Thế Đại tiểu thư thì sao?

Hạ Vũ Tình sao không hiểu được sắc lang bại hoại này có ý xấu gì, mắng:

- Còn khinh bạc ta nữa ta sẽ nói cho mẫu thân biết.

"Ta mà lại phải sợ mẹ nàng à?" Triệu Tử Văn biết việc này không gặp được, chưa thể làm chính sự được, cứ tắm uyên ương trước cái đã. Đại tiểu thư thì chắc chắn thề sống thề chết không theo ý hằm.

Nàng đỏ bừng hai má, vội vàng xoay người, sảng giọng:

- Thời gian không còn sớm nữa, chàng mau đi tắm, nghỉ ngơi đi đã.

Thấy người xấu tươi cười dâm dăng, nàng vội vàng xoay người mà chạy.

Triệu Tử Văn cởi bỏ toàn bộ quần áo ra, kích động tiến vào trong thùng gỗ, tận hưởng cảm giác thư thái dịu dàng trong làn nước ấm. Hai ngày hai

đêm rồi hẳn chưa hề nhắm mắt, lại vì cái cánh lượn này mà hao phí bao công phu, vừa rồi lại một pha tiếp đất kinh khủng, quả thực là hẳn chưa từng nghỉ ngơi lấy một phút. Hẳn nhắm mắt lại, một đến nỗi không muốn động đây gì nữa.

Cánh cửa sương phòng chợt "kẹt" một tiếng rồi lại mở ra. Đại tiểu thư cầm theo một thùng nước nóng đi vào, mặt ửng hồng. Mặc dù nàng là vị hôn thê của người xấu này nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thân thể hẳn.

Triệu Tử Văn nghỉ ngơi một lát, cảm thấy tâm tình tốt hơn rồi, không kìm nổi cao giọng hát:

- Một sờ mặt, hai sờ tay, ba sờ hông, bốn sờ...

Đại tiểu thư vừa mới bước vào cửa phòng thì nghe thấy khúc hát dân dã này, mặt đỏ bừng lên, hận không thể cầm cả cái thùng gỗ trong tay mà táng vào đầu hẳn vài phát.

- A, đây chẳng phải là Vũ Tình đấy thôi? Sao nàng lại đến đây?

Ánh mắt Triệu Tử Văn chuyển về trước cửa, cười lớn, nói.

- Hạ lưu!

Hạ Vũ Tình nóng hết cả mặt chậm rãi mang cái thùng gỗ tới, đổ nước ấm vào trong thùng gỗ to của hẳn, mắng một câu rồi định rời đi luôn.

Triệu Tử Văn đã kịp thời tóm được bàn tay nhỏ nhắn của nàng, vẻ mặt đau khổ, nói:

- Vũ Tình, ta mệt mỏi quá. Giúp ta xoa bóp bả vai đi...

Trông hẳn có vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng lên căn bản là không phải giả vờ. Cũng không biết là người xấu này đã chịu khổ sở nhiều ít bao nhiêu trong hai ngày này nữa. Hạ Vũ Tình đỏ cả mặt lên, không tự chủ được đi ra phía sau lưng hẳn, nhẹ nhàng xoa nắn bả vai cho hẳn.

Triệu Tử Văn tựa vào thành thùng gỗ, hưởng thụ, lẩm bẩm:

- Đại tiểu thư không chỉ có lớn, tay nghề cũng rất tốt...

Cái gì mà Đại tiểu thư lớn chứ? Hạ Vũ Tình cân nhắc một lúc lâu liền hiểu được ý tứ của hẳn. Đại tiểu thư hai má rục lên, bất giác gia tăng lực đạo như muốn bóp chết tên hạ lưu bại hoại này.

Hẳn lại rất phối hợp với động tác của Đại tiểu thư, hô lên sáng khoái:

- Tay lười xuống một chút. A, xuống chút nữa, chút nữa...

Đại tiểu thư nghe xong thì run lên, mặt đỏ bừng, hung hăng véo một cái trên bả vai hăn, mắng:

- Chàng là đồ tồi! Ta đang xoa bả vai cho chàng rồi chàng còn kêu đi xuống làm gì nữa?

- Đại tiểu thư, để ta dạy nàng một phương pháp đo đạc rất mới mẻ và độc đáo nhé.

Triệu Tử Văn chuyên đề tài cười khi khi nói.

Hạ Vũ Tình hai má ửng hồng, thân thể mềm mại nóng bỏng như lửa đốt, theo bản năng run giọng hỏi lại:

- Phương pháp gì?

Triệu Tử Văn nghiêng đầu, nói khẽ vài câu bên tai nàng.

Hạ Vũ Tình mặt đỏ rực lên như lửa đốt, ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, khẽ nói:

- Khi đo đạc thì có phải dùng lực hay không?

Đại tiểu thư nói ra thì không giống như hăn nói. Triệu Tử Văn nghe xong đã thấy huyết mạch bành trướng. Mà Hạ Vũ Tình nói ra miệng rồi lập tức hiểu được ẩn ý trong câu nói đó, xấu hổ đánh vào bả vai tên bại hoại này.

Nhìn Đại tiểu thư bộ ngực cao ngất, kiêu đồn sung mãn căng tròn, dáng vẻ thẹn thùng vô hạn, Triệu Tử Văn thấy tâm thần rung động.

Hạ Vũ Tình cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hăn, xấu hổ hai má đỏ bừng, vội cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói:

- Tử Văn, chàng cứ tắm đi. Ta phải đi đây.

Triệu Tử Văn bất ngờ lồm lổ đứng lên, ôm luôn Đại tiểu thư đang chuẩn bị rời đi vào trong lòng ngực. Tiểu ny tử kêu to "a" một tiếng, chợt cảm thấy trên người ấm áp, hóa ra nàng đã bị rơi vào trong thùng gỗ mất rồi. Trong thùng, nước ấm ngập qua eo, các đóa hoa bập bênh, một mùi thơm nhàn nhạt xộc vào mũi, không sao tả hết vẻ kiêu diễm.

- Chàng mà dám khinh bạc ta thì ta... Hạ Vũ Tình vừa thẹn vừa sợ, nói.

Triệu Tử Văn cười cười:

- Ta thấy Đại tiểu thư trên người cũng khá là bẩn, cho nên mới để nàng cùng tắm với ta.

Hạ Vũ Tình phản bác lại:

- Hôm qua ta vừa mới tắm xong!

Triệu Tử Văn cũng không quan tâm đến lăm lể tiết thế tục như thế, cười cười vốc nước ấm lên xối trên đầu nàng, làm tóc nàng ướt hết. Một cảm giác ấm áp như nắng xuân lập tức lan tỏa từ đỉnh đầu đến toàn thân khiến cho tâm thần Đại tiểu thư lập tức run lên.

"Chẳng mấy nữa ta sẽ gả cho hãn rồi, thôi thì cứ để hãn khi phụ một chút vậy. Cái kẻ xấu xa này..." Hạ Vũ Tình trong lòng thầm nghĩ, cũng không phản kháng nữa, yên lặng nằm trong lòng ngực của người xấu, mặc cho hãn tự do khinh bạc.

"Đại tiểu thư làm sao đột nhiên lại ngoan ngoãn bất thành linh thế này?" Triệu Tử Văn ôm chặt lấy nàng, trong lòng cảm thấy bình tĩnh hơn. Hai ngày khổ sở lại mang lại cho hãn cảm giác: Không trải qua mưa gió thì sao có thể thấy được cầu vồng. Hãn chậm rãi vươn tay ra, sờ soạng phía sau của Đại tiểu thư, chỉ cảm thấy da thịt nàng bóng loáng, trơn nhẵn, thoáng như mỹ ngọc.

Tiểu ny tử này chỉ kể chuyện Bảo Nhi và Hạ Bình chịu khổ mà không hề nói tới chính mình, không có ngôn từ nào có thể biểu đạt được tâm ý. Hãn đưa miệng ngậm lấy đôi môi anh đào đỏ thắm và căng mọng của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẩn vít trên làn môi non mềm, nhấm nháp hương vị ngọt ngào kia.

Hạ Vũ Tình run lên. Nàng cũng không còn cố kỵ gì nữa, ôm chặt lấy kẻ chuyên môn khi phụ mình này.

Bàn tay trắng nõn ôm lấy Triệu Tử Văn, cảm nhận nụ hôn của hãn qua đầu lưỡi, qua hai gò má. Khi hãn tiến đến vành tai nhỏ nhắn xinh xắn thì thân thể mềm mại của nàng đã nóng rực lên, nàng khẽ "ôi..." một tiếng.

Một lát sau đó, Hạ Vũ Tình trên mặt đầy xuân ý lại nhận ra hình như người xấu này lại không có quấy rối tiếp. Nàng ngẩng mặt lên, nhìn hai mắt của người xấu mới phát hiện ra hãn đã sớm ngủ say. Hơn nữa, còn phát ra tiếng ngáy khò khè nho nhỏ, nước miếng còn chảy ra cả hai bên mép nữa.

- Đồ phóng đảng!

Hạ Vũ Tình vừa bực mình vừa buồn cười, ánh mắt lại tràn ngập thâm tình. Bàn tay mềm mại vuốt ve gương mặt hãn, khẽ nói:

- Tử Văn, ta biết chàng phải chịu khổ nhiều rồi, thế mà chẳng giúp được chàng cái gì cả.

Đại tiểu thư biết Triệu Tử Văn không chỉ là đương kim Tể tướng của Đại Kinh mà còn là Triệu tướng quân trong trận chiến Vọng Giang Thành. Giờ hẳn mất tích hơn hai ngày, nhất định là lâm vào hiểm cảnh. Nhưng Đại tiểu thư sẽ không hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì bởi vì như thế chỉ tăng thêm phiền não cho hẳn mà thôi, chỉ hy vọng hẳn có thể bình an trở về là được rồi.

Những việc của hai ngày nay, uống cho Triệu Tử Văn ngày thường tự nhận mình là vô cùng dũng mãnh, có thể thi đấu một trận với Sở Thăng này, thiếu chút nữa là đã bị y thiêu cho chết cháy rồi. Ngăn ngủ trong có hai ngày đã lên lên xuống xuống, cả đời người ta cũng khó có thể trải qua được nhiều việc như vậy --- dò xét Vương phủ, chém giết mở đường máu rút lui, hai ngày mò mẫm trong núi sâu, lại lần đầu tiên thoát hiểm bằng cánh lượn. Để chuẩn bị cái cánh lượn này, hai ngày hai đêm liền hẳn đã không chớp mắt rồi. Thật sự hẳn rất là mệt mỏi.

Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong sương phòng. Triệu Tử Văn ngủ được một giấc thật sâu, khi chậm rãi mở mắt thì không biết đã là giờ nào rồi, chỉ biết là không còn sớm nữa thôi. Hẳn rục rịch thân mình, lại cảm thấy bên cạnh mình có người, hơn nữa, người đó còn gác một chân lên người mình nữa.

- Không xong, hôm nay là ngày giáo trường luận võ.

Đầu vừa tỉnh táo hẳn đã lập tức nhớ ra ngày hôm nay quan trọng tới mức nào, vội vàng bò dậy, cũng bất chấp là người đang ở trên giường là ai nữa, dậy luôn.

- Uhm...

Nữ tử bên cạnh hẳn khẽ rên rỉ một tiếng rồi từ từ mở to mắt. Khi thấy nam tử bên mình đã dậy rồi thì vội vàng nhào vào trong lòng hẳn, vô cùng kích động nói:

- Tử Văn, muội còn tưởng là rốt cuộc không được gặp huynh nữa.

Có dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng đoán được ra tiểu ny tử này là Hạ Bình. Triệu Tử Văn ôm lấy nàng, dịu dàng nói:

- Ta không phải là vẫn đang khỏe mạnh đây thôi!

- Đại ca...

Bảo Nhi cũng đã mơ màng tỉnh dậy rồi, nhưng nàng cũng không vội vã si mê quần quýt ngay lấy đại ca, cho nên hẳn mới không nhận ra là đã có hai nữ tử bên cạnh chứ không phải một.

“Song phi? Không đúng, ta còn chưa có làm gì mà”. Triệu Tử Văn cười cười đồng thời ôm chầm lấy cả hai tiểu ny tử, vui vẻ nói:

- Các muội làm sao lại đều chạy hết lên giường ta thế này? Có phải là thừa dịp ta ngủ chạy đến chiếm tiện nghi của ta không?

- Tử Văn!

- Đại ca!

Bảo Nhi và Hạ Bình đồng thời đỏ mặt, gắt gỏng nói hẳn.

- Tử Văn mau dậy đi. Tô đại nhân và Tần đại nhân đều đang chờ chàng ở trong đại sảnh rồi.

Đúng lúc đó tiếng nói của Đại tiểu thư bỗng vang lên bên ngoài cửa phòng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Đều Biết Hết

Tô Thái sư và Tần học sĩ đều đến hết rồi à? Triệu Tử Văn thấy Đại tiểu thư báo thế thì vội vàng mặc quần áo. Hôm nay là ngày luận võ ở giáo trường giữa Hung Nô và Đại Kinh, có quan hệ tới uy vọng của Đại Kinh và đại sự cả đời của tiểu quận chúa, cũng không phải là trò đùa.

- Đại ca, Bảo Nhi hai ngày nay đều rất lo lắng cho huynh. Còn tưởng rằng đại ca...

Bảo Nhi vừa nói vừa ngân ngấn nước mắt, bộ dạng đáng thương khiến Triệu đại ca dừng lại động tác, lại kéo tiểu ny tử vào lòng, thân thiết một hồi.

Cái bình dấm chua nhỏ Hạ Bình bên cạnh đương nhiên là không cam lòng chịu yếu thế, cũng dúi đầu vào trong lòng hắn, căn bản là không để hắn đứng dậy mà mặc nỗi quần áo nữa.

Triệu Tử Văn cười khổ nhìn hai tiểu thư. Nếu không phải hôm nay có chuyện quan trọng thì nói không chừng là sẽ song phi được rồi. Đáng tiếc thật...

- Tử Văn, hai ngày nay muội rất sợ. Muội sợ huynh vĩnh viễn sẽ không về nữa.

Hạ Bình lau nước mắt trên khóe mi, nhẹ nhàng nói. Triệu Tử Văn là cây cột trụ tinh thần của nàng. Nếu như Tử Văn có chuyện gì thì nàng tuyệt đối là sẽ không có đủ dũng khí mà tiếp tục sống sót nữa.

Tối hôm qua, khi hai tiểu ny tử đi tìm kiếm Triệu Tử Văn ở khắp mọi nơi, mãi đến khuya mới trở về Triệu phủ. Khi trở về, thần sắc các nàng đều rất đau khổ và tuyệt vọng. Nhưng khi nghe Đại tiểu thư nói là Tể tướng đại nhân đã hồi phủ rồi thì các nàng lập tức mừng đến phát khóc, ôm chầm lấy

nhau, lại càng không để ý đến sự rụt rè e lệ của thiếu nữ nữa, ôm Triệu đại nhân đã sớm ngủ say cùng ngủ chung trên một giường.

Hai tiểu thư nghĩ đến đêm qua chung chăn cùng ngủ thì đều mắc cỡ đến đỏ mặt, nhưng vẫn ôm thật chặt lấy Triệu đại nhân, dường như rất sợ hãi hẳn lại đột nhiên biến mất không tăm tích. Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt. Nếu như mà cứ bị hai tiểu ny tử này quấn lấy như thế thì luận võ ở giáo trường hôm nay còn đi thế nào được nữa?

- Hạ Bình, đại ca hôm nay có việc quan trọng đấy. Chúng ta mau hầu hạ đại ca mặc quần áo đi.

Bảo Nhi ôn nhu cũng không giống tiểu gia tử Hạ Bình, nàng dịu dàng nhìn đại ca rồi bảo vậy.

Vẫn là Bảo Nhi khéo hiểu lòng người. Triệu Tử Văn cười gật gật đầu, lại hiên ngang lẫm liệt nói:

- Hạ Bình, Bảo Nhi, hôm nay ta có việc rất trọng yếu phải đi làm. Buổi tối trở về rồi ta sẽ ở cùng các muội. Đến lúc đó, muốn nhỏ sáp hay muốn roi da, tùy các muội hết!

- Cái gì mà nhỏ sáp, rồi lai roi da... Muốn chết à?

Hạ Bình che hai má nóng bỏng, bàn tay nhỏ bé đánh vào lòng ngực của cái tên dâm tặc mồm miệng ba hoa này, vừa đánh vừa mắng.

- Đại ca...

Bảo Nhi vốn đã là thiếu phụ, nghe xong mà thân thể cũng nóng bừng lên, bộ ngực sữa phập phồng kịch liệt, mặt mày như lửa đốt, nắm lấy cánh tay đại ca, gắt nhỏ.

Triệu Tử Văn cười hì hì lần lượt hôn lên khuôn mặt nõn nà của hai vị tiểu thư, làm cho hai tiểu ny tử vừa thẹn vừa sung sướng.

Giờ cũng không phải là lúc tư tình nhi nữ, vẫn còn có chính sự quan trọng hơn, hẳn cũng không đùa giỡn với hai nàng nữa, sau khi được Bảo Nhi hầu hạ hẳn mặc quần áo xong thì đi vào đại sảnh.

Khi hẳn đi rồi, Bảo Nhi và Hạ Bình bất giác nhìn nhau, lại cảm thấy chuyện tối hôm qua cùng ngủ thực sự là xấu hổ không nói ra được, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng xoay người, ai nấy đi về sương phòng của mình.

Các nàng đều không chất vấn Triệu Tử Văn xem rốt cuộc là hai ngày nay hắn đã đi đâu. Bởi vì Đại tiểu thư đã nói qua với hai nàng, người xấu lần này phải chịu không ít khổ cực mới an toàn trở lại Triệu phủ, cho nên bọn họ không muốn nhắc tới chuyện thương tâm của hắn. Trở về là tốt rồi.

- Tô đại nhân, Tần đại nhân, các ngài đến sớm thật!

Triệu Tử Văn bước vào đại sảnh, bắt gặp hai vị đại nhân đang sốt ruột đi tới đi lui thì cười cười đi đến chào hỏi.

Tô Thức và Tần Quán nhất tề quay người, lập tức đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, thấy hắn không có vấn đề gì mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó mới nói:

- Triệu tiểu ca, làm sao người đột nhiên lại biến mất không tăm tích như thế hả? Hai ngày trước Hoàng thượng vẫn tìm người đó, còn tưởng là người gặp chuyện gì bất trắc nữa...

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Ta thì có thể phát sinh ra cái gì bất trắc, chỉ là gặp chút phiền toái nhỏ thôi. Nhưng giờ không có việc gì nữa rồi.

Hắn nói ra một cách thoải mái, Tô Thức và Tần Quán cũng không mấy tin tưởng hắn, nghĩ thầm, "Triệu tiểu ca này nhất định là không nghe lời Hoàng thượng, lại chạy đi đối đầu với Các chủ Ám Kiểm Các Sở Thăng cho nên hôm qua mới hồi phủ với bộ dạng mặt mũi bơ phờ như thế".

Tể tướng đại nhân này muốn làm chuyện gì thì về cơ bản là họ vô lực ngăn trở, cũng không thể nói gì hơn được. Dù sao, Hoàng thượng cũng sẽ giáo huấn kẻ không biết nghe lời như hắn.

Triệu Tử Văn nói sang chuyện khác:

- Hai vị lão huynh sáng sớm thế đã đến tìm ta có chuyện gì?

Tô Thức không nhanh không chậm đáp:

- Hoàng thượng đêm qua đã biết người trở về rồi nên sáng sớm nay nói ta đến thăm người một chút xem có việc gì hay không. Giờ thấy người vẫn như trước thế này thì chắc Hoàng thượng sẽ yên tâm rồi.

"Xem ra là Hoàng đế lão gia tử này vẫn tương đối quan tâm đến mình. Bất quá, lão quan tâm đến mình thì cũng là vì chuyện Bát Hoàng nhi của lão đoạt vị thôi". Triệu Tử Văn thản nhiên đáp:

- Hai vị đại nhân có phải là định rủ ta đến giáo trường không?

Tần Quán cười nói:

- Chúng ta chỉ có tiện thể đến đề tỉnh Triệu tiểu ca thôi. Chuyện luận võ ở giáo trường là do Điền tướng quân phụ trách, chúng ta chỉ là quan văn...

Lúc trước, Triệu Tử Văn đã bảo Điền Hồ chọn lựa trong quân ra năm tướng sĩ võ công xuất sắc để luận võ, cũng không biết Điền Hồ có làm xong việc này hay chưa nữa.

- Triệu tiểu ca, người mới vừa làm Tế tướng không lâu, cũng đừng mang lại lăm phiền phức cho Hoàng thượng như thế. Việc của Âm Kiếm Các hay là cứ để xác lập xong địa vị Thái tử của Đại Kinh đi rồi hẵng giải quyết.

Tô Thức đi đến bên người hăn, nhẹ giọng nói.

“Hoàng đế này thật đúng là cái gì cũng biết”. Triệu Tử Văn biến sắc. Hăn đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô lão đầu. Chẳng lẽ lão Hoàng đế này vẫn muốn để Bát Hoàng tử lên làm Thái tử trước đã? Nhưng nếu như không giải quyết phe cánh của An Vương trước, thì dù cho Bát Hoàng tử có làm Thái tử cũng sẽ chỉ để cho Bát Hoàng tử trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích mà thôi. Đây chính là một chiêu rất hiểm hóc.

Trong lòng hai người đều biết rõ đại khái địa điểm mà Triệu đại nhân đã mất tích hai ngày nay. Nhưng Triệu đại nhân lại vẫn giả bộ hồ đồ nói:

- Ta làm sao lại không nghe ra ý tứ của Tô lão ca chứ? Hai ngày nay ta cũng chỉ có đi ra ngoài thành dạo chơi một lúc thôi, cũng chẳng làm chuyện gì cả.

"Người cứ giả bộ nữa đi ", Tô Thái sư và Tần học sĩ nghe rồi chỉ buồn cười chứ không đi gặng hỏi hăn nữa, cười bảo hăn:

- Triệu tiểu ca, người mau đi ra giáo trường bên ngoài thành Hàm Đan đi.

Triệu Tử Văn hỏi:

- Các ngài không đi ư?

Tần Quán nói:

- Điền tướng quân lập tức sẽ qua đây đón người đi bây giờ. Chúng ta đương nhiên là sẽ ngồi kiệu mà đi rồi.

Triệu Tử Văn và hai người vừa đi vừa nói chuyện, đã đi đến trước đại môn của Triệu phủ. Tầm học sĩ vừa nói dứt lời thì đã nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, phóng mắt nhìn lại, mấy con khoái mã đang cật vó trên đường, xuyên qua đường vào hoàng thành, chính là đang chạy về phía này.

Tần Quán hưng phấn nói:

- Là Điền Hồ tướng quân đến đây.

Dẫn đầu đám người là một Đại tướng quân uy vũ hùng tráng, nón đồng áo giáp, lưng đeo trường kiếm, phóng ngựa như bay, chạy nhanh về phía này. Đúng là Điền tướng quân mập mạp không ngờ là ăn mặc tử tế vào cũng thành ra có vài phần anh tuấn và khôi vĩ.

- Điền huynh, đã lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Thấy Điền Hồ xuống ngựa, Triệu Tử Văn cười tiến đến đón.

Điền Hồ nghe nói đã thấy tức rồi, cảm giận bất bình mắng:

- Vẫn khỏe cái rắm ý! Tiểu tử nhà ngươi, thật đúng là hại ta thảm rồi.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Làm sao thế? Có phải là bởi vì chuyện lần trước nên Tân Nguyệt Lô không cho ngươi vào cửa hả?

Điền tướng quân này nhìn thì thành thật nhưng cũng là một kẻ phong lưu, cũng là khách quen ở Tân Nguyệt Lô. Bởi vì chuyện lần trước nên Điền tướng quân quả thật là không đến Tân Nguyệt Lô được nữa.

- Tiểu tử nhà ngươi đúng là cái đồ đoán mò, ăn nói lung tung. Hai ngày nay ta bị Hoàng thượng trách phạt không ít đâu. Toàn là bởi vì ngươi đột nhiên mất tích mà ra cả!

Điền Hồ cúi kính, mặt đỏ cả lên.

Triệu Tử Văn vẻ mặt đau khổ, nói:

- Điền bàn tử (Điền mập), chuyện đó đúng là ta cũng không có biện pháp nào cả.

Điền bàn tử? Triệu tiểu tử? Tể tướng và tướng quân của Đại Kinh thật là gan to dám nói, đúng là một đôi oan gia chạm mặt nhau. Tướng sĩ phía sau Điền Hồ ghen hống trân trối nhìn hai người, mắt cứ trợn tròn lên nửa ngày không nháy được một cái.

Hai người này cãi nhau, chửi bới nhau đi nữa cũng là huynh đệ đã từng cùng nhau đổ máu, cùng nhau từng trải phong hoa tuyết nguyệt, nói vài lời thô tục thì đã tính là cái gì. Đây mới chính là huynh đệ đáng tin.

Điền Hồ làm sao không đoán được đại khái hành tung hai ngày nay của Triệu tiểu tử này. Núi lớn ở cách Hàm Đan xa xa đột nhiên cháy, đến giờ vẫn còn chưa hết lửa. Hơn nữa ở thành Hàm Đan hôm qua lại có người nằm dưới con điều nương gió to mà bay qua. Hai sự việc này liên hệ lại cùng một chỗ thì biết ngay tiểu tử này đi làm cái gì. Thật là... tiểu tử này qua cơn thập tử nhất sinh.

Điền Hồ nhỏ giọng cười hì hì nói bên tai Triệu Tử Văn:

- Khi nào thì người cũng mang huynh đệ lên trời bay lượn tí đây?

Trong ánh mắt của Điền Hồ nhìn hẩn có vẻ sùng kính. Đến điều có thể chờ người ta phi hành hẩn cũng có thể làm ra được. Triệu đại nhân này còn có chuyện gì mà hẩn không làm được cơ chứ?

Hả? Sao y cũng biết nhỉ? Triệu Tử Văn nghe xong ngẩn người ra, lại khinh bỉ nói:

- Chờ người bớt mập đi một tí nữa rồi bàn sau.

- Đồ trọng sắc khinh bạn!

Điền Hồ cắt ngang lời hẩn, cảm giận mắng.

Con điều khổng lồ bay trên trời hôm qua đã làm cho cả thành Hàm Đan khiếp sợ, đều tưởng là tiên nhân và tiên nữ hạ phàm. Nhưng Hoàng thượng thì không cho là như thế. Trên đời chưa bao giờ có tiên cả, làm sao đột nhiên lại xuất hiện ở thành Hàm Đan? Mà kẻ có bản lĩnh có thể thăng thiên mà bay đến mức này cũng chỉ có cái gã Tế tướng đại nhân đương nhiệm thôi chứ ai! Cho nên lão Hoàng đế cũng biết là do Triệu Tế tướng bày trò ra cả.

Điền Hồ cùng hẩn hàn huyên vài câu thì bắt đầu nói đến chính sự:

- Triệu huynh, theo ta đi ra giáo trường ở bên ngoài thành Hàm Đan đi. Hoàng thượng cũng sẽ tới đó bây giờ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Muốn Ta Lên Ơ?

Hôm nay tất sẽ có một trận chiến với Hung Nô, không chỉ để cho Thác Bạt Vương tử của Hung Nô cúp đuôi cút mất, mà còn muốn để cho tiểu quận chúa Hạng An Ninh không bị gả đi xa. Triệu Tử Văn gạt đầu, ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Điền Hồ lập tức cao giọng nói với tướng sĩ phía sau:

- Mang ngựa tới cho Triệu đại nhân!

Triệu Tử Văn xoay người sai bước đến, leo lên một con ngựa ô, động tác cực kỳ thuần thục khiến cho những tướng sĩ vốn tự hào là kỹ thuật tinh tường cũng phải kinh ngạc và tự cảm thấy không bằng. Ai nấy đều thầm nghĩ, "Đây mà là một quan văn sao?"

- Tô Thái sư, Tần học sĩ, ta đi trước một bước đây!

Triệu Tử Văn quay đầu ôm quyền nói với Tần Quán và Tô Thức đang chuẩn bị lên kiệu.

Tô Thức và Tần Quán đồng thời gạt đầu cười nói:

- Triệu đại nhân, mau đi đi.

- Giá!

Triệu Tử Văn hung hăng ra roi, ngựa ngoan ngoãn tung vó. Động tác này thành thạo không kém gì Điền tướng quân, hơn nữa, mỗi cái giơ tay nhắc chân lại lộ ra một cỗ khí phách hơn người. Hơn mười tướng sĩ sùng bái nhìn Tể tướng đại nhân, lập tức rút roi ngựa vội vàng đuổi theo.

- Cái đồ đáng hận này, làm sao mà đến cả điểm tâm cũng không ăn chút gì nữa.

Một nữ tử thân thể thướt tha, dáng người yếu điệu đứng trước cửa Triệu phủ, giậm mạnh chân hậm hực nói rồi xoay người bước vào trong phủ.

Giáo trường là nơi thao luyện hoặc luận võ. Giáo trường Hàm Đan nằm bên ngoài thành Hàm Đan, là một mảnh đất trống cực lớn, một đại lôi đài hình tròn ở trong giáo trường chính là nơi dùng để luận võ. Phần đất trống còn lại là nơi mà tướng sĩ thao luyện.

Triệu Tử Văn chạy thẳng tới đó, rất nhanh đã nhìn thấy giáo trường rộng lớn, bên trong có hơn một ngàn người Hung Nô đang đứng phía xa xa.

Hắn xoay người xuống ngựa, lập tức chú ý tới kim long kỳ bay trên thành lầu. Thế này chứng tỏ lão Hoàng đế sẽ đến đây nhìn xuống, mà văn thần của Đại Kinh hẳn là cũng sẽ đến hết, đứng ở phía dưới lão Hoàng đế.

Điền Hồ xuống ngựa theo, đứng bên cạnh Triệu Tử Văn. Mấy trăm tướng sĩ của Điền Hồ cũng đứng ngay phía sau bọn hắn, đối mặt với đại quân Hung Nô phía xa xa.

Quay mặt nhìn về mấy trăm người binh hùng tướng mạnh dưới tay Điền Hồ, Triệu Tử Văn thấy vui mừng từ tận đáy lòng. Mỗi người đều khỏe mạnh cường tráng như trâu, xem ra Điền bàn tử này luyện binh không tồi. Những người hiện có ở đây cũng có vài gương mặt quen thuộc, đều là những binh lính cũ đã từng theo hắn chinh chiến ở Vọng Giang Thành, đều là lực lượng tinh duệ may mắn còn sót lại sau một trận chiến ở Vọng Giang Thành. Độ trung thành và chiến lực tuyệt đối không có vấn đề.

Hơn trăm tướng sĩ nhìn đương kim Tể tướng đại nhân, kích động đến mức phải nghiêng chặt răng, hận không thể hô to:

- Triệu tướng quân. Dù sao Hoàng thượng đã từng hạ ý chỉ, bọn họ cũng không dám kháng chỉ bất tuân.

Rất nhiều người nhớ lại cuộc sống chung trước kia, cùng chung sinh tử, cùng chung hoạn nạn. Còn có tình cảnh Triệu tướng quân ở trong ngàn quân xuyên vòng vây đánh giết ra bên ngoài. Trong mắt họ không kìm nổi đã ngân ngấn lệ.

Giữa đám kim long kỳ, loan giá xuất hiện ngay trên cổng thành. Vô số thị vệ tùy tùng bao vây quanh san sát, bảo vệ ngự giá. Binh lính đang thao

luyện trên giáo trường, bất luận là đang đứng, chạy, nằm úp sấp hay đi, tất cả đều đứng dậy cung kính. Tiếp đó, mấy nghìn người cùng nhau quỳ xuống dập đầu:

- Khấu kiến Hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Một lão giả thần thái uy nghiêm, sắc mặt hơi tái nhợt đang ngồi trên ghế rồng. Lão mặc một thân hoàng long bào bằng gấm, trên áo bào thêu kim long ngũ trảo. Trên mặt lão tuy cười nhưng trong mắt là bắn ra vô số hàn quang, không giận mà uy, khí thế kinh người. Ánh mắt khí thế đến mức không ai dám nhìn vào lão cả.

- Tham kiến Hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Những quần thần dưới đài thấy Hoàng đế thần thái uy nghiêm, không nói một lời nào đều cảm thấy rùng mình, cũng làm theo các tướng sĩ dưới giáo trường, đồng loạt quỳ xuống lễ bái, hô to vạn tuế.

Nhìn những quần thần đang quỳ rạp xuống đất, sắc mặt Hoàng đế không thay đổi, gật đầu nói:

- Các khanh hãy bình thân!

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Quần thần vội vàng dập đầu đứng dậy.

Đứng đầu các quan lại bên trái là An Vương đa mưu túc trí. Trên mặt y thoáng nụ cười nhẹ, so với Hoàng đế uy nghiêm thì có vẻ hòa ái dễ gần hơn. Đứng đầu phía bên phải là Hoài Vương hào sảng và ngay thẳng. Bên cạnh ông là một nữ tử xinh đẹp mặt mày như tranh vẽ. Không cần nghĩ cũng biết là nữ tử duy nhất trong hoàng thất hiện nay ---- An Ninh quận chúa!

Tần học sĩ, Tô Thái sư, Lý Thượng thư lần lượt đứng phía sau Hoài Vương, âm thầm đối chọi với phe cánh của An Vương.

Hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô phía đối diện đều ngẩng cao đầu, mũi phát ra tiếng hừ lạnh rất nhỏ, căn bản là không nhìn đến bộ dạng uy nghiêm và kiêu ngạo của Hoàng thượng Đại Kinh, khiến cho tướng sĩ Đại Kinh đều siết tay nắm quyền, hận không thể lao vào quần ẩu với bọn chúng!

- Các tướng sĩ, miễn lễ!

Lão Hoàng đế cố ý cao giọng nói với các tướng sĩ ở dưới cổng thành. Nhưng đa phần các tướng sĩ ở dưới giáo trường đều không nghe rõ. Thấy các tướng sĩ khác đứng gần thành lâu đứng dậy thì bọn họ cũng hiểu được ý tứ của Hoàng thượng nên đều lập tức đứng lên.

Mấy nghìn người quỳ xuống, chặc chặc, cảnh này chưa từng thấy qua. Triệu Tử Văn âm thầm cảm thán. Hắn thừa dịp những người khác đều đang dập đầu ra mắt Hoàng đế, mở to hai mắt nhìn về phía Hoàng đế trên ghế rồng, thấy sắc mặt lão không thể so với ngày xưa được mà đã tái nhợt không ít. Thật sự là một người càng ngày càng yếu, mệnh không dài lâu được.

- Giáo trường luận võ giữa Hung Nô và Đại Kinh ta, chính thức bắt đầu!

An công công đứng trên cổng thành, cao giọng xướng lên, thanh âm to hơn tiếng của Hoàng đế già nua không ít.

Thác Bạt Vương tử nghe hiểu sơ sơ được tiếng Đại Kinh, nghe thấy thì hừ một tiếng, nói với các tùy tùng bên cạnh:

- Trò hay sắp mở màn. Hãy để cho tướng sĩ Đại Kinh nhìn xem thực lực của dũng sĩ Hung Nô chúng ta!

Đám tùy tùng của gã Vương tử này cười âm hiểm và liên tục gật đầu:

- Hãy để cho đám người Trung Nguyên không biết tốt xấu gì này ném thử ít lợi hại của chúng ta đi!

Một ngàn dũng sĩ Hung Nô đều là người cao ngựa lớn, vạm vỡ cường tráng. Ai nấy đều nóng lòng muốn thử sức, đều muốn lên lôi đài để tàn sát tướng sĩ Đại Kinh.

Điền Hồ nhìn quân đội Hung Nô phía xa, thần sắc nghiêm túc, nói:

- Triệu huynh, ta đã chọn xong năm người cho ngươi rồi. Xem qua đi!

Y lấy ra một danh sách từ trong ngực, đưa cho Triệu đại nhân.

Triệu Tử Văn tiếp nhận danh sách này. Khi lướt mắt nhìn qua tên năm người, hắn rõ ràng phát hiện ra ba chữ "Triệu Tử Văn". Hắn trợn mắt, há hốc mồm ra nói:

- Làm cái gì thế này? Muốn ta lên à?

Điền Hồ hai tay xua xua, bất đắc dĩ nói:

- Cái giáo trường luận võ này có quy tắc...

Triệu Tử Văn căn bản là chẳng hiểu gì về quy tắc trên giáo trường luận võ này, hỏi lại:

- Quy tắc? Quy tắc gì?

Điền Hồ nghiêm mặt đáp:

- Những người tham gia luận võ của song phương không được có tuổi tác chênh lệch quá!

Đích xác là rất hợp tình hợp lý. Nếu để cho một lão già quái vật đánh nhau với một thiếu niên thì thế cục sẽ hoàn toàn nghiêng về một phía rồi. Tuổi xấp xỉ nhau đấu tay đôi là một biện pháp rất công bình. Triệu Tử Văn nghe xong cũng không hỏi gì nữa, cười nói:

- Quy tắc này rất bình thường, chẳng qua... Hung Nô không phải ra năm người cùng xấp xỉ tuổi của ta đấy chứ?

“Triệu huynh này đúng là cái gì cũng đoán ra được”. Điền Hồ cười nói:

- Bọn họ phải ra năm người đều tầm hơn kém hai mươi tuổi. Hơn nữa, mỗi người đều là cao thủ cực kỳ cường đại. Tướng sĩ quân ta có độ tuổi như vậy rất khó đánh thắng được bọn chúng.

Người Hung Nô trời sinh thần lực, còn Đại Kinh là một nước trọng văn khinh võ. Luận võ có cùng độ tuổi thế này thì đích xác là rất thiệt cho Đại Kinh. Chẳng qua là để cho một quan văn lên đài, có phải là quá mức keo kiệt rồi không? Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu sau mới quyết định, đợi đến lúc tình thế nguy hiểm thì sẽ lên đài, dù sao ta cũng mới có hai mươi!

Hiện tại trong quân doanh, Điền Hồ là kẻ lợi hại nhất. Nhưng y đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao có thể đấu với tiểu tử hai mươi tuổi được. Hành động của y cũng là bất đắc dĩ thôi, coi như Triệu tướng quân sẽ là con bài cuối cùng, đến thời điểm bất đắc dĩ mới phải lấy ra.

Cuộc tỷ thí này là do người Hung Nô đưa ra. Hơn nữa, dân chúng Đại Kinh ai cũng đều biết trận tỷ thí hôm nay, đặc biệt chú ý tới trường đấu này. Không ít dân chúng thành Hàm Đan đều đứng ngoài giáo trường nhìn vào. Nếu như tỷ thí mà thua, không chỉ làm hao tổn thiên uy của Đại Kinh, mà còn làm cho dân tâm đại loạn. Cho nên trường tỷ thí này nhất định phải thắng.

- Phụ vương, con muốn hồi phủ!

Trên cổng thành, Hạng An Ninh thản nhiên nói với Hoài Vương.

Hoài Vương nhìn đôi mắt u ám của tiểu quận chúa, trong lòng thờ dài thật sâu, cố gắng tươi cười nói:

- An Ninh, hôm nay là giáo trường luận võ của Đại Kinh ta và Hung Nô. Con thân là quận chúa Đại Kinh, không thể không xem được.

- Con muốn đến trò chuyện với mẫu thân.

Tiểu quận chúa nói nhưng ánh nhìn như trống rỗng.

Một câu nói này như con dao đâm thẳng vào trong lòng Hoài Vương, khiến ông cảm thấy vô cùng đau đớn. Ông thật sự không thể hiểu rõ được. “Không phải là chưa quyết định chuyện gả cho Hung Nô sao? Vì sao mà tính cách của An Ninh lại đột nhiên đại biến đến thế này!”

Hoài Vương đè nén cảm xúc bi thương, mấp máy hồi lâu mới chậm rãi nói ra được:

- Con... Đi đi thôi!

Thấy phụ vương đã đáp ứng, Hạng An Ninh quay sang nói với lão Hoàng đế:

- Hoàng thúc, cháu muốn hồi phủ nghỉ ngơi.

- Sao thế? Không thoải mái sao?

Lão Hoàng đế trên ghế rồng nghiêng tai hỏi, ánh mắt nhìn An Ninh quận chúa chợt lóe lên ánh sáng lạnh.

Hạng An Ninh biết rõ không thể khi quân, thản nhiên lắc đầu nói:

- An Ninh chỉ không muốn xem cái cảnh đánh đánh giết giết này thôi.

Qua việc hòa thân lần này, lão Hoàng đế và quận chúa duy nhất còn lại của hoàng thất này đã không còn thân tình gì đáng nói nữa rồi. Lão lạnh lùng phán:

- Đường đường là quận chúa Đại Kinh, có thể nào tự tiện rời khỏi vị trí được. Chờ khi nào luận võ xong thì người có thể hồi phủ!

Hạng An Ninh tự biết mình chỉ là một con cờ của Hoàng thúc, căn bản là không có quyền nói đến chuyện quyền lợi. Ánh mắt nàng vẫn lạnh băng như trước, trong lòng tràn ngập nỗi thê lương, quay trở lại chỗ ngồi. Nàng nhìn về phía chân trời xanh thẳm phía xa xa. Nỗi thống khổ vì bị thất trinh,

gông xiềng từ đám hỏi, hai sự việc này làm cho nàng thật sự chỉ muốn từ trên cổng thành này nhao đầu xuống mà chết quách cho xong.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Một Trận Chiến Bại

Phụ hoàng, xin thứ cho nhi thần đến chậm!

Lúc này, trên cổng thành đột nhiên có mấy vị Hoàng tử mặc hoàng bào, đội mũ tím đi tới rồi quỳ rạp xuống, cung kính nói.

Trong đó có tam Hoàng tử mà An Vương đỡ đầu, Lục Hoàng tử mà Hoài Vương trợ giúp, còn có Bát Hoàng tử mà phe Tô Thái sư phò tá, Cửu Hoàng tử thì cô đơn và Thập Nhất Hoàng tử chỉ biết đến phong hoa tuyết nguyệt. Cả năm vị Hoàng tử còn lại của Đại Kinh đều đến cùng một lúc.

Trong nhóm đó còn có Thế tử của An Vương Hạng Long Uyên. Gã đương nhiên không gọi lão Hoàng đế là phụ hoàng, nhưng mà giọng nói của gã thì làm sao địch nổi tiếng nói của năm người. Tiếng gọi Hoàng thúc bị thanh âm của năm Hoàng tử át cả đi.

Nhìn huyết mạch hoàng thất của Đại Kinh đều xuất hiện trên cổng thành, ngẩng lại thì ai cũng hiểu nhất định là lão Hoàng đế lệnh cho họ đến.

Lão Hoàng đế quét mắt nhìn xuống mấy vị Hoàng tử và Thế tử ở phía dưới, ôn hòa nói:

- Miễn lễ! Giáo trường luận võ của Đại Kinh và Hung Nô sắp bắt đầu. Các người đến xem cẩn thận cho trẫm, nhìn xem tướng sĩ Đại Kinh và dũng sĩ Hung Nô có những điểm khác biệt nào!

Mấy vị Hoàng tử đều lui về một bên, đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh Phụ hoàng dạy bảo!

Còn Thế tử Hạng Long Uyên thì đứng bên cạnh An Vương. Khuôn mặt tuấn lãng bất phàm của gã lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hơn nữa, gã rất ít khi xuất hiện trước công chúng nên dễ làm cho người ta có cảm giác mơ hồ.

Tam Hoàng tử thì trông thật thà chất phác, đầu to não lớn, có vẻ như không thông minh lắm, ngơ ngác nhìn giáo trường dưới cổng thành.

Về mặt Bát Hoàng tử có chút không vui. Bát Hoàng tử mới là người đạ bạc thực sự, không hề thích giáo trường đánh đánh giết giết này, nhưng cũng không dám phát tác trước mặt lão Hoàng đế. Ánh mắt nhìn cổng thành phía dưới còn tâm tư của Bát Hoàng tử thì đang bay về bức họa cuộn tròn còn chưa hoàn tất trong phủ của mình.

Ánh mắt Cửu Hoàng tử hiện ra tia nhìn nồng nhiệt. Y đang nhìn mấy ngàn tướng sĩ dưới cổng thành, dường như có cảm giác tất cả những tướng sĩ đó sẽ về tay mình hết vậy.

Lục Hoàng tử thì hai má bụ bẫm, nhìn Triệu Tế tướng trước đại quân như cười như không. Việc đánh cuộc giữa Triệu đại nhân và Thác Bạt Vương tử của Hung Nô hiện giờ mọi người đều biết cả rồi. Lục Hoàng tử thầm nghĩ, "Chẳng lẽ Triệu đại nhân không muốn Vương muội bị gả cho Hung Nô là bởi vì Triệu đại nhân thích Vương muội sao?"

Trên lôi đài hình tròn có một vị quan trọng tài. Y mặc khôi giáp màu xanh, đứng giữa lôi đài, cao giọng hô:

- Giáo trường luận võ giữa Đại Kinh và Hung Nô chính thức bắt đầu. Song phương phái ra năm người tham gia. Quy tắc là năm trận thắng ba, lấy lôi đài hình tròn này làm phạm vi luận võ, bị rơi ra khỏi sân là tính thua. Phàm những người tham gia đều phải ký trước sinh tử ước, sống chết có số, mong rằng các vị tử thí đến điểm là dừng!

Sinh tử ước? Triệu Tử Văn cảm thán giáo trường luận võ này là một phương thức đấu tranh tàn khốc. Hôm nay là trận chiến liên quan đến vinh dự quốc gia, cũng là trận chiến danh dự cho nên dù thế nào cũng phải liều đến mức người chết ta sống, không chết không ngừng được.

Quan trọng tài tuyên bố điều lệ xong, lại cao giọng hô:

- Song phương đều phái ra một người đi!

Điền Hồ nhìn một người phía trước, nói:

- Liên Nhân, người lên trước đi.

Binh lính tên Liên Nhân này rất uy mãnh, cao lớn, nghe thấy chỉ lệnh của Điền tướng quân thì không hề có vẻ kích động nào, hiển nhiên là đã sớm

biết được mình sẽ là người đầu tiên lên đài.

Liên Nhân hét lớn một tiếng, đi lên lôi đài. Ngay phía trước lối đi lên, đê dẫu tay xuống sinh tử ước đặt trên án văn.

Lúc này, trong đại quân Hung Nô cũng có một người đi ra. Người này cao hơn Liên Nhân một chút, ánh mắt sâu hoắm, mũi ửng, tóc xoăn, thoạt nhìn giống một con sư tử hung mãnh.

Dũng sĩ Hung Nô cũng ấn dẫu tay lên, rồi bước vào lôi đài với một thể lực hùng dũng.

- Triệu huynh, người nói xem Liên Nhân sẽ thua hay thắng?

Điền Hồ nhìn hai người đã bước lên lôi đài, thần sắc nghiêm túc hỏi.

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Theo bước chân của hai người này, nếu là so đấu về thể lực thì Liên Nhân đấu không lại với dũng sĩ Hung Nô này được!

- Thế ư?

Điền Hồ cười khỏ nói:

- Liên Nhân cũng không có quá nhiều kỹ xảo võ công, chỉ có khí lực là đặc biệt lớn. Xem ra... Aizzz...

Trên lôi đài, mười tám ban vũ khí dạng nào cũng có. Liên Nhân lấy ra một thanh cương đao còn dũng sĩ Hung Nô lấy ra một thanh loan đao. Ngay khi quan trọng tài tuyên bố bắt đầu, bọn họ gầm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu sắp về phía đối phương.

Dũng sĩ Hung Nô chợt phát ra tia nhìn chứa sát khí cùng cực, loan đao gào thét chặt vào đầu vai của Liên Nhân. Liên Nhân ra chiêu sau gã, nhưng tốc độ thì nhanh hơn gã, đao khí vô cùng bá đạo như xé rách tầng tầng không khí, phát ra hàn quang mãnh liệt, lập tức đâm ngược về lồng ngực của gã Hung Nô.

Dũng sĩ Hung Nô có vẻ kinh ngạc. Binh lính Đại Kinh này lại bỏ rơi phòng thủ. Đấu pháp liễu lĩnh này vượt ra ngoài ý liệu của gã. Thật sự là kẻ không muốn sống rồi. Bất đắc dĩ, gã đành phải thu lại đao thế, lấy sống đao ra chặn lại cú đâm của Liên Nhân. Hai đao tương giao, nơi giao nhau phát ra tiếng chập cheng như chớp giật. Liên Nhân từ trong hiểm nguy thủ thắng được một đao thì nhanh chóng biến cục diện bị động của mình thành chủ

động. Bởi vì hẳn biết, khí lực của dũng sĩ Hung Nô này hơi mạnh hơn hẳn. Hẳn phải chiếm được thế chủ động, lấy tiến công và tốc độ bù lại khí lực không đủ của bản thân mình.

- Hay!

Các tướng sĩ Đại Kinh thấy Liên Nhân anh dũng như thế thì đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô thì chẳng thêm tỏ vẻ gì, chỉ hừ một tiếng trong mũi, dường như là nắm chắc phần thắng đến nơi rồi.

Triệu Tử Văn nhìn pha giao thủ vừa rồi của hai người trên lôi đài, biết được Liên Nhân sẽ dùng cách nào để đối phó với dũng sĩ Hung Nô có khí lực vô cùng mạnh mẽ này. Hẳn hẳn nhiên cười nói:

- Xem ra Liên Nhân chưa chắc đã thua!

Liên Nhân hét lên một tiếng từ trong phế phủ, thân đao trong không khí phát ra tiếng vù vù như long ngâm, sát khí âm lãnh toát ra trên người hẳn.

Dũng sĩ Hung Nô dùng tiếng Hung Nô hét lớn một tiếng, lao về phía Liên Nhân đang chém tới.

"Cheng!" Va chạm kịch liệt phát ra tiếng binh khí làm lòng người chấn động. Khí lực của Liên Nhân không bằng người Hung Nô, phải lui lại mấy bước mới ổn định thân thể được. Lập tức cũng cảm thấy muện rồi, cảm giác như máu tươi sắp phun ra khỏi họng.

Một đao vừa chém rớt, đao thứ hai của dũng sĩ Hung Nô lại gắt gao đuổi kịp. Một động tác bổ chém vẫn giữ nguyên với tốc độ cao. Dưới áp lực của gã, Liên Nhân không thể không liên tiếp lùi về phía sau được.

Liên Nhân đã bị ép đến mép lôi đài, tới vị trí bị bức rơi ra ngoài thì đao thế một đường bổ chém của dũng sĩ Hung Nô đột nhiên biến đổi, thân đao hình cung vòng ngược xuống bên dưới, chém ngược từ phía bụng trái đến vai phải. Liên Nhân không kịp đề phòng, đao phong đã chém rách cả khôi giáp, đao khí linh hoạt và sắc bén lướt qua làn da của hẳn. Theo đao khí chậm rãi tung ra bên ngoài, máu bắn phụt ra trên không trung trở thành một màn sương máu đỏ rực.

Liên Nhân bị thương nặng, ngã khỏi lôi đài. Một đao của người Hung Nô vẫn chưa tạo thành vết thương trí mạng, vốn định đuổi theo giết tiếp, nhưng

binh lính Đại Kinh này đã rơi khỏi lôi đài. Bất đắc dĩ gã cười lạnh một tiếng, nhìn về mấy ngàn tướng sĩ Đại Kinh phía đối diện.

- Nhanh đưa Liên Nhân đến gặp Thái y!

Biến hóa trong nháy mắt không làm cho Điền Hồ thất kinh. Y vẫn bình tĩnh hạ lệnh với tướng sĩ thủ hạ bên cạnh.

Triệu Tử Văn thở dài thật sâu. Liên Nhân này mặc dù biết phương pháp đối phó với kẻ địch, nhưng thực sự là cước pháp của hắn không đủ linh hoạt, tốc độ cũng không đủ, sức bật cũng không đủ cho nên kết cục vẫn là thất bại.

Trên cổng thành lão Hoàng đế biến sắc, lại phóng ra uy nghiêm làm người ta khó có thể ngăn cản nổi, hiển nhiên là thật sự rất mất hứng với sự thất bại của Liên Nhân. Các đại thần phía dưới cũng không dám nói gì, cúi đầu tránh né ánh mắt của Hoàng thượng, rất sợ tai bay vạ gió đến đầu mình.

- Binh lính vừa rồi lẽ ra phải là hắn!

Hạng An Ninh lạnh lùng nhìn Triệu Tử Văn đang đứng trước mấy ngàn tướng sĩ, thấp giọng nói.

- Cái gì là hắn?

Hoài Vương nghe không rõ ràng lắm, cũng không biết An Ninh đang lâu bầu cái gì nên hỏi lại.

Hạng An Ninh thản nhiên đáp:

- Không có gì.

Ánh mắt trống rỗng nhìn về lôi đài còn chưa khô vết máu, dường như có thể nhìn thấy Triệu Tử Văn sẽ bị Hung Nô giết chết ngay tại đó.

“Tiểu nha đầu này trước kia đều sợ nhất là nhìn thấy máu, hiện giờ nhìn mà như không thấy gì. Aizzz...” Hoài Vương càng có vẻ thê lương, âm thầm lắc đầu không biết nói gì hơn nữa.

Xuất sư bất lợi, sắc mặt Điền Hồ ngưng trọng, phái một vị tướng sĩ khác ra. Quy tắc năm ván thắng ba, nếu ván này còn thua nữa thì thật sự là sẽ có thể hoàn toàn thua trong trường luận võ này mất.

Tướng sĩ này tên là Trịnh Bằng. Dáng người không cao lớn như Liên Nhân, chỉ vào dạng trung bình. Cũng không biết võ nghệ của hắn thế nào nữa.

Thác Bạt Vương tử của Hung Nô phái một người khác tiến ra tỷ thí với Trịnh Bằng. Người này cũng là dạng uy mãnh. Xem ra đại đa số người Hung Nô đều là những người uy mãnh như thế.

Trịnh Bằng lựa chọn một thanh đồng đao. Hắn chờ khi trọng tài tuyên bố bắt đầu liền giơ cao thanh đao phóng đi với một tốc độ cao nhất. Luận võ ở giáo trường, hắn hiểu được tầm quan trọng của việc chiếm tiên cơ.

Thanh đồng đao như điện lao đi bổ xuống đỉnh đầu dũng sĩ Hung Nô. Dũng sĩ Hung Nô đồng tử chột co rút lại, hống lên một tiếng, trường đao trong tay đâm ngược lại về đao của hắn.

Song đao lần lượt giao chiến, phát ra tiếng ma sát của kim loại chói cả tai. Lực cánh tay của người Hung Nô cứng mạnh vượt xa cả sự tưởng tượng của Trịnh Bằng. Thanh đao trong tay hắn dưới sức ép toàn lực của dũng sĩ Hung Nô, gãy ngược về phía sau. Hắn bất đắc dĩ phải triệt thoái một bước mới đứng vững lại được.

Cùng lúc đó, dũng sĩ Hung Nô nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay cầm đao đâm vào bụng của Trịnh Bằng.

Trịnh Bằng lui năm bước liên tục mà không tránh khỏi một đao uy hiếp kia của gã. Trong lúc bối rối, hắn dựng thẳng sống đao lên, lấy thân đao chặn lại sức chém như sấm giạt vạn quân của gã.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Nhất Quyết Sinh Tử

Mũi đao nọ xuyên qua sống đao kia, đao trong tay Trịnh Bằng gấp khúc như cánh cung, may mà dựa vào chất liệu cực tốt và độ dẻo dai của Thanh Đồng nên mới không bị gãy lìa ngay tức khắc.

Đúng vào lúc chỉ mảnh treo chuông, hấn chọt giơ chân lên, linh hoạt như sét đánh không kịp bưng tai, tung cước hung hăng đá vào eo hổ của dũng sĩ Hung Nô.

"Bịch!" Cước pháp cương mãnh và eo hổ vừa tiếp xúc thì dũng sĩ Hung Nô bị đau phải lui lại mấy bước liền. Thế công liên tục vừa rồi cũng lập tức đột nhiên ngừng lại.

Mấy ngàn tướng sĩ không ai còn dám trầm trồ khen ngợi nữa. Vừa rồi khen ngợi, còn chưa khen hết câu thì đã thấy Liên Nhân bị người Hung Nô đánh ngã rồi. Bọn họ cũng không muốn lại giẫm vào vết xe đổ đó nữa, nên im lặng vuốt mồ hôi, chăm chú nhìn hai người giao phong.

Trong mắt dũng sĩ Hung Nô toát ra ánh nhìn ngạc nhiên. Tuy nhiên, gã kịp thời thu hồi trường đao, quay người một cái bổ chém xéo xuống nhanh như tia chớp.

Loan đao trong tay Trịnh Bằng lại xuất hiện ánh hàn quang, tựa như ngàn vạn đóa hoa cúc lạnh màu bạc nở rộ trong bầu trời đêm, bổ thẳng về thân thể người Hung Nô bằng một khí thế che trời phủ đất.

Hai người lại đấu thêm vài hiệp nữa. Trịnh Bằng dựa vào cước pháp linh hoạt và sắc bén duy trì được thế đấu bất phân thắng bại với dũng sĩ Hung Nô có khí lực vô cùng lớn lao này.

Triệu Tử Văn cười khỗ nói:

- Trịnh Bằng thua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi!

Ánh mắt Điền Hồ phát lạnh, nói:

- Hai người càng đấu thì lực lượng càng ngang nhau. Triệu huynh nói những lời này chỉ sợ là còn quá sớm!

- Hiện tại là bọn họ đang đấu thể lực với nhau. Thể lực của người Hung Nô mạnh hơn nhiều so với Trịnh Bằng!

Triệu Tử Văn cũng không phải là đề cao sĩ khí của người khác mà hạ uy phong của mình, nhưng sự thật đã là như thế rồi, hẳn không khỏi thờ dài.

Song đao lại tiếp xúc một lần nữa, phát ra một tiếng "cheng" nhỏ. Trịnh Bằng nương vào lực phản chấn mà thân đao truyền tới, dựa vào cước pháp không hề tầm thường của mình, liên tiếp lui hai bước về phía sau, trong một khắc chạm đất lại đột nhiên tăng tốc, lao thẳng đến trước mặt dũng sĩ Hung Nô, hung hăng bổ vào đầu gối.

Dũng sĩ Hung Nô gầm nhẹ một tiếng. Thể lực của hắn vẫn dư thừa như trước, một đao phong bổ ngang vào Trịnh Bằng, như hổ khiêu long ngâm, lại phát ra âm thanh binh khí va chạm nhau như long trời lở đất.

Nhìn trận quyết đấu như sấm vang chớp giạt giữa hai cao thủ này, binh lính Hung Nô như máu huyết sôi trào, đều muốn lên lôi đài thử thân thủ một lần!

Lão Hoàng đế trên ghế rồng quét mắt nhìn qua năm vị Hoàng tử, đột nhiên trầm giọng hỏi:

- Các người cho rằng võ công của Hung Nô và của Trung Nguyên khác biệt như thế nào?

Mấy vị Hoàng tử đứng trên công thành cơ bản là không hiểu biết về công phu, nhìn không ra được môn đạo gì, chỉ có phán đoán là hai người trên lôi đài đều có năng lực võ công ngang nhau.

Cửu Hoàng tử hấp tấp ôm quyền nói:

- Phụ hoàng, nhi thần cho rằng võ công của Hung Nô là ở khí lực lớn, còn võ công của Đại Kinh ta là ở chỗ linh hoạt hay thay đổi!

Lão Hoàng đế vừa lòng gật đầu nói:

- Long Đào nói không sai!

Lục Hoàng tử lập tức âm thầm hồi hận. “Vấn đề đơn giản như thế ai cũng biết cả, lẽ ra ta nên chiếm phần nói trước Cửu Hoàng đệ”. Tam Hoàng

tử dáng điệu thơ ngây chân thành vẫn đang mãi ngắm mây trời xa xa, cứ như là đám mây trắng trên trời xanh kia giống như cái kẹo đường mà hẳn vẫn thích ăn vậy.

Dũng sĩ Hung Nô và Trịnh Bằng đồng thời vung đao chém về binh khí của đối phương. Chỉ nghe thấy "cheng" một tiếng, Thanh Đổng đao trong tay Trịnh Bằng bị chém thành hai đoạn, trong khi trường đao của dũng sĩ Hung Nô thì vẫn còn nguyên vẹn.

Trịnh Bằng há hốc mồm thở phì phò, thể lực đã tiêu hao rất nhiều. Ngay trong một chốc hẳn hơi thiếu tập trung chú ý một chút thì gã Hung Nô đã hung hăng đá vào bụng hẳn một cước.

"Bịch" một tiếng muộn màng, Trịnh Bằng bị đá miệng hộc máu tươi, ngã vào giữa lôi đài, thể lực đã cạn kiệt làm hẳn trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

- Hừ hừ!

Gã Hung Nô trên lôi đài nhìn hẳn cười lạnh lùng, lập tức ngạo mạn nện bước rời khỏi lôi đài.

Lão Hoàng đế thấy thế thì sắc mặt lập tức trầm xuống. Hôm nay đối với cái vụ cá cược này thì lão cũng không phải là quá để ý, mà chỉ chú trọng đến thiên uy của Đại Kinh thôi. Nhưng nay đã thua liền hai trường rồi. Nếu như thua ba trường bại trận thì thật sự là Đại Kinh không còn mặt mũi nào cả.

Các đại thần và Hoàng tử trên công thành đều lặng ngắt như tờ. Chỉ có An Vương là che giấu nụ cười trộm.

Tần Quán và Tô Thức liếc nhau, cũng không biết là Triệu tướng quân có xuất thủ hay không nữa. Có điều là nếu như hẳn ra tay thì cũng chỉ có thể thắng được một ván thôi. Hai ván còn lại thì nên làm gì bây giờ?

Điền Hồ cười khỗ, nói:

- Triệu huynh, trận tiếp theo phải thắng, cho nên người lên đi!

Triệu Tử Văn gật gật đầu. Võ thuật Trung Quốc bác đại tinh thâm, võ công man di há có thể so sánh được. Đáng tiếc, võ học bác đại tinh thâm cần tuần hoàn mà tăng tiến dần dần. Trong khi những người học võ trong khoảng hai mươi tuổi thì về phương diện võ công chỉ có thể nói là có chút thành tựu mà thôi, nay đối phó với những kẻ man di trời sinh thể lực khỏe

này quả thật là có chút khó khăn. Khi hần bước ra, toàn bộ ánh mắt của mọi người trên giáo trường đều tập trung trên người hần. Có mấy người còn hít một hơi thật sâu. Để Tể tướng Đại Kinh thượng đài ư?

Lão Hoàng đế cũng chú ý tới Triệu Tể tướng đã ra mặt, có phần cảm thấy hứng thú nổi lên, bắt đầu ngắm nghía về phía xa xa cẩn thận hơn. Chừng hơn một ngàn tên lính ở phía xa kia, binh hùng tướng mạnh, khí thế hùng vĩ. Hoàng đế hơi nhìn ra xa đã thấy Triệu Tể tướng vừa mặc áo bạc nón trụ, ánh mắt hần hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, khuôn mặt cương nghị và lạnh lùng, khí thế凛冽. Thực sự là vô cùng uy vũ.

- Đại nhân, ngài có biết đối thủ của ngài là ai không?

Những tướng sĩ chỉ biết Triệu Tử Văn với thân phận là Tể tướng đại nhân khi thấy Triệu đại nhân khí thế phi phàm nhưng dù sao cũng chỉ là một quan văn, có thể nào đấu với võ tướng thì trong lòng hơi chần chộ. Họ bất chợt khuyên bảo Triệu đại nhân để hần biết khó mà lui.

Triệu Tử Văn hiên ngang凛冽, nói:

- Đối thủ là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là chúng ta nhất định phải thắng!

Một quan văn đánh với võ tướng mà còn muốn thắng ư? Hai tướng sĩ còn chưa lên đài nghe được mà thấy buồn cười, cũng không dám biểu lộ ra, đều tiến lên trước nói:

- Đại nhân, hay là để ta đi đi!

Triệu Tử Văn xoay người, đi lên qua lại một vòng trước mấy ngàn tướng sĩ, ánh mắt quét tới, bắt gặp những khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng của các tướng sĩ, khẽ mỉm cười nói:

- Chư vị huynh đệ, biết ta đây đang muốn làm gì không?

Chịu chết! Mọi người nghe thấy câu hỏi của Tể tướng đại nhân thì thiếu chút nữa buột mồm trả lời ra hai chữ đó.

Bọn họ thềm toát mồ hôi lạnh. Tể tướng đại nhân cũng không phải là người dễ đắc tội. Bọn họ hữu khí vô lực đáp:

- Muốn nhất quyết cao thấp với Hung Nô!

"Chết tiệt! Không thềm nể tình như thế!" Triệu Tử Văn cảm giận thềm tự nhủ. Sắc mặt hần phát lạnh, hét lớn:

- Muốn cùng Hung Nô làm cái gì?

Thấy Tể tướng đại nhân nổi giận, chúng tướng sĩ vội vàng dùng sức hét lớn:

- Nhất quyết cao thấp!

Bỗng nhiên, Triệu Tử Văn giơ lên thanh ngân thương mà Điền Hồ đã chuẩn bị cho hắn, ra sức quăng ra vùng đất xa xa.

"Pằng!" Khi ngân thương và nền đất phát ra tiếng va chạm, thì toàn bộ đầu ngân thương đã cắm giữa phiến đá xanh ở giữa giáo trường. Điều kinh khủng hơn là, toàn bộ phiến đá bị nứt hết cả ra!

Khí lực vô cùng lớn! Chúng tướng sĩ có thể nào cũng không ngờ ra được Tể tướng đại nhân lại có thần lực thế này, đều hít sâu một hơi, ngơ ngác nhìn vị Tể tướng quan văn không có mấy danh tiếng gì này.

- Là nhất quyết cao thấp sao?

Triệu Tử Văn lớn tiếng quát. Mái tóc đen của hắn phiêu vũ trong gió, thân ảnh cao lớn đứng trước ngân thương, hình dáng như đao gọt lại đột nhiên hiển lộ uy vũ và bất phàm không gì sánh kịp. Sự cao ngạo kia, sự tự tin kia, giống như bất cứ một cao thủ nào.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng và khí phách bao trùm thiên hạ trên người Triệu đại nhân này, chúng tướng sĩ lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của Triệu đại nhân, nhiệt huyết trong họ sôi trào, thân hình không kìm nổi run lên nhè nhẹ.

- Nhất quyết sinh tử!

Mọi người rút trường đao ra khỏi vỏ. Trong nháy mắt, một sát khí kinh thiên lan tỏa toàn trường.

Điền Hồ mỉm cười nhìn Triệu huynh, thầm nghĩ trong lòng, "Triệu huynh thật sự là trời sinh ra làm tướng. Trong nháy mắt đã có thể nâng cao được khí thế của các tướng sĩ!"

- Giết!

Những tướng sĩ may mắn còn sống sau trận chiến ở Vọng Giang Thành nghe lời nói của Triệu tướng quân, lệ nóng rưng rưng, kích động giận dữ hét lên. Lập tức, mấy ngàn người theo đó giơ cao trường thương chỉ thẳng lên trời, rống giận.

Tiếng rống thẳng đến trời xanh, thành Hàm Đan như bị kinh hãi và chấn động trong tiếng hò hét của họ.

Xa xa kia, Thác Bạt Vương tử trong lòng cả kinh. Binh lính Đại Kinh này vì sao đột nhiên có sĩ khí tăng vọt như thế?

Sát khí ngập trời đổ ập vào đội quân ngàn người của Hung Nô. Cảm thụ được sát khí lạnh lẽo từ tướng sĩ Đại Kinh, hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô cũng không kìm nổi phải rùng mình, trong lòng đều cảm thấy sợ hãi, dường như không thể chiến thẳng nổi tướng sĩ Đại Kinh này.

"Khá lắm Triệu Tử Văn! Quả nhiên là không giống người thường!" Lão Hoàng đế không khỏi thán dương trong lòng. Đôi mắt lão lập tức lại hiện lên vẻ phức tạp. Thật không biết để cho Triệu Tử Văn này làm tướng quân thì tốt hay là làm Tế tướng mới là tốt. Thật sự là rất khó xử.

Hạng An Ninh khó tin nhìn đồ vô sĩ kia. Làm sao mà hắn có thể có uy tín trong quân như thế cơ chứ?

Triệu Tử Văn rút ngân thương đang cắm trên phiến đá ra, đi về hướng lôi đài. Hắn sẽ chứng minh cho những kẻ man di kia rằng: võ thuật Trung Nguyên dũng mãnh và Đại Kinh không thể không chiến thẳng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Lấy Một Địch Ba

Thác Bạt Vương tử nhìn Tế tướng Đại Kinh đang đi về phía lôi đài thì trong lòng chấn động. Sau đó, lộ ra vẻ tươi cười khinh miệt, khinh bỉ nói:

- Vốn tưởng rằng võ công Trung Nguyên bác đại tinh thâm, lưu truyền xa gần. Không ngờ là những người luyện võ ở Đại Kinh cũng thường thôi!

Tùy tùng của Vương tử Hung Nô cũng phụ họa, nói:

- Kinh quốc hiện giờ lại phái một gã quan văn ra trận. Xem ra Kinh quốc thật sự là không có tướng nào dùng được rồi, ngày mất nước chẳng còn xa nữa đâu.

Hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô đồng loạt nhìn lên Triệu Tế tướng trên đài, coi khinh hừ nặng một tiếng.

- Hoàng thượng, thật sự muốn để cho Tế tướng đại nhân đi tử thí sao?

Một vị lão đại thần lo lắng hỏi.

Lão Hoàng đế cũng khoác tay nói:

- Trẫm tin tưởng Triệu ái khanh có năng lực đánh bại được binh lính của Hung Nô!

Đại đa số quan viên ở đây đều không biết thân phận đích thực của Triệu Tử Văn. Vị lão đại thần này chính là một người thuộc phe cánh Tô Thái sư. Ông đương nhiên là lo lắng Tế tướng hôm nay có thể sẽ gặp bất trắc gì đó. Còn quan viên theo phe An Vương thì đều cười tủm tỉm nhìn Triệu đại nhân trên lôi đài. Bọn họ chỉ ước gì Triệu đại nhân này chết đi sớm một chút!

- Vương thúc, Triệu đại nhân này thật sự lợi hại đến vậy sao?

Lục Hoàng tử đi đến bên người Hoài Vương gia, hạ giọng khẽ nói.

Hoài Vương đánh giá Triệu Tế tướng đang cầm ngân thương trong tay, cũng không biết rốt cuộc Tế tướng đại nhân này có bản lĩnh gì nữa. Không ngờ hẳn không thềm để dừng sĩ Hung Nô hung hãn vào mắt, dùng thương ở Đại Kinh, lại là người Hàng Châu. Chẳng lẽ hẳn là...

Mà Triệu Tế tướng hiện nay làm sao có thể chính là một người với người đó được. Như thế không khỏi quá mức trùng hợp đi. Liệu có nên không... Hoài Vương trong lòng kiên định phủ nhận, cười nói:

- Có lẽ Triệu đại nhân có biết võ công và hẳn là sẽ liều đánh với dũng sĩ Hung Nô.

Lục Hoàng tử cười cười gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Văn võ bá quan dưới ghế rồng thấy Hoàng thượng tin tưởng Triệu đại nhân như thế thì có phần bác cũng chẳng được gì. Trong số họ còn không ít người muốn xem kịch vui, mang tâm địa sung sướng khi thấy người ta gặp họa nữa.

Đôi mắt An Vương âm tình bất định, nhưng làm cho người ta không phát hiện thấy cái gì được. Y cũng biết thân phận đích thực của Triệu Tử Văn. Quân Hung Nô man di này sao có thể là đối thủ của Triệu tướng quân trong ngàn người xông trận diệt giặc được!

Triệu Tử Văn đứng trên lô đài, ánh mắt đầy hàn quang quét sang đội quân Hung Nô đối diện. Một lúc sau thì có một người tiến lên, người này khỏe mạnh dũng mãnh, cơ thể cao to khiến người ta nhìn phải kinh ngạc, mái tóc xoăn rậm nắng, cả người toát ra sát khí tựa như mãnh hổ chốn thâm sơn.

Trong tay gã này cầm một thanh Lang Nha chùy. Huyền thiết tạo ra Lang Nha chùy hiện lên quang mang lãnh liệt, đủ thấy đây là người dũng mãnh có thể địch nổi vạn người!

Trọng tài vừa muốn tuyên bố trận tỷ thí bắt đầu thì Triệu Tử Văn ôn hòa cản lại, nói:

- Chậm đã!

- Triệu đại nhân, có gì phân phó?

Trọng tài hơi ngạc nhiên, sau đó cung kính nói.

Triệu Tử Văn ngạo nghễ đáp:

- Ta không muốn tỷ thí với một mình hần!

Ặc! Trọng tài nghe xong mà đầu ngẩn tẩn lại, cũng không biết Triệu đại nhân nói thế là ý gì, lắp ba lắp bắp hỏi:

- Triệu đại nhân, ý ngài là thế nào? Là tự động bỏ quyền sao?

Trong giáo trường toàn một bầu không khí tĩnh lặng. Đối thoại giữa Triệu đại nhân và quan trọng tài đều rơi vào tai mọi người. Tiểu quận chúa trên công thành ánh mắt không chút tình cảm nhìn vào con người "khiếp nhược" kia, trong lòng âm thầm cười lạnh. "Hừ, tên dâm tặc này thật sự là nhát gan như chuột. Còn chưa so chiêu đã muốn rút lui có trật tự rồi!"

Dũng sĩ Hung Nô cầm Lang Nha chùy dùng tiếng Đại Kinh nói còn chưa rõ, khinh miệt hỏi:

- Sao rồi Triệu đại nhân? Không chiến mà đã muốn hàng rồi ư?

Văn võ bá quan ánh mắt đều kinh ngạc, cũng không dám soi mói gì Triệu Tể tướng. Nếu như nói Triệu đại nhân không ra gì thì chẳng khác nào cho Hoàng thượng vừa rồi còn tín nhiệm Triệu đại nhân như thế một cái bạt tai. Bọn họ biết rõ đạo lý làm quan, đều buồn cười mà không dám cười ra tiếng, âm thầm cười trộm trong lòng.

- Sư phụ, người nói xem Triệu tiểu ca này lại giở cái trò gì ra vậy?

Tần Quán rất khó hiểu hỏi lại Tô Thái sư.

Tô Thức cười khổ đáp:

- Ta cũng không biết là Triệu đại nhân này muốn làm cái gì nữa, dường như ý tứ của hần là muốn tỷ thí với nhiều người.

Tần Quán ngạc nhiên nói:

- Triệu tiểu ca tuy rằng võ công tuyệt đỉnh, nhưng cũng không thể mạo hiểm phiêu lưu tới mức này được.

Tô Thái sư biến sắc lấm bầm:

- Đúng thế! Nếu ván này mà thua thì Đại Kinh ta còn mặt mũi nào nữa chứ?

- Người cho rằng ta có thể nhận thua sao?

Triệu Tử Văn nhìn dũng sĩ Hung Nô dáng người khôi ngô kia, thản nhiên nói:

- Ta muốn lấy một địch ba. Cho hai dũng sĩ còn lại của Hung Nô các người lên hết cả đi!

- Cái gì? Lấy một địch ba?

Hắn vừa nói xong thì toàn bộ giáo trường ầm ầm lên như chợ vỡ, lập tức toàn trường như sôi lên sùng sục, ồn ào chưa bao giờ có. Vô số người nhìn Triệu đại nhân xuất ngôn kinh khủng mà âm thầm ngẫm nghĩ, "Vị Tể tướng này của Đại Kinh có phải là... thông minh quá rồi không?"

Tất cả quân Hung Nô đều trợn trắng mắt ra nhìn. Vốn tưởng ý tứ của vị quan văn này là rút lui có trật tự, không ngờ ý hắn muốn là lấy một địch ba!

- Càn quấy! Đúng là đồ càn quấy!

Lão Hoàng đế tức giận chụp long ý, mặt rỗng giận dữ quát lên. Lão Hoàng đế mặc dù cũng biết Triệu tướng quân võ công tuyệt luân, nhưng cũng không thể đồng thời một lúc địch lại cả ba đại cao thủ của Hung Nô được. Nếu như lấy một địch ba, coi như trận chiến này chính là một ván bạc lớn. Một ván bạc đánh bằng thiên uy của cả Đại Kinh. Cho nên lão Hoàng đế không điên lên không được.

Thấy Hoàng thượng tức giận, An Vương lập tức gậy khó dễ, nói:

- Hoàng thượng, rõ ràng là Triệu Tể tướng này định vứt hết mặt mũi của Đại Kinh ta đi. Xin Hoàng thượng hãy hạ chỉ trị tội của hắn!

An Vương vừa nhìn đã biết là chẳng có hảo tâm gì rồi. Lão Hoàng đế phất tay áo ngăn lại, thản nhiên nói:

- Việc này để tính sau đã!

Trong nháy mắt thần sắc của lão Hoàng đế đã khôi phục lại bình thường, dường như người vừa rồi tức giận không phải là lão vậy.

- Phụ vương...

Ánh mắt An Vương lóe ra tia sáng lạnh, vừa định mở miệng nói thì chợt nghe Thế tử Hạng Long Uyên khẽ gọi bên tai.

An Vương quay đầu lại, hỏi:

- Sao thế? Làm thế không được ư?

- Không được!

Hạng Long Uyên không nhanh không chậm nói.

- Nếu như để Hoàng thượng giáng tội Triệu Tử Văn thì căn bản chỉ như người si nói mộng. Chi bằng để ba vị cao thủ của Thác Bạt Vương tử hợp lực đánh chết hẳn quách đi cho xong.

Đôi mắt An Vương sáng bừng lên, nói:

- Mưu này rất tuyệt! Long Uyên quả nhiên thông minh!

- Sáng sớm hôm nay chúng ta tới gặp Triệu đại nhân không phải là vẫn còn tốt đẹp cả sao? Làm sao đột nhiên lại hồ đồ thế này?

Tô Thái sư thở dài thật sâu, cũng không biết rồi Triệu tiểu ca sẽ thắng hay thua nữa. Tần học sĩ cười khổ không biết nói gì. Thật không hiểu làm sao Triệu tiểu ca lại mạo hiểm như vậy nữa.

Ánh mắt chuyển tới trên lôi đài... Dũng sĩ Hung Nô cầm Lang Nha chùy không ngờ rằng một quan văn lại khinh thị mình như thế, cả giận nói:

- Khẩu khí thật lớn. Trước hãy cứ gặp ta đã rồi sau đó người hãy nói sau!

Gã nói xong thì chuẩn bị xông lên, định một gậy đánh chết tên quan văn trâu điên này.

- Ô Liệt Bang, chậm đã! Nếu như vị đại nhân này có hào khí như thế thì để chúng ta cùng nhau lên gặp hẳn!

Trên lôi đài, trong nháy mắt đã xuất hiện thêm hai người nữa, châm chọc khiêu khích nói với Triệu Tử Văn.

Người đang cầm Lang Nha chùy chính là Ô Liệt Bang có vẻ rất không vui, nói:

- Một mình ta đủ đối phó với hẳn rồi. Không cần các người!

Người Hung Nô một tay cầm tấm thuẫn, một tay cầm trường đao, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người đã quên sự tôn nghiêm của dũng sĩ Hung Nô chúng ta sao? Chỉ cần có ai xuất ra lời khiêu chiến với dũng sĩ Hung Nô thì chúng ta phải nghênh địch. Bằng không, chính là những kẻ nhu nhược!

Một dũng sĩ khác cầm loan đao trong tay nói:

- Nếu như vị huynh đài này đã cao ngạo như vậy, ba người chúng ta hãy thu thập hẳn trong vòng ba chiêu thôi. Phải làm cho hẳn chết không có chỗ chôn!

Ô Liệt Bang hiểu, dũng sĩ Hung Nô cao ngạo không thể nào tránh né sự khiêu chiến của người khác. Bản thân gã cũng không thể làm thế được. Hơn nữa, luận võ trên giáo trường cũng có quy định. Chỉ cần là tỷ thí, một bên khiêu chiến có thể đưa ra phương thức khiêu chiến. Cho dù là có lấy một địch một trăm cũng có thể được.

Trận chiến này nếu như Triệu Tử Văn thắng thì Đại Kinh coi như thắng luôn trong cuộc luận võ ở giáo trường giữa hai nước này. Nếu như hãn thua, hơn nữa lại còn hai trường thất bại vừa rồi, thì coi như dũng sĩ Hung Nô đã hoàn toàn đánh bại Đại Kinh!

Điền Hồ cũng cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Một chiêu này của Triệu huynh là quá mạo hiểm. Ba người này khí lực vô cùng lớn, cũng không phải là loại mà tướng sĩ bình thường có thể so sánh được.

Toàn bộ giáo trường đều hoàn toàn yên tĩnh. Mấy ngàn tướng sĩ Đại Kinh ngơ ngác nhìn Triệu tướng quân đang chuẩn bị lấy một địch ba trên lôi đài, trong lòng ai nấy đều ta thán, Triệu đại nhân này đến lúc đó thì thật không biết chữ tử viết thế nào.

Triệu tướng quân vẫn khí phách và ngạo thị thiên hạ như thế. Các tướng sĩ ở Vọng Giang Thành dường như lại thấy hình ảnh vương giả của Triệu tướng quân trở về, lại tiếp tục viết nên truyền kỳ Vọng Giang Thành!

- Giết!

Hơn ba trăm tướng sĩ Vọng Giang Thành kích động và giận dữ hét.

Đúng lúc này, ba gã Hung Nô động thủ, đồng thời phóng về Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn không hề kích động, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, dừng lại ở khoảng cách xa chừng ba trượng. Trong khoảnh khắc vang lên tiếng xé gió của ngân thương, hãn đồng thời lao về phía đối phương. Sức bật của hãn cực kỳ mạnh mẽ, thân thể lẳng không bay lên, thương pháp linh hoạt và sắc bén đâm vào gã Hung Nô tay cầm tấm thuẫn.

Dũng sĩ cầm thuẫn tuy rằng đã khởi động trước Triệu Tử Văn, nhưng tốc độ lại kém hơn hãn một chút. Gã dùng thuẫn nghênh đón mũi thương nhọn, nhưng không ngờ rằng lực lượng của Triệu Tử Văn thập phần bá đạo, ngân

thương chém vào tấm chắn, xẹt qua cả tấm thuẫn bằng thép luyện, đâm vào yết hầu của đối thủ.

Gã gãm Lang Nha chùy thấy tình thế không ổn, đúng lúc giờ cao Lang Nha chùy ném vào đầu Triệu Tử Văn.

"Cheng!" Triệu Tử Văn trong nháy mắt rút ngân thương về, nhưng không kịp dùng đầu thương chắn mà hấn dùng thân thương che trước mắt, va chạm vào Lang Nha chùy tạo ra tiếng vang kinh khủng làm người ta sợ hãi.

Ô Liệt Bang lùi lại sau hai bước. Một chùy này gã đã dốc hết toàn lực phóng ra, hai tay chấn động hơi run lên, nhưng cái kẻ là quan văn kia lại có thể đứng đó mà không chút sút mẻ gì hết.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 279

Thân Phận Chân Chính

Triệu Tử Văn cũng không phải cường hãn đến thế. Hãn cũng cảm thấy cánh tay chấn động đến đau đớn. Bỗng nhiên, còn chưa để cho hãn có cơ hội thở dốc một lát, dũng sĩ cầm loan đao đột nhiên nhảy lên phía trước một bước. Triệu Tử Văn cảm giác được rõ ràng mặt đất như chấn động, còn loan đao thì đang chém vào đỉnh đầu mình với xu thế như vạn quân tập kích.

"Vù!" Một tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, đã thấy Triệu Tử Văn trong nháy mắt thoát ra khỏi phạm vi công kích của loan đao. Thân ảnh quý mị khiến cả ba gã Hung Nô sợ đến líu cả lưỡi. Tốc độ nhanh đến kinh người. Chẳng lẽ đây là khinh công của Trung Nguyên?

Bọn họ cũng không dám khinh địch cái kẻ được gọi là quan văn này nữa, bắt đầu muốn vây công hãn! Bọn họ cũng không sợ mang tiếng là lấy nhiều thắng ít, hạ thấp thanh danh. Bởi vì đây là do Triệu đại nhân tự mình đưa ra, bọn họ tiếp chiến cũng là bất đắc dĩ thôi.

Qua mấy hiệp đấu, ba người Hung Nô căn bản là không chiếm được chút tiện nghi nào. Triệu đại nhân thiếu chút nữa còn sát hại được gã dũng sĩ cầm thuẫn. Điều này khiến cho mấy ngàn tướng sĩ Đại Kinh trên giáo trường chấn động. Quả thật không thể tin nổi, Triệu Tể tướng chỉ dựa vào sức một mình mà có thể đấu ngang sức với bọn chúng được. Thế này thì võ công cao thâm đến mức nào chứ!

Ba dũng sĩ thở hổn hển. Ba người đánh một người, không ngờ là qua ba chiêu mà đánh không thắng nổi. Tính cách của bọn họ táo bạo, cũng không để ý tới mặt mũi gì nữa. Hôm nay chỉ muốn đánh chết được Triệu Tử Văn mà thôi.

Dũng sĩ cầm loan đao lại tăng tốc, là người đầu tiên vọt tới Triệu Tử Văn. Ô Liệt Bang theo sát sau mà lên, cánh tay trái thu về, Lang Nha chùy thay đổi góc độ tấn công vào hạ bàn của Triệu Tử Văn. Hai người phân ra cao thấp mà công, nhưng năng lực khống chế sự cân bằng thân thể của Triệu Tử Văn vượt quá cả sức tưởng tượng của họ. Chân phải của hắn thuận thể xoay một chút đã có thể điểm trên thanh Lang Nha, thân thể mượn lực bay về phía trước, lẳng không phi trên đỉnh đầu hai người, trên không trung lại thay đổi phương hướng, lao xuống đâm vào đỉnh đầu của gã cầm loan đao.

Hắn bay nhanh, xoay tròn trên không, mũi thương đâm thẳng vào ngực người Hung Nô. Khí xoáy tụ mãnh liệt từ không gian phía trên theo sự áp bức của hắn đổ ập đến. Gã Hung Nô sợ đến mức đồng tử co rút lại, vội vàng giơ sống đao thanh loan đao lên đỡ, muốn ngăn cản một kích ngút trời của Triệu Tử Văn. "Cheng!" Một tiếng vang như sấm rung chớp giật.

Đầu ngân thương thật dài điểm vào sống đao của thanh loan đao, loan đao bị gấp khúc lại, chẳng mấy mà gãy. Gã cầm tấm thuẫn và Ô Liệt Bang rút binh khí chém về phía ngân thương, giải vây cho dũng sĩ cầm loan đao.

Triệu Tử Văn thu lại trường thương, đồng thời mượn sức đàn hồi từ thanh loan đao bị gấp khúc, xoay tròn hai vòng trên không trung, hạ xuống chỗ cũ khiến cho gã cầm tấm thuẫn và Ô Liệt Bang không công nổi phải lui bước.

- Hay! ... Lợi hại!

Các tướng sĩ Đại Kinh hoàn toàn bị thân pháp quý mị của hắn thuyết phục, kinh hãi tới mức lắp ba lắp bắp. Ba người Hung Nô này căn bản là không thể tạo ra được thương tổn trí mạng nào cho Triệu đại nhân cả, dường như là vô kế khả thi!

"Hắn... Sao lại có thể lợi hại như vậy chứ!" Hạng An Ninh đứng trên cổng thành, đồng thời cũng không khỏi bị một màn trình diễn thân thủ vừa rồi của hắn làm cho kinh ngạc, âm thầm suy ngẫm. Ánh mắt vốn trống rỗng u ám hiện lên vẻ hết sức ngạc nhiên.

Thác Bạt Vương tử sắc mặt thâm trầm. Y vốn đã chuẩn bị tư tưởng chấp nhận thanh danh không hay ho gì là lấy nhiều thắng ít, nhân cơ hội này mà

chém giết chết tên Tể tướng Đại Kinh kia luôn, nhưng không ngờ là hãn lại lợi hại như thế!

Triệu Tử Văn ngạo nghễ đứng trước ba người khoảng chừng hơn năm thước. Gió nhẹ phất phơ trên mái tóc dài phóng khoáng của hãn, khuôn mặt cương nghị uy nghiêm, đôi mắt toát ra sát khí băng hàn. Một cỗ khí phách như tự bẩm sinh mà có, toàn bộ thiên địa dường như chỉ còn sự hiện hữu của mình hãn.

- Triệu đại nhân thật sự là một Tể tướng quan văn thôi sao?

Tướng sĩ Đại Kinh khó tin nhìn Triệu đại nhân. Thân thủ của hãn, khí chất của hãn, khí phách trời sinh của hãn, quả thực là một hán tử cứng cỏi, một thương khách không người địch nổi!

Dũng sĩ cầm loan đao há hốc mồm ra thở gấp. Vừa rồi nếu không có hai người kia cứu giúp thì chỉ sợ bản thân mình sớm đã chết toi dưới cây ngân thương kia rồi!

Triệu Tử Văn nhìn bọn họ, thản nhiên nói:

- Giờ các người đã tấn công hết rồi, đến lượt ta công!

- Giết!

Hãn gầm lên một tiếng giận dữ, một tay cầm ngân thương, đầu thương linh hoạt đâm thẳng về phía bọn họ. Ngân thương phát ra thanh âm run rẩy như long ngâm, thẳng thắn đến mức đất trời cũng phải biến sắc.

"Thương pháp thực bá đạo!" Thế công của ngân thương hung mãnh như nước, mọi người không khỏi thán dương trong lòng.

An Vương, Hoài Vương và lão Hoàng đế đồng thời trợn mắt ra nhìn, kinh ngạc nhìn thương pháp thập phần khí phách này.

"Hãn làm sao lại có bộ thương pháp này được?" Nhìn Triệu đại nhân một tay sử thương, cả ba người đồng thời hít sâu một hơi, ngạc nhiên thán ngợi.

Quan hệ giữa lão Hoàng đế và Triệu Tử Văn tuy rằng thân cận, nhưng cũng chỉ biết là hãn dùng thương chứ chưa bao giờ thấy qua thương pháp hãn sử dụng. Hiện giờ vừa nhìn thấy đã chấn động, lão Hoàng đế dường như lại có điều cần phải suy nghĩ và cân nhắc.

An Vương và Hoài Vương thì theo bản năng liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, tiếp đó lặng yên không nói gì nhìn về phía Triệu Tử Văn đang dụng thương.

Tiếng xé gió linh hoạt vang lên "keng, keng", ngân thương toát ra hàn quang kinh người, đâm thẳng về Ô Liệt Bang có vẻ như phản ứng chậm chạp nhất. Ô Liệt Bang cảm thấy không khí vây xung quanh mình như không ngừng ngưng kết và áp bức vậy. Áp lực cực lớn khiến mồ hôi lạnh của gã chảy ròng ròng.

Ô Liệt Bang cũng không khoan tay chịu chết, đẩy áp lực ra, Lang Nha chùy trong tay gã ném về mũi thương của Triệu Tử Văn. Đồng thời gã cầm thuẫn cầm chặt tấm chắn phòng thủ, tay kia thì giơ trường đao bổ vào vai hấn. Dũng sĩ cầm loan đao cũng không chịu kém, ra sức chém vào vùng eo của hấn.

Ba chiêu công kích mãnh liệt đồng thời đánh úp về phía Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn vẫn không hề đổi sắc, một tay hấn sử thương, bỏ qua cây Lang Nha bổng, đầu thương vỗ ngược vào đầu chùy, phát ra tiếng vang như hổ gầm.

Chuôi thương đảo qua, quét ngang trên tấm chắn, gã cầm thuẫn vốn tưởng rằng có thể chém một đao vào cánh tay của Triệu Tử Văn được, nhưng nhìn đến ngân thương quét ngang qua, vội vàng giơ thuẫn lên ngăn trở một thương này.

Chuôi thương hung hăng đột nhiên giáng vào tấm thuẫn đánh "phịch" một tiếng, gã cầm thuẫn phải lui lại mấy bước liền, thiếu chút nữa là đứng không vững rồi. Gã vốn tự cao rằng lực cánh tay của mình dũng mãnh, không ngờ trước mặt một vị quan văn ở đây lại thành ra lực bất tòng tâm thế này.

Lực lượng vô cùng bá đạo của Triệu Tử Văn khiến cho ba người Hung Nô đều giật mình. Gã cầm loan đao chọt cắt ngang, chém vào lưng Triệu Tử Văn.

Song quyền khó địch nổi tứ thủ, đúng là cái dạng này. Một chiêu vừa mới đánh xong, thì một chiêu của gã cầm loan đao lại lao tới, làm cho người ta không kịp đề phòng được nữa.

Triệu Tử Văn rút trường thương về, lẳng không nhảy lên bằng một tốc độ như tia chớp, lại tránh thoát khỏi một đao trí mạng này. Thời điểm hãn còn chưa hạ xuống đất thì gã cầm thuẫn lại vọt mạnh tới, sức công phá của gã ở nhiều mặt, tiếng xé gió linh hoạt lẳng không bỏ đến như muốn đánh ngã Triệu Tử Văn ngang ngạnh ngay trên không trung.

- Là người muốn chết, cũng không trách được ta!

Triệu Tử Văn nổi giận gầm lên một tiếng. Theo tiếng gầm của hãn, ngân thương vừa chuyển trên không trung thuận thế đâm vọt tới gã cầm thuẫn.

"Cheng!" Đầu thương găm vào trong tấm thuẫn thật sâu, còn gã cầm thuẫn thì thoáng hiện ra tia nhìn giảo trá, dường như âm mưu đã được thực hiện. Gã rút nhanh cái chốt tấm thuẫn ra, không cho Triệu Tử Văn dễ dàng rút thương ra được ngay, đồng thời trường đao hung hăng bổ vào đầu Triệu Tử Văn đang gần chấm đất.

Lúc này, đầu thương của Triệu Tử Văn mắc trong tấm thuẫn, rất khó rút ra, căn bản là không thể thoát khỏi sự ngăn cản này được. Gã Hung Nô cầm thuẫn khoe miệng lộ ra vẻ âm tàn, trường đao trong tay chém xuống, bất luận kẻ nào cũng không thể né tránh được.

Mọi người theo bản năng đều nhắm mắt lại, không muốn nhìn đến cảnh Triệu đại nhân đầu một nơi thân một nẻo. Hạng An Ninh cắn chặt môi anh đào, "Chẳng lẽ tên dân tộc này sẽ chết thảm trong tay người Hung Nô?" Trong nội tâm nàng rất là không cam lòng, dường như là thù hận chưa giải tỏa, nhưng lại tựa hồ như là...

Bất chợt, tiếng binh khí sắc bén va chạm vào nhau vang lên, "keng, keng, keng", chỉ thấy ngân thương trong tay Triệu Tử Văn xoay tròn cực nhanh. Đầu thương phát ra tiếng ma sát trong tấm chắn làm cho người ta kinh sợ. Đao thế bổ về phía Triệu Tử Văn vẫn không hề thuyên giảm.

Ngay trong thời khắc nguy hiểm, ngân thương xoay tròn, phát ra hàn quang mãnh liệt. Triệu Tử Văn tập trung sức bật, mạnh mẽ đâm tới. "Cheng!" Một tiếng, tấm thuẫn vỡ toác thành hai nửa bay ra, còn đầu thương xoay tròn không đình chỉ thế cong mà vẫn sắc bén và linh hoạt như trước. Đầu thương bá đạo như không ai chặn nổi. "Hự..." Huyết hoa tung

ra, ngân thương trực tiếp đâm thủng ngực của gã Hung Nô cầm thuẫn, đóa hoa mỹ lệ nhất đã nở.

Tĩnh! Giáo trường hoàn toàn yên tĩnh, một sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Một tấm thuẫn làm bằng thép luyện mà bị trường thương của Triệu đại nhân chấn vỡ thành hai nửa, lại sát hại cả người luôn. Thương pháp bá đạo tới mức này, lực lượng khủng hoảng đến mức này, thì rốt cuộc hẳn là ai???

- Triệu tướng quân! Triệu tướng quân!

Cũng không biết là ai là kẻ đầu tiên kích động hô to lên, dường như là tướng sĩ ở Vọng Giang Thành, lại tựa hồ như là một tướng sĩ nào đó vừa nhận ra Triệu Tử Văn.

Triệu tướng quân! Triệu tướng quân ở Vọng Giang Thành? Một tiếng hô này đã làm cho các tướng sĩ trên giáo trường dường như có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở của nhau. Thật là khủng bố! Thử hỏi ở Đại Kinh còn ai có thể có thương pháp bá đạo như thế mà lại ngạo mạn quần hùng như thế?

- Triệu tướng quân! Triệu tướng quân!

Toàn bộ mấy ngàn tướng sĩ trên giáo trường kích động run cả người, lệ nóng rưng rưng. Xin hỏi người nào không biết vị này chính là Triệu tướng quân đại danh鼎鼎? Hẳn chính là Triệu tướng quân đã iết ra giết vào trong cả ngàn phản quân, xem hơn ngàn binh lính như không có, một thương chém rơi đầu thủ lĩnh của phản quân.

Toàn bộ giáo trường đều vang vọng tên gọi Triệu tướng quân, nhiệt huyết sôi trào. Dường như bọn họ ai cũng đều đang mong chờ Triệu tướng quân có thể thống lĩnh bọn họ, diệt Hung Nô, khôi phục non sông của Đại Kinh, dương cao thiên uy Đại Kinh!

"Không phải hẳn! Tuyệt đối không phải là hẳn! Hẳn chỉ là tên đâm tặc!" Trên công thành, một nữ tử mặt mày như tranh vẽ, nghe được tiếng hò hét đầy sĩ khí thì cũng run rẩy đến kịch liệt.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Thân Phận Chân Chính

Hóa ra... Người chính là Triệu tướng quân!

Gã cầm thuẫn trước khi chết thì thào một câu. Nếu chết trong tay Triệu tướng quân đại danh鼎鼎 cũng coi như chết có thể nhắm mắt được rồi. Gã chậm rãi nhắm mắt lại, phịch một tiếng, ngã lả trên mặt đất.

Triệu Tử Văn rút ra trường thương trong ngực gã, ngạo mạn nhìn tất cả tướng sĩ trong giáo trường. Một sự uy nghiêm càng lúc càng tăng, hẳn giờ cao ngân thương, quát:

- Kẻ nào phạm thiên uy Đại Kinh ta tất giết!
- Giết!

Chúng tướng sĩ Đại Kinh đều múa may lưỡi dao trong tay, giận dữ hét lên với đại quân Hung Nô đối diện. Tiếng hô giết như vang vọng đến trời xanh.

Sắc mặt của Liệt Bang cầm Lang Nha chùy và dũng sĩ cầm loan đao đều đại biến, không dám tiếp tục tấn công nữa, bởi vì như thế hiển nhiên là sẽ phải chịu chết mà thôi.

Thác Bạt Vương tử biến sắc. Gã không thể ngờ rằng Tể tướng Đại Kinh này lại chính là Triệu tướng quân nổi tiếng, hơn nữa uy vọng trong quân cao không phải ở mức bình thường.

Triệu đại nhân không hề phủ nhận mình là Triệu tướng quân. Hơn nữa thương pháp bá đạo của Triệu tướng quân, ở Đại Kinh căn bản là không ai sánh được. Tướng sĩ Đại Kinh không hề hoài nghi thân phận của hắn. Hắn chính là Triệu tướng quân cả người đầy khí phách, dám xem hơn một ngàn quân như không ra gì.

- Triệu tướng quân, xin hãy dẫn chúng ta đi thu phục non sông Đại Kinh!

Mấy ngàn tướng sĩ nhất tề quỳ một gối xuống kích động nói. Bọn họ không phải là tân binh Giang Nam tử đệ binh mà là những tướng sĩ đã từng trải qua chiến đấu với Hung Nô. Mỗi người bọn họ đều là những hán tử cứng cỏi, không chịu thua phục.

Nếu thân phận đã công khai, Triệu Tử Văn cũng không cần giấu diếm nữa làm gì. Ánh mắt hần nhìn quét qua mấy ngàn tướng sĩ đang quỳ dưới đất, trong đó có đủ cả những huynh đệ ở Vọng Giang Thành, lại nhớ về những ngày đó cùng ăn cùng ngủ cùng sinh tử với nhau. Hần không khỏi rưng rưng mờ lệ, cao giọng nói:

- Các huynh đệ, tin tưởng ta, sẽ có một ngày ta sẽ để cho thiết kỵ Đại Kinh giẫm đạp trên doanh trại của người Hung Nô!

Đại Kinh chính là đang cần một Thống soái tuổi trẻ, một Đại tướng quân dám xông lên, dám liều lĩnh. Chúng tướng sĩ nhìn Triệu tướng quân, kích động không kìm nổi mà rơi lệ, giận dữ hét lên:

- Phạm thiên uy Đại Kinh ta tất giết!

Sắc mặt Thác Bạt Vương tử xanh mét, khó coi muốn chết. Ánh mắt hung hãn của mấy ngàn tướng sĩ này đều nhắm thẳng vào Hung Nô. Mà Triệu Tử Văn lại thẳng thừng muốn tiêu diệt đại quân Hung Nô. Gã cắn răng, cũng không dám có bất kỳ dị động hay phản bác. Bởi vì Triệu tướng quân này thật quá mức lợi hại.

"Sự sỉ nhục ngày hôm nay, ta sẽ trả lại toàn bộ cho người trên chiến trường!" Thác Bạt Khuê hiểu rõ cường long không đê được đầu rắn độc, trong lòng âm thầm hạ lời thề, trên chiến trường sẽ làm cho Triệu Tử Văn phải trả giá thật lớn theo đúng lời nói ngày hôm nay.

Các dũng sĩ Hung Nô đều nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đến cả Vương tử còn không dám nói gì, bọn họ lại càng không dám nói. Có điều Triệu tướng quân trên lô đài kia thật sự là quá lợi hại. Khí phách ngạo nghễ thiên hạ, thương pháp vô cùng bá đạo, thật sự là không có người nào có thể địch lại được hẳn.

Hang An Ninh trên cổng thành, trong một khắc nghe thấy sự thừa nhận của Triệu Tử Văn, trong lòng run rẩy đến kịch liệt, trong đầu ong ong như thiên lôi đánh xuống, nước mắt lại không kìm nổi mà trào ra.

"Tại sao lại là hãn? Vì sao hãn lại chính là Triệu tướng quân?" Trong nháy mắt, tâm lý Hạng An Ninh như sông cuộn bể gầm, vô cùng hỗn loạn. Nàng chỉ cảm thấy cực kỳ chua xót, rồi lại thoáng chút ngọt ngào. Cái cảm giác này nói không nên lời, nói không rõ ra được...

- Con lớn lên muốn được gả cho anh hùng như Triệu tướng quân!

- Thật không? Phụ vương xem con như muốn lấy Triệu tướng quân đến nơi rồi này!

- Không phải mà...

- Con xem xem, mặt đỏ hết lên rồi, còn nói không phải?

- Phụ vương! Người thật là đáng ghét...

Từng hình ảnh trong khuê phòng ở Hoài Vương phủ, thanh âm hùng hậu của Phụ vương, lời nói thẹn thùng của thiếu nữ cứ quanh quẩn trong đầu Hạng An Ninh.

Lại nhớ lại tình hình Triệu tướng quân khi ở Hoài Vương phủ nghe thấy Hoài Vương nói rằng "ngoài Triệu tướng quân ra thì không lấy chồng" thì phun cả rượu ra, những đoạn hồi ức ngăn ngui lướt qua trong đầu nàng, không thoát ra được.

Ánh mắt Hạng An Ninh hiện lên nỗi căm giận, sự thẹn thùng, nỗi u oán, và dường như có cả nỗi bi ai như bị ném bỏ. Về mặt nàng rất phức tạp, không ai biết được trong nội tâm nàng đang nghĩ cái gì nữa.

Những người kinh ngạc trên cổng thành còn có các văn võ bá quan. Bọn họ không thể ngờ rằng Triệu đại nhân đồng liêu với mình đồng thời lại chính là Triệu tướng quân biến mất vô tung sau một trận chiến ở Vọng Giang Thành.

Lúc đầu bọn họ không thể tin nổi, nhưng vẫn từ từ tiếp nhận sự thật này. Bởi vì Triệu đại nhân trên lôi đài kia không còn là Triệu Tể tướng cột nhà, mà là cái kẻ vung trường thương, đánh đâu thắng đó, là tuyệt đỉnh cao thủ không ai địch nổi.

- Vương thúc, đây không phải là thật đấy chứ?

Khuôn mặt bụ bẫm của Lục Hoàng tử không ngừng co giật.

Hoài Vương không kinh ngạc như Lục Hoàng tử, mà chỉ cười khố nói:

- Triệu đại nhân này thực sự là chân nhân bất lộ tướng. Nhưng thương pháp mà hãn dùng là học được từ đâu...

- Nếu Triệu tướng quân này mà có thể phụ tá cho ta thì có phải là tốt biết bao nhiêu không.

Lục Hoàng tử nói có chút thương cảm. Trong lòng y có một cảm giác là có thể có được Triệu tướng quân, là có thể được cả thiên hạ!

Thần sắc An Vương ngưng trọng. Thân phận của Triệu Tử Văn đã bộc lộ thì tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến thế cục hiện tại. Nói không chừng binh quyền ở kinh thành sẽ rơi vào trong tay Triệu tướng quân.

Thế tử Hạng Long Uyên thì cúi đầu trầm tư, khuôn mặt trắng trẻo không có chút biểu tình gì, dường như chuyện vừa rồi xảy ra không liên quan đến mình vậy.

- Còn muốn tiếp tục không?

Triệu Tử Văn xoay người, lạnh lùng nhìn Ô Liệt Bang và dũng sĩ cầm loan đao, ôn hòa hỏi.

Ô Liệt Bang nhìn gã cầm thuẫn đã té ngã trên mặt đất, khẽ cắn môi rồi ôm quyền nói:

- Chúng ta tự biết không phải là đối thủ của Triệu tướng quân. Chúng ta nhận thua!

Ba người còn đấu không lại hãn, huống chi là hai người. Ô Liệt Bang có cái dũng của một kẻ thất phu, nhưng cũng chưa ngu đến mức đi chịu chết. Loan đao dũng sĩ thì nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không biết nói sao hơn, bội phục ôm quyền nói:

- Võ thuật Trung Nguyên quả nhiên là vô cùng ảo diệu. Tại hạ cam bái hạ phong!

Khuôn mặt Thác Bạt Vương tử lạnh lẽo. Ba vị này đều là dũng sĩ Hung Nô vạn người không địch nổi. Gã cũng không có ý trách tội họ, bởi vì gã cũng không muốn tiếp tục hao binh tổn tướng nữa. Nhưng gã cảm thấy phi thường uất ức. Thác Bạt Khuê cảm giác được lửa giận không tên trong lòng, siết chặt thiết quyền, không nói được nửa lời.

Trọng tài ngậm hiếu rõ, xướng lên:

- Luận võ ở giáo trường, Đại Kinh thắng!

- Đại Kinh thắng!

Mấy ngàn tướng sĩ ở giáo trường đều nhảy lên cao hứng, phấn chấn. Vốn tưởng rằng thua liền hai trường, Đại Kinh sẽ thất bại không nghi ngờ gì nữa, lại không nghĩ là xuất hiện Triệu tướng quân, càng hạ uy phong của Hung Nô. Chúng tướng sĩ đều cảm thấy hưng phấn, khó có thể nói nên lời.

Ánh mắt Triệu Tử Văn chuyển hướng sang Thác Bạt Khuê, thản nhiên nói:

- Thác Bạt Vương tử, hy vọng người có thể tuân thủ việc đánh cuộc!

Trong lòng Thác Bạt Khuê không ngừng co giật, lại còn ra vẻ như không cần. Gã hừ lạnh, nói:

- Bốn Vương tử sao có thể là người thất tín với người khác được. Ba ngày sau, các thành trì của Đại Kinh sẽ chuyển giao lại cho các người!

- Như vậy Vương tử ở lại Đại Kinh chơi thêm ba ngày nữa đi!

Triệu Tử Văn cầm ngân thương chậm rãi bước xuống lôi đài, nói mà cũng không thèm quay đầu lại nữa.

Câu nói này mang theo cả ý uy hiếp, bất luận là kẻ nào cũng có thể nghe ra. Thác Bạt Vương tử tức giận sắc mặt xanh mét, thiếu chút nữa là mở mồm mắng văng lên rồi, nhưng gã biết tâm tư của Triệu Tử Văn này. Song phương mà khởi sự thì bên gã cuối cùng sẽ chịu thiệt nhiều nhất. Đến lúc đó chỉ sợ hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô cũng sẽ phải bỏ mạng ở Hàm Đan thôi.

Thế cục hiện giờ chỉ có thể nhẫn nhịn. Thác Bạt Khuê căn môi không nói gì. Lần này nhân chuyện triều hạ mà đến Hàm Đan, vốn là tính vợ vét một chút từ chuyện hòa thân, không ngờ là hồ lạc bình dương (hồ xuống đồng bằng)...

Tình thế hiện tại xem ra những thành trì của Đại Kinh đã chiếm được thì nhất định phải trả lại hết rồi. Bằng không thì cái gã Triệu tướng quân này tuyệt đối là sẽ đuổi tận giết tuyệt! Thác Bạt Khuê biết rõ sự lãnh huyết và cơ trí của Triệu tướng quân. Lúc này thật sự là tiền mất tật mang!

- Triệu... Triệu tướng quân!

Mấy ngàn tướng sĩ nhìn Triệu Tử Văn đi về phía này, tay chân đều cảm thấy run run, lắp bắp nói.

Nhìn bọn tướng sĩ kích động như thế, Triệu Tử Văn cười mắng:

- Chưa thấy qua tướng quân phong cách như thế hay sao?

Triệu tướng quân biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Mới vừa rồi còn là tròng mắt lạnh lùng, hiện giờ đã lại cười thâm đả hạ lưu được ngay. Chúng tướng sĩ ngẩn ra, lại cười ầm lên, đối với vị tướng quân bình dị và gần gũi này lại tăng thêm vài phần hảo cảm.

Điền Hồ tiến lên vỗ vào bả vai Triệu Tử Văn, nói:

- Triệu huynh, hôm nay người thực sự rất nổi bật!

Triệu Tử Văn theo thói quen lại cười hắc hắc, nói:

- Ta sớm quen rồi.

- Vô sỉ! Người là cái đồ thôi kèn khen lấy!

Điền Hồ hận không thể đá cho tên tướng quân vô sỉ này một cước, liếc mắt khinh thường mắng.

- Triệu tướng quân!

Ba trăm tướng sĩ tiến đến, quỳ một gối xuống hô.

Triệu Tử Văn nhìn những huynh đệ đã từng tác chiến cùng mình ở Vọng Giang Thành, vội vàng nói:

- Các huynh đệ, mau mau đứng lên đi!

Rốt cuộc cũng có thể nhận nhau với Triệu tướng quân được rồi, hơn ba trăm tướng sĩ không kìm lòng nổi mà rơi lệ. Lúc trước gần sáu ngàn người giờ chỉ còn hơn ba trăm người bọn họ. Sao có thể không thương cảm được chứ?

- Tướng quân, không ngờ là chúng ta còn có thể đoàn tụ!

- Tướng quân, ngày ấy người chém đầu thủ lĩnh trong hơn một ngàn quân, ta vĩnh viễn không bao giờ quên!

- Tướng quân, chúng ta còn muốn tiếp tục lập lại sự huy hoàng ấy!

Hơn ba trăm tướng sĩ người một lời, ta một lời, kích động nói với Triệu Tử Văn, không ngừng nhớ lại những ngày chiến đấu bảo vệ Hàng Châu.

Từng năm từng tháng, từng ngày liên thủ kháng địch đồng sinh cộng tử, từng hình ảnh cứ như một cuộn phim quay lại trong đầu Triệu Tử Văn. Cảm thụ nhiệt tình của các huynh đệ ở trong trận Vọng Giang Thành, hằn quệt nước mắt trên khóe mi, cảm động không biết nên nói gì cho phải nữa.

Bỗng nhiên, hơn ba trăm vị tướng sĩ đồng thanh hét lớn:
- Tướng quân, chúng ta đều đang đợi ngài!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 281

Kỵ Quân Đại Kinh

“Chúng ta đều đang đợi ngài!” Một câu này dư âm còn vang vọng mãi bên tai Triệu Tử Văn. Một câu này bao hàm nhiều hàm nghĩa lắm lắm. Có sự tưởng nhớ của các huynh đệ, có sự hy vọng của tướng sĩ Đại Kinh, cũng còn có cả sự mong đợi của dân chúng Đại Kinh nữa... rất nhiều... rất nhiều.

Mấy ngàn tướng sĩ sớm đã vây quanh Triệu Tử Văn. Bọn họ mặc khôi giáp thật dày, đứng thẳng tắp, nhất tề quát lớn:

- Triệu tướng quân, chúng ta đều đang đợi ngài!

Đợi ngài! Đợi chờ sự vương giả của ngài quay về, tái lập nên thành tích huy hoàng; chờ ngài anh dũng chỉ huy, thiết kỵ đập phá Hung Nô; chờ trường thương của ngài chỉ đâu diệt Hung Nô đến đó!

Hạ tướng quân đã già nua, tử đệ binh Giang Nam thì còn yếu nhược, triều chính và dân tâm không ổn định, Vạn Lý Trường Thành cũng vừa mới bắt đầu khởi công, Đại Kinh đang ở trong giai đoạn đầy rẫy các nguy cơ. Chúng tướng sĩ ai nấy trong lòng đều hiểu được, chỉ cần Đại Kinh có thể có một tướng soái tài năng dám đánh dám đứng lên, không sợ Hung Nô thì Đại Kinh chắc chắn có thể ngăn cản được cơn sóng dữ. Mà vị tướng soái tài năng kia chính là Triệu tướng quân dám ngạo thị thiên hạ.

Chỉ cần Đại Kinh có những tướng sĩ ái quốc như thế này thì còn sợ gì Hung Nô nữa? Trong lòng Triệu Tử Văn tràn ngập niềm vui, hân cao giọng nói:

- Quốc nạn đương đầu, thất phu hữu trách!

- Nói rất đúng! Quốc nạn đương đầu, thất phu hữu trách!

Trên ghế rồng lão Hoàng đế nghe được câu nói đó thì đôi mắt đục ngầu toát ra ánh hào quang, hung hăng chụp long ý, kích động nói.

Nghe lời nói phẫn chấn lòng người, Tô Thái sư không khỏi hưng phấn, nét mặt già nua cũng đỏ bừng lên, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi:

- Hay cho một câu "quốc nạn đương đầu, thất phu hữu trách"!

Không thể không bội phục năng lực lãnh đạo của Triệu tướng quân. Chỉ bằng vài câu nói mà làm cho chúng tướng sĩ đều sĩ khí tăng vọt. Các văn võ bá quan trong lòng đều không ngừng bội phục, nhưng lại cảm thấy Triệu tướng quân trên quan trường cũng là kẻ mưu lược phi phạm. Nhưng sao có thể để cho Triệu tướng quân cũng đồng thời kiêm nhiệm cả hai vị trí Tế tướng và tướng quân được đây?

Văn võ bá quan không khỏi liếc trộm lão Hoàng đế, cũng không biết là Hoàng thượng tính toán thế nào nữa!

Mấy ngàn tướng sĩ khó có thể nén nổi sự hưng phấn, hô to:

- Thất phu hữu trách, bảo vệ Đại Kinh!

Thác Bạt Khuê cau mày nói:

- Đại Kinh có một người như Triệu tướng quân này thì có thể ngăn cản được mấy vạn đại quân Hung Nô ta.

Tùy tùng của Vương tử nghe mà trong lòng thấy căng thẳng, nói với vẻ không thể tin nổi:

- Tam Vương tử, cho dù hãn có lợi hại đi chăng nữa cũng không có khả năng ngăn cản được thiết kỵ của Hung Nô ta chứ?

Thác Bạt Khuê vẫn có vẻ rất lo lắng, đáp:

- Ta không phải lo lắng ở võ nghệ của hãn, mà trọng yếu nhất là uy tín trong quân và tài năng lãnh đạo của hãn kia. Không thể không thừa nhận hãn là một hán tử rất nhiệt huyết! Đại Kinh mà có thêm vài người nữa như hãn thì chỉ sợ Hung Nô ta sẽ thảm bại dưới chân Đại Kinh thôi!

Nhìn nét mặt của tướng sĩ Đại Kinh là có thể biết được tài năng lãnh đạo của Triệu tướng quân này đích xác là không tầm thường. Tùy tùng của Vương tử liên tục gật đầu. Luận võ ở giáo trường đã thất bại, gã trầm giọng nói:

- Tam Vương tử, chúng ta có nên trở về không?

Thác Bạt Khuê sắc mặt trầm trọng, lắc đầu nói:

- Từ từ để xem đã.

- Vâng!

Tùy tùng tuân mệnh gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn về Triệu tướng quân đang đứng giữa giáo trường.

“Quốc nạn đương đầu, thất phu hữu trách!” Một câu nói này đã cho thấy Triệu tướng quân là một người lính nhiệt huyết và ái quốc. Chúng tướng sĩ rất cuộc không cần lo lắng chuyện Triệu tướng quân sẽ lại đột nhiên biến mất một lần nữa.

Bọn họ thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, đều mong đợi được nhìn thấy Triệu tướng quân, hi vọng hẳn có thể bỏ qua vị trí Tế tướng mà quay trở lại vị trí của một tướng quân.

- Hoàng thượng có chỉ...

Đúng vào lúc này, An công công đứng trên cổng thành, cao giọng xướng.

Mấy ngàn tướng sĩ đứng dưới cổng thành lập tức nhất tề quỳ xuống tiếp chỉ. An công công cất giọng the thé lên đọc:

- Cuộc luận võ ở giáo trường hôm nay, Đại Kinh hơi thắng hơn sứ tiết Hung Nô một bậc. Trong đó Triệu đại nhân vì Đại Kinh đã chiến thắng một cách vinh quang, nên được ban thưởng. Triệu đại nhân có thể đưa ra yêu cầu để được ban thưởng.

Yêu cầu gì? Trong lòng Triệu Tử Văn cả kinh, lão Hoàng đế này lại hào phóng như vậy sao?

Lúc này ý chỉ chỉ nói rằng lão Hoàng đế có ý phong thưởng lại là vì mục đích chung, cho nên đương nhiên không cần phải trải qua sự xét duyệt của Trung Thư Tỉnh. Mà nói lại, có trải qua thì thế nào? Tế tướng đại nhân đây không phải là còn chưa từ chức sao?

Hạng An Ninh nghe được ý chỉ mà An công công nói, thân hình khẽ run lên, ánh mắt không khỏi sáng bừng lên chút tình ý. Ánh mắt nàng chuyển sang nhìn Triệu tướng quân đang được vạn người kính ngưỡng kia, thần sắc lại dần phức tạp hơn, giống như u oán, lại như đang mong đợi.

Sự ban thưởng này cũng không phải là ai cũng có thể có được, nhưng Triệu tướng quân lấy một địch ba, đánh bại cả ba dũng sĩ Hung Nô, không chỉ để cho người Hung Nô hiểu chỗ lợi hại trong võ thuật Trung Nguyên

mà còn gương cao uy nghiêm của Đại Kinh. Đối với Triệu tướng quân mà nói, đây coi như là danh đúng mà thực tế cũng đúng.

An công công cười tùm tùm đứng trên thành lâu, thăm dò nói:

- Triệu đại nhân, mau nói ra điều mà ngài muốn được ban thưởng đi!

Lúc này Triệu Tử Văn trở thành tiêu điểm vạn người chú ý, bởi vì ai cũng muốn biết Triệu tướng quân sẽ đưa ra yêu cầu muốn ban thưởng thế nào. Hạng An Ninh thì gắt gao tóm chặt lấy góc áo, chờ mong yêu cầu mà hẳn đưa ra, bởi vì muốn ban thưởng này có nghĩa là có thể đưa ra "bất cứ" yêu cầu nào.

Nhìn lên cổng thành, Triệu Tử Văn trầm tư một lúc lâu mới chậm rãi cao giọng nói:

- Hoàng thượng, thần hy vọng có thể tự mình thành lập một đạo kỵ quân. Khẩn cầu Hoàng thượng ân chuẩn!

Kỵ quân? Mọi người nghe mà ngẩn người, trong lòng đều thầm mắng Triệu tướng quân hồ đồ, muốn cái gì không muốn lại cố tình đòi kỵ quân gì đó nữa chứ.

Kỵ quân chính quy của Đại Kinh sớm đã không còn tồn tại, đã vài chục năm nay rồi không có kỵ quân. Bởi vì thiết kỵ Hung Nô quá mức lợi hại, kỵ quân Đại Kinh mỗi lần giao phong với bọn chúng thì đều bị diệt toàn bộ, căn bản là không có đường phản đòn. Cho nên việc xây dựng kỵ quân chính là một hướng đi lãng phí và sai lầm. Hoàng thượng Đại Kinh cũng không quan tâm đầu tư cho quân kỵ mà dốc toàn bộ tài lực trên phương diện thủ thành. Những năm gần đây, Đại Kinh lấy thủ thành làm chuyện chính, chưa bao giờ tự mình nghênh chiến cả.

Kỵ quân? Trong mắt Hạng An Ninh hiện lên vẻ thất vọng, lại có vài phần u oán.

An Vương biến sắc. Nếu để cho Triệu Tử Văn thành lập một đạo kỵ quân, lại muốn huấn luyện ngay ở trong kinh thành thì sẽ là một sự uy hiếp không nhỏ đối với mình.

Hạng Long Uyên luôn luôn bình tĩnh mà cũng không khỏi nhướn mày.

Lão Hoàng đế nghe mà đã thấy muốn cười. "Triệu ái khanh này muốn cái gì chẳng được, chẳng lẽ lại muốn một đám kỵ quân làm dê đưa vào

miệng cọp? Xem ra Triệu ái khanh thật sự là không biết được sự lợi hại của thiết kỵ Hung Nô! Chẳng qua, Triệu ái khanh cũng chưa bao giờ thua cả”. Lão Hoàng đế cân nhắc một lúc rồi cao giọng nói:

- Triệu ái khanh, khanh muốn bao nhiêu binh lực?

- Hai ngàn quân đi!

Triệu Tử Văn thản nhiên cười đáp.

Hai ngàn? Mọi người đều hít sâu một hơi. Thiết kỵ Hung Nô có đến mấy vạn, chẳng lẽ Triệu tướng quân lại muốn bằng vào hai ngàn người này đi chống cự lại mấy vạn thiết kỵ?

Thác Bạt Khuê cười lạnh, nói:

- Hai ngàn kỵ quân đã muốn đối địch với mấy vạn thiết kỵ của Hung Nô ta ư? Thật sự là quá buồn cười!

Tùy tùng của Vương tử cũng nhếch mép, nói:

- Đúng thế! Quả thực là muốn tìm chết!

Lão Hoàng đế nghe mà sững sốt, bất quá, lão lập tức vui vẻ ửng chuẩn, trước hết hãy cứ cấp cho Triệu tướng quân này hai ngàn người huấn luyện thử xem sao. Lão cười nói:

- Chuẩn tấu! Như vậy hiện giờ Triệu ái khanh hãy chọn lựa ra hai ngàn người ở trong giáo trường này để làm kỵ quân của người đi. Hôm nay trẫm cũng phong cho người là tướng lĩnh kỵ quân, toàn quyền đều do người phụ trách hết.

Mấy ngàn người ở giáo trường này đều là quân đội phòng bị Hung Nô từ phương Bắc được triệu hồi về kinh. Nếu như có thể làm một kỵ binh dưới quyền Triệu tướng quân, nhất định sẽ đánh cho Hung Nô không còn mảnh giáp. Máy ngàn tướng sĩ ai nấy đều nóng lòng muốn thử, hy vọng có thể đến đầu nhập dưới trướng Triệu tướng quân.

Điền Hồ cười khở một tiếng. Lão Hoàng đế đưa tướng sĩ của y cho Triệu Tử Văn, bảo rằng y không động lòng thì cũng là không phải. Có điều Điền Hồ cũng không phải là kẻ hẹp hòi. Các huynh đệ là thủ hạ của mình mà đi theo Triệu huynh, so với bản thân mình còn mạnh mẽ hơn.

Ánh mắt Triệu Tử Văn lập tức nhìn về mấy ngàn tướng sĩ hiện có ở đường trường, cười nói:

- Không biết ai nguyện ý làm một kỵ binh dưới quyền của ta...

- Tướng quân, ta nguyện ý, ta nguyện ý...

Triệu Tử Văn còn chưa nói dứt lời thì mấy ngàn tướng sĩ đã nhao nhao lên. Đáng kinh ngạc là những tướng sĩ trong quân ai cũng đều nguyện ý cả.

Không ngờ là mình cũng có lúc được nhiều người hoan nghênh như thế, Triệu Tử Văn cười nói:

- Ý chỉ của Hoàng thượng là hai ngàn người, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn hai ngàn người trong số các người thôi.

Triệu Tử Văn lại thông thả nói tiếp:

- Kỵ quân của Đại Kinh đã đơn độc mấy chục năm nay, mà điều ta hy vọng chính là ---có thể khôi phục lại được sự huy hoàng năm đó của kỵ quân! Làm cho thiết kỵ của Đại Kinh bảo hộ sự uy nghiêm của Đại Kinh ta!

Kỵ quân Đại Kinh! Tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên này. Mà cái tên "kỵ quân Đại Kinh" này mấy năm sau khiến cho người Hung Nô nghe thấy là sợ đến mất mật. Chẳng qua đó là chuyện của mấy năm sau nữa.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- Sự huy hoàng của kỵ quân Đại Kinh là do các người tạo ra!

Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được, kỵ quân của Đại Kinh nhất định sẽ khiến cho đời sau vĩnh viễn ghi nhớ, nhất định có thể tạo ra sự huy hoàng trước nay chưa từng có.

Điền Hồ cười nói:

- Triệu huynh, hay là người mau mau tuyển đi. Ở đây cũng có khoảng ba ngàn người đó.

Mọi người đều sốt ruột nóng nảy giục giã:

- Tướng quân, vậy ngài mau mau chọn đi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 282

Chém Ngã Nó!

Triệu Tử Văn quét mắt nhìn khắp toàn trường, ánh mắt bình tĩnh mà trong trẻo nói:

- Đây là thời đại cá lớn nuốt cá bé. Chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn được. Nhưng để trở thành kẻ mạnh thì cái giá phải trả cũng thực là lớn. Có lẽ ngày mai người sẽ chết trận nơi sa trường. Ta cũng không muốn cưỡng cầu các người. Nguyện ý đi theo ta, lưu lại!

Chúng tướng sĩ người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ thấy giạt mình dao động, liền yên tĩnh trở lại. Trong mấy ngàn tướng sĩ của Điền Hồ cũng có mấy trăm người lo lắng không thể đảm nhiệm được vị trí của kỵ binh, lặng yên rời đi. Nhưng cũng có rất nhiều tướng sĩ hiểu được sứ mệnh của kỵ quân --- sẽ là một sự so sánh với thiết kỵ Hung Nô, nhưng bọn họ không hề e ngại!

Triệu Tử Văn nhìn mấy trăm người rời khỏi, hỏi tiếp:

- Ta lập lại lần nữa. Có lẽ ngay ngày mai chúng ta đã phải rời khỏi thành Hàm Đan, ra sa trường chém giết, các người còn muốn đi theo ta nữa không?

Lúc này đây, không có một người nào, không có một binh lính nào rời khỏi vị trí của mình nữa.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Triệu Tử Văn mỉm cười một chút, thần sắc lại lạnh lùng, nói tiếp:

- Ta muốn hỏi các tướng sĩ một vấn đề: Mục đích nhập ngũ của các người là cái gì?

Các tướng sĩ đều cúi đầu cân nhắc, một lúc lâu sau, bọn họ cao giọng nói với ánh mắt sáng ngời:

- Bảo vệ Đại Kinh!

Triệu Tử Văn nghiêm túc gật đầu, nói:

- Nói rất đúng! Làm quân nhân, chính là muốn bảo vệ quốc gia!

Mấy ngàn tướng sĩ nghe thấy Triệu tướng quân khích lệ thì thần sắc đều vui vẻ, âm thầm đắc ý.

Triệu Tử Văn lại quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người, ngạo nghễ hỏi tiếp:

- Như thế, các tướng sĩ muốn gia nhập kỵ quân của Đại Kinh là vì mục đích gì?

Chúng tướng sĩ hơi ngẩn ra, lại nhất tề đáp:

- Để cho tướng quân suất lĩnh chúng ta, chinh chiến sa trường, xua đuổi người xâm lấn, giữ vững cao thiên uy của Đại Kinh ta!

Triệu Tử Văn trầm giọng nói:

- Phải không? Chẳng lẽ các người chỉ có nguyện ý ra sa trường giết địch thôi sao?

Có gì sai ư? Binh lính không ai nói nữa, đều khẩn trương nhìn Triệu tướng quân.

Vấn đề này đã làm khó tất cả mọi người. Bọn họ đều thầm mong muốn được kề vai chiến đấu bên Triệu tướng quân, lập lại sự huy hoàng trong trận chiến ở Vọng Giang Thành lúc trước. Gia nhập kỵ quân của Đại Kinh đương nhiên chính là để xua đuổi bọn man di, bảo hộ Đại Kinh một mảnh thanh bình!

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn lóe ra hàn quang. Hắn cao giọng quát:

- Vinh dự! Ta muốn tất cả các người phải nhớ kỹ, giấc mộng của các người, mục tiêu của các người ---chính là khai thác vinh dự của thiết kỵ Đại Kinh. Kỵ quân của Đại Kinh sẽ là một vinh dự đối với các người! Đó sẽ là một vinh dự mà trăm ngàn năm sau vẫn làm cho người ta phải ngưỡng mộ. Hãy làm cho gót sắt của kỵ quân Đại Kinh giẫm đạp lên tất cả địch nhân!

Vinh dự! Vinh dự ngàn năm lưu danh, muôn đời lưu danh! Chúng tướng sĩ nghe mà nhiệt huyết sôi trào, lập tức hiểu được mục đích muốn gia nhập kỵ quân của Đại Kinh --- để cho sau này đời đời phải nhớ kỹ kỵ quân của

Đại Kinh - một vinh dự không ai có thể so sánh được! Bọn họ kích động đến nỗi môi run run, mấy trăm tướng sĩ vừa rồi rời khỏi lập tức thấy vô cùng hối hận.

Triệu Tử Văn nhìn các tướng sĩ, nói:

- Các người có tin tưởng không?

- Tin tưởng!

Chúng tướng sĩ cất tiếng hô vang dội như tiếng sấm:

- Kỵ quân Đại Kinh! Kỵ quân Đại Kinh!

Toàn bộ giáo trường đều vang vọng bốn chữ "kỵ quân Đại Kinh", mọi người khác nghe thấy mà cảm xúc mênh mang. Ánh mắt lão Hoàng đế hiện lên tinh quang. Lão chỉ mới nghe thấy thanh danh của Triệu tướng quân, hôm nay mới thấy thực tế thật sự là không nói ngoa!

Một khí thế không lời dần dần ngưng tụ trên giáo trường, giống như áp lực, lại như không phải áp lực, giống như thủy triều, mà lại không phải thủy triều. Tuy rằng không ai nói gì, nhưng tiếng hít thở của mọi người đều ngày càng trầm trọng hơn. Dưới sự ảnh hưởng của cỗ khí thế này, đại quân Hung Nô cảm nhận được khí tức nguy hiểm đang dồn về phía họ, dường như kỵ quân Đại Kinh này là một đám mãnh thú như lang như hổ!

Thác Bạt Vương tử đột nhiên cảm nhận được một ảo giác. Hai ngàn kỵ quân Đại Kinh này dường như thực sự có thể ngăn chặn được mấy vạn thiết kỵ của Hung Nô! Ở trong lòng Thác Bạt Khuê là ảo giác, nhưng ở trong lòng Triệu Tử Văn, ở tương lai không xa, nhất định sẽ trở thành sự thật.

Triệu Tử Văn chợt biến sắc, ngân thương nắm chặt trong tay lại sử xuất ra thương pháp bá đạo. Đầu thương xoay tròn rất nhanh bắn ra hàn quang lãnh liệt, tiếng xé gió khiến trời hôn đất ám. "Cheng!" Một tiếng, đầu thương lại lao vào phiến đá xanh, phát ra tiếng nổ vang rền. Chúng tướng sĩ nhìn Triệu tướng quân với vẻ mặt tràn ngập sự sùng kính.

Triệu Tử Văn nắm chặt thanh ngân thương, nói:

- Hãy để chúng ta cùng nhau hun đúc nên vinh dự của kỵ quân Đại Kinh!

Các tướng sĩ lại bùng nổ một trận hoan hô vang dội.

Triệu Tử Văn lại ngạo nghễ nói tiếp:

- Ta muốn kỵ quân của Đại Kinh là một đạo quân kỷ luật nghiêm minh. Các tướng sĩ phải nghiêm khắc nghe theo mệnh lệnh của ta. Hơn nữa, bất kể là mệnh lệnh gì cũng đều phải phục tùng!

Chúng tướng sĩ vội hô to:

- Thề sống chết phục tùng mệnh lệnh của tướng quân!

Bỗng nhiên, Triệu Tử Văn rút đầu thương lên, trường thương chỉ ra phía xa xa:

- Hiện tại tất cả tướng sĩ nghe lệnh! Phía sau các người có địch nhân xuất hiện, đánh vào mỏm đất đó, chặt đứt đại kỳ của kẻ địch! Chém ngã nó!

Chúng tướng sĩ xoay người, chỉ thấy xa xa là cờ xí Hung Nô cắm trước lô đài của giáo trường. Đối diện với cờ xí Hung Nô còn là kim long kỳ của Đại Kinh, mang ý nghĩa là giáo trường luận võ giữa Hung Nô và Đại Kinh.

Mọi người ngẩn ngơ, không thể nào tưởng tượng nổi là Triệu tướng quân lại dám nói ra những lời như thế. Ánh mắt của chúng tướng sĩ đều toát ra hào quang khát máu, chỉ có một số ít người là giẫm chân tại chỗ, còn rất nhiều người ủa lên.

Hơn một ngàn dũng sĩ Hung Nô nổi giận gầm lên một tiếng:

- Thế này còn nhẫn được sao?

Ai nấy đều rút loan đao, muốn xông lên phía trước, chém chết Triệu tướng quân kiêu ngạo này.

Thác Bạt Khuê biến sắc. Ánh mắt y phát ra hỏa quang, cũng hét lớn:

- Chậm đã! Không thể!

Dũng sĩ Hung Nô xông lên trước hết nắm chặt loan đao, phản hận nói:

- Vương tử, Triệu tướng quân này dám chém đại kỳ Lang Đồ Đẳng của Hung Nô ta. Chúng ta không thể để yên cho hắn được!

- Đều lui lại hết cho ta!

Thác Bạt Khuê nổi giận gầm lên với những dũng sĩ Hung Nô đang rục rịch. Y không thể lỗ mãng như bọn dũng sĩ này được. Triệu tướng quân này rõ ràng đang khơi mào để song phương đấu tranh với nhau. Nếu như song phương xung đột, lại có Triệu tướng quân võ nghệ cao cường này tọa trấn thì nhất định là toàn bộ quân Hung Nô phải nằm xuống nơi này.

Thác Bạt Khuê tức giận đến nổi mặt tái nhợt, nhưng y hết sức kiêng kỵ Triệu tướng quân trí dũng song toàn, chỉ biết cắn môi, nuốt nổi tức giận vào trong. Nhẫn một lúc thì gió êm sóng lặng, so với việc toàn quân bị hơn ba ngàn người này vây giết thì vẫn còn tốt đẹp hơn!

Quân đội Hung Nô kỷ luật nghiêm minh, căn bản là không dám cãi lại mệnh lệnh của Thác Bạt Vương tử. Bọn họ chán nản nổi giận gầm gào rú rít, ánh mắt giết người bắn vào Triệu Tử Văn.

- Hơ, nhìn cái gì? Có bản lĩnh thì lại đây mà cắn ta!

Triệu Tử Văn nói với giọng điệu rất lưu manh, làm cho Điền Hồ đứng bên cạnh nghe xong cũng dở khóc dở cười. Đây mà là Triệu tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang vừa rồi sao? Làm sao nháy mắt đã thành tên du côn thế này?

Chuyện lao lên lôi đài chặt đứt đại kỳ Lang Đồ Đằng là quá đơn giản. Chỉ trong nháy mắt, chúng tướng sĩ đã xông lên lôi đài, hung hăng chém ngã Lang Đồ Đằng, hơn nữa lại còn chém thành hơn mười đoạn, băm vằm nó ra thành bộ dạng vô cùng thê thảm.

- Giết!

Các tướng sĩ giẫm nát đại kỳ của Hung Nô dưới chân, giận dữ hét lên.

- Đáng chết!

Hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô cũng tức đến nổi suýt nữa thì xuất huyết. Bọn họ nắm thật chặt loan đao, chỉ hận không thể đấu một trận cao thấp với bọn tướng sĩ Đại Kinh này!

Sắc mặt Thác Bạt Khuê tái mét. Y xoay người nói với các dũng sĩ:

- Ta, với danh nghĩa Phụ vương của ta, thề rằng sĩ nhục của ngày hôm nay, ta nhất định sẽ bắt Đại Kinh phải trả một cái giá càng thêm thê thảm hơn nữa!

Người Hung Nô cũng không phải toàn những kẻ ngu. Triệu tướng quân hồi còn ở Vọng Giang Thành, trong ngàn quân xông xáo giết trước giết sau. Huống chi hôm nay lại còn gần ba nghìn tướng sĩ Đại Kinh nữa. Nếu như đối nghịch với Triệu tướng quân này, sẽ chỉ là tìm chết mà thôi. Bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi không nói thêm gì nữa. Chỉ chờ sau này khi đại

quân tập kết sẽ là lúc san bằng cả Đại Kinh, chém giết Triệu tướng quân, trả mỗi nhục ngày hôm nay.

- Hoàng thượng, Triệu tướng quân này rõ ràng là muốn khơi mào cho mỗi họa giữa hai nước, hãm hại Đại Kinh ta vào vòng bất nghĩa!

An Vương vội vàng tiến ra, buộc tội Triệu Tử Văn.

Hoài Vương lại tiến ra nói:

- Hoàng thượng, hành động lần này của Triệu tướng quân có gì là không đúng đúng chứ? Đại Kinh vốn đã như thế nước lửa với Hung Nô. Hung Nô đã giết mấy vạn con dân Đại Kinh ta, chém ngã đại kỳ của chúng thì đã tính là cái gì? Mà ý tứ của Triệu tướng quân chính là, nếu như các tướng sĩ dưới công thành đến cả cờ của Hung Nô cũng không dám chém thì làm gì còn dũng khí mà làm kỵ quân của Đại Kinh nữa? Ta cho rằng Triệu tướng quân không hề sai!

Văn võ bá quan liên tục gật đầu. Hoài Vương nói có lý. Bất quá cũng không nên chém cờ Lang Đồ Đằng ngay trước mặt Vương tử Hung Nô. Bọn họ chỉ có thể cảm thán Triệu tướng quân là người rất có tâm kế, dám tính toán tâm kế với cả Thác Bạt Vương tử nữa.

Lão Hoàng đế làm sao lại không biết Triệu tướng quân bày trò gì, chẳng qua là sự đã rồi, lão Hoàng đế phất áo bào ngăn lại nói:

- Nếu An Vương cho rằng Triệu tướng quân làm không đúng. Như thế thì người thay mặt trăm bày tỏ chút ý không phải với sứ tiết Hung Nô thôi...

Ánh mắt An Vương chột lóe lên tia sáng lạnh, nhưng lướt qua rất nhanh. Y ôn hòa nói:

- Thần tuân mệnh!

Lập trường của lão Hoàng đế hiển nhiên là đứng về một phía Triệu Tử Văn. An Vương đối với điều này chỉ biết tức giận không xả ra được. Nhìn Lang Đồ Đằng của Hi Ba Lạn bị chặt đứt dưới công thành, y khẽ hừ lên một tiếng, cũng không thềm nói tiếp nữa.

Dám ngay trước mặt Vương tử Hung Nô chém gãy đại kỳ Lang Đồ Đằng, Triệu tướng quân coi như là người đầu tiên trong lịch sử. Thác Bạt Vương tử cũng thực sự là kẻ rất biết nhẫn nhịn. Có điều là bản thân Thác Bạt Vương tử cũng không có biện pháp gì cả. Nếu y không nhịn, thì cũng

coi như rơi vào kế của Triệu tướng quân. Đến lúc đó, cái mạng nhỏ của hơn một ngàn dũng sĩ Hung Nô và kế cả của Vương tử như y cũng đều bị hãm ở nơi này. Hiện giờ y không thể không nhận được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 283

Quyết Định Thật Nhanh.

Mọi người trên giáo trường đều biết rõ tâm tư của Triệu Tử Văn, có người cười trộm, có người lo lắng, cũng có người sùng kính... trăm loại biểu tình, trăm loại thay đổi.

- Tướng quân, chúng tôi đã hoàn thành sứ mệnh ngài giao thành công!

Chừng hai ngàn tướng sĩ trên giáo trường lại một lần nữa xếp thành đội ngũ chinh tề, vô số ánh mắt dừng lại trên người Triệu Tử Văn. Bọn họ đang chờ đợi thống lĩnh của mình đưa ra đánh giá.

Vừa rồi lại có chừng hơn trăm người không dám tiến lên chém đại kỳ của Hung Nô, bởi vậy bị đào thải. Lúc này, những tướng sĩ còn lại vừa đúng chừng hai ngàn người. Ánh mắt của bọn họ đều vô cùng sùng kính. Chém ngã đại kỳ của Hung Nô, bọn họ đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Khi nghe lời nói của Triệu tướng quân, cho đến khi đối mặt với mỗi dũng sĩ Hung Nô thân hình cao lớn, bọn họ cũng có lúc khiếp nhược chứ. Nhưng bọn họ không để cho Triệu tướng quân thất vọng, cắn răng kiên quyết chém ngã đại kỳ Lang Đồ Đẳng.

Triệu Tử Văn vui mừng gật gật đầu, khoe miệng đột nhiên lại lộ ra tia cười giảo hoạt, lờm lờm nhìn về phía Điền Hồ. Điền Hồ lập tức nhận thấy nụ cười quỷ dị của hắn, cảm giác sau lưng lạnh lẽo, thầm nghĩ trong lòng, "Tiểu tử ôn dịch này muốn làm gì, không phải là quần công ta đấy chứ?"

- Cắt JJ của hắn đi cho ta!

Triệu Tử Văn chỉ vào Điền tướng quân, cao giọng nói.

(Chú thích: JJ = của quý nhé)

- Tuân mệnh!

Hai ngàn người nhất tề hô theo bản năng. Đến cả đại kỳ của Hung Nô bọn họ còn dám chém thì còn cái gì không dám nữa? Nhưng nghe tới ba chữ "cắt JJ" thì lập tức lại ngăn người ra, thầm nghĩ, "Cắt JJ nghĩa là gì?"

- Ta khóc mất, thẳng ranh nhà người có phải định chơi chết ta hay không?

Điền Hồ cảm nhận được ánh mắt lóe ra hào quang khát máu của hai ngàn tướng sĩ, lạnh buốt cả người, sau lưng không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Chúng tướng sĩ mơ hồ hỏi:

- Tướng quân, JJ có nghĩa là gì?

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói:

- Thôi vậy, các người chắc không hiểu đâu. Coi như ta chưa nói qua.

Hắn lại quét mắt nhìn qua hai ngàn người, nghiêm mặt nói:

- Từ giờ trở đi, các người chính là binh lính của kỵ quân Đại Kinh.

Hóa ra tướng quân đang nói đùa, hai ngàn tướng sĩ vẻ mặt tràn đầy hưng phấn quỳ một gối chầm đất:

- Tham kiến tướng quân!

"Xem như tiểu tử người thức thời", Điền Hồ vuốt mồ hôi lạnh trên đầu dưới cằm, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cái từ ngữ chuyên nghiệp này cũng chỉ có Điền tướng quân là người tiếp xúc khá sâu sắc với Triệu Tử Văn là biết, hai ngàn tướng sĩ đương nhiên là không hiểu rồi.

Văn võ bá quan đều cảm thấy đội quân này có khí thế, có sự bốc đồng. Bọn họ không sợ hãi bất cứ kẻ địch nào. Bọn họ có gan nghênh đón bất cứ sự khiêu chiến nào! Không thể không thừa nhận đây là một cánh quân thiết huyết. Có điều, hai ngàn quân kỵ này có thể đối kháng được với mấy vạn thiết kỵ của Hung Nô hay không?

- Chúng ta đi!

Thác Bạt Khuê sắc mặt xanh mét xoay người rời đi. Hơn ngàn dũng sĩ Hung Nô kia cũng lập tức xoay người đi mất. Trong lòng bọn họ đang tràn ngập lửa giận, nếu còn đứng được ra đó thì thế nào cũng không thể tránh khỏi quỷ kế của Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn thấy đại quân Hung Nô rút lui thì quay đầu nói với tướng sĩ kỵ quân:

- Từ ngày mai trở đi, ta sẽ chuyên môn tới huấn luyện các người. Hiện giờ, giải tán!

- Tuân mệnh!

Hai ngàn người đứng thẳng tắp, trên mặt đầy anh khí kinh người, tiếng hô như vang vọng trong thiên địa, khí thế như thủy triều thật sự là giống với một đám dã lang.

Triệu Tử Văn chậm rãi quét mắt nhìn khắp toàn trường, trong lòng hẳn rất hài lòng. Kỳ thực nói trắng ra thì loại khí thế này chính là quân hồn của quân đội. Tuy rằng lúc này đây thân thể bọn họ không phải là rất cường tráng, trình độ chiến thuật của mỗi cá nhân cũng không phải là cao, khi phối hợp với nhau cũng luôn xuất hiện sai sót, nhưng đó không phải là vấn đề. Năng lực sau này có thể để sau này bồi dưỡng, chỉ có quân hồn là vừa sinh ra đã không thể sửa đổi được. Trừ phi Triệu Tử Văn chết đi mà thôi.

Ban đêm yên tĩnh, gió nhẹ thổi vi vu, Triệu Tử Văn chậm rãi bước đi trên ngã tư đường. Cả ngày hôm nay mỏi mệt, hiện giờ còn luôn phải không ngừng tự hỏi làm sao mới có thể để cho kỵ quân Đại Kinh cường đại lên. Trong đầu hẳn chỉ toàn những chuyện liên quan đến huấn luyện. Đối với những làn sóng ngầm đang bắt đầu chuyển động ở kinh thành, hẳn biết phải huấn luyện kỵ quân thành một cánh quân tinh nhuệ trong một thời gian ngắn.

Phủ viện hai bên đường đều thắp đèn sáng rực, soi đường cho hắn bước đi. Một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở Hoài Vương phủ, làm Triệu Tử Văn thấy nao nao. Nhưng hắn không dừng bước lại, không hề liếc mắt nhìn nữ tử này một cái nào, chuẩn bị bước vào trong Triệu phủ.

- Triệu... Tử Văn, người chờ một chút.

Nữ tử ánh mắt phức tạp, đột nhiên nói.

Triệu Tử Văn dừng bước lại, chậm rãi quay đầu, lạnh nhạt nói:

- An Ninh quận chúa, tìm ta có chuyện gì?

- Ta...

Đôi mắt đẹp của An Ninh quận chúa không còn vẻ trống rỗng vô tình như ngày trước nữa, mà là hàm chứa nỗi u oán và ngượng ngùng. Nàng

cũng không biết nói như thế nào nữa.

Một lúc sau, nàng lại giả bộ lạnh lùng, tiếng nói không chút tình cảm nào:

- Vì sao người chưa bao giờ nói với ta, người là Triệu tướng quân?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chẳng lẽ chuyện này còn cần phải bẩm báo với quận chúa sao?

Hạng An Ninh nhớ tới tình cảnh buổi yến hội trong Vương phủ, nước mắt trong suốt không kìm nổi tuôn rơi. Nàng cố đè nén giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng:

- Người có phải là định xem ta như trò đùa đấy chứ?

Triệu Tử Văn nói một cách rất quyết tuyệt:

- Ta cũng không phải là gì của quận chúa cả. Xem hay không xem thì có liên hệ gì đâu?

Nhìn ánh mắt ác nghiệt của hắn, nỗi u oán trong mắt Hạng An Ninh lại càng thêm sâu sắc. Nàng cắn chặt răng, nói:

- Người thật sự không có lời gì muốn nói sao?

Triệu Tử Văn không nói gì, mang nỗi ưu thương mênh mang nhìn lên không trung. Hắn hiểu quận chúa muốn hắn nói cái gì, nhưng đột nhiên hắn cảm giác căn bản là không còn có bất cứ quan hệ nào với quận chúa nữa, cái cảm giác này giống như người xa lạ. Hôm nay thắng lợi trong cuộc luận võ ở giáo trường, cũng có nghĩa là quận chúa không cần phải gả cho Hung Nô nữa. Bọn họ coi như không còn sự liên quan nào nữa rồi... Khóe miệng Triệu Tử Văn lộ ra ý cười đầy thản nhiên và chân thành.

- Từng có một nam nhân, rất muốn bảo hộ một nữ tử. Cho dù nữ tử đó đã từng bày kế làm thương tổn hắn, hắn cũng không ngại. Đáng tiếc, nữ tử này lại dùng lưỡi dao sắc bén đâm rách cả trái tim của nam nhân ấy, vĩnh viễn phá nát...

Triệu Tử Văn ưu thương nhìn lên không trung, chậm rãi nói.

Hạng An Ninh dường như không dám nhìn vào mắt Triệu Tử Văn nữa, thân thể nhu nhược khẽ run lên, trong không khí lạnh còn sót lại của mùa đông có một dáng vẻ động lòng người. Ánh mắt của nàng vốn vẫn kiên cường cố chấp cũng bắt đầu mê man và hoảng loạn.

Triệu Tử Văn cười một cách thoải mái hơn, nói tiếp:

- Quận chúa, ta hy vọng nàng có thể tìm được một nam nhân mà nàng thực sự thích chứ không phải chỉ là sự sùng bái mù quáng.

Thân thể mềm mại của Hạng An Ninh chấn động, hai mắt đắm lệ mông lung, đầu hơi cúi xuống, sắc mặt tái nhợt cố che giấu tinh thần chán nản.

Triệu Tử Văn đột nhiên xoay người, không hề lưu luyến, dứt khoát cất bước. Hắn biết là sẽ không có khả năng có kết quả gì với Hạng An Ninh được cả, chi bằng quyết định thật nhanh. Nếu không chuyện này sẽ càng ngày càng rối rắm.

Hạng An Ninh nhìn theo thân ảnh Triệu Tử Văn dần dần đi xa, mơ hồ như vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa. Rốt cuộc nàng không tìm chế nổi sự đau đớn trong tâm khảm, oa một tiếng khóc lớn lên, rất lâu sau mà không thể ngừng nước mắt lại được.

Triệu Tử Văn đứng trong hoa viên, nhưng không lập tức đi ngủ ngay. Hắn lẳng lặng nhìn bầu trời đêm. Ân oán với tiểu quận chúa rốt cuộc có thể giải quyết được xong, trong lòng hắn rất là thoải mái, không còn cảm giác có áp lực gì nữa.

- Người tại sao lại phải đối xử với An Ninh như thế?

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong đêm đen, làm Triệu Tử Văn ngẩn cả người.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là La tử tử!

Thân ảnh quý mị của La Thanh Yên chợt lóe lên, nháy mắt sau lại xuất hiện sau một gốc cây cổ thụ. Mái đầu vẫn bạc trắng như thế, nét mày như viễn sơn, mắt như làn thu thủy, nhưng xinh đẹp như tiên tử lạc phàm trần, khiến cho người ta không khỏi tim đập thành thịch.

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!

La Thanh Yên lạnh lùng nói.

Vì cái gì mà La Thanh Yên này lại sốt ruột hộ tiểu quận chúa như thế? Triệu Tử Văn cười nói:

- Đây là chuyện riêng tư của ta, hình như không phải chuyện có liên quan đến La tử tử!

La Thanh Yên cũng không dừng lại ở lời giải thích của hần, nghiêm mặt nói:

- Ta xem ra An Ninh rất thích người. Hy vọng người sẽ không cô phụ nàng!

Hóa ra là La Các chủ này không biết chuyện tình uẩn khúc, khả năng là nàng đã nghe được những chuyện vừa rồi đã nói với tiểu quận chúa. Triệu Tử Văn thở dài nói sang chuyện khác:

- La tử tử, đêm nay người tìm ta không phải là định để ta dẫn hai ngàn kỵ quân mới thu được đến giúp người giết Sở Thăng đấy chứ?

La Thanh Yên hừ nhẹ, nói:

- Một đạo kỵ quân vừa mới thành lập này của người, chẳng đủ cho Sở Thăng nhét kẽ răng, còn đòi giết hần!

Hơ, thế thì hại gì đến người? Triệu Tử Văn căm giận bất bình, nói:

- Vậy sau này người cũng đừng có tìm ta mà mượn kỵ quân. Tương lai ta còn muốn dựa vào bọn họ mà diệt Hung Nô nữa đó!

La Thanh Yên tức giận nói:

- Hai ngàn người này mà đã muốn diệt mấy vạn thiết kỵ của Hung Nô, thật sự là mơ mộng hão huyền!

- La tử tử, người có nghe qua Gia Cát liên nỗ chưa?

Tâm tư của Triệu Tử Văn căn bản là không mấy ai có thể hiểu được. Hần cũng không muốn cứ lằng nhằng vấn vít cái vấn đề này với Bạch Phát Ma Nữ nữa, nên hỏi sang chuyện khác.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 284

Tùng Là.

Gia Cát liên nỗ?

La Thanh Yên như có vẻ suy nghĩ, nói:

- Người nói Gia Cát liên nỗ là liên nỗ mà trí giả Gia Cát Khổng Minh phát minh ra cho Sở quốc ư?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không biết La tử tử có biết liên nỗ này hay không?

Thời kỳ Tam Quốc trong kiếp trước của Triệu Tử Văn, Gia Cát Lượng của nước Thục đã từng chế tác ra một loại liên nỗ, gọi luôn là Gia Cát liên nỗ, một lần có thể phóng ra mười mũi tên, hỏa lực rất mạnh, nhưng thể tích và trọng lượng khá lớn, một binh sĩ không thể sử dụng được, chủ yếu là dùng để phòng thủ thành trì và các doanh trại cửa ải thôi.

Nhưng trong thế giới này, Gia Cát liên nỗ mà Gia Cát Lượng chế tác ra lại là một loại liên nỗ cực kỳ tinh xảo, uy lực rất lớn, đơn binh tác chiến, tính cơ động rất cao. Liên nỗ này có thể bắn ra hơn mười mũi tên, từng là nỗi kinh hoàng của dân Hung Nô, khiến cho Hung Nô man di vô cùng e ngại nhưng cũng không biết tại sao mà Gia Cát liên nỗ lại đột nhiên biến mất không tăm tích ở Trung Nguyên.

- Loại liên nỗ này đã sớm biến mất cả mấy trăm năm nay rồi.

La Thanh Yên thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ người muốn trang bị cho kỵ quân Đại Kinh của người loại liên nỗ này?

Triệu Tử Văn bĩu môi nói:

- Bọn Hung Nô có phục hợp cung. Nếu như kỵ quân Đại Kinh của ta không có vũ khí tầm xa thì tuyệt đối không thể đối kháng với bọn chúng

được!

- Hiện giờ Kinh quốc căn bản là chỉ có thủ thành, kỵ binh thật ra có hơn ngàn người, đáng tiếc là kỵ quân chính quy không còn tồn tại nữa.

Ánh mắt La Thanh Yên thoáng có tia âm đạm lướt qua, cười nhẹ.

La Thanh Yên vừa rồi quan tâm đến chuyện của An Ninh quận chúa, hiện giờ lại có vẻ cảm thán thực lực suy yếu của Đại Kinh. Chẳng lẽ Các chủ Vong Phu Các này lại chính là một người của hoàng thất?

Triệu Tử Văn rất muốn biết thân phận còn lại của La Các chủ, có điều là La Các chủ lại cực kỳ kiêng kỵ vấn đề này. Lại thấy La tử tử dường như cũng không biết chuyện về Gia Cát liên nỗ, Triệu Tử Văn thở dài, nói:

- Xem ra là ta phải thay phương pháp khác!

La Thanh Yên vẻ mặt bình thản, vẫn lạnh băng như trước, khuôn mặt động lòng người dưới ánh trăng ôn hòa nói:

- Xem ra người thật sự là muốn tổ chức một đạo kỵ quân. Chẳng qua như thế cũng tốt. Lưu lại ở kinh thành vừa đúng có thể chế trụ được đám hắc võ sĩ ở Âm Kiếm Các.

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn chợt lóe lên ánh sáng lạnh. Hắn ngạo nghễ nói:

- Mục tiêu của kỵ quân Đại Kinh không phải là đám hắc võ sĩ nho nhỏ đó. Ta nhất định sẽ làm cho kỵ quân Đại Kinh nổi danh thiên hạ.

Triệu tướng quân này dù trên phương diện nào cũng xuất sắc không mấy người so được. La Thanh Yên lại nhớ tới cánh lượn hôm qua, sự hưng phấn khi bay lượn trong không trung, cho tới bây giờ vẫn chưa phai nhạt. Có lẽ hẳn có thể sáng tạo ra kỳ tích.

La Thanh Yên cũng không có ý tán dương hẳn để cho tên tiểu tặc vô sỉ này được như nguyện. Nàng cố ý hạ thấp hẳn xuống, nói:

- Có lẽ khi người nhìn thấy mấy vạn thiết kỵ Hung Nô sải bước thì người sẽ không dám nói ra những lời này nữa đâu!

- Thế sao?

Triệu Tử Văn không cho là đúng, nói:

- Không biết La tử tử có từng nghe qua một câu?

Theo bản năng, La Thanh Yên hỏi lại:

- Câu nào?

Thân hình khô vĩ của Triệu Tử Văn chợt phát ra một khí phách bao trùm thiên hạ:

- Cho ta mượn hai ngàn quân hồ ky. Khôi phục lại ta mệnh mông cuồn cuộn Đại Kinh!

Nhìn vẻ tự tin trong ánh mắt hấn, La Thanh Yên khẽ run lên, trong mắt cũng thoáng hiện lên vẻ sùng kính, nhưng lướt qua rất nhanh. Nàng lại thản nhiên nói:

- Nếu như mỗi một tướng sĩ Đại Kinh đều có thể có hào khí và trí tuệ như người thì bọn man di Hung Nô chỉ sợ là sớm đã không còn tồn tại!

Triệu Tử Văn nhìn chỉ như một sinh viên chưa tốt nghiệp, nhưng cha hấn là một quân nhân, đúng nghĩa là một hán tử cứng cỏi. Cha hấn đã giáo dục hấn từ nhỏ rằng là một nam nhân thì phải bảo hộ Tổ quốc. Tám chữ lớn "quốc gia lâm nguy, thất phu hữu trách" càng được hấn ghi nhớ từ nhỏ đến lớn. Hấn chưa bao giờ quên sự dạy dỗ của cha mình. Càng chưa bao giờ quên chuyện một nam nhân nên làm.

- Chỉ cần có ky quân Đại Kinh, ta tuyệt sẽ không để cho Hung Nô bước một bước vào Đại Kinh được!

Triệu Tử Văn cao giọng nói, lại biến sắc tiếp tục:

- Chẳng qua vấn đề khó khăn hiện nay, cần phải giải quyết được là dùng vũ khí tầm xa nào đối kháng lại phục hợp cung mà thiết kỵ Hung Nô đang dùng.

La Thanh Yên thông thả nói:

- Nghe nói cháu gái của Tô Thái sư là Tô Uyển Nhu trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, lại thông hiểu cổ kim. Người thử đi tìm nàng ấy xem. Có lẽ nàng sẽ biết thông tin có liên quan đến Gia Cát liên nỗ.

Tô Tiểu Muội? Triệu Tử Văn lập tức sung sướng vô cùng. "Sao ta lại quên mất cô nàng này được nhỉ?"

Hấn đã từng xem qua một số thư tịch của Kinh quốc, có lưu tâm đến Gia Cát liên nỗ mà Gia Cát Khổng Minh chế tạo ra. Hôm nay vừa mới lập ra ky quân Đại Kinh, đương nhiên là cần trang bị cho các tướng sĩ ky quân nên

đột nhiên hẳn mới nhớ tới Gia Cát liên nỗ. Nay gặp Bạch Phát Ma Nữ này thì cũng không khỏi hỏi thăm nàng vài câu.

Nhớ tới thân hình đầy đặn của Tô Tiểu Muội và sự tiếp xúc kiều diễm trong khuê phòng của Đại tiểu thư, Triệu Tử Văn cũng không nhịn nổi cảm giác lười khô miệng đắng. Hẳn cười lớn, nói:

- Đa tạ La tỷ tỷ đã chỉ điểm!

- Hừ! Chúng ta chỉ có hỗ trợ nhau cùng có lợi mà thôi. Người đã từng đồng ý là sẽ giúp ta diệt Âm Kiếm Các, hy vọng người không quên lời đã hứa hẹn!

La Thanh Yên lạnh lùng nói.

- La tỷ tỷ xin yên tâm. Người đã giúp ta nhiều chuyện như thế, ta sẽ không quên lời đâu. Mà La tỷ tỷ không phải là vì nhắc nhở ta mà đến đây chứ?

Triệu Tử Văn cười đáp.

La Thanh Yên lạnh lùng nói:

- Ta luôn luôn ở xung quanh Triệu phủ bảo hộ Hạ Bình. Chẳng qua là nghe được đoạn đối thoại giữa người và An Ninh thì mới đứng ra giáo huấn người một chút thôi.

Hóa ra nguyên lai là do La tỷ tỷ này nghe lén ra được rồi chạy đến bên vực kẻ yếu. Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười, nói:

- Chẳng lẽ tỷ tỷ chỉ là vì muốn giáo huấn ta mà đến thôi sao?

- Ta...

La Thanh Yên muốn nói lại thôi, không khỏi đỏ mặt lên. Nhưng rất nhanh, nàng lập tức lại khôi phục thần sắc lạnh như băng:

- Khi nào người có thể làm tiếp ra được một cái cánh lượn?

- Hả?

Triệu Tử Văn nghe mà ngẩn cả người, ngơ ngác nói:

- Người còn muốn bay nữa ư?

Trước khi La Thanh Yên đi theo sự phụ của nàng thì đúng là truy cầu thiên đạo, có thể cảm thụ cảm giác bay lượn trên bầu trời, đương nhiên là giấc mộng bấy lâu nay của nàng. Nàng nhìn thẳng vào Triệu Tử Văn, nói:

- Sao nào? Chẳng lẽ lại không được sao?

"La tử tử này còn chưa biết sợ chết..." Triệu Tử Văn xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, nói:

- Cái cánh lượn này rất là nguy hiểm. Hôm qua là do thời khắc nguy nan nên ta mới phải mạo hiểm thử một lần. Cánh lượn không phải là để chơi đâu.

Thần sắc La Thanh Yên thoáng hiện lên nỗi thất vọng. Cả đời nàng vô dục vô cầu, đột nhiên cảm nhận được lạc thú bay lượn thì tự nhiên cũng hy vọng một lần thử lại cảm giác đang bay lượn.

Nhưng Triệu Tử Văn có khổ mà không nói ra được. Ta cũng không phải là kẻ chuyên nghiệp gì cho cam. Hôm qua cánh lượn rơi xuống còn bị quăng cho ngã chổng vó ra. Nói không chừng lần sau mà còn muốn thử nữa thì sẽ trực tiếp rơi từ trên không trung xuống mất. Thôi thì không mạo hiểm nữa vẫn hay hơn.

Nhìn ánh mắt La Các chủ thoáng có chút buồn bã, Triệu Tử Văn lại như nhìn thấy thời điểm bạch phát tiên nữ thương cảm. Lại còn muốn Bạch Phát Ma Nữ luôn ở bên cạnh bảo hộ Bảo Nhi nữa. Không có công lao thì cũng có khổ lao, hăn không kìm nổi, mềm lòng nói:

- Chờ khi nào xong những chuyện ở kinh thành, ta sẽ làm một cái cánh lượn nữa. Thế nào?

La Thanh Yên vui hẳn lên, nhưng khẩu thị tâm phi vẫn nói:

- Coi như tiểu tặc nhà ngươi thức thời!

- Chẳng qua...

Triệu Tử Văn lại chuyển giọng, cười lớn nói:

- Chẳng qua La tử tử trước hết phải đáp ứng một điều kiện của ta!

Bắt gặp tên tiểu tặc cười dâm dăng, La Thanh Yên thầm cảm thấy không ổn, chậm rãi hỏi:

- Điều kiện gì?

Triệu Tử Văn ý vị thâm trường nhìn La Các chủ, nói:

- Ta muốn biết thân phận thực sự của La tử tử!

Thân phận thực sự? La Thanh Yên biến sắc, trầm tư một lúc rất lâu mà không nói gì cả.

- Tỷ tỷ, ta và tỷ đều đã từng cùng chiến đấu, chung hoạn nạn. Còn cái gì không thể nói được ra?

Triệu Tử Văn thấy nét mặt La Thanh Yên có vẻ lơ lửng, thì thêm tí gia vị:

- Ta thề, ta tuyệt đối sẽ không nhắc tới thân phận của tỷ tỷ với bất kỳ ai!

La Thanh Yên vẫn như tiên tử không nhiễm chút bụi trần, lẳng lẳng ngẩng nhìn ánh trăng, nhìn những ngôi sao, thật lâu không thốt một lời.

Triệu Tử Văn quả thực rất ngạc nhiên với thân phận thực sự của La Các chủ, bởi vì nàng có cốt giầu rất nhiều bí mật. Tỷ như Lý chường quỳ rớt cuộc là ai? Thấy La Các chủ không nói một lời nào, hẳn thầm nghĩ, "La tỷ tỷ này không phải là định xử tử ta đấy chứ?"

Sau một thời gian ước chừng uống cạn chung trà, La Thanh Yên mới buồn bã nói:

- Ta từng... Có thân phận giống như của Hạ Bình...

Giống như Bình Nhi ư? Công chúa! Triệu Tử Văn như sét đánh ngang tai, đầu ngẩn tũn lại hồi lâu không khôi phục tinh thần lại được, nghẹn họng nhìn nàng trân trối, nói:

- Tỷ tỷ là công chúa!

Hẳn khôi phục lại tinh thần nhìn về La Thanh Yên nhưng bạch phát tiên tử dưới cây cổ thụ sớm đã biến mất vô tung vô ảnh.

- Nhớ kỹ, nếu người còn dám ức hiếp An Ninh nữa, ta sẽ không tha cho người đâu!

Trên nóc Triệu phủ có một vị bạch phát tiên tử, y phục màu trắng bồng bênh, mặt mày như tranh vẽ, làn da trắng như tuyết. Mái tóc dài bạc trắng của nàng tung bay phóng khoáng trong gió xuân, vô cùng hấp dẫn.

Hóa ra ngay trong khi Triệu Tử Văn còn đang xuất thần thì La Thanh Yên sớm đã nhảy lên trên nóc nhà của Triệu phủ. Nàng nói xong câu đó thì thân ảnh yêu kiều chọt lóe lên trong đêm đen, biến mất trong màn đêm u tối.

Triệu Tử Văn lại ngỡ ngác xuất thần tiếp. Hẳn nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể nghĩ ra được là đường đường Các chủ Vong Phu Các lại chính là công chúa Đại Kinh!

Chẳng qua La Các chủ đã từng nói là hiện giờ không phải! Hơn nữa nàng có vẻ như cũng không có mấy hảo cảm với đương kim Hoàng đế. Hiện giờ công chúa Đại Kinh cũng chỉ có mình Hạ Bình là tư sinh như thế. Chẳng lẽ nàng là viên minh châu của một vị Hoàng đế trước kia của Đại Kinh sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 285

Dạy Học

Bạch Phát Ma Nữ chết tiệt! Làm sao cũng không nói ra cho rõ ràng được đã bỏ chạy mất rồi chứ?

Triệu Tử Văn cảm giận nói nhỏ. Trong lòng hăn lại thấy kỳ quái, thầm nghĩ, "Lúc trước cứ yên ổn làm công chúa đi thì sao, tại sao lại phải đi làm Các chủ cái Vong Phu Các này chứ?"

Hăn cũng đã từng nghĩ rằng, La Thanh Yên có thể là công chúa của tiền triều hay không. Có điều là tiền triều với Kinh triều cách nhau đến mấy trăm năm, làm sao có thể là tiền triều được. Hiện giờ có phán đoán thì cũng chỉ có thể đoán rằng nàng là công chúa của một Hoàng đế trước lão Hoàng đế này mà thôi.

Triệu Tử Văn nghĩ đến câu nói cuối cùng mà La Thanh Yên đã lưu lại, thần sắc buồn bã lại nhìn lên bầu trời đầy sao. Đối với An Ninh quận chúa, hiện giờ hăn cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Bởi vì Hạng An Ninh là một người rất có tâm kế, thủ đoạn cũng rất ác độc. Một kiếm đâm vào yết hầu tràn ngập sát ý lúc trước cũng đã đâm sâu vào trái tim Triệu Tử Văn làm hăn vô cùng đau đớn.

- Ngủ, ngủ, nghĩ nhiều như thế làm gì chứ!

Vốn là người theo chủ nghĩa lạc quan, hăn cũng không muốn nghĩ lắm chuyện phiến não như thế nữa, xoay người trực tiếp đi về sương phòng.

Mấy ngày sau, trong thư phòng ở Triệu phủ, Triệu Tử Văn đang ngồi trước thư án, nghiêm túc cân nhắc việc huấn luyện kỵ quân Đại Kinh, và hồi tưởng mô hình sơ lược của Gia Cát liên nỗ nữa.

Kiếp trước ở trên TV, Triệu Tử Văn đã từng nhìn thấy mô hình liên nỗ ở thời kỳ Tam Quốc, lại căn cứ vào những ghi chép trong thư tịch của Đại

Kinh về Gia Cát liên nỗ thì hình như hai mô hình đó rất gần nhau. Có lẽ cứ vẽ ra mô hình rồi có thể để cho các thợ mộc tạo ra xem sao.

Mấy ngày nay đều là Điền Hồ tiếp tục huấn luyện hai ngàn kỵ quân Đại Kinh, còn hãn thì tranh thủ cơ hội trốn tránh phong ba. Bởi vì vừa kết thúc luận võ ở giáo trường xong, cả đất nước Đại Kinh đều chấn động, đều biết Triệu Tử Văn không chỉ là đương kim Tể tướng mà còn là Triệu tướng quân trong trận chiến đấu bảo vệ Hàng Châu khi trước.

Ngay sau hôm luận võ giáo trường, những người đến Triệu phủ bái phỏng Triệu tướng quân thiếu chút nữa chèn phá tan hoang cả cánh cửa Triệu phủ. Cũng may mà lão Hoàng đế kịp thời phái rất nhiều Ngự Lâm Quân thủ hộ nên những người đến bái phỏng thấy Ngự Lâm Quân đang đứng trước cửa thì cũng chỉ đành phần nộ mà ra về. Một hồi "bạo động" mới dần dần bình ổn lại. Thậm chí, vô số các công tử, tiểu thư ở ngoại tỉnh cũng đi xe ngựa đến Hàm Đan, hy vọng có thể gặp được Triệu tướng quân vô cùng lợi hại trong truyền thuyết này một lần. Dòng người làm nhiễu loạn toàn bộ thành Hàm Đan. Thiếu chút nữa cả đến trạm dừng chân cũng chẳng có, chẳng khác nào một lễ hội diễn xướng với quy mô khổng lồ.

Chuyện này làm cho lão Hoàng đế vừa bực lại vừa buồn cười. Bất đắc dĩ lão phải hạ ý chỉ, không cho phép dân chúng các tỉnh tự tiện tiến vào Hàm Đan. Thánh chỉ hạ xuống mới tạm thời giải quyết được tình cảnh cùng quẫn ở thành Hàm Đan.

Triệu Tử Văn cũng chỉ còn biết tạm thời ở trong phủ trốn tránh dư luận, trong lòng không khỏi cảm thán, người sợ nổi danh, heo sợ ngải... Đến giờ Lăng Nhi với Lâm hồ mị tử cũng không có chút tin tức nào. Thám tử Điền Hồ phái đi không mang về tin tức nào cả, Triệu Tử Văn cũng chỉ có thể lo lắng suông mà thôi. Hãn đến cả cánh cửa cũng không thể bước ra được chứ đừng nói là đi tìm hai tiểu thư này.

Vương tử Hung Nô Thác Bạt Khuê vẫn đang ở lại thành Hàm Đan. Lão Hoàng đế cũng không tích dầu thắp đèn làm gì. Nếu như Thác Bạt Vương tử đã thua trong trận luận võ ở giáo trường thì đương nhiên sẽ phải thực hiện lời cá cược. Trước khi Hung Nô trả lại toàn bộ các thành trì của Đại Kinh, lão Hoàng đế nhường theo danh nghĩa của Triệu tướng quân, trực tiếp

vây khốn Thác Bạt Vương tử ở trong thành Hàm Đan. Triệu Tử Văn rất căm giận bất bình với hành động này. Lão Hoàng đế này rõ ràng là lấy mình ra làm cái bình phong đây!

Ngay trong lúc hăn đang trầm tư thì bên người có tiếng đập cửa bình bịch, rồi giọng Hạ Vũ Tình nhẹ nhàng cất lên:

- Tử Văn, chàng có ở bên trong không?

Tử Văn đang vẽ liên nỗ, cũng không ngẩng đầu lên, nói:

- Tình Nhi à, ta ở bên trong, vào đi!

Cửa thư phòng kẹt lên một tiếng, mở ra, một bóng người đầy đặn tha thướt đi tới. Hôm nay Hạ Vũ Tình vận một bộ đồ màu vàng nhạt, bộ ngực sữa cao ngất, kiêu đồn rất tròn, mặt mày như vẽ, nụ cười quyến rũ, thật sự là xinh đẹp không gì sánh được.

Triệu Tử Văn duỗi lưng một cái. Buổi sáng luyện thương xong thì ở tịt trong thư phòng làm việc, đúng là cũng cảm giác thấy hơi mệt mỏi. Hăn nhìn Đại tiểu thư xinh tươi, cười nói:

- Sao rồi? Đại tiểu thư tìm ta có việc gì?

- Cái gì mà lúc thì Tình Nhi, lúc thì Đại tiểu thư? Đã là Tế tướng Đại Kinh rồi còn sữa không được cái tính khí của nô tài!

Về sau chỉ cho chàng gọi ta là Tình Nhi thôi. Hạ Vũ Tình nhìn hăn, gắt gỏng trách cứ.

Tính khí của nô tài? Triệu Tử Văn tức giận tóm lấy Đại tiểu thư, bắt để ngồi trên đùi hăn.

- Chàng đúng là cái đồ phóng đảng!

Đại tiểu thư phản ứng không kịp, kiêu đồn tròn căng đã hạ cánh ngay trên đùi dâm tặc này rồi.

- Nàng đúng là Đại tiểu thư!

Nàng đỏ cả mặt, nụ cười như mang cả mùa xuân, khi xấu hổ lại phập phồng run rẩy. Triệu Tử Văn tâm thần rung động, trêu lại nàng một câu rồi nhắm ngay làn môi đỏ mọng của Đại tiểu thư, hôn sâu xuống.

Đôi môi như lửa nóng của Triệu Tử Văn mút mát đôi môi anh đào của Đại tiểu thư, hơn nữa lại đời xuống một chút, xẹt qua cái cần cổ thon dài

trắng nõn, làm cho Đại tiểu thư ngượng ngùng, da thịt ửng hồng hết cả lên, vành tai trong suốt cũng như bị thiêu đốt, đỏ bừng.

Hạ Vũ Tình vừa thẹn vừa sợ, chỉ cảm thấy toàn thân có một cảm giác mềm mại, tê tê như điện giật. Nàng không khỏi hơi run rẩy, thanh quản phát ra tiếng rên rĩ như có như không:

- Chàng... Đồ tồi này. Cũng chỉ có... Ước hiếp ta thôi!

Nàng vùi vào trong lòng kẻ phóng đãng này, không nói ra lời được, chỉ còn đánh vào bộ ngực của hắn, khí lực lại càng lúc càng nhỏ.

- Nam nữ phối hợp, làm việc không phiền lụy.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

Vô tình, y sam của Hạ Vũ Tình hơi lộ ra, da thịt mịn màng nõn nà như tơ lụa, lại hơi ửng hồng lên. Xuyên qua lớp quần áo mơ hồ như thấy được khe rãnh thật sâu. Dưới cái yếm đỏ tươi kia lại như nửa kín nửa hở, bộ ngực sữa sung mãn ẩn hiện, nụ anh đào mê người nổi bật, như xé toạc ánh mắt nhìn của người ta.

Bàn tay tác quái của Triệu Tử Văn âu yếm tiến vào dưới cái yếm của Tình Nhi, cảm thụ bộ ngực sữa vừa trắng vừa mềm mại, âu yếm nhẹ nhàng, cảm giác co giãn trong lòng bàn tay không sao nói hết sự tuyệt vời. Một màn xoa bóp khiêu khích làm cơ thể Tình Nhi không chịu nổi sự kích thích phải giãy dụa, hơi thở hỗn hển, không kìm nổi tiếng rên rĩ nho nhỏ.

- Đại tiểu thư đúng là lớn thật!

Triệu Tử Văn vỗ về bộ ngực sữa cao ngất. Một bàn tay còn không nhịn được, thỉnh thoảng lại vân vê hai điểm đỏ bừng, cho đến lúc cảm thấy huyết mạch bành trướng, thật muốn làm một màn đại chiến trong thư phòng luôn.

Hạ Vũ Tình cố nén nhịn tiếng rên rĩ xấu hổ, khẽ nói:

- Đừng mà... Ta còn có việc muốn nói!

Bàn tay to tướng của Triệu Tử Văn trượt lên cặp mông tròn vểnh của Đại tiểu thư, nhẹ nhàng vuốt ve cái khe giữa hai khối thập phần co dãn, lại càng cảm thấy hạ thân bừng bừng lửa nóng. Hắn cười nói:

- Chuyện gì? Chờ chúng ta làm xong việc rồi nói sau...

Cái đồ phóng đãng này, Hạ Vũ Tình vừa bực mình vừa buồn cười, nói:

- Tử Văn, chẳng lẽ chàng đã quên hôm nay phải đến Học Viện dạy học rồi sao?

Dạy học à? Triệu Tử Văn nghe xong thì tâm lý chột nẩy lên một cái, dừng ngay bàn tay đang làm chuyện xấu, lẩm bẩm nói:

- Thực sự là phải đi à?

- Chẳng phải là chàng đã đáp ứng với Tần Học sĩ là sẽ đến Hàn Lâm Viện giảng bài rồi hay sao?

Hạ Vũ Tình ửng hồng cả mặt, ánh mắt quyến rũ như sắp tuôn ra nước, khẽ khàng nhắc.

Mấy ngày trước, Hàn Lâm Viện Học sĩ Tần Quán và Tô Thái sư đã đến Triệu phủ, mời Triệu Tử Văn đến dạy học ở Hàn Lâm Viện. Lúc đó Triệu Tử Văn không tiện cự tuyệt, coi như là đáp ứng bữa đi cho xong. Không ngờ là Tần học sĩ này lại muốn hẳn phải đi thật.

Triệu Tử Văn nhìn Tình Nhi, nói:

- Tần học sĩ hôm nay bảo ta đi à?

Thấy kẻ phóng đấng này kinh ngạc thì Hạ Vũ Tình không cười nữa, gật đầu đáp:

- Nha hoàn ở phủ Tần học sĩ sáng sớm nay đã chuyển lời, bảo là đến giờ Thân thì chàng tới thư viện dạy học mà.

Triệu Tử Văn cảm thấy như khóc không ra nước mắt. Tần lão đầu nhi này thật biết đùa. Ta đây mới là sinh viên còn chưa tốt nghiệp nữa, lại đến dạy học cho tài tử nhà người ta, làm như ta là tiến sĩ không bằng!

Không có cách nào nữa rồi, coi như là đi nói nhăng nói cuội một phen vậy. Dù sao thì nói láo cũng đâu có phạm pháp. Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ rồi cười nói với Đại tiểu thư:

- Tình Nhi, nàng đến là để nói với ta những việc này ấy hả?

Hạ Vũ Tình hai má đỏ bừng nói:

- Đương nhiên là vì chuyện này mà đến rồi. Chẳng lẽ lại vì để chàng... khi dễ sao?

Dạy học, dạy học cái chết tiệt gì! Liệu có phải chuẩn bị tài liệu không nhỉ? Triệu Tử Văn vừa cân nhắc vừa ôm Đại tiểu thư vuốt ve, nói:

- Tình Nhi, nàng nói ta nên giảng cái gì bây giờ?

Thấy hấn không tác quái nữa, Đại tiểu thư vừa vui vẻ, lại vừa hơi thất vọng, ngượng ngùng đáp:

- Thiếp làm sao mà biết được chàng nên giảng cái gì...

Giờ mới là buổi sáng, còn lâu mới đến buổi chiều, Triệu Tử Văn cũng không vội vàng gì cả, trêu chọc Đại tiểu thư:

- Nếu không chúng ta sẽ giảng một bài về vấn đề vệ sinh sinh lý cho các tiểu thư ở đó?

- Cái gì mà vệ sinh sinh lý. Chàng chỉ ăn nói lung tung thôi!

Đại tiểu thư cấu vào cánh tay hấn, xấu hổ gất gỏng.

Ngựa chết còn đi cứu ngựa sống nữa. Tần lão đầu chết tiệt này! Triệu Tử Văn đã cảm thấy hối hận khi đáp ứng lời đề nghị của lão nhanh như thế.

Tiểu ny tử Hạ Bình tung tăng vui vẻ đi vào trong thư phòng, nói:

- Tử Văn, hôm nay thật sự là huynh phải đi dạy học sao?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 286

Tài Liệu Mạnh Mẽ

Hạ Vũ Tình xấu hổ vội vàng giãy ra khỏi vòng ôm của Triệu Tử Văn nhưng mà làm sao có thể đọ khí lực với hắn được. Gò má nàng đỏ bừng, mị nhãn mê ly, cúi đầu không dám nhìn Hạ Bình đang đi vào.

Hạ Bình vừa đi vào trong sương phòng đã thấy Đại tiểu thư ngồi trong lòng Triệu Tử Văn, xuân tình lai láng, mị ý dạt dào. Nàng xấu hổ quay người, gắt gỏng:

- Chỉ biết ức hiếp tiểu thư thôi!

Đại tiểu thư nghe thế lại càng đỏ mặt, gắt lên:

- Còn không buông ra, thật là xấu hổ chết người đi được!

- Ài, không cho ăn, lại không cho ôm. Hôm nay thực sự là chỉ có đường chết thôi chứ chẳng biết sống thế nào được nữa!

Triệu Tử Văn sắc mặt đau khổ hạ giọng nói.

Đại tiểu thư xấu hổ véo vào cánh tay hắn, lườm nguýt nói:

- Cái gì mà không cho ăn, không cho ôm? Đồ phóng đảng!

"Đồ hư hỏng này ngày nào cũng ức hiếp ta, còn nói không cho ôm...". Hạ Vũ Tình không dám nói ra cái ý nghĩ xấu hổ này, chỉ dám thầm nghĩ trong lòng.

Triệu Tử Văn buông Đại tiểu thư ra, để làm cho bình dấm chua kia không chua nữa bèn nói sang chuyện khác:

- Ta cũng chưa chuẩn bị bài giảng. Nàng đi làm gì?

Đại tiểu thư vội vàng thoát ra khỏi lòng hắn, nhưng mặt vẫn đỏ bừng, nhìn kẻ phóng đảng chỉ biết chiếm tiện nghi này không khỏi cất giọng nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu:

- Có tâm gian xảo mà lại không có gan gian xảo!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Bình ửng hồng. Nàng nói:

- Mọii không tin là huynh không đi. Huynh đã đáp ứng Tần đại nhân rồi còn gì!

- Thế á? Ta xem ra là mọii muốn đi thì có!

Triệu Tử Văn ý vị thâm trường nhìn tiểu ny tử này nói.

- Mọii... Không có mà...

Hạ Bình dẫu cái miệng hồng hào xinh xắn lên, nói một lời kiêu khẩu thị tâm phi.

Hạ Bình rất thích nhìn bộ dạng Triệu Tử Văn chậm rãi giảng giải. Lúc trước ở văn đàn Hàng Châu, Tử Văn quát tháo trên văn đàn làm cho mọi người không ngừng kinh ngạc --- Một thư đồng nho nhỏ không ngờ lại có thể có văn tài đến thế. Hiện giờ tài tử Hàn Lâm Thư Viện đều kính ngưỡng đại danh của Triệu tướng quân, hy vọng Triệu tướng quân có thể tới Hàn Lâm Thư Viện giảng bài. Tiểu ny tử vừa lúc muốn nhân dịp này nhìn cái cảnh hãnh làm cho đám tài tử tâm cao khí ngạo kia phải vui vẻ phục tùng như thế nào.

Triệu Tử Văn thông thả nói:

- A, nếu Bình Nhi không muốn đi thì huynh đây đành không đi vậy.

Đồ bại hoại này! Hạ Bình cuống lên đến độ đỏ cả mặt, phồng má lên nói:

- Nếu huynh mà không đi, mọii với tiểu thư sau này đều không thêm để ý đến huynh nữa.

- Đại ca, An tử tử đến rồi.

Lúc này, Bảo Nhi cũng duyên dáng đi tới, gọi to.

An Nhi? Hôm nay là ngày gì mà mọi người đều tụ tập đông đủ thế này? Triệu Tử Văn băn khoăn rồi không khỏi thâm nghĩ: "Chẳng lẽ tất cả mọi người đều kéo ta đến Hàn Lâm Thư Viện dạy học ư?"

Bảo Nhi hôm nay mặc một bộ váy màu tím, ánh mắt như làn thu thủy, mặt hoa da phấn, thân thể mềm mại lồi lõm, giữa mi mục nồng đậm xuân ý, nhìn uyển chuyển duyên dáng đầy mỹ ý, thật sự là càng nhìn lại càng toát ra vẻ quyến rũ.

Triệu Tử Văn đi đến bên cạnh tiểu ny tử, cười nói:

- An Nhi đâu?

Bảo Nhi sau mấy ngày được hăn chăm bẵm, càng toát ra vẻ quyến rũ mê người, đuôi lông mày như lan tỏa cả cảnh xuân, nháy nháy mắt dịu dàng nói:

- An Nhi tử tử ở hoa viên phía trước.

Thế thì trước hết hãy đi xem An Nhi tìm mình có chuyện gì đã. Triệu Tử Văn gật đầu, nói:

- Thế huynh đi đây.

Thấy hăn muốn rời đi rồi, Hạ Bình xoạt xoạt chạy đến bên cạnh hăn, khẽ nói:

- Tử Văn, huynh phải đi đấy. Nếu không...

Hạ Bình lại đổi giọng, hai má ửng hồng, cúi đầu, khẽ nói:

- Nếu không người ta cho huynh một phần thưởng đặc biệt có được không?

Phần thưởng đặc biệt? Triệu Tử Văn nghe mà tâm thần rung động, cười gian tà, nói:

- Đặc biệt thế nào?

- Đáng ghét!

Hạ Bình đỏ bừng cả mặt, chạy đến trốn trong lòng tiểu thư, không dám nhìn ra nữa.

Hạ Vũ Tình cũng không biết hai người thầm thì cái gì, chỉ thấy Hạ Bình như thế thì nhất định là Tử Văn ức hiếp Hạ Bình rồi. Nàng phụng phịu nói:

- Chớ có ức hiếp Hạ Bình...

Nhìn Đại tiểu thư bắt đầu lạnh lùng giận dữ, bộ dạng che chở Hạ Bình, lại nhớ tới tình cảnh khi mới lần đầu gặp gỡ hai nàng, Triệu Tử Văn cảm thấy thật là thân thiết, khẽ cười với Đại tiểu thư rồi xoay người bước về phía hoa viên.

Hạ Vũ Tình mới vừa rồi còn giữ hình tượng một tiểu kiều thê dịu dàng, đột nhiên khôi phục lại phong phạm Đại tiểu thư lạnh lùng, nhưng lại thập phần có phong vị.

Hạ Bình khẽ hỏi:

- Tiểu thư, Tử Văn có phải là bực mình rồi không?

Hạ Vũ Tình chỉ bảo hộ Hạ Bình theo bản năng thôi, thấy vẻ mặt Tử Văn nàng cũng nhớ lại lần đầu gặp kẻ phóng đảng này, hẳn còn nhìn chăm chăm vào mông Hạ Bình nữa. Ánh mắt nàng thoáng hiện lên chút tình ý, dịu dàng cười đáp:

- Tử Văn không tức giận đâu.

Trong hoa viên, trăm hoa đua nở, tuổi nhỏ róc rách. Bên bờ suối có một nữ tử thướt tha yêu kiều, mặc một bộ đồ trắng bó sát người làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn, đi đi lại lại như liễu rủ trong gió, dường như trong khoảnh khắc có thể bị một trận gió xuân thổi cuốn bay đi.

Nữ tử bước đi, khẽ giọng ngâm:

- Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thảm thảm thích thích.

Hoàng nhật vũ tiêu phong khởi, khinh sam thấp thấu.

Tửu nhiệt bôi không nữ nhi hồng, chẩm địch tha, phong hàn tiệp trọng.

Nhạn nam phi, chánh thương tâm, khước thị cựu thì tương thức.

Tư sầu dục bả tiêu độ, hôn đăng chiếu, tư quân bất quy hà bạn độc.

Liêm quyền tây phong, na kham bằng lan diêu vọng.

Ngô đồng canh chiêm tế vũ, số tình tư, điểm điểm tích tích.

Tái nhất bôi, chẩm nhất cá tương tư liễu đắc.

(Dịch nghĩa:

Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ.

Thời tiết ấm lên lại rét, càng thêm khó ở.

Rượu nhạt uống đôi ba chén Nữ Nhi Hồng, sao chống nổi chiều về gió dữ?

Nhạn bay về phương Nam, đang đau lòng, lại đứng bạn quen biết cũ.

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ, buồn bực nổi, giờ đây còn ai bẻ nữa.

Đen kịt nhường kia, một mình giữ bên cửa sổ?

Cây ngô đồng gặp mưa bay, buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ.

Thêm một chén, sâu kia một chữ!)

Ngôn từ ưu thương, đến bên tai Triệu Tử Văn lại thấy thê lương uyển chuyển. Có điều là sau khi An Nhi ngâm xong khúc từ thì cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng không đến nỗi đau khổ như ý tứ của bài từ.

Câu đầu tiên trong bài từ này đối với Triệu Tử Văn thì vô cùng quen thuộc. Nhưng những câu sau thì có sự thay đổi rất lớn, làm cho cả bài từ biến thành một khúc ngâm u oán tưởng niệm. Vốn là tác phẩm lúc tuổi già của Lý tài nữ, không ngờ là lúc này An Nhi lại làm ra, ý cảnh cũng có sự thay đổi rất lớn.

"Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ!" Một câu này hoàn toàn nói lên cảnh thống khổ và cô độc. Lại càng khó có thể nghi ngờ gì, thật sự là "điểm tình chi bút" (vẽ rồng thêm mắt), có thể thấy được hoàn cảnh lúc Lý tài nữ và đại ca chia tay ngày đó, khi một mình nàng trở lại Hàm Đan, tình ý tưởng niệm đại ca u oán.

"Nha đầu gối!" Triệu Tử Văn nhìn bóng hình hoàn mỹ, tinh tế của An Nhi, trong lòng không ngừng cảm động, vỗ tay mỉm cười, nói:

- Từ hay!

- Đại ca!

Lý tài nữ vui sướng, khuôn mặt tươi cười lại vân vê chéo áo, xấu hổ nói:

- Đại ca mới tới à!

Khuôn mặt An Nhi ửng hồng, tựa như hoa đào nở rộ, thật sự là mê mẩn chết người. Triệu Tử Văn cười nắm bàn tay nhỏ bé của nàng:

- Làm sao lại có nhã hứng mà ngâm từ ở đây thế này?

Lý tài nữ xấu hổ nói:

- Đại ca, bài từ này có được không?

Ánh mắt nàng đang chăm chú nhìn biểu tình của đại ca. Bài từ này viết quá mức thương cảm, nàng sợ rằng đại ca sẽ không thích.

Triệu Tử Văn hỏi mà không đáp, khẽ thì thầm bên tai An Nhi:

- Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

họa lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dực,

tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

(Dịch nghĩa:

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi,

Bên tây lầu họa, phía đông nhà quế,

thân thể không có đôi cánh mỹ miều của chim phượng,

nhưng trong lòng lại có chút cảm thông

Chú thích: Bài thơ này làm năm Khai Thành thứ 4 (839) đời Đường Văn Tông, khi tác giả mới nhậm chức Hiệu thư lang tại kinh thành. Trước đó, Lý Thương Ẩn từng làm Kinh Nguyên tiết độ sứ, là môn khách của Vương Mậu Nguyên 王茂元. Khi vào kinh, Lý Thương Ẩn hoặc chưa, hoặc mới cưới con gái của Vương Mậu Nguyên ít lâu, nhớ tới nàng mà viết bài thơ này.

Dịch thơ: Đông A - nguồn: Thivien

Sao sáng đêm qua gió lộng không

Bên tây lầu vẽ quế đường đông

Thân nào cánh phượng bay muôn sắc

Tâm sẵn sừng tê điếm cảm thông)

- Đại ca...

Lý tài nữ thấy trong lòng ngọt ngào, khẽ gọi, lại vội vàng cúi đầu che khuôn mặt ửng hồng mà cảnh hồng mai vút xuống còn kém xa.

Triệu Tử Văn nắm bàn tay nhỏ bé của Lý tài nữ, cười xấu xa nói:

- An Nhi, về sau đừng làm những loại thi từ thương cảm thế này nữa. Đại ca bất kể là ở đâu cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh muội!

Đôi mắt Lý tài nữ lóe lên ánh sáng duyên dáng, vui sướng thiếu chút nữa thì rơi lệ, hạnh phúc gật đầu nói:

- Đại ca, khúc từ này là muội làm ở kinh thành từ trước rồi. Lúc đó muội còn tưởng rằng đại ca vĩnh viễn sẽ không để ý tới muội.

"Ai dám không để ý tới Lý đại tài nữ của ta? Thật muốn ăn đòn hay sao!" Triệu Tử Văn cười nói:

- Đại ca vừa mới đến kinh thành, đến cả Hoàng tử, Vương gia mời cũng không tới mà đã đến tìm muội ngay rồi. Làm sao lại là không để ý tới muội được!

- Là muội nghĩ thế mà...

Lý tài nữ nhẹ nhàng tựa vào người đại ca, lại hờn dỗi nói:

- Đại ca thật là xấu. Rõ ràng chính là Triệu tướng quân, lúc trước ở Tiên Đường lại giả vờ là một hỏa đầu binh. Đại ca lừa người ta thật là khổ!

Lúc trước chỉ là một thư đồng nho nhỏ, hiện giờ thì không chỉ là Tế tướng của Đại Kinh mà còn là Triệu tướng quân mà người người kính ngưỡng. Thanh danh của hắn đã sớm lan truyền khắp Đại Kinh ai ai cũng biết --- Cũng biết rằng thư đồng của Hạ phủ là Triệu tướng quân. Khi Lý tài nữ nghe được tin rằng đại ca chính là Triệu tướng quân thì hạnh phúc và vui mừng đến không ngủ nổi.

Triệu Tử Văn cười lớn, nói:

- Lúc trước vì huynh che giấu tung tích, cho nên không có nói cho ai cả!
- Vâng, muội biết đại ca có nỗi khổ riêng mà.

Lý tài nữ ngượng ngùng nói. Đại ca văn võ toàn tài, chính là người anh hùng trong suy nghĩ của mỗi người dân Đại Kinh. Lý tài nữ mỗi lần nghĩ tới điều đó là trong ánh mắt, trong nụ cười ẩn hiện cái lúm đồng tiền đều tươi như hoa đào mùa xuân.

Triệu Tử Văn nhìn Lý tài nữ ngọt ngào, thử hỏi:

- An Nhi, hôm nay muội đến không phải là để đi cùng ta tới Hàn Lâm Thư Viện đấy chứ?

An Nhi hơi cúi đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Muội nghe phụ thân nói là hôm nay huynh sẽ đến thư viện dạy học. Cho nên muội định đến đi cùng với đại ca.

Cũng muốn đi ư? Triệu Tử Văn biết thế thì dở khóc dở cười, thầm nghĩ trong lòng, mình chẳng biết cổ văn gì cả thì nên nói cái gì bây giờ? Đi dạy học thế này xem ra thật sự là phải tìm tài liệu nào mạnh mẽ một chút để dọa cho bọn tài tử tiểu thư ở thư viện này một trận mới được.

Lý tài nữ thấy đại ca ngần người ra thì nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, muội không thể đi sao?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Đến Thư Viện.

Triệu Tử Văn nhìn Lý tài nữ quần quýt si mê, sao nữ hẳn tâm cự tuyệt cho được, khẽ cười nói:

- Đương nhiên có thể. Bất quá, ta còn chưa biết sẽ nói cái gì nữa đây.

Lý tài nữ mím đôi môi đỏ mọng, cười hì hì nói:

- Đại ca tài trí hơn người, tài học đầy bồ, làm sao lại không biết nói gì?

“Nhưng mà những loại cổ văn này... Cái gì mà Đạo gia, Nho gia, lại còn bát cổ văn, ta đều không hiểu thì nên nói cái gì? Chẳng lẽ là đi nói về thiên văn?” Trong lòng Tử Văn thầm cân nhắc, lại còn chưa biết liệu có nên mang ít tài liệu khác thường một chút đến giảng cho các tài tử ở trong học viện nữa hay không.

Gió xuân mơn man, dương liễu phất phơ hai bên bờ sông. Trong hoa viên, trăm hoa như đồng thời nở rộ, tựa như ở trên triền núi bên Yên Chi Hồ đêm đó. Nhớ lại đêm đính ước đó với đại ca, Lý tài nữ lại đỏ cả mặt, diễm lệ như ánh bình minh, vẻ động lòng người nói không nên lời.

Nhìn phong thái trầm tư của đại ca, hình dáng như đao gọt, ánh mắt thâm thúy, một cảm giác uy nghiêm bao trùm thiên hạ như ẩn như hiện, Lý tài nữ như si như ngốc. Đây là Triệu tướng quân mà mỗi người đều kính ngưỡng đó ư?

Triệu Tử Văn cúi đầu, nhìn tiểu ny tử trong lòng mình. Giờ phút này, khuôn mặt trắng mịn của nàng tản mát màu hồng nhạt, mắt đẹp khép hờ, hơi thở hỗn hển, cái miệng thơm tho nhu nhuận khẽ nhếch lên, có thể người thấy hương thơm quyến rũ từ miệng nàng. Triệu Tử Văn bị khuôn mặt tuyệt mỹ này hấp dẫn, ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng thật chặt.

Lập tức, cả một khối ngọc mềm hương dịu nhào vào trong lòng hấn. Thân thể mềm mại của Lý tài nữ ép sát vào lồng ngực hấn, hai tay ôm vòng quanh eo hổ của hấn. Đôi môi Triệu Tử Văn không khỏi rời xuống tìm kiếm, bao trùm lên hai cánh môi mềm mại và nóng bỏng. Một hương thơm như lan như xạ xông vào mũi hấn, khiến hấn hoa mắt mê hồn.

Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, trong đầu Lý tài nữ mông lung như đập ong ong, không khỏi phát ra một tiếng "ưhm" làm lòng dạ người ta rung động. Thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, cảm giác được sự kích thích khác thường, đồng thời cũng cảm giác được sự áp bức xấu hổ của hấn.

Triệu Tử Văn ôm chặt thân hình tiểu ny tử trong lòng ngực, tận hưởng mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể nàng, đôi môi tham lam mút mát cánh môi thơm của tiểu ny tử, bàn tay to tướng khẽ vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Da thịt nàng bóng loáng nhẵn nhụi như tơ lụa khiến Triệu Tử Văn tâm thần rung động.

Ngượng chết người đi được... An Nhi trốn trong lòng hấn, nhìn dung nhan ửng hồng in trên bóng nước, tâm lý rộn ràng, tim như đập loạn nhịp, khẽ khàng gọi:

- Triệu đại ca...

Dáng vẻ Lý tài nữ của Đại Kinh hiện giờ là thân hình thướt tha, áo quần như liễu rủ, hai má đỏ bừng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mềm mại, trong mắt ẩn hiện ánh sáng dịu dàng mê luyến cả tâm thần của người ta.

Nụ hôn lãng mạn cuối cùng cũng kết thúc, Lý tài nữ cúi đầu, vừa thẹn lại vừa vui, mặt hồng lên lấm bầm: - Đại ca, mọii thực sự vĩnh viễn đều có thể ở cùng một chỗ với huynh sao?

"Làm sao mà giờ nàng nào cũng thích hỏi cái câu này thế nhỉ?" Triệu Tử Văn ôm lấy tiểu ny tử bỗng nhiên nhiệt tình này, vỗ về bờ vai nàng, nói:

- An Nhi, nhất định là như thế. Về sau chúng ta phải quan tâm lẫn nhau, trân trọng nhau, cố gắng phấn đấu vì sự tiến bộ chung, sinh con dưỡng cái, Đại Kinh phồn vinh!

Lý tài nữ nghe lời hấn nói mà trong lòng cứ nảy tung tưng, khuôn mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ, ngượng ngập nói:

- Đại ca xấu lắm.

Lại sợ hấn nói thêm mấy câu ngượng chết người ra, Lý tài nữ vội chạy nhanh đi và nói:

- Đại ca, muội về phủ dùng bữa trước đã. Khi nào huynh đi thư viện thì phải tìm muội nữa đó.

- Ở lại Triệu phủ dùng bữa luôn đi. Đã thành người một nhà rồi lại còn khách khí gì nữa?

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

- Đừng có chọc ghẹo muội. Huynh còn chưa có cầu hôn với phụ thân mà!

Lý tài nữ bưng má đang hồng như ánh bình minh, nói xong câu đó thì đến cái cần cổ trắng ngần cũng thành một mảnh hồng, xoay người xấu hổ chạy đi.

Triệu Tử Văn nhìn theo kiêu đồn uốn éo của Lý tài nữ, dáng người đó thật sự là đẹp không cần phải nghĩ nữa, trong lòng thầm nghĩ, "Xem ra đúng là phải tìm cơ hội đến cửa Lý lão đầu nhi kia cầu hôn mới được!"

"Đồ bại hoại này chỉ biết khinh bạc nữ tử thôi". Hạ Bình đang trốn trong một góc vừa xấu hổ giậm mạnh chân, vừa nghĩ. Sau đó, nàng ngoắc ngoắc bại hoại lại, nói:

- Tử Văn, huynh tới đây một chút!

A, là Hạ Bình? Triệu Tử Văn còn đang bâng khuâng với làn hương mà Lý tài nữ lưu lại, chợt nghe thấy tiểu nha đầu đang gọi sau lưng thì quay lại.

"Chẳng lẽ tiểu nha đầu này định cho mình cái phần thưởng "đặc thù" nào chẳng?" Hấn cười ha hả, bước về phía nàng.

Hạ Bình trốn sau bồn hoa ngoắc hấn lại. Thấy hấn đã đi đến thì không kìm nổi đỏ mặt lên, nhắm hờ hai mắt lại, run rẩy nói:

- Nhắm mắt lại, người ta cho huynh phần thưởng đặc biệt. Nhưng mà huynh cần phải giữ lời...

"Nhắm mắt lại? Nha đầu kia, lại còn chơi cái trò khiêu khích thế này ư? Không phải là bức người ta phạm sai lầm rồi sao?" Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ. Ngay khi hấn còn đang cân nhắc, Hạ Bình thấy hấn do dự không quyết định thì cho là hấn lo sợ bị người ta nhìn thấy, không kìm nổi dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, mặt ửng hồng, hừ một tiếng, nói:

- Đồ nhát gan! Người ta còn không sợ, huynh sợ cái gì. Ôi...

Một vòng ôm mạnh mẽ ghì nàng vào trong lòng, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn bị chặn siết, một đôi tay to tướng nhẹ nhàng vuốt ve trên bờ eo nàng. Hơi thở nàng dồn dập, khẽ ừ lên một tiếng, cả người rùng rục như lửa, như muốn tan chảy trong vòng ôm bất ngờ này.

- Ôi...

Triệu Tử Văn thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nụ hôn dài kiểu Pháp cuối cùng cũng kết thúc. Hắn mỉm cười tha thiết nhìn tiểu ny tử.

Hạ Bình nhìn quanh bốn phía dò xét, ứm một tiếng trốn vào lòng hắn không dám ngẩng đầu lên nữa, sắc mặt nóng bỏng như thiêu như đốt, khẽ đánh vào trong ngực hắn, nói:

- Không phải nói là muội cho huynh phần thưởng sao? Làm sao huynh lại đi ức hiếp muội như thế? Huynh hư như vậy, nếu mà để tiểu thư nhìn thấy thì biết làm thế nào? Tiểu thư nói tuổi còn nhỏ, không thể để cho huynh... tùy ý khinh bạc được.

"Đại tiểu thư này đúng thật là... Làm sao mà đến đây hử cũng không cho ta ăn nữa?" Trong lòng Triệu Tử Văn căm giận, ôm vòng eo nhỏ nhắn của nha đầu kia, cười nói:

- Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, sợ gì nàng ấy? Hạ Bình hết cách với hắn, mặt đỏ bừng lên đành mặc hắn làm gì thì làm.

Triệu Tử Văn liên tục hôn hai tiểu thư như hoa như ngọc, tâm tình tốt hơn rất nhiều, không khỏi cao giọng hát văng lên:

- Gió lạnh thêm hứng thú, thu nguyệt vô biên, làm mệt ta tâm tư cảm xúc, sống một ngày bằng cả một năm. Tuy ta không phải là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc, nhưng ta có trí tuệ rộng lớn của mình, tăng thêm sức mạnh cho cổ tay!

Hạ Bình bịt cái miệng nhỏ nhắn, cười khanh khách nói:

- Cũng không biết là huynh đang hát cái gì nữa.

Triệu Tử Văn cười hì hì đáp:

- Không thấy được là huynh đang xướng một tiểu khúc hay sao?

Hạ Bình vẫn cười khúc khích, mắng:

- Cái gì mà tiểu khúc? Từ không ra từ, khúc không ra khúc, huynh bịa thì có!

- Ừ, nếu Bình Nhi không thích nghe thì thôi chúng ta tiếp tục tham khảo vấn đề xúc tiến phát dục đi.

Triệu Tử Văn cười ha hả, nói xong thì một đôi bàn tay tác quái, đánh úp về phía bộ ngực sữa đầy đặn của Hạ Bình.

- Ôi... lại ức hiếp muội...

Trong hoa viên lại truyền ra những tiếng rủ rỉ hờn dỗi nũng nịu, kiều diễm không nói sao nên lời.

Sau khi tình tự với Hạ Bình một lúc, lại quay về đại sảnh dùng bữa, điên cuồng càn quét đồ ăn, cả nhà liền đi xe ngựa đến Hàn Lâm Thư Viện. Trên đường đi qua Lý phủ thì cũng kêu Lý tiểu thư đi cùng.

Lọc cà lọc cọc, xe ngựa chở bốn vị tiểu thư và một công tử tuấn lãng ngăm ngăm đen.

- Đại ca, huynh đã nghĩ ra là sẽ nói cái gì chưa?

Lý tài nữ ngồi bên cạnh Bảo Nhi, khẽ hỏi.

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Để đến lúc đó tùy tình hình rồi quyết định. Đại ca cũng chưa xác định được là nên nói cái gì nữa.

Hình như là giảng bài lúc dạy học đều là tuyên truyền tư tưởng Đạo gia, Nho gia, Pháp gia... Hẳn nhớ lại những ký ức của kiếp trước, đối với ba đại môn phái này cơ bản là không hiểu biết nhiều lắm, thật không biết là nên nói từ đâu nữa, chỉ có thể giảng về những vấn đề khác thôi.

Hạ Bình khuôn mặt vẫn chưa hết ửng đỏ, mím mím môi nói:

- Tử Văn, các tài tử ở thư viện này toàn là những kẻ tâm cao khí ngạo. Lúc huynh giảng bài đừng cho họ có thể tóm được chỗ sơ hở.

Những tài tử ở Hàn Lâm Thư Viện có rất nhiều người đều là các quý công tử ở kinh thành, đương nhiên là những kẻ kiêu ngạo và ương ngạnh. Có điều, thân phận của Triệu Tử Văn hiện giờ đâu dễ để bọn họ dám trêu chọc?

Hạ Vũ Tình cũng phụ họa:

- Tử Văn, chúng ta luôn tiện tới thăm Văn Đẳng đi. Ba ngày rồi Văn Đẳng chưa có hồi phủ, thật không hiểu là hắn đang đọc sách hay là đang chơi bời nữa.

"Cứ nói đùa, thiếu gia tâm địa gian xảo này mà chịu đi đọc sách ư? Nói không chừng mấy ngày nay ở thư viện đều là tối tối đến thăm kỹ viện cũng nên". Triệu Tử Văn trầm nghĩ.

- Ủ, chờ khi nào dạy học xong thì chúng ta phải đến kiểm tra bài vở của tiểu cữu tử này mới được!

Triệu Tử Văn gật đầu cười đáp, coi như vì Đại tiểu thư là tỷ tỷ của Hạ Văn Đẳng nên hắn cũng có trách nhiệm theo.

- Cái gì mà tiểu cữu tử!

Đại tiểu thư nghe rồi vừa thẹn vừa vui, khẽ gặt gong. Bộ dạng dịu dàng lại làm cho Triệu đại nhân nhìn mà ngẩn cả người.

Bên trong xe ngựa, bốn vị tiểu thư nói chuyện huyền thuyên, oanh oanh yến yến, xuân ý động lòng người nói không sao nên lời.

Thi hội ở kinh thành sắp bắt đầu, các tài tử trong thư viện đang bắt đầu đi vào giai đoạn ôn tập khẩn trương. Bất quá hôm nay, vì học sĩ Hàn Lâm Viện - Tần đại nhân mời Triệu tướng quân đến thư viện giảng bài cho nên các tài tử ở thư viện cho dù có bận thêm đi nữa cũng bỏ dở hết sách vở, đi vào hoa viên ở thư viện để nghe Triệu tướng quân danh chấn Đại Kinh này giảng bài.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 288

Đối Biện

Trong đại hoa viên của thư viện, thương tùng thủy bách, hoa cỏ xanh tươi mơn mớn, các tài tử tiểu thư đều ngồi trên cỏ, nhìn Triệu tướng quân phía xa đang chậm rãi đi về phía này.

Trong tiểu đình ở hoa viên có đặt một văn án. Đây cũng là văn án để Triệu tướng quân đứng đó dạy học.

- Tham kiến Triệu tướng quân!

Các tài tử tiểu thư đều đứng cả dậy, nói rất cung kính. Triệu tướng quân mấy ngày trước lấy một địch ba, đánh bại ba đại cao thủ của Hung Nô, danh vọng cường thịnh chưa từng có, những người sùng bái hãn nhiều vô số kể, ai dám bất kính đối với hãn thì có lẽ vừa ra khỏi cửa học viện này sẽ gặp ngay tai họa bất ngờ.

Triệu Tử Văn cười điềm đạm, nói:

- Xin chào các vị học sinh.

Hãn không phải là lão sư, nhưng ở đây đều là học sinh của Hàn Lâm Thư Viện, gọi học sinh cũng là việc đương nhiên.

- Triệu tiểu ca.

- Triệu tiểu huynh.

Tần Quán và Tô Thức ở tiểu đình nhìn thấy Triệu Tử Văn liền bước lên phía trước nghênh đón, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Trên bãi cỏ của hoa viên, ít ra cũng phải chừng năm sáu trăm người, mặc giáo phục bạch sam của học viện, chỉnh tề trật tự, bối cảnh như một buổi tọa đàm ở trường đại học. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm giác có chút áp lực. Lúc trước ở đại học là hãn chỉ có ngồi nghe không ngờ hôm nay lại trở thành một giảng viên đến giảng bài.

Bốn nàng Hạ Vũ Tình sớm đã đi đến chỗ trống trên mặt cỏ, đều duyên dáng ngồi xuống, cùng đợi trò hay mở màn.

Triệu Tử Văn tiến lên cười nói:

- Tần học sĩ, Tô Thái sư, làm phiền các vị phải chờ lâu rồi!

Tô Thức và Tần Quán liếc nhau, thầm nghĩ, "Triệu tướng quân này làm sao tự dừng lại hiểu lẽ nghi vậy?"

- Triệu tướng quân, mời qua bên này.

Hàn Lâm Thư Viện chính là địa bàn của Tần Quán, đương nhiên là lão thể hiện đạo đãi khách, vội vàng mời Triệu tướng quân đi vào tiểu đình.

- Tỷ tỷ, đệ ở đây!

Hạ Vũ Tình vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe thấy tiếng gọi từ xa xa truyền tới.

Hạ Bình nghe tiếng nhìn lại, chợt thấy thiếu gia đang ngồi cách đó không xa, mà thiếu gia cũng đã vội đứng dậy, đi tới phía này. Nàng ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thiếu gia!

Hạ Văn Đăng không hề nghĩ ngợi gì, đi tới rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ Tình.

Hạ Vũ Tình nhìn đệ đệ một cách thân thiết, dịu dàng hỏi:

- Văn Đăng, ở thư viện sống có ổn không?

"Thiếu gia không muốn hỏi phủ chính là sợ tiểu thư quản thúc hấn mà. Lại tưởng là ta không biết à! Hừ!" Hạ Bình nhú cái mũi nhỏ, trong lòng thầm mắng.

Nhìn biểu tình quái gì của tiểu thư đồng kia, Hạ Văn Đăng đỏ mặt lên nói:

- Tỷ tỷ, đệ ở thư viện rất tốt.

Hạ Bình mím môi, cười cười nói:

- Thiếu gia có các tiểu thư trong kinh thành bồi tiếp. Đương nhiên là tốt rồi!

"Tiểu thư đồng này, sao Tử Văn cũng không chịu trông nom dạy dỗ gì cả." Hạ Văn Đăng trong lòng thầm kêu khổ, ngượng ngùng nói:

- Ta đây không phải là chỉ ở thư viện học tập thôi sao. Đương nhiên là vẫn học tập với tiểu thư một chỗ mà!

Hạ Vũ Tình nhìn thì như có vẻ là đến thư viện học tập, kỳ thực lúc trước là vì tránh né lời ra tiếng vào ở Tiền Đường cho nên nàng mới đến thư viện mà thôi. Nàng rất ít khi cùng học tập với các công tử tiểu thư ở kinh thành, chỉ thường xuyên đọc sách một mình trong sương phòng. Chỉ có Hạ Bình tiểu thư đồng là còn cảm thấy hứng thú với Tứ thư Ngũ kinh mà tiên sinh giảng giải. Nàng thường xuyên đến thư đường học tập nên đối với những chuyện của thiếu gia thì nàng biết nhiều hơn so với Đại tiểu thư.

- Văn Đăng, là như thế phải không?

Hạ Vũ Tình khuôn mặt lạnh lẽo, bực bội hỏi.

Hạ Văn Đăng tươi cười đáp:

- Đệ chỉ cùng tham thắm học vấn với các tiểu thư ở kinh thành thôi mà.

Hạ Vũ Tình lạnh lùng, nói:

- Nếu như thi hội mà đến cả công tử đệ cũng không đạt được thì cứ chờ đó để ta nói phụ thân giáo huấn đệ cho xem!

- Dạ dạ, vâng, đệ nhất định sẽ cố gắng.

Hạ Văn Đăng liên tục gật đầu, trong lòng thầm căm giận Hạ Bình này thật sự là quá lắm mồm.

Hạ Bình lè lưỡi. Vốn là định trêu ghẹo thiếu gia thôi, nhưng nàng cũng không ngờ là tiểu thư lại coi thế là thật.

Lý tài nữ và Bảo Nhi không để ý tới việc nhà của họ, ánh mắt chỉ chăm chăm về phía Triệu Tử Văn ở trong tiểu đình, thỉnh thoảng nói chút chuyện trong khuê phòng. Hai tiểu ny tử mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng lại cười khẽ, nét mặt sáng bừng xuân ý, cũng không biết là đang thầm thì cái gì nữa.

- Triệu tiểu ca, hiện tại liền bắt đầu đi!

Tần Quán mỉm cười nói.

Triệu Tử Văn đáp lại một cách khó khăn:

- Ta nên nói cái gì bây giờ?

Tần Quán vuốt chòm râu dài, cười nói:

- Chuyện này à... Triệu tiểu ca cứ tùy tiện nói một chút là được rồi.

“Ngất. Chủ yếu là tùy tiện thế nào ấy chứ?” Triệu Tử Văn có lên đài cũng không biết bắt đầu nói từ đâu. Ở trường đại học hẳn đã tham gia rất nhiều hoạt động, cũng đã từng diễn thuyết rồi, nhưng chủ yếu là diễn thuyết có bản thảo. Giờ thì lấy đâu ra? Tùy ý phát huy à?

Tô Thái sư vội vàng giải nạn, nói:

- Các học sinh ở thư viện này, chủ yếu là cảm thấy hứng thú với Triệu tướng quân. Chi bằng cứ để cho họ đưa ra vấn đề đi, để Triệu tướng quân trả lời. Người thấy thế nào?

Tần Quán biết Triệu tướng quân này, dường như cũng không hiểu cái gì là bát cổ văn hay Nho gia, Đạo gia cả..., cũng chỉ đành như thế, gật đầu tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của Tô Thái sư.

Vô luận là đối thơ hay câu đối, cho tới bây giờ đều là người khác bối móc ra, Triệu Tử Văn cũng quen như thế rồi. Như thế cứ để cho các tài tử chủ động đi. Hẳn cười một cách bất đắc dĩ, chấp nhận làm như vậy, rồi tiêu sái đi thẳng vào văn án trong đình.

Hắn vừa lên đài, mấy trăm vị tài tử tiểu thư bên dưới đồng loạt nhìn về phía hắn. Nhưng Triệu Tử Văn là nhân vật nào chứ? Khi còn ở đại học, một hội tranh luận, chủ trì hoạt động, diễn thuyết các đề tài, phía dưới có đến mấy nghìn người. Trong tiểu đình này chỉ có chừng mấy trăm người, cần gì e ngại chứ.

Hắn lên đài, quét ánh mắt nhìn ra bốn phía, khẽ mỉm cười, nói:

- Chào các học sinh. Ta là Triệu Tử Văn, chính là tướng lĩnh của kỵ quân Đại Kinh.

Dưới đài, tất cả mọi người đều tò mò nhìn hắn, thấy thần sắc hắn tự nhiên, tiểu ý thân tình, trong lòng ai nấy đều thầm khen, "Thật không hổ là Triệu tướng quân, vốn đã quen với những hoàn cảnh phức tạp rồi." Hắn tươi cười hiền hòa, không tự cao tự đại, hào cảm của mọi người dành cho hắn đột nhiên cũng tăng thêm vài phần.

Các tiểu thư thì trên mặt mỗi người đều toát ra xuân ý, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Triệu tướng quân. Ai bảo vị tướng quân này là một đại anh hùng xô trời lệch đất một cây trường thương không người địch nổi. Những

thiếu nữ Đại Kinh đang ấp ủ mỗi tình đầu đều vô cùng sùng bái Triệu tướng quân trong truyền thuyết này.

Nhìn Triệu tiểu ca thông dong bình tĩnh, Tô Thái sư và Tần Quán đều cảm thấy không bằng. Khi bọn họ đến Hàn Lâm Thư Viện dạy học lúc trước, đều khẩn trương đến nỗi tay phát run lên. Nhìn hắn, họ không khỏi thầm nghĩ, "Chẳng lẽ Triệu tiểu ca trời sinh là kẻ không biết sợ gì hết sao?"

Triệu Tử Văn tươi cười thân thiết nhìn mọi người dưới đài:

- Kỳ thật lần này tới học viện giảng bài, ta cũng không chuẩn bị gì cả, cũng không biết nên nói cái gì. Chi bằng mọi người đưa ra các vấn đề bình thường một chút, ta sẽ trả lời. Thế nào?

Ai cũng không dám phản bác lời nói của Triệu tướng quân. Mọi người cũng biết rõ Triệu tướng quân mới có hai mươi tuổi, bản lĩnh học vấn hẵn không phải là cực mạnh. Trong hoàn cảnh không có chuẩn bị gì cả lại muốn Triệu tướng quân lâm trận phát huy, giảng giải này nọ thì chỉ sợ thật sự là làm khó hắn.

Mọi người gật gù, tỏ vẻ đồng ý. Nhưng vào lúc này, một vị tài tử lập tức đứng lên, ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, tại hạ có một vấn đề, xin thỉnh giáo tướng quân!

Triệu Tử Văn thản nhiên đáp:

- Mời nói!

Tài tử này mặt mày thanh tú, khẽ vẩy cây quạt xếp, nói:

- Cổ nhân nói, nam tử có đức đó là tài, nữ tử không tài đó là đức. Hàn Lâm Thư Viện mấy trăm năm nay không nhận nữ tử, năm nay lại ngoại lệ tuyển nhận. Tại hạ cho rằng như thế là rất không bình thường, không biết tướng quân đối với chuyện này có đánh giá thế nào?

Triệu Tử Văn nghe xong thấy rất buồn cười. Tài tử này chắc chắn là không có cách nào làm cho Tần học sĩ thay đổi chủ ý, cho nên tới đây đâm chọc mình đây. Hơn nữa, y là muốn làm cho những nữ tử đang ngồi đây phả hiểu rõ đạo lý nữ tử không tài là đức. Y chính là tuyên truyền chủ nghĩa đại nam tử đây!

Tài tử này thật đúng là người theo chủ nghĩa đại nam tử phong kiến. Các tiểu thư ở đây không tiện phản bác, ai nấy đều thần sắc buồn bã, cúi thấp

mặt, đến cả Lý tài nữ nghe xong mà cũng u oán, các tiểu thư đương trường thương cảm nói không sao nên lời.

Nữ tử không tài mới là đức. Một câu cổ nhân đã nói này lưu truyền đến mấy trăm năm sau, sớm đã trở thành thâm căn cố đế ở Đại Kinh. Lần này thư viện phá lệ tuyển nhận nữ tử, chủ yếu là vì nguyên nhân từ quận chúa, bằng không, Hàn Lâm Thư Viện không có khả năng phá lệ tuyển nữ tử.

Triệu Tử Văn theo bản năng nhìn quét một lượt tất cả các tiểu thư ở phía dưới, thân ảnh xinh đẹp kia đã không còn ở trong thư viện nữa.

- Lời ấy của huynh đài sai rồi.

Ánh mắt Triệu Tử Văn dừng lại trên tài tử theo chủ nghĩa đại nam tử này, mỉm cười nói:

- Những người thành tài trong thiên hạ là bởi vì có học. Những người có học tại trường học, dạy dỗ kiến thức cho người ta, sao có thể cố chấp như vậy?

Một câu nói đó làm cả Tô Thái sư và Tần học sĩ đều cả kinh. Triệu tướng quân quả thực là rất có học vấn!

Lý tài nữ và Hạ Vũ Tình nghe rồi mà vừa mừng vừa sợ, khuôn mặt ửng hồng, bộ dạng vô cùng thẹn thùng, khiến cho các tài tử xung quanh thềm nuốt nước miếng.

Tài tử mi thanh mục tú kia hơi nao nao, hiển nhiên là không ngờ rằng một đại tướng quân anh vĩ thế này lại đứng về phe của nữ tử. Y cũng không tức giận, chỉ phản bác:

- Dạy dỗ, nuôi dưỡng, tuyển chọn, đảm đương, đều có một con đường riêng trái ngược, đủ để làm bại loạn những nhân tài trong thiên hạ!

Các tiểu thư đều tức tối đỏ cả mặt lên. Vị tài tử này hoàn toàn không để nữ tử thiên hạ vào trong mắt. Trong lòng các nàng thềm mong mỏi, Triệu tướng quân nhất định phải đánh bại tài tử không ai bì nổi này!

Vị tài tử này thật ra cũng có vài phần tài học. Triệu Tử Văn cân nhắc một lát, rồi cười nói:

- Không biết huynh đài có từng nghe qua chưa, Khổng Thánh nhân từng có nói: Hữu giáo vô loại! (Dạy dỗ không phân biệt bất cứ ai!) Chẳng phân biệt giàu nghèo, không phân biệt nam nữ, không phân biệt già trẻ, không

phân biệt quốc tịch, bao gồm tất cả. Chẳng lẽ Khổng Thánh nhân từng nói là sai sao?

Tài tử hơi khớp, hiển nhiên không ngờ là Triệu tướng quân có lối suy nghĩ nhanh nhạy như thế. Y cắn răng, mặt dày tiếp tục:

- Trăm năm qua Hàn Lâm Thư Viện không hề thu nhận nữ tử. Đến năm nay lại phá lệ. Xin đại tướng quân hãy bẩm rõ với Hoàng thượng, hủy bỏ điều lệ tuyển nữ tử!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 289

Lưu Trắng

Vị tài tử này sao có thể hạ thấp nữ tử chúng ta như thế được!

Các tiểu thư tức giận đỏ cả mặt lên, căm giận nói. Ai nấy đều lập tức xem phản ứng của Triệu tướng quân.

Ánh mắt Triệu Tử Văn vẫn bình thản như trước, cân nhắc một lúc lâu rồi nhìn vị tài tử này, nói:

- Trên sử sách không hề thiếu các tài nữ, Hoa nhị phu nhân làm nên cung từ, Lâm Sư Sư của Sở quốc cầm kỹ nổi tiếng hậu thế, Ngư Huyền Cơ của Đại Khang --- Cửa hiếm quý dễ tìm, tình lang khó kiếm! Nhìn lại Đại Kinh ta, tài nữ Lý Dịch An, tài tư mẫn tiệp, " Lăn lăn, giở giở, lạnh lạnh lùng lùng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ" Một câu này đủ để truyền tụng thiên cổ. Thử hỏi vị huynh đài này, huynh có thể so sánh được với ai trong số mấy vị nữ tử này?

- Chuyện này...

Tài tử lập tức ghen lời, nhất thời không biết nói gì. Đó đều là những tài nữ nổi danh, thiên cổ lưu danh. Y mới chỉ là một kẻ áo vải, muốn so sánh với họ, nói đơn giản chính là tự chuốc nhục vào người!

- Nói rất đúng!

Tô Thái sư và Tần Quán không khỏi vỗ tay khen ngợi. Triệu tướng quân này thật sự là tài tư mẫn tiệp, nói ra những điều đúng không thể chê vào đâu được, làm cho tài tử này căn bản là không thể phản bác lại được.

- Triệu đại ca...

Lý tài nữ nghe mà vừa thẹn vừa vui, mặt đỏ bừng lên, cúi đầu. Mà khi Triệu tướng quân khen ngợi tài nữ Đại Kinh Lý Dịch An, ánh mắt của mọi

người đều nhìn lại phía này, làm cho Lý tài nữ đỏ hết cả mặt, chỉ biết cúi đầu, lẩm bầm gọi.

Bảo Nhi dịu dàng rúc vào bên cạnh Lý tài nữ, khẽ cười nói:

- An Nhi tử tỷ, đại ca đang khen tỷ kìa!

Lý tài nữ gật đầu, đôi mắt dịu dàng nhìn Triệu tướng quân tài trí hơn người đang chậm rãi thuyết giảng, sóng mắt mê ly đưa tình. Lúc này đây, nàng rất muốn dựa sát vào đại ca, nằm trong lòng đại ca mà ngâm nga: "Dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang!" (Của hiếm quý dễ tìm, tình lang khó kiếm!)

Tài tử mi thanh mục tú không phản bác được, đối với Triệu tướng quân tài học kinh người thật sự rất bội phục rồi, thần sắc y vô cùng sùng kính, ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân thật cao luận, tại hạ bội phục!

Triệu Tử Văn và tài tử biện bác, cũng không phải tuyên truyền chủ nghĩa nữ tử gì. Chẳng qua ở kiếp trước của hắn, mỗi người đều phải đến trường học, cho nên trong tư tưởng của hắn, tất cả mọi người đều ngang hàng trước việc tìm hiểu tri thức và học tập thôi.

- Triệu tướng quân, không biết có thể niệm ra khúc từ kia của Lý tiểu thư không?

Một số vị tiểu thư rất là tò mò, nghe được một câu đã có thể biết được khúc từ rất vi diệu. Các nàng đương nhiên là muốn nghe để biết phong thái của tài nữ rồi.

Lý Dịch An ở Đại Kinh không phải là nữ tử thích thể hiện. Khúc từ này đương nhiên là chỉ nằm trong khuê phòng của Lý tài nữ mà thôi.

- Chuyện này...

Triệu Tử Văn chỉ mới nghe qua có một lần, cũng không cố ý ghi nhớ, làm sao có thể ngâm ra được. Đành phải hướng về Lý tài nữ nói:

- Lý tiểu thư, không bằng nàng tới ngâm đi!

Lý tài nữ mặt đỏ lựng, đó là bài từ tình tự nói nên tâm sự của mình, lại ngâm ra trước mặt mọi người, thật sự là ngượng chết đi được. Trong lòng thầm sảng giọng, nhưng đại ca lại đề cao mình tới tận trời xanh, làm sao có thể né tránh được?

Triệu Tử Văn vốn là định ngâm một khúc cũ, nhưng mà các khúc cũ thì quá mức thương cảm, không giống như là của một tiểu nữ tử viết ra, có thể khiến cho các học sinh đang ngồi đó không tin, đành phải để An Nhi ngâm ra khúc từ đầy tình cảm của thiếu nữ này. Ánh mắt của hắn dụ dằng nhìn An Nhi, ý là, "Đừng sợ, có đại ca ở đây rồi!"

Lý tài nữ cảm nhận được ánh mắt cổ vũ của đại ca, hai má đỏ bừng duyên dáng, lấy hết dũng khí nhẹ giọng ngâm:

- Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ.
Thời tiết ấm lên lại rét, càng thêm khó ở.

Rượu nhạt uống đôi ba chén Nữ Nhi Hồng, sao chống nổi chiều về gió dữ?

Nhạn bay về phương Nam, đang đau lòng, lại đứng bạn quen biết cũ.

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ, buồn bực nổi, giờ đây còn ai bẻ nữa.

Đen kịt nương kia, một mình giữ bên cửa sổ?

Cây ngô đồng gặp mưa bay, buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ.

Thêm một chén, sầu kia một chữ!

- Từ hay!

Các tiểu thư đều vỗ tay tán dương. Bài từ này thật sự là nói lên những lời trong tâm khảm của bọn họ. ... Tỏ bày đến cực độ nỗi tương tư và sầu bi của thiếu nữ. Thật là một thiên cổ tuyệt cú!

Các tài tử thần sắc đều tối sầm lại, đều tự thẹn là không bằng. Vị tài tử theo chủ nghĩa đại nam tử vừa rồi lại cúi thấp đầu, không dám lên tiếng nữa.

Các tiểu thư đồng thời phát hiện ra manh mối, Triệu tướng quân và Lý tài nữ này dường như là chàng hữu tình, thiếu có ý! Bất quá hai người này trai tài gái sắc, thật là trời sinh một đôi. Các tiểu thư trong lòng vừa hâm mộ Lý tài nữ, lại vừa ghen tị mãi không thôi ---- ghen tị nàng thế mà có một vị lang quân như ý vẫn võ song toàn.

- Cái đồ phóng đảng này!

Đại tiểu thư nhìn hai người đang mặt mày đưa tình, cảm thấy rất là ghen tuông, hậm hực nói.

Hạ Bình đúng là cái bình dấm chua nhỏ, gân cổ lên nói:

- Tiểu thư, từ nay về sau chúng ta không cần để ý đến hãnh nữa!

Hạ Văn Đăng xem Triệu tướng quân cái gì cũng xuất chúng như thế thì trong lòng thấy vô cùng hâm mộ, bất giác lại thầm nghĩ, "Mình mà có thể có một nửa tài học như hãnh thì có lẽ đã có mỹ nhân bầu bạn rồi!"

Một lát sau, Triệu Tử Văn lại nhìn đám đông tài tử tiểu thư, cười nói:

- Không biết các vị còn vấn đề gì nữa?

Bỗng nhiên, một tiểu thư có lẽ ít tuổi thôi đứng lên, trong tay cầm chặt một bức tranh, mặt ửng hồng, do dự hồi lâu mới khẽ cắn môi, tiến lên trước, lấy hết dũng khí ra nói:

- Triệu tướng quân, có thể giúp ta bình phẩm một chút về bức tranh này được không?

Xem tranh à? Đây cũng tính là một vấn đề sao? Triệu Tử Văn hơi ngần người ra, liền cứng rắn gật đầu tiếp nhận bức tranh trong tay vị tiểu thư này, mở ra trên văn án. Chỉ thấy trong bức tranh có một đĩa trẽ mực đồng ngồi trên một con trâu, bên cạnh là dương liễu phát phơ, bên cạnh con trâu còn vẽ sóng gợn, có lẽ là ý ám chỉ con trâu nước chẳng.

Tiểu thư này cố lấy hết dũng khí ra nói:

- Triệu tướng quân, ta muốn hỏi một vấn đề, làm sao mới có thể biểu hiện được hình ảnh con trâu nước ra được?

"Đây là kiểm tra ta hay là hỏi ta?" Triệu Tử Văn nghe thế mà dở khóc dở cười. Tiểu nha đầu này cũng chỉ tầm chừng mười bốn tuổi là cùng, cũng chỉ có thể coi là nàng nói lời không cố kỵ gì cả thôi. Bên cạnh con trâu có vẽ vài sóng nước, có vẻ là rất thô ráp, ý tứ rất thô thiển muốn biểu đạt là đây là một con trâu nước. Triệu Tử Văn đánh giá tinh tế một lúc, cũng không nóng lòng mở miệng.

- Học sinh trong học viện của người thật là rất thú vị. Chuyện gì cũng dám hỏi. Đến cả những vấn đề về thư họa cũng dám lôi ra mà hỏi Triệu tiểu ca.

Tô Thái sư vuốt râu cười nói.

Tần Quán cười đáp:

- Sư phụ, đây gọi là biết hỏi đấy thôi. Các nàng lẽ ra phải đáng được biểu dương mới đúng!

Tô Thức cười ha hả:

- Bất quá, Triệu tiểu ca thì thảm rồi...

Triệu Tử Văn thật ra khổ ơ là khổ rồi. Nếu sớm biết rằng các tài tử tiểu thư trong thư viện đều là những kẻ "ham học hỏi" thì trực tiếp giảng giải về đề tài thiên văn học cho bọn họ nghe rồi.

Tiểu thư nọ đã đi tới tiểu đình rồi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh Triệu tướng quân oai dũng, thật sự là rất sùng bái.

“Tiểu nha đầu này không phải là ít tuổi như thế đã bắt đầu tính chuyện yêu đương đấy chứ?” Triệu Tử Văn nhìn ánh mắt nồng cháy của tiểu thư này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Khi còn học trung học hồi trước, những nam sinh trong lớp thường xuyên dùng cách hỏi một vấn đề nào đó để tiếp cận các cô giáo xinh đẹp. Trong lòng hẳn không khỏi thầm nghĩ, tiểu nha đầu này không phải là cũng chơi cái trò đó đấy chứ?

Nhìn mỹ nữ nhỏ nhắn xinh xắn này, Triệu Tử Văn không có lòng dạ nào đi chiếm tiện nghi, ngẫm nghĩ một lúc rồi cầm lấy bút son trên văn án, khẽ vẽ vài nét trên tờ giấy Tuyên Thành trắng bóc. Sau một vài nét bút sơ lược băng quơ, khẽ cười nói:

- Đại công cáo thành!

Tiểu mỹ nhân vui sướng lập tức cầm lấy trang giấy Tuyên Thành trên văn án, chỉ thấy vẽ hai cây liễu giống nhau, một đứa trẻ mục đồng ngồi trên một nửa con trâu. Nàng thấy lạ, hỏi lại:

- Triệu tướng quân, vì sao ngài chỉ vẽ một nửa con trâu thôi?

Triệu Tử Văn ý vị thâm trường, nói:

- Đưa cho mọi người xem thử xem sao!

Tiểu thư hai má ửng hồng, bàn tay mềm mại mở trang giấy Tuyên Thành ra hướng về phía mọi người. Các tài tử tiểu thư trong thư viện đều nhìn lại, cũng không biết bức tranh này vẽ cái gì nữa. Khi thấy một nửa con trâu, đều sửng sốt hồi lâu, trong lòng băn khoăn: Vẽ bức tranh một nửa con trâu làm gì?

Triệu Tử Văn thấy mọi người nghi hoặc, liền giải thích:

- Mọi người không nên để những gì xuất hiện ở bề mặt bên ngoài mê hoặc. Cần liên tưởng đi, đổi lại góc độ quan sát, có lẽ các người sẽ đạt được

một ý tưởng không ngờ nào đó.

Mọi người nghe hẳn nói có vẻ rất kỳ diệu, lại cảm thấy hứng thú nhìn lại bức tranh, trong lòng trầm mặc, thử thay đổi một góc nhìn khác!

Lý tài nữ làm theo lời đại ca, ánh mắt nhìn bức tranh, đột nhiên vui vẻ nói:

- Ta đã biết rồi!

- An Nhi tỷ tỷ, một nửa con trâu trong bức họa kia là có ý gì?

Bảo Nhi không có tâm tư mẫn tiệp như Lý tài nữ, liền hỏi lại nàng luôn.

- Hay là muội cứ chờ đại ca nói đi,

Lý tài nữ mím đôi môi đỏ mọng, cười nói:

- Ta cũng chỉ hiểu chút bề ngoài thôi. Đại ca cũng thật lợi hại, thi họa cũng có tài nghệ cao siêu như thế.

Hạ Vũ Tình ánh mắt sáng lên nhưng lại không hề lên tiếng. Trong khi Hạ Văn Đăng thì bĩu môi nói:

- Bày cái trò trống gì thế không biết!

Mọi người mờ mịt mông lung, hồi lâu mà vẫn không rõ vì sao lại thế này, vội vàng nói:

- Triệu tướng quân, hay là ngài mau nói ra đi!

Đọc lắm Tứ thư Ngũ kinh sẽ chỉ làm cho những người đọc sách bị trói buộc về mặt tư tưởng. Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu, nói:

- Bức tranh này ta vẽ một nửa con trâu, thật ra là một loại thủ pháp trong thi họa. Thủ pháp này có tên là lưu trắng, ý là lưu lại một vị trí trống tương ứng, làm cho người ta có không gian tưởng tượng, sáng tạo ra cảnh giới.

Lưu trắng? Mọi người nao nao, vội vàng tìm kiếm chân ý trong bức họa. Bọn họ nhìn lại chỗ trống ngay dưới một nửa thân trâu, nghĩ lại, đột nhiên bừng tỉnh ngộ:

- Thì ra là thế!

Trong bức tranh vẽ một nửa con trâu, ý bức tranh là muốn chỉ nửa thân trâu còn lại đang bị ngâm trong nước, cũng có ý biểu đạt ra là một con trâu nước, do đó đạt tới hiệu quả "lưu trắng". Thật sự là rất hay! Mọi người xem được ra thì ánh mắt đều sáng hết cả lên.

Ánh mắt đục ngầu của Tô Thái sư chợt lóe tinh quang, trong lòng thầm tán dương, "Triệu tướng quân thật sự là tài trí hơn người! Tư tưởng kỳ diệu mức này mà cũng có thể nghĩ ra được."

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 290

Vườn Treo Trên Không

Kỹ xảo lưu trắng này dường như đã xuất hiện từ rất sớm trong lịch sử. Có lẽ là ở trong lịch sử bị thay đổi này thì kỹ xảo lưu trắng vẫn chưa được truyền ra! Triệu Tử Văn nói tiếp:

- Lưu trắng là kỹ xảo đặc thù trong quốc họa. Tỷ như nước từ trên núi chảy xuống, cảnh tuyết, v. v đều có thể dùng đến thủ pháp lưu trắng này. Sử dụng lưu trắng có thể tạo nên một hiệu quả kết cấu xảo diệu, đạt tới một ý cảnh "trong cảnh không có vật lại trắng có vật"!

Trong cảnh không có vật lại trắng vật? Mọi người nghe xong mắt lại sáng lên, lại tìm ra chân lý trong đó, không khỏi hưng phấn kêu lên:

- Triệu tướng quân thật là rất có tài học!

Một số vị tiểu thư vẫn chưa thỏa mãn, nói:

- Triệu tướng quân, ngài giảng tiếp về kỹ xảo lưu trắng đi.

Triệu Tử Văn từ nhỏ đã theo mẹ hãnh là giáo viên dạy mỹ thuật tạo hình học hỏi về hội họa của Trung Quốc, đương nhiên là rất quen thuộc với kỹ xảo lưu trắng. Thấy các tài nữ trong thư viện cảm thấy hứng thú như vậy thì cũng không tiện làm các nàng mất hứng, cho nên hãnh giảng tiếp:

- Lưu trắng là một trong số các thủ pháp trong hội họa của chúng ta, mà họa pháp truyền thống của chúng ta không để màu nền, sơ mật tụ tán (thừa thốt, dày đặc, tụ lại, tản ra) đều là theo bố cục lưu trắng, lấy hai màu chủ đạo là đen và trắng. Khi các màu khác được mở rộng ra, thì màu trầm và màu sáng tạo nên tuyệt đỉnh, đối lập mãnh liệt, khai đá phá trời. So sánh với phác thảo hoặc các kỹ xảo phiền phức như sơn (một lối vẽ của Trung Quốc, đặt nghiêng ngọn bút lông quét mực khô nhạt để thể hiện vân đá và mặt nam mặt bắc của núi, sau khi phác ra đường nét chung), sát (lau bằng

tay cho sạch), ti (kéo nét sợi mảnh như tơ), điểm (chấm, phết, phẩy bằng đầu bút) thì lưu trắng dùng ít khí lực hơn, lại có thể lưu lại một đường cho người ta lấy đó mà tưởng tượng, sáng tạo là nghệ thuật lưu trắng lấy cái không thẳng cái có.

Chúng nhân nghe như si như say, cùng lúc lại có nhiều người lấy ra bút son, giấy Tuyên Thành, trải ra trên cỏ, ghi nhớ luôn lời nói của Triệu tướng quân, lại còn có bộ dáng thực khắc khổ làm cho Triệu Tử Văn cảm giác được nước bọt của mình vừa rồi cũng không đến nỗi "lưu trắng".

Tô Thái sư và Tần Quán đều thâm cảm thán học thức của Triệu tiểu ca quả là kinh nhân, thật sự không biết rốt cuộc hãn còn có bao nhiêu tài học chưa thể hiện ra nữa.

Nhìn triệu tướng quân văn võ song toàn, học thức phi phàm, các tiểu thư lại càng thêm si mê. Ai cũng muốn moi hết tim gan ra cho hãn.

Mấy trăm tài tử trong thư viện đều tràn ngập vẻ sùng kính. Sau một thời gian chùng uống cạn chung trà, thấy không còn ai có vấn đề gì nữa, một tài tử liền đứng dậy, ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, từng gặp ngài ở văn đàn Hàng Châu, ngâm qua một khúc Thiệu niên cường. Cho đến giờ, tại hạ vẫn còn tưởng như vừa mới thấy.

“Trách nhiệm của chúng ta ngày hôm nay, là của chúng ta mà không phải của người khác, là trách nhiệm là của thiếu niên chúng ta.

Thiếu niên tài giỏi thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ, thiếu niên độc lập thì đất nước độc lập, thiếu niên tự do thì đất nước tự do, thiếu niên tiến bộ thì đất nước tiến bộ, thiếu niên thẳng Âu Châu thì đất nước thẳng Âu Châu, thiếu niên hùng dũng vang danh địa cầu thì đất nước vang danh địa cầu.

Mặt trời đỏ mọc lên, ánh sáng chiếu rọi, chiếu sáng đại dương minh mông, đất nước ta như rồng bay hổ gầm, khiến kẻ thù sợ hãi, thiếu niên chúng ta như chim ưng tung cánh, đất nước ta ai cũng có khả năng, ai cũng tài giỏi, một thân một kiếm, hoành chấn tứ phương, tiền đồ rộng lớn như biển.

Đẹp thay, thiếu niên Đại Kinh!

Tráng lệ thay, thiếu niên Đại Kinh, vô cùng vô tận !”

Vị tài tử này mày rậm mắt to, trông rất thô dã, khi đọc lên thiên văn vẻ này lại có khí thế như cầu vồng. Ở đây tất cả tài tử đều bất giác không kiềm chế nổi mà thầm thì đọc theo " Thiếu niên tài giỏi thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ..."

Nhìn các tài tử đang cao giọng chậm rãi đọc, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi sinh ra nổi kích động, phảng phất như thấy lại hình ảnh những bạn học ở trường đại học, trung học, đứng trên thao trường cao giọng ngâm nga bài "Thiếu niên cường" này.

Một thiên văn vẻ này, sau khi thân phận của Triệu Tử Văn được công khai thì thanh danh lại đại chấn, lan truyền ra khắp cả nước. Rất nhiều tài tử đều có bản sao lưu lại, mỗi sáng sớm đều ngâm một lần, từ đó nhiệt huyết sôi trào!

Tài tử thô dã kia bình ổn lại tâm tình kích động, chậm rãi hỏi:

- Triệu tướng quân, ta muốn hỏi ngài là châu Âu và địa cầu ở trong bài văn này là nói tới địa phương nào?

Mọi người bỗng nhiên bưng tỉnh, vị tài tử này đọc ra thiên văn vẻ cốt nhằm mục đích để cho triệu tướng quân giải đáp một vấn đề chưa rõ trong đó.

Triệu Tử Văn nghe mà nao nao. Lúc trước khi ngâm bài văn này, cảm xúc quá mức kích động nên không nghĩ tới vấn đề có châu Âu và địa cầu ở đó, cho nên cứ thẳng thắn lôi ra đọc cho các tài tử Hàng Châu nghe.

- Châu Âu, địa cầu?

Tô Thái sư cười nói:

- Ta cũng từng nghĩ đến vấn đề này, chỉ là chưa có cơ hội hỏi qua Triệu tiểu ca thôi.

Tần Quán gật đầu nói:

- Cũng không biết là Châu Âu và Địa Cầu là chỉ nơi nào nữa!

Triệu Tử Văn vã mồ hôi lạnh, chẳng lẽ lại giảng giải cho bọn họ nghe toàn bộ về địa lý thế giới? Chẳng lẽ lại nói chúng ta đây đang không phải là sống ở trên mặt đất mà là đứng trên một quả cầu - tài liệu khác thường kiểu này thì khác thường quá thể rồi.

- Tướng quân, mời nói mau đi!

Các tài tử tiểu thư trong thư viện đều tạo thành áp lực, ép hẳn nói.

Những chuyện thế này cũng không tiện nói ra, có điều là Triệu Tử Văn có muốn tránh cũng không được. Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Châu Âu là chỉ một lục địa ở phương xa, cách Đại Kinh một đại dương mênh mông. Từ Đại Kinh đi đến đó phải đi xa mất vài tháng. Người châu Âu với người Đại Kinh có bất đồng rất lớn. Bọn họ có làn da trắng, tóc vàng, mắt xanh. Hy Lạp ở châu Âu cổ đại có biển Aegean xinh đẹp, làm người ta nhìn về thần thoại chúng thần Hy Lạp cổ đại, cũng có đại đế quốc Roma từng thống trị hơn một nửa Châu Âu, và đấu thú trường Rome truyền kỳ ở đế quốc La Mã.

Biển Aegean, thần thoại Hy Lạp cổ đại, đấu thú trường? Chúng nhân nghe tới mức đầu váng mắt hoa, rồi lại vô cùng ngạc nhiên khi biết rằng trên thế giới này còn có những quái nhân tóc vàng, mắt xanh, da trắng.

Bảo Nhi nghe mà ánh mắt đẹp dịu dàng. Đại ca đã từng đưa nàng Plato vĩnh hằng, trong đó có câu chuyện xưa rất đẹp về biển Aegean. Chẳng lẽ đại ca thật sự là đã từng đi qua biển Aegean?

Lý tài nữ gặt gao cầm mép váy, si ngốc nhìn đại ca, thật sự không biết dùng từ gì để hình dung về đại ca nữa.

Một vị tiểu thư đứng lên hỏi:

- Triệu tướng quân, như vậy trên đời chẳng phải là còn nhiều các dân tộc khác nữa sao?

Đại tiểu thư nhìn triệu tướng quân đang nói ra những câu chấn động lòng người, cũng không biết là hẳn nói bậy, hay là thật sự đã từng đi qua rồi nữa.

Triệu Tử Văn thấy bên dưới mọi người đều có ánh mắt nghi hoặc và mê man. Đến cả cơ trí như An Nhi mà cũng như thế thì trong lòng hẳn đột nhiên dâng lên một cảm giác cô độc. Hắn thở dài thật sâu, nói:

- Ở trên đời này, tất nhiên có rất nhiều dân tộc khác nhau. Đế quốc La Mã thống trị một nửa châu Âu, chúng thần trong truyền thuyết của Hy Lạp cổ đại, Ấn Độ cổ đại là khởi nguyên của Phật giáo, còn có Babylon cổ kính với vườn treo trên không, Kim Tự Tháp thần kỳ ở Ai Cập cổ đại, xác ướp bất hủ ngàn năm và những lời nguyền rủa thần bí từ xa xưa...

Vườn treo trên không? Kim Tự Tháp? Xác ướp? Chúng nhân nghe mà như si như say. Có điều là đa số nghe xong thì đều kinh ngạc, đầu óc choáng váng. Có lẽ chỉ có tự mình đi một chuyến mới có thể hiểu được những truyền kỳ và kỳ tích mà mỗi dân tộc sáng tạo ra.

Các tiểu thư nghe triệu tướng quân giới thiệu về những văn minh mà các dân tộc khác sáng tạo ra thì rất ao ước. Một vị tiểu thư đỏ mặt nói: - Triệu tướng quân, tại sao lại gọi là vườn treo trên không? Chẳng lẽ là bởi vì nó có thể bay được trong không trung sao?

Triệu Tử Văn lắc đầu cười đáp:

- Vườn treo trên không không phải mang nghĩa là vườn có thể bay được, mà là chỉ mức độ khu vườn chiếm một không gian đồ sộ và to lớn, tầng tầng lớp lớp hoành tráng mạnh mẽ!

Vườn treo trên không? Ánh mắt của Lý tài nữ sáng lên tia tình ý. Nàng vừa thẹn lại vừa mừng nhìn đại ca, dường như đại ca đã từng đi qua khu vườn treo trên không xinh đẹp trong truyền thuyết này rồi vậy.

- Đồ bại hoại này, làm sao mà cho tới giờ cũng chưa từng nghe hẳn kể qua!

Hạ Bình hấp háy mắt, tức giận nói.

Hạ Văn Đăng sớm đã quen với những sự xuất sắc của hẳn rồi, cười to bảo:

- Những chuyện mà tiểu tử này che giấu thì còn nhiều lắm, có nói cả đời cũng chưa nói hết được đâu!

- Triệu tiểu ca kiến thức thật sự là không ai có thể bì kịp được.

Tô Thái sư nghe nói đến xác ướp, Kim Tự Tháp, vườn treo trên không thì thầm líu lười, cười khổ nói với Tần Quán.

Tần Quán đầu gật như bồ củi:

- Sư phụ nói rất đúng. Kiến thức của Triệu tiểu ca thế này, chỉ sợ là trên đời không có ai có thể sánh ngang bằng được.

Triệu Tử Văn thầm cảm thán, "Mới nói cho bọn họ một ít về lịch sử văn minh thế giới mà đã làm cho bọn họ kinh ngạc đến mức độ này. Nếu nói thêm ít nữa mà không dọa cho họ phát rồ lên mới là lạ!"

Xa xa hoa viên của thư viện có một vị công tử văn nhã, vận một bộ bạch sam, trên đầu đội tử kim quan, đang dò xét chăm chú người giảng bài trong tiểu đình. Y khẽ cười nói:

- Những văn minh đại quốc trong lời triệu tướng quân này chỉ sợ là phân bố ở các nơi rất xa xôi. Nếu như có ngòi thuyền mà đi thì có dốc hết cả đời cũng không có cách nào đi tới nhiều danh thắng như vậy được. Nhưng triệu tướng quân này năm nay mới chừng hai mươi tuổi. Làm sao hẳn lại biết được lắm chỗ hay thế nhỉ?

Vị công tử này có suy nghĩ đương nhiên không giống với các tài tử trong thư viện. Có thể thấy được vị công tử này cũng có chỗ khác người!

Tùy tùng đứng bên cạnh vị công tử cười nói:

- Thế tử, có lẽ là hẳn đọc từ trong sách ra...

Thử hỏi Đại Kinh có mấy vị Thế tử? Vị công tử này chính là Thế tử của An Vương Hạng Long Uyên. Hạng Long Uyên hỏi ngược lại:

- Nếu như có sách ghi lại thì Đại Kinh ta tại sao lại chỉ có mình hẳn biết? Chẳng lẽ là sách tổ truyền sao?

Tùy tùng trót lăm miệng sợ hãi vội vàng nói:

- Thuộc hạ biết tội!

- Ta có nói là người có tội sao?

Hạng Long Uyên nở nụ cười hòa ái, nhưng trong mắt lại hiện lên một vẻ âm tàn, chợt lóe qua rất mau, không ai phát hiện ra được.

Tùy tùng cũng không dám nói chuyện nữa, cúi đầu đến thờ lớn cũng không dám luôn.

Lúc này lại có một tài tử đứng lên hỏi:

- Xin hỏi Triệu tướng quân, tướng quân nói về những truyền kỳ như thế của ngoại tộc. Vậy Hoa Hạ chúng ta có những nền văn minh gì?

Vị tài tử này hiển nhiên là không phục, không muốn thừa nhận là ngoại tộc văn minh hơn Hoa Hạ. Triệu Tử Văn cười nói:

- Mỗi dân tộc đều có văn minh riêng của mình. Dân tộc Hoa Hạ ta đương nhiên cũng có điểm đặc biệt. Trên sử ký có bốn phát minh lớn --- giấy viết, in ấn, kim chỉ nam, hỏa dược. Tương tự như thế, các dân tộc trên thế giới cũng đều ghi nhớ kỹ những văn minh kết tinh của Hoa Hạ chúng ta!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 291

Dân Tộc Hoa Hạ

Trọng yếu nhất là, vô luận là đại đế quốc Babylon có chế độ nô lệ sớm nhất, Ai Cập thần bí, Ấn Độ cổ đại cái nôi của Phật giáo hay là Đại đế quốc Roma thống trị nửa Châu Âu, dân tộc của bọn họ đã sớm tiêu vong trong lịch sử. Trong tình huống gặp kẻ thù bên ngoài tới xâm lấn, toàn bộ các dân tộc đó đều đã rời khỏi sân khấu lịch sử, trong khi dân tộc Hoa Hạ chúng ta, nền văn minh Hoa Hạ vẫn truyền lưu tới hậu thế, vẫn đứng vững vàng trên sử sách. Cho nên dân tộc Hoa Hạ chúng ta không ai có thể so sánh được.

Không có ai có thể so sánh được! Mọi người nghe mà giận cả ra, lại càng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Các tài tử tiểu thư đều kích động đến đỏ bừng cả mặt. Làm con dân Hoa Hạ khiến cho họ hết sức tự hào!

Tô Thái sư và Tần Quán trong ánh mắt đều thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. “Những dân tộc văn minh cổ đó đều đã bị diệt vong hết rồi sao?”

Trước kia ở Đại Kinh đã từng xuất hiện tộc Nữ Chân hiển hách một thời, nhưng kết cục cũng là đã bị diệt vong. Cho nên trên thế giới này là thời đại cá lớn nuốt cá bé. Chỉ có dân tộc có đủ dũng mãnh, tài năng mới có thể đứng vững không ngã.

Đôi mắt Triệu Tử Văn đột nhiên thoáng hiện ra ánh sáng lạnh. Một khí thế uy nghiêm vô hình chợt phát tán ra. Hắn nhìn các tài tử dưới đình, lạnh lùng nói:

- Nhưng lúc này đây, dân tộc Hoa Hạ chúng ta đang trong hiểm cảnh, tràn ngập nguy cơ. Thực lực của Hung Nô man di ngày càng hưng thịnh. Mấy vạn thiết kỵ như hổ đói rình mồi. Đại Kinh ta lại vô lực trong chiến đấu. Còn nhớ năm đó, Hạ tướng quân một trường kiếm chỉ ra, đánh giết Hung Nô khó phân thắng bại. Nhưng hôm nay, khát vọng một đời của Hạ

tướng quân vẫn chưa xong, nhìn gương soi mái đầu đã bạc. Hơn nữa, tử đệ binh của Giang Nam càng không có khả năng đánh một trận ra trò với thiết kỵ Hung Nô...

Nói đến đó, Triệu Tử Văn chợt lạnh giọng quát:

- Chẳng lẽ dân tộc Hoa Hạ chúng ta lại phải cúi đầu trước bọn man di này sao? Đi theo con đường suy tàn diệt tộc của Babylon, Ai Cập cổ đại? Để cho nền văn minh mấy ngàn năm tuổi của dân tộc Hoa Hạ ta bị chôn vùi trong tay chúng ta sao?

- Không thể!

Mấy trăm tài tử dứt khoát đứng dậy, nắm chặt nắm tay giận dữ hét lên. Tiếng hô nhiệt huyết tăng lên tới cao trào.

Triệu Tử Văn nhìn những thiếu niên tràn trề nhiệt huyết, rất là vui mừng, nói:

- Đại Kinh ta, tiếp tục kế thừa nền văn minh mấy ngàn năm tuổi của dân tộc Hoa Hạ. Chúng ta là một phần tử của dân tộc Hoa Hạ, nhìn văn minh ngàn năm đang trong cảnh hiểm nguy, chúng ta nên làm gì đây?

Mấy trăm tài tử đồng thanh quát lớn:

- Bảo vệ Đại Kinh! Bảo vệ dân tộc Hoa Hạ!

Triệu Tử Văn cao giọng nói:

- Nói rất đúng. Dân tộc hưng vong, thất phu hữu trách!

- Dân tộc hưng vong, thất phu hữu trách!

Các tài tử cao giọng nhắc lại. Tiếng hô to vang vọng toàn thư viện. Đến hơn mười tiểu thư đang có mặt trong thư viện cũng kích động đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Tô Thái sư kích động run cả người lên, khẽ nói:

- Triệu tiểu ca này, thật là một kỳ nhân! Trăm năm khó gặp!

Tần Quán siết chặt nắm tay, hưng phấn nói:

- Là ngàn năm khó gặp mới đúng. Triệu tiêu ca thật sự là sứ giả trời giáng xuống cứu Đại Kinh chúng ta, cứu dân tộc Hoa Hạ. Chỉ cần Đại Kinh ta có Triệu tiêu ca làm Thống soái, mấy vạn thiết kỵ Hung Nô thì đã tính là cái gì!

Tô Thức gật đầu cười đáp:

- Triệu tiểu ca chẳng biết vì sao lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết như thế!

Hai lão đầu nhi lén nghị luận về Triệu tướng quân, trong khi Triệu Tử Văn thì đang trong lúc giảng bài đến mức tình cảm mãnh liệt tỏa ra bốn phía, hồn nhiên không hề biết gì. Hãn tử nhỏ đã chịu sự ảnh hưởng của người cha là quân nhân nên đối với quốc gia có một tình yêu nước sâu đậm. Sau khi đã xuyên không đến ngàn năm sau, tới một triều đại xa lạ, đối mặt với sự tồn tại của Hung Nô, đối mặt với sự hưng vong của dân tộc, nhiệt huyết được hun đúc từ nhỏ của hãn lập tức phun trào!

Trong góc thư viện, một thân ảnh xinh đẹp đứng trốn sau một cây cổ thụ, ánh mắt chăm chú nhìn người đang dạy học trong tiểu đình. Thần sắc của nàng liên tục thay đổi, khi thì u oán, khi thì đau khổ, lúc ngượng ngùng, lúc lại cực kỳ bi thương. Nước mắt trong suốt không ngừng rơi tí tách. Không ai chú ý tới bóng hình xinh đẹp này cả. Cũng không ai biết nàng xuất hiện từ lúc nào.

- An Ninh, sao muội lại ở đây?

Phía sau nữ tử xinh đẹp đột nhiên hiện ra một thân ảnh thướt tha, đầy đặn. Nàng khẽ vỗ vào vai thiếu nữ, hỏi.

Thiếu nữ này đúng là An Ninh quận chúa. Từ khi bắt đầu có giờ giảng bài, nàng vẫn trốn ở phía sau đám cây, lén xem Triệu tướng quân với tư thế oai hùng, hiên ngang. Hạng An Ninh nghe thấy thanh âm quen thuộc thì bị dọa đến mức vội vã lau nước mắt trên mặt, quay người lại miễn cưỡng cười đáp:

- Là Tiểu Muội à, tỷ làm sao cũng đến thế?

- Ta... đến tìm muội.

Tô Uyển Nhu liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn đang đứng trong tiểu đình một cái, đáp lại một lời hoàn toàn trái với lòng mình.

Tô Uyển Nhu cúi đầu, nhìn đến khuôn mặt như hoa lê gặp mưa, đầy nước mắt, khóe mắt đỏ ửng thì vội vã dụi dụi hỏi:

- An Ninh, sao muội lại khóc thế này?

Hạng An Ninh trốn tránh ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Muội, khẽ đáp:

- À... Là vừa rồi có hạt cát bay vào trong mắt muội đấy.

Tiểu quận chúa thần sắc thê lương, trốn sau gốc cây cũng không biết đang lén nhìn ai, vừa thấy đã biết là thiếu nữ đang khổ sở vì tình. Tô Uyển Nhu lắc đầu, cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói:

- An Ninh, chẳng lẽ tử tử còn không hiểu muội sao? Gần đây muội đột nhiên trở nên không thích nói chuyện, thường một mình trốn tránh rồi khóc thầm. Tử tử còn tưởng là vì Hoàng thượng bắt muội phải gả cho Hung Nô nên muội mới thương tâm như thế. Xem ra là không phải vì nguyên nhân đó. Thế rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà làm cho muội thành cái dạng này?

Người ta hay nói là nữ tử ngược to thì gốc nghếch, nhưng Tô Uyển Nhu này lại rất thông minh. Dáng người ngạo nhân của nàng đứng tránh sau cây cổ thụ. Sau một lúc lâu cúi đầu cân nhắc và suy đoán, nàng đã có thể biết tiểu quận chúa trở nên đáng thương thế này nhất định là vì một nguyên nhân khác.

- Muội...

Hạng An Ninh thần sắc đau khổ, lại cũng không biết nên nói ra như thế nào nữa. Bỗng nhiên, nàng nhào vào trong lòng Tô Uyển Nhu, oa lên một tiếng khóc lớn, nói:

- Tiểu Muội, muội muốn chết quá!

Cái gì! Tô Uyển Nhu nghe xong thì kinh ngạc và sửng sốt, lại vội vàng ôm vai tiểu quận chúa nói:

- An Nhi, muội đừng có nghĩ luẩn quẩn. Nói xem, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hạng An Ninh ánh nhìn phức tạp, liếc về Triệu Tử Văn trong tiểu đình, thần sắc buồn bã lại cúi thấp đầu. Chuyện phức tạp này, nàng cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Tô Uyển Nhu vô cùng thông minh, lập tức phát hiện ra ánh mắt của tiểu quận chúa. Khi nhìn thấy thần sắc u oán thê lương của tiểu quận chúa nhìn Triệu tướng quân, nàng nao nao, trong lòng cười khổ một tiếng, lại cố gắng tươi cười nói:

- An Ninh, có phải muội và Triệu tướng quân đã phát sinh ra chuyện gì rồi không?

Hạng An Ninh và Tô Tiểu Muội từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Nàng coi Tiểu Muội cũng giống như tỷ tỷ của nàng vậy. Nàng dựa sát vào trong lòng Tiểu Muội, nước mắt cuồn cuộn rơi, thấm ướt cả một bên ngực áo của Tiểu Muội, dần dần kể ra những chuyện phức tạp với Triệu Tử Văn.

Tô Uyển Nhu nụ cười quyến rũ không ngừng biến đổi thần sắc. Khi nghe kể về đêm đó Hoài Vương phủ mở tiệc chiêu đãi Triệu đại nhân, Triệu đại nhân khi nghe thấy câu nói "trừ Triệu tướng quân ra thì không lấy chồng" liền phun rượu thẳng vào mặt An Ninh thì nàng không khỏi mím đôi môi đỏ mọng kêu gọi mà phì cười. Nàng lại băn khoăn, không biết quận chúa tiểu ny tử này thích Triệu tướng quân từ lúc nào nữa?

Còn khi nghe đến chuyện tiểu quận chúa bày kế hãm hại Triệu đại nhân, nhưng lại cũng bị quả báo, rồi lại lấy trường kiếm ám sát Triệu đại nhân thì Tô Uyển Nhu biến sắc, ánh mắt tràn ngập nỗi ưu thương, hồi lâu không nói nên lời.

Hạng An Ninh nghẹn ngào lẩm bẩm:

- Tiểu Muội, muội thực sự là rất hối hận...

Tô Uyển Nhu vốn tưởng rằng quận chúa tương tư đơn phương còn Triệu tướng quân không hề để ý tới An Ninh, không sao ngờ được rằng chuyện này lại có thể phức tạp đến thế. Nàng lắc đầu âm thầm nói:

- An Ninh, muội không nên bày ra độc kế như thế để hại Triệu đại nhân. Lại càng không nên đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Triệu đại nhân sau khi đã gieo gió gặt bão như thế. Lại còn lấy trường kiếm ra muốn giết hẳn nữa, muội thật là...

Hết lời lầm này đến lỗi lầm khác, nàng vốn định nói thêm câu đó nữa thì lại nhìn đến tiểu quận chúa khóc đến mức như thành người lệ mất rồi lại không đành lòng nói ra. Nàng nhẹ nhàng ôm hai vai tiểu quận chúa, chỉ đành biết an ủi mà thôi.

- Tiểu Muội, muội thật hối hận. Lúc trước... muội vì sao lại phải đâm chàng một kiếm cơ chứ. Chàng nhất định cho rằng muội... là một nữ tử ngu ngốc không biết nói lý, tâm địa ác độc...

Hạng An Ninh khóc không ra tiếng nữa, mơ hồ nói ra một câu hối hận.

Lúc này Triệu Tử Văn vẫn đứng trong tiểu đình. Cho dù là hẳn có nghe thấy lời nói này của tiểu quận chúa thì chắc chắn cũng sẽ không hề chú ý tới. Lại càng không quay đầu lại, và sẽ chỉ mặc niệm một câu: "Sớm biết có ngày nay thì khi trước sao lại làm vậy?" rồi lập tức không hề lưu luyến gì mà xoay người rời đi. Trong lòng hẳn, hẳn đã sớm đánh giá tiểu quận chúa là một nữ tử tâm cơ sâu sắc. Từ chuyện đồng thời hạ độc trong cả hai chén trà có thể nhận ra được điều đó.

Chuyện cũ như gió thoảng, tất cả đều đã theo gió bay trở thành quá khứ. Triệu Tử Văn cho dù biết rằng trinh tiết đối với nữ tử cổ đại là rất trọng yếu, quan trọng như chính sinh mệnh của nàng. Nhưng khi ở phủ Hoàng tử, cho dù tiểu quận chúa có gieo gió gặt bão thì Triệu Tử Văn lòng dạ rộng lớn cũng sẽ không so đo chuyện nàng bày kế hãm hại hẳn mà nguyện ý nhận một phần trách nhiệm. Nhưng đổi lại tất cả đó lại là một kiếm đoạt mệnh rất vô tình!

Vì cái gì mà một người đã bị hại rồi lại còn phải gánh vác tất cả trách nhiệm? Nam nhân cũng có sự tôn nghiêm! Trong một khắc khi Triệu Tử Văn dùng bàn tay bắt lấy nhát kiếm đoạt mệnh kia, trong lòng hẳn đau đớn còn sâu sắc hơn cả nỗi đau từ vết thương trên tay. Một khắc kia, hẳn đã quyết định không còn liên quan gì đến tiểu quận chúa nữa. Cho dù là trinh tiết đối với nữ tử có quý giá như sinh mệnh thì hẳn cũng đã hết tình hết nghĩa rồi!

Tô Uyển Nhu đồng thời cũng hiểu được tâm tư sâu sắc trong lòng Triệu Tử Văn. Lúc này đây, nàng chỉ có thể ôm chặt lấy tiểu quận chúa, an ủi nàng. Cho dù là tiểu quận chúa đã làm sai rồi, nhưng Tô Uyển Nhu cũng không thể trách cứ nàng tiếp được nữa.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 292

Hoa Hạ Nhật Báo

Tiểu Muội, muội biết. Muội biết là sau khi muội đã bày kế hại chàng, lại còn không biết lý lẽ gì đâm chàng một kiếm thì ta và chàng đã không còn khả năng gì nữa rồi...

Trong mắt Hạng An Ninh lại là nỗi buồn ảm đạm, trống trải và nỗi bi ai như bị bỏ rơi. Nàng khóc lóc trong lòng Tiểu Muội rồi dần dần ngủ luôn.

Nhìn tiểu quận chúa khóc mệt quá ngủ rồi, Tô Uyển Nhu thở dài một hơi thật sâu. Chuyện này thật sự là không thể dứt bỏ được, nhưng càng tính thì càng loạn hơn. Nàng cũng không biết giải quyết chuyện phức tạp này như thế nào nữa! Nếu thân phận của Triệu đại nhân công bố trước thiên hạ sớm hơn một chút thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.

Các tài tử trong thư viện đều đứng thẳng, tâm huyết mênh mang nhìn Triệu tướng quân trong tiểu đình. Bọn họ là hậu duệ của dân tộc Hoa Hạ, là con cháu của Viêm Hoàng, sao có thể để cho nền văn minh mấy ngàn năm của dân tộc bị chôn vùi trong tay một đám man di như Hung Nô được?

Ánh mắt Triệu Tử Văn bình tĩnh lại, lại toát ra một cỗ uy nghiêm làm người ta không dám nhìn thẳng. Hắn quét mắt nhìn qua tất cả mọi người, nói:

- Hiện giờ đang là lúc dân tộc Hoa Hạ gặp nguy nan. Chúng ta nên làm thế nào?

- Tông quân giết Hung Nô!

Mấy trăm tài tử cao giọng hô.

“Các người có thể giết người sao?” Triệu Tử Văn nhìn một đám tài tử đáng vẻ thư sinh, trong lòng thở dài, lại hừ lạnh, nói:

- Sai rồi! Bằng vào thể chất nhu nhược như các người hiện nay, có thể so đấu với dũng sĩ Hung Nô được sao?

Đám tài tử trong thư viện từ nhỏ đã cắp sách tới trường, căn bản là không biết gì về rèn luyện thân thể cả, mặt mũi đáng vẻ đều rất thư sinh, chỉ sợ là vừa thấy máu đã ngất xỉu luôn chứ đừng nói đến chuyện chém giết với người Hung Nô trên chiến trường. Mọi người thần sắc đều rất buồn bã. Họ chỉ biết làm thơ làm từ, viết bát cổ văn. Chuyện ra chiến trường giết địch chính xác không phải là chuyện mà bọn họ có thể đi làm được!

Nhìn các tài tử đang âm ỉ thất sắc, Triệu Tử Văn chuyển giọng, nghiêm túc hỏi:

- Xin hỏi các người vì sao lại gian khổ học tập như thế?

Chúng tài tử cũng không ra vẻ điệu bộ gì cả, rất ngay thẳng sáng khoái đáp:

- Gian khổ học tập đương nhiên là vì khảo thủ công danh rồi!

Quốc sách của Đại Kinh là đề cao văn chương mà coi thấp võ nghiệp, cũng không khác gì quốc sách thời Tống ở kiếp trước của Triệu Tử Văn cả. Các tài tử đọc sách chỉ vì có một thân tài học, mà những tài tử gian khổ khổ học đương nhiên là vì công danh rồi.

Triệu Tử Văn cũng không nói rằng bọn họ như thế là không phải, bởi vì khảo thủ công danh là mục tiêu của mỗi kẻ đọc sách trong thời cổ đại. Hắn khẽ thở dài, nói:

- Có lẽ chỉ có khi nào làm cho các người hiểu được đọc sách là vì sự quật khởi của Hoa Hạ thì mới có thể gọi là thành công được!

Đọc sách là vì sự quật khởi của Hoa Hạ! Một câu này như một đạo sấm giữa trời quang, nổ vang bên tai các tài tử. Sau đó, hai mắt họ sáng ngời, vô cùng sùng kính, ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, chúng ta đã hiểu rồi!

“Xem ra ta thật sự là nên làm giảng viên môn chính trị”. Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Hiểu được là tốt rồi!

- Nhưng hôm nay chẳng lẽ chúng ta không thể làm được gì sao?

Mấy tài tử lại thở dài thật sâu, có phần có cảm giác như mang một bầu nhiệt huyết mà bất lực không làm gì được.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta muốn hỏi các vị học sinh, các vị có thể làm được gì?

Mọi người đều không hiểu Triệu tướng quân hỏi cái này để làm gì, nhưng bọn họ vô cùng sùng kính hẳn, nhất định là có hỏi thì sẽ đáp cho nên bọn họ đều đồng thanh đáp:

- Chúng ta biết viết văn, làm thơ, biết viết chữ đẹp!

- Đúng! Đó chính là sở trường của các người. Chẳng lẽ các người không nghĩ đến dùng cán bút của mình để sáng tạo ra một thế giới mới hay sao?

Triệu Tử Văn cười nói một cách thâm ý.

Thế giới mới? Mọi người nghe xong thì ai nấy đều sáng mắt lên. Chẳng lẽ ý tứ của Triệu tướng quân là có thể dựa vào cán bút của mình để ra sức vì nước sao?

- An tử tử, đại ca có phải là lại có cái chủ ý gì đó rồi không?

Bảo Nhi dịu dàng, khuôn mặt ửng hồng, thẹn thùng, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn Lý tài nữ hỏi.

Lý tài nữ lắc đầu cười nói:

- Suy nghĩ của đại ca như thiên mã hành không, ta làm sao có thể đoán ra được đây?

- Triệu tướng quân, ngài nói thế giới mới là có ý gì? Có thể nói rõ hơn ra cho chúng ta biết được không?

Các tài tử trong thư viện hưng phấn nói.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Để thư viện làm một tòa soạn báo, xuất bản báo chí!

Tòa soạn báo? Báo chí? Các tài tử nghe xong ngẩn người, đều ôm quyền hỏi:

- Triệu tướng quân, tòa soạn báo và báo chí là ý làm sao?

Tần Quán và Tô Thức liếc nhau, đều cùng cười khố. Triệu tiểu ca hình như còn chưa có nói hết chủ ý của hẳn nữa!

- Báo chí chính là những bản giấy Tuyên Thành viết ra các nội dung để lưu truyền. Các người dùng cán bút của mình, đưa tin về tình hình chiến

đấu, ghi lại những sự việc anh dũng của các tướng sĩ, mạnh mẽ phát huy văn vẻ của văn minh Hoa Hạ, phác thảo lên hình ảnh của mỗi một người dân Đại Kinh! Khiến cho con dân Đại Kinh biết dân tộc Hoa Hạ chúng ta đang tràn ngập nguy cơ, để cho tất cả con cháu Viêm Hoàng biết gắn bó thành một khối, đồng lòng đối kháng với thiết kỵ Hung Nô, cổ vũ sĩ khí chém giết của các tướng sĩ Đại Kinh ta.

Ở thời kỳ Đại Khang, trong cung đình Khang triều cũng đã từng phát hành những bản viết tay truyền đọc. Đây coi như là hình thức báo chí sớm nhất có trong lịch sử. Vì có sự việc này rồi nên các tài tử cũng lập tức hiểu ngay ý tứ của Triệu tướng quân muốn nói. Ánh mắt mọi người sáng ngời, nghe thấy một phen bàn luận cao kiến của Triệu tướng quân, bọn họ hiểu được một cách sâu sắc rằng báo chí là khởi điểm để làm cho dân tộc Hoa Hạ hưng vượng lên.

Không cần nói cũng biết, tòa soạn báo chính là nơi phát hành và sáng tác ra những bản báo rồi. Tần học sĩ đương nhiên không phải là người keo kiệt rồi. Dùng Hàn Lâm Thư Viện làm tòa soạn báo thì cũng không còn gì tốt bằng nữa. Lão không hề e dè gì, khẳng khái nói:

- Triệu tiểu ca, như vậy tòa soạn báo sẽ thành lập ngay hôm nay đi. Lấy thư viện làm tòa soạn, các vị học sinh làm người biên soạn và in ấn nhé.

Hàn Lâm học sĩ Tần đại nhân đã lên tiếng đồng ý thì như vậy chuyện này không cần lo âu nữa. Các tài tử đều rất hưng phấn. Có thể làm cho con cháu Viêm Hoàng biết được mối nguy hiểm của dân tộc Hoa Hạ mà củng cố mỗi thù, quyết chí tự cường cũng là một công lao không thể bỏ qua được.

Ánh mắt Triệu Tử Văn đảo qua những khuôn mặt tài tử đang kích động. Hần cười nói:

- Hôm nay coi như là ngày thành lập tòa soạn báo. Tòa soạn báo lấy tên là Tòa soạn báo Hoa Hạ luôn đi. Còn báo chí phát hành ra thì gọi là Hoa Hạ nhật báo!

- Hoa Hạ nhật báo!

Các tài tử tiểu thư trong thư viện dường như có giấc mộng được hồi sinh, vô cùng cao hứng lớn tiếng hô.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình ánh mắt dụi dàng, ngắm nhìn Triệu tướng quân với mớ ý tưởng so với sao trên trời còn nhiều hơn mà vừa then vừa mừng, đỏ hết cả mặt.

- Tần đại nhân, như vậy chuyện này sẽ giao cho ngài làm nhé!

Triệu Tử Văn chuyển mắt sang nhìn Hàn Lâm Viện học sĩ Tần đại nhân, nói.

Tần đại nhân sớm đã biết Triệu tiểu ca là người thích nghĩ kế chứ không thích làm việc. Lão vân vờ chòm râu dài, cười nói:

- Triệu tiểu ca cứ yên tâm đi. Việc này để đó ta sẽ toàn quyền phụ trách!

Triệu Tử Văn vốn dĩ là kẻ thích nhàn hạ. Chuyện xuất bản báo chí nhìn thì đơn giản, kỳ thật vô cùng phức tạp, trong đó có rất nhiều vấn đề phải giải quyết từng tí một. Hẳn lười làm, nên đại khái nói ra khuôn mẫu về tòa soạn báo cho bọn họ là được. Còn từng bước biên soạn tường tận thế nào thì bản thân hẳn cũng không hiểu rõ lắm. Cho nên cứ để các tài tử trong học viện chậm rãi nghiên cứu dần dần. Tô Thái sư thì có rất nhiều chính sự cần làm nên hẳn không lôi kéo lão vào chuyện này làm gì, cứ để cho Tần học sĩ toàn quyền xử lý là được rồi.

Mọi người đều cảm nhận được rằng Hoa Hạ nhật báo vừa đưa ra nhất định có thể làm cho cả nước chấn động. Và "Thiếu niên cường" chắc chắn sẽ là đề tài đầu tiên của Hoa Hạ nhật báo số đầu tiên!

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn hiện ra ánh sáng lạnh, nhìn quét qua một lượt các vị tài tử, nói:

- Các vị học sinh xin nhớ kỹ cho, tôn chỉ của Hoa Hạ nhật báo là chấn chỉnh văn minh Hoa Hạ, kích thích con cháu Viêm Hoàng, giương cao thiên uy của Đại Kinh ta!

Mọi người đều giơ cao cuốn sách trên tay, vô cùng tự hào nói:

- Chấn chỉnh văn minh Hoa Hạ, kích thích con cháu Viêm Hoàng, giương cao thiên uy của Đại Kinh ta!

Bỗng nhiên, sĩ khí của những học sinh trong tư viện đều tăng vọt. Năm chặt quyển sách trong tay, ai nấy đều kích động đỏ cả mặt. Hiện giờ cứ làm tốt báo chí chính là một phần công sức mà bọn họ đóng góp vì dân tộc Hoa Hạ!

Chuyện dạy học rốt cục cũng kết thúc. Về chuyện tòa soạn báo, Triệu Tử Văn cũng đột nhiên nghĩ đến thôi. Báo chí không chỉ có thể ghi lại tình hình chiến đấu với Hung Nô, ca ngợi văn chương của văn minh Hoa Hạ mà hơn nữa là có thể làm cho toàn bộ dân tộc Hoa Hạ cùng chung mối thù, vạn người một lòng đối kháng với Hung Nô! Hôm nay khởi đầu cho việc thành lập tòa soạn báo của Hàn Lâm Thư Viện thì coi như chuyến đi này cũng không tệ!

- Tử Văn, hôm nay ngươi lại vô cùng nổi bật rồi!

Hạ Văn Đăng vỗ vỗ vai hắn, cười ha hả nói.

Triệu Tử Văn liếc mắt khinh thường, nói với thiếu gia đang cột nhà:

- Ít làm cái điệu bộ giả vờ ngớ ngẩn để lừa đảo ta đi. Tìm ta có chuyện gì?

Tính cách thiếu gia này như thế nào thì Triệu Tử Văn sao không biết. Đột nhiên lại ra vuốt mông ngựa, tuyệt đối là cáo hỏi thăm gà, chẳng tốt lành gì đâu. Triệu Tử Văn vừa mới rời khỏi tiểu đình thì thiếu gia đã vội vàng hấp tấp chạy tới. Vừa nhìn đã biết ngay là có chuyện rồi!

Hạ Văn Đăng lại cười nịnh nọt, làm Triệu tướng quân cả người đều nổi hết da gà lên. Hạ Văn Đăng do dự một lúc rồi mới nói:

- Nay, Tử Văn, ngươi cũng biết là với việc đọc sách thì ta căn bản là dốt đặc cán mai. Không bằng...

Y liếc trộm về Hạ Vũ Tình đang đứng cách đó không xa, hạ thấp thanh âm nói:

- Không bằng để ta gia nhập kỵ quân Đại Kinh đi?

Thiếu gia của Hạ gia muốn tòng quân? Triệu Tử Văn nghe xong cũng hơi băn khoăn. Nhìn Đại tiểu thư và Hạ Bình đang thăm thì nói chuyện phía xa xa, hắn cười khổ đáp:

- Ta nói ngươi này thiếu gia tướng quân, muốn tòng quân làm cái gì, chuẩn bị thi hội cho tử tế đi!

- Ta nói rồi Triệu tướng quân, ngươi cũng biết ta chẳng có tí hứng thú nào với chuyện đọc sách cả. Để ta gia nhập kỵ quân Đại Kinh đi. Thân thù của ta cũng không phải là người không biết!

Hạ Văn Đăng khước miệng nhếch lên, rất là tự tin.

Thân là công tử của Hạ tướng quân, thân thủ đương nhiên là bất phạm. Nhưng cha của y muốn y học hành cho tử tế, ta cũng không thể làm hại một thanh niên tốt nha. Trong lòng Triệu Tử Văn mặc dù cũng muốn Hạ Văn Đăng gia nhập kỵ quân Đại Kinh. Dù sao thì hãn cũng khó có được một cao thủ như y, nhưng cũng rất khó ăn nói với Hạ nhạc phụ bên kia. Do dự một lúc lâu, hãn đành chậm rãi nói:

- Người nói với tỷ tỷ của người đi. Nàng đồng ý thì ta sẽ đồng ý!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 293

Thế Tử.

Hạ Văn Đăng lập tức khổ sở nói:

- Tỷ tỷ của ta làm sao mà đồng ý cơ chứ!

Triệu Tử Văn cũng đành bất đắc dĩ nói:

- Tỷ tỷ của người nếu không đáp ứng thì ta cũng hết cách.

- Văn Đăng, đệ đang nói cái gì với Tử Văn đấy?

Hạ Vũ Tình nhẹ nhàng bước tới bên này, thân thể mềm mại tỏa ra một hương thơm dịu dịu, lập tức tạo thành một làn gió thơm.

Nghe tiếng oanh vàng thỏ thẻ, Hạ Văn Đăng sắc mặt lập tức biến đổi, chuyển thành ra cười ngượng ngùng, nói:

- Không có gì, đệ chỉ đang khen tỷ phụ vừa rồi rất lợi hại thôi!

- Cái gì mà tỷ phụ!

Hạ Vũ Tình nghe thấy mặt ửng đỏ, thẹn thùng vô hạn cúi đầu sảng giọng:

- Từ sau không cho đệ gọi hấn như thế nữa!

Nhìn tỷ tỷ hai má đỏ bừng, Hạ Văn Đăng không khỏi trêu ghẹo tiếp, nói:

- Có phải là tỷ tỷ định đổi ý rồi không? Nhưng mà hiện giờ đổi ý cũng vẫn kịp đấy!

Hạ Vũ Tình nghe xong thì quýnh lên, liếc trộm Triệu Tử Văn một cái, rất sợ hấn hiểu nhầm, vội vàng cải chính:

- Ta... Không có mà!

Đại tiểu thư khuôn mặt như tranh vẽ, nổi lên hai rặng mây hồng. Hơn nữa, dáng người đầy đặn thướt tha, vẻ quyến rũ động lòng người không sao tả xiết. Triệu Tử Văn nhìn Đại tiểu thư, cười ha hả, nhưng lại không nói gì hết.

Hạ Vũ Tình thẹn thùng như đóa hoa đào nhỏ, ánh mắt dịu dàng đứng bên cạnh hẳn, xấu hổ nói:

- Chàng cười cái gì!

Các tài tử tiểu thư trong thư viện thấy Triệu tướng quân và Hạ tiểu thư liếc mắt đưa tình rất thông dong. Những tài tử cũng không tiện quấy rầy hai người, dần dần đều tản đi, trong tay họ nắm chặt quyển sách. Hôm nay nghe Triệu tướng quân giảng bài, thật sự là còn hơn mười năm đọc sách. Họ rời đi đều rất hưng phấn!

- Đại ca...

Bảo Nhi và Lý tài nữ đều đi tới phía này, thẹn thùng gọi.

- Đồ phóng đảng!

Nhìn mấy hồng nhan tri kỷ của hẳn, Hạ Vũ Tình không kìm nổi, lại nhỏ giọng cáu kỉnh mắng một câu.

Đại tiểu thư đang giận tái cả người, Triệu Tử Văn cũng không muốn lại tiếp tục trêu đùa nàng nữa, nhìn Lý tài nữ đang tiến đến đây, cười nói:

- Có phải là trách đại ca không có thông báo trước với mọi chuyện để mọi người không?

Lý tài nữ đưa mắt đầy nhu tình nhìn đại ca, dịu dàng nói:

- Đúng rồi. Mọi người trách đại ca làm sao lại khen mọi người như thế. Lại còn so sánh mọi người với nhiều tài nữ như thế nữa.

Triệu Tử Văn cười lớn, nói:

- Trong mắt ta, mọi người lại bảo bối, còn các nàng đều chỉ là cây cỏ thôi!

Lời nói xấu hổ thế này mà đại ca cũng dám nói ra trước mặt mọi người! Lý tài nữ nghe mà vừa thẹn lại vừa sợ, ánh mắt nhìn xung quanh, ngượng ngùng giậm chân nói:

- Đại ca...

"Khụ khụ..." Mấy tiếng ho khan vang lên. Nhìn lại mới thấy, hóa ra là hai vị đại ca Tô Thức và Tần Quán cố ý ho khan.

Lý tài nữ lại càng xấu hổ, mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn, tránh phía sau đại ca, không dám gặp người khác, làm cho mọi người nhìn lại phía này đều thấy buồn cười. Đường đường là Lý tài nữ mà cũng có thời điểm rất giống một nữ nhân nhỏ bé.

- Triệu tiểu ca, chúng ta cáo từ trước. Chuyện về tòa soạn báo, ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa!

Tần Quán vân vê chòm râu dài, nhìn Lý Dịch An đứng phía sau hần cười nói mà có chút thâm ý.

Da mặt Triệu Tử Văn đâu có như Lý tài nữ. Hần không hề để ý, nói:

- Vậy phải làm phiền Tần đại nhân rồi!

Công chúa Hạ Bình, tài nữ Đại Kinh Lý Dịch An, Đại tiểu thư Hạ phủ Hạ Vũ Tình, lại còn có hiền thê dịu dàng như nước Bảo Nhi, thật sự là "Tề nhân chi phúc" mà. Tần Quán cũng đã từng là một thiếu niên phong lưu, nhưng hôm nay so sánh với Triệu tướng quân thì căn bản chẳng là cái gì cả. Lão không kìm nổi thâm thở dài, từ tận đáy lòng còn nảy sinh một cảm giác, chỉ cần là nữ tử thì rất khó trốn khỏi ma chướng của Triệu tướng quân này.

Tô Thức thì vui vẻ vỗ vai Triệu tướng quân, nói:

- Ta tin tưởng người nhất định sẽ đánh bại Hung Nô!

Chưa đánh mà đã sợ chính là đại kị của binh gia. Triệu Tử Văn chưa bao giờ giao phong với thiết kỵ Hung Nô, nhưng hẳn vẫn tin tưởng chắc chắn rằng hẳn có thể rèn luyện được một đạo quân dũng mãnh và thiện chiến. Hần cũng chưa bao giờ nghĩ tới sự thất bại cả, cho nên không hề thiếu tự tin, gật đầu đáp:

- Ta cũng tin tưởng!

Một câu nói đơn giản đã biểu lộ sự tự tin của Triệu tướng quân, hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. Kỳ mưu và năng lực cầm quân của Triệu tướng quân đã sớm làm cho Tô Thái sư vô cùng bội phục rồi. Tô Thức tuyệt đối tin tưởng Triệu tướng quân có thực lực này. Lão gật gù, lại vỗ vỗ bả vai của Triệu tướng quân một cái rồi mới cùng Tần Quán rời đi.

- Triệu tướng quân, sau này ngài có thể đến thư viện dạy học lần nữa không?

Mấy tiểu thư còn chưa rời khỏi thư viện, xấu hổ đi đến trước mặt Triệu tướng quân, vân vê chéo áo, khẽ hỏi. Trên mặt các nàng còn phảng phất xuân ý, làm cho Hạ thiếu gia ghen tị đến đỏ cả mắt, cảm giận thầm nói, "Làm tướng quân sao mà nổi tiếng thế không biết!"

Các tiểu thư trong thư viện đa phần là những tiểu tài nữ tầm mười bốn mười lăm tuổi, vừa mới dậy thì, mới nhú ngực, rất là xinh đẹp. Triệu Tử Văn nhìn mấy tiểu mỹ nhân cười ha hả nói:

- Chờ khi các nàng lớn lên chút nữa thì ta sẽ giảng một khóa về sinh lý cho các nàng!

- Đại ca...

- Đồ phóng đãng!

Bốn nàng Hạ Vũ Tình làm sao ngờ được là Tử Văn lại nói ra miệng cái câu ngượng chín cả người thế chứ. Ai nấy đều đỏ cả mặt, gắt gỏng mắng hần.

"Triệu tướng quân vô sỉ này, tương lai của nữ tử Đại Kinh sẽ đều bị phá hoại trong tay hần mất!" Lúc này Hạ thiếu gia quả thực muốn ngửa mặt lên trời mà kêu to: Ông trời ơi, đánh chết cái đồ vô sỉ này đi!

Khóa học về sinh lý? Mấy tiểu thư nhỏ bé đều không hiểu gì cả, cúi đầu nhỏ nhẹ nũng nịu nói:

- Triệu tướng quân, khóa học về sinh lý là học cái gì?

Triệu Tử Văn làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, nói:

- À, vấn đề này à... Không bằng chúng ta tìm một nơi an tĩnh, đi sâu bàn bạc một chút!

Hạ Vũ Tình nghe xong ngẩn ra, nhưng lập tức mặt lại phủ đầy sương lạnh, giận dữ ghé vào tai hần nhả từng chữ một:

- Triệu Tử Văn! Hai tay nàng nắm chặt lại, chuẩn bị như muốn đánh!

Đại tiểu thư gần đây đã dịu dàng như nước rồi mà đột nhiên lại tức giận thì không phải là chuyện hay ho gì rồi. Lúc này trong hoa viên của thư viện đã sớm vắng vẻ rồi, là thời điểm thích hợp hồi phủ rồi, Triệu Tử Văn tránh né cú đâm của Đại tiểu thư, lượn thẳng ra ngoài cửa thư viện.

- Đại ca, chờ muội một chút!

Lý tài nữ và Bảo Nhi sao lại không biết tính khí của đại ca cơ chứ. Hần nhìn thì có vẻ như phóng đãng không ai kiềm chế được. Kỳ thật trong nội tâm khổ sở còn nhiều hơn bất cứ ai. Các nàng dịu dàng gọi to rồi lập tức đuổi theo hần.

- Hạ Bình, có phải là ta quá đáng rồi không?

Đại tiểu thư nhất thời bực bội mới đi đánh hấn. Thấy hấn chớp mắt đã lượn ra bên ngoài rồi thì không khỏi băn khoăn hỏi.

Hạ Bình dẫu đôi môi anh đào, nói:

- Không đâu, tiểu thư làm rất đúng! Cái đồ bại hoại này, nên đánh! Nhớ tới cái kẻ bại hoại này nói cái gì mà khóa học về sinh lý, Hạ Bình lại thấy ngượng ngùng, mặt cũng đỏ hết cả lên.

Hạ Vũ Tình lo lắng Tử Văn bực mình thật, cho nên vội vàng kéo tay Hạ Bình chạy đuổi theo, bỏ lại mấy vị tiểu thư ở thư viện hồi lâu không phản ứng kịp.

Lúc này, trong thư viện vang lên tiếng đọc sách lanh lảnh:

“Trách nhiệm của chúng ta ngày hôm nay, là của chúng ta mà không phải của người khác, là trách nhiệm là của thiếu niên chúng ta.

Thiếu niên tài giỏi thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ, thiếu niên độc lập thì đất nước độc lập, thiếu niên tự do thì đất nước tự do, thiếu niên tiến bộ thì đất nước tiến bộ, thiếu niên thẳng Âu Châu thì đất nước thẳng Âu Châu, thiếu niên hùng dũng vang danh Địa Cầu thì đất nước vang danh Địa Cầu.

Mặt trời đỏ mọc lên, ánh sáng chiếu rọi, chiếu sáng đại dương mênh mênh, đất nước ta như rồng bay hổ gầm, khiến kẻ thù sợ hãi, thiếu niên chúng ta như chim ưng tung cánh, đất nước ta ai cũng có khả năng, ai cũng tài giỏi, một thân một kiếm, hoành chấn tứ phương, tiền đồ rộng lớn như biển.

Đẹp thay, thiếu niên Đại Kinh!

Tráng lệ thay, thiếu niên Đại Kinh, vô cùng vô tận!”

Triệu Tử Văn không hề bực mình, cãi nhau ầm ĩ với Đại tiểu thư sớm đã là chuyện bình thường rồi. Có điều hấn diễn thuyết một hồi tình cảm mãnh liệt, nên cảm thấy hơi mệt mỏi. Mượn cơ Đại tiểu thư để trốn tránh khỏi mấy vị tiểu thư trong thư viện, cũng coi như là một cách tốt.

- Triệu tướng quân, xin dừng bước!

Khi hấn vừa mới bước ra đại môn của thư viện thì liền nghe thấy có người gọi mình. Hấn nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy có một nam tử tuấn mỹ

như Phan An đang đi về hướng này. Y mặc một bộ bạch sam, trên đầu đội tử kim quan rất nổi bật!

Mang tử kim quan thì chỉ có thể là con em của hoàng thất. Triệu Tử Văn nhìn công tử phong độ văn nhã này, dò xét cẩn thận. Trong hoàng thất trừ Bát Hoàng tử và Lục Hoàng tử hẳn đã gặp rồi, có thể là con em của hoàng thất mà có phong độ thế này cũng chỉ có thể là Thế tử của An Vương - Hạng Long Uyên! Trong lòng Triệu Tử Văn thầm kinh ngạc vì Thế tử tại sao đột nhiên lại tìm hãn, liền giả bộ hồ đồ, nói:

- Ngài là?

"Triệu tướng quân này lắm mưu nhiều kế, tại sao lại có thể không biết ta là ai? Ánh mắt của Hạng Long Uyên chợt lóe lên tia sáng lạnh, nhưng lướt qua rất nhanh, lại cười nói:

- Tại hạ Hạng Long Uyên, không biết Triệu tướng quân có biết không?

- A... Hóa ra là An vương Thế tử. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Triệu Tử Văn ra vẻ rất là nhiệt tình, nắm lấy tay Hạng Long Uyên nói.

Hạng Long Uyên cho dù là rất thông minh, cũng bị sự nhiệt tình bất ngờ của Triệu tướng quân làm cho ngẩn cả người, lắp ba lắp bắp nói:

- Triệu... Tướng quân trước kia đã từng gặp ta rồi sao?

- Từng nghe nói rồi. Nghe nói Thế tử từng bắt sống được một con mãnh hổ. Thật sự là như tiếng sấm bên tai!

Triệu Tử Văn tròn mắt trơ mặt ra nói bậy nói bạ.

Bắt sống mãnh hổ? Hạng Long Uyên lúc này đang cảm thấy không thể theo kịp được ý tưởng của Triệu tướng quân, ngơ ngác nói:

- Triệu tướng quân, người không sao đấy chứ?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 294

Giáo Sĩ

Nhìn bộ dạng Hạng Long Uyên nghẹn họng trân trối thật sự là cực kỳ giống, có thể thấy được Thế tử cũng là nhân vật có tâm kế lợi hại. Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta có thể có chuyện gì được? Chẳng lẽ Thế tử không bắt sống mãnh hổ thật sao?

Triệu tướng quân này biết rõ hay là đang giả ngu? Hạng Long Uyên làm sao có thể không biết chứ. Ánh mắt y hiện lên vẻ âm tàn, cười phá lên, nói:

- Triệu tướng quân có thể là do lời đồn đãi thôi, có mà là mãnh hổ bắt sống ta mới đúng!

- Làm sao có thể thế được? Ngài là Thế tử Đại Kinh tôn quý, làm sao mà bị mãnh hổ bắt sống được?

Triệu Tử Văn cười hì hì nói, trong lời nói lại lộ ra một tầng ý tứ khác --- ý là trực tiếp bị mãnh hổ ăn thịt luôn thì có.

Hai người đều thăm dò tâm tư lẫn nhau, người ngoài căn bản là không nhìn ra được. Hạng Long Uyên đối với lời nói không theo sách vở nào của Triệu tướng quân thật sự là không phản bác được, cho nên y cười cười nói lảng sang chuyện khác:

- Triệu tướng quân vừa rồi ở thư viện giảng bài, thật sự là cao đàm khoát luận. Tại hạ bội phục!

An Vương Thế tử không phải là chỉ đến vuốt mông ngựa thôi đấy chứ? Triệu Tử Văn đối với An Vương Thế tử có sự cảnh giác rất cao. Tục ngữ vẫn nói, có cha tài thì sẽ có con giỏi. Cha của y không phải là kẻ tốt lành gì thì y cũng có thể không phải là kẻ tốt lành gì lắm.

Triệu Tử Văn cợt nhả nói:

- Những điều ta giảng đều chỉ là tri thức trên sách vở thôi, sao có thể coi là thanh nhã cho được!

Các học sinh ở thư viện sắp bước vào kỳ thi hội. Hiện giờ bọn họ cần ôn luyện chính là bát cổ văn và Kinh Thi. Mà những gì Triệu tướng quân đã nói thì căn bản là chẳng dính dáng gì tới hai nội dung này, cho nên Triệu Tử Văn nói cũng không phải là không có lý.

Hạng Long Uyên cười nhạt, bộ dạng thông dong bình tĩnh thật nho nhã, nói:

- Triệu tướng quân nói chuyện, họa pháp lưu trắng là tuyệt không thể tả, lại hiểu biết thâm sâu về những văn minh ngoại tộc ở hải ngoại. Vườn treo trên không, Kim Tự Tháp, vô số những kỳ tích văn minh quả thực làm cho người ta phải ngưỡng mộ. Tại hạ hôm nay mới được mở mang kiến thức, cả đời chỉ sợ là không biết đến được thôi!

"Thế tử này không ngừng vượt mông ngựa, đã sắp thổi mình bay đến tận trời xanh rồi". Triệu Tử Văn không biết trong hồ lô của y bán cái thuốc gì nữa, cho nên cười nói:

- Thế tử tán thưởng ta như vậy, khen ngợi làm cho đầu óc ta có chút choáng váng rồi.

- Làm sao có thể? Học thức của Triệu tướng quân không ai có thể so sánh được.

Hạng Long Uyên cười rất hào sảng, nói. Thần sắc vẫn bình tĩnh giống như người rất quân tử.

Nhưng Triệu Tử Văn lại rất kiêng kỵ An Vương Thế tử. Nếu như y thật sự là quân tử thì còn tốt, chứ nếu giả vờ, thì chỉ sợ là tâm cơ của y còn sâu sắc hơn cả cha y nữa. Hắn âm thầm đánh giá Thế tử, hoàn toàn không tìm ra chỗ sơ hở nào, ôm quyền cười nói:

- Không biết Thế tử đặc biệt đề cao ta thế này thì là vì chuyện gì?

Triệu tướng quân ở trong thư viện thì tràn đầy nhiệt huyết, có khí phách như của thư sinh, phóng khoáng thẳng thắn, chỉ điểm giang sơn, gạn đục khơi trong khí khái văn chương, làm cho người ta vô cùng bội phục. Hiện giờ hắn lại ra vẻ hoàn toàn cột nhà, phóng đảng không kiềm chế được. Thật

sự là làm người ta không thể đoán ra được hẳn rốt cục là loại tính khí thể nào.

Hạng Long Uyên hiện giờ thật sự không nghĩ ra biện pháp gì đối phó được với Triệu tướng quân luôn thể hiện không theo một phương thức nào cả này. Y chỉ đành mỉm cười, nói:

- Tại hạ vừa rồi nghe một tràng ngôn luận của Triệu tướng quân, có chút nghi vấn, muốn thỉnh giáo Triệu tướng quân một chút!

"Thế tử này không phải là cũng thành tâm dốc lòng cầu học đấy chứ?" Triệu Tử Văn ở trong tiểu đình thật sự không thấy là An Vương Thế tử đang nghe giảng bài. Hẳn không nhanh không chậm đáp:

- Khó gặp được người có tinh thần học hỏi như Thế tử. Xin mời nói!

Hạng Long Uyên trầm ngâm một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Babylon, đế quốc La Mã, Ấn Độ cổ đại, Ai Cập cổ đại như lời Triệu tướng quân đã nói hình như chưa bao giờ xuất hiện trong các sách sử Đại Kinh. Không biết Triệu tướng quân từ đâu mà biết được?

Triệu Tử Văn biến sắc, nhưng lướt qua rất nhanh, dù cho Thế tử Hạng Long Uyên thuộc loại khôn khéo cũng không sao nhận thấy được. Triệu Tử Văn hiểu được là An Vương Thế tử này cũng không phải là loại ăn không ngồi rồi. Mục đích của Thế tử là tới trường cầu học, kỳ thật không cần nói cũng biết là tìm hiểu thân thể của mình. Đối với vấn đề này, Triệu Tử Văn căn bản không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ là nói rằng hẳn đọc được từ trong sách giáo khoa của một ngàn năm sau?

Không có mấy người có hứng thú quan tâm tới thân thể của Triệu tướng quân, mà chỉ có người hứng thú với năng lực của hẳn. Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. An Vương đối lập với hẳn cho nên đương nhiên muốn biết thân thể của hẳn rồi. Nhưng các thám tử lũng sục ở Hàng Châu cũng căn bản là không tra ra được chút tin tức nào của hẳn cả, đến cả cha mẹ hẳn là ai cũng không tra ra được, dường như hẳn là do tảng đá nứt ra mà thành vậy.

An Vương khá là kiêng kị và nghi hoặc đối với chuyện này. Thân thể của Triệu tướng quân thật đúng là rất bí ẩn! Hôm nay Hạng Long Uyên nghe nói là Triệu tướng quân sẽ đến Hàn Lâm Thư Viện dạy học nên đặc biệt tới

nghe. Khi nghe thấy những văn minh của các dân tộc khác từ xa xưa mà trên sách vở Đại Kinh chưa bao giờ từng ghi lại, y đã nghĩ ngay đến chuyện là Triệu tướng quân từ đâu mà biết được?

- À, chuyện này à...

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc lâu sau mới nhìn thẳng nói quanh:

- Ta từng cứu một giáo sĩ người Châu Âu đến Đại Kinh ở ven biển. Ông ta chính là dạng người tóc vàng mắt xanh mà ta đã nói. Lúc trước nhìn thấy bộ dạng ông ta kỳ quái, ta cũng bị hoảng sợ đáng kể, thiếu chút nữa đã giết chết quái vật đó. Nhưng sau này giao lưu với ông ta mới biết được là ông ta là giáo sĩ Châu Âu vượt biển đến đây. Những văn minh của các dân tộc cổ xưa là do ông ta kể cho ta nghe nên mới biết được!

Hạng Long Uyên nghi hoặc hỏi:

- Giáo sĩ nghĩa là gì?

Xem ra là các giáo sĩ Châu Âu cho tới nay chưa có ai đến Trung Nguyên cả. Triệu Tử Văn cười nói:

- Tín ngưỡng của dân tộc Hoa Hạ chúng ta là Phật giáo. Còn tín ngưỡng của dân tộc Châu Âu chính là Cơ Đốc giáo. Giáo sĩ đương nhiên là đến Trung Nguyên để tuyên truyền Cơ Đốc giáo rồi.

Hạng Long Uyên thông minh phi thường có thể hiểu được ngay, gật đầu cười nói:

- Thì ra là thế. Vị giáo sĩ Cơ Đốc giáo này hiện giờ đang ở đâu?

Thế tử quả nhiên không đơn giản, rất nhanh đã hiểu ra ngay giáo sĩ làm những gì. Triệu Tử Văn cho dù có biết có giáo sĩ ở Trung Nguyên cũng sẽ không dại gì nói ra cho Thế tử biết cả. Hắn tỏ vẻ thất vọng, thở dài nói:

- Giáo sĩ này sớm đã sửa xong thuyền buồm, quay về Châu Âu rồi!

- Thế ư? Vậy thì thật là quá đáng tiếc rồi.

Hạng Long Uyên thở dài một hơi thật sâu, trong mắt lại hiện lên tia sáng lạnh, trong lòng âm thầm suy nghĩ, "Triệu tướng quân có thể có tài học và tầm nhìn xa trông rộng như hiện giờ, Đại Kinh không có mấy ai có thể so sánh được. Liệu có phải là hắn học được từ chính ở người giáo sĩ kia hay không?"

Trong lịch sử ở kiếp trước của Triệu Tử Văn đã có ghi lại, đời Minh có giáo sĩ tuyên truyền tôn giáo và khoa học vào Trung Quốc. Truyền bá khoa học cũng không ít hơn tôn giáo là mấy bởi vì người Trung Quốc cần tri thức khoa học, chỉ nói về tôn giáo thì không thể đạt được sự tin tưởng của người đọc sách.

Chẳng qua hiện nay Đại Kinh còn chưa từng có giáo sĩ nào đến cả. Có thể tuyên truyền khoa học thì dù sao cũng là lừa người ta mà không phạm pháp. Triệu Tử Văn lừa đảo Thế tử một hồi làm y sững sốt ngăn người ra thì đồng thời trong lòng hẳn cũng thầm nghĩ, "Không biết bây giờ Châu Âu đã phát sinh những sự tình gì làm thay đổi cả quỹ tích lịch sử"

- Tử Văn!

- Đại ca!

Ngay vào lúc này, bốn vị tiểu thư đi ra khỏi cửa Hàn Lâm Thư Viện, dụ dàng gọi Triệu tướng quân đang đứng dưới tàng liễu.

- Ra mắt Thế tử!

Lý tài nữ là tài nữ trong kinh thành, đương nhiên là nhận ra nam tử tuấn mỹ đang đứng cạnh đại ca, liền vội vàng nhu mì thi lễ nói.

Trong hoàng thất hiện giờ cũng chỉ có một vị Thế tử. Ba tiểu thư đều cả kinh, An Vương Thế tử tìm Tử Văn làm gì. Các nàng cũng lập tức thi lễ, nói:

- Ra mắt Thế tử...

Nhìn bốn vị tiểu thư như hoa như ngọc, hơn nữa, mỗi người lại có nét tuyệt sắc riêng, Hạng Long Uyên cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ, cười nói:

- Bốn vị tiểu thư, mời miễn lễ!

Ánh mắt của y nhìn liếc qua Hạ Bình, lại chuyển hướng sang nói với Triệu tướng quân:

- Triệu tướng quân thật là có phúc khí a!

Hạ Bình biết y là An Vương Thế tử cũng không khỏi run người lên. An Vương Thế tử này nhìn thì như tươi cười hòa nhã, nhưng ai mà biết được trong lòng y đang nghĩ cái gì, có lẽ là cũng có thủ đoạn ác độc giống như An Vương. Bỗng nhiên nàng cảm thấy lòng bàn tay mình đang nóng lên.

Chỉ thấy bàn tay to tướng của kẻ bại hoại kia đang nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của mình, bất giác tâm tình nàng vững vàng lại, sự sợ hãi trôi qua, khuôn mặt ửng hồng, nàng vừa thẹn vừa vui cúi đầu xuống.

"Lại còn chiếm tiện nghi của Hạ Bình nữa!" Hạ Vũ Tình nổi giận, quả thực định xông lên đánh cho kẻ phóng đảng này một quyền. Nhưng bất đắc dĩ có An Vương Thế tử đứng đó nên nàng đành âm thầm nuốt giận. Đại tiểu thư làm sao có thể biết được tâm tư của Triệu Tử Văn. Vừa rồi khi Hạ Bình xuất hiện, ánh mắt của hắn đã sớm chú ý tới thần sắc của Hạng Long Uyên. Dù cho Thế tử có rất giỏi ngụy trang cũng khó tránh khỏi cái nhìn của Triệu Tử Văn. Hắn bắt gặp ánh mắt Thế tử lén liếc nhìn Hạ Bình thì đã biết y đang giấu diếm tâm cơ!

Bộ dạng yếu đuối khiếm nhược của tiểu ny tử khiến hắn động lòng, không khỏi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng để an ủi. Đó là hành động theo bản năng, nhưng cũng là để cảnh cáo Thế tử và An Vương ít chú ý tới Hạ Bình thôi.

Hiện giờ chuyện Hoàng tử bất ngờ tử vong trong hoàng thất Đại Kinh, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đã làm lão Hoàng đế chịu đả kích rất sâu sắc, lại tuổi già, một thân bệnh tật, chẳng mấy mà rời khỏi nhân thế. Lão lại chỉ có duy nhất một nàng công chúa, vô cùng áy náy với nàng công chúa tư sinh này. Nếu Hạ Bình cũng rời lão mà đi thì lão Hoàng đế chắc chắn sẽ vì sự áy náy và nỗi khổ mất đi con gái mà lâm bệnh không dậy nổi ngay, thậm chí nói không chừng sẽ lập tức băng hà!

Lão Hoàng đế càng cảm thấy áy náy, càng để tâm đến tiểu công chúa thì lại càng nhìn rõ thủ đoạn của An Vương! Lão Hoàng đế hiện giờ chống chọi được chỉ vì hai mục tiêu, chính là bảo hộ tiểu công chúa và để Bát Hoàng tử đoạt vị. Thiếu đi một trong hai mục tiêu đó cũng không được, chắc chắn sẽ là sự đả kích không nhỏ đối với lão Hoàng đế đang lúc tuổi già đau ốm. Cho nên đó là nguyên nhân vì sao An Vương phải giết Hạ Bình. Thế cục Đại Kinh càng loạn thì càng có lợi cho y.

Sự tranh giành trong hoàng thất chính là tranh đấu đến nỗi huynh đệ tay chân tương tàn. Trong lòng Triệu Tử Văn thở dài thật sâu. Hắn không muốn làm quan, cũng là bởi vì không muốn nhìn thấy cuộc đấu tranh tàn khốc

này! Hiện giờ Bát Hoàng tử vẫn trầm mặc như trước, căn bản là không muốn biết tình thế hiện giờ phát triển ra sao, lại càng chưa bao giờ nói đến chuyện triệu kiến Triệu tướng quân. Bát Hoàng tử không có tâm đoạt vị lại càng làm cho thế cục này không biết về sau sẽ phát triển thế nào.

Triệu Tử Văn không muốn nghĩ nhiều, vẫn là đến đâu hay đến đó đi vậy. Dù sao chắc chắn có thể giữ được mạng mình là được. Hiện giờ kỵ quân Đại Kinh trên danh nghĩa vẫn là ở lại kinh thành để luyện binh. Hãn cũng có một mục đích khác là trong tình huống phát sinh đột ngột thì có thể còn lưu một đường lui. Cho dù đoạt vị có thất bại cũng có thể giữ được thân mình.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 295

Hiếu Nhâm

Đừng sợ, có ta đây!

Triệu Tử Văn nói khế bên tai tiểu ny tử.

- Tử Văn...

Tiểu ny tử nghe mà đỏ mắt lên, thiếu chút nữa thì rơi lệ. Nàng lại vô cùng thân thiết dựa vào bên người Tử Văn, cảm thụ khí tức nam tử trên người hẳn, trong lòng vừa cảm động lại vừa thấy vô cùng bình tĩnh.

Hạng Long Uyên cũng không phải loại người hời hợt. Y nhìn ra manh mối quan hệ vô cùng thân thiết giữa hai người thì đã biết rằng Triệu tướng quân đã nhìn ra tâm cơ của mình rồi. Y ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, sau này ta sẽ tới thỉnh giáo!

Triệu Tử Văn trên mặt toát ra hào khí anh dũng bức người, nhìn Hạng Long Uyên, thản nhiên đáp:

- Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh!

Hai người đều hiểu rõ trong lòng --- là địch thì không phải là bạn! Hạng Long Uyên mỉm cười, trong mỗi cử chỉ đều nho nhã không sao nói nên lời được. Tuy không có nửa phần uy nghiêm như An Vương nhưng với loại người như An Vương Thế tử không phải đại thiện thì ắt là đại ác, tuyệt đối không có lừng chừng ở giữa. Có điều vừa rồi Thế tử đã lòi đuôi, chỉ có thể xác định được y là một đại ác nhân!

Hạng Long Uyên nhẹ nhàng phẩy ống tay áo, mỉm cười xoay người rời đi, phong thái vô cùng tiêu sái, khiến cho sáu vị tiểu thư ở ngoài đại môn thư viện đều si mê hưng phấn nói:

- Đó không phải là An Vương Thế tử sao? Thật sự là tuần mỹ bất phàm, phong độ tuyệt vời. Ta nếu có thể làm tiểu thiếp cho chàng thì thật là tốt

biết bao nhiêu.

Những tiểu thư trong kinh thành này làm sao lại mê giai đẹp đến thế chứ? Triệu Tử Văn nghe mà khinh thường, trong lòng bực bội nghĩ.

Đến cả Đại tiểu thư từ trước giờ vẫn là mặt lạnh như băng trước chúng nhân cũng không khỏi tán dương:

- Thế tử này không chỉ trời sinh tuấn lãng mà còn phong lưu tiêu sái nữa!
- Vũ Tình, nàng cũng không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài như thế chứ?

Triệu Tử Văn nhìn theo bóng dáng Hạng Long Uyên giới ngụy trang, hai người đã rõ lập trường của nhau, không cần phải che che giấu giấu cái gì nữa, cho nên rất là thiếu kiềm chế.

Hạ Vũ Tình nghe mà ngẩn cả người ra. Nàng tâm tư mẫn tiệp, lập tức hiểu rõ ý tứ mà Tử Văn muốn nói, vội vàng thanh minh:

- Tử Văn, Hạng công tử này thân là Thế tử Đại Kinh, chàng đừng có nói lung tung!

- Ta có nói lung tung sao?

Triệu Tử Văn nhớ tới chuyện Thế tử và An Vương nhiều lần đuổi giết Hạ Bình, lại nghe thấy lời nói vừa rồi của Đại tiểu thư thì trong lòng rất không vui, sắc mặt lạnh lùng hẳn. Đối với loại Thế tử giấu đầu hở đuôi như Hạng Long Uyên, hẳn đương nhiên là vô cùng chán ghét!

Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tử Văn, Đại tiểu thư lần đầu tiên thấy hẳn dùng ánh mắt như thế nhìn mình thì trong lòng run lên, đôi mắt đẹp lập tức tràn đầy nước mắt. Nàng nhìn Tử Văn, tâm tư rối loạn, hỏi:

- Thiếp chỉ là lo lắng chàng và Thế tử kết thù. Vì sao chàng lại đối xử với thiếp như thế? Chàng là đồ tồi, đồ không có lương tâm...

Nàng cũng không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy vô cùng ủy khuất, rồi không nói tiếp được nữa, hai vai run lên, nước mắt trong suốt như ngọc tuôn rơi trên hai má. Triệu Tử Văn thấy nàng khóc đến thâm tâm, thanh âm nghẹn ngào không dứt, giống như bị ức hiếp tổn thương đến cùng cực, không hề còn bộ dạng một nữ tử kiên cường cao ngạo như ngày thường nữa. Đại tiểu thư khóc mãi, nước mắt rơi như hoa đào trong cơn mưa, hải đường ngâm sương sớm, vẻ kiêu mỹ động lòng người không sao tả xiết.

"Khóc cũng có thể khóc đến mức động lòng người như thế, không phải là định câu hồn ta hay sao?" Triệu Tử Văn tức giận không phải là nhằm vào Đại tiểu thư, mà là phần hận chuyện An Vương và Thế tử từng đuổi giết tiểu công chúa. Có điều là Đại tiểu thư lại hiểu nhầm. Hắn tự biết mình đuổi lý, theo bản năng quay đầu đi, không nhìn tới nàng nữa.

- Chàng là đồ tồi. Cũng chỉ biết nói những lời độc địa với thiếp thôi. Thiếp nói những chuyện đó với chàng, chẳng lẽ là có tâm hại chàng sao?

Đại tiểu thư thấy Tử Văn tỏ vẻ không muốn nhìn đến mình thì trong lòng lại vô cùng buồn rầu, càng khóc thảm thiết hơn, thân thể mềm mại xoay người, chạy đi trên đường phố hoàng thành, nước mắt không ngừng rơi tí tách trên con đường lát đá xanh...

- Tiểu thư!

Hạ Bình nhìn thân ảnh Đại tiểu thư bước đi, lúc này mới kịp phản ứng lại, kêu lên một tiếng rồi lập tức vội vã đuổi theo nàng.

Bảo Nhi thì rất là sốt ruột, kéo tay đại ca nói:

- Đại ca, mau đuổi theo Hạ tử tử đi!

Bảo Nhi vốn ôn nhu đương nhiên sẽ không trách cứ đại ca vì sao đối xử như thế với Hạ tử tử. Cũng bởi vì nàng tin tưởng đại ca nhất định là có nguyên nhân. Nàng chỉ nhẹ giọng khuyên giải an ủi mà thôi.

Lý tài nữ thì biết đại ca chưa từng nói dối. Thế tử này chắc chắn không phải loại người tốt lành gì. Chỉ có Hạ tiểu thư là không hay biết gì thôi. Nàng dịu dàng nói:

- Đại ca, Hạ tử tử cũng là quan tâm đến huynh mà. Huynh mau đi đi!

Chuyển biến bất ngờ này làm Triệu Tử Văn thật sự là cảm thấy khóc không ra nước mắt. Đại tiểu thư tính tình cương liệt, sao chưa nghe mình giải thích đã bỏ chạy mất rồi?

- Triệu đại nhân!

Ngay khi hắn sắp cất bước đuổi theo Đại tiểu thư, từ trong đại môn của Hàn Lâm Thư Viện đột nhiên có một nữ tử dáng người yếu điệu bước ra. Hắn nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Tô Uyển Nhu đang tùm tùm cười đứng xa xa, mắt hạnh má đào, ngực cao mông nở, vô cùng xinh đẹp!

Triệu Tử Văn mấy ngày nay đang muốn tìm Tô Tiểu Muội để tham khảo thêm thông tin về Gia Cát liên nỗ, không ngờ hôm nay lại gặp nàng ở Hàn Lâm Thư Viện. Trong lòng hấn cân nhắc một lúc lâu, có lẽ để hồi phủ rồi sẽ giải thích với Đại tiểu thư sau, hiện giờ cứ giải quyết vấn đề binh khí của kỵ quân Đại Kinh với Tô Tiểu Muội trước đã!

- Tô tiểu thư, ta cũng đang có chuyện muốn tìm nàng.

Hấn mỉm cười đi lên phía trước nói.

"Rốt cuộc là Triệu đại nhân tìm ta, hay là ta tìm Triệu đại nhân?" Tô Uyển Nhu kinh ngạc nhìn Triệu đại nhân đang đi tới, ngạc nhiên nói:

- Triệu đại nhân, ngài thật sự là đang tìm ta sao?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đương nhiên là tìm nàng rồi. Không bằng chúng ta đi vào trong thư viện để bàn bạc đi!

- Đại ca...

Bảo Nhi đưa tay kéo ống tay áo của đại ca, ôn nhu nói:

- Còn Hạ tỷ tỷ, huynh không quan tâm sao?

Khó gặp được Tô Tiểu Muội, vấn đề liên quan đến trang bị cho kỵ quân Đại Kinh cũng không phải là lúc nói chuyện nhi nữ tình trường. Nói chuyện với Tô Tiểu Muội xong rồi đi tìm Đại tiểu thư, dù sao có chạy cũng không thoát mà. Triệu Tử Văn vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi, cười nói:

- Đại ca có việc gấp cần làm, để hồi phủ rồi sẽ tìm Vũ Tình sau. Muội giúp đại ca đi xem nàng ấy thế nào, được không?

Bảo Nhi đỏ ửng mặt, xấu hổ nói:

- Đại ca, thế muội về phủ xem Hạ tỷ tỷ thế nào đây. Huynh đi nhanh về nhanh nhé!

"Chụt!" Bộ dạng nũng nịu nhu thuận động lòng người như thế của Bảo Nhi thật là làm người ta yêu quá thể, Triệu Tử Văn không kìm nổi hôn lên khuôn mặt đang tươi cười của tiểu ny tử.

- Đại ca...

Bảo Nhi thẹn quá, mặt đỏ bừng lên, vội vàng lôi kéo Lý tài nữ đi về Triệu phủ, chỉ sợ làm cho người ta trông thấy bộ dạng mình đáng xấu hổ

thế này.

- Đại ca, muội cũng đi đây!

Lý tài nữ nét mặt hàm xuân, vẫy vẫy tay với Triệu đại ca rồi cùng Bảo Nhi rời đi.

"Triệu đại nhân này làm sao lại to gan thế chứ. Trước cửa thư viện mà còn..." Tô Uyển Nhu không khỏi đỏ bừng hai má, chần chừ một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Triệu đại nhân, vừa rồi Hạ tiểu thư...

Triệu Tử Văn thản nhiên cười nói:

- À, không có gì, hiểu lầm một chút mà thôi.

Tô Uyển Nhu gật đầu cười, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều vô cùng thành thực và khéo léo. Nàng nếu không phải trước khi gặp Triệu đại nhân đã có điều chỉnh cảm xúc thì sẽ không thể tự nhiên hào phóng như hiện tại được. Dù sao giữa hai người đã từng có một số lần tiếp xúc mờ ám, đối với một tiểu thư ở thời cổ đại cũng đã là xấu hổ không thể nói ra được rồi.

Triệu Tử Văn ngắm nhìn Tô Tiểu Muội dáng người cao dong dỏng, bộ ngực sữa sung mãn, kiều đồn tròn trĩnh cùng với cặp đùi ngọc thon dài làm người ta trở cả mắt. Hơn nữa, hôm nay biểu hiện của Tô tiểu thư lại thành thực hào phóng, nếu đứng trên sàn catwalk chắc chắn sẽ là một siêu mẫu. Vẻ quyến rũ mị hoặc nói không nên lời mà Triệu Tử Văn nhìn cũng không khỏi bị say sưa.

Bốn vị tiểu thư đều đã hồi phủ. Trước cửa Hàn Lâm Thư Viện chỉ còn một đôi cô nam quả nữ, Tô Uyển Nhu nhìn xung quanh, lại thấy ánh mắt si ngốc ngây ngác của Triệu đại nhân thì lập tức mặt ửng hồng. Trốn tránh ánh mắt như thiêu như đốt của hắn, nàng vô cùng thẹn thùng, cúi đầu nói:

- Triệu đại nhân, chúng ta đi vào trong đã rồi nói sau!

"Khụ, khụ..." Triệu đại nhân cũng ý thức được sự thất thố, giả bộ ho khan hai tiếng rồi gật đầu cười nói:

- Tô tiểu thư, mời!

Hai người đi xuyên qua hoa viên của Hàn Lâm Thư Viện. Lúc này, ở trong thư viện vẫn vang lên tiếng đọc sách lạnh lạnh. Với bài "Thiếu Niên

Cường", mấy trăm thiếu niên cùng đọc không khỏi làm người ta nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

- Triệu đại nhân, mời vào!

Tô Uyển Nhu dẫn Triệu Tử Văn tới bên ngoài cửa một khuê phòng trong ký túc xá của thư viện, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nói.

Triệu Tử Văn vừa bước vào khuê phòng đã ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt. Trên bàn sạch sẽ, màn trướng thơ mộng lại làm nổi bật cái ý cảnh ám muội. Khi hần bước thêm ba bước về phía trước, chợt nhìn thấy một dáng nữ tử nhỏ xinh đang nằm trên giường. Ánh mắt của hần chuyển đến trên khuôn mặt nữ tử này, thì thấy nàng mặt mày như tranh vẽ, trên má dường như vẫn còn vệt nước mắt chưa khô. Triệu Tử Văn kinh ngạc nói:

- An Ninh quận chúa?

Tô Uyển Nhu đứng bên cạnh hần, có chút thâm ý, gật đầu nói:

- Triệu đại nhân, ta tìm ngài là vì chuyện này đây.

Tiểu quận chúa sao lại ở đây? Triệu Tử Văn biến sắc. Hần và tiểu quận chúa sớm đã nói rõ ràng. Sau khi luận võ ở giáo trường thắng lợi, hần và An Ninh coi như không còn ai thiếu nợ ai nữa. Trong lòng hần không khỏi nghĩ thầm, "Chẳng lẽ là tiểu quận chúa này để Tô Uyển Nhu tới tìm ta?"

- Triệu đại nhân, An Ninh hiện tại đã vô cùng hối hận. Chẳng lẽ ngài không thể cho nàng một cơ hội ăn năn hay sao?

Tô Uyển Nhu lấy hết dũng khí, ưỡn ngực, ngẩng đầu chăm chú nhìn Triệu đại nhân nói.

Triệu Tử Văn không thể ngờ được là Tô Tiểu Muội lại tìm hần vì chuyện này. Hần cười lạnh, nói:

- Chẳng lẽ Tô tiểu thư tìm ta là vì chuyện này?

Cảm thụ được khí thế uy nghiêm bá đạo đột nhiên bộc phát của Triệu tướng quân, Tô Uyển Nhu tái mặt, vội cúi đầu nói:

- Ta biết An Ninh vừa trẻ con lại vừa vô lý, đã làm tổn thương ngài sâu sắc. Nhưng An Ninh cũng không biết ngài là Triệu tướng quân.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 296

Gia Cát Liên Nỗ

Nàng đều biết hết rồi à?

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt tiểu quận chúa đang say ngủ. Nàng cau mày, đến cả lúc ngủ mà khuôn mặt vẫn tràn ngập nỗi u sầu, xem ra tiểu quận chúa cũng không biết Tô Tiểu Muội đang cầu tình vì nàng.

Tô Tiểu Muội gật đầu, nói:

- An Ninh đã nói tất cả mọi chuyện cho ta biết rồi.

Với bí mật này, Triệu Tử Văn tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai. Mà nếu như đã có người biết, hẳn chỉ muốn giết kẻ đó cho thống khoái. Dù sao chuyện giữa hắn và quận chúa nếu công khai ra thì tuyệt đối không phải chuyện nhỏ. Nhưng Tô Tiểu Muội không chỉ là bằng hữu của hắn, lại là cháu gái của Tô Thái sư. Có đánh chết Triệu Tử Văn hắn cũng không dám xuống tay với nàng.

- Tô tiểu thư, hi vọng nàng có thể vĩnh viễn giữ bí mật này!

Triệu Tử Văn vừa nói vừa nhìn Tô Tiểu Muội một cách rất nghiêm túc. Cho dù hắn không sợ chết cũng quan tâm đến vấn đề an toàn của Bảo Nhi, Lăng Nhi và mấy vị hồng nhan tri kỷ.

An Ninh quận chúa cũng không phải là người thích đưa chuyện. Hắn cũng tin tưởng tiểu quận chúa sẽ không nói chuyện này ra cho người khác biết. Dù sao đây là chuyện có liên quan đến trinh tiết của một nữ tử. Có lẽ là bởi vì Tô tiểu thư là bạn chí thân nên nàng mới có thể nói mọi chuyện cho Tô Tiểu Muội nghe.

Tô Tiểu Muội cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, cẩn rằng ngà nói:

- Triệu đại nhân xin yên tâm. Ta sẽ không nói ra chuyện này cho bất cứ ai đâu. Mà An Ninh cũng chỉ nói cho một mình ta biết mà thôi.

Triệu Tử Văn gật đầu, sau đó đứng lên, định đi ra ngoài cửa. Bởi vì có tiếp tục ở lại đây thì cũng thấy không có ý nghĩa gì nữa!

- Đừng đi...

Tô Tiểu Muội vội đến mức lập tức đứng lên, định chặn lại Triệu đại nhân đang sắp đi ra khỏi cửa rồi. Nhưng đúng lúc này, nàng lại vấp một cái, đùi ngọc không cẩn thận va phải cái ghế bằng gỗ lim. Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, ngã nhào về phía trước.

Lại đây? Triệu Tử Văn nghe thấy tiếng kêu, lập tức chuyển người tới, nhanh tay nhanh mắt đón được Tô Tiểu Muội đang ngã quỵ xuống. Ngay lập tức, hắn cảm nhận được thân thể mềm mại như ngọc của nàng. Hôm nay Tô tiểu thư mặc một chiếc váy dài mỏng manh, thật đơn bạc lại làm nổi bật đường cong động lòng người, yếu điệu quyến rũ, làm Triệu đại nhân nhìn mà cảm thấy như huyết mạch bành trướng!

Ánh mắt của hắn nhìn xuống phía dưới, váy dài mỏng manh mềm mại, bộ ngực sữa cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng như nhành liễu, bờ hông cao đẹp nổi lên. Chính xác là kiểu tiên đột hậu vĩnh, đường cong lả lướt, nhìn một cái làm cho người ta như muốn phun trào nhiệt huyết.

Đáng chết hơn nữa là, Triệu Tử Văn cảm giác bàn tay hắn đang sờ vào không phải là Tô tiểu thư mảnh mai, mà là đúng bộ ngực ngạo nghễ và đầy đặn của nàng. Cảm giác sung mãn và đàn hồi làm cho tâm thần hắn rung động! Thân thể mềm mại trong lòng, bàn tay hắn còn đang tiếp xúc trên hai bầu vú đang nhấp nhô mãnh liệt. Cảnh sắc kiều diễm thật sự là không tầm thường.

- Ngài mau thả... ta, buông ra...

Tô Uyển Nhu mặt nóng bừng, đến vành tai trong suốt cũng đỏ cả lên, xấu hổ quá vội vàng nói. Nàng còn thấy hối hận, vì sao gặp Triệu đại nhân mỗi lần đều lỗ mãng và không cẩn thận như thế chứ, cứ như cố ý để hắn chiếm tiện nghi không bằng. Thật là xấu hổ chết người đi được.

Triệu Tử Văn cũng không có ý đồ đen tối, lập tức làm ra vẻ tim đập mặt đỏ, hai tay vội vàng buông ra. Khi buông tay ra lại lơ đãng tiếp xúc với bộ ngực sữa một chút, chỉ cảm thấy bóng loáng nhẵn nhụi như vừa được rửa qua sữa mềm mại vậy.

Tô Uyển Nhu vừa trải qua sự tiếp xúc "kịch liệt", tà váy dài bị hở ra, trước áo giữa lại lộ ra khe rãnh như ẩn như hiện, lại hơi cử động, phập phồng như ngọn sóng ba đào làm người ta nhìn mà hoa cả mắt.

“Vì cái gì mà mình luôn phát sinh chuyện với Tô Tiểu Muội này nhỉ? Thật là kỳ quái... Chẳng lẽ là nàng cố ý? Có lẽ là không phải như thế”. Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười nhìn Tô tiểu thư đang thẹn thùng như lửa đốt, cũng không biết nên nói gì để giải tỏa tình cảnh xấu hổ giữa hai người.

Thân thể Tô Uyển Nhu như có lửa nóng, ánh mắt duyên dáng, cúi thấp đầu, lắp ba lắp bắp nói:

- Triệu... Đại nhân, ngài... không cần phải đi. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện tử tế, có được không?

“To, thật sự là to. Bình thường cũng nhìn ra vóc người đẹp đẽ của Tô tiểu thư. Hôm nay vừa sờ lại không nghĩ là ma quỷ như thế. Cặp mông sung mãn, hương vị kia, chặc chặc, giống như một quả đào mật chín mọng.” Triệu Tử Văn trong lòng toàn ý dâm.

- Triệu đại nhân, ngài đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Tô Uyển Nhu hai gò má như rắng chiều, hàng mi dài nhấp nháy, ngượng ngùng khẽ nói.

- Ghê gớm thật...

Triệu Tử Văn nhất thời nói theo bản năng về thứ vừa mới nghĩ đến trong đầu. Hấn lập tức tỉnh trí lại, thềm vuốt mồ hôi lạnh, ngượng ngùng cười nói:

- A, không. Tô tiểu thư còn muốn nói chuyện gì với ta nữa?

Ghê gớm thật là ý gì? Tô Uyển Nhu không nhận thấy được ý tưởng hạ lưu trong đó, trong lòng nàng chỉ âm thầm kỳ quái. Nàng điều chỉnh quyết tâm, tâm tình xấu hổ lập tức tốt hơn rất nhiều. Nàng nhìn Triệu Tử Văn, khẽ nói:

- Triệu đại nhân, chẳng lẽ ngài và An Ninh không còn có thể cứu vãn được nữa sao?

- Chuyện này để sau hẵng nói. Hôm nay ta tới tìm nàng là có việc!

Triệu Tử Văn nhướn mày, chuyển sang một đề tài khác.

Bắt gặp vẻ mặt quyết tuyệt của Triệu đại nhân, Tô Uyển Nhu cũng không ép uống nữa. Lại nghe thấy Triệu đại nhân nói là tìm mình có việc, nàng liền hỏi lại:

- Triệu đại nhân, tìm ta có việc gì?

Triệu Tử Văn chuyển chủ đề thành công, trên khuôn mặt ngăm ngăm không còn thần sắc nhả nữa mà chĩnh sắc nói:

- Tô tiểu thư có biết Gia Cát liên nỗ không?

- Gia Cát liên nỗ?

Tô Uyển Nhu có vẻ suy nghĩ, nói:

- Gia Cát liên nỗ mà Triệu đại nhân nói đã sớm biến mất mấy trăm năm nay rồi. Trên sách vở chỉ có ghi chép lại không rõ ràng...

- Vậy sao? Tô tiểu thư, như vậy nàng có thể làm ra được không?

Triệu Tử Văn nghe thế thì rất là hưng phấn, nói:

Làm ra được ư? Tô Uyển Nhu nghe xong ngẩn ra, cười khổ một tiếng, nói:

- Gia Cát liên nỗ sớm đã thất truyền. Khi không có hàng mẫu mà muốn chế tạo ra một lần nữa thì nói dễ hơn làm đấy.

Lúc này Tô Tiểu Muội đã sớm xóa tan không khí kiêu diễm vừa rồi và khôi phục bộ dạng thành thực khéo léo, từng cái nhăn mày, từng nụ cười đều biểu lộ một khí tức thành thực, khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy rất là ấm áp.

Ngay khi Tô tiểu thư đang nhíu mày, hần đã đặt trên văn án trong phòng một trang giấy Tuyên Thành có vẽ phác thảo. Tô Tiểu Muội ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn tờ giấy có chút tò mò, chỉ thấy một mô hình nỗ liên châu sống động và khéo léo hiện ra trên bản vẽ.

Triệu Tử Văn vẽ xong vẫn không quên giải thích, nói:

- Loại nỗ liên châu này chủ yếu là từ thân nỗ, dây cung và hộp tên mà tạo thành. Hộp tên được gắn trên thân nỗ, nhưng một bộ có mười mũi tên được gọi là một nỗ mười tên (liên phát thập tiễn). Sự ảo diệu của nỗ liên châu là nằm ngay tại trong hộp tên này...

- Triệu đại nhân, từ đâu mà ngài biết được về loại nỗ liên châu này?

Sau khi Triệu đại nhân giải thích, Tô tiểu thư mở to mắt kinh ngạc, nhìn bộ nỏ liên châu có cấu tứ xảo diệu, một nỏ mười tên bằng ánh mắt không thể tin được. Thế này thì có uy lực đến mức nào chứ? Nếu dùng ở kỵ binh thì không ai có thể che chắn nổi.

Cái gọi là nỏ liên châu này, Triệu Tử Văn đã từng nhìn thấy trên TV ở kiếp trước, không ngờ là hôm nay lại có công dụng thế này. Loại nỏ liên châu này và Gia Cát liên nỏ trong truyền thuyết hoàn toàn tương tự. Trên bản vẽ này đã mô tả đúng về Gia Cát liên nỏ. Nếu cứ theo đó thì làm ra một cái Gia Cát liên nỏ cũng không phải là chuyện gì khó cả!

Hắn khẽ cười đáp:

- Trong lúc vô tình mà có được. Tô tiểu thư, dùng cái bản vẽ này, thêm vào một số ghi chép mà nàng biết rõ về Gia Cát liên nỏ, không biết nàng có thể làm ra nó được không?

Tô tiểu thư ánh mắt sáng rực lên, vui mừng nói:

- Triệu đại nhân xin yên tâm, ta nhất định có thể làm ra Gia Cát liên nỏ này được!

Nha đầu này sao mà tự tin thế nhỉ? Triệu Tử Văn nghe rồi ngẩn ra. Cũng khó trách, mọi người đều nói cháu gái của Tô Thái sư trên thông thiên văn, dưới tường địa lý. Cái nỏ liên châu bé tí này thì làm sao làm khó được nàng? Thật đúng là một kỳ nữ tử mưu trí hơn người!

- Uyển Nhu, cái nỏ liên châu này đừng để cho ai biết. Âm thầm làm ra hai ngàn cái rồi lập tức tiêu hủy bản vẽ!

Triệu Tử Văn nghiêm túc nói. Đối với loại nỏ liên châu có uy lực hùng mạnh này, nếu như để cho vây cánh của An Vương có được, hậu quả sẽ khôn lường. Hiện giờ điều hắn muốn làm chính là tăng cường thế lực cho kỵ quân Đại Kinh chứ không phải là để mưu lợi cho người khác!

Tô Uyển Nhu đột nhiên thấy Triệu đại nhân xưng hô vô cùng thân thiết thì không khỏi đỏ mặt lên. Nàng hiểu được tầm quan trọng của loại nỏ liên châu này, liền gật đầu nói:

- Triệu... Đại nhân, xin yên tâm. Ta sẽ phân phó hạ nhân bí mật làm hai ngàn chiếc nỏ liên châu!

Rốt cuộc đã hoàn toàn giải quyết được vấn đề Gia Cát liên nỗ, Triệu Tử Văn thở một hơi dài nhẹ nhõm, lập tức lại cười nói với nàng:

- Uyển Nhu, về sau gọi ta là Tử Văn đi. Cứ gọi là Triệu đại nhân thấy xa lạ quá!

- Triệu... Tử Văn,

Tô Uyển Nhu dường như dùng hết sức lực toàn thân mới sửa được cách xưng hô với Triệu Tử Văn. Nàng xấu hổ nói:

- Tử Văn, An Ninh gần đây rất gầy...

Nàng gọi xong tên của Triệu đại nhân, mặt lại hồng lên. Nàng cũng không biết tại sao luôn phát sinh rất nhiều hiểu lầm với Triệu đại nhân, phát sinh rất nhiều tình huống xấu hổ. Chẳng lẽ đây chính là duyên phận sao? Tô Uyển Nhu lại lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, "Tử Văn không chỉ là Tế tướng Đại Kinh, mà còn là Triệu tướng quân mà mỗi người Đại Kinh đều kính ngưỡng. Làm sao có thể thích được một nữ tử có chiều cao quái dị như mình chứ..."

Trong lòng nàng thở dài thật sâu, cũng không còn ảo tưởng gì nữa. Chỉ hi vọng Triệu tướng quân có thể tha thứ cho những việc trước kia An Ninh đã làm, gặp Hoàng thượng và Hoài Vương cầu hôn, chính thức cưới tiểu quận chúa làm vợ. Bằng vào thanh danh của Triệu đại nhân, nếu muốn kết hôn với tiểu quận chúa thì chỉ sợ không có ai dám ngăn cản cả.

Mới vừa tạo ra mối quan hệ thân cận hơn với Tô Tiểu Muội, chợt nghe thấy nàng nói đến chuyện của tiểu quận chúa, Triệu Tử Văn lại cảm thấy đau đầu. Vừa rồi nói chuyện một hồi với Tiểu Muội, cũng không biết có đánh thức tiểu quận chúa dậy không nữa.

- Ừ...

Hắn vừa chuyển ánh mắt nhìn sang nàng quận chúa đang say ngủ, chợt nghe thấy một tiếng nỉ non phát ra từ trong miệng anh đào. Hắn vội vàng nói nhỏ bên tai Tô Uyển Nhu:

- Việc này xin kính nhờ Uyển Nhu nàng. Ta đi trước đây! Hắn mượn cơ này trốn thoát khỏi ma chường của Tô Uyển Nhu, nói xong lắc mình phi ra ngoài cửa luôn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 297

Khăn Tay Trắng

Tử Văn!

Tô Uyển Nhu chưa kịp phản ứng thì thân ảnh của Triệu Tử Văn đã biến mất không còn tung tích. Nàng nhịn không được tiến tới trước cửa gọi to một câu, tuy nhiên không hề nghe thấy tiếng đáp lại.

Thấy Triệu Tử Văn rời đi, Tô Uyển Nhu thầm thở dài trong lòng. Chẳng lẽ chuyện của Hạng An Ninh lại khiến cho hấn chán ghét như vậy ư?

- Tiểu muội, khụ khụ.

Hạng An Ninh dường như đã dần dần tỉnh lại, ho nhẹ hai tiếng.

Tô Uyển Nhu khẽ mỉm cười, vội vàng đi tới bên cạnh giường nhìn tiểu công chúa rồi nhẹ nhàng nói:

- An Ninh, tỷ tỉnh dậy từ lúc nào vậy?

Ta...

Hạng An Ninh định nói gì nhưng rồi lại thôi. Đột nhiên nàng òa lên, lao vào trong lòng của Tiểu Muội mà khóc.

Nha đầu này hóa ra đã sớm tỉnh lại từ lâu. Tô Uyển Nhu cũng không biết phải an ủi nàng thế nào bởi vì nàng biết Hạng An Ninh đã nghe được lời nói đoạn tình của Triệu Tử Văn, thì có thể không thương tâm được sao?

Hạng An Ninh ôm lấy thân hình thon thả của Tiểu Muội, nước mắt lã chã rơi xuống. Lê Hoa Đái Vũ vô cùng đáng thương khiến cho Tô Tiểu Muội động lòng, càng ôm tiểu nha đầu đáng thương này vào lòng chặt hơn.

- Aizzz, sớm biết như vậy thì lúc này mình phải làm sao mới đúng?

Triệu Tử Văn cũng chưa rời đi mà chỉ lẳng lặng đứng ở bên ngoài cửa sổ. Nghe thấy tiếng khóc nỉ non của tiểu quận chúa, hấn nhịn không được than nhẹ một tiếng.

- Hoa thương tâm, lạnh thấu xương. Đơn côi trong gió, si tình chú, ai giải cho hết tịch tịch? Vòng luân hồi, đã từng lưu luyến, đau đau ở trong lòng. Quên đi, quên má lúm đồng tiền vẫn thường hiện về trong giấc mộng.

Ở ngoài sương phòng bỗng nhiên vang ra những từ điệu bi thương này. Tô Uyển Như khẽ giật mình, vội vàng lao ra ngoài cửa thì thấy trống vắng không có ai.

- Quên đi, quên má lúm đồng tiền vẫn thường hiện về trong giấc mộng.

Hạng An Ninh lẳng lẳng ngâm lại câu này trong bài từ. Nước mắt trong suốt của nàng nhỏ lên trên vai. Mực quang của nàng đau khổ nhìn về phía cửa sổ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Những thi từ này không cần nói cũng biết rằng có ý khuyên nhủ tiểu quận chúa quên đi chuyện cũ. Tô Uyển Như âm thầm chậm rãi lắc đầu. Đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía ngoài Hàn Lâm thư viện. Triệu tướng quân này bất kể về văn chương hay học thức, đều kinh nhân!

Tại sao hẳn lại biết Gia Cát liên nỗ, tại sao lại nghĩ ra ý tưởng kỳ diệu làm báo giấy này chứ? Chẳng lẽ hẳn thật sự là kỳ nhân sao?

Đôi mắt biếc của Tô Uyển Như trầm ngâm suy nghĩ.

Những thi từ này không phải là do hẳn đạo của người khác, đây quả là một đột phá không nhỏ. Trong lòng hẳn cảm thấy buồn cười, mình cũng có khi làm những câu từ như vậy ư?

Triệu phủ lúc này đã sắp tắt đèn. Triệu Tử Văn cùng với Tô Uyển Như đàm đạo với nhau một phen bây giờ đã là vào lúc đêm khuya.

- Đại ca, sao bây giờ huynh mới về?

Bảo nhi ngồi trong đại sảnh nhìn thấy một thân ảnh cao ráo đi tới thì vội vàng bước đến hỏi hẳn.

Triệu Tử Văn nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hạ tử tử đang ở trong phòng, không ăn không uống gì.

Bảo nhi cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói.

Triệu Tử Văn nghe vậy thì cảm thấy dở khóc dở cười. Chỉ là một chuyện hiểu lầm nho nhỏ, vậy tại sao lại phải tuyệt thực như vậy? Hẳn cười nói:

- Ta đi xem Vũ Tình thế nào!

Hắn bước tới hướng đến khuê phòng thì đã thấy Hạ Bình cầm đồ ăn còn nóng đứng trước cửa khuê phòng của Đại tiểu thư, dáng vẻ rất lo lắng.

Hạ Bình thấy hắn đi tới thì lập tức lộ vẻ vui mừng.

- Tử Văn, Đại tiểu thư nàg...

- Ừ.

Triệu Tử Văn tiến lên phía trước, cắt lời tiểu nha đầu, khẽ nói:

- Ở đây giao cho huynh, muội mau đi dùng bữa đi!

Tiểu ny tử này vì lo lắng mà khuôn mặt trở nên tái nhợt, nhìn qua là biết nàng chưa ăn cơm tối.

Thấy Tử Văn, Hạ Bình cũng cảm thấy yên tâm, đem đồ ăn trên tay trao cho hắn, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Tử Văn, huynh không nên trách tiểu thư, tiểu thư không biết rằng thế tử là người có tâm cơ.

Vẫn là tiểu quận chúa này hiểu chuyện!

Triệu Tử Văn nhận đồ ăn xong cười nói:

- Ta biết rồi, muội mau đi dùng bữa đi, việc ở đây giao cho ta.

- Vâng, huynh hãy nhẹ nhàng nói với Đại tiểu thư, tỷ ấy sẽ nghe.

Trước khi đi, Hạ Bình vẫn không quên dặn dò.

- Cộc, cộc cộc.

Tiểu ny tử vừa đi Triệu Tử Văn đã nhẹ nhàng gõ cửa phòng. Ở trong phòng phát ra thanh âm của Hạ Vũ Tình:

- Hạ Bình, ta không ăn gì đâu, muội đi đi!

Triệu Tử Văn đứng ở ngoài cửa cười nói:

- Vũ Tình, là ta, thế nào? Ta có thể vào được không?

Đại tiểu thư đang ngồi ở đầu giường nắm lấy hai đầu gối nghe thấy thanh âm này thì run lên, cắn chặt hàm răng ngà nói:

- Không được vào đây!

Đối với hiểu lầm này, Triệu Tử Văn không thể nói rõ ra. Đại tiểu thư không biết Hạng Long Uyên là loại người ác độc, mà Triệu Tử Văn đối với người này vô cùng khinh thường, chuyện này dẫn đến việc Đại tiểu thư hiểu lầm mà giận Tử Văn. Người không biết thì không có tội, Đại tiểu thư cũng

không có gì sai trái. Trong lòng Triệu Tử Văn chỉ mắng thầm tên cừu nhân của mình này tâm cơ thâm hiểm, dẫn đến hiểu lầm rắc rối này.

- Vũ Tình, để cho ta vào đi!

Hắn hiểu tính tình của Đại tiểu thư. Nàng biết là ta không cố tình, bây giờ chỉ cần giải thích đôi lời, khiến cho nàng minh bạch đạo lý trong đó là được. Hắn lại gõ cửa nói.

Hạ Vũ Tình đưa tay ôm lấy trán, mím môi không nói gì cả. Nàng muốn bước tới để mở cửa cho Triệu Tử Văn nhưng đôi chân dường như đã bị cái gì đó ngăn cản.

- Vũ Tình!

Thấy nàng không trả lời, Triệu Tử Văn lại tiếp tục gọi.

Đại tiểu thư!

Tiểu bảo bối!

Tiểu tâm can!

- Tiểu...

Đến khi Triệu Tử Văn hô thêm một chữ “Tiểu nữa” thì cánh cửa được mở ra. Đại tiểu thư thanh tú động lòng người đứng trước mặt của hắn, khuôn mặt đỏ bừng khẽ gắt:

- Chàng gọi gì chứ, đúng là không biết xấu hổ!

Triệu Tử Văn cười nói.

- Không xấu hổ, không hề xấu hổ.

Hạ Vũ Tình cảm thấy hơi chóng mặt, nàng lại tiếp tục ngồi xuống giường. Triệu Tử Văn liền đưa tay đóng cửa lại rồi tiến tới gần nàng, đem đồ ăn còn nóng hổi đặt lên trên bàn, không nhanh không chậm nói:

- Vũ Tình, chuyện hôm nay, thực sự không phải là ta muốn làm mọi thứ khó xử, mà là có nguyên nhân.

Nhớ tới anh mắt tuyệt tình và quyết liệt của tên bại hoại này, Hạ Vũ Tình thậm chí còn muốn chết, nàng ngược đôi mắt tràn đầy nước mắt lên nói:

- Chàng thì có nguyên nhân gì!

An vương thế tử không hề đơn giản như vậy, ta lại đang cùng với phụ thân hắn đối đầu gay gắt với nhau. Mà thế tử kia bên ngoài thì có vẻ nho

nhã nhưng kỳ thật bên trong rất hung ác, ta đã mấy lần suýt chết ở trong tay phụ tử bọn họ.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn Vũ Tình, nghiêm túc nói.

Suýt chết trong tay bọn họ sao?

Hạ Vũ Tình nghe vậy thì chấn động, đôi mắt xinh đẹp của nàng thiếu chút nữa thì lại chảy lệ. Nàng cầm chặt lấy bàn tay to củ hủ, vội vàng hỏi:

- Bọn họ dám động tới chàng sao? Chàng có bị sao không?

Triệu Tử Văn dịu dàng lau nước mắt của nàng, ôn nhu nói:

- Không sao, ta đã từng thắng bọn họ mấy lần, bây giờ cuộc đấu giữa ta với họ đang ngang ngửa, hôm nay bọn họ cũng không làm gì được ta!

Tử Văn, thật xin lỗi, thiếp không biết thế tử là loại người như vậy!

Nghe Triệu Tử Văn giải thích một hồi, Hạ Vũ Tình lập tức đại ngộ, đột nhiên nàng lao vào trong lòng Triệu Tử Văn mà nghẹn ngào khóc.

Đại tiểu thư cũng không phải là người không biết đến đạo lý. Nàng đã hiểu ra con người ngụy quân tử tỏ ra đạo mạo của Hạng Long Uyên. Không chỉ vậy, nàng lại còn khen ngợi cái tên ngụy quân tử này. Bây giờ nàng biết được hẳn đã nhiều lần mưu hại Triệu Tử Văn thì trong lòng hối hận không thôi, khóc lóc nói:

- Tử Văn, muội, muội không phải cố tình gây sự.

Cuối cùng, sau cơn mưa trời lại nắng. Triệu Tử Văn lau mồ hôi, ngồi ở trên giường ôm lấy eo lưng thon thả của Đại tiểu thư rồi nói:

- Không sao, đó là do nàng không biết rõ, ta sẽ không trách nàng.

Thấy tướng công mình rộng rãi như vậy, Hạ Vũ Tình cảm động mừng rỡ lại tiếp tục rơi nước mắt, nhịn không được hôn lên đôi môi của Triệu Tử Văn.

Nàng bây giờ sao lại cười mở như vậy chứ?

Triệu Tử Văn dĩ nhiên là không cự tuyệt, hẳn ôm chặt lấy kiều khu của Đại tiểu thư, đôi môi hướng về cặp anh đào đỏ mọng của nàng, khẽ hôn một cái thật sâu.

Hương vị ngọt ngào trên đôi môi của đại tiểu thư lập tức tràn ngập trong miệng của hắn. Hắn thè lưỡi ra quấn lấy cái lưỡi của nàng.

- Ừm. Trong hơi thở của Hạ Vũ Tình phát ra một thanh âm động lòng người.

Triệu Tử Văn không biết từ lúc nào đã buông bàn tay của Hạ Vũ Tình ra, dần dần chuyển sang vuốt ve mặt nòng eo, bắp đùi và hông của nàng. Bàn tay hắn lúc này đã chuyển sang cởi bỏ chiếc yếm trong của Đại tiểu thư, chạm vào bộ ngực đầy đà.

Hai bờ môi đang hôn nhau nồng nhiệt đột nhiên tách ra. Đại tiểu thư thở hổn hển, ngưng ngừng cảm thụ sự vuốt ve từ bàn tay to của hắn. Mà cánh tay của nàng không biết từ bao giờ đã ôm lấy eo lưng của Triệu Tử Văn, ánh mắt của nàng dâng lên một vẻ hơi cuồng nhiệt, khuôn mặt ửng đỏ rung động lòng người.

- Ừm, đừng làm vậy.

Trong miệng của nàng phát ra một âm thanh ngăn cản, nhưng lọt vào tai Triệu Tử Văn thì lại càng khiến hắn hưng phấn.

Lúc trước vốn đã mập mờ tiếp xúc với thân thể của Tô Uyển Nhu đã khiến cho dục hỏa của hắn bốc lên. Triệu Tử Văn lúc này đã không còn kìm chế được nữa, hắn đem cái yếm tiểu ny tử này từ từ gỡ ra. Lúc hai hạt đậu đỏ bồng đã hiện ra trước mặt hắn. Hai tay thuận thế vuốt ve đến khe hông của Hạ Vũ Tình, nhẹ nhàng xoa bóp cặp hông vô cùng co dãn của nàng. Thân thể của Hạ Vũ Tình trở nên run rẩy, bờ môi phả ra một luồng khí ngọt ngào:

- Tử Văn, chờ tí nữa.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lay động lòng người.

Giữa ban đêm làm chuyện này, còn chờ cái gì nữa?

Tình trạng của Triệu Tử Văn đã sắp lên nào, làm sao có thể dừng lại được chứ?

Đại tiểu thư kìm nén lửa dục của mình, vô lực lấy từ dưới gối ra một vật gì đó.

Triệu Tử Văn thấy vậy thì giật mình. Chẳng lẽ đại tiểu thư đang tìm...

Đại tiểu thư ửng đỏ cả khuôn mặt, bàn tay chìa ra một miếng khăn trắng. Triệu Tử Văn giờ mới biết suy nghĩ của mình là sai lầm, thời cổ đại làm gì có vật đó chứ?

- Mẫu thân nói, trinh tiết của nữ tử quan trọng như tính mạng cho nên thiếp muốn dùng tấm khăn tay trắng này.

Đại tiểu thư ửng đỏ cả khuôn mặt, cảm thấy lời nói này thật khó, nhưng nàng thủy chung vẫn nói ra được.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 298

Nhớ Lại Chuyện Cũ.

Triệu Tử Văn làm sao không biết tác dụng của chiếc khăn tay trắng này chứ. Hắn ghé sát mặt vào bên tai đại tiểu thư, chẳng cần biết xấu hổ là gì, pha trò, nói:

- Chuyện này... Phu nhân vẫn thực là quan tâm đến chúng ta nhỉ!

Đại tiểu thư xấu hổ tránh vào trong lòng hắn, vành tai cũng bị đỏ hồng lên, đâm vào bộ ngực của hắn, nói:

- Không cho nói nữa. Không cho nói nữa. Đều là mẫu thân hại ta rồi!

Hắn với tiểu thư Hạ gia đã xác định rõ quan hệ hôn nhân. Lần này cùng nhau vào kinh, lại cần ở lại kinh thành đến vài tháng trời, hai người sớm chiều ở chung, tình chân ý thiết, đến kẻ ngốc cũng biết là sẽ phát sinh ra những chuyện gì. Hạ phu nhân chuẩn bị hết tất cả những chuyện này, cũng là vì thương yêu đại tiểu thư.

Ánh mắt Triệu Tử Văn dịu dàng nhìn đại tiểu thư, vô cùng chân thành, nói:

- Vũ Tình, nàng thật sự là nguyện ý sao?

Hạ Vũ Tình cúi thấp đầu, không một tiếng động rúc vào trong lòng hắn, cái cần cổ thon dài sớm đã hồng cả lên, dường như thoa thêm một tầng son phấn nhàn nhạt, vẻ quyến rũ mê người không sao nói nên lời:

- Tử Văn, chàng còn nhớ rõ tình cảnh khi chúng ta bị rơi xuống vách núi ở Hàn Sơn Tự không?

Nghe đại tiểu thư nhắc tới chuyện cũ, Triệu Tử Văn lập tức lòng đầy cảm phẫn, nói:

- Làm sao lại không nhớ? Đại tiểu thư nàng cởi sạch quần áo ra sưởi ấm cho ta. Ta lại không thấy cái gì cả. Thật sự là rất đáng giận!

Đại tiểu thư nghe mà ngẩn người, lập tức đấm vào ngực hần, mặt đỏ lên gất gỏng:

- Chàng, cái đồ phóng đảng này, ăn nói linh tinh cái gì đấy. Thiếp... chỉ có điều trên thân... Đồ phóng đảng! Nàng vừa tức vừa thẹn. Những câu xấu hổ như vậy không sao có thể nói ra miệng được.

Triệu Tử Văn nhẹ vuốt hai điểm đỏ bừng trên đại tiểu thư đầy đà, làm cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, ánh mắt mê man, cả người nóng bỏng, đôi môi anh đào thở ra làn hương thơm ngát như hoa lan:

- Tử Văn, sau này chúng ta còn có thể đến thăm lại vách núi Hàn Sơn Tự nữa không?

- Đương nhiên có thể. Chờ mọi chuyện ở kinh thành giải quyết xong, ta sẽ cùng nàng đến bên vách núi ở Hàn Sơn Tự, ôn lại chuyện cũ!

Triệu Tử Văn dịu dàng hôn hít đôi môi đỏ mọng của đại tiểu thư, dịu dàng cười nói.

Đại tiểu thư vui mừng ôm vòng eo hổ của Tử Văn, nàng phấn khởi nói:

- Tử Văn, đến lúc đó chàng còn phải công thiếp leo lên sườn núi nữa đó!
- Được, được, được, kể cả đánh dã chiến cũng không thành vấn đề!

Triệu Tử Văn cười thâm đặng, nói.

Đại tiểu thư nghe rồi vừa thẹn vừa vui, khẽ gất gỏng:

- Cái gì mà dã chiến? Chàng là cái đồ tồi! Chỉ toàn những ý nghĩ xấu xa thôi!

Đại tiểu thư dưới ánh đèn đỏ, mặt mày như tranh vẽ, ngực cao mông nở, khuôn mặt ửng hồng, càng nhìn lại càng thấy nét kiêu diễm làm động lòng người, khiến cho triệu đại nhân nhìn mà tim cứ đập thành thịch.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Tử Văn, đại tiểu thư lại càng xấu hổ hơn, cúi trán, khẽ cắn răng, ngượng ngùng nhìn hần nói:

- Tử Văn, chàng có thích bộ dạng hiện giờ của thiếp không?

Đại tiểu thư dung mạo tuyệt mỹ, khí chất cao nhã, nhẹ nhàng mỉm cười với Triệu Tử Văn, chậm rãi chuyển động thân hình. Thân ảnh đẹp tuyệt như một đóa hoa mẫu đơn sáng lạn ở nhân gian đang nở rộ trong trời đất...

Triệu Tử Văn nhìn mà si ngốc, ngơ ngác nói:

- Vũ Tình, nàng là nữ tử đẹp nhất mà ta đã từng gặp!

- Chàng chỉ nói những câu dễ nghe để gạt thiệp thôi,

Hạ Vũ Tình trong mắt tràn đầy nước mắt trong suốt, trên mặt lại có vẻ tươi cười nhàn nhạt, sáng giọng nói. Đã trải qua bao nhiêu chuyện với người xấu, hôm nay lại trách nhầm hẳn nữa, Hạ Vũ Tình càng hiểu rõ ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới, trong lòng nàng vừa sợ hãi lại vừa ngượng ngùng, trong ánh mắt nổi lên nét động tình mê man.

Triệu Tử Văn ngày thường nhìn thấy Đại tiểu thư nếu không lạnh như băng thì cũng là dịu dàng như nước. Chưa từng nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ như thế này bao giờ cả. Hẳn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Hạ Vũ Tình rồi nói:

- Vũ Tình, có thể gặp được nàng, chính là do trời xanh đã hậu đãi Triệu Tử Văn ta, cả đời này ta sẽ bảo vệ nàng.

Nghe thấy lời thề này của Tử Văn, nước mắt Hạ Vũ Tình liên tục ứa ra, nàng ôm lấy thân hình của Tử Văn, dịu dàng nói:

- Tử Văn, thiệp muốn nghe câu hát mà khi xưa ở Hàn Sơn Tự, lúc mà chàng công thiếp lên núi.

Triệu Tử Văn nghe vậy thì nhớ lại mình đã cùng với Đại tiểu thư phân phân hợp hợp, lúc cãi nhau, lúc lại rất ôn nhu ấp áp, ngọt ngào. Một lúc lâu sau, hẳn mới nhẹ giọng cất tiếng...

Không cần phải nặng nề.

Tìm bầu trời xanh nơi đó.

Nhẹ nhàng bay theo làn gió.

Trải qua những cảm giác đau thương.

Ta muốn từng bước từng bước tiến lên.

Chờ đợi được nhìn thấy ánh dương quang.

Bầu trời nhỏ nhưng ước mộng thật lớn.

Ta muốn từng bước tiến lên.

Chiếc lá bay trước mặt.

Gió thổi qua làm nhòa lệ cùng mồ hôi.

Một ngày nào đó bầu trời sẽ thuộc về ta...

Hạ Vũ Tình ôm chặt Triệu Tử Văn, lắng nghe giai điệu dịu dàng và quen thuộc, những hình ảnh trong vách núi giống như là một đoạn phim ngắn

hiện về trong óc của nàng. Từng thứ từng thứ tái diễn lại, ở trong vách núi hai người trần truồng ôm nhau để sưởi ấm. Tử Văn vừa hát vừa công nàng xuống sườn núi, sau đó ở Hàng Châu gây chấn động bằng tỳ võ chiêu thân, cùng nhau buồn vui ở vườn hoa Quế Lâm.

- Tử Văn, Vũ Tình cảm thấy rất hạnh phúc.

Hạ Vũ Tình nghe thấy làn điệu do Triệu Tử Văn nói ra, thì nhớ lại chuyện cũ, tựa như được sống lại ngày mà hai người rơi xuống vách núi Diệp Phiêu. Nàng xấu hổ nép vào trong lồng ngực của hắn, nước mắt ghen ngào tuôn ra, ngọt ngào nói.

- Vũ Tình, từ nay về sau ta sẽ khiến nàng cảm thấy hạnh phúc hơn.

Triệu Tử Văn nhẹ nhàng nói, giọng của hắn vô cùng kiên định.

Hạ Vũ Tình đột nhiên lấy hết dũng khí, ngượng ngùng nói:

- Tử Văn, yêu... yêu thiếp đi!

Nhớ khi xưa lúc mới gặp, Đại tiểu thư này nghiêm nghị xinh đẹp, cao sang không thể đụng chạm tới. Vậy mà tối nay đã có thể động phòng hoa chúc, trong lòng Triệu Tử Văn phảng phất tựa như có lửa thiêu ở đó. Hắn ngần ngừ nhìn ngọc thể đầy đặn này, miệng đắng lưỡi khô, luyến tiếc nhìn thân thể này một lúc.

Hạ Vũ Tình nhẹ nhàng dùng cánh tay mềm mại ôm lấy cổ của hắn, khoe miệng phả ra hơi thở thơm như hoa lan:

- Ngốc tử, chàng còn chờ gì nữa?

Đầu Triệu Tử Văn như muốn nổ tung ra, cuối hắn cũng kìm nén được dục hỏa ở trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bờ mông của nàng, đôi môi thuận theo đi xuống, hôn khẽ lên cái cổ trắng nõn và chiếc cằm mềm mại. Sau đó hôn vào kiêu phong đầy đà đang ưỡn lên. Hai hạt đậu đỏ bồng ngạo nghễ đứng thẳng lên, hiện ra một hào quang mê người, dụ dỗ đôi môi hắn ép cận đến. Khi đầu lưỡi của hắn chạm vào điểm đỏ bồng đó, Đại tiểu thư liền lập tức run rẩy người lên, kiêu mỹ không gì sánh được. Không chịu nổi sự kích thích, đại tiểu thư khẽ rên rỉ, nhưng càng rên rỉ, nàng lại càng ý loạn tình mê, hai chân theo bản năng quấn lấy thắt lưng của hắn, hạ thân xấu hổ khẽ động đậy.

Triệu Tử Văn không vội vàng đè trên người Đại tiểu thư, lớp màng kia vỡ tan, để lại một dấu hồng ở trên giường, tại ra một đóa hoa đẹp nhất thế gian. Theo động tác của hắn, lông mày của Đại tiểu thư dần dần dần ra. Sự đau đớn của nàng theo động tác của hắn mà dần biến mất, thay vào đó là một sự khoái cảm. Động tác của hắn không ngừng kích thích khiến cho nàng nhấp nhô, kiều khu lên xuống nghênh đón tình cảm mãnh liệt do hắn truyền tới. Thân thể cao ngạo động lòng người của Đại tiểu thư khẽ lay chuyển dưới thân của Triệu Tử Văn, không ngừng kích thích thần kinh của hắn. Lúc này hắn đang hưởng thụ một khoái cảm mà từ trước đến giờ chưa từng có...

Sương phòng lúc này đã trở nên yên ắng. Đôi nam nữ sau khi đã qua cơn khoái cảm tình dục giờ đã cảm thấy mệt mỏi. Hạ Vũ Tình vô lực đánh vào ngực Triệu Tử Văn, oán trách nói:

- Chàng là đồ bại hoại, chỉ biết bắt nạt thiếp!

Thấy đóa hoa hồng điểm lệ ở trên khăn tay, Triệu Tử Văn ôm lấy thân thể mềm mại vẫn đang ửng hồng của Hạ Vũ Tình, ha hả cười nói:

- Đại tiểu thư, đó là do nàng nguyện ý, giờ còn trách ta sao?

Đại tiểu thư ửng hồng hai má lên, đem "chiếc khăn trắng có đóa hồng" giấu kín đi, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ nói:

- Thiếp muốn để chàng bắt nạt thiếp cả đời.

"Bắt nạt cả đời sao? Đại tiểu thư tại sao lại cởi mở như vậy chứ?", Triệu Tử Văn khinh ngạc trong lòng, hiển nhiên hắn không ngờ rằng Đại tiểu thư khiêu ngạo này lại có thể nói ra những lời như vậy.

- Từ nay về sau chàng không được gọi thiếp là Đại tiểu thư nữa.

Đại tiểu thư thấy hắn ngạc nhiên thì vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

- Thư đông chinh phục được Đại tiểu thư, đây tuyệt đối là một chuyện vĩ đại, là một chuyện đáng chúc mừng, đáng chúc mừng.

Triệu Tử Văn đậm đặng cười nói:

- Đến lúc đó ta sẽ đem cả Hạ Bình lên giường, chẵn lớn chẵn nhỏ ngủ với các nàng, chắc, mùi vị này thật là... Đại tiểu thư, đây là mệnh căn của ta rồi...

Trong khuê phòng, sau khi nhu tình cao trào đã được qua đi, hai người lại đùa giỡn với nhau. Cảnh xuân quang thảnh thảng lại lộ ra ngoài, tạo nên một cảnh xuân quang vô cùng kiều diễm.

Sáng sớm hôm sau, một luồng ánh mặt trời xuyên thấu qua khuê phòng. Đôi mắt đẹp của Hạ Vũ Tình từ từ mở ra, bàn tay nàng khẽ vờn quanh cổ Tử Văn, nhìn thấy khuôn mặt cương nghị của hắn thì nhất thời ngẩn ngơ. Nhớ tới hôm qua mình và Tử Văn triền miên với nhau, nàng vừa mừng vừa thẹn, ngẩng ngơ trong lòng, cảm giác hạnh phúc và ngọt ngào dâng lên trong tim nàng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 299

Nữ Tử Nhà Họ Vương

Vũ Tình, tại sao mới sáng sớm mà nàng đã bắt đầu chiếm tiện nghi của ta như vậy, đêm qua vẫn chưa đủ hay sao?

Một thanh âm xấu xa khẽ vang bên tai Hạ Vũ Tình, khiết cho kiều khu của nàng trở nên nóng bừng lên, nàng giận dữ đánh vào cái tên giả bộ ngu này:

- Cười nhạo thiệp này, cười nhạo thiệp này.

Nhìn thấy đại mỹ nhân mặt xoa thoa phấn, ngọc thể trắng trẻo, thân hình tựa như tuyết trắng. Nói non đẹp đẽ, tòa ngọc phong dựng đứng cùng với đỉnh núi đỏ bừng kiều diễm mê người. Hai đùi ngọc phấn nộn cùng với một đám cỏ che khuất xuân quang cuối cùng, da thịt trắng hồng đẹp đẽ. Trên người toát ra một mùi hương thoang thoảng, vô cùng vũ mị, vô cùng mê người.

Triệu Tử Văn nuốt nước miếng rồi nói:

- Đại tiểu thư, đây không phải là nàng hấp dẫn ta phạm tội hay sao?

- A.

Đại tiểu thư kinh hô lên một tiếng, kiều khu nép vào bên trong chăn, không cho tên đặng đồ tử này tiếp tục nhìn nữa. Khuôn mặt ửng hồng nói:

- Không được phép nhìn.

Trên khuôn mặt nàng hiện lên vẻ xấu hổ, mi mục như nước mùa xuân, khẽ ửng đỏ. Mục quang biêng biếc ôn nhu, thanh tịnh như nước còn mang theo một chút xuân tình ở trong đó. Trong vòng một đêm Hạ Vũ Tình đã trở nên thành thực không ít, đôi mắt đẹp toát ra một mị ý, động lòng người. Mặt mày tràn đầy xuân quang lúng liếng nhìn Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn nhìn thấy thân thể mỹ diệu được quần trong chăn bông, bộ ngực sữa cao

cao khê phập phồng nhấp lên hạ xuống, quả là một cảnh tươi đẹp. Trong lòng hẳn thầm suy nghĩ, bộ ngực của Đại tiểu thư, thật là to!

Thấy mục quang si ngốc của hẳn, Hạ Vũ Tình vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa cảm thấy kiêu ngạo, nàng ngượng ngùng nói:

- Tử Văn, mau rời khỏi giường rồi đi rửa mặt đi.

Triệu Tử Văn từ sau tiến tới ôm lấy eo lưng thon thả của Đại tiểu thư, khê cười nói:

- Vũ Tình, nàng thật là đẹp!

Đại tiểu thư đã cùng hẳn “Huyết mạch tương liên”, chính thức trở thành vợ chồng. Tuy nhiên bây giờ nghe thấy lời nói này của hẳn, trong lòng nàng vẫn cảm thấy vừa vui mừng lại vừa ngượng ngùng, nàng xấu hổ nói:

- Tướng công, để thiếp hầu hạ chàng mặc quần áo.

Âm thanh nũng nịu này khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy rung động. Không ngờ Đại tiểu thư bình thường kiêu ngạo, lạnh lùng này trải qua một đêm đã trở nên nhu thuận dịu dàng động lòng người như thế. Triệu Tử Văn liền có một cảm giác vô cùng tự hào, đồng thời bắt đầu nghĩ tới Lý tài nữ cùng với Hạ Bình, trong lòng hẳn nở ra mộn nụ cười đậm. Cách mạng đã thành công, đồng chí ta cần cố gắng hơn nữa.

- Nương tử, ta cũng giúp nàng mặc quần áo lại.

Hắn nhìn thấy kiêu khu của Đại tiểu thư chuyển động thì cười nói.

Từ "nương tử" trong câu nói của hẳn vô cùng quý dị, Hạ Vũ Tình nghe vậy thì nổi da gà, oán trách nói:

- Chàng chỉ biết tác quái.

Đêm động phòng hoa chúc, hai người càng thân mật gắn bó với nhau hơn. Hận không thể tiếp tục ở trong khuê phòng. Bây giờ bọn họ đã đói bụng, liền rời khỏi giường tới thẳng đại sảnh dùng cơm. Trong đại sảnh, Triệu Tử Văn giống như là lang sói, không nhìn đến đại tiểu thư mà chú tâm vào ăn. Ai bảo hẳn tối qua tinh trùng lên não, triền miên với Đại tiểu thư ngay cả cơm tối cũng quên ăn.

Hạ Vũ Tình đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn tướng quân không biết lễ nghi của mình. Cái miệng nhỏ nhắn vừa nhai đồ ăn vừa nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, chàng ăn từ từ thôi!

- Tiểu thư, sớm như vậy mà tỷ đã thức dậy rồi sao?

Lúc này, Hạ Bình thanh tứ động lòng người đang đi tới Đại sảnh, một bộ váy hồng yêu kiều ngồi xuống bàn, nhẹ giọng chào hỏi.

Hạ Vũ Tình gật đầu cười nói:

- Ủ, Hạ Bình, muội cũng ăn một chút đi.

- Tử Văn, huynh thật là lợi hại.

Hạ Bình thấy Triệu đại nhân cùng với Đại tiểu thư có thể làm hòa như lúc trước thì lén đưa ngón tay cái giơ lên với hãnh.

- Phì.

Triều Tử Văn bị dọa đến mức thức ăn vừa nuốt vào đã muốn phun ra. Trong lòng hãnh đang thầm nghĩ, chẳng lẽ tiểu nha đầu này nghe thấy mình và Đại tiểu thư ân ái với nhau sao? Nhìn thần sắc trên chốc của nàng thì dường như không phải. Hạ Vũ Tình cũng hơi giật mình, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

- Các người làm sao vậy, muội nói sai gì rồi sao?

Hạ Bình nhấp nháy đôi mắt to, vô tội hỏi.

Xem ra đây đúng là hiểu lầm rồi. Triệu Tử Văn ngượng ngùng nói:

- Không có chuyện gì, Hạ Bình, muội mau dùng bữa đi.

- Tiểu thư, muội thấy dường như tỷ đẹp hơn hôm qua.

Hạ Bình nghi hoặc nhìn Đại tiểu thư, chỉ thấy khuôn mặt của Đại tiểu thư ửng hồng, hai má kiều mị thật là động lòng người. Tiểu nha đầu này không khỏi kỳ quái hỏi.

Vừa rồi Đại tiểu thư rất then thừng. Mi mục nàng như vẽ, dung nhan vô cùng xinh đẹp, khóe mắt lơ đãng nhìn về phía trước. Trong vòng một đêm ngắn ngủi, nàng đã từ một thiếu nữ chuyển sang thành một thiếu phụ vũ mị, không xinh đẹp mới là chuyện loài.

Khuôn mặt đại tiểu thư đỏ như xôi gấc, không chịu nổi gắt giọng nói:

- Tiểu hài tử này, muội nói bậy bạ gì đó?

Tiểu nha đầu này tại sao lại nói những lời như vậy. Triệu Tử Văn cười ha hả, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Bình, tràn đầy thâm ý cười nói:

- Hạ Bình, muội biết làm sao Đại tiểu thư trở nên xinh đẹp như vậy không? Đây chính là cách bí truyền của Triệu gia ta. Hạ Bình, muội có

muốn thử một chút không?

Tên đấng đồ tử này, tại sao ngay cả Hạ Bình mà cũng không tha. Đại tiểu thư nghe thấy hẳn nói như vậy thì vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Bình, nghiêm mặt nói:

- Chàng đừng có mà khi dễ Hạ Bình, không chừng thiệp phật chàng không được ăn cơm nữa đó!

Muốn chiếm tiện nghi thì phải trả giá. Triệu Tử Văn nhìn thấy Đại tiểu thư trừng mắt nhìn mình thì giơ tay đầu hàng nói:

- Ta chuyện gì cũng không biết, ta ăn cơm thôi.

Hạ Bình hôm qua sau khi mang đồ ăn đưa cho Triệu đại nhân xong liền trở về khuê phòng ngủ cho nên không biết bọn họ đã phát sinh ra chuyện gì. Nàng nhấp nháy đôi mắt xinh đẹp, lộ ra một vẻ nghi ngờ.

Hạ Vũ Tình ghé vào tai Triệu Tử Văn khẽ nói:

- Tử Văn, Hạ Bình vẫn còn nhỏ, chàng không được có chủ ý với muội ấy, nếu như chàng muốn, thì có thể tới tìm thiệp.

Nàng ửng đỏ cả khuôn mặt, cuối cùng cũng đem những lời khó xử này nói hết ra.

Đối với chuyện thế tử quản nghiêm như vậy, Triệu Tử Văn kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của lão bà. Đây là lúc nam làm chủ bên ngoài, nữ làm chủ bên trong. Chuyện trong nhà hãy để cho Đại tiểu thư chú ý tới, ta cứ rèn luyện kỹ quân cho thật tốt mới là điều quan trọng!

Triệu Tử Văn bối rối cười nói:

- Tối nay có thể...

Hạ Vũ Tình nghe vậy thì vẫn lộ vẻ thản nhiên vì sợ Hạ Bình nhìn thấy. Nàng cúi đầu xuống khẽ nói:

- Đêm qua, chàng lăn qua lăn lại còn chưa đủ sao?

Bỗng nhiên, Bảo Nhi tiến vào trong phòng khách, nhìn hẳn nói:

- Đại ca, Vương công tử đến.

Mấy ngày trước, Triệu Tử Văn đã cùng với Vương Như Khang mây lần thảo luận về chuyện giao dịch buôn bán. Chuyện này hẳn vẫn chưa tìm được cơ hội tốt bảm báo với lão hoàng đế, có lẽ Vương Như Khang tới đây để hỏi thúc.

Triệu huynh, huynh xem ta mang ai tới.

- Vương Như Khang tiến vào trong đại sảnh, hào sảng cười nói.

Thấy tên giàu có này lộ vẻ thần bí, Triệu Tử Văn khẽ giật mình, chẳng lẽ đó chính là Lăng nhi hay sao?

Vương Như Khang đi sang bên cạnh. Từ phía sau xuất hiện hai người, bọn họ nhìn Triệu Tử Văn ha hả cười:

- Tử Văn, từ khi chia tay đến giờ, huynh vẫn khỏe chứ?

Hai người này đều mặc áo trắng, vô cùng anh tuấn tiêu sái. Triệu Tử Văn nhìn bọn họ, vui vẻ cười nói:

- Hạng huynh, Phương huynh!

Hai người này chính là vương gia Hạng Tử Hiên cùng với công tử của tổng đốc Hàng Châu. Hôm nay bọn họ vừa tới đây, bây giờ Giang Nam tứ đại sài lang đã tụ hội ở kinh thành, Triệu Tử Văn có thể không vui mừng hay sao?

Triệu Tử Văn hưng phấn tiến lên đón tiếp. Lúc trước khi rơi vào cái thế giới xa lạ này, bằng hữu của hắn chính là hai vị huynh đệ này. Hắn cười ha hả nói:

- Các người tại sao tới kinh thành vậy?

- Một lời khó nói hết.

Phương Thiên Vũ mở miệng nói trước, nhưng sau đó lại thờ dài.

Triệu Tử Văn vội vàng hỏi:

- Có phải là Hàng Châu có chuyện không?

- Còn không phải do người này gây nên hay sao?

Ánh mắt của Phương Thiên Vũ bỗng nhiên chuyển sang Vương Như Khang, tức giận nói.

"Tên Vương nhà giàu này làm gì vậy? Hắn có thể hại Phương công tử chuyện gì?" Triệu Tử Văn nghe vậy thì ngẩn người, sau đó bỗng nhiên hiểu ra huyền cơ trong đó liền cười ha hả:

- Ha ha, cha người không đồng ý cho người cùng Vương gia kết thân hay sao?

Ở Hàng Châu mọi người đều biết, nhà họ Vương có Vương Như Hoa vô cùng ái mộ công tử Tổng đốc nhà họ Phương, Phương Thiên Vũ. Nghe nói

là nàng theo đuổi đến cùng, chết không chịu tha cho Phương Thiên Vũ. Đối với một nhà có gia thế hiển hách như Vương gia, Phương Tổng đốc làm sao có thể bỏ qua cuộc “hảo lương duyên” này được. Trong lòng Triệu Tử Văn liền cảm thấy buồn cười, chắc là Phương huynh này tới kinh thành để tị nạn.

Phương Thiên Vũ khinh khỉnh oán hận nói:

- Cha ta có ý muốn cho ta lấy Vương Như Hoa là chính thê, sau đó mới cho ta lấy nữ tử mà ta yêu thương làm tiểu thiếp.

Sự tính toán này của Phương Tổng đốc thật là chu toàn. Triệu Tử Văn không thể không bội phục lão cáo già này, bây giờ xem ông còn tính như vậy được nữa hay không?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

Quyển 4

[Chương 300: Hồng Nhan Tri Kỷ.](#)

[Chương 301: Đoàn Trưởng Của Chúng Ta, Binh Đoàn Của Chúng Ta.](#)

[Chương 302: Quân Hôn](#)

[Chương 303: Túy Tiên Lâu](#)

[Chương 304: Vương Phu Nhân](#)

[Chương 305: Nhã Hứng](#)

[Chương 306: Nhất Đẳng Hạ Lưu \(Thấp Hèn Số Một\).](#)

[Chương 307: Nhật Báo Xuất Bản](#)

[Chương 308: Tập Trung Lại](#)

[Chương 309: Chế Tạo Thành Công](#)

[Chương 310: Thử Nỏ](#)

[Chương 311: Tàng Đá](#)

[Chương 312: Ma Nữ Muốn Giết Người](#)

[Chương 313: Xuân Khuê](#)

[Chương 314: Dập Đầu](#)

[Chương 315: Mau Nói Thực Ra](#)

[Chương 316: Hộ Tống](#)

[Chương 317: Giải Cứu](#)

[Chương 318: Thích Khách](#)

[Chương 319: Bá Vương Quyền](#)

[Chương 320: Chuyện Phong Lưu](#)

[Chương 321: Hạng Dận](#)

[Chương 322: Trị Nạn Châu Chấu](#)

[Chương 323: Chữa Thương](#)

[Chương 324: Giả.](#)

[Chương 325: Đến Bắc Quan](#)

[Chương 326: Hạ Trại](#)

[Chương 327: Thiên Xạ.](#)
[Chương 328: Kiếp Sau](#)
[Chương 329: Linh Tội.](#)
[Chương 330: Họ Dư](#)
[Chương 331: Dùng Gia Pháp Để...hầu Hạ.](#)
[Chương 332: Ngủ Chung](#)
[Chương 333: Thọ Thần](#)
[Chương 334: Dạ Yến](#)
[Chương 335: Âm Mưu Kinh Thiên](#)
[Chương 336: Túi Gấm](#)
[Chương 337: Sầu Não Của Tiểu Công Chúa](#)
[Chương 338: Trả Lời](#)
[Chương 339: Huấn Luyện](#)
[Chương 340: Công Tử.](#)
[Chương 341: Tống Biệt](#)
[Chương 342: Ta Cười Đắc Ý](#)
[Chương 343: Thiếu Niên](#)
[Chương 344: Nhạc Phá Nô](#)
[Chương 345: Tuyển Phò Mã](#)
[Chương 346: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Người Ngoài](#)
[Chương 347: Thủy Triều Ca Đầu](#)
[Chương 348: Giơ Tay Bắt Đom Đóm](#)
[Chương 349: Triệu Tử Văn](#)
[Chương 350: Công Tử Tuyệt Sắc](#)
[Chương 351: Xung Đột.](#)
[Chương 352: Tranh Treo Tường](#)
[Chương 353: Hưng Bình Công Chúa](#)
[Chương 354: Ba Câu Hỏi](#)
[Chương 355: Kẻ Phá Rối](#)
[Chương 356: Sơn Động Tối Tăm](#)
[Chương 357: Muốn Về Nhà.](#)
[Chương 358: Vận Mệnh](#)

[Chương 359: Nghênh Thú](#)
[Chương 360: Hôm Nay Nàng Phải Gả Cho Ta.](#)
[Chương 361: Thôi Trang Thi.](#)
[Chương 362: Động Loạn.](#)
[Chương 363: Lên Đường](#)
[Chương 364: Đường Về](#)
[Chương 365: Xung Đột](#)
[Chương 366: Nhiệm Vụ Cuối Cùng](#)
[Chương 367: Người Cản Đường.](#)
[Chương 368: Cao Thủ Quyết Đấu](#)
[Chương 369: Lưỡng Bại Câu Thương](#)
[Chương 370: Trước Sau Cùng Giáp Kích](#)
[Chương 371: Nổ Vang](#)
[Chương 372: Giết Người Diệt Khẩu.](#)
[Chương 373: Hoang Vắng](#)
[Chương 374: Đi Trước Kỳ Binh Đoàn](#)
[Chương 375: Vui Mừng](#)
[Chương 376: Các Chủ Biến Thành Công Chúa](#)
[Chương 377: Giống Tiên Lại Giống Ma](#)
[Chương 378: Tránh Được Một Kiếp Nạn](#)
[Chương 379: La Diệt Nữ](#)
[Chương 380: Kỳ Thực](#)
[Chương 381: Bá Vương Nhất Xuất, Thiên Hạ Thuần Phục](#)
[Chương 382: Dòng Suối Nhỏ Kiêu Diễm](#)
[Chương 383: Trong Thành](#)
[Chương 384: Đi Một Chuyến.](#)
[Chương 385: Tiên Cơ](#)
[Chương 386: Khốn Cục](#)
[Chương 387: Nguyên Vọng](#)
[Chương 388: Nhiếp Chính Vương](#)
[Chương 389: Quân Vương Băng Hà](#)
[Chương 390: Lục Thân Bất Nhận](#)

[Chương 391: Chiến](#)

[Chương 392: Binh Đến Ngoài Điện](#)

[Chương 393: Liên Minh](#)

[Chương 394: Kỳ Binh](#)

[Chương 395: Thù Dữ Tranh Phong](#)

[Chương 396: Uy Phong Của Kỳ Binh Đoàn.](#)

[Chương 397: Bi Ca](#)

[Chương 398: Tái Nhập Đào Hoa Cốc](#)

[Chương 399: Mảnh Đất Khô Cằn](#)

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 300

Hồng Nhan Tri Kỷ.

Nếu như chỉ có thể lấy một người, đánh chết Phương Thiên Vũ cũng không lấy vị tiểu thư béo mập đó, lấy hai người thì hẳn còn có thể đồng ý. Tuy nhiên bản tính Phương Thiên Vũ không tốt, hẳn luẩn quẩn trong vòng này nên bỏ chạy đến kinh thành để né tránh mọi việc.

Triệu Tử Văn an ủi vỗ vai Phương công tử đáng thương này, hạ giọng nói:

- Phương huynh, cách làm này của huynh ta tuyệt đối tán thành. Một đại nam nhân không thể tùy tiện bán nhan sắc của mình được phải không?

- Nghe chưa Vương nhà giàu? Người không được để cho muội muội của người tiếp tục quẩn lấy ta nữa.

Phương Thiên Vũ thị uy nhìn Vương Như Khang nói.

Wương Như Khang giờ khóc giờ cười nói:

- Chuyện này từ trước đến nay ta chưa từng xen vào, đây chỉ là chủ ý của muội muội và mẫu thân ta, không liên quan đến ta!

Phương Thiên Vũ hừ nhẹ một tiếng, cũng không muốn gây sự tiếp với hẳn.

- Ra mắt Chính Nam Vương! Ra mắt Vương công tử, Phương công tử.

Hạ Vũ Tình và Hạ Bình hướng về bọn Hạng Tử Hiên thi lễ nói.

- Nhị vị tiểu thư không cần đa lễ.

Ba vị công tử khẽ gật đầu. Sau khi hành lễ, Hạ Vũ Tình cùng với Hạ Bình kéo Bảo nhi rời khỏi đại sảnh. Dù sao thì nam nhân nói chuyện, nữ tử cũng không nên ở đại sảnh nghe chuyện.

Ánh mắt của Triệu Tử Văn chuyển qua Hạng Tử Hiên. Từ khi luận võ kén rể đến nay vẫn chưa gặp qua y, hôm nay gặp lại, hẳn cười nói:

- Hạng huynh, gần đây huynh đi đâu vậy?

Ánh mắt Hạng Tử Hiên cũng không còn nhìn Hạ tiểu thư nữa, xem ra y đã thoát khỏi sự tương tư đơn phương. Y vỗ vai Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta chỉ dạo chơi ở ngoài kinh thành một chút, thật sự không ngờ hôm nay có thể gặp đệ. Lúc trước nhìn thấy trận chiến ở Giang Thành, Triệu tướng quân, đệ khiến cho huynh ngạc nhiên không thôi!

Đối với chuyện vị Tiểu Vương gia này Triệu Tử Văn cũng không quá để ý tới. Bởi vì dù sao thì Đại tiểu thư cũng chưa bao giờ yêu thương y. Tuy nhiên Triệu Tử Văn lại có một cảm giác hồ thẹn với Tiểu Vương gia. Nhưng lão bà là lão bà, huynh đệ là huynh đệ, hẳn hiểu rõ mình phải tìm cho Tiểu Vương gia một nữ tử khác thì mới có thể đền bù tổn thất cho y.

- Đều là do may mắn mà thôi.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói.

Phương Thiên vũ nghe vậy thì giương mắt lên:

- Cái gì mà may mắn? Tên tiểu tử người thật là giỏi che dấu. Lúc trước khi người tòng quân trở về, ta tưởng người chỉ là một hỏa đầu binh thôi, không ngờ người chính là Triệu tướng quân ở trong ngàn quân chém giết kẻ địch, ngăn cơn sóng lớn.

- Đúng thế, ta còn tưởng Triệu huynh ở Đại kinh chỉ là vô danh tiểu tốt, không ngờ lại chính là Triệu tướng quân văn võ song toàn, kỳ nhân đệ nhất Đại Kinh!

Vương Như Khang vỗ mông ngựa cười nói.

Nghe ba người này nịnh hót đầu óc Triệu Tử Văn liền trở nên choáng váng, hẳn phục hồi tinh thần cười khổ nói:

- Các người không phải là đang nịnh nọt ta chứ?

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Danh tiếng của Triệu huynh đệ hôm nay đã vang vọng. Ở trường đấu có thể lấy một địch ba với Hung Nô man di, cho thấy huynh lợi hại như thế nào!

- Đúng vậy, bây giờ danh tiếng của huynh đã vang vọng trong Đại Kinh, thật khiến cho huynh đệ ta cũng cảm thấy thơm lây!

Phương Thiên Vũ phụ họa nói.

Bốn người trong đại sảnh nói chuyện dường như không thể hể lời. Triệu Tử Văn cảm thấy vô cùng hưng phấn, chỉ là ba người này không ngừng nịnh hót khiến cho hắn cảm thấy đau đầu. Nếu như sau này đến thư viện gọi Hạ thiếu gia tới đây, thì Giang Nam Tứ Đại Sài Lang mới thực sự là tụ hội.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn về phía bên ngoài đại sảnh, đột nhiên hắn nhớ ra mình có việc cần phải làm, liền hướng về phía ba người nói:

- Ở trường huấn luyện ta có chút việc, các huynh có muốn đi theo hay không?

Ba người đồng thời cười nói:

- Đương nhiên là muốn đi, ta muốn nhìn thấy uy phong của kỵ quân Đại Kinh như thế nào.

Ai mà chẳng biết Triệu tướng quân chính là người thống suất kỵ quân Đại Kinh, cùng với thiết kỵ Hung Nô phân cao thấp. Hôm nay chính là thời gian huấn luyện chính thức. Triệu Tử Văn cũng không thể bỏ mặc hai nghìn tướng sĩ này được, thân là tướng lĩnh của kỵ quân, hắn phải tới trường huấn luyện để đốc thúc họ luyện tập.

- Tử Văn, huynh chờ một chút.

Thấy Triệu tướng quân sắp dẫn bọn họ ra ngoài đại sảnh, Hạ Vũ Tình đi ra nũng nịu nói với hắn.

"Đại tiểu thư không phải muốn quấy rối đấy chứ?" Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt. Nàng biết rằng sự xuất hiện của mình sẽ khiến cho mọi người cảm thấy xấu hổ tại sao lại còn ra đây?

Nhưng Triệu tướng quân vẫn vui vẻ cười nói:

- Vũ Tình, có chuyện gì vậy?

- Hôm nay gió lớn, sẽ hơi lạnh, chàng mặc thêm y phục vào người đi!

Hạ Vũ Tình nói xong lấy một cái áo khoác đưa cho hắn. Triệu Tử Văn thấy vậy thì liền cảm động.

Đại tiểu thư với hắn đã là vợ chồng. Trong mắt nàng lúc này không để ý đến người khác, chỉ lo lắng cho Triệu Tử Văn không để ý đến những chuyện phức tạp khác. Trong mắt nàng lộ ra một vẻ xuân ý, như một vị hiền thê khiến cho Phương Thiên Vũ và Vương Như Khang phải hâm mộ.

Triệu Tử Văn liền cảm động, một cảm giác ấm áp trong gia đình xuất hiện. Trong lòng hẳn cũng không trách nàng không hiểu chuyện nữ, dịu dàng nói:

- Vũ Tình, cảm ơn nàng.

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình đột nhiên trở nên đỏ bừng, bỗng nhiên nàng nghiêm mặt lại nói:

- Chàng cũng không được đi uống rượu chốn trăng gió, bằng không thiếp sẽ phạt chàng không được ăn cơm.

Nhìn thấy cảnh Đại tiểu thư này trở mặt còn nhanh hơn cả trang sách, Triệu Tử Văn cũng đành phải dờ khóc dờ cười. Đại tiểu thư là người thông minh. Nàng biết Tử Văn cùng với bằng hữu ở Hàng Châu tụ hội với nhau, làm sao không đi uống rượu được, cho nên liền cảnh cáo hẳn một câu.

Thấy dáng vẻ này của Đại tiểu thư Triệu Tử Văn liền cảm thấy buồn cười. Hẳn ghé vào tai nàng khẽ nói:

- Đại tiểu thư yên tâm đi, tối nay nàng nhớ chờ ta trở lại.

- Ủ, chàng đi nhanh về nhanh đi.

Đại tiểu thư hờn dỗi một câu, thẹn thùng mà bước đi. Trong mắt của nàng bây giờ chỉ có một mình Tử Văn, ngay cả một cái nhìn cũng không dành cho người khác. Có thể thấy sau đêm cuồng nhiệt hôm qua, nàng đối với Triệu Tử Văn càng ngày càng si mê. Hạ Vũ Tình giống như là một hiền thê. Khuôn mặt ửng đỏ mang theo một vẻ xuân tình thùy mị. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ chu lên, vô cùng quyến rũ động lòng người.

Vương Như Khang hâm mộ cười nói:

- Triệu huynh, huynh thật là có phúc khí.

Triệu Tử Văn mỉm cười, quay đầu tiếp tục nói chuyện với Hạ tiểu thư, cảm thấy hơi xấu hổ.

- Tử Văn, không cần để ý tới Hạng huynh. Hẳn đi chơi ở ngoại thành đã tìm được hồng nhan tri kỷ, sớm đã quên chuyện của Đại tiểu thư.

Phương Thiên Vũ vui mừng cười nói.

- Thật không?

Triệu Tử Văn liền cảm thấy vui vẻ. Đối với chuyện Vương gia tìm thấy nữ tử mà mình thương yêu này hẳn cảm thấy cao hứng, lập tức quay đầu

nhìn Tiểu Vương gia nói.

Hạng Tử Hiên làm sao lại không biết bọn họ đang nói chuyện gì chứ, y bình tĩnh cười nói:

- Tử Văn, ta đã sớm nhận ra, người không cần phải để ý tới. Nếu lúc trước ta biết chuyện của Hạ tiểu thư và người ở Hàn Sơn Tự thì ta tuyệt đối sẽ không tham gia luận võ kén rể kia.

Hạng Tử Hiên biết rằng trong lúc phát sinh chuyện ở vách núi Hàn Sơn Tự, Hạ tiểu thư đã trao trình tiết cho Triệu Tử Văn. Bất kể thế nào, nàng cũng phải được gả cho Tử Văn. Sau khi biết được chuyện này, y hối hận không thôi, trong lòng thầm nghĩ, bọn họ sớm đã thành một đôi, mình bon chen vào làm gì? Nữ tử ở Đại Kinh coi trình tiết nặng như núi Thái Sơn, Hạ Vũ Tình lại thương yêu Triệu Tử Văn, vô luận là ai cũng không thể tách họ ra. Hạ tướng quân lập ra chuyện tử võ kén rể thật quá thừa, khiến cho phát sinh nhiều chuyện không đáng có.

Thấy Tiểu Vương gia đã nhận ra, Triệu Tử Văn liền vỗ vai của y, cười nói:

- Chuyện này bỏ qua đi, từ nay về sau chúng ta lại là huynh đệ tốt.

- Hảo huynh đệ!

Hạng Tử Hiên hưng phấn nắm lấy vai của hắn.

Phương Thiên Vũ cười nói:

- Đi thôi, chúng ta đến trường huấn luyện xem oai phong của kỵ quân Đại Kinh.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, dẫn bọn họ ra ngoài rồi ngồi xe ngựa đến trường huấn luyện ở cửa thành Hàm Đan.

Bên trong trường huấn luyện, mấy nghìn binh sĩ đang cầm binh khí trong tay, không ngừng gian khổ luyện tập.

- Triệu tướng quân.

Một vị tướng quân đang lau mồ hôi, lơ đãng ngẩng đầu lên thì thấy Triệu tướng quân từ xa tới thì hưng phấn cao giọng gọi.

Hai nghìn tướng sĩ cũng buông binh khí ra, hướng về phía Triệu tướng quân nơi phía xa, hưng phấn nói:

- Triệu tướng quân.

Một tràng âm thanh được kêu lên, vang vọng cả trường huấn luyện. Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cảm thấy kinh ngạc không thôi, bọn họ biết rằng Triệu huynh rất có uy vọng trong lòng các tướng sĩ, nhưng không ngờ uy vọng đó lại cao đến như vậy!

- Triệu huynh, huynh cũng đến xem à?

Người huấn luyện cho kỵ quân Đại Kinh Điền Hồ nhìn thấy Triệu Tử Văn đến thì trêu chọc nói.

Phương Thiên Vũ nhìn thấy tên béo này thì ngạc nhiên hỏi:

- Đây không phải là gia đình của Hạ phủ hay sao?

- Hửn bây giờ là Điền tướng quân, không được nói lung tung.

Hạng Tử Hiên liếc nhìn Phương Thiên Vũ một cái. Phương Thiên Vũ làm sao không hiểu ý của tiểu vương gia chứ, biết là chuyện này không thể hỏi được, hửn liền ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 301

Đoàn Trưởng Của Chúng Ta, Binh Đoàn Của Chúng Ta.

Ra mắt Chính Nam Vương....

Khi Điền Hồ đi đến gần phát hiện ra Triệu tướng quân đang ở bên cạnh Hạng Tử Hiên thì lập tức cung kính hành lễ nói.

Hạng Tử Hiên điềm đạm gật đầu trả lời:

- Điền tướng quân, miễn lễ.

Vương Như Khang cũng là người Hàng Châu cho nên làm sao không biết cái tên gia đình từng ở Hạ phủ này. Tuy nhiên gã là một thương nhân gian xảo cho nên không đi hỏi chuyện không cần biết.

- Ra mắt Điền tướng quân! Chẳng biết có thể quan sát kỵ quân Đại Kinh luyện binh ở giáo trường không?

Vương Như Khang cùng với Phương Thiên Vũ dù sao cũng chỉ là dân thường cho nên tươi cười hỏi Điền Hồ.

Hai người này một là công tử giàu có số một ở Hàng Châu, một là công tử của Tổng đốc ở đó, Điền Hồ đương nhiên biết bọn họ liền cười gật đầu:

- Nhị vị đã là bằng hữu của Triệu huynh thì cũng là bằng hữu của Điền mỗ ta. Các vị cứ tùy tiện thưởng thức....

Ba người giả vờ như là lần đầu tiên quen biết khiến cho người khác không nhận ra. Triệu Tử Văn không thể không bội phục hành động của họ.

Triệu Tử Văn chờ sau khi ba người nói chuyện xong với nhau liền vỗ vai Điền Hồ cười nói:

- Hai nghìn tướng sĩ gần đây được huấn luyện như thế nào rồi?

- Hai nghìn tướng sĩ dưới trướng này của ta đương nhiên là được huấn luyện rất bài bản rồi.

Điền Hồ tự hào nói, sau đó y bỗng chuyển sang giọng tức giận:

- Người từ trước đến nay vẫn chưa từng đến giáo trường huấn luyện. Thật không hiểu người là đại tướng của kỵ quân hay ta mới là nữa?

- Ta không phải là đang lánh nạn trong phủ sao?

Triệu Tử Văn cười hắc hắc.

- Cái danh này cũng chỉ là cho có thôi, ta chẳng phải đã đến đây rồi sao?

Chuyện Triệu tướng quân phải né tránh dư luận Điền Hồ cũng biết. Thân phận của Triệu tướng quân vừa được công bố đã oanh động cả nước Đại Kinh. Triệu phủ sau đó tấp nập người, số bà mối đến xin cầu hôn nhiều vô số, xuân tâm của các tiểu thư khắp kinh thành đều nhộn nhạo, không ngừng bồi hồi ở trước cửa Triệu phủ. Mấy trăm vị tiểu thư mang theo mùi thơm như hoa lan tỏa khắp Triệu phủ khiến cho trong vòng chu vi khoảng trăm mét quanh đó đều ngửi thấy hương thơm thoang thoang của các nàng.

- Chuyện huấn luyện từ nay về sau thế nào người hãy trực tiếp tới nói với các tướng sĩ đi.

Điền Hồ khẽ đảo mắt rồi nói. Đối với chuyện Triệu tướng quân được say mê như thế này, y dĩ nhiên là tức giận không thôi.

Triệu Tử Văn quay đầu nói với Hạng Tử Hiên ba người:

- Ba vị huynh đệ, các người hãy cùng với Điền huynh đi thăm thú giáo trường đi. Ta đi nói vài lời với các tướng sĩ.

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Chúng ta đến kinh thành chính là để du ngoạn. Huynh đang bận việc thì không cần phải đi cùng.

Lúc ở trên xe ngựa, Triệu Tử Văn đã nói rất nhiều chuyện với bọn họ. Bốn người Hạng Tử Hiên dạo chơi du ngoạn ở kinh thành rồi bây giờ gặp được Vương Vạn Quán. Mà Phương Thiên Vũ biết cũng ở kinh thành để lánh nạn cho nên mới đụng phải Vương Vạn Quán, sau đó ba người tụ hội với nhau.

Cái tên Hạng Tử Hiên nghe nói là dạo chơi ở ngoài thành đến Tô Châu đụng phải một nữ tử. Hai người gặp phải mối lương duyên sau đó đã quyết định chuyện chung thân, chờ tới kinh thành sẽ nhờ Hoàng đế hạ chỉ cho cô gái này trở thành Vương phi. Dù sao có ý chỉ của Hoàng thượng thì cũng tốt hơn nhiều. Thấy được Tiểu Vương gia tình thâm nghĩa trọng như vậy

Triệu Tử Văn dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ, sau này hẳn cũng không vì chuyện của Đại tiểu thư mà cảm thấy áy náy với y nữa. Triệu Tử Văn giậm bước nhanh, đi đến trước mặt hai nghìn tướng sĩ. Hai nghìn tướng sĩ này đã sớm biết vị tướng lĩnh của Đại Kinh kỵ quân này tới cho nên đều đợi lúc hẳn tới để chọn bổ nhiệm những tướng sĩ khác. Ví dụ như các cấp bậc thiên kiểm vị, hay là bách kiểm vị từ lớn đến nhỏ để quản lý đội kỵ quân này.

Kỷ luật của quân đội cần phải nghiêm khắc. Triệu Tử Văn biết rõ điều này cho nên đôi mắt hẳn lạnh lùng uy nghiêm hướng về phía mọi người nói:

- Ta nghĩ chúng tướng sĩ chắc đã minh bạch, mỗi người các người là thành viên của kỵ quân Đại Kinh. Các người gánh vác vinh dự của Kỵ Quân và sứ mệnh bảo vệ Đại Kinh. Hôm nay ta muốn chính thức nói cho các người biết chế độ và điều lệ của quân đội!

Chế độ của quân đội sao? Mọi người nghe vậy đều không hiểu. Căn cứ vào chế độ của kỵ quân thì đứng đầu chính là tướng quân đại soái rồi tới đại tướng quân, thiên kiểm vị rồi bách kiểm vị. Bọn họ từ trước đến giờ vẫn tuân theo chế độ quân đội này. Thống lĩnh cao nhất của kỵ quân chính là Triệu tướng quân, phò tá là hai thiên kiểm vị cùng với hai mươi bách kiểm vị.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của chúng tướng sĩ, Triệu Tử Văn cao giọng nói:

- Đại Kinh kỵ quân hôm nay không còn như ngày xưa nữa, không còn để cho Hung nô tùy ý bắt nạt mà là một kỵ quân hoàn toàn mới. Cho nên ta sẽ không đặt lại chế độ của kỵ quân mà từ nay trở đi, Đại Kinh kỵ quân chúng ta sẽ đổi tên thành Kỵ binh đoàn!

Kỵ binh đoàn?

Chúng tướng sĩ hơi sửng sốt, có người nghi ngờ nói:

- Triệu tướng quân, chế độ quân đội của Kỵ binh đoàn là thế nào?

Đôi mắt của Triệu Tử Văn hiện lên vẻ uy nghiêm khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Hẳn lạnh lùng nói:

- Chế độ của Kỵ binh quân đoàn chia làm ba cấp bậc Đoàn trưởng, Doanh trưởng cùng với Đại đội trưởng. Cao nhất chính là chỉ huy, cũng gọi

là kỵ binh đoàn Đoàn trưởng. Doanh trưởng thì tương đương với Thiên kiếm vị mà Đại đội trưởng thì tương đương với Bách Kiếm vị!

Chế độ quân đội của Đại Kinh này hóa ra chỉ là thay đổi tên gọi mà thôi. Mọi người lập tức hiểu ra đạo lý ở trong đó. Trong lòng bọn họ vốn đã sớm tôn sùng Triệu tướng quân là thần thánh, tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của hắn. Tất cả đều hét to:

- Tất cả chúng ta sẽ nghe theo mệnh lệnh chỉ huy của Đoàn trưởng.

- Được! Ngày mai ta sẽ bảo Điền tướng quân lựa chọn hai người trong số hai nghìn tướng sĩ các người để bổ nhiệm làm Doanh trưởng và Đại đội trưởng. Doanh trưởng và Đại đội trưởng có thể là bất cứ ai.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn một lượt rồi nói. Trong lòng của hắn hơi kích động nhưng không để lộ ra ngoài. Ngay từ bé hắn đã có giấc mộng là làm thủ lĩnh của một quân đoàn, tương đương với một Đoàn trưởng thiết huyết giống như Lý Vân Long cùng với huynh đệ Đoàn Trung xông pha chém giết, bảo vệ lãnh thổ đất nước.

Chúng tướng sĩ trước kia đều ở dưới trướng Điền Hồ cho nên chưa thể quen thuộc đối với Triệu Tử Văn. Vì vậy tùy tiện tuyển tướng lĩnh cũng giống như thầy mù sờ voi. Để cho Điền Hồ chọn người làm thủ lĩnh thì không còn gì tốt hơn. Chúng tướng sĩ biết điểm này cho nên trong lòng bọn họ lại thầm kích động, nhất định phải thể hiện tốt trước mặt Triệu tướng quân một phen để cho tướng quân nhớ đến mình.

- Đoàn trưởng, Doanh trưởng, Đại đội trưởng sao?

Hạng Tử Hiên nhắc lại trong miệng ba cái tên chưa từng được gọi trong quân này sau đó không khỏi cười lên:

- Triệu tướng quân này thật đúng là hết nói nổi, không hiểu làm thế nào mà hắn nghĩ ra ý tưởng kỳ diệu như vậy!

- Tử Văn thật là xuất chúng. Chúng ta không thể nào sánh được.

Phương Thiên Vũ cười nói.

Hai người này qua lại nhiều nhất với Triệu Tử Văn, bất kể về học thức hay tài hoa của Triệu tướng quân ai cũng không thể so sánh được cho nên bọn họ đã sớm có thói quen không so đo với hắn.

Vương Như Khang thở dài một hơi:

- Lần trước ta tưởng hãn chẳng qua chỉ là một tên tiểu thư đồng nhỏ bé, không qua lại nhiều, không ngờ hôm nay hãn lại có thành tựu như thế, aizz....

Người giàu có như Vương Như Khang còn âm thầm hối tiếc thì Điền Hồ cũng thốn thức. Lúc trước y cũng không ngờ rằng Triệu huynh lại có được thành tựu như ngày hôm nay. Y chỉ nghĩ rằng người này chỉ có tài trí hơn người mà thôi. Thậm chí Triệu huynh còn từng bị một nữ Bộ khoái đánh cho lăn lê bò toài ra nữa. Điền Hồ thầm nghĩ trong lòng, biểu hiện của mình ở ngày xưa trước mặt Triệu huynh cũng không tỏ vẻ khinh thường, bằng không hôm nay cũng chẳng có quả ngọt để mà ăn.

Hạng Tử Hiên cùng với Phương Thiên Vũ cùng nhau an ủi Vương Như Khang:

- Chỉ cần người không đắc tội đến hãn là được.

Triệu tướng quân này có oán cừu tất sẽ báo, nhất là đối với địch nhân luôn luôn lãnh huyết vô tình. Vương Như Khang toát mồ hôi lạnh, thầm cảm thấy may mắn rằng mình chưa từng đắc tội tới Triệu tướng quân. Gã ngượng ngùng cười nói:

- Nói cũng đúng...

Triệu Tử Văn trông thấy các tướng sĩ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh thì trong lòng rất vui mừng. Hãn nghiêm mặt nói:

- Từ hôm nay, kỵ quân Đại Kinh sẽ có tên là Kỵ binh đoàn. Các người phải phục tùng mọi mệnh lệnh, luôn luôn phải tuân theo, mệnh lệnh của Đoàn trưởng chính là cao hơn tất cả! Mà các người là thành viên của Kỵ binh đoàn cho nên có sứ mạng giữ gìn vinh dự cho Kỵ binh đoàn, không ngại máu chảy đầu rơi để mang lại vinh dự vẻ vang cho binh đoàn!

Hai nghìn hán tử thiết huyết đều giơ binh khí lên, chỉ về phía xa xa trên trời! Mấy nghìn binh khí sắc lạnh dưới ánh dương quang sáng lấp loáng khiến cho những người chứng kiến phải kinh sợ. Bọn họ đều nhiệt huyết hét vang lời thề:

- Vì vinh dự của Kỵ binh đoàn không màng đến cả đầu rơi máu chảy!

Vừa nhìn đám tướng sĩ thiết huyết, Triệu Tử Văn vừa cầm một cây ngân thương giơ cao lên trời nói:

- Ta thề, vinh dự của ta cũng là vinh dự của các người!

- Đoàn trưởng! Đoàn trưởng! Đoàn trưởng!

Khấp trường huấn luyện vang vọng tên của Đoàn trưởng khiến cho ba người Hạng Tử Hiên cũng sôi trào nhiệt huyết. Họ còn không biết những người ở trong trường đang gào thét chuyện gì nữa...

Triệu Tử Văn giơ cao ngân thương lên, toàn thân hấn toát ra một khí phách bao trùm thiên hạ. Khí phách này khiến cho mọi người biết rằng Triệu Đoàn trưởng là một người lãnh đạo có khí phách quả cảm, hẳn có thể thống lĩnh binh đoàn dũng mãnh tiến tới không sợ bất cứ thứ gì.

Mà khí phách có ảnh hưởng lớn đối với việc lựa chọn quyết đoán trong hoàn cảnh khó khăn, khiến cho kiên cường hơn, có lòng tin hơn. Khí phách khiến cho quân địch sợ hãi, làm cho đồng đội vững tin. Có khí phách mới là chiến sĩ chân chính, quân nhân chân chính và người lãnh đạo chân chính, quốc gia, dân tộc, đoàn thể sẽ không bao giờ khuất phục! Đây chính là khí phách động trời. Mà Đoàn trưởng của chúng ta lại có khí phách khiến cho địch nhân sợ hãi, Chúng tướng sĩ bị kích động khiến cho vai hơi run nhè nhẹ. Bọn họ tỏ vẻ vô cùng sùng kính nhìn Triệu Đoàn trưởng khí phách và bá đạo của mình!

- Đoàn trưởng của chúng ta, binh đoàn của chúng ta!

Một vài tướng sĩ trong Kỵ binh đoàn hét to lên khiến cho cả Kỵ binh đoàn yên tĩnh một lúc lâu. Câu nói này được thốt ra từ miệng một tướng sĩ có vẻ rất có học vấn.

Một lát sau, trong lòng chúng tướng sĩ đã tràn đầy hào khí, tất cả đều nhắc binh khí lên rồi hét to:

- Đoàn trưởng của chúng ta, binh đoàn của chúng ta!

Câu nói này lập tức đã trở thành khẩu hiệu của kỵ binh đoàn. Câu nói này không chỉ biểu đạt sự sùng kính của chúng tướng sĩ đối với Đoàn trưởng mà còn lời tuyên thệ sắt đá của Kỵ binh đoàn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 302

Quân Hồn

Đoàn trưởng của chúng ta, binh đoàn của chúng ta!

Triệu Tử Văn nghe thấy những lời này cũng không kìm được kích động khẽ run nhè nhẹ. Hẳn càng hiểu rõ trách nhiệm Đoàn trưởng mà mình đang gánh vác, vì danh dự của Kỳ binh đoàn mà chiến đấu!

Đại Kinh Kỳ binh đoàn hôm nay sẽ đi vào trong sử sách. Tướng sĩ kỳ binh khắc ghi lời nói của Triệu đoàn trưởng. Theo như lời nói, bọn họ chờ mong được Triệu tướng quân chỉ huy, cùng phân cao thấp với thiết kỵ Hung Nô.

Đôi mắt Hạng Tử Hiên phóng ra tia dị sắc, y nhìn chăm chăm vào đám người tướng sĩ Đại Kinh thiết huyết này, không khỏi phải tán dương:

- Kỳ quân này quả là có chí khí, có khí phách, xứng đáng là một đội quân dũng mãnh. Chỉ là tại sao chỉ có hai nghìn người vậy?

Phương Thiên Vũ cười nói:

- Ta cũng thấy kỳ quái, khả năng lãnh đạo của Triệu tướng quân đúng là không ai bì được. Vì sao hoàng thượng chỉ cho huynh ấy có hai nghìn người...

Điền Hồ đứng một bên cười ha hả:

- Binh lực ở kinh thành có thể cấp cho Triệu tướng quân ba nghìn người nhưng huynh ấy đã bỏ đi một phần, bây giờ chỉ còn hai nghìn người này!

Hạng Tử Hiên hiểu ra liền gật đầu nhè nhẹ. Các tướng sĩ ở trên giáo trường huấn luyện này đều được triệu hồi từ phương Bắc. Những người này chủ yếu là để đề phòng một nghìn dũng sĩ Hung Nô cho nên ở kinh thành không có nhiều binh lực để giao cho Triệu tướng quân.

Triệu Tử Văn đối với những người này cũng có điều khó nói. Ở trong kinh thành các thế lực đã bắt đầu rục rịch, nếu như tập trung ba bốn nghìn người ở kinh thành lại đây tuyệt đối sẽ trở thành mũi tên của bọn chúng. Hãn không muốn mạo hiểm như vậy cho nên cần phải tính kỹ rồi mới hành động.

Lúc trước ở trường huấn luyện có tới hơn ba nghìn tướng sĩ nhưng vì hãn không muốn tất cả cho nên đã nói với lão Hoàng đế là chỉ cần hai nghìn người. Sau khi suy nghĩ sâu tính kỹ một phen bây giờ hãn đã có thành tựu là hai nghìn tướng sĩ Đại Kinh kỵ quân này.

Tuy nhiên hai nghìn tướng sĩ lại đủ để cho hãn có đường lùi. Triệu Tử Văn muốn dùng hai nghìn người này để giải quyết tình hình khó khăn hiện tại. Đợi cho đến khi Bát Hoàng tử đoạt vị thành công, Hung Nô cùng với Đại Kinh chính thức giao chiến, hãn sẽ tăng cường lực lượng cho kỵ quân, vì dù sao hai nghìn người mà đối đầu với hàng vạn thiết kỵ Hung Nô cũng là điều quá không thực tế...

Triệu Tử Văn đưa mắt quét về các tướng sĩ, một lời nhiệt huyết lạnh lùng nói:

- Đã là tướng sĩ của Kỵ binh đoàn các người phải khắc ghi quân hồn của kỵ binh đoàn--- Một tinh thần Lượng Kiếm!

Tinh thần Lượng Kiếm!

Chúng tướng sĩ nghe vậy thì ngẩn người. Bọn họ biết rằng những lời của Triệu Đoàn trưởng tuyệt đối là những lời châu ngọc, những câu chân lý cho nên tất cả đều đồng tai nghe Triệu Đoàn trưởng dạy bảo.

Thực ra Triệu Đoàn trưởng cũng không muốn giống như những mục giả nói luyện thuyên không ngừng nhưng một quân đoàn nhất định phải có quân hồn và từng quân nhân phải biết quân hồn của quân đoàn là gì! Quân hồn chính là linh hồn của quân đội, không có quân hồn thì quân đội cũng giống như là một cái thùng rỗng, như vậy thì làm sao mà có thể phân cao thấp được với thiết kỵ của Hung Nô đây? Cho nên hãn không thể không nói với những tướng sĩ của Kỵ binh đoàn những lời này.

Triệu Tử Văn tiếp tục giảng giải khóa học chính trị của hãn:

- Thứ gọi là tinh thần Lượng Kiếm chính là tinh thần của kiếm khách. Những kiếm khách gặp phải khó khăn cũng không được bỏ cuộc, cho dù đối thủ có mạnh mẽ đến thế nào, cho dù đối thủ có là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, biết rõ là không địch lại cũng phải rút kiếm ra. Như vậy thì cho dù có gục ngã dưới kiếm của đối thủ, có thất bại những cũng vinh dự. Đây chính là tinh thần Lượng Kiếm.

Chúng tướng sĩ không hề mất kiên nhẫn giống như là Triệu Tử Văn tưởng tưởng mà lại dỏng tai chăm chú nghe Triệu Đoàn trưởng dạy bảo. Đôi mắt của bọn họ sáng lên, nghe Triệu Đoàn trưởng nói về tinh thần Lượng Kiếm, bọn họ giống như là được sáng tỏ, hưng phấn nói:

- Hóa ra đây chính là quân hồn, Lượng Kiếm! Một thứ quyết đoán không hề e ngại bất kỳ địch nhân nào!

Thấy các tướng sĩ hưng phấn dị thường, đôi mắt Triệu Tử Văn trở nên lạnh lẽo, trường thương của hắn chỉ lên trời hét to:

- Ngay cả khi kẻ địch của chúng ta hùng mạnh, ngay cả khi bị nguy khốn, chỉ cần chúng ta có dũng khí Lượng Kiếm, có lòng dũng cảm thì chúng ta sẽ chiến đấu đến người cuối cùng. Gặp phải kẻ thù phải tiến lên để dành chiến thắng. Tinh thần Lượng Kiếm chính là quân hồn của Đại Kinh kỵ quân chúng ta. Kiếm phong chỉ đến đâu tan tác đến đó.

Yên tĩnh! Tuyệt đối yên tĩnh! Cả giáo trường trở nên yên tĩnh. Tất cả các tướng sĩ sau khi nghe những lời kiến giải xuất sắc của Triệu Đoàn trưởng thì đều không kìm được run vai nhẹ, cắn răng không nói nên lời.

- Gặp kẻ thù phải dũng cảm tiến lên. Kiếm phong tới đâu, tan tác tới đó!

Chúng tướng sĩ lặp lại nhiều lần quân hồn của Triệu Đoàn trưởng. Càng đọc càng có một nhiệt huyết thiêu đốt. Trong lòng bọn họ đã hiểu, chỉ có tinh thần Lượng Kiếm mới giúp bọn họ phân cao thấp với địch nhân.

- Kiếm phong đi tới đâu, tan tác tới đó!

Phương Thiên Vũ cũng bị ảnh hưởng bởi khí phách này, hai gò má vì hưng phấn mà đỏ cả lên.

Hạng Tử Hiên thở dài một hơi thật sâu.

- Mấy vạn tướng sĩ Đại Kinh ta chính là thiếu cái tinh thần Lượng Kiếm này, thiếu một quân hồn can đảm, chưa bỏ cuộc khi chưa giành được chiến

thắng. Nếu không thì quân Hung Nô cũng không ngừng cuồng đến như vậy!

Triệu huynh có thể nói ra những lời này khiến cho Điền Hồ thật sự cảm thấy bội phục sát đất. Y cũng không biết tại sao Triệu Đoàn trưởng lại nghĩ ra những ý nghĩ tuyệt diệu như vậy. Không bỏ cuộc khi chưa giành được chiến thắng, tinh thần Lượng Kiếm này thật sự quá tuyệt diệu.

- Đỉnh, đỉnh!

Chúng tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, dâm binh khí xuống dưới đất, giận dữ hét lớn:

- Không bỏ cuộc khi chưa giành được chiến thắng! Kiếm phong tới đâu, tan tác tới đó!

Nhiệt huyết của chúng tướng sĩ một lời khó có thể nói hết. Đáng tiếc là Triệu Tử Văn phải hoàn thành lời nhắn nhủ của lão Hoàng đế. Đây gọi là làm việc ở ngoài cần phải yên ổn phía trong đã. Những lời nói hôm nay của hãn chính là muốn cho chúng tướng sĩ hiểu rõ chế độ của quân đoàn và quân hồn của Kỵ binh đoàn--- Tinh thần Lượng Kiếm.

Hôm nay Kỵ binh đoàn không chỉ có chế độ quân đội chính quy mà còn có quân hồn cho nên khí phách Kỵ binh đoàn đã tăng lên không ít. Hôm nay sở dĩ Triệu Đoàn trưởng tới đây muốn cố gắng huấn luyện Kỵ binh đoàn bởi vì chỉ chờ khi hãn hoàn thành xong nhiệm vụ ở kinh thành, thì bọn họ sẽ trực tiếp đối đầu với địch nhân thực sự nguy hiểm của mình --- Thiết kỵ Hung Nô!

Một lát sau, Triệu Tử Văn đi về phía Điền Hồ, lấy từ trong lòng bàn tay ra một cái đồ án kỳ quái, thản nhiên nói:

- Điền huynh, đây là dụng cụ cùng với hạng mục công việc để huấn luyện cho kỵ binh đoàn. Huynh đi tìm một số người thợ mộc để chế tạo!

Điền Hồ không biết lần này Triệu tướng quân lại có mưu tính gì mới. Y nghi hoặc nhận lấy tờ giấy này. Sau khi nhìn thấy những hạng mục và dụng cụ thiên kỳ bách quái, y liền trợn tròn hai mắt lên, ghen hòng nhìn Triệu Tử Văn trân trối nói:

- Triệu huynh, những thứ này thực sự có hiệu quả sao?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Có thể, huynh chỉ cần tìm thợ mộc làm ra là được, còn lại đều giao cho ta.

Thấy Điền tướng quân ngạc nhiên biết sắc như vậy, ba người kia cũng tò mò muốn biết trên tờ giấy kia vẽ cái gì. Tuy nhiên bọn họ hiểu rằng đây là chuyện của binh đoàn người ta, mình không cần phải tò mò xen vào, cho nên bọn họ cố gắng kìm chế lòng hiếu kỳ, không tiến lên xem bản vẽ.

Triệu Tử Văn lại hướng về phía Vương Vạn Quán nói:

- Không biết Vương gia nhà huynh có kinh doanh ngựa không?

Wương Vạn Quán lập tức sáng ngời hai mắt, tươi cười nói:

- Đương nhiên là có, Triệu tướng quân cần bao nhiêu con ngựa?

Tên Vương Vạn Quán này thật đúng là gian thương chính cống, Triệu Tử Văn cười nói:

- Kỳ binh đoàn của ta có bao nhiêu người thì muốn từng đó con ngựa.

Gần hai nghìn tướng sĩ này cũng không phải là kỳ quân chính thống cho nên cũng tiếp xúc rất ít đối với ngựa. Càng đừng nói đến việc ngồi trên lưng ngựa, kỳ binh mà không có ngựa thì còn xứng danh với hai từ kỳ binh sao?

Wương Vạn Quán cười cười nói:

- Triệu tướng quân, xin yên tâm, ta lập tức phân phó cho hạ nhân, dẫn hai nghìn ngựa tốt nhất ở kinh thành đến.

Wương gia ở kinh thành này có mã trường sao? Trong lòng Triệu Tử Văn chấn động, càng lúc càng cảm thấy Vương gia này... thật có tiền, lúc này cần phải ra làm thịt gà một chút cho tử tế mới được.

Triệu Tử Văn vô sỉ nắm lấy hai tay của Vương Vạn Quán, cười hắc hắc nói:

- Thật sự cảm ơn Vương huynh đã hùng hồn quyên góp tiền...

Wương Như Khang nghe lời nói này của Triệu tướng quân thì trên mặt lộ vẻ run rẩy, nhưng gã lập tức che giấu được ngay. Nhìn hai nghìn tướng sĩ tràn ngập sát khí, gã dám nói một chữ không hay sao?

- Không dám, không dám, là con dân của Đại Kinh, dĩ nhiên cũng phải góp một phần sức lực cho Đại Kinh.

Vương Như Khang cười tươi nói lời này nhưng trên khuôn mặt lại không khỏi hơi run rẩy...

Triệu Tử Văn nhìn thấy thần sắc này của tên Vương mập thì trong lòng cũng không khỏi thầm cười trộm. Hắn cũng không phải là bá chủ đi khi dễ người khác mà là do người ta nguyện ý đưa cho. Chỉ là để sau này Bộ Hộ chi trả thì cân đối tiền bạc với tên Vương Vạn Quán này sau.

Triệu Đoàn trưởng cũng được xem như là một thương nhân gian trá. Đầu tiên hắn không trả tiền, nhưng đến lúc đó đột nhiên Vương Vạn Quán lại nhận được thì chắc chắn gã sẽ rất vô mừng và tuyệt đối mang ơn Triệu Tử Văn. Giảm được đến bốn năm phần, chỉ dùng nửa tiền mà có thể mua được hai nghìn thớt ngựa tốt, chuyện này tại sao lại không làm chứ?

Mọi người thấy bản sắc gian thương của Triệu Đoàn trưởng thì đều đỏ cả mặt, nhin cố gắng cười không ra tiếng. Đây chính là Đoàn trưởng của họ, một người phóng đảng ngang ngạnh, vô cùng có khí phách!

- Tướng quân, khi nào thì chúng ta mới có thể đi đánh Hung Nô đây?

Những tướng sĩ có một lời nhiệt huyết khó nói ra, bọn họ thật sự muốn đi ra chiến trường để chém giết Hung Nô, giương cao thanh thế của Đại Kinh kỵ quân, mang lại chiến công cho Kỵ binh đoàn!

Một câu nói này đã bộc lộ hết tiếng lòng của chúng tướng sĩ, bọn họ nghe được quân hồn của Triệu Đoàn trưởng thì trong lòng sinh ra một ý niệm - chúng ta không thể không chiến thắng! Cho nên bọn họ mong muốn lập tức có một trận đại chiến với thiết kỵ Hung Nô.

Triệu Tử Văn chuyển ánh mắt về phía hai nghìn tướng sĩ hỏi ngược lại:

- Các người đã biết dùng kỵ mã, thì chuẩn bị binh khí gì để nghênh địch?

Chuyện này... Hai nghìn tướng sĩ liền cảm thấy buồn cười. Binh khí của bọn họ thật lộn xộn, người thì dùng trường kiếm, người thì dùng cương đao, loan đao, còn có trường mâu trường thương. Điều quan trọng hơn chính là Đại Kinh mấy chục năm nay chưa từng có kỵ quân, bọn họ đa số chưa từng cưỡi ngựa thì lấy gì quyết đấu với thiết kỵ của Hung Nô đây?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 303

Túy Tiên Lâu

Vẻ mặt của chúng tướng sĩ đột nhiên trở nên ảm đạm, Triệu Tử Văn nói tiếp:

- Kỵ binh đoàn của chúng ta hôm nay tuyệt không phải là đối thủ của thiết kỵ Hung Nô. Nhưng chúng ta có quyết đoán, có sĩ khí, có quân hồn. Chỉ cần chúng ta cố gắng tập luyện thì tới ngày Đại Kinh cùng với Hung Nô khai chiến với nhau, kỵ quân Đại Kinh tuyệt đối sẽ có thể cho bọn chúng nếm mùi đau khổ.

Đúng! Chúng ta có Lượng Kiếm quân hồn, có những chiến sĩ đoàn kết một lòng thì tại sao phải sợ bọn Hung Nô man di chứ? Mọi người đều thay đổi sắc mặt, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ tự tin đầy sát khí, tất cả đều hét lớn:

- Xin Đoàn trưởng cứ yên tâm, chúng tướng sĩ nhất định sẽ tập luyện thật tốt. Tất cả nghe theo sự chỉ huy của Đoàn trưởng.

Triệu Tử Văn vô cùng nghiêm túc nói:

- Trên chiến trường, binh khí dài một tấc là lợi một tấc, kỵ binh cũng phải như vậy. Mặc dù các người bây giờ dùng binh khí gì đi chăng nữa, sau này toàn bộ sẽ đổi sang dùng trường thương!

- Keng, keng, keng....

Triệu Đoàn trưởng vừa nói xong chúng tướng sĩ đều ném binh khí trong tay sang một bên, còn những tướng sĩ cầm trường thương thì nắm chặt nó trong tay.

Phượng Thiên Vũ không kìm được vỗ tay tán thưởng:

- Hảo, một quân quân đoàn thương kỵ binh. Nếu như hai nghìn tướng sĩ thiết huyết này cầm trường thương trong tay xông pha trên vó ngựa thì sẽ

thấy uy phong đến mức nào!

Hạng Tử Hiên cười cười:

- Chỉ sợ rằng trang bị cho kỵ binh đoàn này sẽ phải tốn không ít bạc...

Vương Như Khang nghe được lời nói này thì giật mình. Trong lòng gã thầm nghĩ, “Hy vọng Triệu Đoàn trưởng đừng tìm tới ta, bằng không như vậy thì một lượng bạc cũng không kiếm được, ngược lại phải cung cấp trường thương và chiến mã cho hắn.”

Triệu Tử Văn quay đầu thì thấy Vương Như Khang đang cúi đầu tự đánh giá. Trong lòng hắn cảm thấy hơi buồn cười, “Tâm địa của ta đen tối vậy sao? Đến nỗi dọa cho người trở nên như vậy”

Hắn hướng về phía Điền Hồ nói:

- Điền Huynh, huynh bẩm báo với Hoàng thượng rằng Đại Kinh kỵ quân cần hai nghìn trường thương. Về phần chiến mã sẽ để cho Vương huynh lo liệu, sau đó sẽ do lão Hoàng để chi trả tận nơi. Ta nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ đáp ứng. Hạo đó huynh theo ý chỉ của người đến Binh bộ đem hai nghìn trường thương về đây!

Vương Như Khang nghe vậy thì lập tức cảm thấy vui vẻ. Gã không ngờ rằng Triệu Đoàn trưởng này lại tốt như vậy. Lúc trước ở Hàng Châu gã nổi tiếng là người vắt cổ chày ra nước (ý nói người keo kiệt). Vốn tưởng rằng lần này sẽ phải chảy máu không ít không ngờ rằng Triệu Đoàn trưởng chỉ đùa một chút. Trong lòng gã thầm mừng rỡ, quyết định sẽ bán giá thấp cho Triệu Đoàn trưởng.

Bất tri bất giác, tên vắt cổ chày ra nước này đã rơi vào bẫy của Triệu Tử Văn. Giống như là bị người ta bán rồi mà vẫn có cảm giác kiếm được khối tiền thay cho họ...

- Xem ra cái tên kỵ kiệt này rất vui mừng!

Phương Thiên Vũ nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt Vương Vạn Quán thì không kìm được lên tiếng trêu đùa.

Hạng Tử Hiên mỉm cười, thêm mắm dặm muối vô:

- Nếu Vương huynh phải xuất chiến mã ra thì tối nay chắc hẳn tuyệt đối sẽ không thể ăn ngon ngủ yên được.

- Các người làm như vậy có phải là hạ thấp người khác hay không?

Vương Như Khang nghe hai người trêu chọc liền tức giận nói.

Hạng Tử Hiên cùng với Phương Thiên Vũ cười ha hả, trêu chọc tên vắt cổ chày ra nước này này một hồi rồi lại đưa mắt hướng tới Đại Kinh kỵ quân trên giáo trường.

“Cái tên Triệu Đoàn trưởng này thật đúng là kẻ không thích làm chỉ biết ra lệnh cho người khác thôi”. Điền Hồ nhướn mày lên, tức giận nói:

- Ta sao lại cảm thấy ta mới giống như là Đoàn trưởng của Kỵ binh đoàn này vậy?

Triệu Tử Văn cười hắc hắc nói:

- Bọn họ vốn đều là người dưới trướng của huynh. Huynh dĩ nhiên phải chú ý đến họ. Huynh không quan tâm đến tình cảm của ta thì cũng phải để ý đến tình cảm của cấp dưới với mình chứ?

Tuy nhiên, cho dù Triệu Đoàn trưởng không nói, học thức cũng không ai bằng, Điền Hồ bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, ngày mai ta sẽ bẩm báo số chiến mã và trường thương cần dùng cho Hoàng thượng. Còn về phần những khí tài huấn luyện cần thiết, ta cũng sẽ mau chóng tìm người làm cho người!

- Vậy đa tạ Điền huynh.

Triệu Tử Văn cười nói.

Chúng tướng sĩ cao giọng nói:

- Tạ ơn Điền tướng quân!

Thấy chúng tướng sĩ kính yêu Triệu Đoàn trưởng như vậy, Điền tướng quân còn có thể nói gì được đây? Đại Kinh tương lai phải dựa vào sự nhiệt huyết của Triệu tướng quân, chỉ có hãn mới có thể khiến cho chúng tướng sĩ hiểu rõ cái gọi là tinh thần Lượng Kiếm không bỏ cuộc khi chưa giành được chiến thắng.

Chuyện Triệu Đoàn trưởng phân phó, Điền Hồ dĩ nhiên là không chối từ.

Bên bờ hồ Yên Chi, thương nhân tụ tập, từ lâu san sát nhau, thuyền hoa san sát đi thành từng làn. Đây là nơi tuyệt đẹp ở trong kinh thành, Lâm Viên, thuyền hoa đều tập trung vào ở đây, ánh sáng từ trên cao chiếu rọi xuống, ban đêm vô cùng náo nhiệt.

Triệu Tử Văn, Hạng Tử Hiên, Phương Thiên Vũ cùng với Hạ Văn Đăng bốn người đang đứng ở trước một tòa lầu hoa lệ. Tòa lầu này có bốn tầng, cờ xí tung bay, đèn lồng được treo trên cao, chiếu rọi ánh sáng xuống phía dưới, nguy nga tráng lệ, chưa tới gần đã nghe thấy mùi rượu thơm khiến cho người ta phải say đắm.

Tứ Đại Sài Lang ở Giang Nam một lần nữa tụ hội ở đây. Bọn họ đều mặc một bộ trường sam cẩm tú, trong tay cầm một cái quạt xếp nhỏ, hiện ra một vẻ tiêu sái không nói nên lời làm cho các tiểu thư si ngốc dùng ánh mắt kiêu mị mà nhìn bọn họ.

- Ha ha, Hạng huynh và Phương huynh, không ngờ Giang Nam Tứ Đại Sài Lang chúng ta lại có thể tụ hội ở trên kinh thành này.

Hạ Văn Đăng hào sảng cười nói.

Phương Thiên Vũ khinh khỉnh trả lời

- Ta nói Hạ huynh này, có phải huynh muốn cho toàn bộ tiểu thư ở kinh thành đều biết chúng ta là Sài Lang mà không phải là tài tử sao?

Hạng Tử Hiên sớm đã biết tính tình của Hạ công tử này còn phóng dăng hơn nhiều so với Triệu Tử Văn. Hắn đành bất đắc dĩ nói:

- Hạ huynh, nếu như gọi như vậy thì Chính Nam Vương ta còn có chỗ dựa nào ở kinh thành nào nữa đây?

(Chức vụ của Hạng Tử Hiên là Chính Nam Vương, còn Bình Nam Vương là thằng phản loạn. Truyện này lắm lúc nó viết sai tên người đấy em ạ)

Hạ Văn Đăng ngược ngùng nói:

- Ta không phải là đang phẫn chấn sao?

Triệu Tử Văn không nói gì cả với Hạ thiếu gia này. Thân phận của hắn hôm nay không còn là một tiểu thư đồng trước kia ở Hạ phủ nữa. Nếu muốn tỏ ra mình là Sài Lang thì hắn cần phải náo động Đại Kinh để cho mọi người không thể không biết tới.

- Túy Tiên Lâu, tên rất hay!

Phương Thiên Vũ nhìn biển hiệu treo trên cao kia, gõ gõ cây quạt nhỏ rồi nói.

Hôm nay ở trường huấn luyện đã giao cho Điền Hồ đi làm nhiệm vụ, sau khi xong việc, Triệu Tử Văn liền dẫn hai người Hạng Tử Hiên tới Hàn Lâm Thư Viện. Các tiểu thư ở đó đều liếc mắt đưa tình với Hạ Văn Đăng, bốn người hàn huyên một phen rồi đi thẳng tới Túy Tiên Lâu nổi tiếng trong kinh thành, uống mừng Giang Nam Tứ Sài Lang tụ họp.

Cái tên vắt cổ chày ra nước Vương Như Khang cũng muốn tới khiến cho Triệu Đoàn trưởng phải phân phó chuyện ở mã trường cho gã. Sau đó gã không đến đây nữa, mà Điền Hồ cũng biết bốn huynh đệ bọn họ gặp nhau cho nên cũng kiếm một lý do chối từ không đến.

- Chúng ta đi vào thôi.

Hạng Tử Hiên khẽ cười nói, ba người nhẹ nhàng gạt đầu, cùng đi vào Túy Tiên Lâu.

Túy Tiên Lâu không phải là thanh lâu mà chính là một tiệm ăn cơm uống rượu. Nghe nói Túy Tiên Lâu tập trung tất cả mỹ thực ở Đại Kinh lại đây, cho nên rất nhiều người đều đến đây để nếm thử những món ngon rượu thơm ở chốn này.

Vừa vào trong Túy Tiên Lâu mọi người đã nhìn thấy trong đại sảnh được kê khoảng mười chiếc bàn chạm khắc mà mọi người đã ngồi gần hết, tiểu nhị bưng thức ăn chạy tới chạy lui không ngừng. Các món cao lương mỹ vị ở trên bàn không gớt được đưa tới cho các khách nhân. Quả là một cảnh tượng náo nhiệt!

- Khách quan, có bao nhiêu người đến vậy?

Một tiểu nhị đi tới, mỉm cười thân thiện hỏi.

Hạng Tử Hiên thản nhiên nói.

- Bốn người.

- Xin mời bốn vị khách quan.

Tiểu nhị cười cười đưa họ vào trong đại sảnh ngồi xuống xung quanh một chiếc bàn, sau đó liền hỏi:

- Khách quan, ngài muốn ăn món ăn gì vậy?

Vừa mới ngồi xuống Hạ Văn Đăng đã oang oang nói:

- Đem các món ngon, hảo tửu sở trường ở Túy Tiên Lâu ra hết lên đây!

- Vâng ạ.

Tiểu nhị thấy bốn vị khách quan này ăn mặc phong lưu tiêu sái xem ra hôm nay sẽ tiêu xài hào phóng. Biết là khách quý, gã càng ân cần cười nói.

Cái tên mạo xưng là trang hảo hán Hạ Văn Đăng vừa mới đứng lên mọi người đã trừng mắt nhìn gã. Trong lòng bọn họ đều thầm nghĩ, “Cho dù người trả tiền, cũng có cần ra vẻ như vậy không?”

Đèn trong Túy Tiên Lâu đều chiếu rọi từ trên cao xuống, vô số rượu thơm món ngon được bày ra. Từng mùi đồ ăn và mùi rượu lan tỏa khắp căn phòng.

Bốn người từ trước đến giờ đã ăn không ít các cao lương mỹ vị khắp các tửu lâu. Hôm nay đoàn tụ ở Túy Tiên Lâu nổi tiếng nhất trong kinh thành. Tâm tình uống rượu của họ trở nên cao hứng khác thường.

Hạ Văn Đăng đứng lên cầm lấy bầu rượu ngon từ tiểu nhị, tự tay rót vào ly của ba huynh đệ mình. Sau đó hãnh bưng chén rượu lên, cao giọng nói:

- Vì cuộc tụ hội của huynh đệ chúng ta, cạn chén!

Hạ công tử cuối cùng cũng nói ra một câu có tiếng người. Ba người Triệu Tử Văn cười cười đứng lên, “keng” một tiếng, bốn người khẽ cụng bốn chén rượu vào nhau sau đó lập tức một hơi uống cạn.

Nhân sinh hận nhất là sự ly biệt. Vừa mới được đoàn tụ mọi người đều cảm thấy vui sướng. Nhớ lại ngày đó ở sông Tiền Đường bọn họ vẫn chưa quen biết nhau. Sau nhiều lần tụ hội, cùng nhau ngâm thơ ngắm mỹ nữ tiêu dao tự tại bọn họ mới trở thành bằng hữu. Ý nghĩ được ở cùng một chỗ uống rượu tán gái đã sớm bị chôn sâu trong lòng bọn họ. Hôm nay gặp nhau, thân tình lại càng nồng đậm hơn!

Phương Thiên Vũ nâng rượu lên, cao giọng ngâm nga nói:

- Sơn đào hồng hoa mãn thượng đầu,
Tiền đường xuân thủy phách giang ngạn.
Hoa hồng bất suy tự quân ý,
Thủy lưu vô hạn bất đoạn lưu! (1)

(Dịch nghĩa:

Hoa đào đỏ rực trên núi.
Mùa xuân dòng nước ở sông Tiền Đường vỗ vào bờ sông.
Hoa hồng không héo như người toan tính,

Lượng nước vô hạn không ngừng chảy

Tạm dịch thơ:

Hoa đào đỏ rực trên đầu núi.

Tiền Đường vỗ sóng nước mênh mang.

Nước trôi vô hạn không ngừng nghỉ,

Hoa chẳng tàn phai theo ý chàng!)

Trong ý thơ của hãn đã biểu đạt nỗi tưởng niệm của mình cùng với bằng hữu, tình huynh đệ vĩnh cửu không bao giờ phai nhạt. Dùng cảnh ngụ ý, hình tượng sinh động, chân thành tha thiết khiến cho người ta vô cùng cảm động! Thật sự là một vần thơ tuyệt diệu. Ba người Triệu Tử Văn nghe vậy thì hai mắt đều sáng lên, không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi:

- Thơ hay! Phương huynh thật là tài giỏi.

Phương Thiên Vũ cười cười, sau đó hướng về phía hạng Tử Hiên nói:

- Hạng huynh, chẳng lẽ huynh không định ra tay ư?

Chú thích (1): Bài thơ này mô phỏng có chỉnh sửa của bài thứ hai trong “Trúc Chi từ cửu thủ” (9 bài Trúc chi từ) của Lưu Vũ Tích. Tác giả viết theo làn điệu dân ca "Trúc chi từ" vùng Quỳ Châu. Thời gian này (821-824) Lưu Vũ Tích đang làm Quỳ Châu Thứ Sử. Ông là một nhà thơ yêu thích dân ca, đến địa phương nào cũng học tập dân ca vùng ấy).

Nguyên tác:

Sơn đào hồng hoa mãn thượng đầu,

Thục giang xuân thủy phách sơn lưu.

Hoa hồng dị suy tự lang ý,

Thủy lưu vô hạn tự nùng sầu.

Dịch nghĩa:

Hoa đào đỏ rực khắp trên đầu núi,

Mùa xuân, nước sông Thục giang vỗ vào vách núi trôi đi.

Màu hồng của hoa dễ tàn phai như ý chàng.

Nước chảy vô hạn như nỗi buồn của thiếp.

Dịch thơ:

Hoa đào đỏ rực trên đầu núi,

Dòng sông vỗ sóng nước mênh mang.

Nước trôi vô hạn như tình thiệp,
Hoa dễ tàn phai tựa ý chàng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 304

Vương Phu Nhân

Hạng Tử Hiên mỉm cười, giơ chén rượu lên cao khẽ ngâm nga:

- Kim nhật bất kiến tiền đường nguyệt,

Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân. Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy,

Cộng khán minh nguyệt nhất tiêu diêu!

(Dịch nghĩa:

Hôm nay không thấy trăng trên sông Tiền Đường.

Trăng vàng đã từng soi sáng người cũ.

Người cũ bây giờ như nước chảy.

Cùng tiêu dao ngắm nhìn ánh trăng sáng.)

- Nói rất hay, cùng tiêu dao ngắm nhìn ánh trăng sáng.

Phương Thiên Vũ giơ cao chén rượu nhìn vầng trăng sáng ở phía ngoài lầu các, cười ha hả nói.

Ở một bàn trong đại sảnh bỗng truyền đến một tiếng cười. Mọi người chăm chú, nghe thấy sự tuyệt diệu của bài thơ không khỏi thâm tán thưởng vần thơ.

Hạ Văn Đăng nhấp một ngụm rượu, hào sảng cười nói:

- Phương huynh, Hạng huynh thật sự là tài giỏi!

Văn chương của Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên quả là đẹp đẽ phi phàm. Ý thơ rất hàm súc khiến cho những tài tử tiểu thư đang uống rượu ở đây không khỏi nhìn về phía bọn họ. Thấy bốn người này có nhã hứng như vậy, ý thơ lại không hề tầm thường, bọn họ bỗng có hứng thú muốn nghe xem câu thơ tiếp theo bốn người này làm là những vần thơ gì.

Hạng Tử Hiên nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn mình nhưng vẫn không hề tỏ vẻ bối rối. Y nở một nụ cười thân thiện, nho nhã ôm quyền hướng về

các tài tử tiểu thư bốn phía rồi ngồi xuống.

Hạ Văn Đăng thấy Tiểu Vương gia cùng với Phương huynh đều đã làm thơ thì làm sao mình có thể lùi bước được chứ? Thấy các tiểu thư ở kinh thành đang nhìn mình, y muốn thể hiện thật tốt một phen. Y đảo mắt một cái, bỗng nhiên vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên, sau đó cao giọng nói:

- Sàng tiền minh nguyệt quang,
địa thượng hải lưỡng song,
cử đầu vọng minh nhật,
đê đầu tư cô nương”

Dịch nghĩa:

Đầu giường ánh trăng rọi.
Mặt đất hai đôi hài.
Ngẩng đầu nhìn bình minh chiếu sáng,
cúi đầu thấy cô nương.

- Phì.

Mọi người nghe xong thì lập tức cười vang, đây là thơ gì chứ? Thậm chí có người vừa uống rượu xong đã phải phun ra.

“Cái tên Hạ thiếu gia bại não này!” Triệu Tử Văn nhất thời im lặng, những vần thơ dâm đả, xuyên tạc này là do hắn dạy cho gã. Không ngờ gã lại dám ngâm ra ở đây, tên ngu ngốc này!

- Cái tên ngu ngốc này, phải là
“Sàng tiền minh nguyệt quang.
Nghị thị địa thượng sương,
cử đầu vọng minh nguyệt,
đê đầu tư cố hương.”

(Dịch thơ:

Đầu giường ánh trăng rọi,
Ngõ mặt đất phủ sương,
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,
Cúi đầu nhớ cố hương)
chứ không phải là nhớ cô nương.

Triệu Tử Văn trợn mắt nhỏ giọng nói. Hắn có cảm giác rằng qua đêm nay rồi trở về sau sẽ không còn mặt mũi gặp người khác nữa.

- A, ta ngâm sai rồi sao?

Hạ Văn Đăng trợn tròn mắt. Sau đó gã liền bừng tỉnh hiểu ra. Bình thường gã đều ngâm những vần thơ không đứng đắn cho nên vừa rồi định ngâm thơ nhớ cố hương bị rượu đưa đẩy lại thành ra ngâm dâm thơ.

“Cái tên Triệu tướng quân đáng chết này. Tại sao không nhắc nhở ta một chút, để ta gặp phải như thế này, thì còn mặt mũi nào nữa?” Trong lòng Hạ Văn càng hối tiếc càng đem trách nhiệm đổ toàn bộ lên đầu Triệu Tử Văn.

Thấy ánh mắt của người này như vậy, Phương Thiên Vũ liền nói một câu an ủi:

- Hạ huynh hình như là làm thơ góp vui, đây là lựa chọn không sáng suốt cho lắm.

Hạng Tử Hiên lộ vẻ đau khổ nói:

- Từ nay về sau ngàn vạn lần không được ngâm thơ trước mặt hắn. Hạ huynh này chỉ khiến cho chúng ta không ngóc đầu lên được.

Ba người đều biết rõ, tên Hạ Văn Đăng này một khi uống rượu vô sẽ trở nên hồ đồ. Ngâm dâm thơ lên, biết là không thể trách gã, có thể gặp phải trường hợp lớn như vậy, ngâm loại thơ này quả thực là không còn chút mặt mũi nào.

Trên Túc Tiên Lô mọi người đều đang uống rượu ăn cơm đều buông chén đĩa xuống. Mọi người cười đến mức đỏ bừng cả mặt, còn có một số người cố gắng kìm chế không cười ra tiếng.

- Tỷ phu, tỷ phu!

Trong lúc bốn người còn xấu hổ, một tiểu đồng hấp tấp chạy tới, trong miệng hô vang hai chữ “tỷ phu”. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía tiểu đồng lộ vẻ kỳ lạ.

Ba người Hạng Tử Hiên người nhìn ta ta nhìn người, cùng lên tiếng:

- Các người biết nó sao?

Tiểu đồng này đưa ánh mắt nhìn thẳng vào bốn người ở trên bàn. Có vẻ như tỷ phu trong lời nói của tiểu đồng này là người nào đó trong bốn người này.

Gì đây? Triệu Tử Văn nhìn thấy tiểu đồng thì thầm nghĩ trong lòng. Hắn lập tức nhìn về bốn phía thì chứng kiến cách đó bốn bàn không xa, Lý tài nữ đang ngồi trước một chiếc bàn. Lòng mày nàng như vẽ, khuôn mặt phấn hồng, dáng vẻ then thùng vô hạn thật sự rung động lòng người.

Mà bên cạnh Lý tài nữ là một vị nữ tử lông mày lá liễu, dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp. Tuy nhiên, khóe mắt nàng xuất hiện nếp nhăn cho thấy tuổi tác của nàng đã khá lớn. Không cần suy nghĩ cũng biết rằng người này chính là thê tử của Lý Cách Phi, và cũng là mẫu thân của Lý Dịch An, Vương thị, Vương phu nhân.

Trong mắt Vương phu nhân thấp thoáng một vẻ oán trách, hiển nhiên là trách cứ tiểu đồng không nên đường đột như thế, dám ở trước mặt mọi người gọi Triệu tướng quân là tử phu. Chuyện này thật sự là đã phá rối hẳn.

- Tử phu, tại sao huynh cũng tới đây?

Lý Kính Trực đi tới, cầm lấy ống tay áo của Triệu đại nhân, cười tươi nói.

Câu nói này khiến cho ba người Hạng Tử Hiên phải há hốc mồm. Triệu huynh này từ khi nào mà có một cậu em vợ nữa như vậy?

Triệu Tử Văn đối với chuyện rắc rối này thì không biết làm gì, đành dờ khóc dờ cười nói:

- Tiểu Lý, từ nay về sau không được gọi loạn như thế, tử tử của đệ sẽ không vui đâu.

Tiểu Lý sao?

Ba người kia lập tức bình tĩnh, hóa ra đây chính là đệ đệ của Lý Dịch An. Mỗi quan hệ giữa Triệu tướng quân và Lý tài nữ bọn họ đã sớm biết. Từ lâu người ta đã biết tại sao bọn họ lại không biết chứ?

Tiểu Lý quệt miệng nói:

- Huynh chính là tử phu của đệ còn gì. Tử tử của đệ mỗi ngày đều nhớ đến huynh.

Lời nói này không hề cố kỵ khiến cho Triệu Tử Văn phải im lặng. Hắn kéo tiểu ma vương này đi tới bên cạnh Lý tài nữ, hướng về phía Vương phu nhân ôm quyền nói:

- Bái kiến Vương phu nhân!

Vương phu nhân vội vàng nói:

- Triệu tướng quân, tướng quân làm vậy khiến cho lão phụ phải tổn thọ, mau mau miễn lễ.

Thanh danh của Triệu tướng quân này ở Đại Kinh sớm đã như sấm bên tai, ai dám nhận cái cúi đầu của hắn chứ? Chỉ là đối với nhạc mẫu tương lai này, Triệu Tử Văn dĩ nhiên phải vô cùng cung kính.

- Đại ca.

Lý tài nữ rũ mi xuống, khuôn mặt đỏ ửng khẽ nói.

Nàng tuy trách cứ đê đê của mình nói lung tung trước mặt mọi người nhưng trong lòng lại vừa thẹn vừa mừng, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

Kinh thành đều biết Triệu tướng quân và Lý tài nữ là một cặp trai tài gái sắc, chàng có tình, thiếp có ý, quả thực là một đôi trời sinh. Chỉ còn chờ đến khi Triệu tướng quân đến Lý phủ cầu hôn thì lúc đó gạo đã có thể nấu thành cơm rồi.

Triệu Tử Văn nhìn Lý tài nữ thẹn thùng thì mỉm cười, hướng về phía Vương phu nhân nói:

- Vương phu nhân cứ từ từ dùng bữa.

Vương phu nhân biết rằng hắn cùng với bạn bè gặp mặt, chỉ tới đây để hành lễ mà thôi cho nên vung khẽ ống tay áo cười nói.

- Triệu tướng quân, mau đi đi.

Vương phu nhân nhìn có vẻ kín đáo nhưng thực sự bà rất dễ thân cận. Bây giờ bà đã hòa thành một khối đối với người trong Lý phủ. Hôn nhân của An Nhi căn bản có vẻ như chắc chắn là sẽ thành, không thoát đi đâu được rồi.

- Đây không phải là Triệu tướng quân sao?

Một số người nhẹ giọng nói. Những người ở trên Túy Tiên lâu này hơn phân nửa là du khách ở bên ngoài, còn một số thực khách ở bên ngoài thấy vị công tử bất phàm này thì nhận ra ngay đó chính là Triệu tướng quân.

Chỉ là bọn họ biết rằng Triệu tướng quân cùng với bạn bè tới đây gặp mặt uống rượu cho nên không dám quấy rầy hắn, lẳng lặng không nói gì

tiếp tục uống rượu. Tuy nhiên trong mắt bọn họ đã hiện lên một vẻ kính nể đối với Triệu tướng quân.

- Tỷ phu, huynh không dùng cơm với tỷ tỷ sao?

Tiểu Lý không chịu ngừng tiếp tục nói.

- Tiểu Lý, đệ lại nói lung tung, khi nào về phủ để xem tỷ giáo huấn đệ như thế nào.

Khuôn mặt Lý tài nữ ửng đỏ, ngẩng đầu lên nói.

Vương phu nhân cũng trừng mắt nhìn thẳng con nghịch ngợm này:

- Cái miệng của người lạnh chanh như thế, coi chừng cha người lại phạt người đó!

Thấy tỷ tỷ và mẫu thân tức giận, còn đem phụ thân ra dọa, Tiểu Lý không dám nhiều lời nữa, ngượng ngùng cười với Lý tài nữ, sau đó bắt đầu ăn tiếp.

- An Nhi, huynh sẽ tìm muội sau nhé.

Triệu Tử Văn hướng về phía An Nhi đang tức giận mỉm cười sau đó xoay người rời đi. Dù sao có mẹ nàng đang ở đây, Triệu Tử Văn cũng không muốn nói thêm lời gì nữa, gặp được Lý tài nữ ở Túy Tiên Lâu xem ra là xảo ngộ. Hẳn là tại vì Tiểu Lý muốn đến Túy Tiên Lâu ăn mỹ thực cho nên Vương phu nhân và Lý tài nữ mới đi cùng nó đến đây.

Lý tài nữ thẹn thùng nhai đồ ăn trong miệng khiến cho Vương phu nhân mừng thầm trong lòng. Có thể có được một người con rể tốt như vậy, quả là do tổ tiên tích đức.

- Tử Văn, huynh cũng phải làm một bài đi chứ phải không?

Triệu Tử Văn vừa ngồi xuống ghế, Hạ Văn Đăng đã lộ vẻ mặt đau khổ nói. Giang Nam Tứ Đại Sài Lang hôm nay bị gã làm cho mất mặt, cho nên gã muốn Triệu Tử Văn ngăn cơn sóng dữ này lại giúp mình.

Ba huynh đệ của mình đều đã làm thơ, Triệu Tử Văn làm sao có thể lùi bước được chứ. Hắn uống cạn một ly rượu rồi trầm ngâm nói:

- Tự cổ ly biệt bi tịch liêu,
ngã ngôn biệt ly thẳng xuân triêu,
tình không nhất hạc bài vân thượng,
liền dẫn thi tình đáo bách tiêu.

(Dịch nghĩa:

Xa nhau ngày xưa khiến cho lòng tịch mịch,
biệt ly xa cách thẳng sáng xuân,
trời cao một con hạc bay trên mây,
liền ngâm thơ về trời xanh.)

Trong thơ không có ngụ ý sự ly biệt, tại sao lại gặp nhau, con đường nhân sinh thẳng trâm ẩn chứa nhiều triết lý nhân sinh, biểu đạt sự mừng rỡ khi gặp nhau vô cùng tinh tế. Mọi người nghe xong đều thấy nao nao lòng. Sau đó tiếng vỗ tay như bài sơn đảo hải vang lên không ngớt. Bọn họ lớn tiếng khen:

- Hay cho cách nói về sự ly biệt trong mùa xuân. Quá là thơ hay, thật là tuyệt diệu!

Cả Túy Tiên lâu tiếng vỗ tay vang ầm lên, Triệu Tử Văn đem hào khí của bài thơ nâng tới cực hạn. Mọi người nghe vậy như si như say, quên mất những vần thơ dâm vừa rồi của Hạ Văn Đăng.

Tiểu Lý nghe xong thì nhảy cẫng lên, bàn tay thẳng bé vỗ liên tục.

- Oa, tử phu thật là lợi hại!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 305

Nhã Hứng

Con còn nói dám lung tung!

Vương phu nhân không vui mắg.

- Huynh ấy vốn là tỳ phu của con mà.

Tiểu Lý không phục lắm bắm một câu, sau đó đem sự oán hận phát tiết lên đồ ăn trên bàn.

Đối với tiểu Ma vương này, Vương phu nhân vừa giận vừa yêu. Bà mỉm cười không để ý đến dáng vẻ ăn uống của nó, cũng không nói nữa mà nhìn về phía đứa con rể tương lai tài mạo song toàn kia.

Đối với đứa con rể tương lai này, Vương phu nhân càng ngày càng yêu mến, Triệu tướng quân chẳng những võ nghệ cao cường, trong Đại Kinh không có người nào sánh được mà còn được dân chúng trong Đại Kinh sùng kính, nổi tiếng khắp kinh thành. Bà hận không thể đem An Nhi gả ngay lập tức cho cậu rể quý này.

Nghe thấy hài đồng này gọi Triệu Tử Văn là tỳ phu, mọi người liền quay lại nhìn, chỉ thấy ngồi gần hài đồng này là một nữ tử dáng người thướt tha, đôi mắt như làn thu thủy. Trên khuôn mặt của nàng tràn đầy vẻ thẹn thùng, khiến cho các công tử không khỏi thắm đoán xem đây là tiểu thư nhà ai mà lại quốc sắc thiên hương như thế.

Lý Dịch An không mở miệng oán trách đệ đệ mà vừa thẹn vừa mừng cúi đầu xuống, bộ dạng có vẻ rất xấu hổ. Tiểu Lý nhin không được nhỏ giọng cười nói:

- Tỳ tỳ, không bằng tỳ cũng làm một bài thơ được không?

“Đại ca giỏi thơ văn như thế, chẳng lẽ ta còn không biết mà đi khoe khoang cái xấu hay sao”. Lý tài nữ thắm nghĩ trong lòng, đôi mắt đẹp thắp

thoáng vẻ hạnh phúc, nàng oán trách lườm Tiểu Lý rồi nói:

- Lại quấy rối ta. Chờ đến khi ta quay về phù nói với phụ thân đánh cho đệ mấy roi.

- Hừ, tởm mà nói phụ thân giáo huấn đệ. Đệ sẽ bảo tởm phụ giáo huấn tởm.

Tiểu Ma vương hừ nhẹ mũi một cái. Vương phu nhân nghe thấy vậy thì dở khóc dở cười, vội vàng ngăn hai người lại rồi nói:

- An Nhi, con đừng chấp nhặt đệ đệ của mình. Chúng ta ăn xong rồi hồi phủ thôi.

Trong lòng Lý tài nữ bây giờ tràn ngập hình ảnh của đại ca. Nàng không muốn ồn ào với Tiểu Ma vương nữa mà đưa mắt hướng về phía đại ca đang đối ẩm, cảnh tượng chàng khua tay nhắc chân tiêu sái không nói nên lời!

- Tử Văn, văn chương của huynh quả là càng ngày càng giỏi.

Hạng Tử Hiên cười ha hả. Đối với văn chương của Triệu tướng quân này, từ đáy lòng y vẫn luôn thầm bội phục.

Phương Thiên Vũ giơ cao chén rượu nhẹ giọng thở dài:

- Còn nhớ lúc trước Tử Văn ở Tiền Đường không hề có địch thủ, bất kể là trên lĩnh vực thi từ hay câu đối. Lần đó đấu trí đấu dũng với bọn Mã Trí Viễn thật là thống khoái. Nhưng bây giờ Tử Văn đã trở thành người có quyền cao chức trọng rồi.

- Đúng vậy, thật sự là hoài niệm thời gian Tử Văn ở Tiền Đường.

Hạ Văn Đăng nghe thấy chuyện này không khỏi cảm thấy hơi u buồn, thở dài một cái.

Trong lời nói của Phương Thiên Vũ đã có ý rằng Triệu Tử Văn hôm nay không còn là tiểu thư đồng như lúc trước nữa, bây giờ hẳn đã là Tế tướng, lại còn là một người trụ cột trong cuộc chiến chống Hung Nô. Hẳn càng không có thời gian tiêu dao khoái hoạt như trước nữa.

Hạng Tử Hiên lại hào sảng nói:

- Nam nhân chí ở bốn phương, làm sao có thể suốt ngày vui chơi được. Đợi đến khi Tử Văn đã công thành danh toại, lúc đó mới là thời gian đặc ý nhất!

Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Đợi đến khi chuyện ở kinh thành xong, Hung Nô cũng đã được đánh lui rồi. Ta nhất định sẽ trở về Hàng Châu chốn cũ với ba vị huynh trưởng.

- Nhân sinh đặc ý tu tần hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt,

(Dịch nghĩa” Đòi người đặc ý nên tận hưởng,

Chớ khiến chén vàng rỗng dưới trăng.)

Hắn nhắc chén rượu hương về phía ba người rồi nói:

- Không cần phải nói những chuyện gì khác. Hôm nay bốn huynh đệ chúng ta chỉ mong ngày sau có thể đoàn tụ lần nữa.

- Nói rất hay, chớ khiến chén vàng rỗng dưới trăng.

Phương Thiên Vũ cười tươi nói.

- Hôm nay chúng ta không say không về. Không có ngày ly biệt, làm sao có ngày gặp lại nhau!

- Cạn!

Bốn người đồng thời nhắc chén, uống một hơi cạn sạch, một hào khí ngất trời không nói nên lời toát ra khiến cho các công tử tiểu thư xung quanh phải trợn tròn mắt. Bốn người này quả là sáng khoái hào hùng!

Túy Tiên Lâu một nửa là du khách từ bên ngoài tới. Mà Triệu Tử Văn là một người có dáng vẻ rất đáng yêu cho nên đại bộ phận người ở đây đều không biết hắn là Triệu tướng quân oai danh đỉnh đỉnh. Còn các công tử trong kinh thành biết hắn thì lại đều cúi đầu uống rượu, không ngờ đã mang đến những phiền toái không cần thiết cho Triệu tướng quân.

Dù sao trước kia khi công bố thân phận cho thiên hạ biết Triệu phủ cũng đã bị vây chặt như cá trong nê m cối. Điều đó cho thấy mỹ lực của Triệu tướng quân lớn như thế nào, cho nên hãy để cho Triệu tướng quân và bằng hữu của hắn được yên ổn uống rượu thì hơn.

Trong đại sảnh Túy Tiên Lâu bây giờ trở nên náo nhiệt khác thường. Bốn người Triệu Tử Văn sau khi đã uống rượu vào đều hưng phấn làm thơ, thốt lên những thi từ tươi sáng vang vọng trong sảnh.

- Các vị khách quan, chường quày ta thấy các vị có nhã hứng như vậy, muốn ra cho các vị một câu đối. Các vị thấy thế nào?

Một tiểu nhị đang đứng ở lầu hai dựa vào cột lan can đột nhiên hướng về phía mọi người trong đại sảnh, lớn tiếng nói.

- Đối câu đối ư?

Mọi người nghe vậy thì ngạc nhiên. Túy Tiên Lô đại đa số đều là những công tử văn thơ, nghe thấy có thể tham gia đối đối dĩ nhiên là vô cùng cao hứng, đều thốt lên.

- Được, tiểu nhị người ra vẽ đối đi, chúng ta sẽ đối lại!

Chường quỳ ở đây tuy rằng là người buôn bán nhưng cũng có mười phần nhã hứng của tài tử. Hãn thấy chiêu bài này hiệu quả thì cảm thấy mừng rỡ vô cùng. Có lẽ, Túy Tiên Lô được thịnh vượng như ngày hôm nay hoàn toàn là do đầu óc của tên chường quỳ này. Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng.

Tiểu nhị nghe vậy thì cao giọng nói:

- Về trên là “Anh Hùng bảo đao vị lão”. (Bảo đao anh hùng không mòn)

Về trên vừa được ra, các tài tử ở đây đều suy nghĩ, trầm tư cúi đầu xuống. Bọn họ bắt đầu xếp quạt lại rồi đứng dậy suy tính.

Phương Thiên Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- “Anh hùng bảo đao vị lão”? Câu đối này có vẻ hơi khó.

Sau thời gian uống cạn một chung trà, Lý Dịch An vẫn suy nghĩ mà không ra đáp án. Trong lòng nàng thầm lo lắng, chẳng lẽ tất cả tài tử tài nữ ở đây không có người nào đối lại được câu đối này ư?

Một thương nhân chỉ biết buôn bán kiếm tiền ra câu đối mà lại khiến cho các tài tử tiểu thư ở đây không trả lời được. Đây quả là sự đả kích to lớn cho nên kinh thành đại tài nữ Lý Dịch An có thể không lo lắng sao?

Vô hình trung, chuyện này đã trở thành cuộc tỷ thí giữa học sinh và thương nhân.

Thấy không có người đối lại, trong mắt tiểu nhị liền hiện lên một vẻ khinh bỉ, “Ngay cả vẽ đối của chường quỳ ta còn không đối lại, thì còn gọi gì là tài tử chứ?”

Ánh mắt sắc bén của Triệu Tử Văn nhìn thấy vẻ khinh thường của tiểu nhị thì không khỏi cảm thấy buồn cười. Hãn cúi đầu đi đến gần Hạ Văn Đăng khẽ nói:

- Hạ huynh, câu đối này người định đối ra sao?

Hạ Văn Đăng lắc đầu nói:

- Câu đối này nhất thời ta còn chưa nghĩ ra được.

Cái tên Hạ thiếu gia răm chó đánh cũng không kêu này e rằng nghĩ cả đời cũng không ra được. Đôi mắt Triệu Tử Văn sáng lên. Hắn đến bên cạnh Hạ Văn Đăng thì thầm vài câu với gã. Trên khuôn mặt Hạ thiếu gia lập tức hiện lên vẻ vui mừng, đầu óc liền bừng tỉnh đứng lên nói:

- Tiểu nhị, tại hạ đối được.

Trong lòng Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ cả kinh. Vị thiếu gia Hạ phủ này chính là nhân vật điển hình cho loại người không có học vấn nhưng vẫn thích bon chen, câu đối này gã định đối thế nào chứ?

Cái tên tiểu tử này dâm thơ mà cũng có thể mang ra đối được sao? Trong lòng mọi người không khỏi lo lắng, hy vọng đây không phải là quấy rối.

Hạ Văn Đăng đứng lên nhanh đến mức mẹ gã cũng không nhận ra nổi. Nhiệt huyết dâng lên, gã cao giọng nói:

- Lão nương phong vận do tồn. (Phong vận lão nương vẫn còn)

- Phì.

Tên gia hỏa ngâm dâm thơ này vừa mới dứt lời xong, mọi người lập tức phun rượu ở trong miệng ra, may mà chưa phun cả máu. Bọn họ nghẹn họng trân trối lẩm bẩm:

- Lão nương ư?

- Ha ha.

Sau đó cả đại sảnh cười vang lên. Vế đối này vừa vặn đối lại vế trên nhưng lại khiến người ta dở khóc dở cười. Mọi người cười ha hả, cười đến mức thiếu chút nữa là không đứng thẳng dậy được.

- Hảo đối, quả là hảo đối!

Hạ Văn Đăng đầu váng mắt hoa, sau khi lớn tiếng đọc ra miệng mới cảm thấy cái này có gì đó không đúng. Mình là một người xuất thân trong một gia đình thuần khiết, tại sao lại để cho Triệu tướng quân hãm hại như thế này? Gã tức giận nói:

- Triệu Tử Văn, tên tiểu tử người hại ta.

Triệu Tử Văn xoa dịu sự tức giận của Hạ thiếu gia, cười hắc hắc nói:

- Đây không phải là một vế đối rất chỉnh hay sao? Tại sao lại hại người được chứ? Chẳng lẽ người muốn những người đọc sách ở đây không bằng một chường quày sao?

Hạ Văn Đăng nghe vậy liền hiểu ra tính nghiêm trọng trong truyện này. Người đọc sách mà không bằng thương nhân thì quả là chuyện nhục cười lớn trong trời đất. Gã cố gắng kìm chế sự tức giận, bất bình nói:

- Sau này, người phải cho ta một câu đối văn nhã hơn!

Da mặt gã không mỏng lắm. Vừa rồi đọc dâm thơ đã khiến cho hình tượng của gã trở nên không tốt rồi cho nên cũng không tính toán quá mức chuyện này.

Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên sớm đã cười đến ửng đỏ cả khuôn mặt. Hạ huynh này đúng là một kẻ dở hơi.

- Đại ca thật là xấu!

Lý tài nữ nhếch đôi môi anh đào khẽ cười nói, trên khuôn mặt tràn đầy mỉa ý. Nàng làm sao không hiểu nội tình trong chuyện này, thậm chí đại ca trêu đùa người khác.

- Tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy?

Lý tiểu ma đầu cầm lấy tay tỷ tỷ mình hỏi nàng.

Lý tài nữ làm sao có thể nói rõ với tiểu ma đầu này được, đành xằng giọng nói:

- Tiểu hài tử, đệ hỏi nhiều như vậy để làm gì, lo ăn uống đi!

Tiểu nhị cũng đã sớm cười đến mức gập cả lưng. Tuy câu đối này quá tục nhưng lại rất chỉnh. Hắn đành cười nói:

- Vị công tử này đã đối được, vậy ta sẽ ra câu đối thứ hai.

- Vô sơn đắc tự vu sơn hảo!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 306

Nhất Đẳng Hạ Lưu (Thấp Hèn Số Một)

Liên đối thứ hai vừa ra, mọi người lập tức cúi đầu xuống, rung đùi cân nhắc. Công tử vừa rồi ngâm dâm thơ lại dùng một vế đối dâm đàng để đối lại liên đối thứ nhất, làm cho mọi người ở đây đều phá lên cười. Điều này cũng làm cho lực chú ý của mọi người giảm bớt, gián tiếp cứu vãn mặt mũi của người đọc sách. Nếu liên thứ hai này mà không đối ra được thì thực sự là hổ thẹn với mười năm gian khổ đọc sách!

Chỉ sau một lát, Triệu Tử Văn đã sớm nắm chắc phần thắng. Có điều là hẳn không muốn đứng ra làm chim đầu đàn. Chỉ khi không ai có thể đối được thì hẳn mới ra mặt thôi.

Hạ Văn Đẳng lay lay cánh tay của Triệu tướng quân, cười ha hả, nói:

- Tử Văn, nói cái liên này cho ta đi để ta ra đối tiếp.

Hạ thiếu gia liên tiếp mất mặt hai lần rồi, đương nhiên là muốn vặn hỏi chút thể diện. Triệu Tử Văn làm sao lại không biết tâm tư của Hạ thiếu gia cơ chứ. Hẳn thản nhiên nói:

- Nếu không có ai đối được thì sẽ để người ra mặt.

Hạ Văn Đẳng thần sắc vui vẻ, âm thầm hy vọng không có ai có thể đối lại được câu này.

Thấy ánh mắt tự tin của đại ca, Lý Dịch An đỏ bừng cả mặt. Nàng than nhẹ một hơi, đột nhiên duyên dáng đứng dậy, nhẹ giọng nói với tiểu nhị:

- Tiểu nhị, liên đối này của người ta đối được. “Hà thủy năng như hà thủy thanh!”

- Hay, hay!

Triệu Tử Văn vỗ tay dẫn đầu. Phương Thiên Vũ và Hạ Văn Đẳng hai người không hẹn cùng liếc mắt khinh bỉ hẳn. Những người trong sảnh thấy

một nữ tử tuyệt mỹ ra đối lại thì lại càng hưng phấn hơn, ai nấy đều ngăm nhìn nàng đánh giá, không ngờ đó lại là Lý tài nữ nổi tiếng trong kinh thành.

Hạ Văn Đăng hạ giọng cay cú:

- Đúng là đoạt sinh ý của ta mà!

Khấp đại sảnh đều là những tiếng trầm trồ khen ngợi. Các tài tử thấy tài nữ mặt mày như tranh vẽ, dáng người yếu điệu, quả thực như được uống thuốc tăng lực, tiếng vỗ tay cũng rào rào mạnh hẳn lên.

Lý Dịch An thấy đại ca gây ồn ào đầu tiên thì lúc đầu hơi cả kinh, sau đó lại xấu hổ, mặt mũi đỏ hồng, cười cười nói:

- Đại ca cũng giễu cợt muội!

Vương phu nhân tươi cười thăm thiết. Con gái của mình tâm tư mãi tiếp, bà sao lại không biết chứ. Cao hứng hơn nữa là An Nhi tài học xứng đôi với Triệu tướng quân không tầm thường quả thật như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trời sinh!

- Phương công tử, vị này chính là đệ nhất tài nữ kinh thành Lý Dịch An.

Một công tử ở kinh thành quay sang nhẹ giọng giới thiệu với các bằng hữu bên cạnh.

Phương công tử đó nao nao, kinh ngạc nói:

- Vị này chính là Lý tài nữ ở kinh thành ư? Thật đúng là một tài nữ không chỉ có dung nhan xinh đẹp mà còn có tâm tư mãi tiếp!

Công tử ở kinh thành nọ gật đầu cười, lại nhẹ giọng ngâm:

- "Lần lần, giờ giờ, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ", câu thơ tuyệt diệu đến cỡ nào chứ. Lý Dịch An thật không hổ là đệ nhất tài nữ của Đại Kinh!

Phương công tử cười gật gật đầu, nhìn vị tài nữ xinh đẹp kia bằng ánh mắt rất là sùng kính.

Triệu Tử Văn trợn mắt ra nhìn An Nhi tâm tư mãi tiếp, làm cho Lý tài nữ hai gò má ửng hồng như lửa đốt, vẻ diễm lệ tựa ánh bình minh. Nàng vừa then vừa vui, cúi thấp đầu, hạ giọng nói sảng:

- Đại ca, huynh thật là đáng ghét!

Lý tài nữ sóng mắt như làn thu thủy, hiện ra ánh nhìn duyên dáng, hai má ửng hồng như mới thoa thêm tầng phấn mỏng, vẻ kiều diễm không gì sánh được khiến cho những tài tử du khách đến kinh thành du ngoạn đều âm thầm cảm thán. Cũng không biết là ai có phúc khí tốt mới có thể cưới được nàng tài nữ xinh đẹp này của Đại Kinh nữa.

Hạ Văn Đăng cảm giận bất bình xử lý đồng đồ ăn, lại còn nhìn Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ mà lắp ba lắp bắp:

- Cứ tiếp tục thế này, nữ tử Đại Kinh thế nào cũng bị tên Triệu tướng quân này gây ra tai họa cho mà xem!

Phương Thiên Vũ và Hạng Tử Hiên đều cười phá lên. Nam tử Đại Kinh tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Chỉ có điều là bên cạnh Triệu tướng quân đều là những tuyệt sắc nữ tử khiến hoa nhường nguyệt thẹn, thật sự là làm cho người ta rất là hâm mộ.

- Tiểu nhị, mau đưa ra liên đối thứ ba đi.

Một tài tử không chờ được, muốn biểu hiện một chút trước mặt Lý tài nữ, cao giọng nói.

Tiểu nhị thấy một vị tài nữ xinh đẹp đối được câu đối rồi thì cũng không khỏi có chút ngẩn người ra. Cho tới lúc nghe được lời nói của tài tử kia mới khôi phục lại thần trí. Y đỏ mặt, vội vàng nói:

- Liên đối thứ ba là "Tân nguyệt như cung tàn nguyệt như cung thượng huyền cung hạ huyền cung!"

(Dịch nghĩa: Trăng non như hình cánh cung, trăng già như hình cánh cung. Trăng đầu kỳ, trăng cuối kỳ! Vế đối còn có điểm đặc biệt ở chỗ "Thượng huyền" nghĩa là cái dây cung ở bên trên và "Hạ huyền" nghĩa là dây cung ở bên dưới).

Một vế đối này vừa đọc ra, trong đại sảnh ai nấy đều cả kinh, trong lòng thầm nghĩ, "Chương quỳ của Túy Tiên Lâu này chẳng nhẽ chỉ là một thương nhân sao? Câu đối khó mức này mà hắn cũng có thể nghĩ ra được!" Trong mắt mọi người tràn ngập vẻ kinh ngạc, đủ để thấy liên đối khó khăn tới mức nào.

Sau một thời gian uống cạn chung trà, các tài tử trong đại sảnh đều không có ai ra đối lại cả. Chẳng lẽ bao nhiêu người đọc sách như thế lại

thất bại trước một thương nhân sao? Quả là một sự hài hước để đời. Các tài tử sắc mặt đều tái nhợt, trong lòng đều thầm hối hận tài học của mình không đến nơi đến chốn! Theo bản năng bọn họ đều nhìn về phía Lý Dịch An đã đối được vế thứ hai. Thấy nàng cau mày, mọi người đều thở dài một hơi thật sâu.

- Không biết đại ca có thể đối lại được vế đối này không?

Lý tài nữ liếc mắt nhìn về phía Triệu đại ca, lại thấy đại ca đang rung rung cái chén rượu sóng sánh, bộ dạng như chẳng có gì liên quan đến mình hết.

Tiểu Lý thì về cơ bản là không hiểu được thâm ý trong chuyện này, không chút để ý nào, nói:

- Không phải chỉ là một vế đối thôi sao? Đối không được thì bỏ qua, có cái gì mà phải đối lại chứ!

- Không được ăn nói lung tung!

Vương phu nhân bực bội mắng.

Chẳng lẽ thực sự phải chịu thua sao? Mọi người đều thầm lo lắng.

Tiểu nhị thấy nửa ngày giờ không ai trả lời được, đang muốn xác định là họ đã thua rồi lại nghe thấy một người cất tiếng:

- Tiểu nhị, tại hạ đối được vế này.

- Mời công tử.

Tiểu nhị thấy vị công tử tài học phi phàm vừa rồi đứng lên thì rất là cung kính nói.

Mọi người cả kinh, ánh mắt đồng loạt đổ xô về nhìn hắn.

Triệu Tử Văn chậm rãi đọc:

- Triều hà tự cầm văn hà tự cầm đông xuyên cầm tây xuyên cầm!

(Dịch nghĩa: Ánh bình minh giống như gấm, ánh hoàng hôn giống như gấm, Gấm Đông Xuyên, Gấm Tây Xuyên! --- Vế đối còn có điểm đặc biệt ở chỗ "Đông xuyên" nghĩa là chiếu từ phía Đông sang (ánh nắng bình minh) và "Tây xuyên" nghĩa là chiếu từ phía Tây lại (ánh nắng lúc hoàng hôn).)

- Đối rất hay!

Hạ Văn Đăng dẫn đầu mọi người vỗ tay liên tục. Trong sảnh ai nấy đều vỗ tay như sấm dậy. Trăng non như hình cánh cung, trăng già như hình cánh cung. Trăng đầu kỳ, trăng cuối kỳ! ---Ánh bình minh giống như gấm, ánh hoàng hôn giống như gấm, Gấm Đông Xuyên, Gấm Tây Xuyên! Thật sự là một vẻ đối chọi chu không chê vào đâu được! Một tuyệt đối trong thiên hạ! Những người đọc sách ở đây đều vô cùng hưng phấn. Lúc này đây, vị công tử này thực sự là đã vãn hồi cục diện cho tất cả bọn họ.

- Tỷ phu thật là lợi hại nha!

Tiểu Lý vẫy bàn tay nhỏ bé trên đầu, oa oa hét to.

Lý Dịch An sớm đã quen với cái thói xưng hô của Tiểu Ma vương rồi. Nàng cũng biết là không có gì có thể làm khó được đại ca, không khỏi mím môi môi đỏ mọng, khẽ cười trộm.

Lại càng có nhiều người đánh giá không biết vị công tử văn nhã này rốt cuộc là ai. Một bài thơ vừa rồi đã khiến mọi người bội phục. Bây giờ lại đưa ra một vẻ đối lại làm cho bọn họ giật cả mình, đều cảm thán tài học của hắn thật sự là không ai theo kịp!

- Công tử thật là có tài học!

Tiểu nhị kính nể ôm quyền, nói tiếp:

- Chỉ còn một liên đối cuối cùng. Nếu như công tử có thể đối được ngay ở đây thì tối nay Túy Tiên Lôu xin mời khách, không thu tiền rượu của các vị!

Một câu này rất là có ẩn ý --- Không thu tiền rượu? Còn tiền đồ ăn thì vẫn lấy. Có điều là số người trong đại sảnh cũng không ít, riêng tiền rượu cũng là một khoản không nhỏ rồi. Túy Tiên Lôu coi như cũng đưa ra một giải thưởng lớn.

- Vế đối này là do chương quỳ của chúng tôi ngẫu nhiên có được chứ không phải là do ngài ấy tự làm.

Tiểu nhị giải thích trước một câu, rồi lập tức cao giọng đọc:

- Nhất khứ nhị lý bất thức tam phu tứ thư ngũ kinh lục nghệ cảm giáo thất bát cửu tử thập phân đại đàm!

(Dịch nghĩa: Vừa đi hai dặm không biết đến Tam phu, Tứ thư, Ngũ kinh, Lục nghệ mà dám dạy đến bảy tám chín chữ thì mười phần lớn mật!)

Trong câu đối này có ý hạ thấp những người đọc sách. Cũng khó trách là tiểu nhị này phải giải thích trước một câu. Nếu không cứ như thế mà đọc lên câu đối thì chắc chắn những người đọc sách ở đây sẽ vỗ án nổi giận ngay!

Cứ coi như là không phải do chương quây này làm ra, nhưng trước mặt mọi người y lại để cho tiểu nhị đọc ra thì cũng khiến cho những người đọc sách trong đại sảnh vô cùng tức tối. Bọn họ hổ thẹn, nhưng sau đó đều cúi đầu suy nghĩ sâu xa, nhất định phải hạ nhục khí của chương quây này mới được!

Vế đối này xuất hiện từ một đến mười. Vế dưới chắc chắn là phải có từ mười đến một. Có thể thấy vế đối này so với vế trước còn khó hơn mấy phần nữa. Không cần nghĩ cũng biết đa phần mọi người trong đại sảnh đều đối không được rồi.

Bọn họ thở dài thật sâu, ánh mắt lại chuyển sang Triệu Tử Văn học thức kinh người, mong chờ ở hắn. "Có lẽ chỉ có vị công tử này mới có khả năng đối lại được". Tiểu nhị không nhìn được cũng nhìn nhìn hắn.

Lần này thì Triệu Tử Văn trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người rồi.

Sớm đã quen với những tình huống nan giải, Triệu tướng quân mỉm cười đứng dậy, quạt ngọc khẽ vẩy, ý nhị tiêu sái nói không nên lời khiến cho các vị tiểu thư trong sảnh nhìn mà mặt mày đều lai láng xuân ý, ánh mắt mỉ hoặc đánh giá chàng công tử văn nhã này.

Triệu Tử Văn trầm ngâm đọc:

- Thập thất cửu bần trừ đắc bát lưỡng thất mao lục phân ngũ hào tứ ly tam tâm nhị ý nhất đẳng hạ lưu!

(Dịch nghĩa: Mười phòng chín nhà nghèo túng đếm được tám lạng bảy phân sáu xu năm hào bốn ly, ba lòng hai ý thấp hèn số một.)

Toàn bộ đại sảnh đồng loạt yên tĩnh, đột nhiên lại bộc phát tiếng trầm trồ khen ngợi. Nhiều người nghe đến cụm từ bốn chữ "nhất đẳng hạ lưu" lại buồn cười cười trộm. Vế dưới đối ra tinh tế vô cùng, hơn nữa lại còn hạ thấp chương quây là kẻ thấp hèn số một. Thật sự là rất ảo diệu!

- Hay lắm! Thật sự là rất hay!

Các tài tử đều đập cây quạt nhỏ, cười ha hả, nói.

Túy Tiên Lôu ồn ào như chưa bao giờ có. Mọi người đều rất kính nể tài học của vị công tử này!

Tiểu nhị nghe rồi đỏ cả mặt lên, thầm than thở vì chưởng quầy bị công tử này trả đũa.

- Vị công tử này rốt cuộc là người phương nào?

Rất nhiều người ngạc nhiên với thân phận của hắn, tò mò hạ giọng hỏi.

Một vị công tử trong kinh thành uống nhiều đã sớm cao hứng, hai má đỏ hồng cười to nói:

- Đến người đó mà các người cũng không nhận ra được sao?

Mấy người kia cả kinh, liền vội vàng hỏi lại:

- Vị công tử này là...?

- Đó chính là Triệu tướng quân của Đại Kinh ta!

Công tử nọ hét lớn một tiếng, hào khí không sao tả xiết, dường như y mới chính là Triệu tướng quân mà người ta nghe tên đã sợ đến mất mật không bằng.

Lời vừa nói xong, trong đại sảnh mọi người đều kinh ngạc đứng sững lại. Bọn họ vừa mới tới kinh thành, quả thật là muốn gặp mặt Triệu tướng quân trong truyền thuyết một lần. Lại không ngờ rằng chàng công tử phong lưu văn tài bất phàm này lại chính là Triệu tướng quân đại danh鼎鼎. Bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối rồi đều hô to:

- Triệu tướng quân!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 307

Nhật Báo Xuất Bản

Toàn bộ Túy Tiên Lâu âm âm như sấm dậy. Ánh mắt mọi người đổ xô tới sấm soi. Có người còn ngơ ngác nói:

- Hẳn là Triệu tướng quân ư?

Thấy thân phận đã bị khai ra, Triệu Tử Văn không khỏi ngượng ngùng. Hẳn không muốn mình bị một đám người vây lại nhìn cứ như động vật trong đoàn xiếc vậy.

- Xem ra là không uống nổi rượu nữa rồi. Hạng Tử Hiên bắt đả dĩ thử dài.

Phương Thiên Vũ cười nói: - Ai bảo Triệu tướng quân thanh danh như sấm dậy bên tai. Lần này thì hay rồi, Túy Tiên Lâu chỉ sợ là âm ỉ đến rung trời lên mất!

Tiểu nhị đang đứng dựa vào lan can ở lầu hai quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Y trợn cả mắt, nói với vẻ không thể tin nổi: - Tối nay Triệu tướng quân đến Túy Tiên Lâu uống rượu ư?

Nghe mọi người truyền tụng là Triệu tướng quân tuấn lãng, da ngăm đen, dáng người cao ngất. Khi còn là một thư đồng đã từng thể hiện tài học kinh người. Công tử này văn nhã, làn da như màu đồng hun, lại tài trí hơn người, hoàn toàn phù hợp với tất cả những đặc điểm của Triệu tướng quân. Mọi người nhất thời kích động ngẩn ra tại chỗ.

- Đúng là Triệu tướng quân rồi! Mọi người khôi phục được phản ứng rồi thì đều quát to một tiếng đổ xô về phía Triệu Tử Văn. Ai nấy đều muốn nhìn tận mắt phong thái của Triệu tướng quân, đều nhìn hẳn, thậm chí trực tiếp lại gần hẳn cứ như đi lòng sục tìm vật quý vậy.

Triệu tướng quân vốn quen những trường hợp nan giải mà nhìn đến một đám công tử tiểu thư như lang như hổ còn cảm thấy lạnh cả lưng. Hắn ngượng ngùng cười nói: - Xin chào các vị công tử, tiểu thư!

Triệu tướng quân thần sắc tự nhiên, tươi cười thân thiện. Quả thực không hề tỏ vẻ kênh kiệu gì. Các vị tiểu thư nhìn mà tâm hoa lại nở rộ, mặt mày tràn đầy xuân ý, ánh mắt nhìn Triệu tướng quân như phóng điện. Triệu Tử Văn đã từng ném trái "sa trường" thế mà còn chưa từng đồng thời bị lăm ánh nhìn mị hoặc như vậy. Nhất thời hắn đầu óc choáng váng, đều cảm thấy có chút không chịu đựng nổi, trong lòng không khỏi cảm thán, "Lực lượng của quần chúng thật là vĩ đại!"

- Ta quyết định rồi. Ta phải tòng quân! Hạ Văn Đăng đột nhiên nói.

Thấy Hạ thiếu gia đột nhiên phun ra một câu đó, Hạng Tử Hiên và Phương Thiên Vũ nghe mà nao nao. Bọn họ nhìn nhau cười rồi đều liếc mắt xem thường gã. Tâm tư của Hạ thiếu gia này không phải là còn muốn giống như Triệu tướng quân, được các tiểu thư Đại Kinh ái mộ hay sao?!

- Triệu tướng quân, có thể cùng chúng ta uống một chén được không? Một tài tử rất là hưng phấn nâng chén lên, nho nhã lễ độ nói.

Các công tử, tiểu thư đã sắp lao đến trước mặt Triệu Tử Văn để rút ngắn khoảng cách mà tận mắt chứng kiến phong thái của Triệu tướng quân nghe thấy một câu nói lễ độ như thế thì lập tức đỏ cả mặt. Bọn họ đều cảm thấy ngay là hành động này của mình đang làm mất cả phong thái của một người đọc sách và sự rụt rè mà một nữ tử nên có.

Bình ổn lại tâm tình kích động, sau đó hít sâu một hơi. Mọi người mới chậm rãi trở lại chỗ ngồi. Bọn họ giơ cao chén rượu trong tay lên, nói: - Triệu tướng quân, chúng ta mời ngài một ly!

Một trận chiến Vọng Giang Thành, trong đám ngàn quân phản loạn vây khốn, vẫn đơn thương độc mã chém giết địch thủ, uy phong và khí phách tới mức nào chứ. Lại đến một trận luận võ ở giáo trường, lấy một địch ba, đánh đập cho ba đại cao thủ của Hung Nô đến mức phải thần phục không dám nói lại nửa lời. Thanh danh của Triệu tướng quân đã sớm là một truyền kỳ cho mọi người Đại Kinh. Hôm nay đột nhiên lại nhìn thấy Triệu tướng quân trong truyền thuyết xuất hiện ngay bên cạnh mình, bọn họ kích động

thành ra như thế cũng là chuyện có thể hiểu được. Tiểu Lý chỉ sợ thiên hạ không loạn vội vàng nói bên tai Lmauý Dịch An: - Tỷ tỷ, tỷ nhanh đến bên cạnh tỷ phu đi. Không có lắm tiểu thư như thế có thể kéo tỷ phu đi mất đấy!

Vương phu nhân nghe xong gắt lên: - Tiểu hài tử thì hiểu cái gì. Không được ăn nói lung tung!

Lý Dịch An đỏ cả mặt. Đại ca được người ta sùng kính như thế, nàng cao hứng còn không kịp, sao lại có thể ăn giấm chua vô lý như vậy chứ. Nàng hạnh phúc và nhìn đại ca bằng vẻ mặt ửng hồng và ánh mắt đưa tình.

Khuôn mặt cương nghị của Triệu Tử Văn toát ra vẻ tươi cười thản nhiên. Hân giơ cao chén rượu, nói: - Cảm ơn các vị đã hậu ái! Ta uống trước một ly!

Thấy Triệu tướng quân một hơi uống cạn chén rượu, thật sự là tiêu sái hào sảng không sao tả xiết. Mọi người vội vàng theo sau, uống cạn chén rượu của mình.

Có thể đối ẩm với Triệu tướng quân, thật sự là phúc khí nghìn đời mới có được. Mọi người trong sảnh đều nhã hứng bốc cao. Toàn bộ Túy Tiên Lâu đều phi thường náo nhiệt.

Tiểu nhị thấy tình hình như thế, mà vừa rồi Triệu tướng quân lại đối được về đối cuối cùng, cho nên vội vàng cao giọng nói: - Rượu tối nay toàn bộ đều là do Túy Tiên Lâu mời khách!

Chường quỳ Túy Tiên Lâu đang đứng trong chỗ tối vì cái ý tứ ẩn trong cụm từ "nhất đẳng hạ lưu" kia của Triệu tướng quân làm cho xấu hổ mà không dám đi ra. Bằng không chắc chắn đã lập tức hiện thân đi kính Triệu tướng quân một ly rồi.

- Được lắm! Mọi người đều hưng phấn quát lên.

Uống một chén cùng Triệu tướng quân, mọi người trong sảnh đã sớm thấy đủ. Bọn họ không đến quấy rầy Triệu tướng quân và bằng hữu tụ họp nữa, mà đều tự tiếp tục uống rượu của mình. Có điều vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Triệu tướng quân bằng ánh mắt sùng kính. Các vị tiểu thư cũng không ngừng nhìn về phía Triệu tướng quân, ánh mắt nồng nàn xuân ý. Nếu không phải là các nàng lo lắng chuyện nữ tử nên rụt rè thì có lẽ là đã sớm tiếp cận Triệu tướng quân rồi.

Toàn bộ Túy Tiên Lâu đều vô cùng náo nhiệt khác thường. Bốn huynh đệ Triệu Tử Văn vẫn tiếp tục ca hứng ngâm thơ uống rượu, rất là tiêu dao!

Bên bờ Yên Chi Hồ, ánh trăng chiếu rọi trên sóng nước lăn tăn, nổi lên những điểm tinh quang sáng rỡ. Bàn tay thô bè của Triệu Tử Văn nắm bàn tay nhỏ bé của Lý tài nữ bước đi chậm rãi bên bờ hồ.

Lý tài nữ khuôn mặt ửng hồng, nhớ lại lúc đại ca trước mặt tất cả mọi người nắm bàn tay nhỏ bé của mình dắt đi ra khỏi Túy Tiên Lâu, nàng vừa thẹn vừa vui. Dường như nàng là nữ tử hạnh phúc nhất trong thiên hạ này.

Cảm thụ được nhiệt lực trong bàn tay của đại ca, trên mặt nàng nổi lên một tầng mây kiêu diễm, trong lòng vô cùng ngượng ngùng, khẽ nói: - Đại ca, chúng ta đây là sắp hồi phủ sao?

Triệu Tử Văn nắm bàn tay nhỏ bé của Lý tài nữ, ngồi lại trên một đám cỏ xanh mướt, cười nói: - Chúng ta xem hết rồi hẵng hồi phủ!

Lý tài nữ nhu thuận gật đầu. Có thể ở cùng đại ca một chỗ, bất kể là làm gì hay ở đâu nàng cũng đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Triệu Tử Văn đưa bàn tay to thô kịch ôm ngang người Lý tài nữ mảnh mai, nhìn lên sao trời, thản nhiên nói: - An Nhi, muội có tin tưởng là thế gian có luân hồi không?

Lý tài nữ nao nao, dựa mái đầu vào vai đại ca, nhẹ nhàng nói: - Đại ca, muội tin tưởng!

Triệu Tử Văn lẳng lặng nhìn trăng sáng, thật lâu sau không nói gì.

Lý tài nữ thấy hẵn không nói lời nào, cũng yên lặng ngồi bên cạnh hẵn, hai tay đặt trên đùi, đầu tựa vào bờ vai hẵn, nhìn lên sao trời trầm mặc không nói gì.

Có lẽ thời khắc yên lặng nhất mới là thời khắc ấm áp nhất. Triệu Tử Văn cảm thụ được hương thơm tự nhiên trên người Lý Dịch An, lại nhớ lại những chuyện lúc trước. Xuyên không qua ngàn năm, cũng không biết phải đi qua bao nhiêu luân hồi mới có thể

Nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của Lý tài nữ tựa như là tiên nữ giáng trần. Triệu Tử Văn liền xòe bàn tay ra vuốt ve eo nhỏ của nàng, khẽ nói:

- Dịch An!

- Ừm.

Lý Dịch An khẽ ươm nhẹ một tiếng, sau đó sắc mặt trở nên ửng đỏ. Nàng quay đầu lại, trong lòng không tìm được hiện lên hàng nghìn hàng vạn nhu tình, giống như là bị mạng nhện quấn lấy, thật là khó tìm chế được.

- Đại ca, huynh muốn nói gì vậy?

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- An nhi, muội có thấy là chúng ta quen nhau là một điều rất kỳ diệu không?

Ý của hắn chính là mình có thể xuyên việt ngàn năm gặp được nhân duyên với Lý Tài nữ, nhưng mà Lý tài nữ làm sao hiểu được thâm ý sâu xa đó chứ?

- Rất kỳ diệu ư?

Lý Dịch An nghe vậy thì trong mắt thấp thoáng một vẻ nghi hoặc. Nàng đột nhiên nhớ tới thời gian trước kia đại ca từng mắng nàng thì khẽ cười nói:

- Đúng thế, đại ca. Lúc chúng ta ở Vũ Hiên mới quen biết nhau, huynh còn mắng muội....

Nàng không dám nói hết vì đại ca chính là tướng công tương lai của nàng.

- Lý quả phụ ư?

Triệu Tử Văn cũng nhớ những lời hồ ngôn loạn ngữ trước kia hắn từng mắng Lý tài nữ. Hắn nhớ lại thì cười ha hả.

- Đại ca, huynh còn cười.

Lý Dịch An xấu hổ đấm vào bộ ngực của hắn, trong lòng thầm oán trách đại ca nói chuyện thật là xấu xa.

Cũng không biết là nếu ta ta không đến thế giới này thì Lý tài nữ có gả cho Triệu Minh Thành hay không. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cảm thán. Hắn rất yêu thương Lý tài nữ thông minh tài hoa này, nhưng từ khi bước vào thế giới lạ lẫm này, không giờ phút nào hắn không nhớ tới cha mẹ của mình.

Ở đây có nữ tử mà hắn yêu thương, có huynh đệ bằng hữu, cho nên hắn rất mâu thuẫn trong lòng. Nhưng có khi hắn cũng hối hận nếu hắn không đi

du thuyền trên Tây Hồ không thì bây giờ hẳn đã có thể ở bên cha mẹ để hiểu kính bọn họ/

Đúng hay sai đây? Đến tột cùng, hẳn vẫn không rõ mình đến thế giới này là đúng hay sai đây...

Lý Dịch An thấy đại ca yên lặng hồi lâu không lên tiếng thì trên lông mày hiện ra một vẻ đau thương nhàn nhạt. Nàng biết rõ đại ca tình tình có vẻ ngang ngạnh nhưng trong lòng thậm chí còn có nhiều nỗi khổ hơn người bình thường. Nàng ôm lấy eo của đại ca, cùng với hẳn ngắm bầu trời đầy sao...

Con đường trong hoàng thành vô cùng yên tĩnh vào buổi sáng. Triệu Tử Văn mặc một bộ quan bào từ từ đi dạo trên đường. Hôm nay Tô Thức đã sớm báo cho hẳn cho nên hẳn dậy từ rất sớm. Sau khi luyện thương xong liền từ từ đi tới Hoàng thành.

- Nhật báo, nhật báo, Hoa Hạ nhật báo!

Trên đường phố có một đứa nhỏ quơ quơ tờ báo trong tay mình, không ngừng hét lớn trên đường:

- Trường thành vạn dặm đã bắt đầu khởi công. Mấy vạn binh sĩ ở Giang Nam đang lục tục tới trường thành, hy vọng trong vòng một năm có thể xây xong để ngăn chặn quân Hung Nô...

Hung Nô bây giờ đã thực hiện cam kết trong vạ cá cược giữa Tam hoàng tử và Triệu tướng quân, đem một số thành trì của ta trả lại, mấy ngày sau Tam hoàng tử sẽ trở về Hung Nô...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Tập Trung Lại

Cho tôi một tờ, cho tôi một tờ.

Ở trên đường phố, mọi người liên tiếp chen nhau mua tờ báo.

Tòa soạn báo Hoa Hạ tại Hàn Lâm Thư Viện do Tần Quán làm tổng giám sát đã nhận thấy: Loạt báo thứ nhất phát ra đã được nhân dân vô cùng hưởng ứng.

“Hung Nô đã thực hiện cam kết!” Tất cả mọi người trên đường phố đều lớn tiếng hoan hô, chúc mừng việc Hung Nô đã trả lại thành trì cho Đại Kinh. Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt đã cho thấy tác dụng của Hoa Hạ báo.

Triệu Tử Văn vui mừng nhìn một đám người đi đường cầm tờ báo trong tay. Tờ nhật báo Hoa Hạ này chính là đề xuất của hắn, dùng giá tiền thấp nhất để phục vụ nhân dân Đại Kinh. Dù sao thì việc mỗi ngày tặng không những tờ báo cũng là một khoản chi không nhỏ, cho nên hắn đã giảm chi phí sản xuất xuống. Tờ báo bán ra khá rẻ nên được dân chúng rất hoan nghênh. Số lượng tiêu thụ lớn đã ủng hộ rất nhiều người trong thư viện, bọn họ vô cùng vui mừng tập trung vào việc sản xuất báo.

- Nếu sau một năm nữa công việc xây thành thành công. Hung Nô bị trường thành Đại Kinh ta ngăn cản thì từ nay có thể ngủ ngon không phải lo lắng gì nữa!

Một vị lão giả có khuôn mặt hồng hào cầm tờ Hoa Hạ nhật báo trong tay cười ha hả nói.

Dù sao Hung Nô cũng không phải là lũ ngốc. Hung Nô man di biết rằng chuyện xây tường thành sẽ gây trở ngại cho bọn chúng rất lớn nên trận chiến tiếp theo sẽ hết sức căng thẳng. Chiến dịch lần này của Hung Nô nhất định sẽ triển khai vây quanh trường thành, mà Đại Kinh sẽ dốc sức bảo vệ

nó cho nên một cuộc chiến vì trường thành sắp diễn ra, mà ai thắng ai bại trong chuyện này cũng khó nói trước.

- Kỵ quân Đại Kinh còn có tên khác là Đại Kinh kỵ binh đoàn. Mà Triệu tướng quân đã phân chế độ quan quân trong binh đoàn của mình. Triệu tướng quân chính là Đoàn trưởng sau đó sẽ đến các chức danh Doanh trưởng rồi Đại đội trưởng. Kỵ binh đoàn dùng vũ khí chính là thương!

Một trang hán ở trong quán trà bưng chén trà lên liền miệng nói.

Những người đang uống trà đều ngạc nhiên hỏi:

- Vị Triệu tướng quân này tạo ra Triệu Đoàn trưởng rồi Doanh Trưởng, Đại Đội trưởng sao? Thật sự là những cấp bậc kỳ quái.

- Triệu tướng quân làm vậy dĩ nhiên là có đạo lý trong đó. Triệu tướng quân rất có năng lực thống lĩnh quân đội, chúng ta há có thể đoán ra hay sao?

Một Vị lão hán vuốt chòm râu, nhấp một ngụm trà thơm cười nói đầy thâm ý.

Mọi người ở trong quán trà liền hô to:

- Triệu tướng quân chính là kỳ nhân, võ công trác tuyệt. Tướng quân làm như vậy chắc chắn là có đạo lý trong đó.

Hoa Hạ Nhật báo này tại sao lại biến thành như thế này! Những lời nói này lọt vào tai Triệu Tử Văn thì hẳn cảm thấy thật buồn cười. Hắn thầm nghĩ trong lòng, xem ra không lâu nữa sẽ xuất hiện cảm tử đội trong truyền thuyết.

Ở Đại Kinh, chế độ quân hàm được yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, làm sao có thể tùy tiện sửa đổi được chứ? Triệu tướng quân chỉ có thể nói một lời là vô cùng nhiệt huyết yêu nước, đương đầu ra chống đỡ cho quốc nạn, bất luận người nào đều cảm thấy không bằng cho nên dân chúng Đại Kinh mới tín nhiệm hẳn tuyệt đối. Mà lão Hoàng đế cũng đồng ý với cách làm của Triệu tướng quân, không có dị nghị gì cả.

“Trách nhiệm của chúng ta ngày hôm nay, là của chúng ta mà không phải của người khác, là trách nhiệm là của thiếu niên chúng ta.

Thiếu niên tài giỏi thì đất nước giàu có, thiếu niên mạnh mẽ thì đất nước mạnh mẽ, thiếu niên độc lập thì đất nước độc lập, thiếu niên tự do thì đất

nước tự do, thiếu niên tiến bộ thì đất nước tiến bộ, thiếu niên thẳng Âu Châu thì đất nước thẳng Âu Châu, thiếu niên hùng dũng vang danh Địa Cầu thì đất nước vang danh Địa Cầu.

Mặt trời đỏ mọc lên, ánh sáng chiếu rọi, chiếu sáng đại dương mênh mênh, đất nước ta như rồng bay hổ gầm, khiến kẻ thù sợ hãi, thiếu niên chúng ta như chim ưng tung cánh, đất nước ta ai cũng có khả năng, ai cũng tài giỏi, một thân một kiếm, hoành chấn tứ phương, tiền đồ rộng lớn như biển.

Đẹp thay, thiếu niên Đại Kinh!

Tráng lệ thay, thiếu niên Đại Kinh, vô cùng vô tận!”

Ở trong các trường tư thục lạnh lạnh vang lên những thanh âm non nớt đọc sách truyền ra ngoài đường. Những thanh âm này vô cùng nhiệt huyết, khiến cho mọi người không dám xem nhẹ những thiếu niên tư thục này bởi vì đây là hy vọng, là tương lai của Đại Kinh.

Trong trường tư thục còn dán một tấm biển thật lớn: “Vì sự quật khởi của Đại Kinh mà đọc sách!”

Điều này đã cho thấy danh vọng của Triệu tướng quân ở Đại Kinh lớn đến như thế nào. Hãn chính là người quan trọng nhất trong cuộc chiến chống Hung Nô, là tương lai và hy vọng của Đại Kinh. Dân tộc Hoa Hạ không ai dám thất lễ ở trước mặt hãn.

Dân chúng Đại Kinh đang đợi Tể tướng đại nhân, đồng thời cũng là Triệu tướng quân phò tá một vị Hoàng tử lên ngôi để suất lĩnh đại quân đánh đuổi bọn Hung Nô với dã tâm Nam tiến của chúng. Muốn chống ngoài thì phải yên ổn bên trong trước. Bây giờ Hoàng đế tuổi già sức yếu, không lâu sẽ băng hà trong khi đó Thái tử của Đại Kinh cũng không đứng vững, một cơn sóng bên trong triều đình bắt đầu dấy lên. Dân chúng Đại Kinh hiểu rõ điều này cho nên bọn họ mong chờ Triệu tướng quân có thể phò tá một vị Hoàng đế trẻ tuổi lên ngôi, yên ổn triều chính và dân tâm thì mới có thể chú tâm vào cuộc tử chiến với quân Hung Nô. Cho nên dân chúng Đại Kinh đều đang chờ đợi hành động của Triệu tướng quân lúc này, một trường thương của Triệu tướng quân quét qua, không ai có thể địch lại được.

Vào buổi sáng tinh mơ, trên đường cái người đi đường nhìn thấy tới một vị đại nhân mặc quan bào. Bọn họ không dám nhìn mặt hẳn mà lùi sang một bên, dân không thể đấu với quan, đó luôn luôn là một chuyện mãi mãi không thể thay đổi.

Triệu Tử Văn cảm thấy may mà vì thế giới này không có máy ảnh. Trong lòng hẳn thầm nghĩ, nếu như những tấm hình về mình mà được phát tán ra ngoài thì quá nửa là khó có thể lui tới ở trong kinh thành này được. Không ai quấy rầy hẳn, ở trên phố yên tĩnh vắng lặng. Xe ngựa từ từ xuyên qua những con phố, càng đi Hoàng thành cao cao uy nghi càng từ từ hiện ra trước mặt hẳn.

Tường thành cao lớn vững chắc, cấm vệ cầm đao thương sáng người, nghiêm trang cẩn mật. Ở trước hoàng thành có một chiếc xe ngựa, một vị cự thần mặc quan bào đi tới đi lui quanh xe ngựa, trên mặt ông lộ vẻ lo lắng, không ngừng chấp hai tay lại rồi lại buông ra. Nhìn dáng vẻ có thể nhận ra vị đại thần này trong lòng dường như đang rất nóng vội.

Vị lão thần lơ đãng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy Triệu Tử Văn từ phía xa đi tới thì lập tức lộ ra vẻ vui mừng, ông vội vàng đi tới bên cạnh hẳn, gọi to:

- Triệu đại nhân, đại nhân rốt cuộc cũng đã đến.

Thấy dáng vẻ lo lắng của vị đại thần này. Triệu Tử Văn nhíu mày hỏi:

- Tô đại nhân, có chuyện gì xảy ra vậy?

Vị đại thần này chính là Tô Thái sư Tô Thức. Ông vừa mới sáng sớm đã đi tìm Triệu đại nhân, thấy hẳn không có ở trong phủ liền đánh xe ngựa đi tới cửa Hoàng thành để chờ hẳn.

Khuôn mặt già nua của Tô Thức trở nên trầm trọng, ôm nhíu mày nói:

- Uyển Nhu đêm qua mất tích rồi.

Mất tích ư? Triệu tử Văn nghe vậy thì kinh hãi, hẳn biến sắc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hẳn trầm tư một lúc, đột nhiên có một suy nghĩ, chẳng lẽ chuyện Gia cát liên nổi bị người khác phát hiện rồi sao?

Tô Thức tức giận lấy từ trong người ra một phong thư đưa cho hẳn:

- Triệu đại nhân, Uyển Nhu đêm qua bị người ta bắt cóc, kẻ bắt cóc đã để lại một phong thư.

- Phong thư sao? Chẳng lẽ bọn chúng phát hiện ra Tô Tiểu Muội lén chế tạo Gia cát liên nổ trong truyền thuyết rồi sao?

Triệu Tử Văn nhíu mày, nếu như bản vẽ liên nổ bị người ta đánh cắp thì hậu quả thật không lường.

Hắn vội vàng mở phong thư ra, chỉ thấy ở trên đó viết: "Nếu như muốn cứu mạng Tô Uyển Nhu thì mong Triệu tướng quân một mình đi đến sườn núi cách đây mười dặm. Nếu như Triệu tướng quân không tuân thủ bày trò gì hoặc tới canh năm không tới thì nên nhớ rằng Tô Uyển Nhu sẽ khó giữ được tính mạng".

Trong thư ghi vô cùng ngắn gọn, mục đích trong đó rõ ràng là muốn Triệu tướng quân tự chui đầu vào lưới. Đôi mắt Triệu Tử Văn khi nhìn phong thư này bỗng nhiên lóe ra một tia sát khí lạnh lùng. Tô Uyển Nhu có quan hệ mập mờ với hắn, là một hảo hữu, lẽ nào hắn có thể thấy chết mà không cứu? Có thể thấy kẻ chủ mưu đằng sau đã tính toán rất kỹ.

Canh năm chính là lúc vào triều. Nhưng mà tính mạng của Uyển Nhu quan trọng hơn cho nên hắn không thể để ý đến cuộc lâm triều này được. Triệu Tử Văn thấy từ phía xa xa có một con tuấn mã thì không hề nghĩ ngợi tiến lên, nhảy một bước đã ngồi lên trên người của nó, hướng tới Triệu phủ mà chạy về. Con chiến mã này chính là ngựa của binh sĩ giữ thành. Chúng tướng sĩ trông thấy Triệu tướng quân đoạt ngựa thì thở mạnh cũng không dám chừ đừng nói là ngăn cản lại.

- Triệu đại nhân, người nên cẩn thận!

Về mặt Tô Thức trở nên khẩn trương. Ông vốn định phái đại quân đi theo cứu viện nhưng lại sợ bọn bắt cóc giết chết con tin. Đây chính là cháu gái ruột của ông cho nên ông không thể mạo hiểm được.

Mà Tô Thái Sư cũng rất tin nhiệm võ nghệ và mưu trí của Triệu tướng quân. Ông tin tưởng rằng hắn nhất định sẽ cứu được Uyển Nhu mang về. Về phần tại sao ông lại muốn Triệu tướng quân ra mặt thì ông cũng không hiểu rõ nữa.

Triệu Tử Văn cười tuấn mã phóng đi. Về đến phủ của mình, hắn lập tức lấy Hồ Đầu Thương dắt vào người, cũng không làm kinh động ba người Hạ Vũ Tình. Là phúc thì không phải là họa, mà là họa thì tránh cũng không khỏi. Hắn nhất định phải cứu Tô Uyển Nhu ra. Hắn dự cảm đây đây là một cạm bẫy chờ đợi hắn, một âm mưu thâm hiểm bên trong, nhưng hắn vẫn không thể đoán ra được đây là âm mưu gì.

Triệu tướng quân mặc một bộ thanh sam và giắt Hồ Đầu Thương bên mình rồi hướng tới sườn núi cách ngoài thành Hàm Đan đi tới. Gió xuân thổi nhẹ, cả rừng cây ở đây tỏa ra những mùi hương thoang thoảng. Triệu Tử Văn cẩn thận bước tới sườn núi phía trước. Những âm thanh rì rào ở trong khu rừng không ngừng vang lên.

Cũng giống như suy nghĩ của Tô Thức, Triệu tướng quân cũng rất lo lắng kẻ chủ mưu phía sau sẽ giết con tin cho nên không dám dẫn người theo. Nhưng hắn cũng không phải là người lỗ mãng không quan tâm đến tính mạng mình. Trong lòng hắn đã sớm có tính toán, trường đấu ở ngoài thành Hàm Đan chỉ cách đây khoảng mười dặm, chỉ cần có tiền lệnh cầu cứu của hắn thì nhất định Điền Hồ sẽ suất lĩnh kỵ binh Đại Kinh đến ứng cứu!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 309

Chế Tạo Thành Công

Tên lệnh của Triệu Tử Văn phát ra lúc khẩn cấp báo cho Điền Hồ là một cách công cụ truyền tin. Lúc trước Triệu Tử Văn từng cảm thán, tưởng rằng cuộc hăn vốn tưởng rằng thế giới càng về sau càng tiến bộ nhưng không ngờ nó lại càng lạc hậu.

Triệu Tử Văn nghiêm nghị cười ngửa từ từ đi xuống sườn núi, ngay cả một bước cũng không dám lơ là. Hăn không thể để cho bọn sát thủ sớm phát giác ra là hăn đang đến. Bỗng nhiên hăn cảm thấy kỳ quái, tại sao trong khu rừng này lại không có một chút sát khí nào? Thật là kỳ quái.

Hăn ở trên chiến trường đã từng trải qua biết bao nhiêu trận chiến, cho nên rất nhạy cảm. Nhưng hôm nay hăn lại không hề phát hiện ra một chút sát khí nào, chẳng lẽ ở sườn núi này toàn ẩn nấp những cao thủ như Sở Thăng hay sao?

Bỗng nhiên, một luồng ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu vào khuôn mặt của hăn. Trước mắt hăn bỗng nhiên sáng ngời, tựa hồ như có một cảm giác “ánh sáng hiện ra từ trong bóng tối”. Tiểu đình trên sườn núi đã hiện ra trước mắt hăn.

Phảng phất tựa như ở trong tiểu đình đó có một người nào đó. Tuy hăn không nhìn thấy rõ mặt nàng nhưng dựa vào dáng người yếu điệu này thì Triệu Tử Văn có thể biết được đây chính là một vị nữ tử.

Tô Uyển Nhu ư? Triệu Tử Văn có một cảm giác nữ tử trong tiểu đình đó chính là Tô Uyển Nhu. Thế nhưng hăn cũng không sốt ruột tiến tới ứng cứu mà nhìn quanh bốn phía, đánh giá địa hình xung quanh. Tiễn lệnh trong ngực hăn lúc nào cũng sẵn sàng, tuy nhiên phải chờ cho đến khi nào cứu được Tô Uyển Nhu về bên người thì mới có thể phóng ra.

Trong đình chỉ có một người nhưng Triệu Tử Văn không thể nhận định được ở xung quanh có địch nhân vây quanh hay không. Tuy vậy, hắn vẫn luôn luôn cẩn thận.

- Cha!

Hắn tính toán một hồi trong lòng rồi vung roi quất mạnh một cái vào mông con ngựa. Con tuấn mã hí dài nhắc hai chân trước lên rồi phi nhanh, trong nháy mắt nó đã tiến gần vào trong tiểu đình.

Tô tiểu muội ở trong đình sợ tới mức run bần bật. Thấy một con chiến mã bỗng nhiên phi về phía mình, nàng có thể không sợ sao chứ?

Hắn dự tính rằng khi ngựa của mình xông vào trong tiểu đình thì thích khách nhất định lao ra. Nếu như đối phương tiến ra từ bốn phương tám hướng thì nhất định phải phóng lệnh tiễn ra, dùng tiểu đình làm trung tâm ngăn cản thế công của bọn chúng. Như vậy thì chờ cho đến khi Điền Hồ tới cứu viện thì hắn đã có thể ôm Tô Uyển Nhu lên tuấn mã mà lao ra ngoài.

Nhưng mà kế sách đó của Triệu Tử Văn đã không thể phát huy tác dụng bởi vì cả rừng cây không hề có một bóng người, vẫn vô cùng yên tĩnh như lúc bình thường.

- Tại sao không có ai lao ra?

Triệu Tử Văn dở khóc dở cười nhìn bốn phía. Hắn thầm nghĩ mình vừa rồi nghĩ cả nửa ngày mới được kế sách, chẳng lẽ tất cả đều uống phí hay sao?

Tô Uyển Nhu vốn đang kinh hãi bỗng nhìn thấy nam tử cười chiến mã thì lập tức vui mừng kêu lên:

- Triệu tướng quân!

Triệu Tử Văn bỗng nhiên có một cảm giác chuyện nay thật không đúng, cảm giác này thật khó nói nên lời. Hắn nhìn thấy Tô Uyển Nhu đang bị trói chân thì vội vàng xuống ngựa cởi ra cho nàng rồi vội vàng hỏi:

- Uyển nhu, cô nương không sao chứ?

Cho dù Tô Uyển Nhu trên thông thiên văn, dưới là kỳ tài nhưng dù sao cũng là một nữ tử. Đêm qua nàng bị người ta đánh ngất xỉu rồi mang đến nơi này thì có thể không sợ hãi được sao?

- Ta không sao.

Tô Uyển Nhu hơi run rẩy, từ từ đứng lên. Có lẽ nàng bị trời đã lâu, hai chân đau nhức nên đi đứng có phần loạng choạng. Triệu Tử Văn thấy vậy liền vội vàng tiến tới ôm lấy thân hình thon thả của nàng vào lòng. Sắc mặt Tô Uyển Nhu liền trở nên tái nhợt, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng, nàng khẽ nói:

- Tử Văn, cảm ơn người đã đến cứu ta!

Thật là kỳ quái, không hề có một cái bẫy nào, chẳng lẽ kẻ chủ mưu đằng sau chỉ bắt Tô tiểu muội tới đây để đùa giỡn với ta thôi sao? Đôi mắt Triệu Tử Văn thấp thoáng xuất hiện vẻ sắc lạnh, hẳn tin rằng người đứng đằng sau nhất định sẽ không làm chuyện nhàm chán như thế này, nhất định trong này có âm mưu gì đó.

Bỗng hẵn nhớ lại tờ Hoa Hạ nhật báo sáng nay thì đôi mắt lập tức sáng lên:

- Không xong, là kế điệu hổ ly sơn!

Điệu hổ ly sơn ư?

Đôi mắt Tô Uyển Nhu hiện lên một vẻ nghi hoặc. Nàng cảm nhận được sự nóng hổi từ ngực của Triệu tướng quân thì khuôn mặt liền ửng đỏ lên. Tâm tình e ngại dần dần giảm xuống, nàng liền khẽ nói:

- Tử Văn, Điều hổ ly sơn gì vậy?

Nàng cúi đầu nghĩ lại. Đêm hôm qua nàng bị một người áo đen mang đến, để ở đây rồi đột nhiên rời đi. Nàng không thể hiểu được rốt cục chuyện gì đã xảy ra.

- Tử Văn, chẳng lẽ có người cố tình dẫn dụ người đến nơi này, để phải bỏ cuộc lâm triều hôm nay sao?

Đôi mắt Tô Uyển Nhu hơi sáng lên, thâm sâu nói.

Triệu Tử Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ tử thông minh tuyệt đỉnh này khiến cho Tô Uyển Nhu thẹn thùng đỏ cả mặt.

Sau một lúc lâu, Tô Uyển Nhu mới vội vàng nói:

- Tử Văn, hôm nay triều đình có việc phải thương nghị chuyện gì vậy? Có phải là về hôn sự của An Ninh không?

Triệu Tử Văn nhú mày, đây chính là chuyện mà hẳn lo lắng. Sáng nay tờ báo Hoa Hạ nói rất đúng, vương tử Hung Nô Thát Bạt Khuê sắp về nước,

chuyện thành thân sẽ sắp phải thương nghị. Hôm nay đột nhiên xuất hiện chuyện này thì chỉ có thể giải thích đó là kế điệu hổ ly sơn, làm cho mình không cách nào tham gia thương nghị chuyện đó được. Khiến cho âm mưu bắt công chúa An Ninh phải lấy chồng xa được thành công.

- Thác Bạt vương tử sắp tới sẽ trở lại Hung Nô.

Sắc mặt Triệu Tử Văn trở nên trầm trọng, hần từ từ nói.

Trở lại Hung Nô sao?

Đôi mắt Tô Uyển Nhu trở nên sáng ngời, nàng lo lắng nói:

- Bọn xấu dùng kế để dụ người tới đây có phải là muốn...

- Ta cũng không biết hoàng thượng có khẳng khẳng quyết định chuyện này không.

Triệu Tử Văn thấp giọng thở dài.

- Nếu như người đứng sau chuyện này thật sự muốn dẫn dụ ta tới đây để ta bỏ qua cuộc lâm triều hôm nay thì chỉ sợ chỉ vì chuyện thương nghị việc kết thân với Hung Nô.

Tô Uyển Nhu vội vàng nói:

- Tử Văn, chúng ta mau trở lại Hoài vương phủ.

Triệu Tử Văn đã đáp ứng với Hạng An Ninh là sẽ không để nàng đi lấy chồng xa ở Hung Nô. Hắn không muốn thất tín với người khác cho nên vội vàng lên ngựa, kéo thân hình thon thả của Tô Uyển Nhu lên chiến mã, để nàng ngồi trước mình.

Tô Uyển Nhu khẽ ưm một tiếng. Gò má của nàng hơi ửng đỏ. Bây giờ nàng đang ngồi chung với Triệu Tử Văn một con ngựa, hơn nữa lại còn dựa sát vào nhau, thật là mắc cỡ chết đi được!

- Cha!

Thời gian khẩn cấp cho nên Triệu Tử Văn không chiếm tiện nghi của Tô tiểu thư. Hắn vội vàng quất ngựa phi đi.

Thông qua cuộc trò chuyện với Tô Uyển Nhu, Triệu Tử Văn đã hiểu ra. Kẻ bắt cóc đã đánh nàng ngất xỉu, đặt ở tiểu đình rồi biến mất không còn tung tích gì nữa.

Đại tiểu thư, Hạ Bình, Bảo Nhi, Lý Dịch An đều có cao thủ bảo vệ, duy chỉ có Tô Uyển Nhu là không có cho nên đây cũng là nguyên nhân mà bọn

bắt cóc nhắm tới nàng.

May mà Tô tiểu thư bị bắt lúc canh bốn chứ nếu không cả đêm nàng phải ở sườn núi yên tĩnh này thì có mà bị hù dọa chết mất. Triệu Tử Văn nhận thấy thân hình của nàng đang khẽ run nhè nhẹ thì trong lòng thầm cảm thán. May mà Tô Uyển Nhu là một nữ tử kiên cường, chứ người khác chỉ e rằng đã sợ chết khiếp.

- Tử Văn, Gia Cát liên nỗ đã chế tạo thành công.

Tô Uyển Nhu khẽ nói. Ở trong lồng ngực của Triệu tướng quân, cảm thụ khí phách nam tử của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy thoải mái.

- Chế tạo xong rồi sao?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên mừng rỡ hỏi:

- Có thật không, đã kiểm tra tầm bắn và uy lực của nó chưa?

Tô Uyển Nhu lắc lắc đầu nói:

- Chưa thử, hôm qua vừa mới chế tạo xong, vốn định chờ tướng quân người kiểm tra thì đêm qua lại xảy ra chuyện này, hi vọng quý kẻ xấu không thành công nếu không ta khó mà chuộc tội được với người khác.

Âm mưu này khá hay chỉ là thông qua chuyện Thác Bạt vương tử sắp trở về Hung Nô thì không khó đoán việc Thác Bạt Khuê muốn nói chuyện kết thân trong buổi lâm triều hôm nay. Nếu như hoàng thượng vẫn kiên quyết việc này, mà nhân vật quan trọng là Triệu đại nhân lại không có mặt thì việc kết thân này sẽ rất khó có thể xoay chuyển.

Tô Uyển Nhu vô cùng thông minh cho nên tại sao không biết có người định ám hại Triệu tướng quân chứ? Nàng bị người ta bắt đi khiến cho Triệu tướng quân lại không có cách nào lâm triều sớm. Chuyện này cho dù không phải thuộc về trách nhiệm của nàng thì nàng cũng sẽ áy náy không thôi.

Hai người cũng không biết khi lâm triều sẽ diễn ra chuyện gì nhưng Triệu Tử Văn đã sớm nghe quận chúa nói qua rằng bọn họ đã tính toán xong tất cả. Hắn do dự một lúc rồi nói:

- Chúc ta về phủ Tô phủ trước để kiểm tra uy lực của Gia Cát liên nỗ.

Bây giờ thì buổi lâm triều cũng vừa mới kết thúc. Nếu như bọn họ quả thật có âm mưu nhắm tới quận chúa thì Triệu Tử Văn vô phương xoay

chuyển trời đất. Bởi vì thánh chỉ đồng ý việc kết thân đã được ấn dấu ngọc tử xuống đó thì bất luận là ai cũng không thể thay đổi được.

Bây giờ hãn chỉ có thể tới Tô phủ chờ Tô thái sư trở về sau đó hỏi Tô thái sư sự tình về chuyện lâm triều hôm nay, thuận tiện kiểm tra uy lực của Gia Cát liên nỗ. vũ khí này đối với Đại Kinh kỵ quân là một vật vô cùng trọng yếu.

Triệu Tử Văn vốn cho rằng kẻ chủ mưu phía sau vì Gia Cát liên nỗ mà bắt cóc Tô Uyển Nhu không ngờ bọn chúng lại vì để cho việc kết thân được thành công.

- Cha.

Hãn quát roi một cái, phi trên đường trong hoàng thành nhanh chóng đi tới trước cửa Tô Phủ. Nha hoàn Tô phủ nhìn thấy tiểu thư trở về thì lập tức khóc lóc chạy tới nức nở trước mặt nàng:

- Tiểu thư, người không bị sao chứ?

Trên mặt Tô tiểu thư liền nở ra một nụ cười thản nhiên:

- Ta không sao, gia gia đã trở về chưa?

- Thái sư vẫn chưa về.

Thấy tiểu thư vẫn bình thường, nha hoàn này liền thở ra một hơi nhẹ nhõm.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Thử Nỏ

Ánh mắt của tiểu nha hoàn chuyển sang nhìn về phía sau lưng tiểu thư thì thấy một nam nhân đang đứng ở đó. Hắn mặc một bộ thanh sam, mày kiếm mắt sáng, điều khiến cho người ta phải chú ý chính là phía sau lưng hắn có giắt một thanh cự thương, thật là oai hùng bất phàm. Tiểu nha hoàn ngơ ngác si ngốc nhìn vị hiệp khách anh tuấn khác thường này.

- Trên mặt ta không có mọc hoa chứ?

Triệu Tử Văn thấy ánh mắt ngơ ngác ủa tiểu nha hoàn này thì nghi hoặc hỏi.

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu khẽ, ửng hồng, nàng giật tay áo của tiểu nha hoàn này, khẽ mắng:

- Lan Nhi, không được vô lễ.

Nghe thấy tiếng nói của tiểu thư nha hoàn Lan Nhi mới khôi phục lại tinh thần, hai má nàng trở nên đỏ ửng, nàng khẽ cúi đầu xuống nhẹ giọng nói:

- Tiểu tỳ tham kiến Triệu tướng quân!

Phủ thái sư ở bên cạnh phủ tế tướng. Nàng thân là nha hoàn của phủ thái sư lẽ nào lại không biết đại danh đỉnh đỉnh của Triệu tướng quân này. Chỉ là hôm nay Triệu tướng quân ăn mặc thật quá oai phong.

Tô Uyển Nhu liền nói lảng sang chuyện khác:

- Lan Nhi, khi nào gia gia quay trở lại thì nói với người rằng có Triệu tướng quân ở hoa viên chờ người, bảo người mau tới đó.

- Tiểu thư, nô tỳ hiểu.

Lan Nhi khẽ gật đầu, thẹn thùng lui vào trong đại sảnh.

Xem ra có mị lực quá cũng không phải là chuyện tốt. Triệu Tử Văn thầm cười nói. Chỉ là cái giá phải trả cho việc tạo dựng phong thái của hắn là

phải mang thêm cái thương đến hơn một trăm cân, như vậy thật sự hơi mệt mỏi.

- Tử Văn, người đi theo ta.

Tô Uyển Nhu lại nói.

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu rồi đi theo sau lưng Tô tiểu thư vào hậu hoa viên phủ thái sư. Trong lòng hẩn thềm lo lắng rằng liệu có phát sinh chuyện gì hay không? Nếu như ngọc tử của hoàng đế đã hạ xuống thánh chỉ đồng ý để An Ninh phải lấy chồng xa thì phải giải quyết chuyện này thế nào đây?

Cho dù Triệu Tử Văn không có cảm tình với tiểu quận chúa thì hẩn cũng không muốn để nàng phải đi lấy chồng xa ở đất Hung Nô. Đến lúc Hung Nô và Đại Kinh chính thức giao chiến, nàng là một nữ tử trói gà không chặt thì phải biết làm sao đây? Cho nên đối xử như vậy đối với một nữ tử chân yếu tay mềm như vậy thật là quá tàn nhẫn.

- Tử Văn, người đang nghĩ chuyện gì vậy?

Trên đường đi tới hậu hoa viên, Tô Uyển Nhu thấy Triệu tướng quân dường như đang suy nghĩ chuyện gì thì không kìm được cất tiếng hỏi.

- À, không có chuyện gì đâu.

Bây giờ Triệu Tử Văn chỉ có thể chờ thái sư trở về nói tin tức về cuộc lâm triều hôm nay mà thôi. Hẩn thân nhiên nói:

- Có phải nàng định kiểm tra uy lực của Gia Cát liên nỗ ở hậu hoa viên phải không?

Sắc mặt Tô Uyển Nhu hơi ửng đỏ, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, người ở đây chờ ta một lát, ta đi lấy Gia Cát liên nỗ.

Gọi Triệu tướng quân là Tử Văn đúng là có hơi thân mật cho nên khuôn mặt nàng không kìm nổi khẽ ửng đỏ lên.

Trên đời này không có người nào có dáng người hoàn mỹ như Tô Uyển Nhu, huống chi bộ dạng ngượng ngùng kiều mỹ như thế này quả là một hương vị khác thường cho nên Triệu đại nhân cũng không khỏi phải ngần ngại.

Bên cạnh bồn hoa ở Hậu hoa viên đã cắm sẵn cọc tiêu. Một lát sau Tô Uyển Nhu đã mang Gia Cát liên nỗ ra. Chỉ thấy chiếc liên nỗ trong tay Tô Uyển Nhu so với bản vẽ của Triệu Tử Văn cũng không có khác biệt gì

nhiều, thật là hoàn mỹ không có chút khuyết điểm. Triệu Tử Văn chỉ vẽ bề ngoài của liên nỗ, còn nguyên lý bên trong hẳn nửa điểm cũng không hiểu, vậy mà chỉ chưa tới mười ngày Tô Uyển Nhu đã chế tạo thành công. Chuyện này khiến cho Triệu Tử Văn không thể không bội phục sự khéo tay cùng với học thức kinh người của nàng.

- Tử Văn, đây chính là Gia Cát liên nỗ.

Tô Uyển Nhu khẽ nói:

- Không biết uy lực của nó thế nào, hay là người thử đi.

Nàng vừa nói vừa đưa Gia Cát Liên Nỗ cho Triệu đại nhân.

Triệu Tử Văn cầm lấy nỗ từ tay Tô Uyển Nhu. Chỉ thấy nỗ hoàn toàn được chế tạ từ gỗ tốt nhất. Hộp tên, thân nỗ, dây cung đều phối hợp rất phù hợp. Tuy nhiên uy lực như thế nào thì cần phải thử một phen, nếu như kém so với Phục Hợp cung của Hung Nô thì một phen cố gắng cũng là vô ích.

Tô Uyển Nhu khẽ cắn răng, thần thái của nàng có vẻ hơi kích động. Thực ra cũng không phải là nàng không kịp kiểm tra uy lực của Gia Cát liên nỗ mà đây là thần binh cho nên nàng sợ thất bại. Với lại, nàng cũng hy vọng được cùng với Triệu tướng quân nhắm nháp hương vị vui sướng của kỳ tích.

Triệu Tử Văn khẽ vuốt ve cái Gia Cát liên nỗ tinh xảo này. Nhìn bề ngoài thì trông nó có vẻ thật tiêu chuẩn, thật không hiểu là Tô tiểu thư chế tạo ra nó như thế nào.

Ở cách đó chỗ hai người đang đứng không xa chính là mục tiêu để bắn. Hai người đang chứng kiến thời khắc lưu truyền hậu thế này, nếu như Gia Cát liên nỗ được chế tạo thành công thì sẽ nó sẽ trở thành một vũ khí rất quan trọng trong cuộc chiến với Hung Nô, sẽ tăng phần đảm bảo chiến thắng đối với bọn man di. Điều này đã cho thấy tầm quan trọng của cái nỗ này lớn đến như thế nào.

- Tử Văn, người mau thử đi. Chỉ cần kéo lấy nỗ là được!

Tô Uyển Nhu đã nôn nóng nửa ngày trời cho nên không khỏi khẽ nói. Nàng vừa nói ra những lời này đã cảm thấy nó thật thừa. Những bản vẽ này do Triệu tướng quân vẽ ra, chẳng lẽ hẳn lại không biết đạo lý sử dụng nỗ trong đó hay sao?

Triệu Tử Văn nhìn cò súng hình trăng lưỡi liềm của Gia Cát liên nỗ. Hắn để ngang thân nỗ ra, chỉ cần hắn khẽ khởi động là có thể khiến cho dây cung bắn ra từng loạt tên nỗ. Mọi việc thành bại là đây. Tô Uyển Nhu rất khẩn trương chờ đợi. Đôi mắt xinh đẹp của nàng lẳng lặng nhìn hành động của Triệu tướng quân, trong lòng thầm lo lắng không biết thí nghiệm này thành công hay thất bại! Triệu Tử Văn nhắc Gia Cát liên nỗ lên, nhắm thẳng về phía mục tiêu xa xa. Hắn từ từ kéo lẫy nỗ hình trăng lưỡi liềm, chỉ thấy păng một tiếng, tên không ngừng được bắn ra trên không trung với tốc độ cực nhanh khiến cho Triệu Tử Văn chớp mắt cũng không kịp.

- Phụp phụp.

Chỉ nghe thấy có hai tiếng vang mạnh ở trên mục tiêu có hai tiếng vang lên. Tại sao chỉ lại có tới hai tiếng nhỉ? Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy kỳ quái tự hỏi.

Hắn và Tô Tiểu Muội lập tức đi tới gần mục tiêu. Chỉ thấy trên mục tiêu cắm tới hai chùm tên.

Trước đó Triệu Tử Văn đã sắp đặt mười tên trong một chùm tên. Cho nên khi tên có thể phóng ra mười cái liên tục từ Gia Cát liên nỗ.

Nhưng lúc này ở trên mục tiêu có cắm tới tận hai chùm tên. Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ một hồi rồi lập tức hiểu ra Tô tiểu thư đã đổi mới. Hóa ra Tô tiểu muội trong truyền thuyết này quả là lợi hại, hắn không khỏi nhìn Gia Cát liên nỗ trong tay mình mà thầm ngán người.

Tên nỗ đã cắm sâu vào bên trong mục tiêu. Triệu Tử Văn dựa vào uy lực cùng với khoảng cách từ chỗ bắn tới mục tiêu thì tính được tầm bắn của Gia Cát liên nỗ khoảng chừng năm mươi thước, khá phù hợp với việc đối đầu với Hung Nô. Tuy nhiên, có lẽ cần phải mạnh hơn một chút nữa. Quan trọng nhất là Gia cát liên nỗ không cần lực gì lớn, chỉ cần bóp cò thì tên sẽ liên tiếp phát ra. Lực sát thương này quả thực là có thể đè chết quân địch.

Triệu Tử Văn nuốt từng ngụm nước miếng khẽ nói:

- Uyển Nhu, hộp tên này có thể chứa được tối đa bao nhiêu mũi tên?

Tô Uyển Nhu ngơ ngác nhìn vào những mũi tên cắm trên đích ngắm. Lúc chế tạo nàng cũng không ngờ rằng cái nỗ này lại có uy lực lớn như vậy.

Bây giờ nghe thấy lời nói của Triệu tướng quân nàng mới hồi phục lại tinh thần, nghiêm trang nói:

- Trong hộp tên có thể chứa được ba mươi cái để có thể phòng ra. Chỉ là nếu như làm hộp tên lớn như vậy thì cũng không thích hợp để kỵ binh sử dụng.

Chứa được càng nhiều thì kích thước của cái nỏ này lại càng lớn, khả năng vận hành lại càng kém, kỵ binh dĩ nhiên là không thích hợp để sử dụng.

Ba mươi cái!

Triệu Tử Văn ghen hống nhìn trân trân. Nếu như hai nghìn kỵ quân Đại Kinh, mỗi kỵ quân được cấp cho một cái Gia Cát Liên nỏ, trong một lúc có thể phóng ra bốn nghìn chùm tên thì hoàn toàn không có ai có thể chống đỡ được.

Cái Gia Cát liên nỏ này thật là lợi hại. Trong thế giới của Triệu Tử Văn, Gia Cát liên nỏ chính là vũ khí đoạt thành, thủ thành nặng nề, tính cơ động rất kém. Nhưng không ngờ Gia Cát liên nỏ dùng cho kỵ binh ở thế giới này thì lại biến thành lợi hại như vậy.

Thực ra Tô Uyển Nhu rất khâm phục Triệu tướng quân đã có thể vẽ ra nguyên lý cấu tạo của chiếc Gia Cát liên nỏ này. Nếu không, cho dù nàng thông minh đến đâu mà không có bản vẽ thì cũng chẳng thể nào tạo ra được.

Nhìn hai lỗ tên phóng sâu kín ở hai đầu nỏ, Triệu Tử Văn bỗng nhiên có một cảm giác hưng phấn khó hiểu. Đại Kinh có được vũ khí này, còn sợ cung của Hung Nô hay sao?

Bây giờ hẳn có cảm giác giống như đang được chứng kiến Đại Kinh kỵ quân dẫm nát thiết kỵ Hung Nô dưới chân!

- Uyển Nhu, cảm ơn nàng!

Triệu Tử Văn không kìm được tự chủ ôm chầm lấy Tô Uyển Nhu vào ngực, vô cùng chân thành nói.

- Ừm.

Tô Uyển Nhu không hiểu tại sao Triệu đại nhân lại có cử động như vậy. Nàng vừa sợ vừa thẹn, khẽ ừm một tiếng rồi cúi đầu xuống, không có bất

kỳ sự phản kháng nào.

Ôm nàng vào trong lòng, Triệu Tử Văn cảm nhận được bầu nữ phong cao ngất. Từng mùi thơm thoang thoảng dần bay vào trong mũi của hắn khiến cho cả người hắn nhất thời bị rung động.

Đây chỉ là một hành động cảm ơn mà thôi. Bởi vì Gia Cát liên nỗ này đối với kỵ binh đoàn, đối với Đại Kinh, và có lẽ đối với cả dân tộc Hoa Hạ vô cùng quan trọng! Cho nên hắn mới không kìm được ôm chầm nữ tử thông minh này vào trong lòng.

- Khụ khụ.

Khuôn mặt Tô Uyển nhu trở nên đỏ ửng, hai bên tai rục lên một màu phấn hồng. Nàng đang định đẩy Triệu tướng quân sang một bên thì nghe thấy một tiếng ho khan truyền từ phía sau cửa hậu hoa viên.

Chỉ thấy Tô Thái Sư từ từ bước tới nơi này. Trên mặt của ông nở ra một nụ cười quái dị khiến cho ngay cả mặt dày như Triệu Tử Văn cũng phải ửng đỏ. Đùa giỡn cháu gái người ta ngay trước mặt, không đỏ mặt lên mới là chuyện lạ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 311

Tảng Đá

Tô Uyển Nhu vừa sợ vừa thẹn, nhanh chóng đẩy Triệu đại nhân ra, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói:

- Gia gia!

Tô Thái sư khẽ vuốt vuốt chòm râu, cười đầy thâm ý nhìn hai người.

- Ha ha... thời tiết hôm nay thật là tốt!

Triệu Tử Văn ngẩng đầu lên nhìn trời, cười ha hả nói.

“Da mặt Triệu tướng quân này thật là dày!” Tô Thái sư nhìn Triệu tướng quân vô sỉ này, trong lòng thầm thở dài nói.

- Uyển Nhu, con không sao chứ?

Tô Thức nghĩ tới chuyện tôn nữ bảo bối của mình hôm qua đột nhiên mất tích thì lo lắng hỏi.

- Gia gia, con không sao.

Tô Uyển Nhu cúi khuôn mặt đỏ ửng thấp xuống, thì thào một tiếng. Bỗng nhiên giọng điệu của nàng khẽ chuyển:

- Gia gia, buổi lâm triều hôm nay nói về chuyện gì vậy? Có phải về chuyện của An Ninh không?

Triệu Tử Văn nghe đến đây thì biến sắc, không tiếp tục cợt nhả nữa. Hắn đem Gia cát liên nỗ giấu sang một bên, dù sao thì thần binh này càng ít người biết thì càng tốt.

“Có Triệu tướng quân ở đây, Uyển Nhu có thể gặp chuyện gì chứ?” Tô Thức cười thật tươi tỏ vẻ cảm kích Triệu đại nhân, sau đó kỳ quái hỏi:

- Uyển Nhu, làm sao con biết?

- Chẳng lẽ Hoàng thượng đã hạ ý chỉ để An Ninh phải lấy chồng xa nơi đất Hung Nô rồi sao?

Tô Uyển Nhu nắm chặt bàn tay nhỏ, khẽ cắn răng hỏi thử.

- Ý chỉ đã hạ xuống, không chỉ vậy đã bố cáo cả thiên hạ rồi!

Tô Thức gật đầu nói:

- Hôm nay lâm triều chính là vì chuyện quận chúa lấy chồng xa. Hoài Vương và An Vương không ngừng tranh luận với nhau, thiếu chút nữa là động võ tại triều đường luôn. Đáng tiếc là Hoài Vương thế lực yếu cho nên quận chúa cuối cùng vẫn phải đi lấy chồng xa.

Chỉ cần lão Hoàng đế đồng ý thì việc Hoài Vương đối lập với An Vương sẽ giống như bị bỏ đá xuống giếng. Hôm nay trong buổi lâm triều Triệu Tế tướng không có mặt mà Tô Thái sư và Hoàng thượng lại đứng sang một bên. Hoài Vương làm sao có thể đấu lại sự liên thủ của lão Hoàng đế và An Vương chứ?

Đôi mắt Triệu Tử Văn lóe lên một tia sắc lạnh. Bây giờ thì hẳn chẳng thể nói gì được nữa rồi, bởi vì thánh chỉ của Hoàng đế đã hạ xuống, bố cáo thiên hạ thì cho dù hẳn là Tế tướng được vạn dân kính ngưỡng cũng không thể cao hơn quyền lực của Hoàng thượng.

Chuyện quận chúa lấy chồng ở xa bây giờ chắc chắn sẽ trở thành sự thực. Lúc này mà muốn làm cho lão Hoàng đế thu hồi ý chỉ thì có mà nằm mơ. Trong lòng hẳn đang nghĩ rằng âm mưu này có phải là quỷ kế của lão Hoàng đế không đây nữa. Lão Hoàng đế chính là thúc thúc của tiểu quận chúa, chắc là không làm trò này chứ? Chẳng lẽ là do một người khác làm sao?

- Tử Văn, bây giờ nên làm thế nào?

Tô Uyển Nhu vốn luôn thành thực ôn trọng, nhưng nghe thấy An Ninh phải lấy chồng xa nơi đất Hung Nô thì trong lòng cảm thấy lo lắng, nhẹ nhàng hỏi.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Ta không biết.

Tô Thái sư nghiêm trang nhìn Triệu đại nhân rồi nói:

- Triệu tiểu ca, chuyện Uyển Nhi đột nhiên mất tích chắc chắn không phải là do Hoàng thượng làm!

Tô Thức là một Thái sư đương nhiên rất khôn khéo, làm sao không đoán ra được huyền cơ trong chuyện này. Ông biết Triệu đại nhân đang nghĩ gì và Hoàng thượng chắc chắn không làm chuyện này cho nên giải thích cho hẳn một phen.

- Gia gia, chẳng lẽ chuyện này không thể vấn hồi được sao?

Tô Uyển Nhu thấy thần sắc âm đạm của Triệu đại nhân thì trong lòng cảm thấy đau xót, nàng nhìn Tô Thái sư rồi hỏi.

- Không có, chẳng lẽ người định cải lại thánh chỉ hay sao?

Tô Thái sư chắc chắn nói.

Những lời này thực ra cũng để ám chỉ khuyên Triệu đại nhân đừng xen vào nữa. Bởi vì lão Hoàng đế đã biết Triệu Tử Văn phản đối chuyện này!

- Nhưng An Ninh nàng...

Tô Uyển Nhu thiếu chút nữa thì rơi lệ. Nàng cùng với tiểu quận chúa chính là tỷ muội của nhau. Lẽ nào thấy An Ninh rơi vào hố lửa mà có thể bỏ mặc không cứu được sao?

Triệu Tử Văn cảm thấy rất buồn nhưng hẳn lại không hề biểu hiện chút gì ra bên ngoài. Cho dù quả ớt nhỏ này rất cứng cỏi và đầy tâm kế nhưng cũng không thể nào đem nàng ném vào trong tay một đám Hung Nô man di được. Hẳn đã từng đồng ý là sẽ giúp nàng giải quyết việc này, cuối cùng lại thất tín với người ta. “Thật không hiểu lão Hoàng đế này tại sao còn muốn kết thân nữa. Rõ ràng đã thu phục lại thành, chiếm tiện nghi lớn vậy mà còn cùng với Hung Nô kết thân”. Trong lòng Triệu Tử Văn than khổ một tiếng, hẳn hướng về phía Tô Thái sư vái một cái:

- Tô đại nhân, Uyển Nhu đã bình an trở về phủ. Tại hạ cũng xin cáo từ trước.

Biết rằng trong lòng Triệu đại nhân đang không vui nên Tô đại nhân cũng không nói thêm về chuyện đó nữa, chỉ cười cười:

- Triệu đại nhân đi thong thả!

Chẳng lẽ mặc kệ chuyện của An Ninh hay sao? Tô Uyển Nhu trong lòng cảm thấy khẩn trương, nhưng nàng lại không dám gọi Triệu đại nhân ở lại. Bởi vì chuyện phát sinh giữa Triệu đại nhân và quận chúa, người khác làm sao mà biết được.

- Gia gia, là có người cố ý bắt con đi để khiến cho Triệu đại nhân không lâm triều được.

Tô Uyển Nhu nhìn theo bóng lưng của Triệu đại nhân rồi khẽ nói.

Tô Thức gật đầu nói:

- Ta biết, nhưng đây không phải là do Hoàng thượng làm mà là do cừu gia của Hoài vương.

Hai chữ cừu gia này không chỉ rõ ra là An Vương, nhưng ngoài An Vương thì còn có ai vào đây nữa?

- Nhưng mà An Ninh nàng...

Không chờ cho đến khi tôn nữ bảo bối của mình nói hết câu, sắc mặt Tô Thức đã trở nên vui mừng:

- Uyển Nhu, có phải con đã cùng với Triệu đại nhân đã tự định chuyện chung thân rồi không?

Tự định chuyện chung thân ư? Tô Uyển Nhu nghe vậy thì ngạc nhiên, sau đó thẹn thùng vội vàng nói:

- Con đi tìm An Ninh, nói xong nàng xoay người đi đến Hoài Vương phủ.

- Ha ha.

Tô Thức vuốt râu cười ha hả. Trong lòng ông đang thầm tính toán làm sao có thể tác hợp cho hai người. Lúc này hai người đã ôm ôm ấp ấp nhau, dường như việc này đã có tác dụng thì phải?

Triệu Tử Văn vừa về tới phủ Tế tướng đã vào bên trong thư phòng suy nghĩ xem làm thế nào có thể cứu được tiểu quận chúa trong cảnh dầu sôi lửa bỏng này. Cái bẫy trong việc bắt Tô Uyển Nhu đi không phải là do Hoàng thượng làm thì là do ai làm đây? Chẳng lẽ lại là An Vương?

Lúc trước ở Hàng Châu, Bình Nam Vương đã có âm mưu làm phản, bây giờ vẫn chưa dừng lại. Nội gián ở Hàng Châu đến tận bây giờ vẫn chưa có một đầu mối. Nội gián này cùng với người của Bình Nam Vương dường như không cùng là thủ hạ của An Vương. Bởi vì An Vương trời sinh đã kiêu ngạo cho nên sẽ hoàn toàn không hợp tác với các Vương gia khác, lại càng không cùng với sơn tặc để mưu lợi. Quan trọng hơn là, y ở kinh thành

có thể lực như vậy, tại sao lại đi đánh Hàng Châu chứ? Cho nên dường như trong chuyện này còn ẩn chứa một thế lực rất mạnh khác.

Hàng Châu chính là mục tiêu đánh chiếm của Bình Nam Vương. Triệu Tử Văn mơ hồ có một cảm giác gì đó, nhưng bây giờ kết luận có lẽ vẫn còn hơi sớm.

Hắn ở trong thư phòng mãi cho đến lúc trời tối trăng sáng mới chậm rãi đi ra. Suy nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng ra được một đầu mối. Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, hình như nội gián ở Hàng Châu đã mang thân thể của Hạ Bình báo cho An Vương khiến cho An Vương đã phái các sát thủ tới Hàng Châu, mà người có thể nhận thức được mẫu thân Hạ Bình, ngoài y thì còn ai nữa chứ?

Trên bầu trời trăng sáng chiếu rọi vào người của Triệu Tử Văn. Hắn cũng không muốn phải suy nghĩ tính toán nhiều âm mưu quỷ kế làm gì, nhưng chuyện này cũng là bất đắc dĩ phải làm vậy mà thôi.

- Triệu Tử Văn!

Một âm thanh lạnh lẽo vang lên trong hoa viên.

Triệu Tử Văn nghe vậy thì ngẩn người, sau đó hắn cười khổ nói:

- Sư phó tử tử, tử không cần mỗi lần đến đều làm cho ta sợ chết khiếp được không?

Tử đằng sau một cây cổ bách đi ra một thân ảnh xinh đẹp. Đôi mắt rất sáng, hàm răng trắng tinh, mi mục như vẽ. Nàng mặc một bộ bạch y lẳng lẳng đứng trước cây cổ thụ. Chỉ là mái tóc nàng lại trắng xóa và đôi mắt lại lạnh lùng dị thường.

- Tại sao ngươi lại bỏ mặc chuyện của An Ninh?

La Thanh Yên lạnh lùng hỏi?

Hóa ra Bạch Phát Ma Nữ này tới hỏi tội hắn tại sao lại không giúp đỡ tiểu quận chúa. Triệu Tử Văn cười khổ nói:

- Hôm nay ở buổi lâm triều không phải là ta không đi, mà là ta đã trúng bẫy của người khác.

Đôi mắt La Thanh Yên lóe lên một tia hàn quang:

- Thánh chỉ đã được bố cáo khắp thiên hạ. Hôm nay ngươi lại ở trong thư phòng chơi một ngày. Ngươi định giải thích chuyện này thế nào đây?

- Không phải là tại vì ta không nghĩ ra biện pháp sao? Chẳng lẽ lại đi thẳng tới gặp Hoàng thượng để tính toán hay sao?

Triệu Tử Văn đối với vị tỷ tỷ này thì hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ đành bất đắc dĩ nói vậy.

La Thanh Yên tức giận nói:

- Hôm nay An Ninh sau khi nghe thấy lão già kia hạ chỉ thì lập tức ngắt ngay xuống đất, sau khi tỉnh lại muốn tự sát.

Ánh mắt của nàng nhìn sang Triệu Tử Văn, dường như chờ đợi xem hắn có phản ứng gì đây.

- A.

Triệu Tử Văn làm sao để nàng thỏa ý được chứ. Hắn a một tiếng rồi không nói gì nữa.

- Tên tiểu tặc nhà ngươi, An Ninh si tình với ngươi như thế mà ngươi lại đối xử với nàng như vậy. Ngươi có tin ta lập tức giết ngươi không?

La Thanh Yên rút trường kiếm ra, hừ lạnh nói.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn nghe thấy La tỷ tỷ định giết mình. Trong lòng hắn liền cảm thấy lạnh lẽo, không ngờ La tỷ tỷ này lại kích động như thế. Hắn cười ha hả nói:

- An Ninh không phải là do tỷ bảo vệ sao? Làm thế nào mà tự sát được?

- Không phải là do ta cứu nàng, là do Hoài Vương phát hiện kịp thời.

La Thanh Yên cầm trường kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Chẳng lẽ ngươi là tảng đá hay sao? Lòng dạ sao lại có thể sắt đá đến như vậy?

Triệu Tử Văn liền thao thao bất tuyệt tụng kinh:

- Người là do cha mẹ sinh ra, yêu quái cũng là do cha mẹ của yêu quái sinh ra. Ai cũng như nhau cả.

- Triệu Tử Văn!

La Thanh Yên lại hừ thêm một tiếng. Nàng thực sự rất muốn rút kiếm ra chém đồ vô sỉ này.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Ma Nữ Muốn Giết Người

Triệu Tử Văn cọt nhả nói:

- La tử tử đừng hiểu lầm. Y của ta là ta đương nhiên là do mẹ ta sinh ra.

Tối nay La Thanh Yên tới đây cũng không phải là muốn giết chết hẳn.

Nàng hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nhìn tên vô sỉ này rồi nói:

- Chuyện của An Ninh, người định giải quyết thế nào đây?

- Giải quyết sao à? Tạm thời còn chưa nghĩ ra.

Triệu Tử Văn dẫu môi, nói cho qua chuyện.

La Thanh Yên nắm chặt trường kiếm trong tay nói:

- Chẳng lẽ người thực sự không biết Hung Nô sắp sửa Nam tiến sao?

Nếu như An Ninh phải lấy chông xa đất Hung Nô, đến khi ta và bên đó giao chiến với nhau, một nữ tử như nàng có thể sống ở đó được sao?

Triệu Tử Văn biến sắc, nhưng đôi mắt lại lập tức lóe lên một tia sáng, hăn thản nhiên nói:

- Thánh chỉ đã bố cáo khắp thiên hạ, ta còn có biện pháp hay sao?

Chỉ cần thánh chỉ được thông qua Trung Thư Tỉnh thì mệnh lệnh khó mà thu hồi được, chứ đừng nói là bố cáo khắp thiên hạ. La Thanh Yên đã từng là công chúa Đại Kinh thì lẽ nào lại không biết chuyện này chứ? Đây thật sự là cố tình gây sự. Triệu Tử Văn khẽ nói thầm trong lòng.

- Tên tiểu tặc người nhiều mưu nhiều kế, tại sao lại nói là không có cách nào?

La Thanh Yên đứng trước mặt hăn nói.

Con mắt Triệu Tử Văn thấp thoáng vẻ giảo hoạt, hăn cười nói:

- Chỉ có một cách, nhưng mà cần tử tử hỗ trợ.

Thấy tên Triệu tướng quân này thật sự có chủ ý, La Thanh Yên liền vui vẻ hỏi:

- Chỉ cần cứu được An Ninh qua nạn này, thì ta sẽ tận lực giúp đỡ.

- Thật không?

Triệu Tử Văn cười hắc hắc nói.

“Keng!” La Thanh Yên vung trường kiếm trong tay. Hàn mang bắn ra tứ phía, kiếm lập tức phát ra từng âm thanh như rỗng ngâm, tựa hồ uy hiếp Triệu đại nhân mau nói ra biện pháp cứu An Ninh.

Thật đúng là Bạch Phát Ma Nữ bạo lực. Triệu Tử Văn giao hoát cười nói.

- Hay là La tử tử chạy chỗ ở của bọn Hung Nô, ám sát Vương tử của bọn chúng. Cho dù không giết hẳn thì cũng biến hẳn thành thái giám. Như vậy thì dĩ nhiên An Ninh không phải lấy chồng nơi phương xa! Với thân thủ của La tử tử hẳn là làm được.

Triệu Tử Văn chưa nói hết lời, khuôn mặt La Thanh Yên đã đỏ bừng, nàng huy động trường kiếm tấn công hẳn.

- Tử tử, người đừng đùa chứ?

Triệu Tử Văn hoảng sợ trốn tránh. Hẳn thiếu chút nữa là đã bị ma nữ này đâm trúng cho nên tức giận nói.

La Thanh Yên vung trường kiếm chỉ thẳng vào hẳn nói:

- Tên tiểu tặc đáng giận kia, ta thấy người là cố ý muốn làm khó dễ ta.

Mái tóc trắng bay phiêu dật trong không trung. Khuôn mặt nàng ửng đỏ lên, đôi mắt như làn thu thủy vì tức giận mà vụt sáng rồi vụt tắt. Nhưng điều này lại khiến cho Triệu Tử Văn cảm thán ma nữ này khi tức giận trông thật là xinh đẹp.

- Ta làm sao dám làm khó dễ sư phó tử tử.

Triệu Tử Văn nháy nháy mắt, cười tươi nói, ra vẻ vô tội.

- Người mà dám nói nhiều thêm một câu nữa, ta sẽ lập tức cắt cái đầu của người xuống.

La Thanh Yên trừng mắt nhìn hẳn, tức giận nói.

Không cho nói chuyện sao? Bạch Phát Ma Nữ này thật là nói chuyện không hề có đạo lý.

- Ta đi Tây thiên thỉnh kinh, only you mới có thể trừ yêu diệt ma, onl...

Hậu hoa viên ở Triệu phủ đột nhiên vang lên một tràng âm thanh như sói tru, khiến cho mọi người phải rùng mình.

- Người kêu gì vậy?

La Thanh Yên vội vàng hỏi. Hai gò má ửng đỏ lên, yêu kiều hỏi.

Nghe thấy thanh âm sói tru này, toàn thân La Thanh Yên không kìm được nổi cả da gà lên. Sắc mặt nàng đỏ bừng, nàng tháo một đóa hoa nhỏ cài trên đầu mình xuống rồi vọt tới gần hẳn:

- Sao người lại không biết xấu hổ như vậy? Người thực sự cho rằng ta không dám giết người sao?

- Không phải là không cho ta nói chuyện hay sao? Ta ca hát là được chứ gì?

Một đóa hoa tiên diễm cắm ở vành tai hẳn. Triệu Tử Văn vuốt vuốt lỗ tai đỏ bừng cười hắc hắc:

- Giết hay không giết là do người, còn hát hay không hát là do ta. Chỉ là tử tử người thật sự muốn ra tay hay sao?

- Tặc tử người không tin thì ta cho người xem.

Nói xong, La Thanh Yên cầm kiếm đâm thẳng vào người Triệu Tử Văn.

- Ai da, Bạch Phát Ma Nữ định giết người!

Một thanh niên cường tráng nhảy quanh tránh kiếm của nữ tử tóc trắng, rồi nhanh chóng lùi về gần sương phòng.

Cỏ xanh hoa hồng, cây già sông nhỏ, còn có một nam nhân tinh tráng cài hoa dại và một nữ tử xinh đẹp tóc trắng đuổi nhau. Tình cảnh này thật là quái dị, nếu bây giờ có người đi tới thì sẽ khiến bọn họ phải hiểu lầm. Trong lòng La Thanh Yên cảm thấy tức giận, không dám tiếp tục đuổi tên vô sĩ kia, bởi vì hẳn đã cố ý né tránh chuyện của An Ninh thì nàng cũng không có biện pháp nào!

Cũng không phải là như vậy. Cái tên vô sĩ kia làm nàng tức giận, quấy rầy tâm cảnh đạm bạc khiến cho La Thanh Yên cảm thấy xấu hổ. Chỉ là khi nhớ tới những lời ca lúc nãy của tên vô sĩ thì nàng lại cảm thấy thật buồn cười, không hiểu là hẳn hát cái gì. Một tiếng rít vang lên, một đạo thân ảnh

màu trắng nhảy qua nóc nhà Triệu phủ, nháy mắt đã biến mất trong đêm đen.

Cuối cùng cũng đuổi được Bạch Phát Ma Nữ này đi. Triệu Tử Văn thở dài một hơi nhẹ nhõm, hẳn định trở lại sương phòng ngủ thì thấy Đại tiểu thư vội vàng đi tới đây.

Nàng đang mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ đen. Da thịt trắng nõn, vạt áo chỉ che tới bụng, hoàn toàn hiển lộ hai tay trắng nõn thon dài, xinh đẹp động lòng người, mái tóc ướt sũng rủ sang một bên, từng giọt nước trong như ngọc nhỏ lên da thịt mềm mại của nàng, ở dưới ánh đèn lấp loáng phản chiếu ánh sáng. Cái áo hơi mỏng khiến cho dường như có thể nhìn thấy hai bầu nhũ phong cao thẳng đầy đặn. Đại tiểu thư đang tắm bỗng nghe thấy ở đây có động tĩnh thì vội vàng chạy tới.

- Đại tiểu thư, ta ở đây.

Nhìn thấy đại tiểu thư tuyệt sắc này, Triệu Tử Văn không khỏi phải hít một ngụm khí, cười hì hì gọi Hạ Vũ Tình đang lo lắng đi về phía đó.

Hạ Vũ Tình thấy dáng vẻ cợt nhả của Tử Văn thì vui mừng bước tới, nhìn hẳn nói:

- Tử Văn, vừa rồi ở trong hoa viên xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao thiếp nghe có thanh âm thảm thiết kêu lên.

- Có cái đó sao?

Triệu Tử Văn cười ha ha nói:

- Vũ Tình, nhất định là nàng đã nghe lầm, là ta ở trong hậu hoa viên rèn luyện cổ huyệt mới đúng.

Hạ Vũ Tình liền oán trách nhìn hẳn một cái rồi nói:

- Đêm hôm khuya khoắt mà còn luyện cổ huyệt. Chàng chỉ biết tác quái!

Triệu Tử Văn cười cười, ánh mắt của hẳn lơ đãng rơi vào bộ ngực của Đại tiểu thư. Cách lớp lụa mỏng có thể nhìn thấy rõ hình dáng ngọn núi đầy đặn kiêu ngạo kia, theo hô hấp nhẹ nhàng của nàng mà dập dềnh lên xuống như từng đợt sóng. Tâm thần Triệu đại nhân trở nên rung động, hẳn thiếu chút nữa thì ứa cả nước miếng ra.

Vũ Tình sớm đã trở thành thiếu phụ nhưng khi nhìn thấy hai mắt của tướng công thì cũng cảm thấy run rẩy, trong lòng bốc lửa không kìm nổi

khẽ nói:

- Chàng nhìn cái gì vậy!

Nhìn đôi mắt mê ly, ngửi mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ cái miệng nhỏ nhắn anh đào của đại tiểu thư, Triệu Tử Văn không kìm được ôm lấy thân hình thon thả của nàng.

- Đại tiểu thư, hay là chúng ta vào khuê phòng của Bảo Nhi được không?

- Tại sao lại vào khuê phòng của Bảo Nhi muội muội?

Hạ Vũ Tình sững sờ hỏi. Sau đó đôi mắt đẹp của nàng chột sáng lên, hiểu ra tâm địa gian xảo của tên đấng đờ tử này. Khuôn mặt nàng lập tức ửng đỏ lên, nàng dậm chân nói:

- Chàng là đồ bại hoại, trong đầu lúc nào cũng đầy ý nghĩ xấu xa!

“Xem ra tư tưởng của Đại tiểu thư vẫn vô cùng bảo thủ, mình vẫn phải tiếp tục làm công tác tư tưởng cho nàng”. Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu, thầm nói.

Thân hình của Đại tiểu thư vô cùng thon thả, đôi lông mày thẳng tắp, bầu nhũ phong căng phồng mà co dãn, nhìn qua là có thể biết được đó là một bầu ngực sữa rất tròn và rất cao. Hai hạt đậu đỏ tươi dường như khẽ động đậy, tạo thành từng đợt sóng mê người. Triệu Tử Văn không khỏi cảm thán, đáng người của đại tiểu thư quả nhiên là hoàn hảo nhất trong giới nữ lưu.

- Chàng muốn gì vậy?

Hạ Vũ Tình đột nhiên bị hấn ôm lấy thì trong lòng cảm thấy rối loạn, khuôn mặt ửng đỏ vội nói.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Chúng ta bây giờ đã là vợ chồng, nàng nói ta muốn gì chứ?

- Chỉ biết khi dễ thiệp.

Hạ Vũ Tình đánh vào bộ ngực của hấn. Cổ nàng trở nên ửng hồng, kiều khu nóng như lửa, hô hấp dồn dập nói.

Hai người đã trở thành vợ chồng. Hạ Vũ Tình cũng đã cùng với hấn nếm niềm vui nơi khuê phòng. Tuy ngoài miệng thì không đồng ý như trong lòng nàng rất vui mừng, đôi mắt mê ly chăm chú nhìn tướng công của mình. Triệu Tử Văn dẫn nàng vào trong sương phòng, một lúc sau đã vang lên những tiếng rên rỉ động lòng người.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tô Thức đã mang xe ngựa tới đón Triệu tướng quân đi vào trong phủ của Bát Hoàng tử, có vẻ như là Hoàng tử triệu kiến hãn nhưng Triệu Tử Văn hiểu ra, thực ra, phải nói là Hoàng thượng triệu kiến mới đúng.

Lão Hoàng đế luôn luôn nói rằng là Bát Hoàng tử triệu kiến hãn. Bát Hoàng tử coi thường danh lợi thì việc gì phải triệu kiến Triệu Tử Văn. Chàng thậm chí còn mong muốn không phải nhìn thấy Triệu đại nhân ấy chứ.

- Tô lão huynh, Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì vậy?

Ngôi ở trên xe ngựa, Triệu Tử Văn hướng về phía Tô Thức hỏi.

Tô Thức khẽ cười nói:

- Tâm tư của Hoàng thượng, lão làm sao mà rõ. Người cứ đi rồi sẽ biết.

“Cũng không biết quả ớt nhỏ bây giờ thế nào nữa.”

Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu ở trong lòng. Có lẽ hôm nay lão Hoàng đế tìm ta cũng là vì chuyện này, không biết có ngăn được cơn sóng dữ này không nữa!

Triệu Tử Văn đối với chuyện này không quan tâm lắm. Thực ra hãn rất muốn cứu tiêu quận chúa, dù sao hãn cũng không muốn thất tín với người khác..

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 313

Xuân Khuê

Đối với ý định của lão Hoàng đế muốn để quận chúa lấy chồng xa đất Hung Nô này Triệu Tử Văn dĩ nhiên là biết lão không thực tâm muốn như vậy. Hẳn thâm nghĩ, chuyện kết thân cùng với Hung Nô cũng là để làm hòa hoãn hơn cục diện giương cung bạt kiếm với bọn chúng lúc này. Dù sao thì bây giờ việc đoạt vị của Bát Hoàng tử vẫn chưa thành, nguyện vọng của lão Hoàng đế chính là phải để cho Bát Hoàng tử lên ngôi. Cho nên làm sao có thể quản đến chuyện sống chết của một tiểu quận chúa chứ?

Có lẽ còn tại vì lúc trước lão Hoàng đế đã đồng ý kết thân với Hung Nô nữa. Kim khẩu đã mở ra, há có thể thu hồi lại được?

- Triệu tiểu ca, tiểu ca có biết hôm nay là ngày mấy rồi không?

Tô Thức đẩy cửa màn xe ra, nhìn phong cảnh bên ngoài cười ha hả hỏi.

Triệu Tử Văn cảm thấy ngạc nhiên, sau đó hẳn lập tức bình tĩnh:

- Hôm nay chính là ngày thi Hội ở kinh sư à?

Đêm qua các vị tiểu thư đã nói với hắn rằng sáng nay Hạ Văn Đăng sẽ đi thi. Sáng nay Hạ Bình cùng với Bảo Nhi đã tới Hàn Lâm Thư Viện trông nom vị thiếu gia không thích đọc sách này, chỉ sợ gã nhất thời sợ quá mà bỏ chạy mất.

Triệu Tử Văn lơ đãng đẩy màn xe ra, chỉ thấy ở bên ngoài từng dòng người đi. ngựa xe như nước, thật là náo nhiệt. Miếu Khổng to lớn từ từ hiện ra trước mắt hắn. Địa điểm thi chính là ở Miếu Khổng, nơi này chính là chỗ các tài tử khắp miền Nam Bắc tụ hội. Quy củ này bắt đầu được tiến hành từ thời Tần Thủy Hoàng, trong cái thế giới này Khổng Thánh Nhân chính là người mà được cả thiên hạ sùng kính.

Thi Hội ở kinh thành chỉ cách hai tháng so với thi Hương. Vào mùa xuân, ở trong kinh thành tập trung những sĩ tử, cạnh tranh còn bi tráng hơn nhiều so với thi đại học, thậm chí còn có thể so sánh với cảnh thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc. Chỉ vì năm nay ở kinh thành phát sinh ra nhiều chuyện cho nên kỳ thi mùa xuân đã bị trì hoãn cho tới tận bây giờ.

Hôm nay chính là ngày đầu tiên. Lễ bộ đang chuẩn bị thỉnh thượng dụ, tế trời đất và bái Khổng Tử. Rất nhiều nghi lễ rườm rà được diễn ra, thời gian mở thi cũng không còn sớm nữa, ở trên đường lúc này từng nhóm sĩ tử đang tiến vào trong phòng thi.

Triệu Tử Văn nhìn những sĩ tử vai mang hành lý, văn chương tới Miếu Khổng thì vô cùng hiếu kỳ. Hắn đã từng chứng kiến những kỳ thi đại học, trung học lớn nhỏ nhưng chưa từng thấy qua kỳ thi này cho nên hiếu kỳ cũng là điều dễ hiểu.

Các thành thị ở Đại Kinh đều có xây dựng Miếu Khổng. Miếu Khổng đã trở thành nơi để các học sinh khắp nơi khổ luyện học hành, đồng thời cũng là địa điểm để tổ chức thi. Miếu Khổng ở kinh đô dĩ nhiên là địa điểm thi lớn nhất cả nước. Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn thì thấy ở trên cửa lớn có một tấm biển viết bốn chữ vàng “Vạn thế sư biểu” thật to.

Địa điểm thi ở Khổng miếu này tuy lớn nhưng vẫn không thể chứa nổi thí sinh khắp cả nước. Lúc này người tổ chức thi đã làm những hàng rào gỗ bao vây quanh khu vực thi rồi dùng vải che lại, phái binh lính canh gác nghiêm cẩn.

- Triệu tiểu ca, người nhìn xuống một chút đi.

Thấy Triệu đại nhân lộ vẻ hiếu kỳ, giống như là chưa từng thấy bao giờ. Tô Thức không khỏi buồn cười, vui vẻ nói.

Thấy thần sắc của Tô lão đầu đang phải nín cười như vậy, Triệu Tử Văn khẽ đỏ mặt, hơi tức giận nói:

- Chẳng lẽ bây giờ không cần đến phủ Bát Hoàng tử để gặp Hoàng thượng hay sao?

Tô Thức giả hoạt gật đầu, cười nói:

- Hoàng thượng bây giờ đang ở thư phòng phê duyệt tấu chương. Người bảo đại nhân ở phủ Bát Hoàng tử chờ người, cho nên chúng ta tới muộn

một chút cũng không sao.

Hóa ra là như vậy, khó trách Tô Thái sư không lo lắng gì cả. Triệu Tử Văn nói với phu xe:

- Phu xe, dừng xe lại.

Xe ngựa vừa dừng lại hăn đã nhảy xuống, đi tới Miếu Khổng. Miếu Khổng đã chuẩn bị bắt đầu kỳ thi hội. Sĩ tử tham gia kỳ thi đã đến đông đủ, dòng người cũng trở nên vô cùng thur thốt. Những tướng sĩ canh giữ cho Miếu Khổng nghiêm chỉnh đứng bảo vệ. Tô Thức vẫn ngồi trong xe như cũ. Ông không có hứng thú với mấy chuyện này. Ông đang chờ tới khi Triệu tướng quân tham quan chán rồi sẽ dẫn hăn đi gặp Hoàng thượng.

- Đại ca, Tử Văn.

Hai âm thanh oanh oanh yển yển vang bên tai Triệu Tử Văn. Chỉ thấy ở cách đó không xa, Hạ Vũ Tình, Hạ Bình cùng với Bảo Nhi thanh tú động lòng người đang đứng trên cầu đá gọi hăn.

Hăn vốn tưởng rằng ba cô nàng này đã rời đi, không ngờ bây giờ vẫn còn ở nơi này.

- Văn Đăng chưa đi vào trong sao?

Triệu Tử Văn đi về phía ba vị tiểu thư như ngọc như hoa kia, khẽ cười nói.

- Vừa rồi thiếu gia chết đi sống lại cũng không chịu vào, may mà có tiểu thư ở đây!

Hạ Bình hé bờ môi anh đào lên, tức giận nói.

Tính tình Hạ thiếu gia này như thế nào, Triệu Tử Văn sao lại không biết chứ? Đối với chuyện đọc sách, Hạ thiếu gia này hoàn toàn không có hứng thú.

- Tử Văn, tại sao chàng lại đến đây, có phải là tới xem Văn Đăng không?

Hạ Vũ Tình đưa đôi mắt xanh biếc nhìn hăn nói. Nhớ tới đêm qua mình cùng với tên xấu xa này triền miên với nhau, khuôn mặt của nàng không kìm được đỏ bừng lên, vô cùng kiều diễm động lòng người.

Triệu Tử Văn cười hắc hắc nói:

- Không phải ta đến đây để đón ba vị phu nhân về nhà hay sao?

Người duy nhất chưa từng “tiếp xúc thân mật” là Hạ Binh nghe vậy thì cảm thấy vui vẻ, nàng gặt giọng:

- Ai là phu nhân của huynh, huynh vẫn còn chưa đưa người ta qua cửa.

Các vị phu nhân khác thấy Triệu đại nhân mồm miệng sàm sỡ thì không khỏi ửng đỏ cả khuôn mặt, nhìn hăn đầy oán trách. Sau khi mở miệng mời ba vị tiểu thư hồi phủ, Triệu Tử Văn lại cùng với Tô Thức ngồi trên xe bàn chuyện chính sự. Hăn vừa định mở miệng thì thấy một sĩ tử mang hành lý chạy vội đến cửa trường thi. Sĩ tử này người đầy mồ hôi, cúi đầu thấp xuống tựa như là trốn tránh ai vậy. Gã giơ thiệp vàng lên hoảng loạn nói:

- Vệ binh đại ca, tiểu đệ tới chậm, lại đi nhầm trường thư, chậm thời gian một chút. Xin vệ binh đại ca du di cho tiểu đệ vào bên trong!

Triệu Tử Văn hiếu kỳ nhìn thì thấy một trong bốn tên canh giữ cửa khê vung cờ trong tay nói:

- Kỳ thi Hội lớn như thế này mà cũng đến trễ à? Đến trễ thì ở lại ba năm, bọn ta cũng không dám để cho người vào.

Thấy tên lính này xử lý như vậy Triệu Tử Văn rất đồng ý. Kỳ thi đại học bình thường nếu như đến muộn cũng không được vào thi. Cái tên sĩ tử này thật là bất cần, kỳ thi trọng đại như vậy, mà cũng có thể đến muộn hay sao?

Sĩ tử này đã vã mồ hôi ra khắp người, vừa cầu khẩn vừa than thở:

- Các vị vệ binh đại ca, tiểu sinh mười năm cực khổ đọc sách không ngừng chính là vì thời khắc này. Không dám nói dối các vị đại ca, tiểu sinh đêm qua học tới tận canh ba sáng, sáng sớm hôm nay cũng chỉ chớp mắt được có nửa canh giờ.

Cái tên sĩ tử này thân hình thô kệch, trông có vẻ rất khỏe mạnh. Lý do hăn ngủ quên có vẻ rất có lý. Chỉ là đối với mấy vệ binh này mà nói, vô lý hay có lý cũng như vậy, ai bảo người ngủ quên làm gì?

Triệu Tử Văn nhìn sau lưng sĩ tử này thì bỗng có cảm giác quen thuộc. Mà Bảo Nhi khi nhìn vào đôi mắt của gã thì toàn thân chấn động, bàn tay nhỏ của nàng khê nắm lại, nàng cắn chặt hai hàm răng ngà, nhẹ nhàng giật tay áo của đại ca nói:

- Đại ca, là hăn.

- Bảo Nhi, vị sĩ tử này muội biết sao?

Hạ Bình nghiêng cái đầu nhỏ, kỳ quái hỏi.

Triệu Tử Văn thấy thần sắc Bảo Nhi như vậy thì lập tức bưng tỉnh đại ngộ. Đây không phải là anh vợ Lý Thiên Chính của ta hay sao? Gã ở trong nhà cực khổ đọc sách, Bảo Nhi cũng chính là người chăm sóc gã. Năm nay gã tiến kinh để dự thi, cho nên bây giờ ở kinh thành nhìn gặp gã cũng là điều hợp lý.

Bảo Nhi nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt của đại ca thì biết rằng hẳn đã nhận ra Lý Thiên Chính. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ giật giật ống tay áo của Triệu Tử Văn rồi nói:

- Đại ca, huynh có thể giúp người ta một chút không?

Lý Thiên Chính này chính là ca ca ruột của Bảo Nhi. Nàng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thấy thân ca ca của mình bị người ta để ở bên ngoài được chứ? Mà nếu như không vào được trường thi thì sẽ uổng phí mất ba năm.

Khi nhớ tới Lý Thiên Chính là người đem Bảo Nhi gả cho tên Tuần phủ khốn kiếp ở Hàng Châu, Triệu Tử Văn cảm thấy thật khó có thể tha thứ cho gã. Hẳn tức giận nói:

- Bảo Nhi, chẳng lẽ muội đã quên ca ca của muội ngày đó đã đối xử với muội ra sao ư?

Ca ca thiếu chút nữa đã hại nàng cùng với đại ca vĩnh viễn cách chia. Bảo Nhi từ trước tới nay cũng không hận ca ca mà chỉ cảm thấy thương tâm khi ca ca đối xử với nàng như vậy. Bây giờ thấy ca ca nhiều năm cố gắng như vậy, sắp tới lại giống như là trôi theo dòng nước thì nàng cảm thấy thật không đành lòng.

- Đại ca, Bảo Nhi cầu xin huynh được không? Huynh mau giúp ca ca đi.

Đôi mắt đẹp của Bảo Nhi thấp thoáng ánh lệ. Nước mắt rơi xuống phía dưới, đang thương không thể diễn tả, nàng nắm chặt cánh tay của đại ca rồi nói.

Ny tử này thật thiện lương và ngu ngốc. Triệu Tử Văn thấy dáng vẻ khóc lóc như hoa lê gặp mưa của Bảo Nhi thì lẽ nào nhẫn tâm cự tuyệt. Hẳn khẽ gật đầu”

- Chỉ là đừng hy vọng rằng ta nhận hẳn là đại cứu tử (anh vợ).

Khuôn mặt Bảo Nhi trở nên ửng đỏ, nàng lau nước mắt cười khúc khích.

- Hóa ra người này chính là ca ca của Bảo Nhi. Tên khốn kiếp này!

Hạ Bình nghe hai người nói chuyện với nhau thì liền lên tiếng. Chuyện khi xưa Lý Thiên Chính đem Bảo Nhi ép gả cho Mã Tuần phủ ở Hàng Châu ai cũng biết, tiểu thư đồng này lẽ nào lại không biết? Nàng không khỏi tức giận nói.

Hạ Vũ Tình lại mỉm cười nói:

- Con người cần phải có lòng khoan dung. Tử Văn, hay là chàng giúp hẳn một chút đi!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Đại tiểu thư nở ra một nụ cười, thật là yêu kiều không gì sánh được. Nàng bây giờ trở nên khoan dung giống như là một thiếu phụ. Triệu Tử Văn thấy vậy thì ngửa ngàng, ghé vào tai Đại tiểu thư cười nói:

- Nếu như ta nghe lời nàng thì nàng định ban thưởng ta thế nào.

- Chàng đúng là tên đặng đồ tử!

Đại tiểu thư nghe vậy thì ửng đỏ cả gò má, diễm lệ tựa như ánh bình minh. Nàng khẽ gật nhẹ một cái, xấu hổ nói.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 314

Dập Đầu

Hạ Bình nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đại tiểu thư thì thấy tràn đầy vẻ xuân sắc, trên làn da thịt trắng như tuyết lại thấp thoáng có vài chỗ ửng hồng. Để ý kỹ thì có thể nhận ra tiểu thư đã trở thành thiếu phụ, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy tức giận. Xem ra tên tiểu tử bại hoại này đã đoạt lấy trình tiết của tiểu thư. Hạ Vũ Tình liếc trộm nhìn vẻ mặt của tiểu thư đồng này rồi lập tức cúi đầu xuống, không dám tiếp tục nhìn tên đàng đờ tử này nữa.

- Đại ca, huynh mau nhanh đi!

Lý Bảo Nhi khẽ giật giật ống tay áo của Triệu Tử Văn, khẩn cầu nói.

Lúc này thi Hội đã bắt đầu, nếu như cứ tiếp tục nói chuyện thì Lý Thiên Chính sẽ chẳng còn bao nhiêu thời gian làm bài nữa, chỉ sợ có vào thi thì cũng chẳng được gì. Khuôn mặt Bảo Nhi nhanh chóng ửng đỏ cả lên.

Lý Thiên Chính thấy mấy tên vệ binh này không chịu cho mình vào trong thì thò tay vào trong ngực lấy tất cả ngân lượng mang theo nhét vào trong tay bọn chúng rồi cười nói:

- Các vị vệ binh đại ca dàn xếp cho tiểu sinh. Đại ân đại đức này, tiểu sinh suốt đời cũng không dám quên.

Mấy tên lính này thấy gã tặng cho đến hơn mười lạng bạc thì trong ánh mắt liền lộ ra một vẻ tham lam. Chỉ là khoa thi này được kiểm soát tầng tầng lớp lớp, cho dù gã qua được cửa ải này thì cũng không thể ào được trường thi. Tuy y là một vệ binh nhưng cũng không có quyền để hãnh đi vào, đành tiếc nuối cầm bạc trả lại gã, lắc lắc đầu không nói gì.

Lý Thiên Chính thấy tình cảnh này thì mồ hôi trên trán gã chảy ròng ròng xuống. Gã dường như vẫn chưa bỏ cuộc, bất chấp tất cả cầu khẩn sang

một vệ binh khác. Nhưng tên lính này vẫn không cho gã vào, quát lớn bảo gã mau đi. Bỗng nhiên, từ bên trong một vị quan viên của Lễ bộ nghe thấy liền đi ra, lạnh lùng nói:

- Là người nào ồn ào ở đây?

Người đi ra chỉ là một vị quan viên thuộc bộ Lễ nhỏ nhoi. Nhưng Lý Thiên Chính này gặp tình thế cấp bách cũng đành bất đắc dĩ quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng khẩn cầu:

- Đại nhân cứu tiểu sinh, đại nhân cứu tiểu sinh! Tiểu sinh chỉ vì tới muộn một khắc mà không được vào trường, thỉnh xin đại nhân khai ân cho tiểu sinh được vào bên trong.

Thấy Lý Thiên Chính dập đầu giống như là bằm tỏi, những âm thanh cộp cộp vang lên lọt vào tai Triệu Tử Văn. Hắn nghe thấy thì nhất thời đứng lạng tại chỗ. “Hôm nay Lý Thiên Chính là một sĩ tử không có ai thân thích. Bây giờ lại dập đầu van xin một vị tiểu quan. Cho dù thế nào thì Lý Thiên Chính này hồi trước cũng đã cứu tính mạng của mình. Aizzz, vẫn là nên cứu mạng ông anh vợ này đây”. Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng, đi đến gần Lý Thiên Chính.

Bảo Nhi che cái miệng nhỏ nhắn lại, cố kìm nén không khóc thành tiếng. Ca ca mình vứt bỏ mặt mũi, dập đầu trước vị quan sai này khiến cho nàng nhớ tới lúc cha mẹ khi lâm chung đã từng nhắc nhở: Nhất định phải chiếu cố cho gã thật tốt, để gã có thể yên tâm đọc sách, đề tên được đề trên bảng vàng. Hôm nay chứng kiến ca ca phải dập đầu như vậy, nàng sao có thể không thương tâm được chứ?

Nhìn thấy trán Lý Thiên Chính đã thấm đẫm máu, Hạ Vũ Tình cùng với Hạ Bình vừa sợ lại vừa kinh, nhất thời nảy sinh lòng thương hại. Nếu như không phải là trước kia Lý Thiên Chính đem Bảo Nhi gả cho Mã Tuần phủ thì với thanh danh của Triệu Tử Văn bây giờ, Lý Thiên Chính há phải lạy lục người ta hay sao?

Viên Ngoại lang của Bộ Lễ trừng mắt lên, lạnh lùng nói:

- Triều đình mở khoa cử chính là để lựa chọn nhân tài, để họ ra sức vì nước. Ngay cả kỳ thi lớn như thế này mà người cũng đến muộn thì sau này

há có thể vào triều làm quan được sao? Người hãy về nhà đọc sách thánh hiền thêm vài năm nữa đi!

Lý Thiên Chính đã gian khổ đọc sách hơn mười năm, chẳng lẽ để gã phải học hành thêm ba năm nữa hay sao? Gã nghe xong câu nói này thì trong lòng cảm thấy bi thống khôn tả. Giọng nói của gã trở nên nghẹn ngào, quỳ phục dưới đất không đứng dậy được. Gã không ngừng dập đầu, ngay cả thanh âm van xin cũng không thốt lên được.

- Đại nhân, hãn chỉ muốn có một khắc mà thôi, sau này chắc sẽ không như thế nữa, hay là cho hãn vào bên trong đi. Đại nhân cũng là người đọc sách, chắc cũng hiểu nỗi khổ của việc học hành.

Một thanh âm oai hùng vang lên trước cửa lớn của Khổng miếu.

Lý Thiên Chính nghe thanh âm này thì toàn thân run rẩy cả lên, đầu của gã thậm chí còn cúi thấp xuống hơn. Lúc gã chạy đến trường thi cũng đã nhìn thoáng qua Triệu Tử Văn thì sao lại không phát hiện ra hãn và Bảo Nhi được chứ? Chỉ là gã vì xấu hổ với hai người cho nên tỏ ra không quen biết nhau, từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu tiến tới. Nhớ tới lúc này mình phải dập đầu trước vị tiểu quan này, Lý Thiên lại càng xấu hổ cúi đầu xuống.

Viên Ngoại lang của Lễ bộ cười lạnh liếc mắt nhìn hãn một cái, khinh thường nói:

- Người là ai?

Đối với sự khinh miệt của tên tiểu quan này, Triệu Tử Văn cũng không để ý lắm, hãn thản nhiên nói:

- Tại hạ cũng là người đọc sách. Đối với người đọc sách thì chỉ có một con đường là vào khoa cử. Đây là tiền đồ của người ta, người hãy khai ân để hãn được đi qua đi!

- Người nói là để cho qua thì ta phải để cho hãn đi qua hay sao?

Thấy khẩu khí của Triệu Tử Văn như vậy, vị quan viên Lễ bộ này hừ nhẹ một tiếng nói:

- Người ở khoa trường nào? Khoa cử là chuyện đại sự, nơi nghiêm trang như thế này, há có thể để cho người tới gây rối sao?

Triệu Tử Văn thấy vẻ mặt tiểu nhân kiêu ngạo của y thì không khỏi sinh ra một cảm giác chán ghét. Hãn lạnh lùng cười cười lấy từ trong người ra

một tấm lệnh bài, đưa tới trước mặt vị quan viên Lễ bộ này cười hỏi:

- Chính bởi khoa cử là chuyện đại sự cho nên hy vọng “đại nhân” có thể dàn xếp thoág một chút!

Hắn đem hai chữ “đại nhân” nhấn mạnh một cách đặc biệt.

Vị quan viên Lễ bộ này nhìn thấy lệnh bài trong tay Triệu Tử Văn thì lập tức có cảm giác rét lạnh. Y nhìn vị công tử tuần lãng có làn da ngăm ngăm đen này rồi tự hỏi, Ở Đại Kinh này người trẻ tuổi như vậy mà đã có Kim Long bài cầm trong tay thì có thể là ai đây?

Bỗng nhớ ra chuyện gì đó, y kinh hoàng khuỵu gối quỳ rạp xuống đất, cả người run rẩy nói:

- Triệu tướng quân, hạ quan không biết là Triệu tướng quân giá lâm nên có nhiều điều mạo phạm. Hạ quan thật đáng chết.

Triệu tướng quân sao? Bốn tên vệ binh nghe thấy vậy thì mở to mắt, vội vàng quỳ xuống nói:

- Tham kiến Triệu tướng quân!

Danh vọng Triệu tướng quân ở kinh thành không ai sánh được, hơn nữa hắn lại còn là cận thần bên người của Hoàng thượng. Dám đắc tội với hắn, thật giống như là cắt đi con đường của mình trên quan trường. Vị quan viên Lễ bộ này nhớ lại lúc này mình tỏ ra ngử khí cao ngạo cùng với thần thái khinh miệt đối với Triệu tướng quân thì không khỏi toát mồ hôi lạnh ra. Y thầm hối hận tại sao mình lại nói năng lỗ mãng với vị công tử này thế chứ.

Lý Thiên Chính lúc đầu tưởng rằng Triệu Tử Văn sẽ ném đá xuống giếng, không ngờ hắn lại ra tay giúp gã. Ga cảm thấy hối hận không thôi vì mình đã không biết sớm Triệu Tử Văn này chính là Triệu Tế tướng và cũng là Triệu tướng quân chấn động Đại Kinh. Nếu như biết sớm như vậy thì gã đã không bỏ qua cuộc hôn sự với Triệu tướng quân mà đi đút lót một vị Tuần phủ Hàng Châu nhỏ nhoi. Chuyện này đã sớm trở thành trò cười cho dân chúng ở Hàng Châu. Lúc trước Triệu Tử Văn sau khi tòng quân trở về trở thành một đại tướng quân nhưng Lý Thiên Chính lại không để ý đến tình ý giữa muội muội mình và hắn, quả quyết đem Bảo Nhi gả cho một lão già bại hoại, thật là một chuyện tức cười muốn chết. Lý Thiên Chính đúng là khổ sở không nói nên lời. Dù sao lúc trước thân phận của Triệu Tử Văn

cũng không được công khai. Gã bây giờ cũng không dám về huyện Tiền Đường ở Hàng Châu nữa, vì sợ có người chê cười mình. Sau đó gã lại sớm đi vào kinh thành dự kỳ thi Hội.

- Đại nhân, không biết có thể xử lý thoág một chút được không?

Triệu Tử Văn nhìn vị đại nhân này, giọng nói của hắn dần trở nên bình thản, không hề có vẻ uy hiếp người. Dù sao thì Lý Thiên Chính cũng đã sai trước không đến đúng giờ.

Vị quan viên Lễ bộ này lau mồ hôi lạnh trên trán. Y sợ rằng mình lại chọc giận Triệu tướng quân nên mồ hôi chảy ròng ròng không thôi, ngây ngô trả lời:

- Hạ quan sẽ ngay lập tức đưa người này vào trường thi. Đại nhân cứ yên tâm về chuyện này!

Hạ Bình ở phía xa xa cảm thấy kỳ quái. Tại sao vị đại quan này lúc trước vô cùng ngang ngược càn rỡ mà thoág cái lại trở nên khúm núm như vậy? Hình như là Tử Văn có lấy ra một tấm gì đó thì phải. Nàng không tìm được hiểu kỳ hỏi:

- Tiểu thư, cái mà Tử Văn lấy ra là gì vậy?

Hạ Vũ Tình và Triệu Tử Văn đã là vợ chồng cho nên dĩ nhiên biết vật mà hắn cầm trong tay là thứ gì, nàng khẽ nói:

- Vật trong tay Tử Văn chính là Kim Long bài do đương kim Hoàng thượng ban cho.

Nghe thấy hai chữ Hoàng thượng, bờ vai của Hạ Bình khẽ run lên, đôi mắt xinh đẹp thấp thoág hiện lên một tia sáng. Đôi mắt của Hạ Vũ Tình lúc này đang toàn tâm toàn ý dán trên người Triệu tướng quân cho nên không để ý đến ánh mắt phức tạp của Hạ Bình. Lúc này, Lý Thiên Chính đang từ từ đứng dậy, xoay người hướng về phía Triệu Tử Văn vái một cái nôi:

- Triệu tướng quân, đa tạ tướng quân đã ra ơn!

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt Lý Thiên Chính vẫn đang tràn đầy những đường tơ máu, hắn khẽ thở dài trong lòng rồi nói:

- Không có gì, mau đi vào đi, chúc người có thể đề tên trên bảng vàng!

Lý Thiên Chính nghe vậy thì cảm thấy mũi hơi cay cay, nhin không nổi rơi một giọt lệ xuống. Ánh mắt của gã chuyển sang nhìn muội muội Bảo Nhi của mình đang đứng ở phía xa xa, trong lòng cảm thấy thật hổ thẹn với hai phu thê bọn họ. Gã đi theo sau vị quan viên lễ bộ vào trong miếu Khổng.

Lúc trước khi rơi xuống hồ nước Tây Hồ vào cái thế giới xa lạ này, Lý Thiên Chính là người cứu mình, vậy mà hôm nay hai người đã trở nên xa lạ, Triệu Tử Văn than nhẹ một tiếng, nhìn gã từ từ đi vào bên trong.

- Triệu tướng quân đi thông thả.

Bốn tên lính này thầm cảm thấy mình may mắn rằng mình chưa đắc tội với vị sĩ tử này. Thấy Triệu tướng quân chuẩn bị rời đi, bọn họ vội vàng cười nịnh.

Lý Bảo Nhi đi tới trước mặt đại ca, kéo kéo tay của hắn, nức nở nói:

- Đại ca, cảm ơn huynh.

- Nha đầu ngốc, cảm ơn cái gì chứ.

Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử lương thiện này rồi mỉm cười gật gật đầu.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 315

Mau Nói Thực Ra

Đại ca, huynh có cho rằng ca ca sẽ đỗ cống sĩ trong cuộc thi này không? Đôi mắt của Bảo Nhi khẽ nhấp nháy, nàng lo lắng khẽ nói.

Kỳ thi Hội lần này được tổ chức vào tháng ba, so với dự kiến thì trì hoãn mất một tháng cho nên các sĩ tử ở khắp nơi chắc hẳn là đã chuẩn bị kỹ càng. Về phần tên Lý Thiên Chính này có thể thi đậu được hay không, Triệu Tử Văn cũng không dám nói chắc. Nhưng mà đây là chế độ khoa cử truyền thống, thể hiện bút lực văn chương, xem ra đây chính là sở trường của Lý Thiên Chính.

Quan viên bộ Lễ chính là người chủ khảo cho kỳ thi hội này. Người nào đứng đầu bảng sẽ được vinh danh là “Hội nguyên” còn người nào trúng cử nhân thì sẽ là “Cống sĩ” sau đó sẽ tiếp tục được tham gia kỳ thi Đình. Thi Đình chính là đỉnh cao của cuộc thi tuyển chọn hiền tài. Hoàng đế sẽ là người đích thân tới đó để phát thẻ cho các Cống sĩ đã đỗ kỳ thi Hội.

Làm sao biết được tên Lý Thiên Chính này có lấy được tư cách Cống sĩ hay không nhưng Triệu Tử Văn vẫn an ủi tiểu ny tử này”

- Các ca của muội trong bụng chứa đầy văn chương, đậu Cống sĩ có lẽ chẳng là gì với hẳn!

Lý Thiên Chính dù sao cũng là ca ca ruột của Bảo Nhi, là thân nhân của nàng ở trên thế gian này. Nàng cảm thấy đau lòng khi trước kia ca ca đối xử với mình như vậy, nhưng vẫn luôn quan tâm đến gã. Chuyện này quả là có hơi mâu thuẫn.

- Đại ca, thật vậy à?

Tiểu ny tử này mừng rỡ nói:

- Nếu ca ca thật sư thi đỗ, mẫu thân và phụ thân ở dưới suối vàng biết được chắc hẳn cũng sẽ yên lòng mà nhắm mắt.

Nha đầu này xem ra vẫn một mực quan tâm đến ca ca của mình. Triệu Tử Văn khẽ lau nước mắt của Bảo Nhi rồi nở ra một nụ cười tươi, không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Đạt được danh hiệu Cống sĩ còn phải vượt qua kỳ thi Đình nữa. Con đường của Lý Thiên Chính còn dài, Triệu Tử Văn không lo rằng gã không thi đậu mà lo rằng phẩm hạnh của gã không đoan chính, những tật xấu trước kia không chịu sửa đổi. Lúc trước gã vì hám lợi mà ép đang tâm ép Bảo Nhi đi lấy chồng! Nếu như gã tiếp tục mang tính tình này đi làm quan thì thật không may cho dân chúng.

Triệu Tử Văn thấy đáng vẻ đáng thương động lòng người của Bảo Nhi cộng với việc niệm tình gã trước đây đã cứu mạng hẳn mới ra tay giúp đỡ chứ nếu không thì đã sớm hờ hững không để ý tới. Hơn nữa, thi đậu hay không đậu vẫn còn là một vấn đề, việc làm quan vẫn còn quá sớm để nói.

- Khó trách được Bảo Nhi tử tử muốn đi cùng chúng ta, hóa ra là đi gặp ca ca của mình.

Hạ Bình chớp chớp đôi mắt to, nhìn Lý Bảo Nhi cười hì hì.

Bảo Nhi liếc trộm Triệu đại ca, xấu hổ cúi đầu xuống. Nữ tử Hạ Bình này thật đúng là tự vạch áo cho người ta xem lưng. Triệu Tử Văn trừng mắt lườm nha đầu ăn nói không biết cố kỵ gì này.

Thấy thần sắc của Triệu Tử Văn, Hạ Bình lập tức hiểu ra mình đã nói sai rồi. Nàng thè thè lưỡi, ôm lấy cánh tay của Bảo Nhi rồi nói:

- Bảo Nhi tử tử, không cần phải nghĩ luẩn quẩn chuyện này nhiều làm gì!

Bảo Nhi gật đầu cười cười. Có lẽ trong nụ cười của nàng đang ẩn chứa một điều đau khổ. Là huynh muội thân thiết với nhau, thì làm sao có thể thù hằn mãi được. Triệu Tử Văn hiểu rõ điều này cho nên trong lòng thầm quyết định sẽ xem biểu hiện sau này của Lý Thiên Chính về sau đã rồi tính. Bởi vậy hẳn mới lưu tâm đến ông anh vợ này.

Bảo Nhi cùng với đại ca đã bá thiên địa, từ nay về sau chính là người của Triệu gia. Bảo Nhi từ nhỏ đã được học tam tông tứ đức cho nên không tính toán với đại ca. Nàng biết ca ca mình tính tình không tốt, sau này nàng

sẽ cố gắng khuyên giải, đợi khi ca ca mình đổi tính thì có lẽ đại ca mới chịu nhận hẳn.

Hạ Vũ Tình cảm thấy không khí có vẻ không được tốt lắm liền dịu dàng nói:

- Bảo Nhi muội muội, muội không ra ngoài chợ mua thức ăn sao? Bây giờ chúng ta cùng nhau đi nào!

Khuôn mặt của nàng chuyển sang nhìn Triệu Tử Văn lại nói tiếp:

- Tử Văn, huynh có đi không?

Triệu Tử Văn còn phải bận việc nên mỉm cười nói:

- Các nàng đi thôi, ta còn có việc phải làm.

- Đại ca, huynh còn có việc phải làm, vậy huynh mau đi đi, chúng muội mua xong đồ ăn sẽ trở về phủ.

Bảo Nhi nhu thuận khẽ nói.

Triệu Tử Văn ghé vào sát tai tiểu ny tử này khẽ nói:

- Tối nay ở trong phòng đợi đại ca, nhớ rõ đừng có đóng cửa lại.

Biết là mình đã làm cho đại ca không vui nhưng khi nghe thấy đại ca nói lời xấu xa này hai má Bảo Nhi vẫn ửng đỏ lên. Nàng vừa thẹn vừa mừng dịu dàng nói:

- Đại ca, muội chờ huynh quay trở lại.

Thấy khuôn mặt Bảo Nhi hơi ửng đỏ, Hạ Vũ Tình biết rằng tên bại hoại này đang đùa giỡn với nàng cho nên liền hừ lạnh nói:

- Chàng chỉ biết khi dễ Bảo Nhi và Hạ Bình, mau đi làm chuyện của chàng đi!

Đại tiểu thư này thật đúng là không nể tình gì cả. Triệu Tử Văn cười hắc hắc bước đi. Sau khi bước đến gần Đại tiểu thư, hắn dừng lại rồi khẽ nói bên tai nàng:

- Hay là Đại tiểu thư hôm nay cũng ở trên giường Bảo Nhi chờ ta quay lại được không?

“Cái tên đặng đồ tử vô sỉ này!” Đại tiểu thư giơ bàn tay nhỏ nhắn lên định đánh. Thế nhưng Triệu Tử Văn rất nhanh nhẹn tránh khỏi nắm tay nhỏ của nàng, cười ha hả đi về phía xe ngựa của Tô Thái sư.

“Cái đồ phóng đãng này chỉ toàn có những ý định xấu xa”. Hạ Bình ở bên cạnh nghe được câu hỏi hẳn dành cho Đại tiểu thư thì má phấn ửng đỏ lên, sau đó liền nói:

- Đừng để ý tới huynh ấy. Ba người chúng ta mau đi chợ mua thức ăn.

- Đúng vậy, Vũ Tình tỷ tỷ, bây giờ chúng ta mau đi thôi!

Bảo Nhi đã được giải quyết khúc mắc ở trong lòng cho nên vui vẻ nói.

Ba vị tiểu thư liền nắm tay đi tới chợ.

- Triệt tiểu ca, tiểu ca thật sự là có phúc khí!

Triệu Tử Văn vừa lên ngựa, Tô Thức đã cười nịnh.

Triệu Tử Văn đảo mắt nói:

- Tô Thái sư, bảo phu xe mau đánh xe đi, để Hoàng thượng chờ cũng là điều không hay!

- Tô Tứ, đi thôi!

Tô Thức lớn tiếng gọi phu xe.

Xe ngựa bắt đầu lộc cộc đi hướng tới phủ của Bát Hoàng tử.

Đình đài lầu các, ban công thủy tạ được ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống mặt hồ, làm nổi bật hình ảnh ban công thủy tạ của phủ Hoàng tử lên trên mặt nước, xem ra có vẻ vô cùng ưu nhã. Triệu Tử Văn đứng ở cái cầu hình vòm trong hồ nước của phủ Hoàng tử ngắm nhìn lầu các ở phía xa xa.

Tô Thức đưa hẳn nơi này sau đó quay về phủ Thái sư, để hẳn lại một mình chờ Hoàng đế triệu hồi.

- Triệu đại nhân!

Một thanh âm trong trẻo từ trên mặt hồ truyền đến! Triệu Tử Văn nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại, thấy có một chiếc thuyền đầy hoa mộc lan đi về phía hướng này, đứng đầu thuyền chính là An công công. Y vui vẻ thân thiện gọi hẳn nói:

- Triệu đại nhân, mời lên thuyền.

Chiếc thuyền gỗ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh lầu các. Triệu Tử Văn cũng thuận thế bước lên trên thuyền, An công công vội vàng thi lễ nói:

- Nô tài ra mắt Triệu tướng quân!

Danh vọng hôm nay của Triệu tướng quân ở Đại Kinh khó có người nào có thể so sánh được. An công công nịnh nọt hành lễ càng cho thấy địa vị

cao sang của Triệu Tử Văn.

Chiếc mộc thuyền dập dềnh lướt đi đến gần thủy tạ. Lão Hoàng đế đang ngồi bên trong đó, bên cạnh có những cao thủ địa nội hộ vệ.

Sắc mặt lão Hoàng đế càng ngày càng tái nhợt. Triệu Tử Văn vừa bước lên thủy tạ đã vội vàng hành lễ:

- Vi thần tham kiến Hoàng thượng!
- Triệu ái khanh miễn lễ.

Mục quang của lão Hoàng đế vô cùng âm đạm nhưng lão vẫn cố nặn ra một nụ cười để nói,

- Không biết Hoàng thượng tìm vi thần có chuyện gì không?

Triệu Tử Văn thấy bệnh của lão Hoàng đế càng ngày càng nặng, biết rằng lão không thể duy trì được bao lâu nữa, lại nghĩ đến việc lão tàn nhẫn đem quận chúa An Ninh gả nơi phương xa thì diêm đạm hẳn.

- Trẫm dĩ nhiên tìm người có việc!

Vẻ mặt của lão Hoàng đế có hơi mỏi mệt, lão cũng không quan sát biểu lộ lãnh đạm của Triệu đại nhân, trong mắt lão thấp thoáng một tia dị sắc.

Dừng một chút, lão Hoàng đế liền nói:

- Thương pháp của người học được từ đâu vậy?

Triệu Tử Văn cảm thấy ngạc nhiên, hẳn vốn tưởng rằng lão Hoàng đế vì chuyện tiểu quận chúa mà đến tìm mình, không ngờ lại thốt ra những lời này. Hẳn không nhanh không chậm trả lời:

- Hoàng thượng tại sao lại hỏi đến chuyện này vậy?

Lão Hoàng đế chăm chú nhìn hẳn, gần từng chữ:

- Chuyện này rất trọng yếu, thương pháp mà người sử dụng lúc ở trường đấu có phải là Đan Thủ Thập Bát Thiêu phải không?

Đây là lần đầu tiên có người nói ra tên thương pháp này. Trong lòng Triệu Tử Văn vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ đúng như ta đoán, Lý chưởng quỹ chính là người trong Hoàng gia, thương pháp này chính là do Hoàng gia sáng chế ra sao?

La Thanh Yên đã từng là công chúa Đại Kinh vậy mà nàng lại có liên lạc với Lý chưởng quỹ, hôm nay lão Hoàng đế lại nhận ra thương pháp này thì cho dù là kẻ ngốc tử cũng nhận ra ba người có mối liên hệ với nhau.

Thấy lão Hoàng đế biết thương pháp này, Triệu Tử Văn cũng không dấu diếm gì, gật đầu nói:

- Hoàng thượng đoán không sai, thương pháp này quả đúng là Đan Thủ Thập Bát Thiêu. Chẳng lẽ Hoàng thượng cũng từng luyện qua thương pháp này?

Lão Hoàng đế đột nhiên phục hồi tinh thần, dường như rất hứng thú đối với đề tài này, lão cười ha hả nói:

- Người thấy dáng vẻ ta giống như từng học qua không?

Triệu Tử Văn thấy thân thể lão Hoàng đế cường tráng, xem ra đã từng luyện qua võ, liền vui vẻ nói:

-Nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nhưng Hoàng thượng cốt cách khác thường, chín là kỳ tài trong võ học, tuyệt đối là cao thủ nhất đẳng.

Nghe Triệu tướng quân này nói một hồi, lão Hoàng đế vừa bực vừa buồn cười, lão nghiêm mặt nói:

- Xem ra lá gan của Triệu ái khanh quả thật không nhỏ, càng lúc lại càng lớn, dám trêu chọc cả trẫm.

Thấy lão Hoàng đế lộ vẻ tức giận, Triệu Tử Văn cười ngượng ngùng:

- Thần biết tội, xin Hoàng thượng tha thứ!

Triệu tướng quân này quả là khéo nói. Lão Hoàng đế không nặng không nhẹ đập án bàn, long nhan lộ vẻ không vui nói:

- Triệu Tử Văn, người học thương pháp này từ đâu? Mau nói thực cho trẫm biết!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 316

Hộ Tống

Lý chưởng quỹ chính là người có ơn dạy bảo Triệu Tử Văn. Nếu như không có Lý chưởng quỹ thì cũng không có Triệu tướng quân ngày hôm nay. Triệu Tử Văn không biết lão Hoàng đế cũng với Lý chưởng quỹ là địch hay là bạn cho nên không dám nói lai lịch của thương pháp này ra.

- Nói cái gì, thực cái gì cơ? Hoàng thượng nói làm cho thần cảm thấy hồ đồ mất rồi.

Triệu Tử Văn không hiểu cười ha hả nói.

Triệu tướng quân bây giờ chính là nhân vật quan trọng. Với quyền thế của Triệu tướng quân hôm nay, lão Hoàng đế còn muốn hắt phũ tá Bát hoàng tử để đoạt vị nữa thì sao dám bắt bẻ hắt.

- Hừ, cho dù người không nói, trẫm cũng biết người dạy thương pháp cho người.

Lão Hoàng đế đảo mắt, nói một câu đầy thâm ý.

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Hoàng thượng, người đừng tưởng làm như vậy thì sẽ khiến vi thần nói ra.

- Ta tưởng người nghĩ trẫm sẽ nói ra huyền cơ mới đúng.

Lão Hoàng đế trừng mắt đánh giá Triệu tướng quân vô si này. Cũng không biết rằng có phải Triệu tướng quân ở trường huấn luyện, lấy một địch ba này có phải là tiểu thư đồng da mặt dày như bức tường hay không!

Triệu Tử Văn không biết rõ mọi chuyện cho nên không dám nói rằng thương pháp này là do Lý chưởng quỹ dạy cho hắt. Hắt cũng muốn biết thân phận của Lý chưởng quỹ là như thế nào cho nên mới hỏi lại lão Hoàng đế như vậy. Lão Hoàng đế làm sao có thể chịu thua được. Lão dĩ nhiên là

muốn Triệu Tử Văn tự mình mở miệng nói ra. Hai người ám đấu với nhau khiến cho An công công ở bên cạnh nhìn Hoàng thượng và Triệu tướng quân không ai nhường ai thì trên khuôn mặt già nua hồng hào xuất hiện một nụ cười.

- Người có biết mười tám chiêu này là do ai sáng chế không?

Thần sắc lão Hoàng đế đột nhiên thay đổi, đôi mắt bắn ra từng vẻ uy nghiêm, nhìn Triệu Tử Văn hỏi.

Trải qua một phen thử hăn, lão Hoàng đế đã biết người dạy thương pháp này cho Triệu Tử Văn thật không đơn giản, cho nên hăn mới không muốn nói ra. Bây giờ phải tìm cách để xác định xem người dạy thương pháp cho Triệu đại nhân rốt cục là ai. “Nói đùa, ta làm sao mà biết được chứ?” Triệu Tử Văn biết thương pháp này không gì sánh được, lực lượng vô cùng hùng mạnh. Thương pháp bá đạo này đã lưu truyền từ lâu, hăn làm sao biết do ai sáng chế ra chứ?

Triệu Tử Văn khẩn thiết cười nói:

- Thỉnh xin Hoàng thượng cho thần biết!

Ngay cả thương pháp mình sử dụng mà cũng không biết là do ai sáng chế ra, thật sự là khó có thể chấp nhận được.

Lão Hoàng đế cũng nghĩ rằng Triệu tướng quân không biết thương pháp này là do ai sáng chế. Trong lòng lão không khỏi cảm thấy buồn cười. Lão vuốt vuốt bộ râu bạc của mình cười nói:

- Thương pháp bá đạo này chính là do Hạng gia, tổ tiên ta sáng chế ra.

Hạng gia tổ tiên? Triệu Tử Văn trợn mắt nhìn trân trân nói:

- Là Hạng Vũ sao?

Hoàng thất của Đại Kinh là họ Hạng. Khai tổ Hoàng đế của Đại Kinh chính là hậu duệ của Hạng Vũ. Triệu Tử Văn đã ở đây gần một năm, tại sao lại không biết chuyện này chứ?

- Nói bậy! Tổ tiên của trẫm há có thể để cho người gọi thẳng tọc danh như vậy?

Lão Hoàng đế giận dữ đập bàn.

- Khụ khụ.

Khuôn mặt già nua của lão Hoàng đế đỏ bừng cả lên, ho mạnh vài tiếng. Triệu Tử Văn thấy vậy thì kinh hoàng, chỉ sợ Hoàng đế lão gia tử này tức chết ngay bây giờ. Hắn vội vàng nói:

- Hoàng thượng thứ tội, thần chỉ lỡ miệng mạo phạm đến Hạng tướng quân mà thôi.

Hạng Vũ trước kia đã thống nhất lục quốc khiến cho Triệu quốc được yên ổn. Diệt Lưu Bang, trừ Hung Nô, khiến cho vạn dân kinh ngưỡng, gọi Hạng Vũ là Hạng tướng quân, cũng không phải là thất lễ.

- Hoàng thượng, Triệu đại nhân nhất thời lỡ miệng. Người cũng không nên vì thế mà để tổn thương long thể.

An công công hoảng sợ xoa xoa lưng lão Hoàng đế, khuyên bảo nói.

Từ trước đến giờ lão Hoàng đế vẫn luôn giữ vẻ bình hòa, đột nhiên tức giận cũng là do sự sùng kính của lão đối với tổ tiên họ Hạng của mình.

- Nếu để cho trẫm nghe thấy người gọi thẳng tục danh tổ tiên của trẫm một lần nữa, trẫm tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu.

Lão Hoàng đế lại ho khan vài tiếng, trên lông mày hiện lên oai khí khiếp người, nhìn thẳng Triệu Tử Văn nói.

Triệu Tử Văn cảm thấy rất oan uổng. Ở thế giới của hắn, ngôn luận rất tự do, không hề có nhiều quy củ như vậy. Gọi thẳng tục danh vốn là thói quen của Triệu Tử Văn, hắn không ngờ gọi thẳng tên Hạng Vũ cũng là phạm pháp.

- Vi thần biết tội.

Triệu Tử Văn thấy không lay chuyển được lão Hoàng đế, đành phải vái một cái rồi nói.

Lão Hoàng đế dường như vẫn còn chưa nguôi, tức giận nói:

- Nếu như người khác gọi thẳng tên tổ tiên của trẫm, trẫm đã sớm đưa hắn ra ngoài chém đầu rồi.

Hạng Vũ lúc trước là tướng quân của Triệu quốc, dân chúng Đại Kinh cũng không sùng bái ông quá mức, chỉ có những người trong hoàng thất mới sùng kính Hạng Vũ như vậy thôi. Triệu Tử Văn đột nhiên có một ý nghĩ, lão Hoàng đế này đột nhiên nói đến lai lịch của thương pháp nhưng

thật ra là ám chỉ Lý chưởng quỹ là người trong hoàng thất. Điều này cho thấy, Lý chưởng quỹ thật ra không phải là họ Lý, mà là họ Hạng mới đúng!

Đôi mắt hần sáng lên, quả thật đúng như hần dự liệu, chưởng quỹ này quả là người trong hoàng thất. Ông ta so với lão Hoàng đế thì lớn hơn một chút, chẳng lẽ lông ta chính là Thế tử, hoặc là lão huynh của Hoàng thượng hay sao?

Lão Hoàng đế thấy Triệu tướng quân đột nhiên sáng ngời hai mắt thì trong lòng thầm tán thưởng hần cơ trí hơn người. Lão vẫn chưa nguôi giận, cười lạnh nói:

- Nhớ kỹ, đây là chuyện trọng đại. Người không được ra ngoài tìm hiểu thêm tin tức, càng không được nói cho người khác biết.

“Không được điều tra, không được hỏi, như vậy không phải là kẻ ngốc sao?”

Triệu Tử Văn bây giờ đã hiểu, mục tiêu của phản quân ở Hàng Châu lúc trước chính là Hạng chưởng quỹ. Hôm nay không phải lúc rút dây động rừng cho nên hần liền nói:

- Vi thần hiểu rõ!

Hai người nói chuyện vô cùng thần bí. An công công ở bên cạnh cùng với cao thủ trên đại nội đều cảm thấy mờ mịt.

- Lúc người học thương pháp có cầm qua một cây thương nào không?

Lão Hoàng đế trầm ngâm nửa ngày, sau đó hỏi thử hần.

Thương? Triệu Tử Văn nghe vậy thì hơi chột dạ, trầm ngâm suy nghĩ một lúc. Thông qua việc Lý chưởng quỹ là người trong hoàng thất, Triệu Tử Văn cũng đoán rằng cây thương đó chính là bảo vật của hoàng thất bị người khác lấy mất. Hần cười ha hả nói:

- Thương, cây thương gì? Thần chưa từng nghe nói qua!

Da mặt của Triệu tướng quân này quả là dày đến mức người khác khó có thể tưởng tượng được. Lão Hoàng đế không thể đoán ra được lời nói này của hần là thật hay giả, trầm ngâm lẩm bẩm nói:

- Theo quy củ, thì cây thương này có được giao cho người ngoài hay không?

Thanh âm lẩm bẩm của lão Hoàng đế Triệu Tử Văn không nghe thấy được vì hắn đang đứng ở xa. Hắn đưa mắt nhìn ra, thấy Bát Hoàng tử đang đứng ở lầu các trong phủ, thường thức cảnh đẹp mùa xuân, nhìn qua có vẻ rất tiêu dao.

Hắn đột nhiên nhớ tới thời gian ngắn ở Hàng Châu, hắn cũng với Lý chương quỹ tình cờ gặp nhau. Sau đó hắn rút xuống vực và gặp lại ông ta lần nữa. Vị ẩn sĩ cao nhân này hay là người trong hoàng thất? Triệu Tử Văn cảm thấy nhân sinh thật tràn đầy những điều khó có thể tưởng tượng được. Khi trước, La Thanh Yên đã từng nói Hồ Đầu Thương chắc chắn là một vận thần kỳ không đơn giản, xem ra nó quả đúng là bảo vật của hoàng gia!

Đột nhiên, một thân ảnh nữ tử xinh đẹp đập vào ánh mắt của Triệu Tử Văn. Ở chiếc cầu trên bờ hồ xuất hiện một thiếu nữ thân ảnh thướt tha, mi mắt đang nhìn về chốn xa xôi, da trắng như tuyết. Thân hình thon thả tựa như đang nhẹ nhàng đong đưa trong gió khiến cho người qua cầu phải chú ý đến. Đây chẳng phải là tiểu quận chúa sắp đi lấy chồng nơi phương xa Hạng An Ninh hay sao? Tiểu quận chúa đang cùng với Bát Hoàng tử nói chuyện với nhau. Sự xuất hiện của nàng khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy ngạc nhiên, hắn thầm đoán rằng nàng đến đây chắc là để tìm Hoàng thượng.

- Triệu ái khanh, hôm nay ta và người nói vài câu với nhau, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Lão Hoàng đế nghiêm mặt nói.

Triệu Tử Văn chỉ quan tâm đến thân phận của vị Chương quỹ sư phụ này. Đối với bí mật hoàng gia hoàn toàn không có hứng thú. Hạng chương quỹ đã ẩn cư học đạo trường sinh cho nên hắn sẽ không quấy rầy sự yên tĩnh của sư phụ, từ nay về sau hắn sẽ giả bộ không biết gì về chuyện này.

- Vi thần hiểu rõ.

Mục quang của hắn di chuyển, không nhìn tiểu ny tử đáng thương kia nữa, hướng về phía lão Hoàng đế nói.

- Hôm nay trầm tìm người cũng vì một chuyện nữa.

Lão hoàng đế sau khi xác định được lai lịch thương pháp của Triệu Tử Văn thì tiếp tục chuyển chủ đề, nghiêm mặt nói:

- Trẫm hy vọng lần cầu thân với Hung Nô này, người có thể đại diện cho Đại Kinh, hộ tống công chúa một đoạn đường.

Tướng quân hộ tống sao? Triệu Tử Văn cảm thấy khẩn trương, dò hỏi:

- Vậy là hoàng thượng đã quyết định sẽ cầu thân với Thác Bạt vương tử Hung Nô à?

Lúc trước ở giáo trường luận võ đã cá cược với nhau. Nếu như hãn thua hãn sẽ làm người hộ tống cho Thác Bạt. Triệu tướng quân thầm nghĩ, liệu đây có phải là âm mưu của Thác Bạt Khuê hay không đây?

- Là thỉnh cầu của An Ninh.

Hoàng thượng khẽ nhấp ngụm trà thơm ở trên bàn, không nhanh không chậm nói.

Quả ớt nhỏ? Đôi mắt Triệu Tử Văn chợt lóe lên một tia sáng, trong lòng thầm đánh giá, “Chẳng lẽ Hạng An Ninh định tìm đến cái chết, muốn lập bẫy để hại ta sao?” Tiểu quận chúa là người có tâm kế, không từ bất kỳ thủ đoạn nào, Triệu Tử Văn không thể không đề phòng nàng.

Bây giờ phán đoán vẫn còn quá sớm, Triệu Tử Văn hướng về phía Hoàng đế ôm quyền nói:

- Chỉ sợ hạ thần không đảm nhiệm được việc này. Đại Kinh kỵ quân còn phải do thần lo liệu. Thần kính xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Lão Hoàng đế ngưng thần lại, tựa như đang suy nghĩ để tìm ra nguồn gốc mọi chuyện, sau đó ông thở dài thật sâu nói:

- Trẫm cũng không muốn người đi hộ tống An Ninh nhưng nó lại thỉnh cầu với Trẫm như vậy. Dù thế nào thì nó cũng là hoàng chất của trẫm, người bảo trẫm có thể không đáp ứng được sao?

“Lão hổ thẹn với An Ninh, liên quan gì đến ta? Tại sao chuyện này lại kéo ta vào?” Triệu Tử Văn trong lòng cảm thấy tức giận, hãn đang suy nghĩ biện pháp giải cứu tiểu quận chúa, không ngờ chưa nghĩ ra cách thì đã phải làm một việc như vậy.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Giải Cứu

Hoàng thượng, Đại Kinh nhiều quan viên như vậy. Tại sao hết lần này đến lần khác cứ muốn thần hộ tống vậy?

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ nói.

Thấy Triệu tướng quân lộ vẻ mặt đau khổ, lão Hoàng đế cũng không muốn bắt hấn đi. Lão cười nói:

- Đây là thỉnh cầu của An Ninh, trăm không thể không đáp ứng. An Ninh cũng chỉ bảo người hộ tống nó đi một đoạn đường mà thôi. Sau khi ra đến quan ngoại thì người có thể trở về, như vậy thì cũng không đến mức gặp nguy hiểm gì quá lớn...

Đôi mắt Triệu Tử Văn nhìn sang tiểu quận chúa. Chỉ thấy ở trong gian thủy tạ trên bờ hồ, Hạng An Ninh đang ngồi gần Bát Hoàng tử. Không biết là hai người nói chuyện gì nhưng trong đôi mắt của quả ớt nhỏ này lại thấp thoáng lệ quang, mi mục lộ vẻ đau khổ, đáng thương không nói thành lời.

Triệu Tử Văn thở dài trong lòng. Nếu như chuyện này không thể vãn hồi thì mình đưa nàng một đoạn đường cũng coi như là bồi tội. Hấn suy nghĩ một lát sau đó ôm quyền hướng về phía lão Hoàng đế:

- Thần nhất định sẽ hoàn thành sứ mạng!

Lão Hoàng đế khẽ gật đầu, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời xanh thăm bao la, thở dài một hơi:

- Trăm biết tính mệnh của mình không lâu nữa sẽ hết, vô lực giải quyết chuyện chiến sự với Hung Nô. Hôm nay Hung Nô bất đắc dĩ phải đem thành trả lại cho nên trong lòng bọn họ đã mang oán hận. Thế cục giờ đây càng ngày càng nguy hiểm, không hy sinh An Ninh thì trăm cũng không còn lựa chọn khác!

Lời nói này thật ra thậm chí đến việc Triệu Tử Văn thắng trận trong vụ cá cược trên trường đấu hôm bữa. Thật ra chuyện này lại càng khiến cho chiến sự hai nước diễn ra nhanh hơn. Hôm nay Thác Bạt Khuê đã bị giam lỏng ở kinh thành, Hung Nô lại bị hạ mất vài thành. Thác Bạt Đôn sao có thể không tức giận? Nói không chừng không lâu nữa y sẽ mang đại binh xuôi Nam. Bây giờ Đại Kinh hoàn toàn không phải là đối thủ của thiết kỵ Hung Nô... Triệu Tử Văn hiểu rõ ý tứ của lão Hoàng đế, nhưng nếu như lúc trước mà thua trận trong cuộc đấu thì còn gì là uy nghiêm của Đại Kinh nữa? Như vậy sẽ mất đi dân tâm của Đại Kinh, mà mất đi dân tâm chính là mất đi thiên hạ. Triệu Tử Văn không hối hận những việc trước kia mình làm, hẳn hiểu rằng, bất kể thắng hay thua, quả Ớt nhỏ cũng phải lấy chông nơi xa xứ. Hạng An Ninh là nữ tử duy nhất còn lại trong hoàng thất. Hoàng thượng mặc dù không đành lòng làm như vậy với nàng nhưng tình thế bức bách như thế này. Cũng là hơi bất đắc dĩ

- Hoàng thượng, vi thần đã biết thân phận của Sở Thăng và La Thanh Yên. Chỉ là hai người đó rốt cục là có oán thù gì với nhau vậy?

Triệu Tử Văn không muốn tiếp tục đề cập đến đề tài này liền nói lảng sang chuyện khác.

Lão Hoàng đế cả kinh, ngạc nhiên hỏi hần:

- Người làm sao mà biết được?
- Đây là tin tức do thần tìm hiểu được.

Triệu Tử Văn cười nói.

- Thật không?

Lão Hoàng đế nói thẳng:

- Chuyện này là ân oán cũ từ mười năm về trước, người không cần biết tường tận! Hôm nay cứ làm tốt việc quận chúa chuẩn bị xuất giá đi. Ba ngày sau nó sẽ phải khởi hành tới đi tới đất Hung Nô.

Ba ngày sau! Nhanh như vậy sao? Triệu Tử Văn biến sắc. Muốn trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà khiến cho lão Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh thì đúng là nằm mơ. Chẳng lẽ mình phải dùng biện pháp mạnh hay sao?

Tiểu quận chúa lấy chồng ở phương xa đối với lão Hoàng đế và Triệu Tử Văn chắc chắn là một chuyện tốt... Lão Hoàng đế có thời gian để giúp cho Bát Hoàng tử thuận lợi đăng cơ còn Triệu Tử Văn thì không còn bị uy hiếp bởi kẻ đứng phía sau hạ âm mưu ám muội lúc trước.

Một chuyện tốt cho cả hai như vậy, bất luận ai cũng sẽ không cần suy nghĩ mà lập tức đáp ứng.

Tiểu quận chúa lại mới chỉ mười sáu tuổi, làm sao cự tuyệt được chứ? Triệu Tử Văn cảm thấy hơi mâu thuẫn ôm quyền nói:

- Vi thần hiểu rõ!

- Gần đây An vương lại tỏ ra rất an phận.

Lão hoàng đế trầm tư nói.

Bây giờ Triệu đại nhân đã nắm trong tay hai nghìn kỵ quân Đại Kinh. An vương còn dám giở trò hay sao?

An Vương này đã dốc lòng chuẩn bị nhiều năm, sao có thể buông tha đơn giản như vậy được chứ, không biết âm mưu kế tiếp của y là gì. Triệu Tử Văn biết rằng An vương đang nắm giữ bọn Hắc võ sĩ cùng với một nửa số Ngự Lâm Quân. Thế lực cường đại như thế, người khác không thể không đề phòng.

Đại thần trong triều vẫn chia làm mấy phe như trước. Tuy nhiên sau khi thân phận của Triệu Tử Văn được công bố, rất nhiều đại nhân trong triều đã quay sang phe của Tô Thái sư. Bây giờ thế cục trong triều đình Tô Thái sư rõ ràng đã mạnh hơn An Vương.

Dù sao thì An Vương cũng không phải là người ngu ngốc. Mấy ngày gần đây y không hề có động thái nhất định là khúc nhạc dạo trước khi xảy ra bão tố. Chỉ sợ rằng y đang tính toán tỉ mỉ cho một âm mưu lớn... Lão Hoàng đế cùng với Triệu Tử Văn không phải là con giun trong bụng của An Vương cho nên làm sao biết y có âm mưu gì. Bọn họ chỉ có thể bình đến thì tướng ngăn, nước đến thì đắp đất chặn.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- An Vương chắc chắn là có âm mưu rồi sau đó mới có hành động. Chúng ta phải cẩn thận đề phòng thật tốt.

- Người phái người theo dõi thật sát cử động của An Vương. Nếu như hắn có động thái khác thường, cần phải lập tức bẩm báo.

Lão Hoàng đế lộ vẻ nghiêm túc nói. Lão vẫn có chút kiêng kỵ với An Vương này. An Vương chính là trở ngại lớn nhất trong việc kế thừa ngôi vị của Bát Hoàng tử.

- Vi thần hiểu.

Triệu Tử Văn nói:

- Chỉ là chúng ta phải lựa chọn cách giải quyết. Nếu như hai bên cứ án binh bất động thì chuyện này rốt cục bao giờ mới có thể giải quyết được?

Triệu đại nhân lo lắng rằng nếu như An Vương cứ một mực bất động cho đến khi lão Hoàng đế chết mới....

Đôi mắt lão Hoàng đế hiện ra một tia sát ý, rất có lực uy hiếp. Lão lạnh lùng nói:

- An Vương tính khí nôn nóng. Trẫm không tin rằng hắn có thể bình tĩnh được!

- Người chỉ cần lo tốt chuyện của Trung Thư Tỉnh đi. Những thứ khác sẽ do Tô ái khanh và Tần ái khanh đảm nhiệm.

Lão Hoàng đế lại nói tiếp:

- Trong vòng ba ngày này người không cần phải lo liệu việc khác nữa, hãy chuẩn bị thật tốt cho chuyện hôn thân. Trong lúc hộ tống An Ninh đi xa tuyệt đối không được để cho sai lầm nào xuất hiện!

Triệu Tử Văn đã nói hết mọi chuyện. Hắn ôm quyền nói:

- Vi thần nhất định sẽ tận lực bảo đảm sự an toàn cho quận chúa. Ngày mai đã là ngày bắt đầu chuẩn bị cho việc hòa thân của công chúa, bây giờ thần sẽ qua Trung Thư Tỉnh lo nốt một số chuyện.

Cùng Triệu đại nhân nói chuyện với nhau nửa ngày, lão Hoàng đế cuối cùng cũng đã có cảm giác mỏi mệt, vung ống tay áo rộng lên nói:

- Người đi đi, nhớ kỹ lời nói hôm nay của trẫm.

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu cáo lui, đi thẳng lên trên một thuyền một lần nữa quay trở lại chiếc cầu trên hồ. Hắn chuẩn bị khởi kiệu rời đi thì trông thấy Hạng An Ninh thanh tú động lòng người đang đứng ở phía bên kia cầu.

Bát Hoàng tử cũng ở bên cạnh quận chúa. Hắn khẽ cười nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu đại nhân, xin đừng bước, mau tới đây!

Vừa nói chuyện với Hoàng thượng xong không ngờ lại gặp Bát Hoàng tử cùng với tiểu quận chúa. Triệu Tử Văn không ngừng kêu khổ, hắn đi lên phía trước, ôm quyền nói:

- Vi thần tham kiến Bát Hoàng tử, tham kiến quận chúa.

- Triệu tướng quân mau mau miễn lễ.

Bát Hoàng tử hòa ái vội vàng nói. Hôm nay Bát Hoàng tử mặc một bộ y phục màu trắng, đầu đội tử kim quan, môi hồng răng trắng, quả là phong lưu tiêu sái.

Còn Hạng An Ninh thì mặc một bộ quần áo màu hồng, lông mày đen như vẽ, đôi mắt như làn thu thủy, biêng biếc lưu chuyển, kiều mỹ không gì sánh được. Vẻ ưu oán đau khổ của nàng khiến cho bất luận là ai cũng phải sinh lòng thương cảm. Nàng khẽ cắn hai hàm răng trắng ngà lại, lẳng lẳng nhìn Triệu tướng quân mà mình ngày nhớ đêm mong.

Triệu Tử Văn trước hết chú ý tới cái cổ thon dài trắng nõn của Hạng An Ninh. Chỉ thấy một chuỗi hạt trân châu đang chuyển động trên cổ của nàng, tuy nhiên trân châu vẫn chưa che khuất được toàn bộ vết thương trên cổ, màu đỏ nhàn nhạt ở đó vẫn thoáng ẩn thoáng hiện đập vào mắt khiến cho người ta phải kinh hãi! Cô nàng này đúng là đã có ý định tự sát. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm lắc đầu cười khổ.

- Bát Hoàng tử tìm thần có chuyện gì không?

Triệu Tử Văn gian nan chuyển dời ánh mắt sang nhìn Bát Hoàng tử và nói. Hắn cảm thấy hổ thẹn, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt u oán của tiểu quận chúa.

Điều quan trọng là, Triệu Tử Văn không biết rằng tiểu quận chúa này muốn hắn hộ tống là có âm mưu quỷ kế gì cho nên phải giữ một khoảng cách tốt nhất đối với nàng!

Vẻ mặt Bát Hoàng tử đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, hắn khẽ nói:

- Ta có chuyện trọng yếu cần trao đổi với đại nhân!

Ánh mắt của hãn lơ đãng nhìn về phía tiểu quận chúa. Triệu Tử Văn liền hiểu ra chuyện này nhất định có quan hệ với nàng. Hãn gật gật đầu, đi theo sau lưng Bát Hoàng tử, hướng tới một tòa lầu bí mật. Lão Hoàng đế sớm đã rời thủy tạ bước lên mộc thuyền trở lại hoàng cung cho nên Bát Hoàng tử mới mượn cơ hội này tìm Triệu đại nhân. Hạng An Ninh chần chừ một lát sau đó vẫn không đi theo. Nàng nhìn theo bóng lưng Triệu tướng quân, một cảm giác như bị bỏ rơi dâng lên trong lòng, nước mắt tự nhiên ứa ra.

- Tử Văn, ta biết rằng chàng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho ta.

Thấy biểu lộ lạnh lùng của Triệu tướng quân, Hạng An Ninh khi hồi tưởng lại nhin không được ghen ngào xao xuyên ứa nước mắt.

Bát Hoàng tử dẫn Triệu Tử Văn tới một sương phòng trong tòa lầu. Sương phòng này khá ưu nhã tươi mát, hương thơm thoang thoảng. Bát Hoàng tử dựa vào một chiếc ghế bằng gỗ lim, hướng về phía Triệu tướng quân nói:

- Triệu tướng quân, xin mời ngồi.

Triệu tướng quân cũng nói:

- Bát Hoàng tử cũng ngồi đi!

Bát Hoàng tử gật gật gật đầu mỉm cười rồi ngồi kế bên cạnh hãn, mông chưa chạm ghế thì đã mở miệng nói:

- Chuyện đại hôn của An Ninh đã được thông cáo cho toàn thể thiên hạ biết. Trăm quan đã đồng ý, mọi việc đã định, không biết Triệu tướng quân có cách gì để giải cứu An Ninh không?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên, trong đôi mắt hãn hiện lên vẻ giận dữ. Hãn lo lắng tiểu quận chúa đã nói với Bát Hoàng tử chuyện phát sinh trong phủ Hoàng tử ngày đó. Tuy nhiên hãn vẫn hoà hoãn nói:

- Theo lời nói của Hoàng tử thì kết cục của chuyện này đã được ấn định, thần còn có biện pháp nào nữa?

Bát Hoàng tử này chỉ biết làm văn ngâm thơ làm sao hiểu tâm kế của hãn, cho nên nghiêm mặt nói:

- An Ninh đã nói với ta, Triệu tướng quân đã đáp ứng sẽ giúp nó ngăn cản việc hòa thân này! Chẳng lẽ Triệu tướng quân nói mà không giữ lời hay sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 318

Thích Khách

Triệu Tử Văn dò xét vẻ mặt của Bát Hoàng tử thì nhận ra dường như Bát Hoàng tử không biết chuyện của mình với tiểu quận chúa mà chỉ biết hứa hẹn của mình với nàng mà thôi.

- Thần cũng đang suy nghĩ biện pháp.

Triệu Tử Văn than khổ một tiếng.

Bát Hoàng tử thở dài một hơi rồi nói:

- Nếu như An Ninh thật sự phải lấy chồng ở Hung Nô xa xôi thì chỉ có một kết cục...

Triệu Tử Văn biết rằng chữ mà Bát Hoàng tử chưa nói là “chết”, trong lòng hẳn không khỏi hơi mông lung. Tính tình tiểu quận chúa cương liệt, có lẽ chưa thành thân với Đan Vu của Hung Nô thì e rằng đã tự sát!

Bát Hoàng tử cố gắng trấn tĩnh lại nhưng trong lòng đột nhiên nổi sóng, nhìn thẳng Triệu đại nhân nói:

- An Ninh thương nhớ người. Chẳng lẽ Triệu tướng quân định để nó đi vào tử lộ hay sao?

Muốn làm đại sự không thể để ý tới những chuyện nữ nhi thường tình, phải không từ mọi thủ đoạn. Nhưng mà Triệu Tử Văn không phải là người thủ đoạn ác độc, để tiểu quận chúa đi vào tử lộ, hẳn thật là không đành lòng.

Hạng Long Không nhận ra vẻ ảm đạm của Triệu tướng quân, tiếp tục nói:

- Triệu tướng quân, ta có một kế có thể khiến cho An Ninh không phải đi lấy chồng ở đất Hung Nô.

Bát Hoàng tử dáng vẻ thư sinh này có mưu kế gì đây? Triệu Tử Văn cảm thấy hơi buồn cười, lập tức hỏi:

- Hoàng tử có kế sách gì?

Bát Hoàng tử nói:

- Triệu tướng quân có nghe qua chuyện người khác chết rồi sau đó lại tái sinh không?

- Chẳng lẽ Hoàng tử định lừa gạt tai mắt mọi người sao?

Triệu Tử Văn nghi ngờ nói.

Hạng Long Không nhìn hăn với vẻ bội phục, nói nói:

- Triệu tướng quân thật là cơ trí hơn người! Đơn giản đã có thể đoán được ý nghĩ của ta.

- Nếu như An Ninh trên đường đi hòa thân với Hung Nô ăn phải dược vật gì đó rồi chết thì Thác Bạt Vương tử của Hung Nô nhất định sẽ đem thi thể trả lại, An Ninh sẽ thoát khỏi kiếp nạn này.

Bát Hoàng tử giao hoạt nói tiếp.

Bát Hoàng tử tuy rằng suốt ngày ru rú ở trong nhà nhưng vẫn biết rõ trên thế gian có những dược vật thần kỳ, có thể khiến cho người ta rơi vào trạng thái chết giả.

Muốn làm cho người ta chết giả thì có một loại dược vật đã từng cho Bảo Nhi dùng qua. Triệu Tử Văn cũng đã nghĩ đến biện pháp này nhưng mà sự nguy hiểm trong đó quá lớn. Hăn cau mày nói:

- Trong đoàn hộ tống nhất định sẽ có Ngự y. Sợ rằng thủ đoạn này không qua được pháp nhãn của họ.

Đôi mắt Bát Hoàng tử hiện lên một sát ý:

- Ngự y có thể mua được, nếu như mua không được thì sẽ giết người diệt khẩu!

Vì Hoàng muội của mình, Hạng Long Không cũng trở nên ngoan tâm thủ lạt.

- Giết Ngự y sẽ khiến cho Thác Bạt Khuê nghi ngờ. Cái dược không bù được cái mất.

Triệu Tử Văn chính sắc nói:

- Mưu kế này là hạ sách, Thác Bạt Khuê không phải là một nhân vật đơn giản. Nếu như hãn vẫn cứ muốn mang thi thể tiểu quận chúa về nước để kiểm tra thì việc này phải đối phó thế nào đây?

Hạng Long Không nghĩ cả ngày mới ra diệu kế này không ngờ lại bị Triệu đại nhân phát hiện ra trăm ngàn sơ hở thì không khỏi lộ vẻ hơi ảm đạm. Hãn cười khổ nói:

- Chẳng lẽ đành trơ mắt nhìn An Ninh thành thân với Đan Vu Hung Nô hay sao?

- Thần sẽ nghĩ ra biện pháp khác.

Triệu Tử Văn trầm tư nửa ngày, từ từ nói.

Hạng Long Không thấy sự tự tin của mình bị giám sát nghiêm trọng, thờ dài một hơi.

- Aizzz, Triệu tướng quân người đi lo chuyện của người đi... Ta đi thăm An Ninh.

“Chỉ như thế thôi đã không chịu nổi được đả kích, thì còn nói chi đến chuyện đoạt vị rồi lên ngôi Hoàng thượng”. Triệu Tử Văn lập tức thấy thất vọng, xoay người rời đi.

- Triệu... đại nhân.

Mộ thanh âm thánh thót như tiếng chim hót vang lên đằng sau hãn. Chỉ thấy Hạng An Ninh đi ra từ trong sảnh, đôi mắt xinh đẹp vẫn còn vẻ đau khổ như cũ không hề giảm bớt chút nào.

- Hóa ra là quận chúa.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói. Lúc này Bát Hoàng tử có lẽ là đã cố ý rời khỏi đây, để cho hai người bọn họ thoải mái nói chuyện.

Hạng An Ninh đau khổ nhìn hãn:

- Triệu đại nhân, chẳng lẽ chàng thật sự muốn để ta lấy chồng ở xứ Hung Nô hay sao?

- Là quận chúa muốn thần hộ tống người đi lấy chồng ở xứ Hung Nô mới đúng.

Triệu Tử Văn ôn hòa nói.

Tiểu quận chúa thiên tư thông minh, làm sao không biết ý của Triệu đại nhân được. Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt:

- Ta chỉ muốn.... muốn chàng tiễn ta... một đoạn đường.

Vừa nói, nước mắt tiểu quận chúa vừa rơi lã chã. Nàng khóc rất thảm thiết, như hoa lê gặp mưa, vừa khóc vừa nhìn hăn nói:

- Tiễn ta... một đoạn đường cuối cùng.

Nàng muốn chết hay sao? Triệu Tử Văn nghe vậy thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ. “Chẳng lẽ ta đã trách lầm nàng? Nàng chỉ muốn ta tiễn nàng một đoạn đường, sau đó nàng sẽ tự sát sao?”

Không ngờ ta đã mang dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử. Triệu đại nhân vội vàng nghiêm mặt nói:

- Người không thể hồ đồ như vậy được. Ta sẽ nghĩ một biện pháp khác để cứu người.

- Ta... không muốn làm cho chàng phải khó xử, càng không muốn... hại chàng nữa.

Tiểu quận chúa cúi đầu xuống, nước mắt lại tuôn ra.

Đôi mắt nàng đã thắm đẫm lệ, thần sắc lộ vẻ thê lương khiến cho Triệu Tử Văn không thể không cảm động. Hăn cũng không biết phải an ủi tiểu quận chúa này như thế nào nữa. “Ta sẽ giữ lời, cho dù có phải trở mặt với Hung Nô ta cũng sẽ cứu nàng!” Triệu Tử Văn đã thầm quyết định, nếu như không còn biện pháp nào khác thì sẽ dùng thuốc giả chết. Lúc đó cho dù Thác Bạt có phát hiện ra thì cũng không thể đem An Ninh giao cho gã.

Hạng An Ninh muốn Triệu Tử Văn là người hộ tống mình chỉ là hy vọng hăn tiễn nàng một đoạn đường cuối mà thôi. Điều này cho thấy nàng thực sự rất thương yêu Triệu tướng quân. Nhưng mà Triệu Tử Văn đối với tiểu quận chúa này vẫn còn khúc mắc trong lòng. Hai người chắc chắn không thể có nhân duyên tốt đẹp được. Mỗi lần nghĩ như vậy, Hạng An Ninh lại cảm thấy vô cùng hồi tiếc, tiếc rằng mình không thể quay đầu lại mà chỉ có thể lặng thầm rơi lệ.

Từ trong phủ Hoàng tử đi ra, Triệu Tử Văn đi thẳng về Trung Thư Tỉnh. Trên đường đi, trong đầu Triệu Tử Văn tràn ngập ánh mắt u oán của Hạng An Ninh. Trong lòng hăn đầy rẫy cảm giác bứt rứt. An Ninh tính tình cương liệt, nếu như vì chuyện này mà tìm tới con đường chết thì hăn nhất định sẽ rất đau lòng.

Triệu Tử Văn đang đi vào trong hoa viên của Trung Thư Tỉnh thì đột nhiên dừng bước bởi vì hắn đã nhận thấy thấy có một sát khí truyền đến... Trong hoa viên có thích khách ẩn náu.

- Tướng quân chú ý, phía sau bụi cây kia có người ẩn náu.

Một nam tử mặc áo xanh đột nhiên hiện ra trước mắt, nói nhỏ với hắn.

Triệu Tử Văn cũng đã lão luyện giang hồ. Nghe thấy lời nói này vẫn bất động thanh sắc, mỉm cười một cách tự nhiên. Nam tử đột nhiên xuất hiện này hắn dĩ nhiên biết, là Trương Dần cao thủ trong đại nội phụ trách bảo vệ hắn.

Đột nhiên, Trương Dần lộn một vòng trên không, tay áo xắn lên, lộ ra một thiết thủ. Y nắm chặt bàn tay lại tạo thành một thiết quyền khiến cho người khác phải sợ hãi! Nhẹ nhàng tựa như là gió mây, y hướng thẳng tới chỗ lùm cây mà đánh vào.

Mấy tên thích khách ẩn khuất ở góc tối để chờ Triệu Tử Văn tới. Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, cho dù không thể đánh chết Triệu Tử Văn thì cũng phải khiến cho hắn bị trọng thương, làm cho hắn không thể hộ tống và giải cứu quận chúa được. E rằng chỉ có An Vương, kẻ đối lập với Hoài Vương mới dùng hành động này để trả mối thù hơn chục năm nay của mình với ông.

Thấy bất chợt xuất hiện nam tử này, bọn thích khách liền có cảm giác không ổn! Thủ lĩnh bọn thích khách không ngờ thân thủ Trương Dần lại cao minh như thế. Trông thấy y giống như là một con chim lớn thoáng cái đã bay tới, bọn thích khách không khỏi cảm thấy hoảng hốt, lập tức rút đao cầm trong tay rồi đứng lên.

Trương Dần lướt tới, thiết quyền tức giật đánh ra. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, một cái cây đã bị y đánh cho nát bãy, cánh lá văng đầy trời. Hai tên thích khách tránh không kịp mặt mũi dính đầy cành lá, một bên mắt còn bị đánh trúng. Bọn chúng kêu la bùm mặt đau đớn, lão đảo về phía sau, nặng nề té xuống mặt đất.

- Thiết Quyền Công?

Thủ lĩnh bọn thích khách hét to một tiếng. Không ngờ trong đám người hộ vệ Triệu đại nhân lại có người thân thủ như vậy! Thủ lĩnh bọn thích

khách thấy mọi chuyện đã bị bại lộ thì rống to một tiếng kinh người. Thanh đao trong tay gã giống như là điện chớp, một chiêu “Lực Phách Hoa Sơn” lóe lên, khí thế như núi, một tiếng âm lớn vang lên.

Trương Dần cũng không ngờ trong nhóm thích khách lại có người có đao pháp bá đạo như vậy. Nên biết rằng An Vương đã không hề tiếc nhân lực, phái toàn cao thủ đi ám sát Triệu Tử Văn. Ngay cả võ công Điền Hồ cũng không mạnh hơn bao nhiêu, thì võ công y há có thể bình thường được sao?

Triệu Tử Văn thấy kỳ quái. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dùng thiết quyền làm binh khí. Hắn chỉ biết rằng cao thủ âm thầm bảo vệ hắn nhất định là nhất đẳng. Thấy đao pháp của thích khách này cương mãnh, mà hắn lại không mang trường thương trong người nên trong lòng cảm thấy hơi ảo não.

Trương Dần né tránh không kịp, lập tức nắm lấy tay đối thủ. Thiết quyền cũng đồng thời uốn cong, khí thế dậy lên. Hàn phong xoay tròn, mong muốn dùng thiết quyền để nghênh tiếp đòn đao của đối phương.

Trong mắt thủ lĩnh bọn thích khách thấp thoáng ánh đao. Chỉ thấy gã trợn mắt hét lớn một tiếng, tựa như là tiếng sấm, hai tay vung mã đao lên nghênh tiếp. Một tiếng nổ lớn vang lên, bóng người thấp thoáng, thích khách lùi mấy bước, hồ khẩu hai tay cầm đao bỗng trở nên run rẩy.

Thiết Quyền Công là một loại quyền pháp dùng phách quyền. Mượn lực đả lực, có thể khiến cho người ta nứt cả da thịt, chấn thương nội tạng. Thiết quyền tốt nhất là được đúc bằng huyền thiết, đánh lên giống như là sắt thép, vô cùng mạnh mẽ.

Một đao kia giáng xuống, Trương Dần cũng phải chống đỡ. Hai tay của y chấn động kịch liệt, ống tay áo nứt toác ra, lùi mấy bước mới ổn định lại được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 319

Bá Vương Quyền

Trương Dần thân là cao thủ nhất đẳng trong đại nội rất được mọi người tôn sùng nên y không thể chấp nhận được sự thua thiệt lớn như vậy. Y cắn răng gầm lên một tiếng. Rít, thiết quyền sắc bén xé gió vung ra, hướng thẳng tới thủ lĩnh thích khách!

Thủ lĩnh thích khách cười lạnh lùi lại ba bước để né tránh thiết quyền, thần định khí nhàn nói:

- Không ngờ rằng trong những người hộ vệ cho Triệu tướng quân lại có nhân vật thân thủ tốt đến như vậy. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

- Hay là người đi theo ta về phe Hoài Vương được không?

Thủ lĩnh thích khách ngẫm nghĩa Trương Dần rồi nói.

Trương Dần tức giận mắng:

- Tên xấu xa kia, người cho rằng ta không biết người đang vu oan cho Hoài Vương hay sao? Hôm nay ta sẽ khiến cho người chết không toàn thân.

“Keng!” Thiết quyền vung lên, đánh thẳng tới thích khách!

- Các người còn đứng đó làm gì, vây giết Triệu Tử Văn cho ta!

Thủ lĩnh thích khách quát mấy tên thích khách đang đứng bất động, tức giận hét lên một tiếng:

- Người này giao cho ta!

Thủ lĩnh thích khách khẽ vung thanh đao lên, trong ánh nắng chiều, tấn công thẳng về phía Trương Dần, hy vọng có thể ngăn chặn được y. Đồng tử Trương Dần đột nhiên co rút lại, trước mắt y chỉ thấy có ánh đao. Một luồng đao được vung ra, giống như là mưa sa bão táp, sóng gió âm âm. Mỗi một đao vung lên là xuất hiện một đạo đao quang. Triệu Tử Văn nhìn thấy

đao quang thì hơi run rẩy, sát khí tràn ngập khắp nơi, không gì sánh được, thế tiến công tựa như sấm chớp.

“Thật đúng là một cao thủ tuyệt đỉnh! Chẳng lẽ An Vương phái người tới ám sát ta sao?” Triệu Tử Văn nhìn thấy tên thích khách mặc hắc y này thì thầm tự đánh giá. Hôm nay hẳn đã có hai nghìn binh lực, lại không chế được một nửa số Ngự Lâm Quân của lão Hoàng đế. An Vương quả thực không có cách nào chống lại bọn họ, nổi sát tâm cũng là chuyện bình thường.

Trương Dần hít một hơi thật sâu, thân hình đột nhiên giống như là một luồng khói, từng đạo đao phong sắc bén phóng ra giống như là muốn nuốt chửng đối phương vào trong đó.

“Ầm!” Một âm thanh thảm thiết kêu lên. Thiết quyền của Trương Dần đã đánh trúng sống đao của thích khách, phát ra từng âm thanh rung rung.

Trương Dần vốn định xử lý đồng thời vài tên tiểu lâu la đi theo thích khách này nhưng trông thấy gã lợi hại hai như vậy thì cũng không dám phân tâm đối phó với kẻ khác nữa. Y chú tâm phòng bị các chiêu thức của thích khách. Y biết rằng Triệu tướng quân lợi hại, cho dù không có binh khí thì đối phó vài cái tên tiểu nhân vật kia cũng không sao!

Bọn lâu la từ nãy đến giờ vẫn luôn chú mục giám sát Trương Dần và thích khách kia giao chiến. Bởi vì nhiệm vụ ám sát thành bại hay không là do hai người quyết định. Bây giờ nghe thủ lĩnh hét lên bọn chúng mới hồi phục lại tinh thần, Triệu tướng quân này đang không có binh khí, chẳng lẽ hẳn còn có thể chống cự được sao?

- Giết!

Mấy gã thích khách nổi giận âm âm đánh tới Triệu Tử Văn.

Các quan viên của Trung Thư Tỉnh đã sớm nghe được những âm thanh hò hét trong hoa viên. Bọn họ bị dọa cho đến mức ngay cả thở cũng không dám mạnh, sợ gặp tai nạn chứ đừng nói là đi cầu cứu viện binh.

Trương Dần giống như là một khói nhẹ dùng một đao pháp cương mãnh mà vô cùng dẻo, khí thế như sét đánh khiến cho người khác phải kinh hãi. Sau khi sử hết hai mươi một đao hồng đoạt mệnh đối phương vẫn không hiệu quả Trương Dần cảm thấy ngày càng bị bức bách.

- Giết.

Một tiếng quát mắng lớn vang lên. Thừa dịp Trương Dần còn đang mồi mệ, thích khách đột nhiên tăng tốc lên, đao đao quang còn chưa thu về chưởng đã vỗ vào lồng ngực của Trương Dần.

Một chưởng này ẩn chứa kinh đao trong đó, đủ khiến cho Trương Dần phải chấn động lục phủ ngũ tạng. Trương Dần định tăng tốc lui về sau nhưng vẫn không kịp đối phó với tình huống này. Cuối cùng y bị một chưởng vỗ vào ngực, thân hình to lớn bay lên trời bắn ra sau.

Đáng tiếc rằng Trương Dần chỉ luyện thiết quyền chứ không có luyện qua bộ pháp đối phó với tình huống này. Y bị đánh văng ra sau bảy tám trượng, rơi bịch một tiếng xuống đất, một ngụm máu tươi ộc ra, thân thể vẫn chưa hết đà lăn theo một đoạn xa nữa.

Bọn lâu la vốn vẫn tin tưởng mười phần với đao pháp của thủ lĩnh. Thấy thủ lĩnh đánh Trương Dần ngã xuống đất, khổ sở không đứng lên được bọn họ liền hưng phấn hét to lên một tiếng. Đao vung, thương đâm, hương thẳng Triệu Tử Văn mà lao tới.

Bọn tôm tép này có thể là đối thủ của Triệu tướng quân à? Thấy Trương Dần bị đánh ngã, trong đôi mắt Triệu Tử Văn hiện lên một tia sát ý lạnh lùng. Thấy mấy người áo đen lao tới, thân hình hăn vẫn vững như núi thái sơn!

- Đi chết đi!

Một thích khách cầm trường thương nhảy cao lên không trung, đập thẳng xuống người Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn ở trên người không có một cái binh khí nào. Thấy vô số đao ảnh kiếm ảnh, hăn chỉ né tránh sang một bên. Cười lạnh một tiếng, thân hình quý mị của hăn đã lách qua đầu thương, giáng thẳng một quyền tới thích khách đang định đánh hăn.

“Bịch!” Thiết quyền đã đập trúng bụng của thích khách. Thích khách này cảm thấy tứ chi rã rời, bay lên không trung, văng khoảng mười mét rớt về phía sau chết ngay tại chỗ. Bọn thích khách vây đánh Triệu Tử Văn nhìn thấy đồng bọn bị mất mạng thì hít một hơi thật sâu. Bọn họ chỉ biết thương pháp của Triệu tướng quân vô cùng lợi hại, ai ngờ quyền pháp của hăn

cũng không hề kém. Chẳng lẽ Triệu tướng quân này chính là người vô địch trong thiên hạ sao?

- Người tại sao lại biết Bá Vương Quyền?

Thủ lĩnh thích khách cảm nhận được lực đạo từ quyền của Triệu Tử Văn đánh ra lớn như thế nào, ngạc nhiên nhìn hấn nói.

Triệu Tử Văn đã biết “Đơn Thủ Thập Bát Thiêu” là do Hăng Vũ sáng tạo ra. Bộ Bá Vương Quyền này cũng do Lý chương quỹ dạy cho hấn, dĩ nhiên là cũng là của Hạng Bá vương, nó quả xứng đáng với tên gọi Bá Vương Quyền này.

- Chuyện của ta thì liên quan gì đến người? Người hãy lo đến cái mạng nhỏ của mình đi thì hơn!

Triệu Tử Văn hừ lạnh nói.

Thủ lĩnh thích khách không dám coi thường, lớn tiếng nói với thủ hạ.

- Cùng tiến lên, trong tay của hấn không có trường thương, chúng ta sợ gì chứ?

Nhiệm vụ của bọn hấn chính là tới đây để ám sát Triệu tướng quân, không chỉ vậy còn phải liều mạng. “Giết!” một tiếng hét lớn vang lên, giải tỏa sự sợ hãi ở trong lòng mọi người, tất cả đều hướng về phía Triệu tướng quân mà đánh tới.

“Keng, keng keng.” Những đao quang kiếm ảnh bài sơn đảo hải lần lượt được bổ xuống. Triệu Tử Văn cho dù võ công cao cường nhưng trong tay không có trường thương nên cũng hơi lúng túng. Hấn lùi lại mấy bước, bộ pháp linh hoạt, không ngừng tránh né...

- Triệu... tướng quân.

Trương Dần đang nằm dưới đất nắm chặt hai bàn tay lại. Toàn thân y bây giờ vô cùng đau đớn không thể đứng dậy được. Y hận rằng võ công mình thấp kém, không thể chiếu cố cho Triệu tướng quân.

- Xẹt.

Cương đao xẹt qua y sam của Triệu Tử Văn, khiến cho ống tay áo của hấn bị rách một đường dài. Nếu không phải Triệu Tử Văn tránh kịp thì ngay cả tay cũng đã bị thích khách chặt đứt.

Triệu Tử Văn cúi người, tránh né một đao quét ngang trên đỉnh đầu. Đột nhiên hấn chạy vọt lên, thoáng cái đã tới trước mặt một vị thích khách. Tên thích khách này lập tức co rút đồng tử, cương đao vung thẳng tới đỉnh đầu của Triệu Tử Văn.

Thủ lĩnh thích khách thờ hốt hốt, nhưng gã không hề vội vàng. Bọn gã ẩn núp ở nơi này đã ôm cây đợi thỏ lâu rồi, chờ cho Triệu tướng quân chui đầu vào lưới. Chỗ này khá bí ẩn và cách âm cho nên quân lính ở Trung Thư Tỉnh không thể phát hiện sớm ra được. Vừa rồi đánh nhau với Trương Dần gã đã mất nhiều khí lực. Mà đối mặt với cao thủ như Triệu tướng quân gã phải chậm rãi hồi sức rồi mới ứng phó được.

Bá Vương Quyền là do Hạng Vũ sáng chế ra. Quyền pháp này vô cùng cương mãnh, bộ pháp nhanh nhẹn, phiêu dật tự nhiên, khí thế hùng hậu, công thủ nhiều mặt. Quyền pháp này rất mạnh, có thể tùy thời mà phát huy. Quyền này được chia làm bốn thức, theo thứ tự là “Bạt sơn cái thế”, “Bá vương cử đỉnh” “Phá phủ trầm chu” và “Thiên hạ vô song”. Tương truyền Hạng Vũ lúc bị người ta bao vây đã bị bẻ gãy binh khí. Sau đó có người định bắt giữ ông, ông liền một chiêu “Bá Vương Quyền” đoạt lấy binh khí đối phương rồi đập bể đầu họ. Ở trong vạn quân mở đường máu phá được vòng vây, có thể thấy oai lực của Bá Vương Quyền là như thế nào.

Tên tiểu lâu la nhìn thấy Triệu Tử Văn xông tới thì hoảng sợ. Gã dĩ nhiên là biết sự lợi hại của Bá Vương Quyền, sợ rằng đầu mình cũng bị một quyền của Triệu Tử Văn đánh bay mất. Triệu Tử Văn dùng chiêu “Bá Vương cử đỉnh” cương mãnh hướng thẳng tới huyết Thái Dương của đối phương mà công kích. “Rắc” một tiếng vang lên, chỉ thấy đầu của tiểu lâu la đã bị Bá Vương Quyền bẻ gãy. Tiếng xương gãy phát ra thật đáng sợ, sau đó Triệu Tử Văn từ từ cầm lấy đồng rồi ném xuống đất. Hành động này của hắn khiến cho mấy người thích khách phải hoảng sợ lùi lại phía sau...

- Quyền pháp này thật bá đạo.

Thủ lĩnh thích khách nhưn mày, cất tiếng tán thưởng.

Triệu Tử Văn thuận thế nhặt một thanh trường thương lên, thản nhiên nói:

- Bây giờ ta dùng thương, các người xông lên hết đi.

Trên người của hắn phát ra một cỗ khí phách, trong đôi mắt lộ vẻ lạnh lùng sát khí khiến cho bọn thích khách cảm thấy rét lạnh không thôi.

- Giết!

Triệu Tử Văn gầm lên giận dữ, trường thương hướng thẳng về phía bọn thích khách mà đâm. Mũi thương chạm vào sớng đao làm phát ra những tiếng bang bang như rỗng ngâm.

Triệu Tử Văn cười lạnh lùng. Thương của hắn như là du long bay lên trời. Hắn đem cương đao đè xuống khiến cho bọn thích khách phải lùi về phía sau. Trường thương hắn như có như không, mũi thương chớp động đột nhiên vọt tới ngực của đối phương. “Bụp” một tiếng, đầu thương đã chạm phải ngực của thích khách làm cho tên này lập tức mất mạng. Sau đó thương pháp liền thay đổi, sắc bén mau lẹ, bọn thích khách lâu la hoàn toàn không có cách nào chống đỡ nổi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Chuyện Phong Lưu

Hảo thương pháp!

Thủ lĩnh thích khách nhướn mày. Thủ hạ của gã đã bị Triệu Tử Văn giết gần hết. Nếu như gã không xuất đầu ra thì có lẽ chẳng còn người nào dám tiến tới nữa.

Thủ lĩnh thích khách tiến lên một bước dài hướng thẳng tới trước mặt Triệu Tử Văn. “Keng!” Cương đao lạnh lẽo phát ra bốn phía. Không khí khắp nơi giống như bị co rút lại, sát khí ép lên mặt Triệu Tử Văn.

- Đến hay lắm!

Triệu Tử Văn lâu rồi chưa gặp phải cao thủ lợi hại như vậy. Hấn hưng phấn hét lên một tiếng, trường thương đâm tới, đao phong rít lên.

Thích khách thủ lĩnh chém một đao xuống. Đầu thương từ trên không trung bổ xuống đầu của Triệu Tử Văn, cổ tay của gã xoay tròn đao ở trong tay mình. Thương pháp của Triệu Tử Văn biến hóa rất nhanh, lực đao lại cương mãnh. Hấn nhẹ nhàng di động một cái, tựa như là một con linh xà thoát khỏi vòng vây. Tiếng kim loại do đao thương chạm nhau phát ra chói tai. Đầu vai của hai người chạm vào nhau, hai thân thể tiếp xúc rồi nhanh chóng tách ra. Thủ lĩnh thích khách lập tức đứng dậy, thân thể xoay tròn ở trên không, mũi đao đâm thẳng tới ngực Triệu Tử Văn, khí thế mãnh liệt giống như muốn nghiền ép hẳn.

Triệu Tử Văn đâm một mũi thương tới. Dù sao binh khí dài một tấc cũng là lợi một tấc. Đao còn chưa tới thì thương đã gần tới đầu thủ lĩnh thích khách. Gã bị dọa cho mồ hôi lạnh ứa ra, vội vàng thu đao, dùng mũi đao phóng lên cản thương lại, mượn lực lướt trên đỉnh đầu Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn thấy tình thế như vậy không ổn liền vô thức lao thân hình lên

phía trước. Cho dù như vậy không thể làm hấn thoát khỏi một đao chém sau lưng. Đao phong lạnh như băng trượt trên làn da của hấn, chiếc áo ngoài đã bị thích khách chém đứt làm hai nửa.

- May mà tránh kịp!

Triệu Tử Văn thấy quần áo của mình bị chém làm hai nửa thì trong lòng hơi sợ hãi. Cảm giác lạnh lẽo truyền từ sau lưng hấn truyền đến. Thích khách này so với Điền Hồ chỉ có hơn chứ không có kém. Thật đúng là cao thủ nhất đẳng!

“Chẳng biết là người nào phái những cao thủ này tới giết ta. Nếu như là An Vương thì hấn sẽ phái Sở Thăng tới đây. Cho dù thế nào, Sở Thăng so với thích khách trước mặt cũng giỏi hơn.” Triệu Tử Văn thầm nói trong lòng.

Triệu Tử Văn nhìn thích khách này rồi nói:

- Đao của người thật không tệ. Xem ra để đối phó với người, ta phải dốc toàn lực!

Hấn vẫn chưa dốc toàn lực sao? Thích khách nghe như vậy thì kinh hoàng. Trong lòng cảm thấy không thể tin được.

- Ta muốn xem Triệu tướng quân khi dốc toàn lực thì lợi hại như thế nào.

Thích khách không phục. Mũi chân của gã nhẹ nhàng lùi về phía sau rồi hét lớn lên một tiếng. Trường đao trong tay gã vung thành một hình cung, trường đao kéo dài trên trời tạo thành một vòng quang hoa thê mỹ tuyệt luân.

Triệu Tử Văn cười lạnh một tiếng. Hấn nhảy tránh qua một bên liền bị thích khách chém một đao khiến cho y sam tung bay theo gió. Thân hình hấn như quỷ my, cầm trường thương đâm tới rồi mượn lực lùi ra xa hơn một trượng. Sau đó thân ảnh lại quay ngược lại, trường thương từ phía trên đâm xuống đỉnh đầu của thích khách, tựa như hàng ngàn hàng vạn hàn quang bao vây đường lui của thích khách.

Trong lòng thích khách cảm thấy kinh hãi. Gã dò xét phương hướng của đối phương rồi vung trường đao trong tay bổ xuống vạn điểm hàn quang kia. Đao thương gặp nhau, lập tức hàn quang tan biến không còn tung tích gì. Trong hoa viên thanh vắng bỗng nhiên vang lên một âm thanh thật lớn,

trường đao đập vào mũi thương, thân hình Triệu Tử Văn một lần nữa lại bay ra. Gạch dưới bàn chân thích khách không chịu nổi áp lực mà vỡ nát, hai chân của hắn càng ngày càng run rẩy.

Thân pháp của Triệu Tử Văn vô cùng quý dị, không ai có thể đoán ra hành động tiếp theo của hắn là gì. Trường thương phát ra một tiếng ngân dài, sau đó cả người lẫn đất đều bay lên, mũi thương trực chỉ cổ họng của thích khách. Thích khách giơ cao đao trong tay lên, định dùng Phách Hoa Sơn chém xuống Triệu Tử Văn. Chiêu thức này của hắn tuy tầm thường nhưng đã dốc hết toàn lực, uy lực quả là không nhỏ, đao khí làm thành cơn bão táp bá đạo và dũng mãnh lao tới đối thủ. Trường thương của Triệu Tử Văn đột nhiên phóng nhanh hơn nữa. Mở một con đường xuyên qua đao ảnh dày đặc của thích khách hướng tới ngực của gã. Thích khách nhanh chóng né tránh, đao phong chém xéo xuống cánh tay của đối thủ.

- Hừ, người muốn chém cánh tay của ta, ta sẽ chém cánh tay của người.

Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng, vung tay phải ra. “Đơn Thủ Thập Bát Thiêu” đột nhiên phóng ra, thương pháp lẫn lộn tạo ra một thương ảnh dày đặc tựa như một lá chắn. Trong không trung phát ra từng tiếng gió vù vù.

“Keng!” Cương đao của thích khách trong nháy mắt bị thương đánh gãy. Sau đó lại “bụp” một tiếng nữa, một màn máu tươi mỹ lệ kèm theo một cánh tay bắn ra ngoài. Thích khách hét thảm một tiếng. “Phụt” một ngụm máu tươi bắn về phía Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn vung tay lên đỡ, thích khách liền mượn cơ hội này mà nhảy qua tường trong hoa viên mà chạy ra ngoài.

- Chạy nhanh thật!

Triệu Tử Văn vừa hạ cánh tay xuống. Bây giờ đuổi theo cũng không kịp, thôi đành buông tha cho gã. Triệu Tử Văn đã đánh gãy một cánh tay của thích khách, thích khách này từ nay về sau sẽ không thể làm loạn được nữa.

- Trương huynh, huynh không sao chứ?

Triệu Tử Văn đi đến bên cạnh Trương Dần hỏi.

Trương Dần cố gắng đứng dậy, xấu hổ nói:

- Ta... không sao.

- Trương huynh, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia. Huynh không cần phải chán nản.

Triệu Tử Văn vỗ vai khê ai ủi Trương Dần.

Trương Dần áy náy nói:

- Tại hạ không bảo vệ được Triệu tướng quân cho tốt. Thật là đáng trách.

- Chẳng phải huynh đã bị thương sao? Hắc hắc, quần áo ta đã trở nên rách nát bầy nhầy như thế này rồi.

Triệu Tử Văn vừa chỉ y sam bị đao chém làm cho rách rưới vừa cười nói.

Trương Dần nhìn thấy cách ăn mặc của Triệu đại nhân giống như là một tên khất cái thì cũng không nhin được cười lên một tiếng. Tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

- Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, mọi người không sao chứ?

Mấy vị đại nhân đi vào trong hoa viên gọi to lên.

- Các vị đại nhân đến rất đúng lúc.

Triệu Tử Văn nhìn mấy vị đại nhân trong Trung Thư Tỉnh cùng với một số Thị lang, cười đầy thâm ý.

Mấy vị lão thần này đều đỏ cái mặt già lên. Bọn họ không dám đi ra ngoài này, chỉ đợi cho đến khi ở đây yên tĩnh mới dám ra.

Thích khách tại sao mai phục ở đây? Bởi vì nơi này cách khá xa nơi vệ binh đóng giữ. Cho dù nơi này có gần đại sảnh của Trung Thư Tỉnh thì mấy tên đại thần nhát gan này cũng sẽ bị dọa tới mức không dám lên tiếng.

- Các vị còn không đỡ Trương Hộ vệ tới chỗ Thái y trị thương đi?

Triệu Tử Văn hướng tới các vị đại thần nói.

- Vâng, vâng.

Các lão thần xấu hổ không biết làm sao, luống cuống chân tay đỡ Trương Dần đi tới Thái Y viện.

Một Thị lang đại thần khôi phục tinh thần, tinh táo nói:

- Lâm đại nhân, mau gọi vệ binh tới xử lý những thi thể này đi.

Thấy y phục của Triệu đại nhân rách rưới, viên Thị lang muốn cười lên một tiếng nhưng không dám lộ vẻ gì ngoài mặt, chỉ nghiêm túc nói:

- Triệu tướng quân, hay là tướng quân vèthay đổi quần áo đi. Chỗ này giao cho ta, ta sẽ đích thân điều tra tin tức về thích khách!

Vị đại thần này đầu óc thật là khá tốt. Triệu Tử Văn vui vẻ vỗ vỗ vai của Thị lang rồi nói:

- Được rồi, chỗ này giao cho người!

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn bị cao thủ đệ nhất ám sát, cho nên trong lòng không khỏi cảm thấy hãi hùng khiếp vía. May mà có một vị cao thủ hộ vệ, tiêu hao thể lực của bọn thích khách. Nếu không để một mình hấn chống đỡ với sự vây công của đôi phương thì kết cục thật sự rất khó nói.

Nhiều thích khách như vậy ám sát Triệu đại nhân thế mà Triệu đại nhân lại không hề bị thụ thương. Các quan viên ở đây trong lòng thầm bội phục võ công của hắn thật là tuyệt luân, rất lợi hại!

Triệu Tử Văn hay đổi một bộ trường sam sạch sẽ rồi đi tới Trung Thư Tỉnh, thẳng tiến tới phòng xử lý công chuyện. Trong đại sảnh quan viên đang ồn ào, không biết là đang bàn chuyện gì nữa.

- Hạ quan tham kiến Triệu đại nhân.

Một vị Thị lang hướng về phía Triệu đại nhân hành lễ.

Âm thanh này giống như là tiếng sấm vang lên. Các vị đại thần trong Trung Thư Tỉnh liền quay người lại, cung kính nói:

- Hạ quan tham kiến Triệu đại nhân!

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu.

- Ừ, mọi người đang thương nghị chuyện gì vậy?

- Đại nhân, bọn hạ quan đang....

Khuôn mặt già của Thị lang hơi đỏ lên, các quan viên khác cũng ửng đỏ như vậy, ngắc ngứ mãi không thốt ra tiếng nào.

Tưởng rằng các đại thần này đang thương nghị chuyện gì. Nhưng nhìn thấy sắc mặt ửng đỏ của bọn họ thì không biết rằng bọn họ đang bình luận chuyện bậy bạ gì.

Triệu Tử Văn hỏi:

- Nói đi, các người vừa rồi đang nói chuyện gì vậy?

Thị lang e sợ uy nghiêm của Triệu đại nhân, khó khăn nói:

- Chúng hạ quan đang thảo luận... chuyện phong lưu của Thập Nhất Hoàng tử.

Thập Nhất Hoàng tử? Triệu Tử Văn đã gặp y lần đầu tiên là ở Tân Nguyệt Lô y, ấn tượng đối với y cũng không sâu sắc lắm. Chỉ biết Thập Nhất Hoàng tử này ăn uống, chơi gái đánh bạc cái gì cũng đủ cả. Hắn cảm thấy hứng thú, cười nói:

- Thập Nhất Hoàng tử phong lưu như thế nào? Người nói rõ một chút cho ta nghe xem...

Không có biện pháp nào, Triệu đại nhân đã hỏi, bọn họ có thể không trả lời được sao? Thị lang cẩn thận nói:

- Hạ quan nghe nói những quan viên khác nói, Triệu đại nhân không nên hiểu lầm.

- Nói mau đi.

Triệu Tử Văn ngồi xuống vị trí của Tế tướng, bắt chéo hai chân, không kiên nhẫn nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Hạng Dận

Vương gia, thuộc hạ thất bại, xin Vương gia trách phạt!

Thủ lĩnh của đám thích khách quỳ gối trước mặt An Vương. Gã chỉ còn lại một cánh tay áo, lưng là lưng lẳng trống rỗng trông thật ghê sợ.

Thủ lĩnh của đám thích khách đã tránh được một kiếp nạn rồi vụng trộm trốn vào An Vương phủ. Ngự y trong Vương phủ băng bó cho gã xong lập tức đưa gã vào mật thất để thỉnh tội với An Vương.

An Vương lạnh lùng nhìn người mặc hắc y trước mắt, cả giận nói:

- Người không phải là tự xưng là chưa gặp được địch thủ sao? Làm sao mà bao nhiêu người giúp đỡ thêm như thế mà cũng không thương tổn được Triệu Tử Văn tí nào cả?

Hắc y nhân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhiệm vụ ám sát của gã hôm nay đã hoàn toàn thất bại, không chỉ toàn bộ thủ hạ bỏ mình mà bản thân gã cũng mất đi một cánh tay, trở thành một phế nhân.

- Thuộc hạ cũng nghĩ rằng trong hoàn cảnh Triệu Tử Văn không có binh khí thì khó có thể chống đỡ được sự vây công. Nhưng không ngờ rằng Bá Vương Quyền của hãn lại có quyền pháp bá đạo đến như thế.

Thủ lĩnh của thích khách tìm một nguyên nhân rất hợp lý, khúm núm trình bày.

Bá Vương Quyền? An Vương nghe rồi hơi thất thần, trầm thì nói:

- Triệu Tử Văn này không chỉ có Đơn Thủ Thập Bát Thiêu, lại còn cả Bá Vương Quyền nữa. Xem ra lão bất tử đó thật sự là chưa chết!

Thủ lĩnh đám thích khách cúi đầu xuống thật sâu, không dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt của Vương gia, rất sợ Vương gia một khi mất hứng thì lôi gã ra chém đầu.

- Người lui ra đi, tìm một chỗ bí ẩn dưỡng thương đi.

An Vương vung ống tay áo lên, nói. An Vương đích xác rất là muốn một đao kết liễu gã cho rồi, nhưng giờ đang là lúc cần dùng người, trước hết hãy cứ bỏ qua cho gã một cái mạng chó đã!

Thủ lĩnh của thích khách vội vã dập đầu tạ ơn:

- Tạ ơn Vương gia không giết!

An Vương nhìn gã đã cụt một tay, cũng có chút không kiên nhẫn, nói:

- Lui ra đi!

Thấy Vương gia lại giận nữa rồi, gã thủ lĩnh của đám thích khách vội vàng sợ hãi rụt rè rời khỏi mật thất.

- Phụ vương, lão bất tử là thế nào? Người đang nói ai vậy?

Sau khi thủ lĩnh của đám thích khách đã rời khỏi mật thất, Thế tử Hạng Long Uyên từ phía sau An Vương đi ra, giọng nghi hoặc, hỏi lại.

An Vương nhớ tới lão bất tử này, lại uất đầy lên một bụng, phần hận nói:

- Năm đó lão bất tử này đột nhiên băng hà, truyền ngôi Hoàng đế cho Hạng Dận Kỳ, lại không truyền cho thân đệ đệ (em trai ruột) là ta đây. Nay Triệu Tử Văn lại có võ công của Hoàng gia chúng ta. Đến giờ ta mới phát hiện ra, không ngờ là hãn lại giả chết!

- Hoàng thúc không chết sao?

Hạng Long Uyên trở mắt ra hỏi, nhất thời cảm thấy thật khó tin. Từ khi y còn rất nhỏ, Hoàng thúc đã sớm băng hà. Y rất là xa lạ với vị Hoàng thúc này.

- Hừ, năm đó lão bất tử Hạng Dận này không có con, lại mê luyện đạo trường sinh, sớm đã không muốn kế tục ngôi vị Hoàng đế rồi. Lúc trước hãn đột nhiên băng hà, ta đã cảm thấy sự tình rất kỳ lạ. Hiện giờ Triệu Tử Văn lại có được cả hai Bá Vương Quyên và Đơn Thủ Thập Bát Thiêu của Hoàng thất, tất nhiên là do Hoàng huynh đã sớm ẩn dật dạy dỗ hãn!

An Vương tức đến nổi mặt đỏ phừng phừng, phần nộ chụp văn án kể lễ.

Hạng Dận là thân ca ca (anh trai ruột) của y. Không chỉ có ngôi vị Hoàng đế không truyền cho y mà hiện giờ lại còn bồi dưỡng ra một Triệu tướng quân đến đối nghịch với y nữa. An Vương không tức chết mới là lạ.

Hạng Long Uyên cân nhắc một lát thì đã hiểu ra huyền cơ trong đó. Đôi mắt y lóe ra sát khí, siết chặt tay lại, nói:

- Hoàng thúc sao lại có thể đối xử với Phụ vương như thế được? Nếu Phụ vương có thể đoạt được ngôi vị Hoàng đế, con nhất định sẽ làm cho lão già ý không có kết cục tử tế đâu!

Cho đến hiện giờ An Vương cũng chưa từng nói qua một câu âm độc nào với thân ca ca của mình là Hạng Dận. Thế mà Thế tử Hạng Long Uyên này vừa mở miệng ra đã nói trước rồi. Chỉ thế cũng đủ thấy thủ đoạn của Hạng Long Uyên so với An Vương chỉ có hơn chứ không có kém!

- Đến cả... Thương của hoàng thất mà lão ý cũng giao cho Triệu Tử Văn. Thật sự là rõ ràng đối nghịch với ta rồi.

An Vương Hạng Dận Trinh phản hận nói. Nếu như cây thương này bộc lộ thân phận trước hậu nhân thì cũng tuyệt đối là một bất lợi rất lớn với y.

Hạng Long Uyên lạnh lùng nói:

- Phụ vương, để con phái người đến Hàng Châu điều tra hạ lạc (chỗ dừng chân) của Hạng Dận!

Hạng Dận đã đối xử với cha con y như thế, Hạng Long Uyên từ lâu đã hận lão tới tận xương tủy, đương nhiên sẽ không thừa nhận lão là Hoàng thúc nữa.

An Vương gật đầu, lại đổi giọng nói:

- Hiện giờ, nhiệm vụ ám sát Triệu Tử Văn cũng không làm gì được hẳn. Hẳn tất nhiên là sẽ đi hộ tống An Ninh. Con lén gửi thư cho Thác Bạt Vương tử đi, báo cho hắn chú ý phòng bị Triệu Tử Văn!

- Con đi ngay đây.

Hạng Long Uyên bước nhanh ra khỏi mật thất, đi về phía thư phòng.

Hạng Dận Trinh vẫn còn ngồi lại trong mật thất. Trong không gian ảm đạm, ánh mắt của y cũng không biết là nhìn tới đâu, chỉ nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Hạng Dận, uổng công ta mấy chục năm qua coi ngươi là huynh trưởng. Ngươi lại giả chết lừa gạt ta, đến giờ lại nhiều lần đối nghịch với ta. Thù này, ta nhất định sẽ báo.

Trong sử sách của Đại Kinh ghi lại: "Hạng Dận là một Hoàng đế đã lên ngôi. Vì mắc bệnh đột ngột mà băng hà, cả nước vô cùng đau đớn. Vị Hoàng đế này văn tài võ lược, thần lực giống như Hạng Bá Vương năm xưa, từng khiến cho quân man di Hung Nô trên chiến trường nghe tin mà sợ mất cả mật, dân chúng Đại Kinh đều vô cùng sùng kính ông. Khi Hoàng thượng hạ táng, vô số con dân đã theo đưa tiễn, cũng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hạ táng của Hoàng thượng..."

Bây giờ Hạng Dận lại dường như sống lại từ cõi chết. Có nói ra thì cơ bản là người Đại Kinh sẽ không ai tin. Bởi vì bọn họ đã tận mắt trông thấy người nằm trong quan tài bằng thủy tinh kia chính là Hoàng đế Đại Kinh.

Có lẽ chỉ có La Thanh Yên mới biết được. Hạng Dận kỳ thực là một cao thủ trộm mộ nghiệp dư. Quan tài thủy tinh cũng không phải hoàn toàn không lọt gió. Hạng Dận lại là một cao thủ nội gia, công phu bế khí đã đến mức xuất thần nhập hóa. Việc ông có thể lừa gạt được con mắt của tất cả mọi người cũng là điều hết sức bình thường.

Trong phòng làm việc của Trung Thư Tỉnh, sau khi Triệu Tử Văn đã quyết đấu với đám thích khách cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Hắn thoải mái dựa vào thành ghế, lắng nghe các đại thần bàn tán chuyện phong lưu của Thập Nhất Hoàng tử.

Triệu Tử Văn nghe xong mà vừa bực mình lại vừa thấy buồn cười. Thập Nhất Hoàng tử mới có mười lăm tuổi đã câu dẫn thiếu nữ xinh tươi trẻ đẹp khắp nơi. Mấy vị tiểu thư trong các phủ quan bị y dụ dỗ đến mức chết đi sống lại, đều nói cái gì mà trừ Thập Nhất Hoàng tử ra thì không lấy ai cả...

Thập Nhất Hoàng tử lại lớn gan. Đến cả cháu gái của Thống lĩnh Ngự Lâm Quân cũng bực vào cung. Thống lĩnh Ngự Lâm Quân tức giận thiếu chút nữa đã suất lĩnh Ngự Lâm Quân truy sát gã Hoàng tử phong lưu này rồi.

Một vị Thị lang bưng một đồng tấu chương tới, mời Triệu đại nhân xem qua:

- Đại nhân, đây đều là tấu chương tố cáo Thập Nhất Hoàng tử cả.

Triệu Tử Văn nhìn mà dở khóc dở cười. Hắn tùy tiện rút ra vài tấu chương xem xem. Đa phần trong đó không phải là buộc tội Thập Nhất

Hoàng tử khi nhục con gái cháu gái nhà mình, mà đều là buộc tội y tác phong không kiềm chế, làm nhục nhã sự uy nghiêm của hoàng thất.

Thị lang cẩn trọng dè dặt hỏi:

- Đại nhân, những tấu chương này có trình lên Hoàng thượng luôn không ạ?

Dù sao thì chuyện này có liên quan đến sự tôn nghiêm của hoàng thất, Thị lang cũng không dám dễ dàng đưa ra phán đoán. Vẫn cứ là để cho Triệu Tế tướng thì tốt hơn.

Hơn phân nửa tấu chương của các đại thần luôn luôn là do Trung Thư Tỉnh báo lên cho Hoàng thượng. Triệu Tử Văn nhìn một đồng tấu chương, trong lòng thầm buồn cười. Thập Nhất Hoàng tử này không chỉ đi thanh lâu tìm kỹ nữ, lại còn câu dẫn những tiểu thư ít tuổi con nhà quan lại. Thật đúng là một kẻ phong lưu!

Cho dù là Thập Nhất Hoàng tử không quyền không thế, là một Hoàng tử không có tiền đồ, nhưng dù sao khi thân phận rõ ràng ra, các đại thần đã bị "xâm hại" kia cũng không dám giáo huấn y, đành phải trình tấu chương buộc tội tên Hoàng tử phong lưu này.

- Cứ để ở đây đi đã.

Triệu Tử Văn hơi hốt đáp. Nếu lão Hoàng đế mà biết Hoàng tử như thế thì không nổi điên lên tức chết mới là lạ. Có lẽ chờ một thời điểm nào đó lão Hoàng đế tâm tình tốt lên rồi sẽ tìm một cơ hội nói lại với lão thì tốt hơn.

Sự việc có liên quan đến danh dự của hoàng thất, Thị lang cũng cho rằng trước hết là nên ép chuyện này xuống. Ông ta gật đầu nói:

- Hạ quan tuân theo mệnh lệnh của đại nhân.

- Ủ, còn chuyện gì nữa không?

Triệu Tử Văn ngáp một cái, nói. Ngày mai đã bắt đầu xử lý việc hòa thân của tiểu quận chúa rồi. Hôm nay phải giải quyết hết toàn bộ những chuyện phát sinh ở Trung Thư Tỉnh.

Thị lang lại đưa ra hơn mười tấu chương nữa, nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu đại nhân, đây là các huyện phía Tây Nam của Đại Kinh đều đồng loạt dâng tấu chương. Năm trước nạn chân châu đã khiến cho các huyện

phía Tây Nam bị tổn thất nghiêm trọng, cho nên các Tri huyện đều dâng tấu biểu, hi vọng triều đình có thể đưa ra một biện pháp xử lý vấn đề nạn châu chấu này!

Nạn châu chấu năm trước đã làm cho các huyện phía Tây Nam bị tổn thất vô cùng trầm trọng. Vô số nông trang bị châu chấu ăn sạch sẽ. Nông dân kêu khổ không ngớt. Cũng không thể lại tiếp tục giẫm vào vết xe đổ đó được.

Tây Nam là nơi phát ra nạn châu chấu. Lúc này đã là tháng Ba, mà nạn châu chấu phần lớn là bùng phát ở tầm tháng Năm tháng Sáu. Thật sự là nếu như không có biện pháp phòng ngừa chu đáo và hữu hiệu thì các huyện khu vực phía Tây Nam sẽ lại tiếp tục bị thảm trạng tổn thất.

Hiện giờ Đại Kinh sắp đại chiến với Hung Nô. Nếu như Đại Kinh lại phát sinh ra nạn châu chấu, nạn hạn hán hoặc các thiên tai nghiêm trọng thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Chuyện này đích xác là rất khẩn cấp. Cần phải có biện pháp phòng bị ngay!

Hạn hán là do trời ban xuống, không có cách nào né tránh được cả, nhưng nạn châu chấu thì có thể trị được. Trước hết là cứ phòng bị, rồi xử lý những nguyên nhân làm nảy sinh ra tệ nạn này.

Triệu Tử Văn lật xem hơn mười tấu chương, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Hắn nhìn các Thị lang, Xá nhân và các quan viên lớn nhỏ đang chờ trong đại sảnh, nghiêm túc nói:

- Các người có biện pháp nào không?

Hai vị Thị lang và những quan viên khác đều đồng thời lắc đầu nói:

- Bọn hạ quan thảo luận rất nhiều lần mà cũng không tìm ra phương pháp xử lý hợp lý. Không bằng đợi tới phiên châu buổi sớm, trình báo Hoàng thượng để cùng với văn võ bá quan thương nghị việc này.

- Trình đại nhân, ta nói, người ghi lại đi.

Triệu Tử Văn trầm tư một lát rồi bỗng nhiên nói.

Trình Thị lang nao nao. Lời nói của Triệu đại nhân cho thấy dường như hắn đã nghĩ ra phương án xử lý rồi. Nhưng việc này đã trải qua một khoảng thời gian lâu như thế, Triệu đại nhân có thể nghĩ ra được nhanh thế sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 322

Trị Nạn Châu Chấu

Trình Thị lang cũng không dám không nghe lời nói của Triệu đại nhân, tay lăm lăm cầm bút son, đứng đợi Triệu đại nhân nói.

Triệu Tử Văn trầm ngâm một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Phương pháp thì có ba cách. Thứ nhất là châu chấu khi đẻ trứng sẽ đẻ ở nơi ẩm ướt hoặc gần nguồn nước, phương pháp chính là trồng một lượng cỏ thật lớn ở gần nguồn nước, sẽ khiến cho châu chấu không có chỗ để đẻ trứng thì sẽ diệt được châu chấu!

Châu chấu trước giờ đều là đẻ trứng ở nơi có độ ẩm chừng mười đến hai mươi phần trăm. Đây là kiến thức rất trọng yếu mà đại đa số nông dân đều hiểu. Đưa phương án này cho bọn họ thì bọn họ đương nhiên là sẽ hiểu ra ngay.

- Thứ hai, có thể nuôi một số lượng chim hồng vừa phải, giết chết dần số lượng lớn châu chấu bằng phương pháp dẫn dụ kẻ thù thiên nhiên!

Dẫn dụ kẻ thù thiên nhiên? Các quan viên trợn to mắt ra nhìn. Bọn họ chưa từng nghe qua phương án diệt châu chấu, quả thực là vô cùng kỳ diệu!

- Phương pháp thứ ba... Người ghi nhớ kỹ lại cho ta,

Triệu Tử Văn nhìn Trình Thị lang, ngừng lại một chút, nhấn mạnh.

- Vâng, vâng, vâng...

Trình Thị lang lập tức phục hồi thần trí khỏi sự khiếp sợ, xoa mồ hôi lạnh trên trán nhưng trong đôi mắt thì hưng phấn, không sao tả hết bằng lời. Ông ta thành khẩn tiếp tục lắng nghe sự chỉ dạy của Triệu đại nhân.

Trong mắt đám đại thần đều có vẻ vui sướng. Triệu đại nhân này thật sự là thần nhân!

Triệu Tử Văn nói tiếp:

- Thứ ba là, trong mùa giao phối của châu chấu, có thể giết hại một số lượng lớn châu chấu theo giới tính để gián tiếp khống chế mức độ sinh sôi nảy nở của chúng!

- Đại nhân, phương án thứ ba này có lẽ không được phù hợp với thực tế cho lắm. Chúng ta làm sao biết được châu chấu là đực hay là cái?

Trình Thị lang nghiêm mặt nói.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chẳng lẽ chúng ta không thể bắt châu chấu rồi lại dụ châu chấu sao? Dem một số lượng lớn châu chấu lại cùng một chỗ rồi bắt giết hết xung quanh, làm cho chúng không thể sinh sôi nảy nở được thì nạn châu chấu đương nhiên sẽ được giải quyết triệt để!

Phương pháp này ở cổ đại rất khó làm. Dù sao thời kỳ này rất lạc hậu, nhưng cứ thử một lần thì cũng có thể...

Các vị đại nhân chưa từng nghe qua phương pháp khoa học như thế. Bọn họ cho dù không thể nghe hiểu được toàn bộ nhưng cũng có thể hiểu được tác dụng diệu kỳ trong đó, không khỏi hưng phấn lớn tiếng nói:

- Thật là hay! Ba phương án này đều có thể xử lý được nạn châu chấu, hơn nữa, đều rất ưu việt. Thật sự là rất hay!

- Lời của Triệu đại nhân cho thấy kiến thức của ngài thật khó có người thường có thể so sánh được.

Mấy vị quan viên đều bội phục từ tận đáy lòng. Vốn là một vấn nạn rất phức tạp, qua mấy lời nói của Triệu đại nhân thì trong nháy mắt đã tìm ra phương án xử lý rồi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đừng cao hứng quá sớm! Ta cũng chỉ hiểu sơ sơ thôi, trong số này có một số địa phương, các người cứ lấy ra ba phương án này, thương thảo với các quan viên khác nữa đi xem sao.

Các đại nhân nghe rồi vội vàng gật đầu. Chuyện này rất phức tạp, không thể làm qua loa được, phải tìm đại học sĩ của Hàn Lâm Viện thương nghị mới có thể xác định được phương án. Chuyện này có quan hệ trọng đại, không thể làm qua loa được.

Nếu như ba phương án này đều có thể làm được thì như vậy Triệu đại nhân lại lập được một kỳ công cho Đại Kinh. Cũng không biết Triệu đại nhân này đầu óc thế nào nữa, hình như vấn đề gì cũng không làm khó được hẳn thì phải. Những quan viên thủ hạ và Thị lang đều không khỏi ngạc nhiên thán phục mãi.

- Được rồi. Thời gian cũng không còn sớm nữa, bản quan xin được cáo lui trước.

Triệu Tử Văn giải quyết được hai đại sự, những việc nhỏ còn lại liền giao cho Trình Thị lang đi làm rồi đứng dậy nói.

Các quan viên trong đại sảnh của Trung Thư Tỉnh sớm đã biết rõ tính tình của đại nhân là chỉ xử lý đại sự và lượn đi lượn lại như chong chóng. Bọn họ cười nói:

- Đại nhân đi thông thả!

- Ôi... Trên lưng Triệu đại nhân sao lại có vết máu?

Một vị đại thần bỗng nhiên chú ý thấy Triệu đại nhân đã đổi trường sam rồi mà đằng sau lưng lại lộ ra vết máu thì không khỏi kinh ngạc.

Trình Thị lang ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Vết máu?

Ánh mắt của ông ta lập tức chuyển sang phía sau lưng Triệu đại nhân. Ông đột nhiên hiểu ra là Triệu đại nhân không đi chữa thương mà lại ngồi lại trong sảnh để xem tấu chương thì nhất định là vì Triệu đại nhân không muốn để mọi người biết là mình đã thụ thương!

- Không cần ồn ào!

Trình Thị lang lão luyện trừng mắt nhìn Xá nhân vừa kêu lên này, hừ lạnh nói.

Vị Xá nhân này cũng là một kẻ tinh minh. Nếu để cho người khác biết Triệu tướng quân bị thương chẳng phải sẽ là tạo thêm cơ hội cho kẻ phái người đến ám sát hẳn hay sao. Ông ta lập tức im lặng, nhỏ giọng nói:

- Hạ quan hiểu rồi!

- Chết thật, cũng hơi đau...

Triệu Tử Văn vốn nghĩ rằng ở sau lưng chỉ là ít vết thương nhỏ, khi thay quần áo cũng lau ít thảo dược qua loa, không ngờ là miệng vết thương lại

không ngừng chảy máu.

Lúc trở lại Triệu phủ đã là đêm khuya rồi. Là Trình Thị lang lén phái người dùng tiểu kiện đưa hấn về phủ. Mặc dù Triệu tướng quân tự nhận là mình đồng da sắt, nhưng một đao kia cắt qua da thịt của hấn cũng cảm giác được đau đớn vô cùng.

Triệu Tử Văn cả người lấm vết thương, đều là do trải qua lăn lộn vô số chiến hỏa, da thịt rắn chắc vô cùng, ít thương thế nhỏ thế này, hấn căn bản là không để ý.

Hấn tránh thoát được một đao lăng không của thích khách, phía sau lưng lại bị đao khí cắt qua da, cũng còn may là chưa ăn sâu vào thịt, bằng không thì chắc chắn sẽ làm cho Triệu tướng quân đau đến kêu cha gọi mẹ.

- Con mẹ nó chứ, đừng có để cho ta phải nhìn thấy người. Bằng không lần sau ta sẽ trực tiếp lấy thương đoạt đầu của người đó.

Triệu Tử Văn cảm nhận được vết đau ở sau lưng, phần hận lâu bầu.

Kiểu nhỏ vội vã hạ xuống, một nữ tử rất không bình tĩnh từ phía trong lao ra, trông thấy Triệu tướng quân bị một người diu đỡ thì đầu tiên là sửng sốt, sau rồi không tự chủ được, hốc mắt đỏ lên, nước mắt chan chứa, thờ hồng hộc nói:

- Chàng, chàng làm sao rồi?

- Vũ Tình, ta không sao.

Triệu Tử Văn trừng mắt lờm kẻ đang diu mình, đứng thẳng dậy nói.

Người diu hấn sớm đã được chỉ thị của Trình Thị lang nên mới làm thế. Thấy vậy gã phần nộ ôm quyền với Triệu đại nhân rồi cùng ba người khác nâng cái tiểu kiện lên hậm hực rời đi.

Hạ Vũ Tình nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới xem có bị thương ở chỗ nào không. Khi thấy ở bạch sam phía sau lưng có vết máu nhuộm đỏ thì bịt cái miệng nhỏ nhắn, chặn lại tiếng khóc, nghẹn ngào nói:

- Tử Văn, chàng không thể không bị thương sao?

Tin tức có thích khách ám sát Triệu tướng quân đã lan truyền rất nhanh trong khắp kinh thành. Nghe nói là có một số cao thủ vây công Triệu tướng quân. Triệu tướng quân không hề bị thương chút nào. Ba vị tiểu thư ở Triệu

phủ nghe thấy tin Triệu tướng quân bị người ta ám sát thì sợ tới nỗi lệ tuôn như mưa, cũng may là Tử Văn không bị thương.

- Một ít thương tích nhỏ thôi mà.

Triệu Tử Văn nhếch mép cười nói.

Đại tiểu thư đỡ hấn đi vào trong phủ, lau nước mắt, nói nhỏ:

- Nghe nói có người đến ám sát chàng, thiếp, thiếp sợ tới mức mất hồn. Cũng còn nghĩ là chàng không hề bị thương, thế mà...

Nàng vừa nói mà nước mắt lại rơi như mưa, càng khóc lại càng đáng thương.

Có lẽ là đao phong quá nhanh nên lúc mới đầu Triệu Tử Văn cũng không có cảm giác bị thương. Khi cởi y phục bị rách rưới ra thì mới cảm thấy phía sau hơi đau đau, nhưng hấn không dám khinh địch kêu Thái y. Nếu để cho người khác biết mức độ bị thương của mình thì nói không chừng lại phái Sở Thăng đến. Chuyện sơ hở như vậy hấn sẽ không làm rồi, cho nên chỉ tìm một ít thảo dược, tự mình sơ cứu, tự chịu đựng để mọi việc êm xuôi đi.

Nhìn vết dao không dài không sâu ở phía sau lưng hấn, Hạ Vũ Tình nhất thời không nhin nổi, khóc ồ ồ lên. Lại còn nỗi lo lắng tình hình mới rồi nữa, nước mắt lại như vỡ đê, khóc tấm tức mãi không thôi.

- Đại ca... Huynh thế này là làm sao đây?

Bảo Nhi nghe thấy động tĩnh, lao ra đại sảnh, thấy Vũ Tình tỷ tỷ đang dìu đại ca tới thì hoảng sợ, đi đến bên cạnh Tử Văn. Đôi mắt đẹp của nàng chan chứa nước, nghẹn ngào hỏi.

Làm sao mà lại giống khóc tang thế không biết? Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt. Không phải chỉ là một vết đao bé tí thôi sao? Làm gì mà to chuyện thế không biết?

- Bảo Nhi, đừng khóc. Đại ca chỉ bị một ít thương tích nhỏ thôi, không có gì đáng ngại cả đâu.

Triệu Tử Văn cười lớn nói.

Đại tiểu thư trừng mắt lườm kẻ bại hoại đang còn cợt nhả này, lau nước mắt hai bên má, ôn nhu nói với Bảo Nhi:

- Tử Văn bị thương. Mọii với ta cùng dìu chàng đi vào nào.

- Vâng.

Bảo Nhi và Vũ Tình tỷ tỷ liền cùng nhau dìu hai bên người hẳn, cẩn thận đi vào trong phòng.

Cái tư vị bị hai vị tiểu thư một trái một phải nâng đỡ thực sự là làm cho lòng dạ người ta ngứa ngáy khó chịu. Cảm nhận được bờ vai non mềm và vòng eo mảnh mai của nhị nữ, lại nhìn vành tai nhỏ nhỏ trắng nõn và hai má xinh đẹp tuyệt trần của Đại tiểu thư, Triệu Tử Văn bắt đầu thấy lòng rối loạn, dựa vào Đại tiểu thư thối khê một hơi bên tai nàng. Hạ Vũ Tình run lên, cả người như nhũn ra, bước chân loạng choạng không vững. Khuôn mặt nàng như phát sốt, nàng hung hăng lườm hẳn một cái, trong nỗi giận dữ còn mang theo nét xấu hổ, cực kỳ tiêu hồn.

- Chàng là cái đồ tồi! Đã bị thương rồi còn muốn làm chuyện xấu nữa.

Hạ Vũ Tình giận tái cả người, sẵng giọng mắng.

Nhị nữ đưa hẳn tới nằm trên giường rồi, Triệu Tử Văn ôm lấy cái gối đầu, nhìn hai vị tiểu thư thướt tha yếu điệu mà tâm thần rung động, cười cười nói:

- Hai vị tiểu thư không cùng ta ngủ sao?

Đại tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý đến hẳn. Bảo Nhi thì mặt đỏ bừng lên, xấu hổ nói:

- Vũ Tình tỷ tỷ, muội đi lấy nước thuốc và vải trắng.

Thấy Bảo Nhi đã đi ra cửa, Hạ Vũ Tình tâm lý mới dịu lại, rốt cuộc không chịu nổi, vươn tay vuốt nhẹ nhẹ lên vết thương trên lưng hẳn, giọng nói run rẩy:

- Là ai phái người ám sát chàng, xuống tay ác độc thế này? Có đau không?...

Triệu Tử Văn cười nói:

- Đau ít thôi. Nhưng mà đau da thịt, so ra thì không bằng nỗi đau lòng của Đại tiểu thư...

Hạ Vũ Tình mặt đỏ bừng, ánh mắt nhu hòa, dịu dàng nói:

- Ở bên ngoài không phải là mọi người đồn thổi chàng không bị thương sao? Làm sao lại...?

- Ta cố ý giả bộ như không có việc gì.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười đáp.

- Bằng không, nếu để bọn thích khách biết là ta bị thương thì ta chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không được an bình đâu.

Nghĩ đến cảnh Tử Văn đã bị thương rồi mà còn phải lo bị người khác ám toán nữa, Hạ Vũ Tình thấy sống mũi cay cay, nước mắt cuồn cuộn rơi. Nàng nhìn hấn nức nở nói:

- Tử Văn, khi nào thì chúng ta mới có thể được sống một cuộc sống yên tĩnh? Thiếp sợ chàng sẽ... Hu hu hu...

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 323

Chữa Thương

Đại tiểu thư của ta, không phải là chỉ bị một ít tiểu thương thôi sao!
Triệu Tử Văn vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Vũ Tình, cười hì hì trấn an:

- Mọi chuyện ở kinh thành sẽ ổn thỏa nhanh thôi. Đến lúc đó ta và Đại tiểu thư sẽ ăn cơm, cố gắng sinh mười tám công tử, tiểu thư cho Triệu gia nhé.

Hạ Vũ Tình nghe rồi mặt đỏ lựng, gắt gỏng mắng:

- Cái gì mà sinh mười tám? Chỉ nói lung tung thôi!

Đôi mắt đẹp của nàng dịu dàng, khóe miệng lấp lánh ý cười hạnh phúc, như nụ hoa sắp nở.

Nhìn dáng vẻ kiêu my của nàng, Triệu đại nhân trong lòng như phun lửa, bất chấp vết đau trên lưng cứ đưa tay ra kéo. Đại tiểu thư kinh hãi kêu lên một tiếng, trong nháy mắt đã ngã vào bên gối Triệu đại nhân rồi.

- Chàng lại định làm cái gì thế?

Đại tiểu thư thấy mặt hẩn nửa như cười nửa như không, hai gò má sát ngay trước mắt thì trong lòng chộn rộn, cũng không thể có nổi một chút khí lực phản kháng nào nữa.

Bộ ngực sữa của nàng run lên, thân hình run rẩy, trên mặt hiện lên hai mảng mây hồng. Cặp lông mi thật dài khẽ khàng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn như hoa sen, đôi môi son hé mở làm thoát ra hương thơm như lan như ngọc, vẻ nóng bỏng mê người không sao tả xiết.

Triệu Tử Văn tâm thần rung động, ôm lấy thân hình mảnh mai ghì vào trong lòng.

- Đừng mà.

Trong lòng hẩn, Đại tiểu thư mềm yếu, ánh mắt quyến rũ như mờ hơi nước, hơi thở mùi đàn hương nóng bỏng, khẽ khàng run rẩy nói.

- Đại tiểu thư, thừa dịp Bảo Nhi còn chưa tới, chúng ta làm ít bài tập trước đi.

Triệu Tử Văn cười dâm đãng, hai tay chậm rãi xoa bờ vai non mềm của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve từ trên cao xuống, trượt qua thắt lưng nõn nà của nàng mà bồi hồi, rồi lại tự xuôi dòng, ma trảo tìm tòi, âu yếm cái kiêu đồn sung mãn mà kiêu ngạo.

Thân thể mềm như bông của Đại tiểu thư run rẩy mãnh liệt. Nàng cố gắng giữ cái bàn tay thô kệch đang tác quái trên khe hông lại, hốt hển nói:

- Cái gì mà làm trước ít bài tập. Chàng là đồ tồi! Đã bị thương rồi còn muốn làm chuyện xấu như thế nữa.

Triệu Tử Văn cười một cách vô sỉ, thuận tay kéo làn vải gấm mềm nhẵn ra làm hở cả kiêu đồn châu tròn ngọc sáng của Hạ Vũ Tình. Bàn tay to tham lam tiến vào trong áo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa hồng phấn. Chỉ cảm thấy huyết mạch bành trướng, tinh trùng đã xông lên tận não, hẩn vừa định vung thương tiến lên thì đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa.

- Vũ Tình tỷ tỷ,

Giọng nói kiêu my của Bảo Nhi vang lên bên ngoài lập tức đánh thức hai người đang dây dưa thân mật. Đại tiểu thư vội vàng đứng bật dậy, mặt hồng như lửa đốt, đôi mắt đẹp tức giận lườm hẩn một cái.

Bảo Nhi tiến là vừa lúc thấy được một màn ám muội này, mặt đỏ lên. Nàng bưng nước ấm và thảo dược vào, oán trách nói với đại ca:

- Đại ca bị thương lại còn không đứng dẫn thế nữa!

"Cái đồ phóng dăng này thì có đứng dẫn bao giờ?" Đại tiểu thư mặt mũi đỏ hồng, tràn đầy xuân sắc, trong lòng âm thầm mắng mỏ.

Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử dáng vẻ động lòng người, cười hì hì nói:

- Hay là Bảo Nhi cũng cùng gia nhập vào đây, cùng nhau không đứng dẫn đi?

Đại tiểu thư nghe rồi xấu hổ quá trừng mắt lườm kẻ vô sỉ này, nói:

- Chàng mà còn quấy rối tiếp thì thiếp sẽ phạt chàng không cho ăn cơm nữa!

Đây là Hạ Vũ Tình nhắm vào điểm yếu chết người là "thùng cơm" của Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn nghe xong nhất thời khóc không ra nước mắt. Đại tiểu thư sao lại muốn làm ông xã mình chết đói cơ chứ.

- Vũ Tình tử tử, chúng ta mau bôi thuốc cho đại ca đi.

Bảo Nhi đặt nước ấm sang một bên, trong tay cầm thuốc kim sang, nhìn vết máu phía sau lưng đại ca, sốt ruột bảo.

Đúng là thương thế của kẻ bại hoại quan trọng hơn. Hạ Vũ Tình không muốn liếc mắt đưa tình thêm với hấn nữa, vội vàng nói:

- Tử Văn, chàng mau nằm im đừng có nhúc nhích để thiếp đến lau thuốc cho.

Đùa giỡn với Đại tiểu thư một hồi làm tâm tình Triệu Tử Văn tốt lên nhiều. Hấn cười cười gật đầu, nằm úp sấp trên giường, yên lặng chờ hai vị tiểu thư hầu hạ.

Hạ Vũ Tình cầm cái kéo mà Bảo Nhi đưa tới, khéo léo cắt lớp vải áo bị dính trên chỗ vết thương bị tụ huyết của hấn. Khi thấy phía sau lưng có thảo dược đắp lung tung lên thì lập tức giận dữ, nói:

- Tử Văn, sao chàng lại không cẩn thận thế hả? Cẩn bản là có đặt thuốc lên vết thương tí nào đâu.

Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười, nói:

- Vũ Tình, nàng có thấy ai có mắt đằng sau lưng không? Ta làm sao mà tự bôi được thuốc cho tử tế được chứ?

Bảo Nhi nghe mà nước mắt tuôn rơi, khẽ khàng vuốt ve vết đao chém sau lưng đại ca, nức nở nói:

- Đại ca, về sau Bảo Nhi lúc nào cũng sẽ ở bên cạnh đại ca. Được không? Để muội đắp thuốc cho huynh.

Triệu Tử Văn thấy lòng rất ấm áp. Có điều tiểu ny tử này nói thế thì thật là gỡ mồm. Chẳng lẽ nàng còn hy vọng ta lại bị thương tiếp nữa sao? Nhưng mà Triệu đại nhân cũng không dám nói ra miệng, chỉ sợ nói ra thì tiểu nha đầu này sẽ lại hối hận mất. Hấn lau nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Bảo Nhi, đại ca sau này nhất định sẽ cẩn thận. Về sau tuyệt đối sẽ không làm cho muội phải thương tâm nữa!

Đại ca võ nghệ siêu quần, Bảo Nhi đương nhiên là tin tưởng. Nàng gật gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp cười lộ ra núm đồng tiền, dáng vẻ dịu dàng ôn nhu như nước thật sự là vô cùng động nhân.

- Chàng, chàng thật sự là càn quấy!

Hạ Vũ Tình khuôn mặt lạnh lại, cắn chặt răng ngà mà nói. Nàng cứ nghĩ đến chuyện Tử Văn làm như vậy cũng là vì không để cho người ta nói hấn bị thương, nước mắt lại không khỏi tuôn rơi. Nàng nhào vào trên lưng hấn, dùng hai má mềm mại khê khàng xoa dịu vết thương nóng bỏng kia, nức nở nói:

- Tử Văn, thiếp tình nguyện ở lại Hàng Châu, chúng ta cùng nhau sống những ngày bình đạm, không hy vọng gì chàng lăn lộn trong chốn quan trường nguy cơ bốn phía thế này.

Bảo Nhi thấy Vũ Tình tỷ tỷ khóc lóc cũng nhớ đến những ngày thanh thản và hạnh phúc trước kia, trong lòng đau xót. Nàng cũng theo đó ngã vào đầu vai Triệu Tử Văn, khóc văng lên. Nước mắt của hai nữ tử chảy từ trên bả vai hấn xuống, rơi vào miệng vết thương lại làm hấn đau đớn.

Triệu Tử Văn sao lại không hy vọng có thể ẩn cư, ly khai chốn quan trường tranh đấu gay gắt này để cùng với những nữ tử thương yêu sống cuộc đời bình đạm cơ chứ. Nhưng hôm nay thì hấn không thể quay đầu lại. Hấn mang nhiều trọng trách trên vai, nếu như thất bại, những nữ tử hấn thương yêu cũng sẽ bị liên lụy. Cho nên đây là một trường quyết đấu ác liệt, hấn không thể khiếm nhược được!

- Ai nha...

Triệu Tử Văn kêu lên thảm thiết.

Hai vị tiểu thư sợ tới mức lập tức rời khỏi thân mình hấn, vội vàng hỏi:

- Đại ca/ Tử Văn, huynh/ chàng thế nào rồi?

Triệu Tử Văn đã di dời thành công lực chú ý của hai nàng, thật sự là chịu đủ trăm điều khổ sở. Hấn cười cười nói:

- Các nàng lau thuốc nhanh lên cho ta đi.

Lý Bảo Nhi và Hạ Vũ Tình oán trách lườm hấn một cái, rồi mau chóng lau nước mắt ở khóe mi, bận rộn chữa thương cho hấn.

Khi hai vị tiểu thư cỡi trường sam trên người Triệu đại nhân ra, thân thể lỏa lồ xuất hiện trước mắt hai người, dưới ánh đèn chiếu rọi, vết thương chằng chịt khắp nơi. Hạ Vũ Tình và Lý Bảo Nhi vô cùng run sợ. Các nàng và Triệu Tử Văn đã là phu thê thực sự, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy những vết sẹo trên người hãn gần đến mức này. Các nàng che đôi môi anh đào, nhìn từng vết, từng vết tích do đao do thương tạo thành, thân thể run lên không ngừng.

Nhớ ngày đó Triệu Tử Văn nhập ngũ, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu gian khổ trên chiến trường mới thành ra một thân đầy thương tích thế này nữa. Hạ Vũ Tình thấy lòng quặn đau, vuốt ve những vết thương của hãn mà ghen ngào không nói nổi. Triệu Tử Văn nhất thời im lặng. Hai vị kiêu thê mới ổn định được một lúc đã lại bắt đầu khóc lóc, có còn để cho người ta sống nữa không đây?

Bảo Nhi biết đại ca mỗi ngày đều bỏ ba la mồm nở hoa sen nhưng những nỗi khổ sở trong lòng thì nhiều hơn bất cứ ai. Đại ca nhìn như một bước lên trời, từ vị trí một tiểu thư đồng bước lên vị trí Tướng quân. Nhưng khi hãn tòng quân, vô số lần lăn lộn bên bờ sinh tử. Một thân toàn vết sẹo thế này chính là minh chứng hùng hồn nhất mà không có ai biết được mặt sau những thành công của hãn là gì.

- Đại ca, có đau không?

Bảo Nhi tinh tế bôi thuốc kim sang cho hãn, dịu dàng hỏi.

Đại tiểu thư lại ghé vào trên người Triệu đại nhân, thương tâm khóc lên.

- Triệu tướng quân, có ở đây không?

Một thanh âm tương đối non nớt vang lên bên ngoài sương phòng.

- Tại hạ là Thập Nhất Hoàng tử đến xin gặp Triệu tướng quân.

Thập Nhất Hoàng tử? Triệu Tử Văn nao nao, nói với Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, muội ra đón tiếp Thập Nhất Hoàng tử một lúc. Huynh ra ngay.

Bảo Nhi bôi xong thuốc kim sang, gật đầu nói:

- Vâng, đại ca, muội đi đây.

Thanh danh của Thập Nhất Hoàng tử này ở kinh thành cũng không phải là hay ho gì. Hạ Vũ Tình nhướn mày, chậm rãi đứng dậy, nói nhỏ:

- Tử Văn, không bằng cứ nói là chàng đã nghỉ ngơi rồi đi?

- Chỉ là ít thương tích nho nhỏ, không trở ngại gì đâu. Ta đi gặp hã.

Triệu Tử Văn an ủi Đại tiểu thư, lại hỏi nàng:

- Làm sao không gặp tiểu nha đầu Hạ Bình kia nhỉ?

Nếu Hạ Bình mà ở nhà thì có lẽ còn loạn lên nữa. Cho nên hã mới phát hiện ra là tiểu ny tử này lâu lắm mà chưa thấy bóng dáng đâu!

Hạ Vũ Tình dịu dàng nhìn hã, đáp:

- Hạ Bình đi ngủ rồi. Đêm hôm khuya khoắt, chàng lại bị thương, thì thôi đừng đi nữa nhé?

Thập Nhất Hoàng tử chắc là vì chuyện các quan viên buộc tội y đây.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không có việc gì đâu. Ta đi một chút sẽ trở lại.

Hạ Vũ Tình không khuyên được hã, đành phải giúp hã mặc trường sam mới. Hai gò má ửng hồng, nàng dịu dàng nói:

- Thiếp ở trong phòng đợi chàng về.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Giả.

Triệu Tử Văn nghe mà trong lòng nhảy tưng tưng. "Ôi hay, Đại tiểu thư tự đứng lại tư tưởng cởi mở nha!"

Đại tiểu thư thấy ánh mắt như lang như sói của hắn thì hai má càng đỏ hơn, vội vàng nhanh tay phụ hắn rồi bảo:

- Con người chàng sao chuyên môn hiểu nhầm vậy? Thiếp ý nói là sẽ tiếp tục bồi thuốc cho chàng. Giờ thì nhanh nhanh đi ra tiếp chuyện Thập Nhất Hoàng tử đi.

Bồi kim sang xong, vết đau đốn phía sau lập tức tốt hơn lên rất nhiều. Triệu Tử Văn đứng thẳng người, cười gian với Đại tiểu thư rồi phong lưu tiêu sái bước ra khỏi sương phòng, đi về phía đại sảnh.

- Triệu tướng quân.

Thập Nhất Hoàng tử đang ngồi trong đại sảnh bưng chén trà thơm lên nhắm nháp. Thấy Triệu tướng quân đi vào, y vội vã đứng lên, cung kính chào.

Triệu Tử Văn mỉm cười, ôm quyền nói:

- Vi thần tham kiến Thập Nhất Hoàng tử!

Bảo Nhi đang đứng cách Thập Nhất Hoàng tử không xa, thấy đại ca đã đến thì cũng rút cho hắn một chén trà rồi lập tức lui ra ngoài.

- Triệu tướng quân thế này là muốn giết chết ta sao? Mau mau miễn lễ.

Thập Nhất Hoàng tử khuôn mặt vẫn còn vẻ non nớt nhưng rất hiểu lòng người, nịnh nọt cười nói.

Thập Nhất Hoàng tử hôm nay mặc một bộ thanh sam, rất là giản dị. Có lẽ là khi đến Triệu phủ y cũng lảng lạng không gây động tĩnh gì.

Đêm hôm khuya khoắt đến tìm, vì mục đích gì thì đương nhiên là rõ ràng rồi. Triệu Tử Văn cũng không vội nói toạc mục đích của y ra, cười cười bảo:

- Thập Nhất Hoàng tử, mời ngồi!

Lúc đầu ở Tân Nguyệt Lâu, Thập Nhất Hoàng tử và Triệu tướng quân đã từng gặp mặt, nhưng lúc đó Hoàng tử xuất hiện trước mặt hẳn là với thân phận một khách làng chơi. Thập Nhất Hoàng tử đôi mắt đen trắng rõ ràng, mũi thẳng cao nhả, trông khá có phong độ. Có điều trên mặt vẫn còn nét trẻ con, trong sự hồng hào lại lộ ra tia tái nhợt, vừa nhìn đã biết là do chuyện phòng the quá nhiều mà thành.

Sau khi ngồi xuống, y ân cần cười nói:

- Triệu tướng quân cũng mời ngồi!

Triệu Tử Văn ngồi xuống, trầm ngâm một lúc lâu sau mới hỏi:

- Không biết Hoàng tử đến đây là có chuyện gì?

Thập Nhất Hoàng tử đương nhiên không hiểu đạo lý chốn quan trường, trực tiếp lấy ra mấy viên bảo thạch quý báu trong người. Khuôn mặt non nớt đầy vẻ tươi cười nói:

- Một chút kính ý nho nhỏ, mong rằng Triệu tướng quân có thể nhận cho.

Nhìn những viên bảo thạch lớn nhỏ, Triệu Tử Văn biết rằng Thập Nhất Hoàng tử là Hoàng tử nghèo nhất, có thể đưa ra đồ vật này nọ chỉ sợ là cũng chỉ được đến thế này thôi. Nhưng Triệu đại nhân lại không phải là kẻ ưa thích tiền tài. Hẳn cũng không phải quá để ý đến việc Thập Nhất Hoàng tử đưa đến đồ vật gì.

Vô sự lại ân cần, không gian thì cũng trộm, có điều là ân cần cũng quá keo kiệt làm cho Triệu Tử Văn thầm thấy buồn cười. Nhưng hẳn vẫn giả bộ nghiêm túc, khoát tay nói:

- Hoàng tử nếu như tìm ta có chuyện gì thì cứ nói. Còn những đồ vật "quý trọng" này nọ thì xin Hoàng tử hãy thu lại đi!

Thập Nhất Hoàng tử không hiểu đạo lý đối nhân xử thế chốn quan trường, hơi khó khăn, trầm tư một lúc liền thẳng thắn nói:

- Nói vậy đại nhân chắc cũng biết, hơn mười vị quan viên dâng tấu buộc tội ta. Ta chỉ mong đại nhân trước mặt Hoàng thượng nói tốt cho ta vài câu

thôi.

Triệu Tử Văn cười phá lên, nói:

- Chuyện này không có gì khó cả. Có điều người và nhiều tiểu thư của các quan viên như thế đã phát sinh chuyện gạo nấu thành cơm. Như thế thì việc này nên giải quyết thế nào đây?

Triệu tướng quân này cũng không phải là kẻ quá nghiêm túc và lãnh huyết như trong truyền thuyết, nói chuyện khôi hài thật. Thập Nhất Hoàng tử nghe xong thì cười sảng khoái, nói:

- Ta với chư vị tiểu thư đó là tình đầu ý hợp, tự nhiên là nạp các nàng vào khuê phòng rồi!

- Người khẩu khí cũng không nhỏ đâu. Có điều là Hoàng thượng mà biết việc này thì cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu.

Triệu Tử Văn cười ha hả nói. Hắn cảm thấy Thập Nhất Hoàng tử này thật là một kẻ trừ Phụ hoàng của y ra thì trời không sợ đất không e.

- Cho nên ta mới đến khẩn cầu Triệu đại nhân trước mặt Phụ hoàng nói tốt cho ta vài câu.

Thập Nhất Hoàng tử cười nịnh nọt, nhưng miệng lại nhếch lên, nói:

- Nếu có không giúp thì chắc là chịu mấy roi là cùng thôi. Phụ hoàng chắc cũng không muốn đầu của ta đâu.

Nghe gã Thập Nhất Hoàng tử trẻ con này nói ra với vẻ rất hợp tình hợp lý, Triệu Tử Văn vừa bực mình vừa buồn cười. Nói nửa ngày giờ, hóa ra Thập Nhất Hoàng tử này tới tìm mình là vì muốn tránh ăn roi của lão Hoàng đế sao?

Thập Nhất Hoàng tử cười ha hả nói:

- Triệu đại nhân, ngài giúp ta chuyện này đi. Phụ hoàng gần đây thân thể không tốt, chọc tức Phụ hoàng ảnh hưởng đến chuyện quốc gia đại sự cũng không tốt mà.

Thập Nhất Hoàng tử này vừa mới nói một câu chín chắn đến không ngờ, lại không nghĩ là y giống như một đứa trẻ con không hiểu chuyện như ấn tượng ban đầu. Triệu Tử Văn cũng không muốn cứ dây dưa trên chọc mãi một đứa bé, vội vã gật đầu nói:

- Được rồi, được rồi, ta đáp ứng là giúp người!

Thập Nhất Hoàng tử nhảy dựng lên, hưng phấn nói:

- Cảm ơn Triệu đại nhân! Cảm ơn Triệu đại nhân!

- Ủ ừ, được rồi, đã khuya thế này rồi, người cũng mau về đi thôi.

Triệu Tử Văn nhìn Thập Nhất Hoàng tử đang sôi nổi, như dáng vẻ đứng đắn vừa rồi chưa hề có mà thấy dở khóc dở cười.

Thập Nhất Hoàng tử cười hì hì nói:

- Đám bảo thạch này coi như là ta cảm ơn đại nhân đi. Đại nhân ngài thu lại đi.

Đối với Thập Nhất Hoàng tử vẫn còn chưa đủ trưởng thành và chín chắn này, Triệu Tử Văn không có biện pháp, đành gật đầu nói:

- Được rồi, được rồi. Ta nhận. Người mau về đi thôi.

Thập Nhất Hoàng tử gật đầu, nhảy chân sáo ra khỏi đại sảnh Triệu phủ.

Triệu Tử Văn nhìn theo bóng dáng Thập Nhất Hoàng tử rời đi. Hắn như cảm thấy một loại ảo giác. Thập Nhất Hoàng tử này không phải chỉ đơn giản như tưởng tượng vậy đâu. Hiện giờ trong các Hoàng tử ở Đại Kinh, Thập Nhất Hoàng tử là nhỏ tuổi nhất, không có ai để ý đến y cả. Y cũng là một Hoàng tử rất thái bình, mỗi tháng lĩnh chút tiền tiêu vặt theo tiêu chuẩn, nơi nơi ăn uống gái gú cờ bạc, không có chuyện gì làm. Cho nên y không quyền không thế, không có một vị đại thần nào phụ tá y cả.

Bảo Nhi từ trong sảnh đi ra, khóe miệng dịu dàng cười nói:

- Đại ca, Thập Nhất Hoàng tử này sao giống một đứa trẻ con vậy?

"Bảo Nhi mới mười hai tuổi đã phải quán xuyến việc nhà, làm giày nuôi sống ca ca mình là Lý Thiên Chính. Thập Nhất Hoàng tử đương nhiên là không thể so sánh được với nàng rồi. Bảo sao mà nàng lại nói như thế." Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ. Ánh mắt của hắn chợt chuyển hướng nhìn trên bàn trà, tùy tiện cầm một viên bảo thạch lên xem.

Khi hắn nhìn tinh tế hơn, lập tức ghen hống trân trối:

- Ngất! Giả?

Đến đương kim Tể tướng kiêm tướng quân mà cũng dám lừa dối sao? Bảo Nhi cũng nhất thời kinh dị trừng mắt nhìn.

Triệu Tử Văn theo bản năng cầm lấy tất cả đám bảo thạch lên đánh giá, mới phát hiện ra cũng không phải tất cả đều giả. Có mười một khối thì chỉ

có ba khối là giả. Tại Triệu đại nhân may mắn khéo tay, tùy tiện cầm lên một viên lại đúng là của giả luôn.

Nhìn mười một khối bảo thạch, Triệu đại nhân cười ha hả, nói:

- Bạn rộn nửa ngày giờ, vốn dĩ thập nhất Hoàng tử định đưa tám khối bảo thạch, lại có thêm ba khối giả nữa, tổng cộng thành mười một khối. Coi như là may mắn đi vậy!

Bảo Nhi che miệng nhỏ, cười run hết cả người:

- Đại ca, Thập Nhất Hoàng tử này thật là người có phong phạm của huynh đấy. Cổ linh tinh quái!

Thập Nhất Hoàng tử vốn chỉ là một Hoàng tử nghèo, vì không muốn ăn roi nên vét hết vốn liếng ra tặng tám khối bảo thạch cho Triệu đại nhân. Nhưng đối với Triệu đại nhân mà nói, tám khối bảo thạch này chỉ như chín trâu mất một sợi lông, chẳng đáng kể gì. Nhưng đáp ứng chuyện giúp người khác, Triệu Tử Văn sẽ không nuốt lời. Cho nên sẽ giúp Thập Nhất Hoàng tử chuyển này.

- Bảo Nhi, chúng ta về phòng ngủ đi.

Triệu Tử Văn ôm lấy Bảo Nhi, cười lớn nói. Lý Bảo Nhi khuôn mặt ửng hồng, dựa sát vào bên cạnh đại ca.

Thập Nhất Hoàng tử mới mười lăm tuổi. Ai lại đi so đo với một tiểu tử thối tha như thế. Triệu Tử Văn thoải mái cười, nhưng thật ra cảm giác là Thập Nhất Hoàng tử tuy rằng phong lưu nhưng cũng có vài phần đáng yêu và không nằm trong khuôn phép. Chỉ có điều, Thập Nhất Hoàng tử dường như đã sớm thăm dò tính khí của Triệu đại nhân rồi. Thật ra, y rất thông minh.

Bên trong phủ Hoài Vương giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ treo cao vây quanh biển Hoài Vương phủ thành một biển toàn màu đỏ. Trong một gian khuê phòng thiếu nữ, An Ninh quận chúa đang yên lặng ngồi trước bàn trang điểm. Nàng mặc một bộ đồ cưới đỏ rực, trên đầu đội tán hoa đỏ bừng, mắt sáng trong, da dẻ bằng ngọc, trên mặt có điểm một tầng son phấn nhàn nhạt, toát lên vẻ kiêu diễm động lòng người vô cùng.

Hai thị nữ đang tỉ mỉ trang điểm cho nàng. Một người cẩn thận vẽ lông mi, còn một người đang giúp nàng sửa sang lại tán hoa. Theo lý mà nói, nữ tử xuất giá phải cao hứng mới đúng. Nhưng nhìn ánh mắt trống rỗng của tiểu quận chúa mà đám thị nữ đều thấy thâm chua xót. Quận chúa phải lấy cái lão già Hung Nô Thiên Vu ở xa xôi kia. Hơn nữa, Đại Kinh và Hung Nô sắp khai chiến. Đến lúc đó, quận chúa biết sẽ đi về đâu?

"Kẹt", cánh cửa khuê phòng được mở ra nhẹ nhàng và cẩn thận. Hoài Vương từ bên ngoài chậm rãi bước vào. Ông nhìn An Ninh đang ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp mà lại càng thấy đau lòng. Ông nhìn hai nha hoàn, nói:

- Đã trang điểm xong chưa?

Thị nữ đã giúp quận chúa trang điểm ổn thỏa, đều nói:

- Vương gia, được rồi!

- Các người đều lui ra đi.

Hoài Vương dường như đã già đi đến mười mấy tuổi, ống tay áo vô lực phất lên, nói.

- Vâng, Vương gia.

Hai thị nữ nói xong đều lui ra.

Hạng An Ninh vẫn ngồi trước bàn trang điểm. Nàng đang chờ đợi tin tức của Triệu Tử Văn, nhưng chẳng đợi được gì nữa cả. Nàng không hận Triệu Tử Văn, chỉ hi vọng có thể có khả năng ở lại Đại Kinh. Cho dù không thể ở cùng hắn một chỗ, nhưng chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn hắn một cái cũng được rồi.

- An Ninh, là Phụ vương vô dụng. Là Phụ vương đối với con không tốt!

Hoài Vương nhìn đôi mắt vô thần của An Ninh, trong lòng quận đau, rơi lệ, nghẹn ngào nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 325

Đến Bắc Quan

Hạng An Ninh nói khẽ:

- Phụ vương, con biết người đã cố gắng hết sức rồi. Con chưa từng trách người!

Thử hỏi người làm cha, làm sao có thể đẩy con gái mình vào nơi dầu sôi lửa bỏng?

Hoài Vương thở dài một hơi thật sâu:

- Nếu như trước đây cha đáp ứng với Hoàng thượng, gả con cho Triệu đại nhân thì có lẽ chuyện hôm nay đã không xảy ra rồi.

- Gả cho ai?

Hạng An Ninh ngơ ngác nhìn, ánh mắt chột hiện lên tia sáng kinh ngạc, hỏi lại.

Hoài Vương cười khố, nói:

- Không nên gọi hã là Triệu đại nhân. Phải gọi hã là Triệu tướng quân mới đúng!

- Triệu tướng quân?

Một câu này dường như tiếng sấm vang rền bên tai tiểu quận chúa. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu ong ong quay cuồng, hồi lâu vẫn chưa thể tĩnh trí lại được.

Nếu như biết rằng Triệu Tể tướng chính là Triệu tướng quân mà An Ninh hằng ái mộ, Hoài Vương chắc chắn là sẽ không cự tuyệt chuyện hôn nhân đó mà thành toàn cho nàng. Dù sao thành thân với người mình thực sự yêu thích mới có thể làm cho An Ninh có được cả đời hạnh phúc.

Lúc trước mục đích của lão Hoàng đế là gả An Ninh quận chúa cho Triệu Tử Văn. Hoài Vương trở thành nhạc phụ của hã, đương nhiên sẽ đứng về

phía hẳn, sẽ trở thành một thế lực lớn mạnh của Triệu đại nhân. Nhưng Hoài Vương sao biết được tâm tư của lão Hoàng đế. Ông một lòng phụ tá Lục Hoàng chất của mình, làm sao lại đáp ứng chuyện hôn nhân này cơ chứ, cho nên đã quả quyết cự tuyệt. Giờ thì hay rồi, hôm nay đành phải nuốt quả đắng.

"Có lẽ hôm nay Hoàng thượng bức An Ninh phải lấy chồng nơi xa còn là bởi vì trước đây ta đã cãi lại thánh dụ." Hoài Vương trong lòng âm thầm thở dài, hương vị chua xót không sao nói nên lời.

Hạng An Ninh lộ ra nụ cười đau khổ và thê thiết. Nàng âm thầm rơi lệ, lặng yên không nói gì. Phụ vương nói như thế chỉ càng làm cho nàng thêm thống khổ mà thôi. Nàng nhìn nữ tử xa lạ trong gương đồng, hai mắt vô thần, một quầng thâm nhàn nhạt quanh mắt càng làm nàng trông tái nhợt vô lực. Đây mà là tiểu quận chúa khoái hoạt vô ưu trước kia sao?

Tiểu quận chúa cũng không trách Phụ vương mình không đáp ứng chuyện hôn nhân này. Lúc trước nàng cũng không biết Triệu Tể tướng là Triệu tướng quân. Phụ vương cũng không biết. Hơn nữa, chính mình cực kỳ chán ghét hẳn. Nếu như biết là có mệnh lệnh đó của Hoàng thượng thì có lẽ sẽ càng lấy cái chết ra để đấu tranh!

- Vương gia, nên khởi hành rồi!

Một vị Lễ bộ Thị lang cao giọng nói.

Chuyện hôn nhân của quận chúa đều do Lễ bộ đến đốc thúc. Quả thật chuyện này làm cho Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi bận rộn đến chạy sấp chạy ngựa.

- Phụ vương, thực sự là Triệu tướng quân hộ tống con xuất giá sao?

Đôi mắt Hạng An Ninh toát ra tia nhìn thản nhiên, lăm lăm hỏi.

Tiểu nha đầu này thực sự là yêu thích Triệu tướng quân. Hoài Vương lại hối hận lúc trước tại sao lại phải cự tuyệt chuyện hôn nhân này cơ chứ. Ông gật đầu, đáp:

- Triệu tướng quân hẳn là đang chờ ở trước cửa thành rồi.

Trước cửa thành Hàm Đan, lão Hoàng đế ngồi trên long ỷ. Trên cổng thành cao cao, văn võ bá quan đều đến dự, phân theo cấp bậc đứng bên dưới long ỷ. Đôi mắt An Vương hiện ra tiểu ý âm lãnh, nhìn về tọa giá của

quận chúa đang từ xa dần dần tiến lại. Xuyên qua lớp màn bằng tơ lụa, giữa朦胧 lung còn thấy dáng người thướt tha và vẻ đẹp tuyệt luân của tiểu quận chúa.

Lão Hoàng đế vung tay áo lên, nói:

- Các vị đại thần đi xuống tiền đưa quận chúa một đoạn đường. Trẫm sẽ ở thành lâu nhìn nàng rời đi.

- Chúng thần tuân mệnh!

Văn võ bá quan nói xong cũng lục tục rời thành lâu. Bọn họ đứng dưới cổng thành, đồng loạt quỳ xuống, cao giọng hô:

- Vi thần tham kiến quận chúa!

Các vị đại thần đều hiểu được, đây chính là lần thi lễ cuối cùng với An Ninh quận chúa. Mà Hoàng thượng cố ý không xuống dưới gặp mặt quận chúa lần cuối cùng cũng bởi vì là đưa quận chúa vào nơi đầu sôi lửa bỏng, ít nhiều lão cũng cảm thấy áy náy một chút.

Hạng An Ninh ngồi trong kiệu tám người khiêng, buồn rầu không lên tiếng. Ánh mắt nàng quét qua một lượt văn võ bá quan, lại không phát hiện thấy bóng dáng của "hắn", trong lòng quận chúa không hỏi hoảng hốt. "Chẳng lẽ đến "đoạn đường cuối cùng" mà chàng cũng không nguyện đưa tiễn mình sao?"

Ngoài cửa thành, hơn một ngàn lính Ngự Lâm Quân đang đứng chờ, chờ quận chúa đến. Thủ lĩnh lâm thời của bọn họ chính là Triệu tướng quân. Bất kể là thế nào, uy vọng của Triệu tướng quân không ai dám khinh thị. Hơn một ngàn tướng sĩ Ngự Lâm Quân vô cùng tôn kính Triệu tướng quân. Bên hông bọn họ trang bị binh khí đầy đủ, đứng thẳng tắp và đầy khí thế.

- Triệu đại nhân, người còn không nghĩ ra biện pháp gì sao?

Bát Hoàng tử trong lòng lo lắng. Trong vòng ba ngày này, y và Triệu tướng quân đã nghĩ đủ biện pháp khác nhau rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra được biện pháp hữu hiệu nhất.

Triệu Tử Văn cười chiến mã, đứng trước tướng sĩ Ngự Lâm Quân. Hắn cau mày, than nhẹ một tiếng:

- Chẳng lẽ lại thật sự phải dùng đến biện pháp này hay sao? An Vương và Thác Bạt Khuê đã sớm có liên hệ, chỉ sợ là Thác Bạt Khuê tuyệt đối sẽ

không mắc mưu đâu.

- Thế thì phải làm thế nào mới tốt đây? Chẳng lẽ An Ninh chỉ còn một đường chết thôi sao?

Là huynh trưởng thân thiết nhất với tiểu quận chúa, Bát Hoàng tử đã sớm tuôn mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn Triệu tướng quân, hỏi.

Triệu đại nhân bất đắc dĩ thở dài:

- Khi ta và quận chúa chuẩn bị chia tay, nếu như không thể nghĩ ra được biện pháp gì thì ta sẽ dùng kế sách đó. Nếu như Thác Bạt Khuê cố ý mang thi thể của quận chúa quay về Hung Nô thì ta sẽ cường hành mang quận chúa quay về!

Có lời hứa hẹn của Triệu tướng quân, Bát Hoàng tử thở dài một hơi nhẹ nhõm:

- Như vậy thì đa tạ Triệu tướng quân.

Đột nhiên y nghĩ đến cái gì, lại vô lực nói:

- Chẳng qua nếu như thế thì An Ninh vĩnh viễn phải ẩn cư ngoại thế, không được xuất hiện trước mặt người khác. Ài...

Việc gì cũng đều cần phải trả giá cả.

Tiểu quận chúa tiếp nhận sự tiễn đưa của bách quan, chậm rãi đi ra ngoài cửa thành. Tâm trạng nàng như lơ lửng giữa không trung, lo lắng mãi không thôi. Khi tọa giá đi đến ngoài cửa thành, nhìn thấy Ngự Lâm Quân uy nghiêm đứng đó, một nam tử cao lớn cười tuấn mã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

- Chàng thật sự là đã giữ lời rồi!

Đôi mắt đẹp của An Ninh quận chúa ngân ngấn nước, nàng thầm thì tự nhủ.

Kiệu tám người khiêng chậm rãi di chuyển. Tám thị nữ giữ kiệu tung những đóa hoa trong giỏ để chúc mừng việc hòa thân. Vô số đóa hoa bay lả tả trên không trung, nhẹ nhàng xoay tròn rồi đáp xuống. Nhưng trên mặt bách quan và Ngự Lâm Quân thì không hề có chút sắc thái vui mừng nào, rất không phối hợp trong hình ảnh những cánh hoa bay múa này.

An công công đứng trên cổng thành, cao giọng đọc thánh chỉ:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Nay An Ninh quận chúa của Đại Kinh trẫm đi xa đến Hung Nô, gả cho Thiên Vu của Hung Nô. Đặc biệt tứ phong An Ninh quận chúa là An Ninh công chúa, kết lương duyên Tần Tấn với Hung Nô. Khâm thử!

Đạo thánh chỉ này hôm qua Triệu Tử Văn đã xem qua ở Trung Thư Tỉnh. Quận chúa được tấn phong thành công chúa, lại càng có vẻ gia tăng thể diện của việc hòa thân. Nhưng đối với tiểu quận chúa mà nói, là quận chúa hay là công chúa đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Xa xa, Thác Bạt Khuê và hơn một ngàn dũng sĩ Hung Nô đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. Bọn họ cũng không thích phải tiếp xúc với lễ nghi phiền phức của Đại Kinh như thế, chỉ trực tiếp đứng đó chờ quận chúa đến thôi.

- Cung tiễn An Ninh công chúa!

Lễ bộ Thị lang cao giọng hô. Lập tức, tất cả các văn võ bá quan đứng sau tiểu quận chúa đồng loạt quỳ xuống, cùng hô lên theo:

- Cung tiễn An Ninh công chúa!

Đại kiệu tám người khiêng đang di chuyển thông thả lập tức bước nhanh hơn. Triệu Tử Văn vung roi ngựa, dẫn đầu đi phía trước. Còn Ngự Lâm Quân chậm rãi đi phía sau đại kiệu.

Trên cổng thành, lão Hoàng đế hí mắt nhìn, biểu tình trên mặt có vẻ lãnh đạm khiến Hoài Vương phía dưới hận không thể xông lên đập cho lão một cước được!

Lục Hoàng tử nhìn theo tọa giá của An Ninh phía xa xa, trong lòng có mỗi tư vị không sao lý giải nổi. Bát Hoàng tử là vị Hoàng tử duy nhất đứng dưới cổng thành. Trong lòng y thầm lo lắng, nếu kế sách này không được thì nên làm thế nào đây?

Các đại thần không ai dám là người đầu tiên rời đi cả, đều đứng chờ đội ngũ hòa thân đông đảo biến mất vô tung vô ảnh mới có người dám giậm chân rời đi. Rất nhanh, đội ngũ tiễn đoàn hòa thân không lối rẽ giải tán, khiến cho thành Hàm Đan có cảm giác như vườn không nhà trống vậy.

Thác Bạt Khuê suất lĩnh một ngàn dũng sĩ Hung Nô, mũi hếch lên trời, vênh váo rầm rộ đi tuốt phía trước. Triệu Tử Văn đi ở giữa, sau lưng hẳn chính là tọa giá của An Ninh công chúa.

Hạng An Ninh ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm Triệu tướng quân trên tuần mã. Có lẽ đây là lần cuối cùng được nhìn hăn. Hạng An Ninh luyến tiếc không muốn dời ánh mắt đi một chút nào.

Triệu Tử Văn và Trương Dần tiến bước song song trong đại quân. Ngự Lâm Quân không phải là do Triệu tướng quân trực tiếp làm Thống soái mà là Trương Dần đã công khai thân phận đứng ra đảm trách trách nhiệm Thống soái. Trong đó, có hơn mười cung nữ làm của hồi môn, ba mươi sáu chiếc xe ngựa và bốn mươi cỗ xe chở các thứ đồ ăn đồ uống và các thứ đồ linh tinh. Đoàn người chậm rãi đi về phía Bắc.

Bóng đêm xuống, đại quân đã đi được cả ngày đường, dừng bước đóng trại ở ngay chân núi. Cung nữ và Ngự Lâm Quân vội vã sắp xếp trướng bông. Triệu Tử Văn đứng trong một gian trướng bông vừa mới dựng xong, trong lòng suy nghĩ miên man. Hăn cũng không biết thực sự có phải dùng đến biện pháp như thế hay không nữa. Nhưng Thác Bạt Khuê không phải là người ngu.

Hăn tâm phiền ý loạn bồi hồi loanh quanh đi lại ở chân núi, bất tri bất giác lại đến gần doanh trướng của Hung Nô. Trời tối đen, có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng cây trên núi. Sao chiếu rọi trên mặt đất, hiện ra những điểm sáng lấp lóe.

- Vương tử, An Ninh công chúa này không hổ là nữ tử Trung Nguyên, thật sự là tươi ngon mọng nước!

Trong một trướng bông, tiếng cười nói dâm dăng của Thác Bạt Vương tử vang lên.

- An Ninh công chúa quả thực là tuyệt mỹ!

Thác Bạt Khuê cũng không khỏi tán thưởng, đáp lại.

Tùy tùng của gã nghe được thì tròn mắt chột chĩnh, cười cười giả dối, nói:

- Vương tử, không bằng chờ lúc Triệu tướng quân này dẫn theo quân đội tách khỏi chúng ta thì ngài sẽ...

Hoàng đế Đại Kinh đã phân phó, khi Triệu tướng quân hộ tống quận chúa đến Bắc quan thì sẽ dẫn binh quay trở về. Mà Hung Nô cũng không giống như Đại Kinh phong kiến, tác phong cởi mở vô cùng. Thiên Vu Hung

Nô đương nhiên sẽ không để ý đến chuyện An Ninh công chúa có còn là xử nữ hay không.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 326

Hạ Trại

Tên tùy tùng này lại cười gian, nói tiếp:

- Nữ tử Đại Kinh ai cũng xem trọng trinh tiết như tính mạng của mình. Cho nên An Ninh công chúa chắc chắn còn là xử nữ. Không bằng Vương tử hưởng dụng trước một lần đi? Dù sao toàn bộ một ngàn dũng sĩ này đều là người của chúng ta, tuyệt đối không có ai dám tiết lộ phong thanh gì đâu. Còn An Ninh công chúa thì chắc chắn sẽ xấu hổ không dám nói ra chuyện này đâu.

Thác Bạt Vương tử trầm tư một lúc lâu rồi cười lạnh nói:

- Người thật đúng là to gan. Lời nói khốn kiếp này mà cũng dám nói ra miệng!

Gã tùy tùng cả kinh, sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất:

- Tam Vương tử, nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết! Ngài hãy coi như nô tài chưa từng nói qua những lời này đi!

- Hừ hừ, người là đồ ngu! Cần gì phải vì chuyện này mà mạo hiểm như thế?

Đôi mắt Thác Bạt Khuê thấp thoáng ánh nhìn âm hiểm:

- Chờ khi Phụ vương qua đời, ta lên kế thừa Vương vị thì An Ninh công chúa này đương nhiên chính là của ta rồi! Cần gì phải vì một tấm thân xử nữ mà mạo hiểm như thế?

Ở Hung Nô, nếu Thiên Vu đã chết thì khi con lên kế thừa Vương vị có thể lấy người thiếp yêu của cha mình làm vợ. Phong tục này người Hung Nô đều chấp nhận, hơn nữa, lâu dần thành tập quán. Gã tùy tùng lập tức như bừng tỉnh đại ngộ, lộ ra tia cười âm hiểm.

Nhưng bọn chúng không ngờ tới là, An Ninh công chúa sớm đã không còn là xử nữ. Hơn nữa, kẻ có được tấm thân xử nữ của nàng lại đang đứng ngay bên ngoài trường bông của bọn chúng!

"Súc sinh! Một đám súc sinh!" Triệu Tử Văn nghe những lời nói dơ bẩn của bọn chúng mà tức giận đến nổi nghiến răng kèn kẹt. Ngay lúc này đây, hẳn quả thực là muốn mang Hồ Đầu Thương giết chết ngay hai kẻ tiểu nhân âm hiểm này trong trường bông.

"Ta tuyệt đối không thể để An Ninh rơi vào trong tay những kẻ súc sinh này được. Không thể, tuyệt đối không thể!" Trong lòng Triệu Tử Văn âm thầm hạ lời thề. Nhớ tới đôi mắt u oán của An Ninh, trong lòng hẳn lại không kìm nổi nỗi đau xót.

Triệu Tử Văn một lần nữa đi về phía xa xa, chờ khi buồn ngủ bèn trở về lại trường bông ngủ nhưng có làm sao hẳn cũng không ngủ lại được.

Cách đó không xa đang có một người chậm rãi đi lại. Chính là người đã dùng thiết quyền làm binh khí, Trương Dần! Y đã hiển lộ công khai, không còn ẩn mình trong bóng tối nữa.

Trương Dần thấy tâm trạng hẳn không tốt, vẫn cho rằng nguyên nhân là vì đi đường mệt nhọc. Y mang tới một bầu rượu và hai cái chén, mỉm cười nói:

- Triệu tướng quân, không bằng chúng ta uống thêm hai chén rượu, ngủ một giấc, giữ cho bản thân mình thần thanh khí爽, toàn bộ mọi mệt sẽ tiêu tán!

Triệu Tử Văn cười khở nói:

- Ta cũng không cảm thấy mệt nhọc. Chỉ là có chút phiền lòng thôi.

Trương Dần tuy rằng không biết rõ kế hoạch cụ thể của hẳn. Nhưng nỗi lòng của An Ninh công chúa đối với Triệu tướng quân thì y lại có cảm nhận thấy. Y hạ giọng nói:

- Tướng quân có phải là vì việc An Ninh công chúa bị gả đi xa không?

Triệu Tử Văn tiếp nhận một chén rượu, nâng chén lên dốc không sót một giọt, chậm rãi đọc:

- Sáng nay có rượu sáng nay say. Chuyện ngày mai để đến ngày mai lo.

Hắn thật sự không nghĩ được ra biện pháp nào tốt cả, chỉ đành biết lấy rượu ra giải sầu.

Trương Dần cũng thầm khen Triệu tướng quân văn tài xuất chúng, cũng theo hắn uống hết một ly.

Doanh trại của Hung Nô và Đại Kinh đóng bên cạnh một dòng sông nhỏ, nước sông chảy giữa hai bờ len lỏi qua đám cự thạch. Giữa sông, lục bình tươi tốt, nước sông càng làm xanh thêm lá lục bình, ánh lên màu tươi sáng. Nước sông xen lẫn màu đá làm nên sự đối lập mãnh liệt khiến người ta run sợ và tâm thần dao động. Ngay đầu thượng lưu, núi cao và hiểm trở, vách núi sừng sững. Đứng ở nơi này mới nhận thấy thế cục, nước chảy róc rách, cây rừng xanh tươi, xuống thêm chút nữa còn lại là những mờ mịt hoang dã, phóng mắt đôi ra xa lại thấy những dãy núi phập phồng.

Triệu Tử Văn nhìn dòng sông phản chiếu ánh sao, đột nhiên, trong nước sông lại nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đi tới.

Trương Dần vẫn không quên nhắc nhở An Ninh công chúa, nên ôm quyền lớn tiếng nói:

- Hạ quan tham kiến công chúa!

Triệu Tử Văn chậm rãi xoay người, có chút không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt tràn đầy u oán của An Ninh công chúa.

Khuôn mặt xinh đẹp của An Ninh công chúa dưới ánh sáng chiếu rọi tràn ngập u oán. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày nay Triệu Tử Văn đứng gần nàng như thế. Nhìn bộ dạng nàng thấy tiêu tụy đi rất nhiều, trên mặt không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Cả ngày hôm nay đã khiến khuôn mặt nàng tái nhợt. Nhìn qua, dáng vẻ xinh đẹp mệt mỏi kia lại có phần hấp dẫn càng làm người ta thấy mê mẩn.

Triệu Tử Văn lãnh đạm nói:

- Công chúa, ở đây gió lớn. Nàng mau vào trong trướng bông đi.

Trương Dần rất thức thời, lặng yên rời đi. Hạng An Ninh thấy mũi cay cay, khẽ nói:

- Thiếp không muốn đi vào. Thiếp chỉ muốn nhìn chàng thêm nhiều hơn chút nữa. Có lẽ sau này thiếp sẽ không thể nhìn thấy được nữa.

Hiện giờ, Triệu Tử Văn không thể hứa hẹn được gì với nàng cả. Hắn cũng không biết có thể giải cứu An Ninh thành công hay không. Hắn chỉ đành trầm mặc không nói gì.

Ánh mắt Hạng An Ninh đột nhiên dừng lại ở một đóa hoa bách hợp màu trắng bên bờ sông, thật lâu mà không muốn rời đi.

- Thiếp muốn... ngửi mùi hương hoa tự do quá...

Trong lòng Triệu Tử Văn run lên, dâng lên nỗi thương tiếc sâu sắc. Hắn bước nhanh đến bên đóa hoa bách hợp đang nở rộ.

- Văn, chàng mau tới đây. Thiếp nói tùy tiện vậy thôi.

Hạng An Ninh trong lòng vừa mừng vừa sợ. Nàng sợ hắn đột nhiên không cẩn thận lại rơi xuống dòng sông đang chảy xiết.

Triệu Tử Văn chậm rãi đi đến trước đóa hoa bách hợp, định hái nó một cách thật cẩn thận. Bỗng nhiên, hắn bị trượt chân, thuận thế ngã nhào xuống dòng nước, làm cho tiểu công chúa hoảng sợ thét lên. Nhưng Triệu đại nhân cũng không phải là kẻ chỉ có hư danh. Chân còn lại của hắn đã kịp đạp lên một cái, xoay tròn duyên dang trên không trung, tiêu sái dừng lại bên cạnh Hạng An Ninh.

Khi phát hiện hai bàn tay hắn trống trơn, Hạng An Ninh hơi thất vọng. Nhưng cuối cùng chỉ cần Tử Văn an toàn là được rồi! Khi nàng vô tình ngẩng đầu lên, mới phát hiện khuôn mặt cương nghị của Tử Văn toát ra nụ cười thản nhiên, cành hoa bách hợp đang được hắn ngậm trong miệng.

Triệu Tử Văn ngưng thần nhìn tiểu công chúa, đưa đóa hoa bách hợp cho nàng, nói:

- An Ninh, ta chưa bao giờ buông tay cả. Ta sẽ cho nàng tự do!

- Thiếp biết. Thiếp biết!

Tiểu công chúa nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi, nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm vui sung sướng. Chỉ cần một câu nói kia của Tử Văn thì cho dù vứt bỏ tính mạng đã làm sao?!

Tiểu công chúa đột nhiên trở nên thành thực hơn rất nhiều. Trong đôi mắt đẹp của nàng sáng lên tia trí tuệ, trong lòng âm thầm hạ lời thề. "Văn, thiếp vĩnh viễn sẽ là nữ nhân của chàng. Cho dù chết, thiếp cũng tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào chạm đến thiếp."

Sắc trời càng hôn ám, nơi nơi tro bụi nổi lên, y phục trên người cũng bị gió thổi bay tứ tung. Gió lạnh luân lách qua quần áo tấn công cơ thể các binh lính.

Bốn phía trướng bông đều nổi lên lửa trại. Triệu Tử Văn nhìn Hạng An Ninh nói:

- An Ninh, bên ngoài lạnh lắm. Mau trở về trướng bông ngủ đi. Chuyện khác để từ từ ta giải quyết!

Hạng An Ninh nhu thuận gật đầu, sắc mặt hồng lên, bước vào trong trướng bông.

Nhìn An Ninh công chúa đã có khát vọng cầu sinh, Triệu Tử Văn sao có thể dễ dàng buông tay, để mặc kệ nàng cho được. Bất kể là dùng biện pháp gì cũng phải cứu cho được An Ninh!

Đội ngũ chậm rãi tiến thêm hai ngày nữa, đại quân đã bắt đầu đi đến những nơi không có người ở. Triệu Tử Văn phóng ngựa đến một mô đất cao, phía trước là một mảng bùn lầy, nhìn phía xa âm u tăm tối, cảnh vật khắp nơi thật hoang tàn. Mặc dù mới chỉ là buổi chiều nhưng thời tiết đã trở nên tối tăm hơn rất nhiều, tầng mây dày đặc bắt đầu tụ tập trên không trung.

Chưa tới trước Bắc quan, Triệu Tử Văn tuyệt đối sẽ không áp dụng hạ sách này! Hắn hiện giờ chỉ muốn nghĩ ra một biện pháp khác thật tốt mà thôi.

Trương Dần cười ngựa theo sát bên cạnh hắn, cau mày nói:

- Triệu tướng quân, xem ra thời tiết sẽ lập tức thay đổi rất nhanh. Hay là hôm nay chúng ta nghỉ tạm ở ngay mô đất phía sau đi.

Triệu Tử Văn gật đầu. Nơi này cách Bắc quan chừng ba ngày lộ trình, cũng không cần sốt ruột đi tiếp nữa.

Càng đi về phía Bắc, càng cảm thấy giá rét. Trương Dần để cho các binh lính thủ hạ đóng quân hạ trại trên mảnh đất bằng phẳng. Trướng bông vừa được sắp xếp xong thì đã lác đác có vài giọt mưa. Triệu Tử Văn tránh trong trướng bông. Trương Dần mang một chậu than tới, châm lửa lên. Thời tiết phương Bắc thay đổi bất thường, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống,

Triệu Tử Văn mở bọc hành lý ra, cầm lấy chiếc áo trấn thủ lông điếu mà Đại tiểu thư đã chuẩn bị.

Vốn cứ cho rằng Đại tiểu thư nhiều chuyện, không ngờ là mặc thứ này lên thực sự là rất hữu dụng. Triệu Tử Văn mặc áo trấn thủ vào, nhớ tới khuôn mặt tuyệt mỹ dịu dàng như nước của Đại tiểu thư, trong lòng lập tức thấy ấm áp hơn.

Đại quân Hung Nô theo sát phía sau cũng nhanh chóng dựng trướng bồng. Bọn họ là thủy tổ của các loại lều trại trướng bồng, chỉ trong nháy mắt đã dựng xong cả trăm cái.

Lúc này, bên ngoài tiếng gió dần rít lên, ngựa phát ra từng chuỗi hí hoảng sợ. Triệu Tử Văn tiến đến khoảng cửa ra bên ngoài đã thấy trên bầu trời nửa phía Tây Bắc, một đám gió lốc đen ngòm cuộn cuộn lao tới bên này, càng lúc càng gần. Gió lốc càng lúc càng cao, sắp nổi liền trời và đất. Còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng cát đá va chạm, nghe như tiếng rống giận dữ, tựa như vạn ngựa đang phi nhanh, ngàn đá đang lăn xuống. Trời rung đất chuyển, sóng cuộn núi lở, tiếng đập thùng thùng, tiếng rít chói tai bén nhọn tạo thành khí thế làm cho lòng người kinh hãi. Trướng bồng bị gió thổi, vải bạt căng bị thổi rung lên bần bật, biên độ càng lúc càng lớn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 327

Thiện Xạ.

Trương Dần sắc mặt đại biến, lớn tiếng nói:

- Mau chuyển tất cả mọi người đến phía sau mô đất.

Trong khi đang nói chuyện thì sức gió lại tăng lên lớn hơn rất nhiều. Trên mặt đất, cát đá tung tóe như mưa, chạm cả vào mặt người.

Triệu Tử Văn theo bản năng che mũi miệng lại, xoay người nhìn lại phía sau. Binh lính đang chuyển doanh trường xe ngựa về phía sau mô đất. Tọa giá của An Ninh công chúa nhanh chóng được chuyển rời tới nơi có thể tránh gió tốt nhất.

Sắc trời đã hoàn toàn tăm tối. Trong bóng tối, thỉnh thoảng có đốm lửa chớp lên, khí sắc nồng hậu, xộc vào mũi miệng. Tuy rằng các tướng sĩ trước đó đều dùng vải bông bảo vệ mũi miệng, nhưng vẫn bị sặc, ho khan mãi không thôi.

Sau khi đã dựng lại trường bằng quây xung quanh tọa giá của An Ninh công chúa ổn thỏa rồi, gió cũng ít hơn so với lúc trước. Trương Dần và Triệu Tử Văn đi trở về doanh trường. Trải qua một lần chuyển dời vừa rồi, chậu than sớm đã tắt ngóm.

Trương Dần đốt lại than, lúc này bên ngoài bắt đầu mưa rơi lả tả. Y không kìm nổi, thở dài:

- Trời đất quỷ quái thật!

Một người tùy tùng cười nói:

- Phương Bắc chính là đều như thế cả.

Trương Dần đặt bầu rượu bằng đồng đặt trong chậu than, mùi rượu nồng đậm tỏa ra trong không khí khắp trường. Y cười ha hả, nói:

- Triệu tướng quân, hôm nay có rượu hôm nay say. Nghĩ nhiều mà làm gì!

- Trương huynh nói rất đúng!

Triệu Tử Văn âm thầm cười, uống một hơi cạn sạch chén rượu nóng lập tức cảm thấy một dòng nước ấm lan tỏa trong lòng ngực, vô cùng thoải mái.

Hai người vừa uống vừa tán gẫu. Rượu ngon vào bụng rồi, cả người cảm thấy ấm áp hẳn lên. Không bao lâu sau, một bầu rượu đã bị bọn họ uống sạch sẽ.

- Hai vị đại nhân xin chờ, để thuộc hạ đi lấy thêm một bầu rượu nữa.

Tùy tùng thấy hai vị đại nhân uống hết cả bầu rượu ngon thì nịnh nọt nói. Ngay khi gã vừa định bước ra ngoài doanh trướng, Trương Dần đột nhiên kéo gã sang một bên. Một ngọn hỏa tiễn bốc cháy rừng rực xuyên thấu cả trướng bông, cắm ngay xuống đất cạnh chỗ tên tùy tùng vừa đứng đó.

Gã tùy tùng hoảng hốt một thân toàn mồ hôi lạnh. Nếu không phải là Trương đại nhân đã kéo gã lại thì chỉ sợ là lúc này ngọn hỏa tiễn kia đã cắm vào người hẳn rồi. Lúc này trong trời đêm, tiếng xé gió của vô số ngọn tên liên tiếp vang lên. Trương Dần lập tức khoát thiết quyền, xốc tấm vải cửa trướng lên, nhanh chóng phóng ra bên ngoài trướng.

Đưa mắt nhìn lên phía trên mô đất, tất cả mọi người đều chấn động. Đã thấy trên mô đất những cây đuối lổm đả lổm đổm, phỏng chừng như phải có đến ba bốn ngàn người. Đám người này từ bốn phương tám hướng, chậm rãi di động xung quanh khu vực doanh trại. Hỏa tiễn phóng hàng loạt như bay ở phía trên. Có điều kỳ quái là, đại bộ phận quân địch dường như là tấn công về phía trướng bông của quân Hung Nô.

- Các dũng sĩ, rút đao nghênh địch!

Cách đó không xa, trong doanh trướng của Hung Nô, Thác Bạt Khuê rút loãn đao, nổi giận gầm lên.

Thác Bạt Khuê cũng không biết là ai đã gây chuyện, nhưng khi y xuất phát, An Vương gia đã sớm đưa tin cho y, bảo y hãy cẩn thận đề phòng Triệu Tử Văn. Cho nên Thác Bạt Khuê cảm thấy rằng đây là âm mưu của Triệu tướng quân.

Nhưng sự thật không phải là như thế. Triệu Tử Văn cũng không biết vì sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều địch nhân như thế. Chẳng lẽ là binh lực do Bát Hoành tử hoặc Hoài Vương gia phái tới, muốn thừa dịp loạn lạc để cứu An Ninh đi? Nhưng khí thế của ba bốn ngàn người như sài lang hổ báo, đâu có giống như quân đội? Hỏa tiễn đã châm đốt không ít doanh trướng, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm vang lên.

Trương Dần hét lớn:

- Tất cả binh sĩ không nên hoảng hốt. Bảo hộ phượng giá của công chúa!

Triệu Tử Văn xuất Hồ Đầu Thương, dưới sự bảo vệ của mấy trăm Ngự Lâm Quân, dẫn đầu phóng về phía tọa giá của An Ninh công chúa ở phía trước.

Trương Dần suất lĩnh năm trăm Ngự Lâm Quân, phóng ra bên ngoài. Ánh đuốc của địch nhân chiếu rọi, lao về phía họ từ bốn phía như những đợt thủy triều. Những tướng sĩ mà Trương Dần suất lĩnh đều là tinh anh của Ngự Lâm Quân. Tất cả họ đều dũng mãnh hơn người, đều lao vào trận địa của quân địch như mãnh hổ xuống núi. Mới đầu đã chém ngã vài tên địch ở phía trước. Kẻ địch không để cho bọn họ bộc lộ hết uy thế để dọa lui mình mà phía sau tiếp phía trước lao về phía Ngự Lâm Quân.

Dũng sĩ Hung Nô đã sớm chiến đấu với quân địch, chém giết khó phân thắng bại. Lực lượng của đội quân Hung Nô man di rất kinh người, nhóm người này đâu có phải là đối thủ của bọn họ. Có điều số lượng quân tập kích chiếm ưu thế, cho nên hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc, Triệu Tử Văn thấy được bộ dạng của những kẻ tập kích. Chỉ thấy bọn họ ăn mặc lộn xộn, cũng không chỉnh tề thống nhất gì, đến cả binh khí cũng thiên kỳ bách quái, không loại nào không có, trông cứ như một đám giặc cỏ vậy. Chẳng lẽ là bọn họ? Triệu Tử Văn nhướn mày. Lúc trước trong trận chiến ở Vọng Giang Thành, đám thổ phỉ mã tặc cũng tạo thành phản quân chạy tứ tán. Chẳng lẽ những kẻ xuất hiện hôm nay cũng chính là bọn họ?

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến những tiếng kêu thảm, hiển nhiên là lại có ai đó bị độc thủ. Trong lòng Triệu Tử Văn sát khí đại thịnh, thần trí lại càng bình tĩnh hơn. Càng trong thời khắc nguy cấp lại càng không thể biểu

lộ ra chút gì là bối rối được cả. Nhìn quanh bốn phương nơi nơi đều là ánh đuốc sáng, căn bản không phân được rõ phương hướng nào là do kẻ địch đốt lên. Nếu như cứ đợi cho đến hừng đông thì tình thế sẽ càng thêm ác liệt. Trương Dần đã bị thương nhiều chỗ nhưng vẫn vô cùng dũng mãnh.

Trương Dần hét lớn một tiếng, thiết quyền âm âm vung ra, lại có hai tên cường địch chết dưới thiết quyền của y. Địch nhân tựa hồ như chỉ nhằm vào tấn công Trương Dần, không để y có thể để ý được tới An Ninh công chúa, cho nên y chịu rất nhiều áp lực. Cũng may, Trương Dần là cao thủ võ công trác tuyệt, chỉ cần ra tay thì địch nhân bên người không bị thương cũng chết ngay lập tức.

Đây là chuyện gì thế này? Triệu Tử Văn cau mày, âm thầm cân nhắc. Hẳn muốn xác định kẻ địch này có phải là đám phản quân sơn tặc mã tặc tạo thành ở Vọng Giang Thành lúc trước hay không. Chẳng lẽ lại là một thế lực khác đã đến kinh thành? Trong lòng Triệu Tử Văn cười khổ. Hàm Đan thật sự là nơi bầu không khí bắt đầu u ám, sóng ngầm bắt đầu dao động rồi!

Tam tiết côn, lang nha bổng, loan đao, cương đao, trường kiếm, trường thương. Địch nhân dùng đến có trăm loại binh khí, hiển nhiên không phải là một đạo quân có huấn luyện nghiêm chỉnh. Ai cũng có thể đoán được đây chỉ là một đạo quân cường bạo đến cướp bóc mà thôi. Địch nhân hiển nhiên nhìn ra là giao tranh gần thế này chỉ gia tăng thêm thương vong cho mình, cho nên đổi ra dùng trường thương và các binh khí công kích ở cự ly xa để kéo dẫn khoảng cách với mình. Có điều, Triệu Tử Văn nhìn nhận những kẻ này dường như là gặp dịp thì đánh, làm xong thì đi.

Trương Dần hét lớn một tiếng, thiết quyền cuồn cuộn nổi lên một vòng hào quang thật lớn, nhất tề tiện đứt đầu thương. Lại thêm một bộ cước pháp sắc bén và linh hoạt khiến cho đạo tặc đang cầm thương bị đá ngã lăn ra đất.

Triệu Tử Văn đột nhiên có một ảo giác, dường như là bọn họ đang chờ đợi một cái gì đó, nhưng lại cảm giác hình như là không phải như thế.

Bên phía doanh trướng Hung Nô đã sớm có khí thế chém giết ngất trời. Vô số quân Hung Nô man di và đạo tặc không ngừng ngã xuống. Thác Bạt Khuê quả thực là sát khí dâng cao đến đỏ cả mắt.

Triệu Tử Văn đột nhiên nghĩ đến, không phải là có thể thừa dịp loạn lạc này cứu An Ninh đi sao? Nhưng trước mắt bao nhiêu người thế này, làm sao lại có thể áp dụng cái biện pháp ngu xuẩn đó được đây?

- Triệu tướng quân.

An Ninh công chúa hơi cười cười đứng sau Triệu Tử Văn, nũng nịu gọi. Xung quanh công chúa đều là các tướng sĩ Ngự Lâm Quân và đám cung nữ.

Bỗng nhiên, đôi mắt Triệu Tử Văn chợt lóe lên tia sáng lạnh. “Hình như bọn thổ phỉ này đã tạo cho mình cơ hội để cứu An Ninh. Chẳng lẽ kẻ bày mưu hại mình và An Ninh ở phủ Bát Hoành từ lúc đầu là thủ lĩnh của đám đạo tặc này? Hiện giờ cũng chỉ có thể giải thích được như thế thôi. Bằng không, bọn họ đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là vì cướp đoạt tài vật sao? Đại bộ phận quân đạo tặc lại kiềm chế đám Hung Nô man di, kẻ phía sau màn chủ mưu rõ ràng chính là không muốn An Ninh bị gả đi xa, bằng không sẽ không thể dùng nàng để uy hiếp mình được.” Triệu Tử Văn suy đoán vô cùng hợp lý, nhưng tình tiết trong đó kỳ quá mức, hẳn cũng không dám kết luận một cách khinh địch.

- An Ninh công chúa, nàng đừng có chạy loạn đi đâu. Đứng xa xa thôi!

Trước hết hãy giết lui bọn họ đã rồi nói sau. Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng, khi rời đi dặn dò An Ninh một câu.

Hắn năm trường thương lao ra ngoài trận doanh. Nhưng khi hắn mới rời khỏi An Ninh công chúa chừng bảy tám bước thì đã nghe thấy tiếng cung bật lên chan chát, một trận mưa tên đen ngòm phá không bắn ra, nhắm thẳng vào An Ninh công chúa. Tốc độ của trận mưa tên nhanh đến kinh người, căn bản là không có ai cảm nhận ra được.

Triệu Tử Văn là người đầu tiên cảm giác thấy mũi tên kinh người này. Hắn chưa bao giờ có cảm giác bị uy hiếp, nhưng khi thấy mục tiêu của đám mưa tên là nhắm thẳng vào An Ninh, tâm thần hắn lại như bị xé rách, mạnh mẽ quay đầu lại, phóng về phía An Ninh bằng toàn bộ sức lực mình.

Hạng An Ninh nhìn trận mưa tên đen ngòm lao tới, trong đêm đen như ẩn như hiện. Nàng không biết nơi nào có thể trốn được. Ánh mắt nàng nhìn

hắn đang lao về phía này, lộ ra một tia lưu luyến không rời, lại lộ ra một tia vui mừng như được giải thoát. Thật sự là phức tạp và khó hiểu.

Tốc độ và khí thế mũi tên này, như bách bộ xuyên dương, không ai đỡ được!

"Phụp" mũi tên cắm vào da thịt, phát ra tiếng xương vỡ lách cách.

- Công chúa!

Thị nữ bên người Hạng An Ninh kêu lên một tiếng thảm thiết.

Thị nữ, tướng sĩ Ngự Lâm Quân, đạo tặc, dũng sĩ Hung Nô, tất cả mọi người khi nghe thấy một tiếng hét thảm này thì đều đồng loạt dừng lại binh khí trong tay theo bản năng, bản tính điên cuồng giết chóc trên chiến trường lập tức bình ổn lại, hơn nữa, lại bình ổn và yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Ánh mắt Triệu Tử Văn đại đi, đôi môi run rẩy, không khỏi dừng bước lại, ngơ ngác đứng một chỗ.

Cơn mưa rào đang ào ạt rơi xuống, mờ mịt, núi đồi yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi và tiếng khóc bi thương của người thị nữ.

"Cheng", Hồ Đầu Thương rơi xuống đất, phát ra một tiếng kêu. Triệu Tử Văn dường như nghe thấy tiếng cõi lòng mình tan nát. Hắn loạng choạng cất bước, chậm rãi đi về phía An Ninh.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 328

Kiếp Sau

Cút ngay!

Trong mắt Triệu Tử Văn không còn có người khác nữa, chỉ còn thấy An Ninh đang lao đảo nằm trong vũng máu. Hãn lạnh lùng quát lên, thanh âm lạnh lẽo như băng rất đáng sợ. Tướng sĩ Ngự Lâm Quân run hết cả người lên, giống như bị rơi vào trong hầm băng hổ tuyết. Bọn họ đều máy móc nhường đường cho Triệu tướng quân.

Cuộc chiến vì An Ninh công chúa bị trúng tên mà dừng lại. Ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt rơi vào trên người Triệu tướng quân đang đi về phía công chúa. Thác Bạt Khuê nghiêng chặt hàm răng. Y chẳng thể nghĩ tới kết cục này. Y nghĩ rằng đây là âm mưu của Triệu Tử Văn, bằng không, vì cái gì mà phân nửa quân địch cứ tấn công vào doanh trướng của phía Hung Nô? Nhưng công chúa trúng tên, bộ dạng hấp hối này không phải là giả. Chẳng lẽ đây thật sự là một bọn cường đạo sao?

- Văn,

An Ninh công chúa tựa vào người một thị nữ, sắc mặt tái nhợt, trong miệng đầy máu tươi, khẽ gọi.

Một ngự y sắc mặt rất lo lắng đang tiếp tục chẩn mạch cho An Ninh công chúa, kiểm tra thương thế. Thần sắc ngự y ảm đạm, cũng khiến mọi người có thể hiểu được, công chúa đã gần đất xa trời mất rồi.

Triệu Tử Văn đi đến trước mặt An Ninh. Hãn không để ý tới ánh mắt của những người khác, lẳng lặng ôm An Ninh vào trong lòng. Tim của hãn đã đập loạn nhịp, hơi thở đã không còn thông suốt, hãn không nói thêm được gì nữa cả.

Hạng An Ninh lau nước mắt ở khóe mắt hần, sắc mặt tái nhợt rất đáng sợ, khẽ nói:

- Tử Văn, không cần thương tâm. Có thể chết trong lòng chàng, An Ninh đã thấy rất đủ rồi!

Cơn mưa mênh mang vẫn không ngừng rơi, rơi vào trên mặt An Ninh, trên tóc nàng, và làm vết máu đỏ tươi của nàng loang rộng ra.

- Ta sẽ không để cho nàng chết. Không đâu.

Triệu Tử Văn ôm chặt nàng vào lòng, thanh âm run rẩy nói.

Hạng An Ninh vuốt ve đôi gò má cương nghị của hần, lộ ra nụ cười tươi hiếm có:

- Tử Văn, chàng nói con người thật sự là sẽ có kiếp sau phải không? Nếu như có, kiếp sau chàng có thể không chán ghét thiếp, nhận thiếp làm thê tử của chàng không?

Triệu Tử Văn hai vai run lên, ôm thật chặt An Ninh. Hần rớt cuộc cũng không kìm nổi, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi. Mưa rơi trên mặt hần, không phân biệt được nước mưa và nước mắt. Hần chỉ biết là, hần và An Ninh thật sự là sắp phải vĩnh viễn chia ly rồi.

- Nếu như thực có kiếp sau, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ, sẽ chỉ yêu một mình nàng thôi.

- Tử Văn, đó là chàng nói đó nha. Chàng không được chơi xấu đó!

Hạng An Ninh bộc lộ vẻ nũng nịu của một thiếu nữ. Nàng ngây thơ như căn bản không biết mình sắp gặp chuyện gì. Đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên lại hiện lên tia nhìn dịu dàng và ấm áp. Nàng nói với Triệu Tử Văn:

- Tử Văn, thiếp biết đây là kết cục tốt nhất cho thiếp. Chàng đừng thương tâm, đừng khổ sở nhé. Tất cả tội lỗi hãy để mình thiếp gánh chịu thôi.

Nàng biết có người lợi dụng chuyện nàng và Tử Văn để uy hiếp hần. Chuyện gì nàng cũng hiểu hết, biết hết. Bí mật này sẽ vĩnh viễn chôn vùi cùng nàng.

Triệu Tử Văn cũng không biết đến tột cùng là ai đúng ai sai, chỉ biết rằng An Ninh thật sự sẽ vĩnh viễn rời xa hần. Chẳng nhẽ, đó thật sự lại là kết cục tốt nhất sao?

Hai người cãi nhau âm ỉ, tranh cãi không nhường. Hình ảnh kiêu diễm trong phủ Bát Hoành tử. Dáng vẻ oai hùng của Triệu tướng quân trên giáo trường luận võ. Những chuyện phát sinh giữa hai người không ngừng xuất hiện trong đầu tiểu công chúa. Đôi mắt nàng thoát hiện lên vẻ u oán, then thùng, rồi lại vui sướng, xấu hổ, thần tình rất phức tạp.

- Tử Văn, thiếp nghe thấy mẫu thân đang gọi thiếp.

Bàn tay nhỏ bé của An Ninh bỗng dừng lại giữa không trung, rồi sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất, không còn động đậy được nữa.

Đêm, vẫn yên tĩnh đáng sợ như thế. Tất cả mọi người, trong một khắc khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của An Ninh công chúa rơi xuống thì trái tim đều căng thẳng đập dồn lên.

- Tại sao lại kết cục thế này? Vì cái gì?

Triệu Tử Văn gắt gao ôm chặt lấy An Ninh đã lạnh như băng, nổi giận ngửa mặt lên trời, gầm lên

Một lát sau, Triệu Tử Văn nhẹ nhàng thả An Ninh xuống mặt đất, trong mắt hằn giăng kín tơ máu. Sát khí linh hoạt và sắc bén khiến các tướng sĩ đứng xung quanh chột cảm thấy chiến khí dâng lên.

- Giết hết cho ta!

Triệu Tử Văn nổi giận gầm lên một tiếng, nắm lấy Hồ Đầu Thương, phóng về phía đám đạo tặc.

Một mình Triệu tướng quân trực tiếp lao vào vòng vây của địch nhân, vung múa cây Hồ Đầu Thương nặng đến trăm cân làm người ta run sợ. Chỉ thấy những phần còn lại của chân tay đã bị chặt cụt không ngừng bay múa trên không trung. Triệu tướng quân một người độc chiến mấy trăm người, lực lượng bá đạo, thương pháp khí phách, mỗi một thức của Hồ Đầu Thương đều lấy đi tính mạng của cả mấy người. Máu chảy đầm đìa, dưới chân Triệu tướng quân toàn là những mảnh chân tay đứt lìa của kẻ địch, dường như đây đang là một địa ngục.

- Ma quỷ, hẳn là ma quỷ.

Nhìn Triệu tướng quân đầy người toàn là máu, bọn phi đồ bị hoảng sợ, toàn thân run rẩy, run run nói. Bọn chúng chưa bao giờ bị sợ hãi như hôm nay.

Trương Dần cũng chém giết đến nổi đỏ cả mắt. Hai mũi tên giết người bắn ra từ phía hai gã địch nhân đang chạy trốn từ chỗ hồng, trong túi đựng tên đã trống không, y rống lên một tiếng như hổ gầm, mũi chân khều lên một cây trường thương trên mặt đất. Gió mưa đầy trời bỗng như run rẩy trước mũi thương. Đầu thương hồng lên như lửa đỏ, dòng khí hùng mạnh ngưng tụ trên đầu mũi thương, làm lửa đỏ bắn ra ngoài. Một tiếng kêu lên muộn màng, ngọn thương của y đã bắn ra chặn đứng chỗ hồng. Ba gã địch nhân đồng thời vung trường đánh rơi đầu thương mà y lao tới, song chưởng của Trương Dần chấn động, đập vào ngọn trường thương đến đập đầu rồi không chờ phản ứng của kẻ địch, trường thương như độc xà lao vào ngực một gã địch nhân. Song chưởng của y thì dụng lực hất tung thân hình của gã địch nhân kia lên không trung, rơi từ trên cao xuống lại đập trúng hai gã địch nhân khác. Trong khoảnh khắc, ba gã địch nhân đã bị y đánh ngã.

Tất cả mọi người đều sát khí tăng vọt, trong lòng bọn phi đồ thêm e ngại, đều muốn đào tẩu.

- Mẹ nó chứ. Rốt cuộc là ai bắn ra mũi tên này?

Thủ lĩnh của đám đạo tặc phần nộ mắng. Gã nhìn về Triệu tướng quân ở phía xa đang giống như một vị sát thần, trong lòng rất sợ hãi, giận dữ hét lên:

- Rút lui! Rút lui cho ta!

Bọn phi đồ nghe được mệnh lệnh, nối đuôi nhau chạy thoát. Thử hỏi có ai nguyện ý cùng một sát thần qua đêm đây?

Triệu Tử Văn chém giết không ngừng nghỉ, không muốn buông tha cho bất cứ kẻ nào. Hắn thầm nghĩ, "Để báo thù cho An Ninh, phải giết sạch đám chó má này!"

Nhìn khuôn mặt An Ninh công chúa đã mất đi, các tướng sĩ Ngự Lâm Quân đều cảm thấy khuất nhục và phần nộ. Ai nấy đều vung cao binh khí, dốc toàn lực đuổi theo đám đạo tặc đang chạy trốn, nhất định truy sát đến chết mới thôi.

Ái thiếp của Thiên Vu Hung Nô bị giết? Dũng sĩ Hung Nô sao có thể nuốt trôi được, cũng đuổi theo sát nút, không lưu lại kẻ nào cả, đều liêu

chết truy sát đám địch nhân này. Nhất là Thác Bạt Khuê, cứ nghĩ đến có thể ôm mỹ nhân vào lòng là lại tức đến đỏ cả mặt. Y giơ cao mã đao, ra sức chém giết quân địch đang đào thoát.

Bọn đạo tặc giống như chim sợ cành cong. Bọn họ đào thoát rất thuận thực, rất nhanh đã thoát khỏi hai thế lực truy sát, trốn mất vô tung vô ảnh.

Tướng sĩ Ngự Lâm Quân đánh giết quân địch tới bờ. Nhưng cho dù có giết sạch toàn bộ quân địch đi nữa thì sao nào? An Ninh công chúa được bảo hộ lại bị bọn họ bắn chết, giống như tướng trong bàn cờ bị đoạt đi, Ngự Lâm Quân vẫn là thua trắng tay rồi. Thần sắc các tướng sĩ đều rất tiêu điều, không biết nên nói gì nữa. Bọn họ trầm trọng bước về phía doanh trướng. Bọn họ cũng có phần không dám trở về, bởi vì không dám nhìn đến khuôn mặt lạnh băng của An Ninh công chúa.

Cho dù có giết sạch thì bọn họ có thể làm gì được nào? An Ninh vĩnh viễn sẽ không sống lại được. Trong lòng Triệu Tử Văn quặn đau, nổi đau khiến hần khó thở. Hần nắm chặt Hồ Đầu Thương, gian nan đi về phía An Ninh.

Khi Triệu Tử Văn đây bị thương bước đến bên tọa giá của công chúa, lại phát hiện ra mấy thị nữ bị người ta đánh ngất đang ngồi trong tọa giá, còn thi thể An Ninh đã biến mất không thấy đâu!

Hần nhất thời trừng mắt, ngăn người ra nhìn.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ đám đạo tặc này dùng kế diệu hồ ly sơn, cướp thi thể của An Ninh đi? Chẳng lẽ An Ninh không chết? Triệu Tử Văn lắc đầu. Hần đã tận mắt nhìn thấy mũi tên xuyên vào ngực An Ninh. Đến cả ngự y cũng nói An Ninh không còn cơ cứu vãn được nữa.

Mẹ nó chứ, thế này rốt cuộc là chuyện gì đây? Triệu Tử Văn túm lấy một thị nữ, hét lớn:

- Công chúa, công chúa đâu rồi?

Thị nữ ngơ ngác tỉnh dậy. Khi thấy đôi mắt như khát máu của Triệu tướng quân thì bị dọa đến nổi run cả người, khúm núm nói:

- Triệu tướng quân, nô tì cũng không biết. Chúng nô tì canh giữ bên cạnh công chúa, đột nhiên bị người ta đánh ngất từ phía sau.

Triệu Tử Văn biến sắc. Chắc hẳn phải bắt được kẻ khốn kiếp dám trộm thi thể này, bầm vằm xé xác ra mới được. Hắn tức giận mặt mũi tối sầm lại, nhìn thị nữ hỏi:

- Có nhìn thấy bộ dạng kẻ đó không?

- Không có, chúng nô tì chỉ nhìn đến bóng dáng thì đã bị hắn đánh ngất đi rồi.

Thị nữ vẫn run rẩy không ngừng, rất sợ Triệu tướng quân sẽ giết chết các nàng.

Cảm nhận của Triệu Tử Văn bây giờ chính là nỗi hối hận chưa bao giờ có. Nếu không phải là mình đột nhiên rời đi, muốn đi giết đạo tặc thì mũi tên này làm sao có thể giết được An Ninh. Nếu không phải mình dẫn Ngự Lâm Quân đuổi theo truy sát đám đạo tặc thì thi thể của An Ninh sao bị trộm đi được?

Nhớ tới thân thể của An Ninh đã bị lạnh như băng, khuôn mặt tái nhợt, Triệu Tử Văn lại đau lòng không nói nổi thành lời. Hắn hối hận hung hăng gục gặc đầu:

- Ta thật là đáng chết! Thật là đáng chết!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 329

Lĩnh Tội.

Triệu tướng quân, người bảo hộ công chúa không thành. Chuyện này người phải giải thích thế nào đây?

Thác Bạt Khuê suất lĩnh mấy trăm dũng sĩ Hung Nô hung hăng tiến tới chất vấn hẳn.

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn Thác Bạt Khuê:

- Việc này ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, không cần người phải nhiều lời!

- Người làm cho Phụ vương ta mất đi ái thiếp. Chuyện này sẽ tính thế nào đây?

Thác Bạt Khuê không chịu buông tha, nhân cơ hội gây khó dễ tiếp.

Nghĩ đến những lời nói của tên súc sinh này, hiện giờ thi thể của An Ninh lại bị trộm mất, đôi mắt Triệu Tử Văn lập tức lóe ra sát khí lãnh liệt:

- Cút về Hung Nô của người ngay. Bằng không ngay bây giờ ta sẽ giết chết người!

Nhìn Triệu tướng quân cả người đầy máu tươi, Hồ Đầu Thương dũng mãnh toát ra uy nghiêm bá đạo. Vừa rồi Triệu tướng quân này lại chém giết địch nhân trong chốn trăm người, khiến bọn chúng sợ đến mất mật. Kẻ kiêu dũng đến mức này, Thác Bạt Khuê há có thể uy hiếp được?

Cảm thụ được sát khí lạnh lẽo của hẳn, Thác Bạt Vương tử sợ hãi tới mức liên tục lui lại mấy bước liền, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Y nghiêng chặt răng, hận không thể suất lĩnh dũng sĩ chém giết Triệu Tử Văn như hẳn vừa làm với kẻ địch.

Dũng sĩ Hung Nô ai nấy đều nghiêng răng trèo treo, hận không thể bóp nát xương cốt hẳn ra. Nhưng bọn họ đã từng chứng kiến sự lợi hại của

Triệu Tử Văn ở giáo trường luận võ hồi trước. Hiện giờ hấn lại đang nắm thần binh trong tay, quả thực là vô địch. Dũng sĩ Hung Nô căm giận mà không ai dám làm gì.

Võ công của Triệu tướng quân, hơn nữa cây cự thương đáng sợ này, chỉ sợ là rất dễ dàng chém giết tung hoành trong mấy trăm dũng sĩ. Thác Bạt Vương tử sẽ không làm cái chuyện ngu ngốc này. "Cứ nghĩ mà xem, vừa rồi đám đạo tặc phần lớn là đánh vào các doanh trưởng bên mình. Cho nên tổn thất của bên mình so với Ngự Lâm Quân của Đại Kinh thế thảm hơn. Giờ lại khiêu chiến với bọn chúng thì chẳng phải là đi tìm chết sao?"

- Hừ, ta đây sẽ trở về báo cáo lại với Phụ vương tình hình như thế. Các người hãy chờ đợi đại quân Hung Nô của chúng ta xuôi Nam đi.

Thác Bạt Khuê phẫn nộ, lỗ mãng phất ống tay áo, giận dữ rời đi.

Trương Dần nhìn theo, khinh miệt hừ lạnh:

- Mau cút đi!

Tướng sĩ Ngự Lâm Quân đều nắm chặt binh khí, dường như cảm tưởng khuất nhục vừa rồi đã được phát tiết trên đám người Hung Nô man di này rồi.

Thác Bạt Khuê không phải là cái bao cỏ. Việc Triệu tướng quân bảo hộ công chúa bất lợi, đến thi thể cũng không còn, An Vương làm sao có thể bỏ qua cơ hội ném đá xuống giếng tốt thế này được. Cho nên Triệu Tử Văn lần này quay về kinh tuyệt đối sẽ là bất lợi rất lớn. Cho nên cần gì đối đầu với Triệu tướng quân này làm gì, cứ mau chóng quay về Hung Nô mới đúng. Bằng không, lại bị Triệu tướng quân này lưu lại ở Đại Kinh mất. Thác Bạt Khuê trở lại doanh trưởng của Hung Nô thì sửa sang thu dọn rồi chuẩn bị tối đó khởi trình vượt Bắc quan.

Trước khi Thác Bạt Khuê đi, vẫn không quên tự tin căn dặn Triệu Tử Văn:

- Chúng ta sẽ gặp lại trên chiến trường. Để xem lúc đó rốt cuộc là ai sống ai chết!

Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng nói với Thác Bạt Khuê đang trên chiến mã sai bước:

- Lúc gặp lại trên chiến trường là lúc ta lấy thủ cấp của người!

Hai người kiên cường tranh phong, trừng mắt hổ nhìn lẫn nhau. Đây là biểu thi Hung Nô và Đại Kinh sắp khai chiến!

- Triệu tướng quân, chúng ta cũng trở về báo cáo lại với Hoàng thượng đi.

Trương Dần nhìn theo bóng dáng đại quân Hung Nô rời đi, than nhẹ một tiếng rồi bảo. Công chúa bị tên bắn chết, thi thể lại không thấy đâu quả thực là một tội tày trời. Cũng không biết lần này đại quân quay về kinh sẽ là sống hay chết nữa.

Triệu Tử Văn đứng nghiêm nghị. Lúc này hăn căn bản là không có ý niệm trở về trong đầu. Hăn nhìn về phía đồi núi phương xa tối đen như mực, nói:

- Các người về trước đi. Ta đi tìm thi thể của An Ninh công chúa!

Sau một lúc lâu do dự, Trương Dần mới nói:

- Hay là hạ quan cùng đi với tướng quân?

Triệu Tử Văn cũng không quay lại mà đi về phía chiến mã, cao giọng nói:

- Chúng ta tách ra hành động. Người dẫn Ngự Lâm Quân đi tìm phía trước. Ngày mai tập hợp ở Hoàng thành vào buổi sáng. Ta và người cùng thỉnh tội với Hoàng thượng!

- Hạ quan tuân mệnh!

Trương Dần ôm quyền nói, lập tức suất lĩnh Ngự Lâm Quân đi tìm theo một hướng khác.

Triệu Tử Văn biết hy vọng là rất xa vời, bởi vì đây hiển nhiên là một âm mưu đã an bày ra tỉ mỉ từ rất lâu. Nhưng hăn không muốn dễ dàng bỏ qua bất cứ một tia hi vọng nào. Hăn giắt Hồ Đầu Thương sau lưng, phóng ngựa chạy như điên.

Bên trong hoàng thành, gần một ngàn Ngự Lâm Quân quỳ gối bên ngoài điện Thái Hòa, cùng đợi chờ phán xét của Hoàng thượng. Còn trên triều đình thì khí thế sớm đã âm ỉ ngất trời.

An Vương đứng bên phía phải sớm đã bước ra, đối diện với phe Tô Thái sư nói vung nước miếng:

- Triệu Tử Văn bảo hộ công chúa thất trách khiến An Ninh công chúa chết thảm. Hơn nữa, ngay cả thi thể cũng biến mất không thấy đâu. Bây giờ lại e ngại Hoàng thượng trách tội mà đào vong ở bên ngoài. Đây là kẻ phạm tội đáng chết. Xin Hoàng thượng hãy hạ ý chỉ tróc nã Triệu Tử Văn!

Tô Thái sư nhìn lão Hoàng đế trên long ỷ, vội vàng giải thích nói:

- Hoàng thượng, Triệu đại nhân quả thực là có điểm thất trách. Nhưng hẳn cũng không phải là kẻ nhất gan sợ phiền phức. Triệu đại nhân nhất định là đang phải tìm kiếm thi thể của công chúa.

- Hừ, lấy cái cớ này thì thật sự là rất buồn cười. Ngự Lâm Quân đã sớm quay trở về hết rồi. Vì sao chỉ có mình Triệu Tử Văn lại chưa về?

Lại bộ Thượng thư Trương Liệt Hiến hừ mạnh nói:

- Rõ ràng đây chính là Triệu Tử Văn sợ Hoàng thượng long nhan đại nộ nên bỏ chạy ẩn thế.

Tần Quán cảm tức nói với Trương Liệt Hiến:

- Nhớ ngày đó Triệu tướng quân bị bao vây ở trong đám phản quân ngàn người mà cũng không lùi bước, làm sao lại e ngại sự trách phạt của Hoàng thượng được. Người rõ ràng là ăn không nói có!

- Người đây là đang giáo biện cho Triệu Tử Văn!

- Người ăn không nói có.

Nhìn một đám đại thần đang giương thương múa kiếm, lão Hoàng đế mệt mỏi không muốn mở mắt ra nữa. Lão cũng không ngờ rằng, có Triệu tướng quân ở đó mà lại có thể nảy sinh ra sự cố như thế. Đường đường là An Ninh công chúa mà lại bị trúng tên chết trong sự bảo hộ của cả ngàn Ngự Lâm Quân. Thật sự là làm người phải buồn cười.

Hiện giờ, Triệu Tử Văn không có mặt ở đây, cho dù là một đám quan viên theo phe Tô Thái sư cũng khó mà giải vây giúp hẳn được. Lão Hoàng đế thở dài thật sâu. Lão tuyệt đối không tin tưởng rằng Triệu tướng quân lâm trận lại bỏ chạy. Nhưng cả phe phái của An Vương đều hòa theo cố gắng hặc tội. Quả thực là lão rất phiền lòng.

Nhưng đến tột cùng là ai đã bắn chết An Ninh công chúa? Chẳng lẽ đó là âm mưu của An Vương, cố ý hãm hại Triệu Tử Văn?

Đôi mắt An Vương thoáng hiện lên tia nhìn giả dối, trong lòng thầm vui mừng. Có được tất có mất, chẳng qua là được so với mất thì nhiều hơn. Tin tức An Ninh công chúa chết đi khiến y không kịp trở tay, nhưng Triệu Tử Văn lại chưa về, lại khiến y vui vẻ ra mặt.

Trong triều đình, phe An Vương và phe Tô Thái sư đang kịch liệt tranh đấu. Chỉ có phe của Hoài Vương là lặng yên không nói gì. Bởi vì Hoài Vương không ở trên triều, răn mất đầu đương nhiên là không biết phát ngôn thế nào.

Hoài Vương nghe thấy tin An Ninh công chúa tử nạn đã sớm lâm bệnh liệt giường. An Ninh là hòn ngọc quý trên tay ông. Giờ đây còn chưa tới Bắc quan đã bị người ta bắn chết tại ngay trong biên giới Đại Kinh. Hoài Vương thống khổ ngã lăn ra đất ngất ngay tại chỗ, đến giờ thì bệnh không dậy nổi nữa rồi.

Bên ngoài hoàng thành, Triệu Tử Văn đang cười chiến mã, phóng vào trong. Hắn đã tìm cả đêm nhưng vẫn không hề thấy một bóng dáng nào. Trong lòng hắn là cả nỗi thê lương.

Nghĩ đến ánh mắt u oán của An Ninh, những lời nàng nói trước khi chết, Triệu Tử Văn lại cảm thấy trong lòng như bị kim đâm. Kết cục ư? Đây mà là kết cục tốt nhất ư? Ta nguyện giết sạch một ngàn quân man di Hung Nô để cưới An Ninh làm vợ cũng không muốn nàng chết thảm lạnh lẽo dưới ngọn tên. Nhưng nói thế giờ đã hoàn toàn vô ích rồi. Bởi vì không ai có thể liệu được rằng có một âm mưu kinh thiên như thế này.

- Tránh ra.

Triệu Tử Văn cười ngựa phóng tới trước cửa hoàng thành, móc ra Kim Long lệnh bài, quát lên với binh lính canh cửa.

Binh lính nhìn thấy Kim Long bài, liền hiểu ra ngay người cười ngựa phi như điên này chính là Triệu tướng quân, cho nên lập tức tránh ra nhường đường ngay.

Triệu Tử Văn đi vào bên ngoài điện Thái Hòa. Hắn nhìn qua một chút những người đang quỳ gối bên ngoài điện Thái Hòa, gần một ngàn tướng sĩ Ngự Lâm Quân. Kẻ quỳ gối đứng đầu tiên chính là Thống soái hiện giờ của

Ngự Lâm Quân, Trương Dần. Sắc mặt y nặng nề, đầu cúi thấp, cũng không biết là y đang suy nghĩ gì nữa.

- Triệu tướng quân.

Tướng sĩ Ngự Lâm Quân hô to.

Trương Dần ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói:

- Triệu tướng quân, ngài cần phải cẩn thận nhiều hơn đó!

Triệu Tử Văn gật gù đầu, ý bảo bọn họ chờ ở đó. Sau đó, Triệu Tử Văn đi vào trong triều.

Các đại thần đang tranh cãi âm ỉ trên triều, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân trầm ổn "bịch, bịch, bịch". Văn võ bá quan theo bản năng đều nhìn ra bên ngoài, đã thấy người đi tới chính là Triệu tướng quân uy vũ.

An Vương biến sắc, nửa mừng, lại nửa lo lắng. Mừng chính là vì Triệu Tử Văn đã tự chui đầu vào lưới. Còn lo lắng chính là chỉ sợ rất khó định tội chết cho hắn!

Tô Thái sư thì thần sắc vui vẻ. Dù thế nào, quay về triều nhận tội cũng tốt hơn là bị mang tiếng đào vong trốn tội.

- Tội thần tham kiến Hoàng thượng!

Triệu Tử Văn thần sắc ảm đạm, quỳ một gối chấm đất. Hắn u ám không phải là vì sắp bị trách tội, mà là vì thi thể của An Ninh công chúa vẫn không tìm được. Lòng hắn đau đớn khôn cùng.

Lão Hoàng để ti hí mắt ra nhìn, ôn hòa nói với hắn:

- Triệu ái khanh, người có biết tội hay không?

An Ninh công chúa chết, Triệu Tử Văn không thoát khỏi trách nhiệm. Hắn thở dài:

- Chuyện An Ninh công chúa, tất cả đều là tại vi thần chỉ huy không được. Xin Hoàng thượng không cần làm khó dễ tướng sĩ Ngự Lâm Quân nữa.

Triệu tướng quân này sao lại có thể ăn nói như vậy được chứ? Ôm đồm toàn bộ trách nhiệm về mình, tuyệt đối sẽ là luận tội mà xử chém đó. Tô Thái sư nóng ruột như lửa đốt, vội vàng nói với Tần Quán phía sau:

- Thế này thì biết làm sao bây giờ?

Tần Quán cau mày:

- Thật sự là không biết Triệu tiểu ca có phải là ăn nhầm thuốc gì hay không nữa?

Đôi mắt của lão Hoành để toát ra vẻ uy nghiêm khiến đại thần không dám nhìn thẳng, trong lòng lão không khỏi cười lạnh, "Chẳng lẽ Triệu ái khanh thật sự cho rằng ta không dám động đến hắn sao?"

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 330

Họ Dư

An Vương thấy thời cơ thuận lợi chín muồi, lập tức bước ra, vội vàng quỳ xuống bi ai nói:

- Hoàng thượng, An Ninh công chúa chính là nữ tử cuối cùng trong hoàng thất chúng ta. Đêm qua trong sự bảo hộ của cả ngàn Ngự Lâm Quân mà bị tên bắn chết, hiện giờ đến cả thi thể cũng không thấy đâu. Chẳng lẽ công chúa của hoàng thất chúng ta lại chết thảm như vậy sao?

Nói xong, An Vương lại nặn ra vài giọt nước mắt. Nói đến nỗi làm người ta đau lòng thống thiết, nghe mà thương tâm, ai cũng muốn rơi lệ. Nhưng những đại thần đứng đây đều hiểu rằng An Vương rõ ràng đang tạo áp lực cho lão Hoàng đế, để lão Hoàng đế không được thiên vị.

Triệu Tử Văn đối với cái mưu kế nhỏ nhoi của tên cáo già này đã hoàn toàn hiểu rõ như lòng bàn tay. Chỉ có điều, hẳn thật sự mệt mỏi toàn bộ cả về thể xác lẫn tinh thần. Nỗi đau xót trong lòng so với nỗi đau thể xác càng thê thiết hơn. Hẳn thật sự chỉ muốn nâng chén giải sầu thôi. Hẳn đã vô lực thì còn muốn biện bác làm gì. Chỉ biết là lão Hoàng đế tuyệt đối sẽ không để mình phải chết. Nếu không thì còn ai đi đánh Hung Nô nữa?

Các vị đại thần nhìn thần sắc tiêu điều của Triệu tướng quân. Có lẽ cái chết thảm của An Ninh công chúa đã là một đả kích rất lớn với Triệu tướng quân. Bọn họ đều không khỏi sinh lòng thương hại.

- Hình bộ Thượng thư đang ở đâu?

Lão Hoàng đế nhìn quét qua các đại thần ở dưới đài, cao giọng hỏi.

- Hừ hừ,

An Vương hừ lạnh hai tiếng, lập tức lau nước mắt trên mặt, đứng lên đi vào vị trí của mình, để chờ xem Hoàng thượng sẽ xử phạt Triệu tướng quân

thất trách này như thế nào.

- Hoàng thượng, có vi thần!

Hình bộ Thượng thư Dương đại nhân lập tức bước ra, ôm quyền nói với lão Hoàng đế.

Lão Hoàng đế gật đầu nói:

- Dựa theo luật lệ của Đại Kinh, Triệu Tử Văn nên bị xử tội gì?

Dương đại nhân thềm cân nhắc rồi cao giọng nói:

- Triệu đại nhân bảo hộ An Ninh công chúa thất trách, để công chúa bị tên chết. Hơn nữa, thi cốt của công chúa còn chưa lạnh đã bị người ta đoạt mất. Dựa theo luật lệ của Đại Kinh, tội thất trách của Triệu đại nhân, nên xử chém!

Hình bộ Thượng thư Dương đại nhân thiết diện vô tư, rất nhiều người gọi ông ta là thanh thiên. Ông thuộc đảng phái trung lập, cho nên ở đây không có quan viên nào có thể dị nghị được cả.

Theo lý là nên xử chém? Tô Thái sư và Tần Quán rùng mình một cái. Tô Thái sư sợ tới mức vội vã bước ra:

- Hoàng thượng, đại quân Hung Nô cũng là quân đội hộ tống công chúa. Bọn họ cũng phải chịu một phần trách nhiệm!

- Hoàng thượng, Tô đại nhân nói có lý. Hung Nô hộ vệ công chúa xảy ra thất trách, cũng phải nhận gánh cả trách nhiệm, không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Triệu đại nhân được!

Tần Quán vội vàng nói theo sau.

- Hoàng thượng, thần đồng ý với cái nhìn của Tô Thái sư.

Các quan viên theo phe phụ tá Bát Hoàng tử đều bước ra, biện hộ cho Triệu Tử Văn.

An Vương cười lạnh một tiếng, bước ra nói:

- Hoàng thượng, chức trách của Ngự Lâm Quân là hộ tống công chúa đến Bắc quan. Mà công chúa bị sát hại ở trước Bắc quan. Đây há có thể trách tội sử tiết Hung Nô được sao?

- Chính thế. Chính thế. Rõ ràng là sai lầm của Triệu đại nhân. Há có thể đẩy sang người kẻ khác được?

Tất cả phe phái An Vương đều hưởng ứng, đối địch lại phe của Tô Thái sư. Xu thế lại theo hướng giương cung bạt kiếm.

Nhìn cả triều đường đang hò hét ầm ĩ, lão Hoàng đế nghe mà rầu lòng không chịu được. Lão vỗ mạnh bàn rồng, long nhan đại nộ, nói:

- Đều im miệng hết đi cho trẫm!

Các đại thần chưa từng thấy lão Hoàng đế tức giận như thế bao giờ, đều bị dọa đến hoảng sợ lập tức ngậm miệng lại, không dám hé răng ra một câu nào nữa.

Chuyện hòa thân tốt đẹp, An Ninh công chúa không hiểu vì sao đã bị giết, đến cả thi thể cũng không thấy đâu. Lão Hoàng đế dù sao cũng thân là Hoàng thúc của An Ninh. Thảm trạng của An Ninh, lão Hoàng đế dường như tận mắt tới hiện trường chứng kiến. Lão thật sự rất đau lòng, và cũng có phần hối hận, lẽ ra không nên gả An Ninh quận chúa về Hung Nô xa xôi. Nhìn cả triều đình đang tranh cãi ầm ĩ, lão Hoàng đế thật sự không nén nổi lửa giận.

Triệu Tử Văn vẫn nặng nề không nói một câu. Không ai hiểu được Triệu đại nhân đang suy nghĩ cái gì. Triệu đại nhân trước giờ quý kẻ đa đoan, tài ăn nói rất khá, thế mà hiện giờ lại cam nguyện nhận lấy cái chết hay sao?

Cái chết của An Ninh quả thực là một đả kích rất lớn với Triệu Tử Văn. Hắn thậm chí muốn yên lặng một chút để cân nhắc suy xét xem bọn sơn tặc này tại sao đột nhiên lại xuất hiện? Kẻ chủ mưu phía sau rốt cuộc là ai? Hắn muốn báo thù, muốn bắt được kẻ đã sát hại An Ninh. Có lẽ là thù hận công tâm, hắn cũng không thèm tranh luận gì với phe phái An Vương nữa. Thích phạt thì cứ phạt đi.

Lão Hoàng đế nhìn Triệu ái khanh rầu rĩ không nói gì thì lại càng tức tối. Lão Hoàng đế là người khôn khéo, làm sao lại không biết ý nghĩ trong lòng của Triệu ái khanh. Lão thậm chí nghĩ, "Phải, là trẫm không dám giết người. Bằng không thì lấy ai ra đánh Hung Nô? Có điều trẫm cũng không tha thứ cho người dễ dàng được!"

Toàn bộ đại sảnh đều yên tĩnh, không ai dám nói gì nữa. An Vương thấy Triệu Tử Văn không hề cãi lại điều gì, thì lại cảm thấy rất kỳ quái. Có điều là long nhan giận dữ, An Vương nhìn mà vô cùng sung sướng.

Lão Hoàng đế trầm tư một lát, phất long tុ lên, nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, Triệu Tử Văn bảo hộ công chúa không chu toàn, nhưng Thác Bạt Vương tử của Hung Nô cũng có một phần trách nhiệm. Vì thế cách chức Tể tướng của Triệu Tử Văn, lấy đó làm khiển trách!

Ý chỉ vừa hạ, ở đây những đại thần khôn khéo sao lại có thể không biết tâm tư của Hoàng thượng chứ. Chức Tể tướng của Triệu đại nhân này bị cách đi, nhưng còn có kỵ quân Đại Kinh, còn chức tướng quân. Đấy đều là những chức vụ nhất đẳng. Giáng chức thế này thì so với không giáng chức cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng vị trí của Tể tướng rất cao, làm người ta nhìn mà ham muốn. Nhìn bề ngoài thì sự khiển trách của lão Hoàng đế xem ra đã rất nặng nề rồi. An Vương mặt mũi tối sầm, nhưng không sao phát tác tiếp nữa. Hoàng thượng thật là "nghiêm trị" Triệu Tử Văn rồi.

"Nếu Triệu Tử Văn đã mất đi vị trí Tể tướng, Tô Thái sư cũng coi như mất đi một trợ thủ, coi như là cũng chiếm tiện nghi được rồi." An Vương nghĩ thầm, trong lòng cũng thầm vui sướng.

- Ngự Lâm Quân hộ vệ bất lợi. Mỗi người phạt năm mươi trượng!

Đôi mắt đục ngầu của lão Hoàng đế chợt lóe lên tia sáng lạnh, thấp thoáng có sát khí, lạnh lùng phán.

Phạt năm mươi trượng? Các vị đại thần đều hít sâu một hơi. Năm mươi trượng này cũng không phải là số nhỏ. Nếu như gân cốt mà không rắn chắc thì tuyệt đối có thể bị đánh đến nổi chết người. Xem ra Hoàng thượng thật sự là rất nổi giận. Nhưng hơn một ngàn tướng sĩ, thay nhau đánh cũng không biết đánh đến lúc nào nữa.

Một ngàn tướng sĩ Ngự Lâm Quân này đều đã luyện qua võ nghệ. Năm mươi trượng này cũng không đến mức đánh chết được bọn họ, nhiều lắm cũng chỉ vài ngày không xuống được giường thôi. Triệu Tử Văn âm thầm tự nhủ. Hắn căn bản chẳng lưu luyện gì cái chức Tể tướng cả, mà buông tay ra lại cảm thấy như được giải thoát. Cho nên làm một tướng quân vẫn khoái hoạt tự tại hơn rất nhiều. Chỉ cần thời thời khắc khắc đều lưu tâm chú ý thì không làm Tể tướng cũng đã làm sao nào?

Những tướng sĩ Ngự Lâm Quân này đều là tâm phúc của lão Hoàng đế. An Vương đã sớm đoán là lão Hoàng đế sẽ không ra tay ác độc, ai ngờ đầu lão Hoàng đế lại không hề thiên vị nường tay, phạt một lượt toàn năm mươi đại bản.

- Tô ái khanh, người dẫn Ngự Lâm Quân tiếp tục tìm kiếm thi thể của An Ninh công chúa. Chắc chắn phải tìm được. Nếu như bắt được kẻ tập kích thì trực tiếp tiền trăm hậu tấu!

Lão Hoàng đế đã cảm thấy mệt mỏi, mi mắt sụp xuống nhẹ giọng nói với Tô Thái sư.

Tô Thức vội vã lĩnh chỉ:

- Vi thần tuân mệnh!

- Triệu ái khanh, người hồi phủ nghỉ ngơi đi!

Lão Hoàng đế an ủi Triệu Tử Văn. Triệu ái khanh này vốn là kẻ thích tung tẩy đùa vui cợt nhả, giờ lại trầm mặc không nói một lời nào. Lão Hoàng đế biết là hãn rất không thoải mái, không khỏi an ủi hãn một câu.

Giáng chức nhưng lại cho một đường thoát, trong lòng Triệu Tử Văn thâm buồn cười, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như trước. Hãn ôm quyền nói với lão Hoàng đế:

- Tạ ơn Hoàng thượng!

- Bãi triều!

Thấy Hoàng thượng đã mệt mỏi đến không chịu nổi rồi, An công công ngậm hiếu cao giọng hô.

Triệu Tử Văn một mình đi ra khỏi hoàng thành. Lúc này đây hãn rất nhớ Lăng Nhi, rất nhớ tiểu ny tử thích gọi mình là tướng công kia. Hãn lại nhớ cả hồ mị tử Lâm Mộng Phi kia, là Lâm tiên tử trong động nữa. Nhưng hãn vẫn không tìm ra được là hai tiểu ny tử kia giờ đang ở tận đâu. Hãn không muốn lại mất đi một nữ tử yêu thương nào nữa. Cho dù mất đi tính mạng hãn cũng phải bảo vệ các nàng.

- Vị này chính là Triệu đại nhân ư? Có người tìm ngài.

Đột nhiên một đứa bé ăn xin đến trước mặt Triệu đại nhân, thì thào nói.

"Tìm ta? Chẳng lẽ là về chuyện của An Ninh?" Triệu Tử Văn như bị châm đâm vào đít, nhanh chóng cuống lên hỏi:

- Là ai?

- Nàng nói nàng họ Dư.

Đứa bé ăn xin cười khẽ đáp.

Là Lãng Nhi? Triệu Tử Văn trong lòng rung động. Hắn lo lắng là lại có người muốn ám sát mình cho nên hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ, trông dáng vẻ nàng thế nào?

Đứa bé ăn xin bĩu môi đáp:

- Vị tiểu thư kia lấy lụa mỏng che mặt, không nhìn được dung mạo thế nào. Ta cũng không biết nàng trông như thế nào nữa.

- Vị tiểu thư này chỉ nói là tìm ta thôi sao?

Triệu Tử Văn kỳ quái hỏi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 331

Dùng Gia Pháp Để...hầu Hạ.

Đứa bé ăn mày lắc đầu nói:

- Dư tiểu thư mời ngài đến ngọn núi phía sau hồ Yên Chi gặp mặt!

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, thưởng cho đứa bé ăn mày một thỏi bạc, sau đó cưỡi ngựa chạy về phía hồ Yên Chi...

Sau một tuần nhang, Triệu Tử Văn đã phóng ngựa lên ngọn núi ở phía sau hồ Yên Chi, trong tay hẩn nắm chặt Hồ Đầu Thương rồi cẩn thận đi về phía sau núi. Dưới một gốc cây Dương Liễu trên sườn núi, Triệu Tử Văn đã nhìn thấy bóng dáng thướt tha động lòng người một nữ tử. Gió xuân thổi nhẹ, một ống tay áo của nữ tử tự nhiên bay lên phất phơ.

- Đạp Tuyết?

Triệu Tử Văn lập tức biết được ngay nữ tử này là Đạp Tuyết người của Âm Kiếm Các. Hẩn chậm rãi đi đến gần, vẫn còn có chút lo lắng sợ đây là âm mưu của Sở Thăng.

- Triệu tướng quân, ngài đã đến rồi!

Đạp Tuyết phát hiện có tiếng động, nàng khẽ xoay thân thể mềm mại lại rồi khẽ nói.

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu:

- Đạp Tuyết, không biết cô muốn ta đến đây vì chuyện gì?

- Ngài không phải đã biết rồi sao?

Đạp Tuyết cười rất đẹp nói.

Triệu Tử Văn đứng trước mặt nàng, hẩn chuyển ánh mắt nhìn về phía những con sóng đang lăn tăn trên hồ Yên Chi rồi thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ Lăng Nhi đang ở trong tay các người? Không phải Sở Thăng lại phái người đến uy hiếp ta sao?

Khi Triệu Tử Văn nhìn thấy Đạp Tuyết xuất hiện thì đã nghĩ ngay đến khả năng Lăng Nhi rơi vào trong tay Âm Kiếm Các.

Đạp Tuyết nhìn Triệu Tử Văn rồi cười nói:

- Ngài đây, thật là không biết tốt xấu, không phân biệt được người có lòng tốt. Ta lén đi ra ngoài, cũng không ai biết được ta tới tìm ngài... ..

Nước da của Đạp Tuyết óng ánh như tuyết trắng, lông mày như vẽ, nàng hờn dỗi tạo ra một sự quyến rũ rất hồn nhiên. Triệu Tử Văn nhìn nàng mà trong lòng nhảy dựng lên, nhưng lúc này chuyện Lăng Nhi mất tích là quan trọng hơn, hắn nghiêm mặt nói:

- Đạp Tuyết, chẳng lẽ ngươi muốn mật báo với ta sao? Lăng Nhi đang bị nhốt trong Âm Kiếm Các à?

- Sao ngài lúc nào cũng nghĩ xấu về... ..

Đạp Tuyết oán trách nói:

- Dư Tư Lăng không phải ở trong tay chúng ta. Lần này ta đến đây chỉ để nói cho ngài biết Dư Tư Lăng đang ở chỗ nào.

"Đạp Tuyết này dùng danh nghĩa là họ Dư để kêu ta đến đây, ta có thể không hiểu lầm được sao?" Triệu Tử Văn rất buồn bực, nhưng nghe thấy Đạp Tuyết nói biết Dư Tư Lăng hiện đang ở chỗ nào thì vẻ mặt của hắn lập tức trở nên vui vẻ, hắn vội vàng nói:

- Đạp Tuyết, mau nói cho ta biết Lăng Nhi đang ở đâu?

Nhớ đến tiểu ny tử suốt ngày cứ quần lấy mình gọi tướng công, Triệu Tử Văn cảm thấy vừa yêu vừa hận. Nếu hắn biết được tung tích của nàng thì nhất định sẽ bắt trở về dùng "gia pháp chăm sóc"!

"Tên Triệu tướng quân này đúng là phong lưu, nhưng mỗi cô gái hắn thích thì đều tìm mọi cách để che chở, cũng căn bản không phân biệt thê thiếp, hành vi quái dị như vậy thì ai bảo người ta không thích chứ?" Đạp Tuyết nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Triệu Tử Văn thì không khỏi nhếch miệng cười khê:

- Dư Tư Lăng hiện nay đang ở Tây Lương!

- Tây Lương sao?

Triệu Tử Văn nghe thấy mà giật mình. "Lăng Nhi chạy đến Tây Lương làm gì? Chẳng lẽ người bạn lúc trước nàng nói là người Tây Lương sao?"

Hèn gì tìm khắp cả Đại Kinh cũng không thấy tung tích của nha đầu này, thì ra nàng đang ở Tây Lương. Lãng Nhi này thật sự biết làm loạn, bây giờ mình lại không thể phân thân, làm sao đi tìm nàng được đây?"

- Lãng Nhi ở kinh đô Tây Lương sao?

Triệu Tử Văn hỏi.

Đạp Tuyết gật đầu:

- Dư Tư Lãng vừa mới đến kinh đô... ..

"Vừa mới đến sao?" Trong lòng Triệu Tử Long thầm nghĩ: "Chắc nha đầu này sợ đi xe ngựa sẽ ảnh hưởng đến thai khí, cho nên mới đi bộ đến Tây Lương. Nàng cũng rất biết cách hưởng thụ, nhàn nhã giống như đi du lịch. Nhưng Đạp Tuyết tại sao phải nói cho mình biết tin tức này chứ?" Tuy trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy vui sướng, biết rõ Lãng Nhi đang bình an không xảy ra chuyện gì, nhưng lại không hiểu vì sao Đạp Tuyết lại đến đây mật báo.

- Đạp Tuyết, có phải Mộng Phi cũng đang ở Tây Lương không?

"Không có chuyện gì mà muốn gia ân cho người khác thì không phải là quân gian xảo cũng là phường đạo chích. Đạp Tuyết tự mình đến đây nói cho ta biết tin tức thì nhất định phải có mục đích." Triệu Tử Văn đột nhiên nghĩ đến lý do này.

Cặp mắt Đạp Tuyết đột nhiên sáng rực lên, nàng bắt đầu dĩ cười nói:

- Chuyện gì cũng không thể gạt được Triệu tướng quân. Lần này ta tới đây là muốn người đi Tây Lương... ..

Nhìn vẻ mặt rất thản nhiên của Đạp Tuyết, Triệu Tử Văn cũng tin nàng không muốn hại mình. Hắn hướng về phía Đạp Tuyết nói rất chân thành:

- Đạp Tuyết, cảm ơn nàng đã nói cho ta biết hiện nay bọn họ đang ở đâu. Nếu không chỉ sợ cả đời ta cũng không thể tìm thấy các nàng.

Ngàn vạn lần suy nghĩ, Triệu Tử Văn cũng không ngờ hai tiểu ny tử kia đã chẳng còn ở trong Đại Kinh, mà lại chạy tới tận Tây Lương. Thật là hai nha đầu đáng giận. Hắn nhất định phải bắt các nàng quay về dùng gia pháp để hầu hạ!

Cảm nhận được tình cảm chân thành của Triệu tướng quân đối với các cô gái kia, Đạp Tuyết vui vẻ cười nói:

- Không có gì, Mộng Phi là tỷ muội thân nhất của ta. Ta cũng hy vọng người sớm được đoàn tụ cùng nàng... ..

Đêm qua Triệu Tử Văn vừa mất đi An Ninh, hẳn cảm thấy rất đau lòng. Sau này hẳn sẽ tuyệt đối không để mất đi người con gái nào mình thích nữa. Trong lòng hẳn thầm quyết định, mọi chuyện ở kinh thành đều đã yên ổn, trước tiên phải đi Tây Lương tìm bọn họ mới được.

- Các nàng ở Tây Lương có an toàn không?

Triệu Tử Văn hỏi có chút lo lắng.

Đạp Tuyết an ủi:

- Yên tâm đi, các nàng rất an toàn. Thế lực của An Vương còn chưa vươn đến Tây Lương... ..

Nhìn bộ dạng dụi dàng như nước của Đạp Tuyết, Triệu Tử Văn không kìm được phải cảm động, hẳn nhìn chăm chăm vào nàng rồi nói:

- Đạp Tuyết, cảm ơn nàng... ..

Đạp Tuyết biết rõ tin tức như vậy, sao lại có thể không biết chuyện xảy ra vào đêm qua chứ? Triệu Tử Văn biết mới sáng sớm Đạp Tuyết đã đến báo tin, chắc chắn là mang đến tin tốt lành để an ủi mình.

Nhìn ánh mắt nóng hừng hực của Triệu tướng quân, vẻ mặt của Đạp Tuyết lại không nhịn được phải đỏ hồng lên, nàng nhẹ giọng nói:

- Chỉ hi vọng tướng quân có thể sớm bình tâm trở lại, dù sao đây cũng không phải lỗi của ngài!

- Ta biết!

Triệu Tử Văn chuyển mắt nhìn lên bầu trời. Hẳn cũng không biết trước đây đối với An Ninh như vậy rốt cuộc là đúng hay sai. An Ninh chết đi hẳn có trách nhiệm rất lớn, cho nên hẳn cảm thấy rất day dứt, rất tự trách. Lúc này nghe được tin tức của Lăng Nhi và Lâm tiên tử thì tâm tình mới yên ổn được một chút.

Đạp Tuyết cũng không muốn nhắc lại chuyện đau lòng của Triệu tướng quân, nàng thở dài thật sâu:

- Kinh thành lại có thêm một thế lực mới. Thế cục của kinh thành ngày hôm nay cũng không ai biết được sẽ phát triển như thế nào... ..

- Nàng biết ai là kẻ chủ mưu đứng phía sau thế lực mới này sao?

Triệu Tử Vân rất muốn biết cái thế lực đã tồn tại từ rất lâu này, rốt cuộc là kẻ nào đứng ở phía sau giật dây. Hắn muốn giết sạch đám khốn nạn đã giết chết An Ninh này đi.

Đạp Tuyết lắc đầu:

- Thế lực này vô cùng bí ẩn, Âm Kiếm Các đã tốn rất nhiều công sức mà cũng mới biết được binh lực của bọn họ chủ yếu dựa vào mã tặc, sơn tặc, tử tù và những tên liều mạng, nhưng cũng không thể kiểm tra được người đứng ở phía sau là ai. Theo ta nghĩ thì có lẽ đây là một tổ chức do cường đạo đứng lên khởi nghĩa... ..

"Một đội cường đạo mà dám giết An Ninh công chúa và cướp đi những vật phẩm tùy thân sao?" Triệu Tử Vân tuyệt đối không tin điều này, hắn cũng không thể hiểu rõ được nhưng mơ hồ cảm thấy chuyện này không phải đơn giản.

- Triệu tướng quân, ta phải đi, nếu không thì Các chủ sẽ nghi ngờ. Hiện nay Mộng Phi và Dư Tư Lăng ở Tây Lương không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng người có lẽ nên nhanh chóng đi đưa bọn họ trở về thôi!

Đạp Tuyết nhẹ nhàng nói.

Sở Thăng là một tên thủ đoạn ác độc, Triệu Tử Vân cũng không muốn để Đạp Tuyết phải trở về quá muộn, hắn nói:

- Được rồi, ta sẽ ghi nhớ lời của nàng... ..

Trước nay Đạp Tuyết vẫn đứng bên cạnh Sở Thăng. Dù hôm nay nàng đã đem hành tung của Lâm Mộng Phi và Dư Tư Lăng nói cho Triệu Tử Vân biết, nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan đến Sở Thăng. Triệu Tử Vân cũng không biết sau này có lật ngược lưỡi đao với Đạp Tuyết nữa hay không. Đã biết được tin tức của Lâm tiên tử và Lăng Nhi, trong lòng Triệu Tử Vân đã cảm thấy rất yên tâm, chuyện của An Ninh vẫn quấn chặt trong lòng hắn. Lúc này hắn chậm rãi lên ngựa, chỉ hi vọng trở về trong phủ sẽ tìm người an ủi một chút... ..

Triệu Tử Vân lên ngựa phóng thẳng về phía Triệu phủ. Khi hắn chạy đến trước cổng phủ Thái Sư thì thấy Tô Tiểu Muội đang đứng đó. Nàng đang ngơ ngẩn nhìn về phương xa, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì.

Tô Tiểu Muội mặt mày như vẽ, làn da trắng như tuyết, trên gương mặt cực kỳ xinh đẹp lại hiện lên một vết nước mắt rất mới. Triệu Tử Vân không nhìn được phải kéo cương dừng lại rồi khẽ kêu:

- Uyển Nhu, sao nàng lại đứng đây?

Tô Uyển Nhu nghe thấy giọng nói quen thuộc thì thân thể mềm mại lập tức run lên khe khẽ. Lúc này đôi mắt xinh đẹp của nàng ngược lên nhìn, khi thấy Triệu tướng quân đang cười trên lưng chiến mã thì không kìm lòng phải rơi lệ, nàng nức nở nói:

- Tử Văn... An Ninh nàng... Hu hu... ..

Vừa nói đến đây thì Tô Tiểu Muội trưởng thành và hào phóng lại bắt đầu khóc thút thít. Tô Uyển Nhu và Hạng An Ninh là bạn rất thân, hôm nay An Ninh đột nhiên rời khỏi nàng mà đi, ngay cả thi thể cũng không tìm được, nàng sao không thể đau lòng rơi lệ chứ? Trong lòng Triệu Tử Vân cảm thấy xót như xát muối, hần nháy xuống chiến mã rồi mạnh mẽ ôm Tô Uyển Nhu vào trong lòng. Lúc này giọng nói của hần cũng trở nên nghẹn ngào:

- Rất xin lỗi, đây đều là lỗi của ta! Là ta hại chết An Ninh... ..

Tô Uyển Nhu cũng đã sớm không để ý đến chuyện nữ nhi phải dè dặt. Nàng quá đau lòng cũng chỉ biết ôm chặt lấy Triệu tướng quân, An Ninh chỉ mới mười sáu tuổi thôi, vì sao hồng nhan phải bạc mệnh như vậy?

Tô Uyển Nhu ở kinh thành chỉ trợ trợ một mình, mà cũng chỉ có An Ninh quận chúa mới chịu nói chuyện với nàng, cùng nàng chơi đùa. Hôm nay một tiểu quận chúa hoạt bát vui vẻ cứ như vậy mà rời khỏi nhân thế, Tô Uyển Nhu vẫn cảm thấy không thể tin... ..

- Uyển Nhu, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được thi thể của An Ninh trở về, sau đó sẽ nhất định thay An Ninh báo thù rửa hận.

Triệu Tử Văn cắn răng rồi nắm chặt bàn tay nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 332

Ngủ Chung

Tô Uyển Nhu nheo mắt áp sát người trong lồng ngực Triệu tướng quân. Sau khi tất cả những đau thương đã phát tiết ra ngoài, nàng lập tức phát hiện mình và Triệu tướng quân đã thân mật quá mức. Lúc này khuôn mặt nàng chợt đỏ bừng lên, nàng cố gắng giãy dụa thoát ra khỏi cái ôm chặt cứng của Triệu tướng quân. Nhưng lúc này Triệu Tử Văn vẫn đang đắm chìm vào những đau thương khi mất đi An Ninh, hẳn chỉ muốn tìm được một người nào đó để ôm thật chặt, nên hai tay hắn vẫn như gọng kìm ôm chặt lấy Tô Tiểu Muội.

Tô Uyển Nhu khẽ giãy dụa nhưng vẫn không thể thoát ra khỏi lồng ngực nóng bỏng của Triệu tướng quân. Nàng cảm giác được khí tức đàn ông nóng hừng hực của Triệu Tử Văn, mặt nàng đỏ lên như ánh lửa, thân thể mềm mại cũng trở nên nóng hổi, nàng vừa thẹn vừa quỳnh quáng nói:

- Triệu... Ngài mau buông ta ra... ..

Khi nghe thấy lời nói của Tô Tiểu Muội thì Triệu Tử Văn mới cảm thấy không ổn. Dù sao nàng cũng là một tiểu thư khuê các, nếu tình cảnh này bị người khác nhìn thấy chẳng phải sẽ bị hủy mất thanh danh sao?

- Thật xin lỗi, ta không phải cố ý!

Triệu Tử Văn buông bàn tay đang còn giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tô Tiểu Muội ra, hắn nói có chút áy náy.

Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Tử Văn rất ảm đạm, Tô Tiểu Muội cũng không muốn trách hắn lỗi mắng, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Không... sao, hình như Triệu tướng quân cả đêm chưa ngủ?

Triệu Tử Văn thức trắng đêm tìm An Ninh quận chúa, vốn cũng đã sớm mất hết sức lực. Lúc này nghe thấy lời nói của Tô Tiểu Muội thì lập tức

cảm thấy mệt mỏi xông thẳng lên đỉnh đầu, thân thể chột nghiêng tí nữa đã trực tiếp té xuống mặt đất.

- Triệu tướng quân...

Tô Tiểu Muội hét lên một tiếng, nàng vô thức chụp lấy thân thể Triệu Tử Văn, sợ hãi ngã xuống đất.

- Ta... Muốn ngủ một giấc... ..

Triệu Tử Văn đã dùng hết sức lực để chém giết đạo tặc, lại phải ngồi ngựa chạy cả đêm, hẳn cho dù là người sắt cũng không thể chịu nổi những đày đọa ở mức độ này. Hẳn mỗi mệt sụp mí mắt xuống, vô lực nói.

Tô Uyển Nhu đã hiểu vì sao Triệu tướng quân lại mỗi mệt thế này. Thật ra cái chết của An Ninh là đả kích lớn nhất đối với hắn, nàng khẽ nói:

- Tử Văn, ngài vào trong phủ của ta nghỉ tạm đi. Trong phủ còn rất nhiều phòng trống... ..

Cảm giác của Triệu Tử Văn lúc này chỉ thầm nghĩ muốn ngủ một giấc thật ngon. Hẳn mệt mỏi dựa người vào thân thể mềm mại của mê người của Tô Uyển Nhu và đi thẳng vào một phòng trống trong phủ Thái Sư.

Sau khi Tô Uyển Nhi đưa Triệu Tử Văn vào một sương phòng, Triệu Tử Văn trực tiếp bổ nhào lên giường, trong nháy mắt hắn đã chìm vào giấc ngủ say. Tô Uyển Nhu có thể thấy rõ Triệu tướng quân đã mệt mỏi đến mức không thể chịu đựng nổi.

- An Ninh, sao số mệnh của người lại khổ như vậy?

Tô Uyển Nhu lại nhớ tới An Ninh đáng thương, những giọt nước mắt lại tí tách rơi xuống, nàng khóc không thành tiếng.

Nếu Triệu tướng quân trực tiếp nói rõ với Hoàng thượng chuyện giữa hắn và An Ninh thì có lẽ sẽ không có kết quả thế này. Nhưng An Ninh cũng quá đã man, nàng đã làm chuyện sai còn muốn đâm Tử Văn một kiếm. Chỉ một kiếm của An Ninh đã trực tiếp đánh tan tất cả hy vọng của Tử Văn đối với nàng, đừng nói đến chuyện phải chịu trách nhiệm. Cuối cùng chuyện giữa An Ninh và Triệu tướng quân cũng không có kết quả, Tô Uyển Nhu lau những giọt nước mắt trên mặt, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Triệu Tử Văn ngu ngơ chìm vào giấc ngủ, đã ngủ say như vậy mà hắn vẫn còn chảy cả nước miếng. Tô Uyển Nhu nhìn thấy bộ dạng của hắn như

vậy thì tâm tình cũng giảm bớt đau thương, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười khê. Tô Uyển Nhu đi đến bên giường Triệu đại nhân, lúc này nàng chợt nghe thấy Triệu Tử Văn nói mớ:

- An Ninh, đừng... Đừng rời xa ta.

Trong lúc ngủ mơ Triệu Tử Văn đột nhiên vung tay lên ôm lấy thân thể mềm mại của Tô Uyển Nhu. Hắn kéo nàng xuống giường rồi vùi đầu vào trong bộ ngực sữa đầy đặn mê người của nàng. Những hành động này của Triệu Tử Văn quá đột ngột làm Tô Uyển Nhu không kịp đề phòng, hai gò má của nàng chợt đỏ bừng lên giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Nàng cố gắng giãy dụa thoát ra khỏi cái ôm của Triệu Tử Văn, bởi vì nàng cảm giác được y phục trước ngực của mình đã trở nên hơi ươn ướt.

Tô Uyển Nhu lúc này mới phát hiện ra đường đường là một Triệu đại tướng quân cũng không phải là một kẻ lãnh khốc. Thật ra trong lòng hắn cũng có rất nhiều khổ sở, dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên hai mươi tuổi đầu, có rất nhiều đau khổ. Những khổ sở của Triệu tướng quân còn nhiều hơn so với bất kỳ ai khác, nhưng hắn chỉ một mực kiên trì không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Thấy Triệu tướng quân nằm ngủ mà dòng lệ nóng không ngừng chảy ra, Tô Tiểu Muội cảm thấy khóe mũi cay cay rồi cũng rơi lệ theo. Nàng biết đây mới thật sự là Triệu tướng quân, một người thanh niên trong lòng tràn đầy đau thương... .. Tô Uyển Nhu dịu dàng vuốt ve gò má của Triệu tướng quân, nàng không giãy dụa nữa mà nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, đây là con người thật của ngài sao?

Nói xong thì thân thể mềm mại của Tô Uyển Nhu cũng rúc vào trong lồng ngực của Triệu Tử Văn, nàng nhẹ nhàng dỗ dành hắn giống như một người chị đang ôm lấy em của chính mình.

Tử Văn chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi, hắn lại phải gánh chịu nhiều đau thương như vậy, cũng không ai biết rõ những chỗ nào trong lòng hắn đang đau... ..

Tô Uyển Nhu cũng vì chuyện của An Ninh mà nằm gọn trong lồng ngực của Triệu tướng quân rồi cảm thấy rất buồn ngủ. Nàng khê nhắm đôi mắt đẹp lại rồi dần dần chìm vào giấc mộng. Mặt trời đã lặn sau dãy núi phía

tây, bầu không khí trong Hoàng thành trở nên lạnh lẽ. Ngày hôm nay Tô Thái sư cũng bề bộn trăm công ngàn việc vì chuyện của An Ninh công chúa, bận bịu và đầu óc choáng váng. Lão đã phái ra rất nhiều binh mã để tìm kiếm vị trí chính xác của đám đạo tặc đêm qua, nhưng cho đến lúc này vẫn chưa tìm được.

Cái chết của An Ninh công chúa làm cho đầu óc của tất cả quan viên phải trở nên trầm trọng, nếu hôm nay mà không tìm được thi thể của công chúa thì làm sao để tiến hành tang lễ cho nàng đây?

Hoàng thượng cũng vì điều này mà ra lệnh phong tỏa thật chặt tin tức An Ninh công chúa đã chết, dù gì thì chuyện này cũng ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự Hoàng gia. Lão Hoàng đế đã tự mình hạ chỉ, kẻ nào dám tiết lộ tin tức này đều phải chết. May mà chuyện này cũng không có nhiều người biết, chỉ có những quan viên và hoạn quan chính thống mới biết được. Lão Hoàng đế cũng vì điều này mà thờ phào nhẹ nhõm. Mọi người chỉ ngồi đợi đến khi tìm được thi thể An Ninh công chúa mới dám công bố mọi chuyện, sau đó mới có thể an táng nàng.

Tô Thái Sư mệt mỏi trở về phủ, lại phát hiện cháu gái bảo bối không có trong phủ.

- Uyển Nhu thường không thích đi ra ngoài, đã trễ như vậy sao lại không có trong phủ?

Nghĩ đến cái chết của An Ninh đêm qua, Tô Thái sư cảm thấy nghĩ mà sợ. Lão tranh thủ thời gian ra lệnh cho hạ nhân tìm kiếm khắp nơi, còn lão thì tìm trong phủ. Phủ Thái sư cũng không lớn lắm, chỉ có mấy gian sương phòng cho những người khách ở lại thôi.

Tô Thái sư lần lượt tìm kiếm, khi lão đi đến một gian sương phòng ở nơi vắng vẻ thì nghe thấy bên trong có tiếng ngáy rất nhỏ.

- Con nha đầu này, sao lại đi ngủ sớm thế?

Tô Thái sư cảm thấy hơi buồn cười, lão khẽ đẩy cửa đi vào... ..

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 333

Thọ Thần

Tô Thái sư nghe thấy những hơi thở yếu ớt vang lên trong phòng nên cũng không muốn gõ cửa đánh thức cháu gái bảo bối. Lão trực tiếp đẩy nhẹ cửa rồi tiến vào bên trong. Khoảnh khắc khi cánh cửa mở ra, Tô Thái sư trợn ngược mắt lên, ngơ ngác nhìn hai người đang nằm trên giường... ..

Trên giường là một nam một nữ, hai người đang rúc chặt vào với nhau, ngủ rất ngọt ngào.

- Cái này... Thế này còn ra thể thống gì nữa?

Tô Thái sư tức giận chuẩn bị rút đao ra thì lại phát hiện tướng mạo của nam tử vô cùng quen thuộc. Lão nhìn kỹ lại thì lúc này mới phát hiện ra, đây không phải là Triệu tướng quân sao?

Tô Thái sư cũng mặc kệ thân phận của nam tử kia là ai. Dù Uyển Nhu không gả được cho người nào nhưng cũng là một nữ tử. Đối với nữ tử, trinh tiết như mạng sống, sao lại đơn giản để kẻ khác bắt nạt được.

Tô Thái sư lại nhìn lên nụ cười hạnh phúc trên gương mặt có hai lúm đồng tiền xinh đẹp của Uyển Nhu, lão cũng chưa từng thấy cháu gái bảo bối hạnh phúc như vậy bao giờ. Lão cũng không đành lòng muốn quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng. Xem ra Uyển Nhu đã thật sự lún sâu chân vào bùn, khó có thể kiềm chế được nữa rồi.

Tô Uyển Nhu vẫn chưa được gả cho ai, nàng giống như bông sen trên mặt nước, tự nhiên và hào phóng, thật ra những đau khổ trong lòng có kẻ nào biết rõ được? Chẳng lẽ một nữ tử bình thường lại muốn sống cô đơn cả quãng đời còn lại sao? Dù cho nàng có là một nữ tử xuất sắc cũng cần phải có một nam tử ở bên cạnh làm bạn và bảo vệ.

- Hừ hừ, cho dù là thiên vương lão tử đi nữa, nếu mà đã khi dễ Uyển Nhu thì ta cũng sẽ liều mạng giã với hăn. Mà Triệu tướng quân này tuổi còn trẻ cũng coi như xứng với Uyển Nhu, chờ có cơ hội ta sẽ tính toán chuyện này với hăn, nhất định phải để tiểu tử này chịu trách nhiệm mới được!

Tô Thái sư thấy hai người nằm trên giường mà quần áo vẫn chỉnh tề, có lẽ vẫn chưa làm ra những chuyện như vợ chồng thì trong lòng cũng thầm tính, nhất định phải bắt Triệu tướng quân cưới hỏi cháu gái bảo bối của mình cho đàng hoàng mới được.

Tô Thái sư cũng muốn vụng trộm tìm Triệu Tử Văn "thương lượng" chuyện này, nên cũng không muốn gọi Uyển Nhu dậy. Lão quyết định mở một mắt nhắm một mắt. Dù sao mình cũng già rồi, cũng phải để cho Triệu tướng quân cưới cháu gái bảo bối thôi. Tô Thái sư lại khẽ lui trở ra, lão cẩn thận đóng cánh cửa lại từng chút một. Sau đó lão lại vội vàng đi đến thư phòng, Hoàng thượng đã hạ chỉ bắt lão tìm kiếm thi thể của An Ninh công chúa, lão cũng không dám làm qua loa.

Cảm giác của Triệu Tử Văn rất linh mãnh, dù đã mệt mõi đến mức không thể chịu đựng nổi nhưng cũng nghe thấy những tiếng động do cửa phòng mở ra. Hăn chậm rãi mở to mắt, đúng lúc thấy được bóng lưng bỏ đi của Tô Thái sư. Triệu Tử Văn chỉ dám khép hờ mắt, nhìn thấy vẻ mặt Tô lão ca có chút căm giận. Hăn cảm thấy kỳ quái, kẻ nào đã chọc giận Tô Thái sư chứ?

Triệu đại nhân đột nhiên cảm giác được một mùi hương thiếu nữ xộc thẳng vào mũi, hơn nữa hăn lại thấy trong lồng ngực có cái gì đó ép lên, giống như... Hăn vô thức cúi đầu xuống, nhìn thấy một gương mặt vô cùng quyến rũ và xinh đẹp, nước da trắng như tuyết lại hơi ửng hồng, trong phòng lúc này cũng có chút xuân ý. Uyển Nhu ngực cao mông nở, cảm giác lung linh và uyển chuyển lập tức làm cho máu huyết khắp người Triệu đại nhân căng phồng lên... ..

- Uyển Nhu?

Triệu đại nhân lập tức sững sốt và thân thể trở nên cứng đờ như tượng. “Hèn gì lúc này Tô Thái sư phải tức giận mà bỏ đi, mình và cháu gái của lão cùng nằm trên một giường, lão không rút dao ra chém bằm chém vằm mình ra thì đã là may mắn lắm rồi.”

- Không thể nào, bị Tô Thái sư bắt gian ngay tại trận sao? Hừ hừ... Ta đây chưa làm ra bất kỳ chuyện gì nhé!

Triệu Tử Văn nhìn hàng lông mày cong vút của Tô Tiểu Muội đang khê rung động. Chiếc mũi trắng bóng như ngọc đột nhiên vang lên một tiếng "ưhm" rất nhẹ. Hơn nữa thân thể mềm mại và nóng bỏng của Tô Tiểu Muội lại làm cho "đầu rồng" của Triệu đại nhân phải kích động.

Tô Uyển Nhi đang ngủ say đột nhiên cảm giác được có vật gì cứng cứng đâm lên bụng mình, nàng lại khê lẩm bẫm một tiếng, sau đó lại vô thức đưa bàn tay xuống sờ soạng lên vật cứng rắn kia.

Triệu Tử Văn đột nhiên cảm giác được một đôi bàn tay mềm mại đang chạm vào hạ thân nóng bỏng của mình, nhịp độ hít thở của hắn lập tức trở nên dồn dập. Bàn tay nhỏ bé và mềm mại của Uyển Nhu nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác lập tức bốc thẳng lên đầu làm tâm thần Triệu đại nhân chấn động, quả thật rất muốn ấn "thần thương" xuống.

- Mình có nên đánh thức Uyển Nhu dậy không? Nàng cứ tiếp tục làm như vậy quả thật giống như chơi với lửa!

Triệu Tử Văn kiên cường đấu tranh với... Tinh trùng... ..

Tô Uyển Nhu lập tức cảm giác được vật cứng rắn kia trở nên nóng như lửa, hơn nữa hình như lại càng ngày càng lớn. Nàng bắt buộc phải mở bừng đôi mắt xinh đẹp ra, khi nàng đã bắt đầu khôi phục lại thanh tĩnh thì:

-Aaaaaa!

Hai gò má của Uyển Nhu đỏ hồng xấu hổ rồi kinh hoàng hô lên một tiếng. Nàng đã hai mươi lăm tuổi, hiểu được nhiều chuyện hơn so với thiếu nữ. Uyển Nhu vừa thẹn vừa giận, nàng chỉ biết mình không cẩn thận mà rúc vào ngủ trong lòng ngực của Triệu tướng quân. Khi tỉnh dậy sau giấc ngủ say, nàng lại nằm phải vật xấu hổ chết người kia trong tay.

Giữa Tô Uyển Nhu và Triệu đại nhân vẫn luôn xảy ra những chuyện mập mờ như vậy, trình tiết của nàng đã sớm được coi như là đã đưa hết vào trong tay Triệu đại nhân rồi. Nhưng hôm nay loại chuyện sờ soạng xấu hổ đến mức này cũng đã xảy ra, nghĩ vậy Tô Uyển Nhu không dám ngẩng đầu lên, nước mắt lại tiếp tục chảy xuôi xuống đôi gò má... ..

Triệu Tử Văn cảm thấy lồng ngực của mình đã ướm đẫm. Hắn biết rõ Tô Uyển Nhi đã tỉnh lại. Vào thời cổ đại, một nam một nữ cùng nằm trên giường, chuyện này quả thật đã vượt qua lễ giáo, có nằm trong chuồng heo cũng không lấy lại được danh tiết.

- Uyển... Nhu, thật xin lỗi... ..

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy vô cùng áy náy, tại sao mình lại kéo một cô gái tốt lên giường chứ?

Uyển Nhu hơi dịch người ra phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với Triệu đại nhân. Khi nghe thấy lời nói này, nàng lại càng cảm thấy đau khổ, vì sao mỗi lần Tử Văn chiếm hết tiện nghi của nàng lại luôn nói ra câu nói kia, chẳng lẽ chính mình lại là người dễ ức hiếp vậy sao? Tâm tình Tô Tiểu Muội vẫn luôn dịu dàng cũng nhìn không được mà trở nên u oán... ..

Uyển Nhu nhớ tới An Ninh, nhớ tới những nữ tử dễ thương khác. Triệu Tử Văn cũng phải trải qua rất nhiều đau khổ mới cùng các nàng kia tác hợp được với nhau. Mỗi một hồng nhan tri kỷ bên người hẳn đều có những chuyện khắc cốt ghi tâm. Nhưng những chuyện đã xảy ra với An Ninh đáng tiếc lại không có một kết cục tốt đẹp.

Mà Triệu Tử Văn lại không xảy ra bất kỳ chuyện gì khắc cốt ghi tâm với Uyển Nhu, vẫn luôn duy trì quan hệ ấm cúng và mập mờ. Triệu Tử Văn ở cùng một chỗ với nàng thì cũng có những cảm giác khác biệt, rất ấm áp và bình thản, giống như bước chân vào nơi thế ngoại đào viên vậy. Đôi mắt đẹp của Tô Uyển Nhi trào ra những giọt nước mắt dịu dàng, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ... ..

“Được rồi, dù sao ta cũng là một cô gái không thể gả ra ngoài được, trinh tiết có mất hay không thì liên quan gì chứ?” Tô Uyển Nhu than nhẹ một tiếng hối hận, nàng chuẩn bị bước xuống giường. Ngay khi Uyển Nhu vừa bước chân xuống giường, một cánh tay vươn ra nắm chặt lấy bàn tay thon thả của nàng. Uyển Nhu nhớ tới cái gì đó nóng hừng hực của Triệu tướng quân thì cảm thấy xấu hổ, chẳng lẽ hắn cảm thấy chọc ghẹo nàng như vậy là chưa đủ sao?

- Uyển Nhu, ta... thích nàng!

Một tiếng nói rất nhỏ vang lên bên tai Uyển Nhu.

Tô Uyển Nhu lập tức trở nên chết lặng, giống như nàng căn bản không nghe thấy bất kỳ điều gì cả, nàng sững sờ hỏi:

- Ngài... Ngài vừa nói gì?

Triệu Tử Văn mỉm cười rồi lớn tiếng nói:

- Ta muốn cầu thân với Tô Thái sư. Ta muốn kết hôn với Tô Uyển Nhu!

Nghe thấy câu nói này, Tô Uyển Nhu mở to cặp mắt xinh đẹp lên, giống như hoàn toàn không tin những lời này từ trong miệng Triệu tướng quân nói ra. Một lúc sau nàng mới chậm rãi cúi đầu rồi lẩm bẫm:

- Tử Văn, ngài... không cần phải tội nghiệp ta... ..

Một nữ tử trưởng thành đã hai mươi lăm tuổi mà chưa được gả đi, mà Đại Kinh lại là một nước hiểm kỵ ngoại tộc. Đồng thời nàng lại quá cao, nàng hơn hẳn một cái đầu so với rất nhiều đàn ông, ai dám lấy nàng nữa chứ?

Triệu Tử Văn ôm chặt lấy Tô Uyển Nhu từ phía sau, hăn khẽ nói:

- Uyển Nhu, ta quả thật rất thích nàng. Thích nàng tài trí, thích nàng tao nhã, thích nàng mang đến cho ta cảm giác ấm áp, rất có hương vị... ..

Một viên kẹo bọc đường bắn thẳng vào trái tim Tô Tiểu Muội làm nàng cảm thấy choáng váng. Chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng trở nên mông lung, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn chủ động như vậy, cho nên Tô Uyển Nhu cũng là người phụ nữ đầu tiên được chính hăn chủ động ngỏ lời. Vì lúc này Triệu Tử Văn đã không muốn đạp lên vết xe đổ, yêu một người con gái là phải nắm bắt thật chặt cơ hội, không nên đợi đến lúc mất đi, lúc đó có hối tiếc cũng không kịp.

- Có phải ngài vì cùng ta... ngủ cùng giường rồi, nên mới nói như vậy?

Hai má Tô Uyển Nhu lập tức đỏ bừng lên, nàng cúi đầu, tránh né ánh mắt nóng bỏng của Triệu tướng quân.

Triệu Tử Văn cười khở một tiếng nói:

- Chuyện xảy ra với An Ninh đã làm ta hiểu ra, phải nắm bắt những cơ hội trước mắt. Vì vậy lúc này ta cũng không muốn che giấu nữa, chỉ hy vọng có thể mang đến cho nàng hạnh phúc... ..

- Một nữ nhân như ta, ngài cũng muốn lấy sao?

Ai nói trong đầu những nữ tử cao ráo không có một người yêu trong mộng chứ? Tô Uyển Nhu cũng là như vậy. Khi nàng vừa mới biết yêu đã hi vọng được gả cho một tướng công văn võ song toàn. Hôm nay nguyện vọng lại đột nhiên được thực hiện, nàng lại không tin đây là sự thật.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Nàng là một nữ tử dịu dàng, lương thiện, trưởng thành và hào phóng. Hơn nữa ngực lại rất lớn... À, ý ta là trí tuệ rộng lớn... ..

Tô Uyển Nhu cắn chặt hàm răng trắng ngà, vẫn cảm thấy không tin, một Triệu tướng quân đường đường văn võ song toàn lại đi thích một nữ nhân ngoại tộc, thử hỏi ai mà tin nổi? Triệu Tử Văn thấy nàng lần nữa mãi không đáp lời, hăn đành âm thầm bước xuống giường rồi than nhẹ một tiếng:

- Nếu nàng đã không tin, ta sẽ đi... ..

Sau khi buông ra một tiếng thở dài, Triệu Tử Văn chậm rãi xoay người bước đi. Hăn tiến từng bước một ra ngoài cửa, hai vai rộng cũng hơi cúi xuống, bóng lưng hăn lộ vẻ ưu thương, thật ra trong lòng đang đếm thầm: “Một bước, hai bước, ba bước — trời, nếu Uyển Nhu không chạy đến giữ ta lại, ta sao có thể thu quân được đây?”

Khi Triệu Tử Văn thổ lộ tất cả tâm tình thì trong cặp mắt xinh đẹp của Tô Uyển Nhu đã phủ đầy nước mắt. Khi Triệu Tử Văn cất bước bỏ đi, nước mắt Uyển Nhu lại ào ào bùng ra như dòng nước lũ. Nàng nhìn bóng lưng đau thương của Triệu Tử Văn mà cảm thấy chỉ cần hăn bước ra khỏi cánh cửa thì sẽ biến mất, sau này nàng sẽ tìm không được, sẽ mãi mãi mất hăn... ..

- Tử Văn... ..

Một tiếng hét tê tim liệt phổi vang lên, Tô Uyển Nhu phóng thẳng ra cửa, nàng giơ hai cánh tay non mềm ra ôm chặt lấy vòng eo hổ của Triệu Tử Văn. Uyển Nhu gác gương mặt xinh đẹp lên vai hăn, khóc không thành tiếng.

- Tử Văn, chàng không cần phải đi, ta tin chàng. Trong lòng Uyển Nhu cũng chỉ có chàng, Uyển Nhu cũng... thích chàng!

Bình thường Tô Uyển Nhu là một người trưởng thành hào phóng, nhưng cũng không dám mở miệng nói ra những lời xấu hổ đến mức này. Nhưng

những gì bình thường không thể nói thì đến lúc cấp bách thế này lại cuộn cuộn tuôn ra, nước mắt nàng chảy thấm ướt cả một mảng lớn y phục phía sau Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn muốn quay đầu lại nhưng Tô Uyển Nhu lại quá cao, sức lực của nàng cũng không phải nhỏ. Hai tay nàng đang giữ chặt lấy hắn, sợ hắn chạy mất. Triệu Tử Văn cũng chỉ đành phải vuốt ve đôi bàn tay đang đan xen vào nhau trước ngực mình, hắn cười giảo hoạt:

- Tiểu nha đầu nàng, ta tưởng nàng không thích ta chứ!

Tiểu nha đầu sao? Tô Uyển Nhu nghe Triệu Tử Văn nói mà cảm thấy dở khóc dở cười, ta còn hơn người năm tuổi đấy nhé! Nàng lộ ra tính cách của một người thiếu nữ đang yêu, sáng giọng nói:

- Những lời nói xấu hổ như vậy, người ta sao dám nói ra.

Triệu Tử Văn nghe thấy Uyển Nhu nói vậy thì cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, hắn đã dọa cho một người tài nữ phải khóc sướt mướt. Thật là tội lỗi, tội lỗi! Hắn cười nói:

- Uyển Nhu, buông ra đi, nàng muốn ôm chết tướng công sao?

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu đỏ bừng lên, nàng rất xấu hổ phải cúi đầu xuống rồi tranh thủ thời gian buông tay. Lúc này Triệu Tử Văn lại xoay người ôm lấy nàng, dịu dàng nói:

- Ta đã mất đi An Ninh. Ta mãi mãi không muốn mất đi nàng... ..

Thấy trên hai gò má trắng mịn của Tô Uyển Nhu phủ đầy nước mắt, Triệu Tử Văn vội vàng dùng môi hôn lên. Tô Uyển Nhu cứ tùy ý để Triệu Tử Văn ôm mình, trong lòng cảm thấy rất vui sướng vì thứ tướng rằng đã mất đi, không ngờ lại có được trở lại, điều này rất đáng trân trọng. Cho nên khi Triệu Tử Văn hôn lên đôi gò má, nàng cũng không muốn tránh né.

Chẳng bao lâu nữa, một người con gái tự nghĩ rằng sẽ sống cô độc cả đời lại nhận được lời đồng ý của người đàn ông trong lòng mình. Đây là hạnh phúc như thế nào, Tô Uyển Nhu cảm thấy chuyện này giống như một giấc mộng.

Tên Triệu Tử Văn từ trước đến nay lúc nào cũng là được voi đòi tiên. Hắn hôn và hôn rồi lại hôn đến làn môi đỏ của Uyển Nhu. Đôi môi nhỏ bé

và đầy cảm xúc của Tô Uyển Nhu giống như hòa tan vào trong miệng hẳn...

...

Tô đại nhân đang ở trong thư phòng làm việc thì nghe thấy tiếng hét đau thương của Uyển Nhu từ sương phòng truyền đến. Lão không biết đã xảy ra chuyện gì, đồng thời cũng sợ đến mức tâm thần bất an. Lão vội vàng đi đến cửa sổ ở bên cạnh nhìn qua, vừa đảo mắt nhìn thì đã thấy ngay tình cảnh cháu gái bảo bối và Triệu tướng quân ôm hôn nhau.

Tô Thái sư nhìn thấy rồi tranh thủ lui ra phía sau vài bước, cảm thấy gương mặt già nua của mình phải nóng lên, thầm nghĩ: "Hai hài tử này lá gan cũng lớn thật, giữa ban ngày ban mặt mà ôm hôn nhau thắm thiết như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!"

Nhưng lúc này niềm vui trong mắt Tô Thái sư lại càng đậm, chuyện lớn cả đời của Uyển Nhu đã có bến đỗ, mà Triệu tướng quân lại là một người có trách nhiệm và tình cảm, Tô Thái sư vui vẻ còn chưa kịp nữa là.

Tô Thái sư sợ đứa cháu gái nhìn thấy mình sẽ xấu hổ nên lặng lẽ đi trở về thư phòng. Lão ngồi dựa trên chiếc ghế lớn rồi lắc đầu cười thầm, trong lòng lão cũng chỉ còn sự khoan dung và yêu thương, người có tình cảm cuối cùng cũng trở thành thân thuộc... Nhưng khiếu thẩm mỹ của Triệu tướng quân lại rất đặc biệt, hì hì, may mà Uyển Nhu lại gặp được vị Triệu tướng quân này.

Lúc này trong sương phòng, Tô Uyển Nhu lần đầu tiên bị người ta ngậm chặt đầu lưỡi, trái tim thiếu nữ lập tức đập loạn lên, hai cánh tay không biết nên đặt đi đâu. Hơi thở nóng bỏng của Triệu Tử Văn lại bùng ra trên mặt nàng, làm hai gò má của nàng nóng như lửa... ..

Triệu Tử Văn lại giang rộng hay tay ôm Tô Uyển Nhu vào trong lồng ngực thật chặt. Căn phòng này ở rất sâu bên trong, bên ngoài cũng không có bóng người nào, hơn nữa tư thế của hai người lại rất mờ ám, trái tim Tô Uyển Nhu đập như hươu chạy, nàng run rẩy nói:

- Tử Văn, bên ngoài còn có gia đình và nha hoàn... ..

- Ta biết... ..

Triệu Tử Văn ngắt nhẹ cái mũi nhỏ và xinh đẹp của Uyển Nhu rồi thản nhiên nói:

- Chúng ta lên giường nói chuyện đi... ..

Biết rõ mà còn muốn lên giường, Tô Uyển Nhu vừa bực mình vừa buồn cười, nàng kiên quyết lắc đầu.

- Chúng ta lên đó nói chuyện, cũng không phải... ..

Triệu đại nhân đã chiếm đủ tiện nghi lại tỏ ra thương cảm, có lẽ cũng vì chuyện của An Ninh. Hắn vẫn không thể quên được.

“Thì ra là mình hiểu lầm”, khuôn mặt Tô Uyển Nhu lại đỏ lên rồi xấu hổ leo lên giường, lẳng lặng chui vào trong lồng ngực của hắn. Đối với một người mà hạnh phúc đến muện sau biết bao nhiêu năm như Uyển Nhu thì nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Triệu Tử Văn cũng chỉ hy vọng có thể bảo vệ cho những cô gái của mình, không để các nàng phải chịu tổn thương. Chỉ cần tình hình ở kinh thành không còn loạn giống như bây giờ, hắn sẽ lên ngựa thúc roi chạy thẳng đến Tây Lương đón hai tiểu ny tử kia trở về. Hai người lên giường rồi nói toàn những chuyện tri tâm, cùng nhau nhớ lại từng kỷ niệm với An Ninh... ..

Kinh thành lại trải qua mấy ngày yên ắng, vẫn chưa ai tìm được bọn đạo tặc ám sát An Ninh công chúa, cũng không ai biết bọn chúng đã biến đi đâu, một đội quân khổng lồ giống như đã tiêu tan theo mây gió.

Không tìm được thi thể An Ninh công chúa, lão Hoàng đế lại nổi trận lôi đình. Nếu chuyện này vẫn một mực kéo dài thì cuối cùng tất cả dân chúng kinh thành sẽ đều biết. Điều này tuyệt đối có thể hủy diệt uy nghiêm của Hoàng gia.

Anh Ninh công chúa không tìm được thi thể, lại đến ngày sinh nhật và mừng thọ của lão Hoàng đế. Chuyện này cũng không thể không làm, lão Hoàng đế cũng cho muốn nhân dịp này để bầu không khí bớt căng thẳng.

Lễ mừng thọ của lão Hoàng đế được tổ chức trong một trang viên vô cùng xinh đẹp của Hoàng cung, đi theo một con đường quanh co trải đầy đá cuội xuyên qua một khu vực toàn là cây cảnh. Nếu đứng đây nhìn cây cầu màu hồng ở phía trước, ở sâu bên trong những đám cây là những tòa nhà lúc ẩn lúc hiện, đủ những tảng đá quái dị được xếp ở đây để làm đẹp, cảnh sắc cực kỳ tuyệt vời. Khi đi qua cây cầu màu đỏ thì phía trước hiện lên vài

loại hoa không biết tên, màu hồng xen lẫn sắc trắng, giữa đài hoa màu xanh lục, nhụy hoa bùng ra những ánh sáng rực rỡ, dưới cây là những làn cỏ mịn êm như nhung, khắp nơi tràn đầy xuân ý. Khi đi qua rừng hoa thì cứ năm bước lại có một cây cầu, mười bước lại có một lầu các, một hàng dương liễu rất dài ôm lấy những ban công rực rỡ. Bốn phía được trồng đủ mọi loại hoa muôn hồng ngàn tía, hoa nở khắp mặt đất, năm cánh bung ra vô cùng rực rỡ, hoa nở như gấm, cánh hoa như mây.

Trên đường đi trong lòng Triệu Tử Văn phải thầm khen, lão Hoàng đế này thật sự biết hưởng thụ. Địa phương này quả thật cảnh sắc kinh người, hèn gì lão già kia không muốn ở trong bầu không khí nặng nề nơi đại điện.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 334

Dạ Yến

Triệu Tử Văn đi vào trong một căn lầu ấm cúng phía đông trang viên. An công công rất tinh mắt, lão là người đầu tiên nhìn thấy hắn đi đến. Lão vội vàng cười hì hì cất lời chào đón:

- Triệu đại nhân đến rồi, Hoàng thượng đang đợi đại nhân đấy. Xin ngài mau nhanh bước!

Phương xa có một vị đại thần ra lễ với lão Hoàng đế mặt mày hớn hở, Triệu Tử Văn tất nhiên cao hứng bưng bưng. Chắc chắn lão Hoàng đế này cũng vì chuyện của An Ninh mà canh cánh trong lòng, nếu lão đã vui vẻ thì Triệu Tử Văn hẳn càng cảm thấy an toàn.

Lão Hoàng đế vừa thấy Triệu Tử Văn đi tới thì vẻ mặt lại trở nên lạnh lẽo:

- Triệu ái khanh, tất cả những vấn đề an toàn ở đây đều giao hết cho người, để mắt thật tốt cho trẫm!

Cái vị đại thần đều hiểu rõ, Hoàng thượng vì chuyện An Ninh công chúa vô duyên vô cớ bị ám sát, đến tận ngày hôm nay vẫn tìm không ra thi thể, nên khi vừa nhìn thấy Triệu tướng quân thì giận cá chém thớt. Cơn giận của Hoàng thượng vẫn còn sót lại không tiêu, trong lòng tất cả đại thần đều trở nên cảnh giác hơn.

Nhưng Hoàng thượng làm gì được Triệu tướng quân đây, nếu không lấy ai đi đánh quân Hung Nô chứ? Tất cả đại thần đều biết rõ, nên không người nào dám đổ dầu vào lửa, không có ai dám cười nhạo Triệu đại nhân trong ngày thọ thần của Hoàng thượng, bầu không khí lại trở nên tịch mịch.

Nếu không thể trêu vào thì chính mình có tránh được không? Triệu Tử Văn đảo mắt rồi ôm quyền nói:

- Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định sẽ tận tâm tận lực bảo vệ an toàn nơi đây!

- Người đi đi... ...

Lão Hoàng đế phất ống tay áo long bào, lại bắt đầu thưởng thức rượu ngon.

Triệu Tử Văn chỉ nhạt nhẽo nhìn qua những món ăn ngon của các vị đại thần rồi thầm nuốt nước miếng. Hôm nay tất cả đại thần đều tập hợp đông đủ, hơn nữa đều mặc những bộ đồ mới nhất, có thể thấy đám đại thần coi trọng ngày thọ thần của lão Hoàng thượng đến mức độ nào.

Lão Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi tất cả quần thần, mà chỉ bắt một mình Triệu đại nhân trông coi trang viên. Một đám cung nữ và thái giám không biết đầu cua tai nheo chuyện này ra sao nhưng vẫn âm thầm đứng ở một nơi nào đó cười trộm.

Yến hội của lão Hoàng đế được bố trí ở trong một căn lầu ấm áp phía đông, có hai bên, mỗi bên có sáu mươi chiếu, tất cả đều hướng về phía khoảng không rộng lớn giữa quảng trường. Mỗi vị trí đều được phân ra hai hàng trước sau, mỗi chiếu đều có mười người ngồi. Chiếu trước là những đại thần hậu duệ vương thất, chiếu sau chính là gia quyến của vương khanh và một số võ sĩ gia tướng có thân phận đặc biệt.

Chiếu nào càng ở gần vị trí của Hoàng thượng thì thân phận và địa vị của người ở đấy lại càng cao. Chiếu của An vương và Hoài vương được phân biệt được ở vị trí thứ hai ở hai bên trái phải, mà Chính Nam Vương từ Hàng Châu quay về đang ngồi bên cạnh Hoài vương. Đám tân khách đều đi vào những chiếu phía sau, nói chuyện thì châu đầu ghé tai vào nhau, không dám phát ra tiếng ồn ào, bầu không khí trở nên vô cùng khẩn trương và nghiêm túc. Hôm nay có nhiều chiếu như vậy mà Triệu đại nhân muốn một cái để ngồi cũng không có, Triệu Tử Văn đương nhiên cũng cảm thấy hơi căm giận và bất bình.

Lúc này lại có tiếng chuông vang lên nhắc nhở mọi người ngồi vào vị trí, gần chục tên vương thân quốc thích và công khanh quý tộc ồn ào ngồi vào vị trí. Hai bên có hơn trăm người tuôn ra, yến tiệc long trọng trong cung đình sắp sửa được mở màn.

Ánh mắt của Bát Hoàng tử u buồn và đau thương, An Ninh hoàng muội chết quả thật là một đả kích rất lớn đối với y. Y tưởng Triệu tướng quân sẽ không tiếc sức lực cứu An Ninh ra, nhưng không ngờ lại có kết cục thế này. Y cũng không biết có nên trách Triệu tướng quân hay không, vì cái chết của An Ninh mà Triệu tướng quân cũng rất nuối tiếc... ..

Lúc này trong đại điện vang lên một tiếng chuông nhỏ, một đội lễ nhạc nhẹ nhàng đi vào, đồng thời cũng thổi lên những khúc nhạc. Đội nhạc tiến lên đầu rồi chia ra đứng ở hai bên, tiếp tục tấu nhạc. Các Hoàng tử lần lượt dâng lễ vật lên cho lão Hoàng thượng. Mà Triệu Tử Văn lại cảm thấy buổi thọ thần ngày hôm nay thiếu thiếu một cái gì đó, hần nghĩ lại, đúng rồi, chính là những phi tử của lão Hoàng đế. Từ trước đến nay Triệu Tử Văn cũng chưa từng được nhìn thấy một phi tử nào của lão Hoàng đế cả.

Tất cả phi tử của lão Hoàng đế đều đã vào sống trong lãnh cung, mà Hoàng hậu cũng đã sớm bệnh chết rồi. Nghe nói lão Hoàng đế này vì chuyện sinh hoạt vợ chồng mà giận chó đánh mèo lên các vị phi tử, lão đã tống hết tất cả bọn họ vào lãnh cung. Nhưng điều này cũng chỉ là tin đồn, mọi người cũng chỉ dám bí mật nói với nhau, nếu Hoàng thượng mà biết được thì chắc chắn sẽ bay đầu.

Triệu Tử Văn cho rằng sinh mệnh của lão Hoàng đế cũng không được dài cho lắm, vậy thì còn quái gì nữa để sinh hoạt vợ chồng đây, giữ phi tử lại cũng chướng mắt. Nhưng đáng tiếc là hần chưa từng được gặp qua bất kỳ một phi tử nào của lão Hoàng đế đã bị tống vào lãnh cung cả.

- Nhi thần chúc phụ Hoàng phúc như đông hải, thọ bỉ nam sơn!

Đầu tiên là Tam Hoàng tử chắt phác rời khỏi vị trí rồi quỳ lên mặt đất. Y dâng lễ vật lên trên đỉnh đầu, hướng về phía Hoàng thượng hô lớn.

Triệu Tử Văn cũng không có hứng thú nghe những lời này, hần vốn tưởng rằng có thể ăn được nhiều sơn hào hải vị ở trong buổi yến tiệc này, nên ngay cả cơm trưa cũng nhịn chưa ăn. Hần dự định để dành bụng đến dạ yến này ăn nhiều một chút, không ngờ lúc này lại bị đánh ngược trở lại, chẳng những không vơ vét được gì mà lại phải mang bụng đói.

-Nhi thần chúc phụ Hoàng khỏe mạnh trường thọ, phúc lộc lưu trường!

Khi Tam Hoàng tử đứng lên thì Lục Hoàng tử mập mạp theo sát phía sau rồi quỳ xuống nói lớn.

Triệu Tử Văn đứng bên trong lâu ấm đối đến mức hoa cả mắt. Khi tất cả quan lại đều đã ngồi xuống, hẳn lại trở thành tướng quân thủ vệ phụ trách vấn đề an ninh, chỉ dám đưa mắt nhìn đông nhìn tây chú ý đến những động tĩnh ở đây mà thôi.

Triệu Tử Văn đã thật sự không thể chịu nổi, hẳn thừa dịp tất cả đám người ở đây không chú ý mà lén chạy đến một chiếu không có người ngồi, dùng tay bốc lên một miếng bánh vẽ đủ loại hoa văn không biết có ý nghĩa cóc khô gì. Hẳn lại dùng tay vợ lấy vài miếng thịt rồi len lén đi về chỗ cũ nuốt vội những thứ vừa cướp được. Triệu Tử Văn vừa ăn vừa đảo mắt dò xét khắp bốn phía. Hẳn đột nhiên nhìn thấy một chiếu tiệc được đặt riêng ở góc đại điện, trên mặt chiếu là vị Thập Nhất Hoàng tử không được Hoàng thượng ưa thích. Vị Hoàng tử này đang say sưa nhìn hẳn ăn vụng.

Triệu Tử Văn khẽ nhai trong miệng, bộ dạng của hẳn cũng có chút xấu hổ. Hẳn cảm thấy có chút ngượng ngùng nhìn Thập Nhất Hoàng tử rồi nở nụ cười ngượng. Vị Thập Nhất Hoàng tử kia cười hì hì, sau đó y lại bốc lên một miếng đồ ăn rồi dương dương tự đắc bỏ vào miệng. Triệu Tử Văn nhìn bộ dạng con nít của Thập Nhất Hoàng tử mà không khỏi bật cười. Hẳn nghiêng đầu qua không để ý đến vị Hoàng tử này nữa, thừa dịp lúc mọi người không để ý lại cắn vội một miếng thịt.

Hiện nay ta không phải là Tế tướng, nhưng dù gì cũng là một tướng quân, mà lại phải lợi dụng lúc người ta không chú ý để ăn vụng. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng bao tử trống rỗng lại kêu lên ùng ục, không ăn vụng thì chết đói mất. Chỗ này cũng không phải địa phương thích hợp để ăn vụng, nơi đây nhiều ánh mắt như vậy, Triệu Tử Văn cảm thấy da đầu run lên. Hẳn thấy mọi chuyện bên trong đại sảnh đều tốt đẹp, nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì, thì chuyện mình trộm vài miếng thịt sẽ truyền hết ra ngoài.

Trong đại điện còn có Hoàng thượng, tuy văn võ bá quan đều tụ tập dưới một mái nhà, rượu thịt ở đây cũng vô cùng thanh tịnh, cũng không ai chú ý đến một Triệu tướng quân đột nhiên biến mất. Trong đại điện chỉ có duy

nhất một Thập Nhất Hoàng tử dùng cặp mắt gian tà nhìn chăm chăm vào Triệu đại tướng quân.

"Thùng cơm" Triệu Tử Văn tìm được một địa phương không người thì gặm lấy gặm để. Người là sắt, cơm là thép, từ trưa đến tối hẳn cũng chưa ăn bất kỳ thứ gì, quả thật đã đói bụng sắp chết đến nơi rồi.

- Đường đường là một đại tướng quân mà lại đi ăn vụng, quả thật không biết hổ thẹn!

Đột nhiên có một tiếng nũng nịu vang lên bên tai Triệu đại nhân, nếu là người thường thì chắc hẳn đã bị dọa sợ chết khiếp, nhưng Triệu đại nhân đã quen với hành tung như quỷ ma hù chết người không đền mạng của La tử tử này rồi.

Triệu đại nhân liếc mắt qua nói:

- Bốn tướng quân là loại phàm phu tục tử, sao có thể so sánh với La tiên tử ăn sung mặc sướng chưa từng trải qua khói lửa nhân gian được.

- Hừ, ta từ nhỏ đã truy cầu thiên đạo, một tên tiểu tặc như người tất nhiên sẽ không thể hiểu được.

Lông mày La Thanh Yên khẽ nhăn lại, nàng không khỏi đặc ý hừ nhẹ một tiếng.

- Nếu La tiên tử đã tự xưng là có chút đạo hạnh, hiện nay ta muốn tặng tử một lễ vật. Nếu có bản lĩnh thì tử thử đoán xem nó là thứ gì!

Triệu Tử Văn cười giảo hoạt nói.

La Thanh Yên cảm thấy sừng sốt, nàng nhớ tới đôi cánh có thể bay lượn trên không trung trước kia, thứ đó làm nàng vô cùng mê luyến. Chẳng lẽ tên tiểu tặc này còn thứ gì đó mới lạ sao? Nàng nhin không được phải cảm thấy hứng thú.

- Người muốn tặng ta lễ vật sao?

La Thanh Yên mang theo lòng hiếu kỳ, khẽ hỏi.

Triệu Tử Văn khẽ vươn tay nói:

- Cho tử này! Cầm lấy!

Ổng tay áo của Triệu Tử Văn đã che lại nên người khác cũng không biết đó là thứ gì, cũng không nhìn rõ hẳn muốn đưa thứ gì ra. Trong lòng La Thanh Yên tràn đầy hiếu kỳ, nàng không tự chủ được mà phải chìa tay ra

đụng vào cánh tay áo của Tử Văn. Nàng cảm thấy tên tiểu tặc kia đang nhét vào tay áo mình thứ gì đó mềm mềm.

Khi La tử tử còn đang ngây ngẩn cả người thì Triệu Tử Văn đã tiến vào trong đại sảnh để tiếp tục công tác bảo vệ... La Thanh Yên cũng không biết Triệu Tử Văn đưa cho mình thứ gì, nàng dùng tay bóp bóp thì cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng vội vàng xoay người, trong lòng cảm thấy không thể nhìn được phải vung tay áo ra. Trong tay áo nàng văng ra một cái bánh mì thịt, bên trên vẫn còn in rõ dấu răng... ..

- Tên tiểu tặc đáng ghét!

La Thanh Yên ngẩn người, khuôn mặt xinh đẹp lại đỏ bừng lên rồi nắm chặt lấy bàn tay phẫn.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ là những đồ vật giống như đôi cánh kia chẳng hạn, nhưng không ngờ lại là một cái bánh mì thịt. Cặp mắt xinh đẹp của La Thanh Yên giống như muốn bùng ra lửa, nếu không phải tên Triệu đại nhân này lẩn đi quá nhanh, nàng chắc chắn sẽ vung một kiếm làm thịt hẳn.

La Thanh Yên thầm nghĩ, lập tức hiểu ra quỷ kế của Triệu đại nhân, tên này rõ ràng đang muốn trốn tránh chuyện An Ninh.

Triệu Tử Văn đứng thẳng người trong đại sảnh, vẻ mặt cũng không phải cợt nhả như lúc nãy. Hắn chỉ sợ Bạch Phát Ma Nữ kia lại tìm hắn vì chuyện của An Ninh, hắn đã không muốn nhắc lại chuyện của An Ninh. Nếu nhớ tới An Ninh, trong lòng hắn lại tràn đầy cảm giác áy náy... .. Cho dù hắn pháit tất cả tướng sĩ của Ky binh đoàn ra, cũng không tìm được bất kỳ manh mối gì của An Ninh.

Không phải Bạch Phát Ma Nữ này rất muốn giúp An Ninh à? Sao lại không hề có bất kỳ hành động gì chứ? Có lẽ nếu nàng chịu hỗ trợ thì kết cục chắc chắn sẽ không như thế này.

- Tối nay cũng sẽ không an bình đâu. Sao tiểu tặc này lại không chờ ta nói ra cho hết lời đã chứ?

La Thanh Yên yêu kiều nói khề một tiếng, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 335

Âm Mưu Kinh Thiên

Trong lầu các phía đông vẫn còn vang lên những tiếng tiêu dễ nghe như trước, Triệu Tử Văn lại quay trở về chỗ cũ một lần nữa. Lúc này tiếng tiêu đột nhiên trở nên gấp rút, vài cô gái khiêu vũ trong đại sảnh đang dùng mũi chân làm trục, các nàng vung nhẹ ống tay áo, thân thể mềm mại bắt đầu xoay tròn, càng xoay càng nhanh rồi đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên. Những cô gái này xếp thành một vòng tròn, những cánh tay trắng như ngọc vung lên, mấy chục sợi dây màu xanh da trời được tung ra. Có một cô gái nhảy lên những sợi dây lụa kia, mũi chân điểm nhẹ, y phục bay bành bồng giống như Lăng Ba tiên tử. Bốn phía trong đại điện lập tức vang lên những tiếng vỗ tay, những tiếng xuýt xoa và khen ngợi liên tục vang lên bên tai.

Lão Hoàng đế đã sớm chỉ biết nhìn chứ chẳng còn hành động gì đối với nữ sắc, ca múa chỉ có tác dụng trợ hứng. Lúc này lão bưng chén rượu lên trong mắt hình như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Sau khi Triệu Tử Văn gặm mấy cái bánh mì kẹp thịt thì tinh thần đã trở nên vô cùng hưng phấn đảo mắt nhìn khắp động tĩnh trong đại sảnh. Năm vị Hoàng tử đã sớm dâng lễ vật lên, đám đại thần bên dưới lại đang nhân cơ hội vượt môn ngựa, cũng chẳng cần biết hiểu ca múa hay không mà cứ tấp tể khen hay.

Lúc này có hai thái giám bưng vào một bình rượu quý đi đến trước mặt Chính Nam Vương Hạng Tử Hiên. Ánh mắt của Triệu Tử Văn vô thức nhìn về phía hai người này, hăn đột nhiên cảm giác được trên người hai tên thái giám này một luồng sát khí rất mơ hồ.

Hai tên thái giám đi đến trước chiếu của Hạng Tử Hiên thì đột nhiên đồng thời rút ra hai thanh cương đao rồi đâm thẳng về phía ngực Hạng Tử Hiên.

- Hộ giá, hộ giá!

An công công sợ tới mức thét lên thật lớn, tất cả hộ vệ trong đại điện lập tức vâyล้อม Hoàng đế vào bên trong.

Mà lão Hoàng đế nhìn thấy hai gã thích khách đâm về phía Chính Nam Vương, trên mặt lại hiện lên vẻ lo lắng, trong hai con người bùng ra sự uy nghiêm:

- Mau đi cứu Chính Nam Vương cho trẫm!

Lão Hoàng đế đều rất ôn hòa với Hoài Vương và An Vương, không ngờ lão cũng rất quan tâm tới một người trẻ tuổi nhất như Chính Nam Vương. Đám hộ vệ vội vàng chạy về phía Hạng Tử Hiên.

Đao pháp của hai gã thích khách rất ác liệt và biến đổi liên tục, trong nháy mắt đã chém chết tên hộ vệ ngăn cản trước mặt. Năm vị Hoàng tử đều đã sợ đến mức trốn đến bên cạnh lão Hoàng đế, sau khi được đám hộ vệ bao vào bên trong mới cảm thấy yên lòng.

Hoài Vương vẫn lẳng lặng ngồi trên bàn tiệc ở phía xa, An Ninh đã bỏ ông mà đi, ông cũng đã sớm không còn tâm tranh đấu nữa. Người không đánh ta, ta không phạm người, ông thầm nghĩ muốn thoái ẩn, không quan tâm đến chuyện triều đình nữa.

Thế tử Hạng Long Uyên đứng hộ vệ bên cạnh An Vương, vẻ mặt không hề sợ hãi.

Ngay cả huynh đệ của ta mà cũng dám đụng vào, con người Triệu Tử Văn lập tức bùng lên sát khí. Lúc này hắn lập tức hướng về phía một tên thích khách đánh tới, nhưng đột nhiên vút một tiếng, một mũi tên phóng thẳng về phía hắn. Biến hóa đột ngột này làm cho tất cả đại thần ở đây đều phải giật mình kinh hoàng.

Toàn thân Triệu Tử Văn không nhận được phải trở nên run rẩy, hắn vội vàng lách người tránh qua mũi ám tiễn không biết từ chỗ nào bắn tới rồi lui ra phía sau vài bước. Hắn dùng ánh mắt cẩn thận dò xét khắp bốn phía, cũng không thể đến kịp để cứu Hạng Tử Hiên.

Đám đại thần đều đã sợ đến mức sửng sốt một lúc lâu, lúc này mới phục hồi tinh thần lại hướng về bên ngoài quát ầm lên:

- Người đâu! Có thích khách.

Hai gã thái giám kia căn bản không có gì để bận tâm, cả hai đều vung đao lên dùng tốc độ cao nhất phóng về phía Hạng Tử Hiên. Con người Hạng Tử Hiên lóe lên những luồng sáng lạnh, thân thể nhanh nhẹn tránh qua vài đao trí mạng của thích khách. Khi y đang chuẩn bị ra tay thì Triệu Tử Văn lại tiến một bước phóng tới trước mặt y. Triệu Tử Văn cũng không kịp cân nhắc mà chỉ biết hét lớn lên một tiếng ngăn cản bước tiến của hai người kia.

- Ầm ầm!

Trong đại sảnh lập tức xông vào vài trăm Ngự Lâm quân, Trương Dần là người cầm quân xông vào, y lập tức quát lớn một tiếng:

- Triệu tướng quân, nhận đao!

Một thanh trường đao từ không trung phóng tới, Triệu Tử Văn chụp lấy rất chính xác. Một tên bên trái dùng hai tay cầm đao hừ lạnh một tiếng rồi lập tức dùng toàn lực phóng thẳng về phía hắn. Triệu Tử Văn hoành ngang thanh đao, hai đao đánh thẳng vào nhau phát ra một tiếng keng!

Triệu Tử Văn chưa bao giờ dùng đao, khi nhận đao còn chưa kịp ổn định cước bộ thì bị tên này tập kích làm cánh tay phải tê rần. Hắn vội vàng đổi thành hai tay cầm đao. Thân đao của đối thủ xoay nhẹ rồi di chuyển dọc theo lưỡi đao của Triệu Tử Văn, tiếp được một đao của thích khách làm lòng tin của Tử Văn tăng lên rất nhiều, hắn tỉnh táo lui người về phía sau một bước, cánh tay hơi xoay chuyển rồi dùng sống đao đập thẳng vào đầu tên lại tiến lên tấn công.

Tên thích khách còn lại phóng thẳng qua bên cạnh Triệu Tử Văn, Hạng Tử Hiên đột nhiên gầm lên giận dữ, áo bào mặc bên ngoài đột nhiên căng phồng lên, những miếng vải trắng trên người y bắn ra khắp bốn phía. Hạng Tử Hiên nắm chặt bàn tay, một quyền được tung ra phóng thẳng về phía tên sát thủ kia.

Lưỡi đao sắc bén và nắm đấm của Hạng Tử Hiên chạm vào nhau mà không gãy ra, tên sát thủ kia kinh hoàng nhìn nắm đấm đang dần trở nên to

lớn trước mặt. Một tiếng xương vỡ trong trẻo vang vọng khắp màn đêm yên tĩnh, một quyền của Hạng Tử Hiên đã đánh vỡ đầu lâu của tên sát thủ kia. Tên sát thủ đang giao chiến với Triệu Tử Văn rõ ràng bị sự hùng mạnh của Hạng Tử Hiên uy hiếp, sau khi vung lên một đao sáng ngời thì trực tiếp xuyên qua cửa sổ bỏ chạy về phương xa. Triệu Tử Văn đang muốn đuổi theo thì Hạng Tử Hiên lớn tiếng nói:

- Giặc cùng đường chớ đuổi!

"Tha cho hãn một mạng chó vậy!" Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng rồi dứt đao vào vỏ, sau đó hần đi đến trước mặt Hạng Tử Hiên vỗ vào bả vai y rồi cười hì hì nói:

- Huynh đệ, người che giấu rất tốt đấy!

Hạng Tử Hiên chỉ dùng một quyền đã đánh vỡ đầu sát thủ, quyền pháp bá đạo như vậy xem ra chắc chắn là Hoàng gia Bá Vương Quyền. Hạng Tử Hiên cũng là người trong Hoàng thất nên biết dùng bộ quyền này là đương nhiên. Điều không ngờ là Hạng Tử Hiên đã luyện quyền pháp này đến mức lô hỏa thuần thanh.

- Không có gì, chỉ là ngẫu nhiên luyện tập mà thôi!

Hạng Tử Hiên cười ngượng ngùng, trong mắt tràn đầy vẻ vô tội.

Ngự Lâm Quân đang ồn ào chạy vào trong đại sảnh qua cửa lớn, nhưng lúc này thích khách đã một chết một bỏ trốn rồi.

Vụ việc xảy ra làm đám đại thần mất hết hào hứng tiếp tục uống rượu mà lão Hoàng đế cũng là như vậy. Vẻ mặt lão chợt đỏ ửng lên, trong mắt bắn ra hàn quang, vừa định chuẩn bị giải tán yến tiệc để sai người điều tra chuyện này.

Đúng lúc này đột nhiên một tên hộ vệ Ngự Lâm Quân vừa mới tiến vào đại sảnh đột nhiên nhảy dựng lên không trung, gã giương cung gài tên rồi chuyển ánh mắt về phía hậu tâm An Vương. Một tiếng vút vang lên, một mũi tên lạnh được bắn ra. Khi tất cả mọi người đều không ngờ vẫn còn thích khách thì mũi tên kia đã nhanh chóng phóng thẳng về phía cơ thể An Vương. Khi An Vương giật mình thì mũi tên chỉ còn cách cơ thể lão ba thước. An Vương vội vàng lách người về phía bên phải, đáng tiếc là vẫn

chậm một chút, hàn quang lóe lên mang theo một tiếng rít bén nhọn, mũi tên cắm thật sâu vào bả vai bên phải.

- Phụ Vương!

Thế tử An Vương Hạng Long Uyên đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi ôm chặt lấy An Vương đang bị thương. Khi Thế tử hô lên một câu, hắn đột nhiên cảm thấy bước chân nhẹ bẫng đi, ý thức đột nhiên trở nên mơ hồ, khóe miệng trực tiếp chảy ra một dòng máu rồi ngã xuống đất.

- Bịch, bịch!

Sau đó lại có hai tiếng ngã đổ vang lên, chỉ thấy Tam Hoàng tử và Lục Hoàng tử đồng thời ngã xuống. Hai người bọn họ thất khiếu đều chảy máu, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Lão Hoàng đế nhìn thấy hai Hoàng tử trực tiếp ngã xuống đất mà chết thì tâm thần chấn động kịch liệt. Sau khi lão hét lên một tiếng tê tâm liệt phổi thì phun ra một ngụm máu lớn rồi té xỉu trên chiếu tiệc được bảo vệ dày đặc.

Biến hóa bất ngờ làm cho tất cả mọi người phải trợn trừng mắt, nhất thời cả đám chẳng biết phải làm thế nào.

- Phụ hoàng!

Bát Hoàng tử hét lớn một tiếng rồi nhào lên người lão Hoàng đế.

Triệu Tử Văn kinh ngạc đứng ngây tại chỗ, Lục Hoàng tử bị độc chết không thể là Hoài Vương hạ độc thủ, Tam Hoàng tử và thế tử trúng độc cũng không thể là An Vương hạ độc thủ. Hơn nữa chính An Vương cũng bị thương, những kẻ khả nghi còn lại cũng chỉ có Hạng Tử Hiên và Bát Hoàng tử.

Hạng Tử Hiên vẫn là một Vương gia sống hòa bình yên ổn ở Hàng Châu. Hôm nay y mới đến kinh thành, hà tất phải tạo ra thủ đoạn này để người khác phải nghi ngờ chứ, xem ra việc này chính là vu oan giá họa. Đám đại thần bắt đầu ồn ào hướng về phía Bát Hoàng tử đang phủ phục trên người Hoàng thượng mà mèò khóc chuột.

Tô Thái sư và Tần Quán đều cau mày. Bọn họ tin Bát Hoàng tử sẽ tuyệt đối không làm chuyện này. Nhưng hôm nay sự thật lại bày ra trước mắt, mưu kế này suýt nữa đã giết sạch người trong Hoàng thất chỉ còn chừa lại

một mình Bát Hoàng tử. Chỉ cần tất cả những người khác trong Hoàng thất đều chết sạch, Bát Hoàng tử có thể thuận lợi đăng cơ.

Mưu kế này quả thật rất độc ác và lợi hại, nhưng An Vương chỉ bị thương nhẹ mà Thế tử lại trúng độc không biết sống chết thế nào. Hạng Tử Hiên nhờ vào một thân võ nghệ mà lại bình yên vô sự, cho nên mưu kế này cũng không phải quá thành công.

Lão Hoàng đế tin nhiệm Bát Hoàng tử nhất, nếu Bát Hoàng tử hạ độc, ngầm cảm thích khách vào trong hộ vệ và thái giám là một chuyện vô cùng đơn giản. Lúc này dù Bát Hoàng tử giải thích thế nào chỉ sợ cũng không có cách nào thoát khỏi liên quan đến chuyện này.

- Triệu tiểu ca, chuyện này nên xử lý thế nào bây giờ?

Tô Thái sư nhất thời trở nên luống cuống tay chân đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, lão lo lắng nói.

- Truyền thái y, truyền thái y!

An công công là người phục hồi tinh thần lại sớm nhất, lão vội vàng gạt lệ rồi giận dữ hét lên.

Thích khách vừa rời bần An Vương một tên đã tự sát mà chết, Trương Dần cũng không tìm ra bất kỳ đầu mối nào, cũng sốt ruột đến mức quay cuồng.

"Mẹ nó, đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Triệu Tử Văn cảm thấy đầu óc tê dại, âm mưu này quá phức tạp, hẳn cũng không thể biết được là kẻ nào đứng phía sau giật dây.

Lúc này Bát Hoàng tử chỉ lo cho tình trạng vết thương của lão Hoàng đế. Y đang yên lặng rơi lệ, cũng không biết được là kẻ nào đứng sau màn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 336

Túi Gấm

Ở bên ngoài đại sảnh có hơn mười Thái y được chiêu gọi tới, tất cả bọn họ đều đang vây quanh Hoàng thượng, Thế tử, Tam Hoàng tử, Lục Hoàng tử hoảng sợ thay phiên nhau bắt mạch.

An Vương chỉ đứng yên tại chỗ. Sau khi đã rút tên ra khỏi đầu băng bó lại thì không có chuyện gì nữa. Có vẻ An Vương không để ý để máu từ miệng vết thương trào ra. Y gục người xuống, thống thiết nói:

- Long Uyên, Long Uyên, là ai ác độc như vậy? Dám hại nhi tử của ta!

Các đại thần thấy bộ dạng bi thống của An Vương như vậy thì không kìm được tiến tới an ủi:

- Vương gia, Thế tử trúng độc cũng không nặng, chắc không có gì xảy ra đâu.

Ánh mắt Triệu Tử Văn dừng lại ở trên người An Vương. Trong lòng hẳn thầm phục mảnh khóc của y, sự diễn xuất của An Vương quả thật không hề có một chút gì sơ hở.

Ở trong phòng, bên cạnh lò sưởi, Cửu Hoàng tử và Thập Nhất Hoàng tử giống như là người ngoài. Cửu Hoàng tử đang phát triển thế lực của mình nhưng trong triều có rất ít người ủng hộ y cho nên chẳng có người nào cho rằng y có khả năng đưa thích khách xen vào giữa bọn thái giám và Ngự Lâm Quân.

Mà Thập Nhất Hoàng tử vốn là một tên Nhị Thế Tổ chỉ biết chơi bời ở Đại Kinh cho nên sẽ không ai hoài nghi đến gã. Bây giờ gã đang cùng với Bát Hoàng tử tỏ vẻ lo lắng quan sát tình cảnh của Hoàng thượng.

Dù sao thì con của Hoàng thượng cũng thật là tư lợi. Cửu Hoàng tử bởi vì thế lực quá nhỏ cho nên y muốn tiếp tục phát triển nó lên nữa. Mà việc

Hoàng thượng băng hà đối với Thập Nhất Hoàng tử chính là thiếu một người chiếu cố cho, cho nên gã không vội thì ai vội?

Các ngự y sau khi bắt mạch xong cho Tam Hoàng tử và Lục Hoàng tử thì thần sắc lập tức biết đổi, mồ hôi lạnh lập tức ứa ra. Lục Hoàng tử cùng với Tam Hoàng tử đã chết bất đắc kỳ tử, cho dù Đại La thần tiên có xuống cứu cũng không cách nào sống lại chứ đừng nói là bọn họ.

Các ngự y kêu khổ ở trong lòng. Nếu như để cho long nhan không vui, giận chó đánh mèo thì họ khó có thể thoát khỏi cái chết.

Người cầm đầu ngự y run rẩy hai chân, khẽ nói:

- Lục Hoàng tử và Bát Hoàng tử đã bỏ mình vì trúng độc.

Các đại thần lập tức kêu khóc khắp nơi, mắt ai cũng trở nên nhòa lệ, cảnh sắc “thê lương” không nói nên lời.

Hoài Vương vẫn bình tĩnh như cũ. Ông từ từ đứng dậy đi đến gần thi thể của Lục Hoàng tử, thở dài một hơi thật sâu:

- Nếu như ta biết là có kết cục này thì ta sẽ đưa người và An Ninh đến một chỗ thật tĩnh mịch, sống tiếp quãng đời còn lại một cách bình lặng. Đáng tiếc là thời gian không thể quay trở lại nữa rồi.

Hoài Vương vừa nói vừa rơi nước mắt lã chã, nước mắt nhỏ từng giọt xuống khuôn mặt mập mạp của Lục Hoàng tử.

Cả phòng giữ ấm trở nên tĩnh lặng. Đêm nay là ngày Hoàng thượng thọ yến mà cuối cùng lại xảy ra chuyện thảm khốc như vậy. Chuyện này không ai có thể lường trước được, kể cả Triệu Tử Văn.

Đôi mắt của Hoài Vương trở nên âm đạm, trong khoảnh khắc giống như là đã già đi mấy chục tuổi. Ông đẩy ngự y ra, ôm lấy Lục Hoàng tử lên rồi nặng nề rời khỏi phòng.

- Hoài Vương ta sẽ mãi không trở về triều đình, vĩnh viễn không trở lại thành Hàm Đan này nữa.

Hoài Vương không hề lưu luyến, chỉ để lại một câu thề sắt đá.

Hoài Vương vừa đi mọi người đã cảm thấy thương tâm. Hoài Vương cũng có thể xem là một vị quan ở trong triều giống như họ, nhưng bọn họ thầm nghĩ bọn họ sẽ không thể tiêu sái thản nhiên vứt bỏ mọi quyền thế được như ông.

Mẫu thân của Lục Hoàng tử đã từng cứu Vương phi của Hoài Vương cho nên Hoài Vương mới nặng tình chiếu cố cho Lục Hoàng tử. Kết cục này khiến cho người ta thật bất ngờ.

Trong mắt An Vương hiện lên một vẻ đặc ý nhưng y cúi đầu xuống nên bất kỳ ai cũng không phát hiện ra.

Nhớ lại ngày trước, Lục Hoàng tử với khuôn mặt mập mạp hòa ái dễ gần, vậy mà bây giờ đã rời khỏi thế giới này, tính mạng con người thật là mỏng manh. Triệu Tử Văn thầm nghĩ, ở trong Hoàng thất chỉ cần bất cẩn không đề phòng là sẽ bị người ta hãm hại. khắp nơi ở đều nguy hiểm, tại sao lại sinh ở trong nhà đế vương làm gì?

Triệu Tử Văn đối với Hoàng thất chưa bao giờ có cảm giác căm thù tận xương tận tủy như vậy. Chẳng lẽ ngôi vị Hoàng đế này, quan trọng như vậy sao?

Hoài Vương đã đi, hãnh sợ rằng các quan viên sẽ chuyển qua đảng phái của An Vương. Âm mưu kinh thiên này, rốt cục là ai làm đây? Rất nhiều người đều muốn biết chuyện này.

Nhưng An Vương cũng bị thương, Thế tử cũng bị trúng độc, ai dám hoài nghi đến An Vương chứ?

- Thật bất hạnh khi sinh ra ở con nhà đế vương.

Hạng Tử Hiên nhìn thảm trạng trước mắt thương cảm nói.

Câu nói này khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy nao nao, hãnh trầm tư cả nửa ngày trời. Đột nhiên, cặp mắt hãnh lóe lên một tia sáng, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, vừa mâu thuẫn lại vừa phức tạp khôn tả. Không ai biết được Triệu tướng quân lúc này đang suy tính điều gì.

Không, không phải.

Triệu Tử Văn thầm lắc đầu trong lòng, hai lông mày hãnh lại nói không hết vẻ sầu ưu.

- Tử Văn, huynh đang nghĩ gì vậy?

Hạng Tử Hiên điềm đạm nói.

- Không có gì, đêm nay quả là không phải một đêm an tĩnh.

Triệu Tử Văn nhìn các ngự y bên cạnh Hoàng thượng rồi chuyển sang nhìn về mảnh trăng sáng phía bên ngoài phòng giữ ấm.

Mọi người trong phòng giữ ấm đã khôi phục lại sự bình tĩnh, Hoàng thượng cũng đã được các ngự y đưa vào Hoàng cung để chăm sóc bệnh cho lão. Các ngự y chuẩn đoán rằng Hoàng thượng vì bị thương quá độ mà đã hôn mê khiến cho bệnh tình trước kia của lão càng nặng thêm, tình hình rất không khả quan.

Các đại thần trong lòng cảm thấy mình vẫn khá may mắn. may mà Hoàng thượng chỉ bị bệnh, chứ nếu bằng hà thì Thọ yến đã chuyển thành Tang yến.

Mà Thế tử trúng độc cũng không nặng, đã được các ngự y chữa trị kịp thời, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục.

Triệu Tử Văn từ từ đi về Triệu phủ. Đối với chuyện phát sinh đêm nay hẳn chỉ có thể thở dài mà thôi.

- Đã biết chốn Hoàng thất âm hiểm thế nào chưa?

La Thanh Yên đứng ở bên nóc nhà Triệu phủ, mái tóc trắng phất phơ nhẹ nhàng bay trong gió.

Triệu Tử Văn ngồi xuống bậc thang trên nóc nhà nhìn bầu trời đen kịt, ôm đầu nói:

- Trân phi cũng đã bị người ta hại người như vậy sao?

- Không cho phép người lôi mẩu thân ta ra!

La Thanh Yên lạnh lùng tức giận nói.

- Ta không có ý gì, chỉ là ta thấy Hoàng thất này thật lắm âm mưu quỷ kế.

Triệu Tử Văn có cảm giác rất đau đớn. Hẳn nghĩ đến An Ninh thì cảm thấy tiểu ny tử này thật là đáng thương.

Cho dù không ai nói cho Triệu Tử Văn biết rằng La Thanh Yên chính là công chúa nhưng chẳng lẽ hẳn không biết dùng tay tra sách sử Đại Kinh hay sao? Chỉ cần tinh tế một chút thì sẽ biết được rất nhiều chuyện đã qua.

Tuy nhiên trong sử chỉ ghi là Trân phi thắt cổ chết còn về phần tại sao lại tự sát thì không ghi rõ. Mà lúc đó Trân phi có một nàng công chúa Thanh Yên đáng yêu nhu thuận, vậy tại sao lại có quyết định thắt cổ tự tử chứ?

Triệu Tử Văn cầm sách sử nghiên cứu nửa ngày vẫn không ra. Hoàng thượng không có con, mê luyện đạo trường sinh cho nên võ công ở Triệu

Quốc có thể sánh ngang với Hạng Vũ, đây quả là một khuôn mẫu so với Lý chưởng quỹ.

Còn chuyện La Thanh Yên tại sao phải đến gặp Lý chưởng quỹ rồi hận ông ta thì khỏi cần nói cũng biết nguyên nhân. Chỉ là Triệu Tử Văn bây giờ vẫn chưa nắm rõ, đến tột cùng năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Cái này có lẽ không bằng đi hỏi thẳng La Thanh Yên. Triệu Tử Văn yên lặng, không nói gì nữa.

- Sự phụ của người chắc là đã để lại cho người thứ gì phải không?

La Thanh Yên bỗng nhiên phá vỡ sự yên lặng, thanh âm lạnh như băng.

Triệu Tử Văn dẫu môi, thản nhiên nói:

- Một cái túi gấm với một cái thương.

- Túi gấm người đã mở ra chưa?

La Thanh Yên chuyển sang ngồi xuống trước mặt Triệu Tử Văn.

- Đến tận bây giờ vẫn chưa, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn nhìn sao?

Triệu Tử Văn liền đổi sắc mặt, cười hì hì.

Đối với Triệu đại nhân trở mặt còn hơn lật sách này La Thanh Yên chỉ biết dờ khóc dờ cười, khuôn mặt nàng trở nên lạnh lẽo:

- Cho dù không mở cái túi gấm này ra, ta cũng biết bên trong đó có gì.

Triệu Tử Văn cười nói:

- La tỷ tỷ, tỷ không định tung hỏa mù chứ, cái bánh thịt vừa rồi tỷ cũng đâu đoán được.

Tên tiểu tặc khốn kiếp này. Khuôn mặt La Thanh Yên bỗng phủ lên một làn sương lạnh:

- Tiểu tặc vô sỉ khá lắm, người tưởng rằng ta thật sự không dám giáo huấn người sao?

- Ta đã từng có ý nghĩ là sẽ mở ra nhưng rồi lại không dám, bởi vì ta sợ trong đó có vật mà ta không muốn nhìn.

Triệu Tử Văn dường như không nghe thấy lời nói của Bạch Phát Ma Nữ, vẻ mặt của hắn trở nên nghiêm túc, trên hai đầu mày hiện lên vẻ thương tâm vô cùng.

“Tiểu tử này nói vậy là sao?” La Thanh yên có cảm giác tên tiểu tặc này dường như không dám đối diện với sự thật.

- La tỷ tỷ, tỷ cũng nên đi ngủ sớm đi!

Triệu Tử Văn xoay người đi về thư phòng. Chuyện đêm nay phát sinh quả thật rất đột ngột cho nên hắn cảm thấy thật mệt mỏi.

La Thanh Yên nhìn theo bóng lưng của hắn, hừ nhẹ một tiếng:

- Ta vốn định nói với ngươi mà ngươi không muốn nghe thì thôi. Vậy thì ta để cho ngươi tiếp tục cảm thấy đau lòng.

Bạch Phát Ma Nữ vừa nói câu này xong thì một bóng trắng liền bay lên, biến mất vào trong bóng tối.

Triệu Tử Văn lấy cái túi gấm cũ kỹ ra, trong lòng phân vân không biết có nên mở ra hay không.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 337

Sầu Nảo Của Tiểu Công Chúa

Hay là bỏ đi, Triệu Tử Văn khẽ than trong lòng rồi lại mang cái túi gấm cất vào trong ngực. Bây giờ đã đến lúc nửa đêm, ba vị tiểu thư trong Triệu phủ đã tiến vào trong mộng đẹp. Triệu Tử Văn khẽ nhẹ nhàng đẩy cửa khuê phòng của một vị tiểu thư ra, từ từ tiến vào bên trong.

Ở trên giường, tiểu thư nọ đang đắp một cái chăn mỏng phủ lên dáng người yêu kiều. Kiều khu của nàng co lại, hiện ra chỗ lồi chỗ lõm, thật là dụ người. Triệu Tử Văn cời bỏ trường sam, lặng lẽ không một tiếng động tiến vào bên trong chăn.

Nhận thấy cái giường trở nên nặng nề hơn, bên cạnh lại có hơi đàn ông, tiểu thư liền mở to đôi mắt xinh đẹp ra, cả kinh hét lớn:

- Là ai?

- Bình Nhi, là ta.

Triệu Tử Văn ôm chầm lấy kiều khu Hạ Bình, dờ khóc dờ cười nói:

- Ta đáng sợ như vậy sao?

Hạ Bình cảm nhận được cánh tay quen thuộc này thì trong lòng mới không còn sợ hãi nữa. Nàng oán trách nói:

- Tên bại hoại này, huynh muốn hù chết muội phải không?

Triệu đại nhân ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói:

- Làm gì có chuyện đó, nàng chính là gan ruột của ta.

- Đáng ghét, muội chắc rằng huynh cũng nói những lời này với tiểu thư.

Hạ Bình nghe thấy vậy thì ngượng ngùng ríu rít kêu lên một tiếng, sau đó ngử khí nàng chuyển sang kỳ quái:

- Tử Văn, huynh tới đây làm gì?

“Muội nói là ta tiến vào trong giường muội để làm gì?” Đôi mắt Triệu Tử Văn liền sáng lên:

- Đương nhiên là đến để ngủ.

- Ngủ?

Khuôn mặt tiểu ny tử này liền ửng đỏ lên, oanh oanh yển yển hỏi:

- Huynh muốn làm gì?

Hạ Bình biết rằng ngày này rất cực cũng sẽ đến nhưng lúc này nàng lại cảm thấy vừa sợ hãi lại vừa có một kỳ vọng nhàn nhạt ở trong lòng. Nàng rất muốn ngã vào trong lồng ngực của Triệu đại nhân nhưng tiểu thư sợ nàng tuổi còn nhỏ, không giữ được tự chủ trước tên bại hoại này cho nên kiên quyết không cho hai người được ngủ chung giường.

Tử nhỏ nàng đã nghe lời tiểu thư cho nên không dám phản bác lại.

Tiểu nha đầu này rất hâm mộ có thể giống như Bảo Nhi và Đại tiểu thư được ngủ cùng một chỗ với Triệu đại nhân. Khuôn mặt nàng ửng đỏ cả lên, sợ hãi rụt rè nói:

- Tử Văn, huynh không sợ tiểu thư trách huynh sao?

- Chúng ta tình chàng ý thiếp với nhau, sợ nàng ấy gì chứ?

Ở trong khuê phòng hắc ám, đôi mắt Triệu Tử Văn sáng ngời, hiên ngang lẫm liệt nói.

- Nhưng muội cảm thấy hơi sợ hãi.

Hai gò má Hạ Bình ửng đỏ lên, vô cùng diễm lệ, yêu kiều động lòng người.

Ánh trăng nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ chiếu sáng đôi mắt long lanh ánh nước của nàng khiến cho Triệu Tử Văn rung động trong lòng. Hắn ôm lấy khuôn mặt của nàng rồi nói:

- Tiểu nha đầu này, muội cứ nghĩ đâu đâu, ta chỉ muốn ngủ cùng muội thôi.

- A.

Hóa ra mình đã hiểu nhầm ý của huynh ấy. Hạ Bình vừa sợ vừa thẹn, yêu kiều nép vào trong ngực của hắn, khẽ dám nhẹ vào đó, vừa xấu hổ vừa giận dữ nói:

- Đều là tại huynh, là huynh khi dễ ta.

Triệu Tử Văn không để ý tới tiểu công chúa đang làm nũng này, hần dụi dàng nhìn tiểu ny tử đáng thương trước mắt. Nàng cho đến bây giờ vẫn chưa gặp cha mình, không biết đến lúc nào thì mới có thể tương kiến được đây.

Hạ Bình nhìn thấy vẻ ưu sầu nhàn nhạt trên đầu lông mày của Triệu Tử Văn thì lo lắng hỏi:

- Tử Văn, huynh có chuyện gì định nói với muội phải không?
- Tiểu nha đầu, muội suy nghĩ gì thế?

Triệu Tử Văn vỗ vỗ mái đầu nhỏ của nàng, bàn tay to vuốt ve eo lưng nhỏ nhỏ nhắn mềm mại cười nói:

- Ta lo rằng muội thường phải ở trong đêm khuya tĩnh mịch cho nên thừa lúc Vũ Tình không chú ý tới rồi đến thăm muội.

Trong lòng Hạ Bình liền thở ra một hơi, bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy eo lưng của Triệu đại nhân. Nàng đang định cảm động vì những lời nói của hần thì bỗng nghe Triệu đại nhân cười hắc hắc:

- Bình Nhi, muội có thấy chúng ta giống như là đang yêu đương vụng trộm sau lưng Đại tiểu thư không? Nếu bây giờ Đại tiểu thư đến bắt gian thì làm sao bây giờ? Chuyện này thật là kích thích!

- Cái gì mà yêu đương vụng trộm, bắt kẻ thông gian chứ?

Hạ tiểu thư vừa nghe xong đã thấy xấu hổ, bàn tay nhỏ nhắn đánh vào người hần một cái, khẽ gắt nói:

- Tiểu thư đã là thê tử chưa xuất giá của huynh, chẳng lẽ muội không phải sao? Chẳng qua tuổi muội còn nhỏ cho nên tiểu thư phản đối mà thôi.

Hạ Bình càng nói càng xấu hổ, rúc đầu vào chần bông rồi khẽ nói:

- Tử Văn, huynh thật là đáng ghét.

Thấy tiểu ny tử này hạnh phúc thẹn thùng, Triệu Tử Văn do dự nửa ngày rồi nói:

- Bình Nhi, nếu như cha muội không để ý đến sự phản đối trong thiên hạ, muốn phong cho muội làm công chúa thì muội có nguyện ý làm không?

- Địa vị của Hoàng thượng rất cao, rất quan tâm đến danh dự của Hoàng thất cho nên chắc chắn ông ấy sẽ không làm như vậy.

Hạ Bình nở ra một nụ cười khổ rồi lại khẽ nói:

- Hơn nữa muội cũng không muốn làm công chúa, muội không muốn cái gì gọi là Phụ vương, muội chỉ muốn cha muội thôi.

Câu nói này của Hạ Bình quả là bao hàm quá nhiều ý nghĩa trong đó. Nàng chỉ hy vọng nàng là một nữ tử bình thường, không phải cuốn vào tranh đấu gay gắt trong Hoàng thất. Nàng chỉ muốn có thêm một gia đình đầy đủ, có phụ thân, mẫu thân yêu mến mình. Có thể tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng, không ai hiểu được sự đau khổ trong lòng tiểu công chúa này. Triệu Tử Văn mặc dù hiểu nhưng lại không thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Hạ Bình nép vào trong ngực hãn, nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi như hoa lê trong mưa, thương tâm vô cùng:

- Tử Văn, hay là tối nay chúng ta thành thân đi. Muội lạ gì thân phận công chúa, muội sợ rằng có một ngày muội sẽ mất huynh.

- Ngốc nha đầu, làm gì có chuyện đó được?

Triệu Tử Văn đau xót, ôm chặt nàng vào lòng:

- Ta cho dù mất mạng cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ muội.

“Aizzz, mình làm sao lại để cho tiểu nha đầu này khóc vậy?” Trong lòng hãn liền cảm thấy ảo não. Hãn vốn đến đây để tâm sự với Hạ Bình, không ngờ kết quả lại như vậy.

- Tử Văn, muội muốn gặp mặt phụ thân một lần, có được không?

Hạ Bình ngược khuôn mặt đăm lệ lên, nhẹ nhàng nói.

Triệu Tử Văn an ủi:

- Có thể được.

Trong lòng hãn đã thầm quyết định là sẽ tuyệt đối không công khai thân phận của Hạ Bình, để nàng bên cạnh mình làm một hiền thê lương mẫu thật hạnh phúc, tuyệt đối không để nàng đi vào vết xe đổ của An Ninh.

- Được rồi, mau ngủ đi Hạ Bình.

Triệu Tử Văn dịu dàng hôn lên gò má trắng trẻo của nàng, khẽ nói.

Hạ Bình biết rằng Tử Văn bây giờ sẽ không làm gì mình nàng nép vào ngực của hãn, sự thương tâm vừa rồi đã dần dần giảm xuống. Nàng nũng nịu nói:

- Tướng công, huynh không được chờ khi muội ngủ say rồi bỏ đến phòng Đại tiểu thư và Bảo Nhi tỷ tỷ nha, muội muốn ôm huynh cả đêm.

Nghe thanh âm tướng công do nàng phát ra, lại cảm nhận được kiều khu đầy đặn của tiểu ny tử này, hạ thân của Triệu đại nhân không kìm được nóng lên. Hắn dờ khóc dờ cười khẽ gật đầu:

- Mau ngủ đi, huynh sẽ không tròn đầu.

- Ừ.

Hạ Bình ngọt ngào ừ một tiếng rồi từ từ tiến vào giấc mộng đẹp. Triệu Tử Văn thì nhất thời chưa ngủ được, hắn đang nghĩ những chuyện mà lúc trước lão Hoàng đế nói về mẫu thân của Hạ Bình.

Rạng sáng ngày hôm sau, Triệu Tử Văn đã bị lão Hoàng đế gọi. Hắn vội vàng tiến vào trong cung điện. Thấy lão Hoàng đế vẫn chưa chết hẳn liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu như lúc này lão Hoàng đế gặp chuyện không may thì An Vương tuyệt đối sẽ tác quái.

- Triệu đại nhân, Hoàng thượng đang ở điện Tĩnh Tâm chờ đại nhân.

Triệu Tử Văn vừa tới điện Thái Hoà thì An công công đã lo âu nhanh chóng nói.

Triệu Tử Văn biết rằng bệnh tình của lão Hoàng đế không khả quan. Hắn khẽ gật đầu rồi cùng với An công công tiến vào Tĩnh Tâm điện.

- An công công, long thể của Hoàng thượng bây giờ thế nào?

Triệu Tử Văn nghiêm trang nói.

An công công thở dài:

- Tam Hoàng tử và Lục Hoàng tử vì trúng độc mà chết cho nên Hoàng thượng bị thương phần nộ quá, thân thể trở nên suy yếu.

Tam Hoàng tử cho dù là người ngờ nghệch, mặc dù đã bị An Vương dụ dỗ mà đối đầu với Bát Hoàng tử nhưng dù sao vẫn là con ruột của lão Hoàng đế. Hồ dữ không ăn thịt con huống chi là đứa con mình bị người khác hãm hại. Thêm nữa, Lục Hoàng tử trung hậu cũng ra đi, khiến cho lão Hoàng đế phải trở thành kẻ tóc bạc tiễn người tóc xanh. Nỗi đau lòng này, khó ai có thể chấp nhận được.

Nghe nói Hoài Vương hôm nay đã thu dọn đồ đạc trong Vương phủ, chuẩn bị rời khỏi Hàm Đan. Triệu Tử Văn nhờ lại lời nói hôm qua của Hoài

Vương thì cảm nhận sâu sắc nỗi thống khổ trong lòng của ông. An Ninh chết thảm, Lục Hoàng tử lại bị đầu độc chết, tất cả chuyện này chỉ vì cái danh vị Vương gia.

Nếu như bọn họ là dân thường thì có lẽ giờ đây bọn họ đã có thể trải qua cuộc sống yên ổn hạnh phúc. Quyền lực và tiền tài chỉ là nhất thời, có lẽ giờ đây Hoài Vương đã hiểu rõ chuyện này nhưng giờ hối hận thì cũng đã muộn.

- Triệu đại nhân, Hoàng thượng đang ở bên trong.

An công dẫn Triệu Tử Văn đi đến trước cửa của Tĩnh Tâm điện, khẽ nói một câu đánh thức suy nghĩ của Triệu đại nhân.

Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Đã làm phiền An công công.

Sau đó hần liền đi vào trong Tĩnh Tâm điện.

Trong điện, ánh nến chiếu rọi khắp căn phòng. Trên mặt đất được rải những thảm thảm tốt Ba Tư. Trên bàn có bốn cái đàn hương, không gian có vẻ vô cùng u tĩnh.

Triệu Tử Văn cúi đầu luồn qua chiếc rèm đi vào bên trong. Vừa đi được vài bước hần đã nghe thấy mộ thanh âm yếu ớt vô lực lọt vào tai:

- Là Triệu ái khanh phải không?

- Là vi thần.

Triệu đại nhân vô cùng cung kính nói.

Lão Hoàng đế khàn giọng nói:

- Vào đi.

Lão Hoàng đế đang nằm nghiêng ở trong phòng. Triệu Tử Văn đi qua rèm thì thấy một vị ngự y đang bắt mạch. Sắc mặt lão Hoàng đế chưa bao giờ tái nhợt như thế này, tựa như đã là một người chết rồi vậy.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 338

Trả Lời

Ngự y tiếp tục bắt mạch cho Hoàng thượng, mồ hôi ứa ra từng giọt trên trán. Có thể thấy là thời gian Hoàng thượng không còn được lâu nữa, ngự y sợ rằng Hoàng thượng trong lúc giận dữ sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của ông.

- Người lui xuống đi.

Lão Hoàng đế vung tay áo ngủ bằng kim sắc ra. Đôi mắt đục ngầu đột nhiên bắn ra những tia sáng khiến cho ngự y không dám nhìn thẳng. Lão uy nghiêm phân phó:

- Nói với người dưới, cho dù bất kỳ ai cũng không được tiến vào đây.

-Vi thần tuân mệnh!

Ngự y quả thật muốn tôn Triệu đại nhân vừa cứu mạng mình thờ làm Bồ tát sống. Nếu như Hoàng thượng biết bệnh tình của mình không khỏi thì đến lúc đó mình phải mở miệng thế nào đây? Ông vội vàng mượn cơ hội này rời khỏi Tĩnh Tâm điện.

Triệu Tử Văn đi tới gần long sàng. Hắn thấy bệnh tình của lão Hoàng đế như vậy thì cũng không biết phải nói gì.

Đột nhiên, lão Hoàng đế nắm chặt tay của Triệu đại nhân, kích động nói:

- Triệu đại nhân, khanh hãy đáp ứng một thỉnh cầu của trẫm, nhất định phải đáp ứng.

“Lão Hoàng đế bị trúng gió sao?” Triệu Tử Văn kinh hoàng, nghiêm trang nói:

- Hoàng thượng có chuyện gì cần phân phó cứ nói, thần sẽ dốc toàn lực đi làm.

Nhớ trước kia, lão Hoàng đế chí cao vô thượng, đối với người bình thường tỏ ra rất lạnh lùng ít lời. Hôm nay đột nhiên lại nhún nhường cầu

xin Triệu đại nhân thì hẳn không kinh hãi mới là chuyện lạ.

Trong mắt lão Hoàng đế hiện lên một tia sát ý:

- Trẫm muốn người nhất định không được buông tha cho An Vương. Trước khi giết hẳn, hãy giết chết Hạng Long Uyên ngay trước mắt hẳn.

Triệu Tử Văn cảm thấy nao nao, trong lòng thầm cười khỗ. An Vương dùng gian kế hại chết mấy vị Hoàng tử của Hoàng thượng khiến cho lão bi thống trong lòng cho nên lão muốn nhờ người khác trả thù. Cho dù Triệu Tử Văn giết người vô số nhưng hẳn cũng không phải là người ngoan tâm thủ lật. Tuy An Vương tội ác tày trời nhưng ở trước mặt y mà giết chết con trai của y thì cũng là một chuyện rất độc ác.

Thấy trong mắt Triệu ái khanh xuất hiện vẻ do dự, vẻ mặt lão Hoàng đế trở nên không vui, lão buồn bã nói:

- Hạng Dận Trinh đã hại chết nhiều nhi tử của ta như vậy, chẳng lẽ Triệu ái khanh người cho rằng ta làm như vậy là quá đáng sao?

Đêm dạ yến hôm đó, An Vương ở trước mặt Hoàng thượng sắp xếp độc kế hại chết hai vị Hoàng tử, thủ đoạn thật là tàn nhẫn. Lão Hoàng đế dùng bạo chế bạo, rất là hợp tình hợp lý.

Triệu Tử Văn thầm đánh giá, cau mày nói:

- Thần cho đến bây giờ vẫn chưa biết rằng có đấu lại được với An Vương hay không, chỉ sợ Hoàng thượng nói những lời này còn quá sớm.

Lão Hoàng đế biết hẳn nói những lời này để né tránh. Lòng mày lão nhăn lại, nặng nề nói:

- Trẫm tin tưởng người, hơn nữa, bây giờ trẫm chỉ cần người đáp ứng trẫm mà thôi.

Hoàng thượng đã kiên quyết như thế thì Triệu Tử Văn cũng không né tránh được, hẳn thở dài nói:

- Thần chỉ chịu trách nhiệm việc đánh bại An Vương, còn các chuyện khác thì sẽ để người tự quyết định.

- Được, Trẫm sẽ nhìn người đánh bại An Vương, sau đó sẽ tự mình động thủ, làm cho hẳn đau đớn một phen, ném thứ mùi vị kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!

Khuôn mặt lão Hoàng để hiện lên một vẻ dữ tợn, đáng sợ không nói nên lời.

Trong lòng Triệu Tử Văn chấn động, hắn đã thầm hạ quyết định. Sau khi Hoàng thượng đã yên ổn triều chính, mình sẽ mãi mãi không vào Hoàng cung nữa.

- Khụ khụ.

Lão Hoàng để vì kích động quá mức mà ho khan vài tiếng, thậm chí còn có máu ra theo. Máu nhuộm đỏ chiếc chăn ấm kim sắc khiến cho khắp Tĩnh Tâm điện ngập tràn mùi huyết tinh.

Triệu Tử Văn lo lắng nói:

- Hoàng thượng, người hãy bảo trọng long thể!

Hạng Dận Kỳ hiểu được hắn có ý gì, liền lau sạch vết máu bên miệng. Ánh mắt vẫn không giảm bớt vẻ dữ tợn:

- Trẫm nhất định sẽ sống đến khi tận mắt trông thấy Hạng Dận Trinh chết mới thôi!

Huynh đệ huyết mạch tương liên giờ lại bày mưu tính kế hãm hại độc ác hơn cả người ngoài. Trong lòng Triệu Tử Văn lặng yên không nói gì, hướng ra ngoài cửa sổ nhìn khắp Hoàng cung uy vũ.

Bọn họ liều chết với nhau chỉ vì mong muốn có thể trở thành chủ nhân nơi này. Danh dự, quyền thế chỉ là nhất thời vậy mà bọn họ lại thủ túc tương tàn với nhau. Không biết Lý chương quỹ khi trông thấy chuyện này thì sẽ có cảm tưởng gì.

- Triệu ái khanh, trẫm còn muốn giao một nhiệm vụ cho người.

Lão Hoàng để ho ra một ngụm máu tươi lớn, khuôn mặt trở nên già nua tái nhợt. Lão cắn chặt răng, nửa ngày mới nghẹn ngào nói ra một câu.

Lão gia tử này thật đúng là làm khó người ta, Triệu Tử Văn cười khổ nói:

- Nhiệm vụ gì thỉnh xin Hoàng thượng nói rõ một chút.

- Công chúa nước Tây Lương sắp công khai tuyên Phò mã, trẫm muốn người cùng với Bát Hoàng tử đi tới đó một chuyến.

Lão Hoàng để nghiêm mặt, ở đầu lông mày tựa như đang dấu diếm thâm ý ở trong đó.

“Sao lại trùng hợp như vậy.” Triệu Tử Văn nhất thời ghen hòng nhìn trôn trôn. Hắn vốn đang định đi Tây Lương tìm hai tiểu ny tử đáng giận kia, lại đang lo lắng rằng An Vương sẽ lợi dụng cơ hội này làm khó dễ thì đúng lúc này lão Hoàng đế lại cử mình sang đó, trợ giúp Bát Hoàng tử làm Phò mã.

Lúc trước nhạc phụ Hạ đại nhân đã từng nói với Triệu đại nhân là công chúa Tây lương muốn tuyển Phò mã cho nên muốn hẳn nhắc nhở Hoàng thượng một chút. Nhưng mà tại vì chuyện công chúa Tây Lương tuyển Phò mã vẫn chưa bố cáo cho thiên hạ nên lão Hoàng đế cũng không quan tâm đến việc này lắm.

Hôm nay các đại thần trong triều ở đại yến hơn nửa đều cho rằng người khả nghi lớn nhất trong âm mưu này chính là Bát Hoàng tử. Nếu như An Vương nhân cơ hội này gây khó dễ, truy cứu đến cùng thì thật không biết kết cục chuyện này sẽ như thế nào. Hoàng đế định để cho Bát Hoàng tử tới Tây Lương để tham gia cuộc tuyển Phò mã và mượn chuyện này để tránh sóng gió. Nếu như Bát Hoàng tử có thể cưới được công chúa Tây Lương, được sự ủng hộ của Hoàng đế Tây Lương thì rất tốt. Tuy nhiên...

Triệu Tử Văn biết tâm tư trong lòng Hoàng thượng nên giao hoạt cười:

- Thần nhất định sẽ hỗ trợ Hoàng tử đoạt được tước vị Phò mã.

Lão Hoàng đế nhìn thấy Triệu ái khanh của mình cười quý dị thì có cảm giác dường như mình đã trúng phải gian kế của hắn, trong lòng lão cảm thấy thật khó hiểu.

- Có lẽ Thế tử Hạng Long Uyên cũng đi Tây Lương, người phải thật cẩn thận với người này. Hắn tuyệt đối không giống như lũ lưu manh đầu đường xó chợ đâu.

Lão Hoàng đế trầm tư nửa ngày sau đó mới chậm rãi nói.

Không thể được, tại sao thế tử cũng đi?

Triệu Tử Văn kinh ngạc một lúc lâu cuối cùng cho rằng Thế tử này hoàn toàn sẽ không thể tạo được uy hiếp gì. Chẳng lẽ thân phận của Thế tử lại lớn hơn Hoàng tử hay sao?

Nghĩ đến Lăng Nhi vừa đáng yêu vừa đáng hận và Lâm tiên tử động lòng người khiến hắn hận không thể ngay lập tức lên đường đi tới Tây lương.

Tam Hoàng tử và Lục Hoàng tử đã được đưa tới Lễ bộ để chuẩn bị cử hành tang lễ. Triệu Tử Văn đối với cái chết của hai người bọn họ thì cảm thấy thật tiếc thương và đáng hận. Hắn không thể tìm ra manh mối nào để báo thù, giống như trước kia Hoàng thượng đã nói: “Hành động của An Vương chậm chạp không bởi vì do hắn chậm mà đây chỉ là một khúc tiền tấu trước cơn bão tố” Chỉ là Triệu Tử Văn và lão Hoàng đế không lường trước được bão tố lại đến mạnh mẽ như vậy.

Chuyện này nhất định An Vương đã sắp đặt từ lâu. Nhưng tại sao lại để lộ ra sơ hở, khổ nhục kế của y khiến cho các đại thần không hoài nghi chuyện này là do y làm, cho dù hoài nghi thì cũng chỉ tức giận ở trong lòng mà không dám nói ra.

Lão Hoàng đế vô cùng bi thương, thiếu chút nữa thì chết luôn ngày hôm đó. Triệu Tử Văn lo lắng hỏi:

- Hoàng thượng, thần sợ chuyện lần này An Vương lại nhúng tay vào.

- Người không cần phải lo lắng. Trẫm

biết rằng An Vương đã nắm giữ được tiên cơ cho nên tuyệt sẽ không tùy tiện đi thêm bước nữa, người cứ việc yên tâm thôi.

Lão Hoàng đế rất tự tin nói.

Nghe nói như vậy, đôi mắt Triệu Tử Văn đột nhiên sáng lên, mục quang của hắn hướng về phía thủ vệ ở trước cửa Tĩnh Tâm điện.

- Chỉ e rằng Hoàng thượng muốn thần rời khỏi kinh thành, sau đó dẫn dụ các thế lực ở đây tranh đấu với nhau, khiến cho người sống ta chết rồi chờ thần quay về thu thập tàn cục mới đúng!

Lão Hoàng đế cả kinh, ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao người biết rõ như vậy?

- Chẳng lẽ Hoàng thượng không sợ rằng binh quyền của mình sẽ bị đoạt, thành Hàm Đan sẽ bị chiếm hay sao?

Triệu Tử Văn hỏi thử.

- Đây chính là tiền cược của trẫm. Trẫm muốn ở trên sòng bài, đánh cược với bọn họ một ván, xem cuối cùng ai mới là kẻ thắng cuộc.

Đôi mắt lão Hoàng đế hiện lên vẻ cố chấp chưa bao giờ có:

- Nếu như trăm thất bại, thì người cũng không còn cơ hội ngăn cơn sóng dữ này nữa. Người cũng không cần phải lo lắng cho trăm, giúp bát Hoàng tử tìm một nơi tĩnh lặng để nó yên ổn sống nốt quãng đời còn lại. Triệu Tử Văn biết rằng không thể nào ngăn cản được quyết định của lão Hoàng đế nên than khê:

- Thần sẽ đem toàn bộ người thân của thần đến nơi an toàn, xin Hoàng thượng cứ bảo trọng.

Đây chính là một trận chiến. Lão Hoàng đế cuối cùng cũng đã đặt cược toàn bộ số tiền của mình. Cho dù ai thắng ai thua đi chăng nữa, Triệu Tử Văn cũng biết rằng kết cục nhất định sẽ thê thảm hơn tối hôm qua gấp trăm lần, thậm chí nghìn lần.

- Trận chiến này quan hệ đến vận mệnh của Đại Kinh cho nên trăm hy vọng người có thể dốc toàn lực, cho dù ai thắng ai thua trăm cũng không trách người.

Lão Hoàng đế nhìn Triệu Tử Văn, âm trầm nói.

“Aizzz, nếu như thua thì An Vương sẽ bỏ qua cho mình sao? Còn nữa, các tiểu thê yêu kiều của mình nhất định sẽ gặp nạn.” Cho nên trận chiến này đối với Triệu Tử Văn không được phép thua, chỉ được phép thắng.

-Người lui xuống đi, hãy chuẩn bị công việc ở kinh thành thật tốt.

Hạng Dận Kỳ phẩy ống tay áo, phiến não nói.

Kỳ thực, Hoàng đế cũng vì Bát Hoàng tử mà tính toán như vậy. Nếu như lần này mà thất bại thì ít ra Bát Hoàng tử cũng không gặp nguy hiểm đến tính mạng, gã có thể thoái ẩn không màng đến thế sự. Đây chính là cuộc sống mơ ước của Hạng Long Không.

- Vi thần cáo lui.

Triệu Tử Văn từ từ rời khỏi Tĩnh Tâm Điện. Hắn tưởng rằng lần này mình chỉ phải đi Tây Lương hỗ trợ Bát Hoàng tử đoạt vị Phò mã, thuận tiện đi thăm hai tiểu ny tử kia không ngờ lại phải đánh cược với An Vương một phen. Lần đánh cược này khiến hắn phải cười khổ ở trong lòng, chuyện này thật đúng là khó khăn.

Hoàng thượng làm sao không biết rằng thế lực của An Vương trong kinh thành hùng mạnh như thế nào chứ. Bọn họ dốc toàn bộ thế lực của mình ra

đế đấu với nhau, một mất một còn với nhau. Tuy nhiên, càng nguy hiểm thì cái được sau khi chiến thắng lại càng lớn.

Gia Cát liên nỗ đã bắt đầu âm thầm chế tạo. Chỉ cần kỵ binh Đại Kinh có thứ vũ khí này trong tay thì sợ gì An Vương với Hắc võ sĩ chứ? Chỉ cần dùng vài lần tên là có thể đưa bọn chúng vào chỗ chết.

Triệu Tử Văn ra ngoài cửa Hoàng thành từ từ tản bộ trên đường cái. Hãn lộ đang đưa mắt nhìn thì thấy xe ngựa đã mang phần lớn tài sản của phủ Hoài Vương rời khỏi cửa thành Hàm Đan.

Ánh mắt của Hoài Vương ở trong xe ngựa có vẻ mông lung, tư thế có vẻ rất thê lương.

Hoài Vương cuối cùng cũng đã thực hiện lời hứa, rời khỏi Hoàng thất, rời khỏi Hàm Đan, vĩnh viễn cũng không quay trở về.

- Hoài Vương, xin chờ một chút.

Triệu Tử Văn chạy lên phía trước, nói với Hoài Vương ở bên trong xe.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 339

Huấn Luyện

Dừng lại!

Hoài Vương nghe thấy thanh âm của Triệu tướng quân thì vội vàng bảo phu xe dừng lại.

Vừa nghe Triệu đại nhân gọi, phu xe đã dừng lại. Hoài Vương cũng vén rèm lên, nhảy từ trên xe xuống.

Hoài Vương đứng trước mặt hăn, thần sắc lãnh đạm nói:

- Không biết Triệu tướng quân tìm bốn Vương có chuyện gì?
- Tại hạ tới tiễn Vương gia một đoạn đường.

Triệu Tử Văn nhìn qua rồi nghiêm trang nói:

- Không biết Vương gia định đi đâu vậy?
- Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ không có chỗ cho Hoài Vương ta dung thân hay sao?

Hoài Vương cười nói, nụ cười bao hàm vô số sự đau khổ trong đó.

Triệu Tử Văn thầm nghĩ, nếu như trước kia mình tiếp nhận An Ninh thì có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như thế này, Hoài Vương cũng sẽ không đau lòng mà bỏ đi. Hăn chính là kẻ gián tiến khiến cho Hoài Vương mất đi quận chúa An Ninh nên trong lòng cảm thấy áy náy, hăn khẽ gật đầu nói:

- Nếu như Vương gia gặp phải khó khăn gì thì cứ đến gặp tại hạ!

Bởi vì cả thành Hàm Đan chỉ có một mình Triệu tướng quân đưa tiễn mình cho nên Hoài Vương liền nảy sinh lòng cảm kích đối với hăn, ông khẽ cười nói:

- Ta sẽ tới, chỉ là ta muốn hỏi Triệu đại nhân một chuyện. Chuyện này không thể không hỏi được.

Hoài Vương hôm nay sẽ rời khỏi đây, Triệu Tử Văn không biết đến bao giờ sẽ gặp lại ông cho nên liền sáng khoái gật đầu:

- Vương gia cứ nói đi đừng ngại.

- Triệu đại nhân đã từng thương An Ninh bao giờ chưa?

Hoài Vương đứng trước mặt hăn, nghiêm túc hỏi.

Trong lòng Triệu Tử Văn kinh hãi. Chẳng lẽ Vương gia đã biết chuyện mình với An Ninh rồi sao? Bây giờ hăn không biết phải trả lời thế nào. Lúc trước hăn chỉ có ý đùa giỡn với An Ninh mà thôi, không hề thích nàng, nhưng về sau tiểu quận chúa động lòng người đã từ từ tiến vào trong lòng của hăn. Triệu Tử Văn ảm đạm gật đầu, không nói gì thêm.

- Ha ha.

Trên khuôn mặt Hoài Vương hiện lên một nụ cười vô cùng thê lương.

- Tại sao, tại sao ta lại phản đối ý chỉ của Hoàng thượng, khiến cho tướng quân và An Ninh không được ở chung một chỗ.

Câu nói này làm cho Triệu Tử Văn cảm thấy kinh ngạc. Hăn không biết trong việc này đã phát sinh ra chuyện gì khác cho nên cau mày nói:

- Vương gia, lời này của ngài là có ý gì vậy?

Đôi mắt Hoài Vương đã có ánh lệ, khuôn mặt lộ vẻ hối hận:

- Tướng quân biết không, Hoàng thượng đã từng nói chuyện bí mật với ta, bảo ta đem An Ninh gả cho tướng quân nhưng ta lại không đồng ý.

Hoàng thượng đã từng đi gặp Hoài Vương định đem An Ninh gả cho ta sao? Triệu Tử Văn kinh ngạc nửa ngày, sau đó liền cười khổ trong lòng. Lúc trước thân phận tướng quân của mình vẫn chưa được công khai, An Ninh quận chúa hận không thể giết mình cho vui vẻ, làm sao có thể gả cho mình được.

Hoài Vương lúc trước cũng chỉ vì khinh thường thân phận của Triệu đại nhân chỉ là một tiểu thư đồng, cho rằng có thể làm tới Tế tướng là cùng. Người mà Triệu Tử Văn muốn giúp không phải là Lục Hoàng tử, hơn nữa An Ninh lại chán ghét hăn cho nên Hoài Vương kiên quyết không đồng ý. Không ngờ rằng hai người về sau lại tình chàng ý thiếp, thương mến nhau.

Chuyện này thật là một trò đùa của ông trời. Hoài Vương nhận ra thì thâm thở dài trong lòng.

- Tạo hóa trên người, tạo hóa trên người!

Vừa nói Hoài Vương vừa nhảy lên xe ngựa, đi thẳng ra ngoài cửa thành Hàm Đan không hề quay đầu lại.

- Tạo hóa trên người.

Triệu Tử Văn nhìn theo chiếc xe ngựa đưa Hoài Vương dần dần khuất xa khỏi tầm mắt rồi than khẽ:

- Có lẽ rời khỏi Hàm Đan chính là sự lựa chọn tốt nhất. Gió nổi mây mưa sắp hiện lên ở thành Hàm Đan, rời đi chính là lựa chọn tốt nhất.

Ở giáo trường trong thành Hàm Đan, Kỵ binh đoàn vẫn đang tập luyện một cách gian khổ. Bọn họ theo phương án huấn luyện của Triệu tướng quân mà ngày đêm tập luyện.

Trên giáo trường có một chiếc cầu gỗ hình trụ thật dài. Các tướng sĩ ở trong giáo trường tay cầm thương gác, đi đi lại lại trên đó. Theo cách huấn luyện của Triệu tướng quân, trên giáo trường không ngừng phát ra những âm thanh “ầm ầm” và từng tiếng kêu rên. Tiếng kêu đau này không chỉ hô một lần, bọn họ té xuống rồi lại đứng lên, tiếp tục liều mạng khổ luyện trên chiếc mộc kiều.

Ở một căn nhà nhỏ phía xa trong rừng cây. Trên một cây đại thụ buộc mười cây gỗ hình tròn, các cây gỗ tròn không ngừng bay qua bay lại trên không trung. Chúng tướng sĩ không ngừng phải xuyên qua mớ cọc gỗ, trong đó có không ít tướng sĩ không mang theo thương, mặt mũi bị cọc gỗ đánh cho bầm dập cả mình, vô cùng thâm thâm. Thế nhưng bọn họ vẫn kiên trì, cho dù bị ngã xuống đất cũng đứng lên tiến về phía trước.

Phương thức huấn luyện đặc biệt này khiến cho các binh lính không thuộc về Kỵ binh đoàn không tìm được tiến tới quan sát. Bọn họ thấy chúng tướng sĩ ở Kỵ binh đoàn mặt mũi bầm dập mà dường như không có tác dụng gì trong lòng không khỏi thâm nghĩ, không biết có phải Triệu tướng quân bị hồ đồ không nữa.

Trang phục của Kỵ binh đoàn đã được thống nhất. Thương bạc, giáp đen, chiến mã khỏe mạnh, theo đúng tiêu chuẩn đó mà làm.

Điền Hồ đứng ở phía xa xa vui mừng nhìn chúng binh sĩ gian khổ luyện tập. Gã chỉ biết rằng, phương thức huấn luyện mà Triệu tướng quân giao

cho gã nhất định sẽ có tác dụng.

Triệu Tử Văn sau khi đưa tiễn Hoài Vương xong liền đến thẳng giáo trường. Trông thấy chúng tướng sĩ ở giáo trường huấn luyện, trong lòng hẳn liền cảm thấy được an tĩnh lại. Hy vọng của Đại Kinh được đặt trên người bọn họ, bọn họ sau khi nhận được sự huấn luyện liền huấn luyện cho người khác, cứ tuần hoàn huấn luyện như vậy nhất định sẽ có thành tựu.

- Triệu tướng quân, Một binh sĩ ở giáo trường thấy Triệu tướng quân đến liền lớn tiếng gọi.

Tiểu tử này rốt cục cũng đã chịu đến đây. Điền Hồ quay đầu nhìn lại thấy Triệu tướng quân đang nghênh ngang tới chỗ này thì tức giận đi tới gần hẳn:

- Triệu huynh, người cũng chịu tới đây rồi sao?

Triệu Tử Văn cười cười, vẻ mặt hơi uể oải nói:

- Không có cách nào khác, gần đây ta rất bận.

Chuyện xảy ra tối hôm qua đã chấn động cả Đại Kinh, Điền Hồ dĩ nhiên là biết cho nên gã liền vỗ vỗ vai của hẳn:

- Đại Kinh sớm muộn rồi cũng sẽ tĩnh lặng trở lại thôi.

Ước mong của Triệu Tử Văn thật ra rất đơn giản, hẳn mong muốn rằng Đại Kinh có thể bình an vô sự. Lúc đó hẳn có thể rời khỏi đây, cùng với các vị kiều thê sống một cuộc sống hạnh phúc. Đáng tiếc rằng An Ninh thì không thể được nữa rồi...

- Tất cả tập hợp lại!

Điền Hồ cũng không muốn nhắc tới chuyện phiền não này nữa cho nên cất cao giọng hướng về chúng tướng sĩ nói.

Ở giáo trường, chúng tướng sĩ lập tức tạm ngưng tập luyện nhanh chóng tập hợp lại. Bọn họ trong nháy mắt đã tụ tập trước mặt Triệu tướng quân, hét lớn:

- Xin chào Triệu Đoàn trưởng.

Triệu Tử Văn gật đầu nghiêm trang nói:

- Không biết các vị tướng sĩ luyện tập trong thời gian dài như vậy có cảm giác gì không?

Chúng tướng sĩ tuy rằng phải luyện tập chuyên vô vị đó nhưng lại khiến cho mặt mũi bị bầm dập. Trong lòng bọn họ nhất thời không thể hiểu được, luyện mấy thứ này rốt cục là có tác dụng gì chứ?

Chỉ là bọn họ sùng kính Triệu tướng quân, cho rằng nhất định Triệu tướng quân có lý, nếu không thì tại sao võ công của Triệu tướng quân lại cao cường như vậy chứ? Triệu tướng quân thân là một Đoàn trưởng của Đoàn cho nên bọn họ phải tuân thủ mọi mệnh lệnh của hắn, làm sao có thể kháng lại được!

- Đoàn trưởng, chúng tướng sĩ không biết học những thứ này có tác dụng gì, thỉnh xin Đoàn trưởng giảng giải một chút.

Một vị hán tử ngay thẳng không hề cố kỵ nói.

- Cái này còn cần giải thích sao? Người mau úp mặt vào tường đi.

Triệu Tử Văn tức giận nói với hán tử thô lỗ này.

Các chúng tướng sĩ ở Ky binh đoàn biết rằng Triệu Đoàn trưởng này không thực sự tức giận cho nên không tìm được cười ha hả. Vị hán tử hào sảng này sau khi nghe được mệnh lệnh liền hô to một tiếng “tuân lệnh” sau đó xoay mặt vào tường thành.

Triệu Tử Văn thấy vậy liền dờ khóc dờ cười. Thế ta bảo người lao đầu vào tường thì người cũng lao thật chắc!

Các chiến mã ở phía xa xa kỵ binh đoàn hí lên một tiếng. Hai nghìn con chiến mã ở trong chuồng ngựa dường như cũng có một cảm giác kích động.

Đôi mắt Triệu Tử Văn hướng về phía trong chuồng ngựa, thâm trầm nói:

- Bây giờ bắt đầu, các người lập tức luyện tập tác chiến, nhanh chóng tới đó chọn chiến mã của mình đi.

Tuyển chiến mã sao? Trong mắt chúng tướng sĩ hiện lên một vẻ hừng hực. Cũng khó trách, bởi vì lâu nay bọn họ đã quen luyện tập với cọc gỗ, rất buồn tẻ vô vị, bây giờ được ngồi lên chiến mã, chính là lúc hiển thị thân uy của Ky binh đoàn.

Chúng tướng sĩ dạ ran một tiếng, sau đó vội vàng chạy tới chuồng ngựa, tìm chiến mã phù hợp với mình.

- Triệu huynh, bây giờ chính là lúc thích hợp để cho bọn họ ngồi lên chiến mã rồi sao?

Điền Hồ nhìn Triệu tướng quân nói.

Triệu Tử Văn vốn định kéo dài thêm mấy ngày nữa, nhưng tình huống cấp bách cho nên phải cho bọn họ nhanh chóng trở thành một sư đoàn thiết huyết thực sự, hần cười nói:

- Bọn họ đã được huấn luyện lâu như vậy, ngay lập tức đối địch có lẽ chỉ là việc đơn giản.

Sắc mặt “Điền huynh” lập tức thay đổi. Lúc này đôi mắt của Triệu Tử Văn đã sáng lên, trong đó ẩn chứa một vẻ vô cùng uy nghiêm:

- Sắp tới ta sẽ cùng với Bát Hoàng tử đi tới Tây Lương để tham dự cuộc tuyển chọn Phò mã, Kỵ binh đoàn sẽ do người quản. Người nhớ kỹ, nếu như có biến thì lập tức huy động Kỵ binh đoàn bảo vệ tất cả gia quyến ra khỏi thành Hàm Đan.

Điền Hồ cả kinh, gã lập tức hiểu ra sắp tới thành Hàm Đan sẽ xảy ra đại sự, sóng nổi mây mưa, ám lưu bắt đầu hoạt động, nhưng gã thật không hiểu, thành Hàm Đan rốt cục đã phát sinh chuyện gì.

- Triệu huynh tin tưởng thực lực của Kỵ binh đoàn cho dù gặp phải khó khăn như thế nào cũng có thể xông ra khỏi thành hay sao?

Điền Hồ vô cùng lo lắng hỏi.

Triệu Tử Văn cười cười lấy ra một bản vẽ đưa cho Điền Hồ:

- Nhìn thử đi.

Điền Hồ nghi hoặc mở bản vẽ ra. Khi gã thấy những đồ hình ở trên đó thì hai mắt trợn lên, hít thở không thông nghẹn họng trân trối nói:

- Cái này chính là Gia Cát liên nỗ sao? Không thể nào, Gia Cát liên nỗ đã biến mất từ mấy trăm năm nay, sao người lại có bản vẽ này được.

Triệu tướng quân hào hùng nói:

- Đâu chỉ có bản vẽ, Gia Cát liên nỗ đã sớm chế tạo thí nghiệm thành công, hiện đang chế tạo với một số lượng rất nhiều.

Điền Hồ há hốc mồm, không biết phải nói gì cho phải. Gã nhất thời đứng lạng tại chỗ, theo truyền thuyết, Gia Cát liên nỗ một lần bắn ra mười phát, uy lực kinh người. Lúc trước quân mình có thua kém so với địch nhân, nhưng bây giờ binh khí này được chế tạo ra, thì không cần e sợ Phục Hợp cung của Hung Nô hay bất kỳ địch nhân nào nữa.

Hôm nay Ky binh đoàn đã có một vũ khí lớn vô cùng lợi hại. Không chỉ vậy, Gia Cát liên nổ quả thực là vũ khí không ai có thể ngăn lại được.

- Chẳng lẽ mang thứ này cho Ky binh đoàn sử dụng sao?

Điền Hồ ngạc nhiên hỏi.

Triệu Tử Văn nhướn mày, tức giận nói:

- Chứ chẳng lẽ cho một mình nhà ngươi dùng thôi sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 340

Công Tử.

Điền Hồ cười ngượng ngùng:

- Chỉ là Triệu huynh, huynh định công bố Gia Cát liên nỗ với thiên hạ hay là không để ai biết đây?

Triệu Tử Văn nhướn mày nhìn Điền Hồ này:

- Nếu như ta đem Gia Cát liên nỗ này công bố với toàn bộ thiên hạ thì một khi thành Hàm Đan có phản loạn thì ta với người làm sao mà chạy khỏi đây được. Quân địch cũng có liên nỗ, hai bên đánh nhau bằng liên nỗ, chỉ sợ Kỵ binh đoàn chúng ta sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Điền Hồ gượng cười hai tiếng. Đáy lòng gã thật sự bội phục Triệu tướng quân. Gia Cát liên nỗ mấy trăm năm trước giờ đã chế tạo lại được, thì còn lo gì đại sự không thành chứ?

- Nếu vũ khí bí mật Gia Cát liên nỗ này một khi được địch nhân biết đến thì họ tuyệt đối sẽ sợ mất mật.

Điền Hồ chờ mong nói.

Sắc mặt Triệu Tử Văn chuyển sang nghiêm túc, hăn nói:

- Chỉ là ta lo lắng trong quân có nội gián, đem chuyện Gia Cát liên nỗ truyền ra ngoài. Chuyện ta giao cho huynh điều tra, huynh có điều tra không?

- Những người khả nghi đã cho rời khỏi quân đội. Những người còn lại thì không có manh mối nào, hai nghìn tướng sĩ dường như cũng không có lai lịch bất lương.

Điền Hồ nhìn hai nghìn tướng sĩ đã chọn xong chiến mã khẽ nói.

Mục quang của Triệu Tử Văn chuyển sang Kỵ binh đoàn, thần sắc hăn trở nên trầm trọng. Nếu như đem Gia Cát giao cho bọn họ mà trong đó có

một nội gian thì hậu quả tuyệt đối khó mà lường trước được.

Hôm nay Triệu Tử Văn đã hiểu ra, mỗi bước đi của mình đều có quan hệ đến sự sinh tồn của Đại Kinh, cho nên hẳn phát thận trọng, phải vô cùng thận trọng.

- Triệu huynh, Gia Cát liên nỗ không biết bao giờ thì có thể cho ta mượn dùng đây?

Điền Hồ nháy mắt, cười hắc hắc nói.

Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Trước khi ta đi sẽ giao rất nhiều Gia Cát liên nỗ cho người. Người nhớ kỹ, nỏ còn người còn, nỏ mất người mất.

Điền Hồ cũng biết tầm quan trọng của Gia Cát liên nỗ như thế nào. Nếu như để An Vương bọn họ dựa theo đó mà chế tạo thì chỉ sợ lúc đó không thể nào chống lại được thực lực của y.

- Nỏ còn người còn, nỏ mất người mất.

Điền Hồ cắn răng, nghiêm trang nói.

- Huynh hãy đem chuyện Gia Cát liên nỗ nói cho các tướng sĩ, sau đó buổi tối sai người thân tín theo dõi động thái trong quân đội. Nếu như có người trốn đi thì phải lập tức giết hết!

Đôi mắt Triệu Tử Văn bắn ra từng tia hàn quang, hắc âm trầm nói.

- Hảo mưu kế!

Điền Hồ khẽ gật đầu:

- Nhất định phải khiến cho Ky binh đoàn thành một quân đội vô cùng tin tưởng nhau.

- Tất cả tập hợp.

Khi thấy các vị tướng sĩ đã chọn xong chiến mã, Triệu Tử Văn cao giọng nói.

- Cộ, cộ cộ.

Hai nghìn tướng sĩ lập tức cười chiến mã chạy tới. Khi bọn họ tới trước mặt Triệu tướng quân đều nhất tề rời ngựa, đứng ở bên cạnh chiến mã hét to một tiếng:

- Đã tới!

Triệu Tử Văn nhìn hai nghìn tướng sĩ và hai nghìn con chiến mã xếp hàng chỉnh tề. Hắn bỗng nảy ra một suy nghĩ. Nếu như có thể dựa vào hai nghìn kỵ binh đoàn này để thu phục non sông của Hoa Hạ thì thật là vinh quang.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Tử Văn liền có một nhiệt huyết thiêu đốt. Hắn uy nghiêm nói:

- Ta mượn hai nghìn hồ kỵ này để thu phục Đại Kinh hùng vĩ.

Hai nghìn tướng sĩ sau khi ngạc nhiên liền sôi trào cả nhiệt huyết cả lên. Bọn họ đều giơ ngón thương trong tay, sát khí bắn ra bốn phương, hào hùng thét:

- Khôi phục lại Đại Kinh hùng vĩ này.

Ngân thương phản chiếu ánh mặt trời sáng chói, loang loáng ánh lên từng tia hàn mang. Hai nghìn tướng sĩ, hai nghìn chiến mã, hai nghìn thanh ngân thương giơ lên. Ai có thể xem nhẹ thập lực bọn họ được.

- Tất cả mau lên ngựa tì thí với nhau, điểm đến thì dừng.

Triệu Tử Văn lại nói tiếp.

- Cộ cộ cộ.

Chúng tướng sĩ không suy nghĩ lập tức đáp ứng mệnh lệnh của Triệu đoàn trưởng, tất cả đều lên chiến mã, cẩn thận tìm một vị huynh đệ tì thí một phen.

Khắp giáo trường loang loáng ngân thương, vang vọng những tiếng chém giết tì thí nhau. Tướng sĩ kỵ binh đoàn rất ít cưỡi ngựa, nhưng khi bọn họ lên chiến mã thì thấy có một cảm giác thật là thoải mái. Tựa hồ như bọn họ đã trở thành một lão tướng, vô cùng thành thạo, cho dù không cần cầm lấy cương ngựa, hai tay cũng có thể múa thương vận dụng một cách tự nhiên.

Một nghìn cặp tướng sĩ đấu với nhau khó phân thắng bại. Bọn họ vận dụng thương pháp đều rất linh hoạt, không chỉ vậy phản xạ còn rất nhanh, có thể né tránh khôn lường, thương không thể đâm trúng đối phương.

Trong lòng bọn họ cảm thấy ngạc nhiên. Sau đó bọn họ liền bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời minh bạch công sức của Triệu tướng quân. Chiêu cầu mộc chính là để huấn luyện cho chúng tướng sĩ biết cân đối lực lại. Dùng

phương pháp huấn luyện trên cầu mộc có thể vận dụng tự nhiên ở trên ngựa, còn huấn luyện trong mớ cọc gỗ chính là để luyện năng lực né tránh. Bởi vì cho dù người lợi hại như thế nào thì trúng một thương cũng phải toi mạng.

- Đoàn trưởng của chúng ta đúng là kỳ nhân.

Chúng tướng sĩ khi đã hiểu ra tác dụng của hai hạng mục này thì lại càng bái phục sát đất Triệu Đoàn trưởng hơn nữa. Tác dụng của phương pháp huấn luyện quái dị này Triệu Tử Văn có thể đoán được nhưng Điền Hồ thì trợn mắt há hốc nhìn các chúng tướng sĩ, ghen hợm trăn trối nói:

- Bọn họ tiến bộ thật là nhanh!

Triệu Tử Văn vui mừng nói:

- Vốn ta định huấn luyện cho bọn họ thêm vài ngày nữa chỉ là tình thế bây giờ nguy hiểm, phải lập tức cho bọn họ luyện tập tác chiến ngay!

“Triệu huynh này thật đúng là không gì không biết. Thật không hiểu đầu óc hãn lớn như thế nào mà tại sao lại có nhiều mưu kế như vậy?” Điền Hồ thầm nghĩ trong lòng, Đại Kinh chỉ cần có một mình hãn cũng đủ cho đại quân Hung Nô nghe tiếng mà sợ mất mật.

Nếu mấy chục vạn quân Đại Kinh giao cho hãn huấn luyện thì kết quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Điền Hồ không tìm được tưởng tượng để cảnh Triệu tướng quân suất lĩnh kỵ binh Đại Kinh chinh phục toàn thiên hạ.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn Điền Hồ. Điền Hồ liền hiểu ra ý ngầm trong đó, liền quát to một tiếng:

- Tất cả chúng tướng sĩ mau xuống ngựa tập hợp.

- Xoạt, xoạt, xoạt.

Tất cả chúng tướng sĩ thu hồi ngân thương về, hưng phấn đi tới trước mặt Triệu tướng quân. Võ công bọn họ thăng tiến nhanh như vậy, không hưng phấn mới là chuyện lạ, ánh mắt bọn họ nhìn Triệu tướng quân tỏ ra vô cùng sùng kính.

- Ta muốn tuyên bố với các vị huynh đệ một tin tốt.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Điền Hồ hiện ra một nụ cười.

Chúng tướng sĩ thấy Điền tướng quân vui vẻ như vậy thì đoán rằng đây chắc chắn là hỉ sự, bọn họ cũng không tìm được mà nở ra một nụ cười.

Điền Hồ dừng một chút rồi mới nói:

- Triệu Đoàn trưởng đã chế tạo thành công.

Hắn cười hắc hắc, định nói rồi lại thôi. Chúng tướng sĩ nghe vậy thì ngứa ngáy trong lòng, hận không thể mở miệng bảo Điền tướng quân nói nhanh một chút.

- Ủm, Triệu đoàn trưởng đã chế tạo ra Gia Cát liên nỗ đã thất lạc mấy trăm năm nay.

Điền Hồ hưng phấn lớn tiếng nói.

Gia Cát liên nỗ sao? Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn hưng phấn không tưởng tượng được. Đôi mắt bọn họ trở nên ngây ngốc, đôi mắt bọn họ dường như không thể tin được nhìn Triệu Đoàn trưởng. Gia Cát liên nỗ chính là thần binh truyền từ đời trước cho nên chuyện này bọn họ thấy khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng bọn họ tuyệt đối tin rằng Triệu Đoàn trưởng có thực lực này. Bởi vì Triệu Đoàn trưởng dù sao cũng đã sáng tạo ra rất nhiều chuyện khó tưởng tượng được.

Nếu có Gia Cát liên nỗ trong tay thì bọn họ việc gì phải sợ Phục Hợp Cung cái rắc gì của Hung Nô. Chúng tướng sĩ liền âm âm hét to:

- Triệu Đoàn trưởng, Triệu Đoàn trưởng!

- Chuyện đêm nay giao cho người. Nhớ kỹ, nếu có người đem chuyện này mật báo đi thì giết hết không tha! Không thể tha cho bất kỳ ai!

Triệu Tử Văn khẽ dặn dò bên tai Điền Hồ.

Triệu Tử Văn biết khi mình rời khỏi thành Hàm Đan thì nhất định phải đem Gia Cát liên nỗ giao cho chúng tướng sĩ. Mà khả năng giao cho khó khăn, có nó ở trong tay thì việc gì phải sợ thế lực của An Vương chứ?

Sắc mặt Điền Hồ trở nên lạnh lẽo, gã khẽ gật đầu:

- Đêm nay ta sẽ trông chừng cẩn thận, không để lọt một người.

Ba ngày sau ở ngoài thành Hàm Đan, Triệu Tử Văn đã chuẩn bị lên đường đến Tây Lương. Bát Hoàng tử đã ngồi trong xe ngựa đợi hắn.

- Đại tiểu thư sao còn chưa tới nhỉ?

Triệu Tử Văn đứng ở ngoài cửa thành, đợi ba vị tiểu thư Hạ Vũ Tình tới tiễn đưa.

Chuyện bên trong Kỵ binh đoàn quả đúng như hãn sở liệu, đúng là có nội gian tồn tại. Nội gian sau khi biết được chuyện Gia Cát liên nỗ liền sợ tới mức ngay đêm đó đi mật báo. Nhưng cũng tại đêm đó, Điền Hồ đã ôm cây đợi thỏ, chém chết ngay tại chỗ.

Theo lý thì Kỵ binh đoàn hãn sẽ không có nội gian nữa nhưng Triệu Tử Văn vẫn không thể yên tâm hoàn toàn được. Trước khi ra đi, hãn vẫn dặn dò Điền Hồ phải đề phòng ngày đêm, mà Gia Cát liên nỗ cũng đã giao cho Điền Hồ, phát đến tận tay chúng tướng sĩ để cho bọn họ quen cách dùng liên nỗ này. Bây giờ Kỵ binh đoàn đã có Gia Cát liên nỗ trong tay, võ nghệ mỗi người lại bất phàm, chính thức trở thành một sư đoàn vô địch.

- Công tử, tiểu nhân tới chậm.

Một tiểu thư đồng đội mũ tới trước mặt Triệu Tử Văn khẽ nói.

Công tử sao? Triệu Tử Văn nghe vậy thì ngẩn cả người, ta quen biết thư đồng này sao? Mặc dù trước kia mình cùng với người này trước kia cùng là thư đồng nhưng cũng không thể như vậy chứ. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc thì hãn liền kinh ngạc không nói ra lời:

- Người, người thế này là...

Tiểu thư đồng nũng nịu nói:

- Công tử, ta muốn cũng người tới Tây Lương.

Triệu Tử Văn đi tới gần tiểu thư đồng, lộ vẻ đau khổ khẽ nói:

- La tử tử, tử cũng đừng làm khó ta, tử mau trở về bảo vệ Hạ Bình cho tốt đi.

Vị thư đồng tóc tai rối bù, mi mục như vẽ này đúng là Bạch Phát Ma Nữ La Thanh yên. Chỉ là mái tóc trắng của nàng đã được dấu sau chiếc mũ thư đồng, chỉ lộ ra một khuôn mặt tinh tường.

La Thanh Yên cười lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ người không biết rằng Thế tử Hạng Long Uyên cũng định đi Tây Lương hay sao?

Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tử không định nói với ta rằng tên Sở Thăng yêu nhân này cũng đi chứ?

- Nếu như hãn không đi thì người nghĩ rằng ta có đi không?

La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt trắng trẻo tinh khiết khẽ ửng đỏ lên.

Bát Hoàng tử ở trong xe ngựa nghe thấy Triệu tướng quân nói chuyện thì không nhịn được hỏi:

- Triệu đại nhân, đại nhân đang nói chuyện với ai vậy?

Triệu Tử Văn a một tiếng:

- Thần đang nói chuyện với thư đồng trong phủ, sắp tới hẳn sẽ cùng với thần tới Tây Lương.

Mang thư đồng đi làm gì chứ? Bát Hoàng tử cảm thấy kỳ quái, y thật sự không thích chuyện này lắm nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Triệu đại nhân, khi nào thì chúng ta bắt đầu lên đường?

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói:

- Hoàng tử điện hạ xin chờ một chút, ba vị phu nhân của thần vẫn chưa tới.

Bát Hoàng tử ừ một tiếng sau đó lại rơi vào trạng thái trầm mặc. Rõ ràng việc tham gia chuyện tuyển Phò mã lần này không phải là mong muốn của y mà là bị Hoàng thượng ép buộc.

Xem ra Bạch Phát Ma Nữ này cùng với tên yêu nhân kia có mối thù không đội trời chung. Cái tên yêu nhân này đi đâu thì ma nữ này cũng đi đó, xem ra lần này đi Tây Lương chắc chắn không thể thái bình được rồi.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 341

Tổng Biệt

Cái tên yêu nhân này. Triệu Tử Văn thầm mắng một câu trong lòng. Hấn hướng về phía La Thanh Yên ngưng ngưng cười nói:

- La tử tử, chúng ta có nhiều đại nam nhân như vậy đi theo, tử không thấy bất tiện ư?

Đôi mắt xinh đẹp của La Thanh Yên lạnh lùng nhìn hấn:

- Chẳng lẽ người không sợ Sở Thăng đột nhiên ám sát Bát Hoàng tử hay sao? Với võ công hiện tại của người thì cũng chỉ đánh ngang với hấn mà thôi, mà người thì không phải lúc nào cũng có thể bảo vệ Bát Hoàng tử được.

- Nói đến nói đi cũng là La tử tử muốn liên thủ cùng ta tìm cơ hội xử lý hấn đúng không?

Triệu Tử Văn bĩu môi nói.

La Thanh Yên tự tin nói:

- Chuyện này đối với ta và người đều có lợi, ta tin rằng người tuyệt đối sẽ không từ chối.

Sở Thăng, nhân vật nguy hiểm nhất thành Hàm Đan đã rời đi, các thế lực ngầm khác không thể uy hiếp Hạ Bình khi có Kỵ binh đoàn bảo vệ nàng, bây giờ tên yêu nhân này đi Tây Lương nói không chừng thực sự là nhắm vào Bát Hoàng tử. Triệu Tử Văn thầm nghĩ, để tránh hậu họa về sau, lần này đi Tây Lương xử lý luôn tên Sở Thăng này thì không còn gì tốt hơn.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Cũng tốt, chỉ có điều tử tử thân là Các chủ Vong Phu Các, giả trang làm một tiểu thư đồng thì không khỏi mất thân phận.

La Thanh Yên biết rằng đường tới Tây Lương xa xôi, muốn giả trang làm một tiểu thư đồng trong một thời gian dài như thế thì khá khó khăn cho nên không tìm được hỏi:

- Triệu tướng quân có cách gì khác không?

- Hay là...

Triệu Tử Văn cười cười:

- Hay là giả trang làm nha hoàn thiếp thân của ta đi!

Lông mày của La Thanh Yên nhăn lại, đôi mắt xinh đẹp lóe lên một tia hàn quang:

- Để ta xem người có còn tính mệnh để ta hầu hạ không đã.

- Ai da, đây không phải là Triệu tướng quân hay sao

Một âm thanh yêu mị vang lên, đưa mắt nhìn đã thấy Sở Thăng xuất hiện trên một con bạch mã, ở bên cạnh là xe ngựa của An Vương phủ, không nhìn cũng biết bên trong chính là Thế tử Hạng Long Uyên.

Ngón tay Sở Thăng đeo cái nhẫn Hoa Lan, thần sắc vũ mị không nói nên lời. Hôm nay hấn mặc một bộ bạch y tương thích với một khuôn mặt trắng trẻo của mình. Triệu Tử Văn dùng một ánh mắt lạnh lẽo nhìn hấn, trong lòng thầm rủa tên nhân yêu đáng chết này.

- Chà, vị tiểu thư đồng này thật là quá tuấn tú.

Sở Thăng hướng về phía tiểu thư đồng bên cạnh Triệu đại nhân mà trêu chọc. Quả nhiên y đã nhận ra vị tiểu thư đồng đầu bù tóc rối này chính là Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên.

La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì cả.

- Aizzz, người cười bạch mã chưa chắc đã là một công tử tiêu sái, không chừng đó lại là nhân yêu cũng nên.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn y, thâm trầm nói.

Khuôn mặt mịn màng của La Thanh Yên khẽ ửng hồng lên. Trong lòng nàng vui vẻ nghĩ thầm: “Công phu châm chọc của tiểu tặc này quả là hạng nhất.”

Sở Thăng nghe vậy thì khó chịu, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, thiếu chút nữa thì phát tác ra. Đôi mắt đầy yêu mị của y bắn ra từng tia sát ý, giống như là muốn giết Triệu Tử Văn một trăm lần.

Các tướng sĩ thân tín của An Vương đều vây quanh xe ngựa của Bát Hoàng tử. Tất cả hít một hơi sâu, thầm nghĩ tên Triệu tướng quân này dám ăn nói với Sở Vương như vậy.

- Sở tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Trong xe ngựa truyền đến thanh âm của Hạng Long Uyên.

Sở Thăng cũng tự biết rằng lực lượng của mình không bằng người ta, khó mà có thể thắng được La Thanh Yên và Triệu Tử Văn liên thủ, không chừng còn bị hai người mượn cơ hội này để giết mình cho nên hừ lạnh một tiếng:

- Ân oán của chúng ta, một ngày nào đó sẽ tính rõ ràng.

- Ta xin đợi đại giá.

Triệu Tử Văn cười lạnh lùng.

Sở Thăng giận dữ, hét lớn một tiếng:

- Chúng ta đi thôi!

Triệu Tử Văn nhìn bọn người An Vương rời đi trong lòng thầm suy nghĩ. Chẳng lẽ Hạng Long Uyên cũng muốn làm Phò mã, lôi kéo Tây Lương quốc chủ qua phe mình sao?

Lâm hồ mị tử đã ở Tây Lương, không thể để tên Sở nhân yêu này gặp Lâm Mộng Phi và Dư Tư Lăng được. Triệu Tử Văn rất muốn lập tức đi ngay theo sau Hạng Long Uyên nhưng lại không đành lòng không cáo biệt các vị tiểu thư ở Triệu phủ mà rời đi.

- Đại ca.

Hắn đang do dự thì thanh âm của Bảo Nhi đột nhiên lọt vào tai hắn.

Nghe thấy thanh âm của tiểu ny tử này trong lòng Triệu Tử Văn liền cảm thấy ấm áp. Hắn nhìn năm vị tiểu thư đi tới rồi cười nói:

- Ngũ vị tiểu thư, các nàng cuối cùng cũng đã tới rồi.

Hạ Vũ Tình, Lý Bảo Nhi, Hạ Bình, Lý Dịch An, Tô Uyển Nhu, năm vị tiểu thư đỏ ửng cả khuôn mặt lên, thanh tú động lòng người đứng trước mặt hắn.

Nhìn bốn vị tiểu thư như hoa như ngọc này, trong lòng Hạ Vũ Tình đột nhiên nổi dấm chua. Nàng thầm nghĩ Triệu Tử Văn thật là quý phong lưu hoa tâm, khuôn mặt trở nên lạnh lùng nói:

- Chàng không muốn chờ nữa, có thể đi được rồi.

Đại tiểu thư này thật đúng là thích ăn dấm chua. Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng:

- Aizzz, Đại tiểu thư, tại sao nàng lại tức giận như vậy? Lần này ta đi, chẳng biết lúc nào có thể gặp lại các nàng.

Hạ Vũ Tình nghe vậy thì hoảng sợ, trong đôi mắt xinh đẹp lập tức xuất hiện lệ quang. Cái tên bại hoại này lần trước lúc đi tòng quân khiến cho mình hai tháng mất ngủ đau khổ ngày nhớ đêm mong hănh. Nếu như hănh lại đi hai tháng nữa thì không phải là hành hạ mình chết hay sao?

Bốn tiểu ny tử còn lại nghe hănh nói giống như là sinh ly tử biệt thì hoảng sợ vội vàng vây bên người Triệu đại nhâ, oanh oanh yến yến nói:

- Tử Văn, chúng muội muốn đi với huynh.

- Hồ đồ.

Triệu Tử Văn dở khóc dở cười. Mình đi ra ngoài làm chuyện chính sự, chứ không phải mang gia quyến đi du ngoạn, hănh liền nói:

- Tây Lương đường xá xa xôi, các nàng đi làm gì, cứ ở nhà thật tốt, chờ mọi chuyện xong xuôi ta sẽ trở lại.

Đôi mắt Lý tài nữ hơi đỏ lên. Nàng cùng với đại ca vừa mới xác lập quan hệ, đại ca còn chưa đến mang sính lễ tới Lý phủ mà đã lên đường tới Tây Lương xa xôi thì nàng làm sao không thương tâm được chứ. Trong lòng nàng không khỏi sinh ra một chút ai oán, khóc thút thít không nói lời nào.

Triệu Tử Văn nhìn bộ dạng thương tâm của Lý tài nữ thì biết rằng trong lòng nàng đang nghĩ gì. Hănh đau lòng ôm lấy eo lưng của nàng.

- Lý đại tài nữ của ta, lần này ta đi không phải là không trở lại. Khi về ta sẽ lập tức mang sính lễ đến nhà nàng được không?

Cảm nhận được bàn tay nóng bỏng của đại ca, khuôn mặt của Lý tài nữ tựa như bị lửa đốt, ửng hồng lên. Nàng nín khóc mìm cười khẽ găt nói:

- Cái gì mà Lý đại tài nữ, đại ca chỉ biết trêu chọc muội.

Sau đó nàng đổi giọng, ngượng ngùng thốt lên giống như muỗi kêu:

- Huynh không cần phải mang sính lễ tới.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng động lòng người của Lý tài nữ, thậm là câu dẫn hồn phách của người ta, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Đây là chuyện của đại ca, khi đại ca trở về nhất định sẽ làm.

Hạ Bình không phục kéo tay hẳn lại, đôi môi anh đào dẫu lên nói:

- Muội không cần, muội muốn đi theo huynh.

Không may tiểu công chúa đã sớm coi Triệu đại nhân là ông trời của nàng, nàng làm sao có thể chịu để cho hẳn đi được chứ.

Tính tình của tiểu công chúa này hay thích trêu đùa, Triệu Tử Văn biết lời nói bình thường không có tác dụng với nàng, bàn tay liền tác quái trộm vuốt kiêu đồn của nàng, cười hắc hắc nói:

- Nếu như muội không nghe lời, ta sẽ ở trước mặt mọi người dùng gia pháp để phạt muội.

Bàn tay Triệu đại nhân tựa như có ma lực khiến cho Hạ Bình có một cảm giác giống như là điện giật. Kiêu đồn của nàng trở nên run rẩy, khuôn mặt ửng hồng lên, trong lòng nàng thầm nghĩ, nếu như mình bị hẳn đánh đòn ở đây thì xấu hổ chết mất.

Hạ Bình biết tên bại hoại này mặt dày như tường thành, chuyện gì cũng dám làm, hai gò má ửng đỏ lên, nghiến răng nói:

- Đây là lần cuối cùng, nếu như lần sau huynh không trông nom muội mà bỏ đi thì muội sẽ cắn chết huynh.

Đây đúng là lần cuối cùng sao? Triệu đại nhân thầm cười khở ở trong lòng. Cho dù có vượt qua nguy hiểm này thì cũng phải xuôi Nam chiến tranh với Hung Nô. Nhưng hẳn không muốn để tiểu nha đầu này bám theo nên cũng không nói ra miệng.

- Đại ca, đây là giày và một ít điểm tâm do muội làm, huynh mang theo đi.

Lý Bảo Nhi đi đến trước mặt đại ca, nhẹ nhàng nói.

Aizzz, tiểu ny tử này thật là động lòng. Triệu Tử Văn không kìm được ôm Bảo Nhi vào lồng ngực. Tiểu thê yêu kiều này từ lúc mình đi vào thế giới này vẫn ở bên cạnh làm bạn với mình.

Đôi mắt Triệu Tử Văn ửng đỏ lên, hẳn kéo thân thể nhu nhược của Bảo Nhi lại, lập tức có một mối thâm tình xông lên, trong lòng nói không hết lời cảm động.

- A.

Tiểu ny tử Bảo Nhi ửng đỏ cả khuôn mặt, yêu kiều kêu lên một tiếng. Tình ý ngọt ngào hiện lên, nàng vừa thẹn vừa mừng cúi đầu xuống, khoe môi phả ra làn hương thơm:

- Đại ca, Bảo Nhi sẽ ngày đêm chờ huynh trở về.

Trong lòng Triệu Tử Văn đối với nha đầu này liền có một hương vị chua xót. Hắn thật sự có chút hoa tâm, đã có được Đại tiểu thư ôn nhu như nước, có được Lý tài nữ giỏi giang mẫn tiệp, có Hạ Bình, Uyển Nhu lung linh xuất chúng, thuần phác tự nhiên. Nhưng có lẽ chỉ có Bảo Nhi lúc nào cũng nghĩ đến hắn, coi hắn là ông trời.

Triệu Tử Văn có cảm giác mình thiếu nợ nàng cái gì đó. Hắn ôm nàng thật chặt vào ngực, cảm động nói:

- Bảo Nhi, đại ca sẽ nhanh chóng trở về.

La Thanh Yên đã sớm đứng ở bên cạnh xe ngựa. Nàng nhìn Bảo Nhi than khẽ một tiếng. Khó trách hắn yêu thương nàng Bảo Nhi không xinh đẹp bằng người khác này. Tiểu nha đầu này mặc dù là một nữ nông gia nghèo khổ nhưng rất chân tâm, tình yêu nồng nàn, vô cùng thương yêu hắn.

- Người này thật đáng ghét!

Hạ Vũ Tình biết rằng bây giờ không phải lúc ghen nhưng nhìn thấy hắn và Bảo Nhi muội muội thân thiết với nhau như vậy mà không để ý đến mình thì trong lòng cũng khó tránh có một chút hương vị chua xót.

Bảo Nhi chất phác này thật khiến cho Triệu Tử Văn cảm động. Hắn nhận lấy giày và điếm tâm của nàng rồi cười nói:

- Đại ca nhất định một mình ăn hết điếm tâm.

Bảo Nhi hiểu ý tứ của đại ca liền hạnh phúc cúi cái đầu nhỏ xuống, trên khuôn mặt nàng hiện ra một nụ cười lúm đồng tiền ngọt ngào chết người. Đôi mắt nàng sáng ngời, nhẹ nhàng nói:

- Đại ca, Lăng Nhi tỷ tỷ hiện giờ vẫn chưa có tin tức sao? Huynh đi Tây Lương tiện thể thăm dò xem tỷ ấy có ở đó không.

Tin tức của Lăng Nhi Triệu Tử Văn vẫn chưa nói với Bảo Nhi. Hắn khẽ gật đầu nói:

- Được rồi, huynh sẽ tìm hiểu tin tức của Lăng Nhi, muội cứ yên tâm đi.

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu vẫn hiện lên nụ cười thản nhiên như cũ khiến cho người ta có cảm giác được hòa mình trong gió xuân. Nàng đứng ở sau lưng tứ nữ, lông mày như vẽ, dáng người thướt tha uyển chuyển thành thực, toàn thân nàng toát ra một khí chất cao quý trầm tĩnh.

Triệu Tử Văn xác lập quan hệ trẻ nhất với nàng. Hắn đi đến gần nàng nhẹ giọng cười nói:

- Uyển Nhu, những ngày qua nàng phải mệt mỏi rồi. Thật là khổ cho nàng!

Đa số Gia Cát liên nỗ đều do Tô Uyển Nhu bí mật giám sát chết tạo, thật là mệt mỏi cho tiểu ny tử này.

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu khẽ ửng hồng lên, nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Tử Văn, làm việc cho chàng, muội cảm thấy rất vui vẻ, làm sao có thể mệt mỏi được?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 342

Ta Cười Đắc Ý

Triệu Tử Văn nhìn hai gò má xinh tươi ôn nhu như nước của Tô Tiểu Muội thì không kìm được khẽ ôm nàng vào trong lòng, xấu xa cười nói:

- Uyển Nhu, nàng cứ chờ đến khi ta trở lại, lúc đó ta cũng sẽ nói với Tô Thái sư là ta muốn thành thân với nàng, để cho nàng sớm được xuất giá, có chịu không?

Tô Uyển Nhu tự biết rằng tuổi tác của mình lớn hơn với các vị tiểu thư kia khá nhiều cho nên không khỏi cảm thấy chán nản. Bây giờ nàng nghe được câu nói này của Tử Văn thì vừa mừng vừa thẹn, vui đầu vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, trên đường đi chàng nhất định phải cẩn thận! Thiếp sẽ chờ chàng trở lại!

- Ủ, nàng cũng phải nhớ kỹ, một khi thành Hàm Đan xảy ra động tĩnh thì nàng hãy ngay lập tức cùng với Kỵ binh đoàn rời khỏi thành Hàm Đan, có biết không?

Triệu Tử Văn làm cho Tô Uyển Nhu nhũn cả người người, kiều khu của nàng trở nên nóng bỏng, nàng rung động ôm chặt lấy hắn.

Tô Uyển Nhu mặc dù chưa làm qua chuyện đó nhưng nàng vô cùng nhạy cảm. Nàng cảm nhận được cái vật dưới hạ thân của hắn vừa nóng vừa cứng thì khuôn mặt đỏ lên giống như lửa đốt, kiều khu nóng bỏng run run, cái cổ thon dài được phết một làn phấn hồng, ở giữa lông mày tản ra một xuân ý nồng đậm, bộ dạng kiều my khiến cho người ta phải tim đập thành thịch.

- Ủ, thiếp nhất định sẽ chờ chàng trở về.

Gò má của Tô Uyển Nhu trở nên đỏ bừng, nàng nũng nịu đáp lời.

Hạ Vũ Tình nhìn thấy tên đăng đồ tử này cùng với bốn vị tiểu thư khác thân cận còn mình thì không để ý gì thì trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất. Thế nhưng nàng không muốn biểu lộ trước mặt mọi người. Mũi ngọc cảm thấy cay cay, nàng xoay người qua một bên lén khóc thút thít.

- Đại tiểu thư, nàng sao vậy?

Một thanh âm xấu xa đột nhiên vang lên bên tai nàng.

Hai mắt Đại tiểu thư trở nên ửng hồng, nàng cứng rắn cắn hai hàm răng lại:

- Chàng chẳng phải không muốn để ý tới thiếp sao? Chàng đi đi.

Hạ Bình ở bên cạnh bưng miệng cười trộm. Tên bại hoại này cùng với Đại tiểu thư quả là một đôi oan gia, luôn luôn đấu với nhau, thế nhưng Đại tiểu thư làm sao đấu lại hẳn chứ?

- Đại ca sao lúc nào cũng khi dễ Vũ Tình tí tí vậy?

Bảo Nhi thấy bộ dạng Đại tiểu thư thương tâm muốn khóc thì không kìm được lên tiếng bênh vực nàng.

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng:

- Vũ Tình, nàng không muốn gặp ta thì ta đi đây!

Hạ Vũ Tình nghe hẳn nói thì xấu hổ. Nàng liền đưa đôi bàn tay trắng ngọc hung hăng đánh tên vô sỉ trước mặt. Rốt cục là ai không muốn gặp ai chứ?

Triệu Tử Văn nhanh tay lẹ mắt, thoáng cái đã nắm được bàn tay mềm mại của Đại tiểu thư. Hẳn thuận thế cúi đầu xuống, dùng cái miệng nóng bỏng của mình áp lấy bờ môi anh đào rực lửa của nàng. Hai đôi môi chạm nhau mang theo một cảm giác thật nóng bỏng. Trong lòng Đại tiểu thư không khỏi cảm thấy kích động.

“Nơi này chính là cửa thành, cái tên đăng đồ tử này lại làm như vậy thì ta từ nay về sau làm sao gặp người khác nướng được đây?” Đại tiểu thư vừa then vừa sợ, thế nhưng sự ngọt ngào trong đó nhanh chóng áp đảo tất cả.

Bốn vị tiểu thư mở to đôi mắt đẹp giống như không thể tin được nhìn hai người môi đụng môi. Các nàng biết rằng phong thái bình thường của Triệu đại nhân không theo khuôn khổ lễ giáo nhưng cũng không thể không để ý

đến ai như vậy chứ. Như vậy chính là khiêu chiến với lễ giáo mấy trăm năm qua đó!

Bát Hoàng tử cùng với những người hộ vệ chàng đi Tây Lương trợn tròn hai mắt. Trong lòng bọn họ đều cảm thán, Triệu tướng quân quả đúng là Triệu tướng quân, luôn dám làm chuyện người khác không dám làm.

Triệu Tử Văn cho dù da mặt dày nhưng cũng không dám thò lưỡi vào miệng nàng, chỉ dám hôn thoáng qua chiếc miệng nhỏ nhắn mà thôi. Nhìn thấy khuôn mặt anh đào đỏ bừng của Đại tiểu thư, vẻ mặt hấn đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Vũ Tình, ta đi Tây Lương đây. Đừng tiếp tục cái tính khí Đại tiểu thư nữa nhé. Nàng hãy chiếu cố Bảo Nhi và Hạ Bình cho tốt.

Hạ Vũ Tình cũng là một tài nữ thông minh đương nhiên hiểu tại sao vừa rồi lại chọc giận mình. Nàng lấy đại cục làm trọng, khuôn mặt ửng đỏ khẽ gật gật đầu:

- Tử Văn, chàng cứ yên tâm, thiếp sẽ chiếu cố Bảo Nhi muội muội cùng với Hạ Bình, sẽ không để cho chàng phải lo lắng.

Đại Tiểu Thư trong Triệu phủ có tuổi tác lớn hơn so với Bảo Nhi cùng với Hạ Bình cho nên tâm tư cũng kín đáo hơn, khả năng đứng đầu cũng không cần phải nói nhiều. Đại tiểu thư thân là đại tỷ trong nhà, một khi xảy ra chuyện nguy hiểm thì dĩ nhiên phải do nàng ra mặt.

Triệu Tử Văn sau khi chuẩn bị xong tất cả lại một lần nữa hôn lên môi bốn vị tiểu thư. Đối với việc “chiếm tiện nghi” này, Triệu đại nhân cho tới bây giờ vẫn không chút nường tay.

Khuôn mặt năm vị tiểu thư liền choáng váng, đôi mắt xinh đẹp khẽ rủ xuống. Năm mỹ nhân sắc nước hương trời khiến cho những người hộ vệ không khỏi cảm thấy hâm mộ, Triệu tướng quân quả là có phúc khí.

- Đại nhân, lên xe đi!

Một thị tòng dắt một chiếc xe ngựa đến, cười nói.

Sau khi cáo biệt năm vị tiểu thư, Triệu Tử Văn lên xe ngựa. Trong lòng hấn cảm thấy thật không muốn rời xa, muốn được tiếp tục cùng với các mỹ nhân thoải mái thêm.

- Tử Văn.

Hạ Bình đau lòng kêu lên một tiếng. Không biết nàng lấy đâu ra dũng khí mà đột nhiên vén y sam chạy lên xe ngựa, nhào vào trong người hấn.

Thấy dáng vẻ Hạ Bình, mấy vị tiểu thư bên dưới liên cảm thấy ảm đạm. Từng giọt nước mắt khê tuôn ra. Trong đó Hạ Bình là người đau thương nhất, nàng dựa chặt vào người Triệu Tử Văn. Hôm nay Triệu tướng quân phải rời đi, nàng dĩ nhiên cũng là người thương tâm nhất.

Đem tiểu công chúa ôn nhu này ôm vào trong lòng, Triệu Tử Văn liên cảm thấy một tư vị khó có thể hình dung.

- Tiểu nha đầu, không được khóc, không được khóc, ta sẽ nhanh chóng quay về.

Hạ Bình buồn bã nói:

- Tử Văn, sau khi huynh trở lại, không được rời khỏi muội nữa.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Sau khi quay trở về, chúng ta sẽ lập tức động phòng.

- Bại hoại!

Hạ Bình khê gất một tiếng, khuôn mặt ửng đỏ đến mang tai khê đánh hấn một cái. Nàng lại thừa dịp mọi người không để ý mà người ngừng hôn lướt qua gò má của hấn, khê nói:

- Tướng công, muội chờ huynh quay về.

Hạ Bình ngượng ngừng nhảy xuống xe. Giọng điệu ôn nhu này của nàng lại khiến cho Triệu đại nhân phải đau lòng.

- Phu nhân, người cũng lên xe đi.

Thị tòng hương về phía tiểu thư đồng La Thanh Yên nói. Tiểu thư đồng này mi mục như vẽ, xinh đẹp động lòng người, làm sao có thể là một tiểu thư đồng thật sự được. Thị tòng là người khôn khéo, đoán rằng Triệu tướng quân không dễ dàng mang theo nữ tử theo cho nên nhỏ giọng cung kính nói.

- Người nói gì, cái gì là phu nhân?

Khuôn mặt dịu dàng của La Thanh Yên đột nhiên trở nên lạnh như băng, tựa như là tuyết bao trùm hoa mẫu đơn vậy, toàn thân toát ra một hơi lạnh.

Nhìn thấy “Triệu phu nhân” lạnh lùng như băng tràn ngập sát khí, thị tòng lập tức sợ hãi hít một ngụm hơi, tựa như có cảm giác rằng cái mạng

mình sắp phải bỏ đi đến nơi.

Lỗ tai của Triệu Tử Văn khá linh mẫn, hẳn sớm đã nghe được lời nói của thị tòng, trong lòng thầm cười hửn hừ nhẹ một tiếng:

- Tiểu Yên, không được vô lễ!

Tiểu Yên! Khuôn mặt mịn màng của La Thanh Yên liền có gân xanh hiện lên. Thế nhưng bây giờ nàng phải cùng với tên tiểu tặc này đi Tây Lương cho nên lúc này không phải là lúc tức giận với hửn. Nàng cố gắng nén lửa giận lại, hửn nhẹ một tiếng sau đó bước vào trong xe ngựa.

Thấy Triệu tướng quân chỉ nói mới một câu mà đã bảo ban được Triệu phu nhân, thị tòng liền cảm thấy bội phục trong lòng. Triệu tướng quân đối với phu nhân của mình quả đúng là có uy phong, chỉ là Triệu phu nhân cũng thật cường hửn.

Phu nhân sao? Năm vị tiểu thư cảm thấy nao nao trong lòng. Các nàng rất muốn nhìn tiểu thư đồng biến thành phu nhân đó một chút. Thế nhưng thân hình quý mỵ của tiểu thư đồng kia đã biến mất đằng sau xe ngựa, không còn nhìn thấy tướng mạo của nàng được nữa. Đại tiểu thư biết rằng sắp có đại sự phát sinh cho nên nàng không muốn gây thêm phiền não cho Tử Văn nữa. Nàng cắn chặt hai hàm răng ngà lại, trừng mắt liếc nhìn tên đấng đồ tử.

Triệu Tử Văn cũng không biết phải giải thích thế nào, đành ngượng ngùng cười không nói gì.

Xe ngựa dần dần rời xa. Năm vị tiểu thư run run đứng trước cửa thành không muốn rời xa. Dáng vẻ của các nàng tựa như là năm hòn vọng phu vậy.

La Thanh Yên vén rèm lên, nhìn thấy dáng vẻ của năm vị tiểu thư thì trong lòng cảm thấy khó hiểu, tên tiểu tặc này có gì tốt mà lại khiến năm vị tiểu thư si tình như thế.

Triệu Tử Văn ngồi bên trong xe ngựa thoải mái nhấp từng ngụm trà thơm, có vẻ vô cùng hưởng thụ.

- Người rời khỏi xe ngựa đi.

La Thanh Yên đột nhiên nói ra một câu.

Triệu Tử Văn nghe vậy thì mỉm cười ngạc nhiên, ha ha nói:

- La tử tử, không cần phải như vậy chứ?

- Người có đi không?

La Thanh Yên quát khê một tiếng, từ bàn tay lóe lên một hàn quang. Một thanh tiểu kiếm được rút ra, nhanh tựa như sét đánh, làm bàn trà gãy mất một góc.

Nhớ lại vừa rồi mình bị người ta ngộ nhận là Triệu phu nhân mà tên tiểu tặc này còn cười hì hì, bỏ đá xuống giếng nàng không khỏi tức giận.

La Thanh Yên rất con trọng danh tiết, nàng ngồi cùng xe ngựa với Triệu Tử Văn là không muốn để người khác hiềm nghi. Với lại để hẳn ngồi trên xe ngựa cũng là biện pháp tốt để thuận tiện trừng trị hẳn.

Ma nữ này thật đúng là không nói đạo lý. Khuôn mặt Triệu Tử Văn lộ vẻ đau khổ, hẳn bắt dĩ phải vén màn xe ngựa lên, nói với người hầu:

- Tiểu thư đồng của ta có thói quen ngồi xe ngựa một mình, cho nên người mau cưỡi kỵ mã, để ta đánh xe cho!

Hóa ra cặp phu thê mới cưới này muốn một mình ở trong xe ngựa, thị tòng liền hiểu ý gật đầu cười cười. sau đó hẳn đem roi và cương ngựa cho Triệu tướng quân rồi nhảy xuống xe.

Tên vô sỉ này, La Thanh Yên hừ lạnh một tiếng. Nàng cũng không muốn tức giận nữa, bắt đầu ngồi tĩnh tọa.

Triệu Tử Văn đánh xe ngựa, nhìn phong cảnh tươi đẹp trên đường, trong lòng cảm thấy thoải mái liền cao giọng hát:

- Nhân sinh thật là đùa giỡn, ân ân oán oán để ý nhiều làm chi.

Danh lợi gì đó cũng không thể mang theo cho đến khi chết.

Thế sự khó lường nhân gian buồn vui.

Kiếp này vô duyên kiếp sau gặp lại, yêu hay hận cũng là ý trời.

Thuyền đến đầu cầu sẽ tự thẳng,

phất tay áo không cần quay đầu lại,

uống rượu mua vui mãi về sau.

Ngàn vàng dù tốt nhưng khoái hoạt khó tìm.

Ta tiêu diêu đi trên đường lớn, cười đắc ý lại càng đắc ý hơn.

Cười xem hồng trần có ai người không già?

Nâng cốc lên làm cái kính chiếu trong sáng.

Ta cười đắc ý, lại cười đắc ý.

Cầu cho cả đời được vui mừng tiêu dao. *

- Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.

Triệu Tử Văn không ngừng lặp lại giai điệu tiêu sái vui sướng này khiến cho bọn thị vệ cười ha hả, không kìm được hát theo hân vài câu.

Bọn họ biết rằng Triệu tướng quân có rất nhiều khúc hát kỳ dị nhưng đây là lần đầu tiên họ nghe được. Bọn họ hát đi hát lại vài lần đã thuộc lòng, cảm thấy khúc hát này thật dễ nghe.

Không ít hộ vệ của Bát Hoàng tử hưởng ứng, đề hát vang lên, khiến cho những câu “Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý” được vang vọng.

Bát Hoàng tử ở xe ngựa đằng trước cảm thấy dở khóc dở cười. Vừa rồi Triệu tướng quân được năm vị phu nhân tiễn đưa bây giờ lại hát khúc hát kỳ dị này, chẳng lẽ hân không thể dừng lại một chút sao?

- Người đắc ý cái gì!

Lỗ tai của La Thanh Yên bị hân hành hạ đến mức không chịu nổi, cuối cùng không kìm được kéo rèm ra quát lớn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 343

Thiếu Niên

Kinh đô Tây Lương chính là thành Hưng Khánh. Bởi vì vương quốc này được hồi phục chưa lâu cho nên lãnh thổ ít hơn Đại Kinh khá nhiều, cho nên các niên hiệu đều phụ thuộc vào Đại Kinh. Ở trong Tây Lương mọi người đều gọi vua là quốc chủ.

Mây đen dày đặc bao phủ, từng rặng núi hùng vĩ trùng trùng điệp điệp được san để xây dựng hoàng cung. Trong hoàng thành Tây Lương, cung điện san sát nối tiếp nhau, mái ngói Lưu ly đặt ở trên ngự hoa viên cùng những rặng núi bên cạnh những cây đại thụ. Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi làm cho hoàng cung càng trở nên thâm nghiêm. Thời điểm này, hoàng thành so với mười năm trước khi Hung Nô chưa xâm chiếm thì đã cũ kỹ hơn rất nhiều.

Ở phía xa xa trên con sông ngoài Hoàng thành thỉnh thoảng có gió thổi mạnh làm dấy lên từng đợt ba đào. Những luồng sóng nước mãnh liệt giống như là miệng sói của loài ác lang tham lam nuốt lấy bùn cát trên sông. Nước bắn lá tả ở trong hồ, trên bờ sông lúc này đang chen chúc hàng trăm chiếc chiến thuyền cùng với các thuyền chở hàng.

Trên các cột buồm cắm cờ đủ mọi màu sắc, đặc biệt chiếc cờ có chữ “Kinh” to lớn cho thấy đây chính là chiến thuyền của Đại Kinh.

- Không ngờ đi tới đây còn phải ngồi thuyền.

Triệu Tử Văn đứng ở đầu thuyền nhìn Hoàng thành đã cũ kỹ bất đắc dĩ cười nói.

Bát Hoàng tử run rẩy đứng ở bên cạnh hắn, cau mày nói:

- Tây Lương hôm nay đã bị suy vong đến như vậy mà không hiểu tại sao Phụ hoàng vẫn muốn ta nghìn dặm xa xôi đến đây để tranh tước vị Phò mã.

Tâm tư của lão Hoàng đế kỳ thật chính là đế hoàng tử tới đây tị nạn. Tuy nhiên tại sao lại đế hoàng tử tới đây thì Triệu Tử Văn thật sự đoán không ra. Có lẽ lão Hoàng đế cũng muốn lôi kéo Tây Lương quốc chủ cho nên muốn Bát hoàng tử tới tận đây.

La Thanh Yên vẫn mặc một bộ y phục của thư đồng như cũ. Khuôn mặt của nàng nghiêm nghị, mái tóc trắng xõa xuống vai cột nhỏ nhìn Triệu đại nhân. Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy sầu não, mình đi trên con đường này với tên tiểu tặc này đúng là ai họa, mỗi ngày hẳn hát một khúc nhạc quá dị, thật đúng là muốn lấy mạng người khác.

Vì không muốn đế Thế tử Hạng Long Uyên bỏ quá xa cho nên cho dù đã tới Hưng Khánh rồi bọn họ cũng không dám dừng lại. Hiện giờ sức người đã kiệt, ngựa cũng đã mệt ỏi cho nên Bát hoàng tử nói:

- Triệu tướng quân, chúng ta tìm một gian khách điểm nghỉ chân đi!

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu đồng ý, bảo nhà dò đi nhanh hơn nữa. Một lát sau, khi đã lên bờ hẳn nhìn từng bãi đá ở thành Hưng Khánh mà trong lòng cảm khái. Công sức mười ngày nay bỏ ra cuối cùng cũng được đền đáp bằng việc tới được địa phương này.

Trước cửa thành Hưng Khánh, từng dòng người qua lại triền miên không dứt, thật là vô cùng náo nhiệt. Đám người này đa phần là những công tử. Lần này công chúa Tây Lương bố cáo toàn thiên hạ là muốn kén chồng cho nên ai cũng muốn đến thử một lần. Cho dù không định làm phò mã thì cũng có thể tới đây để du sơn ngoạn thủy một phen.

Quan giữ thành nhìn thấy nhóm người Bát hoàng tử đến. Đôi mắt hẳn để ý ai trong đó cũng có thần thái phi phàm thì biết rằng bọn họ là khách quý đến để tham gia cuộc thi tuyển phò mã cho nên tỏ ra rất cung kính, không hề kiểm tra.

Đoàn người Bát Hoàng tử qua cửa từ từ tiến vào bên trong thành rồi tìm một khách điểm ở lại tạm thời. Có lẽ khách điểm ở thành Hưng Khánh này không lớn cho nên tìm bốn nơi cũng không có nhiều phòng trống, nếu có thì cũng chỉ còn lại có một hai phòng. Tuy nhiên, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người. Bọn họ cuối cùng cũng đã tìm thấy một khách điểm còn trống bốn gian phòng hạng nhất và sáu gian phòng bình thường. Đoàn

người chuẩn bị ở lại, Bát Hoàng tử sắp vào trong phòng thì đột nhiên lại có thêm hơn mười người nữa đến.

Cầm đầu là một hán tử hơn ba mươi tuổi, tướng mạo vô cùng anh tuấn, thân hình rất cao to, ăn mặc vô cùng hoa mỹ. Bên hông hấn đeo một thanh kiếm có chuôi bằng ngà, vỏ kiếm cũng là từ da cá mập mà chế tạo thành, cho thấy thân phận của hấn rất cao quý. Trên khuôn mặt hấn có một vẻ kiêu căng không nói nên lời, môi hơi trề ra, cả người lãnh ngạo không thể thân cận nổi.

Một hán tử khôi ngô trong đám người đi ra lớn tiếng nói:

- Chưởng quỹ, còn phòng hạng nhất không?

Chưởng quỹ tươi cười đáp:

- Thật là không may, bốn phòng hạng nhất vừa rồi đã có mấy vị công tử này đặt chỗ, tuy nhiên phòng bình thường còn lại sáu gian, hay là các vị ở tạm vậy!

Hán tử này tức giận nói:

- Thân phận chủ nhân ta thế nào mà có thể ở phòng bình thường được? Mau dọn cho ta hai phòng hạng nhất, nếu không lão tử đem cái khách điếm này của người lập tức hủy đi.

Giọng nói của hấn rất lạnh nhạt, nhìn qua tướng mạo thì có thể đoán được đây chính là người Hung Nô, tính tình của bọn người này vô cùng nóng nảy dị thường.

Bọn Hung Nô man di suýt hủy diệt thành Hưng Khánh khiến cho Tây Lương thiếu chút nữa phải diệt vong. Chưởng quỹ là người yêu nước, tính tình cũng hơi ngang ngạnh. Ông nghe thấy tên Hung Nô này ăn nói lỗ mãng như vậy thì không kìm được cảm thấy tức giận mà cười lạnh nói:

- Ta mở cửa làm ăn, người thích hay không là mặc người. Đây là chỗ của ta, bây giờ người là khách hàng của ta, nếu như ăn nói lỗ mãng, thì xin lượng thứ, ta không hầu hạ được.

Hán tử kia giận tím mặt, hấn đột nhiên vung tay lên tát chưởng quỹ một cái. Lão chưởng quỹ tránh không kịp, bị hấn tát khiến cho lăn một vòng xuống đất, khuôn mặt sưng vù lên. Hán tử kia tức giận nói:

- Con mẹ nó, hôm nay bọn ta đi khắp nơi rồi, bây giờ mà không có phòng hạng nhất thì ta mang một mồi lửa thêu trụ cái khách điếm này.

Nhìn thấy chương quý bị đánh, các tiểu nhị trong tiệm đều xúm lại. Lão chương quý nổi giận nói:

- Không để cho các người! Cho dù các người có thiêu trụ khách điếm của ta thì ta cũng không để cho một phòng.

Tên thủ lĩnh cầm đầu cao lớn liền nhăn mày lại. Trong mắt hắn hiện ra một tia sát khí, xem ra hắn không phải là người dễ trêu chọc đến được. Thấy chủ nhân nổi giận, các võ sĩ bên cạnh hắn đều rút binh khí ra, có vẻ như một trường đánh nhau sắp diễn ra.

Tiểu nhị trong Mãn Tinh lâu vẫn không lùi bước. Quả nhiên việc bọn Hung Nô lúc trước công phá thành Hưng Khánh, giết hại dân chúng đã làm cho bọn họ hận thấu xương. Chỉ là đám người man di này có dáng người cao lớn, bốn năm tiểu nhị há có thể là đối thủ của bọn hắn hay sao? Sợ rằng mới tiến lên một cái đã bị họ chém ngã xuống đất.

- Bọn chó điên Hung Nô cũng đến Tây Lương cản người sao?

Triệu Tử Văn đang định giao thủ với bọn người man di này thì bỗng ở bên ngoài truyền đến một tràng thanh âm khinh miệt, giọng nói có vẻ vẫn còn hơi non nớt.

Triệu Tử Văn ngạc nhiên, quay đầu lại thì nhìn thấy một vị thiếu niên mang ngân thương để đằng sau gáy. Trên khuôn mặt thiếu niên này nở ra một nụ cười nhìn bọn Hung Nô thô lỗ.

Hán tử Hung Nô cảm thấy ngạc nhiên, hiển nhiên bọn họ không ngờ rằng người vừa cất tiếng là một thiếu niên. Hắn nhìn thấy trên khuôn mặt thiếu niên có vẻ du đãng thì nổi giận gầm lên:

- Tên tiểu tử miệt còn hơi sữa này, muốn chết sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 344

Nhạc Phá Nô

Xem rốt cục là ai mới là người muốn chết!

Thiếu niên kia nổi giận gầm lên một tiếng. Đột nhiên thanh trường thương tựa như là thiểm điện, dốc toàn lực bổ xuống đầu Hung Nô.

Bất kể bọn Hung Nô hay là đoàn người Triệu Tử Văn cũng không ngờ được người ra tay trước mắt lại là một thiếu niên còn non nớt.

"Có ý tứ, có ý tứ!" Triệu Tử Văn nhìn cảnh hơn mười người Hung Nô chuẩn bị ra tay với thiếu niên Tây Lương thì trong lòng không khỏi tán thưởng một câu, nở ra một nụ cười nhìn y.

Hán tử Hung Nô hơi kinh hãi, vội vàng dồn trọng lực vào chân trái đứng vững trên mặt đất. Miếng đá xanh dưới nền lập tức vỡ tung tóe ra, thân thể hấn ngửa ra sau, thanh loan đao bên lưng rút ra, cổ tay khua một cái thật xảo diệu, bổ thật chuẩn xác xuống đầu thiếu niên. Hai binh khí tương giao, bắn ra hàng vạn tia lửa khiến cho cánh tay thiếu niên cảm thấy hơi nhức mỏi. Trong lòng nó thầm nghĩ, sức lực của người Hung Nô quả nhiên là kinh nhân. Tuy nhiên, nó cũng không rơi vào thế hạ phong, đột nhiên tiến tới tấn công, phản ứng nhanh chóng trong khoảng thời gian ngắn như thế thật đúng là khó ngờ.

Hán tử Hung Nô tức giận quát lên một tiếng, thanh loan đao liên vung lên đỡ mũi nhọn trên thanh trường thương của thiếu niên, hướng về phía thanh thương mà ép xuống. Thiếu niên xoay người lại, thân hình vọt lên trời, chân trái đạp vào vách tường, hai tay cầm trường thương, mượn lực phản mà lao tới đánh vào đầu của hán tử Hung Nô. Hán tử Hung Nô chuyển mũi đao, ở trên bầu trời đêm kéo một đạo hành quang màu xanh. Cánh tay của hán dốc toàn lực phản kích, hai chân lùi lại đạp vào vách

tường, thân hình cũng nhanh nhẹn bay lên không trung. Đao người hợp nhất, hướng tới chỗ thiếu niên vừa rơi xuống mà chém.

Hán tử kia hiển nhiên là ở phía trên thiếu niên. Lúc này hắn cầm đao bằng hai tay cho nên sức công phá tăng lên gấp bội, tình thế của thiếu niên trước mắt thật là nguy nan. Thiếu niên biết rõ nếu như mình chọn cách lấy cứng đối cứng thì khó mà chống lại một chiêu của gã. Đôi mắt nó sáng lên, thanh trường thương uốn thành hình cánh cung, thân thể dọc theo thân đao mà ưỡn ra ngoài, đứng vững ở tên quỳ, cười to nói:

- Võ công của người Hung Nô quả là không ra gì, người ý lớn hiệp nhỏ mà cũng đánh không lại ta.

Hán tử Hung Nô này mặt đã đầy râu ria, tuổi tác dường như đã hơn ba mươi, gấp hơn hai lần so với thiếu niên này nhưng lại không làm gì được nó. Hán tử nghe được câu này thì đôi mắt tóe lửa, không chịu nổi muốn lập tức tử thí cùng hắn. Bỗng nhiên, thủ lĩnh của đoàn người Hung Nô đột nhiên vụt tới, dùng một tốc độ như thiểm điện lao tới trước mặt thiếu niên. Thanh trường kiếm nhanh chóng rút ra từ bên hông, bổ thẳng vào người thiếu niên.

Những chiêu thức này diễn ra liên tiếp, tất cả mọi người đều không ngờ tới. Thiếu niên này tuy thân thủ bất phàm nhưng vẫn không thể né tránh chỉ còn cách vung trường thương lên ngăn cản. Chỉ nghe một tiếng “đình” thật lớn vang lên, thiếu niên đã bay thẳng ra phía ngoài, bay về phía đằng sau, ngã xuống tử cá làm cho nó vỡ tan ra. Thiếu niên bị trọng thương ở ngực liền phun ra một ngụm máu thật lớn, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Đôi mắt mọi người ở Mãn Tinh lâu đều trợn tròn lên, tất cả đều không tin nổi thiếu niên kia lại không chịu nổi một đòn công kích. Mọi người thấy võ công của hán tử thủ lĩnh như vậy thì đều kinh ngạc trong lòng, hắn là quái vật sao? Nếu như thiếu niên này không vung mũi trường thương lên để cản lại mà là thân thương bằng gỗ thì chỉ sợ đã bị hán tử thủ lĩnh này chém cho thành hai mảnh. Hán tử thủ lĩnh kia quả nhiên là không muốn tha cho thiếu niên vũ nhục Hung Nô kia. Gã lại bước một bước dài tới, chuẩn bị vung trường kiếm lên để cắt lấy đầu thiếu niên.

Chỉ trong nháy mắt, hán tử thủ lĩnh đã vọt tới trước mặt thiếu niên. Thiếu niên này thấy chết nhưng vẫn không sợ, cắn răng tức giận nhìn tên dũng sĩ Hung Nô võ nghệ cao cường này. Thấy thảm trạng sắp phát sinh, tất cả mọi người không nhịn được nhắm mắt lại. Một tiếng “tranh” vang vọng tựa như rỗng ngâm vang lên. Một mũi thương đen lóe lên từng tia hàn mang lao tới tên dũng sĩ Hung Nô mà đâm tới. Tên thủ lĩnh Hung Nô này chưa bao giờ nhận thấy một cảm giác uy hiếp lớn đến thế này. Hắn quay đầu lại, cầm bảo kiếm trong tay nghênh tiếp phát đâm kinh thiên này!

- Keng.

Đầu thương và sống kiếm va chạm vào nhau, phát ra thanh âm thật lớn, tựa hồ như là tiếng hổ gầm rỗng ngâm vậy. Thủ lĩnh Hung Nô dính một kích này thì lùi lại mấy bước mới ổn định lại thân hình.

Hán tử Hung Nô này từ trước tới giờ chưa bao giờ phải rơi vào thế hạ phong. Hắn thật sự không ngờ được rằng Tây Lương còn có một cao thủ như thế. Hắn nhìn chăm chăm vào người trước mắt, chỉ thấy đôi mắt của người trước mắt hiện ra một sát ý lạnh lùng, toàn thân hắn đang cầm lấy một thanh hồ thương thần binh to lớn ngăm đen, cả người toát ra một khí phách bao trùm thiên hạ. Tây Lương có người như thế này sao? Gã cần thận đánh giá người trước mắt, chiêu thức vừa rồi khiến hắn không phục lắm, muốn cùng với hắn đấu lại lần nữa.

Bỗng nhiên một thanh âm “Hảo thương pháp” vang lên, phá vỡ sự yên lặng. Gã ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một vị công tử mặc áo màu xanh, khuôn mặt tựa như ngọc đang đứng ở trên lầu. Gió khẽ thổi khiến cho quần áo của chàng vì thế mà lay động, càng có vẻ ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm. Mọi người cũng ngạc nhiên nhìn người cầm thương. Thương pháp này thật là bá đạo, thương quả thật là sắc bén, thật không hiểu vị công tử này trẻ tuổi như vậy làm sao lại có một võ nghệ kinh nhân như vậy.

Tiểu nhị ở Mãn Tinh lâu và các thực khách ở trên lầu nhìn thấy người mới tới thì nhất tề quỳ xuống:

- Thảo dân tham kiến thái tử!

Thái tử Tây Lương sao? Triệu Tử Văn nhìn công tử phiêu dật trên lầu các thì ngạc nhiên, tại sao lại trùng hợp như vậy?

Thủ lĩnh đoàn người Hung Nô quả nhiên không kìm chế nổi sự tức giận. Hãn không thèm để ý tới sự tồn tại của thái tử, gầm lên một tiếng rồi vung kiếm tới.

Vừa rồi Triệu Tử Văn nhìn thấy thiếu niên này suýt chết ở trong tay thần vẫn đứng ở bên cạnh quan sát. Bây giờ người Hung Nô vẫn còn muốn tái chiến thì Triệu tướng quân trời không sợ đất không sợ này việc gì phải né tránh. Đôi mắt hãn lạnh lùng nhìn đấng sĩ Hung Nô. Hãn biết rằng thân phận của đấng sĩ Hung Nô này không hề tầm thường nhưng đây là Tây Lương, hãn lại xuất thủ trước, ở đây xử lý hãn thì mọi người cũng không nói gì, chỉ sợ dân Tây Lương còn trầm trồ vỗ tay khen ngợi nữa.

Thái tử Tây Lương nhẹ nhàng nhảy từ trên lầu xuống, tựa như là một phiến lá rụng từ từ đong đưa rớt xuống trước mặt Triệu Tử Văn và đấng sĩ Hung Nô. Khuôn mặt chàng nở ra một nụ cười châm chọc khiêu khích.

- Hoàn Nhan tướng quân cùng với vị huynh đài này hôm nay có nhã hứng, trong đêm ở đây múa thương múa kiếm. Đất Tây Lương mát mẻ khí trời chẳng lẽ vẫn không thể tiêu trừ lửa giận trong lòng các vị hay sao?

Thái tử Lương Mộ Vũ vừa nói xong mọi người ở đây liền cảm thấy sợ hãi. Cái tên Hoàn Nhan tướng quân quả nhiên đã khiến bọn họ phải kinh hoàng. Triệu Tử Văn vẫn mờ mịt hỏi:

- Hoàn Nhan tướng quân là ai vậy?

Dân chúng Tây Lương ở Mãn Tinh lâu đều trợn mắt lên, trong lòng thầm nghĩ, không biết vị tướng quân này là ai.

Trong lòng Bát Hoàng tử biết rằng thủ đoạn của Triệu tướng quân rất âm hiểm, mưu trí lại lớn vô cùng nhưng đối với nhiều đạo lý đối nhân xử thế của Đại Kinh là không hiểu chứ nói chi là Hoàn Nhan tướng quân này.

La Thanh Yên nghe vậy thì đôi mắt liền sáng lên. Trong lòng nàng đang thầm nghĩ, tên tiểu tử này là võ sĩ trung nguyên mà tại sao ngay cả Hung Nô đệ nhất đấng sĩ cũng không biết, có phải hãn giả ngu giả ngơ hay không?

Danh tiếng Hung Nô đệ nhất đấng sĩ Hoàn Nhan Liệt tựa như sấm bên tai mọi người ở Trung Nguyên, không ai là không biết. Võ nghệ hãn rất siêu quần, lợi hại nhất trong đám người Hung Nô, từ lúc hãn xuôi nam đến

giờ chưa lúc nào gặp phải thất bại. Dũng mãnh thiện chiến, chưa bao giờ gặp phải địch thủ khiến cho người khác khắc sâu sự tàn bạo bất nhân của hắn. Mỗi lần hạ được một thành trì hắn đều ra lệnh giết toàn bộ dân chúng trong thành. Ở Trung Nguyên, không biết có bao nhiêu nhân mạng đã chết dưới kiếm của hắn.

Mọi người sợ hãi kêu lên một tiếng, đôi mắt lộ ra vẻ bi phẫn. Đối với tên khách không mời từng giết không biết bao nhiêu người Tây Lương này, dân chúng ở đây hiển nhiên là không chào đón.

Hoàn Nhan Liệt thấy thân phận của mình đã bị lộ, hơn nữa lại có thái tử Tây Lương ở đây cho nên cũng không tiện đánh nhau với người mang thương này. Chỉ là gã vẫn chưa biết tên tuổi đối phương cho nên trong lòng có một cảm giác vô cùng căm tức, tên thái tử Tây Lương này dường như cũng muốn che dấu thân phận của hắn, lại càng đáng hận.

Hắn trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn thật lâu sau đó mới nói:

- Mỗi thù hôm nay Hoàn Nhan Liệt nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm, sau này gặp lại, chúng ta sẽ người chết ta sống!

- Hoàn Nhan tướng quân nói sai rồi.

Triệu Tử Văn đột nhiên lạnh nhạt nói:

- Phải là ta sống người chết mới đúng.

- Lúc đó tự nhiên sẽ biết rõ ràng.

Hoàn Nhan Liệt hừ lạnh một tiếng, xoay người dẫn thủ hạ rời đi.

Thủ hạ của gã thấy hán tử thủ lĩnh kiêu kỳ Triệu Tử Văn thì cũng không dám nói gì nữa, trừng mắt oán hận nhìn thiếu niên trên mặt đất rồi sau đó cũng rời đi theo chủ nhân của mình.

Thấy Hoàn Nhan Liệt khiêu chiến với vị công tử khôi ngô này, tất cả mọi người trong Mãn Tinh lâu đều trợn mắt há hốc nhìn.

Trong lòng bọn họ âm thầm đánh giá xem vị công tử này rốt cuộc là nhân vật phương nào mà lại lợi hại như vậy.

Lương Mộ Vũ khẽ thở dài một tiếng:

- Không ngờ Hoàn Nhan tướng quân này khi tức giận lại ghê gớm như thế.

Triệu Tử Văn mỉm cười ôm quyền hướng về phí thái tử cười nói:

- Đa tạ thái tử kịp thời xuất hiện, nếu như đêm nay không có thái tử chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền toái.

Lương Mộ Vũ âm trầm nói:

- Chỉ sợ không phải thực sự như Triệu huynh nói mà Triệu huynh hy vọng xảy ra chuyện phiền toái này cũng nên.

Triệu Tử Văn quả thật muốn giết chết hãn, bởi vì hãn đã có ma nữ tóc trắng ở bên cạnh.

Hai người hiệp lực thì ngay cả tên Sở Thăng cũng có thể giải quyết chứ đừng nói là một tên dũng sĩ nhỏ nhoi này.

Chỉ là đáng tiếc, thái tử lại không cho hãn cơ hội này.

Một câu Triệu huynh này được thốt lên chứng tỏ hai bên đã biết thân phận của nhau.

Bát hoàng tử sắc mặt hòa hoãn, đứng trong vòng hộ vệ. Cho dù người trước mắt là một thái tử nhưng dù sao cũng chỉ là một hoàng tử tiểu quốc nên chàng không muốn hành lễ với y.

Lương Mộ Vũ đã biết thân phận của Triệu Tử Văn thì dĩ nhiên cũng biết được người trước mắt chính là Bát hoàng tử. Tuy nhiên, Lương Mộ Vũ cũng tự cho là thân phận của mình cao quý, giống như trong mắt chỉ có một mình Triệu tướng quân nổi tiếng khắp thiên hạ này.

Triệu Tử Văn mỉm cười nói:

- Thái tử tới đây thật là điều trùng hợp, không phải người vẫn luôn đi theo bảo vệ chứ?

Ấn ý trong câu nói đó của hãn chính là Mộ Vũ có phải luôn đi theo dõi hành tung của thái tử.

Lương Mộ Vũ phá lên cười ha hả:

- Triệu huynh chê cười rồi, ta cũng vừa mới thông qua bọn hộ vệ mà mới biết được huynh cùng với Bát hoàng tử tới đây.

Nói xong y liền xoay người hướng về phía Bát hoàng tử cười nói:

- Long Không huynh, từ khi chia tay đến giờ huynh vẫn khỏe chứ?

Hộ vệ cửa thành nhận ra chúng ta?

Triệu Tử Văn nghe thấy Lương Mộ Vũ nói sang chuyện khác thì trong lòng không khỏi cảm thấy sững sờ. Đột nhiên hãn có một ý nghĩ, bát hoàng

tử và thái tử quen biết nhau sao?

Bát hoàng tử cười nhạt nói:

- Mười năm không gặp, võ nghệ của Mộ Vũ huynh đã tăng tiến không ít!

Câu nói của Bát hoàng tử chính là để chỉ đến chuyện vừa rồi Lương Mộ Vũ nhảy từ trên lầu các trở xuống, kịp thời ngăn cản Triệu tướng quân và Hoàn Nhan Liệt đánh nhau.

Lương Mộ Vũ thấy Hạng Long Không vẫn không muốn tranh quyền đoạt thế như cũ, thần sắc có một vẻ tiếc hận. Bởi vì y biết, người thừa kế ngôi vị hoàng đế ở Đại Kinh chính là Hạng Long Không này, Hạng Long Không nắm giữ thiên thời địa lợi nhân hoà, chỉ là y lại không có ý muốn đoạt vị.

Ngược lại, Lương Mộ Vũ lại có lòng muốn tranh bá. Thế nhưng một thái tử ở tiểu quốc nhỏ bé này làm sao có thể so sánh được với Bát hoàng tử, cho nên trong lòng y liền có một hương vị bị châm chọc!

Long Không huynh quá khén rồi, ta làm sao bì được với vị Triệu huynh này.

Trên lông mày Lương Mộ Vũ xuất hiện một vẻ âm đạm, hãnh tươi cười nói.

Bát hoàng tử mỉm cười trầm mặc không nói gì cả, thần sắc tỏ ra rất mệt mỏi.

Lương Mộ Vũ cũng không quấy rầy sự nghỉ ngơi của Bát hoàng tử nữa. Hắn biết rằng Hạng Long Không là loại người thích sự yên tĩnh cho nên đôi mắt chuyển sang thiếu niên đang ngã dưới đất.

- Long Không huynh đi đường chắc là rất mệt nhọc, ta cũng không quấy rầy nữa, Long Không huynh trước mắt cứ nghỉ tạm ở đây, ta còn chuyện khác phải lo liệu.

Ở trong Tam bảo điện, Lương Mộ Vũ nghe tin Hạng Long Không lần này tới Tây Lương là để tham gia cuộc tuyển chọn phò mã, cho nên “chuyện khác” trong lời nói của hắn ở đây chính là chuyện tuyển chọn phò mã.

Điểm tiêu nhị ở đây đã vô cùng khiếp sợ, bây giờ nghe thấy lời nói của thái tử thì khôi phục lại tinh thần.

Bọn họ liền hiểu ra, người này nhất định là khách quý của Tây Lương, ch nên vội vàng dẫn Hạng Long Không vào sương phòng hạng nhất nghỉ ngơi!

Triệu Tử Văn đi tới bên cạnh thiếu niên. Trên người thiếu niên có nhiều vết thương cho nên tiểu nhị đang phải cầm máu cho nó.

Cho dù vị thiếu niên này võ nghệ không bằng người ta nhưng nó vẫn được rất nhiều người vô cùng sùng kính.

Thiếu niên này vì đau đớn mà há miệng ra. Bây giờ nhìn thấy công tử cứu mạng của mình đi đến thì vội vàng hít sâu một hơi nói:

- Đa tạ ân công đã cứu mạng.

- Người tên là gì?

Triệu Tử Văn nhìn thiếu niên trước mắt không hề kêu đau một tiếng nào thì vui mừng cười nói.

Thiếu niên khó khăn mở miệng nói:

- Tiểu đệ tên là Nhạc Phá Nô.

Phá Nô ư?

Triệu Tử Văn cười cười:

- Quả nhiên là một cái tên rất hay, từ nay về sau ráng khổ luyện thì sẽ có tiền đồ.

Hắn nói xong câu này liền lập tức bỏ đi.

- Ân công, xin đợi một chút.

Nhạc Phá Nô hít sâu một hơi nói.

Triệu Tử Văn nghi hoặc xoay người lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Trong mắt Nhạc Phá Nô hiện lên một vẻ vô cùng sùng kính, nó cắn răng, khó khăn đứng thẳng người lên. Bỗng nhiên nó quỳ xuống đất, thành khẩn nói:

- Ân công, thỉnh xin người hãy thu nhận con làm đồ đệ!

Thu người này làm đồ đệ ư?

Triệu Tử Văn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Hắn cảm thấy choáng váng, vội vàng xoa xoa tay:

- Người muốn ta làm sư phụ của người sao?

Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng, mình mới hai mươi tuổi đầu làm sao có thể thu nhận đồ đệ được chứ.

Lý chương quỹ bảy mươi tuổi mới thu nhận đồ đệ, nếu như ông biết được mình mới hai mươi tuổi đã có đồ đệ thì không chừng chém chết mình mất.

Nhạc Phá Nô thấy hăn kiên quyết không chịu thu mình làm đồ đệ thì lại ngược mắt lên:

- Ân công, nếu vậy thì để con theo người đi giết Hung Nô một phen.

Thiếu niên này mới mười lăm tuổi mà đã có một thân võ nghệ tốt như vậy, hơn nữa lại còn can đảm, tương lai nhất định sẽ có tiến triển.

Nó lại đoán ra thân phận của mình, bây giờ đưa nó vào trong quân đội, cũng không phải là chuyện không tốt.

Triệu Tử Văn thầm đánh giá một lát rồi cười nói:

- Chờ sau khi người dưỡng thương khỏe lại rồi hãy tới tìm ta.

- Tạ ơn Triệu ân công.

Nhạc Phá Nô vô cùng mừng rỡ. Nếu như không phải trong người nó mang theo trong thương thì hăn đã nhảy cẫng lên vì đã có thể cùng với Triệu tướng quân đi giết bọn Hung Nô.

Lương Mộ Vũ chỉ thấy thiếu niên Tây Lương này có dũng mà không có mưu cho nên cũng không so đo chuyện Triệu tướng quân lôi kéo người Tây Lương.

Khuôn mặt y nở ra một nụ cười thân thiện:

- Ta muốn mời Triệu tướng quân uống một chén rượu, không biết Triệu tướng quân có thể đồng ý hay không?

Triệu Tử Văn nhìn bầu trời đêm nói:

- Thái tử hình như mời không đúng thời điểm thì phải.

Lương Mộ Vũ cười cười nói:

- Trăng đã lên cao, khôn gian trở nên tĩnh mịch, chính là lúc tốt nhất để uống rượu giải sầu. Triệu tướng quân chẳng lẽ không để cho ta một chút mặt mũi sao?

Triệu Tử Văn hiểu rằng ý trong câu nói của thái tử là uống rượu không đơn giản là chỉ để giải sầu cho nên cười ha hả nói:

- Có thể được cùng với thái tử chè chén thoải mái, tại hạ cầu còn không được nữa là.

- Tiểu Yên, có muốn đi cùng công tử hay không?

Bát hoàng tử và bọn hộ vệ đã di chuyển đồ đạc đi. La Thanh Yên vẫn đứng ở trước cửa nhu cũ, bọn hộ vệ cũng không dám để cho “Triệu phu nhân” mang vác đồ đạc.

Triệu Tử Văn nhìn la Thanh yên cô đơn một chỗ thì không kìm được cất tiếng nói.

Lương Mộ Vũ liền đưa mắt nhìn sang tiểu thư đồng tiểu yên này.

Thấy khuôn mặt của người nay tinh tường, da trắng như tuyết, là một mỹ nhân khó kiếm thì trong lòng thầm nghĩ Triệu tướng quân này thật là người phong lưu.

La Thanh Yên lãnh đạm liếc nhìn Triệu Tử Văn, tỏ vẻ nguyện ý đi theo.

Chỗ mà Lương Mộ Vũ mời Triệu Tử Văn uống rượu cũng cách đây không xa, chỉ rẽ hai con đường mà thôi, tới bên bờ sông Xuân Thủy.

Đây là một tửu quán nhỏ tên là “Hương Huyết Lư”, là một tửu quán nổi danh trong kinh thành.

Lão già chủ quán ở đây thật cổ quái, ngày nào cũng làm một mâm cơm, công việc làm ăn của lão vì thế mà cũng trở nên thịnh vượng, mâm cơm này nghe nói đã xếp một năm rồi.

Một lão bản cổ quái như vậy mà lại cam tâm tình nguyện thức dậy lúc nửa đêm làm một bàn rượu cho Triệu tướng quân và Lương Mộ Vũ.

Lương Mộ Vũ bưng chén rượu nói:

- Ở đây nổi tiếng nhất chính là món cá chép. Vào mùa xuân ăn cá chép béo mập, trong thiên hạ chỉ có duy nhất Hương Huyết Lư này.

- Lão bản này thấy vừa ý cho nên lúc nửa đêm mới làm một bàn rượu mỹ vị cho chúng ta ăn.

Lương Mộ Vũ nhìn Triệu tướng quân nói.

Triệu tướng quân cũng giống như Hoàn Nhân tướng quân, đều nổi tiếng khắp thiên hạ. Chỉ là thanh danh của hãn so với Hoàn Nhan Liệt thì lại hoàn toàn khác nhau, hãn được người trong thiên hạ yêu mến, lão bản ở đây vừa nghe danh Triệu tướng quân thì lập tức mở cửa đón khách.

Lão bản ở Hương huyết Lô dọn bốn món thức ăn, sau đó Lương Mộ Vũ gọi hai vò nữ nhi hồng rồi nói:

- Ta đã sớm nghe nói Triệu tướng quân là người sáng khoái, vậy tối này chúng ta bỏ hết tất cả mọi trói buộc, chèn chén thoải mái một phen được không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 345

Tuyển Phò Mã

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, một tay cầm vò rượu lên nói:

- Trước hết chúng ta cứ như vậy đã!

Hắn ngửa đầu đem trọn bình rượu nữ nhi hồng rót vào miệng, toàn thân tràn ngập khí phách.

Lương Mộ Vũ thấy Triệu tướng quân hào sảng như thế thì cũng nhấc tay cầm một vò rượu nữ nhi hồng lên. Y cơ hồ đồng thời cùng với Triệu tướng quân buông vò, rồi nhìn nhau cười. Cả hai đều có một ý vị thương tiếc anh hùng.

Triệu Tử Văn nhìn nước sông trong xanh như gương, cao giọng cất một câu:

- Ngũ lǎng niên thiếu kim thị đông,

ngân an bạch mã độ xuân phong.

Lạc hoa đập tẩn du hà xử,

tiểu nhập xuân hà tửu tứ trung!

Rượu ngon thật!

(Đây là bài thơ Thiếu Niên Hành của Lý Bạch)

dịch thơ:

Trai trẻ Ngũ Lǎng ghé chợ Kim

Yên vàng ngựa trắng gió xuân lên

Hoa rơi cứ đập đi đâu vậy

Quán rượu giai nhân muốn đến tìm

- Nghe đồn võ nghệ Triệu tướng quân siêu quần mà văn chương cũng bất phàm. Hôm nay gặp mặt quả là trăm nghe không bằng một thấy.

Lương Mộ Vũ cất tiếng cười ha hả.

Lúc này, lão bản Hương Huyết Lư đã mang cá chép bưng lên, nghe thấy bài thơ này thì thầm khen là thơ hay, tỏ ra vô cùng sùng kính với Triệu đại nhân.

Đợi sau khi lão bản đi, trong mắt Lương Mộ Vũ liền hiện ra một tia sắc lạnh, khẽ cười nói:

- Rượu cho dù tốt nhưng vẫn có độc, chẳng lẽ Triệu tướng quân không sợ sao?

Triệu Tử Văn nghe thấy lời này thì liền cười nói:

- Thái tử nói như vậy rất đúng.

Hắn định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi, cười cười nhìn thái tử Tây Lương này.

- Huynh nói là ta nó rất đúng chuyện gì?

Lương Mộ Vũ ngạc nhiên mỉm cười hỏi. Quả nhiên y đối với lối suy nghĩ này không thích ứng được.

Triệu Tử Văn suy nghĩ cầm chén rượu trong tay lên cười nói:

- Ta cho rằng thái tử nói rất đúng, rượu cho dù tốt nhưng cũng không nên quá mê luyến.

Lương Mộ Vũ nghe thấy lời giải thích này thì ngạc nhiên không biết nói gì. Đột nhiên, y phá lên cười ha ha:

- Triệu tướng quân thật là biết nói đùa.

Vò hông tửu này chính là nữ nhi hồng. Hồng tửu này tuy tốt nhưng cũng không nên mê luyến. Lời nói của Triệu Tử Văn ẩn ý kiếp trước vì rượu mà mình mới tới đây, Lương Mộ Vũ nghe hiểu được mới là chuyện lạ.

Đôi mắt Lương Mộ Vũ đột nhiên trở nên nghiêm trang, trong mắt bắn ra từng luồng tinh quang:

- Chẳng lẽ Triệu đại nhân không sợ ta gây bất lợi hay sao?

Thần sắc Triệu Tử Văn vẫn thản nhiên như trước:

- Ta muốn biết, thái tử vì sao lại muốn giết ta?

Cường long không ép được đầu xà.

Triệu Tử Văn bây giờ vẫn đang ở Tây Lương nhưng không hề khiêu chiến với lực lượng của Tây Lương. Trong lòng hắn rất tự tin rằng thái tử Tây Lương tuyệt đối sẽ không có sát ý với hắn.

Tây Lương thái tử cười cười nói:

- Chẳng lẽ Triệu tướng quân cho rằng Lương Mộ Vũ này là người không có mưu lợi gì sao?

Đúng vậy, trải qua thời gian ngắn ngủi cùng nhau uống rượu, Triệu Tử Văn đã biết thái tử này là người có mưu lược, có thể coi là một nhân vật kiêu hùng. Thế nhưng chim mà không đẻ trứng được ở Tây Lương thì anh hùng cũng trở thành cẩu hùng.

Triệu Tử Văn không nhanh không chậm uống một ngụm nữa nhi hồng, hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ thái tử lại làm chuyện moi hở răng lạnh hay sao?

Nghe câu nói này của Triệu tướng quân, Lương Mộ Vũ liền nở ra một nụ cười khổ:

- Triệu tướng quân quả là thông minh tuyệt đỉnh. Ta sẽ không làm, và cũng không dám làm, bởi vì nếu ta làm thì sẽ làm cho thực lực của Hung Nô hôm nay ngày một hưng thịnh. Thử hỏi bây giờ có ai có khả năng cầm đầu để đánh đuổi bọn Hung Nô đây? Toàn bộ hy vọng của Trung Nguyên đành phải ký thác vào người Triệu tướng quân.

Lương Mộ Vũ biết rằng chuyện này với Triệu tướng quân có can hệ rất lớn.

Nhớ ngày đó quân Hung Nô giết mấy vạn dân chúng Tây Lương, còn công phá thẳng vào thành Hưng Khánh khiến cho Tây Lương thiếu chút nữa bị diệt vong. Hôm nay Tây Lương đã phục quốc trở lại, bọn họ có huyết hải thâm cừu với Hung Nô thì làm sao có thể để cho Hung Nô xen vào chuyện hôn sự này chứ.

Lương Mộ Vũ trong lòng nghĩ đến mối thù thì cảm thấy kích động.

Hôm nay hẳn tìm Triệu tướng quân chính là để dò xét nội tình. Triệu Tướng quân hữu dũng hữu mưu, võ nghệ siêu quần, nếu như muốn giết hẳn thì quả là khó hơn lên trời.

Sự dao động trong lòng Lương Mộ Vũ đã dần dần ổn định lại.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Ta muốn biết người nhờ huynh giết ta đã đồng ý cho huynh cái gì?

- Đồng ý mang Ung Châu phân chia cho Tây Lương.

Trong mắt Lương Mộ Vũ hiện ra một vẻ bất lực. Bây giờ đất đai của Tây Lương còn nhỏ, đúng là rất cần một mảnh đất phì nhiêu, đáng tiếc là muốn được miếng lợi này thì phải trả giá quá lớn.

Thủ bút này của An vương đồng ý chia Ung Châu cho Tây Lương.

Phải biết rằng, Ung Châu chính là ở phía sau Cam Túc, là một vùng đất màu mỡ.

Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ, An vương thật sự là muốn giết ta mà không tiếc tất cả mọi thứ.

Triệu tướng quân không phải là người ăn cơm chùa. Hắn biết rằng Lương Mộ Vũ tuyệt không thể đáp ứng để mất đi dân tâm. Chỉ là sự hấp dẫn trong chuyện này quá lớn, thái tử Tây Lương đang ngả nghiêng, bây giờ chỉ cần cho y một chút áp lực dư luận là y sẽ không còn ý nghĩ này nữa.

Chẳng phải mình còn có ma nữ tóc trắng ở đằng sau sao? Có nàng ở đây thì còn sợ gì thái tử tiểu quốc này nữa.

Triệu Tử Văn nhìn La Thanh Yên đang mở to hai mắt đứng ở đằng xa thường thức phong cảnh.

La Thanh Yên chuyển sang phía hăn lạnh lùng nhìn một cái.

Đôi mắt Triệu Tử Văn chuyển sang trên người thái tử rồi cười nói:

- Có đúng là trong đó ghi là muốn giết ta hay không?

- Đúng là như vậy, chỉ là ta vẫn chưa đáp ứng. Bởi vì Triệu tướng quân đã dám đến đây thì tuyệt đối có năng lực tự bảo vệ mình.

Mục quang của Lương Mộ Vũ chuyển sang nhìn khuôn mặt như làn sương lạnh của La Thanh Yên. Rõ ràng y đã nhận ra thân phận của nàng.

Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên, Lương Mộ Vũ làm sao không biết được.

Chỉ là lúc mới nhìn tiểu thư đồng này, y vẫn còn chưa nhận ra, vừa rồi mới phát giác ra thân phận của nàng.

Nếu như Triệu tướng quân và La Thanh Yên liên thủ với nhau thì thiên quân vạn mã cũng không ngăn cản nổi bọn họ. Huống chi là dân chúng Tây Lương vô cùng sùng kính Triệu tướng quân.

Trên trán Lương Mộ Vũ toát ra từng giọt mồ hôi lạnh. Nếu mình thật sự hạ độc, chỉ sợ mưu kế không những không thành mà cái mạng nhỏ cũng bỏ

ở đây.

La Thanh Yên từ trước đến nay vô cùng lạnh lùng, không thích náo nhiệt cho nên y cũng không quấy rầy bạch phát ma nữ trong truyền thuyết này.

- Lương thái tử, người biết An thế tử ở lại chỗ nào không?

La Thanh yên bỗng nhiên thốt ra một câu, trong thanh âm có một tia hàn ý, khiến cho người nghe có cảm giác rơi xuống khe tuyết vậy.

Lương Mộ Vũ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ các chủ lại hỏi hẩn câu này. Thần sắc y lập tức khôi phục lại vẻ bình thường rồi cười nói:

- An vương tạm thời ở Nguyệt Mãn lâu.

- Nguyệt Mãn Lâu sao?

La Thanh Yên khẽ nói một câu, sau đó thân ảnh quý mị chợt lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm đen.

Lương Mộ Vũ trợn mắt nhìn theo hình bóng xinh đẹp của bạch phát tiên tử này:

- Người này chẳng lẽ là La các chủ.

Ma nữ tóc trắng này cùng với tên Sở yêu nhân có thực lực ngang nhau, đấu ba ngày ba đêm chỉ sợ vẫn chưa phân thắng bại, há có thể ám sát thành công Sở Thăng được.

Cho nên Triệu Tử Văn biết rằng tỷ tỷ chỉ đi thăm dò tin tức, hẩn nhắc chén lên cười nói:

- Thái tử không cần quan tâm đến nàng, chúng ta tiếp tục uống rượu.

Triệu tướng quân này không lo lắng thì ta còn lo lắng gì nữa?

Lương Mộ Vũ nhắc chén rượu lên đứng dậy đối ẩm với hẩn.

Đêm nay, Triệu Tử Văn cùng với Lương Mộ Vũ nói chuyện rất nhiều với nhau, Triệu Tử Văn đề nghị Lương Mộ Vũ cùng hẩn xử lý Hoàn Nhan Liệt để trừ hậu hoạn nhưng tại vì lần này Hoàn Nhan Liệt tới đây để tham gia cuộc thi tuyển chọn phò mã, hẩn nữa võ công của hẩn lại cao cường cho nên Lương Mộ Vũ không muốn, chỉ sợ cái được không bù được cái mất. Đợi cho đến khi công chúa tuyển được phò mã rồi sẽ tính kỹ hơn.

Cũng không biết tại sao mà các tướng quân Hung Nô đều thích công chúa Trung Nguyên. Đầu tiên là muốn thành thân với An Ninh, bây giờ lại đến lượt Hoàn Nhan tướng quân muốn làm phò mã.

Hung Nô và Tây Lương có thâm cừu với nhau, làm sao có thể để Hoàn Nhan Liệt làm phò mã được.

Trong lòng Triệu Tử Văn thầm suy đoán, tên Hoàn Nhan Liệt này đến đây để tham gia cuộc tuyển chọn là giả, trợ giúp Hạng Long Uyên mới là chính.

Lăng Mộ Vũ thân là thế tử cho nên không muốn nói ra người muốn giết Triệu tướng quân là hãn.

Rạng sáng ngày hôm sau, thái tử Tây Lương phái người báo cho Bát hoàng tử Hạng Long Không là hôm nay bắt đầu tuyển phò mã.

Mới sáng sớm, Triệu Tử Văn và Hạng Long Không đã bước đi trên con đường ở hoàng thành, dừng chân ở “Hưng Long Các” ăn điểm tâm sáng.

Công chúa Tây Lương lần này tuyển phò mã so với người hiện đại cũng không khác lắm. Đầu tiên là xem tướng mạo, ngũ quan đoan chính rồi mới cho vào vòng tiếp theo. Vì danh dự của hoàng thất cho nên tướng mạo phò mã của công chúa nhất định không thể tầm thường được.

Vì bây giờ là sáng sớm cho nên số người tới báo danh không nhiều. Triệu Tử Văn và Hạng Long Uyên dùng trà một lúc lâu mới thấy từng dòng người tiến tới, số người tới ghi danh ngày càng nhiều, lúc này ba người mới đứng dậy xuống lầu.

- Lọc thẩm giúp ta xem thử xe, báo danh à?

Ba tiền mười cá, năm tiền hai mươi quá. Ừ được rồi, nếu sau này ta được làm phò mã, sẽ không bán nặng lãi cho người.

Một tiểu hậu sinh có sắc mặt ngăm đen cởi tạp dề ra chạy tới chỗ ghi danh.

Triệu Tử Văn ở Hưng Long Các thấy vậy liền nói:

- Chuyện này là sao? Ngay cả một người bán hàng rong cũng có thể tham dự cuộc tuyển chọn phò mã được hay sao?

Thị tòng của Bát hoàng tử cười nói:

- Lần tuyển chọn phò mã của quân chúa Hưng Bình này, ngay cả một người ăn xin cũng có thể tham gia.

Dòng người phía trước ào ạt tiến tới, xô đẩy nhau. Quan sai giữ gìn trật tự liền đem roi da quất xuống, quất lớn:

- Cút ngay, tất cả cút hết ngay để cho khâm sai đại nhân đi vào. Con mẹ các người, các người không làm phò mã được định làm thái giám sao?

Từ phía xa, một công tử mặc áo trắng dẫn đầu đoàn người tiến vào. Dáng người tựa như liễu trước gió, mặc dù hơn bảy nghìn người đang chen chúc nhưng cũng không có ai có thể đến gần nàng được.

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy cả kinh, hăn đột nhiên hét to một tiếng. Thế nhưng thân ảnh của vị công tử này đã biết nhất trong đám người, trong lòng hăn không tìm được thăm nghĩ, chẳng lẽ hình ảnh về tiểu ny tử khả ác đó chỉ là ảo giác hay sao?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 346

Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Người Ngoài

"Đợi đến khi tướng công tìm được nàng, lúc đó cứ chờ gia pháp hầu hạ đi." Triệu Tử Văn thầm tức giận nói một câu, bóng dáng xinh đẹp của vị công tử vừa rồi đã biến mất tăm.

Chỗ báo danh người đen như kiến, người bên trong chen chúc vào với nhau chân không chạm đất. Bát hoàng tử bị sáu tên hộ vệ vây vào bên trong, cũng bị người ta chen lấn xô đẩy mà ngã nghiêng cả người. Đám báo danh nhất thời sợ hãi tránh xa phía sau, lại bị người khác lợi dụng cơ hội chiếm lấy vị trí rồi đứng vững ở chỗ đó như núi Thái Sơn.

Chỗ ghi danh bị người ta vây chặt như nêm đột nhiên vang lên khẩu âm của một vị người Đại Kinh:

- Buồn cười thật, chẳng lẽ phò mã nhất định phải biết chữ sao?

Trên đài có một vị huynh đệ đang đứng, khi hẳn phải ghi tên của mình lên thì lại cầm bút gạch chéo vào sổ.

Triệu Tử Văn vừa nghe thấy lời này thì thiếu chút nữa đã ngã đập đầu xuống đất, đây là người xứ nào, tuyển vợ vẫn mà được à, phải tự mình hiểu lấy chứ? Công chúa chính là con của hoàng đế, là cô gái cao cấp nhất trong những cô gái. Dù là một nước nhỏ như Tây Lương nhưng cũng đường đường là công chúa của một nước, chắc chắn đã được giáo dục rất tốt, muốn tài thì có tài muốn đẹp có đẹp, sao tuyển phò mã lại tùy tiện, không biết chữ mà cũng dám lên đài sao?

Ngự Sử tuần thành dẫn theo hơn hai mươi tên nha dịch trực tiếp đập bay tên đàn ông không biết chữ này rồi quát lớn:

- Không biết chữ thì đi về học thêm, nếu đến đây quấy rối thì chú ý cái đầu của người!

Bát Hoàng tử nhượng mày:

- Sao chỗ này lại lộn xộn như vậy, người báo danh quá nhiều, bên ngoài cũng còn rất nhiều.

Hạng Long Không quét ánh mắt về phía những tên đàn ông đang đứng chen chúc khắp bốn phía, chỉ thầm thở dài cũng không nói thêm lời nào.

Người theo hầu ngưỡng ngừng cười nói:

- Đúng vậy thưa điện hạ, hoàng đế Tây Lương đã nói sẽ tuyển phò mã trên khắp thiên hạ. Chỉ cần tên nào có tướng mạo đường hoàng, cử chỉ ngay thẳng, là người có giáo dục tuổi từ mười sáu đến hai mươi đều có thể tiến vào vòng trong, tất cả những thứ còn lại như xuất thân hay nghề nghiệp đều không quan trọng.

Triệu Tử Văn trợn tròn mắt:

- Điều kiện dễ dãi như vậy sao? Hưng Bình công chúa dù sao cũng là lá ngọc cành vàng, không cần phải khoa trường như vậy chứ?

Bát Hoàng tử nghe thấy điều kiện tuyển chọn phò mã phức tạp như vậy thì lại càng nhíu chặt mày:

- Quá nhiều người, trình độ gì cũng có, đến bao giờ mới ghi danh xong đây?

- Ít nhất cũng phải mười ngày!

Người theo hầu suy nghĩ một chút rồi khẽ nói.

Bát Hoàng tử lại phát ra một tiếng than nhẹ, Triệu Tử Văn biết trong lòng Hạng Long Không luôn muốn quay trở về Đại Kinh, hình như y cũng không có hứng thú với vị trí phò mã và công chúa Tây Lương lắm.

Khâm Sai đại thần chọn rể đã đến làm cho chỗ ghi danh lập tức yên tĩnh trở lại. Những tên thanh niên xuất sắc cố ý muốn trở thành phò mã đều cố gắng làm chính mình trở nên nổi bật. Triệu Tử Văn lại cười đến mức đỏ mặt tía tai, đây rốt cuộc là chọn phò mã, hay là chọn cái quái gì thế này? Hưng Bình công chúa sao có thể từ trong đám con nít mười sáu tuổi chọn một tên làm phò mã gia chứ?

Một lát sau chỗ ghi danh đột nhiên phát ra một tiếng nổ nặng nề, chỉ thấy một gã đàn ông đang cầm một cây lang nha bổng lớn trong tay kê lên trên bờ vai rộng. Hắn dùng những bước chân thành thịch đi về phía ba vị Tuyển

Hôn sứ trên đài. Hai bàn chân không lồ của tên này vừa bước lên bậc thang thì bậc gỗ dưới chân lập tức phát ra một tiếng gãy rất lớn.

Triệu Tử Văn cảm thấy dở khóc dở cười, làm cái quái gì đây? Luận võ chọn rể sao?

Ba vị Tuyển Hôn sứ nhìn thấy cây lang nha bổng đen như mực thì sợ đến mức trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Nhưng lão thái giám đứng phía sau ba vị kia lại niệm Liên Hoa Chi rồi nháy mắt cười nói:

- Thân thể của vị tiểu ca này quả thật rất tuyệt, Hưng Bình công chúa của chúng ta nhất định sẽ chọn trúng hẳn.

"Bà ngoại tên biến thái này, ta thấy người chọn trúng hẳn mới đúng!" Triệu Tử Văn nhìn thấy bộ dạng thèm chấy dãi của lão thái giám trên đài, lão già này giống hệt nhân yêu, Tử Văn đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

- Tên rất hay, tiến vào, tiến vào vòng tiếp theo!

Ba vị Tuyển Hôn sứ nghe thấy lời nói của lão thái giám thì cảm thấy sau lưng phát lạnh, bọn họ quyết định để tên trước mặt biến đi cho nhanh. Công chúa có nhìn trúng tên khốn này hay không, điều đó chẳng liên quan gì đến bọn họ cả.

Sau chỗ ghi danh chính là nội viện, những tên thanh niên đạt tiêu chuẩn của vòng sơ tuyển đang nở nụ cười chân thành thăm hỏi lẫn nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười sảng khoái. Đám người này nhìn thì giống như đang kề vai sát cánh với nhau, nhìn bộ dạng như anh em ruột thịt.

Nhưng trong khoảng sân nhỏ này lại có những vài chục anh em ruột thịt, mà Tây Lương chỉ có thể gả công chúa cho một vị duy nhất mà thôi. Những tên này thoạt nhìn thì cảm thấy trò chuyện rất vui vẻ, nhưng đợi đến khi chọn phò mã thì những anh em ruột thịt này nếu không phải dùng vài chục cặp mắt nhìn chăm chăm vào công chúa, lúc đó có lẽ những cánh tay đang khoát lên vai anh em một cách thân thiết sẽ thuận thế hạ xuống bóp chết "anh em" bên dưới.

Bất hoàng tử dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ bên cạnh mà cuối cùng cũng thuận lợi bước chân lên những bậc thang chỗ ghi danh. Ba vị tuyển hôn sứ

nhìn thấy một vị công tử môi hồng răng trắng tiến lên thì khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười, vừa nhìn đã biết ba vị này chắc chắn sẽ thông qua.

- Ghi tên tuổi, thông qua.

Vị tuyển hôn sứ ngồi giữa cười nói.

Gương mặt trắng nõn của Bát hoàng tử không chút sợ hãi, cũng không vui mừng, hần chậm rãi đi đến cạnh bàn viết xuống ba chữ Hạng Long Không thật to.

Hạng Long Không sao? Ba vị tuyển hôn sứ cảm thấy kinh hãi rồi vội vàng đứng lên ôm quyền nói:

- Thì ra là Bát hoàng tử Đại Kinh, thật sự thất lễ, thất lễ rồi!

Hưng Bình công chúa chọn rể khắp thiên hạ nên đối xử với tất cả những người báo danh đều như nhau. Dù là hoàng tử hay bình dân đều phải đích thân đến báo danh, mà công chúa có thể nhìn trúng hay không thì phải xem có may mắn hay không.

Hạng Long Không mỉm cười:

- Ba vị đại nhân không cần đa lễ, ta cũng chỉ là người hưởng ứng lời triệu tập phò mã mà thôi.

Trong lòng các vị tuyển hôn sứ đều cảm thấy kỳ quái, thế tử Hạng Long Uyên của Đại Kinh vừa rồi cũng đã đến, hoàng thượng Đại Kinh vì sao lại cho phép hai vị hoàng thất chính thống đi đến ghi danh vị trí phò mã chứ.

- Hoàng tử Đại Kinh đến Tây Lương chúng ta để đăng ký làm phò mã gia sao?

Mấy trăm vị thanh niên Tây Lương vội vàng giơ tay kháng nghị:

- Chúng ta phản đối, nước phù sa không được chảy ruộng ngoài, công chúa Tây Lương chúng ta chọn rể, sao có thể để hoàng tử Đại Kinh ghi danh được?

Tất cả đám người ở đây đều biết rõ, sợ rằng phải nói bọn họ chột dạ mới đúng. Hoàng tử Đại Kinh và công chúa Tây Lương rất môn đăng hộ đối, khó có thể tìm được chuyện hôn sự tốt hơn. Lại nói ngày hôm nay Tây Lương khí đờn lực bạc, chỉ cần bọn họ kết giao với Đại Kinh thì quốc chủ Tây Lương chắc chắn sẽ chỉ mong sao lập tức đồng ý Bát hoàng tử làm con

rể. Cho nên tất cả những thanh niên Tây Lương đến đây ghi danh không phản đối mới là lạ.

Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài sao? Triệu Tử Văn nghe xong mà sáng mắt ra, chẳng lẽ công chúa Tây Lương phải gả cho đám người chăn heo nuôi gà các người à! Cũng không mở mắt nhìn xem tình hình dân cư của Tây Lương hiện nay thế nào sao?

Hạng Long Không cũng căn bản chẳng thèm để ý đến những tên dở hơi đang phản đối bên dưới, y được đám hộ vệ che chở rồi chậm rãi bỏ đi.

- Triệu tướng quân chẳng lẽ người không chuẩn bị báo danh sao?

Tên người hầu đột nhiên nháy mắt rồi nhìn về phía Triệu Tử Văn cười hề hề.

Triệu Tử Văn nghe thấy vậy thì tức giận nói:

- Ta đến đây để giúp đỡ điện hạ lên ghế phò mã, không phải đến đây để tranh đoạt.

"Đám thanh niên Tây Lương bên dưới đều rất xấu xí, công chúa kia chắc chắn cũng chẳng khá hơn gì, nói không chừng lại phải cưới một người quái dị quay về, mà mình còn thiếu vợ nữa sao? Nếu quả thật phải lấy thêm một hai em nữa, thì chắc chắn sẽ không ứng phó nổi!" Triệu Tử Văn thầm nghĩ trong lòng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 347

Thủy Triều Ca Đầu

Một tiểu thái giám đột nhiên xuất hiện trước mặt Bát Hoàng tử rồi cung kính dâng thiệp mời lên:

- Bát Hoàng tử điện hạ, tối nay quốc vương chúng tôi bày yến mở tiệc chiêu đãi ngài và Triệu tướng quân để tận tình địa chủ, hy vọng hai vị đừng quên đến phó ước đúng giờ!

Hạng Long Không khẽ gật đầu:

- Xin chuyển lời lại với Quốc chủ, ta và Triệu tướng quân nhất định sẽ đến đúng giờ!

Sau đó người hầu của Bát Hoàng tử lập tức nhận lấy thiệp mời. Điều này làm cho tất cả thanh niên Tây Lương đến đây ghi danh vị trí phò mã phải đỏ hồng mắt, chẳng lẽ hoàng thượng còn phải tìm tên Bát Hoàng tử này để bàn chuyện hôn sự sao?

- Yên lặng, yên lặng, nếu còn ồn ào thì tất cả đều mất tư cách ghi danh.

Tuyển Hôn sứ đưa mắt nhìn xuống đám thanh niên đang hò hét dưới đài, hẳn không thể áp chế được cơn tức, vỗ bàn một cái rồi quát lớn.

Tất cả thanh niên đến đây ghi danh đều ngậm miệng lại rồi câm như hến, chỗ ghi danh lại bắt đầu trở nên yên tĩnh.

- Triệu tướng quân, chúng ta đi thôi!

Hạng Long Không chẳng muốn so đo với những tên bình dân này, hẳn thân nhiên nói.

Triệu Tử Văn đảo mắt nhìn khắp bốn phía, hẳn cũng không phát hiện ra hình bóng quen thuộc vừa rồi nên vội vàng đi theo hoàng tử trở về khách điếm.

Hôm nay La Thanh Yên cũng không quay về khách điếm, hình như nàng đang giám sát những hành động của đám người Thế tử Hạng Long Uyên.

Đến nửa đêm, thịnh yến chào đón Bát Hoàng tử và Thế tử bắt đầu được mở màn long trọng tại Ngự Hoa Viên. Hàng trăm vị quan đến đây, những cung nữ xinh đẹp và vũ công quần áo thơm mát bóng dáng thướt tha, lầu các được trang hoàng rực rỡ bằng những đèn màu tươi sáng. Chỗ này có hàng ngàn bàn tiệc, tất cả đều biểu hiện rõ lễ đài của Quốc chủ Tây Lương đối với bốn vị khách quý đến từ Đại Kinh. Cung nữ và thái giám bận rộn đi qua đi lại trong yến tiệc, bưng khăn rót rượu hầu hạ rất chu đáo. Đám người ở đây nói chuyện vô cùng vui vẻ, đám đàn ông thì khoe khoang với nhau rất rộn rã.

Triệu Tử Văn ngồi bên cạnh Bát Hoàng tử, đối diện chính là Sở Vương nhân yêu. Bọn họ đang trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, ai cũng không phục.

Đúng lúc này một âm thanh the thé vang lên:

- Quốc chủ đến!

Tất cả quan lại Tây Lương lập tức quỳ xuống:

- Quốc chủ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đám người Sở Thăng, Hạng Long Uyên, Hạng Long Không, Triệu Tử Văn lại không phải người Tây Lương, tất nhiên cũng không cần phải làm đại lễ này. Bọn họ chỉ đứng thẳng người ôm quyền giữ lễ.

Chỉ thấy một người mặc hoàng phi đẹp đẽ đi vào, Quốc chủ Tây Lương chậm rãi đi lên vị trí chủ yến. Quốc chủ Tây Lương quốc là một người đàn ông trung niên, mặc long bào màu vàng, mày rậm mắt to, vẻ mặt thô cuồng rất uy vũ, hai tròng mắt lại lóe lên sự uy nghiêm.

Quốc chủ vung ống tay áo có hình rồng:

- Các vị ái khanh, miễn lễ!

Ánh mắt của Quốc chủ Tây Lương lại nhìn về phía bốn người Đại Kinh, đầu tiên ánh mắt của hắn nhìn về phía Triệu Tử Văn nhưng sau đó lại hướng về phái Bát Hoàng tử cười nói:

- Vị này chắc là Bát Hoàng tử, khi trẻ mang theo Lương Mộ Vũ đến Hàm Đan thì người mới tám chín tuổi, không ngờ thời gian trôi qua nhanh

như vậy, bây giờ đã trở thành một vị công tử hào hoa. Xem ra ta cũng đã già rồi.

Khi nghe thấy những lời này thì Triệu Tử Văn lập tức giật mình tỉnh ngộ, thì ra năm xưa vị Quốc chủ Tây Lương này đưa Lương Mộ Vũ đi Hàm Đan, hèn gì Lương Mộ Vũ lại biết Bát Hoành tử điện hạ.

- Hôm nay gặp lại thấy vẻ mặt bá phụ vẫn rất hồng hào, vẫn còn cường thịnh như năm xưa!

Hạng Long Không cung kính nói.

Quốc chủ cười ha hả rồi nâng chén rượu lên hướng về phía Thế tử Hạng Long Uyên và Sở Thăng:

- Thế tử, Sở vương, trăm mời các người một chén!

- Tạ Quốc chủ!

Hạng Long Uyên và Sở Thăng cùng nâng chén nhưng trong mắt lại lóe lên một tia không vui. Đúng vậy, Quốc chủ Tây Lương rõ ràng nhiệt tình với Bát Hoành tử hơn, bọn họ có muốn cao hứng cũng không cao hứng nổi.

Ánh mắt của tất cả quan viên đều không nhìn được phải nhìn về phía bốn vị khách quý đến từ Đại Kinh, bọn họ biết Bát Hoành tử và Thế tử bất hòa như nước với lửa. Hôm nay hai người kia đều vì vị trí phò mã, rõ ràng đang muốn lôi kéo Quốc chủ. Nhưng lúc này là công chúa chọn phò mã chứ không phải Quốc chủ chọn phò mã, cho nên tất cả đều phải xem Hưng Bình công chúa có nhìn trúng hay không.

Từ xưa đến nay việc chọn phò mã vô cùng phức tạp, phò mã là phu quân của công chúa, vợ chồng sống với nhau có ân ái hay không phải xem phò mã có thích công chúa không, công chúa có thích phò mã hay không. Nếu hai bên cùng vui vẻ thì vợ chồng sẽ thuận hòa, Nhưng công chúa có cơ hội tìm hiểu bọn họ, để nàng biết rõ ai là người hợp ý mình, hợp lòng mình sao? Cơ hội này không thể có được. Nếu chỉ dựa vào tướng mạo mà kiếm được một phò mã tình chàng ý thiếp thì sợ rằng còn khó hơn lên trời. Đến đêm động phòng hoa chúc công chúa mới có thể hiểu được tính tình phò mã của mình, lúc đó phò mã có hợp với chính mình hay không thì cũng là chuyện sau khi thành thân rồi. Cho nên tuyển phò mã phạm vi lớn thật ra

cũng chính là một canh bạc, cũng không biết vì sao Hưng Bình công chúa lại muốn chọn rẽ khắp thiên hạ.

Lúc này ở vị trí trung tâm yến tiệc có một giọng nói trong trẻo vang lên, trong đám cung nữ xinh đẹp đi ra một người mặc hoa phục. Trang phục của nàng rất kín đáo, gương mặt xinh đẹp vì đánh quá nhiều phấn mà trở nên dung tục, trên đầu nàng cài một cây Hoàng Kim trâm bích ngọc đang phát ra những tiếng kêu leng keng. Nàng trực tiếp đi thẳng ra sân khấu, bên người còn mang theo một cây đàn tỳ bà. Nàng ngồi xuống, những ngón tay nhỏ nhắn bắt đầu di chuyển, tiếng đàn tỳ bà dễ nghe lập tức vang lên, tiếng ca của nàng véo von giống như chim vàng anh. Khi cung nữ này hát xong thì tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ, sau đó những cô gái khác lại lần lượt lên đài biểu diễn, khiêu vũ, làm thơ, viết chữ, vẽ tranh, thậm chí còn có cả múa kiếm.

Quốc chủ hướng về phía Thế tử, Bát Hoàng tử và Sở vương mời rượu, nhưng lại không mời Triệu tướng quân. Điều này làm cho tất cả đại thần cảm thấy nghi hoặc, tuy ba người kia thân phận cao quý hơn Triệu tướng quân nhưng có thể nói danh vọng của Triệu tướng quân trong thiên hạ lại không có kẻ nào bằng.

Sở Thăng nở nụ cười âm hiểm:

- Xem ra Quốc chủ Tây Lương có chút thành kiến với Triệu Tử Văn.
- Điều này cũng chưa hẳn là vậy!

Hạng Long Không nghe được lời của Sở Vương, vẻ mặt lập tức biến đổi nói:

- Nếu Quốc chủ cố ý muốn mời rượu Triệu Tử Văn vào lúc cuối cùng, như vậy có thể thấy Quốc chủ vô cùng coi trọng Triệu Tử Văn.

Lúc này một âm thanh của thái giám được xướng lên:

- Thái tử đến!

Lúc này Lương Mộ Vũ đang mặc một bộ hoàng bào, đầu đội mũ vàng tiến thẳng về phía ghế không nhanh không chậm.

- Phụ hoàng, thứ cho nhi thần đến muộn!

Lương Mộ Vũ không chút sợ hãi hướng về phía Quốc chủ nói.

Quốc chủ Tây Lương biết đứa con trai duy nhất của mình chẳng phải loại người không tuân thủ thời gian, chắc hẳn có chuyện gì đó quan trọng. Quốc chủ nghiêm mặt nói:

- Còn không mau hướng về phía bốn vị khách quý nhận lỗi!

Cung nữ vội vàng rót rượu cho Thái tử, Lương Mộ Vũ lại nâng chén rượu lên hướng về phía bốn vị khách quý nói:

- Tại hạ vừa rồi có chuyện gấp, cho nên mới đến trễ, thật thất lễ, mong bốn vị lượng thứ cho!

Hạng Long Uyên cười nói:

- Thái tử bận rộn là phúc cho muôn dân, Thái tử không cần chú ý!

Tên này vô mộng ngựa rất rõ ràng, Triệu Tử Văn và Bát Hoàng tử đều là loại người không thích nịnh nọt nên cũng không nói thêm điều gì mà chỉ cười nhạt một tiếng.

Quốc chủ Tây Lương đột nhiên nói:

- Mộ Vũ, đến đây cùng ta kính Triệu tướng quân một chén!

Nghe Quốc chủ nói như vậy, tất cả đám người ngồi đây đều phải sợ hãi. Thì ra Quốc chủ muốn cùng Thái tử kính rượu Triệu tướng quân. Người nào có thể được Quốc chủ và Thái tử cùng chúc rượu, đây đúng là vô cùng vinh quang.

Lương Mộ Vũ mỉm cười rồi nâng chén hướng về phía Triệu tướng quân:

- Triệu tướng quân, hy vọng khi Hung Nô xuôi Nam ngài có thể thống lĩnh đại quân bảo vệ tộc Hoa Hạ vĩnh viễn trường tồn.

Triệu Tử Văn cũng không có bất kỳ vẻ ngạc nhiên nào chỉ mỉm cười nâng chén:

- Nhất định!

Hai chữ này xem ra cũng khá hời hợt, nhưng tất cả mọi người đều biết muốn có được hai chữ đó cần phải bỏ ra một cái giá thể nào.

Tây Lương và Hung Nô có huyết hải thâm thù, Quốc chủ sao lại không biết chuyện Hung Nô sợ hãi Triệu tướng quân chứ? Triệu tướng quân là người có thể chống lại kỵ binh của Hung Nô đấy.

Vẻ mặt Sở Thăng trở nên âm trầm, y rõ ràng không phục Triệu Tử Văn được đãi ngộ cao như vậy. Hạng Long Uyên khẽ nhấp chén rượu ngon,

giống như tất cả đều nằm trong dự đoán của mình.

- Nghe nói Triệu tướng quân thơ ca xuất chúng, không bằng làm một bài cho đám cung nữ hát lên trợ hứng, thế nào?

Quốc chủ mỉm cười nhìn Triệu Tử Văn nói. Phi tử của lão ở bên cạnh cũng đã được nghe qua đại danh của Triệu tướng quân, cũng rất khâm phục hẳn. Lúc này bà ta đang dùng cặp mắt xinh đẹp nhìn Triệu tướng quân từ đầu đến chân.

- Nếu Quốc chủ đã có nhã hứng, ta sẽ làm một bài vậy.

Triệu Tử Văn trầm ngâm một lát, đột nhiên hẳn nghĩ đến Lăng Nhi và Lâm hồ mị tử, cũng không biết khi nào mới gặp được các nàng. Hẳn không khỏi cảm thấy đau thương rồi cất giọng khẽ thì thầm:

-Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cười gió bay lên vút,

Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đây với mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

(Bài thơ Thủy Diệu Ca của Tô Thức, Tô Thức, tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn

nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Dịch thuật: Nguyễn Hiến Lê, theo vi. wikipedia. org)

- Thơ hay!

Cặp mắt hổ của Quốc chủ trở nên sáng ngời, lão võ tay khen hay:

- Triệu tướng quân quả thật văn võ song toàn.

Lương Mộ Vũ cũng thâm hiểu ra ý nghĩa, hấn lập tức vỗ tay hai tiếng, cung nữ lập tức bước ra tấu ra khúc nhạc tươi đẹp. Bọn họ khẽ xướng:

- Máy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Những âm điệu uyển chuyển lại càng khắc sâu vào lòng người hơn cả thơ từ, hát lên những thăng trầm của đời người, đau thương và đến từ tận đáy lòng. Khúc hát làm người ta chỉ mong sao cuộc sống được lâu dài, cùng thuyền quyên trên ngàn dặm đường đời.

Quốc chủ Tây Lương lại nhớ tới tình cảnh đau thương nước mất nhà tan năm xưa, không kìm được phải lệ nóng lưng tròn. Sau khi phấn đấu mười năm cuối cùng lão cũng đã phục quốc, người nhà đoàn tụ, ngay cả tiểu công chúa đã mất tích hơn mười năm cũng quay về Tây Lương, đây là điều làm lão cảm thấy vui mừng nhất.

Tất cả những giai điệu của khúc hát đều bao hàm tình cảm giống như ngựa chạy nước rút, thoải mái mà hấp dẫn, kết cấu chặt chẽ, rõ ràng mạch lạc, tình cảnh giao hòa. Tất cả mọi thứ đều xoay quanh và mở rộng từ chữ "nguyệt", âm thanh lúc bổng lúc trầm rời xa những bụi bặm trần thế rồi lại nhập vào thế tục. Những ca từ chặt chẽ và tự nhiên biểu hiện năng lực ngôn ngữ cao siêu và sự lãng mạn tiêu sái của con người.

Sau khi tất cả các đại thần Tây Lương nghe xong khúc ca đều phải bội phục tài hoa của Triệu tướng quân. Thăm nghĩ Triệu tướng quân quả thật là kỳ nhân, võ công siêu hạng, ngay khi dùng chữ tài hoa cũng không thể miêu tả được rõ ràng.

Bát Hoàng tử nghe xong lời của bài hát thì cũng cảm thấy thương nhớ hoàng muội An Ninh, trong lòng hẫng lập tức trở nên ảm đạm. Hôm nay hoàng muội đã rời xa trần thế, mình và nàng cũng không còn cơ hội được gặp lại nữa rồi.

Bài thơ này được Tô Thức viết ra khi con đường làm quan không thuận lợi, nhưng hiện nay Tô Thức đã trở thành Thái sư được hoàng thượng trọng dụng nên bài thơ này đã không còn được xuất hiện nữa. Ngày nay Triệu Tử Văn đạo vẫn nhưng tỏ ra vô cùng hiên ngang lắm liệt.

Thấy tất cả mọi người đều mê mẩn trước lời bài thơ, Triệu Tử Văn hướng về phía Quốc chủ cười nói:

- Không bằng ta sẽ vì Quốc chủ mà dùng cách biểu diễn bài hát này ở quê nhà hát lên một lần!

- Xin hỏi quê quán của Triệu tướng quân ở nơi nào?

Lão Quốc chủ kỳ quái hỏi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chỗ đó sao, ở một nơi rất xa!

Hạng Long Uyên nghe thấy vậy thì vẻ mặt trở nên ngưng trọng, hẳn nghĩ rằng quê hương của Triệu Tử Văn là Hàng Châu. Nhưng hôm nay nghe thấy những lời này thì nơi rất xa chưa hẳn là Hàng Châu, chẳng lẽ Triệu Tử Văn từ hải ngoại đến, chẳng lẽ cũng giống như những tên truyền giáo trước đây sao?

Triệu tướng quân không muốn nói thì Quốc chủ Tây Lương cũng không muốn hỏi dồn, lão cười nói:

- Ta cũng muốn xem quê hương của Triệu tướng quân hát bài này thế nào.

Triệu Tử Văn đắn đo một lúc, trong đầu thầm nhớ đến lúc Vương Phi cất bài hát này thế nào. Lúc này hẳn dựa theo kiểu đó mà cất lên khúc hát:

- Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cười gió bay lên vút,

Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Phương pháp hát này rất khác lạ, đặc biệt là giọng hát, nhịp điệu cũng rất nhanh. Triệu Tử Văn làm tất cả đại thần đang ngồi ở đây đều phải kinh

ngạc, đều si mê. Giọng ca du dương, làn điệu tươi đẹp vang vọng cả Ngự Hoa Viên. Tất cả người nghe đều phải chấn động tinh thần, vừa rồi cung nữ dùng phương pháp kinh kịch để cất tiếng hát, xem ra giọng hát thông tục này của Triệu tướng quân lại dễ nghe hơn không biết bao nhiêu lần.

Đám người càng nghe càng cảm thấy vui vẻ, nhưng Triệu Tử Văn lại càng hát càng âm đậm:

- Chỉ nguyện đời ta trường cửu.

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

Triệu Tử Văn nhớ tới một thế giới khác nơi cha mẹ đang sống, mình và bọn họ đã không còn cơ hội được gặp nữa rồi.

- Triệu tướng quân, cách xướng ca này thật quá kỳ diệu, đây là lần đầu tiên trẫm được nghe. Quê hương của người thật thần bí!

Lương Mộ Vũ cười rất có ý tứ, hình như hẳn đang đoán xem loại người như Triệu tướng quân rốt cuộc là đến từ nơi nào, cũng không biết vùng đất nào có thể tạo ra được một Triệu tướng quân như vậy.

Triệu Tử Văn cười nhạt một tiếng rồi trầm mặc không nói gì.

Lần này Quốc chủ Tây Lương tổ chức dạ yến dùng lễ lớn đãi khách quý, dù sao trong đám người cũng có một Triệu tướng quân thanh danh đang bốc lên cao. Quốc chủ Tây Lương cũng rất muốn nịnh bợ hẳn.

Yến hội duy trì trong vòng hai canh giờ, tất cả đại thần lại càng có thêm những nhận thức sâu sắc về Triệu tướng quân. Người này tài học hay võ học đều vào loại tuyệt đỉnh, bọn họ lại càng cảm thấy trên mặt vị Triệu tướng quân này giống như được khoác lên một tấm mặt nạ, cũng không có bất kỳ người nào biết đây là nhân sĩ phương nào.

Đối với Bát Hoàng tử và Thế tử Đại Kinh đến đây ghi danh vị trí phò mã thì Quốc chủ Tây Lương chẳng qua chỉ cười cho qua chuyện, tất cả đều phải để công chúa lựa chọn một cách công bằng, lão làm phụ hoàng cũng không muốn hỏi đến chuyện này.

Triệu Tử Văn trở lại Mãn Tinh lâu, còn chưa kịp tiến vào khác điếm thì đã mơ hồ cảm thấy La Thanh Yên đang đứng trước cửa. Lông mày của nàng đen như vẽ, môi căng mọng như núi xuân, dáng vẻ thướt tha mềm

mại, giống như tiên nữ rơi vào chốn phàm trần rồi trở nên xinh đẹp chấn động lòng người.

- Tiểu Yên, không phải ta đã nói rồi sao, không cần chờ ta. Sao người vẫn còn ở đây?

Triệu Tử Văn bực bội nói.

La Thanh Yên đã gặp qua loại người da mặt dày nhưng lại chưa từng thấy loại nào vô sỉ thế này. Hai gò má nàng trở nên đỏ ửng, tức giận nói:

- Vô sỉ, ta chờ người là có chuyện quan trọng.

Bát Hoàng tử đã được đám hộ vệ đưa về rồi tiến vào khách điếm, Triệu Tử Văn lại khẽ nói:

- Chuyện quan trọng sao? Không phải bây giờ ta và người cùng đi giết Sở Thăng chứ?

La Thanh Yên nói:

- Hiện tại vẫn còn quá sớm!

- Hừ! Nếu không phải ta âm thầm điều tra tin tức thì chỉ sợ đến lúc đó chúng ta cũng không biết sẽ chết như thế nào!

Vẻ mặt La Thanh Yên trở nên lạnh lùng, nàng hừ nhẹ một tiếng nói tiếp.

- Nghiêm trọng vậy sao?

Vẻ mặt Triệu Tử Văn đột nhiên biến đổi chóng vánh, trong nháy mắt đã trở nên vô cùng trầm trọng:

- Có phải Hạng Long Uyên lại bày ra quỷ kế gì à?

"Tiểu tử này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, mới vừa rồi còn cười đùa tí tởn mà giờ đã trở nên ngưng trọng." La Thanh Yên nghĩ vậy rồi nói:

- Người cứ đi theo ta thì biết bọn chúng đang bày ra độc kế gì.

La Thanh Yên biết rõ tên tiểu tử kia vô cùng thông minh, cũng không muốn cùng hục hặc với hắn.

“Để La Các chủ cùng đến Tây Lương, xem ra đúng là một lựa chọn tốt, ít nhất cũng có một thám tử miễn phí.” Triệu Tử Văn cười thầm, khẽ gật đầu. Sau đó hắn vào sương phòng xách Hồ Đầu Thương ra rồi cùng La Thanh Yên chạy ra ngoài Hưng Khánh thành.

Đây là một ngọn núi nhỏ, gió lạnh đêm khuya thổi qua rét mướt, Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy rùng mình. Phương xa là bóng đêm đen như

mực, trong khung cảnh này còn mơ hồ nhìn thấy những cây tùng cao vút trên đỉnh núi.

Nếu là một cô gái bình thường mà đứng trên đỉnh núi thì chắc chắn sẽ sợ đến mức kinh hoàng. Nhưng La Thanh Yên lại là ma nữ tóc trắng nổi danh lừng lẫy, dù quỷ ma có gặp nàng cũng phải tránh đường.

- La tỷ tỷ, người dẫn ta đến đây không phải để ngắm cảnh đây chứ?

Triệu Tử Văn ngáp một cái rồi nói.

La Thanh Yên lạnh lùng nói:

- Nhìn xem dưới núi là cái gì!

- Dưới núi thì có quái gì!

Triệu Tử Văn nói xong thì đảo mắt xuống dưới núi, trong không gian mơ hồ hẳn nhìn thấy một con đường mòn nhỏ, hẳn đột nhiên cảm thấy quen thuộc rồi ánh mắt trở nên sáng ngời:

- Đây là con đường khi trở về Đại Kinh chúng ta phải đi qua, có phải Hạng Long Uyên đã chuẩn bị đặt mai phục ở đây để xử lý chúng ta không?

Vẻ mặt La Thanh Yên vẫn lạnh như băng:

- Chẳng lẽ người tưởng rằng nửa đêm ta muốn chạy tới đây ngắm cảnh sao?

- À! Rốt cuộc bọn họ muốn bày mưu ma gì đây?

Triệu Tử Văn dùng tay xoa cằm, giống như đang suy nghĩ:

- Địa hình này thì mai phục tốt nhất là nổ đá để lăn xuống, sau đó lại chờ cơ hội tốt mà xông ra vây công. Ủ, kế hay.

La Thanh Yên cũng không biết trong đầu Triệu Tử Văn đang nghĩ cái quái gì, rõ ràng đã biết kế hoạch của Sở Thăng vậy mà không nghĩ ra cách gì đánh trả bọn họ. Mình theo bọn họ đến đây cũng không phải để người ta ám toán mà chính là giết Sở Thăng.

- Người có phải chuẩn bị ngồi chờ ta chết không?

La Thanh Yên dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn tên Triệu Tử Văn không biết tiến thủ này.

Triệu Tử Văn cười ngượng ngùng:

- Dù sao thì quỷ kế của bọn họ cũng bị chúng ta phát hiện ra, tất nhiên nó sẽ không còn tác dụng gì nữa rồi. Chúng ta đương nhiên phải dùng chiêu số

âm hiểm hơn để phản kích lại chúng, hì hì!

- Người lại nghĩ ra biện pháp quái quỷ gì rồi!

La Thanh Yên tức giận nói.

Triệu Tử Văn cười hì hì:

- Tất nhiên là đạo của kỳ nhân phải trả lại cho kỳ nhân!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 348

Giờ Tay Bắt Đom Đóm

"Dùng đạo của kỳ nhân trả lại kỳ nhân sao?" La Thanh Yên hơi sừng sốt, nàng tức giận nói:

- Chẳng lẽ người tưởng bọn họ sẽ mắc lừa à, đây chính là quỷ kế của chúng đấy!

- Ta có nói mình muốn nổ đá đè chết bọn họ sao?

Triệu Tử Văn liếc mắt nhìn La Thanh Yên:

- Không bằng chúng ta đặt thuốc nổ trực tiếp trên đường bọn chúng đi qua, khi xe ngựa của họ đi đến thì chúng ta đốt dây dẫn, để ta cho đám đó ngã ngựa, hì hì.

"Tiểu tặc này thật nham hiểm, lại muốn chôn thuốc nổ trên đường. Nếu xe ngựa của Thế tử dính vào thuốc nổ, không phải sẽ bị vỡ tan thành năm sáu mảnh sao?" La Thanh Yên không kìm được phải hít vào một hơi khí lạnh rồi mới chậm rãi nói:

- Với thân thủ của Sở Thăng chắc chắn hẳn sẽ phát hiện ra.

Triệu Tử Văn cười với ánh mắt giảo hoạt:

- Khi chúng ta từ Tây Lương cùng nhau quay về, ta sẽ quần lấy tên nhân yêu họ Sở này để phân tán lực chú ý của hắn. Khi hắn không phát hiện ra được, ta sẽ sai thủ hạ mồi thuốc nổ, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

La Thanh Yên biết ngay cả người có tính cách hờ hững như mình cũng không thể khống chế nổi tâm tình trước mặt tên tiểu tặc này. Nàng bị hắn chọc tức mất đi từng tấc một, huống hồ tên Sở Thăng Các chủ Âm Kiếm Các kia?

Chỉ cần Triệu tướng quân hô lên một tiếng Sở Thăng yêu nhân, nhân yêu, thì sẽ chắc chắn làm Sở Thăng phải kích động rút kiếm, làm gì còn thời gian để ý đến những hành động khác thường xung quanh chứ?

- Hừ! Tiểu tặc người quả nhiên âm hiểm xảo trá!

Trong con người xinh đẹp của La Thanh Yên bùng ra những luồng sáng lạnh.

Nàng không phải nhìn về phía Triệu Tử Văn mà lại nhìn về phía con đường bắt buộc phải đi qua khi từ Tây Lương quay về Đại Kinh, giống như kế này chắc chắn phải giết được Sở Thăng.

- Đúng vậy!

Triệu Tử Văn cười cười rồi ngáp một cái:

- La tử tử, đi qua đi lại nửa ngày rồi, ta có thể quay về khách điểm ngủ được chưa!

La Thanh Yên dùng giọng lạnh như băng nói:

- Đợi đã, nhớ kỹ những gì người vừa nói, nhất định phải hợp lực với ta giết chết Sở Thăng. Còn tên Hạng Long Uyên thì muốn đánh muốn giết cứ tùy người.

- Ta sẽ không giết Hạng Long Uyên, nếu kế phản kích này thành công, ta sẽ bắt hãn lại để uy hiếp cha hãn.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- Về phần Sở Thăng thì ta nhất định sẽ giúp người. Nhưng ta giúp người nhiều chuyện như vậy, dù sao người cũng phải nói cho ta biết mối thù giữa người và hãn chứ?

Hai tháng nay La Thanh Yên hoàn toàn làm hộ vệ cho Triệu Tử Văn, bảo vệ cho ba vị tiểu thư của Triệu phủ. Vậy mà tên vô sỉ kia còn nói chính hãn đang giúp đỡ mình, nàng chán nản hừ lạnh nói:

- Làm người không thể vô sỉ đến mức độ này được!

- Đây không phải là cá tính của một người lãnh đạo như La tử tử sao?

Triệu Tử Văn cười hì hì nói.

La Thanh Yên giống như không nghe thấy lời nói của hãn, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, sương đêm nặng trĩu, một làn sương mỏng đang ngưng tụ trên búi tóc bên tai. Những hạt sương trong suốt này dưới

ánh trắng nhẹ lóe ra những tia sáng chói lọi. Nàng đan những ngón tay lại với nhau, áo trắng như tuyết, những sợi tóc khẽ phất phơ trong gió lạnh giống như tiên tử trên cung trăng rơi xuống phàm trần. Vẻ đẹp kinh người và thanh khiết này làm cho Triệu Tử Văn nhìn thấy cũng phải há hốc mồm.

- Ta nghĩ người cũng đã biết mối quan hệ giữa ta và sư phụ người rồi.

Vẻ mặt La Thanh Yên dần trở nên lạnh như băng, trong giọng nói có kèm theo sát khí:

- Trước đây hãn và Trân phi mẹ ta vô cùng ân ái, hãn cũng coi ta là một hòn ngọc quý, một nhà chúng ta sống với nhau rất hòa thuận. Nhưng không lâu sau Sở Vương lại hướng về phía hãn tố cáo mẫu thân của ta có tình cảm với Tế tướng. Đây cũng là chuyện cũ năm xưa có thể xem như mây gió trôi qua, nhưng tên Sở Thăng lại nói mẫu thân của ta có gian tình với Tế tướng. Mà đáng hận chính là hãn lại không tin mẫu thân của ta, hãn ném mẫu thân ta vào lãnh cung, làm hại mẹ ta phải dùng cái chết để chứng minh sự thanh bạch! Chính ta tận mắt nhìn thấy mẹ mình treo cổ tự vẫn.

La Thanh Yên vừa nói vừa cắn chặt đôi môi anh đào làm chảy ra một sợi máu nhỏ. Trường kiếm trong tay áo nàng cũng được vung lên rồi bổ thẳng vào một cây tùng xanh biếc bên cạnh. Một tiếng xoẹt vang lên, trong chớp mắt cây tùng xanh tốt đã bị chém thành hai đoạn. Trường kiếm phát ra tiếng kêu xé gió trong bóng đêm yên tĩnh làm người khác nghe được phải cảm thấy chấn động.

Năm xưa Sở Vương chắc chắn đã bị An Vương xúi giục, hãn dò la tin tức khắp bốn phía, sau đó hãn nghe được tin tức năm xưa khi Trân phi và Tế tướng đại nhân còn trẻ thì có tình cảm với nhau. Năm xưa khi Hoàng đế thoái vị thì quyết định để tế tướng duy trì chức vụ đến đời Hoàng thượng kế tiếp. Cho nên An Vương mới mượn cơ hội này để vu khống Tế tướng và Trân phi nổi lại tình xưa, như vậy hãn mới có cơ hội đoạt được hoàng vị.

Mà Hoàng thượng lúc đó nhất thời phần nộ đã tin vào những lời vu oan giá họa, ném Trân phi vào lãnh cung. Trân phi phải dùng cái chết để chứng minh, nàng để lại một cô công chúa nhỏ tuổi.

Những cô gái cổ đại đều thích dùng phương pháp này để chứng minh sự trong sạch, trong lòng Triệu Tử Văn cũng phải bất đắc dĩ thở dài. Hèn gì La

Thanh Yên mới vứt bỏ địa vị công chúa mà đi làm một bà góa Các chủ, thì ra nàng có nhiều kỷ niệm đau khổ như vậy.

- Đàn ông khắp thiên hạ đều là loại bạc tình!

La Thanh Yên nắm chặt trường kiếm trong tay rồi đưa mắt lạnh lùng nhìn bầu trời đêm, giống như đêm nay nàng muốn đem tất cả đàn ông trên thiên hạ này giết sạch mới hả giận.

Triệu Tử Văn phải vô thức lùi lại vài bước, cách nhân vật nguy hiểm kia càng xa càng tốt, hăn khẽ nói nhỏ:

- Nếu yêu quý tính mạng thì phải rời xa Bạch Phát Ma Nữ này.

- Người nói gì?

La Thanh Yên đứng đó cau mày, có lẽ đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Triệu Tử Văn.

- Sao?

Triệu Tử Văn vội vàng cười ha hả, hăn nói lái sang chuyện khác:

- Nghe ta nói này La tử tử, sao người có thể vợ đũa cả năm được. Ví dụ như ta, đại gia như ta không phải tuyệt đối đại biểu cho những đàn ông tốt sao?

La Thanh Yên hừ lạnh một cách khinh miệt:

- Có bản lĩnh! Người cũng vượt trội đấy, người có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ?

"Vấn đề này sao? Hơi khó trả lời đấy!" Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười:

- La tử tử, vấn đề này quả thật rất khó trả lời. Không phải chỉ một mình ta cố ý tạo ra, mà hai bên ta và các nàng nguyện ý kết lá liên cành, đây đâu phải chuyện phạm pháp chứ?

La Thanh Yên đã di chuyển lực chú ý, hình như nàng lại nhớ đến những ký ức đau khổ, giọng nói cũng lạnh như băng:

- Chỉ cần các cô gái có chút cảnh giác thì bọn họ sẽ không mắc lừa người.

- Ta giống như loại người lừa đảo lắm sao?

Triệu Tử Văn bĩu môi, bộ dạng của hăn giống như chẳng thèm tin những lời nói của La tử tử.

- Nếu không phải trước đây Lăng Nhi đã mang thai, ta đã sớm một kiếm chém chết người, để người khỏi gieo rắc tai họa cho nhiều cô gái như vậy.

La Thanh Yên lại hừ lạnh một tiếng.

Triệu Tử Văn lập tức cảm giác được sống lưng trở nên lạnh lẽo, lúc trước chính mình đã bị trọng thương, nếu Bạch Phát Ma Nữ này thật sự ra tay thì sợ rằng mình đã sớm vùi thân vào đất. Lúc này hẳn không khỏi cảm thán, may mà trước đó "một pháo trúng đích".

Sau khi biết rõ mối thù sâu sắc giữa La Thanh Yên và Sở Vương, Triệu Tử Văn đã quyết định, hẳn nhất định phải xử lý tên Sở nhân yêu kia đi.

- Nghe ta nói này La Các chủ, hiện nay chúng ta đang có chung một mối thù, cho nên chúng ta nói chuyện phải giữ hòa khí với nhau.

Triệu Tử Văn nhìn bầu trời càng lúc càng đen rồi cười nói.

La Thanh Yên đảo mắt nhìn lên bầu trời, vẻ mặt nàng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại:

- Người về nghỉ trước đi, ta muốn ở lại ngắm sao.

Triệu Tử Văn sao lại không biết trong lòng La Thanh Yên đang đau đớn nên khó ngủ chứ? Một tiểu cô nương hơn mười tuổi đã phải chứng kiến mẫu thân treo cổ tự vẫn, đả kích thế này người bình thường nào có thể chịu đựng được. Chẳng qua La Thanh Yên thích che dấu không muốn biểu lộ ra bên ngoài, nhưng nỗi đau của nàng có ai biết được?

Thì ra Bạch Phát Ma Nữ cũng có những ký ức đau lòng, cũng là loại người đáng thương. Triệu Tử Văn than nhẹ một tiếng rồi biến mất trong đêm tối trong nháy mắt. Lúc này La Thanh Yên vẫn đứng vững trên đỉnh núi không chút sợ hãi, những luồng gió lạnh đang gào thét đập thẳng vào thân thể mềm mại và yếu đuối của nàng.

Khi tên tiểu tặc vô sỉ kia biến mất thì không khí hình như cũng thanh tĩnh trở lại, La Thanh Yên giống như tiên tử, mặt mày như vẽ, áo trắng bông bành, đứng thẳng trên đỉnh núi.

Đột nhiên trong một lùm cỏ dại phát ra những tiếng động sột soạt, La tiên tử cũng không thèm để ý. Đây có lẽ là chim trĩ hay thỏ hoang gì đó, chẳng lẽ một người còn sống lại phải chui vào bên trong bụi cỏ sao? Nhưng trong bụi cỏ lại liên tục phát ra những âm thanh, những động vật nhỏ có thể

gây ra những động tĩnh lớn như vậy sao? Khi La Thanh Yên còn đang nghi hoặc thì đột nhiên trong bụi cỏ bay ra rất nhiều những điểm sáng nhỏ nhàn nhạt rồi lóe lên những luồng sáng êm dịu.

Đom đóm đột nhiên bay lên đầy trời giống như những vì sao đang giăng đầy trên kia. Máy trăm con đom đóm đang phóng thẳng lên bầu trời trước mặt La Thanh Yên lóe ra những luồng sáng lấp lánh. Lúc này La Thanh Yên lại đột nhiên nghe thấy một tiếng ca véo von rất dễ nghe:

- Ánh đèn buồn chia ly đứng cô đơn bên cửa sổ.

Ta đứng sau cửa vờ như em vẫn chưa ra đi.

Đất cũ như quay về, trăng sáng càng trở nên tịch mịch.

Nửa đêm thanh tĩnh ánh đèn mờ vẫn không đành lòng chê trách ta.

Bình rượu lưu lạc khó uống cạn cuộc du chân trời.

Em đi rồi, rượu ấm ngày xưa, ta võ vàng nỗi nhớ.

Nước chảy về đông, thời gian sao gấp gáp

Hoa chỉ nở một lần mà ta chẳng kịp ngắm nhìn

Là ai đang dùng tỳ bà đàn một bản đông phong phá

Năm tháng tuổi thơ lộ ra trên bức tường xưa cũ

Nhớ ngày xưa khi đôi ta còn bé,

Mà nay nghe tiếng tỳ bà vắng vắng em còn nhớ ta không?

Ai đang dùng tỳ bà hát lên bài đông phong phá,

Lá Phong đã nhuộm vàng kỷ niệm, anh có thể nhìn thấy

Con đường xưa ngoài hàng rào anh từng nắm tay em qua,

Năm tháng đã hoang tàn, đến lúc chia tay sao vẫn quá lặng lẽ.

(Bài hát cổ của Trung Quốc tên là Đông Phong Phá.)

Giai điệu nhẹ nhàng, làn điệu cổ điển và u nhã, như dòng nước nhỏ chảy róc rách qua khe núi, như những hạt mưa mát thấm đẫm mầm non. Bài hát bao phủ cả khoảng không, máy trăm con đom đóm giống như nghe thấy khúc ca tuyệt vời này và không muốn bay đi. Chúng vẫn bay lượn trên khoảng không trước gương mặt xinh đẹp của La Thanh Yên. Những luồng sáng nhàn nhạt chiếu lên làm rục rờ gương mặt trắng bóng của La tiên tử, giống như làm nổi bật hai gò má trái đào đỏ hồng, làm cho cái cổ trắng nõn

thêm thon dài, thân thể thêm uyển chuyển. Vẻ đẹp của La tiên tử lúc này kinh động lòng người, sinh ra cảm giác hoa nhường nguyệt thẹn.

Những đom đóm đang bay khắp trời giống như cảm giác được nôi lòng La tiên tử, làm nàng phải hướng về phía giọng ca tuyệt vời giống như đang đi theo gió nhẹ, như say như dại.

- Ánh đèn buồn chia ly đứng cô đơn bên cửa sổ.

Ta đứng sau cửa vờ như em vẫn chưa ra đi.

Đất cũ như quay về, trăng sáng càng trở nên tịch mịch.

Nửa đêm thanh tĩnh ánh đèn mờ vẫn không đành lòng chê trách ta.

...

Lời ca tuyệt vời, đom đóm lại phủ đầy khoảng không rồi tất cả lại tản ra, La Thanh Yên chưa từng cảm nhận được cảnh sắc lãng mạn và tuyệt đẹp thế này bao giờ.

Lúc này trong bụi cỏ có một bóng người bước ra, dưới ánh sáng le lói của đom đóm lộ ra một gương mặt cương nghị, góc cạnh rõ ràng. Miệng hắn đang cất tiếng ca động lòng người, đang chậm rãi tiến về phía La tiên tử.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 349

Triệu Tử Văn

La Thanh Yên định thần nhìn kỹ lại, thấy một Triệu Tử Văn đầu đầy cỏ dại, nghe thấy hấn hùng hổ mắng:

- Bụi cỏ khốn kiếp, sao lại nhiều sâu như vậy! Đáng giận là ngay cả đầu ta nó cũng chẳng tha.

- Phì!

Nhìn thấy bộ dạng rối bù và chật vật của hấn, La Thanh Yên nhếch làn môi anh đào lên, không khỏi phì cười thành tiếng.

Nụ cười này của Bạch Phát Ma Nữ dưới ánh sáng lấp lóe của hàng trăm con đom đóm rơi xuống giống như một đóa hoa đào đột nhiên nở bùng ra, ngượng ngùng nhưng rất kiều diễm và ước át. Thân thể của nàng quá đẹp, gương mặt xinh đẹp như trăm hoa đua nở, hai đầu lông mày tràn đầy quyến rũ và tỏa ra xuân ý nhàn nhạt, vô cùng mê người. Tất cả cảnh sắc làm Triệu đại nhân nhất thời đứng si ngốc ngay tại chỗ.

“Chẳng lẽ La tiên tử rơi vào phạm trần sao?” Triệu Tử Văn không thể tưởng tượng nổi, hấn đứng sững người nhìn nụ cười ngọt ngào của La Các chủ.

Thấy tên tiểu tặc đứng ngây ngẩn cả người, khuôn mặt La Thanh Yên đột nhiên nổi lên một áng mây hồng, nhưng chỉ trong nháy mắt giọng nói của nàng lại trở nên lạnh như băng:

- Người không quay về mà chui vào trong bụi cỏ làm gì?

Những con đom đóm tự nhiên phóng đến này, sao La Thanh Yên lại không biết chính tay Triệu đại nhân tác quái chứ. Trên lông mày của nàng bốc lên một luồng nhu tình nhàn nhạt, vẻ mặt ửng hồng, khóe miệng anh đào khẽ hé mở, có một luồng ý vị mê người nói không nên lời bùng ra.

Nhưng nàng lại cố gắng che giấu cảm xúc hân hoan và cảm động. Trong đêm tối đen như mực, Triệu đại nhân nhìn không thấy bất kỳ chút mừng vui nào của Bạch Phát Ma Nữ.

Lòng tốt cũng đã trở thành lòng lang dạ thú, trong lòng Triệu Tử Văn thầm mắng một câu. Hắn không hy vọng La Thanh Yên cứ cố chấp chuyện cũ mà phải sống trong đau khổ cho nên mới nghĩ ra biện pháp này giúp nàng trở nên vui sướng. Triệu Tử Văn cũng là một người đáng thương, nhưng nỗi đau đớn mà La Thanh Yên đang âm thầm chịu đựng lại quá lớn. Hắn lập tức sinh ra loại cảm giác giống như đang cùng nhau lưu lạc nơi chân trời, hắn không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm đối với Bạch Phát Ma Nữ này.

- Ta ăn no không có chuyện gì nên chui vào bụi cỏ đuối đom đóm ra, lý do này được chưa?

Triệu Tử Văn phũ phàng và những con sâu nhỏ bám trên người rồi bĩu môi nói.

Đối với bộ dạng của Triệu đại nhân, La Thanh Yên cũng không biết nên nói điều gì cho phải. Nàng chuyển con người xinh đẹp lên nhìn những con đom đóm vẫn chưa tản đi trên bầu trời, ánh sáng vẫn còn nhàn nhạt, giống như những vì sao trên bầu trời đang cùng nhau bay múa, lãng mạn và hoa lệ.

Triệu Tử Văn luôn mang đến cho nàng niềm vui, nhưng cũng có những cảm giác khác biệt. Nàng cũng đôi khi không hiểu nổi tên tiểu tử da mặt dày như tường thành này rốt cuộc có tính cách gì, mà đôi khi lại cực kỳ vô sỉ làm người khác rất tức giận. Nhưng đôi khi hắn lại mang đến cho người ta cảm giác sung sướng và vui vẻ.

Hàng mi cong vút của La Thanh Yên giống như cành liễu hứng sương xuân, dưới ánh sáng le lói của đom đóm lại lóe ra những luồng sáng tuyệt vời. Khuôn mặt trắng như ngọc của nàng trong suốt như thủy tinh, giống như được điêu khắc từ một khối ngọc thạch tuyệt vời nhất. Bộ ngực sữa đầy đặn của nàng vừa lớn vừa nõn nà, đôi chân thon dài trắng như tuyết, mịn như lụa. Hai bắp đùi thon cùng hợp lại một chỗ tạo thành một đường

cong vô cùng tuyệt diệu, vô cùng duyên dáng, đủ để làm cho bất kỳ tên đàn ông trên thế giới này phải điên cuồng.

Triệu Tử Văn nhất thời cảm giác được mình khó có thể kìm được lòng, có thể nói ma nữ này quá sức lợi hại. Hắn cũng không dám nghĩ nhiều, chỉ biết quay đầu nhìn về phía bóng đêm:

- Thật ra đời người là như vậy, hoàn toàn không được như ý muốn. Nhưng bảo kiếm cũng phải được rèn luyện trong lửa đỏ, hoa mai cũng phải hứng sương hàn. Cho nên cái chúng ta cần là kiên cường, mà không phải sa lầy vào trong đau khổ. Có một câu châm ngôn rất hay, không trải qua mưa gió sao gặp được cầu vồng!

"Không trải qua mưa gió, sao gặp được cầu vồng. Đây là châm ngôn sao?" La Thanh Yên chưa từng nghe thấy câu nói này nên cũng hơi sửng sốt, trong lòng lại thầm nghĩ: "Ta là sư phụ của Lăng Nhi, khi nào đến lượt tên tiểu tặc này giáo huấn chứ?"

- Người nên quan tâm nhiều hơn đến hồng nhan tri kỷ của chính mình đi!

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, thân hình quý dị chợt lóe lên rồi biến mất trên đỉnh núi đen như mực.

Lúc này đom đóm cũng dần tỏa ra trên bầu trời, khoảng không lại dần trở nên đen kịt. Triệu Tử Văn nhìn hình bóng La Thanh Yên đang tan biến, vẻ mặt hình như cũng có chút vui mừng. Hắn mỉm cười rồi cũng phóng người theo sau biến mất trên đỉnh núi.

Hai ngày qua Quốc chủ Tây Lương muốn sắp xếp cho Bát Hoàng tử Hạng Long Không ở lại bên trong một biệt viện có khung cảnh tuyệt đẹp, nhưng Hạng Long Không cũng chẳng để ý đến những vấn đề này, cho nên y liền từ chối, vẫn ở lại trong Tinh Lô khách điểm như trước.

Mà tình trạng vết thương của Nhạc Phá Nô cũng dần có chuyển biến tốt. Y cầm theo một cây thương màu trắng, không giây phút nào không theo phía sau Triệu Tử Văn, chỉ thiếu đi vệ sinh cùng nhau nữa mà thôi.

La Thanh Yên vẫn là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, căn bản cũng không được nhìn thấy hình bóng quý dị của nàng. Những người không biết được thân phận của nàng sẽ ngộ nhận là "Triệu phu nhân" suốt ngày đang bận rộn hầu hạ Triệu tướng quân trong phòng.

Triệu Tử Văn đang ngồi dưới lầu khách điểm Mãn Tinh Lâu dùng bữa sáng, mà Nhạc Phá Nô lại đang ngồi bên cạnh hắt châu cái đầu nhỏ vào:

- Triệu đại nhân, khi nào ngài mới dạy ta thương pháp đây?

Nhớ tới Triệu tướng quân chỉ cần dùng một thương đã làm cho đệ nhất dũng sĩ Hung Nô Hoàn Nhan Liệt phải lùi lại mấy bước. Thương pháp bá đạo như vậy thật khiến người khác cảm thấy kính sợ, Nhạc Phá Nô mỗi lần nghĩ đến điều này thì ánh mắt lại bùng ra những luồng sáng khác thường.

Triệu Tử Văn nhai ngồm ngoàn bánh bao trong miệng, dùng giọng súc tích nhưng rất khó nghe nói:

- Ủ! Đợi khi nào vết thương của người khỏi hẳn rồi nói.

- Triệu đại nhân, thương thế của ta đã bình phục hoàn toàn rồi, bây giờ dạy ta đi!

Nhạc Phá Nô mở lớn mắt, bộ dạng rất nịnh nọt, giống như đang muốn dùng mỹ nhân kế quyến rũ Triệu đại nhân vậy.

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy ớn lạnh, nổi hết cả da gà lên.

- Triệu đại nhân, điện hạ đang chờ ngài ngoài cửa, chúng ta đi thôi.

Người hầu của Bát Hoàng tử từ ngoài cửa đi vào rồi mỉm cười nói.

- Ủ ừ!

Triệu Tử Văn thấy cứu tinh đã đến thì vội vàng ừ vài tiếng rất mơ hồ rồi thuận tay cầm lấy một cái bánh bao đi ra ngoài cửa.

Tên người hầu kia dám phá hỏng chuyện vui, Nhạc Phá Nô chu cái miệng nhỏ lên. Y không tình nguyện nhưng cũng phải vội vàng chạy theo sau lưng Triệu tướng quân. Triệu Tử Văn quá lợi hại, Nhạc Phá Nô đã sớm tính toán kỹ trong lòng, đi theo Triệu tướng quân giết quân Hung Nô.

"Hoàn Nhan Liệt đáng chết, sẽ có một ngày ta cho người đẹp mặt" Nhạc Phá Nô sờ lên vết thương vừa mới khép miệng trên ngực, y nghiêng răng nghiêng lợi thâm nghĩ.

Người hầu đánh xe ngựa chở Triệu tướng quân và Bát Hoàng tử chạy về phía Hoàng thành của Tây Lương. Hôm nay là ngày mọi người hưởng ứng vòng thứ hai của đợt tuyển chọn Phò mã, tất cả những người lọt qua vòng thứ nhất phải nhanh chóng tụ tập ở Hoàng thành để tham gia vào tiếp theo. Đối với Thế tử Hạng Long Uyên và Bát Hoàng tử Hạng Long Không từ

Đại Kinh đến, tất cả những thanh niên đã lọt qua vòng thứ nhất đều tràn đầy địch ý. Bọn họ tuyệt đối thực hiện tôn chỉ nước phù sa không được chảy ruộng ngoài, quyết định phải đánh bại hai tên này.

Đối với truyền thống tuyển Phò mã của Tây Lương, khi chưa tới vòng cuối cùng công chúa chọn Phò mã, thì công chúa không được xuất hiện. Cho nên nàng hoàn toàn được ngăn cách với tin tức bên ngoài, đóng cửa ở trong khuê phòng bốn năm ngày liền.

Nghe nói ngày xưa khi quân Hung Nô phá hủy Hưng Khánh thành thì Hưng Bình công chúa thất lạc nhiều năm với Quốc chủ Tây Lương. Gần đây công chúa mới đoàn tụ cùng Quốc chủ, vì vậy mà ngay cả dân chúng Tây Lương cũng chưa được xem qua tướng mạo của nàng.

Nhưng thanh niên Tây Lương cũng không để ý đến chuyện công chúa đẹp hay xấu, bọn họ chỉ quan tâm đến vị trí Phò mã mà thôi. Sau khi lên làm Phò mã, dù ngồi yên trong nhà cũng có thể ôm bổng lộc của triều đình phát cho Phò mã gia, điều này không sướng sao?

Cho nên sinh ở nhà đế vương đều không thể tự quyết định được số phận của mình.

Nháy mắt xe ngựa đã chạy đến cửa thành, xe ngựa dừng lại, bốn người phải xuống xe từ chỗ này rồi đi bộ vào. Chỗ này có hai nhóm người mặc y phục quan binh chỉnh tề, mắt hổ nhìn thẳng, uy nghiêm đứng ở hai bên. Đám người này rất có khí thế, dù hoàng cung đã trải qua những khổ đau chiến tranh, cũng hơi cũ nát nhưng hình thức lại rất nguy nga, khí thế mạnh mẽ, cũng coi như không giống bình thường.

Sau khi người hầu của Bát Hoàng tử dừng xe ngựa lại thì vội vàng hướng về phía quan binh thủ thành báo thân phận. Quan binh này cũng rất cung kính để Bát Hoàng tử và đám người liên quan tiến vào Hoàng thành.

Nhạc Phá Nô nhìn thấy những quan binh thủ vệ vô cùng uy nghiêm, trầm nghĩ:

- Bình thường thì Hoàng cung cũng rất uy nghiêm nhưng không có nhiều thị vệ như thế này. Xem ra cũng vì nguyên nhân Hoàn Nhan Liệt.

Đệ nhất dũng sĩ Hung Nô đến làm Lương Mộ Vũ sinh lòng cảnh giác. Tên Hoàn Nhan Liệt này có cái dũng của kẻ đứng đầu vạn người, vì vậy mà

không thể không đề phòng được. Nhưng Triệu Tử Văn lại hy vọng gã sinh chuyện rồi lợi dụng cơ hội cùng La Thanh Yên xử lý tên đại địch rất có khả năng gặp lại trên chiến trường này.

Một vị tiểu thái giám thấy Bát Hoàng tử và Triệu tướng quân đi đến thì vội vàng tiến lên nở nụ cười rất tươi, sau đó dẫn đường cho đám người.

Thế là Triệu Tử Văn và Bát Hoàng tử cùng đi bộ theo tiểu thái giám này. Bọn họ vượt qua con kênh bảo vệ thành, xuyên qua từng tầng cấm vệ, đi qua Đoan môn, Ngọ môn, qua cầu Kim Ngọc, tiến thẳng về phía nội viện trong hoàng cung đi tới. Bên đường là những kiến trúc tường đỏ ngói vàng, những tòa nhà được chạm trổ như tranh, xanh vàng rực rỡ, điện thờ và lầu đài cao thấp chằng chịt, đồ sộ và hùng vĩ. Trên mặt đất được lát những loại gạch màu vàng, hai bên là những vách tường được điêu khắc bằng ngọc trắng, ngọc thể điêu lan, vô cùng hoa lệ.

Tất cả vương hầu đứng chật các cửa, hơn một trăm vị lọt được vào vòng trong đang cực kỳ hưng phấn đứng trước cửa cung vua. Bọn họ đang chờ được khảo nghiệm ở vòng tiếp theo. Rất nhiều công tử nhà giàu mang theo tiểu thư đồng, tiểu thư đình. Đám hạ nhân phải phát quạt để đám thiếu gia giảm bớt kích động.

Đám người này đều biết Bát Hoàng tử, còn thân phận của Triệu Tử Văn vì chưa được công khai nên có rất ít người được biết. Từ xa nhìn lại có thể thấy Thế tử Hạng Long Uyên đang mỉm cười đứng ở chính điện, bộ dạng tràn đầy tin tưởng.

Hạng Long Uyên này nói về tướng mạo thì có tướng mạo, nói về thân phận thì có sẵn thân phận, muốn nói về tài học thì có tài học, hẳn quả thật là người tình trong mộng của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ trên đời này. Hạng Long Uyên đảo mắt nhìn qua vẻ mặt của Triệu Tử Văn và Hạng Long Không. Trên mặt y đột nhiên lóe ra một nụ cười lạnh, nhưng khoảnh khắc sau đã được thay thế bằng nụ cười thân thiết.

Triệu Tử Văn hừ nhẹ một tiếng:

- Ngụy quân tử!

Chiêu Hôn sứ phụ trách tuyển chọn Phò mã đã xuất hiện trước cửa cung vua, đám người đã lọt qua vòng một lần lượt tiến lên báo danh để tiến vào

cung vua.

Phương pháp thông thả và phức tạp này làm cho Nhạc Phá Nô trẻ tuổi hiếu động không nhịn được phải nói:

- Không phải chỉ là tuyển một Phò mã, có nên phiên phức thể này không? Nếu là ta thì sẽ làm tướng quân phóng lên chiến trường giết địch, cũng sẽ không muốn làm Phò mã gia.

Chiêu Hôn sứ vẫn tiếp tục đọc tên:

- Trần Nhị Cầu!

- Tiền Tiểu Dạng!

Triệu Tử Văn vỗ lên cái đầu nhỏ của Nhạc Phá Nô nói:

- Đã nói với người rồi, đã bảo đừng đến, người lại cứ khăng khăng theo sau. Bây giờ còn phàn nàn gì nữa.

Nhạc Phá Nô ôm đầu cười hì hì:

- Ai bảo ta thích ở cùng một chỗ với Triệu tướng quân chứ!

Hình như Chiêu Hôn sứ đọc này giờ cũng mỗi miệng nên hăng giọng một cái. Vào khoảnh khắc này đám người Triệu Tử Văn, Hạng Long Không, Hạng Long Uyên, Sở Thăng cảm thấy mọi chuyện xảy ra vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy Chiêu Hôn sứ khẽ nhếch miệng lên rồi chậm rãi nói:

- Triệu Tử Văn!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 350

Công Tử Tuyệt Sắc

Cái gì?

Nhạc Phá Nô chỉ sợ thiên hạ không loạn mà cũng phải kinh ngạc nói:

- Triệu đại nhân cũng muốn tham gia tuyển chọn Phò mã sao?

Theo báo cáo của thám tử thì ngày báo danh Triệu Tử Văn căn bản không đi vào đăng ký tên, vậy sao lại có hãn ở đây? Thế tử Hạng Long Uyên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ còn có người muốn xen vào chuyện của người khác, muốn thay hãn báo danh sao?

Trong đám người chỉ có vẻ mặt Sở Thăng là khó coi nhất, vẻ mặt y vừa hận vừa tức, chốc chốc lại thay đổi, giống như vừa có âm mưu gì bị hở vậ. "Sao như vậy được, chẳng lẽ tên Triệu Tử Văn này cái gì cũng biết sao?" Sở Thăng oán giận nghiêng răng nghiêng lợi, y cảm thấy cực kỳ không cam lòng rồi thầm nghĩ.

Bát Hoàng tử Hạng Long Không cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hình như phụ hoàng đã bắt Triệu tướng quân phải đi cùng mình tham gia tuyển chọn Phò mã, vì sao hãn lại tham gia nhưng mình cũng không biết hãn báo danh lúc nào.

Dù nói thế nào thì người cảm thấy oan ức nhất chính là Triệu Tử Văn, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu lầm hãn lén lút báo danh. Nhưng ngay cả chính hãn cũng không hiểu được rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra, vì hãn căn bản không đi báo danh.

- Sao lại có tên ta trong đó?

Triệu Tử Văn kinh ngạc nhìn Chiêu Hôn sứ, hy vọng có thể đoán được tên Chiêu Hôn sứ kia đã đọc nhầm tên. Nhưng tất cả mọi người ở chỗ này

đều rất thính tai và nghe được rõ ràng ba chữ Triệu Tử Văn, sao có thể đọc nhầm được?

“Chẳng lẽ có người trùng tên trùng họ với ta, có đến mức trùng hợp như vậy không?” Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vẫn không tìm được đáp án.

- Triệu Tử Văn còn chưa tới sao?

Chiêu Hôn sứ ngẩng đầu một cách cao ngạo, lỗ mũi hếch hắn lên trời. Y quét mắt nhìn về khắp bốn phía.

- Một quan viên Lễ Bộ nho nhỏ như hắn mà dám trực tiếp gọi thẳng tục danh của Triệu tướng quân sao? Ta phải giáo huấn tên này một trận mới được!

Nhạc Phá Nô nhìn thấy bộ dạng vênh váo và to mồm của tên Chiêu Hôn sứ kia thì cảm thấy rất tức giận. Y xắn tay áo lên đang định xông lên vả vào mặt tên quan viên Lễ Bộ tiểu nhân kia.

Triệu Tử Văn cũng không thể làm gì được tên Nhạc Phá Nô không sợ trời không sợ đất này. Hắn vừa muốn giữ chặt Nhạc Phá Nô lại thì nghe thấy trong đám người truyền đến một tiếng hét lớn:

- Tránh ra tránh ra, không thấy Chiêu Hôn sứ đang kêu tên bốn công tử à?

Tất cả đám người Sở Thăng, Hạng Long Uyên, Hạng Long Không, Nhạc Phá Nô, kể cả Triệu Tử Văn cũng cảm thấy sững sờ rồi đứng đờ như tượng. Kẻ nào cũng cảm giác được giống như có một con quạ bay qua đỉnh đầu, thật sự làm người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc và xấu hổ.

- Không thể nào, còn có người trùng tên trùng họ với Triệu tướng quân đến đây tham gia tuyển chọn Phò mã sao?

Nhạc Phá Nô há hốc miệng, y cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Sở Thăng và Hạng Long Uyên lại mừng thầm, chỉ cần không phải chính Triệu Tử Văn đi tham gia tuyển chọn thì quản chuyện có tên Triệu Tử Văn thứ hai làm gì cho mệt.

Một vị công tử ngang ngược và càn rỡ từ trong đám người đi ra. Người này chân mày lá liễu, cặp mắt phượng, môi đỏ như son, mắt sáng như trời hừng đông. Hắn cầm một cây quạt nhỏ màu trắng, mặc một bộ trường sam

màu vàng nhạt, hắt đứng giữa đám đàn ông thô kệch giống như một cành liễu đong đưa trong gió. Kẻ này tuần tú nói không nên lời, nhưng cái bụng nhỏ của hắn lại hơi nhô lên, không ngờ tuổi còn trẻ mà đã có bụng.

Đúng là một vị công tử tuyệt sắc, làm cho tất cả những tên thanh niên gà vịt ở đây phải cảm thấy vô cùng mặc cảm. Nhưng đám này cũng không phải kẻ ngu nên sẽ không biểu lộ ra trước mặt người khác, bọn họ chỉ cười hì hì nhìn tên công tử tuyệt sắc có dáng người không phù hợp với cái bụng nhỏ đang nhú lên.

Công tử tuyệt sắc lập tức cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của mọi người, gò mà hắn trở nên ửng hồng, rồi lại hừ nhẹ:

- Nhìn gì mà nhìn, đúng là đám người cơ thể như trâu. Công chúa mà nhìn trúng các người mới lạ!

Câu nói này lập tức làm đám người vô cùng tức giận, nếu không phải nơi đây là Hoàng thành nên thanh niên Tây Lương không dám đánh, nếu không tất cả đã xông lên đánh cho tên khốn kia một trận như tử, đánh cho gương mặt của tên công tử tuyệt sắc này đổi màu.

Ánh mắt của đám người đều bùng bùng lửa giận, tất cả đều tập trung lên người vị công tử tuyệt sắc. Cái mũi nhỏ nhắn của tên công tử này lại phát ra tiếng hừ nhẹ, hắn đi thẳng về phía Chiêu Hôn sứ.

Nhìn thấy một vị công tử có tên "Triệu Tử Văn", trong lòng Hạng Long Không và Sở Thăng vẫn cảm thấy rất kỳ quái. Vị công tử này sao lại nhìn quen quen, hình như đã gặp ở nơi nào rồi.

- Vị công tử này quả thật quá đẹp, nếu công chúa mà thấy thì nhất định sẽ thích hắn! Triệu tướng quân, ngài nói xem có đúng không?

Nhạc Phá Nô chuyển ánh mắt hâm mộ nhìn về phía vị công tử tuyệt sắc đang ngênh ngang đi về phía Chiêu Hôn sứ, y kéo kéo cánh tay áo của Triệu đại nhân rồi nói.

Sau một lúc lâu mà chẳng thấy Triệu đại nhân có bất kỳ động tĩnh gì, Nhạc Phá Nô mới ngẩng đầu lên nhìn Triệu Tử Văn. Y thấy vẻ mặt Triệu đại nhân lạnh như băng, đồng thời còn bùng ra hàn ý kinh người. Con người của Triệu tướng quân ánh lên tia sáng lạnh lẽo, giống như một thanh vũ khí sắc bén, làm tận đáy lòng người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhạc Phá Nô tưởng rằng chính mình đã chọc giận Triệu đại nhân, y sợ tới mức vội vàng cúi đầu rồi không dám lên tiếng nữa.

- Vị công tử này trùng tên trùng họ với Triệu tướng quân sao?

Hạng Long Không đảo mắt nhìn vị công tử kia từ trên xuống dưới, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Triệu Tử Văn. Khi y quay đầu lại thì Triệu Tử Văn đã tiến thẳng về phía cửa cung vua. Người hầu của Bát Hoàng tử hình như hiểu ra được điều gì mà gật đầu nói:

- À! Triệu tướng quân chắc hẳn muốn kết bạn với vị huynh đài trùng tên trùng họ với chính mình kia.

Triệu Tử Văn đi đến trước cửa cung vua không xa rồi nhìn thẳng vào vẻ mặt tuấn tú của công tử tuyệt sắc, hẳn dùng giọng cực kỳ lạnh lùng nói:

- Dư Tư Lăng!

Vị công tử tuyệt sắc này chính là tiểu ny tử thích quán lấy Triệu tướng quân gọi tướng công. Triệu Tử Văn có đoán nghìn lần vạn lần cũng không thể ngờ gặp nàng ở nơi đây. Hơn nữa nàng lại còn giả mạo tên của tướng công để đi tham gia tuyển chọn Phò mã.

Đã biết Dư Tư Lăng từng là đồng tính luyến ái yêu thích các cô gái, nhưng Triệu Tử Văn lại không thể ngờ nàng vượt ngàn dặm xa xôi, không để ý đến cốt nhục nhà họ Triệu, không để ý đến sự lo lắng của tướng công mà chạy đến Tây Lương cướp công chúa Hưng Bình như hoa như ngọc. Trong lòng Triệu Tử Văn đột nhiên bùng lên sự tức giận vô cớ, trong mắt hẳn là hàn ý lạnh như băng. Giống như băng hỏa giao vào nhau, hẳn lúc này cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, trong đầu rất hỗn loạn, đã quên đi rất nhiều chuyện.

Thân thể mềm mại của Dư Tư Lăng khẽ run lên, nàng nghe thấy giọng nói mà mỗi đêm đều phải trầm chờ ngàn mong, cặp mắt xinh đẹp của nàng lập tức trào ra lệ nóng. Nàng khổ sở quay đầu lại nhìn gương mặt quen thuộc mà mỗi ngày mỗi đêm đều rất mong nhớ, nàng lại cảm thấy trong cổ hình như có cái gì đó mắc nghẹn, không thể nói nên lời. Tiểu ny tử dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn tướng công của mình, cuối cùng cũng không tìm được những tình cảm khắc cốt ghi tâm, nàng hướng về phía Triệu Tử Văn phóng tới:

- Tướng công.

Khi hai chữ tướng công vừa được vang lên, tất cả mọi người đứng đây đều trợn tròn mắt. Đám người đứng đây đều nghẹn giọng nhìn trân trối, ngờ ngác nhìn vị công tử tuyệt sắc hướng về phía một tên đàn ông phóng tới, chẳng lẽ hai tên kia có sở thích này sao? Trong đám người ở đây chỉ có một mình Sở Thăng biết được Dư Tư Lãng. Y lập tức nhận ra người này là đồ đệ bảo bối của La Thanh Yên. Cặp mắt xinh đẹp của y lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc và phẫn nộ, y thầm nghĩ trong lòng:

- Chẳng lẽ "nàng" dám vi phạm lời thề sao?

Trong nháy mắt khi Dư Tư Lãng phóng đến trước mặt Triệu Tử Văn thì nàng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng trước đây chưa từng có, nghe thấy trong miệng tướng công phát ra âm thanh làm cõi lòng tan nát:

- Ta không phải tướng công của ngươi! Ngươi cứ tiếp tục đến làm Phò mã gia đi!

Triệu Tử Văn nói xong thì quay người bỏ đi không chút lưu tình, chỉ để lại Dư Tư Lãng đang đứng ngơ ngác.

Sau rất nhiều đêm hy vọng gặp lại nhau, cho đến bây giờ Dư Tư Lãng cũng không ngờ sẽ có kết quả thế này. Trong đầu nàng hiện lên những tình cảnh quen biết của mình và tướng công, cùng hãn thủy hỏa bất dung, cùng hãn đặc ý kết hợp. Cốt nhục của tướng công trong bụng làm nàng vừa yêu vừa hận, cuối cùng lại cùng hãn chung sinh tử, cuối cùng cũng tu thành chính quả, nhưng lúc này nàng lại nghe thấy câu nói cắt đứt quan hệ như vậy.

Dư Tư Lãng băng tuyết thông minh, sao lại không biết Triệu Tử Văn vì cố gì lại nói ra những lời như thế. Vì trước kia mình đã từng yêu mến con gái, vì mình mang huyết nhục của nhà họ Triệu chạy nhảy khắp nơi, làm tướng công giờ khắc nào cũng phải lo lắng đến cốt nhục mình đang mang trên người.

Triệu Tử Văn quả thật rất tức giận, ngày qua ngày hãn đều lo lắng đến tiểu ny tử này. Hãn lo và trách nàng đi không nói lời từ biệt, hôm nay lại gặp nàng đến đây tham gia tuyển chọn Phò mã, quả thật lửa giận đã bốc lên tận đỉnh đầu.

"Nếu ta cưới người, con mẹ nó thà bỏ người!" Dư Tư Lãng đã từng cùng Triệu Tử Văn xảy ra xung đột, câu nói này lại lóe lên trong đầu Dư Tư Lãng. Lúc này nàng vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nước mắt lưng tròng phóng thẳng về phía Triệu Tử Văn. Nàng trực tiếp nhào vào sau lưng Triệu Tử Văn, nàng ôm lấy hắn thật chặt:

- Tướng công, tướng công, Lãng Nhi biết sai rồi, huynh đừng bỏ rơi Lãng Nhi mà.

Triệu Tử Văn dù tức giận cũng không dám làm ra động tác gì quá lớn, hẳn sợ làm tổn thương đến cốt nhục trong bụng Lãng Nhi. Hắn chỉ đứng lẳng lẳng mà Dư Tư Lãng lại ôm hắn rất chặt, nước mắt còn rơi xuống như mưa.

Triệu Tử Văn cảm nhận được trong bụng Lãng Nhi có chút âm thanh rung động, một loại cảm giác huyết mạch thương thông làm lửa giận trong lòng Triệu Tử Văn dần dần hạ xuống. Hắn than khẽ, dù mình có tức giận thì cũng không thể để mặc Lãng Nhi được. Nhưng cô gái nhỏ này lại quá liều lĩnh, đã mang bầu mà còn chạy đường xa đến tận Tây Lương.

- Nàng tưởng rằng cốt nhục nhà họ Triệu chúng ta làm bằng sắt sao? Đợi khi quay về khách điếm, ta sẽ dùng gia pháp hầu hạ nàng, giáo huấn nàng thật tốt mới được.

Triệu Tử Văn xoay người lại với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ánh mắt lạnh như băng đã biến đi mất tận nơi nào.

Dư Tư Lãng giống như tiểu nương tử đã làm việc sai, nàng cúi đầu nói nhỏ:

- Tướng công, Lãng Nhi biết sai rồi!

Triệu Tử Văn hừ một cái thật nặng:

- Biết lỗi cũng phải dùng gia pháp hầu hạ.

Dư Tư Lãng thấy tướng công đã không còn vẻ mặt và ánh mắt lạnh lùng làm mình phải chấn động tinh thần nữa, nghĩ đến gia pháp hầu hạ, vẻ mặt nàng lại đỏ ửng lên. Nàng vội vàng ôm chặt lấy eo hổ của tướng công, kê sát trán vào lồng ngực nóng hừng hực của hắn. Nàng lau nước mắt trên gương mặt xinh đẹp rồi buồn bã nói:

- Tướng công, ánh mắt của chàng vừa rồi đã làm cho tim Lăng Nhi muốn chết lặng. Từ nay về sau Lăng Nhi nhất định sẽ nghe lời tướng công, không làm tướng công tức giận nữa.

- Bây giờ nàng trở về chăm sóc thai nhi cho ta. Nàng xem, nhất định là đi đường mệt nhọc, bụng không lớn lên được.

Triệu Tử Văn dùng ánh mắt trách cứ nhìn cái bụng lồi ra của tiểu nương tử Lăng Nhi.

- Tướng công, chẳng lẽ chàng thích bụng lớn sao?

Lăng Nhi cũng biết rõ tướng công là người miệng cứng tim mềm, nàng không nhịn được phải chu cái miệng nhỏ nhắn rồi gặt giọng:

- Hiện nay còn chưa tới nửa năm, không phải đã lớn thế này rồi sao?

Tất cả đám người bên kia vẫn đang rướn cổ lên nhìn hai gã đàn ông liếc mắt đưa tình, kẻ nào cũng dựng đứng lông lá khắp toàn thân và run lên cầm cập, hiện nay đúng là quá cời mở rồi.

P/S của tác giả: Hiện nay lại nhắc lại một lần, ta tuyệt đối không tàn bạo với phụ nữ. Ừ, nhưng nếu đổi lại là người khác, nếu như vợ ta mang thai mà mang con ta chạy khắp nơi làm loạn, ta chắc chắn sẽ bỏ vợ ngay! He he!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 351

Xung Đột.

Triệu tướng quân không phải là người thích đàn ông đẩy chứ?

Nhạc Phá Nô trợn tròn mắt nhìn vị công tử tuyệt sắc úp hăn gương mặt vào lồng ngực Triệu Tử Văn. Hăn không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt là sự thật, phải dùng tay nhéo chính mình một cái. Nhạc Phá Nô tuổi còn nhỏ, chuyện tình cảm hang hốc còn chưa biết nhiều, tất nhiên sẽ không biết đạo lý bên trong.

Người hầu của Bát Hoàng tử lờm y một cái, nói:

- Nhạc Phá Nô, người đứng đây nói bậy bạ gì đó, dùng ngón chân cái cũng có thể hiểu được trên đời này làm gì có vị công tử nào tuần tú như vậy chứ! Vị công tử tuyệt sắc kia chắn chắn là nữ giả nam!

Tuy Bát Hoàng tử không biết vị công tử tuyệt sắc kia, nhưng y biết bên cạnh Triệu tướng quân có vài vị ái thiê, sao có những loại sở thích làm người ta khó chịu này được. Cho nên chỉ có thể là một vị Triệu phu nhân nào đó giả nam trang để thay Triệu đại nhân báo danh. Nhưng vì sao Triệu phu nhân lại phải thay Triệu Tử Văn báo danh chứ? Hạng Long Không chẳng thể hiểu được điều này. Lần này Hạng Long Không hưởng ứng tham gia tuyển chọn Phò mã, tất cả cũng chỉ vì lão Hoàng đế cưỡng ép. Cho nên vị trí Phò mã Tây Lương y cũng coi như không, cũng chẳng thèm để ý vì sao Triệu Tử Văn không tham gia.

"Nữ giả nam sao?" Ánh mắt Nhạc Phá Nô lập tức hướng về phía khuôn mặt Dư Tư Lăng. Y thấy hai gò má của vị công tử tuyệt sắc kia rất cao, lại nổi lên từng đám mây đỏ, lộ ra chút xuân ý, lông mày rất quyến rũ, mà lại kiều mị đến mức sắp chảy ra thành nước. Y thấy đó rõ ràng là bộ dạng của một kiều thiê.

- Trời, ta thật ngốc, sao lại không nghĩ ra điều này nhỉ?

Nhạc Phá Nô oán giận vỗ đầu một cái rồi nói.

Hạng Long Uyên dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lên cái bụng đang nhô cao của Dư Tư Lãng:

- Chẳng lẽ nàng ta chính là Dư Tư Lãng con gái của Dư Thế Phong, Huyện lệnh Huyện Tiên đường ở Hàng Châu sao?

Sở Thăng cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hai kẻ đang thân mật với nhau:

- Nàng ta cũng là ái đồ của Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên, không ngờ lại xuất hiện ở Tây Lương.

Lại là La Thanh Yên, gương mặt trắng nõn của Hạng Long Uyên đột nhiên lộ ra vẻ lo lắng. Đối với vị Hoàng tử này gã rất không quen mắt, nhưng vị Hoàng tử này lúc nào cũng tìm cách đối nghịch với hắn, trong lòng hắn cũng rất căm giận.

Đám người ở đây cũng không phải ngu hết thuốc cứu chữa, nhìn thấy một công tử tuyệt sắc thẹn thùng và hạnh phúc giống như một kiêu thê nhỏ trong đêm tân hôn, nhưng bụng lại nhô lên khá cao không tương xứng với thân thể mềm mại và uyển chuyển. Tất cả mọi người đều bưng tỉnh, đây không phải là bụng nhỏ gì cả mà công tử tuyệt sắc căn bản chính là một người phụ nữ đang mang bầu.

"Nữ nhân đang mang bầu còn tham gia tuyển chọn Phò mã sao?" Tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, đây chính là tội khi quân phải chém đầu, đúng là không biết sống chết.

- Tướng công, sao chàng lại đến Tây Lương?

Trong mắt Dư Tư Lãng chỉ có một mình tướng công, nàng căn bản không thèm để ý đến ánh mắt của những người khác, gương mặt nàng đỏ ửng lên rồi nũng nịu nói.

Triệu Tử Văn giống như cơn giận trước đó vẫn chưa tan, hắn trừng mắt nhìn cô gái nhỏ nói:

- Ta phụng mệnh Hoàng thượng cùng đi với Bát Hoàng tử đến Tây Lương tham gia tuyển chọn Phò mã.

"Sao lại trùng hợp như vậy chứ?" Dư Tư Lãng thầm nghĩ trong lòng, nhưng nàng lại uất ức nói:

- Tướng công, chàng còn giận Lãng Nhi sao? Chính chàng là người ước hiếp Lãng Nhi trước đây. Ai bảo chàng chẳng thềm gửi một lá thư về nhà, làm Lãng Nhi ngày đêm nhớ mong, sợ tướng công sẽ bỏ ta mà đi!

Nàng nói xong, lại nhớ đến khoảng thời gian còn ở Tiền Đường, lúc đó nàng chẳng có tin tức gì của tướng công, nàng lại không khỏi uất ức rơi lệ.

Triệu Tử Văn đã từng viết nhiều thư tình rất buồn nôn, nhưng lại không viết lá nào về nhà. Bởi vì thế giới trước đây của hắn có Inte và điện thoại, vậy mà còn viết thư để báo bình an sao? Cho nên nếu muốn trách thì cũng chỉ trách tư tưởng của Triệu Tử Văn quá tiên tiến mà thôi.

"Thì ra vì vậy mà tiểu nha đầu này cố ý chạy đến tận Tây Lương tham gia tuyển chọn Phò mã, thì ra nàng tức giận ta! Nhưng nếu Lãng Nhi được chọn trúng thì làm sao để xong việc đây? Chẳng lẽ phải bắt tướng công thay thế nàng lấy công chúa làm vợ sao? Nhưng công chúa sẽ đồng ý chắc? Quốc chủ Tây Lương bị người đem ra đùa giỡn, lão sẽ cam tâm sao?"

Nhưng Triệu Tử Văn biết rõ giữa mình và Lãng Nhi đã từng xảy ra rất nhiều xung đột. Sau khi suy tính thiệt hơn thì hắn thấy Lãng Nhi vẫn còn sờ sờ ra đây, hắn cũng thật sự không đành lòng tiếp tục trách móc tiểu ny tử lúc này đã khóc như mưa này nữa.

- Ôi, dù tướng công không đúng, nàng cũng không thể vác bụng bầu chạy khắp nơi được. Ta rất sợ nàng gặp phải nguy hiểm.

Triệu Tử Văn ôn hòa nói.

Dư Tư Lãng áp sát đầu vào lồng ngực nóng bỏng của Triệu Tử Văn:

- Tướng công, thiếp có để lại thư, không phải đã nói rồi sao? Trên đường đi có ba vị sư tử bảo vệ thiếp, tướng công chàng cũng đừng quá lo lắng.

- Ba vị sư tử của nàng đâu?

Triệu Tử Văn đảo mắt khắp bốn phía cũng không phát hiện ra ba cô gái nào, hắn cảm thấy kỳ quái rồi cất giọng hỏi.

Dư Tư Lãng cười nói:

- Các nàng cũng không cải trang thành đàn ông, đợt tuyển chọn Phò mã này các cô gái như bọn họ làm sao tiến vào được, cho nên khi các nàng đưa

ta vào Hoàng thành thì đứng bên ngoài chờ!

Trước đó nếu Triệu Tử Văn không thấy trong thư nàng đề cập đến chuyện được ba vị sư tử chiếu cố thì chắc chắn sẽ sốt ruột đến mức giậm chân khoa tay, sẽ chạy đi khắp thế giới tìm nàng.

- Lãng Nhi, trước tiên nàng về khách điểm Mãn Tinh Lâu chờ ta, sau khi chuyện tuyển chọn Phò mã xong, ta sẽ trở lại khách điểm tìm nàng!

Triệu Tử Văn nói khẽ.

Nhìn thấy hai người đang chăm đầu ghé tai vào nhau, căn bản không thèm xem đám thủ vệ đứng trên điện và những thanh niên đến tham gia tuyển chọn Phò mã ra gì, trong mắt Chiêu Hôn sứ đã bùng ra ngọn lửa, bộ dạng giống như núi lửa sắp phun.

Thanh niên Tây Lương đều dùng ánh mắt hả hê nhìn hai người kia, bọn họ đang đợi xem Khâm Sai đại thần Chiêu Hôn sứ xử trí hai người kia thế nào. Vị công tử tuyệt sắc kia dám cãi nam trang đến tham gia tuyển chọn Phò mã, nếu như giáng tội khi quân chỉ sợ sẽ khó tránh khỏi cái chết.

Dù biết vị Khâm Sai đại thần kia sẽ làm khó dễ nhưng về mặt Thế tử Hạng Long Uyên vẫn không có chút vui mừng. Vị Chiêu Hôn sứ này nói dễ nghe thì chính là Khâm Sai đại thần, nhưng nếu nói khó nghe thì chỉ là một quan viên Lễ Bộ nho nhỏ mà thôi. Đối với một Triệu tướng quân thanh danh vang vọng khắp Trung Nguyên thì căn bản không có bất kỳ con sóng nào được nổi lên trên mặt hồ.

Khi nghe được lời nói của tướng công phải ngoan ngoãn rời đi thì ánh mắt Dư Tử Lãng lại có chút phức tạp, một lúc lâu sau nàng mới cắn răng nói:

-Tướng công, thiếp nghĩ nên nói cho chàng biết một chuyện, hơn nữa chuyện này nhất định chàng phải làm.

"Không phải nàng bắt ta đi tham gia tuyển chọn Phò mã đấy chứ?" Triệu Tử Văn trong lòng thầm vô thức nói đùa một câu. Nhưng hăn thấy vẻ mặt của Lãng Nhi rất nghiêm túc, hình như không phải muốn nói một câu đùa giỡn như vậy. Hăn liền cười nói:

- Chuyện gì quan trọng hơn so với gia pháp nhà chúng ta chứ?

Dư Tư Lăng nghe thấy như vậy thì đỏ mặt lên, nàng rất xấu hổ nhưng lại sẵn giọng nói:

- Tướng công, thiếp muốn nói chuyện nghiêm chỉnh.

Khi nàng còn chuẩn bị muốn nói thì Chiêu Hôn sứ đã không thể áp chế được lửa giận đang bốc lên ngập trời trong lòng, hăn rống lên vô cùng giận dữ:

- Người đâu, bắt đưa con gái khi quân phạm thượng kia lại cho ta.

Một tiếng gầm rống vang lên bên tai làm đám người nghe thấy lập tức không có chút kinh ngạc, ánh mắt của đám người đều trở nên hả hê, tất cả đều đang đợi được xem kịch hay. Tám gã hộ vệ đứng trên điện cung vua lập tức giơ đao kiếm lên phóng thẳng về phía Dư Tư Lăng.

Nữ giả nam trang, giả mạo đàn ông để tham gia cuộc tuyển chọn Phò mã do chính Hoàng thượng hạ chỉ, đây đúng là tội khi quân, không người nào dám kháng nghị.

Trong ánh mắt Hạng Long Không hiện lên chút lo lắng, cũng không biết vị Triệu phu nhân này muốn vào đây tham gia tuyển chọn Phò mã hay muốn mò mẫm vào đây để quấy rối nữa.

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn tám tên hộ vệ đang vọt thẳng tới, ánh mắt của hăn trở nên cực kỳ lạnh lẽo. Dư Tư Lăng nhìn thấy ánh mắt của hăn thì trong lòng vừa thẹn vừa mừng, nàng lại càng si mê và quẩn quít bên cạnh tướng công.

- Láo xược!

Đột nhiên một tiếng gầm vang lên, chỉ thấy Nhạc Phá Nô phóng lên phía trước một bước rồi nhảy đến trước mặt Triệu Tử Văn và Dư Tư Lăng. Tư thế của y rõ ràng muốn nói phải ngăn cản tám tên hộ vệ đại điện kia.

Dư Tư Lăng đảo mắt nhìn tên thiếu niên đang đứng chắn trước người, nàng nghi ngờ hỏi:

- Tướng công, hăn là ai vậy?

- A! Tên này sao?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Hăn là một tiểu đệ ta mới thu nhận!

Nhìn thấy tên dám ngang ngược ngăn cản dám người của mình chỉ là một tên thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, Chiêu Hôn sứ lại càng nổi giận. Gã lập tức mở miệng chửi đổng giống như những người đàn bà đánh đá:

- Khá lắm tên tiểu tử chưa đủ lông kia. Dám dĩ hạ phạm thượng. Bắt cả hai đứa nó lại cho ta.

Vẻ mặt Hạng Long Không trở nên ngưng trọng. Cho dù là y đến Tây Lương giải sầu cũng không muốn chọc vào phiền phức. Y xem ra phiền toái hôm nay không đến không được.

Người hầu của Bát Hoàng tử là một tên rất nhanh nhạy, gã khẽ nói:

- Điện hạ, có phải ngài muốn lên tiếng với tên Chiêu Mộ sứ này không?

"Chiêu Hôn sứ này rõ ràng lửa giận đang bốc lên đỉnh đầu, sẽ để người khác ngăn cản sao? Hạng Long Không cũng chẳng phải lo Triệu tướng quân bị thương. Y chỉ sợ thủ đoạn của Triệu tướng quân gần đây rất máu lạnh sẽ làm cho tám gã hộ vệ Hoàng cung tiến lên bắt kẻ phạm thượng phải đổ máu.

- Đợi chút, dựa vào tình huống mà làm!

Hạng Long Không nhíu mày nói.

Ánh mắt Triệu Tử Văn nhìn thẳng về phía tên Chiêu Hôn sứ đầu sỏ, trong ánh mắt hằn trằn đầy hàn ý. Cái nhìn lạnh như băng của Triệu Tử Văn làm Chiêu Hôn sứ cảm thấy kinh hoàng, gã không nhịn được phải rùng mình.

- Các người dám khi quân, còn dám náo loạn trong Hoàng cung, đúng là chán sống rồi!

Chiêu Hôn sứ chỉ tay vào ba người Triệu Tử Văn. Gã khúm núm nói, rõ ràng đã bị sự bá đạo của Triệu Tử Văn hù cho sợ hãi.

Tám tên hộ vệ cũng biết Triệu Tử Văn quá đáng sợ nên không dám tùy tiện đi tới, nhưng Triệu Tử Văn lại cười lạnh nói:

- Ta muốn hỏi một câu, rốt cuộc là ai náo loạn? Người muốn bắt chúng ta, chẳng lẽ Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ mà người muốn tự tiện bắt người trong Hoàng cung sao?

Câu hỏi này đột nhiên làm trong lòng Chiêu Hôn sứ cảm thấy kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Nếu tự tiện bắt người trong Hoàng

cung thì tội danh mắc phải cũng không nhỏ, tám gã hộ vệ nóng đầu xông lên cũng liên tục kêu khổ, cũng không dám làm việc thiếu suy nghĩ.

Có thể nói tên Chiêu Hôn sứ này cũng là người lăn lộn lâu năm trên quan trường. Gã vội chuyển chủ đề:

- Các người và cô gái này lừa trên gạt dưới, dám tham gia tuyển chọn Phò mã, phạm tội khi quân. Tội danh này dù cho bản đại nhân tự tiện bắt người trong Hoàng cung thì Hoàng thượng cũng sẽ không trách tội.

"Đúng vậy, ba người kia hình như là đồng lõa, vị phu nhân này nữ giả nam trang đã phạm tội khi quân. Hoàng thượng sao lại trách tội đại nhân tự tiện bắt người trong Hoàng cung chứ?" Tám tên hộ vệ lại mừng thầm trong lòng.

Ánh mắt Triệu Tử Văn xoay chuyển rồi cười lớn nói:

- Chẳng lẽ trong quy định tuyển chọn Phò mã không cho phép phụ nữ thay mặt đàn ông báo danh sao?

Câu nói này lại làm cho tất cả mọi người sửng sốt, Chiêu Hôn sứ vô thức nói:

- Người là Triệu Tử Văn sao?

- Chính là tại hạ!

Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Công văn tuyển chọn Phò mã cũng sẽ không kỹ càng như vậy, ai ngờ được đàn ông muốn báo danh lại để phụ nữ đi thay chứ? Nhưng vì sao cô gái kia lại phải mặc quần áo của đàn ông, điều này rõ ràng là khi quân phạm thượng, rõ ràng muốn lừa dối để vượt qua kiểm tra!

Chiêu Hôn sứ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Triệu Tử Văn lại lãnh ngạo nói:

- Hình như trong pháp luật của Tây Lương cũng chẳng quy định con gái không được mặc đồ của đàn ông?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 352

Tranh Treo Tường

Nếu nói tận kẽ răng thì Chiêu Hôn sứ rõ ràng không mở miệng được. Lúc này gã lập tức cảm giác được mỗi nguy hiểm đang bùng lên trong lòng.

Nhạc Phá Nô thấy Triệu Tử Văn nói cho tên Khâm Sai đại thần kia không phản bác lại được thì thầm cười trộm trong lòng. Triệu tướng quân đúng là cơ trí hơn người, chỉ nháy mắt đã có thể nghĩ ra phương pháp đối phó với tiên tiều nhân kia.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này thì Lương Mộ Vũ đột nhiên từ trong cung vua đi ra. Y nhìn thấy tám vị hộ vệ Hoàng cung đang giằng co với tên thiếu niên từng gặp mặt một lần ở Mãn Tinh Lâu thì không khỏi nhíu mày.

- Tham kiến Thái tử!

Thấy Thái tử Lương Mộ Vũ, tất cả đám người Tây Lương vội vàng quỳ xuống đất, đồng thời cũng hô lớn một câu.

Chiêu Hôn sứ là người đầu tiên nhìn thấy Thái tử. Gã lập tức ác độc chỉ tay về phía Triệu Tử Văn và Nhạc Phá Nô tố cáo. Gã khóc lóc kể lể:

- Thái tử, hai người này và cô gái đang mang bầu đứng bên cạnh, nữ giả nam trang, khi quân phạm thượng, muốn đi vào cung vua để tham gia tuyển chọn Phò mã.

Nhạc Phá Nô hừ lạnh nói:

- Công tử nhà ta đã nói rồi, nương tử của hãn đi báo danh thay. Chẳng lẽ công văn có quy định không cho phụ nữ báo danh dùm đàn ông sao?

Đây rõ ràng là Triệu tướng quân già mồn át lẽ phải, nhưng trong lời nói lại không có bất kỳ sơ hở nào. Lương Mộ Vũ cũng phải cười khổ trong lòng nhưng không biết dùng biện pháp gì để giải quyết chuyện này.

Nhạc Phá Nô lại thêm mắ m dặ m muối hương về phía Lương Mộ Vũ ôm quyền nói:

- Thái tử, thăng nhâi này dám tự mình làm chủ trong Hoàng cung, hẳn muốn bắt Triệu tướng quân. Chuyện này tất cả mọi người đều thấy rõ như ban ngày, kính xin Thái tử chủ trì công đạo!

Triệu tướng quân! Tất cả mọi người nghe xong mà cảm thấy kinh hoàng, thử hỏi Đại Kinh có bao nhiêu vị Triệu tướng quân chứ? Hơn nữa Triệu tướng quân này còn làm bạn bên cạnh Bát Hoàng tử, đây nhất định là Triệu tướng một trận chiến vang danh ở Vọng Giang Thành.

Vừa nghe thấy ba chữ Triệu tướng quân, Chiêu Hôn sử lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa. Gã hít vào một luồng khí lạnh, cảm giác được mạng nhỏ đã khó có thể được bảo vệ.

Triệu Tử Văn còn chưa kịp nói câu nào thì tất cả đã bị Nhạc Phá Nô cướp sạch, nhưng hẳn cũng rất lười biếng và cũng tình nguyện để Nhạc Phá Nô làm vậy.

- Tướng công, thiếu niên này cũng là người có dũng có mưu. Hẳn là tướng lĩnh thủ hạ của chàng sao?

Dư Tư Lãng cũng căn bản không sợ có người làm khó dễ tướng công nhà mình, nàng chỉ nhẹ nhàng nói.

Triệu Tử Văn cười hì hì:

- Ủ! Đến lúc đó chúng ta cũng sẽ sinh ra một tên thiếu niên nho nhỏ văn võ song toàn!

Dư Tư Lãng chuyển ánh mắt nhìn xuống bụng, nàng vừa hạnh phúc vừa buồn bã nói:

- Tướng công, nếu thiệp sinh con gái thì làm sao bây giờ?

- Ta sẽ dạy cho nó trở thành một vị hiệp nữ!

Triệu Tử Văn cười hì hì nói:

- Dạy nó lớn lên giống như mẹ nó hôm nay, trở thành một nữ Bộ khoái hành hiệp trượng nghĩa.

Dư Tư Lãng lắc đầu qua lại giống như gõ trống bỏi:

- Thiệp không muốn một đứa con gái giống như mẹ nó, cả ngày chỉ lo đánh đánh giết giết, như vậy còn ra thể thống gì nữa chứ!

Hay cho câu tục ngữ: Cha mẹ không muốn để con phải đi trên con đường mình từng qua. Triệu Tử Văn nhớ tới chuyện năm xưa Dư Bộ khoái dùng một đao đánh mình ngắt xiu, nhưng bây giờ lại giống như một con chim nhỏ không cho con gái trở thành Bộ khoái, thật sự cảm giác được đời người quá sức kỳ diệu. Trong lòng hấn lại thềm cả kinh, hấn lập tức hứ lên vài tiếng:

- Hừ hừ hừ! Nàng xem chúng ta sao lại càng nói càng đi lệch chủ đề. Con của Lăng Nhi nhà ta chắc chắn là trai.

Con gái cổ đại ai mà chẳng hy vọng chính mình vì hương hỏa của tướng công chứ. Dư Tư Lăng cũng lập tức phì nhẹ một tiếng rồi chuyển chủ đề:

- Tướng công, chàng vừa nói là thiệp thay chàng báo danh, hiện nay Thái tử cũng đã nghe rõ. Chàng nên đi vào tham gia tuyển chọn Phò mã đi, coi như ứng phó cho xong chuyện.

"Trời! Trên thế giới này còn có người vợ giúp ông chồng đi tìm kẻ khác sao?" Triệu Tử Văn kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ rồi lập tức cảm thấy cực kỳ sửng sốt. "Dù nàng có vì mình thì cũng phải tỏ ra không thể làm gì khác được mới đúng, sao lại còn sốt sắng còn hơn cả mình thế kia?"

Lương Mộ Vũ cũng không biết vị Triệu tướng quân kia tính tình như thế nào, đã lâm vào tình cảnh như lúc này mà vẫn còn tâm tình để chàng chàng thiệp thiệp với Triệu phu nhân sao?

-Tôn đại nhân, người dám tự tiện hạ lệnh bắt người trong Hoàng cung, còn dám sai người đuổi bắt Triệu tướng quân khách quý của Tây Lương chúng ta. Người đã biết tội của mình chưa?

Chiêu Hôn sứ Tôn đại nhân biết rõ Lương Mộ Vũ trước giờ làm việc luôn nghiêm khắc như sấm sét, Thái tử cũng sẽ không vì một vị quan viên Lễ Bộ nho nhỏ có cũng như không giống mình mà đả tặc với Triệu tướng quân. Gã cũng không dám tiếp tục cãi cọ với tên thiếu niên ngang ngược kia nữa, chẳng thà trực tiếp nhận tội để mong sao được xử phạt nhẹ. Lúc này gã sợ tới mức quỳ rạp xuống đất:

- Hạ quan nhất thời hồ đồ, kính xin Thái tử thứ tội!

- Người đâu, đưa hấn xuống dưới chờ xử lý!

Lương Mộ Vũ quát lớn một tiếng rồi tiến thẳng về phía Triệu Tử Văn.

Tám tên hộ vệ trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, tranh thủ thời gian bắt vị Tôn đại nhân thiếu chút nữa đã hại bọn họ cùng gặp nạn này rồi kéo xuống.

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn về phía tên Tôn đại nhân đã bị nhận trừng phạt, hăn cũng không nói câu nào.

- Triệu phu nhân, thật là xấu hổ, đã làm người phải sợ hãi!

Lương Mộ Vũ đi tới. Trước tiên y hướng về phía phu nhân bên cạnh Triệu Tử Văn rồi áy náy nói.

Dư Tư Lãng cũng mỉm cười:

- Chúng ta cũng có chỗ không đúng. Kính xin Thái tử hạ thủ lưu tình với Tôn đại nhân lúc này.

Dù sao thì Dư Tư Lãng cũng thật sự nữ giả nam trang muốn tham gia cuộc tuyển chọn Phò mã. Tôn đại nhân làm vậy cũng có đạo lý, nhưng thủ đoạn lại quá ngang ngược, dám ức hiếp người không nên đụng vào.

Lương Mộ Vũ cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vì sao Triệu phu nhân lại giả nam trang chạy đến tận cửa cung vua để tham gia tuyển chọn Phò mã. Lúc này rõ ràng đã trở thành Triệu tướng quân tham gia tuyển chọn Phò mã. Triệu tướng quân muốn Triệu phu quân thoát tội nên Lương Mộ Vũ cũng không muốn tiếp tục truy hỏi đến cùng.

Đây quả đúng là một bậc thang không lồ, Lương Mộ Vũ bắt buộc phải hạ mình. Y khẽ cười nói:

- Triệu phu nhân không cần phải cầu xin cho hăn, chuyện này ta sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Lương Mộ Vũ lại đổi giọng nói:

- Không ngờ Triệu tướng quân cũng muốn tham gia tuyển chọn Phò mã, đây đúng là việc nằm ngoài ý muốn. Nếu ta có một muội phu tốt như người thì chắc chắn sẽ là một chuyện vô cùng thú vị của đời người.

Lúc này Triệu Tử Văn cũng bắt buộc phải tham gia tuyển chọn Phò mã, hăn cũng chỉ dày mặt nói:

- Công chúa có vừa ý ta hay không là một chuyện hoàn toàn khác. Thái tử nói vẫn còn quá sớm!

Tất cả mọi người đều thấy Triệu tướng quân anh hùng dân tộc Trung Nguyên trở thành đối thủ cạnh tranh với mình thì vẻ mặt trở nên khó coi

hơn cả khóc. Nếu là Thế tử và Bát Hoàng tử Đại Kinh thì bọn họ còn có lòng tin dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa để chiến thắng, nhưng lúc này lại đột nhiên nhảy ra một vị Triệu tướng quân đã đi sâu vào lòng người, vậy sao có thể so sánh đây?

Hôm nay bọn họ chỉ hy vọng vào tin tức của công chúa Hưng Bình được truyền ra bên ngoài vài hôm trước không phải là thật. Nghe nói nàng chọn Phò mã phải là người ngăm đen và anh tuấn như vị Triệu tướng quân tiếng tăm lừng lẫy kia.

- Tướng công, chàng vào đi, có rất nhiều người đang chờ kia!

Dư Tư Lãng khẽ đẩy Triệu Tử Văn.

- Đây không phải nàng muốn đẩy tướng công nhà mình vào vạc lửa sao? Đợi đến khi xong chuyện, nàng cứ ở đó đợi tướng công dùng gia pháp hầu hạ!

Hai người bí mật dùng những lời nói mập mờ, cũng không dám lớn tiếng để người khác nghe được. Dư Tư Lãng lập tức cảm thấy một loại kích thích khác thường, khuôn mặt nàng đỏ bừng lên rồi sảng giọng:

- Tướng công, thiệp ở Mãn Tinh Lâu chờ chàng!

"Cứ coi như cùng với Bát Hoàng tử tham gia tuyển chọn Phò mã cho xong!" Triệu Tử Văn cũng không có hứng thú với vị trí Phò mã này, sau khi nghĩ lại thì tâm tình cũng không có bất kỳ điều gì khác thường.

Triệu Tử Văn trừng mắt nhìn cô gái nhỏ đã gây ra những chuyện này, Dư Tư Lãng lại thè đầu lưỡi ra với hắn, bộ dạng đúng là không biết hối cải. Triệu đại nhân rất tức giận muốn dùng gia pháp hầu hạ ngay lúc này.

- Triệu tướng quân, mời vào!

Sau khi Triệu Tử Văn bước vào cung vua thì một vị tiểu thái giám lập tức đưa hắn đi thẳng vào trong.

Đi vào trong cung vua, đầu tiên phải đi qua một hành lang ngoằn ngoèo, hai bên trồng đủ các loại hoa. Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy lầu các của Hoàng cung rất trang nghiêm nhưng không ngờ khung cảnh bên trong lại như thế này. Tiểu thái giám đưa Triệu Tử Văn vào trong lại đột nhiên được đổi thành hai người cung nữ dáng người thướt tha. Dưới sự dẫn đường của hai cô cung nữ, Triệu Tử Văn đi qua hàng lanh gập khúc, hoa cỏ

hai bên và đủ loại cây cảnh làm không gian trở nên êm ả. Làm người ta không thể tưởng tượng nổi chính là trong cung vua cũng không trang nghiêm sừng sững giống như bên ngoài, giống như đang trở về căn nhà bình yên của chính mình vậy.

Lại đi thêm mười bước quanh co, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cổng vòm làm từ hoa tươi. Sau khi đi qua cổng vòm này thì không gian trở nên rộng mở hơn, những đại sảnh tinh mịch và tao nhã xuất hiện trước mắt, trong những căn lầu này được tạo ra rất nhiều khu cây cảnh tinh xảo kiểu Giang Nam, Triệu Tử Văn cũng không thể không cảm thán bàn tay tài hoa của thợ thủ công.

Giữa đại sảnh đặt rất nhiều bàn thủy tinh mà bên trên đã được bày sẵn vài món ăn đủ mọi màu sắc, ngay cả chén đĩa và ly rượu cũng được dùng thủy tinh tạo thành. "Tây Lương tuy chỉ là một quốc gia nhỏ nhưng cũng quá mạnh tay, đúng là quá xa xỉ." Trong lòng Triệu Tử Văn thầm nghĩ.

Mười mấy người đến đây trước Triệu Tử Văn đã sớm ngồi vào bàn thưởng thức món ngon. Bọn này cũng đã sớm không để ý đến hình tượng mà ăn như voi như hổ, cảnh tượng oanh liệt nói không nên lời.

Toàn bộ đại sảnh đều được treo những ngọn đèn sáng trên cao, đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa cũng không có tiếng ồn ào. Bầu không khí yên tĩnh một cách khác thường, trên những vách tường khắp bốn phía treo hơn mười bức tranh mỹ nữ.

Triệu Tử Văn bắt đầu chú ý quan sát, đây là những tác phẩm danh họa xuất sắc, nhân vật được vẽ giống y như đúc. Cô gái trong bức tranh mặc một chiếc áo lưới được đan bằng tơ, trên mặt rủ xuống rất nhiều sợi dây trân châu đủ màu làm bùng lên vẻ đẹp rực rỡ. Hai chiếc khuyên tai minh châu trong suốt và sáng long lanh, búi tóc như mây được xỏ qua một cây kim trầm lấp lánh ánh sáng. Áo của cô gái này được xỏ thêm minh châu, một chiếc váy lụa mỏng, vẻ mặt nàng cực kỳ xinh đẹp, mặt mày như vẽ, da thịt trơn mềm trong trắng lộ hồng. Đây đúng là một người đẹp tuyệt sắc, nhưng Triệu Tử Văn lại sinh ra cảm giác rất quen thuộc.

- Công tử, xin mời ngồi!

Một vị cung nữ đi đến trước mặt Triệu Tử Văn rồi cung kính nói.

Triệu Tử Văn và Bát Hoành tử cùng đi vào để dễ dàng tiếp ứng lẫn nhau nên cũng không chú ý đến những chuyện khác. Sau khi nghe thấy câu nói của cung nữ thì Triệu Tử Văn đi đến bàn tiệc của mình rồi ngồi xuống.

Bên ngoài cung vua đã được đổi một vị Chiêu Hôn sứ mới. Gã ở bên ngoài đọc tên để đám người tiến vào bên trong, cho nên liên tục có người đi vào đại sảnh.

Dư Tư Lăng vẫn chưa chịu bỏ đi, nàng vẫn đứng bên ngoài cung vua chờ Triệu Tử Văn. Nàng rất sợ tướng công bị đánh trượt.

- Triệu phu nhân, người còn bụng mang dạ chửa. Không bằng để ta phái người đưa phu nhân về Mãn Tinh Lâu nghỉ ngơi trước nhé?

Lương Mộ Vũ nhìn Triệu phu nhân đang nữ mặc đồ nam, y mỉm cười nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 353

Hưng Bình Công Chúa

Dư Tư Lãng hạnh phúc và ngại ngùng liếc mắt nhìn chiếc bụng nhỏ, nàng nói khẽ:

- Không cần đâu, ta muốn chờ tướng công đi ra.

Đối với một Triệu phu nhân si tình, Lương Mộ Vũ cũng không muốn nói gì thêm mà trong lòng chỉ thầm cười khỗ: "Triệu phu nhân này nhìn sắc thái tràn đầy khí thế hào hùng, cử chỉ lại giống như một tiểu nữ tử được cưng chiều như ngọc bích. Nàng rất si mê Triệu tướng quân, cũng không biết vì sao Triệu phu nhân lại phải nữ giả nam trang tiến vào tham gia tuyển chọn Phò mã. Chẳng lẽ nàng muốn cho tướng công làm Phò mã sao? "

Công chúa nhất định phải làm chính thê, hơn nữa lại là lá ngọc cành vàng, những cô gái bình thường sao dám tranh thủ tình cảm với công chúa được? Bình thường Phò mã chỉ dám lấy một mình công chúa, vì dưới sự uy hiếp của Hoàng thất sẽ không dám nạp thiếp. Cho nên Lãng Mộ Vũ cũng không thể hiểu được những cử chỉ của Dư Tư Lãng.

- Nếu Triệu phu nhân đã muốn như vậy, ta cũng không muốn ngăn cản. Triệu phu nhân cảm thấy không khỏe có thể lập tức nói với Chiêu Hôn sứ truyền Thái y đến.

Lương Mộ Vũ cũng không biết Dư Tư Lãng đang suy nghĩ điều gì, nhưng cuối cùng cũng không gắng hỏi, chỉ dám cười tươi nói.

Dư Tư Lãng dịu dàng thi lễ:

- Tạ ơn Thái tử!

Lãng Mộ Vũ mỉm cười, y dặn dò Chiêu Hôn sứ mấy câu rồi đi vào trong cung vua.

- Hạng Long Không!

Lương Thái tử vừa đi, Chiêu Hôn sứ đã đọc đến tên người kế tiếp, chính là Bát Hoàng tử Hạng Long Không.

Hạng Long Không hướng về phía người hầu bên cạnh nói:

- Người đứng bên ngoài chăm sóc Triệu phu nhân thật tốt cho ta!

Sau khi nói xong, Bát Hoàng tử trực tiếp đi vào cung vua.

- Sở Vương, tên Hạng Long Không và Triệu Tử Văn cùng nhau đi vào. Sợ rằng chuyện này sẽ rất khó giải quyết.

Hạng Long Uyên nhìn Hạng Long Không tiến vào trong cung rồi cau mày nói.

Sở Thăng hừ nhẹ một tiếng:

- Dùng nhất biến ứng vạn biến, người cứ hành sự theo kế hoạch là được.

Hạng Long Uyên khẽ gật đầu. Bọn họ đối với chuyện Dư Tư Lãng đột nhiên trà trộn vào bên trong cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ. Bọn họ cũng không ngờ nàng ta lại thay mặt Triệu Tử Văn báo danh, điều này quả thật làm trong đầu mờ mịt sương mù, không biết Dư Tư Lãng đang nghĩ đến điều gì.

- Hạng Long Uyên.

Chiêu Hôn sứ cao giọng đọc tên Thế tử Đại Kinh. Sau khi Hạng Long Uyên nghe thấy tên mình thì xoay người tiêu sái tiến về phía cung vua.

Tất cả những người lọt qua vòng một đều đã đi vào trong cung vua, chỉ để lại đám người bên ngoài chờ tin tốt lành. Dư Tư Lãng với thân thể xinh đẹp cũng đang đứng bên ngoài, trong ánh mắt mê người lại hiện lên vẻ chua xót và vui vẻ. Người hầu Bát Hoàng tử cảm thấy vô cùng khác thường, cũng không biết Triệu phu nhân đang nghĩ gì.

- Lãng Nhi!

Một tiếng gọi nhẹ nhàng làm thân thể mềm mại của Dư Tư Lãng phải chấn động, nàng vừa mừng vừa sợ quay đầu nhìn lại. Nàng thấy một vị thiếu niên thư đồng ăn mặc rất tuấn tú, nhưng gương mặt lạnh như băng và vô cùng xinh đẹp lại không thể nào quen thuộc hơn. Sao nàng lại không biết được chứ, nàng hô lên một tiếng kinh ngạc:

- Sư phụ.

Gương mặt lạnh lẽo như núi băng của La Thanh Yên lộ ra nụ cười hiền lành hiếm thấy:

- Hải tử người, lúc trước viết thư lại cho ta, nói rằng đi làm một vài chuyện. Lúc đó ta cũng không biết nên nói sao với Triệu Tử Văn. Sao người lại chạy đến Tây Lương, làm vi sư cũng cảm thấy vô cùng lo lắng?

“Sư phụ, người hầu lú lười nhìn hai vị "Triệu phu nhân", chẳng lẽ Triệu đại nhân lại vợ sạch cả cá lớn lẫn cá bé sao?” Thật là lợi hại, tận đáy lòng tên người hầu này lại có thêm chút bội phục Triệu đại nhân.

Dư Tư Lãng nũng nịu kéo cổ tay của La Thanh Yên, nàng sảng giọng nói:

- Sư phụ, sao người cũng tới Tây Lương? Lãng Nhi thấy người thì rất vui vẻ.

La Thanh Yên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Thăng đang đứng ngoài cung vua, trong ánh mắt lạnh lại bùng lên sát khí. Lúc này Sở Thăng cũng lập tức cảm giác được sự có mặt của La Thanh Yên.

Dưới tình cảnh không có Triệu Tử Văn, La Thanh Yên căn bản không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp gì đối với lão. Cho nên Sở Thăng lúc này cứ thản nhiên đứng bên ngoài cung vua.

Đối với đồ đệ bảo bối đã mất mẫu thân từ rất nhỏ này, La Thanh Yên vô cùng nuông chiều. Hàn quang trong ánh mắt nàng được thu lại, nàng khẽ cốc nhẹ lên trán của Dư Tư Lãng:

- Người đấy, ta thấy người lần này chạy đến Tây Lương rõ ràng đã chọc giận Triệu Tử Văn. Bây giờ còn tham gia vào tuyển chọn Phò mã, thật là càn quấy.

- Sư phụ, chuyện vừa rồi người cũng biết sao?

Gương mặt Dư Tư Lãng lại đỏ ửng lên, nàng ngượng ngùng đong đưa cánh tay của sư phụ rồi chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói.

La Thanh Yên thở dài như có như không:

- Người đấy, vẫn không dấu lại tên vô si kia. Trước mặt rất nhiều người mà dám cùn hấn thân mật như vậy, thật là không biết xấu hổ.

Dư Tư Lãng càng nghe càng cảm thấy xấu hổ không biết vùi mặt vào đâu được, nàng dùng tay bụm lấy hai gò má nóng hổi:

- Sư phụ, ngay cả người cũng chê cười con. Đã lâu rồi con chưa được nhìn thấy tướng công mà, cho nên cũng không thể tìm lòng được.

Thân thể yếu kiêu của nàng trở nên nóng bừng bừng, chiếc cổ trắng nõn lại đỏ hồng một mảnh, nàng vội vàng nói sang chuyện khác:

- Sư phụ, người có thấy các sư tử không? Các nàng đang ở bên ngoài Hoàng thành đấy!

- Vậy à?

La Thanh Yên cười nói:

- Vừa may ta cũng có chuyện muốn tìm bọn họ.

- Lãng Nhi, người không đi với sư phụ sao?

La Thanh Yên nhìn Dư Tư Lãng, trong cặp mắt xinh đẹp lại ánh lên vẻ trêu chọc.

Dư Tư Lãng đứng đưa cái đầu nhỏ nhắn:

- Con muốn đứng đây đợi tướng công!

- Xem ra một khi gả đồ đệ ra ngoài cũng giống như hắt nước khỏi chén!

Chỉ khi La Thanh Yên ở trước mặt đồ đệ yêu mới trở nên thân thiết và hiền lành như vậy, còn đối với người ngoài thì trước nay vẫn rất kiệm lời.

- Sư phụ, người đi đi!

Dư Tư Lãng xấu hổ, nàng vội vàng giậm mạnh chân.

La Thanh Yên vui vẻ vuốt ve gương mặt mịn màng như con nít của đồ đệ yêu, sau đó nàng thu lại nụ cười thân thiết. Nàng dùng vẻ mặt lạnh như băng liếc về phía Sở Thăng rồi lập tức biến mất trước cung vua. Nàng ăn mặc giống như thư đồng, dùng thân phận thư đồng của người lọt vào vòng tuyển chọn Phò mã để tự do ra vào.

Sở Thăng cũng không quan tâm đến chuyện hai thầy trò nhà kia đang nói chuyện, hắn đang nghĩ xem trong cung vua rốt cuộc sẽ xảy ra những chuyện gì.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, đủ loại món ngon để người ta thưởng thức, rõ ràng giống như một quán rượu. Triệu Tử Văn lâu lâu lại nhấp một ngụm rượu ngon, lại trở nên tiêu dao tự tại.

Lúc này Hạng Long Không và Hạng Long Uyên được hai cung nữ đưa vào trong đại sảnh.

Khi Bát Hoàng tử và Thế tử đến thì tất cả đám người lọt vào vòng này đều đã tập trung đông đủ. Bọn họ đang đợi tiến hành trắc nghiệm để tiến vào vòng tiếp theo.

- Mời tất cả các vị ngồi chờ một lát, công chúa sẽ lập tức đến đây ngay.

Một vị cung nữ đứng trên đài giữa đại sảnh dùng nụ cười tha thiết và giọng trong trẻo nói.

- Hưng Bình công chúa sẽ đến đây sao?

Mọi người vừa nghe thấy câu nói này thì vừa mừng vừa sợ muốn nhảy dựng người lên. Cũng không biết tướng mạo của công chúa thế nào, chắc chắn sẽ xinh đẹp như hoa. Tất cả đám người ở đây đều bắt đầu sinh ra những ảo tưởng về dung mạo của Hưng Bình công chúa.

"Chẳng lẽ lần này công chúa sẽ trực tiếp tuyển Phò mã sao?" Trong lòng Triệu Tử Văn vô thức nghĩ ra điều này.

Cung nữ trong đại sảnh bắt đầu tấu vang những tiếng tiêu tiếng đàn, những điệu nhạc dễ nghe lập tức truyền thẳng vào tai. Rất nhiều người đang thưởng thức những bức tranh treo tường, cũng chẳng biết công chúa có thể xinh đẹp như cô gái trong bức tranh hay không.

Hạng Long Không và Hạng Long Uyên cũng đã ngồi xuống. Bọn họ đều là những người yêu tranh, ánh mắt hai người cùng chuyển lên những bức tranh tự họa trên tường. Cả hai đều phải lắc đầu khen ngợi trước những tác phẩm xuất sắc sinh động như thật phía trước.

Nhưng khi thời gian dần trôi qua, tất cả mọi người đều không còn hứng thú để thưởng thức nữa, mà càng lúc càng cảm thấy sốt ruột. Trong lòng thầm nghĩ: "Hưng Bình công chúa sao còn chưa ra?"

Tất cả đám người đều sốt ruột đến mức mắt rơi xuống cuống họng, nhưng đám cung nữ vẫn bình thản ngồi đánh đàn thổi tiêu. Lúc đầu đám người sốt ruột như lửa này vẫn còn cảm thấy dễ nghe, nhưng bây giờ nghe được lại vô cùng bức bối, quả thật rất muốn xông lên phía trước đập chết toàn bộ đám cung nữ đang đánh đàn thổi tiêu kia. Nhưng xung quanh

Hoàng cung đều có rất nhiều hộ vệ, bọn họ chỉ dám nghĩ nhưng không dám làm.

Một tiếng nổ "đùng" đột nhiên vang lên, đột nhiên tất cả đèn đuốc trong đại sảnh đều tắt ngúm, chỉ để lại những luồng sáng yếu ớt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Đại sảnh trở nên tối đen, tiếng đàn tiếng tiêu cũng dần mất hẳn. Lúc này trong đại sảnh đã tối đến mức không thể thấy được năm đầu ngón tay, tất cả mọi người đều không hiểu công chúa đang muốn bày ra trò gì, chẳng lẽ đang muốn kiểm tra năng lực nhìn ban đêm của mọi người sao?

Đột nhiên trên đài giữa đại sảnh bùng lên ánh sáng yếu ớt của những ngọn đèn nhỏ, chỉ nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của một cung nữ vang lên:

- Công chúa điện hạ giá lâm!

Đám người nghe thấy công chúa đến thì vừa mừng vừa sợ, đáng tiếc là trong bóng tối không thể thấy rõ diện mạo của công chúa thế nào.

Một bóng dáng thướt tha chậm rãi đi lên những bậc thang tiến lên đài phía sau bức màn, mũi ngọc môi anh đào, làn lông mi dài khẽ rung động, thân thể uyển chuyển, bóng dáng lộ ra ngoài màn làm tất cả mọi người đều cảm giác được một cái đẹp hư ảo. Nhìn thấy hình bóng tuyệt vời này thì rõ ràng Hưng Bình công chúa là là một đại mỹ nhân, lúc này tất cả đàn ông trong đại sảnh đều trở nên điên cuồng.

Một vị đàn ông nôn nóng lớn tiếng nói:

- Công chúa điện hạ, vì sao lại phải tắt đèn chứ? Trong bóng tối mờ ảo thế này, nàng không nhìn thấy ta, mà ta cũng không thấy được nàng, thật không thú vị.

Hưng Bình công chúa khẽ nhếch đôi môi anh đào tỏa ra hơi thở mùi đàn hương, nàng hướng về phía một cung nữ bên cạnh nói điều gì đó, chỉ nghe thấy cung nữ kia nói:

- Nếu các vị muốn gặp mặt công chúa điện hạ thì cũng không khó!

Trong bóng tối có hơn mười người cùng kêu lên:

- Chúng ta muốn gặp công chúa, chúng ta muốn gặp công chúa!

Lại có khoảng bảy tám cái miệng khác đồng thanh:

- Mau thắp đèn lên đi, tối mù thế này nhìn không rõ lắm!

Vị cung nữ kia chậm rãi nói:

- Công chúa điện hạ có ba vấn đề, kính mời cái vị lần lượt trả lời. Nếu câu trả lời phù hợp với tâm ý công chúa thì sẽ được gặp mặt nàng.

Tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn, có người nói:

- Thì ra có đề thi để kiểm tra!

Một người khác nói:

- Ta chỉ biết vung thương múa đao, hỏi làm gì cho mệt, sao không tử võ?

- Thô tục!

Cũng không biết tên nào lại hừ nhẹ một tiếng vô cùng khinh bỉ.

Không gian tối đen đưa tay không thấy rõ năm ngón, tên đàn ông kia cũng không biết là ai lên tiếng, hần hét lên:

- Kẻ nào dám nói, có bản lĩnh thì bước ra đấu với ta!

Nhất thời bầu không khí của đại sảnh lại trở nên vô cùng âm ỉ.

Cung nữ kia như óng mào nói:

- Nếu các vị còn náo loạn, kính xin rời khỏi chỗ này, trở ra ngoài Ngưng Hương điện dùng trà nghỉ ngơi, sẽ có người dẫn đường đi ra, chắc chắn sẽ không lạc.

Mọi người đã thấy công chúa đến, kẻ nào muốn rời khỏi đây chứ? Tất cả đám người đều vội vàng ngậm miệng lại.

Triệu Tử Văn nhìn bóng dáng của Hưng Bình công chúa ngồi sau rèm, hình dáng thướt tha của nàng, trong đầu hần đột nhiên sinh ra một cảm giác rất quen thuộc.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 354

Ba Câu Hỏi

Hơn mười tên đàn ông cường tráng vội vàng giơ bàn tay cứng như thép nói:

- Để ta tới, ta trả lời, ta trả lời trước!
- Đúng là một đám ngu ngốc!

Một vị công tử hào hoa phong nhã hừ nhẹ một tiếng rất khinh thường.

Mười vị hán tử kia vừa nghe thấy lời này thì lửa giận lập tức bùng ra, mắt hổ trở nên sáng ngời, tất cả đều chĩa mũi dùi về phía tên công tử kia rồi gầm lên:

- Người nói gì, tên mặt trắng kia!

Vị công tử mặt trắng khinh miệt nói:

- Chẳng lẽ các người không biết trả lời trước sẽ có hại sao, đúng là đồ đầu gỗ!

Chỉ có ba vấn đề, ai trả lời trước thì chắc chắn kẻ đó sẽ chịu thiệt. Một câu nói kia lập tức làm đám này tỉnh người lại, mọi người càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Kẻ nào càng kiên trì thì có thể nghe được rất nhiều câu trả lời của đám người đi trước. Lúc đó hẳn có thể từ trong những câu trả lời trước mà loại trừ những câu trả lời sai tìm ra đáp án đúng nhất, vì vậy mà lúc này không tên nào dám tiến lên phía trước.

Những vị công tử đã sớm nghĩ ra vấn đề ảo diệu này lại thầm mắng tên công tử mặt trắng kia lắm mồm. Nếu để đám người thô kệch kia lên trước thì chúng chắc chắn sẽ không trả lời đúng vấn đề, mà lúc đó bọn họ sẽ ngưu ông đắc lợi, không phải rất tốt sao? Nhưng vị công tử mặt trắng kia lại tỏ ra mình quá thông minh, điều này lập tức làm cho nhiều người có kế hoạch bị hớ, không khỏi làm người ta cảm thấy tức giận.

Đột nhiên Hạng Long Không tiến lên một bước:

- Nếu tất cả mọi người không ai muốn tiên phong, tại hạ Hạng Long Không sẽ xung phong đi đầu vậy.

Cũng nữ bên cạnh Hưng Bình công chúa khẽ mỉm cười nói:

- Bát Hoành tử điện hạ thật hào sảng!

Nàng dịu dàng xoay người tiến vào trong màn, cũng không biết nàng ta đang nói gì với Hưng Bình công chúa bên trong.

Vì sao Bát Hoành tử lại phải tiên phong, trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười khổ. Lão Hoành đế phái người tới tham gia tuyển chọn Phò mã, chắc chắn cũng không muốn người tiến ra làm chim đầu đàn. Tâm tư của lão Hoành đế rất đơn giản, nếu đã không thể ngăn cản thế lực của An Vương làm phản thì Bát Hoành tử dựa vào vị trí Phò mã Tây Lương, tốt xấu gì cũng giữ được tính mạng. Nhưng vị Bát Hoành tử này lại không thèm để ý, cũng không biết đang quan tâm đến vấn đề gì. Có thể nói ngoài Triệu Tử Văn thì tất cả mọi người đều cao hứng, có người tiến lên tiên phong, đây là một việc không gì tốt hơn.

Mọi người loáng thoáng nghe thấy tiểu cung nữ nói:

- Công chúa, quả thật muốn hỏi vấn đề này sao? Điều này không tốt lắm đâu!

Hưng Bình công chúa muốn hỏi vấn đề gì, mọi người nhất thời đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, vì sao tiểu cung nữ kia lại trở nên khó coi như vậy? Hưng Bình công chúa ngồi phía sau màn, đôi lông mày đen nhánh của nàng khẽ nhăn lại. Tiểu cung nữ kia lập tức sợ đến mức phải vội vàng đi ra khỏi màn. Sau khi vị cung nữ này bình tâm trở lại thì khẽ cười nói:

- Công chúa điện hạ có ba vấn đề xin thỉnh giáo, câu hỏi đầu tiên là: Xin hỏi Bát Hoành tử, nếu túi tiền của ngài mất, ngài sẽ làm gì?

"Túi tiền mất sẽ làm gì sao?" Vấn đề này là một câu hỏi khó có thể giải thích được. Khi câu hỏi vừa được đưa ra, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, cũng không thể hiểu được công chúa đang mong chờ đáp án gì. Khó trách cung nữ kia khó mở miệng, vấn đề này căn bản làm đầu người ta đầy sương mù, cũng khó lần mò được cái gì bên trong.

Hạng Long Không cười nhạt nói:

- Tất nhiên câu trả lời đúng nhất là phải tìm trở về, có phải không?

Tiểu cung nữ nói:

- Điều này có đúng hay không, tỳ nữ cũng chẳng biết, tất cả đều do công chúa điện hạ quyết định. Câu hỏi thứ hai: Bát Hoàng tử điện hạ có cho rằng đàn ông có nên năm thê tứ thiếp, thê thiếp thành đoàn không?

Câu hỏi này so với câu lúc nãy còn dễ hơn rất nhiều, cũng không làm người ta cảm thấy mù mờ, không biết trả lời sao cho phù hợp.

Hạng Long Không cũng chẳng hiểu vì sao Hưng Bình công chúa lại hỏi vấn đề này. Y cười nói:

- Đàn ông có nên năm thê tứ thiếp hay không, là vấn đề thuộc về cá nhân mỗi người. Dù sao tại hạ cũng không phải loại người muốn duy trì quy luật thê thiếp hàng đàn.

Tên này thật là ngốc, chẳng lẽ không biết nói không nên sao? Công chúa là lá ngọc cành vàng, sao có thể cùng bất kỳ người con gái nào khác chung tướng công chứ? Vấn đề này rõ ràng muốn khảo sát Phò mã gia tương lai có chung tình với công chúa không. Trong lòng đám người ở đây đều mừng thầm, cũng đã thầm nghĩ ra đáp án chính xác nhất.

- Công chúa điện hạ nói vấn đề thứ ba sẽ không cần hỏi nữa.

Tiểu cung nữ chỉ vào một phòng trà nhỏ trong đại sảnh cười nói:

- Mời Bát Hoàng tử qua bên kia nghỉ ngơi, mời người tiếp theo.

Một vị hán tử thô cuồng tràn đầy tự tin đi ra, gã cao giọng nói:

- Hai vấn đề đầu tiên của công chúa không cần phải hỏi lại. Ta đều đã nghe rõ, sẽ trả lời hai câu hỏi này trước.

Gã cũng không đợi tiểu cung nữ phải mở miệng, không cần phân trần nói:

- Túi tiền của ta sao lại rơi đi đơn giản như vậy, chẵn chẵn là có tên tiểu tặc nào đó cướp mất, cho nên ta phải tìm tên tiểu tặc kia để lấy về, sau đó đánh cho hấn một trận. Còn vấn đề đàn ông có nên năm thê tứ thiếp hay không, ta tuyệt đối chỉ yêu một mình công chúa, những cô gái khác chỉ là hoa cỏ trong mắt thôi.

Đúng là nịnh hót một cách trần trụi! Tất cả đám người vừa nghe xong đã cảm thấy nổi cả da gà, vô sỉ, đúng là vô sỉ.

Triệu Tử Văn thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng. Hắn than nhẹ một tiếng, người có thể vô sỉ đến mức độ thế này đúng là đã tiến đến một cảnh giới tuyệt diệu rồi.

Tiểu cung nữ rất muốn cười nhưng không dám lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì cố nhịn mà đỏ ửng lên. Hưng Bình công chúa ở phía sau rèm lại không có bất kỳ biểu cảm nào, bộ dáng vẫn rất bình tĩnh và tự nhiên. Hình bóng thon thả và xinh đẹp của nàng giống như tiên tử rơi xuống phàm trần, đẹp một cách lung linh, xinh đẹp không gì có thể sánh được.

- Vâng, vị công tử này cũng không cần hỏi lại câu thứ ba, mời ngài về bên kia nghỉ ngơi.

Tiểu cung nữ gương mặt trở nên đỏ bừng nói.

Nghe thấy những lời này thì tên đàn ông thẳng thắn kia lập tức giống như gà trống bại trận. Gã rất muốn xông lên phía trước giữ chặt lấy tiểu cung nữ kia để quát lên một tiếng:

- Người có làm không đấy, những điều ta nói hoàn toàn đúng mà!

Nhưng dù sao nơi đây cũng là Hoàng cung, gã sao dám làm càn? Gã đành phải nhắc chân lên, co cổ lại, chậm rãi đi về phía bên kia với vẻ mặt đau khổ.

- Ha ha ha!

Nhiều người không nhịn được phải bật cười thành tiếng, bộ dạng giống như cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Triệu Tử Văn cảm thấy dở khóc dở cười đối với kẻ dở hơi này. Nhưng kỳ quái là Hưng Bình công chúa vì sao lại hỏi hai vấn đề này chứ? Dù sao Phò mã cũng do chính tay nàng chọn, có thể làm khó dễ Phò mã gia tương lai nhưng cũng không thể hồ đồ thế này được.

Một vị công tử to cao thô ráp đột nhiên đi ra:

- Tại hạ Hoàn Nhan Liệt ngưỡng mộ quý danh công chúa từ lâu, hôm nay đặc biệt đi đến tiếp kiến!

Hoàn Nhan Liệt! Vừa mới nói ra tên họ đã làm đám người ở đây phải sợ hãi. Vì sao đệ nhất dũng sĩ của Hung Nô lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ y muốn lấy Hưng Bình công chúa của Tây Lương làm vợ à?

Không nhớ ngày xưa ai tấn công Hưng Khánh thành, lúc đó Hưng Khánh thành vẫn còn có vài ngàn dân chúng vô tội chưa kịp chạy nữa.

Hoàn Nhan Liệt xuất hiện lập tức làm cho tất cả thanh niên Tây Lương đang tranh đấu với nhau rất gay gắt lại có chung mối thù. Tất cả đều căm tức nhìn vị khách không mời mà đến này, cũng không biết tên Chiêu Hôn sứ mờ mắt hay sao, lại cho tên này tiến vào, chẳng lẽ Thái tử Tây Lương không biết à?

Bóng dáng mông lung và xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, cặp mông đầy đặn, cái cổ cao quý và tuyệt đẹp, đúng là một báu vật tuyệt thế. Trong mắt Hoàn Nhan Liệt bắn ra những luồng sáng si mê và tham lam, muốn đem vị Hưng Bình công chúa này chiếm làm của riêng. Cặp lông mày đen nhanh của Hưng Bình công chúa khẽ cau lại, nàng khẽ hỏi nhỏ vị tiểu cung nữ kia cái gì đó.

Vị tiểu cung nữ kia cũng là một cô gái có kinh nghiệm, nàng cũng không có chút kinh hoàng nào mà chỉ mỉm cười nói:

- Thì ra là Hoàn Nhan tướng quân đại danh vang dội. Xin hỏi Hoàn Nhan tướng quân, nếu túi tiền của ngài bị mất, ngài sẽ làm gì?

Hoàn Nhan Liệt đã tính trước rất kỹ, y ngạo nghễ nói:

-Thử hỏi thiên hạ ai dám động đến túi tiền của ta? Nếu túi tiền bị mất, chắc chắn sẽ rơi trên đường, chỉ cần quay lại đường cũ là thấy.

"Người thật ba hoa!" Mọi người đều tức giận thầm mắng, tất cả đều hận không thể coi tên Hoàn Nhan Liệt ngày hôm nay là một tiểu tặc.

Tiểu cung nữ lại hỏi tiếp:

- Câu hỏi thứ hai: Hoàn Nhan tướng quân có cho rằng đàn ông trên đời phải năm thê tứ thiếp, thê thiếp đầy đồng không?

Hoàn Nhan Liệt cười nói:

- Điều này phải xem người đó có thân phận gì, mỹ nữ xứng anh hùng. Nếu là anh hùng cái thế thì thê thiếp thành đàn có sao đâu?

Trong mắt y tràn đầy khinh miệt. Y quét ánh mắt về phía những thanh niên bình thường của Tây Lương, nói rõ y là vị anh hùng cái thế mà mình vừa nói.

"Tên ma Vương giết người như rác này còn muốn Hưng Bình công chúa làm tiểu thiếp cho hã sao? Mơ tưởng!" Trong lòng mọi người đều cảm thấy rất tức giận, tất cả đều sinh ra cảm giác muốn rút đao liều mạng.

Triệu Tử Văn cũng không thể hiểu nổi, vì sao tên Hoàn Nhan Liệt cũng lọt vào vòng này được? Chẳng lẽ Quốc chủ Tây Lương cũng giống như lão Hoàng đế, muốn đem Hưng Bình công chúa gả cho đại tướng quân Hung Nô, cầu xin được thái bình à?

Trong mắt Hoàn Nhan Liệt đầy vẻ cao ngạo, y thấy tất cả đám người ở đây đều tỏ ra khó chịu, bầu không khí cũng trở nên căng thẳng. Nhưng cũng chưa ai biết được câu hỏi thứ ba, tất cả mọi người lại hy vọng tiểu cung nữ hỏi ra vấn đề kia.

Khóe miệng mùi đàn hương của Hưng Bình công chúa lại khẽ nhếch lên, nàng hướng về phía tiểu cung nữ nói ra điều gì đó. Tiểu cung nữ lại uyển chuyển xoay người rồi hướng về phía Hoàn Nhan Liệt nói:

- Hoàn Nhan tướng quân, câu hỏi thứ ba: Nếu có thể quay ngược thời gian, ngài sẽ hy vọng trở lại chỗ nào?

- Tại sao lại phải quay ngược thời gian trở lại chứ? Ngày hôm nay đã công thành danh toại, chẳng lẽ còn chưa toại nguyện sao?

Trong cặp mắt hổ của Hoàn Nhan Liệt bắn ra những luồng sáng tự tin, y kiêu ngạo nói.

- Hoàn Nhan tướng quân quả thật đã công thành danh toại, nhưng người lại dùng máu của tộc nhân Hoa Hạ chúng ta tạo thành!

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn tên Hoàn Nhan Liệt ngông cuồng tự đại, giọng nói của hã lạnh lùng đến cực điểm, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác muốn giết người cho thống khoái.

Tất cả đều nhìn về phía phát ra âm thanh, lại nhìn thấy một bóng người hùng dũng đang đứng một mình trong góc. Ánh mắt người này đen trắng rõ ràng đang bùng ra những luồng sáng lạnh lùng cực điểm, một loại khí phách hiên ngang đột nhiên sinh ra.

Khi hai đại nhân vật giằng co với nhau thì tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng áp bức. Hoàn Nhan Liệt hừ lạnh một tiếng, y biết rõ tương lai chính mình sẽ có một trận chiến với tên Triệu Tử Văn này. Lúc này Hoàn

Nhan Liệt cũng không thềm tức giận với tên kia, cứ đợi đến khi gặp lại trên chiến trường. Hắn dùng ánh mắt tràn đầy khiêu khích nhìn về phía Triệu Tử Văn, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Hưng Bình công chúa ngồi sau rèm.

- Hoàn Nhan tướng quân, mời ngài sang bên kia nghỉ ngơi!

Giọng nói của tiểu cung nữ vẫn rất nhỏ nhẹ như cũ, nhưng nàng không phải chỉ tay về phía mái đình uống trà mà lại là một bàn tiệc cách tấm màn không xa.

"Chẳng lẽ đây là đãi ngộ đặc biệt sao?" Tất cả mọi người đều vô thức nghĩ đến điều này. Sự tự tin của Hoàn Nhan Liệt lại nâng cao lên rất nhiều. Y cất bước tiến về phía bàn tiệc rồi yên ổn ngồi xuống.

Hạng Long Uyên đã nghe rõ ba vấn đề mà Hưng Bình công chúa truyền cho cung nữ để vị này nói ra với tất cả mọi người. Y tuy dự đoán được ý nghĩ sâu xa bên trong, nhưng lại không hiểu vị công chúa kia muốn câu trả lời thế nào. Khi chính mình nghĩ đến ba vấn đề này, thì phải trả lời thế nào đây?

- Vị này là Thế tử Đại Kinh sao? Chẳng biết Vương tử có đồng ý trả lời ba câu hỏi của công chúa không?

Tiểu cung nữ mỉm cười tha thiết rồi nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 355

Kẻ Phá Rồi

Hạng Long Uyên cảm thấy hơi sừng sốt, y cười khẽ nói:

- Kính xin công chúa ban đề!

Tiểu cung nữ mỉm cười nói:

- Xin hỏi Thế tử, nếu như túi tiền của ngài bị mất, ngài sẽ làm gì?

Vấn đề này Hạng Long Uyên đã nghe tiểu cung nữ hỏi qua bốn năm mươi người khác rồi, cho nên y đã sớm chuẩn bị kỹ. Y mở miệng nói:

- Nếu túi tiền của ta mất, tất nhiên sẽ ra lệnh cho hạ nhân tìm trở về!

Tiểu cung nữ khẽ gật đầu, coi như miễn cưỡng vượt qua câu hỏi đầu tiên, nàng lại nói tiếp:

- Câu hỏi thứ hai, Thế tử có cho rằng đàn ông phải có tam thê tứ thiếp, thê thiếp thành đàn không?

Câu hỏi này giống như đang kiểm tra xem Phò mã tương lai có thành tâm đối với công chúa hay không. Hạng Long Uyên cũng không dám tùy tiện, y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ nghĩ rằng có nên hay không đều do cá nhân, mà tại hạ tuyệt đối sẽ dành tình cảm cho một người, đời này chỉ kết hôn với một thê tử!

"Đây đúng là mở to mắt nói lời bịa đặt, nếu cha người soán vị thành công thì tương lai chính người sẽ là Hoàng thượng. Đến lúc đó người có thể dốc hết tình cảm cho một người sao? Không nghĩ tam thê tứ thiếp à?" Trong lòng Triệu Tử Văn thầm khinh bỉ, đây rõ ràng là một đám người đáng khinh.

Câu hỏi này sau khi được hơn bốn năm chục người trả lời thì đám người còn lại đều hiểu rõ, công chúa đặt ra vấn đề này nhất định muốn tìm cho mình một vị Phò mã chung thủy.

Hưng Bình công chúa vẫn ngồi sau bức rèm như tiên tử, nàng lẳng lặng ngồi sau bức rèm, không có bất kỳ điều gì tác động đến tiếng lòng của đám người ở đây.

Tiểu cung nữ thấy công chúa điện hạ không có phản ứng gì thì tiếp tục hỏi:

- Câu hỏi thứ ba: Nếu có thể quay ngược thời gian, Thế tử muốn trở về đâu?

"Trở lại đâu sao?" Hạng Long Uyên thở dài thật sâu nói:

- Nếu có thể quay ngược thời gian, ta hy vọng mình sẽ được quay về nhà!

"Về nhà làm gì?" Trong lòng tiểu cung nữ cũng có chút nghi hoặc, nàng hỏi tiếp:

- Thế tử vì sao lại muốn trở về nhà mình?

Tiểu cung nữ tuyệt đối không dám tự tiện đặt ra những câu hỏi, cho nên vấn đề này chắc chắn đã được gói gọn trong câu hỏi thứ ba.

Hạng Long Uyên tâm tư cực kỳ tinh tế, trong mắt lóe lên hào quang, vẻ mặt y đột nhiên trở nên chán nản:

- Vì năm xưa khi mẫu thân ốm liệt giường thì ta vẫn còn quá nhỏ nên không thể chăm sóc được. Khi mẫu phi trải qua cơn bệnh thì bỏ ta mà đi, cho nên ta rất hy vọng có thể quay trở về khoảng thời gian mẫu phi bệnh nặng, dù không thể chạy chữa cho bà, ta cũng muốn ở bên cạnh bầu bạn để bà vui!

Nói đến đây, Hạng Long Uyên muốn nói lại thôi, thiếu chút nữa đã rơi lệ.

Tiểu cung nữ cũng là một cô gái có tình cảm, nghe nói như vậy thì không khỏi rơi lệ, bộ dáng giống như cảm động muốn chết đến nơi.

Đúng là một người con có hiếu, cũng là một vị công tử hào hoa phong nhã, trong lòng ai cũng không khỏi thầm khen. Hơn nữa hẳn lại có thân phận là Thế tử, chỉ sợ vị trí Phò mã này rất có thể đã bị Hạng Long Uyên đoạt mất.

Cao, quả thật rất cao! Triệu Tử Văn không thể không bội phục tâm cơ và hành động của Hạng Long Uyên. Chỉ cần cái danh người con có hiếu cũng nhất định có thể chiếm được cảm tình của Hưng Bình công chúa.

Trong tấm rèm có thể nhìn thấu, vẻ mặt Hưng Bình công chúa vẫn không có bất kỳ rung động nào.

Hạng Long Uyên cũng không phải muốn đứng nhìn tiểu cung nữ cảm động rơi nước mắt. Thần sắc của y lóe lên chút thất vọng nhưng lại biến mất trong nháy mắt, lại làm ra bộ dạng lặng lẽ và đau thương.

Tiểu cung nữ cũng không biết thái độ của Hưng Bình công chúa thế nào, nàng thò cái đầu nhỏ nhắn vào trong tấm rèm cùng Hưng Bình công chúa nói khẽ vài câu gì đó. Nàng lại thò đầu ra khỏi tấm rèm, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Hạng Long Uyên dễ dàng nhìn rõ vẻ mặt của tiểu cung nữ, trong mắt hẳn lóe lên ánh sáng lạnh. Hẳn không đợi tiểu cung nữ mở miệng mà móc từ trong ngực ra một phong thư:

- Hưng Bình công chúa, đây là phong thư tại hạ thay mặt cho cố nhân gửi cho nàng.

Có lẽ nếu Triệu Tử Văn nghe được câu nói này cũng cảm thấy nghi hoặc. Cố nhân của Hưng Bình công chúa là ai, phong thư này có thể làm cho công chúa phải thay đổi cách nhìn với Hạng Long Uyên sao?

Nhưng Triệu Tử Văn nghe thấy tiểu cung nữ không ngừng lặp lại ba câu hỏi kia thì đã không thể kiên nhẫn được nữa. Hẳn đứng trong một góc đại sảnh tối đen như mực ngủ gật, mơ mơ màng màng.

Người cố tình tham gia tuyển chọn Phò mã, nhất định sẽ hy vọng khi tiểu cung nữ hỏi ba câu kia với người khác thì rút ra một kinh nghiệm gì đó, cho nên tất cả những người khác đều nghe rất say sưa. Mà đối với loại vô tâm tham gia tuyển chọn Phò mã như Triệu Tử Văn, lại là loại người không muốn tìm câu trả lời cho những vấn đề kia. Hẳn cứ phải nghe đi nghe lại nên lỗ tai đã kết kén, đành phải trốn ra xa nhà ngủ gật.

"Cố nhân sao?" Mọi người sau khi cảm thấy sừng sốt thì cảm giác được tên Hạng Long Uyên này đã có đủ mọi chuẩn bị. Phong thư này chắc chắn có năng lực bảo đảm hẳn leo lên vị trí Phò mã gia.

"Công chúa đừng có nhận, đừng có nhận!" Mọi người đều thầm cầu nguyện trong lòng và nguyện rửa tên cố nhân chết tiệt kia của nàng, vì sao lại đột nhiên xuất hiện chứ? Từ khi Hưng Khánh thành bị đánh chiếm thì

Hưng Bình công chúa đã mất tích vài chục năm. Bây giờ nàng mới quay về Tây Lương không lâu, chẳng kẻ nào biết được cố nhân của nàng là ai.

Nếu là những người bình dân đề thư thì tuyệt đối sẽ bị tổng cố trực tiếp ra ngoài cung vua. Nhưng Hạng Long Uyên lại là Thế tử Đại Kinh, tiểu công chúa cũng không dám tự mình ra lệnh. Vừa rồi tên Thế tử này đã biểu hiện rất tốt, sao lại tự tiện đưa thư và nói là cố nhân của công chúa nữa chứ?

Hai bờ vai thon của Hưng Bình công chúa ngồi sau rèm khẽ run, nàng cắn răng rồi nói nhỏ:

- Trình lên!

Giọng nói dịu dàng rất mê người, trong lời nói có thể thấy được hương vị yêu kiều, điều này lại làm người ta phải nhìn mà thèm. Kẻ nào cũng muốn xông lên bậc thang vén rèm lên để xem bộ dạng của Hưng Bình công chúa như thế nào. Tiểu cung nữ khẽ gạt đầu, nàng đi xuống bậc thang nhận lấy phong thư trên tay Hạng Long Uyên. Nàng lại tiến lên rồi đi vào trong rèm đưa phong thư cho Hưng Bình công chúa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía phong thư kia, chỉ có một Triệu Tử Văn đang ngủ gà ngủ gật là không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Khi Hưng Bình công chúa mở phong thư ra thì thân thể mềm mại lại run lên khe khẽ, nhưng tất cả mọi người lại không nhìn rõ vẻ mặt của nàng nên không biết công chúa đang mừng hay lo.

Sau nửa ngày trôi qua, cặp lông mày đen nhánh của Hưng Bình công chúa khẽ nhăn lại, cặp môi mọng đỏ hết đưa lên lại chuyển xuống. Nàng hướng về phía tiểu cung nữ nói điều gì đó, sau khi tiểu cung nữ nghe được thì liên tục nở nụ cười rồi xoay người nhìn xuống vị công tử hiếu thảo kia nói:

- Thế tử, mời ngài đi sang bên kia nghỉ ngơi.

Phương hướng tiểu cung nữ chỉ chính là địa phương khi này Hoàn Nhan Liệt vừa tiến vào.

Mọi người lập tức hiểu rõ những kẻ đang uống trà trong đình chính là người bị loại bỏ trực tiếp, mà bàn tiệc bên kia lại dùng để chiêu đãi người

được chọn. Hôm nay đám người đang ngồi uống trà nghỉ ngơi bên kia kết hợp lại cũng thành một nhóm bốn năm mươi người, mà lúc này trên bàn tiệc lại chỉ có hai người.

Nếu nói theo lý thì Bát Hoàng tử Đại Kinh cũng có thể được ngồi trên bàn tiệc, sao lại phải ngồi trên bàn uống trà nghỉ ngơi chứ? Thật ra nguyên nhân trong đó lại rất đơn giản, Hưng Bình công chúa đã thấy rõ Bát Hoàng tử Hạng Long Không căn bản không có lòng với cuộc tuyển chọn Phò mã này. Nếu đã không muốn thì Hưng Bình công chúa cũng sẽ không miễn cưỡng, tất nhiên sẽ không để y ngồi lại bàn tiệc.

Về mặt Hạng Long Uyên không nhịn được mà trở nên đặc ý, y lập tức nhắc chân đi về phía Hoàn Nhan Liệt.

Những người còn lại đều hiểu rõ địa vị Phò mã này chỉ có thể chọn một trong hai tên kia, nhưng Tây Lương và Hung Nô có thù sâu hận nặng, sao có thể gả công chúa cho kẻ địch được chứ?

Vì gặp phải cừu nhân mà hai mươi mấy người còn lại đều đỏ mắt, tất cả đều dùng ánh mắt căm tức nhìn tên Hoàn Nhan Liệt kiêu ngạo và đặc ý kia. Nhưng kẻ nào cũng chỉ lén trừng mắt nhìn Hoàn Nhan Liệt mà thôi. Điều này lại càng làm cho ý chí chiến đấu của tất cả thanh niên Tây Lương bùng phát mạnh, ai cũng muốn được trả lời ba câu hỏi của công chúa.

- Câu hỏi đầu tiên, nếu túi tiền của công tử mất, công tử sẽ làm gì?

Giọng nói dễ nghe của tiểu cung nữ kia liên tục vang lên.

- Ta sẽ trực tiếp báo quan!

- Vâng! Mời công tử ra đình nghỉ ngơi.

Trong đại sảnh liên tục hỏi và trả lời ba vấn đề như vậy, hai mươi người còn lại cũng liên tục bị loại bỏ. Thậm chí mới hỏi xong câu thứ nhất đã bị loại trực tiếp, có thể thấy tình cảnh bi thảm trong đại sảnh thế nào rồi. Lúc này trên bàn tiệc cũng chỉ có hai người ngồi, chỉ có tướng quân Hung Nô là Hoàn Nhan Liệt và Thế tử Đại Kinh Hạng Long Uyên. Xem ra công chúa đã nghĩ đến chuyện chọn một vị Phò mã gia xứng đôi rồi.

Tiểu cung nữ thấy tất cả cung nữ dưới đài đều đã được hỏi xong, nàng cũng thở dài một hơi. Hỏi một lượt quá nhiều người làm nàng cảm giác được lười rất khô rát và rất muốn uống nước.

Khoảnh khắc khi nàng dừng giọng, Hưng Bình công chúa đang ngồi trong rèm cũng hiểu tất cả đám người lọt qua vòng thứ nhất đều đã trả lời xong. Về mặt nàng đột nhiên trở nên âm trầm. Nếu có kẻ nào đưa mắt nhìn qua tấm rèm bằng tơ không dày không mỏng trước mặt thì có thể cảm giác được vẻ thê lương của Hưng Bình công chúa.

- Tất cả mọi người vượt qua vòng một đều đã được hỏi xong, kính xin các vị tạm nghỉ chốc lát.

Tiểu cung nữ giữ nụ cười ngọt chết người, nàng tha thiết cười nói.

Tất cả những người bị loại bỏ đang đứng trong đình đều có thể nghe thấy giọng nói của tiểu cung nữ. Nhưng có một người tinh mắt đột nhiên nhìn thấy trong góc dưới đài có một bóng người.

Hắn không khỏi hô to một tiếng:

- Vẫn còn một người!

Lời này vừa được nói ra thì tất cả đám người đều nhìn về phía ánh mắt vị huynh đài kia, cũng nhìn thấy trong góc đại sảnh có một vị đang dựa người vào tường ngủ khò khè. Kẻ này thỉnh thoảng còn gật gật đầu, bộ dạng giống như đang ngủ gục. Tất cả đám người trong đình nghỉ ngơi đều đứng thẳng người lên nhìn, tên kia là ai? Hắn đến đây để tham gia tuyển chọn Phò mã hay tìm chỗ ngủ vậy? Rõ ràng con mẹ nó đang muốn quấy rối mà.

Chỉ có Hạng Long Không vẫn một mực chú ý đến Triệu Tử Văn lại cười khở:

- Triệu tướng quân này quả thật không đặt công chúa vào trong lòng.

- Thật lắm mồm!

Hạng Long Uyên lạnh lùng hừ lên một tiếng. Y nghe thấy có tên nhắc nhở vẫn còn người thì rõ ràng cảm thấy không vui.

Hoàn Nhan Liệt hình như thấy được Hạng Long Uyên rất sợ Triệu Tử Văn. Y cảm thấy kỳ quái rồi mở miệng nói:

- Thế tử, người sợ công chúa chọn trúng hẳn sao? Ta thấy điều này cũng chưa chắc, hẳn đã có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ rồi chứ!

Phần lớn Phò mã gia đều chỉ được lấy một người, thậm chí vì cưới công chúa mà trực tiếp bỏ rơi tất cả thê thiếp. Tên Triệu Tử Văn này thê thiếp rất nhiều, chắc công chúa sẽ không ưa gì hắn.

"Người sao biết được đạo lý bên trong chuyện này chứ?" Trong lòng Hạng Long Uyên khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Y lại cau mày nhìn bộ dạng ngủ gà ngủ gật của Triệu Tử Văn, chỉ mong sao con sâu lười kia ngủ chết luôn đi. Nhưng mọi suy nghĩ của Hạng Long Uyên lại không được như mong muốn, tiểu cung nữ sao lại không thấy một người cuối cùng còn sót lại chứ? Nàng khẽ kêu một tiếng:

- Công tử, công tử, tỉnh đi!

Triệu Tử Văn đã ngủ đến mức mơ hồ, hần nghe thấy một giọng nói dễ nghe thì vô thức mở to mắt ra. Khi hần thấy được ánh mắt tức giận của tiểu cung nữ thì lập tức cười ha ha nói:

- Giờ là mấy giờ rồi?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 356

Sơn Động Tối Tâm

Giờ nào? Mọi người nghe xong đều mờ to mắt. vốn tưởng rằng vị công tử này tròn ở góc phòng này, câu đầu tiên lại hỏi về vấn đề thời gian. Thật không ngờ người này lại có thể hỏi được câu này.

Đúng là không hiểu vị công tử này nghĩ gì, hình như là không coi việc của công chúa ra gì. Tiểu cung nữ liếc mắt một cái nói:

- Vị công tử này. bây giờ còn chưa tới giữa trưa. Chẳng qua nếu công tử có thể đáp được ba vấn đề của ta...

Đáng tiếc là lại không ngờ Triệu Tử Văn này đúng là loại người không thích nói Lời thừa, cũng không thích suy nghĩ một óc để trả lời, bất đắc dĩ cười, bủ môi nói:

- Vậy xin mời công chúa chỉ giáo.

Vừa nói hẳn vừa dựa vào tường, chẳng thêm di động nửa bước.

- Công tử chẳng lẽ không tiến tới trả lời sao?

Cung nữ đối với vị trúng tuyển cuối cùng cảm thây hết sức nhức đầu. Những vị công tử trước đó đều rất lễ phép, mà vị công tử này hình như là đến phá rối vậy.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không phải là phải trả lời ba vấn đề sao? Ta là người cuối cùng, cho nên tỷ tỷ người mau hỏi đi.

Tiểu cung nữ đúng là lần đầu mới nhìn thấy một người vô si thế này, lại dám chẳng xem uy nghiêm của hoàng cung Tây Lương ra gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thiêu chút nữa là nổi cáu.

Hưng Bình công chúa phía sau trướng, lông mày nhíu chặt, cảm thấy trong lòng có chút thê lương không nói lên lời, ở trong đó nghe thấy giọng

vị trúng tuyển cuối cùng này dường như trong lòng chẳng hề gợn sóng. Nàng nhẹ giọng thờ dài nói:

- Theo ý hãn đi...

Tiếng nói kiều mỹ toát ra cảm giác ôn nhu, khiến cho người nghe cảm thấy ngơ ngán. Triệu Từ Văn nghe thấy lời nói động lòng người này lại cảm thấy hơi quen thuộc, đang còn đang ngẫm nghĩ thì tiểu cung nữ đã tức si ân nhìn vị công tử vô sĩ này nói:

- Câu hỏi thứ nhất. nếu túi tiền của người rớt thì người sẽ làm gì?

Vị công tử vô sĩ nghe thấy câu hỏi này ngạc nhiên nói:

- Còn có thể làm gì được nữa. Túi tiền rơi thì đương nhiên là nhặt lên...

Những người Tới nghe câu hỏi đầu óc cùng vội suy nghĩ. trong lòng thầm kinh ngạc không biết vị công tử vô sĩ này sẽ trả lời ra sao.

Bọn họ nghe xong câu hỏi này đều lao tâm lao lực suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để lấy lại túi tiền, lại thăm chế siêu vị công tử kia. Đơn giản nghĩ túi tiền rơi trên mặt đất. nhặt lên là xong chắc.

- Đây rõ ràng là nói vớ vẩn rồi, đuổi hãn ra đi.

Mấy hán tử thô cuồng trong lòng đầy căm phẫn hét lên.

Ánh mắt tiểu cung nữ lại Tỏ vẻ kinh ngạc, khóe miệng hơi nhếch lên, nói ra một câu khiến mọi người giật mình hơn:

- Vị công tử này, người làm sao lại biết được đáp án hoàn toàn đúng này?

Lời này vừa thốt lên liền khiến mọi người không thể tin nổi. Ngay cả Hoàn Nhan Liệt và Hạng Long Không cũng ngây người ra. Hiển nhiên là nghĩ dù mọi phương pháp cũng không nghĩ tới đáp án sẽ là như vậy.

Triệu Từ Văn dờ khóc dờ cười. Nói vớ vẩn cũng có thể là đáp án chính thức sao? Như vậy thì xem ra câu hỏi thứ nhất này rõ ràng là để kiểm tra sự nhanh nhạy của đầu óc rồi. Hãn cũng là thuận miệng đáp, không ngờ lại thành đáp án chính thức.

Tiểu cung nữ tưởng rằng người này sẽ không có khả năng đáp đúng, khi nghe vị công tử này nói một câu liền chính xác, không khỏi thất thố hô to lên một tiếng. Tới khi nghĩ lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập từ đỏ bừng. Ngượng ngùng cười.

Loại câu hỏi kiểu đố mẹo này thì đối với đám người cổ đại suốt ngày chỉ biết đọc Tứ thư Ngũ kinh thì làm sao có thể đoán ra nổi? Triệu Tử Văn lại càng thấy kỳ quái hơn là vấn đề này không hiểu ai đưa ra, đúng là thú vị.

Đôi vai của Hưng Bình công chúa ở phía sau rèm rung lên nhẹ nhẹ nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình Tĩnh. nhẹ giọng nói:

- Chắc không phải hấn. Hấn là trùng hợp thôi...

Hạng Long Không sau một lúc kinh ngạc, sắc mặt liền sầm xuống. Y có cảm giác rằng đáp án của câu hỏi thứ nhất này tuyệt đối không phải là do Triệu Tử Văn may mắn trả lời được!

Đối với đáp án của câu hỏi khiến người ta khó có thể tưởng tượng này, Hưng Bình công chúa hiển nhiên là cho rất thoáng, chỉ cần người ta có thể nói là Trở lại tìm là coi như đạt. Nếu không thì cùng không có nhiều người qua được câu thứ nhất như vậy.

Tiểu cung nữ sau khi cố hết sức đè nén tâm tình kích động, trong lòng thầm nghĩ vị công tử da mặt dày như tường thành này tuyệt đối là may mắn đáp đúng thôi. sau đó chậm rãi nói:

- Câu hỏi thứ hai. công tử có cho rằng nam tử nên có tam thê tứ thiếp, thê thiếp thành đàn hay không?

- À, vấn đề này sao,

Triệu Tử Văn hơi khó khăn cười nói:

- Vấn đề này hơi khó Trả lời.

Mọi người ở trong đại sảnh tối như mực dù không nhìn rõ diện mạo vị công tử đứng trong góc nhưng cũng có thể tưởng tượng hấn mở nhộn má hóp, trông cực kỳ vô sỉ.

Trong lòng bọn họ thầm nghĩ, đáp án của hấn tuyệt đối sẽ là:

- Kiên quyết phản đối tam thê tứ thiếp, chỉ yêu một mình công chúa!

- Mời công tử mau nói đi!

Cả đại sảnh chỉ chờ một mình hấn. tiểu cung nữ không nhịn được khẽ sáng giọng nói.

Triệu Tử Văn ý vị gật đầu:

- ừ, câu hỏi rằng nam tử có thể có tam thê tứ thiếp hay không, hấn là không phải là chúng ta có thể nói được. Cho nên ta nói, có thể có tam thê tứ

thiếp hay không thì cứ đi tìm người có tam thê tử thiếp đầu tiên mà túm hăn lại hỏi một phen!

Vô sỉ, cực độ vô sỉ! Mọi người nghe tới đây Thì đều nhìn hăn bằng nửa con mắt, lập tức hiểu rõ rằng người này tuyệt đối là một kẻ có tam thê tử thiếp, nếu không Thì sao lại đây câu trả lời này cho kẻ khác. Hơn nữa người đầu tiên có tam thê tử

Thiếp thì giờ hài cốt cũng đã chẳng còn, quý mới biết hăn là ai.

Thiên hạ sao lại có loại người da mặt dày thế này chứ... Tiểu cung nữ không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Vị công tử này đúng là điển hình của loại người vô lại.

Người này khẳng định là tới phá rồi. Trong lòng mọi người đều tức giận mắng.

Hạng Long Không vốn hiểu rõ Triệu tướng quân đối với chuyện này cũng cảm Thấy dở khóc dở cười. Triệu tướng quân ở đâu cũng vậy, đúng là một người cái gì cũng dám nói.

Bóng người tuyệt mỹ phía sau rèm lại run lên nhè nhẹ. Thân ảnh tuyệt đẹp ấy run rẩy không nói lên lời. Hưng Bình công chúa tựa hồ đang mím mím môi, khẽ mỉm cười...

Tiểu cung nữ cũng không biết vấn đề sau vị công tử này còn có thể nói ra những câu khiến người ta ngạc nhiên nữa hay không, chậm rãi nói:

- Câu hỏi thứ ba, xin hỏi công tử nếu muốn trở lại một nơi, thì người hy vọng sẽ được trở lại nơi nào?

Trở lại nơi nào? Triệu Tử Văn nghe tiểu cung nữ hỏi người khác thì không thèm để ý nhưng tới khi hỏi mình thì hăn đột nhiên thấy có một cảm giác lạ lùng xuất hiện trong lòng.

Trong đầu thầm nghĩ tới một cái thế giới. trong nhà có cha có mẹ, lại nghĩ tới An Ninh công chúa khiến mình vĩnh viễn cảm thấy áy náy, tiểu ny tử thật đáng thương. Lại cả trong sơn động, cảnh hồ my trong mộng, hăn không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, cảm giác buồn bã như mất đi thứ gì đó. Nếu thật sự có thể trở lại như trước, hăn rất muốn về nhà, lại vừa muốn đi cứu An Ninh, cũng muốn lúc này đi tìm Lâm tiên tử.

Trong đại sảnh bỗng trở nên yên lặng. Người nào cũng không nhận ra vẻ buồn bã của Triệu Tử Văn, lại còn tưởng hắn đang nghĩ tới một đáp án đau đầu hơn nữa.

Triệu Tử Văn hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nếu có thể trở lại, ta hy vọng trở về trong một cái sơn động tối đen như mực...

Nghe câu này xong, trong đầu mọi người đều mơ hồ. Chợt có một hán tử cười nhạt nói:

- Ta nghĩ huynh đài chắc là hẹn hò với một vị cô nương nào ở đó phải không?

Lập tức trong đại sảnh rộ lên tiếng cười như sấm dậy. Mọi người đều cảm thấy hán tử này nói có lý.

Trong tiếng người của mọi người chợt có một tiếng nói run rẩy của nữ tử vang lên:

- Xin hỏi công tử, người... vì sao lại muốn trở về một cái sơn động tối đen như mực?

Người lên tiếng lúc này chính là Hưng Bình công chúa!

Những người ở đây nhất thời đều ngậm miệng, kỳ quái không hiểu vì sao công chúa lại tự mình hỏi câu này.

Trong lòng Hạng Long Không thầm kêu không ổn nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Triệu Tử Văn uyển chuyển cười nói:

- Bởi vì trong sơn động tối đen như mực ấy Ta Từng có một giấc mộng, gặp được một vị tiên tử lạc xuống phàm trần. Ta muốn lại có thể mơ thấy nàng một lần nữa, hơn nữa sẽ không cho nàng rời khỏi ta...

Nói tới chuyện này thì chỉ có hắn và vị tiên tử trong mộng kia là có thể hiểu, người khác làm sao mà hiểu nổi?

- Hỏi xong chưa, ta có thể đi rồi chứ?

Thần sắc Triệu Tử Văn không giống vẻ bất cần vừa rồi. Nở nụ cười tự giễu, tiêu sái xoay người rời đi.

Ở đây chỉ có một số ít người là biết Triệu tướng quân mà thôi. Hầu hết những người vào trước đều là không biết chuyện phát sinh ở bên ngoài,

cũng không nhận ra Triệu tướng quân rút cục là ai.

Những người cười cợt vừa rồi đều là những kẻ không nhận ra hă.

Triệu Tử Văn đi tới trong tiểu đình, hướng về phía Bát Hoàng tử khẽ mỉm cười. ánh mắt cũng không biết là nhìn về phương nào.

Trong đại sảnh cực kỳ yên tĩnh, đang đợi công chúa tuyên bố chọn ai làm Phò mã. Chỉ thấy ánh mắt tiểu cung nữ đứng trên bậc thềm có vẻ cổ quái, cất tiếng nói:

- Mời mọi người về Tĩnh Tâm Các thưởng thức trà. Triệu Tử Văn xin mời lưu lại!

Triệu Tử Văn là ai? Vừa nghe vậy, rất nhiều người đều kinh ngạc tìm xem người được gọi là Triệu Tử Văn này ở đâu.

Hơn mười người biết Triệu tướng quân đều đồng loạt nhìn về phía hă. Những người khác theo ánh mắt họ nhìn lại mới phát hiện ra cái vị công tử da mặt dày như tường thành khi này, kinh ngạc không nói nên lời, đều cảm thấy kỳ quái vì sao công chúa lại giữ người này lại.

Triệu Tử Văn cười khổ không ngừng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là đã cố tình hạ thấp mình mà vẫn không ngăn cản được ánh sáng rực rỡ của bản thân sao?

- Tại sao lại là hă. Thật sự là ghê tởm. Ba đáp án toàn là nói mò như vậy lại có thể lưu lại sao?

Một vị công tử tương đối tức giận bất bình nói.

Bọn họ đang có cảm giác muốn đánh hội đồng Triệu Tử Văn nhưng nơi này là hoàng cung, bọn họ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Mọi người cũng đều chưa bỏ cuộc, trong lòng thầm nghĩ nếu chưa xác định ai là Phò mã thì tuyệt đối không thả lỏng. Nói không chừng Hưng Bình công chúa là một vị công chúa điêu ngoa. muốn giáo huấn công tử vô sỉ này một trận.

Ừ, đúng, công chúa gọi hă lại tuyệt đối là muốn giáo huấn hă! Hầu hết mọi người đều tự an ủi mình như vậy...

Công chúa vẫn ngồi phía sau rèm. thân ảnh nàng vô cùng tuyệt mỹ, chỉ có đôi vai là đang run rẩy...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 357

Muốn Về Nhà.

Hạng Long KHông hơi ngẩn ra, cảm thấy kỳ quái. Triệu đại nhân dù trả lời câu hỏi đầu tiên chính xác thì hai câu sau cũng toàn là nói bừa, Hưng Bình công chúa làm sao lại giữ hãn ở lại chứ?

Mọi người cũng đều rất cảm giận bất bình với cái vị tên là Triệu Tử Văn huynh đài này. Khi trả lời câu hỏi thứ hai thì có thể biết hãn là một kẻ miệng lưỡi dẻo quẹo, tâm địa gian xảo phong lưu rồi. Câu hỏi thứ ba thì lại nói tới tiên tử trong mộng ở hắc động, quả thực là không biết điều.

Ừ, tiểu tử này khinh thị Hưng Bình công chúa như vậy mà còn dám tới đây đòi làm phò mã, khẳng định là chọc giận công chúa. Công chúa lưu hãn ở lại, tiểu tử này tuyệt đối phải chết bi thảm rồi. Trong lòng hơn nửa đám người ở đây đều nghĩ như vậy. Hãn là sẽ có người tới bắt hãn lôi đi.

Duy chỉ có những người biết Triệu Tử Văn là không nghĩ như vậy. Bọn họ lại nghĩ, chẳng lẽ Hưng Bình công chúa biết thân phận của Triệu tướng quân, cho nên ái mộ muốn chọn hãn làm phò mã sao?

Mà Hạng Long Uyên sắc mặt lại càng âm trầm, cắn răng không nói một lời.

Kẻ kiêu kỳ Triệu Tử Văn hơn nữa là Hoàn Nhan Liệt, cảm thấy Hưng Bình công chúa lưu Triệu Tử Văn ở lại tất nhiên là có "thâm ý". Y âm thầm tức giận, nhưng không thể nổi giận ở hoàng cung Tây Lương được.

Dáng người Hưng Bình công chúa thướt tha tuyệt mỹ, uyển chuyển vô cùng, chỉ một cái nhíu mày cũng khiến người ta mê mẩn, quả là vưu vật của nhân gian, nữ tử Hung Nô thô cuồng sao có thể sánh bằng chứ? Hoàn Nhan Liệt không cam lòng nhìn Hưng Bình công chúa, vẻ tham lam trong mắt vẫn chưa hề giảm bớt chút nào.

Một đội hộ vệ cung đình đi vào trong đại sảnh, hộ tống những người khác đi tới Tĩnh Tâm các. Trong lòng họ đều cảm thấy không cam tâm nhưng cũng chỉ còn nước hy vọng Hưng Bình công chúa lưu Triệu Tử Văn ở lại là có ý khác.

Hoàn Nhan Liệt vô cùng tự phụ tất nhiên là sẽ không thềm vì một nữ tử mà tức giận, trong lòng thầm nghĩ, đến lúc ta công phá Tây lương, đánh hạ Đại Kinh, ta xem Hưng Bình công chúa người có phải sớm muộn cũng thành vật trong bàn tay ta không.

Đôi con người thâm thúy của Hạng Long yên hiện lên một tia sáng lạnh lùng nương theo những hộ vệ, hướng tới Tĩnh Tâm các. Mà Hạng Long Không hướng về phía Triệu Tử Văn cười giảo hoạt, ý tứ rất đơn giản: Phải nắm lấy cơ hội.

Nhìn ánh mắt tinh ranh của Bát Hoàng tử, Triệu Tử Văn khóc không ra nước mắt, cũng không biết trong hồ lô của Hưng Bình công chúa bán thuốc gì.

Đợi tới khi toàn bộ mọi người đã rời khỏi Chư Vương các, ngay cả tiểu cung nữ cũng đã lặng yên rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Triệu Tử Văn và Hưng Bình công chúa đang ở phía sau rèm dưới ánh nến đỏ phát ra yếu ớt.

Ánh sáng đỏ lờ mờ chiếu từ bên trong rèm xuống khuôn mặt trái xoan xinh xắn Hưng Bình công chúa. Ánh sáng đỏ nhàn nhạt khiến khuôn mặt nàng trở nên ửng hồng, càng tăng thêm vẻ kiều mỹ đồng lòng người của nàng.

Hai người trong đại sảnh đều không biết nói gì, trầm mặc cúi đầu. Ánh nến hồng trông có chút mập mờ, lại có vẻ kiều diễm.

Lúc này đột nhiên nghe Hưng Bình công chúa phá vỡ yên lặng, dịu dàng nói:

- Triệu công tử, người có thể tới đây không?

Tới đây? Triệu Tử Văn nhìn bóng hình xinh đẹp kia, không khỏi nuốt miếng nước bọt. Cũng không hiểu Hưng Bình công chúa chơi trò gì nhưng ta là một đại nam nhân đã trưởng thành, sợ gì một tiểu cô nương chứ? Triệu

Tử Văn liền bước vài bước lên bậc thềm, tiến về phía tấm rèm. Đến khi tới trước rèm, hăn đột nhiên dừng lại, cảm thấy khó bước tiếp.

Công chúa vốn đều là những kẻ điêu ngoa ngang ngạnh, càn vàng lá ngọc. Vừa rồi hăn trả lời mấy câu hỏi lại chẳng ôm hy vọng gì nhiều, tùy tiện trả lời. Lúc này hăn không khỏi lo lắng công chúa sẽ vì vậy mà tức giận, cho nên muốn lưu một mình mình lại, muốn sửa trị mình.

Nói không chừng sau tấm màn này có bẫy rập, Triệu Tử Văn cũng không dám tùy tiện liều mạng đi vào.

- Hừ, đường đường là Triệu tướng quân, chẳng lẽ lại còn sợ ta ăn thịt người sao? Hưng Bình công chúa hừ nhẹ một tiếng nói.

Hóa ra là cô nàng này biết mình sao? Triệu Tử Văn nghe tiếng nói kiêu my quen thuộc này không khỏi sững sờ ở trước rèm, cảm giác tiếng nói này dường như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Đột nhiên, một cánh tay thon thon đột nhiên xuyên qua tấm rèm, nắm lấy bàn tay Triệu đại nhân kéo vào bên trong rèm.

Triệu Tử Văn trong lúc nghi hoặc bị Hưng Bình công chúa lôi vào. Hơn nữa khí lực của cô công chúa này cũng không nhỏ yếu, trong lúc không phòng ngự lập tức bị kéo nhào vào trong.

Phía sau rèm đặt một chiếc giường hồng loan. Triệu Tử Văn trực tiếp bị kéo ngã lên trên giường, âm thầm lú lờ. Hưng Bình công chúa tuyệt đối là người đã từng luyện võ, nếu không thì làm sao lại có khí lực lớn như vậy chứ?

Hăn nghi hoặc ngẩng đầu lên, lập tức đôi mắt tròn tròn, sững sờ nằm trên giường không nhúc nhích, phảng phất như bị rút hồn phách.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ xinh xắn hiện lên, đôi mi cong vút, mặt ngọc má phấn, mắt hạnh mũi ngọc, miệng anh đào nhỏ, mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, càng làm tôn lên vẻ đẹp cao quý của nàng.

Càng tuyệt hơn chính là khuôn mặt xinh xắn khiến người ta hít thở không thông này Triệu Tử Văn lại rất quen thuộc. Hăn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại không dám tin, dụi hai mắt kêu lên:

- Nàng là Mộng Phi?

Hưng Bình công chúa đột nhiên biến thành hồ mị từ ngày trước ở trong Quần Phương Các, Lâm tiên tử trong sơn động. Biến hóa này thật là ly kỳ, quả thực giống như là đột ngột quay ngược lại thời gian khiến Triệu Tử Văn một hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo lại.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Mộng Phi đang ngân ngấn nước, vừa giống như u oán, lại vừa như mừng rỡ sảng giọng:

- Cái tên vô lương tâm này, người tốt cuộc cũng tới tìm ta rồi.

Lâm tiên tử đột nhiên biến công chúa, Triệu Tử Văn đúng thật cảm thấy đầu váng mắt hoa, không phân nổi nam bắc, nhẹ giọng nói:

- Mộng Phi, nàng là Hưng Bình công chúa sao?

- Đồ vô lương tâm.

Lâm Mộng Phi hờn dỗi nói một câu, ánh mắt như vừa vui vừa giận, trông cực kỳ động lòng người. Nàng đột nhiên nhào vào ngực Triệu Tử Văn, ôm chặt lấy cái tên vô lương tâm này, kích động khóc nức nở:

- Tử Văn, muội thực sự không ngờ rằng huynh sẽ tới tuyền Phò mã. Khi muội phát hiện ra người cuối cùng là huynh, muội thực là cao hứng muốn ngất đi.

Triệu Tử Văn rất cục cựa cũng đã hiểu rõ. Hưng Bình công chúa trước mặt này đích thực là Lâm tiên tử. Hắn sau khi kinh ngạc, lập tức hưng phấn ôm lấy Lâm tiên tử mà hân hăng bao lâu tìm kiếm, tiếng nói ôn nhu vang lên:

- Mộng Phi, muội phải chịu khổ rồi.

Lâm Mộng Phi lúc trước đã thân cận với Triệu Tử Văn, hơn nữa ngay cả tắm thân trong sạch cũng cho hắn, cuối cùng lại biến mất vô tung. Đối với Lâm Mộng Phi bề ngoài kiêu my mà nội tâm thanh thuần này, những khổ sở trong lòng nàng ai có thể hiểu rõ đây?

- Huynh biết không, từ khi trở lại Tây Lương, mỗi ngày muội đều nhớ đến huynh, mong chờ huynh. Huynh đúng là một kẻ đáng hận.

Lâm Mộng Phi lau những giọt nước mắt trong suốt, cắn mạnh một cái lên cánh tay Triệu đại nhân, oán hận nói.

- Hả, chắc không phải thế chứ?

Triệu Tử Văn chịu nổi đau trên cánh tay, nghi hoặc hỏi:

- Mộng Phi, hình như người vô lương tâm không phải là ta đâu. Lúc đầu không phải là muội đột nhiên biến mất, bỏ ta mà đi sao? Còn hại ta không biết là ở trong sơn động đã xảy ra chuyện gì.

Mặt Lâm Mộng Phi đỏ bừng, lại buồn bã nói:

- Tử Văn, muội có nỗi khổ riêng.

Vừa nói vành mắt nàng vừa đỏ lên, cúi đầu không biết phải nói tiếp thế nào.

Lâm Các chủ của Quần Phương Các luôn là một nữ tử tùy tiện, đột nhiên lại biểu hiện ra thần sắc đau khổ khiến cho Triệu Tử Văn đã hiểu. Mộng Phi rời đi khẳng định là có lý do, cho nên có thể là do Sở Thăng giở trò quỷ.

Triệu Tử Văn ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người của Lâm tiên tử, hít mùi hương có thể say lòng người của nàng, tâm thần rung động nhẹ giọng nói:

- Mộng Phi, không nên nói chuyện đó nữa. Sau này có ta thì đừng hòng có kẻ nào dám khi dễ muội.

Nghe thấy lời nói bá đạo của Triệu đại nhân, trong lòng Lâm Mộng Phi cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhẹ giọng nói:

- Tử Văn, sao huynh lại biết muội là công chúa Tây lương?

- Á, chuyện này sao?

Triệu Tử Văn nghe vậy ngượng ngùng sờ sờ mũi:

- Ta là đi cùng Bát Hoàng tử tới Tây lương.

Hắn hơi chột dạ không dám nói tiếp. Nếu sớm biết công chúa Tây Lương là lão bà của hắn thì hắn đã trực tiếp một cước đá bay toàn bộ những người tới dự tuyển rồi.

Đôi môi gợi cảm của Lâm Mộng Phi dẫu lên nói:

- Hóa ra là huynh làm bừa à.

Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười. Đột nhiên đôi mắt hắn sáng ngời, nghĩ tới chuyện gì đó, vội vàng hỏi:

- Hảo hữu mà Lăng Nhi nói có phải là muội không? Tiểu nha đầu này dấu diếm ta thật khổ. Thảo nào nàng lại thay ta báo danh, lại còn cứ hối

thúc ta, muốn ta nhanh chóng đi vào. Hóa ra là Lăng Nhi đã chuẩn bị thay ta, để ta lấy được nàng về nhà.

Vấn đề của ba người tất nhiên là không cần nói rõ. Mọi chuyện hóa ra đều là tiểu nỵ tử kia nghĩ ra.

Trong lòng hần đột nhiên cảm thấy áy náy. lúc đầu còn tưởng là Lăng Nhi muốn cưới công chúa về nhà, hóa ra toàn bộ đều là vì mình. Ôi, cô bé này.

Kỳ thật Dư Tư Lăng lúc đầu tới Tây Lương một nửa là bởi vì Lâm Mộng Phi gặp nạn, một nửa là bởi vì tướng công không để ý tới nàng, nên muốn cố ý chọc giận tướng công.

Triệu Tử Văn hiểu rõ là Lâm tiên tử khẳng định có nỗi khổ khó nói, nếu không cần gì Lăng Nhi phải tới Tây lương mà không trực tiếp nói cho mình.

Thần sắc của Lâm Mộng Phi u oán, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười nhàn nhạt. Đúng là may mắn. Rõ ràng đây chính là duyên phận trời cao định đoạt. Nàng buồn bã nói:

- Lăng Nhi, là muội viết thư cho nàng. Huynh sẽ không trách muội chứ?

- Sao có thể chứ? Triệu Tử Văn cười nói.

- Nếu không có Lăng Nhi thì làm sao ta có thể cưới được lão bà bảo bối của ta, lại còn trở thành Phò mã ngàn vàng khó cầu chứ, hắc hắc.

Triệu Tử Văn cười tới dâm dăng cực kỳ nhưng Lâm Mộng Phi lại biết tính tình thực sự của hần, đôi mắt đẹp nhìn trong khuôn mặt cương nghị của hần, ôn nhu vuốt ve gương mặt hần, nhẹ giọng nói:

- Tử Văn, huynh có phải rất muốn về nhà hay không?

Một câu nói này khiến tâm thần Triệu Tử Văn kịch chấn, ngơ ngác nhìn Lâm Mộng Phi, tiếng nói hơi run rẩy:

- Muội có ý gì?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 358

Vận Mệnh

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Mộng Phi tràn ngập vẻ thương xót. Ôm chặt thân hình run nhè nhẹ của Triệu đại nhân, nói khẽ:

- Trong sơn động huynh từng nói mê, huynh không nhớ sao?

Trong lòng Triệu Tử Văn chấn động. Hẳn nhớ lại chuyện cũ, chỉ nhớ lúc ấy mình sốt cao. Hình như ôm Lâm tiên tử, vừa nói hàm hồ. Chẳng lẽ mình lại nói chuyện kiếp trước? Nếu nói mơ thì làm sao có thể nhớ được chứ? Triệu Tử Văn nhìn đôi mắt quyến rũ của Lâm tiên tử, không biết phải nói sao cho tốt. Đột nhiên trên mặt toát lên vẻ cô độc:

- Huynh nói mơ mà muội cũng tin sao?

Lâm Mộng Phi không cần suy nghĩ gật đầu:

- Có lẽ lúc mới biết huynh thì nghe huynh nói mơ muội tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng cách nói năng và học thức của huynh đều khác hẳn thường nhân nên muội mới tin lời huynh.

- Thật sao...

Chuyện bí ẩn nhất của mình đã bị người khác biết, Triệu Tử Văn cảm thấy trong lòng không giận không vui. Chỉ cảm thấy trống rỗng. Hẳn nhìn đại sảnh không người hỏi:

- Mộng Phi, muội có tin vào vận mệnh không?

Vận mệnh? Lâm Mộng Phi hạnh phúc dựa đầu vào vai hắn, nhẹ giọng nói:

- Muội tin vào vận mệnh, nếu không thì ngày hôm nay tuyên Phò mã cũng đã không gặp được huynh.

Đôi mắt Triệu Tử Văn toát ra vẻ phức tạp khó thể nói rõ:

- Đúng vậy. hôm nay gặp lại được muội có thể nói là hoàn toàn nằm ngoài dự tính của huynh. Không ngờ muội lại là Hưng Bình công chúa... Nhưng muội sai rồi. Kỳ thực huynh và muội không giống nhau. Huynh không tin tưởng vào vận mệnh. Nếu không phải là muội bị Lăng Nhi xúi bẩy. không phải là Lăng Nhi quấy rối ta thì ta cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này. Hết thảy chuyện này đều là chúng ta đấu tranh vì hạnh phúc của mình mới có được...

Nghe giọng nói đầy thâm ý của hã, Lâm Mộng Phi ngẫm lại cũng không thể không đồng ý với cách nhìn của hã. Nếu không có Lăng Nhi hỗ trợ, âm thầm bày mưu cho mình thì làm sao có được kết cục như bây giờ chứ?

- Kỳ thực huynh cũng chưa bao giờ tin tưởng vào vận mệnh. Huynh vẫn kiên cường mà sống, mặc kệ là lúc đầu tới nơi này, hay là lúc rơi xuống vách núi, dù là đối mặt với thiên quân vạn mã, hay phải tới tới lui lui Quỷ môn quan, huynh cũng muốn chống lại vận mệnh.

Triệu Tử Văn vừa nói, hai hàng lệ nóng chảy dài:

- Huynh liều mạng làm hết thảy, thậm chí nói cho cha mẹ huynh là con họ còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt...

Đây là lý do Triệu tướng quân khi bị vây tại Vọng Giang Thành, bị hắc võ sĩ của Sở Vương bao vây trong Đào Hoa cốc nhưng lại vẫn có thể một đường cố gắng thoát ra. Bởi vì hã có niềm tin, một niềm tin mà không ai hay biết...

Giờ phút này Lâm Mộng Phi đã hiểu rõ. trong lòng Triệu Tử Văn khổ sở hơn ai hết. Ai có thể hiểu được một người quay trở lại ngàn năm trước, đi vào một thế giới hoàn toàn xa lạ, phải đối mặt với những gì?

-Tử Văn...

Lâm Mộng Phi cảm nhận rõ ràng trái tim đau thương của hã, òa một tiếng khóc lớn, nhào vào trong lòng hã:

- Tử Văn. huynh còn có muội. còn có Lăng Nhi, còn có cốt nhục trong bụng Lăng Nhi. Bọn muội sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh huynh.

Triệu Tử Văn nghĩ tới cô bé lúc nào cũng quấn quýt ở bên cạnh mình gọi tướng công, lại nhớ tới cái bụng đang gồ lên của nàng; trong lòng không

khỏi ấm áp, mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Huynh biết, cho nên huynh cũng muốn vì các muội mà kiên cường sống...

Nhìn Triệu đại nhân lộ nụ cười, đôi mắt Mộng Phi lộ ra vẻ giảo hoạt, gặt giọng:

- Từ Văn, muội muốn tặng huynh một lễ vật!

Lễ vật? Triệu Từ Văn hơi ngần ra, không biết hồ mị tử này có ý tứ gì.

- Tướng công.

Tiếng nói khẽ run nhưng vui vẻ vang lên. Chi thấy Lăng Nhi đang đứng phía dưới bậc thang. Nàng đã sớm thay một bộ y phục, cố gắng mang cái bụng đã nhô cao, khuôn mặt đẹp như tranh, mang theo ánh mắt nồng đậm xuân ý đi tới.

Cùng với sự ngạc nhiên của Triệu Từ Văn, Dư Tư Lăng bước nhanh, hướng vào phía sau rèm thoáng cái đã vọt vào trong lòng hăn nghẹn ngào:

- Tướng công, chàng không nên bỏ mặc Lăng Nhi...

- Á. ta nói bỏ mặc nàng lúc nào.

Triệu Từ Văn nhéo mũi cô bé này, tức giận nói:

- Nàng đúng là rất liều lĩnh rồi...

Dư Tư Lăng chớp chớp đôi mắt ngân ngân nước:

- Chẳng lẽ không phải sao? Chứ không sao chàng lại làm cho Mộng Phi khóc, còn nói những lời khiến người ta hiểu lầm?

Nếu thân phận thực sự của Lâm Mộng Phi là Tây Lương công chúa thì tên nàng cũng không phải như vậy. Hon nữa với thân phận của nàng và thái tử Lương Mộ Vũ hẳn là một. Chỉ là tại sao Lương Mộ Phi lại trở thành thủ hạ của Sở Thăng chứ? Chẳng lẽ là lúc trước khi Tây Lương quốc bị phá, công chúa thất lạc là được Sở Thăng cứu?

Lương Mộ Phi lau nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Lăng Nhi. Ta bởi vì cao hứng nên mới khóc, muội hiểu nhầm rồi!

Trong lòng nàng hiểu rõ bí mật của Từ Văn không thể dễ dàng cho người khác biết.

Dư Tư Lăng lập tức gật gật đầu, sau đó như một người vợ nhỏ nhu thuận nhẹ giọng vâng vâng dạ dạ nói:

- Tướng công, thiệp có phải là luôn gây phiền toái cho chàng hay không?

- Làm gì có chứ.

Triệu Tử Văn ôm lấy cái eo mảnh mai của nàng, một cảm giác huyết nhục tương liên liền xuất hiện, cười ấm áp nói:

- Nếu không có nàng thì làm sao tướng công có thể tìm được Mộ Phi nào!

Nghe Triệu Tử Văn tán dương, Dư Tư Lãng vừa thẹn vừa mừng, ôm chặt lấy tướng công, vui mừng vô hạn nói:

- Tướng công, chàng thật tốt...

Nhìn Dư Bộ khoái bình thường anh khí bức người giờ lại như tiểu kiều kê chưa rời khỏi khuê phòng, ý vị động lòng người, Lương Mộ Phi không khỏi trêu đùa:

- Lãng Nhi, bộ dáng này không giống muội nha. Lúc đầu muội lại còn thường xuyên mặc trường sam tới Quần Phương Các của ta làm khách mà.

Vừa nói đôi mắt đẹp vừa lộ ra vẻ giáo hoạt.

Dư Tư Lãng nghe Lương Mộ Phi nhắc tới chuyện trước đây của mình không khỏi vừa xấu hổ vừa nóng ruột nói:

- Mộ Phi, tỷ không nên nói lung tung; ai thèm tới Quần Phương các chứ

Đối với chuyện trước kia của Lãng Nhi, Triệu Tử Văn cũng đã nghe qua, nhưng hẳn lại nghĩ tới một tầng thâm ý khác. Dường như là Lãng Nhi trước kia từng theo đuổi Mộ Phi, không khỏi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía tiểu ny tử họ Lãng này. Thảo nào hai người lại trở thành bạn tốt. Lâm Mộ Phi lại còn viết thư tặng cho Lãng Nhi.

Lương Mộ Phi vừa cười

- Cũng may mà Tử Văn lúc đầu cũng không hay tới Quần Phương Các. Nếu không thì các người đụng phải nhau đúng là không ổn...

Không ổn? Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười khở. Lúc đầu Lãng Nhi và mình đúng là "như nước với lửa", nói không chừng thật sự sẽ làm cho Quần Phương Các nháo nhào cả lên.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 359

Nghênh Thú

Lúc làm Dư bộ khoái ở Tiền Đường uy phong ra sao, hiện giờ lại quần quýt lấy Triệu đại nhân thân mật gọi tướng công. Lương Mộ Phi nhìn Dư Tư Lãng đang then thùng cũng không muốn tiếp tục trêu chọc nàng Dư Bộ khoái này nữa.

Giờ phút này trên giường phía sau trướng, Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi một trái một phải nằm bên cạnh Triệu Tử Văn.

Dư Tư Lãng cùng với Lương Mộ Phi đều là nữ tử tập võ. Vóc người rất thon thả dẻo dai. Triệu Tử Văn hít hương thơm trên thân thể hai nàng; cảm thấy thân mình như lơ lửng trên chín tầng mây.

Hương thơm tỏa ra bốn phía, trên giường tràn ngập một không khí mập mờ, khiến người ta nhanh chóng nổi lên ý đồ muốn phạm tội. Triệu Tử Văn là một nam nhân tinh lực tràn đầy, giờ phút này đã không còn có thể áp chế được ngọn lửa trong cơ thể.

Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi đều là những tiểu kiều thê đã từng trải việc đời. Họ càng nhận được hơi thở của Triệu đại nhân càng ngày càng nặng nề, khí tức nam tử trên thân thể hẳn cũng khiến hai cơ thể mềm mại trở nên nóng rực. Lúc này hơi thở của Dư Tư Lãng đã hơi rối loạn. Nàng tựa hồ cũng không có dũng khí hít thở trên người tướng công, cúi đầu thật sâu.

Tiểu hồ ly Lương Mộ Phi lúc này so với Dư Tư Lãng sáng khoái hơn nhiều, đôi mắt rất phong tình nhìn Triệu đại nhân, còn không ngừng đảo từ trên xuống dưới. Đôi mắt nàng toát lên xuân sắc mà mị ý không hề che dấu. Kỳ thực nàng và Dư Tư Lãng cũng giống nhau, hơi thở đã rối loạn. hơn

nữa thân thể mềm mại giờ đã nóng như lửa. Ánh mắt nàng lộ ra một tia sáng mập mờ và mê ly.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Dư Tư Lãng, mị nhãn như tơ, cũng không biết là có ý gì. Dư Tư Lãng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nàng, phảng phất nhớ tới điều gì, khuôn mặt lại càng đỏ bừng vì xấu hổ. đến cả cái cổ thon dài trắng hồng cũng đã ửng hồng.

Triệu Tử Văn cảm thấy kỳ quái, không biết hai cô bé này đang nghĩ tới điều gì. Dư Tư Lãng thấy ánh mắt nghi hoặc của tướng công, xấu hổ lập tức gắt giọng:

- Mộ Phi, tử còn dám nhìn à.

Nàng thật sự không chịu nổi mị ý và vẻ trêu chọc trong ánh mắt của Lương Mộ Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ bừng lên.

Nhưng ánh mắt Lương Mộ Phi vẫn tràn ngập vẻ mập mờ như trước. Dư Tư Lãng xấu hổ, không để ý tới cái thai trong bụng, trực tiếp lao tới Lương Mộ Phi. Hai vị tiểu thư vóc dáng nóng bỏng ở trên giường náo loạn thành một đoàn. Từ lúc bắt đầu đùa giỡn tới lúc dây dưa, phong nhã phần đồn ẩn hiện trước mắt vô cùng hấp dẫn, khiến cho Triệu Tử Văn ngồi một bên nhìn lại đôi mắt như muốn phun lửa, hận không thể bật người lao vào gia nhập trong đó.

Hai người đùa giỡn tới mức đổ mồ hôi đầm đìa, hơi thở như lan, trông lại càng cực kỳ kiều diễm. Các nàng hiển nhiên đã quên mất Triệu Tử Văn đang ngồi một bên, ngay cả tiểu hồ ly Lương Mộ Phi luôn tùy tiện khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã hồng tới mang tai.

Dư Tư Lãng thẹn thùng vô hạn. về mặt ửng hồng, kiều diễm mê người nhẹ nhàng nói:

- Tướng công, Mộ Phi khi dễ muội.

Triệu Tử Văn sớm đã nhìn tới mức miệng khô lưỡi nóng, ngơ ngác nhìn hai tiểu kiều thê đang vui đùa âm ỹ, hận không thể ngay tại chiếc giường Hồng Loan "xử lý" hai nàng.

- Thật không?

Lương Mộ Phi liếm liếm đôi môi đỏ mọng gợi cảm. mị nhãn như tơ nhìn Triệu đại nhân:

- Ta đến ngay cả tướng công muội cũng khi dễ cho mà xem. Vừa nói nàng vừa áp đôi môi đỏ mọng ướm át của mình lên đôi môi tướng công của Lăng Nhi.

Triệu Tử Văn nhất thời trợn trừng hai mắt. Hắn biết tư tưởng Lương Mộ Phi rất phóng khoáng nhưng cũng không thể làm thế này trước mặt Lăng Nhi chứ?

Đôi môi chạm vào nhau. trong cổ họng Lương Mộ Phi phát ra tiếng ỉ ôi trầm thấp mê người, cái lưỡi thơm tho không ngừng giao lưu với Triệu Tử Văn nhưng đôi mắt tuyệt đẹp sớm đã ngân ngấn nước mắt.

Triệu Tử Văn làm sao lại không biết Mộ Phi là một nữ tử có dũng khí dám yêu dám hận. Tâm trạng đau khổ của nàng khi phải tuyền Phò mã thì người nào mới hiểu rõ được chứ? Không trải qua mưa gió thì làm sao có thể thấy được cầu vồng. Những giọt nước mắt hạnh phúc của Lương Mộ Phi tuôn rơi, chỉ hy vọng lúc này thời gian ngừng trôi. Nghĩ tới những khổ sở mà nàng phải chịu đựng. Triệu Tử Văn cũng cảm động đáp lại nhiệt tình như lửa của nàng.

Thân thể mềm mại của Lương Mộ Phi vạm vẹo, song phong nảy nở, eo nhỏ hông to. thân hình so với Đại tiểu thư chỉ có uyển chuyển hơn chứ không hề kém lại càng khiến cho máu huyết của Triệu Tử Văn dâng trào. hạ thân giống như bị lửa thiêu

Ngã lên người Triệu Tử Văn - nam nhân mà nàng đã từng có quan hệ thân mật, mùi cơ thể quen thuộc tràn ngập khiến trong lòng Lương Mộ Phi vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt ửng hồng. Nàng nhẹ nhàng vì nam nhân của nàng mà cởi bỏ trường sam, vuốt ve từng vết thương trên cơ thể hắn.

Lương Mộ Phi cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn mặc nội y. một thân ảnh với những đường cong tuyệt mỹ hiện ra. Triệu Tử Văn nhìn nàng nhẹ nhàng cởi áo quần, thân thể ưỡn lên. lộ ra vẻ đẹp mê hồn. Thân thể đẹp đẽ khiến người ta phát cuồng trong ánh sáng mờ mờ lung lung như ẩn như hiện.

Trong ánh nến mờ ảo. cánh tay mịn màng của nàng như được phủ lên một tầng sáng nhàn nhạt, khiến người ta nhìn mà hít thở không thông. Hai tay Lương Mộ Phi duỗi ra vuốt mái tóc về phía sau, trông như tinh linh uốn mình, mị nhãn như tơ nói:

- Phò mã, chàng phải thương tiếc ta đó!

Đúng là một tiểu yêu tinh! Triệu Tử Văn cảm thấy thân thể nóng như lửa, không thể chịu nổi. Trên giường kia là một thân thể mềm mại đồng lòng người, mái tóc dài đen óng ả như mây phía sau lưng bên dưới mơ hồ lộ ra cặp đùi tròn lẳn, trắng như tuyết, còn có cặp mông mềm mại. giống như là một khối mỡ đông.

Triệu Tử Văn nhìn thấy mà đầu hoa mắt choáng, dục vọng trong lòng không còn đè nén nổi. không chút do dự lao tới.

Anh nấn hờng lay động; giường gỗ lim khắc hoa, rèm thưa run rẩy nghe như tiếng nước róc rách. Tiếng rên rỉ từ trong rèm vọng ra giống như tiếng suối trong u cốc ní non.

- Tướng công, chàng phải thương tiếc ta.

Thân ảnh triền miên. giọng nói của Lương Mộ Phi như làn gió mềm mại thổi qua, vô cùng kiều my.

Hành động của Lương Mộ Phi với Triệu Tử Văn trước mặt Dư Tư Lãng khiến nàng vô cùng kích thích. Khoái cảm như thủy triều lại càng khiến nàng không kiêng nể gì, càng tỏ ra phóng đãng, lại càng thêm kích thích.

Ngồi bên ngoài rèm nhìn lại, Dư Tư Lãng không nhịn được mà miệng khô lưỡi nóng, mặt đỏ bừng. vai run nhè nhẹ không thôi.

- Cái đồ hồ ly tinh này!

Trong lòng nàng không khỏi nổi lên chút ghen tuông; ngượng ngùng hừ nhẹ một tiếng. Nhưng này đang muốn tiến tới thì lại nhớ tới lời nói của Lương Mộ Phi:

- Nha đầu gốc này, nữ tử mang thai không thể làm chuyện đó!

Vừa rồi ánh mắt của Lương Mộ Phi chính là muốn nói với nàng chuyện đó, cho nên Dư Tư Lãng mới đỏ mặt.

Chi mới thân mật với tướng công một lần, lại là dưới tác dụng của xuân dược, trong lòng Dư Tư Lãng tê tái. Trong khi nàng đang cảm thấy thương cảm thì đột nhiên một cánh tay từ trong rèm thò ra kéo nàng vào trong.

Dư Tư Lãng thuận thế nằm lên giường, nhào vào trong lồng ngực rắn chắc kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng lên nhìn gương mặt ngăm đen kiên nghị kia, lập tức đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Triệu Tử Văn nhìn Lăng Nhi. lại nhớ tới việc mình cùng với tiểu yêu tinh triền miên trước mặt nàng, cái mặt dày không khỏi đỏ lên.

- Tướng công.

Lăng Nhi mới chỉ làm chuyện đó với tướng công một lần. lại dưới tác dụng của xuân dược, trong lòng không khỏi u oán, ngẩng đầu lên buồn bã nói.

Nhìn khuôn mặt tiểu nha đầu nhàn nhạt xuân ý, Triệu Tử Văn trong lòng rung động nói nhỏ:

- Làm sao vậy?

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, thân thể mềm mại ửng hồng, trong mắt Lương Mộ Phi tràn ngập hạnh phúc, mím môi cười nói:

- Lăng Nhi hẳn là đang động xuân tình đó!

Dư Tư Lăng chỉ có ở trước mặt Triệu Tử Văn mới có biểu hiện như chú chim non thế này. Kỳ thực tính tình nàng cũng rất mạnh mẽ. Nhìn thấy Hưng Bình công chúa to gan lớn mật, yêu mị này, nàng không muốn bản thân phải ở thế hạ phong, đột nhiên nàng áp đôi môi đỏ mọng của mình lên miệng Triệu Tử Văn, bàn tay nhỏ bé lại còn nắm lấy vật chết người kia. Trong đầu Triệu Tử Văn âm âm nổ vang. "Tiểu nha đầu bình thường dịu dàng như vậy mà sao giờ lại cũng thoáng như Mộ Phi vậy nhỉ?"

Một đêm ôn nhu cứ thế trôi qua không cần phải nói. Hưng Bình công chúa tiểu yêu tinh lúc thì phóng khoáng, lúc thì ngượng ngùng, lại có Lăng Nhi nóng bỏng nhiệt tình tham gia. Dưới sự lôi kéo của Hưng Bình công chúa, Lăng Nhi cũng thể hiện sự kiều my động lòng người. Tư vị mất hồn trong đó không thể nói cho ngoại nhân được.

Ba ngày sau, Quốc chủ Tây Lương quốc tổ chức hôn lễ cho Triệu tướng quân nổi tiếng thiên hạ và công chúa bảo bối của mình. Đại hôn này hấp dẫn rất đông dân chúng đến đây tham dự.

Triệu Tử Văn vốn là không muốn làm lớn như vậy. cần ai tổ chức đại hôn cơ chứ. Nhưng bất đắc dĩ là ta lại lấy công chúa Tây Lương; thân phận cao quý, cuối cùng cũng không thể cứ thế mà mang nàng đi được. Cho dù là quốc vương đồng ý thì dân chúng của Tây Lương cũng sẽ không đồng ý. Không phải Triệu Tử Văn hẹp hòi, mà là hiện tại Đại Kinh vũ bão âm âm.

Sóng ngầm cuộn cuộn. Năm vị tiểu kiều thê còn đang ở Đại Kinh, hẳn thật sự không có tâm tình tổ chức hôn lễ long trọng tới nhường này.

Lúc đầu hẳn muốn cự tuyệt nhưng thấy ánh mắt Lương Mộ Phi u oán như muốn rơi lệ nên lại đành đồng ý. Mỗi nữ tử đều có một giấc mộng trong lòng, Lương Mộ Phi hiển nhiên là không phải ngoại lệ. Hơn nữa vất vả lắm mới có thể cùng Lâm tiên tử đoàn tụ, Triệu Tử Văn thương tiếc nàng nên đành trực tiếp đáp ứng tổ chức hôn lễ tại Tây Lương quốc, cưới Hưng Bình công chúa.

Giờ phút này cả Hưng Khánh thành khắp nơi đều chằng đèn kết hoa. Con đường từ Phò mã phủ tới hoàng thành phủ kín thảm đỏ. Triệu Tử Văn cũng không muốn phô trương như thế nhưng hôn lễ này không phải là chuyện của một người mà quan hệ tới cả hoàng thất Tây Lương. Quy mô của hôn lễ bất tri bất giác càng lúc càng lớn. Dựa theo lời của quốc vương, đại hôn này có quy mô lớn chưa từng có ở Tây Lương quốc.

Triệu Tử Văn đầu đội kim quan, mặc áo cưới màu đỏ rực. Trên áo cưới có chín con kim long đang uốn lượn được thêu bằng chỉ vàng càng khiến dáng vẻ hẳn sang quý thêm bội phần, như hạc giữa bầy gà.

Hai bên ngã tư đường người đứng chật như nêm. đều muốn nhìn phong thái của Triệu tướng quân nổi danh thiên hạ. Hôm nay những người biết Triệu Tử Văn là Triệu tướng quân thì đã không còn dị nghị gì. Mỹ nữ xứng với anh hùng; Tây Lương công chúa gả cho Triệu tướng quân thì mới thực sự đẹp đôi.

Ánh mắt vô số thiếu nữ Tây Lương nhìn Triệu tướng quân phong độ hơn người, trong lòng không khỏi xao xuyến.

Triệu Tử Văn không có trường bối, cho nên hôn lễ rất nhanh chóng; trực tiếp mang công chúa về phủ Phò mã báí đường thành thân.

- Triệu tướng quân hôm nay thực sự rất tiêu sái.

Nhạc Phá Nô đi sau đội đón dâu ha hả cười nói. Dường như hôm nay người kết hôn với công chúa chính là hẳn vậy.

Đứng bên hẳn là người hầu của Bát Hoàng tử, bất đắc dĩ nói:

- Người nói thì cứ nói. lôi kéo ta làm gì?

Bát Hoàng tử cũng không thích náo nhiệt, nhưng cũng vì Triệu đại nhân trở thành Phò mã mà cao hứng cho nên ở trong phủ Phò mã chờ đợi. Tuy nói Phò mã phủ chỉ là nơi Triệu Tử Văn ở trong hai ba ngày rồi sẽ rời đi nhưng quốc vương vẫn rất nồng nhiệt tặng hẳn luôn phủ Phò mã.

- Náo nhiệt như vậy, không tới xem sao được? Ta chính là muôn tốt cho người đó!

Nhạc Phá Nô chính khí lắm liệt nói.

Đây là cái kiểu ngụ ý biện gì chứ. Người hầu này lờm một cái, không thèm nói với Nhạc Phá Nô càng ngày càng vô sỉ này nữa.

Đội rước dâu kéo dài vài trăm thước, cả Hưng Khánh Thành cũng đắm chìm trong không khí vui mừng. Trên các lầu các hai bên đường có rất nhiều nữ tử đang đứng, tung các loại hoa đủ màu trong giỏ lên không. Cảnh tượng trông vô cùng hoa lệ.

Lấy một bà vợ mà lại hoành tráng tới mức này. Triệu Tử Văn nhất thời lú cả lưỡi. Hẳn cũng coi như là lấy vợ lần thứ hai rồi. Lần đầu tiên là Bảo Nhi. Tuy vậy nghi thức với Bảo Nhi rất đơn giản, chỉ là ở trong một ngôi nhà cỏ cũ nát nhưng hẳn vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc và ấm áp.

Nghĩ tới Bảo Nhi nhu thuận động lòng người, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy nhớ nàng, mỉm cười. Nụ cười này rơi vào trong mắt nữ tử Tây Lương lại càng tăng thêm vẻ anh tuấn tiêu sái của Triệu tướng quân.

Nam nhân nào cũng mong tới lúc ở cùng giai nhân. say mê trong động phòng. Cảnh tượng đẹp đẽ như mong đó khiến Triệu Tử Văn không làm sao bình tĩnh được. Hẳn phóng ngựa lên phía trước đội ngũ rước dâu, trong lòng xúc động.

Tiếng pháo bắt đầu rền vang. Triệu Tử Văn đã cười ngựa đi vào tới hoành thành, tiến vào đông uyển nơi công chúa ở. Khắp sân đều giăng đèn kết hoa, tiếng người tiếng nhạc vang lên vô cùng náo nhiệt.

Triệu Tử Văn nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi về phía khuê phòng của Hưng Bình công chúa. Đội ngũ diễn tấu nhạc hỉ đi phía sau.

Hắn sửa lại kim quan một chút, chần chừ hướng về phía cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Đây là phong tục đặc biệt của Tây Lương. Đơn giản mà nói là làm khó Phò mã gia một chút. Triệu Tử Văn thầm nghĩ không biết trong đám hoàng thân quốc thích có mấy cô nhóc không thèm nói lý lẽ không; nếu gặp phải thì chuyện này không dễ rồi.

Bên trong truyền ra một loạt tiếng cười, tựa hồ còn có cả Lăng Nhi ở trong đó. Hiên nhiên bên trong đều là hảo hữu của Hưng Bình công chúa. Một tiếng nói từ trong phòng vọng ra:

- Người tới là người phương nào?

Binh đến thì tướng ngăn, nước lên thì đắp đất, Triệu Tử Văn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tại hạ là Triệu Tử Văn!

- Hóa ra là Phò mã gia!

Trong phòng lại truyền ra một loạt tiếng cười. Một nữ tử sáng giọng nói:

- Triệu tướng quân có biết quy củ của Tây Lương chúng ta không?

Tây Lương quốc vương đã sớm dặn quan viên lễ bộ nói toàn bộ phong tục của Tây Lương cho Triệu Tử Văn, hã làm sao lại không biết. liền cười nói:

- Tất nhiên là biết rồi!

Bên trong hiên nhiên trong đó có một vị nữ quan được quốc vương đặc biệt an bài để làm khó phó mã, thế nên mới tạo ra không khí như vậy.

- Nếu muốn mở cửa thì Triệu tướng quân phải đối được ba vấn đề của chúng ta. Nếu không cánh cửa của chúng ta sẽ không mở ra!

Nữ quan cười nói:

- Nghe nói Triệu tướng quân không chỉ võ nghệ bất phàm mà còn có tài văn ngút trời. Ta vừa hay lại có một vế đối. mời Triệu tướng quân đối!

Triệu Tử Văn cười nói:

- Xin mời chỉ giáo!

Nữ quan chậm rãi đọc:

- Ngư được diên phi, cồn cồn xuân triều thôi tứ hóa!

(Dịch nghĩa: Cá nhảy chim bay, mùa xuân như nước triều thúc giục bốn mùa!)

Vẽ đối này hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ lâu, có thể thấy là hơi khó. Mọi người đều không khỏi vì Triệu đại nhân mà toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Triệu Tử Văn lại cười cười nhìn vầng trăng đang lên đáp:

- Nguyệt viên hoa hảo, dong dong hỉ khí nhập nhân gian!

(Dịch nghĩa: Trăng tròn hoa đẹp, tin mừng như mạch suối thấm đượm mọi nhà!) -Hay!

Nhạc Phá Nô lập tức vỗ tay khen hay, trợ uy cho Triệu tướng quân, bộ dáng rất tinh ranh. Đám người đi theo lập tức đều vỗ tay khen hay.

Nghe thấy tướng công dễ dàng đối được như vậy. Bàn tay nhỏ bé của Dư Tư Lãng đã sớm nắm chặt lại. Trong lòng nàng vừa thẹn vừa mừng. lại hơi có chút ghen tuông. Nàng cùng tướng công còn chưa bái đường thành thân. Giờ chứng kiến tướng công trống giong cờ mở tới đón công chúa, trong lòng không khỏi có chút xót xa.

Lương Mộ Phi đầu đội phượng quan che khuất khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, mặc áo cưới lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm. Nàng khẽ cắn hàm răng - điệu bộ vừa kích động vừa mừng rỡ vô cùng.

Nữ quan lại tiếp tục làm khó Triệu Tử Văn:

- Không biết Triệu tướng quân có thể làm một bài thơ biểu đạt tình ý đối với công chúa của chúng ta hay không?

Giờ phút này Triệu Tử Văn có cảm giác muốn đá tung cánh cửa này. Lấy một bà vợ mà lại phức tạp thế sao?

Triệu Tử Văn tư lự một lúc lâu, sau đó cất tiếng đọc:

- Thập lý bình hồ lục mẫn thiên, ngọc trâm ám ám tích hoa niên. Nhược đắc vũ cái năng tương hộ, chích tiện uyên ương bất tiện tiên!

(Dịch nghĩa:

Mười dặm mặt hồ xanh ngắt tận trời,

Trâm ngọc âm thầm che giấu cả tuổi tác

Nếu có được cơn mưa làm ô đến hỗ trợ,

Chỉ nguyện làm uyên ương chứ không cần thành thần tiên!

Tam đích thơ:

Bình Hồ sương trắng mệnh manh

Sầu giăng lắt phất ngờ ngang hoa niên
Cùng mưa ầm giấu bóng triền miên
Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng!)

Bài thơ này vừa đọc xong mọi người đều xôn xao, sau đó khen hay không ngớt:

- Chích tiện uyên ương bất tiện tiên!

Câu này thực sự là tinh diệu vô cùng. hay lắm!

Nhạc Phá Nô hung phấn tới mặt đò bưng, dùng cánh tay đánh vào người hầu của Bát Hoàng tử đang đứng bên cạnh, hắc hắc cười nói:

- Thấy chưa, gọi người tới không có sai mà!

Người hầu cũng nằm trong những người khen hay, hưng phấn gật đầu.

- Chích tiện uyên ương bất tiện tiên!

Lương Mộ Phi nhẹ nhàng đọc lại, đôi mắt đẹp toát ra vẻ mê ly. lại có vẻ hạnh phúc vô cùng. nhưng trong lòng lại thầm sẵn giọng: "Bài thơ này khẳng định là hẩn lấy từ một ngàn năm sau tới".

- Tướng công thật sự là bất công, tại sao hẩn chẳng tặng ta bài thơ nào. Dư Tư Lãng ahen tức nhẹ giọng nói.

Giờ phút này ngoài khuê phòng của Hưng Bình công chúa vô cùng náo nhiệt. Tất cả đều là do tài văn bất phàm của Triệu tướng quân tạo nên, hơn nửa chủ yếu là do một câu thơ tuyệt diệu: Chích tiện uyên ương bất tiện tiên!

- Tiếp tục đi, tiếp tục!

Nhạc Phá Nô là người cầm đầu, hung phấn hô lớn.

Đã đáp xong hai vấn đề, còn một vấn đề cuối cùng đợi nữ quan nêu ra thôi. Nữ quan sau một lúc lâu mới cười nói:

- Học vấn của Triệu tướng quân quả thực giống như lời đồn, thực sự kinh thế. Chẳng qua vấn đề tối hậu này là muốn Triệu tướng quân hát một bài. Nghe nói Triệu tướng quân hát có phong cách riêng, vậy xin mời Triệu tướng quân hát đi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 360

Hôm Nay Nàng Phải Gả Cho Ta.

Trời, lại còn muốn ta hát sao? Triệu Tử Văn ngạc nhiên. Phong tục của Tây Lương quốc này đúng là làm khó dễ người muốn cưới vợ mà.

– Hát đi, hát một bài đi.

Mọi người đều hô to, Nhạc Phá Nô kia là hăng hái nhất.

- Nếu như tử tử đã muốn nghe vậy thì ta đành cung kính không bằng tuân mệnh vậy!

Đôi mắt Triệu Tử Văn hiện lên những tia sáng kỳ dị, tựa hồ nghĩ tới một ca khúc thích hợp với không khí hôm nay.

Làm một tướng quân tính tình luôn luôn thô bạo, không ngờ Triệu tướng quân thực sự lại là một người bình dị gần gũi thế này. Nữ quan nở nụ cười vui mừng, thậm chí cảm thán Hưng Bình công chúa như hoa như ngọc với Triệu tướng quân thật sự là một đôi trai tài gái sắc.

Lương Mộ Phi cắn chặt răng, cũng không biết là hẳn muốn hát bài gì nữa, trong lòng tràn ngập mong chờ.

Ngày thường Triệu Tử Văn thường hát mấy bài hát linh tinh, Lương Mộ Phi thật sự là lo lắng hẳn sẽ hát những bài hát loại này.

Mọi người ấy Triệu tướng quân muốn hát liền lập tức ngậm miệng, cả hoa viên lập tức trở nên yên lặng.

Triệu Tử Văn hít sâu một hơi, khuôn mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cất tiếng hát vang:

- Nhiệt tình của ngày mùa hè đã làm cảm động cả mùa xuân uế oải, ánh mặt trời chiếu lên gia đình mỹ mãn, mỗi một câu tình ca đều gợi lên ký ức.

Nhớ năm đó ta đã quen nàng như thế nào,

mùa đông ưu thương chầm dứt trời mùa thu cô đơn,
gió nhẹ thổi tới những nỗi niềm đau khổ,
con chim cất cao tiếng hát không muốn biệt ly,
giờ phút này ta mong biết bao được ôm nàng.

Hãy nghe ta nói, tay trong tay theo ta cùng nhau đi, trải qua cuộc sống
yên bình,

ngày hôm qua nàng không tới kịp, ngày mai sẽ nuôi tiếc,
hôm nay nàng phải gả cho ta.

Hãy nghe ta nói, tay trong tay chúng ta cùng nhau đi, giao cả đời nàng
cho ta,

không nên quay đầu lại nhìn ngày hôm qua, ngày mai sắp tới rồi, hôm
nay nàng phải gả cho ta.

(Chú thích: Bài hát "Marry me to day" của Đào Triết và Thái Y Lâm)

Tiếng ca làm cho mọi người có một cảm giác ấm áp, giống như mùa
xuân hoa nở, chung quanh cũng tràn ngập hương hoa xuân. Về hạnh phúc
luôn luôn khiến người ta cảm thấy lưu luyến. Một thời kỳ như vậy, một
tiếng ca như vậy, một cuộc sống tốt đẹp như vậy khiến tâm tình người ta
cũng theo tiếng ca bay đi.

"Hôm nay nàng phải gả cho ta." Một câu này khiến cho những đôi nam
nữ yêu nhau nghe thấy càng mong mỏi được thành thân.

Hơn nữa giọng nói đặc biệt của Triệu đại nhân khiến người ta cảm thấy
như cây cối đón gió xuân. Mọi người nghe tới si mê, khó lòng tự kiềm chế.

Mọi người cũng không biết phải nói sao để biểu đạt tâm tình hiện tại, chỉ
biết Triệu tướng quân tuyệt đối là một kỳ nhân tiền vô cổ nhân, hậu lai vô
giả!

"Hôm nay nàng phải gả cho ta!" Lương Mộ Phi vui sướng nghe tiếng ca
này. Lời hát lộ ra vẻ vui sướng khi được thành thân. Nàng vui mừng và
kích động cắn chặt hàm răng, hưng phấn tới đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn,
thiếu chút nữa vì quá hạnh phúc mà ngất lịm.

Nàng khẽ sảng giọng nói:

- Chẳng lẽ hãn vừa hát bài ca ở quê nhà hãn sao? Bài ca này thực sự rất
hay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dư Tư Lăng ửng hồng, đôi mắt đã ngân ngấn nước, trong đầu ảo tưởng ra cảnh sau này cùng thành thân, tướng công cũng hát khúc ca kinh thế hãi tục nhưng vô cùng êm ái này.

- Tướng công.

Dư Tư Lăng hạnh phúc thấp giọng hô một tiếng, thiếu chút nữa là lao thẳng ra cửa, nhào vào người tướng công nàng mà khóc.

- Mở cửa! Mở cửa!

Ba vấn đề đã được Triệu tướng quân vượt qua một cách hoàn mỹ. Mọi người hưng phấn hô to, tiếng hô như sóng triều trào dâng.

Lúc này trong tiếng kêu gọi của mọi người, cánh cửa chậm rãi mở ra, lộ ra một cánh tay. Đây chính là dựa theo quy tắc của Tây Lương quốc... Muốn được lì xì.

Thư đồng do lễ bộ quan viên của Tây Lương quốc chuẩn bị cho Triệu tướng quân mang bao lì xì tới. Lúc này cánh cửa mới hoàn toàn được mở ra. Mọi người ở phía trong đều hô lên vui mừng:

- Cung chúc Phò mã và công chúa tân hôn hạnh phúc! Vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp!

Triệu Tử Văn dẫn đầu đi vào khuê phòng Hưng Bình công chúa, mỉm cười hướng mọi người hành lễ. Khi thấy tiểu ny tử Lăng Nhi, hấn để lộ ra hàm răng trắng bóng cười xấu xa với nàng.

Tiểu ny tử này thấy nụ cười xấu xa của hấn sao không biết đây là tướng công muốn an ủi nàng. Nàng vừa cúi đầu, trong lòng ngọt lịm.

Ngồi trước bàn trang điểm là một nữ tử đội mũ phượng, mặc áo cưới, vóc người thướt tha. Triệu Tử Văn nhìn về phía trang phục điểm lệ vô cùng của Hưng Bình công chúa, trong lòng dâng lên nhu tình khó tả.

Ở trong sơn hồ, Lương Mộ Phi vốn là tới giết Triệu Tử Văn, nhưng cuối cùng lại thất thân cứu lấy một mạng của hấn. Duyên phận của hai người ly kỳ như vậy, hôm nay được thành thân, trong lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc trào dâng.

- Phò mã, mau ôm công chúa ra ngoài đi.

Một nữ quan đứng bên Hưng Bình công chúa cười dài nói.

Triệu Tử Văn đối với lễ tục Tây Lương thực sự không quen thuộc lắm, nghe thấy nữ quan thúc giục liền đi tới gần Hưng Bình công chúa vẫn đang ngồi đối diện với gương đồng, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Lương Mộ Phi "uhm" một tiếng, trong yết hầu dường như vang lên tiếng rên rỉ như có như không. Nàng dù là một tiểu hồ ly phóng khoáng nhưng hôm nay là ngày cưới của nàng, trước mặt mọi người bị Phò mã ôm nên vẫn không tránh khỏi tim đập chân run.

Hưng Bình công chúa nép vào trong lòng Triệu Tử Văn, khuôn mặt hạnh phúc đỏ bừng lên, giống như mặt trời lúc bình minh. Chỉ là có mũ phượng che đi nên mọi người không thể nhìn thấy khuôn mặt kiều mỹ xinh xắn của công chúa.

Triệu Tử Văn ôm Mộ Phi tới trước cửa, nữ quan lại cười nói:

- Phò mã buông công chúa ra đi. Người cùng với công chúa đi bá biệt Quốc chủ đi.

Những người bên ngoài phòng thấy Phò mã ôm công chúa tới trước cửa đều hưng phấn kêu to.

- Tử Văn, mau buông muội xuống

Lương Mộ Phi lo lắng không hiểu lễ nghi Tây Lương quốc, nhẹ giọng nói.

- Ta cứ bế muội đi.

Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử đang đội mũ phượng, khẽ cười nói, trong ánh mắt đã có vẻ bá đạo.

- Đáng ghét, huynh không thể hồ đồ như vậy.

Lương Mộ Phi nói lời trái với lòng, trong nội tâm cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Triệu Tử Văn mặc kệ tất cả, cứ ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, không cho nàng lộn xộn, hướng về phía Lăng Vân Điện của hoàng thành đi tới.

Mọi người thấy Phò mã gia trực tiếp ôm công chúa mà đi thì hơi kinh ngạc. Chẳng lẽ Phò mã lấy công chúa mà lại còn bày trò sao?

Nữ quan khóc không ra nước mắt, muốn đuổi theo ngăn cản Phò mã gia nhưng rồi nghĩ lại đành phải để hãnh hồ đồ đi. Dù sao thì ngoài Quốc chủ ra

cũng chẳng có ai dám nói hấn.

Trong lòng Dư Tư Lăng có chút chua xót, vừa hâm mộ Mộ Phi lại vừa ghen ghét. Nhưng nàng biết Mộ Phi đã phải trải qua rất nhiều đau khổ mới có thể ở cùng với tướng công. Trong lòng nàng hơn một nửa là mừng thay cho Mộ Phi.

Trong Lăng Vân Điện, Tây Lương Quốc chủ đang ngồi trên long ỷ chờ Hưng Bình công chúa đến hành lễ bái biệt.

Lão cùng với công chúa bảo bối của mình mới vừa được đoàn tụ không lâu, hôm nay đã phải chia lìa. Trong lòng lão cũng không muốn vậy nhưng đành phải tự an ủi, Mộ Phi dù sao cũng đã tìm được lang quân như ý nàng.

Đến khi nhìn thấy Triệu tướng quân với tác phong không biết tự kiềm chế ôm Hưng Bình công chúa tiến vào, Quốc chủ liền cảm thấy giở khóc giở cười, trong lòng thầm nghĩ, Triệu tướng quân này làm việc đúng là khác với thường nhân.

- Còn không mau buông muội ra.

Lương Mộ Phi qua mũ phượng nhìn thấy phụ hoàng đang ngồi trên long ỷ, ngượng ngùng khẽ nói một tiếng.

Dù sao thì cũng không thể ở trước mặt Quốc chủ chiếm tiện nghi của con gái lão ta nhi? Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười, chậm rãi đặt Hưng Bình công chúa xuống, đồng thời tiến lên quỳ xuống:

- Nhạc phụ đại nhân xin nhận của tiểu tể một lạy!

Sau khi nói xong liền dập đầu lạy một cái.

Nếu là cha vợ thì cũng coi như là một nửa là cha hấn, hấn vái một cái cũng là thiên kinh địa nghĩa. Hơn nữa lấy nữ nhi bảo bối của người ta lừa tới Kinh quốc thì cũng phải trả giá chứ.

- Tốt, tốt, tốt!

Một người không bao giờ chịu cúi đầu như Triệu tướng quân lại có thể hướng người khác mà lạy như vậy cũng đủ thấy Triệu tướng quân coi trọng Hưng Bình công chúa như thế nào. Tây Lương quốc chủ cười ha hả, sau đó hô ba tiếng "tốt" rồi nói:

- Hiền tể, miễn lễ.

Ánh mắt quốc chủ lại chuyển tới Hưng Bình công chúa ăn mặc lộng lẫy vô cùng, trong đó có vẻ không nữ, ánh mắt đầy phức tạp.

Hai từ nữ diu đỡ Hưng Bình công chúa đi tới trước mặt Tây Lương quốc chủ. Lập tức Lương Mộ Phi yêu kiều quỳ xuống, chậm rãi hành lễ bái biệt.

Từ động tác của nàng, Triệu Tử Văn thậm chí có thể cảm nhận tâm trạng nặng nề của nàng. Mỗi một nữ tử khi xuất giá đều không nữ xa cha mẹ. Mà Mộ Phi vừa mới được đoàn tụ cùng với phụ vương nàng, cho nên rất không đành lòng.

- Phụ vương!

Lương Mộ Phi nhỏ giọng kêu một tiếng, rồi cũng không biết nói gì hơn, nước mắt cuồn cuộn tuôn rơi, nhìn khuôn mặt đã già nua của quốc chủ, nghĩ tới việc phụ vương vất vả hơn mười năm phục quốc, bỏ bao nhiêu tâm huyết, trong lòng đau xót, đột nhiên nhào vào trong lòng hãn nữ nói: T

- Phụ vương, Mộ Phi không muốn rời xa người.

Quốc chủ nhất thời cảm thấy lão lệ doanh tròng, vỗ đầu nữ nhi cười nói:

- Hài tử ngọc, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời con, không nên khóc.

Lúc nào rảnh rỗi thì đến thăm phụ vương là ta đã cảm thấy đủ rồi!

- Phụ vương, nữ nhi nhất định sẽ thường xuyên đến thăm người.

Lương Mộ Phi cảm nhận thân tình ấm áp, nhẹ giọng nói.

Lương Mộ Phi đã bị chia lìa với Tây Lương Quốc chủ khi Hưng Khánh thành bị công phá. Dưới sự đuổi giết của đại quân Hung Nô, nàng cùng với mẫu thân của nàng lưu lạc tới Đại Kinh, sau đó được Sở Thăng thu nhận. Mà mẫu thân của nàng trên đường chạy trốn nhiễm bệnh nặng, ở Đại Kinh không được bao lâu thì qua đời. Nàng từ nhỏ đã theo Sở Thăng tập võ, giúp việc cho y, mãi cho tới khi Quốc chủ đón nàng trở về Tây Lương.

Từ đó có thể thấy được thân thế bi thương của nàng. Quốc chủ cũng vì nguyên nhân này mà đối với mẫu tử các nàng vô cùng áy náy, cho nên đối với Lương Mộ Phi vô cùng quan tâm và thương yêu.

Quốc chủ dắt nữ nhi tới giao vào tay Triệu Tử Văn, nhìn thẳng vào hai mắt hãn trịnh trọng nói:

- Tử Văn, hôm nay trăm giao Hưng Bình cho người. Người sau này nhất định phải đối xử với nó thật tốt, nếu không cho dù là có phải chịu kiệt quệ

hết cả quốc lực của Tây Lương quốc, trăm cũng thề không bỏ qua cho người!

Vành mắt Quốc chủ không ngờ đã hồng lên, mỗi câu nói đều vô cùng mạnh mẽ.

Triệu Tử Văn cũng phát lời thề của nam nhân:

- Nhạc phụ xin yên tâm! Ai muốn khi dễ Mộ Phi thì phải bước qua xác ta!

- Cái gì mà xác chứ!

Lương Mộ Phi lau nước mắt khẽ cáu nói:

- Đừng có nói gở!

Quốc chủ nhìn Triệu tướng quân đầy chính khí, cũng không còn lo lắng gì, trong mắt chỉ còn sự nuối tiếc khi phải chia lìa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 361

Thôi Trang Thi.

Quốc chủ vui mừng cười nói:

- Tử Văn, có câu nói này của người thì trầm yên tâm rồi!

Lương Mộ Phi vẫn ở trong lòng phụ hoàng như trước, đôi mắt đẹp vẫn đầy vẻ quyến luyến không nỡ rời xa...

Triệu Tử Văn cũng không nóng lòng mà lẳng lẳng nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi dâng lên những tưởng niệm xa xôi. Cha mẹ hẳn cả đời cũng không ngờ được rằng mình lại có thể thành thân hai ba lần, sau này lại còn có thể nhiều hơn, ha ha... Hẳn cười, trong tiếng cười mang theo vẻ khổ sở.

Lương Mộ Phi ở trong ngực phụ hoàng thấy trên khuôn mặt hẳn lẽ mờ có sự thương cảm, không khỏi cầm lấy bàn tay hẳn, nhẹ giọng nói:

- Tướng công...

Cũng không biết tại sao, mỗi ngày nghe Lăng Nhi không ngừng gọi Tử Văn là tướng công, Lương Mộ Phi giờ thỉnh thoảng lại cũng thuận mồm gọi một hai câu.

- Há?

Triệu Tử Văn nghe được, tâm thần rung động, xoay người nói nhỏ một tiếng, nhìn nàng cười cười.

Vành mắt Quốc chủ hơi đỏ lên, phất tay long bào nói:

- Hưng Bình, đi đi thôi...

Cổ nhạc vang lên, Triệu Tử Văn và Lương Mộ Phi chậm rãi rời khỏi Lăng Vân điện. Cung nữ hoàng thành, thị vệ nhất thời quỳ xuống, tiếng chúc phúc vang lên không ngớt.

Lương Mộ Phi dưới sự dìu đỡ của mỹ tửu tiến vào kiệu hoa tám người khiêng mà Triệu Tử Văn thì xoay người lên ngựa, trong tiếng pháo đình tai tiến về phía phủ Phò mã.

Bởi vì đại hôn không tổ chức ở trong hoàng cung nên giảm được vài phân trang trọng lại tăng thêm phần náo nhiệt. Trong Phò mã phủ treo đầy lụa đỏ. Có thể thấy ở nơi này, đám nha hoàn và gia đình đang bận rộn không ngừng.

Triệu Tử Văn đứng trong đại sảnh, khuôn mặt mỉm cười chờ công chúa tới bái đường. Mà lúc này Quốc chủ cũng đã tới phủ Phò mã, đang ngồi ghế chính trong bữa tiệc.

Theo lý thuyết, với phong tục của Tây Lương thì nhạc phụ không thể tới. Bữa tiệc này phải là do cha mẹ Triệu Tử Văn chủ trì. Nhưng Triệu Tử Văn cũng không bận tâm nhiều như vậy, liền mời cha vợ tới chủ trì cho.

Quốc chủ đối với cách làm vô pháp vô thiên của Triệu tướng quân cũng vừa bất đắc dĩ vừa mừng rỡ, lúc đầu còn giả bộ khó khăn từ chối, sau đó mới vờ miễn cưỡng đáp ứng. Kỳ thực trong lòng lão ta sớm đã vui như hoa nở. Có thể tận mắt chứng kiến Hưng Bình công chúa cũng Triệu tướng quân bái đường thành thân có thể nói là một niềm vui lớn trong đời.

Lúc này vây quanh Triệu Tử Văn là một đám người, cầm đầu là Nhạc Phá Nô đang hô:

- Công chúa mau ra đi, công chúa mau ra đi...

Giờ phút này, trong phủ Phò mã, bá quan văn võ tây lương tề tụ, Bát Hoàng tử đứng một bên tươi cười, cũng không kìm được hô theo vài tiếng. Triệu Tử Văn tính cách vốn chẳng sợ trời sợ đất, cũng hô to:

- Nương tử mau ra đây...

Tất cả mọi người trong sân nhìn vẻ mặt ngăm ngăm tuấn lãng của Triệu tướng quân không hề có dáng vẻ của một tướng quân mà đều là nụ cười dân dã, không khỏi cùng cười lên ha hả.

Đối với Triệu tướng quân vốn chẳng thèm coi trọng lễ tiết, nữ quan cũng đành lờm một cái, đi tới bên cạnh Triệu Tử Văn, đưa cho hắn một tờ giấy:

- Triệu tướng quân, hãy đọc tờ giấy này đi, đây là Thôi Trang Thi (1).

(1): Bài thơ mừng đám cưới.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết:

- Tích niên tương khứ Ngọc Kinh du,
đệ nhất tiên nhân hứa trạng đầu.

Kim nhật hạnh vi Tần Tấn hội.

Tảo giáo loạn phượng hạ trang lâu.

(Dịch nghĩa:

Năm xưa vui bước tới Ngọc Kinh.

Không ngờ gặp được đệ nhất tiên nhân.

Hôm nay may mắn nên duyên Tần Tấn.

Sớm vui loan phượng trong chốn khuê phòng)

Bài thơ này là khai tổ Hoàng đế của Tây Lương khi lấy hoàng hậu đã làm thơ giục vợ, từ đó về sau trở thành phong tục kết hôn ở nơi này. Mỗi khi bái đường thành thân họ đều dùng bài thơ này.

Đối với việc cầm giấy đọc thơ Triệu Tử Văn tuyệt đối không thềm làm, đôi mắt hấn đảo một cái, ngâm lên đồng dục:

- Truyện văn chú hạ điều hồng phấn,
minh kính thai tiền biệt tác xuân.

Bất tu mãn diện hồn trang khước,
lưu trú song mi đãi họa nhân!

(Dịch nghĩa:

Nghe đồn dưới nển màu hồng phấn,

Trước đài gương soi đừng trang điểm

Không cần để mặt mày giả trang,

Để lại đôi mi đợi người đến vẽ.

Tạm dịch thơ:

Ánh nển màu hồng phấn,

Trước gương ngừng sắc xuân

Đâu cần phải trang điểm,

Nét mi đợi lang quân)

Triệu tướng quân này sao lại phá quấy như vậy chứ. Nữ quan nghe thế hơi ngẩn ra, lập tức nhận ra Triệu tướng quân không đọc bài thơ trên giấy

viết. Nàng hơi trầm ngâm, lập tức cảm nhận được bài thơ này so với bài thơ trước còn hay hơn rất nhiều.

- Hay!

Tất cả mọi người nghe bài Thôi Trang Thi này của Triệu tướng quân làm đều lớn tiếng bội phục khen hay, không khí lập tức sôi trào.

Nhạc Phá Nô lại càng hưng phấn âm âm hô lớn, càng hăng say mà gọi:

- Công chúa ra đi, công chúa ra đi...

Ở bên trong Lương Mộ Phi sớm đã nghe được Thôi Trang Thi của Triệu Tử Văn làm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc và kích động tới mức này. Hai bờ vai nàng cũng hơi run rẩy.

Chia tay Triệu Tử Văn ở trong động bên Tây hồ ở Hàng Châu, Lương Mộ Phi đã nghĩ đã nghĩ sẽ không bao giờ còn được gặp hã nữa. Nhưng nàng lại thề trước mặt Sở Thăng là bản thân sẽ không tự đi tìm hã. Đó cũng là nguyên nhân Lương Mộ Phi không đi tìm Triệu Tử Văn, mà Dư Tư Lăng lại tìm thấy chỗ sơ hở trong lời thề --- Cuối cùng làm cho Triệu Tử Văn tới tìm nàng.

Nhưng Lương Mộ Phi cũng không biết tại sao mình luôn nghĩ tới Triệu Tử Văn đáng thương mà kiên cường này, nghĩ tới nụ cười vô sỉ xấu xa của hã, nghĩ tới nhiệt lệ nóng bỏng, tới thân hình cao lớn khắp người đều có vết thương của hã. Cứ như vậy, tâm hồn của Lương Mộ Phi đã quay trở lại bên hã, gắn chặt với hã.

Cho tới bây giờ Lương Mộ Phi lại có được kết cục không ngờ với Triệu Tử Văn, sắp được báỉ đường thành thân với hã, trong lòng tất nhiên là vừa vui mừng vừa xấu hổ, lại càng cảm thấy ngọt ngào.

- Công chúa, chúng ta ra ngoài thôi.

Tân lang đã đọc Thôi Trang Thi, tân nương tử cũng nên đi ra thôi. Tiểu cung nữ bên cạnh Lương Mộ Phi nhìn Hưng Bình công chúa đang ngần ngừ, vội nhắc khẽ.

Hưng Bình công chúa lập tức xoay người lại, gật gật đầu, dưới sự dìu đỡ của tiểu cung nữ chậm rãi đi về phía đại sảnh.

Giờ phút này Hưng Bình công chúa ngàn hô vạn hoán mới đi ra, cánh tay thon thon như ngọc khoát lên vai tiểu cung nữ, nhẹ nhàng nâng tấm rèm đi ra.

Trên đầu Hưng Bình công chúa đội mũ phượng, thân mặc áo cưới, trong lúc đi tới khiến mọi người cảm thấy như hương phong tung bay, cho dù không thể nhìn thấy khuôn mặt công chúa nhưng vẫn có thể cảm nhận được nàng là một nữ tử tuyệt mỹ.

Triệu Tử Văn cười dài nhìn Mộ Phi mặc trang phục hoa lệ, ánh mắt lộ vẻ ôn nhu.

Thái tử Lương Mạc Vũ đứng ở bên cạnh Quốc chủ. Y với Hưng Bình công chúa dù không phải một mẹ sinh ra nhưng Hưng Bình công chúa là hoàng muội của y. Thấy Hưng Bình công chúa được gả cho một nhân vật anh hùng, từ đáy lòng y cũng vui mừng thay cho vị hoàng muội đã thất lạc với phụ hoàng nhiều năm này.

Mà Dư Tư Lăng ở trong đám người nhìn trộm tướng công và Mộ Phi, trong lòng cũng vui thay cho Mộ Phi, lại vừa hơi cảm thấy ghen tuông. Trong lòng nàng thầm nôn nóng, không biết bao giờ mới có thể cùng tướng công bái đường thành thân.

Ánh mắt nàng chuyển hướng về phía tiểu phúc của mình, hy vọng trước khi hài tử ra đời có thể thành thân với tướng công. Dù sao còn chưa chính thức thành thân mà đã có con cũng là không đúng lễ pháp.

Ánh mắt quốc chủ toát lên tia nhìn hiền lành và ấm áp. Nhìn Hưng Bình trong trang phục cưới màu đỏ, phảng phất như trở lại hoàn cảnh lúc lão và mẫu thân của Hưng Bình thành thân, trong lòng lặng yên thầm nói, "Liên phi, nàng có thấy không? Nữ nhi của chúng ta hôm nay sẽ thành thân đấy!"

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 362

Động Loạn.

Triệu Tử Văn đi tới trung tâm của đại sảnh, mà tiểu cung nữ cũng dìu Hưng Bình công chúa tới bên cạnh hắn. Lúc này khuôn mặt xinh xắn của Lương Mộ Phi đã ửng hồng, vô cùng ngượng ngùng và ngọt ngào.

Nữ quan nhìn thấy đôi tân nhân, nở nụ cười vui mừng nói:

- Tân nương tân lang bá thiên địa!

Lương Mộ Phi nghe thế thân thể mềm mại nhẹ nhàng run lên, càng nép sát vào Phò mã gia vài phần, ngượng ngùng đứng bên cạnh hắn.

- Nhất bá thiên địa.

Nữ quan với tư cách là bà mối đứng bên cao giọng hô.

Triệu Tử Văn và Lương Mộ Phi đồng thời quỳ xuống, hướng về phía ngoài cửa bái.

Trong đầu bọn họ không khỏi nhớ tới cái đêm sắp tàn trong sơn động ở Tây hồ kia. Cảnh sắc kiêu diễm trong sơn động khiến bọn họ không khỏi đồng thời đỏ bừng khuôn mặt.

- Nhị bá cao đường.

Nữ quan lại tiếp tục hô. Đồng thời mỹ tửu của công chúa bưng tới cho Phò mã và công chúa hai chén trà thơm mát.

Triệu Tử Văn và Lương Mộ Phi tiếp nhận trà thơm, hai tay dâng lên cho Quốc chủ Tây Lương.

- Tốt, tốt, tốt!

Nhìn Hưng Bình sắp được gả cho lang quân như ý, Quốc chủ tràn ngập vui mừng thoải mái cười to, lần lượt tiếp nhận chén trà trong tay Hưng Bình công chúa và Triệu Tử Văn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Đối với nhạc phụ đại nhân, Triệu Tử Văn tôn kính từ tận đáy lòng. Không chỉ bởi vì lão là phụ hoàng của Lương Mộ Phi mà bởi vì lão dù nước mất nhà tan mà vẫn có thể kiên trì, qua mười năm phấn đấu có thể phục quốc thành công.

Lần trước cùng Bảo Nhi thành thân, trong bữa tiệc không một bóng người. Lúc này có nhạc phụ đại nhân là Quốc chủ chủ trì, Triệu Tử Văn thật sự cảm thấy nhẹ nhàng, rất tự tại. Chẳng qua có nhiều lễ tiết khiến hẳn thấy hơi phiền hà.

Tâm tình của Lương Mộ Phi lại hoàn toàn bất đồng. Bởi vì nàng thành thân là đại biểu cho việc nàng sắp phải rời Tây Lương, rời khỏi phụ hoàng mà nàng mới được đoàn tụ không lâu. Nhưng nàng lại mừng rỡ rằng có thể như ý nguyện lấy được Tử Văn, tư vị phức tạp trong lòng nàng hiển nhiên không người nào biết được.

- Mẫu thân, cảm ơn người đã phù hộ cho con, có thể khiến Tử Văn tới Tây Lương tìm con.

Lương Mộ Phi nhìn trăng rằm đang lên trên bầu trời đêm, phảng phất như thấy thân ảnh của mẫu thân nàng, đôi mắt đẹp ngân ngấn nước.

- Phu thê đối bái.

Nữ quan nhìn đôi tân nhân, cũng nóng ruột không nhịn được muốn bọn họ nhanh chóng xong nghi lễ, sớm vào động phòng.

Chỉ là vị nữ quan này không biết Triệu tướng quân và Hưng Bình công chúa đã động phòng rồi, còn là ở trong một cái sơn động tối đen như mực.

Lương Mộ Phi yêu kiều đứng dậy, đôi mắt sớm mờ hơi nước nhìn xuyên quan mũ phượng, đồng thời bái Triệu Tử Văn.

Hai người nhẹ nhàng dập đầu, mọi người bên ngoài hoan hô nhảy múa:

- Lễ thành!

Những giọt nước mắt trong suốt long lanh chậm rãi chảy xuống khuôn mặt Lương Mộ Phi. Nàng nhẹ giọng hô:

- Tướng công.

Một tiếng khe khẽ này khiến toàn thân Triệu Tử Văn nhũn ra, thiếu chút nữa đã không kìm được mà ôm cổ cô bé này tẩn nhẩn hôn một cái.

- Bà xã, chúng ta vào động phòng nha!

Triệu Tử Văn cười xấu xa nói.

Bà xã? Nghe tiếng này, Lương Mộ Phi hơi ngần ra. Nhưng nàng vốn thông tuệ, lập tức hiểu ra cái danh từ này hẳn là chỉ thê tử, cũng chính là cách gọi được biệt của quê quán Tử Văn. Nàng hướng về phía Triệu đại nhân cười quyến rũ nói:

- Tướng công, thiếp nên gọi chàng là gì?

Triệu Tử Văn thật ra cũng không nghĩ tới tại sao tiểu ny tử này lại hỏi như vậy, hơi ngần ra rồi cười nói:

- Hẳn là ông xã.

- Thật không?

Lương Mộ Phi nháy đôi mắt quyến rũ, tiếng nói đầy phong tình:

- Ông xã êm tai nhỉ?

Hả? Triệu Tử Văn hơi kinh ngạc, sau đó toàn thân nhũn ra. Nghe câu nói này trong lòng hẳn không khỏi dâng lên một cảm giác quen thuộc mờ nhạt.

- Lễ thành!

Nữ quan trừng mắt nhìn đám người ồn ào bên ngoài, sau đó quay sang cao giọng hô:

- Tân nhân vào động phòng!

- Không được, không được!

Nhạc Phá Nô e thiên hạ không loạn hô.

- Triệu tướng quân còn phải uống hết rượu mừng của chúng ta thì mới có thể vào động phòng!

Cái tên tiểu hài tử xấu xa này... mọi người đều xem thường hẳn. Vào động phòng cũng không phải là vào ngay bây giờ. Nữ quan nói chính là tân lang sau khi uống hết rượu hỉ rồi mới vào động phòng, chỉ là Nhạc Phá Nô lại hoàn toàn không biết điều này.

Triệu Tử Văn đối với Nhạc Phá Nô chuyên môn quấy rối cũng đỡ khóc đỡ cười, thật là đã hơi hối hận để hẳn tham gia.

- Ông xã đi đi, thiếp ở trong phòng chờ chàng.

Lương Mộ Phi yếu điệu nói, thần sắc tràn đầy xuân ý, khiến cho trong lòng Triệu đại nhân như lửa đốt.

Lương Mộ Phi sớm đã âm thầm quyết định, sau khi ở một mình với Triệu Tử Văn thì nhất định sẽ xưng hô như thế này với hắn. Đây sẽ là bí mật của riêng hắn và mình.

Nghe thấy cách Lương Mộ Phi gọi mình bất đồng với Lăng Nhi, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy ấm áp và quen thuộc. Ánh mắt hắn lộ vẻ ôn nhu, nhìn tiểu hồ ly luôn muốn được mình sủng nịnh này.

- Uống ít rượu thôi, thiếp chờ chàng về.

Khuôn mặt xinh xắn của Lương Mộ Phi hồng lên, nhẹ nhàng nói. Nói xong câu này nàng liền được cung nữ dìu đi, chậm rãi đi về phía động phòng của phủ Phò mã.

Tiểu cung nữ đưa Hưng Bình công chúa vào động phòng xong, tiệc cưới ở phủ Phò mã chính thức bắt đầu. Triệu Tử Văn thân là tân lang, chuyện đi từng bàn kính rượu là không thể tránh khỏi. Nhưng quy mô của tiệc rượu hôm nay lớn ngoài tưởng tượng của hắn, nếu mà bàn nào cũng kính rượu thì có uống tới hộc máu cũng không hết.

Lương Mộ Vũ rất khoái trá nắm lấy tay Triệu đại nhân:

- Triệu tướng quân, hôm nay người lấy hoàng muội xinh đẹp của ta, chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này mà say sưa một phen!

Triệu Tử Văn muốn tìm cơ hội đánh bài chuẩn nhưng bị mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chăm, có là thần tiên cũng không chuẩn nôi, đành phải cười hà hà nói:

- Nhất định rồi, nhất định!

- Triệu đại nhân, tại hạ kính ngài một chén. Chúc mừng ngài có được lương duyên.

Bát Hoàng tử bưng kén rượu lên nói.

- Nào dám nào dám.

Triệu Tử Văn hướng về phía Bát Hoàng tử đáp lễ một chén.

- Là ta làm chậm trễ hành trình của điện hạ, còn phải xin điện hạ thứ lỗi cho.

Hạng Long Không tửu lượng kém vừa uống một chén đã hơi say, khoát tay áo nói:

- Triệu đại nhân nói lời này là coi ta thành người ngoài rồi. Triệu đại nhân có thể lấy được Tây Lương công chúa, ta làm sao lại để ý tới chút thời gian ấy chứ.

Lương Mộ Vũ uống một chén, nương theo tửu ý bưng chén hướng về phía Triệu đại nhân nói:

- Tử Văn, hoàng muội của ta về sau người nhất định phải yêu thương, ngàn vạn lần không được khi dễ nàng. Nếu không kẻ làm ca ca này sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho người đâu!

Cùng cha khác mẹ mà cũng yêu thương Mộ Phi như vậy, thật là hiếm có. Triệu Tử Văn cười cười, cất lời thề như son sắt:

- Mộ Vũ huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với Mộ Phi.

Vừa sửa cách xưng hô liền lập tức khiến quan hệ hai người xích lại gần nhau. Lương Mộ Vũ này cũng vì được làm anh vợ mà cao hứng vô cùng, không ngừng kính rượu Triệu Tử Văn, rồi uống tới mức túy lúy.

Sau khi uống với Lương Mộ Vũ hai chén nữa, Triệu Tử Văn lúc này mới thoát được khỏi bàn rượu của bọn họ.

Nhạc Phá Nô lạng lẽ tiêu sái tới bên cạnh hần nhẹ giọng nói:

- Tướng quân hãy bảo trọng, uống nhiều rượu quá sẽ có hại cho thân thể! Triệu Tử Văn lờm y một cái:

- Người tướng là ta muốn uống nhiều chắc?

Giờ phút này hần đã thấy đầu ngây ngất, tức giận nhìn ông anh vợ Lương Mộ Vũ.

Tiệc cưới vô cùng náo nhiệt, không có chút xíu chuyện không hài lòng nào phát sinh. Quốc chủ Tây Lương vừa cao hứng lại vừa thương cảm, lạng lẽ rời khỏi phủ Phò mã.

Triệu Tử Văn mỗi bàn đều kính rượu, lại không gặp phải kẻ quăn lầy như Lương Mộ Vũ vừa rồi nên kính rượu cuối cùng cũng xong. Giờ phút này đêm đã khuya, bên trong phủ phò mã đèn đuốc từng bừng, không khí vui vẻ, một vài tân khách say rượu đã bắt đầu ra về.

Triệu Tử Văn hít sâu một hơi. Trong không khí có mùi hương tiên hoa thơm ngát, nhìn lên vầng trăng tròn giữa làn mây mỏng. Trăng sáng hoa tươi, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Đêm thần thánh và tinh mịch, tràn ngập sự vui mừng và sợ hãi cùng thần bí. Đêm nay đối với Triệu Tử Văn mà nói là một đêm hạnh phúc, cũng là đại biểu cho một đêm cuối cùng của cuộc sống tĩnh lặng.

Chuyện tình ở Tây Lương đã xong, sắp tới phải lên đường trở về. Một trận đánh ở Hàm Đan Thành ai thắng ai bại, chẳng người nào có thể xác định.

Triệu Tử Văn dưới sự dìu đỡ của tiểu đồng đi vào tân phòng. Tân phòng bố trí trang trọng hoa lệ, khí phái phi phàm. Đây đều là di những nữ quan trong cung chuyên phụ trách lễ nghi thống lĩnh mỹ từ dựa theo lễ nghi của hoàng thất tỉ mỉ bố trí. Một đám tỳ nữ thanh xuân tú lệ bố trí màn trướng, gối gấm chăn nhung, khắp nơi đều tràn ngập vẻ tú lệ, khí tức cao nhã và đẹp đẽ. Mặt đất trong tân phòng được trải thảm, bốn phía đều có rèm che, đèn đóm hoa lệ trang hoàng khắp nơi, bảo thạch lóe lên ánh sáng chói mắt. Động phòng được bố trí đồ rực một mào, trên màn trướng đều treo treo tranh vẽ trẻ con, sinh cơ bừng bừng, tràn ngập sức sống, tượng trưng cho sự sinh sôi nảy nở không ngừng.

Lương Mộ Phi đầu đội phượng quna, mặc áo cưới, lẳng lặng ngồi trên hi sàng. Nàng đã ở trong tân phòng chờ Phò mã gia rất lâu rồi.

Nến long phượng đỏ bừng sáng ngời, chiếu rọi thân hình nữ tử trước giường. Những trang sức trên mái tóc nàng rủ xuống che khuất khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Triệu Tử Văn nhìn dáng người uyển chuyển của Lương Mộ Phi, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập.

Nhưng mà nữ quan chuyên môn phá hoại chuyện tốt của Triệu Tử Văn lại đi tới. Nàng giám sát Triệu tướng quân, rất sợ hãi trong đêm động phòng hoa chúc làm ra những chuyện khác thường.

Triệu Tử Văn cho dù có say thì ý thức vẫn còn thanh tỉnh, đối mặt với giáo quan không ngừng thuyết giáo này, hẳn cảm thấy đau đầu hoa mắt, cũng không hiểu nữ quan này theo vào động phòng làm, chẳng lẽ là chơi 3P?

Nếu trên tay Triệu đại nhân còn có một cây gậy thì tuyệt đối sẽ mặc kệ mọi việc mà một gậy đánh bay nữ quan này.

Dưới sự dẫn đường của đồng tử, Triệu Tử Văn nghiêng ngả chân nam đá chân chiêu đi tới bên hi sàng, ngồi đối diện với Hưng Bình công chúa.

Tiểu cung nữ hầu hạ Lương Mộ Phi bưng nước nóng tới, tay cân nhanh nhẹn lại dâng lên cho Phò mã và công chúa hai chén mỹ tửu. Nữ quan trịnh trọng tiến hành hương lễ, tỏ vẻ chúc công chúa và Phò mã vĩnh kết đồng tâm, trăm năm đầu bạc.

Đối với những lễ tiết phức tạp rườm rà này Triệu Tử Văn càng nhìn càng váng đầu hoa mắt, thiếu chút nữa là nằm lăn ra hi sàng mà ngủ mất.

Khuôn mặt xinh xắn của Lương Mộ Phi ửng hồng, trong lòng cũng không thích nữ quan lăm lờn này. Chẳng lẽ bà ta không định cho mình với Tử Văn có thời gian ở riêng với nhau sao?

Hai người thầm mong nữ quan này làm nhanh lên một chút, cho nên hoàn toàn nghe theo lời của nữ quan, rất nhanh làm xong hết một loạt lễ tiết. Mãi tới khi nữ quan hì hì cười mà rời đi vẫn còn ngẫm nghĩ, Triệu tướng quân tại sao lại tự dừng nghe lời như thế?

Ngọn nến hồng bùng cháy, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu lên thân hình Lương Mộ Phi càng khiến cho làn da của nàng có vẻ trắng hồng hơn. Giờ phút này trong động phòng chỉ còn lại có hai người Triệu Tử Văn và nàng.

Lương Mộ Phi vẫn như trước cúi đầu. Triệu Tử Văn ngồi đối diện với nàng, không biết tại sao hăn lại không nóng lòng bỏ mũ phượng của nàng mà lại ngồi lẳng lặng nhìn nàng, nhìn toàn thân mặc áo hồng của nàng.

Ở Quần Phương Các lần đầu gặp mặt, huyện Tiên Đường mập mờ minh tranh ám đấu, lại tới sơn động bên Tây hồ, tuyển Phò mã, tất cả như trong mộng hết thảy như một cuốn tranh dài chậm rãi chậm rãi hiện lên trước mắt hai người.

Đôi mắt đẹp của Lương Mộ Phi nước mắt như mưa, từng giọt từng giọt chậm rãi rơi xuống, nhỏ lên trên đôi tay thon thon nhỏ bé của nàng.

Triệu Tử Văn ôn nhu hạ mũ phượng của nàng xuống, lập tức lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ quyến rũ xinh xắn. Được trang điểm nhạt khiến khuôn mặt xinh xắn của nàng càng thêm trắng mịn gợi cảm.

Đặt mũ phượng xuống một bên, Triệu Tử Văn đem hai chén mỹ tửu tới cười nói:

- Mộ Phi, chúng ta uống chén rượu giao bôi đi.

Khuôn mặt xinh xắn của Lương Mộ Phi đỏ bừng lên vì hạnh phúc, ôn nhu cười, xấu hổ cúi đầu, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng yêu thương.

Vòng tay uống rượu xong, hai người nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nhu tình.

Nến long phượng cháy lên tí tách, phảng phất như tiếng trống nhẹ nhàng đánh vào lồng ngực hai người. Lương Mộ Phi nhìn như phóng khoáng, đã không chịu nổi hơi rượu, dưới ánh nến ấm áp khuôn mặt trở nên đỏ bừng, bầu ngực sữa phập phồng kịch liệt, nhẹ nhàng gỡ bỏ chiếc trâm cài đầu. Mái tóc mềm mại như tơ như thác nước tung bay. Cần cổ thon dài dường như được nhuộm một màu hồng nhạt tươi đẹp. Đôi mắt nàng dâng lên một tầng hơi nước, tỏa ra sự quyến rũ động lòng người.

Trong vẻ nửa tỉnh nửa say lại có vẻ phong tình, thướt tha quyến rũ, nghi thái vạn phương, khiến người ta nhìn mà hồn bay phách lạc.

Mùi hương nữ nhi nhẹ nhàng truyền tới, khiến cho trống ngực Triệu Tử Văn nhanh chóng gia tốc. Cách bộ áo cưới nhưng bộ ngực sữa, kiêu đồn động lòng người và những đường cong nóng bỏng trên người nàng trông vẫn uyển chuyển vô cùng.

Cũng không biết tại sao, hai người đã trải qua mấy lần tiếp xúc thân mật nhưng Lương Mộ Phi tối nay lại vẫn cảm thấy vô cùng hồi hộp, trái tim như con thỏ non nhảy loạn, hô hấp trở nên vô cùng dồn dập, cảm thấy bàn tay của hãn cởi bỏ nội y của mình, thân thể nhất thời nhẹ nhàng run lên.

Áo cưới được cởi bỏ, Triệu Tử Văn vừa nhìn một cái đồng tử lập tức phóng đại, ngay cả hô hấp cũng quên.

Cần cổ thon dài giống như bạch ngọc, da thịt trong suốt, vô cùng mịn màng, mảnh mai tinh tế, phong đồn tròn trịa, đôi chân ngọc thon dài cân đối, bộ ngực sữa đầy đặn vươn cao ngạo nghễ, run rẩy, nhìn như một ngọc mỹ nhân lung linh trong ánh nến.

Ánh mắt như lửa của hãn nhìn chăm chú khiến thân thể mềm mại của Lương Mộ Phi không còn chút sức lực nào, khuôn mặt xinh xắn nóng bỏng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn thở hồng hển, sảng giọng:

- Ông xã, chàng phải thương tiếc thiếp!

Trong đầu Triệu Tử Văn nổ ầm một tiếng, lại có tử ý mông lung. Hắn trực tiếp kéo màn xuống, đem tiểu hồ ly này đè xuống giường.

Uyên ương thành đôi, sóng triều lên xuống, trong động phòng vô cùng kiều diễm, vô cùng mập mờ.

Ánh nắng ban mai xuyên qua chữ hi thật to dán trên cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt ngăm ngăm đen của Triệu Tử Văn khiến cho hắn theo tiềm thức mở mắt. Bàn tay hắn hướng về phía bên cạnh vuốt nhẹ một cái nhưng lại phát hiện không thấy thân hình mềm mại của tiểu hồ ly.

Đôi mắt hắn nhìn lên chỉ thấy Lương Mộ Phi đã sớm dậy rồi, đang ngồi ở trước bàn trang điểm, khuôn mặt xấu hổ, quần áo đã mặc lại cẩn thận, đang chậm rãi vấn tóc lên. Từ hôm nay trở đi nàng đã chính thức trở thành phu nhân của Triệu tướng quân, khuôn mặt nở nụ cười e thẹn, đôi mi cong cong, đôi mắt như xuân thủy, đôi má ửng hồng, ánh mắt yêu kiều ôn nhu, trong suốt như nước, lại mang theo chút xuân tình chưa tan hẳn.

Lương Mộ Phi tựa hồ cảm thấy ánh mắt chăm chú của hắn, quay đầu lại nhìn hắn cười nói:

- Bại hoại, chàng tỉnh rồi sao?

Nghĩ tới đêm qua điên cuồng như thế nào, thân thể nàng không khỏi lại nóng bừng lên.

Đôi môi nàng mới tô son đỏ thắm, tươi đẹp mê người. Đường con lung linh của thân thể nàng vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác. Chỉ là Triệu Tử Văn tối hôm qua đã hoàn toàn bị nàng vắt kiệt, hiện giờ sắc mặt còn hơi tái nhợt, làm gì còn tâm tư mà nghĩ tới chuyện kia chứ?

Nhìn tiểu hồ ly vẫn còn vương xuân ý này, Triệu Tử Văn lờm một cái nói:

- Rốt cục là ai bại hoại chứ? Ta hẳn là sẽ bị nàng làm cho tinh tẫn thân vong thôi.

Lương Mộ Phi nghe thế khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên, khẽ gất một tiếng nói:

- Cái gì mà tinh tẫn thân vong. Là chàng hành hạ người ta tới chết đi sống lại mới đúng!

Thử hỏi nữ tử trong thiên hạ có ai dám nói rõ ràng ra như vậy không. Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói:

- Nàng ấy à, thật sự đúng là một tiểu yêu tinh!

- Hứ!

Lương Mộ Phi hừ nhỏ một cái, nhưng lại ôn nhu như nước nói:

- Thiếp chính là một yêu tinh thì mới lấy một yêu tinh là chàng.

Triệu Tử Văn làm sao mà không hiểu thâm ý của những lời này, trong lòng thầm cảm động, đứng dậy ôm lấy nàng từ phía sau, nói:

- Mộ Phi, trên đời này người chính thức hiểu rõ ta chỉ có mình nàng.

Ngay cả điều bí mật nhất của chàng ta cũng biết. Ta đương nhiên là hiểu rõ chàng. Lương Mộ Phi trong lòng thầm nghĩ, trong lòng cũng dâng lên vạn phần nhu tình, cầm tay hắn:

- Tử Văn, cho dù là phát sinh chuyện gì thiếp cũng vĩnh viễn ở bên cạnh chàng.

- Triệu tướng quân, Triệu tướng quân, không tốt rồi, không tốt rồi...

Lúc này bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng gọi dồn dập.

Trong lòng Triệu Tử Văn giật nảy lên, vội vàng ra mở cửa liền nhìn thấy người hầu của Bát Hoàng tử đang chạy tới. Chẳng lẽ Bát Hoàng tử xảy ra chuyện?

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Triệu Tử Văn vội hỏi, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Người hầu kia vội vàng nuốt nước bọt, sau đó nói:

- Hàm Đan phát sinh nội loạn, giờ bên trong thành đang rất hỗn loạn!

Phát sinh nội loạn. Triệu Tử Văn sững sờ đứng trước cửa, nắm lấy bả vai của người hầu:

- Bảo Nhi và Vũ Tĩnh thế nào rồi? Còn Tô Thái sư và Tần học sĩ thì sao!

Cảm thấy sát khí mãnh liệt của Triệu tướng quân, người hầu kia bị dọa, ấp úng nói:

- Hàm Đan đã hoàn toàn rối loạn, không thăm dò được tin tức gì nữa!

Cái gì! Đồng tử của Triệu Tử Văn co rút lại. Trong lòng hắn thầm lo lắng cho năm kiêu thê của hắn là Bảo Nhi, Đại tiểu thư, Hạ Bình, An Nhi cùng

Uyển Nhu, lập tức xoay người chạy vào phòng, cũng không quay đầu lại mà nói:

- Người đi báo với điện hạ, chúng ta hôm nay lên đường, quay về Hàm Đan!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 363

Lên Đường

Người hầu kia liên tục gạt đầu, xoay người chạy ra ngoài Phò mã phủ, nhanh chóng trở về giúp Bát Hoàng tử thu thập hành lý, chuẩn bị xuất phát.

Hưng Bình công chúa trong phòng nghe thấy tin cấp báo của người hầu của Bát Hoàng tử đôi vai khẽ run rẩy, lập tức biết đây chính là do An Vương giở trò. Nhưng Hàm Đan đã rối loạn, hiện giờ làm sao hẳn có thể trở về chứ?

Triệu Tử Văn vẫn mặc áo ngủ, không tiện ra ngoài xử lý mọi việc, vội vàng xoay người vào phòng mặc quần áo.

Giờ phút này Lương Mộ Phi đã ăn mặc chỉnh tề, đứng trước mặt hẳn, trong đôi mắt đẹp có hơi u oán, nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, chúng ta hiện giờ phải về Đại Kinh phải không?

Cho dù phong tục Tây Lương và Đại Kinh bất đồng như vẫn theo truyền thống của Hoa Hạ --- Đó là gà cho gà theo gà, chó cho chó phải theo chó. Hôm nay Phò mã đã phải đi, nàng dù là công chúa thì hiển nhiên cũng không thể một mình ở lại Tây Lương.

Chỉ là Lương Mộ Phi không ngờ rằng ngay sau đêm tân hôn đã phải chạy tới Đại Kinh, ngay cả dâng trà cho phụ hoàng cũng không kịp...

Triệu Tử Văn vốn còn chuẩn bị ở lại Tây Lương vài ngày, để cho Mộ Phi còn đoàn tụ với lão nhạc trượng vài ngày. Nhưng hiện này tình thế đầy nguy cơ, không thể trì hoãn thêm nữa, áy náy nói:

- Mộ Phi, đợi chuyện ở Hàm Đan giải quyết xong, ta lại đưa nàng quay trở về Tây Lương.

Lương Mộ Phi hơi ủy khuất chỉ có thể gạt đầu đáp ứng:

- Chàng nói phải giữ lời đó. Đến lúc đó phải theo thiếp tới Tây Lương thăm phụ hoàng!

Triệu Tử Văn vừa mặc trường sam, vừa vươn tay nhéo khuôn mặt xinh xắn quyến rũ của nàng:

- Ta nói chuyện đã bao giờ không giữ lời chưa nào?

Lương Mộ Phi cũng vội vàng thu thập hành lý. Triệu Tử Văn đã mặc xong trường sam, nhìn nàng đang bận bịu, ngẫm nghĩ một lúc mới chậm rãi nói:

- Mộ Phi, hay là là nàng ở lại Tây Lương vài ngày đi. Sự tình ở Hàm Đan được giải quyết xong ta sẽ trở lại đón nàng!

- Không được...

Lương Mộ Phi dường như đoán được hẳn sẽ nói lời này, không cần suy nghĩ đã phản bác nói:

- Chúng ta mới gặp lại nhau, chẳng lẽ chàng nhẫn tâm để thiếp ở lại Tây Lương sao? Thiếp sẽ theo chàng quay trở lại Hàm Đan.

Triệu Tử Văn đoán được nàng sẽ nói như vậy, trong lòng không khỏi thờ dãi. Đúng như lão Hoàng đế đã dự tính, thế lực ẩn dấu của An Vương sớm đã ngo ngoe muốn động. Hơn nữa lão Hoàng đế một chiêu là thấy hiệu quả, hoàn toàn đã khiến toàn bộ các thế lực còn ẩn dấu lộ mặt. Cho nên lúc này Hàm Đan mới ào ào vũ bão, loạn lên như thế này!

Nhưng trong loạn thế không biết Vũ Tình và Bảo Nhi có được binh đoàn kỵ binh che chở ra khỏi Hàm Đan hay không. Trong lòng Triệu Tử Văn mơ hồ lo lắng. Hàm Đan thành lúc này như núi đao biển lửa, cho nên hẳn không hy vọng Mộ Phi đi cùng với hẳn.

Mộ Phi ở Tây Lương là an toàn nhất. Nhưng tính tình vị công chúa này bên ngoài mỉ hoặc, bên trong mạnh mẽ, Triệu Tử Văn biết là không thể ngăn cản nàng, đành phải cười khổ nói:

- Nàng muốn đi cũng được nhưng hết thảy mọi chuyện nàng phải nghe lời ta. Nếu ta không cho phép tuyệt đối không được tự tiện hành động!

Nghe thấy hẳn đáp ứng, thần sắc uy vũ bất khuất của Lương Mộ Phi lập tức biến mất, đôi tay nhỏ bé kéo kéo cánh tay Triệu đại nhân, còn dùng bộ

ngực phong mãn khiến kẻ khác phải trợn mắt há mồm mà chà xát lên tay hẳn, quyến rũ nói:

- Ông xã, chàng thật tốt! Chúng ta thu thập hành lý thôi...

Triệu Tử Văn đối với tiểu yêu tinh này thật sự là hết cách:

- Chúng ta thu thập hành lý xong thì sẽ tới cáo biệt nhạc phụ.

Lương Mộ Phi nghĩ tới việc sắp phải rời xa phụ hoàng, thần sắc thoáng hiện lên vẻ buồn bã, tiếp tục thu thập hành lý.

- Vị phu nhân này, phủ Phò mã không thể xông loạn được!

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói của gia đình phủ Phò mã.

Triệu Tử Văn và Lương Mộ Phi còn đang nghi hoặc thì bỗng nghe thấy một tiếng nói êm tai:

- Cút ngay!

Tiếng nói quen thuộc mà dễ nghe thế này, Lương Mộ Phi cười phì một tiếng, che cái miệng anh đào, cười khe khẽ...

Triệu Tử Văn trừng mắt lườm tiểu ny tử đang cười hả hê này, vội vàng đi ra cửa. Chỉ thấy trong hoa viên, một tiểu gia đình đang đuổi theo một thiếu phụ mang bầu.

Thiếu phụ toát ra anh khí bức người, đôi mắt đẹp như bốc lửa khiến người ta cảm thấy nếu không phải nàng đang mang bầu thì với tính tình như lửa của nàng nhất định sẽ sút một cước đá bay tiểu gia đình kia.

- Tướng công...

Thiếu phụ đột nhiên kêu lên. Thần sắc anh khí bức người vừa rồi lập tức biến thành kiều mỹ động lòng người, khiến cho tiểu gia đình kinh ngạc trợn tròn mắt, cũng không biết là nàng vừa gọi người nào.

Tiểu gia đình thấy vị phu nhân mang bầu kia sau đó nhào vào trong lòng một nam tử. Mà vị nam tử này chính là đương kim Phò mã gia Triệu tướng quân!

- Chuyện này...

Tiểu gia đình há hốc mồm, không biết nói sao cho phải.

- Nha đầu này, sao lại gây chuyện rồi.

Triệu Tử Văn đối mặt với tiểu ny tử đang ôm chặt mình trách.

- Không sợ động thai sao.

Cái miệng nhỏ nhắn của Dư Tư Lãng chu lên, gắt giọng:

- Tướng công, thiếp là người luyện võ mà, thiếp không sợ...

Chứng kiến hai người đang thân mật, tiểu gia đình cuối cùng cũng hiểu. Vị dám xông thẳng vào phủ Phò mã này là phu nhân của Phò mã gia!

Triệu tướng quân sẽ không trách phạt mình chứ? Tiểu gia đình vừa rồi mới ngăn trở Triệu phu nhân trong lòng thầm lo lắng.

- À, vị này là thê tử của ta. Người lui xuống đi.

Triệu Tử Văn thân nhiên nói với tiểu gia đình kia.

Thân phận của Dư Tư Lãng hơi đặc biệt, tiểu gia đình kia tất nhiên là không thể biết Lãng Nhi là ai rồi.

Người bình thường lấy công chúa thì chỉ cho phép có một mình công chúa là thê tử. Mà Triệu tướng quân lại là trường hợp đặc biệt. Tiểu gia đình sau khi biết người xông vào phủ Phò mã chính là Triệu phu nhân thì vội vàng hướng Triệu phu nhân hành lễ, sau đó đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt tái mét rời đi.

- Tướng công, chàng có phải giờ đang muốn rời khỏi Tây Lương, chạy tới Hàm Đan hay không?

Dư Tư Lãng đột nhiên u oán nhẹ giọng nói.

Tin tức của tiểu ny tử này cũng thật là linh thông. Triệu Tử Văn nghiêm mặt gật đầu. Nhưng Lãng Nhi có ôm chặt lấy thắt lưng hăn khiến hăn hết sức kinh ngạc, không biết Lãng Nhi vì sao lại kích động như vậy.

- Tướng công, chàng không thể lại bỏ mặc Lãng Nhi.

Dư Tư Lãng ôm chặt lấy tướng công của mình, tiếng nói vừa run rẩy vừa nghẹn ngào. Nàng sợ tướng công sẽ bỏ nàng lại một mình mà trở về thành Hàm Đan.

Triệu Tử Văn hơi ngần ra. Hăn vừa rồi còn có ý nghĩ không muốn cho Lãng Nhi đi cùng.

Bụng Lãng Nhi đã rất lớn, Triệu Tử Văn thật sự không dám đem nàng đi tới thành Hàm Đan đầy nguy hiểm. Ánh mắt hăn nhìn Lãng Nhi thấy đôi mắt u oán đầy thâm tình của nàng.

Nếu Lãng Nhi muốn đi thì cũng đành chịu. Trong lòng Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng, gật đầu:

- Tướng công làm sao có thể bỏ mặc nàng được?

- Tướng công...

Dư Tư Lăng cao hứng nhào vào trong ngực tướng công, trong đôi mắt còn lộ ra vẻ giảo hoạt, dường như là biết rõ chiêu thức này sẽ khiến tướng công phải đi vào khuôn khổ.

Triệu Tử Văn chủ yếu là không muốn để Lăng Nhi ở lại nơi không người thân thích này. Quan trọng hơn là mặc kệ thắng hay thua thì vận mệnh của Lăng Nhi cũng đã gắn chặt với hắn. Đưa nàng tới một địa phương an toàn ngoài thành Hàm Đan cũng là một lựa chọn tốt.

Nếu không có gì ngoài dự tính thì Kỵ binh đoàn hắn là đã mang theo mấy người Vũ Tình chạy khỏi thành Hàm Đan. Triệu Tử Văn rất tự tin. Bởi vì các thế lực trong thành Hàm Đan không phải là người một nhà. Họ sẽ không dễ dàng phát sinh xung đột với bất cứ phương nào để cho thế lực khác làm ngư ông đắc lợi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 364

Đường Về

Kỵ binh đoàn chạy ra khỏi thành Hàm Đan. Có kỵ binh trong tay thì dù không thể áp chế được phản loạn cũng có thể bảo vệ tính mạng nhiều người.

Triệu Tử Văn nhìn Lăng Nhi quyến rũ nói:

- Lăng Nhi, muội sáng sớm đã chạy tới chính là vì chuyện này sao?

Dư Tư Lăng gật đầu, nước mắt lưng tròng nói:

- Muội nghe hộ vệ của Bát Hoàng tử nói thành Hàm Đan phát sinh biến loạn, tướng công biết tin này nhất định sẽ sớm đi về thành Hàm Đan, cho nên... Muội sợ tướng công sẽ bỏ mặc muội...

Triệu Tử Văn ban đầu là định để Lăng Nhi ở lại Tây Lương, nhờ lão nhạc phụ thay mình chiếu cố cho nàng. Vậy nên hẳn không khỏi âm thầm than thở, ngượng ngùng cười nói:

- Nha đầu ngốc này, tướng công làm sao lại có thể bỏ muội một mình ở lại Tây Lương được chứ.

Khóe mắt Dư Tư Lăng liếc nhìn nụ cười xấu hổ của tướng công, không khỏi lộ ra nụ cười giảo hoạt, trong lòng thầm đắc ý kéo cổ tay tướng công đang kinh ngạc, dịu dàng nói:

- Tướng công, muội tới giúp huynh thu thập hành lý.

Nhìn tiểu ny tử hờn dỗi mà đắc ý, Triệu Tử Văn đã hiểu hết, phát mạnh một cái lên hông nàng, kêu lên bạch một cái.

- Á...

Tiểu ny tử cảm nhận được nhiệt lực trong bàn tay tướng công. Một phát không nhẹ không mạnh này khiến nàng như bị điện giật, bờ vai run lên, cảm thấy thân thể mềm mại như bị lửa thiêu.

Lăng Nhi sớm đã được ném "quả ngọt", khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng như lửa, tựa vào người Triệu Tử Văn vô lực nói:

- Tướng công, huynh lại khi dễ Lăng Nhi...

- Khụ khụ...

Từ trong phòng truyền ra tiếng ho khan rất nhỏ nhưng trong Phò mã phủ yên tĩnh này lại rất rõ ràng. Triệu Tử Văn và Dư Tư Lăng theo tiềm thức xoay người lại, liền thấy một đôi mắt tràn ngập vẻ trêu chọc trên khuôn mặt đang tươi cười.

Lập tức hai gò má của Dư Tư Lăng lại đỏ bừng, rời khỏi ngực tướng công, hơi cuống quýt tay chân nói:

- Mộ Phi, đêm qua ngủ ngon chứ?

Nghĩ tới đêm qua điên cuồng thế nào, Lương Mộ Phi liền mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng thầm mắng, Lăng Nhi góc nghề này sao lại hỏi như vậy chứ?

- A...

Dư Tư Lăng lập tức phát hiện ra câu hỏi của mình quá mức gây xấu hổ, vội vàng rút vào trong lòng Triệu Tử Văn, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Triệu Tử Văn hơi buồn cười nhìn khuôn mặt hai vị kiều thể đang ửng hồng, một loại tư vị hạnh phúc dâng lên trong lòng...

Lương Mộ Phi hiển nhiên là tính cách phóng khoáng hơn nhiều so với Dư Tư Lăng, sắc mặt ửng hồng nhanh chóng biến mất, lại lôi kéo đôi tay nhỏ bé của nàng cười nói:

- Lăng Nhi, chúng ta cùng đi chuẩn bị hành lý đi.

Dư Tư Lăng vội vàng gật đầu, đi theo Lương Mộ Phi vào trong phòng thu thập hành lý.

Tiểu phụ nhân vừa rồi còn có bộ dáng hung thần ác sát mà giờ đã biến thành tiểu kiều thể mềm mại ấm áp như ngọc. Biến hóa to lớn ấy khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Lương Mộ Phi biết Lăng Nhi và Tử Văn phát sinh ngàn vạn ân oán cho nên mới hiểu mọi chuyện.

Cửa thành thành Hưng Khánh xe cộ ùn ùn, chiến mã hí vang. Hơn hai trăm tướng sĩ Tây Lương mang cung tên trên vai đang đứng đó.

Quốc chủ Tây Lương lo lắng công chúa bảo bối sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mà chỉ dựa vào mười người hộ vệ của Bát Hoàng tử thì sợ là không có tác dụng gì cho nên mới phái hơn hai trăm tướng sĩ bảo vệ Phò mã và công chúa vừa qua đêm tân hôn đã phải rời khỏi Tây Lương.

Cho dù là Quốc chủ có hơi tức giận Triệu tướng quân phải trở về vội vã như vậy nhưng lão cũng là một người thông tình đạt lý, biết thành Hàm Đan phát sinh nội loạn đành không ngăn trở để cho Triệu Tử Văn rời đi.

Kỳ thật Quốc chủ Tây Lương cũng có tư tâm. Triệu Tử Văn nổi tiếng thiên hạ, văn thao vũ lược đều bất phàm. Lão rất hi vọng có thể nhét Triệu Tử Văn vào trong trướng doanh của riêng một Tây Lương thôi. Tận đáy lòng, lão thầm hy vọng thành Hàm Đan càng loạn càng tốt, loạn tới mức Triệu Tử Văn không còn chỗ dung thân nữa thì chẳng còn gì bằng.

Nhưng bất đắc dĩ là Tây Lương lại chỉ là một tiểu quốc, không thể có cơ hội cho hãn thi triển tài năng. Hơn nữa tình huống ở Trung Nguyên lúc này cũng không thể có biến động quá lớn được. Nếu không thì sẽ khiến cho người thân đau lòng, kẻ thù khoái trá, cũng khiến cho Hung Nô đang chăm chăm nhìn vào. Bọn chúng chỉ đang chờ có thời cơ là sẽ tiến thẳng xuống phía nam.

- Phụ hoàng, Mộ Phi không nỡ rời xa người...

Hưng Bình công chúa tiến vào trong ngực Quốc chủ ghen ngào nói. Thật vất vả mới có thể đoàn tụ cũng với phụ vương, không ngờ rằng lại phải rời đi. Trong lòng nàng cũng rất không đành.

Vành mắt Quốc chủ ửng đỏ, tươi cười nói:

- Hài tử ngọc này, không được khóc. Lúc này có thời gian thì lại tới thăm phụ hoàng!

- Tử Văn, lần này đi thành Hàm Đan tất nhiên là nguy hiểm dị thường, người phải cẩn thận một chút.

Lương Mộ Vũ đi tới bên cạnh Triệu Tử Văn, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói.

Triệu Tử Văn gật đầu:

- Tạ ơn Mộ Vũ huynh đã quan tâm, ta sẽ cẩn thận!

Lương Mộ Vũ đối với Triệu Tử Văn cũng rất tin tưởng, không nói gì thêm mà vỗ vỗ bờ vai hẳn:

- Chiếu cố Hưng Bình cho tốt. Nếu không áp chế được phản loạn thì nhớ phải trở về Tây Lương. Đại môn Tây Lương chúng ta luôn mở rộng cửa đón người.

Nghe thấy Thái tử Tây Lương nói vậy, Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng nói:

- Nếu như có thể dẹp được phản loạn, ngăn cản được đại quân nam tiến của Hung Nô thì ta sẽ thoái ẩn, vĩnh viễn không để ý tới sự tình thiên hạ nữa...

- Mỗi người một chí, vi huynh cũng không thể miễn cưỡng người, chỉ hy vọng người có thể cùng Mộ Phi được bình an là tốt rồi.

Trong lòng Lương Mộ Vũ không khỏi mừng thầm. Dù sao Đại Kinh và Tây Lương mặc dù là cùng một phe nhưng cũng không phải là cùng một quốc gia, sớm muộn sẽ phải xảy ra phân tranh. Chỉ cần Triệu Tử Văn không trợ giúp Đại Kinh thảo phạt Tây Lương đã là kết quả tốt nhất rồi.

Lương Mộ Vũ rất tự tin có thể khiến cho quốc lực Tây Lương ngày một vững mạnh. Triệu Tử Văn biết là Lương Mộ Vũ đang thử dò xét mình cho nên mới nói rõ lập trường của mình cho hẳn biết. Đồng thời cũng không khỏi tiếc thay cho Lương Mộ Vũ sinh không đúng địa phương. Y đúng ra nên có thân phận của Bát Hoàng tử.

- Tử Văn...

Quốc chủ hướng về Triệu Tử Văn gọi.

Triệu Tử Văn nghe tiếng liền nói với Lương Mộ Vũ rồi đi tới gần nhạc phụ đại nhân, cung kính nói:

- Nhạc phụ...

Quốc chủ nhìn khuôn mặt xinh xắn ngấn lệ của Hưng Bình công chúa, lại quay sang nhìn con rể trước mắt, cất giọng nói đầy ý vị:

- Chiếu cố Hưng Bình cho tốt. Nếu như phát sinh chuyện gì thì phải nhớ dùng bồ câu đưa tin, ta sẽ giúp người.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Tạ ơn nhạc phụ! Nhạc phụ yên tâm, con sẽ chiếu cố thật tốt cho Hưng Bình.

- Mọi chuyện phải cẩn thận. Các người đi đi.

Quốc chủ thấy Bát Hoàng tử đã sớm lên xe ngựa, liền phất tay áo nói.

Lương Mộ Phi không nở, từng bước quay đầu lại mà đi tới bên Triệu Tử Văn, hướng về phía Quốc chủ nhẹ giọng nói:

- Phụ hoàng, cố gắng bảo trọng thân thể, chờ con trở về thăm người...

Quốc chủ cười cười, đôi mắt tràn ngập nước mắt. Hắn có nữ nhi này cùng hắn trải qua cảnh nước mất nhà tan, cách xa nhau hơn mười năm rốt cục mới có thể đoàn tụ nhưng hiện tại lại phải chia lìa. Nghĩ tới đây vị Quốc chủ này cảm thấy thật không đành lòng.

- Lãng Nhi, chúng ta lên xe thôi.

Triệu Tử Văn hướng về phía Dư Tư Lãng đứng cách đó không xa vẫy tay.

Dư Tư Lãng xấu hổ đi tới bên cạnh hắn, nắm lấy tay hắn, thần sắc thể hiện xuân ý dạt dào không nói lên lời.

Hơn hai trăm hộ vệ thủ hộ hai bên xe ngựa, Triệu Tử Văn cùng hai vị phu nhân lên một chiếc xe ngựa. Lập tức vị tướng lĩnh binh hét lớn một tiếng:

- Lên đường!

Đường quay về thành Hàm Đan rất xa xôi, ra khỏi cửa thành không xa đã tới tiểu sơn đạo. Tiểu đạo quanh co khúc khuỷu, bốn bề núi cao vậy quanh có vẻ hết sức hãi người.

Nhưng trong đất Tây Lương rất an toàn, tướng sĩ suốt dọc đường căn bản không phải lo lắng điều gì.

Xe ngựa lắc lư, bên trong xe Lãng Nhi theo tiềm thức ôm lấy Triệu Tử Văn, sợ động tới thai nhi.

Khuôn mặt Dư Tư Lãng hồng hào, ôn nhu nói:

- Tướng công... sứ phó của muội cùng với ba vị sứ tử làm sao vẫn chưa tới nhỉ?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Sư phụ của nàng và sư tỷ lớn như vậy rồi. Không lạc đường đâu mà sợ. Bọn họ sẽ tới nhanh thôi...

- Nhưng mà huynh đã nói...

Dư Tư Lăng bĩu môi làm nũng nói:

- Huynh đã nói là sư phụ và sư tỷ sẽ lập tức đuổi kịp cơ mà.

- Sư tỷ của muội căn bản là không ở phía sau chúng ta, mà là ở phía trước.

Triệu Tử Văn vén màn che, đầy ý vị cười nói.

Sư phụ ở phía trước? Đôi mắt Dư Tư Lăng hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng hỏi:

- Tướng công, sư phụ sao lại ở phía trước chúng ta...

Lương Mộ Phi ngồi bên cạnh Triệu Tử Văn oán trách lườm hăn một cái:

- Vừa nhìn là biết đây là quý kế của Tử Văn. Ta đoán là Thế tử Hạng Long Uyên còn chưa đi đâu.

Nghĩ tới bức thư mà Hạng Long Uyên lúc trước viết cho mình, Lương Mộ Phi bưng bưng lửa giận, hận không thể đuổi theo chém giết.

Triệu Tử Văn cũng không hỏi xem trong thư viết cái gì. Bởi vì hăn đoán được trong đó hăn là Hạng Long Uyên đạt thành với Mộ Phi một loại hiệp nghị. Một loại hiệp nghị hữu danh vô thực.

- Hạng Long Uyên còn chưa rời khỏi Tây Lương sao?

Dư Tư Lăng nhìn Triệu Tử Văn ngạc nhiên nói:

- Tướng công, chuyện gì đã xảy ra rồi. Hăn lại chờ chàng tới giết hăn sao?

Dư Bộ khoái tính tình nóng nảy thẳng thắn, chưa từng có kinh nghiệm sống trong gian trá, làm sao mà đoán được âm mưu của người khác.

Lương Mộ Phi nhìn nữ bộ khoái ngốc tới đáng yêu này, cười khanh khách nói:

- Lăng Nhi, muội nói buồn cười ghê. Muội nói xem ở trên đời này có kẻ nào đợi chết không?

Nàng cất tiếng cười, đường cong lưng linh, thân thể đầy đặn mê người mềm mại run rẩy, nhũ phong chấn động khiến cho tròng mắt của Triệu đại nhân mở to như quả trứng.

- Đáng ghét, chàng nhìn cái gì chứ.

Vừa rồi còn ra vẻ đứng đắn, giờ đã lại biến thành kẻ hạ lưu, Lương Mộ Phi đối với Triệu đại nhân biến ảo vô thường này gắt khễ một tiếng, nhưng trong lòng lại vừa đắc ý vừa mừng rỡ.

Hơn một trăm tướng sĩ đang vây bên ngoài, Triệu Tử Văn cũng không dám để cho xe ngựa rung lắc mạnh, đành phải nhìn về hướng khác, cười nói với Lăng Nhi tâm tư đơn thuần:

- Lăng Nhi, muội còn chưa hiểu sao?

- Tướng công, huynh có phải là muốn nhờ La Các chủ đi trước dò đường, phòng khi Hạng Long Uyên ám toán không?

Dư Tư Lăng vâng vâng dạ dạ nhẹ nhàng nói.

Tiểu ny tử một điều tướng công hai điều tướng công này. Triệu Tử Văn ôn nhu ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, gật đầu cười nói:

- Tiểu Lăng Nhi của ta thật là thông minh! Tương lai sinh con khẳng định là còn thông minh hơn mẫu thân của nó...

Dư Tư Lăng vừa thẹn vừa mừng, ghé vào ngực Triệu Tử Văn, nhu mì cười nói:

- Đều là nhờ tướng công biết cách dạy dỗ.

Sớm biết những chuyện phát sinh giữa bọn họ, Lương Mộ Phi thực sự cảm thấy buồn cười đối với Lăng Nhi đang hết sức quẩn quýt tướng công này. Đối với mọi người thì bộ mặt lúc này cũng như hung thần ác sát, thế mà trước mặt Tử Văn lại chẳng khác này tiểu kiều thê chưa từng ra khỏi khuê phòng.

- Đại nhân, phía trước hình như có xe ngựa.

Một thị vệ ở bên cạnh xe đột nhiên kêu lên, xe ngựa cũng dừng lại. Có xe ngựa? Triệu Tử Văn lập tức cười đầy thâm ý:

- Chúng ta bắt đầu phải câu cá rồi...

- Tử Văn...

Xe ngựa dừng lại, Lương Mộ Phi đột nhiên cất giọng muốn nói lại thôi:

- Chàng... có thể đáp ứng thiếp một việc không...

Nhìn thần sắc khó khăn của Mộ Phi, Triệu Tử Văn đại khái đoán ra được nàng muốn nói gì, nghiêm mặt hỏi:

- Mộ Phi, có chuyện gì thì nàng nói đi. Nếu có thể đáp ứng thì ta nhất định đáp ứng nàng.

Lương Mộ Phi do dự một hồi lâu, một lúc sau mới nói:

- Nếu có một ngày chàng đánh bại Các chủ thì có thể tha cho hãn một mạng không?

Nói gì thì nói, Sở Thăng đối với Lương Mộ Phi cũng có ơn dưỡng dục. Cho dù Sở Thăng tội ác khôn cùng thì nàng cũng không muốn Sở Thăng chết trong tay tướng công mình.

Sở Thăng đối với Mộ Phi mà nói một nửa là dưỡng phụ. Mà Mộ Phi lại là vợ mình, giết Sở Thăng quả cũng không hợp tình lý. Triệu Tử Văn suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Mộ Phi, ta có thể đáp ứng nàng. Nếu hãn rơi vào trong tay ta sẽ cho hãn một con đường sống. Chẳng qua nếu hãn rơi vào tay những người khác thì không liên quan tới ta nhé.

Lương Mộ Phi làm sao lại không hiểu tướng công giáo hoạt của mình đang nghĩ tới chủ ý gì, gắt giọng nói:

- Người khác nào, thiếp mặc kệ. Dù sao thì chàng cũng không được phép giết hãn.

La Thanh Yên và Sở Thăng có mối thù không đội trời chung. Cho nên La Thanh Yên và Sở Thăng vẫn dây dưa không dứt, không chết không thôi. Hơn nữa lại có Triệu Tử Văn hỗ trợ, võ công Sở Thăng có cao tới đâu thì cũng không thể địch nổi hai người bọn họ. Nếu thật sự phải trực diện đối địch thì sợ rằng Sở Thăng muốn trốn cũng không có cơ hội.

Cứ dựa theo thế cục mà phán đoán, Lương Mộ Phi tâm tư kín đáo cho rằng kết cục của Sở Thăng chỉ có chiến bại. Mặc dù Sở Thăng lấy mình làm sát thủ, trong đó chẳng có nửa điểm thân tình nhưng dù sao Sở Thăng cũng có ơn nuôi nấng mình. Ân tình này nàng thật sự không hy vọng Sở Thăng bị Tử Văn đâm chết.

Có thể giết hãn hay không thì không nói nhưng Triệu Tử Văn tin rằng cùng với La tử tử liên thủ thì Sở Thăng không phải là đối thủ. Chỉ sợ rằng Sở Thăng luôn ẩn núp, rất khó bắt được hãn.

- Được rồi, được rồi. Tướng công ta cái gì cũng nghe lời nàng hết.

Triệu Tử Văn cười nói nhưng trong lòng lại thầm tính toán. Ta không giết chẳng lẽ lại không để La tử tử giết sao?

Lương Mộ Phi cười ngọt ngào, nắm tay Triệu đại nhân lại càng chặt hơn.

- Tiếp tục đi tới, xem trong xe ngựa phía trước là người nào.

Triệu Tử Văn mơ hồ đoán được phía trước là ai, hạ lệnh cho tướng sĩ bên ngoài.

Vốn đội ngũ đã đi chậm dần giờ lại chậm rãi tiến tới, chỉ trong phút chốc đã dừng lại trước xe ngựa phía trước.

- Xin hỏi các vị quan sai có thể giúp một tay hay không?

Một tiếng nói ngọt ngào từ bên trong xe ngựa vang lên khiến đôi vai Lương Mộ Phi khẽ rung động. Hiển nhiên tiếng nói này rất quen thuộc với nàng.

Là kẻ đáng chết này sao. Trong lòng Triệu Tử Văn tức giận mắng một câu, đang định muốn trực tiếp hạ lệnh cho hai trăm tướng sĩ vây giết cái tên nhân yêu này. Nhưng Sở Thăng là Các chủ Ám Kiếm Các cũng không phải chỉ có hư danh. Y mà muốn trốn thì căn bản không ai ngăn được y.

- Có chuyện gì?

Một vị tướng lĩnh đi tới hỏi. Gã đi tới liền nhìn thấy người cản đường mình, kinh ngạc trong chốc lát rồi vội vàng ôm quyền nói:

- Hóa ra là Sở Vương. Tại hạ xin ra mắt Sở Vương.

Sở Vương của Đại Kinh. Ở Đại Kinh rất ít người biết sự tồn tại của hắn, nhưng đại bộ phận quan viên của Tây Lương đều biết. Bởi vì Hưng Bình công chúa năm đó sau khi mất tích là được Sở Vương Sở Thăng thu nhận hơn mười năm.

Quốc chủ đối với Sở Vương cảm kích tận đáy lòng, đối với y cũng hành lễ. Vị tướng lĩnh này hiển nhiên là không dám chậm trễ.

Sở Vương không khỏi hơi đắc ý, nhưng lại nghe thấy vị tiểu tướng kia đột nhiên đứng thẳng dậy lầm bầm nói:

- Hóa ra là Sở Vương à. Sao lại thế, Sở Vương là tới đợi tướng quân của chúng ta chẳng?

Vị tiểu tướng trẻ tuổi trước mặt Sở Thăng đã từng gặp qua, tựa hồ là tùy tùng bên cạnh Triệu Tử Văn, trong lòng không khỏi thầm cảnh giác, chậm

rãi nói:

- Xe ngựa của bốn vương bị rơi vào hố sâu, không thể đi tiếp, cho nên ở đây chờ, hy vọng có người tới giúp ta một tay. Hôm nay gặp được tướng quân chỉ là do may mắn mà thôi...

Triệu Tử Văn cũng không vội đi xuống, lại muốn nhìn xem Sở Thăng và Nhạc Phá Nô đối đáp ra sao.

Xe ngựa của Bát Hoàng tử ở phía sau. Hạng Long Không cũng luôn luôn chủ trương không quản chuyện, nghe thấy phía trước là Sở Thăng trong lòng mặc dù thầm thấy là có vẻ quá xảo hợp nhưng cũng vẫn kệ cho Triệu đại nhân đi giải quyết.

Hạng Long Uyên và Sở Thăng nghe thấy thánh chỉ tuyên cáo thiên hạ là Hưng Bình công chúa tuyển Triệu Tử Văn làm Phò mã liền không để ý tới Quốc chủ Tây Lương cố ý giữ lại mà rời khỏi Tây Lương. Quốc chủ vì tưởng là Thế tử không được chọn nên không vui mới rời thành Hưng Khánh, bởi vậy cũng không tiếp tục cố gắng níu kéo.

Nhạc Phá Nô là một hỗn thế ma vương, làm bộ bưng bình đại ngộ nói:

- Hóa ra là xe ngựa của Sở Vương bị rơi vào hố sâu, chứ không phải là các người tự mình đào phải không?

Vừa nghe thấy thế, thần sắc Sở Thăng lập tức trở nên lạnh lẽo, con ngươi yêu mị dần hiện lên sát khí, vừa định nổi giận thì một tràng cười to liền vang lên:

- Oa ha ha ha... Chỉ là đùa một chút thôi, Sở Vương cần gì phải tức giận chứ?

- Tướng công, Nhạc Phá Nô này đúng là người chuyên đi chọc phá kẻ khác.

Dư Tư Lãng mím mím môi, cười dài nói, mi mắt hàm tình, bộ dáng động lòng người vô cùng.

- Thật không?

Con người của Lương Mộ Phi lóe lên tinh quang của đại trí giả ngu.

- Những lời nói của Nhạc Phá Nô này từng chữ liên hoàn, khiến cho Các chủ không biết phải ứng đối hãn thế nào. Đúng là một thiếu niên mồm mép lợi hại!

Trong lòng Lương Mộ Phi mơ hồ lo lắng việc này là cố tình giả như trùng hợp, nhưng lại không tìm ra sơ hở nào. Không biết là Các chủ định làm gì, nhất thời không tiện mở miệng, càng không biết nên nói cái gì...

Triệu Tử Văn cười cười. Nhạc Phá Nô bình thường có thể coi là một hỗn thế tiêu ma vương, bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn nhưng kỳ thật đầu óc y rất linh hoạt, võ công cũng bất phàm, là anh hùng xuất thiếu niên, tiền đồ không thể hạn lượng!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 365

Xung Đột

Hương thơm thân thể của hai vị tiểu thư nhẹ nhàng vờn quanh chóp mũi Triệu đại nhân, lại nghe các nàng oanh oanh yến yến, Triệu Tử Văn rất hưởng thụ dựa vào cửa sổ xe, vừa cười thầm vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên của hai nàng.

- Người là cái thá gì, dám có gan nói với bốn vương như vậy!

Sở Thăng hết sức không hài lòng hừ lạnh một tiếng, đối với thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này cũng không tiện phát tiết.

Nhạc Phá Nô vẫn duy trì điệu cười xấu xa như trước, hắc hắc vừa cười vừa nói:

- Sở Vương nói rất đúng. Ta đương nhiên không phải là cái thứ gì, nhưng làm sao so được với một người như Sở Vương...

Y có vẻ muốn nói lại thôi, lại khiến cho người ta cảm thấy y kéo dài cái chữ "người" ra.

Hai trăm tướng sĩ nghe không ra thâm ý trong đó nhưng Sở Thăng là người trong cuộc làm gì lại không biết chứ?

Nhạc Phá Nô từ Triệu phu nhân là Lăng Nhi đã sớm nghe được ân oán giữa Triệu tướng quân và Sở Vương. Các chủ Âm Kiếm Các này là tử địch của Triệu tướng quân, hiển nhiên không phải là thứ tốt. Nhạc Phá Nô tinh quái vô cùng, không khỏi nảy ý muốn trêu chọc cái tên Sở Thăng yêu mị này.

- Tử Văn, đều là đồ đệ do chàng dạy ra cả.

Lương Mộ Phi cố gắng nín cười, không dám cười ra tiếng, khuôn mặt vui vẻ nhìn Triệu đại nhân.

Dư Tư Lãng cũng nhin tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên. Chỉ là nàng không giống như Tây Lương công chúa. Tây Lương công chúa không dám cười nhạo Các chủ, mà Lãng Nhi không dám cười thành tiếng là sợ động tới thai khí.

- Tướng công, chàng thực sự chuẩn bị nhận Nhạc Phá Nô làm đồ đệ sao?
Dư Tư Lãng xấu hổ hỏi.

Triệu Tử Văn nhìn hai khuôn mặt đỏ bừng của hai vị tiểu kiều thể, lườm hai nàng một cái:

- Các người xem tướng công của các người có thích làm sư phụ không? Ta là người ưa thanh nhàn tự tại...

Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi đều rất rõ tính tình lười nhác của hắn, gật gật đầu, ánh mắt lại chuyển về phía Nhạc Phá Nô đang giằng co với Sở Thăng.

Nhạc Phá Nô không sợ trời chẳng sợ đất lại còn thích ý vác ngân thương lên vai, trong ánh mắt lộ ra thần sắc khiêu khích nhìn tên nhân yêu Sở Thăng.

- Muốn chết!

Sở Thăng bị Triệu Tử Văn làm nhục nhiều lần, không ngờ hôm nay lại còn bị tên tiểu hài tử này khiến cho nhục nhã, lửa giận không thể kìm nổi bùng lên, nổi giận gầm to một tiếng. Một tia sắc lạnh trong tay áo chợt lóe lên, một thanh kiếm phá không lao ra.

Biến hóa trong khoảnh khắc khiến người ta bất ngờ không kịp phòng ngự. Nhưng Nhạc Phá Nô sớm đã có đề phòng, trường thương trên vai nhanh như chớp đâm tới, phát ra một thương trong nháy mắt ngăn cản.

Cheng một tiếng, đầu thương và bảo kiếm phát ra tiếng va chạm kinh thiên. Nhạc Phá Nô bị một kiếm đơn giản tới cực điểm này đẩy lui mấy bước. Trường thương trong tay y không tự chủ được mà run rẩy, cánh tay tê dại, yết hầu cũng cảm thấy có vị ngòn ngọt, thiếu chút nữa là phải phun một ngụm máu.

Nhưng Nhạc Phá Nô tuổi dù còn nhỏ nhưng đã có nghị lực hơn hẳn thường nhân. Y mạnh mẽ nuốt một ngụm máu tươi xuống, cắn răng cười ha ha nói:

- Hóa ra là võ công của Các chủ cũng chỉ đến thế thôi, ha ha...

Lương Mộ Phi nhướng mày nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Nhạc Phá Nô này là người thứ nhất trừ chàng ra có gan nói với Các chủ như vậy đấy! Đáng tiếc thân thủ hãn cũng khá tốt nhưng đối mặt với Các chủ chẳng khác gì lấy trứng chọi đá!

- Ai biết hãn có lá gan lớn thế chứ?

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ thở dài, nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử này nếu không thích thì ngay cả cái mạng nhỏ cũng không cần.

- Sở Vương, vị thiếu niên này không hiểu chuyện, xin Sở Vương hạ thủ lưu tình.

Tướng lãnh vừa rồi chào hỏi Sở Thăng thấy y đột nhiên ra tay với Nhạc Phá Nô không khỏi sợ tới mức toát mồ hôi lạnh. Nhạc Phá Nô là người của Triệu tướng quân, tướng lãnh này cũng không dám để cho hãn xảy ra chuyện không hay, vội vàng nói với Sở Thăng.

Sở Thăng đã bị lửa giận công tâm, quát to một tiếng:

- Tránh ra!

Vừa nói y vừa rút kiếm lao lên, muốn đem tên thiếu niên miệng lưỡi trơn tuột này chém chết.

Nhạc Phá Nô chưa bao giờ e ngại bất cứ kẻ nào, lạnh lùng nhìn Sở Thăng đang muốn rút kiếm lao lên, đối với những điều mình vừa nói cũng chẳng có nửa điểm hối hận. Cái tên nhân yêu đáng chết này đáng bị chửi!

Ngay lúc thân hình Sở Thăng quý mị nhoáng lên, sắp vọt tới trước mặt Nhạc Phá Nô thì chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Sở Các chủ, chẳng lẽ người chỉ biết khi dễ tiểu bối thôi sao?

Sở Thăng nghe thấy tiếng nói này liền hơi kiêng kỵ ngẩn ra, sau đó vội vàng lui lại chỗ cũ, cảnh giác nhìn về bốn phía. Bởi vì hãn không biết là trên xe có La Thanh Yên hay không.

Nhạc Phá Nô mồ hôi lạnh cũng nhỏ ròn ròn, vừa nghe thấy trong xe ngựa truyền ra tiếng nói lập tức thở phào một hơi. May mà Triệu tướng quân nói một câu.

Triệu Tử Văn xuống xe ngựa, sau lưng đeo huyền thiết Hồ Đầu thương, đi tới phía Sở Thăng cười ha hả nói:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Sở Vương. Hạnh ngộ, hạnh ngộ...

Hạnh ngộ mà lưng còn mang thương sao? Hộ vệ bên người Sở Vương trợn tròn con mắt, đối với Triệu tướng quân vô sĩ này sớm đã nghe qua, hôm nay tận mắt chứng kiến quả thật là tiếng đồn không sai.

Triệu Tử Văn vừa nói vừa thân thiết nắm lấy bàn tay thon dài có vẻ tái nhợt của Sở Thăng, thần sắc có vẻ rất nịnh nọt.

Gân xanh trên trán Sở Thăng gồ lên, nhức đầu không biết phải đối đáp với Triệu tướng quân thế nào. Y lại càng cảm thấy Triệu Tử Văn cười cợt thế này chính là tiểu lý tàng đao (trong nụ cười có giấu dao), không khỏi càng cẩn thận quan sát bốn phía, lo lắng La Thanh Yên mai phục gần đây.

Căn cứ vào mật thám hồi báo, La Thanh Yên đã đem ba đồ đệ sớm rời khỏi Tây Lương, nhưng lại bị thám tử tận mắt nhìn thấy. Với thân thủ của La Thanh Yên mà lại có thể để cho thường nhân phát hiện sao? Nói không chừng nàng đã thần không biết quỷ không hay quay ngược trở về Hưng Khánh rồi.

Nhìn đôi mắt Sở Thăng đảo bốn phía, có vẻ hơi khổ sở, trong lòng Nhạc Phá Nô thầm cười trộm, giơ ngón tay cái lên. Triệu tướng quân không hổ là Triệu tướng quân, Sở Vương này vừa thấy Triệu tướng quân là như chuột thấy mèo.

- Hóa ra là Triệu tướng quân. Hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Sở Thăng cũng không dám khinh thường như trước. Chẳng biết là trong hồ lô của Triệu Tử Văn bán thuốc gì, đành phải cùng với hần cười ha ha mà nói chuyện.

Ánh mắt Triệu Tử Văn chuyển về phía xe ngựa của Sở Thăng, thấy chiếc xe đúng là tụt vào trong một cái hố sâu. Hần nghĩ ngợi một chút liền xoay người vỗ vào gáy Nhạc Phá Nô:

- Cái tên tiểu tử này bậy bạ gì đó. Cái hố thế này làm sao Sở Vương đào ra được. Rõ ràng là xe ngựa của Sở Vương đè lún xuống...

Đè lún? Hai trăm tướng sĩ nhìn cái hố sâu hoắm, nhất thời lú lẫm không thôi. Tuy nói xe người này là so thanh đồng làm thành, cũng nặng nề thật, lở sụp hố thì rất khó lôi lên nhưng bảo nó đè lún ra cái hố kia thì...

- Thật là...

Lương Mộ Phi tức giận dậm chân:

- Tử Văn sao lại giống hệt Nhạc Phá Nô...

- Tính tình tướng công vốn là vậy, tử cũng không phải là không biết...

Dư Tư Lãng cười khẽ, đôi mắt đẹp tràn đầy nhu tình như nước.

Một kiêu thê ôn nhu động lòng người như vậy, dù là ai cũng nâng niu trong tay. Khó trách trước luôn sủng nịnh tiểu ny tử này. Lương Mộ Phi không khỏi nhìn lại Lãng Nhi ôn nhu như nước này một lượt từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ.

Dư Tư Lãng thấy ánh mắt như sao của Lương Mộ Phi, không khỏi nhớ lại chuyện trước kia mình từng theo đuổi Mộ Phi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, sáng giọng:

- Mộ Phi, tử nhìn cái gì mà nhìn.

Lương Mộ Phi mỉa như tở, dịu dàng nói:

- Lãng Nhi, không bằng buổi tối chúng ta cùng sửa trị Tử Văn, muội có chịu không...

Đối với Hưng Bình công chúa kiêu mỹ cực kỳ này, Dư Tư Lãng cũng không biết phải nói sao cho tốt. Nghĩ tới chuyện sửa trị tướng công, thân thể mềm mại của nàng đã nóng lên, che khuôn mặt đỏ bừng xoay người đi không dám nói gì nữa.

Cũng không biết tại sao Lương Mộ Phi lại rất thích trêu chọc tiểu nha đầu bình thường tính tình như lửa nhưng khi nhắc tới tướng công lại biến thành dịu dàng động lòng người này.

Sở Thăng đã mấy lần lĩnh giáo qua lối suy nghĩ như thiên mã hành không của Triệu Tử Văn, đối với Triệu Tử Văn không khỏi vừa sợ vừa cảnh giác. Con người của y thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng, bộ mặt cao ngạo nói

- Triệu tướng quân có thể cho mượn vài hộ vệ để hỗ trợ nâng xe ngựa lên không?

- Một chuyện nhỏ như vậy sao ta lại có thể không đáp ứng chứ?

Triệu Tử Văn hướng về phía tướng lĩnh đứng đầu hơn hai trăm tướng sĩ nói:

- Cao thống lĩnh, người đem mười người tới hỗ trợ nâng xe đi.

Hai bên đều có dấu tâm tư, không giương cung bạt kiếm. Sở Thăng ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, cảm ơn...

Những lời này nói ra rất lạnh nhạt, hoàn toàn không thấy ý tạ ơn chân thành. Mọi người cũng biết Sở Vương và Triệu tướng quân hình như có chút mâu thuẫn. Lần này xe ngựa của Sở Vương lâm vào hố sâu, túng thế phải tòng quyền, Sở Vương hướng tới Triệu tướng quân cầu cứu cũng là bất đắc dĩ, cho nên trong giọng nói có vẻ lạnh lùng cũng không có gì là lạ.

- Ấy, sao lại không thấy Thế tử nhỉ?

Triệu Tử Văn nhìn quanh bốn phía nghi hoặc nói.

Sở Vương đã cảm thấy La Thanh Yên tựa hồ cũng không ở xung quanh, có lẽ đã thật sự rời khỏi Hưng Khánh thành, không còn ở cùng một chỗ với Triệu Tử Văn.

Đối với Triệu Tử Văn, Sở Thăng dù có chút kiêng kỵ nhưng nếu không có La Thanh Yên ở đây thì đối với mình cũng không có uy hiếp gì. Cho nên thần sắc Sở Thăng liền biến đổi, vẻ mặt thất thố vừa rồi liền trở thành một bộ dáng sát khí ẩn hiện.

- Chẳng lẽ còn cần Thế tử phải đi ra nghênh đón người nữa sao?

Sở Thăng hừ nhẹ một tiếng nói.

Mẹ kiếp, kiêu ngạo cái rắm. Nhạc Phá Nô hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên khinh thường Sở Thăng ra vẻ kiêu ngạo.

- Cái này thì không cần.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chẳng qua ta cũng là nhớ Thế tử thôi!

"Nhớ sao! Ta thấy người ước gì Thế tử chết đi mới phải." Đôi mắt yêu mị của Sở Thăng đảo một cái, nói tiếp:

- Thân thể Thế tử bị nhiễm phong hàn, không tiện nói chuyện.

- Ồ, thật sao? Thế tử nhiễm phong hàn?

Triệu Tử Văn nghi hoặc nói, thần sắc có vẻ như nói cho mọi người biết: Tin người mới là lạ!

- Khụ khụ khụ...

Bên trong xe ngựa của Sở Vương đột nhiên truyền tới tiếng ho khan rất nhỏ. Ho hồi lâu mới ngừng, sau đó nói:

- Triệu đại nhân, xấu hổ quá. Ta nhiễm phong hàn không thể xuống ngựa, còn mong Triệu đại nhân thứ lỗi cho!

Nghe thấy thanh âm của Hạng Long Uyên, nghi hoặc trong lòng Triệu Tử Văn đã hết, trong lòng còn thăm rủa, tốt nhất là đừng về được tới thành Hàm Đan, chết luôn trên đường đi cho rảnh.

- Hóa ra là Thế tử bị nhiễm phong hàn, hay là ta tới thăm người nhé.

Cũng không đợi Hạng Long Uyên đáp ứng, hăn liền đi về phía chiếc xe.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 366

Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Triệu Tử Văn nhanh chóng đi tới gần xe ngựa của Hạng Long Uyên mà thủ vệ xung quanh xe đều nhìn hẩn với ánh mắt cảnh giác.

Ngay lúc Triệu Tử Văn sắp đi tới cạnh xe ngựa thì thân hình Sở Thăng chợt nhoáng lên, đứng chắn trước mặt hẩn, hừ lạnh một tiếng nói:

- Thế tử bị phong hàn rất nặng, bệnh tình không thể coi thường. Mời Triệu đại nhân sớm hạ lệnh cho người giúp nâng xe ngựa ra khỏi hố, để cho thế tử sớm trở lại Tây Lương chữa bệnh.

-Ồ, thật sao?

Triệu Tử Văn cũng không biết trong hồ lô của Sở Thăng bán thuốc gì. Giờ phút này hẩn cũng không kiên quyết xông tới, thần sắc nghiêm túc hướng về phía Cao thống lĩnh trách cứ:

- Cao thống lĩnh, chẳng lẽ vừa rồi người chưa nghe ta hạ lệnh sao? Còn không mau hạ lệnh cho người tới nâng xe ngựa của Sở Vương lên đi?

Bên trong xe ngựa lại vang lên tiếng ho nhẹ của Hạng Long Uyên đang bị nhiễm phong hàn, tiếng nói khàn khàn cất lên:

- Triệu đại nhân, hôm nay thật sự là bất kính, xin Triệu đại nhân thứ lỗi cho. Đợi tới khi quay về Đại Kinh, ta nhất định sẽ tự mình tới thăm để tạ ơn Triệu tướng quân hôm nay đã tương trợ!

"Tới thăm ta để cảm tạ? Ta thấy người muốn suất quân vây diệt ta thì đúng hơn." Triệu Tử Văn thâm cười, đối với tâm tư trong lòng Hạng Long Uyên, hẩn cũng hiểu rất rõ.

Thành Hàm Đan có loạn, tin tức lớn như vậy người trong thiên hạ đều biết, thế mà Thế tử Đại Kinh lại không biết sao?

Hai người đều vội vã chạy tới Tây Lương, tính toán rồi mới hành động, ở nơi này phát sinh xung đột hiển nhiên không sáng suốt. Sở Thăng, Hạng Long Uyên và Triệu Tử Văn đều rõ ràng điểm này cho nên bên ngoài có vẻ vô cùng hòa thuận, nhưng lòng lại đang tìm cách về tới thành Hàm Đan sẽ dồn đối phương vào chỗ chết.

- Thế tử nói thế làm gì, giúp đỡ thế tử là chuyện thần tử của Đại Kinh nên làm mà.

Triệu Tử Văn khẳng khái lẫm liệt, chính khí mênh mông nói.

Sở Thăng thấy La Thanh Yên không có ở đây, đích xác đã nổi sát tâm với Triệu tướng quân. Nhưng Triệu Tử Văn cũng không phải chỉ có hư danh, hơn nữa lại nhiều hộ vệ như vậy, mình sẽ không chiếm được tiện nghi. Vì thế y hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Trên mặt Cao thống lĩnh lộ vẻ xấu hổ, ấp úng nói:

- Triệu tướng quân, người... không tránh ra, ta... cũng không thể sai người đẩy xe ngựa được.

Nghe thấy Cao thống lĩnh nói, mọi người mới thấy Triệu tướng quân đang đứng bên cạnh xe ngựa, nhàn nhã dựa vào xe. Thế này thì làm sao người ta làm việc được chứ?

- Ô, ta sao lại đứng ở đây nhỉ?

Triệu Tử Văn vỗ đầu, ngượng ngùng cười nói:

- Xấu hổ, xấu hổ quá. Cao thống lĩnh, người mau sai người tới hỗ trợ đi. Người xem Sở Vương đã gấp tới độ...

Khuôn mặt Nhạc Phá Nô đỏ bừng, bội phục công phu chinh người của Triệu tướng quân đúng là bậc nhất, âm thầm cười trộm, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn về phía Sở Thăng có thân thủ tuyệt đẳng kia.

Lúc này Nhạc Phá Nô không dám khiêu khích Sở Thăng một cách rõ ràng. Bởi lẽ Sở Thăng này còn lợi hại hơn Hoàn Nhan Liệt nhiều. Lần trước mình vì khinh thường nên mới bị Hoàn Nhan Liệt đâm cho một kiếm hộc máu, mà lần này thì mình đã toàn lực đề phòng nhưng vẫn bị Sở Thăng một kiếm đánh cho thiếu chút nữa là phun máu. Có thể thấy võ công Sở Thăng thật sự là đẳng phong tạo cực.

"Nhân yêu chết tiệt! Võ công cao thì giỏi lắm sao? Cả đời cũng không lấy được vợ. Dùng làm cái rắm!" Nhạc Phá Nô trong long căm giận mắng thăm.

Vô sỉ! Sở Thăng nắm chặt trường kiếm trong tay, hận không thể lập tức xông lên vung kiếm đâm chết cái tên Triệu Tử Văn da mặt dày như trường thành này.

Tướng sĩ Tây Lương ngạc nhiên vô cùng, trong lòng thầm nghĩ, thật không biết da mặt Phò mã gia làm sao mà luyện thành tới bậc này...

Triệu Tử Văn lùi lại trong đội ngũ của mình, cười dài nói:

- Cao thống lĩnh, còn không mau hạ lệnh nâng xe đi?

- Vâng, vâng, vâng...

Đến hiện tại Cao thống lĩnh cũng chẳng biết là Phò mã gia chuẩn bị làm gì, liên tục gật đầu vâng dạ. Gã lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng hạ lệnh cho hơn mười tướng sĩ tới hỗ trợ nâng xe ngựa.

Bên cạnh xe ngựa của Hạng Long Uyên còn để lộ phần đường vừa đủ cho một chiếc xe ngựa đi qua. Triệu Tử Văn nhìn thấy đoạn sơn đạo này nở nụ cười thâm trầm đầy ý vị.

Hơn mười tướng sĩ hỗ trợ lại có hộ vệ của Hạng Long Uyên xúm vào, xe ngựa của Thế tử đã nhanh chóng được nâng lên. Mà Sở Thăng hiển nhiên là không vội lên đường, bắt đầu kiểm tra tình trạng hư hại của xe ngựa. Ánh mắt Sở Thăng đột nhiên chuyển hướng. Phò mã và công chúa ngồi cùng một xe. Con người yêu mị của y lóe lên hàn quang, dường như muốn nhìn thấu qua chiếc xe.

Đang ngồi trong xe len lén nhìn qua màn xe ra bên ngoài, Lương Mộ Phi cảm giác được ánh mắt của Các chủ, đôi vai khẽ run, lập tức quay mặt đi, có vẻ sợ hãi vô cùng. Lương Mộ Phi ở Âm Kiếm Các đã hơn mười năm, dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của Sở Thăng mới có một thân võ nghệ bất phàm, đối với Sở Thăng hi vọng vô tường trong đáy lòng nàng không khỏi dâng lên sự sợ hãi.

- Mộ Phi, tỷ sợ hãi làm gì.

Dư Tư Lăng cảm thấy vẻ trốn tránh của Hưng Bình công chúa, rõ ràng là bởi vì Sở Thăng, trên người lập tức tỏa ra anh khí, trừng mắt nói:

- Những gì tở nợ hản đã trả hết rồi, không cần phải sợ hản!

Đây là sự sợ hãi từ nhỏ tích tụ lại mà thành, làm sao có thể dễ dàng giải trừ. Lương Mộ Phi cười khổ một tiếng nói:

- Lãng Nhi, muội không hiểu được đâu...

- Dù sao thì tở chỉ cần giúp hản làm xong một việc cuối cùng là sẽ còn còn gì nữa rồi.

Dư Tư Lãng nhượng mảy, biến thành một thiếu phụ hung dữ, bàn tay thon thon chống ở cạnh sườn, hừ lạnh nói:

- Hản nếu muốn tở làm chuyện gì thương thiên hại lý, ta sẽ bảo tướng công và sư phụ cho tên yêu nhân này biết tay!

- Cái gì mà chuyện thương thiên hại lý chứ!

Lương Mộ Phi khẽ gắt nói:

- Ta chưa từng giết qua một người tốt, những người bị ta giết đều là những kẻ đáng chết. Chỉ là nhiệm vụ cuối cùng mới...

Vừa nói tới đây, trong mắt nàng hiện lên thần sắc mất mát, không muốn nói thêm nữa.

Dư Tư Lãng thế nào lại không rõ nhiệm vụ cuối cùng trong miệng Hưng Bình công chúa là cái nhiệm vụ gì.

Lúc đầu Sở Thăng cam đoan với Lương Mộ Phi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này là sẽ để nàng quay trở lại Tây Lương đoàn tụ với phụ hoàng của nàng. Nhưng cuối cùng nhiệm vụ lần này lại là giết Triệu Tử Văn!

Lương Mộ Phi vì muốn quay về Tây Lương, bất đắc dĩ phải tiếp nhận điều kiện của Các chủ, ám sát Triệu Tử Văn. Ngay lúc đó cảm giác của Lương Mộ Phi đối với Triệu Tử Văn là hản là một nam tử kỳ dị, tài học không ai sánh bằng, biết những chuyện xưa mà không ai biết. Nhưng vì để đoàn tụ cùng phụ hoàng, ở trong sơn động trong ống tay áo nàng đã lóe lên hàn quang, muốn cầm chủy thủ nhanh chóng giải quyết Triệu Tử Văn.

Nhưng dù sao Lương Mộ Phi cũng không phải là người có lòng dạ độc ác, trong lúc chần chừ lại nghe thấy Triệu Tử Văn nói mê. Nàng kinh ngạc không thôi. Từ nhỏ nàng đã gặp phải cảnh nước mất nhà tan, vài chục năm không thể gặp mặt phụ hoàng. Nàng cảm nhận sâu sắc được sự thống khổ khi phải xa quê hương của Triệu Tử Văn. Mọi người đều không rõ được nỗi

đau đớn tới khó tin này! Bởi vậy Lương Mộ Phi nhìn nam tử của ngàn năm sau này, sau đó đồng tình rồi mềm lòng, mà vì cứu hãn, ngay cả tấm thân trong sạch cũng cho hãn.

Chuyện cũ như gió bay nhưng lại một lần nữa hiện lên trong đầu Lương Mộ Phi. Nàng nhất thời cảm khái không thôi. Hiện tại có thể kết thành đôi lứa với Triệu Tử Văn, nàng thầm nghĩ phải nắm giữ thật tốt những ngày hạnh phúc này, không xen vào chuyện gió tanh mưa máu nữa.

- Mộ Phi, Tử Văn cho tới bây giờ chưa từng trách tở đâu.

Dư Tư Lãng nhẹ giọng an ủi, rất sợ nàng vì chuyện này mà luôn cảm thấy áy náy.

Lương Mộ Phi cười nói:

- Ta chỉ là cảm khái về những chuyện đã trải qua với Tử Văn, làm sao có thể vì những chuyện này mà đau buồn được. Còn về phần Các chủ... sau này hãn đi cầu độc mộc của hãn, còn ta đi trên đường rộng thênh thang của ta...

Thấy Mộ Phi đã thông suốt, Dư Tư Lãng thở phào một hơi nói:

- Tở nghĩ được thế là tốt rồi...

- Hừ hừ...

Thần sắc Lương Mộ Phi đột nhiên biến đổi, đôi mắt đẹp nhìn tiểu phúc lộ ra của tiểu ny tử kia, cười đùa nói:

- Lãng Nhi, muội còn không biết xấu hổ mà nói ta. Cũng không biết ai là người đả thương Tử Văn hai ba lần. Lần đầu tiên còn trực tiếp dùng chuôi đao đánh gãy chàng...

Dư Tư Lãng hơi ngẩn ra, lập tức đỏ bừng hai gò má, vừa xấu hổ vừa nóng ruột hô lên:

- Không được nói nữa, không cho phép nói nữa...

Hai vị tiểu thư đều có vô vàn kỷ niệm rất khúc chiết với Triệu Tử Văn, đều có những chuyện xưa nói không sao hết. Các nàng cũng chỉ biết cảm khái không thôi...

- Hi hi...

Bên trong xe ngựa truyền ra từng tràng cười kiều mỹ êm tai. Dư Tư Lãng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, ánh mắt liếc về phía ngọn núi xa

xa, không biết là đang nghĩ tới điều gì.

Hai tiểu ny tử này lại đang đùa gì thế nhỉ? Triệu Tử Văn thầm buồn cười, lại kêu lớn:

- Lên đường!

Những tướng sĩ vừa hỗ trợ nâng xe lập tức trở lại vị trí. Nhạc Phá Nô nghe được hiệu lệnh của Triệu Tử Văn thần sắc đùa cợt lập tức trở lại nghiêm túc, mang ngân thương trên lưng nhảy lên chiến mã, chuẩn bị lên đường.

Triệu Tử Văn sau khi tiến vào trong xe ngựa, đội ngũ lập tức lên đường, đi qua xe ngựa của Hạng Long Uyên, chậm rãi tiến về phía trước.

- Lãng Nhi, nàng đừng có gây chuyện với Mộ Phi.

Triệu Tử Văn tiến vào xe ngựa hơi trách cứ nói.

Gương mặt Dư Tư Lãng đỏ lên, lập tức cúi đầu xuống, yếu điệu nói:

- Tướng công, Lãng Nhi lần sau không dám nữa...

Đôi mắt đẹp của Lương Mộ Phi trợn tròn, trong lòng thầm nghĩ, tiểu ny tử này sao lại nghe lời thế nhỉ?

Triệu Tử Văn nhìn Lãng Nhi ôn nhu động lòng người mà có cảm giác dở khóc dở cười. Như thế nào mỗi lần lại làm cho mình trở thành một ông xã hung hãn vậy chứ?

Bàn tay hãn ôm chầm lấy Lãng Nhi mảnh mai, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu phúc của nàng, ôn nhu nói:

- Tướng công không phải là trách muội, chỉ là muốn muội cẩn thận một chút.

- Vâng, Lãng Nhi sẽ cẩn thận!

Dư Tư Lãng gật đầu, lại nhẹ nhàng tựa vào vai tướng công, thần sắc ngọt ngào không nói lên lời.

Hai người bọn có rất nhiều kỷ niệm. Sự sùng ái của Triệu Tử Văn đối với nàng sợ rằng không có người nào có thể so sánh được. Không chỉ bởi vì trên người Lãng Nhi đã phải chịu nhiều đau khổ mà còn bởi vì hãn tìm thấy bóng dáng của An Ninh trên người nàng. Nhìn Lãng Nhi, trong lòng hãn luôn không khỏi dâng lên ngàn vạn nhu tình.

Đội ngũ hơn hai trăm người đi qua xe ngựa của Hạng Long Uyên, dọc theo sơn đạo giữa dãy núi, càng lúc càng xa.

Một hộ vệ bên cạnh Sở Thăng nhìn đoàn xe đã gần khuất tầm mắt hỏi:

- Các chủ, hiện giờ nên làm gì?

- Giữ nguyên kế hoạch!

Trong mắt Sở Thăng hiện lên sát khí, nhìn xe ngựa Triệu Tử Văn đang ngồi nói.

- Tuân mệnh!

Hộ vệ rất cung kính hồi đáp, sau đó phóng thẳng lên dọc theo vách núi, leo về phía đỉnh núi...

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 367

Người Cảnh Đường.

"Lạch cạch, lạch cạch..." Đoàn xe của Triệu Tử Văn chậm rãi đi trên sơn đạo quanh co. Hơn hai trăm tướng sĩ Tây Lương đều không hề có vẻ khẩn trương, rất nhàn nhã cầm trường mâu trong tay đi trên tiểu đạo.

- Tướng công, đội xe của Sở Thăng không đuổi theo sao?

Dư Tư Lăng rúc vào trong lòng Triệu đại nhân, ngẩng khuôn mặt xinh xắn lên thản nhiên hỏi.

Triệu Tử Văn cười nhạt nói:

- Đội ngũ của Sở Thăng vẫn đi sau chúng ta!

Trong giọng nói của hắn chứa đầy thâm ý, chỉ là Dư Tư Lăng tâm tư đơn thuần, làm sao có thể hiểu ý tứ trong đó.

Theo phía sau chúng ta? Lương Mộ Phi khi nghe xong câu đó liền biến sắc, vội vàng vén màn xe, đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào sơn đạo:

- Chẳng lẽ Các chủ muốn tập kích phía sau lưng chúng ta? Nhưng thủ hạ của Các chủ tổng cộng mới hơn mười người thôi... như thế nào lại có dũng khí tập kích đội quân hơn hai trăm người của chúng ta chứ?

Tiểu ny tử này thật không hổ là đại tướng đặc lực của Sở Thăng. Triệu Tử Văn tinh tế đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ kinh dị.

Lương Mộ Phi cảm giác được ánh mắt của Triệu Tử Văn có chút trêu chọc, hai gò má không khỏi đỏ lên, trừng mắt lườm hắn một cái:

- Chàng nhìn gì mà nhìn...

Dư Tư Lăng mím môi cười nói:

- Tướng công là cười tỷ thông minh. Chẳng qua Sở Thăng thật sự dám làm thế sao? Chẳng lẽ phía trước thực sự có mai phục?

Tiểu ny tử này cũng đang cố gắng học hỏi. Triệu Tử Văn cười mà không đáp, thầm nghĩ không biết La Các chủ hiện giờ có xử lý mọi chuyện ổn thỏa hay không.

Lương Mộ Phi thấy hấn ra vẻ cao thâm khó lường, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng lên, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Tử Văn, chàng chuyện gì cũng không nói cho chúng ta biết, rốt cục có coi chúng ta là thê tử của chàng hay không?

- Đúng vậy, tướng công biết rõ hành động của Sở Thăng nhưng lại giả bộ như không biết.

Dư Tư Lãng nghe thấy Hưng Bình công chúa nói vậy, trong đôi mắt cũng không khỏi lóe lên vẻ u ám, ánh mắt nhìn tướng công, trong lòng buồn bã nói.

Nhìn ngay cả Lãng Nhi cũng ngả về phe Mộ Phi, Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười nói:

- Ta không muốn các nàng lo lắng mà!

Lương Mộ Phi hất cằm, tỏ vẻ lòng đầy căm phẫn nói:

- Chàng nói dối, rõ ràng là chàng không cần bọn thiếp...

- Thôi được rồi. Các nàng đã muốn biết thì để ta nói cho các nàng vậy.

Triệu Tử Văn bất đắc dĩ cười nói. Sau đó hấn nói chuyện La Thanh Yên phát hiện ra âm mưu của Sở Thăng ra.

Cái miệng anh đào của Dư Tư Lãng mở lớn, bộ dáng thể hiện sự sợ hãi trong lòng. Nếu sư phụ không kịp phát hiện thì mình và tướng công sợ rằng đến lúc đó chết như thế nào cũng còn không hay biết.

- Mưu kế của Các chủ thật là độc ác.

Ánh mắt Lương Mộ Phi lạnh như băng, nắm chặt tay nói.

Ánh mắt Triệu Tử Văn phẳng lặng như nước, phẳng phất như vô cùng tự tin, không nhanh không chậm nói:

- Kế sách này hấn là do Hạng Long Uyên nghĩ ra. Sở Thăng còn chưa có bốn sự này.

"Đúng vậy. Các chủ võ công tuyệt đỉnh như nói về mưu lược thì hấn còn kém nhiều." Lương Mộ Phi gật đầu nghiêm mặt nói:

- Tử Văn, chàng đã nghĩ tới biện pháp đối phó bọn họ chưa?

Triệu tướng quân văn võ bất phàm tất nhiên là không thể ngồi chờ chết như vậy phải không? Lương Mộ Phi âm thầm phỏng đoán, suy xét kế sách mà Triệu đại nhân sẽ dùng để phá âm mưu của Sở Thăng.

Trong lòng Dư Tư Lăng vẫn lo sợ như trước. Nàng không sợ chết. Ở Tây Hồ trường đình, vì cứu Triệu Tử Văn mà đỡ đao, có thể thấy rõ ràng nữ tử dám yêu dám hận này không sợ sinh tử. Mà nàng đang lo lắng chính là tiểu Tử Văn trong bụng mình. Đây chính là kết tinh cho tình yêu của mình và Triệu Tử Văn.

- Tướng công, Sở Thăng đột nhiên xuống xe, khẳng định là cố ý. Hay là chúng ta quay lại giết hẳn.

Dư Tư Lăng ôn nhu nói, nhưng trên mặt lờ mờ đã có sát khí.

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng:

- Sở Thăng đối với Tây Lương có ơn. Hơn hai trăm tướng sĩ này không phải thân tín của ta, mệnh lệnh như vậy họ sẽ không nghe theo. Sở Thăng lại là cao thủ nhất đẳng, chúng ta cũng không giết nổi hẳn.

Nghe tới việc muốn giết Sở Thăng, thân thể mềm mại của Lương Mộ Phi khẽ run lên. Phải biết rằng từ nhỏ Sở Thăng trong lòng nàng đã như là thần linh, là không thể chiến thắng. Nàng không hy vọng Tử Văn phải mạo hiểm, vội vàng gật đầu đồng ý:

- Tử Văn nói rất đúng, chúng ta không nên mạo hiểm giết Các chủ.

Dư Tư Lăng làm sao không biết sự sợ hãi từ đáy lòng của Mộ Phi đối với Sở Thăng, khe khẽ thở dài, sau đó đôi mắt nàng đột nhiên sáng ngời, nước mắt lưng tròng nói với Triệu Tử Văn:

- Tướng công, sứ phụ có phải là còn chưa rời khỏi Tây Lương không?

Lương Mộ Phi cũng lập tức hiểu rõ tại sao La Thanh Yên lại để mặc đồ đệ Lăng Nhi bảo bối này mà cùng với ba vị đồ tử Vong Phu Các rời đi. Đây rõ ràng là La Thanh Yên muốn tung hỏa mù, tìm cơ hội phản kích Sở Thăng!

- Hừ, quả nhiên là chàng có nhiều chuyện gạt chúng ta.

Lương Mộ Phi giờ đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, hừ một tiếng, đôi mắt quyến rũ đầy vẻ giận dữ nhưng trong lòng nàng lại đang rất phức tạp.

Các chủ đối phó với Tử Văn, nàng rất tức giận nhưng nỗi sợ hãi do từ nhỏ tạo thành khiến nàng không dám đối nghịch với Các chủ.

Mà Tử Văn có Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên hỗ trợ, lại đã sớm đề phòng, nhất định có thể phản kích Các chủ một đòn kinh người. Cho nên Lương Mộ Phi không muốn Các chủ chết thảm, rồi lại không muốn cứ như thế mà bỏ qua cho Sở Thăng, trong lòng phức tạp hỗn loạn không tả nổi.

Dư Tư Lăng rất nhu thuận. Tướng công chính là bầu trời của nàng. Về u oán vừa rồi giờ đã hoàn toàn biến mất, thân mật tựa vào người tướng công, thỉnh thoảng nhìn về tiểu phúc của mình, vẻ mặt ngọt ngào không nói lên lời.

- Dù sao thì hai nàng có yên tâm ở trên xe nghỉ ngơi, hết thảy mọi chuyện đã có ta giải quyết rồi.

Triệu Tử Văn nhàn nhã dựa vào thành xe, cười nhạt nói.

Lăng Nhi gật gật đầu như đánh trống bỏi. Mà Lương Mộ Phi cũng không biết phải nói gì, thế nên đành im lặng.

Xe ngựa của Thế tử Hạng Long Uyên chậm rãi đi, Sở Thăng cười một con tuấn mã màu trắng đi trước, ánh mắt không ngừng nhìn về phía đỉnh núi cao cao.

Đột nhiên, trên đỉnh núi có một bóng người hiện ra. Bóng người này dùng công phu cực nhanh trèo xuống, từ đỉnh núi xuống tới chân núi. Hiển nhiên đây là một cao thủ thân thủ phi phàm... Ánh mắt Sở Thăng vội vã nhìn về phía bóng đen này, khuôn mặt lộ vẻ chờ mong.

Bóng đen này rất nhanh từ trên vách núi nhảy xuống, trực tiếp nhảy xuống trước mặt Sở Thăng, cung kính quỳ trên mặt đất:

- Các chủ, hết thảy đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xe ngựa của Triệu Tử Văn đi tới là có thể cho nổ thuốc nổ trên vách núi!

- Tốt!

Sở Thăng kêu to một tiếng, khoe miệng nở nụ cười dữ tợn.

Sở Thăng cười lạnh nói:

- Triệu Tử Văn, người cứ chờ xem. Ta nhất định cho người chết không có chỗ chôn!

- Các chủ, ta lại tiếp tục lên điều tra xem xe ngựa của Triệu Tử Văn đã tới đâu rồi.

Người mặc hắc y ôm quyền nói.

- Tốt lắm, tiếp tục theo sát xe ngựa của Triệu Tử Văn.

Sở Thăng vỗ vỗ vai người mặc hắc y:

- Phải thật cẩn thận. Triệu Tử Văn là người cơ mẫn, không nên để hắn phát hiện ra người. Sau khi thành công ta nhất định sẽ trọng thưởng!

Nghe được lời này của Các chủ, người mặc hắc y mừng rỡ nói

- Thuộc hạ nhất định không phụ sự kỳ vọng của Các chủ!

Sau khi nói xong câu này, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, lại bắt đầu leo lên đỉnh núi.

- Dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo xe ngựa của Triệu Tử Văn.

Nghĩ tới việc có thể giết chết Triệu Tử Văn ở nơi này, Sở Thăng vô cùng hưng phấn, cao giọng hô một câu, dẫn đầu đoàn người chạy tới.

Xe ngựa của Triệu Tử Văn càng lúc càng xa. Khi đi tới một đoạn đường yên tĩnh mà nhỏ hẹp, đột nhiên xa xa thấy có hơn mười người đứng trên sơn đạo. Hơn mười thân ảnh uy mãnh hoàn toàn chặn kín sơn đạo, dường như là có khí phách của "thập phu đương quan, vạn phu mạc khai" (Mười người giữ ở cửa ải, vạn người không thể phá).

- Triệu tướng quân, phía trước có người cản đường.

Cao thống lĩnh cưỡi ngựa đi trước nhìn thấy mười người như hung thần ác sát này dường như quay đầu báo cáo với Triệu Tử Văn.

Nghe thấy Cao thống lĩnh nói, Triệu Tử Văn hơi kinh ngạc. Thủ hạ của Sở Thăng mang từ thành Hàm Đan tới hình như chỉ có những người vừa ở cạnh xe ngựa, vậy thì hơn mười người ở phía trước từ đâu mọc ra?

Xe ngựa dừng lại, hơn hai trăm tướng sĩ trong lòng thầm kinh ngạc. Lại có người có dũng khí chặn xe ngựa của Triệu tướng quân sao? Nhưng thế gian này to lớn, rất nhiều chuyện lạ lùng, bọn họ cũng không dám xác định mấy tráng hán này có phải là kẻ cướp hay không. Nhưng tử vóc người thô cuồng của bọn họ thì có thể nhận ra đây chẳng phải là người tốt. Lập tức mọi người theo tiềm thức cầm chặt trường mâu trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào những người phía trước.

Xe ngựa vừa dừng lại, động tác của Lương Mộ Phi còn nhanh hơn Triệu Tử Văn, xuống xe đầu tiên. Thấy Lương Mộ Phi vừa mới xuống xe, một hán tử đứng ở phía xa đôi mắt hồ sáng ngời, đột nhiên cầm lấy cung tên sau lưng kéo căng dây cung, nhắm về phía Lương Mộ Phi bắn một tiễn toàn lực. Mũi tên với tốc độ cực nhanh bay theo một quỹ đạo thẳng tắp về phía Lương Mộ Phi. Mà đôi mắt Lương Mộ Phi hiện lên vẻ cười lạnh, đối với mũi tên này rõ ràng là rất khinh thường.

Đầu mũi tên xám xanh, bay cực nhanh, cực mạnh. Thấy một tiễn kinh người này, tướng sĩ Tây Lương hô lên:

- Đây là Phục Hợp cung!

Hưng Khánh thành chịu nạn Hung Nô đồ thành, thế nên đối với uy lực của Phục Hợp cung ghi nhớ rất sâu sắc. Tướng sĩ Tây Lương liếc mắt một cái là có thể nhận ra một mũi tên uy lực không tầm thường này là từ Phục Hợp cung.

Giờ phút này Triệu Tử Văn cũng đã xuống xe. Phục Hợp cung hẳn chưa từng nhìn thấy nhưng cũng đã từng nghe nói. Lúc đầu chế tạo nỗ liên hoàn Gia Cát chính là để đối phó với Phục Hợp cung uy lực kinh người này.

Keng một tiếng. Nhạc Phá Nô đứng phía trước rất dễ dàng dùng một thương để đánh rớt mũi tên này.

Hóa ra là người Hung Nô. Triệu Tử Văn liếc mắt một cái, lập tức thấy một thân ảnh cũng coi là quen thuộc - - - Hoàn Nhan Liệt!

Triệu Tử Văn cười nói:

- Không ngờ là Hạng Long Uyên thật sự là ra tay hào phóng, ngay cả đệ nhất dũng sĩ Hung Nô cũng mời tới, muốn dồn ta vào chỗ chết...

- Tướng công, muội có thể xuống xe ngựa không?

Dư Tư Lăng nhìn mười mấy dũng sĩ Hung Nô, hơi lo lắng nhẹ giọng nói.

Lương Mộ Phi không đợi Triệu Tử Văn mở miệng đã nhìn về Lăng Nhi đang vươn đầu ra khỏi xe ngựa nghiêm nghị nói:

- Muội đang mang thai, cứ ở trong xe ngựa đi. Ta và Tử Văn có thể giải quyết được.

Hơn nữa còn có La Các chủ đang ẩn mình trong bóng tối. Cho dù là Các chủ có tới bây giờ thì cũng không sợ bọn họ liên thủ.

Dư Tư Lãng rất muốn cùng tướng công chung sức, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Triệu Tử Văn, lại thấy Triệu Tử Văn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đành u oán chui lại vào xe.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 368

Cao Thủ Quyết Đấu

Tặc tử lớn mật, dám đánh lén.

Nhạc Phá Nô nắm chặt ngân thương trong tay, hướng về phía Hoàn Nhan Liệt gầm lên một tiếng giận dữ.

Hoàn Nhan Liệt nhìn thiếu niên lúc trước ở Tây Lương mình suýt nữa dùng một kiếm giải quyết này khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra đầu mũi tên còn chưa được mài sắc sao?

Nghe thấy lời này của Hoàn Nhan Liệt, đôi mắt Nhạc Phá Nô theo tiềm thức nhìn về phía mũi tên bị mình đánh rơi. Khi thấy đầu mũi tên không nhọn, không khỏi ngạc nhiên trong chốc lát, trong lòng thầm nghĩ, Hoàn Nhan Liệt này rốt cục là muốn làm gì?

Triệu Tử Văn cũng cảm thấy kỳ quái. Đầu mũi tên rõ ràng là bị mài cho bằng đi, rõ là Hoàn Nhan Liệt cố ý. Nhưng y lại bắn tới, mục tiêu là Hưng Bình công chúa. Chẳng lẽ đệ nhất dũng sĩ chơi trò, mũi tên tình yêu gì đó sao...

Lương Mộ Phi lạnh lùng nhìn Hoàn Nhan Liệt. Lúc đầu đáp ứng tuyển Phò mã chính là do Hoàn Nhan Liệt này uy hiếp phụ hoàng phải cho y trúng tuyển. Lúc đó nàng mới vì bất đắc dĩ mà để y vào một trong những người trúng tuyển. Nghĩ tới Hoàn Nhan Liệt này giết hại mấy vạn con dân Tây Lương, lại còn muốn làm Phò mã, lửa giận trong lòng nàng lập tức bùng lên.

- Hoàn Nhan tướng quân, ngươi tới chặn đường chúng ta là muốn làm gì?

Cao thống lĩnh nhìn hơn mười dũng sĩ Hung Nô nghiêm nghị đầy sát khí, không khỏi khiếp nhược lau mồ hôi lạnh trên trán, tiếng nói run rẩy vang lên.

Hoàn Nhan Liệt hừ lạnh nói:

- Lưu nàng lại, các người rời đi!

Vừa nói ngón tay y vừa chỉ thẳng về phía Hưng Bình công chúa --- Lương Mộ Phi!

- Cái con trâu đần này, thật to gan!

Nhạc Phá Nô hét lớn một tiếng, tức giận đang muốn trực tiếp vác thương xông lên. Nghe thấy lời này của Hoàn Nhan Liệt, đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn lóe lên vẻ lạnh lùng chưa từng có. Bởi lẽ Hoàn Nhan Liệt đã động vào cái vảy ngược của hắn rồi, tuyệt đối không thể tha thứ được!

- Người không xứng đáng đánh với ta.

Hoàn Nhan Liệt khinh miệt nhìn Nhạc Phá Nô, ánh mắt chuyển về hướng Triệu Tử Văn.

- Người Hung Nô chúng ta muốn lấy vợ phải chú ý lực lượng. Hôm nay ta và người sẽ tỷ thí một phen, xem cuối cùng ai mới là cường giả chân chính, người nào mới xứng để lấy Hưng Bình công chúa!

- Người cũng xứng sao?

Đôi mắt Lương Mộ Phi lóe lên vẻ chán ghét, cũng không muốn nhìn Hoàn Nhan Liệt một cái.

- Thật sao?

Ánh mắt Triệu Tử Văn lạnh như băng nhìn Hoàn Nhan Liệt. Một loại sát khí bá đạo tràn ra, thần sắc tỏa ra chiến ý dày đặc nói:

- Ta sẽ đánh một trận với người, không chết không thôi!

Hoàn Nhan Liệt là người đầu tiên cảm nhận được sự bá đạo và uy nghiêm kia, không khỏi thầm run lên. Nhưng y là một nhân vật kiêu hùng, làm sao có thể dễ dàng khiếp đảm như vậy, liền hét lớn một tiếng:

- Được! Không chết không dừng!

- Tướng công...

Dư Tư Lăng ngồi trong xe nghe thấy bốn chữ không chết không ngừng trong lòng khẽ run, sợ tới mức vội vén màn xe, lộ đầu ra ngoài, nhưng cũng

không biết phải nói gì nữa. Tướng công là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất. Tướng công làm sao có thể lui bước được?

Triệu Tử Văn đã muốn giết Hoàn Nhan Liệt, dù phải trả giá nào cũng phải đánh chết hẳn, không ai có thể ngăn trở.

Đôi mắt yêu kiều đầy lệ quang của Lăng Nhi vô cùng đáng thương, Triệu Tử Văn cười an ủi nói:

- Chẳng lẽ nàng không tin vào thực lực của tướng công sao... Chờ ta!

Dư Tư Lăng thấy ánh mắt kiên nghị của Triệu Tử Văn, tâm hồn thiếu nữ trở nên ấm áp, run giọng nói:

- Tướng công, chàng cẩn thận một chút...

Triệu Tử Văn trong tay cầm hồ đầu thương do Nhạc Phá Nô đưa cho, lộ ra vẻ mỉm cười hiểu ý.

- Tướng quân, nhất định phải khiến cho gã Hoàn Nhan Liệt này đẹp mặt.

Nhạc Phá Nô hưng phấn và kích động nói, trong lòng thầm nghĩ, Hoàn Nhan Liệt làm sao có thể là đối thủ của Triệu tướng quân được!

Lương Mộ Phi hơi lo lắng nhưng đây là một cuộc chiến của nam nhân, hơn nữa nàng cũng rất tin tưởng rằng Tử Văn có thể thắng Hoàn Nhan Liệt, nhẹ giọng nói:

- Tử Văn, cẩn thận một chút.

Triệu Tử Văn cười cười, cầm Hồ Đầu Thương trong tay đi về phía trước.

Đối với Hoàn Nhan Liệt đột nhiên xuất hiện, Triệu Tử Văn có hơi kinh ngạc. Mà nơi này lại là nơi Sở Thăng chuẩn bị thực hiện âm mưu, cũng không biết là La Các chủ đã thực hiện mọi việc xong chưa, còn Sở Thăng đến lúc nào mới đột nhiên xuất hiện, cùng Hoàn Nhan Liệt này tiền hậu giáp kích. Nhưng giờ phút này hết thảy đều đã không còn quan trọng. Lúc này Triệu Tử Văn chỉ muốn đánh chết Hoàn Nhan Liệt này.

Ánh mắt tướng sĩ đều nhìn chăm chăm vào Triệu tướng quân. Bọn họ đối với Hoàn Nhan Liệt cao ngạo đều hận tới nghiến răng nghiến lợi, có cảm giác phải giết y mới vừa lòng.

Ánh mắt mười mấy dũng sĩ Hung Nô nhìn Triệu Tử Văn rất là khinh miệt. Bởi lẽ Hoàn Nhan Liệt tướng quân ở Hung Nô giống như là một vị

thần, không gì là không thể chiến thắng. Dù đối thủ có là ai thì cuối cùng đều thất bại dưới tay Hoàn Nhan tướng quân.

Đôi mắt Triệu Tử Văn tỏa ra hàn quang, đi tới giữa hai bên đột nhiên dừng bước, Hồ Đầu Thương trong tay vút lên xé gió, sau đó mũi thương hướng về phía trước, toàn lực đâm vào mặt đất đầy nham thạch. Mũi thương mang theo lực lượng bá đạo không ai bì kịp đâm thật sâu vào trong mặt đất. Lấy mũi thương làm trung tâm, mặt đất rung chuyển nứt toác ra như mạng nhện, sau đó nhanh chóng lan ra, tạo nên vô số những vết rạn mở rộng ra bốn phía.

Mọi người mở trừng đôi mắt. Ánh mắt khinh thường của những dũng sĩ Hung Nô liền biến đổi, thay vào đó là thần sắc sợ hãi. Lực lượng này mạnh tới nhường nào chứ!

Triệu Tử Văn thể hiện chiến ý và sát khí mãnh liệt khiến Hoàn Nhan Liệt nhìn mà biến sắc, ánh mắt trở nên trầm trọng. Trước mặt mười mấy dũng sĩ Hung Nô. Hoàn Nhan Liệt không thể lùi bước. Y hừ lạnh một tiếng, thân hình to lớn giống như một con chim lớn bay lên, đạp một cái lên mặt đất, sau đó lại nhảy lên. Mặt đất run nhẹ, lại có một tiếng "bịch" vang lên. Dường như một âm thanh của mặt đất bị văng tung tóe, tựa như long trời lở đất xuất hiện...

Tâm thần tướng sĩ Tây Lương run nhẹ. Đây là lực lượng, là lực lượng vô cùng, hoàn toàn có thể xứng tầm với Triệu tướng quân. Nghĩ tới Hoàn Nhan Liệt dùng lực lượng này đã giết hại biết bao dân chúng Tây Lương bọn họ, bọn họ lại càng phẫn hận và e ngại.

Hoàn Nhan Liệt trong dư chấn trên mặt đất bay ra, thoáng một cái đã chỉ còn cách Triệu Tử Văn không quá mười trượng.

Triệu Tử Văn ổn định tâm thần, tay cầm hồ đầu thương trực tiếp đánh tới Hoàn Nhan Liệt. Đối mặt với cường địch chỉ có thể tiến lên, tuyệt đối không thể lùi lại. Chỉ có thể công như thủy triều mới có thể khiến cho địch nhân khiếp đảm!

Hoàn Nhan Liệt đột nhiên vung bảo kiếm trong tay, không ngờ lại chém vào một tảng đá lớn ở trên vách, sau đó hất một cái. Tảng đá nặng cả trăm cân gào thét lao về phía đỉnh đầu Triệu Tử Văn.

Thân hình Triệu Tử Văn nháy sang một bên, vững vàng đứng trên mặt đất. Tầng đá nọ nện xuống nơi hấn vừa đứng, đánh cho mặt đất phía dưới nát bầy.

Hoàn Nhan Liệt dùng lực lượng vô cùng không ngừng đánh bay những tảng đá. Ý chính là muốn gây áp lực thật lớn cho Triệu Tử Văn.

Loạt thạch bay khắp trời. Thân thủ Triệu Tử Văn nhanh nhẹn, qua lại vùn vụt giữa những khe hở, trong nháy mắt đã áp sát được Hoàn Nhan Liệt. Ánh mắt hai người xuyên qua đám đá vụn đang bay, ở giữa hư không lần đầu gặp nhau, đều bị chiến ý cường đại của đối thủ toát ra khiến cho rung động. Hoàn Nhan Liệt điên cuồng hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay giữa không trung đầy tro bụi phát ra kiếm khí. Kiếm khí xé rách không trung, xoạt một cái đã đâm tới cổ họng Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn không chút hoang mang, trường thương lợi dụng một chiêu Đơn Thủ Thập Bát Thiêu xoay tròn, hàn quang nổi lên cuồn cuộn nghênh kích. Mũi thương xoay một cái đánh lên phía trên, cố gắng lợi dụng thân binh Hồ Đầu Thương với mũi thương sắc bén đánh gãy thanh kiếm của đối phương.

Tiếng binh khí va chạm chói tai vang lên. Khiến Triệu Tử Văn ngạc nhiên chính là Hồ Đầu Thương lại không thể đánh gãy trường kiếm của Hoàn Nhan Liệt mà chỉ để lại trên thân kiếm của hấn một vết trắng mờ nhạt. Trường kiếm trong tay của Hoàn Nhan Liệt không hồ là bảo kiếm nổi tiếng thiên hạ, chẳng những nặng nề vô cùng mà cũng cứng rắn vô cùng. Hồ Đầu Thương của Triệu Tử Văn mặc dù sắc bén nhưng cũng khó lòng chặt đứt được nó.

Đồng tử của Hoàn Nhan Liệt co rụt lại. Mỗi thù chịu một thương trước kia của Triệu Tử Văn, hấn đã nhận ra trường thương của đối phương là binh khí thượng đẳng chém sắt như chém bùn, trong lòng đã có phòng bị. Nhưng lúc này trải qua giao chiến vẫn không ngờ thanh trường thương này lại bá đạo như vậy, đấu thương có ánh sáng như máu, thật sự là một thanh tuyệt thế thân binh. Trong nháy mắt khi kiếm và thương va chạm, Hoàn Nhan Liệt đem trường kiếm trong tay toàn lực ép xuống...

Hoàn Nhan Liệt không dám khinh thường nữa. Mà một thương của Triệu Tử Văn giống như là xoay ngược một vòng, hoàn toàn hóa giải lực lượng trên thân kiếm của Hoàn Nhan Liệt, sau đó nhanh chóng vụt xuống, muốn trực tiếp chém Hoàn Nhan Liệt làm hai.

“Keng!” Hoàn Nhan Liệt phản ứng kịp thời, thân hình nhoáng lên. Mà hòn đá dưới chân y bị Hồ Đầu Thương phân thành hai nửa. Trong lòng hấn thăm sợ hãi, lập tức phóng tới, trường kiếm đâm về phía ngực Triệu Tử Văn.

Triệu Tử Văn xoay ngược đầu thương, dùng thân thương làm bằng huyền thiết cứng rắn chặn một kích. Bởi vì thân hình hấn còn chưa đứng vững, một kích này của Hoàn Nhan Liệt khiến Triệu Tử Văn phải lui nhanh lại phía sau.

Mà Hoàn Nhan Liệt theo sát như cái bóng của hấn, nhảy lên, trường kiếm trong tay múa trong cát bụi, đánh thẳng vào đầu Triệu Tử Văn.

Đầu thương Triệu Tử Văn đâm ra, va chạm với đầu kiếm của Hoàn Nhan Liệt. Một thương nhìn như vô tình đánh ra này lại là Đơn Thủ Thập Bát Thiêu vô cùng nhuần nhuyễn trong tay hấn. Sau khi trải qua ma luyện bởi những đối thủ cường đại, hiểu biết của hấn đối với thương pháp không ngừng tăng lên, trong lúc vung thương trông vô cùng nhàn nhã. Một thương này đánh ra vào một góc độ cực kỳ xảo diệu. Lực lượng của Hoàn Nhan Liệt tập trung vào mũi kiếm, mà một thương này của hấn lại đánh thẳng vào thân kiếm, góc độ vào lực lượng vô cùng phù hợp.

"Keng!" Trong nháy mắt, một tiếng va chạm lại vang lên. Hoàn Nhan Liệt bị một kích mạnh mẽ này đánh lui mấy bước mới dần dần ổn định được thân hình. Y thấy trên thân kiếm đã có một vết nứt không nhỏ, trong lòng đau như dao cắt, đôi mắt hổ như muốn bốc lửa!

Kiểm pháp của Hoàn Nhan Liệt luôn lấy hung mãnh cường hấn mà nổi tiếng, khi so đấu với đối phương lấy công kích làm chủ, nhưng mấy đại sát chiêu đều bị Triệu Tử Văn phá. Hoàn Nhan Liệt bị chọc giận không ngờ tốc độ xuất kiếm lại càng lúc càng nhanh, tựa như gió lốc đánh tới Triệu Tử Văn.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 369

Lưỡng Bại Câu Thương

Bụi đất tung bay, thanh thế rung trời, hình ảnh thương và kiếm cứ loang loáng. Mọi người đều mở to mắt, nhìn trừng trừng cặp cao thủ tuyệt thế này quyết đấu, cảm giác hít thở không thông.

Dũng sĩ Hung Nô càng nhìn Triệu Tử Văn càng thấy không thể tin nổi. Trong nhận thức của bọn họ, không có người nào có thể qua được trăm chiêu của Hoàn Nhan tướng quân. Thế mà Triệu tướng quân này không ngờ lại có thể đấu ngang bằng với Hoàn Nhan tướng quân được. Như thế sao có thể không làm người ta sợ hãi được chứ!

- Triệu tướng quân, đánh rất hay!

Nhạc Phá Nô một đôi nhãn tặc nhìn chăm chú vào Triệu Tử Văn, không muốn bỏ sót từng chiêu từng thức nào của Triệu Tử Văn cả. Đồng thời, y liên tục cổ vũ Triệu tướng quân, có vẻ vô cùng kích động.

Dưới áp lực cường đại của Hoàn Nhan Liệt, ngược lại, Triệu Tử Văn sử dụng thương pháp càng lúc càng tự nhiên hơn. Bất kể là Hoàn Nhan Liệt có mạnh mẽ đến thế nào, hẳn đều có thể nhẹ nhàng băng quơ hóa giải được hết.

Lực lượng giữa hai người là tương xứng, một thương một kiếm giao chiến với nhau ngang hàng.

Kiểm pháp của Hoàn Nhan Liệt tuy rằng mạnh mẽ, nhưng trước thương pháp tinh diệu của Triệu Tử Văn thì rất khó có thể thắng được trong một thời gian ngắn. Thế lực của y đã bắt đầu hao tổn kịch liệt, sức ra chiêu không còn lớn như trước nữa. Triệu Tử Văn khóe môi hé lộ một tia cười lạnh mà không ai phát hiện ra được. Khi nhuệ khí của Hoàn Nhan Liệt đã bị tiêu hao khá nhiều thì chính là lúc hẳn phản kích! Hoàn Nhan Liệt dường

như cũng nhận thức được điều này. Y nhảy lại về phía sau, lại cầm bảo kiếm trong tay, lặn lại chiêu thức cũ, đánh bay một tảng đá lớn trên vách đá, hy vọng có thể có cơ hội nghỉ ngơi ngắn ngủi.

"Lộc cộc, lộc cộc" tiếng vó ngựa từ dưới sơn đạo truyền đến từng đợt từng đợt. Tướng sĩ Tây Lương đứng ở hàng cuối cùng nghe được rõ nhất. Bọn họ lập tức nghĩ tới đội ngũ binh sĩ của Sở Vương! Sở Vương và Triệu tướng quân bất hòa. Chuyện đó ai cũng biết. Chúng tướng sĩ bắt đầu âm thầm lo lắng. Sở Vương liệu có thể bỏ đá xuống giếng, hại Triệu tướng quân không?

Đội ngũ của Sở Thăng không nhanh không chậm, thong dong đi trên sơn đạo. Sở Thăng vẫn cưỡi ngựa đi trước cả đoàn. Đột nhiên, một đạo hắc ảnh hiện lên, trên lưng chừng vách núi có một hắc y nhân nhảy ra.

Hắc y nhân quỳ gối trước mặt Sở Thăng một cách rất chuẩn xác, ôm quyền nói:

- Các chủ, xe ngựa của Triệu Tử Văn đã tiến vào nơi mai phục. Hơn nữa, Hoàn Nhan Liệt lại đang chặn bọn họ lại. Tất cả đều đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ Các chủ ra lệnh!

- Tốt!

Sở Thăng hét lớn một tiếng, vẻ mặt tràn ngập vui mừng, vội vàng nói:

- Đi hạ lệnh, châm lửa. Bản Các chủ sẽ đuổi theo kịp lúc. Một người cũng không thể buông tha được!

- Tuân mệnh!

Hắc y nhân nói xong một câu thì thân hình chợt lóe, nhanh nhẹn phi lên đỉnh núi.

Sở Thăng nhìn loáng thoáng phía trước có thể thấy được đội ngũ của Triệu Tử Văn, sát khí dâng cao, nghiêng răng nói:

- Hừ, hừ..., Triệu Tử Văn, hôm nay ta sẽ để cho người chết mà không có chỗ chôn!

"Cũng không biết là Thế tử còn lo lắng cái gì nữa. Mưu kế lần này nhất định là có thể thành công." Ánh mắt Sở Thăng nhìn về phía xe ngựa của Hạng Long Uyên, trong đó, có một tia khinh miệt thoáng qua.

Sở Thăng có chút khó kiềm chế nổi, quất roi ngựa hô to:

- Tiến lên nhanh đi!

Trên ngọn núi, trong những bụi cỏ dày đặc có bốn hắc y nhân đang lẫn trốn. Bọn họ trốn trong bụi cỏ, quan sát động tình dưới chân núi.

Một hắc y nhân nữa đột nhiên chậm rãi đi về hướng này. Những hắc y nhân đang nằm trong bụi cỏ lập tức rất cảnh giác, ánh mắt của bọn họ quay ngay lại phía sau. Khi thấy nam tử mặc hắc y đó rồi, họ mới lập tức hỏi han:

- Các chủ nói thế nào?

Trong nháy mắt, hắc y nhân mới tới đã lẫn được vào trong bụi cỏ, xuyên qua đám cỏ dại cao thấp, nhìn hai người Triệu Tử Văn và Hoàn Nhan Liệt đang đấu đến cao trào, thong dong nói:

- Các chủ nói cứ làm theo kế hoạch!

- Được rồi. Lấy hộp quẹt lại đây!

Một hắc y nhân có vẻ đang đứng gần vách núi nhất, nhìn kíp nổ ở dưới chân, duỗi tay ra, nói mà cũng không quay đầu lại nữa.

Một hắc y nhân phía sau vội vàng lấy ra một hộp quẹt, đưa cho gã.

"Xoẹt" một tiếng, hộp quẹt kêu lên, hắc y nhân còn không quên dặn dò:

- Sau khi ta đốt xong hỏa dược thì tất cả chúng ta phải lui về phía sau, hội hợp với Các chủ!

- Được!

Những hắc y nhân đứng phía sau gã đồng loạt gật đầu, chuẩn bị sẵn sàng thấy ánh lửa chọt lóe là lui lại toàn bộ. Dù sao thì uy lực của hỏa dược cũng quá lớn. Vì an toàn, vẫn cứ nhanh chóng rời đi là hơn.

"Xoẹt" một tiếng, hộp quẹt đã bị đốt rồi, khuôn mặt hắc y nhân lộ ra nụ cười tươi dữ tợn. Gã chậm rãi cầm hộp quẹt, hướng về điểm nổ hỏa dược ở dưới chân.

Ngay khi hộp quẹt sắp đốt cháy hỏa dược, bỗng nhiên, một đạo hàn quang lãnh liệt sáng lên. Trong lòng bốn người run lên, cảm thấy một cảm giác uy hiếp trước nay chưa từng có, đồng thời nhanh chóng rút cương đao trên lưng ra. Nhưng mà, không như mong muốn, hàn quang mãnh liệt rung động vù vù, trên đỉnh núi chỉ nghe thấy năm tiếng kêu thảm thiết, nhưng dưới chân núi lại chẳng ai nghe thấy động tĩnh gì cả.

Triệu Tử Văn và Hoàn Nhan Liệt chiến đấu đến khó phân thắng bại. Lỗ tai linh mẫn của hắn có thể nghe thấy tiếng vó ngựa tăng tốc của Sở Thăng từ rất xa, không khỏi giật mình. Rốt cuộc ai thắng ai bại, rất nhanh đã có thể biết được chân tướng, cũng không biết là La Các chủ kia cuối cùng có giải quyết được kẻ mai phục hay không nữa.

Ngay lúc hắn phân tán tư tưởng, Hoàn Nhan Liệt lợi dụng thời cơ rất khó gặp này, trường kiếm rung lên, toàn lực đâm vào ngực hắn.

Nhưng Triệu Tử Văn đã sớm dự đoán được Hoàn Nhan Liệt sẽ có chiêu này. Thân thể hắn đảo nghiêng bên sườn, cánh tay trái mở ra, trường kiếm của Hoàn Nhan Liệt trong nháy mắt đã mất mục tiêu, đâm thẳng từ nách của Triệu Tử Văn đi ra ngoài. Song chỉ trái phải của Triệu Tử Văn thuận thể kẹp lấy thân kiếm, rồi tay phải cầm Hồ Đầu Thương chém ngược ra, bổ tới cổ của Hoàn Nhan Liệt bằng một tốc độ khó tin. Một chiêu này chính là sự ứng biến cơ trí tới cực hạn của Triệu Tử Văn. Nếu không có sự phòng ngừa chu đáo với địch nhân, nếu không có dũng khí kinh người, hắn sao dám hành động như vậy chứ.

Theo tình thế bắt buộc, một kích của Hoàn Nhan Liệt bị Triệu Tử Văn phá vỡ, đột nhiên khoảng cách lại gần hơn khiến y cảm thấy nỗi nguy hiểm chưa bao giờ có. Hai mắt mở tròn xoe vì hoảng sợ và phẫn nộ. Ánh mắt trở trở đang nhìn đầu thương đen ngòm bổ về phía cổ họng của mình. Hoàn Nhan Liệt kinh hãi gào lên giận dữ, thân mình hơi nghiêng, dùng cánh tay cứng cỏi ngăn trở lại thân thương, còn quyền trái của y thì dốc toàn lực đánh vào ngực Triệu Tử Văn. Đây là y đã hi sinh một kích bên tay phải, tiếng xương vỡ vụn theo đó vang lên.

Triệu Tử Văn tuy rằng có phản ứng đúng lúc, nhưng hắn đã dùng thân thương dốc toàn lực mãnh liệt ra đánh, hiển nhiên là lấy công làm thủ, đã buông rời phòng thủ cho nên không thể tránh khỏi việc bị Hoàn Nhan Liệt đánh trúng. Thân thể hắn liên tiếp lui lại phía sau mấy bước liền, loạng choạng, suýt nữa thì ngã quy. Hai tay hắn đan lại vịn chặt vào vách đá mới có thể dừng lại được bước lùi. Nhưng mà khí huyết trên ngực dâng trào, cổ họng ngòn ngòn, phun ra một ngụm máu tươi.

Xoay người nhìn lại, đã thấy thân hình Hoàn Nhan Liệt vẫn đứng tại chỗ đó, nhưng tay phải của y đã bị kéo rũ xuống, mắt hồ trừng trừng, răng nanh nghiến chặt, bộ dạng rất không cam lòng.

Biến hóa trong giây lát đó khiến tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi, trợn cả hai mắt lên nhìn. Triệu tướng quân bị thiết quyền của Hoàn Nhan Liệt đánh trúng. Nhưng Hoàn Nhan Liệt cũng bị Hồ Đầu Thương đánh trúng. Đương nhiên kết quả thu lại là: Tay phải của Hoàn Nhan Liệt đã bị đứt, trong khi nhiều nhất thì Triệu tướng quân cũng chỉ bị nội thương thôi. Cho nên có thể nói là Hoàn Nhan Liệt đã thua trong tay Triệu tướng quân rồi!

Nhạc Phá Nô chỉ e thiên hạ không loạn giờ đang há hốc cả mồm, không biết nên nói gì cho phải nữa. Một kích kinh thiên này thật sự là rất kinh người, quá mức kinh khủng.

Triệu Tử Văn lau máu tươi ở khoe môi, nhìn Hoàn Nhan Liệt cụt tay mà cười lạnh lùng. Tuy rằng ngực hãn bị dính đòn nghiêm trọng, nhưng thế mà vẫn còn có sức đánh một trận nữa. Hãn khẽ cắn môi, chuẩn bị lại xông lên trước nữa, đánh cho Hoàn Nhan Liệt chết hãn luôn. Ngay lúc đó, tiếng gọi của Lăng Nhi đột nhiên vang lên.

- Tướng công...

Dư Tư Lăng trông qua màn xe, nhìn thấy Triệu Tử Văn bị một thiết quyền của Hoàn Nhan Liệt đập cho phun huyết thì sợ tới mức túm váy nhảy ngay xuống khỏi xe ngựa, chạy về phía tướng công.

Nhìn Lăng Nhi như hoa lê trong mưa gió đang chạy tới, Triệu Tử Văn chỉ đành cười khổ một tiếng, cũng không biết là nên trách nàng lỗ mãng hay là nên trách nàng đã quan tâm quá mức đến mình nữa. Lương Mộ Phi thì khóc không ra nước mắt nhìn tiểu nha đầu Lăng Nhi này. Bất quá, cũng chỉ bởi vì Lăng Nhi yêu Triệu Tử Văn quá sâu sắc thôi, nhìn đến hãn phun máu tươi, làm sao có thể không lo lắng cho được?

Kỳ thật khi Lương Mộ Phi nhìn thấy Tử Văn chịu một thiết quyền của Hoàn Nhan Liệt thì cũng bị kinh hồn táng đảm, thiếu chút nữa đã tự cắn nát cả đôi môi anh đào. Có điều nàng bình tĩnh hơn Lăng Nhi. Nếu tùy tiện xông lên phía trước, chỉ có thể lại tạo thêm cơ hội phản kích cho Hoàn

Nhan Liệt mà thôi. Hoàn Nhan Liệt cho dù đã bị đứt rời một cánh tay, nhưng cũng là cao thủ thuộc hàng nhất đẳng, tuyệt không thể coi thường y được.

Dư Tư Lãng nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn, hai mắt đắm lệ nhìn hăn, nghẹn ngào nói:

- Tướng công, huynh không sao chứ?

Triệu Tử Văn có chút cảm động, lại có chút trách cứ nhìn tiểu ny tử đang xúc động này:

- Muội đang mang thai trong người mà. Sau này không được lỗ mãng như vậy nữa nhé!

Nhìn thấy tướng công khí tức bình ổn, Dư Tư Lãng trong lòng vẫn còn sợ hãi, lại giống như tiểu tức phụ vừa làm sai cái gì, cúi thấp đầu khẽ nói:

- Tướng công, Lãng Nhi là lo lắng huynh có chuyện...

Nếu bàn về chuyện trong số hồng nhan tri kỷ của Triệu Tử Văn, ai là người yêu thương hăn sâu đậm nhất thì không thể là ai khác ngoài Dư Tư Lãng. Bọn họ đã trải qua nhiều chuyện nhất, lại thiếu chút nữa sinh ly tử biệt, cho nên Dư Tư Lãng có những biểu hiện xúc động như thế cũng coi như là chuyện bình thường.

Hoàn Nhan Liệt tay trái nắm lấy bên cánh tay phải vô tri vô giác, trong lòng quặn đau. Cũng không biết là cánh tay phải còn có thể cứu chữa được nữa hay không, y phần hận nhìn Triệu Tử Văn, có cảm giác như muốn lao lên rút gân hăn ra, uống máu tươi của hăn.

- Đừng làm loạn nữa, mau trở về đi.

Triệu Tử Văn thần sắc vừa chuyển, rất nghiêm túc nói. Hăn cũng không hy vọng Lãng Nhi đang mang thai lại có thể phát sinh ra chuyện gì. Sở Thăng hăn là rất nhanh sẽ đi đến đây. Đây sẽ là một trường chiến đấu lăm lăm thay đổi bất ngờ, quyết không thể để cho Lãng Nhi mạo hiểm được.

Dư Tư Lãng trốn trong lòng ngực hăn. Nàng biết là càng ở lại sẽ càng tăng thêm gánh nặng cho tướng công, mặt hồng lên, nịnh nọt nói:

- Tướng công, muội có thể đứng cùng một chỗ với Mộ Phi được không?

- Không được, ở yên trong xe ngựa. Bằng không ta sẽ dùng gia pháp hạ hạ đấy!

Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử, nghiêm mặt phán.

Nghe thấy gia pháp hầu hạ, Dư Tư Lãng lập tức đỏ bừng cả mặt, thân thể mềm mại run lên, thẹn thùng và nóng bỏng, cả hai vành tai cũng nóng lên đỏ hồng.

Trước mặt nhiều tướng sĩ Tây Lương như thế mà cũng bị tướng công dùng gia pháp hầu hạ thì thật sự là xấu hổ chết người đi được. Dư Tư Lãng biết tướng công là người đã nói là làm, cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng xuống rồi chậm rãi đi về xe ngựa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 370

Trước Sau Cùng Giáp Kịch

Muội nha, thật sự là quá lỗ mãng!

Lương Mộ Phi nhìn Dư Tư Lăng đang đi đến gần, gắt gỏng mắng.

Ánh mắt của tướng sĩ Tây Lương cũng đồng loạt nhìn về phía vị Triệu phu nhân hay xúc động này, trong lòng ai nấy đều cảm thán, vị Triệu phu nhân này đúng là rất si tình với Triệu tướng quân. Nhưng chỉ có Nhạc Pháp Nô là mê mẩn thương pháp bá đạo của Triệu tướng quân. Mắt y sáng rỡ lên, không ngừng thưởng thức, hồi tưởng lại... Ánh mắt mọi người làm Dư Tư Lăng đỏ bừng cả mặt, khuôn mặt trắng mịn lại hồng lên như quả táo chín.

- Mộ Phi, là muội lo lắng tướng công có chuyện, cho nên mới xúc động như thế.

Dư Tư Lăng tự biết là mình đã làm chuyện sai trái, cho nên cúi thấp đầu, khẽ khàng nói.

Lương Mộ Phi cũng không muốn tiếp tục trách cứ Lăng Nhi si tình với Tử Văn như vậy, đổi sắc mặt, cười nói:

- Võ công của Tử Văn có thể sánh ngang với La Các chủ, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như thế được. Lần sau cũng đừng có xúc động như thế nữa nhé!

Dư Tư Lăng gật gật đầu, lại nhìn vết máu còn nhàn nhạt ở khoe môi tướng công, trong tâm vẫn còn chút lo lắng.

- Được lắm!

Hoàn Nhan Liệt tay trái ôm lấy cánh tay cụt, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn:

- Không hổ là Triệu tướng quân nổi tiếng thiên hạ. Tại hạ bội phục!

Hoàn Nhan Liệt nói như thế, ý tứ trong đó cho thấy y không cam lòng chịu thất bại. Triệu Tử Văn biết y còn muốn chiến một trận nữa nên cảnh giác nhìn y. Dũng sĩ Hung Nô trong lòng đều không phục, nhưng khi nhìn thấy Hoàn Nhan tướng quân bị Triệu Tử Văn một thương đánh gãy một cánh tay thì bọn họ lại không thể không phục được, đều không dám kêu gào thêm một tiếng nào nữa!

Tướng sĩ Tây Lương nhìn Triệu tướng quân đánh bại cả Hoàn Nhan Liệt không ai bì kịp kia mà trong lòng đều hưng phấn. Những khuôn mặt cương nghị hiện giờ đang đỏ bừng lên phấn chấn. Nếu tin tức này mà truyền ra, tuyệt đối có thể làm tan tác cả nhuệ khí của đại quân Hung Nô. Điều này là một sự cố vũ thật to lớn đối với toàn bộ Trung Nguyên.

Triệu Tử Văn không hề nể nang, lạnh nhạt và thần nhiên cười nói:

- Xem ra võ công của Hung Nô cũng thường thôi.

- Người...

Hoàn Nhan Liệt không ngờ rằng Triệu Tử Văn lại không thềm để lại cho mình chút thể diện nào như thế. Khuôn mặt thô dã của y đỏ bừng lên, nhưng chỉ còn có một tay thì làm sao có thể địch nổi Triệu Tử Văn đây!

- Triệu Tử Văn, nếu ngoại tộc không phải là đối thủ của người, không bằng để ta và người cùng so đo một chút đi!

Một giọng nam tử nhưng tràn đầy kiêu my và từ tính đột nhiên vang lên bên tai mọi người. Còn Hoàn Nhan Liệt thì thần sắc vui vẻ hẳn, ánh mắt y lộ ra cái nhìn giảo trá nhìn về phía Triệu Tử Văn.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, hóa ra chính là đội ngũ của Thế tử Đại Kinh đang chậm rãi đi về hướng này. Sở Thăng cười ngựa đi ở ngay hàng đầu, người vừa mở miệng nói chuyện cũng chính là y.

Tướng sĩ Tây Lương trong lòng thầm căng thẳng. Sở Vương thật sự là đến bỏ đá xuống giếng. Sứ mệnh của bọn họ là bảo hộ công chúa và Phò mã gia. Ai nấy đều không khỏi nổi lên địch ý với Sở Vương.

- Ha ha...

Triệu Tử Văn xoay người, cười nhạt thếch, nói:

- Nếu như so đấu với Sở Vương thì ta nhất định sẽ phụng bồi cho đến phút cuối cùng!

Hoàn Nhan Liệt vốn đã chuẩn bị lui về trong đội ngũ thì trên mặt lại nổi lên nét tươi cười dữ tợn, lại siết chặt bảo kiếm trong tay, chuẩn bị cùng Sở Thăng trước sau giáp kích, đánh chết luôn Triệu Tử Văn đã bị nội thương.

Sở Thăng và Hoàn Nhan Liệt nhìn nhau cười, tâm linh tương thông đang chuẩn bị tiến lên. Sở Thăng nhìn thấy một vết máu dưới chân Triệu Tử Văn thì nụ cười lại càng thêm phần yêu mị và vui vẻ. Bộ dáng vui mừng khi người ta gặp họa của y khiến cho tướng sĩ Tây Lương nhìn y càng thêm cảnh giác. Hoàn Nhan Liệt và Sở Thăng cũng không phải là lợi hại đến mức không để hơn hai trăm cao thủ khôi giáp đang đứng đây vào mắt. Bọn họ đang án binh bất động, dường như là đang đợi chờ cái gì đó. Toàn bộ hơn mười dũng sĩ Hung Nô đều tiến lên, đứng cùng về một phía Hoàn Nhan Liệt, nhìn chăm chăm vào đoàn người Triệu Tử Văn, căn bản là không nhìn đến đội quân hơn hai trăm người kia.

- Mộ Phi, tỷ nói xem sự phụ của muội liệu có thể xuất hiện đúng lúc được không?

Dư Tư Lãng cầm góc áo, khăn trương nói.

Hiện giờ xem ra tình hình hoàn toàn giống như những gì Triệu Tử Văn đã sở liệu, nhưng điều khiến cho Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi không thể tưởng tượng nổi chính là, lúc này đây phía trước có chướng ngại vật, phía sau có truy binh. Quả thực là bọn họ đang lâm vào tuyệt cảnh rồi.

Lương Mộ Phi khẽ cắn hai hàm răng, an ủi Lãng Nhi:

- Ta nghĩ La Các chủ nhất định sẽ xuất hiện.

Dư Tư Lãng gật đầu, tin tưởng vững chắc, nói:

- Dạ, sự phụ sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu.

- Điện hạ, thế này thì phải làm sao bây giờ?

Bên trong xe ngựa phía sau Triệu Tử Văn, tùy tùng của Bát Hoành tử nhìn qua màn xe, nhìn hai tuyệt thế cao thủ Hoàn Nhan Liệt và Sở Thăng mà trán toát mồ hôi lạnh, run giọng hỏi.

Hạng Long Không vẫn nhắm mắt, chậm rãi nói:

- Ta tin tưởng Triệu tướng quân có thể giải quyết được...

Hạng Long Không trời sinh tính khí thản nhiên, hơn nữa, hiểu rất rõ rằng có gặp gặp cũng chẳng có tác dụng gì. Trong lòng y còn đang mãi nghĩ về

lão Hoàng đế ở hoàng thành Hàm Đan. Đối với lần náo động này ở Hàm Đan, y luôn có một dự cảm rất không tốt.

- Cũng không biết bây giờ phụ hoàng thế nào rồi nữa...

Hạng Long Không như trầm tư suy nghĩ, lẩm bẩm nói.

Tùy tùng hiểu rằng cứ lo lắng suông cũng vô dụng, chỉ có thể cầu Phật tổ phù hộ cho Triệu tướng quân có thể đánh bại được sự liên thủ của Sở Vương và Hoàn Nhan Liệt. Khi nghe thấy câu nói của Hạng Long Không, gã vội vàng nói:

- Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, nhất định là sẽ bình an vô sự!

- Hy vọng thế...

Hạng Long Không khẽ thở dài.

- Giờ thì chúng ta cũng chỉ có thể sớm quay trở lại Hàm Đan, trợ giúp thành Hàm Đan bình ổn náo động thôi.

Tùy tùng nghiêm mặt nói:

- Vâng, có Triệu tướng quân ở đây, chúng ta nhất định có thể thành công.

Nghĩ đến Triệu tướng quân một người độc chiến Hoàn Nhan Liệt mà không ngờ Hoàn Nhan Liệt lại bị đánh bại, khuôn mặt gã không khỏi hưng phấn đỏ bừng lên, thần sắc toát lên vẻ kính nể đối với Triệu tướng quân không sao tả xiết được.

- Mộ Phi, muội... Muốn cùng tướng công ở một chỗ, có được không?

Dư Tư Lãng dịu dàng nhìn về tiểu phúc, thần sắc lại có vẻ cứng cõi, lại có cả niềm tin cùng tướng công cộng sinh đồng tử. Nhưng nàng sợ tướng công sẽ giận, cho nên dò hỏi Lương Mộ Phi.

Lương Mộ Phi oán trách lườm Dư Tư Lãng:

- Như vậy đến thời khắc nguy hiểm, muội nếu ở bên cạnh Tử Văn sẽ làm cho chàng phân tâm. Tốt nhất là muội ở bên cạnh ta, để ta bảo hộ cho muội!

Dư Tư Lãng nghĩ nghĩ, dáng vẻ có phần u oán, gật gật đầu. Nếu không phải ở trong tình huống cam go thế này, Dư Bộ khoái bình thường ngang ngược và kiêu ngạo đã sớm tuốt đao mở miệng mắng to đám tiểu nhân đê tiện này rồi. Lương Mộ Phi quay lưng lại, nàng không muốn đối địch với Sở Thăng, bởi Sở Thăng có công ơn nuôi dưỡng nàng. Mục tiêu của nàng

là dũng sĩ Hung Nô. Nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì nàng chắc chắn sẽ không ra tay với Sở Thăng.

Nhưng Lương Mộ Phi cũng có vẫy ngược của mình. Nàng khẽ nói:

- Các chủ, hy vọng ngài đừng thương tổn Tử Văn, không thương tổn Lăng Nhi. Bằng không... Ta chắc chắn sẽ là kẻ địch của ngài...

Ngay trong thời khắc nguy hiểm và căng thẳng này, hai bàn tay nhỏ bé của Dư Tử Lăng và Lương Mộ Phi siết chặt lấy nhau, chuẩn bị cùng nghênh đón khốn cảnh sắp tới.

Triệu Tử Văn cầm chắc Hồ Đầu Thương trong tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn Sở Thăng và Hoàn Nhan Liệt. Chiến cuộc trở nên yên tĩnh. Mọi người cảm giác trên người Sở Vương, Hoàn Nhan tướng quân và Triệu tướng quân đều tản mát ra một loại sát khí mãnh liệt. Sát khí lạnh lẽo đến mức này, làm sao bọn họ có thể chịu nổi chứ? Bọn họ đều cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, dường như cảm thấy tử vong đang đến rất gần.

Toàn bộ con đường sơn đạo chỉ còn nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi bay cát bụi, phát ra những âm thanh vi vút. Lại nhìn đến vách đá núi non, càng nhận thấy toàn bộ sơn đạo âm trầm thâm sâu. Trên trán mọi người đều tuôn mồ hôi lạnh, có cảm giác như muốn nhanh nhanh thoát khỏi chiến trường đáng sợ này. Nhưng cũng chẳng ai muốn làm con chim đầu đàn, trở thành một kẻ nhu nhược bị người người phi nhổ cả.

- Triệu Tử Văn, người có nghĩ rằng người sẽ có một ngày như hôm nay không?

Tiếng nói yêu mị vang lên, Sở Thăng đánh vỡ cả không gian yên tĩnh này. Trong thung lũng yên lặng, thanh âm của y phát ra hồi âm, vang vọng trong sơn cốc, khiến người ta nghe thấy mà lạnh cả sống lưng.

Triệu Tử Văn nhìn Sở Thăng, cười khinh bỉ:

- Rốt cuộc là ai thắng ai bại vẫn còn chưa biết cơ mà. Sở Vương nói thế có phần hơi sớm quá đấy!

- Thật không?

Sở Thăng rất tự tin cười nói:

- Để ta xem xem người làm thế nào để thắng được ta đây!

Tính cách Hoàn Nhan Liệt táo bạo. Cánh tay của y bị một thương của Triệu Tử Văn đánh gãy, còn không biết là có thể cứu chữa được nữa hay không. Thấy Sở Thăng đã đến thì khí thế của y đột nhiên cũng tăng lên, y giận dữ hét:

- Sở Vương, ngươi còn chờ cái gì nữa. Động thủ!

Cái đồ ngu này! Sở Thăng có chút tức giận. Nếu bị Triệu Tử Văn phát hiện có âm mưu trong đó thì dựa vào đội quân hơn hai trăm người của hắn, chuyện lao ra khỏi vòng vây tuyệt đối không phải là vấn đề gì đáng kể cả. Sở Thăng nghĩ vậy, âm thầm chửi bới cái gã Hoàn Nhan Liệt hữu dũng vô mưu này. Ánh mắt Sở Thăng trộm liếc nhìn lên đỉnh núi. Bởi vì lúc này thời cơ đã tới, không thể đợi thêm một lúc nữa được. Nếu như đợi cho tới lúc Triệu Tử Văn toàn lực xông lên thì nhất thiết là công cốc, cho nên nhất định là phải thực thi kế hoạch trước đã. Tuy rằng Sở Thăng cho rằng Triệu Tử Văn có thể dựa vào nhiều người, sẽ không thoát đi, nhưng ai mà biết được ý tưởng thực sự trong lòng Triệu Tử Văn. Nói không chừng hắn tâm tư kín đáo, nhận thấy được những nguy cơ tiềm ẩn, đến lúc đó lại dựa vào binh lực vượt trội thì sao. Với Triệu Tử Văn thì chẳng có biện pháp nào là không thể cả.

La tử tử này rất cuộc là có thu phục được kẻ mai phục không nhỉ? Triệu Tử Văn tuy rằng tin tưởng vào năng lực làm việc của La Thanh Yên, nhưng cũng không thể không lường trước những bất ngờ có thể phát sinh. Ví dụ như La tử tử đột nhiên lạc đường, hoặc là bây giờ tử ấy mới vừa đến nơi thôi...

Sở Thăng lạnh lùng liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Liệt một cái, ý là, bảo y không nên gấp gáp, chờ đợi thời cơ. Hoàn Nhan Liệt tự biết bản thân mình không thể đơn độc chống cự lại Triệu Tử Văn được, chỉ có thể chờ đợi Sở Thăng cùng động thủ thôi. Giờ phút này, ba phe ở vào thế chân vạc, ai nấy đều không phá vỡ sự cân bằng và yên tĩnh. Lương Mộ Phi và Dư Tư Lăng trong lòng khẩn trương đến nỗi bàn tay toát hết cả mồ hôi. Chỉ có Bát Hoàng tử là vẫn bình tĩnh như trước, còn tùy tùng của y thì sớm đã bị bầu không khí căng thẳng này dọa cho tới mức cả người sợ hãi run rẩy rồi.

Ánh mắt Triệu Tử Văn chuyển hướng ra chiếc xe ngựa phía sau Sở Thăng. Bên trong xe ngựa đến cả cái màn tơ cũng không thấy động, nghi hoặc tự nhủ: "Thế tử này làm sao vẫn chưa hiện thân nhỉ? Chẳng lẽ thật sự là bị bệnh ư?"

Trong khi hăn còn đang trầm nghĩ thì mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng ve véo. Thanh âm này phảng phất dường như là tiếng vật gì đó bị đốt cháy vậy. Bởi vì trong sơn cốc rất yên tĩnh, cho nên thanh âm tuy rất mong manh nhưng mọi người đều có thể nghe thấy được.

Đây là tiếng gì vậy? Tướng sĩ Tây Lương nghe rồi mà không hiểu được, đều nghi hoặc băn khoăn.

Nhưng mà, đôi mắt Sở Thăng thì hiện lên tia giao trá, nhưng thoáng lướt qua rất nhanh, không ai có thể nhận ra được cả.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 371

Nổ Vang

Mộ Phi, đây là tiếng gì vậy?

Hai mắt đẹp của Dư Tư Lăng vụt sáng. Nàng nghe thấy có thanh âm có chút âm trầm này thì cơ thể run lên, kéo cánh tay Lương Mộ Phi, khẽ hỏi.

Lương Mộ Phi khẽ nhăn lông mày, theo bản năng cảm nhận được tiếng vang kia là xuất phát từ đâu, trong lòng âm thầm cân nhắc, "Chẳng lẽ Các chủ thật sự là lòng dạ độc ác như vậy sao?"

Dũng sĩ Hung Nô những đôi mắt hổ cao thấp nhìn nhau, nhưng thân thể của Hoàn Nhan Liệt thì cũng hơi chấn động, tiếp đó, y nghĩ ngay ra là, "Chẳng lẽ đó lại chính là cạm bẫy mà Sở Vương bố trí?"

Triệu Tử Văn trong lòng thầm rung lên. Bởi vì hẳn không rõ thanh âm này rốt cuộc là nhắm vào ai.

Mọi người theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra tiếng động, nhưng trong sơn cốc u tĩnh, thanh âm dường như là truyền tới từ bốn phương tám hướng, căn bản là không thể phán đoán ra được nguồn gốc phát ra từ chỗ nào.

"Si... si..." Lại là thanh âm có chút âm lãnh không ngừng rơi vào tai mọi người. Hơn nữa, càng nghe lại càng rõ ràng, làm cho người ta thấy hơi lạnh lạnh trong lòng.

Nhạc Phá Nô biết thanh âm này nhất định không phải là vô căn cứ, thần sắc y trở nên nghiêm nghị, nắm chặt ngân thương, quan sát động tĩnh chung quanh một cách chăm chú. Khi y nghe thanh âm này càng lúc càng có chút quen tai thì đột nhiên, tròn mắt y mở to, thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ, thanh âm này là tiếng lửa cháy sao?

Lửa cháy? Lương Mộ Phi và Dư Tư Lãng đứng rất gần y, có thể nghe thấy rõ lời y nói. Các nàng hồi tưởng lại tiếng hỏa dược, đôi mắt đẹp cũng hiện lên vẻ kinh hoàng. Sơn cốc này sao lại toát ra tiếng lửa cháy không rõ ràng thế này được. Không cần nghĩ thêm nữa cũng có thể biết, đây nhất định là âm mưu của Sở Thăng!

- Lãng Nhi, ngàn vạn lần không nên lộn xộn. Đứng yên bên cạnh ta.

Lương Mộ Phi căng thẳng, bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Hỏa dược này cũng không biết là bùng nổ từ nơi nào nữa.

Dư Tư Lãng nghiêng chặt hàm răng, thật sự là nàng đang rất sợ hãi, sợ hãi không thể cùng tướng công sinh hạ hài tử trong bụng. Nàng nhìn xung quanh, đôi mắt đẹp sáng trong, nước mắt lấp loáng nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào thân hình Triệu Tử Văn đang đứng lù lù bất động.

- Mộ Phi, tử có tin tưởng tướng công không?

Dư Tư Lãng đột nhiên nói.

Lương Mộ Phi cười nói:

- Ta đương nhiên là tin tưởng rồi. Có điều... kết thúc như thế nào, cũng chưa ai có thể đoán trước được.

Giữa hai đầu lông mày của Dư Tư Lãng tản ra anh khí. Trong phút chốc, nàng lại trở về với hình ảnh một hiệp nữ oai hùng với tư thế hiên ngang. Khuôn mặt quả cảm, nàng khẽ nói:

- Bất kể là kết cục thế nào, muội sẽ vĩnh viễn ở bên tướng công.

Tiểu nha đầu này thực sự là rất si tình! Lương Mộ Phi nhìn nàng đột nhiên bộc phát vẻ cứng cỏi thì tự cảm thấy không bằng với tình ý mà Lãng Nhi dành cho Triệu Tử Văn. Nhưng giờ không phải là lúc nhi nữ tình trường. Nghĩ lại thì hiện giờ còn chưa thấy bóng dáng La Các chủ đâu, có lẽ nàng mới chính là người quan trọng mấu chốt trong việc phân thắng bại của trận chiến đấu này. Dư Tư Lãng cũng cùng suy nghĩ với Lương Mộ Phi, không khỏi nhìn thung lũng dưới vách núi, thầm tự nhủ, "Sư phụ, người mau hiện thân, giúp đỡ tướng công đi..."

Lúc này đây, Triệu Tử Văn tay nắm Hồ Đầu Thương đứng dẫn đầu trước hơn hai trăm tướng sĩ. Hắn nghiêng người, thỉnh thoảng lại nhìn về phía

Hoàn Nhan Liệt, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Sở Thăng, thần sắc toát ra vẻ kích động.

"La tử tử, ngàn vạn lần tử đừng có bày trò trêu chọc ta nha..." Triệu Tử Văn thầm thấy đầu toát mồ hôi lạnh. Bởi vì hẳn biết, một khi hỏa dược đã đốt là sẽ dẫn tới đội ngũ của mình. Như vậy thì không phải là chuyện đùa được rồi. Chơi không ổn thì có khi toàn quân sẽ bị diệt. Trong lòng hẳn âm thầm cầu nguyện, hi vọng đám hỏa dược này chính là nhắm vào cái tên nhân yêu họ Sở kia.

Người hiểu được rõ ràng nhất là tại sao lại có thanh âm kia chính là Sở Thăng. Khi nghe thấy tiếng "si... si..." càng lúc càng quen thuộc, y nở nụ cười âm hiểm. Y phán đoán rằng hỏa dược rất nhanh sẽ được châm lên, cho dù là Triệu Tử Văn có chấp cánh cũng khó trốn thoát được một trường kiếp nạn này! Theo bản năng, Sở Thăng cười ngửa lui lại hai ba bước. Bởi vì y cũng không muốn bị thương một cách vô lý.

Lúc này, chúng tướng sĩ cũng không ngu ngốc đến mức không phân biệt được nổi thanh âm này là gì. Bọn họ có chút e ngại, toàn thân hơi rung động. Nhưng bọn họ đều là những tướng sĩ dũng mãnh đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, cho dù là trong lòng sợ hãi cũng sẽ không rối loạn.

- Cao thống lĩnh, tình hình này thì nên làm thế nào?

Phó thống lĩnh của tướng sĩ Tây Lương có chút căng thẳng, dò hỏi Cao thống lĩnh. Triệu tướng quân ở phía xa xa, hẳn không dám lộn xộn, cũng chỉ đành dò hỏi Cao thống lĩnh còn đang kinh hoàng thất sắc.

Cao thống lĩnh run run, nghiêng chặt hàm răng, bộ dạng thật yếu đuối, lắp bắp nói:

- Ta làm sao biết nên làm gì bây giờ? Hết thấy nghe theo hiệu lệnh của Triệu tướng quân đi.

Giao toàn quân cho Triệu tướng quân, coi như gã được rảnh rang nhẹ nhàng nhất, cũng chẳng cần lo trách nhiệm gì, thật là một diệu kế.

Phó thống lĩnh có chút khinh bỉ, liếc nhìn Cao thống lĩnh đang nhát như chuột. Có điều Cao thống lĩnh lại là người lãnh đạo trực tiếp của hẳn, hẳn đành phải gật đầu đáp ứng. Toàn quân chờ đợi hiệu lệnh của Triệu tướng quân.

- Triệu Tử Văn, người có còn di ngôn nào muốn nói nữa không?

Sở Thăng bỗng nhiên cất tiếng cười to, hỏi. Một câu nói này đã làm cho mọi người hiểu được, hỏa dục chính là âm mưu quỷ kế của Sở Vương!

- Đê tiện!

Nhạc Phá Nô nghe thấy chính mồm Sở Thăng thừa nhận thì nổi giận trực tiếp chửi ầm lên:

- Người là cái đồ nhân yêu chết tiệt. Uống cho người thân phận lại là một Vương gia!

Sở Thăng nhìn đến thiếu niên vô pháp vô thiên đang tức tối đỏ cả mặt này cũng có chút bực tức nhưng vẫn vui vẻ cười nói:

- Hay cho một tên lảm mồm lảm miệng. Ta còn đang muốn nhìn xem khi người đến Âm phủ rồi có còn dám ăn nói bậy bạ như thế được nữa không!

Nhạc Phá Nô muốn chửi nữa, nhưng không đợi y há mồm ra, Triệu Tử Văn đã cười nói:

- Sở Vương nói không khỏi còn quá sớm đi. Rốt cuộc là hươu chết bởi tay ai cũng còn chưa khẳng định được đâu mà!

- Thật không?

Sở Thăng yêu mị cười nói:

- Chẳng lẽ là người cho rằng hiện giờ người có cơ hội để lao ra sao? Nói cho người biết, xung quanh người đều là phạm vi công kích của hỏa dục rồi. Người có chấp cánh cũng khó thoát ra được!

Dù sao Hoàn Nhan Liệt cũng không phải là cùng một bộ tộc với Sở Thăng. Y không khỏi nghĩ đến chuyện Sở Thăng có thể mượn cơ hội giết mình diệt khẩu. Trong lòng y có chút sợ hãi, cùng với những Hung Nô khác liên tục lui lại mấy bước. Dũng sĩ Hung Nô cười lạnh nhìn Triệu Tử Văn. Nếu có thể giết chết Triệu Tử Văn ở đây thì coi như đã có thể loại bỏ được một đại địch cho Hung Nô rồi. Nhất định chuyện này sẽ được Thiên Vu phong thưởng!

- Mộ Phi, chúng ta xông lên đi, giết tên nhân yêu kia!

Dư Tư Lăng rút ra trường kiếm từ bên hông của một binh sĩ, lông mày nhướn lên, cả giận nói.

Ánh mắt Lương Mộ Phi nhìn Các chủ đang thần tình đặc ý một cách phức tạp mà trong lòng đầy thương cảm. Nàng nghĩ, "Các chủ, chẳng lẽ người nhất định bức ta và người phải đối địch mới được sao?"

- Lãng Nhi, không nên vọng động. Nói không chừng hỏa dược lại chôn ở ngay phía trước Sở Thăng cũng nên. Có lẽ đây là do hãn cố ý chọc giận chúng ta, dẫn dụ chúng ta tiến lên đó.

Lương Mộ Phi lôi kéo Lãng Nhi đang kích động, nhẹ giọng khuyên giải.

Dư Tư Lãng giận đến tái cả người đi, mặt đỏ bừng lên, nói:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết sao?

Khuôn mặt Lương Mộ Phi có chút ngưng ngù. Hỏa dược này dài hay ngắn, ai mà dám hành động thiếu suy nghĩ đây? Có lẽ là Sở Thăng gian trá, chôn hỏa dược ở ngay trước mặt y, rồi chọc giận Tử Văn nhằm về phía y. Mà có lẽ hỏa dược lại chôn ở ngay phía trước Hoàn Nhan Liệt, khi tất cả mọi người đang thất kinh trực tiếp lao lên thì sẽ bị nổ tan xác ra. Có lẽ hỏa dược chôn ở dưới chân... Nhiều lắm những khả năng có lẽ làm cho mọi người không ai dám lộn xộn cả. Triệu Tử Văn cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Nơi chôn hỏa dược, chỉ có Sở Thăng có thể biết được. Nhưng mà Lương Mộ Phi không dám đánh cược. Bởi vì đây là một thân hai mệnh. Lãng Nhi đã chịu bao nhiêu đau khổ mới kết thành liên cành với Tử Văn, sao lại có thể dễ dàng để nàng chịu hiểm nguy như thế được?

"Si.. si... si..." Tiếng kíp nổ hỏa dược đột nhiên nhỏ dần đi, trong lòng mọi người thềm căng thẳng, hiểu được rằng, hỏa dược sắp đến lúc bùng nổ rồi.

Trog chớp mắt, căn bản là không còn chỗ trốn, tướng sĩ Tây Lương cũng không nhin nổi mà trong lòng thấy sợ hãi, toàn bộ đều quỳ rạp trên mặt đất, chỉ hi vọng không nằm trong phạm vi của hỏa dược để tránh thoát được một kiếp này thôi.

- Ha ha ha...

Một trận cuồng tiếu kiều mỹ áp đảo cả tiếng "si si...". Cười đến vô cùng sáng lạn, Sở Thăng há to mồm, cười to chờ đợi một khắc núi sụp, đất lở kia.

"La tử tử, sử phụ tử tử, rốt cuộc là tử có khống chế được kẻ mai phục kia hay không?" Triệu Tử Văn khẩn trương đến mức khô cả cổ họng. Nhưng biểu tình của hắn vẫn rất thản nhiên. Hiện giờ hắn chỉ có thể đánh cuộc, đặt toàn bộ tiền cược trên người La Thanh Yên thôi.

Ánh mắt Triệu Tử Văn lơ đãng hướng về phía sau xe mà Thế tử đang ngồi ở trước, thì vừa thoáng nhìn thấy ánh sáng như không như có. Tia sáng chớp lên, nhưng trong mắt Triệu Tử Văn lại thành ra màu sắc "rực rỡ"! Đây là... Triệu Tử Văn thầm căng thẳng. Sau một lúc lâu rồi bỗng lộ ra nụ cười tươi sáng khoái. "Oa ha ha...", hắn cười to ba tiếng, làm cho Sở Thăng cảm giác, Triệu Tử Văn này đã chết đến nơi rồi mà vẫn còn cười được!

"Xong rồi! Đến cả Triệu tướng quân cũng phát điên lên rồi. Chúng ta làm sao bây giờ?" Tướng sĩ Tây Lương nghe thấy tiếng cười của Triệu tướng quân thì lại càng cảm thấy hết hoảng trong lòng, cảm thấy kích động muốn lao ra. Nhưng quý mới biết là có phải hỏa dược bị chôn ngay phía trước Hoàn Nhan Liệt hay không. Nói lại thì Hoàn Nhan Liệt vẫn là nhân vật như sát thần. Không có Triệu tướng quân lãnh đạo, ai mà dám dẫn đầu lao lên?

Bọn họ chỉ đành phải ôm đầu gục xuống. Đây là biện pháp hữu dụng nhất, cũng là hữu hiệu nhất khi không biết được tình thế trước mắt ra sao...

- Ha ha...

Tiếng cười yêu mị của Sở Thăng vẫn tiếp tục đập vào tai mọi người, nghe rất chói tai.

Đột nhiên, chỉ cảm thấy tiếng kíp nổ không tiếp tục nữa...

"Ầm, ầm!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa rung động cả thung lũng. Tướng sĩ Tây Lương sợ tới mức ôm đầu, chịu đựng những trận sóng nhiệt kinh người đang ập thẳng vào mặt.

Tất nhiên, Sở Thăng nghĩ đến mưu kế đã thành công thì không khỏi đắc ý. Nhưng y đột nhiên lại cảm thấy là đỉnh núi không hề có chút động tĩnh gì, phía sau lại cảm giác như cát bay đá bắn, sóng nhiệt phun trào!

"Ầm, đoàng!" Nháy mắt lại phát ra thêm những tiếng nổ mạnh. Theo đó, những tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên. Sở Thăng trong lòng chột động,

y nhìn về phía sau bằng ánh mắt không thể tin nổi. Chỉ thấy phía sau, tiếng nổ mạnh không ngừng liên tiếp phát ra, sắp sửa nổ đến gần đây rồi.

- Không thể nào. Không thể nào. Đây không phải là thật!

Đôi mắt yêu mị của Sở Thăng trợn tròn xoe, nhìn hỏa dược đang nổ dần đến gần đây mà lâm nhảm.

Một tiếng "ầm" nữa vang lên, chỉ thấy hỏa dược ngay bên cạnh Sở Thăng đã nổ tung. Sau một tiếng hét thảm thiết của y, bụi đất tung bay. Tiếng nổ mạnh đã hoàn toàn át hết thanh âm của Sở Thăng, bụi đất đá hoàn toàn che khuất thân ảnh của y. Xe ngựa của Thế tử cũng biến mất giữa không trung đầy cát bay sỏi đá, làm người ta không thấy được tình hình thế nào.

Biến hóa trong nháy mắt khiến mọi người nghẹn họng nhìn trân trối. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Sở Thăng lại tự mình chôn hỏa dược ngay dưới chân mình?

Có điều mọi người đến giờ còn chưa hiểu được. Âm mưu của Sở Thăng thật là làm nổ núi, để núi đá nổ sập xuống, đập chết đội ngũ của Triệu Tử Văn. Cho dù không thể diệt hết toàn bộ thì cũng có thể làm suy giảm tới phân nửa đội ngũ của hắn. Sau đó lại cùng liên thủ với Hoàn Nhan Liệt thì còn cần gì phải sợ một mình Triệu Tử Văn nữa?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 372

Giết Người Diệt Khẩu.

Khi tiếng hỏa dược âm âm nổ vang, tướng sĩ Tây Lương bị dọa đến mức đứng sát vào nhau, nhưng bọn họ lại cảm thấy thân thể vẫn yên ổn, hoàn toàn không chút tổn hao gì. Có điều là chịu đựng từng đợt sóng nhiệt đánh tới, sau đó lại thấy không khí đầy tro bụi nên có chút cay mũi.

Mà ở trong xe ngựa của Bát Hoàng tử Đại Kinh...

- Điện hạ...

Bát Hoàng tử vẫn ở trong xe ngựa. Tuy tưng của y rất sợ Hạng Long Không bị hỏa dược bùng nổ làm bị thương cho nên vờ người ra che chắn, bảo hộ y. Nhưng một lúc lâu sau lại không hề cảm thấy bất cứ động tĩnh nào, chỉ còn tiếng âm vang giống như tiếng sấm.

Hạng Long Không vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng không tiện trách cứ gã tùy tùng trung thành hộ chủ như thế. Y chỉ chậm rãi cười nói:

- Đây hết thảy là nằm trong dự liệu của Triệu tướng quân rồi. Nếu không thuốc nổ cũng sẽ không bùng nổ một cách kỳ diệu như thế.

Tùy tùng tự biết là mình đã kích động quá mức, mặt đỏ lên, gật gật đầu, không dám nói gì tiếp nữa.

Khi Hạng Long Không nghe được là Sở Thăng và Hoàn Nhan Liệt tiên hậu giáp kích thì quả thực là trong lòng cũng có chút sợ hãi. Lúc nghe tin có hỏa dược mai phục thì tim cũng đập nhanh đến khô cả cổ. Có điều thuốc nổ lại không bùng nổ như tưởng tượng, Hạng Long Không tâm tư kín đáo lập tức hiểu được ngay. Vẫn thấy Triệu tướng quân lâm nguy không sợ hãi thì hẳn là sớm đã phát hiện được âm mưu của Sở Thăng rồi.

Tùy tùng nhìn điện hạ mỉm cười thản nhiên mà ngượng ngùng nói:

- Triệu tướng quân thật là lợi hại! Chúng ta nhất định có thể bình an trở về Hàm Đan!

- Ừ, ta tin tưởng Triệu tướng quân!

Hạng Long Không nói xong, lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Đối với điện hạ trời sinh tính khí đạu bạu, tùy tùng cũng không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Gã mở màn xe, nhìn không chớp mắt tình hình bên ngoài.

Sau khi tiếng nổ qua đi, mọi người chậm rãi mở to mắt. Khi thấy đội ngũ Sở Vương biến mất trong thung lũng, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc. Vì sao hỏa dược lại chôn ở ngay dưới chân Sở Vương nhỉ?

Đồng tử Hoàn Nhan Liệt co rút lại, nhìn biến hóa đột nhiên trước mắt mà không thể tin nổi. Đây là có chuyện gì thế này? Sở Vương này rốt cuộc là chôn hỏa dược để hại ai đây? Chẳng lẽ là y tự mình hại mình? Dũng sĩ Hung Nô nhìn thấy đội ngũ của Sở Vương bị chìm ngập trong một màn mưa bụi cát đá bay đầy trời thì trợn tròn cả mắt. Bởi vì bọn họ biết rằng nếu Sở Vương chết thì thế cục sẽ hoàn toàn thay đổi. Lúc này đây, mạng nhỏ có giữ được hay không lại là một vấn đề khác.

Dư Tư Lăng trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Nàng đương nhiên không thể tin nổi là nhân yêu họ Sở kia lại đi tự hại chính mình. Ánh mắt sáng ngời, nàng hưng phấn đỏ mặt lên nói:

- Nhất định là sư phụ! Nhất định là sư phụ đến rồi!

Nói xong, Dư Tư Lăng vui sướng chạy nhanh về phía Triệu Tử Văn, trực tiếp nhào vào trong lòng hắn, nũng nịu nhẹ giọng nói:

- Tướng công, sư phụ đến rồi.

Triệu Tử Văn rất sợ tiểu ny tử mê người này ngã sấp xuống, vội vàng ôm chặt ngang eo nàng, lại có chút trách cứ nhìn nàng nói:

- Nha đầu muội này, làm sao lại hấp ta hấp tập thế há?

- Tướng công, người ta cao hứng mà.

Dư Tư Lăng khuôn mặt ửng hồng, diêm lệ động lòng người như ánh bình minh. Khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn tướng công liếc mắt đưa tình.

Triệu Tử Văn không phải là thánh nhân, vừa rồi lúc hỏa dược sập nổ, hắn cũng vô cùng lo lắng. Lo lắng cho sự an nguy của Lăng Nhi và Mộ Phi. Lo

lãng cho cốt nhục ở trong bụng Lăng Nhi. Lo lãng sẽ chết ở đây. Cảm nhận được hương thơm sâu kín và thân thể mềm mại ấm áp của Lăng Nhi, cảm xúc có chút khẩn trương trong lòng hẳn lập tức bình ổn trở lại. Chỉ có điều hẳn lãng lạng ôm lấy Lăng Nhi, hưởng thụ thâm tình của nàng.

- Lăng Nhi...

Triệu Tử Văn cảm nhận thấy bụng Lăng Nhi nháy lên, cảm giác thấy huyết mạch tương liên, ôm chặt lấy tiểu ny tử quần quýt si mê này, ôn nhu nói:

- Tướng công tuyệt đối không để cho muội chịu bất cứ thương tổn gì!

Dư Tư Lăng nhìn hai bờ vai rộng lớn của Triệu Tử Văn, tấm lưng khô vĩ không biết phải gánh vác bao nhiêu trọng trách nữa, lệ quang lấp lánh. Ai có thể hiểu được những khổ sở của tướng công đây?

- Tướng công...

Dư Tư Lăng hạnh phúc, vui mặt vào trong lòng Triệu Tử Văn, ngọt ngào khẽ gọi.

"Dù sao Các chủ cũng tính kế hại Tử Văn trước, hẳn chết đi là cũng đúng tội rồi." Thần sắc Lương Mộ Phi ảm đạm một lúc rồi chậm rãi đi về phía Triệu Tử Văn, khẽ cười nói:

- Tử Văn, xem ra tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay chàng rồi. Chàng lừa chúng ta thật khổ...

Nghe thấy lời nói của Mộ Phi thì Dư Tư Lăng cũng có vẻ giận dữ. "Tướng công rõ ràng biết rõ âm mưu của Sở Thăng thế mà còn không nói cho mình và Mộ Phi biết. Chẳng lẽ coi mình là người ngoài sao?" Nàng thầm nghĩ, ánh mắt nhìn xuống bụng, vừa thấy ngọt ngào mà lại vừa thấy ngượng ngùng.

Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười nói:

- Trước khi biết mọi chuyện rõ ràng, ta làm sao dám nói với các nàng được. Chẳng qua hiện giờ cũng tốt...

Hắn vừa đổi giọng, lại lộ ra vẻ tươi cười thoải mái:

- Sau cơn mưa trời lại sáng rồi...

Sở Thăng vừa chết, bản thân lại bị cụt tay, Hoàn Nhan Liệt một cây làm chẳng nên non, không thể tạo nên sóng cuộn cao trào gì cả. Do đó, trận

chiến đấu này chính là Triệu tướng quân coi như đã giành được thắng lợi cuối cùng.

Dư Tư Lăng và Lương Mộ Phi đều hiểu rõ điều này, có điều cảnh tượng kinh tâm động phách vừa rồi khiến các nàng có chút sợ hãi thôi.

Nhưng mà, trải qua một trận chiến này, chúng tướng sĩ đối với Triệu tướng quân có thần mưu dũng khí càng thêm bội phục.

Xa xa nơi xe ngựa của Sở Vương, khói bụi vẫn tràn ngập, nhìn không rõ được sơn đạo phía sau nữa, cũng không biết là Sở Thăng còn sống hay đã chết. Có điều, nhiều hỏa dược luân phiên bùng nổ, cho dù là thần tiên cũng sẽ bị oanh tạc đến chết khiếp mất.

Trong mắt Triệu Tử Văn thấp thoáng ánh cười. Nhân yêu họ Sở này có chết cũng chưa hết tội. Nhưng mà cũng coi như là mình giảm bớt một đại địch ở Hàm Đan, khi giải quyết động loạn cũng bớt đi một trở ngại rất lớn. Quả thực là đáng để chúc mừng!

Còn về phần Thế tử Hạng Long Uyên ở trong xe ngựa, Triệu Tử Văn cảm giác bên trong xe ngựa không phải là Hạng Long Uyên. Bởi vì Hạng Long Uyên là kẻ khôn khéo như vậy, khó có khả năng bị nổ chết lắm.

Lương Mộ Phi làm sao mà không biết rằng lắm hỏa dược như thế, cho dù Sở Các chủ võ công có bất phàm hơn nữa cũng không thể chấp cánh mà bay đi? Nhưng nghĩ đến Các chủ đã chiếu cố bấy lâu nay, Lương Mộ Phi vẫn có chút tiêu điều mà khó có ai nhận thấy nổi. Nhưng mà đối với Tử Văn thì đây là chuyện đáng vui mừng, cho nên thần sắc của Lương Mộ Phi có vẻ khá phức tạp.

Chúng tướng sĩ đồng loạt nhìn về phía vụ nổ vẫn còn đang để lại cát bay đá cuội, có người thấp giọng nói:

- Người nói xem có phải là Triệu tướng quân đặt hỏa dược không?

- Ta thấy không phải. Triệu tướng quân luôn luôn ở Hưng Khánh. Nhất định là Triệu tướng quân phân phó cho thủ hạ đi làm.

Một binh sĩ khác nhỏ giọng đáp.

Một binh sĩ nữa tiếng nói càng nhỏ hơn:

- Ta đoán là Các chủ Vong Phu Các của Đại Kinh La Thanh Yên.

- Ài, người cũng thật là biết tưởng tượng nha. La Các chủ có đến Tây Lương sao?

Cao thống lĩnh đứng một bên, không kìm nổi lên tiếng đáp lại.

Phó thống lĩnh lại trầm tư nói:

- La Các chủ và Sở Vương thế như nước với lửa. Mà La Các chủ lúc đi lúc tới như một kỳ nhân. Có thể nàng đang ở Hưng Khánh mà chúng ta không hề nhận biết được.

Cao thống lĩnh có vẻ suy nghĩ. Có thể không coi Sở Vương vào đâu mà bày kế hại y, kỳ nhân như thế này thật sự chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay thôi. Mà La Các chủ của Vong Phu Các quả thực là nên tính vào một người. Hơn nữa La Các chủ này và Sở Vương đối địch đã nhiều năm. Có lẽ thật sự đúng là La Các chủ đã trợ giúp Triệu tướng quân gây ông đập lưng ông!

Mọi người người một câu ta một lời thảo luận về La Thanh Yên. Triệu Tử Văn nghe xong mà khóc không nổi cười cũng không xong. Những tướng sĩ Tây Lương này cũng đủ dạng, còn có thể nghĩ ra được là Các chủ Vong Phu Các nữa.

Bất quá, đúng thật là có sự giúp đỡ của La Các chủ, bằng không, là ai có bản lĩnh thế này được chứ, lại có thể làm cho Các chủ của Âm Kiếm Các trúng kế. Lương Mộ Phi nghe lời bàn tán của mọi người, ánh mắt nhìn đám cát bụi bay mù mịt xung quanh đột ngũ của Sở Vương cũng phức tạp hẳn. Dù sao, Các chủ đối với nàng có ơn, nàng không muốn Sở Thăng chết dưới hỏa dược một cách không minh bạch như thế.

Nhạc Phá Nô thì tâm trạng không ngừng thay đổi, cho đến tận lúc này vẫn có chút kinh hồn chưa tỉnh lại được. Y cũng không hiểu vì cái gì mà đột nhiên tình thế lại xoay chuyển. Ánh mắt của y theo bản năng nhìn về Triệu tướng quân lăm âm mưu thủ đoạn. Khi thấy Triệu tướng quân mỉm cười một cách bí hiểm, y lập tức hưng phấn kêu lên:

- Nhất định là Triệu tướng quân đã phá âm mưu của Sở Thăng!

Một câu kia vừa nói ra, mọi người cũng có thể cảm nhận được nụ cười tự tin trên khuôn mặt Triệu Tử Văn. Bọn họ phát hiện thấy là Triệu tướng quân từ đầu đến giờ đều là thấy biến không sợ hãi, tính trước kỹ càng, do

dó, theo bản năng ai nấy đều bài trừ sự hỗ trợ của La Thanh Yên. Nhất định là Triệu tướng quân một mình chèo chống qua cơn sóng to gió cả. Trong lòng ai nấy đều càng bội phục không ngừng Triệu tướng quân sâu sắc không thể lường được. Hóa ra Triệu tướng quân đã sớm phát hiện ra âm mưu của Sở Vương rồi, lại dùng kế gậy ông đập lưng ông. Một chiêu này thật sự là tuyệt diệu trong thiên hạ!

- Triệu... Tử Văn!

Hoàn Nhan Liệt nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng một. Y rất không cam lòng. Vốn lý là y với Sở Vương liên thủ có thể đánh chết được Triệu Tử Văn, lại không ngờ rằng bản thân mình thì bị chặt đứt mất một cánh tay, còn Sở Vương thì táng thân trong hỏa dục.

- Tướng quân, chúng ta có nên lui lại không?

Một dũng sĩ Hung Nô nhỏ giọng hỏi. Bởi vì lúc này đây, Triệu Tử Văn hoàn toàn chưa hề tổn hại mất một binh một tốt nào. Trong khi Hoàn Nhan tướng quân đã bị chặt đứt mất một cánh tay, căn bản không thể chống lại được đội quân hơn hai trăm người của Triệu Tử Văn được. Sớm lui lại có thể bảo tồn được thực lực. Ngày sau sẽ tái chiến!

Cái này gọi là non xanh còn đó thì lo gì không có củi đun. Hơn mười dũng sĩ Hung Nô đều đã có ý thoái lui, không muốn chịu chết một cách oan uổng.

Nhưng Hoàn Nhan Liệt sao có thể dễ dàng chịu thua như thế được? Mắt hổ của y tràn ngập sự phẫn hận và không cam lòng, chăm chú nhìn Triệu Tử Văn chăm chặp, hận không thể so đấu cùng hắn một trận nữa. Nhưng Hoàn Nhan Liệt không phải là kẻ mẫn phu đến mức vô cùng hữu dũng vô mưu. Sau một lúc cân nhắc, y gật đầu nói:

- Chúng ta đi!

Triệu Tử Văn không biết được Sở Thăng và Hạng Long Uyên có táng thân trong hỏa dục hay không, nhưng khi nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt muốn đi, hắn làm sao có thể thả hổ về rừng đơn giản như thế được. Hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn muốn chạy? Bắt bọn họ lại cho ta!

Chúng tướng sĩ vượt qua đại kiếp nạn, mới vừa yên lặng vui sướng, nghe thấy lời nói của Triệu tướng quân thì lúc này mới lập tức phát hiện ra đệ nhất dũng sĩ Hung Nô Hoàn Nhan Liệt. Nhưng Hoàn Nhan Liệt chỉ có hơn mười người, có thể chống lại được hơn hai trăm người mà Triệu tướng quân suất lĩnh sao?

Nghĩ đến Hoàn Nhan Liệt trong tay thấm đẫm máu tươi của vô số con dân thành Hưng Khánh, tướng sĩ Tây Lương như có tiếng trống đập làm tinh thần hăng hái hẳn lên. Phó thống lĩnh nổi giận gầm lên một tiếng:

- Các huynh đệ, giết! Vì những hương thân phụ lão đã chết đi! Báo thù!
- Giết!

Những tướng sĩ còn lại đều hưởng ứng theo, rút kiếm phóng về phía Hoàn Nhan Liệt.

Hoàn Nhan Liệt làm sao có thể lường được rằng một đám quân đội Tây Lương vừa rồi còn khiếp nhược nay đột nhiên lại khí thế tăng vọt, sát khí dạt dào. Nhìn hai trăm sĩ tốt đang vọt tới, trong đáy lòng Hoàn Nhan Liệt đột nhiên dâng lên cảm giác lui bước.

- Tướng quân, là chiến hay là lui?

Dũng sĩ bên cạnh Hoàn Nhan Liệt nắm mã đao có chút lo lắng nói. Gã rất muốn lui lại, nhưng Hoàn Nhan tướng quân mới là chỉ huy cao nhất, không có ai dám ngỗ nghịch lại với y, dũng sĩ này lại càng không dám.

Tướng sĩ Tây Lương sắp vọt tới trước mặt Hoàn Nhan Liệt rồi. Lúc này Hoàn Nhan Liệt vẫn đang do dự không dứt khoát được. Chỉ nghe thấy trong thung lũng có một tiếng mắng mỏ giận dữ truyền tới, tiếp theo đó, một thân ảnh quý mị hiện ra từ trong đám tro bụi đầy trời, lao thẳng về phía Triệu Tử Văn.

- Đáng giận! Bồn vương muốn giết người!

Một thanh âm âm lãnh đến cực điểm vang lên từ trong thung lũng vừa bị nổ tung. Mọi người đều bị thanh âm băng giá lạnh lùng đó dọa cho ngẩn cả người ra. Điều tiếp theo ai nấy đều nghĩ đến chính là, Sở Thăng vẫn chưa chết!

Thế mà không nổ chết được y à? Triệu Tử Văn nhìn thân ảnh quý mị mà líu cả lưỡi lại.

Nhạc Phá Nô thì há hốc mồm, kinh hãi kêu lên:

- Nhân yêu đáng chết này, thế mà vẫn không chết sao?

Nghe được lời nói của tiểu ma vương này, Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi không khỏi mím môi bật cười khẽ. Nhưng hiện tại đang lúc gặp đại địch, Dư Tư Lãng lại có chút oán giận trở lại. Sở Thăng là tử địch của sư phụ và tướng công. Y không chết thì thật sự là trời không có mắt.

Lương Mộ Phi nhìn Sở Thăng mặt đầy vết tro bụi, thần sắc nàng nửa vui lại nửa buồn, cũng không biết là tư vị thế nào nữa.

Sau khi Nhạc Phá Nô hết kinh ngạc rồi thì y biến sắc lập tức vươn lên nắm lấy ngân thương, phòng ngừa sự đánh lén của Sở Thăng.

Lương Mộ Phi cũng cầm trường kiếm thủ hộ bên cạnh Lãng Nhi. Bất kể là Các chủ sống hay chết, nếu như y dám làm hại đến Lãng Nhi hay Tử Văn thì tuyệt đối không thể tha thứ cho y được!

Hiện giờ là thời khắc nguy hiểm, Sở Thăng rõ ràng là đang lao về phía mình, Triệu Tử Văn không dám khinh thường, vội vàng kéo Lãng Nhi và Mộ Phi sang một bên, lại cũng không dám rời khỏi các nàng quá xa thì có thể làm cho Sở Thăng tranh thủ đánh lén.

Vẻ mặt Sở Thăng đờ đờ sát khí. Y tay cầm trường kiếm, trên người toát ra khí tức âm lãnh làm cho người ta sợ hãi, khiến cho người ta cảm giác có vạn người cũng không địch lại nổi.

Nhưng trên người Sở Vương dính đầy máu tươi, quần áo rách mướp, hiển nhiên là bị thương rất nặng mới có thể may mắn thoát khỏi hỏa dục. Sở Vương dường như cố ý trốn ở một nơi bí mật nào ở gần đó, chờ đến khi hơn hai trăm sĩ tốt lao về phía Hoàn Nhan Liệt rồi thì mới đột nhiên phát động công kích. Nhân yêu này đúng thật là giả dối. Triệu Tử Văn hừ lạnh một tiếng, cũng không quá e ngại Sở Thăng trên người đầy thương tích nữa.

Hoàn Nhan Liệt nhìn thấy Sở Thăng đột nhiên xuất hiện lập tức hiểu ra một chiêu này của Sở Thăng sẽ làm cho Triệu Tử Văn rơi vào tình trạng lơ lửng ý thức phòng bị rồi nhân cơ hội đó đánh cho hắn không kịp trở tay.

- Được!

Hoàn Nhan Liệt hưng phấn quát to một tiếng. Tiếp đó, ánh mát lạnh lùng nhìn các tướng sĩ Tây Lương đang đến gần trong gang tấc. Một chút sợ hãi vừa rồi đã sớm bay biến đâu mất, giờ lại trở thành chiến ý ngập trời.

Tướng sĩ Tây Lương thấy thế cục có hướng thay đổi, lại thấy ánh mắt bá đạo của Hoàn Nhan Liệt và Phục Hợp cung trên tay y thì không khỏi rùng mình một cái, không dám tiến xa thêm một bước nào nữa.

Thế cục đột ngột biến chuyển làm mọi người không biết phải làm sao. Sở Thăng vẫn trốn trong đám bụi bần chính là để lợi dụng đến một phen tấn công bất ngờ thế này.

Sở Thăng cầm trường kiếm, thân hình mau lẹ, xuyên qua tả hữu không ngừng tiếp cận Triệu Tử Văn. Nhân yêu kia đã bị hỏa dược nổ gần bên làm bị trọng thương, công lực đại giảm. Triệu Tử Văn cho dù bị nội thương cũng có thể đánh hòa nhau với y một trận được.

Ngay khi Sở Thăng sắp giao phong chính diện với Triệu Tử Văn, Nhạc Phá Nô cách đó không xa chuẩn bị xông lên hỗ trợ. Bỗng nhiên, Sở Thăng đột nhiên rít lên một tiếng, nhanh chóng lộn ngược trở lại, không ngờ đánh về phía Dư Tư Lăng.

Triệu Tử Văn đã vận sức chờ phát động, chuẩn bị chiến đấu với Sở Thăng, làm sao cũng không ngờ được mục tiêu của y lại chính là Lăng Nhi. Triệu Tử Văn không kịp phản ứng lại nữa, lập tức co rút nhanh, cảm thấy một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có. Tuyệt không thể để y làm hại Lăng Nhi được!

- Đê tiện!

Triệu Tử Văn nghiêng răng nổi giận gầm lên một tiếng, vội vàng lao theo bước chân của Sở Thăng, phóng đến trước mặt y, hy vọng có thể tới trước mặt Lăng Nhi trước Sở Thăng để chặn được y lại.

Hoàn Nhan Liệt ở trong vòng vây của hơn hai trăm sĩ tốt không sao đột phá phòng tuyến được nhanh chóng, cho nên y chỉ có thể đứng nhìn, hi vọng Sở Vương có thể đánh chết Triệu Tử Văn thành công được.

- Giết! Giết! Giết!

Dũng sĩ Hung Nô hưng phấn reo to, hò hét trợ uy cho Sở Vương. Chỉ cần bắt được vị Triệu phu nhân đang mang bầu này thì còn sợ gì Triệu Tử Văn

không nghe lời nữa. Bọn họ trong lòng nghĩ rất tàn nhẫn. Đến lúc đó sẽ bắt Triệu Tử Văn tự cắt song chưởng. Để xem lúc đó hắn sẽ làm sao lãnh binh đánh giặc được đây?

Hơn hai trăm sĩ tốt không thể cứu viện được, mà hộ vệ bảo hộ Hưng Bình công chúa đương nhiên không phải là đối thủ của Sở Thăng. Chỉ sợ là đến cả một cọng lông của Sở Thăng cũng không động đến được thôi.

Mắt thấy Sở Thăng sắp vọt tới trước mặt Dư Tư Lãng, Lương Mộ Phi biết hộ vệ bên cạnh không dùng được. Nàng rút ra một thanh trường kiếm bên hông tên hộ vệ, che chở trước mặt Dư Tư Lãng, sắc mặt nhìn Sở Thăng đang lao tới mà không hề thay đổi:

- Không được làm thương tổn đến Lãng Nhi!

Một đôi mỹ mục của Dư Tư Lãng ngập nước. Nàng nhìn Triệu Tử Văn đang theo sát mà tới, trên mặt không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có mong ngóng sự phụ có thể sớm xuất hiện một chút.

- Cút ngay. Bằng không kể cả người ta cũng giết luôn!

Sở Thăng nhìn Lương Mộ Phi đang đứng chặn ở phía trước, nhướn mày, yêu mị quát.

Lương Mộ Phi cũng nhăn tít lông mày lại:

- Các chủ, người đừng ép ta.

Triệu Tử Văn tăng tốc lao tới, nhưng không nhanh được hơn lão quái vật này. Mắt thấy Sở Thăng sắp rút kiếm đấu lại với Mộ Phi rồi, mà Mộ Phi làm sao lại có thể là đối thủ của Sở Thăng được chứ. Một thân võ học của Mộ Phi là do Sở Thăng dạy, cho nên Sở Thăng đánh bại nàng lại càng dễ dàng hơn.

- Đáng giận!

Triệu Tử Văn tuy rằng vẫn lưu tâm đề phòng Sở Thăng sẽ đánh lén Lãng Nhi, nhưng vẫn bị y tấn công mà không kịp đề phòng.

Cận vệ của Hưng Bình công chúa làm sao có thể để cho công chúa dễ dàng gặp mạo hiểm được, đều ngăn đón ở ngay phía trước. Nhưng Sở Thăng cười khinh thường, trong nháy mắt đã đánh chết mấy người, tốc độ cực nhanh như có vẻ y không hề bị thương vậy.

Mắt thấy sắp sửa đối địch với Mộ Phi, chỉ trong một thoáng chợt một tiếng kêu thanh nhã lọt vào tai mọi người:

- Đừng có làm hại đồ nhi của ta!

Triệu Tử Văn bị cái âm thanh quen thuộc này làm cho toàn thân chấn động, sau đó lộ ra thần sắc vô cùng vui mừng. Trong lòng hẳn thầm nghĩ, "Cuối cùng La tử tử cũng xuất hiện rồi!"

Một bóng trắng hiện ra, nháy xuống từ một chỗ trên vách đá, phóng về phía Sở Thăng. Tốc độ của nàng cực nhanh, tất cả mọi người đều nhìn mà không kịp nháy mắt. Sở Thăng không quan tâm tới La Thanh Yên đang lao tới. Y toàn bộ đặt cược vào Dư Tư Lãng, sao có thể xem thường mà buông tha nàng cho được.

Kiểm nhẹ phát ra tiếng gió rít và hàn quang ra bốn phía. Sở Thăng xuất ra một kích kinh thiên, đâm về phía Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi. Lương Mộ Phi đã chuẩn bị sẵn sàng, lần đầu tiên bộc lộ vẻ lạnh lùng trước giờ chưa từng có.

Chiêu số giản dị tự nhiên phát ra những đốm lửa rực rỡ chặn lại luồng kiếm phong hư ảo. "Cheng" một tiếng, trường kiếm trong tay Lương Mộ Phi lập tức hóa thành hai nửa. Nàng liên tục lui lại mấy bước liền, yết hầu ngòn ngọt, phun ra một tia máu tươi.

Nhưng Sở Thăng cũng phải lui lại một bước. Chính trong khoảng thời gian một bước này đủ để cho La Thanh Yên vượt qua bước tiến của y. Bảo kiếm trong tay La Thanh Yên phóng ra hàn quang lạnh lẽo, âm u như tiếng rỗng ngâm. Sở Thăng lập tức cảm giác ngay thấy nguy hiểm, không dám tiếp tục xông lên phía trước nữa. Y tránh thoát khỏi một kiếm sét đánh của La Thanh Yên, thuận chân tránh né về phía sau.

Nhìn tư máu còn vương trên môi Mộ Phi, hai tròng mắt Triệu Tử Văn lập tức đỏ rực lên, tựa như một sát thần khát máu. Hẳn nổi giận gầm lên một tiếng, chạy về hướng Sở Thăng. "Cheng..." Hồ Đầu Thương cấp tốc xoay tròn, Triệu Tử Văn dụng luôn sát chiêu lợi hại nhất trong Đơn Thủ Thập Bát Thiêu - Toàn Thiên Cái Thế, mạnh mẽ đâm về phía Sở Thăng.

Đầu thương xoay tròn phát ra tiếng như rỗng gầm, làm người ta nghe mà tâm thần run sợ. Sở Thăng tiếp tục luồn lách nhanh như chớp, không dám

trực tiếp nghênh đón một thương bá đạo của Triệu Tử Văn. Sở Thăng tránh cũng không thể tránh được, hoành kiếm ngang người để chặn lại, hy vọng có thể tránh thoát được một thương kinh thế này. "Cheng!" một tiếng va chạm mãnh liệt, Sở Thăng trúng một kích kinh thiên của Triệu Tử Văn, liên tục bị bức lui lại hơn chục bước, trong lòng vô cùng hoảng sợ sức lực của Triệu Tử Văn và sự dũng mãnh của một thương này!

- Hay cho một chiêu Đơn Thủ Thập Bát Thiêu! Quả nhiên là lợi hại!

Sở Thăng quệt vết máu tươi ở khoe miệng, nhìn vết nứt trên bảo kiếm, mà âm trầm nói.

Không đợi y nói hết lời, La Thanh Yên đã theo sát mà lên. Sở Thăng tự biết mình đang bị thương rất nặng, hoàn toàn không phải là đối thủ của La Thanh Yên. Đôi mắt yêu mị của y vừa chuyển, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, phun thẳng về khuôn mặt tuyệt mỹ của La Thanh Yên. La Thanh Yên là cao thủ nhất kiếm vô huyết, làm sao có thể để cho máu Sở Thăng làm bẩn cả áo trắng của nàng được. Thân thể mềm mại của nàng chộp lên, dùng một chút tránh khỏi dòng máu bị Sở Thăng phun ra.

Ngay trong chốc lát mà La Thanh Yên tạm dừng, Sở Thăng lập tức nhanh chóng thoát đi, lập tức chui vào trong lớp sương mù của tro bụi. La Thanh Yên biết, hôm nay mà không giết Sở Thăng thì về sau sẽ càng thêm khó khăn. Nàng nhất định phải đuổi kịp y, cho nên lao về phía Sở Thăng đào thoát để truy đuổi.

Nửa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim, Hoàn Nhan Liệt sắc mặt trầm xuống, vội vã nói với những thủ hạ bên cạnh:

- Chúng ta đi!

Hoàn Nhan Liệt xoay người một cái, suất lĩnh thủ hạ rời đi lập tức. Còn hơn hai trăm binh lính thì căn bản không thể ngăn trở được. Dũng sĩ Hung Nô trên người có Phục Hợp cung, trong khi bọn họ đến tẩm thuẫn cũng không có, nếu xông lên thì chỉ có thể làm tẩm chắn bằng thịt cho chúng mà thôi.

Triệu Tử Văn đang dốc toàn lực chú ý vào Sở Thăng nên không quan tâm được đến Hoàn Nhan Liệt. Thủ hạ của y có Phục Hợp cung, đương nhiên là có lợi thế hơn rồi. Y muốn đi thì không ai có thể ngăn cản được,

cho nên Triệu Tử Văn cũng sẽ không lãng phí thời gian trên người Hoàn Nhan Liệt.

Nhạc Phá Nô nhìn theo Hoàn Nhan Liệt đang rời đi, hừ mũi một tiếng, nói:

- Đệ nhất dũng sĩ của Hung Nô cũng chỉ thường thường thế thôi. Đợi đến lúc Trung Nguyên chúng ta và Hung Nô chính thức khai chiến, ta sẽ lấy thủ cấp của ngươi!

Cao thống lĩnh đang nhất thời trốn trong một nơi bí mật gần đó liếc mắt xem thường:

- Đồ trẻ ranh nhà ngươi thật sự là trợn mắt nói lời bịa đặt. Hoàn Nhan Liệt có thể là do ngươi giết được sao? Ta xem đến cả Triệu tướng quân muốn giết hãn cũng phải tổn mất chút công phu đó.

Triệu Tử Văn tự biết bộ pháp của mình so không bằng được hai tên quái vật này. Tuy rằng hãn rất muốn giết Sở Thăng, nhưng nếu như đến cả La tử tử cũng còn không đuổi kịp thì bản thân mình làm gì được. Nhưng mà hãn lại lo lắng cho thương thế của Mộ Phi, vội vã đi về phía Hưng Bình công chúa.

Lương Mộ Phi đã được Dư Tư Lăng đỡ lên. Dư Tư Lăng thấy hãn đi qua thì vội nói:

- Tướng công, Mộ Phi bị thương cũng không đến nỗi quá nặng đâu. Điều tức một chút là sẽ ổn thôi.

Triệu Tử Văn vội vàng ôm Lương Mộ Phi lên, rất sợ nàng có chuyện gì. Nhìn nàng khuôn mặt có vẻ tái nhợt, hãn khẽ bảo:

- Mộ Phi, nàng cảm thấy thế nào?

Đôi mắt quyến rũ của Lương Mộ Phi dịu dàng như nước. Nàng nhìn khuôn mặt cương nghị của hãn, dịu dàng cười, đáp:

- Thiếp không sao, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.

Nghĩ đến Tử Văn vì bản thân mình mà liều mạng như thế, Lương Mộ Phi nở nụ cười tươi như mật ngọt và hạnh phúc. Nàng khẽ dựa đầu vào ngực Triệu Tử Văn. Vốn là nàng vẫn có chút ghen tuông với Lăng Nhi luôn được Tử Văn sủng ái, giờ thì chỉ thấy ngọt ngào. Ai bảo kẻ phóng đảng này tuy hoa tâm nhưng trong lòng đều yêu sâu sắc mỗi vị hồng nhan tri kỷ.

- Đúng rồi, còn có Hạng Long Uyên nữa!

Triệu Tử Văn đột nhiên nghĩ ra. Thiếu chút nữa đã quên mất một nhân vật mấu chốt như vậy, cũng không biết là y sống hay chết trong hỏa đực nữa. Hoặc là ở bên trong xe căn bản không phải là y. Chẳng lẽ y cũng giống như Sở Thăng, chơi cái trò xác chết đột nhiên vùng dậy?

Mọi người đều chú ý đến Sở Vương đột nhiên xuất hiện mà quên mất Thế tử Hạng Long Uyên bên trong xe ngựa. Lâu như thế mà chưa thấy Thế tử, có khi đã đột tử trong hỏa đực mất rồi.

- Cao thống lĩnh, người dẫn người đi xem bên trong xe ngựa có thi thể của Thế tử hay không.

Triệu Tử Văn phân phó cho Cao thống lĩnh và tướng sĩ Tây Lương.

Cao thống lĩnh nhất gan, lại nói với Phó thống lĩnh:

- Người dẫn người đi kiểm tra một chút xem...

Hoàn Nhan Liệt của Hung Nô đã đi. Sở Thăng thì bị La Thanh Yên truy sát. Lúc này căn bản chẳng còn có nguy hiểm gì cả, nhưng Cao thống lĩnh này vẫn sợ hãi. Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi có chút khinh miệt, không hiểu được vì sao một kẻ nhất gan như chuột thế làm thế nào mà leo được lên chức thống lĩnh.

Phó thống lĩnh cũng thầm cảm giận bất bình, nhưng là chuyện mà Thống lĩnh đã phân phó, hẳn không thể cự tuyệt được, cho nên dẫn theo mười mấy tên binh sĩ thông thả đi về phía đám tro bụi đã tản bột đi. Lúc này, xe ngựa đã bị nổ tung, ngựa cũng bị nổ chết rồi, Thế tử làm sao mà có thể sống sót được.

Lương Mộ Phi tựa vào lòng Triệu Tử Văn, lông mày nhăn lại:

- Tử Văn, Thế tử luôn là kẻ rất tinh táo, làm sao có thể chết thảm trong xe ngựa được?

Triệu Tử Văn ý vị thâm trường cười nói:

- Có lẽ bên trong xe ngựa không phải là hắn thôi.

Hắn vừa nói xong thì Phó thống lĩnh đứng bên xe ngựa phía xa xa vội vàng nói:

- Triệu tướng quân, bên trong xe ngựa không phải là Thế tử Hạng Long Uyên, hình như là tùy tùng của hắn.

Lương Mộ Phi kinh ngạc nói:

- Không phải Thế tử? Chẳng lẽ hẳn không cùng Các chủ quay về Đại Kinh sao?

Thế tử này thật sự là rất giáo hoạt, không biết còn giả dối gấp bao nhiêu lần Sở Thăng nữa. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười lạnh, nhìn nhìn những thủ hạ của Âm Kiếm Các đã chết bên cạnh xe ngựa, chậm rãi nói:

- Hạng Long Uyên hẳn là đã sớm cải trang rời khỏi thành Hưng Khánh rồi. Chúng ta đều bị hắn lừa chẳng hay biết gì cả.

- Hạng Long Uyên nhất định là có thể cảm nhận được âm mưu lần này không chắc chắn sẽ thành công cho nên lựa chọn cách cải trang ra khỏi thành, sớm trở về Hàm Đan.

Nhạc Phá Nô đi tới, lắc lắc cái đầu, ra vẻ hiểu biết nói.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, cũng không buồn nhắc lại mà đi về phía xe ngựa của Bát Hoành tử, nói với trong xe:

- Là tại hạ bận việc, khiến điện hạ bị sợ hãi rồi.

Hạng Long Không vẫn ngồi trong xe ngựa, không để ý tới chuyện bên ngoài. Cho dù y có xuống xe cũng chỉ làm tăng thêm phiền toái mà thôi, cho nên tốt nhất cứ ở lại trong xe là hơn. Có điều vừa rồi y cũng thực sự căng thẳng một chút, cũng may là La Các chủ kịp thời xuất hiện mới khiến thế cục xoay chuyển.

- Đâu có. Đều do Triệu tướng quân vạch trần được âm mưu của Hạng Long Uyên cả.

Hạng Long Không đẩy màn xe ra, cười nói:

- Triệu tướng quân, không bằng bây giờ chúng ta khởi hành đi, không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

Hạng Long Uyên chắc hẳn sẽ về Hàm Đan từ rất sớm. Cũng không biết y còn có thể nghĩ ra được âm mưu gì nữa. Hiện giờ tình hình khẩn cấp, không thể dừng lại nhiều được, Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Lập tức khởi hành!

Hạng Long Không vốn cũng tưởng rằng Hạng Long Uyên bị nổ chết. Nếu như Hạng Long Uyên bị chết thì đối với phụ hoàng sẽ là một đại hi sự. Đáng tiếc là Hạng Long Uyên này thật sự là quá giáo hoạt. Hạng Long

Không không nói thêm một lời nào, kéo màn xe xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

- Tướng công, không đợi sứ phụ của muội sao?

Dư Tư Lãng kéo kéo ống tay áo của Triệu Tử Văn, khẽ hỏi.

Sắc mặt của Lương Mộ Phi đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều. Chẳng qua là một kích vừa rồi Các chủ đã dốc toàn lực, cũng là một sát chiêu trí mạng nên trong lòng nàng có chút mất mát. Khi nghe thấy Lãng Nhi nói vậy thì nàng cười khổ nói:

- La Các chủ nhất định không dừng tay đâu. Hai người bọn họ chỉ sợ sẽ truy đuổi nhau đến hai ngày ba đêm ấy chứ...

La tử tử chấp nhất, sẽ đuổi tới chân trời góc biển chứ không chịu buông tay. Sở Thăng chắc chắn sẽ không ngừng chịu khổ rồi. Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười lạnh. "Dù sao Sở Thăng cũng không đến nỗi bị thương mà chết dưới tay La Thanh Yên. Đến lúc đó mà gặp lại ở Hàm Đan thì mình nhất định sẽ giết chết tên nhân yêu này."

Triệu Tử Văn gật đầu đáp:

- Sứ phụ của muội không đuổi kịp Sở Thăng sẽ quay về Hàm Đan. Yên tâm đi.

- Tướng công, làm sao lại không thấy ba sứ tử của muội nhỉ?

Dư Tư Lãng nhìn quanh vách núi, chưa phát hiện ra bóng dáng của các sứ tử thì lại hỏi tiếp.

Tuy nói hay hỏi là chuyện tốt, nhưng mà tiểu ny tử này làm sao mà không hỏi sứ phụ thì lại hỏi đến sứ tử của nàng. Triệu Tử Văn khóc không được cười cũng không xong, chỉ có thể đáp:

- Sứ tử của muội à, đương nhiên là chặn đường Sở Thăng rồi. Bằng không thì ba vị sứ tử của muội sao có thể không xuất hiện được?

- Hóa ra Lãng Nhi tử tử là đệ tử của la Các chủ nha.

Nhạc Phá Nô kinh ngạc kêu lên một tiếng. Cả ngày nghe Lãng Nhi tử tử gọi sứ phụ này sứ phụ nọ, hóa ra sứ phụ của nàng là Các chủ Vong Phu Các đại danh鼎鼎!

Dư Tư Lãng biết mình có phần ỷ lại tướng công quá mức, nhưng sự thông minh của tướng công đích thực là không ai theo kịp, nàng cười cười

đỏ mặt cúi đầu nói:

- Hóa ra là sứ phụ còn có chuẩn bị sau này nữa...

Nhạc Phá Nô liền đoán được Lăng Nhi tỷ tỷ trong mắt chỉ có Triệu tướng quân sẽ không đáp lại lời nói của mình. Y có vẻ tổn thương không sao nói được hết, không thèm nhắc lại nữa. Chẳng qua là đệ tử của Vong Phu Các hình như là không được kết hôn, Lăng Nhi tỷ tỷ làm sao lại trở thành Triệu phu nhân được? La Các chủ sao lại không quan tâm đến nhỉ?

Triệu Tử Văn vỗ vỗ vào cái trán của Nhạc Phá Nô đang suy nghĩ:

- Người đang nghĩ cái gì thế hả? Còn không thu thập chuẩn bị khởi hành thôi!

Nhạc Phá Nô lắc lắc cái đầu, lại cười hì hì nói:

- Triệu tướng quân, có thể dạy cho ta một chiêu vừa rồi ngài đối phó với tên nhân yêu kia không? Một chiêu này thật sự là rất lợi hại nha!

Triệu Tử Văn liếc mắt xem thường, nói:

- Người đi hỏi sứ phụ của ta đi. Đừng có hỏi ta.

- Thế ư?

Nhạc Phá Nô thở dài một tiếng:

- Một chiêu này nhất định là bí mật không truyền lại chứ gì. Ha ha, có cơ hội ta nhất định sẽ đi lĩnh giáo sư tổ.

Lương Mộ Phi và Dư Tư Lăng nghe mà cười khúc khích. Nhạc Phá Nô này thật sự là có phong phạm của thư đồng Hạ Văn năm đó nha.

Ở vùng ngoại ô phía Tây Bắc, trong một tòa miếu đổ nát đầy tro bụi, tờ nhện giăng mắc khắp nơi, vô cùng cũ nát. Trong miếu thấp thoáng có ánh lửa mong manh, chứng tỏ đang có người tạm thời dừng chân trong ngôi miếu nát này. Một vầng trăng tròn lơ lửng treo trên khoảng không đen nhánh, nhưng có ít mây đen bao phủ lại làm ánh trăng ảm đạm đi rất nhiều.

Trong hoàn cảnh hôn ám, ánh lửa trong ngôi miếu nát lại rất sáng. Trong ngôi miếu đang có một đồng lửa trại, hơn mười người ngồi vây tròn lấy đồng lửa. Bọn họ ai nấy đều to cao thô dã, vừa thấy đã biết là người Hung Nô. Hoàn Nhan Liệt đang ngồi chính giữa.

Trong tay Hoàn Nhan Liệt bưng một bát súp rau dại vừa nấu xong, đôi mắt hổ âm trầm nhìn hơn chục dũng sĩ Hung Nô xung quanh mình. Nhưng

do có bát gỗ che giấu nên không có ai cảm nhận được ánh mắt sắc bén của y.

- Lần này thật sự là uất ức, nhưng mà cũng không đến nỗi lui không công.

Một người Hung Nô bĩu môi nói với vẻ rất không cam lòng. Tính cách của gã ngay thẳng, căn bản là không để ý đến Hoàn Nhan Liệt đang ở ngay bên cạnh.

Một kẻ khác lại tươi cười nói:

- Ta xem là Sở Vương uất ức mới đúng. Bị hỏa dược nổ cho mặt xám mày tro, lại còn bị La Thanh Yên đuổi giết nữa. Ha ha...

Lấy sự thống khổ của người khác làm điều khoái hoạt cho mình. Cách này hiển nhiên rất có hiệu quả. Những dũng sĩ Hung Nô còn lại đều nhớ tới vụ Sở Thăng bị trả đũa, bị nổ tới toàn thân xám xịt thì rất buồn cười mà cười phá lên.

Hoàn Nhan Liệt lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Lấy mười bước mà cười trăm bước thì có cái gì đáng buồn cười đâu!

Nghe xong câu nói của Hoàn Nhan Liệt thì mọi người lại không cười nổi nữa. Một dũng sĩ Hung Nô có lá gan khá lớn nhìn Hoàn Nhan Liệt đang bị thương phải băng bó, ôn hòa nói:

- Ta biết Hoàn Nhan tướng quân trong lòng không vui. Nhưng cũng không thể phát hỏa trên người chúng ta được!

Hoàn Nhan Liệt lập tức đứng lên, mắt hổ hiện ra tia sáng lạnh:

- Người vừa nói cái gì?

Hàn quang lãnh liệt, thân hình rắn chắc không kém gì một dũng sĩ khiến cho người Hung Nô này cũng chợt dạ. Gã hơi nóng đầu khúm núm nói:

- Thăng bại là chuyện thường của binh gia, Hoàn Nhan tướng quân không cần chú ý!

Một câu nói như u u mê mê của vị dũng sĩ Hung Nô này làm cho Hoàn Nhan Liệt tức giận đến đỏ cả mặt. Nhanh như chớp giật, chỉ thấy bàn tay to tướng của Hoàn Nhan Liệt đã vươn tới cổ của dũng sĩ Hung Nô đó rồi.

Ngay khi dũng sĩ Hung Nô còn chưa kịp đề phòng, chỉ nghe đến rắc một tiếng, cổ của gã đã trực tiếp bị Hoàn Nhan Liệt vụn gãy. Mắt gã vẫn trợn

trùng tròn xoe, hiển nhiên là chết không nhắm mắt được mà lại còn phần hận với Hoàn Nhan Liệt nữa.

- Hoàn Nhan tướng quân, sao người có thể giết Bác Nhĩ Kiệt được?

Hơn mười dũng sĩ Hung Nô còn lại đồng loạt đứng lên, trong mắt có chút khó hiểu, lại có chút tức giận, đồng thanh chất vấn.

Bọn họ là dũng sĩ chứ không phải những kẻ nhu nhược. Tuy rằng bọn họ sùng kính Hoàn Nhan Liệt từ tận đáy lòng, hơn nữa lại còn có phần sợ hãi, nhưng Hoàn Nhan Liệt dễ dàng giết một người Hung Nô như thế, bọn họ sẽ không ngồi yên không hỏi tới.

Hoàn Nhan Liệt cười lạnh nói:

- Ta bây giờ mà không giết hẳn thì sớm muộn gì hẳn cũng sẽ chết thôi!

Hơn mười người lại càng khó hiểu hơn:

- Hoàn Nhan tướng quân, vì sao người lại phải giết Bác Nhĩ Kiệt? Chẳng lẽ bởi vì hẳn nói ra những lời bất kính sao?

- Là bởi vì hẳn nhìn thấy những gì không nên thấy!

Hoàn Nhan Liệt lộ ra nụ cười dữ tợn, quét mắt nhìn bọn họ, thâm ý rất rõ ràng.

Hơn mười dũng sĩ Hung Nô hơi nao nao, lập tức hiểu ra Hoàn Nhan tướng quân nói là có ý gì. Bọn họ kinh hoàng bừng tỉnh, nhưng lại cũng cười ha hả nói:

- Chúng ta vẫn cho rằng Hoàn Nhan tướng quân là đệ nhất dũng sĩ của Hung Nô, là dũng sĩ chân chính. Hóa ra Hoàn Nhan Liệt chỉ là một kẻ tiểu nhân thua rồi không đứng dậy được.

Trong tiếng cười của bọn họ có tiếng cười nhạo, có tiếng châm chọc, có cả nỗi ảm đạm vì tiền đồ của Hung Nô!

Hoàn Nhan Liệt không cần phải tiếp tục che giấu nữa, trực tiếp hất cái bát gỗ trong tay đi, lạnh lùng nhìn bọn họ:

- Nhiều lời vô ích, tất cả các người sẽ đều phải chết ở nơi đây hết!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 373

Hoang Vãng

Mọi người đều nhìn Hoàn Nhan Liệt bị cụt một tay, cười lạnh nói:

- Hoàn Nhan tướng quân, người cho rằng người đang trong cảnh bị thương, một mình người có thể địch nổi nhiều người chúng ta như vậy sao?

Hoàn Nhan Liệt cũng cười ha hả, cười đến mức không thềm kiêng nề gì nữa. Các dũng sĩ Hung Nô nhìn mà thấy u mê không hiểu nổi, không hiểu là Hoàn Nhan Liệt cười cái gì. Trong lòng tất cả bọn họ đều cho rằng Hoàn Nhan tướng quân dù có lợi hại đến thế nào đi nữa nhưng đã bị đứt rời một cánh tay rồi thì làm sao có thể địch nổi được hơn mười người đây?

Bỗng nhiên, tiếng cười của Hoàn Nhan Liệt ngưng lại, thần sắc có vẻ dữ tợn nhìn hơn mười tên thủ hạ. Chỉ nghe thấy trên người bọn họ có tiếng kêu cầu nhau, mỗi người thấy bụng có tiếng ọc ạch, rồi tiếp đó, bọn họ thấy đau bụng một cách kịch liệt, đau đến nỗi tê tâm liệt phế khiến cho bọn họ vô lực ngã lăn ra đất.

Bọn họ kinh hoàng bừng tỉnh đại ngộ. Sau đó, tất cả đều trừng mắt hổ, phần hận nhìn Hoàn Nhan Liệt luôn ra vẻ quang minh lỗi lạc:

- Hoàn Nhan tướng quân, người thật là hèn hạ. Không ngờ người lại hạ độc. Uống cho người là đệ nhất dũng sĩ của Hung Nô chúng ta. Chúng ta thật là mắt chó đui mù mới đi theo người!

Hoàn Nhan Liệt dường như không nghe thấy lời nói của bọn hắn, cười dữ tợn, nói:

- Các người hãy an tâm mà đi đi. Ta sẽ xử lý tốt chuyện hậu sự cho các người.

- Hung Nô chúng ta sắp diệt vong rồi. Hung Nô sắp diệt vong rồi!

Hơn mười người Hung Nô cùng kêu lên hai tiếng rồi tắt thở mà chết.

Hoàn Nhan Liệt khoanh tay đứng nhìn, đứng ngay trong miếu hoang, gấn từng chữ một:

- Ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào phá hoại thanh danh của Hoàn Nhan Liệt ta, phá hư khí thế của đại quân Hung Nô. Các người phải chết thì mới có ý nghĩa đó!

Ban đêm tràn ngập mùi máu tươi, Hoàn Nhan Liệt cũng không muốn dừng lại ở ngôi miếu đổ nát toàn thi thể người Hung Nô nữa. Y cô độc tiến vào trong bóng đêm, một mình đi về phía Vương đình Hung Nô.

Trước cửa thành Hàm Đan là cảnh sắc hoang vu, tường thành cao cao bằng cự thạch đứng sừng sững, có vẻ như rất uy vũ, nhưng dưới thành không một bóng người. Gió nhẹ khẽ thổi, làm bay đám lá vàng rơi rụng lả tả. Tình cảnh vô cùng thê lương.

Trước kia thành Hàm Đan phi thường náo nhiệt. Hôm nay cũng là cảnh vật như thế mà Triệu Tử Văn đứng từ xa nhìn lại thành Hàm Đan trước mắt, trong lòng lại không khỏi có chút cảm khái. Động loạn lần này xem ra thật sự là không nhỏ, không ngờ lại biến thành Hàm Đan thành thê lương như thế.

- Tướng công, chúng ta phải tiến vào sao?

Dư Tư Lãng cười cười đứng bên cạnh hẳn, nũng nịu hỏi.

Dư Tư Lãng hôm nay mặc một bộ đồ màu hồng phấn, lông mày kẻ đen, mặt hoa da phấn, bụng hơi nhô cao, bộ dáng một tiểu phụ nhân điển hình. Triệu Tử Văn nhìn Lãng Nhi hôm nay mặc rõ đẹp mà cười nói:

- Vẫn là chờ liên hệ được với Điền Hồ cái đã rồi hãy tính toán tiếp.

Dư Tư Lãng có phần bận tâm, hỏi han:

- Tướng công, các nàng Bảo Nhi có an toàn không?

Trong số những hồng nhan tri kỷ của Triệu Tử Văn, quan hệ của Lý Bảo Nhi và Dư Tư Lãng là tốt nhất. Lúc trước khi Triệu Tử Văn rời khỏi Hàng Châu, đi đến Hàm Đan, Dư Tư Lãng và Lý Bảo Nhi sớm chiều nương tựa lẫn nhau. Cảm tình giữa hai vị tiểu thư này đương nhiên là vô cùng thâm hậu.

Thành Hàm Đan vắng vẻ hoang tàn, bên trong cũng là nguy cơ tứ phía. Hạng Long Uyên chắc đã về đến Hàm Đan, có thể chính là đã dự mưu ra đại âm mưu nữa. Triệu Tử Văn nghĩ đến thế cục tiếp theo, một lúc lâu sau mới đáp:

- Điền Hồ đã đưa Bảo Nhi các nàng an toàn rời đi rồi. Hôm nay hẳn là có thể gặp mặt được bọn họ.

Như Triệu Tử Văn đã liệu, lúc trước khi thành Hàm Đan có biến động, Điền Hồ liền suất lĩnh kỵ binh hoàn bảo hộ mấy người Bảo Nhi ra khỏi thành, trong đó còn bao gồm cả gia quyến của Tô Thái sư, Tân học sĩ các vị đại nhân khác.

Mà tin tức Điền Hồ lao ra khỏi thành Hàm Đan đã lập tức dùng bồ câu đưa tin cho Triệu Tử Văn biết. Trên đường trở về Hàm Đan, Triệu Tử Văn đã nhận được bồ câu đưa tin của Điền Hồ.

Suốt trên đường đi bình an vô sự, đội ngũ của Triệu Tử Văn thuận lợi đến Hàm Đan. Có điều thế cục ở Hàm Đan hiện nay đến cả Điền Hồ cũng không mấy rõ ràng, Triệu Tử Văn không dám tùy tiện vào thành, để chờ gặp mặt Điền Hồ đã rồi mới tính toán tiếp được.

Nghĩ đến Đại tiểu thư và Bảo Nhi các nàng, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy ấm áp, có chút sốt ruột muốn trông thấy bọn họ.

Dư Tư Lăng xấu hổ lôi kéo cổ tay của Triệu đại nhân, vô cùng thân thiết nói:

- Tướng công, để sau khi giải quyết xong động loạn ở Hàm Đan, chúng ta về Hàng Châu thành thân nhé. Huynh có chịu không?

Sau khi bình định phản đảng, còn có Hung Nô như hổ rình mồi. Trận chiến với Hung Nô sớm muộn gì cũng xảy ra, trong lòng Triệu Tử Văn thầm cười khổ nhưng hẳn cũng không muốn phá vỡ giấc mộng tốt đẹp của tiểu ny tử, khẽ cười nói:

- Ủ, chờ khi sự tình chấm dứt, chúng ta sẽ về Hàng Châu bá đường thành thân.

Bụng của Lăng Nhi ngày càng lộ rõ, nhưng đến tận giờ vẫn chưa có danh phận gì, trong lòng Triệu Tử Văn quả thực có chút áy náy. Chỉ hi vọng sau khi mọi chuyện cần làm kết thúc, sẽ có thể cùng với Lăng Nhi sống một

cước đời yên tĩnh. Ánh mắt của hắn nhìn Lăng Nhi rất dịu dàng, rất yêu thương.

Dư Tư Lăng tâm tư thông minh, hiểu được ý nghĩ trong lòng hắn, kéo cánh tay hắn, mặt ửng hồng, cười nói:

- Tướng công, Lăng Nhi thực ra không vội gì đâu. Chỉ cần Lăng Nhi có thể ở cùng tướng công là đã thấy mãn nguyện rồi!

- Nha đầu ngốc!

Triệu Tử Văn ôm lấy nàng, trù mến nói.

- Các người nha, lại đang liếc mắt đưa tình rồi!

Thanh âm kiều mỹ truyền vào tai hai người, Dư Tư Lăng lập tức đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu, giậm chân gặt gông:

- Mộ Phi, tở lại giểu cợt muội rồi!

Lương Mộ Phi bước đều đi về phía này, nhìn qua dáng người mảnh mai lay động, bộ ngực nhấp nhô, cực kỳ đáng chú ý, Triệu Tử Văn nhìn hồ mị tử xinh đẹp mà không khỏi tâm thần nao loạn.

- Tử Văn,

Lương Mộ Phi liếm láp đôi môi đỏ mọng đầy khêu gợi, quyến rũ nói:

- Kỵ binh đoàn của chàng đâu rồi?

Triệu Tử Văn hơi nao nao, thần sắc lại vui vẻ, vội vàng đi về phía doanh trường xa xa.

- Lăng Nhi, chúng ta cũng đi đi.

Lương Mộ Phi khẽ cười nói với Lăng Nhi mặt đỏ bừng còn chưa nhạt màu đi được.

Dư Tư Lăng gật đầu, vội vàng đi theo sau tướng công, khẽ di chuyển lại lộ bụng ra, nên nàng đi rất chậm rãi.

Doanh trường của hơn hai trăm người cũng không tính là lớn. Doanh trường dựng ở bên một sườn núi nhỏ, rất bí mật, không dễ gì phát hiện được ra. Từ rất xa đã nhìn thấy bên cạnh doanh trường có nhiều hơn vài trăm người, trông rất rõ ràng. Triệu Tử Văn mắt sắc, liếc một cái đã nhận ra Điền Hồ chính là đang đi đầu. Điền Hồ vẫn như trước đây, mập mạp lạch bà lạch bạch.

- Điền huynh!

Triệu Tử Văn vẫy vẫy tay, nói với vẻ hưng phấn.

Điền Hồ nghe được tiếng gọi, xoay người lại, nhìn thấy Triệu đại nhân vẫn khô ngô hùng vĩ, cười ha hả, tiến lên đón tiếp, nói:

- Triệu huynh, đã lâu không gặp, vi huynh cũng có chút nhớ người!

Triệu Tử Văn nghe được mà nổi cả da gà, liếc mắt khinh bỉ nói:

- Người có mà nhớ phu nhân nhà người thì có!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 374

Đi Trước Kỳ Binh Đoàn

Tham kiến Triệu tướng quân!

Hộ vệ phía sau Điền Hồ, nhìn thấy người đi tới là Triệu Tử Văn thì vội vàng cung kính thi lễ nói.

Tướng sĩ của Kỳ binh đoàn còn chưa tới, mà Điền Hồ chỉ mang theo hơn một trăm thân binh tiến đến hội họp với Triệu Tử Văn thôi.

Điền Hồ nghe thấy ý tưởng như thiên mã hành không trong lời nói của Triệu Tử Văn thì sau khi hơi ngạc nhiên lại cười ha hả nói:

- Triệu huynh vẫn khôi hài như thế!

Sau đó, ánh mắt Điền Hồ chuyển hướng sang Dư Tư Lãng đang đứng phía sau, vẻ mặt dần dần trở nên kinh ngạc.

Dư Bộ khoái mất tích, Điền tướng quân đã phải hỗ trợ tìm kiếm khắp mọi nơi. Y có tìm khắp Đại Kinh cũng không tìm được ra vị Triệu phu nhân đang ôm bụng bầu này, nay gặp lại Dư Tư Lãng đang tùm tùm cười đứng ngay trước mặt, sao lại có thể không kinh hãi được cơ chứ? Trong lòng y thầm nghĩ, "Triệu huynh làm sao mà tìm được nàng ta nhỉ?"

Triệu Tử Văn không nhắc gì tới Lãng Nhi trong thư cả, cho nên khi thấy thần sắc của Điền Hồ thì đương nhiên hiểu được điểm kinh ngạc của y, cũng không chờ y hỏi liền cười nói:

- Lãng Nhi là ta tìm được ở Tây Lương.

Tây Lương? Điền Hồ vừa nghe lập tức bừng tỉnh đại ngộ, bảo sao tìm khắp Đại Kinh cũng không tìm được nàng, hóa ra là đi Tây Lương. Có điều là Dư Bộ khoái này đi Tây Lương để làm gì ta?

Dư Tư Lãng nghe thấy mẫu đối thoại của tướng công và Điền Hồ thì mặt hồng lên cúi thấp đầu. Dù sao lúc trước cũng thật sự là lỗi của mình khi đột

ngột rời đi, làm hại tướng công phải lo lắng cho mình mãi.

Nhìn thấy bộ dạng Dư Bộ khoái giống như một tiểu tặc phụ làm sai chuyện gì, đầu cúi thấp thì Điền Hồ thầm cười trộm, tán thưởng thủ đoạn của Triệu huynh. Y lại hỏi:

- Điện hạ có ở trong quân không?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Điện hạ hôm nay thân thể không tốt, đang ở trong quân. Ta đã an bài cho người ở lại một khách điểm bí mật, còn phái người ở lại đặc biệt bảo hộ rời.

Điền Hồ không tiếp tục đề tài này nữa. Ánh mắt của y vừa chuyển, đột nhiên nhìn thấy Các chủ Quân Phương Các Lâm Mộng Phi!

Lâm Mộng Phi này làm sao lại ở đây nhỉ? Điền Hồ lại tròn tròn cả mắt, trong lòng rất ngạc nhiên. Y nhớ lại thì là Triệu tướng quân bị tuyển làm Phò mã Tây Lương. Nhưng mà Hưng Bình công chúa lại cùng hãnh trở về Hàm Đan cơ mà. Thế Hưng Bình công chúa bây giờ ở đâu? Điền Hồ đưa mắt tìm kiếm khắp nơi cũng chỉ thấy hai nữ tử là Dư Tư Lăng và Lâm Mộng Phi.

Chẳng lẽ là... Điền Hồ đột nhiên nhận ra được cái gì, đôi mắt chột mở lớn, tròn xoe nhìn Triệu Tử Văn một cách khó tin, cũng không biết nên nói cái gì mới có thể biểu đạt được tâm tình lúc này nữa.

Triệu Tử Văn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Điền tướng quân thì trong lòng không khỏi cười trộm. Hãnh ý vị thâm trường gật đầu, coi như cho Điền Hồ một cái đáp án chính xác và rõ ràng.

Dù sao Điền Hồ cũng là người chưa gặp qua những tình huống tương tự, ánh mắt của y lại chuyển sang nhìn Lâm Mộng Phi, kinh ngạc đến độ đầu óc mờ mịt. Nhưng y không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền nói:

- Hóa ra là Hưng Bình công chúa, tại hạ không đón tiếp từ xa được, mong công chúa thứ tội.

- Tham kiến Hưng Bình công chúa!

Cận vệ phía sau Điền Hồ vội vàng đồng loạt ôm quyền nói.

Lương Mộ Phi vẫn duy trì nụ cười đăm nhặt như trước, dường như là không nhận ra Điền Hồ. Nàng không nhanh không chậm đáp:

- Điền tướng quân và các vị tướng sĩ, không cần đa lễ.

Lâm Các chủ đột nhiên lại trở thành Hưng Bình công chúa, trò ảo thuật này cũng thật là quá nhanh đi. Điền Hồ thầm tự nhủ, cũng không biết là rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì nữa. Càng ly kỳ hơn chính là, Hoàng thượng để cho Triệu huynh đi cùng Bát Hoàng tử điện hạ đến Hưng Khánh ứng tuyến Phò mã. Làm sao lại đảo ngược lại là hẳn lên làm Phò mã cơ chứ?

Thấy Điền đại tướng quân không ngừng nhăn trán, nghĩ chuyện này chuyện nọ, Triệu Tử Văn liền chuyển sang chủ đề khác, nghiêm mặt hỏi:

- Hiện giờ thế cục Hàm Đan như thế nào? Có tin tức gì của Hoàng thượng không?

"Cái vị trí Phò mã này để cho người khác làm vẫn tốt hơn là để cho Triệu huynh. Giờ Triệu huynh lại là Phò mã của Tây Lương, thật sự là thân phận hiển hách!" Điền Hồ nghĩ xong xuôi mới biến sắc, nhướn mày nói:

- Hoàng thượng và rất nhiều đại thần bị nhốt trong hoàng thành. Hoàng thượng dường như là bệnh nặng hơn. Chúng ta phải mau chóng tìm cách cứu viện Hoàng thượng!

Triệu Tử Văn hiểu được, văn võ bá quan bị nhốt, thế lực phía sau đương nhiên là muốn để cho bách quan tôn phụng y lên ngôi Hoàng đế. Trong số quan viên bị vây có cả Tô Thái sư, Tần học sĩ và Lễ bộ Thượng thư Lý Cách Phi. Mà văn võ bá quan bị nhốt lại, hiển nhiên là đã sớm có dự mưu rồi.

Tô Thái sư và Tần học sĩ với Triệu Tử Văn là hảo hữu tri kỷ. Còn Lý Cách Phi lại là nhạc phụ của hắn. Lúc này đây không chỉ có là phải bình ổn lại động loạn mà còn phải bảo vệ cho bọn họ được chu toàn nữa. Có thể thấy được những gian nan trong đó rất lớn.

Dư Tư Lăng nhìn khuôn mặt tuấn lãng ngăm ngăm đen của Triệu Tử Văn. Thần sắc hắn cương nghị nhưng vô cùng chăm chú. Nàng rất thích nhìn dáng vẻ tướng công đang nghiên cứu cân nhắc sự tình. Nàng cũng không quấy rầy, đôi mắt đẹp chỉ si ngốc nhìn Triệu Tử Văn đang âm trầm suy tư.

Lương Mộ Phi giỏi văn giỏi võ cẩn thận nghe lời bọn họ nói, hy vọng có thể bày mưu tính kế giúp Tử Văn, giải bớt mối sầu lo cho hắn.

Triệu Tử Văn rất nghiêm túc nói:

- Thành Hàm Đan hoang vắng như thế, đó không phải là một thế lực có thể tạo ra được. Chúng ta tùy tiện đi vào, chỉ sợ sẽ thành cá trong chậu. Hiện giờ chúng ta trước hết là phải nghĩ kỹ đối sách, không thể hành động thiếu suy nghĩ được!

Điền Hồ rất lo lắng cho sự an nguy của Hoàng thượng, nhưng y cũng hiểu được là có vôi cũng không giải quyết được gì. Y cười cười nói:

- Triệu huynh nói có lý. Chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn mới có thể bình định được động loạn.

- Chỉ có điều,

Điền Hồ lại đổi giọng nói:

- Chỉ có điều không biết là trong thành Hàm Đan, ngoài thế lực của An Vương ra còn có thế lực nào nữa.

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Tử Văn đột nhiên sáng lên. Hắn rất nhanh bỏ qua, lãnh đạm nói:

- Điền huynh, người cứ yên tâm đi, một ngày nào đó sẽ tra ra được manh mối thôi.

Dư Tư Lãng đang luôn luôn nhìn chăm chăm vào hắn, cảm giác được giữa hai đầu lông mày của tướng công thoáng một tia thần sắc âm trầm làm người ta rất khó phát hiện ra thì không khỏi nhẹ giọng nói:

- Tướng công, huynh sao vậy?

Dư Tư Lãng từng động tác giơ tay nhắc chân, đôi mắt như làn thu thủy duyên dáng, ôn nhu như nước chảy. Triệu Tử Văn nhìn tiểu ny tử mê người này, trấn an:

- Tướng công không sao đâu. Đừng lo lắng.

Triệu phu nhân bây giờ đã không còn là Dư Bộ khoái oai phong như ngày xưa nữa. Điền Hồ không khỏi cảm thán cho sự đáng sợ của tình yêu nam nữ.

Lương Mộ Phi biết chắc chắn về mặt tâm lý là Triệu Tử Văn có chuyện, nhưng Tử Văn lại không muốn nói ra với ai, cũng giống như thân thể của hắn vậy. Lương Mộ Phi thần sắc có vẻ u oán, muốn nhìn xem chuyện gì đang chôn giấu dưới đáy lòng của Triệu đại nhân.

- Vũ Tình các nàng vẫn khỏe chứ?

Triệu Tử Văn nghĩ đến Bảo Nhi các nàng, trong lòng rất nhung nhớ, vội vàng hỏi.

Điền Hồ cười nói:

- Các nàng có Kỵ binh đoàn bảo hộ, rất an toàn!

- Kỵ binh đoàn? Là cái gì Kỵ binh đoàn?

Phía sau doanh trướng đột nhiên có một thiếu niên nhảy ra, sau lưng y đeo một cây ngân thương, hưng phấn giơ tay nói:

- Có phải là Kỵ binh đoàn của Triệu tướng quân không?

Dư Tư Lãng và Lương Mộ Phi nhìn Nhạc Phá Nô hưng phấn đến nỗi đỏ cả mặt thì mím môi môi anh đào, cười hì hì. Nhạc Phá Nô này đôi lúc thật giống một tiểu hài tử không lớn lên nổi.

Triệu Tử Văn sớm đã quen với cái thói chỉ e thiên hạ không loạn của Nhạc Phá Nô, tức giận nói:

- Người mò mẫm ăn nói linh tinh gì đó? Luyện võ tử tế cho ta đi.

Nhạc Phá Nô sợ nhất là Triệu tướng quân, nghe nói thế lập tức ngậm miệng lại, lắp bắp nói:

- Triệu tướng quân, ta cũng chỉ là tò mò thôi mà.

Trên đường quay về Hàm Đan, Triệu Tử Văn cũng đã bắt đầu huấn luyện Nhạc Phá Nô. Huấn luyện hàng ngày không phải là gió thổi thì cũng là dầm mưa phơi nắng, trực tiếp huấn luyện hãn, cho nên hiện giờ Nhạc Phá Nô cứ nhìn đến vẻ mặt cương nghị của Triệu tướng quân là đã thấy sợ hãi rồi.

Ánh mắt Điền Hồ lập tức nhìn về phía thiếu niên lưng đeo ngân thương này. Chỉ thấy thiếu niên có một anh khí kinh người, một đôi mắt hắc bạch phân minh, di chuyển rất nhanh, có vẻ cực kỳ linh mẫn.

Quả là một thiếu niên bất phàm! Điền Hồ thầm tán thưởng, đồng thời cũng đoán được tương lai tiền đồ của Nhạc Phá Nô không thể khinh thường được. Cũng không biết là thiếu niên này là ai nữa, chẳng lẽ lại là con tư sinh của Triệu huynh? Nhưng mà cũng không giống, hơn nữa tuổi tác cũng chênh khá lớn.

Điền Hồ hỏi:

- Vị này chính là?

Triệu Tử Văn a lên một tiếng, đáp:

- Đây là tân binh ta thu cho Kỵ binh đoàn.

Tân binh? Điền Hồ ngạc nhiên nói:

- Không phải là thu được từ Tây Lương đấy chứ?

Ánh mắt của y theo bản năng nhìn về phía Lâm Mộ Phi, Các chủ Quân Phương Các đột nhiên trở thành Hưng Bình công chúa. Chẳng lẽ đều là kỳ ngộ của Triệu đại nhân ở Tây Lương sao?

Lương Mộ Phi đương nhiên hiểu được thâm ý trong ánh mắt của Điền Hồ. Có điều kỳ ngộ của bản thân mình và Tử Văn làm sao có thể nói một hai câu là hết được, cho nên nàng chỉ đành trầm mặc.

Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Nhạc Phá Nô này là ta gặp được ở Tây Lương.

Nghe thấy Triệu tướng quân không có nhắc lại chuyện huấn luyện, Nhạc Phá Nô không dám hé răng ra nữa, rất sợ lại chọc tới Triệu tướng quân thì hôm nay lại bị bắt gian khổ huấn luyện một lần nữa. Cho dù là Nhạc Phá Nô muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng dù sao y cũng mới chỉ là một đứa trẻ ít tuổi ham chơi, y vẫn hy vọng được chơi nhiều hơn một chút.

Quả thực Điền Hồ rất kinh ngạc, lại cảm thán chuyển đi này tới Tây Lương của Triệu đại nhân thật sự là rất có thu hoạch. Tìm được Triệu phu nhân Dư Bộ khoái, ôm mỹ nhân về, lại còn thu được một tân binh có tiền đồ vô lượng như vậy nữa.

- Tướng công, chúng ta mau đi gặp Bảo Nhi đi?

Dư Tư Lăng có chút nóng vội, ôn nhu hỏi.

- Ừ, chúng ta đi nào.

Triệu Tử Văn cười nói, ánh mắt lại nhìn sang Điền Hồ:

- Điền huynh, chúng ta tới nơi Kỵ binh đoàn hạ trại nhé.

Lương Mộ Phi luôn tùy tiện nghe thấy sắp phải đi gặp mấy hồng nhan tri kỷ khác của Tử Văn thì vẻ mặt có vẻ xấu hổ.

Lúc trước là Các chủ Quân Phương Các ở Hàng Châu nổi danh vang dội. Người Hàng Châu không ai là không biết Lâm Mộ Phi cả. Lương Mộ Phi đột nhiên lại đi gặp mấy vị hồng nhan tri kỷ ở Tiền Đường của Tử Văn

bằng thân phận của Triệu phu nhân thì lập tức có cảm giác là lạ, không khỏi đỏ mặt lên.

Nàng khó khăn nói:

- Tử Văn, thiếp định quay về doanh trường nghỉ tạm.

Dư Tư Lãng lại nhất định kéo nàng lại, không cho rời đi, ôn nhu nói:

- Mộ Phi, Bảo Nhi và Vũ Tình các nàng, tỷ đều quen hết. Tỷ cũng không thể không gặp các nàng được.

Lương Mộ Phi không dám động mạnh, sợ lại thương tổn tới Lãng Nhi. Nàng đành để mặc Lãng Nhi kéo tay đi. Triệu Tử Văn nhìn Mộ Phi nói:

- Mộ Phi, nàng là Hưng Bình công chúa, lại còn sợ gặp người khác sao?

Hưng Bình công chúa của Tây Lương lại sợ các vị tiểu thư? Quả thật là khó coi! Lương Mộ Phi vốn là tính tình cởi mở, nghe thấy Tử Văn khích tướng thì sự ngượng ngùng lập tức được cởi bỏ, hừ nhẹ nói:

- Đi thì đi!

Triệu Tử Văn cười phá lên, lại nói với Cao thống lĩnh của binh sĩ Tây Lương phía xa xa, hô to:

- Cao thống lĩnh, các người ở đây chờ đợi. Ta đi một chút sẽ trở lại ngay. Nếu có động tĩnh gì, phóng phi tiễn báo cho ta biết.

- Tuân lệnh tướng quân!

Cao thống lĩnh lên tiếng đáp ứng. Tướng sĩ Tây Lương đang thao luyện, còn Cao thống lĩnh thì lại nhàn nhã đứng một bên. Có điều, tâm trạng của gã cũng không rảnh rỗi đến vậy. Nhìn thành Hàm Đan thê lương, gã tin tưởng chắc chắn rằng nơi này đã phát sinh đại sự. Đến lúc đó Phò mã gia cần phải đấu tranh anh dũng, chính mình lại không thể cãi lệnh được, nói không chừng cái mạng nhỏ đến mất ở nơi này mất.

Cao thống lĩnh nhất như chuột này cũng không muốn chôn xương nơi xứ người, trong lòng âm thầm tính toán, tìm lý do nói khéo với công chúa và Phò mã gia, sau đó dẫn quân quay về thành Hưng Khánh.

Phó thống lĩnh biết rõ những tính toán của Cao thống lĩnh, trong lòng càng thêm khinh miệt gã là kẻ nhát gan. Còn Triệu Tử Văn thì cho dù biết cũng sẽ không thèm để ý. Hơn hai trăm binh lính Tây Lương này không thể coi như là một đội quân đẹp được. Đối với chiến cuộc thì có cũng được mà

không cũng không sao. Triệu Tử Văn đặt cược toàn bộ vào Kỵ binh đoàn đang sở hữu Gia Cát liên nỗ kia.

Dư Tư Lãng tươi cười lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Lương Mộ Phi, đi theo sau Triệu Tử Văn. Khi Triệu Tử Văn sai bước lên chiến mã, hẳn rất nhẹ rất nhẹ ôm thân Lãng Nhi kéo lên, đặt nàng ngồi ở phía trước. Lãng Nhi bụng to ùn ùn xấu hổ tựa vào người tướng công. Lương Mộ Phi cười tuấn mã còn lại, giục ngựa chạy theo bên cạnh Triệu Tử Văn.

- Triệu tướng quân, ta có thể đi cùng không?

Nhạc Phá Nô đi đến giữ ngựa của Triệu Tử Văn lại, ánh mắt tràn ngập nỗi mong chờ, khúm núm nói.

Triệu Tử Văn gật gật đầu:

- Có thể, có điều người đừng có mang thêm phiền phức đến cho ta. Nếu không ta sẽ một cước đá bay người về đấy!

Nhạc Phá Nô vui mừng nướn mày, cao hứng hô to:

- Tuân mệnh!

Trong lòng y ước ao được nhìn thấy Kỵ binh đoàn của Triệu tướng quân rốt cuộc là một đội quân hùng mạnh tới cỡ nào. Y lập tức vội vàng lên ngựa chạy theo sau Triệu Tử Văn.

Đoàn người chậm rãi chạy về nơi đóng quân của Kỵ binh đoàn.

- Người nói chút xem, Lâm Mộ Phi sao đột nhiên lại trở thành Hưng Bình công chúa? Người làm sao lại trở thành Phò mã thế?

Điền Hồ cười ngựa, đột nhiên lại gần Triệu Tử Văn nói nhỏ, tiếng nói giảm thiểu cứ như sợ Lương Mộ Phi nghe thấy.

Triệu Tử Văn cố tình suy nghĩ sâu xa, chậm rãi đáp:

- Chuyện này thì giờ cũng không tiện nói. Cứ để sau này ta sẽ giải thích lại cho người đi.

Thân thể của Mộ Phi, Dư Tư Lãng hiện giờ rõ ràng nhất. Mà chuyện tướng công và Mộ Phi cũng là một tay nàng tác hợp mà thành, cho nên từ đầu đến cuối chuyện này cũng chỉ có nàng là rõ nhất.

Thấy Triệu đại nhân cố ý lửng lơ thừa nước đục thả câu, hiển nhiên là không chịu nói, Điền Hồ lập tức chuyển mục tiêu sang hỏi Dư Tư Lãng:

- Dư Bộ khoái, người có biết chuyện này không?

Dư Bộ khoái? Dư Tư Lãng rất lâu rồi chưa nghe thấy có người gọi mình như thế, mà lại còn gọi ngay trước mặt tướng công mình nữa. Hai gò má nàng đỏ bừng lên, nàng vội vã nói:

- Điền tướng quân, ta đã sớm không làm Bộ khoái từ lâu rồi. Điền tướng quân gọi ta là Triệu phu nhân là được rồi.

Nói xong Dư Tư Lãng càng cảm thấy hai vành tai nóng rực lên.

Dư Bộ khoái trước kia kiêu ngạo ương ngạnh là thế không ngờ lại trở nên thẹn thùng như vậy, thật sự là quá kỳ quái! Điền Hồ ghen lại, cố nhịn cười đến nỗi mặt đỏ bừng, không dám cười ra tiếng. Y cũng không tiện lại hỏi lại nữa. Không khéo lại làm cho vị Triệu phu nhân này phải tìm một lỗ nẻ để chui vào mắt.

Quan trọng hơn nữa là, điều cần làm bây giờ là trước hết phải nghĩ được một đối sách thật là tốt. Làm sao mới có thể bình ổn được động loạn ----cứu Hoàng thượng ra. Lúc này Hoàng thượng đang nguy kịch, có điều cũng chưa đến mức nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng chỉ cần có di chiếu thông cáo thiên hạ là Hoàng thượng sẽ không còn tiếp tục có giá trị lợi dụng nữa. Đến lúc đó, Hoàng thượng chắc chắn sẽ bị hại chết chứ không nghi ngờ gì. Thần sắc của Điền Hồ nghiêm nghị trở lại, lại bắt đầu cân nhắc làm sao trong tình huống địch tối ta sáng mà chiếm được thế chủ động để chuyển bại thành thắng được.

Thành Hàm Đan hỗn loạn, Triệu Tử Văn cũng không phải là quá rõ ràng mà chỉ hiểu được đại khái. Giờ đây chỉ có thể tập kết thêm nhiều quân đội hơn để chuẩn bị phản kích thôi.

Ở một sườn núi cao cách xa ngoài thành Hàm Đan, có hơn một trăm doanh trướng cao cao.

Điền Hồ chỉ vào doanh trướng phía xa, nói:

- Đó chính là nơi Ky binh đoàn đóng quân.

Cho dù chưa tới Ky binh đoàn cũng đã có thể nghe thấy tiếng ngựa hí và tiếng hò hét của tướng sĩ huấn luyện.

Nhạc Phá Nô cứ ngóng cổ lên, nhìn đông nhìn tây, vừa thấy cũng biết là dạng thiếu niên nhà quê chưa lên tỉnh bao giờ. Sau khi Điền Hồ trông thấy

bộ dạng đó thì thâm than khế, cho dù là có tố chất cũng còn cần bồi dưỡng lâu nữa mới được.

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm quen thuộc, trong lòng lập tức dâng lên hàng ngàn hàng vạn lý tưởng hào hùng. Khi động loạn ở Hàm Đan kết thúc cũng là lúc suất lĩnh đạo Kỵ binh đoàn này đi đánh Hung Nô.

Đội ngũ càng đi càng gần, những tướng sĩ đang thao luyện lập tức nhận ra đội ngũ đang tiến lại. Bọn họ có chút cảnh giác, nắm chặt binh khí trong tay nhìn đội ngũ đang đến gần. Khi thấy người đi đầu chính là Điền tướng quân thì họ mới thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng ánh mắt của bọn họ chợt nhìn về phía một thân ảnh quen thuộc phía sau Điền tướng quân.

Hai ngàn tướng sĩ không khỏi sửng sốt một lúc lâu, rồi lập tức hét lên hưng phấn:

- Triệu tướng quân! Là Triệu tướng quân!

Hai ngàn tướng sĩ sầm sập chạy đến gần, chinh tề hưng phấn quỳ một gối xuống. Khôi giáp phát ra tiếng âm đồng loạt. Thanh thế khiến cho người ta phải sợ hãi, thẳng đến tận trời xanh. Bọn họ dùng toàn bộ khí lực của mình hô vang:

- Tham kiến Đoàn trưởng!

Nhạc Phá Nô từ đầu đã bị giật mình, tiếp theo trong mắt lại hiện ra vẻ hưng phấn, lại cảm thấy Kỵ binh đoàn còn kinh khủng hơn, cường đại hơn cả tưởng tượng của bản thân mình nữa. Chỉ cần khí thế bá đạo này thôi cũng đã đủ làm cho địch nhân phải sợ hãi rồi.

"Đây là Kỵ binh đoàn của Tử Văn ư? Thật là một cánh quân vô địch!" Đôi mắt Lương Mộ Phi đánh giá những tướng sĩ Kỵ binh đoàn đang quỳ trên mặt đất. Bọn họ có một sát khí sắc bén và linh hoạt mà không phải bất kỳ tướng sĩ bình thường nào cũng có thể so sánh được. Bất chợt nàng lại nghĩ đến đám hắc võ sĩ, thủ hạ của Các chủ, trong lòng thầm cân nhắc, chỉ sợ hắc võ sĩ cũng căn bản không chịu nổi một kích của Kỵ binh đoàn.

- Tướng công, đây là Kỵ binh đoàn do huynh huấn luyện ra sao?

Dư Tư Lăng nhẹ giọng hỏi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chẳng lẽ muội không tin là tướng công của muội có thực lực này sao?

Dư Tư Lãng then thừng nói:

- Mọii đương nhiên là tin tưởng tướng công rồi.

Lãng Nhi đang có bầu, Triệu Tử Văn không dám phóng nhanh hơn. Hắn vẫn cười ngửa với tốc độ chậm rãi như trước, không quên nói bên tai Lãng Nhi:

- Lãng Nhi, mọii với Mộ Phi đi cùng nhau nhé. Để ta đi gặp Kỳ binh đoàn đã.

Dư Tư Lãng biết nữ nhi không tiện xuất hiện trong quân, nên gật đầu đồng ý.

Triệu Tử Văn còn chưa chào hỏi với chúng tướng sĩ thì đã nghe thấy mấy tiếng gọi to duyên dáng vang lên:

- Tử Văn.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 375

Vui Mừng

Triệu Tử Văn tâm thần run lên, ánh mắt lập tức nhìn lại, chỉ thấy Hạ Bình dẫn đầu lao ra khỏi một doanh trường vừa vừa, thẳng tới hướng này.

Hạ Bình hôm nay mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, đôi mắt sáng hàm răng ngọc ngà, làn da tuyết trắng. Đôi mắt đẹp linh động vốn rất vui vẻ và đáng yêu, nhưng trong mắt Hạ Bình lại ngấn ngấn nước, bộ dạng rất đáng thương.

Lương Mộ Phi và Dư Tư Lăng đương nhiên là nhận ra Hạ Bình. Tiểu ny tử lung linh trong treo này chính là tiểu thư đồng bên người Đại tiểu thư của Hạ phủ. Chỉ có điều Lương Mộ Phi tâm tư kín đáo thầm cảm giác được Hạ Bình không đơn giản chỉ là một thư đồng như thế. Nhưng hôm nay cả hai thư đồng của Hạ phủ đã xác định chuyện chung thân, Lương Mộ Phi cũng không tiện tra xét thân thế của Hạ Bình. Vẫn cứ là mắt nhắm mắt mở thì hay hơn.

Trong doanh trường, những thân ảnh xinh đẹp không ngừng hiện ra. Hạ Vũ Tình, Lý Dịch An, Tô Uyển Nhu, Lý Bảo Nhi, tất cả những hồng nhan tri kỷ của Triệu Tử Văn ở thành Hàm Đan không ngờ đều tụ họp đông đủ.

Năm vị tiểu thư khoe mắt đầy lệ quang. Đại tiểu thư nước mắt tuôn rơi, đôi mắt đẹp tràn ngập nhu tình sáng lạn.

Năm vị tiểu thư do Đại tiểu thư cầm đầu, trong đó, Đại tiểu thư dịu dàng như nước, Hạ Bình thanh thuần đáng yêu, Lý Dịch An tài trí động lòng người, Lý Bảo Nhi nhu thuận khéo léo, Tô Uyển Nhu huệ chất lan tâm. Năm nữ tử tính cách bất đồng nhưng ai nấy đều mặt mày như vẽ, dáng người thướt tha, làm người ta nhìn mà đỏ cả mắt.

Nhạc Phá Nô chưa từng nhìn thấy nhiều nữ tử tuyệt mỹ như thế. Hai mắt y mở thật to ra nhìn. Y lại chú ý thấy ánh mắt của tất cả năm vị tiểu thư đều thâm tình đọng lại trên người Triệu tướng quân thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ, "Năm vị tiểu thư này không phải tất cả đều là "Triệu phu nhân" đấy chứ?"

- Điền tướng quân, các nàng đều là phu nhân của Triệu tướng quân ư?

Nhạc Phá Nô đi tới bên cạnh Điền Hổ, thử hỏi.

Đối với Triệu tướng quân phong lưu đa tình, Điền Hổ hiểu là có hâm mộ cũng không ăn thua, ý vị thâm trường cười nói:

- Có thể nói là như vậy.

- Có thể nói là như vậy ư?

Nhạc Phá Nô hơi ngạc nhiên, tiếp đó lại thán phục nói:

- Triệu tướng quân thật là có phúc khí!

Điền Hổ liếc mắt xem thường:

- Tiểu hài tử thì biết cái gì. Về phương diện này thì phải có học vấn lớn mới được!

Học vấn? ... Nhạc Phá Nô đang tuổi thanh niên, lập tức hiểu ra ý Điền tướng quân muốn nói cái gì, cười cười tỏ vẻ đã hiểu:

- Mỗi người đều có chỗ khó xử riêng nha...

Dư Tư Lăng nghe thấy bọn họ đang hạ giọng nói xấu tướng công thì trong lòng thầm cười phì. Nhưng nhìn đến năm vị tiểu thư đứng cách đó không xa thì vẻ mặt nàng có chút xấu hổ, bởi vì bụng mang thai hơi lớn nên thật sự có chút khó chịu.

Nhìn thấy Triệu tướng quân tương hợp với mấy vị hồng nhan tri kỷ, các tướng sĩ Ky binh đoàn đều đè nén cảm xúc kích động trong lòng xuống, chờ khi Triệu tướng quân và năm vị Triệu phu nhân hàn huyên xong sẽ lại đến tụ họp với hẳn.

Người ý lại Triệu Tử Văn nhiều nhất là Hạ Bình, lập tức nhào trong lòng hẳn, ôm vòng eo hổ, nghẹn ngào nói:

- Huynh là cái đồ bại hoại. Một phong thư cũng không thèm gửi cho người ta, hại người ta ngày nào cũng nhớ huynh...

Nói xong, Hạ Bình giơ đôi bàn tay trắng nõn như phấn đánh vào ngực Triệu đại nhân. Đối với thân thể rắn chắc của Triệu Tử Văn thì mấy đấm tay nhỏ bé của Hạ Bình không nghi ngờ gì là gãi ngứa cho hãn mà thôi. Hãn ôm Hạ Bình vào lòng, dịu dàng nói:

- Ở Tây Lương huynh có rất nhiều chuyện phải xử lý, có chút bận rộn mà. Với lại, ta chẳng phải là đã trở về rất nhanh chóng đó sao?

Hạ Bình nghe rồi thì cau cái mũi ngọc đáng yêu, sẵn giọng nói:

- Còn nói là nhanh nữa. Đều hơn một tháng rồi!

- Vâng, vâng, vâng, là ta không đúng rồi!

Triệu Tử Văn dịu dàng lau nước mắt ở khóe mi Hạ Bình. Đối với tiểu nha đầu ngang ngược này, hãn chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi.

Đối với động tác vô cùng thân thiết của Tử Văn, Hạ Bình ngượng ngùng khuôn mặt đỏ ửng. Nhưng nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, lại có chút sốt ruột nắm cánh tay Triệu Tử Văn nói:

- Tử Văn... Hoàng thượng bị nhốt trong hoàng thành rồi. Huynh phải nghĩ cách cứu người ra.

- Ta sẽ...

Triệu Tử Văn nghiêm mặt đáp. Ánh mắt của hãn đang nhìn về Hạ Vũ Tình đang chậm rãi đi tới. Hãn nhìn Đại tiểu thư hai má như ngọc, xuân ý nhàn nhạt giữa hàng mi thì không khỏi lộ ra nụ cười xấu xa.

Đại tiểu thư bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của hãn nhìn mình thì thân thể khẽ run lên, hờn dỗi nói:

- Đồ phóng đảng!

Đang trước mặt mọi người nên Triệu Tử Văn cũng không thể trái ôm phải ấp được, bằng không thì cũng thật sự là trọn đời mang danh dâm tặc mất. Hãn kéo bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ Tình qua, cười ha hả, nói:

- Đại tiểu thư, có phải là không nhớ gì đến ta phải không?

- Ai mà nhớ tên quý hoa tâm chàng chứ...

Đại tiểu thư cảm thụ được nhiệt lực trong lòng bàn tay của hãn, khuôn mặt đỏ bừng lên, khẽ giậm chân, quay đầu đi chỗ khác.

Hạ Vũ Tình muốn thoát ra khỏi bàn tay thô kệch của Triệu Tử Văn, nhưng hãn lại cố tình nắm chặt hơn, thần sắc vô cùng kiên định, cực kỳ bá

đạo. Đại tiểu thư trong lòng cảm thấy ngọt ngào, không lay chuyển được hẳn chỉ còn biết thẹn thùng vô hạn cúi thấp đầu. Trước giờ Đại tiểu thư đều tâm khẩu bất nhất, Triệu Tử Văn đương nhiên hiểu rõ. Hẳn cười đến mức càng lúc càng tà dị, làm Hạ Vũ Tình hận không thể hung hăng đá cho hẳn vài cước được. Đây đang là trước Kỳ binh đoàn, đá Đoàn trưởng của bọn họ thì sau này để Tử Văn làm sao có thể tạo uy tín trước tướng sĩ Kỳ binh đoàn được? Đại tiểu thư nghiêm mặt lại, không thèm nhìn cái kẻ phóng đàng chỉ biết ức hiếp nàng nữa.

Ài, tiểu thư và Tử Văn luôn luôn thích cãi loạn như vậy, Hạ Bình thầm thở dài, cũng lại cười hì hì nói:

- Vẫn là tục ngữ nói đúng, đánh là hôn, mắng là yêu, không đánh không mắng không ân ái...

Đại tiểu thư nghe nói thế thì hơi ngạc nhiên, nhưng mặt lại ửng hồng tròng mắt lườm tiểu nha đầu:

- Tiểu nha đầu nói lung tung cái gì đó.

Ánh mắt nàng cũng lén liếc Triệu Tử Văn một cái.

Hạ Bình lè cái lưỡi nhỏ, vô cùng thân thiết trốn sau lưng Triệu Tử Văn, rất sợ bộ dạng như muốn đánh nàng đến nơi của Đại tiểu thư.

- Đại ca...

Lý tài nữ ngân ngấn nước mắt, đi tới trước mặt hẳn, khẽ nói:

- Phụ thân người...

Triệu Tử Văn dịu dàng ôm nàng vào lòng, nhìn giọt nước mắt sắp rơi xuống mà quýnh cả lên, vội vàng nói:

- Lý đại tài nữ của ta, đừng có khóc nữa nha. Cha muội chỉ bị nhốt trong hoàng thành thôi, ta sẽ cứu nhạc phụ ra!

Nghe được hai chữ nhạc phụ, Lý Dịch An khuôn mặt hồng lên như vừa được thoa thêm một tầng phấn, gật gật đầu, trong lòng thấy vô cùng ngọt ngào.

Ánh mắt Triệu Tử Văn chuyển hướng nhìn về Bảo Nhi đang đứng sau mọi người. Bảo Nhi vẫn như trước, vẫn không tranh giành gì, vẫn là vẻ biết điều đến động lòng người. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Nhi, trong lòng hẳn không khỏi dâng lên ngàn vạn nhu tình, nhẹ giọng gọi:

- Bảo Nhi...

- Đại ca...

Bảo Nhi chậm rãi bước đến bên cạnh hắn, xấu hổ khẽ nói:

- Bảo Nhi rất nhớ huynh!

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy thật ấm áp, gắt gao ôm chặt Bảo Nhi vào trong lòng. Cho dù Bảo Nhi không phải là người xinh đẹp nhất, nhưng nhu tình của nàng luôn luôn có thể khiến Triệu Tử Văn cảm động.

- Nha đầu ngốc, đại ca ngày nào cũng nhớ muội.

Triệu Tử Văn khẽ nói, ánh mắt nhìn khuôn mặt có vẻ hơi gầy của Bảo Nhi, có chút trách cứ nói:

- Muội xem muội đi, lại gầy đi rồi.

Bảo Nhi khuôn mặt như đây xuân sắc, nhảnh nhảnh nhí nhí nói:

- Đại ca, muội mập ra mới đúng...

Mập? Tiểu ny tử không có vẻ gì là béo lên cả, Triệu Tử Văn có vẻ nghi hoặc, mới nghe thấy Bảo Nhi nói được nửa câu đã chau mày cau mặt, xoay người khom lưng cúi xuống nôn một trận.

- Bảo Nhi, muội đây là...

Triệu Tử Văn trợn tròn mắt ra nhìn, kinh ngạc nói.

Bảo Nhi vừa hạnh phúc lại vừa có vẻ xấu hổ, cúi đầu không biết nên nói gì nữa.

Triệu Tử Văn lại rất hưng phấn và sung sướng, mồm miệng lắp ba lắp bắp không nói rõ ra được:

- Bảo Nhi, muội...

Hạ Bình đứng bên tính tình nóng nảy, nghe thấy Triệu đại nhân lắp bắp thì rất là sốt ruột, không khỏi chen vào phân trần:

- Muội muội cái gì, Bảo Nhi tỷ tỷ có thai rồi.

Triệu Tử Văn nhìn về phía bụng của Bảo Nhi, còn Bảo Nhi cũng gật gật đầu, lại hạnh phúc thẹn thùng cúi thấp trán.

- Thật thế sao?!

Triệu Tử Văn vui mừng quá đỗi. Hắn quen biết Bảo Nhi đầu tiên, cũng là thành thân đầu tiên. Có thể có một tiểu bảo bối với Bảo Nhi, đây là điều

hạnh phúc nhất. Triệu Tử Văn không khỏi ngẩng lên trời mà cảm tạ thiên ân.

Trong mắt Triệu đại nhân như nở hoa, gặt gao ôm chặt lấy tiểu ny tử đang đứng bên cạnh, lại bế bổng nàng lên, xoay một vòng tại chỗ. Có thể thấy được vẻ mặt Triệu đại nhân vui đến thế nào.

Bảo Nhi hạnh phúc, khuôn mặt hồng lên, nhưng bên tai lại nghe thấy tiếng đại ca xấu xa cười lớn:

- Bảo sao mấy hôm trước khi đại ca đi Tây Lương, muội lại cứ liên tục đến phòng đại ca...

- Tướng công...

Bảo Nhi vốn tính khí dịu dàng, sao có thể chịu được kiểu đùa giỡn như vậy của hắn, không kìm nổi khế cáu lên, xấu hổ giậm chân.

Nhìn bộ dạng Triệu Tử Văn vui mừng như thế, Hạ Vũ Tình không khỏi nhìn xuống bụng mình, trong lòng thầm nghĩ, cũng không biết đến lúc mình mang thai thì Tử Văn có thể vui mừng như thế hay không.

Lý tài nữ và Hạ Bình đều còn xử nữ, trong lòng các nàng đều hy vọng sớm có ngày cùng Triệu Tử Văn bái đường thành thân, sau đó... Mới nghĩ vậy thôi mà thân thể các nàng đã không khỏi nóng bỏng hẳn lên, mặt hồng hào như mây tía cuối chân trời.

Bụng của Dư Tư Lăng đã nhô cao. Ánh mắt của Bảo Nhi chuyển đến nhìn Dư Tư Lăng ở phía sau, vội vã sung sướng tiến tới, nắm bàn tay nhỏ bé của Lăng Nhi mà cao hứng nói:

- Lăng Nhi tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng quay về rồi.

Dư Bộ khoái? Các vị tiểu thư đều nhất tề nhìn về phía Dư Tư Lăng, trong đó, chỉ có Tô Uyển Nhu là không biết nữ Bộ khoái đại danh鼎鼎 ở Hàng Châu này thôi.

Dáng người Tô Uyển Nhu rất xuất chúng, bộ ngực sữa cao ngất, kiêu đồn cực tròn, mặt mày lại mang phong vận thành thực, quả thật rất giống như một thiếu phụ xinh đẹp và chín muồi. Triệu Tử Văn cười dài đi về phía nàng, cười nói:

- Uyển Nhu, có nhớ ta không?

Thử hỏi thiên hạ ai là kẻ da mặt dày nhất, không phải Triệu đại nhân này thì còn ai vào đây nữa chứ!

Tính Tô Uyển Nhu luôn rụt rè, nhưng ở trước mặt Triệu đại nhân thì không nhịn được, nàng khẽ gật đầu, tiếp đó, khuôn mặt như nổi lên một tầng mây đỏ. Làn da mềm mại hồng lên lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ mê người.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 376

Các Chủ Biến Thành Công Chúa

Triệu Tử Văn cười hì hì, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong duyên dáng, tươi cười vô cùng sáng lạn. Tô Uyển Nhu khuôn mặt nóng bừng lên, một lúc lâu sau mới đỡ, nói:

- Nhớ...

Tô Uyển Nhu phong vận thành thực lại toát ra hương thơm cơ thể mê người, xộc thẳng vào mũi của Triệu Tử Văn. Hương thơm nhàn nhạt làm tâm thần hấn rung động, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Muội lại càng thêm nồng nàn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn, Tô Uyển Nhu cho dù vẫn là thân xử nữ cũng cảm thấy toàn thân như thiêu như đốt, khẽ run lên, vội vàng xấu hổ nói sang chuyện khác:

- Tử Văn, mọi chuyện ở Tây Lương có thuận lợi không?

Triệu Tử Văn cười nói:

- Coi như thuận lợi đi.

Những uẩn khúc trong đó thì cần phải tìm một nơi an tĩnh từ từ nói với Uyển Nhu. Hắn bèn cười ha hả nói khẽ bên tai nàng:

- Buổi tối ta đến giường nàng, từ từ kể cho nàng nghe...

Thân thể của Tô Uyển Nhu có phần miễn cảm hơn so với Hạ Bình và Lý Dịch An. Nàng khẽ run lên, cái cần cổ trong suốt nõn nà cũng hồng lên một mảnh giống như thoa thêm cả chục tầng son phấn. Từ lần ngủ cùng nhau ở nhà nàng, Tô Uyển Nhu sớm đã để lòng mình yên ổn bên Triệu Tử Văn. Trên mặt nàng không còn vẻ buồn bực mà là có nét hạnh phúc thẹn thùng rất ngọt ngào.

Tô Uyển Nhu cắn làn môi mềm, khẽ nói:

- Thiếp... chờ chàng.

Ặc... Triệu Tử Văn thấy nôn nao. Hắn vốn là định nói đùa thôi, không ngờ là Uyển Nhu lại cho là thật. Nhưng mà đưa tới tận cửa rồi thì hắn sao có thể cự tuyệt được, trong lòng nhảy tung tung lên rồi lại tiếp tục tán gẫu với Uyển Nhu về những chuyện phát sinh ở thành Hàm Đan.

Dư Tư Lãng nhìn Bảo Nhi muội muội xinh đẹp động lòng người đang đi về hướng này thì vui sướng tiếp đón nàng. Lãng Nhi cầm bàn tay nhỏ bé của Lý Bảo Nhi, cười hi hi nói:

- Bảo Nhi, chúc mừng muội nha!

Lý Bảo Nhi đỏ mặt, hạnh phúc và thẹn thùng, lại ngượng ngùng nói:

- Lãng Nhi, thời gian vừa qua tử đi đâu vậy? Làm sao đại ca tìm được tử?

Dư Tư Lãng lén nhìn Triệu Tử Văn, giống như một tiểu tức phụ vắn vẹo nhõng nhẽo nói:

- Hay là muội đi hỏi tướng công đi.

Thấy Lãng Nhi tử tử có lời khó nói thì Bảo Nhi nhu thuận cũng không muốn hỏi thêm nữa, cười cười kéo tay nàng, vui mừng nói:

- Về sau chúng ta lại có thể sống cùng một nơi rồi!

Các tiểu thư nhìn về phía Dư Tư Lãng, thấy bụng nàng hơi nhô lên, trên mặt có nét xuân ý hạnh phúc rất quyến rũ. Hạ Vũ Tình biết mối quan hệ của Tử Văn và nàng, bọn họ đã trải qua bao gian khó mới đến được với nhau, cảm tình này lại càng thêm đáng quý hơn.

Lý tài nữ và Hạ Bình cũng đều bước tới, quây lấy xung quanh Dư Tư Lãng, cao hứng kêu lên:

- Lãng Nhi, chúc mừng tử. Tử sắp làm mẹ rồi!

Dư Tư Lãng vốn có chút ngại ngùng khi gặp mấy vị tiểu thư này, nhưng thấy bọn họ nhiệt tình như vậy thì trong lòng vừa thẹn lại vừa mừng, xấu hổ gật gật đầu, lại rất nhanh tán gẫu với các vị tiểu thư về những chuyện khác.

Hạ Bình là người rất nghịch ngợm, lại lấy bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve cái bụng của Lãng Nhi, miệng nhỏ còn không ngừng thầm thì:

- Lãng Nhi tử tử, tiểu hài tử này cứ luôn luôn đá vào bụng tử. Như thế thì đau lắm. Muội thấy nhất định là con trai đó.

Dư Tư Lãng bị bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve thì nóng cả mặt, nhưng khi nghe thấy Hạ Bình nói là con trai thì không khỏi mừng vui nói:

- Dù là con trai hay con gái, tương công và ta cũng sẽ đều thích cả.

Dư Bộ khoái từng quát tháo trên đường phố Hàng Châu, giờ lại có khuôn mặt đầy vẻ thẹn thùng nhìn cái bụng đang nổi cao. Cảnh tượng này khiến cho những tiểu thư Hàng Châu ở đây đều có một cảm giác kỳ dị.

- Nàng đó là Lãng Nhi mà chàng hay nhắc tới đó sao?

Tô Uyển Nhu đứng bên cạnh Triệu Tử Văn, khẽ hỏi:

- Nàng thật sự giống một nữ tử đã từng là Bộ khoái.

Nghĩ đến lúc trước Lãng Nhi đánh đập mình lăn lộn trên mặt đất, Triệu Tử Văn lộ ra nụ cười tươi nhưng khó nói:

- Nàng không biết sự lợi hại của nàng ấy đâu.

Chuyện Triệu đại nhân trước kia bị Dư Bộ khoái đánh cho bò lê bò càng, Tô Uyển Nhu cũng không nên biết. Nàng bịt cái miệng nhỏ lại, cười cười, rồi đi về phía Dư Tư Lãng, bắt chuyện dần với Lãng Nhi. Đến cả Đại tiểu thư thường giữ khuôn mặt lạnh lẽo băng sương cũng lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào rất quyến rũ, cùng với Lãng Nhi vừa nói vừa cười.

Các vị tiểu thư đều biết cái đạo lý "gia hòa vạn sự hưng" (gia đình yên vui thì mọi chuyện đều suôn sẻ). Mà các nàng biết chắc rằng Tử Văn chán nản nhất là chuyện hục hặc đấu đá nhau. Nếu chọc cho Tử Văn không vui thì hậu quả có lẽ là không thể chịu nổi. Có điều mỗi nữ tử cũng chẳng phải thánh nhân, trong lòng các nàng cũng không khỏi có sự vụng trộm so sánh, chỉ là không có địch ý mà là để tìm cách giữ gìn trái tim của Triệu Tử Văn thôi.

Lý tài nữ đỏ mặt nhìn cái bụng lộ ra của Dư Bộ khoái và mị ý hạnh phúc của nàng, trong lòng không khỏi ngượng ngùng nghĩ đến chuyện nếu mình làm mẫu thân thì cũng không biết tư vị thế nào nữa.

Hạ Bình thì vẫn không ngừng vuốt ve cái bụng của Lãng Nhi, làm cho Dư Tư Lãng có phần khóc không ra tiếng, nhưng cũng không tiện trách cứ tiểu ny tử còn bé bỏng hơn cả Bảo Nhi này.

Nhưng mà, Lương Mộ Phi vẫn đứng phía sau Nhạc Phá Nô và Điền Hồ như trước. Sau thân hình to lớn của Điền Hồ, các vị tiểu thư sao có thể nhìn

thấy được Các chủ Quân Phương Các Lương Mộ Phi chứ.

Dư Tư Lãng và các vị tỳ muội nói mấy câu xong lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nàng đột nhiên nhớ ra Mộ Phi sao lại không ở đây? Nhìn Mộ Phi công chúa đang đứng sau lưng Điền tướng quân ở phía xa, Dư Tư Lãng cảm thấy tâm tình cô độc của nàng, lập tức chậm rãi đi về phía Mộ Phi, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía các vị tiểu thư. Lương Mộ Phi cũng không dám dùng sức giật lại bàn tay Lãng Nhi đang kéo, đành mặc Lãng Nhi kéo nàng đến trước mặt mọi người.

Các vị tiểu thư nhìn thấy Lương Mộ Phi đột nhiên xuất hiện thì ngạc nhiên một lúc lâu sau mới kinh ngạc thốt lên:

- Lâm... Các chủ?

- Cái gì mà Lâm Các chủ, nàng là Hưng Bình công chúa!

Dư Tư Lãng nhìn các vị tiểu thư, nháy nháy mắt đầy thâm ý.

Hưng Bình công chúa, công chúa Tây Lương? Các vị tiểu thư rất nghi hoặc. Chẳng lẽ là Các chủ Quân Phương Các và Hưng Bình công chúa giống nhau như đúc ư? Lại nhìn đến ánh mắt nhăm nháy của Dư Tư Lãng, các nàng lập tức hiểu ra, Lâm Các chủ đích thực là Hưng Bình công chúa. Chẳng qua là chuyện Các chủ lại biến thành công chúa thì rất cuộc là biến như thế nào đây? Trong đó khẳng định là lắm nỗi uẩn khúc phức tạp, bằng không Lãng Nhi cũng không đến nỗi không nói ra. Các vị tiểu thư đều ngầm hiểu trong lòng, cũng không tùy tiện hỏi lại nữa.

Lúc này đây, Triệu Tử Văn sớm đã chạy đến trước mặt tướng sĩ của Kỵ binh đoàn. Bởi vì hắn cũng không muốn nghe tiếng oanh yến líu ríu không ngừng mãi như thế. Các tướng sĩ của Kỵ binh đoàn đều nắm chặt ngân thương. Ai nấy đều tinh thần hưng phấn. Hơn hai ngàn người mang ngân thương, hàn quang lấp lánh thật chói mắt.

- Tham kiến Đoàn trưởng!

Các tướng sĩ Kỵ binh đoàn nhất tề quỳ xuống, lớn tiếng hô lên.

Nhìn Kỵ binh đoàn như thiết huyết, Triệu Tử Văn rất đổi vui mừng, lại càng tự hào hơn. Chăm chú nhìn cánh quân tinh nhuệ này, hắn thông thả nói:

- Ta nghĩ các người đều nên biết, địch nhân lần này của chúng ta không phải là người Hung Nô hung tàn mà là phản quân giáo trá. Ta muốn hỏi các người, các người có lòng tin có thể bình định được quân bạo loạn này để bảo vệ sự yên ổn của Đại Kinh ta hay không?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 377

Giống Tiên Lại Giống Ma

Tất cả tướng sĩ đều giơ cao ngân thương, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Có!

"Cheng!" Các tướng sĩ Kỵ binh đoàn đặt thương trên mặt đất, đồng loạt phát ra một tiếng vang lớn. Tuy rằng trên giáo trường huấn luyện chỉ có hai ngàn người, nhưng bọn họ chinh tề, có trí lực, ánh mắt sắc lạnh linh hoạt như băng, có vẻ rất khí thế.

Nhạc Phá Nô chưa từng cảm nhận được một quân đội có khí phách đến vậy. Y kích động đến độ đỏ cả mặt lên, hận không thể ngay lập tức gia nhập đạo quân thiết huyết không hề sợ hãi nao núng gì này.

Điền Hồ nhìn thần sắc kích động của Nhạc Phá Nô thì cười thầm. Thiếu niên này làm sao mà biết được, kỳ thực là Kỵ binh đoàn do có Triệu huynh mới có thể có sĩ khí tăng cao như thế. Nếu Triệu huynh không ở đây thì Kỵ binh đoàn giống như thiếu đi tâm gan cốt cách, không thể trở thành một đội quân vô địch được. Nói cho cùng, đây hoàn toàn là bởi vì năng lực cầm quân của Triệu tướng quân.

Các vị tiểu thư nghe thấy thanh thế cực đại của Kỵ binh đoàn trên giáo trường thì đều nhìn lại các tướng sĩ Kỵ binh đoàn. Bọn họ mặc khôi giáp rất nặng, trong tay nắm chắc ngân thương, có vẻ vô cùng uy nghiêm. Mà Triệu Đoàn trưởng trước mặt bọn họ thì dáng hổ đứng thẳng tắp, khí phách trong mắt không có ai có thể bì kịp được.

Triệu Tử Văn biến sắc, trầm giọng nói:

- Được rồi. Một trận chiến này có liên quan đến vận mệnh của Đại Kinh ta. Chúng ta chỉ có thể thắng, không thể thua!

Thần sắc hần lóe ra hào quang làm người ta mặc nhiên tin phục, toàn bộ trên dưới đều bộc lộ một khí tức quả cảm.

Nhìn dáng hình cương nghị của Tử Văn, ánh mắt của các vị tiểu thư đều rất dịu dàng và quyến rũ.

Trong lòng Dư Tư Lăng càng thêm hiểu rõ, trước đây tướng công vì sao lại tòng quân. Hãn đã rất cố gắng, rất liều mạng, do đó một trận thành danh. Nghĩ đến những chuyện đã từng xảy ra giữa mình và tướng công, khuôn mặt nàng thoáng xấu hổ và có phần u oán vì những chuyện cũ.

Lương Mộ Phi biết thanh danh của Triệu Tử Văn, nhưng lần đầu tiên mới nhìn thấy bộ dạng tướng sĩ kính ngưỡng hãn như vậy. Trong lòng nàng thâm nghĩ, Tử Văn thật đúng là một tướng lĩnh khó có được!

Lý tài nữ, Hạ Bình và Đại tiểu thư đều là chứng kiến Triệu Tử Văn lúc trước chỉ là một thư đồng nho nhỏ dần dần trưởng thành là một đại tướng quân, những lắt léo trong đó thật sự là kể một ngày không hết được, trong lòng các nàng không khỏi cảm khái vô cùng.

Nhưng mà Tô Uyển Nhu có vẻ là thời gian quen biết với Triệu Tử Văn ngắn nhất, lại chỉ biết đến một Triệu tướng quân yếu ớt, một tiểu nam nhân thường xuyên trốn vào trong lòng nàng tìm "một bến cảng ấm áp"... Nghĩ thế, Tô Uyển Nhu đỏ bừng cả hai má, thân thể mềm mại lại nóng lên như lửa thiêu.

Chúng tướng sĩ đều hiểu rõ, gian đảng gây phản loạn thành công đối với Triệu tướng quân hay đối với dân chúng Đại Kinh cũng đều là tai họa cả. Tuy rằng Kỵ binh đoàn xây dựng ra là vì chống cự lại Hung Nô, nhưng mà, cái gì gọi là "ổn định bên ngoài thì cần phải an định bên trong trước đã"? Đại Kinh không hòa bình thì làm sao có thể chống cự được đại quân Hung Nô với thế tiến hung hãn kia được?

Điền Hồ cúi đầu, y cũng hiểu được, một trận chiến này rất quan trọng. Chẳng qua, trong tình cảnh địch tối ta sáng, trận này sẽ rất khó đánh. Hơn nữa, thành Hàm Đan bị chiếm, phản quân đã giữ được điểm thuận lợi là địa thế. Nếu muốn lật ngược thế cờ thì cũng cần phải trả một cái giá rất đắt. Mắt hồ của Điền Hồ theo bản năng liếc về mỗi một tướng sĩ của Kỵ binh đoàn. Tất cả bọn họ đều là những chiến sĩ hiếm có, chết một người cũng

tương đương với việc thiếu đi một phần lực lượng trong cuộc chiến chống Hung Nô. Cuộc mua bán này thực sự là quá lỗ vốn rồi.

Đáng tiếc là Hạ tướng quân đang ở biên quan. Hung Nô đang tập kết lương thảo và quân đội. Hạ tướng quân làm sao có thể suất lĩnh quân đội trở về cứu viện để cho thiết kỵ của Hung Nô có thời cơ lợi dụng cho được.

Một nước cờ đi nhầm sẽ làm thua cả ván cờ. Lão Hoàng đế cũng là vì vậy nên mới bị nhốt ở trong hoàng thành, không thể hạ chỉ yêu cầu Hạ tướng quân quay trở về Hàm Đan cứu giá được. Hy vọng của lão toàn bộ gửi gắm trên người Triệu Tử Văn. Là thắng hay là bại cũng toàn bộ ở trên người Triệu Tử Văn.

Nhạc Phá Nô mặc dù tuổi còn khá nhỏ, nhưng y cơ trí hơn người, rất nhanh đã hiểu được tầm quan trọng của trận chiến trong thành Hàm Đan. Đây là một trận chiến có liên quan đến sinh tử tồn vong. Y không khỏi cân nhắc đến thế cục của Đại Kinh hôm nay. Trong đó Sở Thăng, cũng chính là Các chủ Âm Kiếm Các sẽ tuyệt đối là tử địch của Triệu tướng quân. Còn La Thanh Yên, cũng chính là Các chủ của Vong Phu Các, chắc chắn là sẽ đứng về phe Triệu tướng quân. Hai đại các của Đại Kinh, hai đại Các chủ đấu lại lẫn nhau, thế chắc chắn sẽ rất thảm thiết và phẫn khích.

Lại xem đến An Vương đa mưu túc trí và Vương tử của y - Thế tử Hạng Long Uyên. Hạng Long Uyên có thể tránh được một đòn hồi quy của Triệu Tử Văn, có thể thấy được y tâm cơ sâu xa. Đối với hai cường địch này, Triệu Tử Văn nếu muốn giải quyết bọn họ thì nhất định phải tổn không ít công phu.

Chỉ có điều làm cho thiếu niên Tây Lương Nhạc Phá Nô cũng không rõ ràng lắm chính là thế cục của thành Hàm Đan và Đại Kinh. Càng nguy hiểm hơn nữa là, trong thành Hàm Đan có thể ẩn núp một thế lực khác nữa, hơn nữa, đến cả đối thủ còn không biết là ai thì sự nguy hiểm sẽ càng gia tăng nhiều hơn.

Lần này quả thực là phiêu lưu quá lớn. Điền Hồ chỉ biết lần này so với phản loạn của Bình Nam Vương thì hung hiểm gấp trăm lần, thậm chí là nghìn lần. Lần này nhất định phải dốc toàn lực ra ứng phó. Cho dù phải đặt cược cả mạng mình...

- Bình ổn động loạn, không chết không ngừng!

Tất cả các tướng sĩ đều cao giọng hô to, trong giọng nói toát ra vẻ vô cùng kiên định.

- Nói rất hay!

Triệu Tử Văn thông dong nói tiếp:

- Trong những ngày ta ở Tây Lương, chắc công lực của mọi người lại càng vượt xa hơn so với trước kia. Một trận chiến thành Hàm Đan lần này, ta hy vọng mọi người có thể xuất ra toàn bộ lực lượng, để cho thiên hạ biết đến sự tồn tại của Kỵ binh đoàn Đại Kinh chúng ta, biết đến sự dũng mãnh của Kỵ binh đoàn chúng ta, làm cho tất cả kẻ địch phải run sợ!

Nghe những lời nói của Triệu tướng quân, khuôn mặt không hề đổi sắc của các tướng sĩ chợt hiện lên vẻ khẩn trương và hưng phấn. Thanh danh vang khắp thiên hạ, đây chính là mục tiêu mà mỗi tướng sĩ đều theo đuổi. Động loạn ở Hàm Đan, thiên hạ đều biết hết. Sự chú ý của toàn bộ Trung Nguyên, kể cả người Hung Nô đều tập trung ở thành Hàm Đan. Các tướng sĩ của Kỵ binh đoàn đều biết đây chính là một cơ hội, là một vũ đài để chứng minh sự mạnh mẽ của Kỵ binh đoàn với thế nhân.

- Giết!

Chúng tướng sĩ đều không thể chế trụ nổi cảm giác hưng phấn trong lòng, vung cao ngân thương và giận dữ hét lên. Xa xa thành Hàm Đan như ở ngay trước mắt, lúc này đây, bọn họ chỉ muốn trực tiếp lao vọt vào trong thành, triển lộ thần uy.

Một trận chiến thành Hàm Đan, trận quyết đấu giữa hai đại Các chủ của Kinh quốc, sự đối kháng giữa Triệu Tử Văn và An Vương, toàn bộ thành Hàm Đan gió nổi mây vần, biểu thị một trường đại chiến vang danh cổ kíp đang sắp bắt đầu.

Triệu Tử Văn hiểu rõ tầm quan trọng của một trận chiến này. Ánh mắt của hắn sáng ngời, đọng lại trên Kỵ binh đoàn, nhân tố đóng vai trò mấu chốt trong sự thắng bại. Tiếng nói của hắn lại băng lạnh đến cực điểm:

- Đây là chiến dịch đầu tiên mà Kỵ binh đoàn trải nghiệm. Hy vọng các huynh đệ sẽ ứng phó toàn lực. Chỉ có thể dũng mãnh hơn cả địch nhân mới

có thể làm cho địch nhân phải sợ hãi. Từ đó mới có thể giành được thắng lợi.

- Chúng thuộc hạ cần tuân mệnh lệnh của Đoàn trưởng!

Hai ngàn tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống, chình tề và hưng phấn hô to. Bọn họ nhìn ánh mắt thâm thúy và tự tin của Triệu Đoàn trưởng thì đều tin tưởng rằng trận chiến này nhất định sẽ thắng lợi!

- Có lẽ ngay ngày mai đã bắt đầu chiến đấu rồi, hy vọng các vị huynh đệ sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Triệu Tử Văn xoay người, nhìn thành Hàm Đan hoang vắng phía xa xa, như có điều suy nghĩ nhưng không biết nghĩ thế nào lại chậm rãi nói tiếp:

- Các người tiếp tục huấn luyện đi.

- Vâng!

Chúng tướng sĩ đều hiểu Triệu tướng quân vừa mới trở về thành Hàm Đan, cần phải sắp sẵn mưu kế và các phương án đối địch. Các tướng sĩ cũng không quấy nhiễu hấn nữa, đều cầm ngân thương trong tay lên, bắt đầu huấn luyện tiếp.

Trên giáo trường, tiếng chém giết vang vọng bốn phía, tướng sĩ lại bắt đầu gian khổ huấn luyện, chờ đợi lúc đối mặt với đại địch.

Ánh mắt Hạ Bình sáng long lanh như nước, chăm chăm nhìn Triệu đại nhân, một bàn tay vẫn để trên bụng Dư Tư Lãng. Có lẽ là bởi vì đã xa nhau lâu ngày rồi, Hạ Bình rất muốn đứng bên cạnh Triệu đại nhân, nhưng có điều thế cục hiện nay cũng không phải là lúc nói chuyện tâm tình nhi nữ. Cho nên Hạ Bình không đi quấy rầy Triệu Tử Văn mà chỉ lẳng lẳng đứng một chỗ nhìn hấn, nhìn đến quên cả bàn tay nhỏ bé đang đặt trên bụng Dư Tư Lãng.

Dư Tư Lãng đối với tiểu nha đầu ít tuổi này thì khóc không ra nước mắt. Sự tình nghịch của nàng cũng không đến nỗi là sai lầm gì, cho nên Dư Tư Lãng không tiện trách cứ nàng. Nhưng mà bàn tay nhỏ bé của Hạ Bình thật sự làm Dư Tư Lãng có chút ngứa ngáy.

- Hạ Bình,

Hạ Vũ Tình khéo quan sát sắc mặt, thấy thần sắc Dư Bộ khoái có vẻ không được tự nhiên thì trừng mắt lờm tiểu nha đầu:

- Còn không mau bỏ tay muội ra.

Hạ Bình thè cái lưỡi nhỏ ra, lại khẽ cười, mở to mắt nói:

- Người ta chỉ quên một chút thôi mà.

Nàng lại nhìn sang Dư Tư Lãng, lay lay bàn tay trắng trẻo của Dư tử tử:

- Lãng Nhi tử tử, tử không trách muội đấy chứ?

Tiểu nha đầu dáng vẻ nửa như giận lại nửa như xấu hổ, ánh mắt tươi cười, bộ dạng đáng yêu như thế làm sao có thể làm cho người khác tức giận được cơ chứ. Dư Tư Lãng đối với tiểu thư đồng thích làm nũng này cũng không có cách nào cả, chỉ cười nói:

- Tử tử không giận đâu.

Hạ Bình lập tức cười rạng rỡ, vui vẻ nói:

- Tiểu thư, tử xem, Lãng Nhi tử tử không có giận muội đâu.

Hạ Bình này thật đúng là giống một hài tử không lớn lên được. Hạ Vũ Tình vừa bực mình vừa buồn cười, nói:

- Tiểu nha đầu muội ấy, chỉ biết đùa nghịch thôi. Đều là bị Tử Văn nuông chiều sinh hư ra.

- Đại tiểu thư lại nói bậy sau lưng ta nha...

Một thanh âm xấu xa truyền vào tai Hạ Vũ Tình làm thân thể nàng khẽ run lên, trong lòng ngỡ ngàng thầm mắng, "Cái đồ bại hoại này, chỉ biết ức hiếp ta thôi!"

Hạ Vũ Tình xoay người, hừ nhẹ một tiếng nhìn gã bại hoại đứng trước mặt:

- Chàng và Hạ Bình thật giống nhau, đều là những người chỉ thích gây sức ép thôi.

Triệu Tử Văn bắt ngay lấy lỗi hớ hênh trong câu nói của nàng, cười ha hả nói:

- Đại tiểu thư, nàng nói thật ra xem nào. Ta đã gây sức ép cho nàng thế nào nào?

Hạ Vũ Tình sao lại không hiểu thâm ý trong câu nói của hắn chứ. Nàng bực quá hai má nóng bừng lên, sẵn giọng mắng:

- Đồ phóng đãng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại tiểu thư hồng hồng, mịn màng yêu người, vẫn còn chưa hết phong phạm Đại tiểu thư vừa rồi. Triệu Tử Văn không tiện trêu đùa nàng nữa, chuyển ánh mắt nhìn về chư vị tiểu thư đang hòa hợp.

Chư vị tiểu thư thấy hai người liếc mắt đưa tình thì đều cười khanh khách, nhưng nghe thấy những lời nói xấu hổ đó cũng làm cho các nàng không khỏi đưa tay che giấu khuôn mặt nóng bừng, ngượng ngùng không nói được gì.

Nhìn bộ dạng mềm mại yêu kiều của các vị hồng nhan tri kỷ, Triệu Tử Văn tâm thần rung động. Nếu có một cái giường lớn, không chừng hẳn trực tiếp đánh gục toàn bộ các vị tiểu thư... "Hồng nhan là mồi chôn anh hùng, thật đúng là không sai. Có vài bà xã này bên người thì còn ai nguyện ý đi đánh giặc nữa!!!" Triệu Tử Văn trong lòng không khỏi cảm thán. Để chờ khi mọi chuyện cần làm đều kết thúc, bản đại nhân nhất định cời giáp về quê, hưởng thụ những ngày thái bình.

Trong khi đang tâm niệm, Triệu Tử Văn lại cảm giác được một bàn tay nhỏ ấm áp cầm lấy bàn tay của mình.

- Tướng công, huynh đang nghĩ cái gì vậy?

Tiếng nói của Dư Tư Lãng vang lên bên tai hắn, dịu dàng và mềm mại, ôn nhu động lòng người.

Trong lòng Triệu Tử Văn nảy lên, cười cười vỗ về bàn tay nhỏ bé của Lăng Nhi, giấu đi nỗi phiền muộn trong lòng, tươi cười nói:

- Ta nghĩ khi nào làm xong mọi chuyện, chúng ta sẽ trở về Hàng Châu, buôn bán nhỏ, kiếm ít tiền sửa bột...

Tiền sửa bột? Dư Tư Lãng hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu được ra thâm ý trong lời nói của hắn. Khuôn mặt nàng nóng bừng lên, vừa ngượng ngùng lại vừa ngọt ngào, khẽ nói:

- Tướng công, Bảo Nhi còn mở tiệm giày cơ mà. Sau khi chúng ta về Hàng Châu, lại tiếp tục mở tiệm giày đi.

Nhớ về những ngày đó một tay mình khởi nghiệp cho tiệm giày Tử Vũ Hiên, Triệu Tử Văn không khỏi cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh. Bây giờ vì Bảo Nhi đến Hàm Đan nên tiệm giày Tử Vũ Hiên không có ai coi

sóc, tạm thời phải đóng cửa, ngừng kinh doanh. Nếu như trở lại Hàng Châu, lại tiếp tục kinh doanh tiệm giày thì cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Nhưng hôm nay vẫn còn phải bình loạn, lại còn phải đánh Hung Nô. Con đường phía trước hung hiểm chưa biết thế nào, trong lòng Triệu Tử Văn thầm lo lắng, cũng không dám biểu lộ ra trước mặt Lăng Nhi các nàng.

Hạ Vũ Tình nhận ra chút ảm đạm trong mắt hắn, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi thương tiếc. Sau khi đi lại gần, tựa má vào bờ vai hắn, nàng dịu dàng nói:

- Tử Văn, chàng chớ có lo lắng quá. Cho dù tương lai có như thế nào, thiếp cũng sẽ ở bên cạnh chàng, sinh tử không rời!

Đôi mắt Đại tiểu thư như làn thu thủy, tình ý dạt dào chan chứa làm Triệu Tử Văn thấy sống mũi cay cay. Hắn cầm chặt bàn tay mềm mại của nàng mà nói:

- Đại tiểu thư, nàng thật biết đối xử!

"Cái gì mà Đại tiểu thư, vẫn còn gọi mình như thế nữa, cái đồ bại hoại này..." Hạ Vũ Tình gắt gỏng:

- Đừng có nói ngọt làm người ta vui cho qua chuyện. Sau này mà chàng lại ỨC HIẾP thì thiếp sẽ đi...

Nhìn Đại tiểu thư và tiểu thư đồng đang đùa giỡn này, các vị tiểu thư không khỏi cười hì hì. Hai người này thực sự là một đôi oan gia.

Vừa rồi khí tức nghiêm nghị trên giáo trường khiến các vị tiểu thư đều hiểu được những hung hiểm bên trong thành Hàm Đan. Dư Tư Lăng khẽ dựa vào người Triệu Tử Văn, lẩm bẩm nói:

- Tướng công, cho dù huynh đi đến nơi nào, muội và hài tử sẽ đều vĩnh viễn chờ huynh trở về.

Nói xong, ánh mắt của nàng nhìn xuống dưới tiểu phúc, thần sắc có vẻ ngượng ngùng và ngọt ngào không sao tả xiết.

Những tiểu thư khác đều vây lấy xung quanh Triệu đại nhân, những ánh mắt chứa chan tình làm Triệu Tử Văn cảm động mãi không thôi. Vẫn là ôn nhu và dịu dàng là làm người ta say lòng nha. Triệu Tử Văn cảm thán.

Nếu không phải nơi đây đang là giáo trường huấn luyện của Ky binh đoàn thì hẳn thật sự muốn ôm hôn thăm thiết mỗi nàng một cái.

Các tướng sĩ Ky binh đoàn nhìn thấy Triệu Đoàn trưởng hưởng thụ "Tề nhân chi phúc", hơn nữa, mỗi vị hồng nhan tri kỷ của Triệu Đoàn trưởng đều tuyệt sắc hơn người thì vô cùng hâm mộ và cảm khái mãi, "Triệu tướng quân, không hổ là Triệu tướng quân!"

- Cái tên tiêu tử này, làm sao cũng không để ý đến tình hình chung gì cả. Rõ ràng là kích động chúng ta mà!

Điền Hồ liếc mắt khinh bỉ, căm giận bất bình nói.

Nhạc Phá Nô bên cạnh Điền Hồ lại nói:

- Đây là phúc khí của Triệu tướng quân. Chúng ta là những kẻ phàm phu tục tử, hâm mộ cũng không có được.

Lúc này đây, giáo trường đã trở nên yên lặng, Triệu Tử Văn đang trong lúc tâm tình thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Triệu Tử Văn, ngươi thật là có phúc khí đó!

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, cả Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng đều run lên. Dư Tư Lãng lại vội vã duyên dáng gọi to:

- Sư phụ, là người sao?

Sư phụ của Triệu phu nhân là ai đây? Chúng tướng sĩ trong lòng vốn đang đề cao cảnh giác, nhìn bốn phía tìm kiếm người vừa phát ngôn, còn tưởng là cừu gia của Triệu Đoàn trưởng, không ngờ là sư phụ của Triệu phu nhân. Chỉ có điều, sư phụ của Triệu phu nhân làm sao lại có thể có thái độ này với Triệu Đoàn trưởng được chứ? Cũng là quá không nể tình rồi.

Một bóng trắng xinh đẹp hiện ra, chỉ thấy là một nữ tử đầu đầy tóc bạc đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Vốn tưởng rằng đó là một bà lão, nhưng khi mọi người nhìn thấy khuôn mặt thì tất cả đều kinh hãi thầm kêu lên.

Giữa môn lung, nữ tử đứng đó một thân váy trắng, thanh nhã như tiên tử, mi tựa viễn sơn, mắt như làn xuân thủy, trên mặt thoáng nét hồng nhàn nhạt, đang lẳng lẳng đánh giá mọi người, vẻ lạnh lùng giống như tiên tử chốn băng sơn, khiến người ta cảm giác không nên tiếp cận. Đầu bạc phóng khoáng tản ra hào quang bàng bạc, vừa như tiên tử, lại vừa như ma nữ. Mọi

người chưa từng gặp nhân vật nào tuyệt thế cỡ này, đều mở to đôi mắt nhìn trừng trừng.

Nàng là... Đến cả Điền Hồ luôn tâm bình khí hòa cũng nhất thời kích động hẳn lên. Nữ tử đầu bạc này chẳng phải chính là nhân vật trong truyền thuyết, Các chủ Vong Phu Các La Thanh Yên đó sao?!

Nhạc Phá Nô đã gặp qua La Thanh Yên, nhưng khi gặp lại nàng vẫn có một cảm giác đứng xa nhìn lại, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, "Mình và la Các chủ có chênh lệch rất lớn."

Nhìn nữ tử giống như tiên nữ, lại như ma nữ này, các vị tiểu thư đều há hốc miệng nhỏ, rất là kinh ngạc. Chẳng lẽ đó là sư phụ của Lăng Nhi sao? Tuổi không lớn lắm, vì sao mà tóc lại bạc trắng như thế?

Đây cũng là lần đầu tiên La tỷ tỷ xuất hiện trước mặt quảng đại quần chúng như vậy, cũng tạo nên chấn động không nhỏ. "Nếu nàng mà đến họp báo gặp gỡ giới truyền thông thì có khi sẽ chấn động toàn thế giới mất", Triệu Tử Văn dâm dăng trầm nghĩ.

Ánh mắt La Thanh Yên lạnh lẽo như băng và rất thản nhiên. Nhưng Dư Tư Lăng lại lập tức bổ nhào qua, chui vào lòng La Thanh Yên, nũng nịu nói:

- Sư phụ, sao người lại tới đây?

Nhìn đồ đệ Bộ khoái trước kia tùy tiện giờ lại thành một tiểu nữ tử thích làm nũng, La Thanh Yên cũng không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Nàng lộ ra nụ cười tươi hiếm hoi, nhìn ái đồ, nói:

- Sư phụ làm xong việc, đương nhiên là muốn đến thăm người. Nói cho sư phụ hay, Triệu Tử Văn có dám ức hiếp người không?

Triệu Tử Văn liếc trộm về Lăng Nhi đang gối đầu trên bộ ngực sữa của La tỷ tỷ, theo bản năng lại trầm nghĩ đến, "Không biết là tư vị thế nào..."

Dư Tư Lăng liếc nhìn Triệu Tử Văn. Khi thấy nụ cười xấu xa của tướng công thì ngượng ngập nói:

- Sư phụ, tướng công rất tốt với con!

"Nha đầu này, cả ngày gọi tướng công tướng công, thật sự là không biết xấu hổ." La Thanh Yên trong lòng trầm mắng, thong thả nói:

- Nếu hần dám ức hiếp người, người cứ nói với sư phụ.

Có sủ phũ yêu thương mình, lại có tướng công yêu thương mình, tiểu ny tử vừa vui mừng vừa thẹn thùng khẽ gật đầu, lại vùi đầu vào giữa khe ngực sung mãn của sủ phũ.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 378

Tránh Được Một Kiếp Nạn

Triệu Tử Văn ánh mắt láo liên không khỏi lướt qua lướt lại trên bộ ngực sữa ngạo nghễ của La Thanh Yên. Trong ánh mắt của hắn lại mang theo một ý cười xấu xa.

La Thanh Yên nhận ra ánh mắt của hắn, lập tức lạnh lùng băng giá nói với Triệu Tử Văn:

- Triệu Tử Văn, đừng tưởng rằng bản Các chủ sẽ để mặc kệ người. Nếu người dám thay lòng đổi dạ, cô phụ Lăng Nhi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Đối với Bạch Phát Ma Nữ bá đạo này, Triệu Tử Văn sớm đã quá quen thuộc rồi. Hắn cười ha hả đáp:

- Làm sao có thể thế được. Ta thương nàng còn không kịp ấy chứ.

Nghe thấy lời nói tình tự nồng nàn của tướng công, lại cứ như làm trò trước mặt mọi người, Dư Tư Lăng xấu hổ "ừm" một tiếng. Mái đầu nhỏ nhắn càng vùi sâu vào trong bộ ngực sữa sung mãn của sư phụ. Nàng vô cùng thẹn thùng, lấm bầm gọi:

- Tướng công...

Thấy nha đầu Lăng Nhi này ngượng ngùng như thế, các vị tiểu thư đều không khỏi tươi cười vui vẻ. Hạ Bình thì mở to mắt ra nhìn, trong lòng thầm nghĩ, "Đây mà là Dư bộ khoái trâu bò hung hãn hồi trước sao?"

La Thanh Yên đối với tiểu đồ đệ đang làm nũng này cũng không biết làm thế nào nữa, vuốt ve mái tóc nàng, trong ánh mắt toát ra ý hờn giận:

- Nha đầu nhà người, tại sao lại giống như một đứa trẻ con vậy hả?

Khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của Dư Tư Lăng rất đáng yêu, mị ý trên mặt như chảy nước đến nơi. Nàng nói nhỏ:

- Người ta còn không phải là vì bị sự phụ tạo thói quen cho sao.

Khi còn bé, Dư Tư Lãng đã mất đi mẫu thân. Từ đó nàng vì hận mà biến thành giống như nam tử. La Thanh Yên do đó mà thu nàng làm đồ đệ, dốc lòng vun đắp tài bồi cho nàng. Nghĩ đến những năm tháng cùng sống với Lãng Nhi, hơn nữa đó lại là khoảng thời gian rất hạnh phúc, La Thanh Yên nhất thời cảm khái, đôi mắt toát ra ánh hào quang dịu dàng, khẽ vuốt ve mái đầu nhỏ nhắn của nàng.

Vong Phu Các trong truyền thuyết là do hoàng phi của khai tổ Hoàng đế Đại Kinh sáng lập ra. Mấy trăm năm lịch sử đã làm cho người ta phải kinh ngạc. Mọi người càng thêm hiểu rõ rằng Các chủ Vong Phu Các ban đầu chính là một hoàng phi đã đưa ra Các quy rằng tất cả các đệ tử của Vong Phu Các đều không được phép lấy chồng!

"Nhưng mà, vị Triệu phu nhân có tên là Lãng Nhi này lại là ái đồ của la Các chủ, cũng có nghĩa là đệ tử của Vong Phu Các. Thế mà nàng đương nhiên không để ý đến Các quy mà gả cho Triệu tướng quân. Chẳng lẽ là la Các chủ không quản đến sao?" Mọi người trong lòng thầm nghĩ, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của La Thanh Yên.

Hơn nữa, càng ngạc nhiên hơn chính là Triệu tướng quân có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, Vong Phu Các lại tối kỵ nam tử phong lưu hoa tâm. La Các chủ lại chỉ cảnh cáo Triệu đại nhân thôi. Điều đó khiến cho mọi người đều rất ngạc nhiên.

Nghĩ đến nhân duyên của Triệu đại nhân và Dư Tư Lãng, mọi người đều cảm thấy rất khó tin, cũng không biết là Triệu tướng quân và ái đồ của La Thanh Yên rốt cuộc là đã từng phát sinh ra những sự kiện cảm động kinh thiên động địa làm quỷ khiếp thần sầu nữa để cho la Các chủ cực kỳ ác nghiệt trong truyền thuyết cũng đáp ứng chuyện chung thân của bọn họ.

Người biết được những chuyện giữa Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng hồi đó, ngoài Điền Hồ ra thì không có ai khác cả. Y mỉm cười nhìn Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng đang trốn trong lòng La Thanh Yên, trong lòng thầm cảm khái. Triệu huynh và Dư Bộ khoái đã trải qua bao nhiêu đau khổ mới đi đến được với nhau, những uẩn khúc ly kỳ trong đó mấy ai có thể cảm thụ được?

Ánh mắt Nhạc Phá Nô vụng trộm đánh giá La Thanh Yên, chủ yếu là tập trung trên mái đầu tóc bạc của nàng. La Các chủ này da dẻ như ngọc, trong trắng hồng hào, vừa nhìn đã biết là một nữ tử chỉ tầm trên dưới ba mươi tuổi. Nhưng tại sao tóc của nàng lại bạc trắng hết thế kia.

- Điền tướng quân, thân phận trước kia của vị la Các chủ này là gì?

Nhạc Phá Nô nghĩ đến các đời Vong Phu Các Các chủ tương truyền, thì không khỏi rất ngạc nhiên với thân phận của La Thanh Yên trước khi tiếp nhiệm vị trí Các chủ.

Điền Hồ liếc mắt khinh thường:

- Thân phận của Các chủ Vong Phu Các cực kỳ bí ẩn, chỉ sợ chẳng có người nào biết. Ta làm sao mà biết được?

- Thần bí thế sao?

Nhạc Phá Nô như có điểm suy nghĩ, lắc lắc đầu:

- Chẳng lẽ đến cả Triệu tướng quân cũng không biết sao?

Điền Hồ bị cái tên Nhạc Phá Nô thích nói chuyện này làm cho hoa mắt nhức đầu, bực mình bảo:

- Ta xem người mà cứ thích hỏi đông hỏi tây như thế thì Triệu huynh sẽ phạt người đó.

Ặc... Có thể cũng phải phạt sao? Nhạc Phá Nô thầm kinh ngạc, lại không dám tiếp tục nói luyên thuyên nữa.

Nhìn hai sư đồ vô cùng thân thiết, Triệu Tử Văn do dự một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói:

- La Các chủ, tên họ Sở kia chạy mất rồi à?

Tuy nhiên Triệu Tử Văn đã đoán được nhân yêu kia chạy thoát rồi. Dù sao Sở Thăng và La Thanh Yên là cao thủ ngang cấp nhau, cho dù là trong tình huống Sở Thăng có bị thương đi nữa thì La Thanh Yên cũng không có khả năng giết chết y.

Dư Tư Lăng biết tướng công và sư phụ có chuyện quan trọng cần bàn. Nàng nhu thuận rút ra khỏi lòng sư phụ, lùi về phía các vị tiểu thư.

Lương Mộ Phi nghe thấy câu nói của Tử Văn thì trong lòng khẽ run lên. Khi nàng mới thấy la Các chủ mới xuất hiện thì không kìm nổi chỉ muốn

hỏi thăm La Thanh Yên về sinh tử của Sở Thăng. Chỉ có điều, Sở Thăng là tử địch của mọi người, nàng làm sao dám mở miệng?

Nghe thấy câu hỏi của Triệu Tử Văn, tâm lý của Lương Mộ Phi có phần phức tạp. Nếu Các chủ chết đi, đối với Tử Văn mà nói thì đây thật là chuyện đáng mừng. Nhưng Sở Thăng trước sau gì cũng là dưỡng phụ của nàng, nàng thật sự có chút bất nhẫn.

Ánh mắt La Thanh Yên hiện lên một tia không cam lòng. Rõ ràng là Sở Thăng này đã tránh được một kiếp nạn. Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu, cảm giận tên nhân yêu đáng chết này thật đúng là phúc dày mạng lớn.

- Hẳn chạy thoát từ trong tay ta, hẳn là đã trốn vào trong thành Hàm Đan rồi.

La Thanh Yên giọng nói cực kỳ lạnh lẽo.

- Lần sau mà muốn bày kế giết hẳn nữa thì cũng không dễ dàng như vậy được đâu.

Đợi cho đến lúc thương thế của Sở Thăng đã chữa trị tốt, võ công khôi phục lại được như trước kia thì quả thực là giết y không hề dễ dàng. Quan trọng hơn nữa là, Sở Thăng đã vượt qua được một kiếp nạn này, chắc chắn sẽ lại càng thêm cảnh giác hơn trước. Triệu Tử Văn biến sắc, không khỏi lại nghĩ tới biện pháp phải đối phó với Sở Thăng như thế nào.

Nghe thấy lời nói của La Thanh Yên, thần sắc Lương Mộ Phi nửa mừng nửa lo. Dư Tư Lãng vốn có tình cảm tốt nhất với nàng, cảm nhận được tâm tình phức tạp của nàng bèn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, dịu dàng nói:

- Mộ Phi, Sở Thăng trước kia chỉ lợi dụng tử thi. Hiện giờ món nợ tử thi hắn đã trả hết rồi. Sự sống chết của hắn, tử cần gì phải băn khoăn nữa? Huống chi hắn lại là tử địch của tướng công!

"Ta đã trợ giúp Các chủ làm nhiều chuyện như vậy, cũng coi như đã trả hết nợ ân tình cho người. Mà tính tình Các chủ cực kỳ quái dị, cho tới bây giờ cũng không làm sao gọi được là thân tình cả, lại càng không hề đối đãi với ta như với dưỡng nữ". Lương Mộ Phi thầm nghĩ, ánh mắt sáng ngời nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lãng Nhi, cười nói:

- Lãng Nhi, cảm ơn muội! Về sau ta sẽ không bao giờ quan tâm hay hỏi han gì đến chuyện này nữa cả.

Dư Tư Lăng cười cười, rất là vui vẻ. Ít nhất đến lúc tướng công giết tên tử địch là Sở Thăng này cũng sẽ không cần phải bận tâm đến cảm nhận của Mộ Phi nữa.

Triệu Tử Văn nhíu mày:

- Xem ra Sở Thăng cũng không phải đơn giản đâu. Nếu muốn giết hẳn, chúng ta phải liên thủ!

La Thanh Yên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía nội thành Hàm Đan ở xa xa. Cũng không biết là Sở Thăng đã trọng thương lại đang ẩn náu ở nơi nào nữa. Nếu như mình mà biết thì chắc chắn sẽ lại đi ám sát y.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 379

La Diệt Nữ

Bên trong giáo trường đều rất yên tĩnh, ánh mắt của chúng tướng sĩ đều tập trung nhìn về hai người Triệu tướng quân và La Thanh Yên. Hiện giờ có Các chủ Vong Phu Các tướng trợ, chắc sẽ đủ để đánh bại thực lực của Sở Thăng và An Vương.

Nhưng không ai biết được tình thế sẽ phát triển như thế nào. Ai nấy đều thần sắc nghiêm nghị, nghĩ đến những đột biến phát sinh ra ở trong nội thành Hàm Đan mà không ai đoán trước được. Hoàng thượng bị hãm trong hoàng thành, hẳn là bị giam lỏng ở tẩm cung. Nhưng Triệu tướng quân lại không thể tùy tiện xông vào ứng cứu được, cũng không biết là An Vương có thể sẽ lấy tính mạng của Hoàng thượng ra để áp chế Triệu tướng quân nữa hay không.

Trong lòng các tướng sĩ nghĩ đến rất nhiều biến hóa có khả năng phát sinh. Nhạc Phá Nô không ngừng xoay chuyển tròn mắt linh động. Y khẽ nói:

- Bằng vào binh lực hai ngàn người này, nếu như muốn đánh hạ thành Hàm Đan thì có phải là có cảm giác như người si nói mộng không?

Điền Hồ nghe rồi liếc mắt khinh thường:

- Chẳng lẽ người không nhận ra là thành Hàm Đan này hoang vắng như thế, trên thành cũng không có thủ binh sao?

Nhạc Phá Nô nhìn về đại môn phía trước thành Hàm Đan, dáng vẻ như bụi cát cuộn cuộn, giống như một tòa thành bỏ hoang đã lâu ngày không có người ở. Y lại có vẻ suy nghĩ, nói tiếp:

- Đây nhất định là quỷ kế của kẻ địch. Chắc chắn bọn họ muốn dẫn dụ chúng ta vào thành rồi bố trí mai phục trong thành để vây giết chúng ta!

Thiếu niên Tây Lương này làm sao lại có thể hiểu được thế cục của Đại Kinh, Điền Hồ nghĩ lại, cũng không mắng y nữa mà bất đắc dĩ nói:

- Chẳng lẽ người lại cho rằng chỉ có mỗi một đảng phản loạn của An Vương thôi sao? Nói cho người biết, sự tình trong đó rất sâu xa đó, đến cả Triệu tướng quân còn không rõ ràng lắm là những thế lực ẩn núp còn là những ai nữa!

Trong thành có bao nhiêu phe phản đảng? Nhạc Phá Nô sau khi nghe xong thì nhất thời kinh ngạc không nói nổi nên lời, ngơ ngơ ngác ngác:

- Nói như vậy thì chúng ta sẽ phải đối phó với nhiều phe phái phản loạn sao? Như thế thì cuộc chiến này sẽ đánh thế nào đây.

Điền Hồ liếc mắt khinh thường:

- Người lần mò lo lắng cái gì, Triệu huynh sẽ có biện pháp.

Nhạc Phá Nô vốn đang có niềm tin vô cùng vô tận với Triệu đại nhân, nghe xong chuyện Điền Hồ vừa nói cũng lập tức không còn chút lo lắng. Cũng không biết Triệu tướng quân có thể ngăn cơn sóng dữ hay không, nếu không, sẽ là ai chống lại đại quân Hung Nô đây?

- Triệu Tử Văn, lần này ta sẽ giúp người bình loạn. Có điều người phải nhớ kỹ là người đã từng đáp ứng điều kiện của ta.

La Thanh Yên ánh mắt vẫn lạnh lẽo băng giá nhìn về phía thành Hàm Đan thê lương. Đây vẫn là lần động loạn lớn nhất phát sinh từ thời khai tổ Hoàng đế của Đại Kinh tới nay, không ngờ làm cho Hàm Đan rơi vào cảnh tượng hoang tàn đến như thế.

"An Vương và Sở Thăng liên thủ. Nếu người muốn giết Sở Thăng, có thể không giúp ta sao?" Triệu Tử Văn trong tâm thầm nghĩ, lại cười dài nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Ta tuyệt đối sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn!

Điều kiện mà Triệu tướng quân đáp ứng La Các chủ, không cần đoán cũng có thể hiểu được là gì. Các tướng sĩ đều ngừng ngân thương đang múa may trong tay lại, nhìn Triệu Tử Văn và La Thanh Yên, trong lòng đồng thời thầm nghĩ.

La Thanh Yên không thềm nhắc lại, các tướng sĩ trên giáo trường cũng quên cả huấn luyện. Lúc này đây, giáo trường hoàn toàn yên tĩnh. Đột

nhiên, một tướng sĩ cười chiến mã từ xa chạy lại, lập tức vọt tới trước mặt Triệu Tử Văn, mau lẹ dừng cương, rồi đưa cho Triệu Tử Văn một phong thư:

- Triệu tướng quân, đây là thư do Chính Nam Vương sai ta giao cho ngài.

À, Tử Hiên huynh. Triệu Tử Văn vội vàng tiếp nhận thư của Hạng Tử Hiên. Vừa mở ra chỉ thấy bên trong viết: "Tử Văn, ta đã thoát khỏi thành Hàm Đan, ở một gian nhà tranh cách đây mười dặm. Mong rằng người đêm nay có thể đến đó tụ họp."

Gian nhà tranh cách đây mười dặm? Triệu Tử Văn trước khi đi khỏi Hàm Đan đúng là đã báo với Hạng Tử Hiên, nếu như thành Hàm Đan có dị biến gì thì lập tức hãy rời khỏi thành ngay. Hiện giờ, Hạng Tử Hiên tự lực cánh sinh rời khỏi Hàm Đan được, quả thật cũng có chút bản lĩnh.

- Tướng công, Chính Nam Vương tìm huynh có chuyện gì?

Dư Tư Lãng tươi cười đi đến trước mặt Triệu Tử Văn, dung đưa cái đầu, hỏi.

Hạng Tử Hiên? Các vị tiểu thư đều biết Chính Nam Vương ở Hàng Châu. Vị Vương gia ôn hòa thái bình này văn võ đều bất phàm, nổi danh ở Hàng Châu, cũng quen biết với Tử Văn ở Quần Phương Các.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Tử Hiên huynh đã an toàn thoát khỏi Hàm Đan rồi, muốn ta đến gặp mặt ở mười dặm trước.

Dư Tư Lãng nói nhỏ:

- Tướng công, muội và huynh cùng đi chứ?

Hạng Tử Hiên và tướng công thân thiết như huynh đệ. Thân là đệ tức (em dâu), Lãng Nhi tự nhiên là muốn đến chào hỏi Hạng Tử Hiên rồi.

Triệu Tử Văn nhìn cái bụng nhô cao của Lãng Nhi, quả quyết cự tuyệt:

- Muội nha, yên ổn nghỉ tạm ở đây đi cho ta. Cứ vác cái bụng bầu đã nhô cao rồi đi đi lại lại khắp nơi còn ra bộ dạng gì nữa.

Lương Mộ Phi dờ khóc dờ cười với tiểu ny tử cứ quẩn quýt si mê bên người Tử Văn này. "Người ta đi gặp hảo hữu, người đi theo làm cái gì không biết nữa."

Dư Tư Lăng mặt hồng lên, chẳng lẽ bụng lớn thì không thể ra đường được sao? Nhưng nàng không dám nói tiếp với tướng công nữa. Nếu không, sao tướng công lại có thể tạo lập uy nghiêm trước mặt mọi người được? Nàng đành phải gật đầu, nói:

- Tướng công, vậy muội ở đây chờ huynh về.

Nhạc Phá Nô bữu môi nói:

- Vì sao hãn không đến đây lại bảo Triệu tướng quân phải đi?

"Hiện giờ thế cục thành Hàm Đan hỗn loạn, Hạng Tử Hiên không có binh quyền. Y trốn tránh còn chẳng kịp, lại còn có thể một mình chạy được ra ngoài thành Hàm Đan sao? Nhất định là bảo Triệu huynh đến bảo hộ hãn rồi." Điền Hồ trừng mắt lườm gã thiếu niên kia, trong lòng thầm nghĩ.

La Thanh Yên khẽ nhíu mày, chậm rãi nói:

- Chính Nam Vương Hạng Tử Hiên.

- La tỷ tỷ biết hãn sao?

Triệu Tử Văn nghe thấy La Thanh Yên gọi tên của Tử Hiên huynh thì cười hì hì hỏi lại.

La Thanh Yên lạnh lùng nói:

- Hãn là Vương gia ít tuổi nhất ở Đại Kinh từ trước đến giờ. Ta làm sao lại không biết hãn chứ.

- Vương gia ít tuổi nhất từ trước đến giờ?

Triệu Tử Văn nghe xong hơi ngạc nhiên, rồi lại cảm giận nói:

- Lão Hoàng đế này đúng là phong lưu a.

- So được với người sao?

La Thanh Yên cười lạnh, hỏi lại.

Nghe thấy câu nói châm chọc của La tỷ tỷ, Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười cười, vội lảng sang chuyện khác:

- Tử Hiên huynh mặc dù là Hoàng tử ít tuổi nhất lúc trước, nhưng có thể làm Chính Nam Vương thì coi như là không tồi đâu.

Đối với La Các chủ luôn theo chủ nghĩa nữ quyền, Triệu Tử Văn không thể trêu vào, vẫn còn muốn trốn được nữa mà.

La Thanh Yên nghĩ tới những chuyện cũ lúc trước, trong thần sắc lại toát ra một tia khinh miệt:

- Thân phận của Chính Nam Vương cũng thường thôi. Mẫu phi của hắn là phi tử bị tiến lãnh cung. Ở trong lãnh cung đột nhiên mang thai mới sinh hạ ra hắn, cũng không biết hắn...

Nói đến đó, La Thanh Yên hạ giọng, cũng không tiện nói nốt ý đó ra miệng nữa.

Trước giờ Bạch Phát Ma Nữ có thành kiến đối với Hoàng tử và Vương gia trong hoàng thất. Cho nên nàng có chửi bới Hạng Tử Hiên cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà, Triệu Tử Văn và Hạng Tử Hiên là huynh đệ tốt của nhau, nghe thấy câu chuyện của La Thanh Yên thì lập tức thần sắc rất lạnh lùng, chẳng mấy đã cười lạnh, nói:

- La Các chủ, Tử Hiên huynh cũng xem như là Hoàng thúc của người. Người nói hắn như thế, có phải là quá mức vô lý rồi không?

Thanh âm của Triệu Tử Văn chỉ nhằm vào một mình La Thanh Yên, những người khác không nghe thấy được. Chỉ có Dư Tư Lăng bên cạnh hắn thì nghe thấy loáng thoáng. Dư Tư Lăng nghe thấy tướng công và sư phụ có vẻ khẩu chiến thì lập tức lôi kéo tay tướng công, nói nhỏ:

- Tướng công, sư phụ không phải cố ý đâu. Huynh đừng có cãi vã với sư phụ, có được không?

Đối với Triệu Tử Văn, Dư Tư Lăng vô cùng hiếu tính. Hắn là một hán tử trọng tình trọng nghĩa, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc sư phụ nói Hạng Tử Hiên như vậy chứ.

Mọi người không rõ Triệu tướng quân và La Thanh Yên tranh luận những gì, chỉ có nhìn thấy trong mắt La Các chủ dường như có ánh mắt như phun lửa. Xu thế này có vẻ sắp động thủ tới nơi, bọn họ cả đám đều khẩn trương, rất sợ Triệu tướng quân và La Các chủ đánh nhau.

“Hai người mới vừa rồi còn hòa hòa khí khí, làm sao lại đột nhiên tranh phong tương đấu thế này.” Mọi người thấy lạ lùng, cũng có chút không nghĩ ra được.

Chỉ có Điền Hồ mới hơi đoán ra chuyện gì đó. Triệu huynh nhìn như không để ý tới chuyện gì, nhưng hắn có vẩy ngược. Nếu như có người dám can đảm động đến thì có là thiên vương lão tử hắn cũng dám liều mạng,

huống chi chỉ là Các chủ Vong Phu Các. Có điều là cái vảy ngược hiện giờ là cái gì thì Điền Hồ cũng không tài nào biết được.

La Thanh Yên một đôi mắt đẹp lại lạnh lẽo như băng. Nhìn đến ánh mắt của nàng khiến cho người ta có cảm giác như rơi xuống khe băng kẽ tuyết, lại có cả nỗi tức giận nữa. Chỉ thấy trong tay áo nàng mơ hồ như có chút hàn quang. Trước mặt mọi người, La Thanh Yên giống như một nữ thần chưa từng bị người khác châm chọc. Nàng tức giận đến độ làn da trong suốt trắng mịn ửng hồng lên, có cảm giác như muốn rút kiếm nhất quyết cao thấp với tên tiểu tặc vô sỉ này.

Dư Tư Lãng thấy sư phụ khí uất công tâm đến nơi và tình thế có vẻ không ổn thì lập tức nhào vào trong lòng La Thanh Yên, hai tay ôm chặt vòng eo La Thanh Yên, giọng nói nức nở như khóc đến nơi:

- Sư phụ, tướng công không phải cố ý chọc tức người đâu. Người đừng bực tướng công nha, được không?

La Thanh Yên bị ái đồ ôm chặt lấy, lại ngại ngần Lãng Nhi đang mang bầu nên không dám dùng lực giãy ra, chỉ hơi giãy dựa một chút thôi liền nũng nịu nói:

- Hẳn chọc tức ta như thế mà người còn hướng về hẳn nữa. Nếu không phải là nể mặt người thì ngay từ lúc ban đầu ở Hàng Châu ta đã sớm một kiếm giải quyết tên tiểu tặc này rồi!

Hiện giờ La tỷ tỷ đang nổi nóng, mà Triệu Tử Văn là vì bệnh vực Hạng Tử Hiên mới châm chọc nàng một câu. Triệu Tử Văn cũng không phải là kẻ ôm bụng tiểu nhân, ôn hòa nói:

- La Các chủ, Chính Nam Vương và ta thân như huynh đệ. Hy vọng là người không nói những lời xúc phạm đến hẳn. Với lời nói vừa rồi của ta, coi như chúng ta đã hòa nhau. Thế nào?

La Thanh Yên vừa nghe, lại nổi điên lên:

- Người nếu như nhắc đến những chuyện của hoàng thất thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!

Thân thể mềm mại của nàng hơi run lên, nhưng tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo.

"Rõ ràng là đã sắp giảng hòa, Bạch Phát Ma Nữ này còn bức tức cái nỗi gì nữa," trong lòng Triệu Tử Văn căm giận bất bình. Nhưng nghĩ lại, "Theo lý thuyết thì Hạng Tử Hiên là Hoàng thúc của nàng. Mà ta lại là huynh đệ của Hạng huynh. Nếu nói thế thì chẳng phải là sư phụ tử tử đã trở thành chất nữ (cháu gái) của ta ư?"

Bảo sao mà La tử tử lại không bức bối. Triệu Tử Văn nhìn La Các chủ đang cực kỳ băng lãnh, vội vàng cười ha hả, nói:

- La tử tử, ta nói không phải là ý tứ này. Tử là sư phụ của Lăng Nhi, đương nhiên cũng là sư phụ của ta. Ta làm sao có thể đối xử với tử như thế được chứ?

Triệu Tử Văn cũng không dám nói thêm gì nữa. Bằng không Bạch Phát Ma Nữ chắc chắn là sẽ tung cước lên.

"Tướng công thật sự là tự vạch áo cho người xem lưng!" Dư Tư Lăng giậm chân một cái, gất gông:

- Tướng công...

- Hừ, biết là tốt rồi!

La Thanh Yên cười lạnh, nói.

Nhìn La Các chủ lửa giận dần dần rút bớt, mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nếu như Triệu tướng quân và La Các chủ đánh nhau, thật sự là không ổn rồi. Đến lúc đó sẽ làm người thân đau lòng mà kẻ địch sung sướng rồi.

Nhạc Phá Nô ánh mắt phức tạp, than nhẹ một tiếng:

- Nếu Triệu tướng quân và La Các chủ có thể tử đấu một trận thì hay biết bao nhiêu nhỉ.

Bất quá, một câu nói này của y nói xong lại có chút hối hận. Triệu tướng quân và La Các chủ là người phe mình. Hiện giờ đang lúc đối đầu với đại địch, lại còn hao tổn sức lực đi đánh đấm cái gì?

Rốt cục không Điền Hồ không chịu nổi y nữa, vội vàng cười ngựa tránh đi. Đứng ở trong một góc hẻo lánh, trong lòng thầm nghĩ, "Thiếu niên Tây Lương này thật là kẻ dở hơi, làm sao lại cứ như cái đồ đàn bà đi mong Các chủ Vong Phu Các đấu với Triệu tướng quân nổi tiếng thiên hạ chứ. Một trận luận võ tử đấu như thế thì thực sự là rất hay, chỉ có điều là Nhạc Phá Nô

này đã dám nghĩ đến đấu mà lại còn chưa nghĩ đến mức là tất cả hai người bọn họ đều yêu thương Dư Tư Lăng như thế. Trận đấu này làm sao mà có thể diễn ra được?

Các vị tiểu thư thì vịn vịn năm tay, sốt ruột muốn chết, rất sợ Tử Văn và sư phụ của Lăng Nhi so đấu võ công. Chỉ có Lương Mộ Phi mới hiểu được, La Thanh Yên cực kỳ yêu thương Lăng Nhi, lúc trước còn muốn truyền lại vị trí Các chủ cho nàng. Có tiểu ny tử Lăng Nhi này ở đây thì hai người bọn họ sao có thể đánh nhau được?

Dư Tư Lăng thực sự cũng có chút sợ hãi, sợ tới mức khước mắt ngân ngần toàn là nước. Nàng thấy sư phụ và tướng công lại hòa hảo trở lại thì lập tức lộ ra nụ cười tươi vui vẻ. Nàng lau nước mắt ở khước mi, kéo cánh tay của sư phụ, nũng nịu nói:

- Sư phụ, ba vị sư tỷ đâu? Sao không thấy bóng dáng bọn họ?

Đã chuyển chủ đề nói chuyện thành công, La Thanh Yên nhìn Lăng Nhi thích làm nũng, khẽ cười nói:

- Các nàng đang ở trong thành Hàm Đan tìm hiểu tin tức. Đến buổi tối sẽ tụ họp về đây.

Nếu sư tỷ đã có việc phải làm thì Dư Tư Lăng đương nhiên cũng không thể gặp gỡ với các nàng được. Vì thế, nàng có chút thất vọng, khi thấy mặt trời sắp lặn về phía Tây, lúc hoàng hôn là lúc mà sư phụ sẽ phải rời đi.

Dư Tư Lăng luyến tiếc sư phụ, vội vàng nói nhỏ với La Thanh Yên:

- Sư phụ, trời cũng đã tối rồi, không bằng người ở lại đây đi.

La Thanh Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn một cái, nói:

- Lăng Nhi, ta còn có chuyện quan trọng cần phải đi làm. Mà người bên ba trên đường, chắc là cũng mệt rồi. Người không cần phải lo cho ta, nhanh đi nghỉ đi.

Nói xong một câu này, thân hình quý mị của nàng chợt lóe, nhẹ nhàng nhảy về hướng sườn núi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chuyện này làm mọi người ở đó nhìn mà lú lờ, không biết có phải là tiên tử vừa dùng tiên thuật hay không nữa.

Nhìn sư phụ đơn độc rời đi, Dư Tư Lăng có chút hờn giận, giận sư phụ vì cái gì mà đến một câu chào cũng không thèm nói nữa.

Triệu Tử Văn sớm đã quen với việc Bạch Phát Ma Nữ đi tới đi lui, bĩu môi cao giọng nói:

- Ta nghĩ mọi người có lẽ đã xem đủ rồi phải không.

Toàn bộ những tướng sĩ đang cầm ngân thương, yên lặng đứng trên giáo trường nghe hỏi thế xong thì theo bản năng đều gật đầu, nhưng bọn họ gật đầu xong liền cảm giác thấy không ổn.

Quả nhiên, một lúc sau chỉ còn nghe thấy tiếng mắng sà sạt của Triệu tướng quân đổ sập xuống:

- Xem đủ rồi còn không mau huấn luyện đi. Phạt các người tối nay không được ăn cơm!

Nghe nói thế thì chúng tướng sĩ giống như quả bóng cao su bị xì hơi, lập tức xìu xuống, không khỏi hối hận vừa rồi đã nhìn ngó lung tung.

Triệu Tử Văn hừ một tiếng, nói tiếp:

- Còn không mau huấn luyện. Nếu mà nhàn hạ quá thì phạt ba ngày liền không được ăn uống.

Thấy Triệu tướng quân ánh mắt như có như không vẻ lạnh lùng, chúng tướng sĩ hiểu ngay là Triệu tướng quân thật sự nổi giận rồi, lập tức không dám chậm trễ nữa, bắt đầu liều mạng huấn luyện tiếp.

Xứng đáng gọi là chiến sĩ thì phải là không chịu bất cứ ảnh hưởng gì từ ngoại cảnh cả, chỉ biết đến khắc khổ huấn luyện và địch nhân trước mắt thôi. Mà đại địch ở phía trước thì không thể có chút lơ là nào được. Phải bám sát chiến trường từng giây từng phút mới có thể cứu nổi cái mạng nhỏ của mình. Triệu Tử Văn không giáo huấn bọn họ một chút thì các tướng sĩ Ky binh đoàn chắc chắn sẽ có phần lơ là các huấn luyện về sau này.

- Đại ca, bọn muội chuẩn bị cơm chiều rồi. Để cơm nước xong rồi huynh hãy đến gặp tiểu Vương gia đi.

Bảo Nhi đi đến bên cạnh hắn, nhu thuận nói.

Lúc này đây, Ky binh đoàn đã ý thức được sai lầm vừa rồi, lại càng thêm tăng cường khổ luyện. Triệu Tử Văn nhìn bọn họ, nói với Nhạc Phá Nô:

- Phá Nô, người đi theo bọn hắn cùng huấn luyện đi.

- Tướng quân, ta không ăn...

Nhạc Phá Nô vừa nói xong câu một câu đã thấy Triệu đại nhân như cơn mưa, lập tức im lặng, tự động nuốt câu nói đang dang dở về.

Triệu Tử Văn ngoắc tay về phía Điền Hồ đang đứng ở một góc sáng sủa, nói:

- Điền huynh, đi, chúng ta đi làm vài chén!

Điền Hồ nghe thấy bảo đi uống rượu thì lập tức tỉnh như sáo, vội vàng theo sát phía sau Triệu đại nhân, đi về một trường bông.

Các vị tiểu thư vây lấy Triệu Tử Văn ở giữa, oanh oanh yến yến nói những lời yêu thương nhưng nhớ, làm cho Triệu Tử Văn có cảm giác hạnh phúc như đang nằm giữa một bụi hoa vậy.

Chúng tướng sĩ không dám lại lơ là tiếp nữa, một lòng khắc khổ luyện thương, ánh mắt không hề liếc lại phía này một chút nào. Còn Nhạc Phá Nô lại có chút không tâm không cam, tình không nguyện, lâu bà lâu bầu:

- Vì cái gì mà luôn là ta chịu thiệt thòi thế này.

Ở mười dặm phía ngoài thành Hàm Đan, Triệu Tử Văn phóng chiến mã tới nơi. Lúc này, một vầng trăng sáng cao cao trên khoảng không đen nhánh, chiếu rọi sáng cả mười dặm đường này. Nhìn xa xa, thấy có một tòa tiểu đình bên sườn núi.

Triệu Tử Văn nhớ rõ ràng, nơi này chính là nơi Uyển Nhu bị bắt cóc, nơi An Vương đã dùng kế điệu hổ ly sơn với mình.

Dựa vào ánh trăng và sao sáng tỏ, Triệu Tử Văn đi mấy chục thước thì phát hiện thấy một gian nhà cỏ được dựng ngay trước mắt. Gian nhà tranh ở lẫn khuất trong rừng cây sâu trong sườn núi, nếu không phải là Triệu Tử Văn mắt sắc thì thật rất khó khăn mới tìm được ra. Trong lòng hấn không khỏi thầm nghĩ, Hạng huynh làm sao lại tìm được một nơi ẩn trốn bí ẩn thế này nhỉ.

Tuy rằng Hạng huynh Chính Nam Vương là một Vương gia rất hòa bình, không quyền không thế, nhưng tâm địa của An Vương rất xấu xa, chỉ sợ không dung chứa nổi Chính Nam Vương. Hạng Tử Hiên trốn tránh cũng là vì giữ gìn tính mạng mà thôi.

"Tích tích cộc cộc", tiếng vó ngựa vang dội trong treo trong rừng cây u tĩnh. Triệu Tử Văn thong thả mà đi. Nhờ ánh đèn leo lét trong gian nhà tranh, hắn đã nhìn thấy trước cửa có một người đứng đó.

Người đứng trước cửa nhìn thấy một người cười ngựa đi về phía này thì cảnh giác cao giọng nói:

- Người tới có phải là Triệu tướng quân?

Triệu Tử Văn đáp:

- Chính là tại hạ!

- Thật sự là Triệu tướng quân.

Người trước cửa rất là vui sướng, vội vàng đi tới, dắt ngựa của Triệu Tử Văn qua. Mà Triệu Tử Văn thì nương theo ánh trăng, nhìn thấy người đứng đó cũng chính là hộ vệ của Hạng Tử Hiên.

Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Hạng huynh đang ở bên trong à?

Hộ vệ gật đầu liên tục:

- Vương gia đã đợi lâu lắm rồi, tướng quân mau mời vào đi thôi.

- Triệu tướng quân đi một mình đến sao?

Hộ vệ đột nhiên nhìn lại phía sau Triệu Tử Văn, nói.

Sườn núi này và nơi đóng quân của Kỵ binh đoàn rất gần nhau, đều là bị nhốt ở phía ngoài thành Hàm Đan, Triệu Tử Văn gặp gỡ Hạng Tử Hiên, hoặc cũng có thể đưa y vào trong vòng bảo hộ của Kỵ binh đoàn, ảnh hưởng đến toàn bộ trận thế?

Triệu Tử Văn gật gù đầu, lập tức đi vào trong gian nhà tranh. Còn hộ vệ theo bản năng nhìn về bốn phía, dường như rất sợ có người theo dõi Triệu tướng quân.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 380

Kỳ Thực

Trong gian nhà tranh là những ngọn nến đỏ, chiếu rọi cả căn phòng đơn sơ. Bởi vì chỉ có hai cây nến cháy nên gian phòng có vẻ có chút mờ lung ở đây còn bày một chiếc bàn đã cũ kỹ.

- Tử Văn.

Tử trong gian phòng u ám này, đột nhiên hiện ra một bóng đen. Người nay thân mật kêu tên hắn.

Triệu Tử Văn nghe thấy thanh âm của Hạng Tử Hiên thì liền nở ra một nụ cười tiến lên phía trước. Hạng Tử Hiên hôm nay mặc một bộ y phục màu xanh, trông có vẻ rất đơn giản. Chỉ là với khuôn mặt ngọc của y cùng với cái mũi dọc dừa cho nên tuy đơn giản vẫn có vẻ tuấn lãng bất phàm.

- Hạng huynh!

Triệu Tử Văn cao hứng vỗ vai Hạng Tử Hiên. Ánh mắt của hắn nhìn căn phòng tĩnh lặng xung quanh, nghi hoặc nói:

- Tại sao lại không thấy Phương huynh?

Phương Thiên Vũ tị nạn ở trong kinh thành, vì không muốn gây phiền toái cho Triệu Tử Văn có công việc đang bề bộn nữa cho nên gã đã ở cùng một chỗ với Hạng Tử Hiên. Triệu Tử Văn lúc rời khỏi Hàm Đan đi Tây Lương luôn dặn dò Hạng Tử Hiên hãy bảo vệ Phương Thiên Vũ. Hạng Tử Hiên tuy không có binh quyền nhưng ít ra cũng có mấy người hộ vệ, phản đảng trong lúc hỗn loạn cũng không phải là chăm chăm vào y cho nên việc y chạy thoát không hề khó.

Tuy nhiên, Triệu Tử Văn vẫn lo lắng Hạng Tử Hiên phải mạo hiểm cho nên lúc trước khi đi hắn đã nói cho y là phải cùng với kỵ binh đoàn rời khỏi

thành Hàm Đan. Không ngờ Hạng huynh này không theo lực lượng của kỵ binh đoàn mà đi thẳng đến nơi này.

Hạng Tử Hiên nhìn Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Ta đã phái người đưa Phương huynh về Hàng Châu.

Phương huynh đã về Hàng Châu rồi sao?

Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy kỳ quái, hần cười nói:

- Thành Hàm Đan đang hỗn loạn, Phương huynh là một thư sinh, rời khỏi nơi nguy hiểm này quả là không gì tốt hơn!

Nghe lời này của hần, Hạng Tử Hiên liền biến sắc, hần thở dài một hơi nói:

- Không ngờ Đại Kinh lại trở nên như thế này, phản đảng thật là đáng giận!

Hai đầu mày của Hạng Tử Hiên tràn ngập chính khí, tựa như hần là một tướng quân trung nghĩa bình thường vậy.

Triệu Tử Văn vỗ vai an ủi hần một cái rồi cười nói:

- Hạng huynh, đây chỉ là khốn cảnh nhất thời của Đại Kinh mà thôi, chỉ cần vượt qua được chuyện này, mây mù sẽ xua tan đi và ánh sáng lại chiếu xuống.

Hạng Tử Hiên sáng ngời hai mắt, thần sắc hần liền chuyển sang oán hận, hần gật đầu nói.

- Đúng như Triệu huynh nói, không trải qua mưa gió làm sao có thể nhìn thấy bầu trời sáng. Chỉ hy vọng Đại Kinh có thể vượt qua được kiếp nạn này!

Triệu Tử Văn cười cười, nhìn rừng cây âm u từ từ nói:

- Hạng huynh, chúng ta rời khỏi đây trở lại trong doanh trường kỵ binh đoàn thôi! Ở đây cũng không phải là nơi an toàn.

Rừng cây này có nhiều chỗ dốc, là một nơi rất tốt để đặt mai phục và vây công. Nếu như bị An vương và Sở Thăng phát hiện ra thì bọn họ tuyệt đối sẽ bị chúng đưa vào tình cảnh nguy hiểm.

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Không cần vội, bây giờ chúng ta cứ ngắm trăng đã. Hai huynh đệ chúng ta vừa mới gặp nhau, đúng lúc ở đây lại có hai bình rượu ngon,

không bằng chúng ta uống vài chén được không?

Thịnh tình này không thể chối từ, Triệu Tử Văn cũng đành chờ đợi một chút rồi sẽ dẫn tiểu vương gia trở lại trong doanh trường kỵ binh đoàn. Hãn cười nói:

- Hạng huynh đã có nhã hứng như vậy thì đệ dĩ nhiên cũng phải liêu mình bồi tiếp quân tử.

- Đến đây! Triệu huynh, ta mời huynh một ly.

Triệu Tử Văn cùng với Hạng Tử Hiên ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn cũ. Hạng Tử Hiên rót cho Triệu Tử Văn một chén rượu, cười hào sảng nói.

Triệu Tử Văn nâng chén rượu lên, khẽ cụng với Hạng Tử Hiên một cái sau đó uống một hơi cạn sạch rồi nhìn hãn nói:

- Hạng huynh, hôm nay ta thấy tâm tình của huynh có vẻ không tốt.

Hạng Tử Hiên hơi ngạc nhiên, y uống một ngụm lớn rồi nói:

- Hôm nay bốn huynh đệ Hàng Châu chúng ta đều bình an không có chuyện gì, ta dĩ nhiên vui vẻ vô cùng.

Phương Thiên Vũ đã về đến Hàng Châu cho nên tai họa ở Hàm Đan dĩ nhiên không thể nào giáng xuống đầu y được. Thành Hàm Đan bây giờ tuy đang náo động nhưng Hạ Văn Đăng cũng chỉ là một thư sinh bình thường, hãn suốt ngày chỉ biết đùa giỡn các vị tiểu thư, không có người nào để ý tới cho nên cũng sẽ vô cùng an toàn.

Triệu Tử Văn lúc ăn cơm tối nghe thấy Đại tiểu thư đề cập đến vị Hạ thiếu gia này đang ở kinh thành tầm hoa vẫn liễu thì cảm thấy tức giận. Trong lòng hãn nghĩ thầm tên Hạ Văn Đăng này sớm muộn gì cũng chết ở trên thân thể nữ nhân.

Hạ Văn Đăng có võ nghệ tuy không xuất chúng nhưng cũng có thể bảo vệ cho bản thân mình, không cần phải trông nom cho hãn. Cho nên đối với Hạ thiếu gia phong lưu này, Triệu Tử Văn rất yên tâm cho sự an toàn của y.

- Được rồi, cái này mới đúng là đáng chúc mừng.

Triệu Tử Văn nhắc chén rượu cười nói.

- Chúng ta cạn một chén.

- Keng.

Hai chén rượu chạm vào nhau khẽ phát ra một thanh âm. Hạng Tử Hiên uống một hơi cạn sạch, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt:

- Triệu huynh, huynh còn nhớ thời gian trước kia bốn huynh đệ ta ở Hàng Châu không?

Sau khi đã uống vài chén, sắc mặt Triệu Tử Văn đã đỏ ửng:

- Ta làm sao không nhớ được chứ. Lúc đó, Giang Nam tứ đại sài lang chúng ta ở trên sông Tiền Đường có thể nói là tiêu sái phong lưu không thể nói hết.

- Lạc hồng bất thị vô tình vật, hóa tác hồng hoa canh hộ sàng.

Dịch nghĩa:

- Hồng rơi chẳng phải vật vô tình, hóa thành hoa hồng phủ trên giường.

Hạng Tử Hiên rung đùi đắc ý khẽ ngâm nga nói.

- Ha ha.

Triệu Tử Văn cười ha hả cất tiếng:

- Không ngờ Hạng huynh cũng biết ngâm “dâm thơ”!

Vương gia tuy thân là một trong tứ đại sài lang nhưng chưa bao giờ là “sài lang” chứ đừng nói là ngâm cái gì gọi là dâm thơ. Lúc này Triệu Tử Văn nghe thấy tiểu vương gia khí phách quân tử bỗng nhiên ngâm những vần thơ này thì không kìm được cười ha hả chọc ghẹo.

Thấy khoe miệng Triệu đại nhân hiện lên một nụ cười dâm dăng, Hạng Tử Hiên thâm trầm nhìn về phía hắn:

- Câu thơ này là Hạ huynh ngâm nhưng dường như là do huynh làm phải không?

Triệu Tử Văn nghĩ lại hồi mình đi lễ chùa, Hạ thiếu gia đã ngâm câu thơ này liền không khỏi cười ha hả nói:

- Hạ thiếu gia chính là người đứng đầu trong tứ đại sài lang chúng ta, nói đến sài lang thì phải nhắc đến y.

Thời gian ở Hàng Châu, bốn người Triệu Tử Văn không có việc gì làm, thỉnh thoảng lại đi đùa giỡn một số tiểu thư, ngẫu nhiên ngâm dâm thơ và một vài câu đối, thật là tiêu dao.

Nghĩ lại trước kia hạ thiếu gia ngâm dâm thơ khiến cho mọi người tức giận, các vị tiểu thư cười cười, Hạng Tử Hiên liền nở ra một nụ cười:

- Ước gì chúng ta có thể trở lại thời gian ở Hàng Châu sống một cuộc đời vô ưu vô lự.

- Sẽ có một ngày như vậy.

Triệu Tử Văn nhìn sao trời bên ngoài gian nhà tranh, mong chờ nói.

Hai người đang cười cười nói chuyện bỗng nhiên có một chút hoài niệm ở trong lòng. Hạng Tử Hiên vội vàng đổi chủ đề:

- Triệu huynh, huynh còn nhớ lần đầu chúng ta ở Quần Phương các gặp nhau không?

Bên ngoài nguyệt quang chiếu rọi, bên trong ánh đèn thắp sáng, hai người đối ẩm ngâm thơ, nhớ lại cuộc sống tiêu dao ở Hàng Châu trước đây.

- Triệu huynh, lúc ở hội văn đàn, huynh làm kinh động chủ tòa và cũng khiến cho ta cảm thấy chấn động.

Hạng Tử Hiên dường như không còn tửu lượng để uống nữa, khuôn mặt y trở nên đỏ bừng, quơ quơ chén rượu trong tay, cười ha hả nói.

Triệu Tử Văn cũng cảm thấy hơi chóng mặt, không biết nói gì liền cười hắc hắc hai tiếng.

- Triệu huynh, huynh có biết rằng người mà ta bội phục nhất trong thiên hạ chính là huynh không?

Hạng Tử Hiên có vẻ hơi loạng choạng muốn ngã, y vịn vào bàn nói.

Triệu Tử Văn khoát khoát tay áo, cười ha hả nói:

- Hạng huynh, những lời này của huynh thật là đã mĩa mai đệ rồi!

Hạng Tử Hiên đặt một tay lên trên vai Triệu Tử Văn, trong miệng phả ra từng mùi rượu nói:

- Làm sao có chuyện đó được. Triệu huynh chính là người bất phàm. Lúc ở Quần Phương các ngâm ra một bài thơ khiến cho người khác phải kinh ngạc vạn phần.

Y định nói tiếp nhưng rồi lại thôi.

Triệu Tử Văn nghe vậy thì vui mừng, không ngừng cười hắc hắc:

- Ngươi!

Hai đũa lông mày của Hạng Tử Hiên đột nhiên dựng lên, y lạnh lùng nói.

Câu nói này tựa như là băng, đâm thẳng vào trái tim Triệu Tử Văn.

Trong gian nhà tranh vừa rồi còn âm vang những thanh âm cười nói vầy mà chỉ vì một câu nói lạnh lùng này mà đã hạ nhiệt độ xuống, tựa như là rớt xuống một hố băng.

Triệu Tử Văn có cảm giác Hạng Tử Hiên vừa rồi chỉ giả vờ say. Trong đôi mắt của hắn lúc này tràn ngập sát khí, bàn tay của y vẫn khoác lên vai Triệu Tử Văn. Đôi mắt thâm trầm nhìn vào hai con người của hắn.

Triệu Tử Văn vẫn không đổi sắc mặt. Hắn chơi đùa chén rượu trong tay, khuôn mặt không hề có chút cợt nhả, từng chữ từng chữ một điềm đạm nói:

- Vì sao?

Thấy thần sắc của hắn không hề có chút biến đổi, Hạng Tử Hiên cảm thấy hơi ngạc nhiên, y cười lạnh nói:

- Ta chỉ muốn nắm được thứ đó, mà người chính là chướng ngại của ta.

- Vậy sao? Ha ha.

Triệu Tử Văn chơi đùa chén rượu. Hai đầu lông mày hắn hiện lên vẻ âm đạm. Hắn nở ra một nụ cười khổ, hắn đã từng hoài nghi Hạng Tử Hiên, thế nhưng Hạng Tử Hiên chính là bằng hữu tốt nhất của hắn, tình thân như huynh đệ cho nên hắn không dám nghĩ nhiều.

Nhưng hôm nay, sự thật đã bày ra trước mắt hắn. Thế lực đứng đằng sau chính là huynh đệ Hạng Tử Hiên của hắn. Không chỉ vậy giờ này Hạng Tử Hiên còn có dã tâm giết hắn, đây chính là một cái bẫy.

Hạng Tử Hiên giơ cao chén rượu trong tay lên, không nhanh không chậm nói:

- Triệu huynh, ta nghĩ là huynh biết lần náo động này rất nhiều người cho rằng huynh sẽ chết, mà ta cũng là một trong số họ.

Ta tưởng rằng người là một vương gia mong muốn thái bình không ngờ người cũng muốn đoạt ngôi hoàng đế, nắm quyền thiên hạ trong tay.

Triệu Tử Văn nhìn Hạng Tử Hiên, tựa hồ như đã nhìn thấu lòng của hắn.

Hạng Tử Hiên liền nở ra một nụ cười lạnh:

- Ta nói rồi, ta chỉ lấy lại thứ đáng lẽ thuộc về ta mà thôi!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 381

Bá Vương Nhất Xuất, Thiên Hạ Thuần Phục

Có thể sao?

Hạng Tử Hiên liên tục nhắc lại ba chữ này.

Trong lòng Triệu Tử Văn hơi nghi hoặc nhìn hăn nói:

- Huynh chỉ là một Tiểu Vương gia, chẳng lẽ ngôi vị Hoàng đế có thể thuộc về huynh được sao?

Nghe câu nói này của Triệu Tử Văn, khuôn mặt Hạng Tử Hiên đột nhiên trở nên dữ tợn, không còn là một Chính Nam Vương quân tử phiêu dật như lúc bình thường nữa. Y nghiêng răng nói:

- Người làm sao hiểu được, ta muốn đoạt lại những thứ đáng lẽ thuộc về ta.

Triệu Tử Văn càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, dường như trong lời nói của Hạng Tử Hiên có ẩn chứa thâm ý gì đó không muốn cho người khác biết. Triệu Tử Văn không nhịn được nói:

- Vương gia nói lời này có vẻ không hợp với lễ thường. Ngôi vị Hoàng đế vốn dĩ phải do Thái tử kế thừa mới đúng. Huynh chỉ là Chính Nam Vương mà lại muốn đoạt ngôi thì đó là tạo phản.

Hạng Tử Hiên kìm chế sự tức giận trong lòng, từ từ thở ra một hơi. Trong lòng y đã phát giác ra Triệu Tử Văn đang dò xét lời nói của mình bèn cười lạnh mỉa mai nói:

- Tử Văn, không cần phải dò xét điều gì của ta hết. Cho dù người có tra ra điều gì đó thì người cũng không thể sống nốt qua đêm nay.

Chính Nam Vương vừa nói xong thì ở gian nhà tranh ở bên cạnh đột nhiên phát ra những tiếng “vụt vụt”, sau đó từng thân ảnh màu đen hiện lên,

thoáng chốc đã vây quanh gian nhà. Khắp bốn phía đều dày đặc người, ngay cả một con ruồi cũng khó lọt qua được.

Triệu Tử Văn mơ hồ cảm thấy ngoài cửa có sát khí, thế nhưng sắc mặt hắn vẫn không chuyển, hắn cười ha hả nói:

- Hạng huynh, huynh quả nhiên “khoản đãi” đệ thật nồng hậu.

Thấy Triệu tướng quân vẫn còn có thể mỉm cười, hai đầu lông mày của Hạng Tử Hiên liền hiện lên một vẻ tiếc hận. Y than một tiếng nói:

- Tử Văn, người biết không? Lần đầu chúng ta quen biết ở Quần Phương Các ta đã cảm nhận được khí chất bất phàm của người, cho nên ta đã cố tình gần gũi với người. Sau đó quả đúng giống như ta phán đoán, cơ trí và học thức của người đúng là không ai bằng, chỉ là...

Hạng Tử Hiên dừng lại nhìn Triệu Tử Văn rồi nói tiếp:

- Chỉ là người thật làm ta thất vọng. Người không hề mưu cầu chuyện gì, chỉ mong muốn làm một người tiêu dao tự tại, cho nên ta mới không dám lôi kéo người để tránh cho nghiệp lớn của ta bị bại lộ. Hôm nay người đã trở thành họa lớn, ta không thể không trừ bỏ người!

Hóa ra một vị Tiểu Vương gia cao cao tại thượng phải tiếp cận một tiểu thư đồng toàn bộ là vì vậy. Triệu Tử Văn nhìn Hạng Tử Hiên thâm tàng bất lộ này, cười lạnh nói:

- Hạng huynh, huynh so với ta lại càng thông minh và có tâm cơ hơn, có thể che giấu được như vậy.

Lúc này, xung quanh gian nhà tranh đã có mấy trăm tên thủ hạ cầm liên nỗ trong tay chờ đợi. Cho dù Triệu Tử Văn võ công cao cường nhưng cũng tuyệt đối không thể chạy thoát.

Hạng Tử Hiên cũng chẳng nóng vội, nhẹ nhàng nâng chén rượu lên, nhấp một ngụm rồi mỉm cười nói:

- Tử Văn, thật ra người đã sớm nhận ra rằng ta là kẻ khả nghi. Chỉ là người là người quá trọng tình, không muốn nghi ngờ đến ta, sao ta nói có đúng không?

- Rất đúng!

Triệu Tử Văn nhìn sát thủ bao vây ở bên ngoài nghiêm trang nói:

- Chuyện phát sinh ở dạ yến đêm đó, tại sao sát thủ lại lựa chọn ám sát người mà lại không phải là Bát Hoàng tử hay là Hoàng thượng đã khiến cho ta nghi ngờ. Hôm nay nghĩ lại ta đã hiểu được, hẳn là An Vương đã phát giác ra người không phải là người đơn giản như bề ngoài, khiến cho y cảm thấy bất an, cuối cùng lựa chọn biện pháp là ám sát người!

- Khá lắm, khá lắm!

Hạng Tử Hiên cười ha hả, vẻ sắc lạnh trong ánh mắt ngày càng mạnh mẽ, sát khí lên cao. Y biết rằng vị Triệu tướng quân lắm mưu nhiều kế này tuyệt đối sẽ không phản bội Hoàng thượng. Hẳn sẽ trở thành nỗi đe dọa lớn đối với mình, cho nên chỉ có thể giết hẳn!

- Đáng tiếc!

Hạng Tử Hiên lạnh lùng nói.

- Đáng tiếc người quá trọng tình cảm nên mới bị thất bại.

- Thua cũng được, thắng cũng được, Triệu Tử Văn ta không để ý tới những thứ đó.

Đột nhiên Triệu Tử Văn đổi sắc nhìn Chính Nam Vương, hỏi:

- Lúc trước Bình Nam Vương đi đánh Hàng Châu có phải là do người sai sử không?

Hạng Tử Hiên ngạc nhiên, trong lòng y thầm nghĩ dù sao thì Triệu Tử Văn cũng đã là người sắp chết đến nơi, cứ đem mọi chuyện nói rõ cho hẳn, dù sao thì mình với hẳn cũng đã từng là huynh đệ một thời với nhau!

- Bình Nam Vương đúng là do ta ngầm sai sử.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hạng Tử Hiên bỗng nhiên hiện ra một vẻ khinh miệt:

- Đáng tiếc Bình Nam Vương đúng là một phế vật. Hơn một vạn đại quân chẳng những chậm chạp không công phá được Hàng Châu mà còn bị đánh lại, khiến cho kế hoạch của ta tan thành mây khói!

Từ khi biết thân phận chân chính của Lý chưởng quỹ, Triệu Tử Văn đã hiểu ra lúc trước Bình Nam Vương đánh thành Hàng Châu là do ông mà đến. Nghe nói lão Hoàng đế rất kính trọng Hoàng huynh của lão là Hạng Dận bởi vì Hạng Dận đã từng truyền ngôi lại cho lão. Cho nên bọn họ muốn bắt lấy Lý chưởng quỹ, dùng ông để uy hiếp, bức bách lão Hoàng đế

phải thoái vị. Cho dù không thể khiến lão Hoàng đế phải nhường ngôi thì với việc chiếm được Hàng Châu này cũng có thể tăng dần thế lực, tạo thành thế vua một cõi riêng rồi dần dần mở rộng ra.

- Phản quân Hàng Châu là do người sai sử, vậy việc sơn tặc cường đạo tụ tập cũng là tác phẩm của người sao?

Đôi mắt Triệu Tử Văn đột nhiên hiện lên một vẻ sắc lạnh, từng câu từng chữ thốt ra.

Hạng Tử Hiên mơ hồ cảm thấy sát khí thoát ra từ người Triệu Tử Văn. Hắn hơi biết sắc, trong lòng hẳn hiểu rõ Triệu Tử Văn đang muốn hỏi vấn đề gì. Y từ chối:

- Sơn tặc và cường đạo đều là những kẻ liều mạng. Khi đã tụ tập lại một chỗ thì khó tránh khỏi người khác hoài nghi cho ta!

Nghe Hạng Tử Hiên giải thích, Triệu Tử Văn cũng không quan tâm đến liều mạng hay là bị lợi dụng, hãnh lạnh lùng nói:

- Bọn họ là thủ hạ liều mạng của người, như vậy lần tập kích lần trước khi ta hộ tống An Ninh quận chúa đi lấy chồng nơi xa xứ rồi bị cường đạo tập kích cũng là do người sai sử sao?

Hạng Tử Hiên nhắc chén rượu lên, hơi trầm ngâm nói:

- Ta biết người định nói gì, chỉ là chuyện quận chúa An Ninh chết hoàn toàn là ngoài ý muốn. Ta cũng không biết rốt cục ai là người bắn mũi tên đó!

- Không phải do người sai sử sao?

Triệu Tử Văn hơi nghi hoặc hỏi.

Hạng Tử Hiên lắc đầu nói:

- Giết An Ninh đối với ta mà nói, chẳng có chỗ nào tốt cả. Hạng Tử Hiên ta không làm chuyện vô ích đó. Ta phái thủ hạ chặn các người lại là muốn cho người một cơ hội, để cho người đưa An Ninh đi. Chỉ tiếc là lại phát sinh ra một số chuyện.

Cuộc nói chuyện này đã khiến Triệu Tử Văn hiểu ra ở phủ Bát Hoàng tử việc nha hoàn của công chúa đột nhiên bị giết, quận chúa An Ninh đột nhiên “biến khéo thành vụng” toàn bộ là do Hạng Tử Hiên bày ra. Mà mục đích của Hạng Tử Hiên trong đó chính là uy hiếp mình. Nếu như An

Ninh được gả cho Hung Nô thì bí mật này sẽ vĩnh viễn chôn vùi dưới đất cho nên Hạng Tử Hiên muốn An Ninh ở lại Địa Kinh, để những bí mật do tự mình tạo ra vẫn được che giấu kỹ thì không gì tốt hơn.

Thế nhưng kết cục lại khiến cho mọi người khó đoán trước.

“Chính Nam Vương không có lý do để giết An Ninh vậy đến tột cùng là ai giết nàng đây? Chẳng lẽ còn có một thế lực nào khác đang chống lại những âm mưu của Chính Nam Vương hay sao?” Trong lòng Triệu Tử Văn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng vẫn không thể tìm ra được chút manh mối nào. Nghĩ tới chuyện An Ninh chết đi mà ngay cả hung thủ là ai cũng không biết, trong lòng của hắn không khỏi quặn đau lên.

- Buồn cười, thật là buồn cười.

Triệu Tử Văn tự giễu mình, cười ha ha.

- Ta vẫn thường cho rằng ngươi là huynh đệ tốt nhất của mình, ngươi từ đầu đến cuối luôn có mưu tính ta vậy mà ta vẫn tin tưởng ngươi.

Hạng Tử Hiên tuy tâm ngoan thủ lạt, tâm cơ sâu xa hơn những người bình thường nhưng đối với vị Triệu tướng quân này thì y vẫn rất trọng tình trọng nghĩa và kính nể hắn. Trong mắt y hiện lên một vẻ tiếc hận:

- Tử Văn, nếu như ta không phải là...

Y định nói tiếp nhưng rồi lại thôi.

- Có lẽ chúng ta cả đời có thể là hảo huynh đệ của nhau.

Triệu Tử Văn luôn có một cảm giác Hạng Tử Hiên có thân phận không chỉ đơn giản là một Tiểu Vương gia. Thế nhưng hắn vẫn không thể phát hiện ra chút khả nghi nào, hắn cười lạnh nói:

- An Ninh tuy không phải là do ngươi giết chết nhưng cũng vì ngươi mà chết. Từ nay về sau, ta với ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn là huynh đệ. Sau này gặp lại, ta nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình.

Hạng Tử Hiên nhìn thấy đầu lông mày của Triệu Tử Văn đầy sát khí thì trong lòng thầm nghĩ.

“Tử Văn đến lúc này vẫn không thể thay đổi tính tình của mình. Muốn làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, hắn trọng tình cảm như vậy thì sẽ bị ràng buộc, khó mà thành công trong việc lớn.”

Thân phận của hai người từ tối hôm nay đã được định rõ: Là địch chứ không phải là bạn.

Chính Nam Vương đã hiểu ra tối nay chính là cơ hội tốt nhất để giết Triệu Tử Văn, nếu không thì sau này sẽ gặp phải hậu hoạn vô cùng. Sắc mặt Hạng Tử Hiên đột nhiên thay đổi, lãnh khốc nhìn Triệu Tử Văn:

- Nếu người có thể sống qua đêm nay thì nói những lời đó cũng không muộn.

Ánh mắt Triệu Tử Văn liền nhìn thanh Hồ Đầu Thương ở bên cạnh bàn, cười lạnh nói:

- Vương gia vội vàng muốn giết ta, chẳng lẽ không biết rằng người xưa có câu, nóng vội thì không ăn hết đậu hũ nóng sao?

Nghe hẳn nói như vậy, trong lòng Hạng Tử Hiên liền lo lắng liệu có người nào tới đây cứu Triệu Tử Văn hay không? Nếu như vậy thì mình lại bị kỵ binh đoàn của Triệu Tử Văn vây lại. Triệu Tử Văn trước nay lạt mềm buộc chặt, đối với mình không có đề phòng, nhưng thị vệ không phải cũng không có người đi theo dõi, liệu khả năng này có xuất hiện không.

- Người biết không, Hoàng huynh của người đã để lại một túi gấm cho ta.

Triệu Tử Văn không đợi Hạng Tử Hiên cất tiếng đã lấy từ trong người ra một cái túi gấm rách nát, thản nhiên nói:

- Chỉ là đến nay ta vẫn chưa mở ra xem.

Hạng Tử Hiên nhìn cái túi gấm vẫn chưa mở ra, trong lòng thầm đoán xem trong đó cất chứa thứ gì. Thế nhưng y lại đoán không ra, ánh mắt hiện lên một vẻ mong chờ nói:

- Hay là bây giờ chúng ta mở ra xem trong đó có cái gì được không?

Triệu Tử Văn đã muốn mở ra từ sớm cho nên vừa mở ra vừa nói:

- Lúc trước khi ta hoài nghi còn tưởng rằng trong túi gấm này có liên quan gì đó với người. Chỉ là tại sao Lý chưởng quỹ lại biết rõ nội tâm của người như vậy, cho nên đến tột cùng ta cũng không biết trong này là cái gì.

Hạng Tử Hiên vô cùng thông minh. Y tuy che giấu được tất cả mọi người nhưng lại bị một lão nhân ở chốn thâm sơn nhận ra. Trong mắt y

không tìm được hiện ra một vẻ đặc ý, bắt đầu dò xét cái túi gấm xem trong đó đến tột cùng là cất chứa vật gì?

Triệu Tử Văn từ từ mở túi gấm, một tờ giấy từ từ hiện ra trước mắt. Chỉ thấy trên tờ giấy đó viết tám chữ to ngắn gọn, thần thái của tám chữ đó có vẻ vô cùng uy nghiêm:

- Bá Vương nhất xuất, thiên hạ thần phục! (Bá Vương xuất hiện, thiên hạ đều thần phục!)

“Quả nhiên là nó rồi!” Hạng Tử Hiên ngẫm hiểu, trong ánh mắt y liền hiện ra một vẻ vui mừng, mục quang không tìm được nhìn chăm chăm vào thanh Hồ Đầu Thương vẫn mang theo trên người Triệu Tử Văn.

“Bá Vương nhất xuất, thiên hạ thần phục!” Con người Triệu Tử Văn liền co rút. Đôi mắt hẩn nhanh chóng nhìn về thanh Hồ Đầu Thương vô cùng uy mãnh này, miệng lẩm bẩm nói:

- Đây là Bá Vương thương của Hạng Vũ!

Hạng Vũ trong thế giới của Triệu Tử Văn tinh thông mười tám môn binh khí, trong đó ghê gớm nhất chính là thương! Trong truyền thuyết Hạng Vũ khi khởi binh ở quận Hội Kê đã nhặt được một mảnh thiên thạch từ trên trời rơi xuống. Sau đó Hạng Vũ mang mảnh thiên thạch này đúc thành thần khí, trải qua chín ngày chín đêm mới rèn thành một cây thương không lồ đầu hổ, dài một trượng hai thước chín tấc, nặng một trăm hai mươi chín cân, đầu thương bằng miệng chén ăn cơm. Sau đó Hạng Vũ đặt tên cho nó là “Bá Vương”.

Bây giờ Hạng Vũ không còn là Tây Sở Bá Vương như ở thế giới của Triệu Tử Văn. Thế nhưng hai thế giới này vẫn có một điểm giống nhau đó là thanh Bá Vương thương bá đạo vô cùng.

Nhớ thời gian khi kháng Hung Nô, Hạng Vũ chính là dùng thanh thương này để xông pha. Thương phong sắc bén, điểm một chút đã chết. Thân thương nặng nề, quét một cái là vong. Không ai có thể ngăn cản, không biết bao nhiêu dũng sĩ Hung Nô đã phải chết dưới Bá Vương thương. Bá Vương xuất hiện, thiên hạ thần phục, câu này được lưu truyền khiến cho kẻ địch mỗi khi nghe tới đều sợ mất mật.

Bá Vương thương chính là nỗi khiếp sợ của người Hung Nô. Khai quốc Hoàng đế Đại Kinh chính là dùng thanh Bá Vương thương này để đánh đuổi bọn man di, lập nên Đại Kinh. Bá Vương thương được Hạng thị truyền từ đời này sang đời khác, nghe nói Bá Vương thương có thể hiệu lệnh quần hùng, chấp chưởng binh quyền, chỉ là thanh thương này đã biến mất mấy chục năm nay dần dần cũng ra khỏi trí nhớ của mọi người.

- Bá Vương nhất xuất, thiên hạ thuận phục. Có khí phách uy nghiêm này, thì còn có thể là thanh thương nào khác sao?

Đôi mắt Hạng Tử Hiên xuất hiện một tia tham lam, không nhanh không chậm nói:

- Kỳ ngộ của Triệu huynh thật khiến cho người ta phải ghen tị. Không ngờ huynh lại có được thanh thần binh nổi tiếng thiên hạ như thế!

Hóa ra túi gấm này chính là để nói về lai lịch của thanh thương này. Triệu Tử Văn nắm chặt Bá Vương thương, trong lòng thầm nghĩ. Khó trách Bình Nam Vương lại nghe theo mệnh lệnh của Hạng Tử Hiên mà làm phản. Hóa ra trong này cũng có quan hệ với Bá Vương thương.

- Người chắc là vẫn luôn tìm kiếm thanh thương này phải không?

Triệu Tử Văn thản nhiên nhìn Hạng Tử Hiên:

- Người dẫn ta tới đây, cũng vì muốn đoạt thanh Bá Vương thương này.

Hạng Tử Hiên liền nở ra một nụ cười giễu cợt:

- Triệu huynh, người nếu như sớm mở cái túi gấm này ra thì đã không đến nỗi rơi vào cảnh khốn đốn như thế này!

Nghĩ đến trước kia La Thanh Yên rất coi trọng thanh thương này nhưng Triệu Tử Văn cũng không ngờ địa vị của thanh thương này lại to lớn đến như thế. Nếu như Bá Vương thương quả thật là thanh thương trong truyền thuyết, hiệu lệnh quần hùng, đoạt lấy được binh quyền thì há chẳng phải nắm gọn thiên hạ dễ như trong lòng bàn tay sao?

Biết được chuyện này khuôn mặt Triệu Tử Văn liền hiện ra một vẻ lạnh lùng vui vẻ:

- Hạng Tử Hiên, ta chắc rằng người hiểu là tà không thẳng chính, người không thể nào thành công được.

- Hừ.

Hạng Tử Hiên khẽ hừ một tiếng:

- Hôm nay cho dù người có chắp cánh cũng khó có thể bay thoát khỏi nơi này, vậy mà bây giờ còn tâm tư nói những lời này sao?

- Có chắp cánh cũng không thể bay thoát sao? Ngược lại ta muốn xem thử xem người làm cách nào để bắt ta ở lại đây!

Triệu Tử Văn đứng lên, cầm Bá Vương thương trong tay, đôi mắt hằn bấn ra một vẻ bá đạo uy nghiêm.

Trong lòng Hạng Tử Hiên hơi kinh hãi, y vội vàng cầm lấy thanh kiếm giấu dưới bàn, chú trọng nhất cử nhất động của Triệu Tử Văn. Hạng Tử Hiên dám ngồi gần Triệu Tử Văn uống rượu như vậy dĩ nhiên là có pháp bảo chống địch để Triệu Tử Văn không dám tùy tiện xông lên bắt lấy y.

- Hạng huynh, người biết không, nếu như người chỉ tạo phản thì ta đã tha cho người một con đường sống.

Sát ý của Triệu Tử Văn ngày càng nặng, hần nói tiếp:

- Đáng tiếc người lại làm hại đến An Ninh cho nên ta không thể bỏ qua cho người.

Đúng như lời nói của Hạng Tử Hiên. Triệu Tử Văn quả là người trọng tình cảm, đây cũng là ưu điểm đồng thời là khuyết điểm của hần. Trong lòng hần rất muốn giết Hạng Tử Hiên, thế nhưng trong thế giới này Hạng Tử Hiên chính là huynh đệ thân thiết nhất của hần cho nên có lẽ lúc này hần cảm thấy khó mà hạ thủ được.

Hạng Tử Hiên lắc đầu:

- Triệu tướng quân, người quá tự tin đó, trước hết người nên nghĩ cách làm sao chạy ra khỏi đây mới đúng.

Đôi mắt Triệu Tử Văn dừng lại trên người y:

- Hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết. Không tin chúng ta cứ thử xem.

Hạng Tử Hiên là một người thông minh, câu nói này lọt vào tai y, y liền cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Triệu Tử Văn đã có sự chuẩn bị gì rồi sao.

Cũng có thể Triệu Tử Văn chỉ hù dọa mà thôi, Hạng Tử Hiên sẽ không dễ dàng mà tin tưởng, y cười giễu cợt một câu:

- Ta lại muốn xem người làm thế nào để một mình vượt qua cơn sóng gió này!

Cho dù là một người cường mạnh đến mức nào thì cũng khó có thể chống đỡ muôn vàn mũi tên bắn tới. Sắc mặt Hạng Tử Hiên trở nên dữ tợn, y nhìn về phía thủ hạ đang mai phục ở bên ngoài, sau khi y ra lệnh một tiếng, tất cả sẽ bắn toàn bộ vào Triệu Tử Văn. Trừ khi Triệu Tử Văn biết bay, bằng không sẽ phải chết ở chốn này. Hai tròng mắt Hạng Tử Hiên hiện ra một vẻ phức tạp. Trước kia, Hạng Tử Hiên đã sử dụng nhiều mưu kế hy vọng có thể lôi kéo Triệu Tử Văn, điều đó có thể cho thấy y muốn Triệu Tử Văn trở thành minh hữu của mình chứ không phải là trở thành địch nhân!

Triệu Tử Văn nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Vương gia thì trong lòng thầm nghĩ Hạng Tử Hiên xem ra vẫn còn lương tri, còn có thể cứu vãn được. Đáng tiếc là y đã khiến cho An Ninh phải uổng mạng, thù này không thể không báo.

- Chính Nam Vương, ta sẽ để cho người được toàn thân.

Triệu Tử Văn giơ cao Bá Vương thương lên qua đầu nói.

Đối với một người kiêu ngạo tự tin như Hạng Tử Hiên thì đây chính là một sự thách thức lớn. Y tức giận đến nỗi khuôn mặt ửng đỏ lên, tức giận hét lớn:

- Ta lại muốn xem xem người làm cách nào để giết ta!

Hạng Tử Hiên vừa nói xong câu này liền hướng ra ngoài hét lớn một tiếng:

- Giết!

Trong gian nhà tranh liền rộn lên những âm thanh, tựa hồ như có rất nhiều người dũng mãnh tiến vào. Nhưng Triệu Tử Văn thính tai lại nghe thấy những tiếng “đình đình đình...” Hắn nhận ra được đây chính là thanh âm dây cung của liên nỏ.

Khóe môi Triệu Tử Văn nở ra một nụ cười lạnh, hóa ra Tiểu Vương gia định bắn chết ta.

Những chuyện này đều nằm trong dự trù của Triệu Tử Văn. Đột nhiên trong gian nhà tranh, một cánh cửa ngậm bật ra sau đó xuất hiện bốn vị cao

thủ, bọn họ nhanh chóng xông tới chắn trước mặt Hạng Tử Hiên để bảo vệ cho y.

Triệu Tử Văn có thể tự tin bắt giữ Hạng Tử Hiên vậy mà Hạng Tử Hiên vẫn có thể uống rượu cùng hắn thì rõ ràng y đã có đề phòng từ trước. Đến khi cánh cửa bí mật trong gian nhà tranh được mở ra Triệu Tử Văn mới hiểu được mọi chuyện.

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Triệu huynh, chúng ta xem thử xem đến tột cùng ai thắng ai thua đây!

Bốn vị cao thủ ở trước mặt hắn đồng thời nở ra một nụ cười dữ tợn. Có thể chém giết được Triệu tướng quân lừng danh khắp thiên hạ này quả là một điều vinh quang.

Các nỏ thủ đã xông toàn bộ vào trong gian nhà tranh. Hạng Tử Hiên từ từ theo cánh cửa ngấm mà rời khỏi phòng, mắt vẫn nhìn về phía Triệu Tử Văn. Chỉ thấy hắn cầm một ly uống rượu, xoa xoa li rượu vài cái, bỗng nhiên đập mạnh xuống đất. “Xoảng.” Một thanh âm vang lên, cái chén rượu vỡ tan tành dưới mặt đất.

Đồng tử Hạng Tử Hiên co rút, y lập tức cảm thấy không ổn, hét to một tiếng:

- Không hay, mau rút!

Chính Nam Vương sau khi vừa nói câu này thì lập tức nghe thấy những âm thanh vụt vụt vang lên, không giống như thanh âm của các loại nỏ bình thường.

- Gia Cát liên nỗ sao?

Trong lòng Hạng Tử Hiên kinh ngạc muôn phần. Mưu trí của y không hề đơn giản như người bình thường, trong nháy mắt y đã phân tích được tình huống. Y biết rằng sau khi mưu kế này thất bại thì phải ngay lập tức rời khỏi, bằng không thì e rằng cái mạng nhỏ cũng phải bỏ lại nơi này.

- A a. Ở bên ngoài gian nhà tranh những tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp bốn phương. Dưới ánh sáng trắng, người bên trong phòng có thể nhìn thấy từng thân hình ngã xuống thông qua chiếc cửa sổ dán giấy! Bên ngoài gian nhà tranh đã hình thành thế cục, thủ hạ Chính Nam Vương nghiêm nhiên trở thành bia ngắm sống.

Triệu Tử Văn nhìn Hạng Tử Hiên đang muốn chạy trốn, thản nhiên nói:

- Ta đã sớm thấy người rất khả nghi, chỉ là ta vẫn không hiểu, tại sao người lại dám một mình tới đây?

- Người.

Hạng Tử Hiên tưởng rằng mình đã rất hiểu tính tình của Triệu đại nhân cho nên tình huống trước mắt khiến y cảm thấy chán nản. Y nắm chặt bàn tay lại, cố kìm chế lửa giận, cười lạnh nói:

- Ta tạm thời thất lợi, nhưng không có nghĩa là về sau ta vẫn sẽ thua!

- Người sẽ không có cơ hội đó!

Triệu Tử Văn cho dù không giết được thủ hạ của y thì cũng phải bắt lấy y. Vừa dứt lời, hắn đã nhắc Bá Vương thương trong tay lên, phóng thẳng về phía Hạng Tử Hiên.

Dưới ánh nến đỏ rực leo lét, Bá Vương thương lạnh lùng lóe lên từng tia hàn mang, thương phóng ra mang theo tiếng động như rống ngâm, khiến người khác phải sợ hãi!

Tứ đại cao thủ liền cả kinh. Lúc này bọn họ núp trong bóng tối đã nghe được lai lịch thanh thần thương trong tay Triệu tướng quân nên biết rằng thanh thương này bá đạo vô cùng. Sát khí lẫm liệt của thanh thương khiến cho người ta cảm thấy bị áp lực, hô hấp cơ hồ cũng trở nên dồn dập thêm.

Hạng Tử Hiên chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm như thế này. Tuy nhiên y không hề kinh Hoàng, đi lại góc gian nhà tranh lấy ra một bao gì đó, lẳng không ném về phía Triệu Tử Văn.

- Bùm.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, khói trắng từ trong bao tỏa ra bốn phía.

- Là vôի phần!

Triệu Tử Văn cảm nhận được thứ này thì trong lòng thầm mừng hèn hạ. Tuy nhiên, đối với Hạng Tử Hiên mà nói, làm đại sự thì không thể câu nệ tiểu tiết, y hoàn toàn không để ý đến những điều như thế.

Vôи phần bắn ra khắp nơi, Triệu Tử Văn vội vàng che đôi mắt lại, Hạng Tử Hiên mượn cơ hội này liền lao ra khỏi cửa mà chạy thoát. Tuy nhiên, bốn vị cao thủ lại lao tới bên cạnh Triệu Tử Văn. Cơ hội tốt để giết Triệu tướng quân này, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua.

Triệu Tử Văn đang giơ hai tay lên che mắt thì bỗng nhiên nhận thấy một sát khí bức người, cùng lúc đó một đạo kiếm quang lóe lên phóng thẳng vào ngực của hắn. Kiếm tuy chưa tới nhưng sát khí đã tràn ngập bức người ập đến.

- Triệu tướng quân, ta đến cứu người.

Một thanh âm giận dữ vang lên truyền vào tai Triệu Tử Văn. Nhạc Phá Nô sau khi giết hết địch nhân ở bên ngoài, trông thấy Triệu đại nhân bị nguy khốn trong làn vôi bột thì vội vàng cầm ngân thương xông vào với tốc độ vô cùng nhanh.

Trong làn vôi bột dày đặc, Nhạc Phá Nô vô thức nhắm mắt lại rồi vung trường thương đâm tới đối phương. Y gầm lên một tiếng, thân hình bay lên tạo thành một vòng hàn quang, dốc toàn lực bổ xuống bốn thanh kiếm.

“Keng!” Một tiếng lớn vang lên. Thương của Nhạc Phá Nô đã bổ vào bốn thanh kiếm khiến cho tia lửa do va chạm bắn ra bốn phía. Cho dù một phát thương này của Nhạc Phá Nô không thể bức bọn họ lui nhưng cũng ngăn cản được thế công của chúng.

Triệu Tử Văn theo khe hở của lòng bàn tay đã mờ mờ nhìn thấy vị trí của bốn người. Bàn tay hắn cầm sẵn, thương, đợi chờ lần công kích tiếp theo của bọn chúng. Bốn người bọn họ hiểu được rằng một phen công kích không thành đã cho thấy cục diện trở thành thất bại. Hôm nay trốn cũng chết, không trốn cũng chết, chỉ còn một cách là liều mạng mà thôi!

Triệu Tử Văn và Nhạc Phá Nô trong làn bụi vôi quan sát động tác của đối phương. Đột nhiên một nam tử áo xám huy động thanh trường kiếm hét một tiếng lao tới tấn công Triệu Tử Văn.

Trường thương của Nhạc Phá Nô khi đối phó với bốn người có hơi bất tiện nên y liền bỏ thương xuống, rút từ bên hông ra một thanh trường đao. Trường đao trong lúc rút ra ma sát với vỏ đao tạo ra một thanh âm rất dễ nghe. Đao ảnh rung đặng, tạo thành một đạo quang mang, đao khí tràn ngập khắp làn bụi trắng khiến cho người áo xám không còn chỗ nào để trốn tránh và ẩn náu. Đao kiếm tương giao phát ra một tiếng keng thật lớn. Lấy trung tâm là bọn họ, hai luồng khí mạnh mẽ lan tỏa khắp xung quanh.

Triệu Tử Văn không ngờ Nhạc Phá Nô này cũng là một nhân tài trong việc sử đao.

Ở bên ngoài gian nhà tranh, tướng sĩ kỵ binh đoàn chứng kiến những thân ảnh trong làn bụi trắng thì nâng Gia Cát liên nỗ lên, bắn liền ba mũi tên vào người áo xám. Thân pháp người áo xám thật là cổ quái, xoay một vòng tròn trên không trung, tự dùng thân mình làm trụ mà kéo lê một đạo kiếm quang mỹ lệ, đem những mưa tên ở trên trời đánh rơi xuống đất. Các tướng sĩ không dám bắn nhiều. Gia Cát liên nỗ uy lực kinh người, bọn họ cho dù rất tự tin những cũng rất sợ sẽ làm bị thương Triệu tướng quân cùng với vị tiểu sĩ tốt kia.

Nghĩ đến người huynh đệ Hạng Tử Hiên trước kia của mình hôm nay lại muốn liều chết với mình, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy buồn bã. Thủy chung hãn vẫn không rõ, một vị Tiểu Vương gia bình thường tiêu sái phiêu giật, tại sao lại nhất thời vì quyền thế và ngôi vị Hoàng đế mà thay đổi như thế.

Triệu Tử Văn đang cảm khái thì bỗng nhiên cảm thấy có một luồng hàn ý đánh về phía mình. Về mặt bốn người đang đứng đối diện hãn như cười mà không phải cười, trong tay bọn họ chẳng biết từ lúc nào đã có nỏ. Trong nháy mắt bọn họ bật lẩy, bốn đạo hàn quang như thiểm điện xông tới ngực của Triệu Tử Văn. Tốc độ rất nhanh, hơn nữa Triệu Tử Văn lại còn rất gần bọn họ.

Trong lòng Triệu Tử Văn thầm kêu không ổn, theo bản năng hãn liền ngã người về phía sau. cả cái lưng tựa hồ như dán xuống cái bàn rượu. Hãn vừa thoát khỏi loạt tên lần đầu tiên thì loạt thứ hai lại đến, tuy nhiên lần này chỉ có hai làn mưa tên, còn một người đối kiếm thành chùy, cầm nó trong tay điên cuồng công kích Triệu Tử Văn.

- Người muốn chết!

Triệu Tử Văn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể lăn một vòng trên bàn anh nhưng không có cách nào tránh khỏi khúc chùy đánh trộm. Thân thể hãn né qua một bên, kịp thời tránh khỏi nhát trùy chí mạng, vạt áo trước mặt đã phanh ra, trên da thịt xuất hiện một vết máu nhàn nhạt. Nếu như mà

Triệu Tử Văn chậm hơn một chút nữa thì ngực nhất định đã bị cái chùy này xuyên qua.

Tên nô gia đánh lén phối hợp với người này vô cùng ăn ý khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Nếu như không phải thân thủ Triệu Tử Văn nhanh nhẹn thì hẳn đã sớm bị thương. Đôi mắt Nhạc Phá Nô tóe lửa, nó nổi giận gầm lên một tiếng rồi hướng về phía bốn người đó lao tới, hy vọng có thể chặn hai người trong bọn họ lại.

- Tranh tranh tranh.

Nhạc Phá Nô đang cùng với hai người giao chiến với nhau, mà một người trong bọn chúng cũng đã bắn hết tên, rút một thanh chùy ra, thân pháp vô cùng linh động. Hắn lao lên trên không trung, quỹ mị đánh bổ xuống Triệu Tử Văn đang ở phía dưới.

Nhạc Phá Nô đang giao chiến với hai người cho nên gã không để ý đến nó nữa mà đi công kích Triệu Tử Văn. Nhạc Phá Nô vẫn còn sung sức, đao phong loang loáng, bao trùm thân hình bọn chúng khiến cho bọn chúng không dám phân tâm.

Triệu Tử Văn cười lạnh một tiếng, cầm lấy trường thương trong tay vung một vòng toàn lực chống đỡ thích khách. Thích khách thấy thể thương của hắn rất mạnh thì không dám lấy cứng chống cứng, mũi nhọn của chiếc chùy nhẹ nhàng chạm vào thương sau đó lập tức lui lại.

Sau lưng truyền đến một tiếng quát, Lương Mộ Phi đã lao lên kịp thời chặn đường rút của gã. Mà lúc này Triệu Tử Văn cũng đã ngưng tụ toàn lực, từ trên cao lao xuống đánh về phía đỉnh đầu của thích khách. Thích khách kia sợ hãi đến mức tái nhợt cả khuôn mặt, khổ nỗi gã lại không có đường lui, đành phải vung chùy lên chống lại một thương bá đạo của Triệu Tử Văn.

Bá Vương thương được Hạng Vũ một tay sáng chế ra mười tám thức, thức thứ nhất vô cùng kinh thiên khiến cho người khác không thể nào ngăn cản được, cho dù cả Sở Thằng cũng khó chống đỡ. Trường thương đập vào mũi chùy, mũi thương dọc theo đỉnh đầu gã mà tuột xuống phía dưới, chém thân hình thành hai khúc.

Lương Mộ Phi nhìn thấy thảm trạng trước mắt thì cảm thấy không đành lòng, nhắm mắt lại, cả người run rẩy cả lên.

Điền Hồ xông vào trong gian nhà tranh trợ giúp Nhạc Phá Nô tiêu diệt bọn thích khách còn lại. Sau khi cuộc chiến kết thúc, bốn gã thích khách áo xám đều bị mọi người liên thủ giết, táng mạng ngay tại chỗ. Trong gian nhà tranh loang lổ vết máu, trông có vẻ rất bừa bãi.

Lương Mộ Phi che đôi mắt lại, hai bờ vai khẽ run rẩy. Triệu Tử Văn thấy nàng như vậy thì cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ vai nàng rồi tức giận nói:

- Nàng là một nữ hài tử, chạy vào đây làm gì?

Tuy đã từng là một nữ sát thủ chuyên cắt yết hầu người khác nhưng đó là cách dùng kiếm giải quyết nhanh gọn. Còn cách giết tàn nhẫn như thế này nàng chưa từng thấy qua.

- Thiếp...

Lương Mộ Phi không dám nhìn thân thể nát tan dưới mặt đất, ôm chầm lấy Triệu Tử Văn. Đầu của nàng chôn ở sau gáy của hắn rồi khẽ nói:

- Chàng luôn nghĩ tới thiếp. Chẳng lẽ thiếp lại không lo lắng cho chàng sao.

Nhạc Phá Nô tuy anh dũng nhưng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm trên mặt đất cũng không tìm được nôn mửa vài cái. Nó hít một hơi thật sâu rồi cười ha hả:

- Triệu tướng quân, người đúng là liệu việc như thần, có thể ngờ đến chuyện Chính Nam Vương sẽ có âm mưu với người.

Hai đầu mày của Triệu Tử Văn liền hiện lên một vẻ tiêu điều, hắn cười khổ nói:

- Ta lại hy vọng chuyện đó không đến.

- Tử Văn.

Mộ Phi được hắn ôm trong tay có thể cảm nhận được tâm tình phức tạp của hắn lúc này. Huynh đệ của mình bây giờ trở thành địch nhân, sự thay đổi này khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận được. Nàng khẽ nói:

- Hạng Tử Hiên đối đãi với huynh như vậy, không hề có tình huynh đệ với huynh, huynh cần gì phải quan tâm nhiều như thế?

Một vị tiểu thư làm sao có thể hiểu được tình huynh đệ giữa hai nam nhân. Triệu Tử Văn thở dài một hơi thật sâu rồi bước nhanh ra bên ngoài.

Đêm đen bao phủ, tướng sĩ kỵ binh đoàn đã sớm nghỉ ngơi. Tuy nhiên tối nay quả là không uổng phí công sức, thích khách do Hạng Tử Hiên mai phục đã bị tiêu diệt toàn bộ. Tướng sĩ bây giờ sau một ngày rèn luyện đã mệt mỏi không chịu được.

Vầng trăng sáng vẫn lơ lửng treo trên bầu trời. Lúc này, chỉ có một mình Triệu Tử Văn đi lại trong rừng cây. Hắn thật sự ngủ không được, tâm tình cảm thấy hơi phức tạp. Lúc trước khi hắn đi vào cái thế giới xa lạ này, có một cảm giác rất hoảng sợ, khi đó Hạng Tử Hiên chính là huynh đệ giúp hắn vượt qua thời khắc gian nan nhất cho nên tình cảm giữa hai người thâm sâu thế nào khỏi nói cũng có thể biết. Hôm nay hai người lại động binh đao với nhau khiến cho trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy phức tạp không tả.

Triệu Tử Văn từ từ dạo bước, thỉnh thoảng lại nhìn mảnh trăng yêu kiều trên bầu trời. Đang nhìn trăng sáng lung linh, bỗng nhiên hắn thấy một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở đằng xa, thân ảnh này có vẻ rất quen thuộc.

Trong những hồng nhan tri kỷ của Triệu Tử Văn thì chỉ có Hạ Bình có dáng người nhỏ bé như vậy. Triệu Tử Văn vô thức nhẹ giọng kêu.

- Hạ Bình!

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân thể Hạ Bình khẽ run lên, nàng vội vàng xoay người, khi nhìn thấy Tử Văn từ từ đi tới nàng liền vừa thẹn vừa mừng nhào vào trong lòng ngực hắn, kêu lên một tiếng:

- Tử Văn!

Triệu Tử Văn khẽ vỗ nhẹ tiểu kiều đồn của nàng. Trong lời nói có vẻ hơi trách cứ.

- Tiểu nha đầu này, tại sao bây giờ vẫn chưa ngủ vậy?

Cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của hắn, thân thể của Hạ Bình giống như là bị điện giật, khuôn mặt nàng ửng đỏ, xấu hổ cúi đầu khẽ nói:

- Tiểu thư nàng...

- Đại tiểu thư làm sao?

Triệu Tử Văn thấy nàng ấp úng liền kỳ quái hỏi.

Đôi mắt Hạ Bình liếc trộm về phía xa xa, cặp mi dài khẽ rung rung, đáng yêu không nói nên lời, nàng ấp úng nói:

- Tiểu thư, tỳ ấy đang tắm rửa ở suối.

- Đang tắm sao?

Trái tim Triệu Tử Văn nhảy lên hai cái, hăn nuốt nước miếng ực một cái:

- Đại tiểu thư tại sao lại tắm rửa vào ban đêm vậy?

Hạ Bình khẽ nói:

- Tiểu thư luôn ở trong quân doanh. Hơn mười ngày nay đã không tắm rửa cho nên muội đứng đây canh chừng để tỳ ấy ở suối tắm rửa một chút.

Vũ Tình chính là một đại tiểu thư yêu sạch sẽ, Triệu Tử Văn nghe vậy thì hiểu ra, hăn cười hắc hắc, hướng về Hạ Bình nói:

- Muội đừng lên tiếng, để ta đi thăm Đại tiểu thư một chút.

Tim Hạ Bình liền đập thình thịch, sắc mặt nàng trở nên đỏ bừng, trong lòng không ngừng mắng thầm, cái tên bại hoại này! Không chờ tiểu ny tử này kịp nói gì, Tử Văn đã nhẹ nhàng đi đến dòng suối nhỏ kia. Giữa màn đêm thanh tĩnh, Triệu Tử Văn từ từ đến gần. Tiếng nước chảy dần dần hiện ra phá vỡ sự tĩnh mịch của đêm đen.

Triệu Tử Văn vừa đi tới gần bờ suối vừa thầm nghĩ. “Đại tiểu thư hôm nay tại sao lại lớn gan tới dòng suối này tắm rửa như vậy? Hạ Bình tiểu nha đầu này làm sao có thể bảo vệ cho nàng được, gọi tướng công chẳng phải là tốt hơn sao?” Dĩ nhiên, thứ mà Triệu Tử Văn am hiểu nhất chính là trông coi, hắc hắc.

Vừa nghĩ hăn từ từ đi tới. Khi nhìn thấy dòng suối trong lòng hăn chấn động vô cùng. Trăng sáng chiếu rọi xuống dòng suối nhỏ, những làn sóng phản chiếu ánh sáng lấp loáng. ở bên trong làn nước suối, một thân thể trắng muốt không ngừng quẫy nước khiến cho bọt nước văng lên tứ tung. Từng giọt nước tựa như từng giọt thủy châu từ từ chảy xuống trên da thịt. Ngọn núi nhỏ ở trước ngực phập phồng động lòng người và thân hình thon thả cùng những đường cong tuyệt đẹp hiện ra trước mắt Triệu Tử Văn.

Cuối cùng nàng cũng quay người lại hướng về phía Triệu Tử Văn. Tuy nhiên bởi vì nàng đang ngập chìm trong làn nước suối nên không phát giác ra sự tồn tại của hăn. Trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, một đôi mắt biêng

biếc như làn thu thủy mê say trong làn nước suối, dáng người không ngừng
đong đưa, hiện ra vẻ đẹp diệu kỳ!

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 382

Dòng Suối Nhỏ Kiều Diễm

Lúc này, Hạ Vũ Tình đã co đầu lại, nơi kỳ diệu nhất cuối cùng cũng đã lộ ra. Thân hình uyển chuyển mềm mại được che một cái yếm nhỏ màu hồng sắc, sự diễm lệ khó nói thành lời.

Từng dòng nước xanh mát dọc theo thân nể nàng chảy xuống phía dưới.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, những giọt thủy châu trên làn da nàng sáng long lanh. Thủy châu từ từ theo da thịt bóng loáng chảy xuống phía dưới, dọc theo cổ, xuyên qua hai khe vú, rung động lòng người khiến cho người ta cảm thấy run rẩy.

Từng luồng trăng sáng chiếu xuống thân hình yếu diệu của nàng. Mái tóc dài xõa ra, thân thể trần truồng của nàng dưới ánh kim sắc có một vẻ mê li mộng ảo vô cùng. Bờ vai nhọn cùng với bộ ngực sữa tạo thành những đường cong uyển chuyển, tạo thành một bức tranh mỹ nhân tắm rửa đẹp tuyệt vời khiến cho Triệu đại nhân si ngốc không thôi.

Khuôn mặt Đại tiểu thư được bao phủ một làn sương mờ. Giờ phút này, nàng đã biến thành một thiếu nữ tuyệt đẹp chơi đùa ở trong suối, thật hấp dẫn đôi mắt mọi người.

Triệu Tử Văn mở to hai mắt, không nỡ dời mục quang đi.

- Thật là bại hoại!

Hạ Bình ở phái sau càn đại thụ nhìn thấy đôi mắt lang sói của Triệu đại nhân thì không kìm được mắng một tiếng.

Nước miếng nhanh chóng ứa ra, toàn bộ tinh thần của Triệu đại nhân lúc này đều đặt trên người Đại tiểu thư thì làm sao có thể nghe được thanh âm của tiểu nha đầu ở đằng sau. Hấn ngẩn ngơ nhìn mi mục đầy ý xuân và kiều mỹ của Đại tiểu thư.

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi cho nên Triệu Tử Văn khẽ dờn chân một cái. “Cạch.” Chân hấn đụng phải một cục đá phát ra một tiếng cạch. Nếu như đây là ban ngày thì người ta sẽ không chú tới nhưng đây là ban đêm tĩnh mịch, tiếng động này trở nên vang vọng dị thường.

Hạ Vũ Tình đang vui thích tắm rửa giữa làn nước xanh, làn da bạch ngọc trắng như tuyết hơi ửng hồng. Bỗng nhiên nàng nghe thấy động tĩnh rất gần ở bên bờ sông thì sợ hãi run rẩy cả người, lập tức ngồi xuống dòng nước, hai tay che trước ngực, run rẩy nói:

- Là ai!

Đại tiểu thư từ trước đến nay vẫn xem trinh tiết như tính mạng. Trong lòng nàng rất kính sợ, e rằng người ẩn núp chính là dâm tặc, nếu như đã bị người ta nhìn thấy thì sau này làm sao mà sống tiếp được đây?

Triệu đại nhân vốn định nhìn lâu thêm nữa nhưng trước tình huống này đành phải bất đắc dĩ hiện ra, ngượng ngùng cười nói với Đại tiểu thư:

- Đại tiểu thư, là ta.

Hạ Vũ Tình nhìn thấy nụ cười xấu xa của phu quân mình chứ không phải ai khác thì trong lòng vừa thẹn vừa mừng. Khi phát hiện ra thân hình mình đang lỏa lồ thì nàng cảm thấy xấu hổ không thể nói nên lời. Trong lòng đang bối rối, đột nhiên nàng dẫm phải một tảng đá, trượt chân một cái, thân hình ngã ngửa về phía đằng sau.

- Vũ Tình!

Triệu Tử Văn thấy vậy thì sợ rằng Đại tiểu thư gặp nguy hiểm gì liền vội vàng cởi quần áo ra nhảy xuống sông. Trong khoảnh khắc hấn đã tới gần Hạ Vũ Tình.

Lúc này, Hạ Vũ Tình đã uống mất mấy ngụm nước. Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Triệu Tử Văn, nàng vừa cảm thấy ngọt ngào của cảm thấy tức tối. Có vẻ tại vì không có chỗ ẩn núp nên trong lúc quần bách nàng liền nhào vào trong lồng ngực của Triệu Tử Văn.

Ôm người ngọc trong lòng, cảm nhận được sự mềm mại nhu thuận. Đầu vai trắng trẻo, bờ lưng trơn nhẵn, còn có một cặp kiêu đồn to lớn động lòng người. Bên tai hấn nghe những thanh âm thở dốc của Đại tiểu thư, trước ngực được bộ ngực sữa của nàng áp vào thì cho dù là một thánh nhân cũng

khó tránh khỏi sự dao động. Triệu Tử Văn nhìn thấy vưu vật tuyệt mỹ như vậy thì hô hấp không khỏi trở nên dồn dập. Hạ thân của hắn trở nên nóng bỏng, huyết mạch bành trướng tựa như hận không thể ngay lập tức đè Đại tiểu thư xuống ngay trên bờ sông.

Trên thân thể của hai người ngoại trừ vẻ hồng sắc trên người của Đại tiểu thư thì đại bộ phận đều lộ ra ngoài. Sự tiếp xúc vô cùng thân mật khiến cho nàng cảm nhận được sự nóng bỏng từ thân thể của Triệu Tử Văn. Khuôn mặt của nàng như hỏa thiêu, kiều khu nóng tựa như lửa, tựa hồ cũng có thể đun sôi cả nước trong dòng suối. Hơi thở của Triệu Tử Văn hơi cấp bách, từng luồng hơi nóng bỏng phả và vành tai mẫn cảm của Vũ Tình. Thân thể của nàng đã vô lực, nay hắn làm thế thì lại càng cảm thấy khó chịu, nàng không tìm được kẽ giày một cái. Thân thể nàng vì giãy dụa mà vô tình ma sát vào người của Triệu Tử Văn khiến cho Triệu Tử Văn không thể tìm được, từ từ đứng dậy.

Trời ạ, đây không phải là bức người ta phải phạm tội hay sao. Triệu Tử Văn nuốt nước miếng, nhìn Đại tiểu thư kiều mỹ vô cùng này khẽ gọi:

- Vũ Tình.

Nghe thấy thanh âm của hắn, Hạ Vũ Tình bỗng có cảm giác toàn thân mình nóng bỏng cả lên. Làn mi của nàng khẽ run nhẹ, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng lên, thật là mê người. Dục hỏa của Đại tiểu thư bốc lên, tình trùng của Triệu Tử Văn giống như lên não. Đại thủ của hắn khẽ trở lên bộ ngực sữa của nàng, một tay lại thăm dò kiều đồn mười phần co dãn.

- Ừm.

Đại tiểu thư khẽ ưm lên một tiếng, hai gò má trở ửng hồng xấu hổ, bàn tay nắm chặt lấy hai tay Triệu Tử Văn, từng làn hương thơm phả ra.

- Tử Văn, nơi này không được.

Trái tim Triệu Tử Văn đập thình thình. Nữ tử trước mắt của hắn không phải là loài động vật, không phải muốn là làm. Tâm thần hắn rung động, bất chấp tất cả luồn vào trong chiếc yếm hồng sắc uyên ương của nàng. Bộ ngực đầy đặn cao ngất khiến cho hắn phải thán thưỡng, cái đó của Đại tiểu thư thật là lớn!

Hạ Vũ Tình yêu kiều kêu lên một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng đến tận cổ. Nàng bị bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khiến cho giống như là bị trúng phải ma chú, thân thể trở nên mềm nhũn, gò má giống như là bị hỏa thiêu, khiến cho ý niệm phản kháng ở trong đầu cũng không hiện lên được. Bỗng nhiên, một luồng hơi lạnh truyền đến, đại thủ của Triệu Tử Văn đã chạm lên hạt đậu đỏ tươi của nàng.

- Ưm

Một âm thanh yêu kiều phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Hơi thở thơm như mùi đàn hương khẽ nói:

- Chàng thật là xấu xa!

“Đây chính là bên ngoài vậy mà tên bại hoại này lại chọc ghẹo mình.” Trong lòng Đại tiểu thư vừa thẹn vừa sợ, nhưng trong lòng vẫn không tìm được có một cảm giác kích thích, khuôn mặt nàng ửng hồng, vô lực ngả lên trên lồng ngực của Triệu Tử Văn.

Thân thể Triệu Tử Văn đã nóng lên vô cùng. Hai tay thuận thế cầm lấy bàn tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn nhụi, một luồng hương thơm truyền vào lỗ mũi. Một tay hắn ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, một tay từ từ dọc từ dưới lên trên, sờ soạng từ kiêu đồn đến hông của nàng.

Dáng người của Đại tiểu thư mỹ diệu tuyệt đỉnh, cảm nhận được bàn tay hắn sờ đến thì kiêu đồn trở nên căng cứng. Một tay của Triệu Tử Văn lại vân vân không ngừng, đem thân hình của nàng ôm vào trong lồng ngực, từ từ vuốt ve khe móng. Từ bờ môi đỏ mọng của Đại tiểu thư phả ra làn hương thơm như hoa lan, kêu khu nóng rực vô lực khẽ run rẩy một hồi.

Hạ Vũ Tình đã từng trải qua sự hoan ái nam nữ thì làm sao có thể chịu được sự kích thích như vậy của Triệu Tử Văn. Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, ôm chặt lấy hắn. Giờ phút này, hai tay Đại tiểu thư đã quán ngang eo của Triệu Tử Văn. Những giọt thủy châu trên mái tóc của nàng phản chiếu ánh nguyệt quang, thân thể mềm mại tựa như đóa Phù Dung động lòng người.

Hơi thở Triệu Tử Văn trở nên dồn dập. Thân hình tuấn lãng ngấm đen hơi đỏ lên, đột nhiên hai tay hắn nhẹ nhàng tách cặp đùi nở nang của Hạ Vũ Tình ra. Hạ Vũ Tình rên rỉ một tiếng, hai đùi thon dài đã quán ngang hông

của Triệu Tử Văn. Nàng ôm lấy cổ của Triệu Tử Văn, cúi đầu xuống bờ vai của hắn, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ hoảng sợ.

Da thịt nàng trắng trẻo mềm mại, bóng bẩy hơn sứ, tựa như là bạch ngọc. Từng thanh âm rên rỉ như tiếng hát vang lên, vũ mị và đầy mê hoặc. Loại thanh âm đầy yêu mỵ này khiến cho Triệu Tử Văn lại càng nóng hơn nữa. Lúc này Hạ Vũ Tình đã xấu hổ không thể nói, đang từ từ nghênh tiếp hắn tiến vào. Triệu Tử Văn hôn lấy bờ môi anh đào của Đại tiểu thư, mút lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, cảm nhận được tư vị ngọt ngào, tâm thần của Triệu đại nhân lại càng rung động.

- Đúng là bại hoại, đáng đồ tử.

Hạ Bình nghe thấy những thanh âm nhỏ bé phát ra từ dòng suối thì khuôn mặt trở nên đỏ ửng, nàng khẽ kêu lên một tiếng:

- Đại tiểu thư tại sao lại cùng với tên xấu xa này...

Âm thanh rên rỉ này giống như là trêu người. Hạ Bình nghe thấy thì vừa thẹn thùng lại vừa tức tối. Nàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ rồi vội vàng chạy đi.

Lúc này, Triệu Tử Văn đang từ từ tiến vào trong khe suối, chỉ trong tích tắc, toàn thân Đại tiểu thư bỗng trở nên căng thẳng, cặp mi thanh tú nhíu chặt lại, tựa như hô hấp cũng đình chỉ lại. Giờ phút này, một cảm giác ấm áp tê dại truyền dọc theo sống lưng của Triệu Tử Văn khiến cho hắn thoải mái thở ra một hơi, không kìm được hòa cùng với Đại tiểu thư tan thành một khối.

Vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Vũ Tình khẽ lay động. Cặp đùi trắng đầy đà không ngừng cựa quậy. Trong làn hơi nước, nàng khẽ rên rỉ trên vai một tiếng, kiều khu động tình ửng đỏ lên.

Chẳng biết từ lúc nào, thân hình của Triệu Tử Văn đã rời khỏi thân thể trắng trẻo của Đại tiểu thư. Trong dòng nước tràn đầy hương vị kiều diễm, một khúc nhạc thanh thoát được tấu lên.

- Chàng là đáng đồ tử, chỉ biết khi dễ thiếp.

Sau khi tình cảm mãnh liệt trôi qua, Hạ Vũ Tình dựa vào đầu vai của Triệu Tử Văn, đôi bàn tay trắng trẻo đánh vào người hắn.

Triệu Tử Văn nhìn Hạ Vũ Tình, nói từng chữ.

- Vũ Tình, thật xin lỗi nàng.

Nghĩ lúc trước mình chuẩn bị thành toản cho Hạng Tử Hiên, tối nay lại thấy tâm cơ sâu xa của y, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy áy náy.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 383

Trong Thành

Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Vũ Tình đột nhiên lẳng lẳng nhìn Triệu Tử Văn, hồi lâu mới khẽ cất tiếng:

- Tử Văn có phải Hạng Tử Hiên hần...

Tối nay Ky binh đoàn vì đi cứu Triệu Tử Văn mà đã xuất đến một nửa binh lực, thanh thế rất to lớn, Hạ Vũ Tình ở trong quân doanh làm sao mà không phát giác được.

Chỉ là Hạ Vũ Tình không rõ lắm tại sao Ky binh đoàn lại phải động binh vào lúc đêm tối mà Tử Văn lại không trực tiếp chỉ huy. Vừa rồi nghe Triệu đại nhân nói một câu, nàng lập tức biết được tối nay Tử Văn đi gặp Hạng Tử Hiên, có lẽ cuộc gặp này là một cái bẫy.

Đối với chuyện của Hạng Tử Hiên, Triệu Tử Văn vẫn chưa nói rõ cho người nào ngoài binh đoàn biết, hần không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Vũ Tình, làm sao nàng biết?

Đôi mắt Hạ Vũ Tình thoáng hiện lên một vẻ u sầu, nàng oán trách nói:

- Chàng chỉ biết đến đại cục chứ có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của thiếp đâu. Lúc ở Hàng Châu, thiếp đã cảm thấy Hạng Tử Hiên thật ra đối với thiếp không hề có cảm tình, đối với chàng lại không hề đơn giản, vậy mà chàng lại...

Nàng định nói gì nữa nhưng rồi lại thôi, hơi thở như mùi đàn hương phả vào lồng ngực của Triệu Tử Văn, vẻ mặt vô cùng u oán.

"Đại tiểu thư lúc ở Hàng Châu đã phát hiện ra Hạng Tử Hiên đang diễn trò sao?" Triệu Tử Văn ngạc nhiên trong lòng. Chẳng lẽ nữ nhân có giác quan thứ sáu sao? Nghĩ đến chuyện mình suýt chút nữa là đem Đại Tiểu thư đưa vào miệng cọp, trong lòng hần không khỏi rét lạnh.

Hạ Vũ Tình chính là Đại tiểu thư ở Hạ Phủ, là nữ nhi bảo bối của Hạ tướng quân trong tay cầm mười vạn tinh binh. Nếu như Hạng Tử Hiên thật sự có thể cưới Hạ gia đại tiểu thư về làm vợ thì đương nhiên sẽ trở thành rể quý của Hạ tướng quân. Sau đó lúc y muốn làm phản đoạt ngôi hoàng đế thì cho dù Hạ tướng quân trung nghĩa không muốn giúp y đi nữa thì sau khi y đoạt được ngôi vị Hoàng đế rồi Hạ tướng quân cũng đành phải phò tá vị Hoàng đế này cho tốt mà thôi.

Triệu Tử Văn nghĩ đến đây không thể không thừa nhận rằng Hạng Tử Hiên đã mưu tính sâu xa. Y bày ra trăm mưu ngàn kế khiến cho người ta khó bề mà phòng bị. Xem ra, Hạng Tử Hiên này thật xứng danh là một người kiêu hùng có sức ẩn nhẫn phi thường.

Thời gian trước lúc tiêu dao ở sông Tiên Đường Hàng Châu, hóa ra Hạng Tử Hiên cũng đang diễn kịch. Triệu Tử Văn nghĩ tới đây không khỏi cảm khái, nhìn bầu trời đen trên đầu, lầm bầm nói:

- Vũ Tình, ta vẫn nhớ đến thời gian làm thư đồng ở Hạ phủ.

Ở Hạ phủ, cùng với Hạ thiếu gia đọc sách làm thơ, tùy tiện trêu đùa với những tiểu nha hoàn xinh đẹp, lại có thể cùng với Đại tiểu thư đầu võ mồm. Cuộc sống tiêu dao tự tại như vậy, ai không mong muốn chứ?

"Chàng vẫn muốn làm thư đồng sao?" Hạ Vũ Tình định nói những lời này nhưng khi nhìn thấy vẻ ảm đạm trên mi mục của hấn thì nàng lập tức nuốt xuống bụng. Nàng nhẹ nhàng dịu dàng ôm lấy eo lưng hấn nói:

- Chàng thật là bại hoại, cứ muốn làm thư đồng để khi dễ Đại tiểu thư là thiếp hay sao?

Từ trước đến nay Đại tiểu thư vẫn hay thích nhõng nhẽo, làm sao Triệu Tử Văn lại không biết dụng ý của nàng bây giờ chứ. Trong lòng hấn không khỏi cảm thấy ấm áp, hấn khẽ ôm lấy kiều khu trắng như bạch ngọc của nàng rồi cười nói:

- Đại tiểu thư của ta, ban đầu ở Hàng Châu chính là nàng tìm ta gây phiền toái mới đúng.

- Còn không phải tại chàng?

Hạ Vũ Tình đột nhiên nhớ đến chuyện ở vách núi thì hai gò má ửng hồng, thẹn thùng nói:

- Bởi vì trước đây chàng thiếu nợ thiếp.

Nhớ lại thời gian khoái hoạt trước đây, Triệu Tử Văn cảm khái, hần cười khổ một tiếng, không biết tương lai sau khi gặp lại, liệu hần có nhắc tay lên chém chết Hạng Tử Hiên hay không đây?

- Tử Văn, không cần phải suy nghĩ nhiều. mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, thiếp vẫn ở bên cạnh chàng.

Đại tiểu thư nhẹ giọng an ủi hần.

"Chuyện tương lai thì hãy để đến tương lai." Đột nhiên Triệu Tử Văn nhớ đến câu nói này. Đối với Hạng Tử Hiên tâm ngoan thủ lạt, Triệu Tử Văn cũng chỉ có thể đối địch với y ở tương lai mà thôi, đến lúc đó rồi hãy tính tiếp. Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hần nhìn vầng trăng cong cong trên trời, trong lòng thầm nghĩ, nhân sinh như vậy, có rất nhiều chuyện quả là thân bất do kỷ!

Hai người ngồi gần nhau, trên da thịt trắng ngọc của Hạ Vũ Tình khẽ ửng hồng, bờ lông mày nhàn nhạt mang theo xuân ý, vô cùng câu dẫn người khác, những mùi hương trên người nàng nhẹ nhàng bay vào mũi Triệu Tử Văn. Cảnh sắc kiều diễm này tản ra cả rừng cây xung quanh. Triệu Tử Văn khẽ nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại như ngọc của Đại tiểu thư.

- Đấng đồ tử, chàng lại làm chuyện xấu.

Đại tiểu thư then thùng hai má, đem khuôn mặt chôn vào trong ngực của hần.

Bộ ngực của Đại tiểu thư thật là lớn, chỗ lõm chỗ lõm, uyển chuyển vô cùng. Triệu Tử Văn không phải là thánh nhân, cùng với Đại tiểu thư ngồi một chỗ, há có thể không chiếm tiện nghi hay sao?

- Vũ Tình, chúng ta lại tái chiến một hồi.

Triệu Tử Văn vuốt ve hai điểm đỏ ửng trên đỉnh nhũ phong của Đại tiểu thư, tâm thần rung động nói.

Tên đấng đồ tử này, vừa rồi còn buồn bã mà bây giờ lại phong lưu khoái hoạt vô cùng, thật không hiểu nổi làm sao hần lại có thể trở mặt nhanh đến như vậy.

Kiều khu của Đại tiểu thư bị đại thủ của hãn vây quanh, toàn thân trở nên nóng như lửa, cặp môi anh đào phả ra từng làn hương lan, động tình vô cùng.

- Bại hoại, bây giờ chính là... ưm.

Trên dòng suối nhỏ, vang lên tiếng người rên rĩ.

Hạ Bình nấp ở gần nơi đó để canh chừng giúp hai người nhưng không ngờ tên bại hoại này lại cùng với tiểu thư lăn qua lăn lại khôn ngừng. Nàng xấu hổ không dám ở chỗ này nữa, khẽ thốt lên một tiếng, sau đó ôm lấy hai bờ má nóng rục trốn về trong doanh trướng.

Trong vòng ba ngày, thành Hàm Đan đã trở nên yên tĩnh. Trước cửa thành hoang vu, cổng thành được mở rộng ra nhưng không một người nào dám đi ra đi vào, bởi vì mọi người đều biết rằng thành Hàm Đan đang có biến, ai dám đi tới hiểm cảnh chứ?

Nhưng lúc này ở trên đường, có hai người đang nhàn nhã đi, bọn họ dĩ nhiên là Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

Triệu Tử Văn nhìn trông thật nhàn nhã nhưng kỳ thật hãn đang quan sát động tĩnh ở hai bên đường. Hôm nay Thế tử An Vương và Hạng Tử Hiên đồng thời làm phản, hãn phải đối chọi với cả hai thế lực này nên không khỏi hơi rơi vào thế hạ phong, nhất định không thể để bọn họ đánh lén được.

- La Tử tử, à, tử đi chậm một chút được không?

Triệu Tử Văn đang đi sau lưng La Thanh Yên đột nhiên vẫy tay nói.

La Thanh Yên dùng một thanh âm lạnh lùng như băng nói:

- Ở đây không có một bóng người, người định điều tra cái gì, còn không mau đi đi.

Có lẽ bởi vì Triệu Tử Văn suốt ngày lái nhái tử tử không ngừng, mà La Thanh Yên lại là sư phó của Lăng Nhi, Triệu Tử Văn xưng hô như vậy thật là khiến cho người ta khó hiểu. La Thanh Yên nghe thấy cách gọi của Triệu Tử Văn thì không thể cao hứng nổi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 384

Đi Một Chuyến.

Đối với Bạch Phát Ma Nữ hung hãn này, Triệu Tử Văn cũng không hiểu, hăn bắt đắ dĩ nói:

- Chẳng lẽ La tử tử không sợ trong thành có người mai phục sao?
- Mai phục ư? Hừ...

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

- La Thanh Yên ta chưa từng sợ ai bao giờ!

"Thật đúng là trời không sợ đất không sợ. Tuy nhiên nàng cũng không thể buộc ta đi vào chỗ nguy hiểm như vậy chứ?" Trong lòng Triệu Tử Văn hơi tức giận bất bình, hăn phần nộ nói:

- Chúng ta ở nơi này chẳng dò ra tin tức gì, hay là trở về quân doanh vậy.

La Thanh Yên tức giận nói:

- Lương thảo của doanh trại không còn đủ cho ba ngày nữa, chẳng lẽ người định để quân doanh chờ chết sao?

Kỵ binh đoàn đã lao ra hỏi thành Hàm Đan mà bây giờ thành Hàm Đan đã loạn lạc cho nên Bộ Hộ không có ý cung cấp lương thảo. Vấn đề lương thảo chính là một vấn đề nguy nan bởi vì số còn lại chỉ đủ để cho kỵ binh đoàn duy trì không tới ba ngày nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ chỉ còn cách chờ chết đói.

Thần sắc Triệu Tử Văn liền trở nên ngưng trọng, tựa như hăn đang suy nghĩ điều gì vậy. Sau đó hăn tươi cười nói:

- Nếu La tử tử đã có ý thì không bằng chúng ta đi thám thính một chút, tiện thể...

Hăn nói tới đây đột nhiên nở ra một nụ cười hắc hắc.

Nhìn thấy nụ cười gian trá của tên tiểu tặc này, La Thanh Yên liền biết rằng hắn có thâm ý trong đó. Nàng không kìm được nói:

- Người chỉ biết làm chuyện trộm cắp, thật không hiểu Lăng Nhi tại sao lại thích người!

Những lời nói như thế này La Thanh Yên suốt ngày nhắc đi nhắc lại khiến cho Triệu Tử Văn nghe đến chai cả lỗ tai.

Triệu Tử Văn cùng với Dư Tư Lăng có chút gút mắc tình cảm, những người khác sao có thể biết được. Cô gái này vô cùng yêu thích hắn, lúc nào cũng muốn ở gần hắn, quán quýt si mê ao ước được đi cùng với hắn. Nghĩ đến tiểu ny tử Lăng nhi này, trong lòng Triệu Tử Văn liền cảm thấy ấm áp, không kìm được nở ra một nụ cười ngọt ngào. La Thanh Yên thấy thần sắc của hắn thì khuôn mặt liền trở nên lạnh lùng. Tuy nhiên nàng biết rằng tên tiểu tặc này cùng với Lăng Nhi có vướng mắc nếu không thì tại sao nàng lại luôn thuận theo lời nói của tên tiểu tặc này?

- Hừ.

La Thanh Yên lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa rồi nhanh chân đi thẳng về phía trước.

Triệu Tử Văn ngăm nhìn bốn phía, đánh giá thoáng qua xung quanh xong mới đi sát theo nàng.

Tất cả các con đường ở thành Hàm Đan đều trở nên vắng vẻ. Nhớ lại cảnh náo nhiệt năm xưa ở thành Hàm Đan, trong lòng Triệu Tử Văn bỗng dâng lên một cảm giác trống trải. Gió nhẹ từ từ trôi qua thổi bay những bụi đất ở trên đường phố phát ra những thanh âm rì rào khiến cho cả thành Hàm Đan trở nên thê lương vô cùng. Giờ phút này, đột nhiên Triệu Tử Văn cảm thấy ở chỗ tối trong con đường này có một không khí nguy hiểm, sát khí dày đặc khiến hắn không khỏi phải dừng bước lại. La Thanh Yên đi ở phía trước cũng cảm nhận được sát khí truyền từ chỗ tối đến. Nàng dừng bước lại, trong tay áo xuất hiện một luồng hàn mang, chuẩn bị cẩn thận đề phòng nguy hiểm phát sinh.

- Xem ra đúng là trong thành có mai phục.

Triệu Tử Văn nhỏ giọng thì thầm một câu, hai bàn tay nắm lấy Bá vương thương ở đằng sau người, chuẩn bị tư thế chờ đợi.

Bây giờ ở thành Hàm Đan có nhiều thế lực, hơn nữa bọn họ đều là những địch thủ của Triệu tướng quân cho nên đối với vị khách không mời mà tới này họ chỉ muốn giết đi cho thống khoái. Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên hai người cũng đã nghĩ đến chuyện này, chỉ là La Thanh Yên cũng không muốn chờ chết, nhất định phải vào thành Hàm Đan tìm hiểu thực hư về bè cánh của Sở Thăng.

- Không ngờ Triệu tướng quân cũng vào thành, tại hạ thật sự hoan nghênh...

Từ trong một ngõ hẻm ở con đường đột nhiên truyền ra những tiếng vỗ tay chan chát. Sau đó một vị nam tử anh tuấn môi hồng răng trắng xuất hiện.

- Rầm rầm.

Nam tử đó đi vào đường, sát thủ từ chỗ tối từ từ bước ra. Khôi giáp phát ra một thanh âm kêu chói tai ở trong đường phố yên tĩnh.

Triệu Tử Văn nhìn người cách đó không xa, cười tươi ha hả nói:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Cửu hoàng tử điện hạ.

Ánh mắt hắn chuyển tới hộ vệ phía sau Cửu hoàng tử, thâm trầm nói:

- Điện hạ đón tiếp thật là nồng hậu!

- Hạng Long Đào, chúng ta hình như không có thù hận gì đúng không?

Mỹ mục của La Thanh Yên lạnh lùng nhìn sát thủ dữ tợn kia nói với Cửu hoàng tử.

Hạng Long Đào dĩ nhiên là biết Bạch Phát Ma Nữ này là ai, y mỉm cười nói:

- Ta với La Các chủ dĩ nhiên là không có ân oán. Hôm nay ta chỉ muốn thỉnh Triệu Tử Văn đi theo ta một chuyến chứ không có ý gì khác.

"Đi một chuyến sao? Nói dễ nghe quá!" Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy mình thật chủ quan. Ở trong thành Hàm Đan tuy Hạng Long Đào thế lực yếu nhất nhưng làm sao có thể xem nhẹ y chứ?

La Thanh Yên là một nữ tử khôn khéo, làm sao không biết trong lời nói của Hạng Long Đào ẩn chứa sát ý. Nàng hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Hạng Long Đào, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ đứng yên không để ý tới sao?

Hạng Long Đào dường như đã biết rằng La Các chủ sẽ nói những lời này, y mở miệng thốt:

- Nếu như La Các chủ muốn thì có thể theo chúng ta một chuyến.

Nhìn mười mấy tên sát thủ hung tợn này Triệu Tử Văn liền lập tức xem xét. "Mình và La Thanh Yên liên thủ với nhau tuyệt đối có thể đánh bại bọn họ. Thế nhưng tên Hạng Long Đào này tự tin như vậy, còn muốn thỉnh mình và tỷ tỷ đi, chẳng lẽ mười mấy tên sát thủ này lại chính là cao thủ ẩn chứa tuyệt kỹ ư? Nếu như là cao thủ tuyệt đỉnh thì cứ trực tiếp đánh cho mình chết, việc gì phải phí nhiều tâm sức như thế?" Trong lòng Triệu Tử Văn không ngừng suy nghĩ, hăn nghĩ mãi mà không hiểu trong hồ lô của Hạng Long Đào rốt cuộc là bán thuốc gì.

La Thanh Yên cười lạnh nói:

- Ta lại muốn xem xem người có bản sự đó hay không!

Nàng lạnh lùng cười một tiếng. Mỹ mục biêng biếc, tóc trắng phất phơ, tựa như là một bạch phát tiên tử. Khuôn mặt lạnh băng nhìn về phía bọn chúng khiến cho người ta không khỏi rùng mình một cái.

"Các chủ Vong phu các quả nhiên không tầm thường." Hạng Long Đào trong lòng thầm tán thưởng. Cô nương tuyệt sắc lạnh băng như vậy thế gian thật là hiếm có!

"Đáng tiếc có một câu tục ngữ rất hay. Nữ nhân càng đẹp thì lại càng nguy hiểm." Hạng Long Đào trong lòng thầm nói, bỗng nhiên sắc mặt y trở nên lãnh khốc:

- Chỉ sợ cái này không do các người quyết định.

Hạng Long Uyên chuyển mục quang về phía Triệu Tử Văn, sắc mặt lộ ra một vẻ hàn ý:

- Triệu Tử Văn, người có muốn thấy tiểu công chúa Hạ Bình không? Nếu muốn thì đi theo ta.

"Hạ Bình ư?" Triệu Tử Văn đang mỉm cười bỗng kinh ngạc. Nhìn thấy vẻ tự tin trong mắt Hạng Long Đào thì biết rằng lời nói của hăn không phải là giả. Thế nhưng, Hạ Bình tại sao lại vô duyên vô cớ rơi vào trong tay bọn chúng?

Chẳng lẽ... Trong lòng Triệu Tử Văn hơi run rẩy, hắn không dám phán đoán tùy tiện.

La Thanh Yên cũng biết rằng mấy vị hồng nhan tri kỷ của Triệu địa nhân được hai nghìn binh sĩ Gia Cát liên nỗ hộ vệ, ngay cả một con ruồi cũng không bay qua được huống chi là bị bọn họ bắt đi. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Triệu Tử Văn căn rắng nói:

- Ta đi theo các người.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 385

Tiên Cơ

Không được.

Nghe Triệu Tử Văn nói như vậy, La Thanh Yên lập tức đứng chặn trước người hăn ngăn cản lại.

Trong mắt Hạng Long Đào liền hiện lên vẻ âm tàn, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không. Y nói:

- Không phải ta đã nói rồi sao, La các chủ có thể đi cùng với Triệu đại nhân tới.

Đây rõ ràng là một cái bẫy, cho dù Hạ Bình có ở trong tay bọn chúng thì cũng không thể mạo hiểm như vậy, phải bàn bạc kỹ hơn một mới đúng. Trong lòng La Thanh Yên bỗng có một cảm giác tiếc nuối rèn sắt không thành thép, bình thường tên tiểu tặc này rất gian trá狡 hoạt, sao bây giờ lại hồ đồ như thế? Lúc này, đám thủ hạ của Cửu hoàng tử Hạng Long Đào vẫn đứng ở sau hăn. Tuy biểu lộ của hăn vẫn nghiêm trang nhưng vẫn có chút kích động trong đó. Chỉ là bọn họ cũng không dám đối đầu với sự liên thủ của Triệu tướng quân và La các chủ, chỉ có thể chờ Triệu tướng quân ngoan ngoãn đi theo mà thôi.

Triệu Tử Văn không hề tỉnh ngộ nhưng La Thanh Yên tưởng mà khuôn mặt hăn lạnh lẽo không chút biểu tình nói:

- La Các chủ, người trở về doanh trường trước đi, ta đi làm nhiệm vụ sau đó sẽ trở lại.

"Người còn muốn ta về ư? Hừ ta lại muốn xem xem người làm cách nào để quay lại." Trong lòng Hạng Long Đào khinh miệt nói thầm.

La Thanh Yên bực mình vừa buồn cười. Thật không hiểu hăn ăn gan báo hay là đồ ngốc chẳng biết gì đây nữa.

Nghĩ đến Lăng Nhi đang mang thai, La Thanh Yên lại càng hiểu tính tình bướng bỉnh của Triệu Tử Văn. Nàng biết quyết định của hẳn sẽ không thay đổi cho nên hòa hoãn nói:

- Người đã có ý muốn đi thì ta đi cùng với người.

- La các chủ thật sự muốn đi sao?

Hạng Long Đào không lường trước chuyện La Thanh Yên sẽ thật sự đi cùng. Thanh danh của Các chủ Vong Phu Các ở bên ngoài đã vang rền bên tai, Hạng Long Đào làm sao dám khinh thường được. Chỉ là y cho rằng Các chủ Vong Phu Các chán ghét nam tử trong thiên hạ, ở cùng một chỗ với Triệu Tử Văn chỉ là quan hệ hợp tác và lợi dụng mà thôi, không ngờ nàng lại mạo hiểm đi cùng với Triệu Tử Văn.

Tuy nhiên sự thật đã bày ra trước mắt, La các chủ đúng là cam tâm tình nguyện vì một người nam tử mà xông vào hang hổ. Hạng Long Đào cảm thấy hơi hối hận vì lời nói trước đây của mình, nhưng lời đã nói ra thì giống như là bát nước đổ đi. Bây giờ cho dù có ngăn cản, thì liệu có thể cản nổi bước chân của hai người bọn họ hay không?

Khuôn mặt La Thanh Yên trở nên lạnh lùng, nàng dùng một giọng nói lạnh như băng không chậm không nhanh thốt lên:

- Không được sao?

Cảm nhận được sát ý lạnh như băng của La các chủ, một hoàng tử hào hoa phong nhã như Hạng Long Đào liền hơi sợ hãi, mồ hôi lạnh ứa ra, y ngượng ngùng cười nói:

- Tại hạ đã nói thì dĩ nhiên là không đổi ý? La các chủ cũng đi ngay bây giờ đi!

Có La tử tử ở bên cạnh, thắng lợi sẽ nhiều hơn một phần. Triệu Tử Văn giả vờ ôm quyền cười nói:

- Đa tạ tử tử tương trợ...

- Không cần phải đa sự. ta làm như vậy là vì Lăng Nhi, bằng không quan tâm đến chuyện sống chết của người làm gì?

La Thanh Yên bất cận thân tình nói, không hề để lại cho Triệu đại nhân chút mặt mũi nào.

"Bất kể là vì ai, dù sao thì La tử tử cũng đã muốn giúp đỡ mình." Triệu Tử Văn cười hắc hắc, không nói thêm gì nữa.

- Triệu tướng quân, La các chủ, mời lên xe ngựa...

Một vị thủ hạ của Hạng Long Đào vô cùng cung kính nói.

Nhìn chiếc xe ngựa trước mắt Triệu Tử Văn bỗng có một cảm giác chờ đợi. Trong lòng hẳn hiểu rõ đoàn người của Hạng Long Đào đều là bọn tiểu lý tàng đao, nơi mà mình phải sắp tới chắc chắn là núi đao biển lửa. La Thanh Yên leo lên trước xe ngựa. Ánh mắt nàng nhìn bốn phía, chỉ cần có dị động nàng sẽ lập tức xuất kiếm, đại sát bốn phương.

Đối với Triệu tướng quân phong lưu này, La Thanh Yên không biết phải nói gì cho phải. Hẳn vì Hạ Bình mà không để ý đến đại cục, trọng tình trọng nghĩa như thế thật không biết là đúng hay sai đây. Vong Phu Các từ trước đến giờ luôn hận người bạc tình bạc nghĩa vậy mà hôm nay La Thanh Yên lại trách Triệu Tử Văn quá trọng tình quả là mộng chuyện lạ.

Hạng Long Đào sau khi đưa hai người lên xe ngựa liền nở ra một nụ cười, khẽ nói:

- Triệu Tử Văn, khi đến hoàng thành, ta sẽ khiến cho người chết không có đất chôn. Để xem đến lúc đó ai có thể cứu người!

Nghĩ lại trước kia mình bị tên tiểu thư đồng ở trong xe ngựa nhiều phen làm nhục. Hạng Long Đào oán hận nghiêng răng một cái, sau khi nghĩ tới việc hôm nay có thể báo thù khuôn mặt của y lại nở ra một nụ cười nham hiểm.

Sau khi lên xe ngựa Triệu Tử Văn liền biến thành một người khác. Hắn cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong lòng thầm nghĩ Hạ Bình tại sao lại nguy nan rơi vào tay Hạng Long Đào này. Hạ Bình chắc chắn sẽ không tự chui đầu vào lưới. Nàng được kỵ binh đoàn bảo vệ thì cho dù Sở Thăng cũng không thể bắt nàng đi, vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra đây?

La Thanh Yên nhìn Triệu tiểu tặc sâu khổ rồi thản nhiên nói:

- Tâm cơ của Hạng Long Đào rất lớn, để cứu được Hạ Bình người không được hành động theo cảm tình, phải lấy đại cục làm trọng.

Lời nói này có ý bảo Triệu Tử Văn phải dựa theo cơ hội mà hành động. Nếu như không thể cứu được Hạ Bình thì phải hy sinh nàng ta. Triệu Tử

Vấn tâm tư thâm sao, làm sao không hiểu được lời nói của La Thanh Yên chứ.

"Ta sẽ bỏ rơi Bình Nhi đáng thương này sao?" Triệu Tử Văn khẽ cười trong lòng, trên khuôn mặt không tìm được nở ra một nụ cười khố. La Thanh Yên thấy vẻ mặt phức tạp của hắn thì biết rằng vị Triệu đại nhân đa tình này sẽ không bỏ rơi Hạ Bình.

Khuôn mặt tươi cười của Hạng Long Đào khiến cho La Thanh Yên có cảm giác y vô cùng tự tin. Có thể nói lần này sẽ gặp phải hung hiểm dị thường mà La Thanh Yên vẫn chưa chuẩn bị thật sẵn sàng. "Thế lực của Cửu hoàng tử nhỏ nhất trong kinh thành, vậy tại sao y lại lớn gan lớn mật ở giữa đường chặn mình lại như vậy, còn tha thiết mỉm cười mời mình đến phủ của y một chuyến." Trong thời gian ngắn ngủi, Triệu Tử Văn đã một lần nữa thâm suy nghĩ đến tình thế hiện giờ.

Thời gian từ từ trôi đi, xe ngựa không nhanh không chậm chạy trên đường trong thành Hàm Đan. Ở trong xe ngựa, Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên đều trầm tư nghĩ cách thoát khỏi khốn cảnh này. Trong xe lúc này nhất thời vô cùng yên tĩnh.

- Triệu tướng quân, La các chủ, thỉnh hai người xuống xe ngựa.

Lúc này một thanh âm khá lớn truyền vào trong xe ngựa. Hành động của Triệu Tử Văn sau khi hồi phục tinh thần chính là vén rèm lên.

Cảnh sắc ở ngoài cửa sổ xe khiến cho hắn cảm thấy chấn động. Bởi vì trước mắt hắn lúc này không phải là phủ đệ của Cửu hoàng tử mà chính là Hoàng thành Hàm Đan to lớn. Cung điện uy nghiêm, tầng tầng lớp lớp mái nhà, rất là hùng vĩ. Thấy Đại Kinh quen thuộc này, trong lòng Triệu Tử Văn liền hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ Hạng Long Đào chính là giả trư để ăn thịt cọp sao? Y có thể không coi An vương vào đâu, an tọa ngồi trong hoàng thành, chiếm lấy tiên cơ.

La Thanh Yên nhìn hoàng cung vừa quen thuộc vừa lạ lẫm này ngưng trọng nói:

- Tên Hạng Long Đào này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, người thật sự muốn mạo hiểm như vậy sao?

- Ta sẽ không bỏ rơi Bình Nhi.

Triệu Tử Văn điềm đạm nó một câu, cùng với bọn thủ vệ đi vào trong Hoàng thành oai nghiêm.

Trong mỹ mục của La Thanh Yên hiện lên một tia tán thưởng pha lẫn một chút ảo não. Nàng do dự một lúc rồi cũng đi theo bước đi của hănh vào trong thành.

Hoàng cung không phồn hoa như Triệu Tử Văn tưởng tượng. Quan đứng ở trên hoàng thành rất lạnh lùng, thái giám và cung nữ cúi gằm đầu không dám ngược lên. Có lẽ bởi vì lão hoàng đế bị Hạng Long Đào giam lỏng cho nên thái giám và cung nữ mới như thế.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 386

Khốn Cục

Thái giám dẫn đường đi tới Tĩnh Tâm Điện khi đến tẩm cung của lão hoàng đế thì dừng lại. Trong lòng Triệu Tử Văn mỉm cười căng thẳng, hẳn hiểu rằng Hạ Bình có thể đang ở trong này. Nhưng mà, mục tiêu đã đến thì nguy hiểm càng tràn trề. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đã cảm nhận được sát khí mơ hồ từ tám phương truyền tới.

- Triệu Tử Văn, không phải người muốn nhìn thấy Hạ Bình sao, nàng ở bên trong.

Hạng Long Đào chỉ vào bên trong Tĩnh Tâm Điện, hòa hoãn nói.

Hạng Long Đào nói Hạ Bình ở trong Tĩnh Tâm Điện thì chắc chắn rằng ở đó có nguy cơ bốn phía. Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Ta muốn biết các người làm sao đem Hạ Bình tới đây được?

La Thanh Yên vẫn một mực lưu tâm. Khi nàng nghe thấy lời nói này của hắn thì không kìm được nhìn về phía Hạng Long Đào. Bởi vì nàng cũng rất muốn biết, Hạng Long Đào làm cách nào có thể xuyên qua doanh trướng kín kẽ của kỵ binh đoàn rồi bắt Hạ Bình đi.

- Ha ha, Triệu đại nhân, người không cần phải suy nghĩ nhiều, ta làm sao có thể phí công đến bắt một tiểu cô nương như thế được.

Hạ Long Đào cười lớn, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện một vẻ đắc ý.

La Thanh Yên tính tình vốn nóng nảy, nghe hắn nói vậy thì lạnh lùng cất tiếng:

- Không phải là người bắt Hạ Bình tới đây, chẳng lẽ là Hạ Bình tự chui đầu vào thành sao?

Sự đắc ý trong ánh mắt của Hạng Long Đào càng lớn, hắn cười ha hả nói:

- La các chủ quả nhiên cao kiến.

Câu nói không đầu không đuôi này của y khiến cho Triệu Tử Văn và La Thanh Yên nghĩ nửa ngày cũng không hiểu. Nhìn Cửu hoàng tử này vui vẻ thâm hiểm như vậy, khuôn mặt La Thanh Yên trở nên lạnh như băng. Trong lòng nàng thầm suy nghĩ, nếu đúng như Hạng Long Đào nói thì chẳng lẽ Hạ Bình là nội gián hay sao? Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn về phía Triệu Tử Văn, chỉ thấy Triệu Tử Văn đang ngẩn ngơ cả người, không biết hẳn hiện đang suy nghĩ điều gì.

- Người có biết chuyện gì đang xảy ra không? Chẳng lẽ Sở Thăng và Hạng Long Đào đã liên thủ với nhau hay sao?

La Thanh Yên nhìn về phía Triệu Tử Văn khẽ hỏi. Trong lòng nàng không suy nghĩ đến chuyện Hạ Bình có hại Triệu Tử Văn hay không mà đang nghĩ đến chuyện có thể Sở Thăng đã lao vào trong doanh trước bắt Hạ Bình đến đây.

Triệu Tử Văn cảm thấy hơi buồn cười. Sở Thăng và An Vương ở cùng một phía, tại sao Sở Thăng lại có thể trợ giúp cho thế lực nhỏ bé của Cửu hoàng tử này chứ. Hắn lắc đầu.

- Sở Thăng sẽ không đến nổi đào ngũ đi trợ giúp cho Hạng Long Đào!

"Chẳng lẽ bên người Hạng Long Đào có cao thủ tuyệt đỉnh?" Khuôn mặt La Thanh Yên liền hiện ra một vẻ cảnh giá, nàng đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Thấy hai người không ngừng đặc ý, Hạng Long Đào cười ha hả nói:

- Triệu đại nhân, người mãi mãi sẽ không ngờ được. Bây giờ ta sẽ cho người gặp Hạ Bình một lần cuối.

- Bốp bốp bốp.

Hạng Long Đào vừa nói xong đã vỗ tay ba tiếng. Lúc này từ trong Tĩnh Tâm điện xuất hiện một thân hình xinh đẹp, không phải là Hạ Bình thì còn ai vào đây?

Hạ Bình đứng đằng sau hai binh sĩ. Đôi mắt lung linh của nàng vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt đáng chưa khô, đáng thương vô cùng.

- Tử Văn.

Hạ Bình biết rằng Triệu Tử Văn đang ở ngoài điện chờ mình liền chạy thật nhanh, lao thẳng tới hía hẳn. Vừa chạy, nước mắt nàng vừa rơi lả tả, từng giọt từng giọt dưới ánh mắt trời phản chiếu từng tia sáng chói. Hai binh sĩ định ngăn trở lại nhưng Hạng Long Đào không có ý muốn buông tha cho ba người, muốn cho ba người được đoàn tụ một lần cuối cho nên liền đưa mắt nhìn tới hai tên thủ hạ của mình.

Hai thủ hạ nhìn thấy chỉ lệnh của hoàng tử thì cũng không ngăn cản nữa.

Thấy tiểu ny tử này chạy tới, Triệu Tử Văn liền động tâm. Hẳn ôm lấy Hạ Bình, kéo nàng vào lồng ngực, an ủi tiểu nha đầu đang hoảng sợ này mấy câu. Hạ Bình nghẹn ngào khóc, trốn vào trong lồng ngực Triệu Tử Văn. Tựa như là đã tìm được nơi tránh gió, tâm tình nàng liền bình tĩnh trở lại. Bỗng nhiên nàng nhớ đến điều gì có, khóc lóc nói:

- Tử Văn, đều là lỗi của muội, muội...

Nàng biết rằng mình không có cách nào sửa sai nên không biết nói tiếp thế nào nữa.

Triệu Tử Văn nhìn làn nước mắt của nàng, điềm đạm nói:

- Nha đầu ngốc, ta có nói là trách muội đâu, ta biết đây không phải là lỗi của muội!

Thấy hai người thân mật như vậy, La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng.

- Tử Văn!

Hạ Bình xúc động không thôi. Nàng lại xấu hổ núp vào trong ngực của hẳn, lớn tiếng khóc.

- Hạ Bình, người tại sao lại rơi vào trong tay bọn họ?

La Thanh Yên không muốn nhìn thấy hai người bọn tiếp tục thân mật như vậy, với lại nàng cũng biết Hạ Bình xảy ra chuyện gì liền thẳng thắn nói.

- Ta...

Hạ Bình định nói rồi lại thôi, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Triệu Tử Văn nàng mới có thêm dũng khí khẽ cất tiếng:

- Khối ngọc bội.

Ngọc bội sao? Triệu Tử Văn mỉm cười. Khối ngọc bội mà Hạ Bình nói dĩ nhiên hẳn biết là thứ gì. Hạ Bình lần trước suýt nữa bị mất mạng bởi

khối ngọc bội nhỏ này, tại sao lần này lại tiếp tục?

Trong lòng Triệu Tử Văn hiểu rõ Hạ Bình trên thế gian này không có người thân thích, chỉ có một người cha là hoàng đế chưa biết mặt. Mẹ nàng để lại miếng ngọc bội này cho nàng chính là hy vọng nàng có thể tìm thấy thân nhân của mình. La Thanh Yên vẫn không rõ miếng ngọc bội này ẩn chứa hàm nghĩa gì. Nhưng trong lòng nàng đã dần dần nhận ra miếng ngọc bội này chính là sợi dây liên lạc với tiểu công chúa.

Triệu Tử Văn hơi nhíu mày, ngẫm nghĩ một lúc rồi không nhanh không chậm nói:

- Bọn họ dùng danh nghĩa hoàng thượng dẫn dụ muội đến đây phải không?

Hạ Bình giống như một cô vợ nhỏ làm sai chuyện gì đó. Nàng khẽ gật đầu, không dám lên tiếng.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta. Hạ Bình là một tiểu nha đầu thông minh, làm sao có thể phạm sai lầm đến hai lần. Chỉ có thể người khác dùng dấu hiệu của cha nàng dụ dỗ nàng đi ra mà thôi." Trong lòng Triệu Tử Văn đã nhận ra mọi chuyện, tuy nhiên, sự việc đã đến mức này, có nhận ra thì cũng đã muộn rồi. Lúc này đột nhiên Triệu Tử Văn nhận ra một chuyện. Tại sao Hạng Long Đào lại có mảnh ngọc bội đó, chẳng lẽ người ban đầu ở Hàng Châu muốn hại Hạ Bình lại là y hay sao? Nhưng mà y làm sao có thể có liên lạc với mẫu thân Hạ Bình được, hai mươi năm trước y còn chưa ra đời.

Hạ Bình dựa vào trong lồng ngực của Triệu Tử Văn. Nàng biết rằng hôm nay mình sẽ phải chết ở chốn này, tuy nhiên chết ở trong lồng ngực của Tử Văn nàng cũng không cảm thấy sợ hãi. Tất cả nhìn về phía Triệu Tử Văn đang trầm tư. Hạng Long Đào biết rằng Triệu Tử Văn rất mạnh mẽ, trong lòng không khỏi xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ trước khi chết hẳn vẫn còn định giãy dụa hay sao? Các sát thủ ẩn náu đã xuất hiện. Hạng Long Đào không chờ nổi nữa muốn lập tức vây giết ba người Triệu Tử Văn.

Hạng Long Đào đang định hạ chỉ lệnh thì đột nhiên thấy Triệu Tử Văn hướng về phía trong Tỉnh Tâm điện hô lớn:

- Hạng huynh, huynh đã đến đây tại sao còn trốn tránh gì nữa?

Hạng huynh ư? Nghe thấy hai chữ này, Hạ Bình và La Thanh Yên đều minh bạch người mà Triệu Tử Văn ám chỉ chính là Chính Nam vương Hạng Tử Hiên. Hạng Tử Hiên đang ở trong điện sao? Khuôn mặt La Thanh Yên trở nên lạnh lẽo, nàng nghi ngờ không biết tên tiểu tặc này nói thật hay giả.

Hạng Long Đào cũng cảm thấy ngạc nhiên. Ngay sau đó từ trong Tĩnh Tâm Điện truyền ra một tiếng cười:

- Triệu huynh quả không hổ là Triệu huynh, chuyện này cũng bị người phát hiện.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 387

Nguyện Vọng

Chỉ thấy từ trong Tĩnh Tâm Điện đi ra một người mặc Hoàng bào, đầu đội mũ kim quan. Ánh mắt của y khá thần nhiên, không hề gợn tí sóng nào, tựa như là mặt nước vậy. Khi Hạng Tử Hiên xuất hiện, Hạng Long Đào vẫn cười âm hiểm như trước. Chuyện này đã cho thấy, Chính Nam vương đã liên minh với Cửu hoàng tử.

Quả đúng là y! La Thanh Yên cảnh giác nhìn về phía Chính Nam vương rất giỏi ẩn nhẫn này. Thanh trường kiếm của nàng đã nắm chặt trong tay chờ lúc phát động. Chính Nam vương đột nhiên xuất hiện khiến cho Hạ Bình cảm thấy hơi kinh hãi. Nàng nép sau lưng Triệu Tử Văn không dám xuất hiện.

Một lát sau, Chính Nam vương mới đứng ở trước cửa Tĩnh Tâm Điện từ từ nói:

- Triệu tướng quân, tại sao ngươi lại biết ta ở bên trong?
- Đoán!

Triệu Tử Văn điềm đạm nói một câu rồi im lặng.

Thử hỏi với thế lực bạc nhược yếu ớt của Hạng Long Đào thì y làm sao có thể chen vào bên trong hoàng thành được? Trong lòng Triệu Tử Văn âm thầm suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra một khả năng là Hạng Tử Hiên đã lợi dụng Cửu hoàng tử cho nên mới đến thử cất tiếng dò xét một chút, không ngờ Hạng Tử Hiên thật sự ở bên trong Tĩnh Tâm điện. Lúc trước ở Hàng Châu, Chính Nam vương cùng với Cửu hoàng tử đã từng kết thân với nhau. Hạng Tử Hiên lại là một tiểu vương gia lắm mưu nhiều kế cho nên người đầu tiên Triệu Tử Văn hoài nghi chính là y.

Hạng Tử Hiên biết mình đã trúng kế thì nở ra một nụ cười khỗ, y lắc đầu nói:

- Triệu tướng quân quả nhiên cơ trí hơn người, chỉ là thật đáng tiếc...

Vừa nói, Hạng Tử Hiên vừa khẽ thở dài một tiếng.

Lời nói này của y khiến cho Hạ Bình khẽ rung rung đôi vai. Đôi mắt mỹ lệ của nàng xuất hiện ánh lệ, nàng ôm chặt lấy eo hổ của Triệu Tử Văn nức nở nói:

- Tử Văn, đều là lỗi của muội.

- Ngốc nha đầu, đừng có nghĩ nhiều như thế, ta nhất định sẽ đem muội ra ngoài!

Triệu Tử Văn ôm lấy eo lưng của tiểu ny tử này, nhẹ giọng an ủi.

Hạ Bình chớp hai đôi mắt đẹp đã đẫm lệ, ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hạng Tử Hiên không đợi đến khi Triệu Tử Văn trả lời đã nhìn sang La Thanh Yên.

- La các chủ, ta biết rằng các chủ sẽ biết được kết cục hôm nay, chẳng hiểu các chủ có định xen vào nhân sự này hay không?

Mái tóc trắng của La Thanh Yên phiêu dật nhẹ nhàng tung bay. Ánh mắt rét lạnh bắn ra cho thấy nàng sẽ nhất định nhúng tay vào chuyện này. Hạng Tử Hiên tựa hồ đoán ra ý nghĩ của nàng liền nói:

- La các chủ, ta biết rằng người có thù oán với Sở Thăng. Chỉ cần người không nhúng tay vào chuyện này, ta sẽ giúp người giết chết Sở Thăng.

Sở Thăng chính là kẻ thù của La tỷ tỷ. Hạng Tử Hiên lại giúp La tỷ tỷ xử lý Sở Thăng, thật đúng là cá viên bọc đường. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy lo lắng, không biết La Thanh Yên có vì báo thù mà đứng qua bên Chính Nam vương không nữa. Toàn thân La Thanh Yên trở nên run rẩy, dường như nàng có hơi động tâm. Chỉ là nàng đang nghĩ thầm, "Hắn là tướng công của Lăng Nhi, mình với hắn đã nhiều lần liên thủ lẽ nào lại bỏ mặc hắn." Nhớ lại trước kia nàng cùng với tên tiểu tặc này nhiều lần "lãng mạn" với nhau, khuôn mặt nàng bất giác đỏ ửng cả lên.

- Ân oán của ta với Sở Thăng, ta sẽ tự mình xử lý, không dám phiền Vương gia hao tâm tổn trí.

La Thanh Yên không hề nể mặt, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hạng Tử Hiên ban đầu vẫn bình thản, sau đó y nở ra một nụ cười, hướng về phía Triệu Tử Văn nói:

- Tử Văn, dù sao người cũng từng là huynh đệ của ta, người có nguyện vọng gì, vi huynh sẽ làm thay cho người.

- Thật không?

Triệu Tử Văn cười châm chọc:

- Hạng huynh đúng là hảo huynh đệ.

Khuôn mặt Hạng Tử Hiên khẽ ửng đỏ nhưng chỉ trong tích tắc, không ai có thể phát giác ra.

- Vương thúc, hãn đã không nói thì bây giờ chúng ta cho hãn thông khoái một phen.

Sắc mặt Hạng Long Đào trở nên dữ tợn. Y nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ngay lập tức lột da Triệu đại nhân.

Hạng Tử Hiên hơi chần chừ. Dù sao thì Triệu Tử Văn cũng là huynh đệ thân thiết của hãn, muốn lập tức hạ lệnh giết chết hãn thì y vẫn cảm thấy không đành lòng. Thế nhưng khi nghĩ đến nghiệp lớn của mình thì y rùng mình, cắn răng một cái.

- Tuy nhiên...

Hạng Tử Hiên đang định mở miệng thì nghe thấy Triệu Tử Văn cất tiếng:

- Tuy nhiên ta thật sự có một nguyện vọng mong Hạng huynh giúp đỡ.

- Triệu huynh cứ nói.

Hạng Tử Hiên cảm thấy hơi nao nao.

- Chỉ cần vi huynh có thể làm được, ta nhất định hoàn thành giúp người.

Lúc này Chính Nam Vương Hạng Tử Hiên có lẽ đã nắm chắc thắng lợi trong tay. La Thanh Yên và Hạ Bình vô thức nhìn những sát thủ âm nấp xung quanh. Chỉ sợ rằng có mười Triệu Tử Văn liên thủ cũng không cách nào thoát khỏi nơi này.

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Ta muốn gặp mặt hoàng thượng một lần.

Hoàng thượng ư? Hạng Tử Hiên kinh ngạc, không ngờ rằng Triệu đại nhân lại đưa ra yêu cầu này.

- Hoàng thượng đã liệt giường, chẳng lẽ các người không thấy sao?

- Phụ thân y...

Hạ Bình nghe thấy lời nói của hắn thì toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì ngã xuống mặt đất.

Triệu Tử Văn vội vàng níu lấy thân thể nhỏ bé của nàng, hướng về phía Hạng Tử Hiên nói:

- Ta muốn cùng với Hạ Bình gặp mặt hoàng thượng lần cuối cùng.

Hạng Tử Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hạ Bình, trong ánh mắt hiện ra một vẻ khác thường:

- Được, vi huynh đáp ứng người.

- Đa tạ.

Hoàng thượng liệt giường thì chắc hẳn vẫn còn ở trong điện. Triệu Tử Văn điềm đạ đa tạ một tiếng sau đó dìu Hạ Bình đang thương tâm từ từ đi vào trong đại điện.

La Thanh Yên không muốn gặp lão hoàng đế cho nên nàng cầm trường kiếm trong tay cảnh giác nhìn xung quanh.

Vẻ mặt Hạng Tử Hiên lộ ra vẻ bình thản. Y đi trước dẫn đường, đưa Triệu Tử Văn và Hạ Bình vào trong điện. Đôi mắt y bắn cho Hạng Long Đào một cái nhìn lạnh lùng, ý tứ trong đó rất rõ ràng, sau khi Triệu Tử Văn vừa rời khỏi điện các hã ngay lập tức chém giết.

Trong Tĩnh Tâm điện, đàn hương bay quanh, không khí vô cùng u ám. Xuyên quá chiếc rèm che chỉ thấy một lão nhân đang nằm lẳng lẳng trên long sàng. Hạ Bình đột nhiên dừng chân lại, môi đào của nàng bắt đầu run rẩy, bờ vai rung rung, từng giọt nước mắt trong suốt trào ra. Nàng rất muốn mở miệng gọi phụ thân, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt vô lực của lão nhân, nàng không thể nào cất tiếng được.

Có lẽ nàng quá lạ lẫm. Lão hoàng đế đang bị bệnh, hai người lại đã nhiều năm không gặp mặt nhau, cho nên không ai có thể hiểu được tâm tình của Hạ Bình lúc này, ngay cả Triệu Tử Văn cũng không hiểu. Giờ phút này

Triệu Tử Văn chỉ có thể ôm lấy bờ vai của nàng, an ủi tiểu nha đầu đáng thương này mà thôi.

- Tử Văn.

Nước mắt Hạ Bình chảy xuống, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lấy bàn tay to lớn của hắn, thanh âm nghẹn ngào vô cùng.

- Mau đi lên gặp hoàng thượng một chút đi.

Triệu Tử Văn không dám nói đi xuống, chỉ sợ khiến cho tiểu ny tử này thương tâm muốn chết.

Hạ Bình biết đây là lần gặp mặt cuối cùng, nàng khó khăn cất bước tới gần, nước mắt không ngừng trào ra, bộ dáng đáng thương khiến cho Tử Văn sinh lòng thương cảm, hắn hận không thể lập tức ôm thân thể đáng thương của Hạ Bình này vào lồng ngực.

Sắc mặt hoàng thượng tái nhợt tựa hồ không còn một chút huyết sắc. Đúng như lời Hạng Tử Hiên nói, lão hoàng đế chỉ còn một hơi cuối cùng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 388

Nhiếp Chính Vương

Hạ Bình đi từ từ bước từng bước, càng ngày càng đến gần. Trước mặt nàng dần dần hiện ra một khuôn mặt già nua tái nhợt lạ lẫm. Đôi môi nàng không ngừng run rẩy, nước mắt từ từ ứa ra. Lão Hoàng đế dường như cũng nghe thấy bước chân tới gần. Lão khó khăn từ từ mở mắt ra thì thấy trước mắt là một tiểu cô nương yêu kiều mi mục như vẽ, duyên dáng đang đi tới bên giường.

- Cô nương là ai?

Đối với tiểu cô nương lạ lẫm này, lão hoàng đế hơi nghi hoặc, liền cất tiếng hỏi.

Lúc này, Hạ Bình rất muốn cất tiếng gọi phụ thân nhưng khi nghĩ đến số phận bi thảm của mẫu thân, nghĩ đến mình nhiều năm phải cô khổ không nơi nương tựa, nàng nhất thời lại đứng yên ở chỗ cũ. Trong mắt nàng vừa mang theo một vẻ đau khổ, một sự u oán lại vừa có vui mừng, bi thương trong đó.

Thấy biểu lộ phức tạp của Hạ Bình, Triệu Tử Văn có thể cảm nhận được nội tâm nàng lúc này đấu tranh phức tạp đến nhường nào. Trong lòng hần thần nghĩ, tiểu nha đầu này thật đáng thương.

Lão hoàng đế cố gắng mở to mắt ra. Tiểu cô nương tuyệt mỹ càng hiện ra rõ ràng trước mắt lão, càng nhìn càng thấy quen thuộc. Khi cảm nhận được sự đau khổ trong mắt nàng, lão hoàng đế liền hơi sững sờ, sau đó thân hình già nua khẽ run nhè nhẹ, lão hỏi thử:

- Là Bình Nhi phải không?

Hạ Bình không biết phải nói gì, nàng chỉ gật đầu nhẹ một cái. Ánh mắt tự oán tự hận, vừa hỉ vừa ưu, nói không thể rõ.

- Bình Nhi, mau đến bên cạnh trẫm để trẫm nhìn kỹ người!

Vẻ mặt lão hoàng đế vô cùng mừng rỡ. Con người đục ngầu kích động vương đầy nước mắt, lão hướng về phía Hạ Bình gọi nàng tới. Hạ Bình quay đầu nhìn Triệu Tử Văn thì thấy hắn đang dùng một ánh mắt cổ vũ cười cười nhìn nàng. Tuy phụ tử chưa từng gặp mặt nhau, nhưng bọn họ có tình thân cốt nhục. Lão hoàng đế cũng khắc sâu điều này, đối với mẫu thân của nàng, lão hoàng đế thật sự có áy náy, nhất là lão đã phải để cho Hạ Bình sống cuộc đời cô nhi suốt mười sáu năm. Trong lòng Hạ Bình cảm thấy vừa lạ lẫm lại vừa sợ hãi, nhưng cũng có khát vọng tương nhận phụ thân. Biết rằng Triệu Tử Văn ở phía sau cổ vũ, nàng bình tĩnh hơn rất nhiều, từ từ đi đến bên lão hoàng đế.

- Bình Nhi.

Lão hoàng đế đưa bàn tay to lớn tho rập cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Hạ Bình. Cặp mắt tinh tế nhìn vào nàng, thanh âm hơi nghẹn ngào lắm lắm nói:

- Con đúng là Bình nhi.

- Cha.

Rốt cục khi nhìn thấy phụ thân của mình, Bình nhi cũng không nhận được, nàng nhào trong lòng ngực của lão hoàng đế, dùng hết sức kêu lên.

Nghe thấy tiếng nói này, nước mắt đục ngầu của lão hoàng đế giống như là thủy triều cuồn cuộn trôi ra. Lão ôm chặt lấy tiểu công chúa đáng thương này nói:

- Bình Nhi, phụ hoàng xin lỗi con, không cho con một cái danh phận khiến con phải phiêu bạt bên ngoài.

Hạ Bình kích động lắc đầu, nước mắt trong suốt lại tuôn rơi:

- Con không muốn cái gì gọi là công chúa, không muốn cái gì gọi là phụ hoàng, con chỉ cần phụ thân, mẫu thân của con.

Tiểu ny tử này khóc sục sịt, nàng chỉ hy vọng mình có một gia gia bình thường, có một phụ thân và mẫu thân bình thường yêu nàng. Nhưng nguyện vọng đơn giản nhất trên thế gian này lại chính là mộng tưởng không thể thực hiện được của tiểu nha đầu này.

Cảm nhận được sự đau khổ của Hạ Bình, nghe thấy ước mong tha thiết không thể thực hiện được, mũi của Triệu Tử Văn cảm thấy cay cay, thiếu chút nữa thì hẳn đã rơi lệ theo nàng. Bình thường, Hạ Bình đáng yêu tinh nghịch, suốt ngày vui vẻ nhưng có ai biết rằng trong lòng nàng vô cùng đau khổ. Triệu Tử Văn trong lòng thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định không để cho Hạ Bình phải bị thương tổn một chút nào nữa.

Đây là một nguyện vọng quá sức bình thường thế nhưng hoàng thất lại vô phương cho nàng. Trong lòng lão hoàng đế đau xót, hôm nay lão mới hiểu được, cái gì là quyền thế, cái gì là địa vị chỉ là nhất thời, chỉ có tình thương mới là đáng quý nhất.

- Trẫm biết, trẫm biết rằng đây đều là sai lầm của trẫm.

Lão hoàng đế không cách nào thực hiện ước vọng rất bình thường này của Hạ Bình, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, thanh âm run rẩy an ủi.

- Hôm nay ta không phải là hoàng đế nữa, ta chỉ là phụ thân của Bình Nhi thôi.

- Cha.

Hạ Bình đau buồn kêu lên một tiếng, quỳ xuống đất nhào vào lòng lão hoàng đế, đau đớn khóc lóc kêu lên.

- Nữ nhi ngoan, nữ nhi ngoan nào.

Lão hoàng đế cười ha hả, ho khan vài tiếng, hồ lệ cuồn cuộn tuôn ra.

Nhìn Hạ Bình cuối cùng cũng đã đoàn tụ được. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy vừa vui mừng lại vừa cảm động, hẳn yên lặng lui ra khỏi phòng. Tại Tĩnh Tâm Điện trông thấy hạ Bình và hoàng đế thân thiết với nhau nói tình cốt nhục, hẳn chợt nhớ tới cha mẹ của mình ở một thế giới khác. Trong lòng hẳn liền cảm thấy buồn bã một hồi, hẳn không biết bây giờ cha mẹ mình đang thế nào đây?

- Tử Văn, người vào đi.

Hắn đang hoài cảm bỗng nhiên nghe thấy âm thanh yếu ớt của hoàng thượng từ trong phòng vang ra.

Triệu Tử Văn đi vào trong phòng. Giờ phút này, Hạ Bình đang ngồi trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay lớn của lão hoàng đế, lệ vẫn còn đọng lại trên mắt. Hắn nhìn thoáng qua xung quanh sau đó nói:

- Hoàng thượng, người gọi thần có gì phân phó phải không?

Lão hoàng đế cười cười, dường như sau khi gặp lại Hạ Bình, tâm tình lão trở nên tốt hơn:

- Tử Văn, người tới đây, ta có việc muốn giao cho người.

Mỹ mục Hạ Bình nhìn về phía Triệu Tử Văn. Trong ánh mắt nàng có một vẻ hạnh phúc và một vẻ xấu hổ nhàn nhạt. Triệu Tử Văn không biết vừa rồi phụ tử bọn họ nói gì với nhau, trong lòng cảm thấy mờ mịt. Chỉ cảm thấy lúc này lão hoàng đế đột nhiên cầm lấy bàn tay của mình, lại kéo bàn tay của Hạ bình đặt lên trên đó, ngữ khí kiên định nói:

- Tử Văn, hôm nay ta đem Hạ Bình hoàn toàn phó thác cho người, hy vọng người từ nay về sau hãy chiếu cố cho nó thật tốt, đừng để nó phải bị nửa điểm ủy khuất.

- Cha.

Hạ Bình hiểu ý của lão hoàng đế, nước mắt cuồn cuộn tuôn ra.

- Con không muốn rời xa người.

- Ngốc nha đầu.

Lão hoàng đế dịu dàng vuốt vuốt cái đầu nhỏ bé của nàng.

- Ta đã nằm liệt trên giường, nếu không phải đợi Triệu Tử Văn tới thì ta đã không kiên trì đến ngày hôm nay.

Triệu Tử Văn nghiêm túc gật nhẹ đầu.

- Hoàng thượng cứ yên tâm, thần sẽ chiếu cố cho Hạ Bình thật tốt.

Lão hoàng đế khẽ cười cười, đột nhiên lão lấy từ dưới gối ra một đạo thanh chỉ, từ từ đọc:

- Hôm nay trẫm giao cho người chức vụ Nhiếp Chính Vương, việc tuyển chọn ngôi vị hoàng đế do người hoàn toàn phụ trách.

Nhiếp Chính Vương ư? Trong lòng Triệu Tử Văn liền cảm thấy hồi hộp.

- Chức vụ này dường như rất lớn thì phải?

Triệu Tử Văn đối với quyền thế không hề có hứng thú, thần sắc của hắn không có nửa điểm mừng rỡ, hẩn nhứ mà nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 389

Quân Vương Băng Hà

Lão hoàng đế lắc đầu.

- Đạo thánh chỉ này trăm đã chuẩn bị từ lâu, tiền cược lần này toàn bộ... đặt trên người của ngươi, hy vọng ngươi không làm cho trăm thất vọng.

Triệu Tử Văn biến sắc, lão hoàng đế nhạc phụ này đem toàn bộ trọng trách đặt trên người của hắn khiến cho áp lực lan tỏa khắp toàn thân hắn.

- Hoàng thượng, chẳng lẽ người không biết rằng thần cũng đang bị vây ở hoàng cung, chỉ sợ chạy cũng không thoát được.

Triệu Tử Văn nhìn lão hoàng đế nói.

Thế nhưng lão hoàng đế lại cười ha hả.

- Triệu tướng quân, cho đến bây giờ trăm vẫn không tin rằng ngươi có thể thất bại. Trăm tin ngươi có đầy đủ năng lực để vượt qua cơn sóng gió này.

Đôi mắt lão hoàng đế lóe ra từng luồng tinh quang, có thể nói lão đối với Triệu Tử Văn vô cùng có niềm tin.

Hy vọng nhạc phụ hoàng đế này sẽ không tin lầm người. Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng:

- Đa tạ hoàng thượng đã tin nhiệm thần như thế, thần sẽ dốc toàn lực đưa Bát Hoàng tử lên kế thừa ngôi vị hoàng đế.

- Khoan đã.

Lão hoàng đế không đợi hắn nói hết câu đã cắt ngang:

- Chẳng lẽ người không thấy thánh chỉ đã ghi rõ là việc chọn ai làm hoàng đế sẽ do người hoàn toàn phụ trách sao?

Lời nói của lão hoàng đế đã rất rõ ràng. Triệu Tử Văn có thể tùy ý chọn ai là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, không nhất định phải là Bát Hoàng tử.

Lão hoàng đế một lòng muốn tài bồi Bát Hoàng tử lên làm hoàng đế, nay lại đột nhiên thay đổi ý định khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy kinh ngạc không thôi, hắn không tìm được hỏi:

- Hoàng thượng, chẳng lẽ người không định để cho Bát Hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?

Lão hoàng đế mỉm cười:

- Trẫm đã suy nghĩ cẩn thận, Long Không không có tâm làm hoàng thượng, trẫm tại sao phải cưỡng cầu?

Kỳ thật, lão hoàng đế đã nhìn thấu sự giả trá của người trong hoàng thất. Bát Hoàng tử trời sinh tính tình đạm bạc, làm sao có thể vượt qua những hoàng tử khác. Trong lòng Triệu Tử Văn hiểu rõ, hoàng thượng đã nhận ra sự nguy hiểm của quyền thế, lúc này lão chỉ hy vọng đưa con mình yêu thương nhất được sống một cuộc sống yên tĩnh.

- Ý của hoàng thượng thần đã hiểu, thần sẽ cẩn thận tuyển chọn ngôi vị hoàng đế.

Triệu Tử Văn tiếp nhận thánh chỉ, nghiêm túc nói.

Lão hoàng đế than nhẹ một tiếng. Bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc của Hạ Bình, thở dài một tiếng:

- Thế cục hôm nay trẫm chưa bao giờ nghĩ tới. Càng không ngờ rằng Long Đào lại có đảm lược như thế, ngay cả trẫm cũng không buông tha.

Trong mắt lão hoàng đế hiện lên một tia giận dữ, tuy nhiên ở trong hoàng thất chuyện lục thân bất nhận lão đã sớm hiểu rõ nên cũng không cảm khái quá nhiều.

- Phụ thân, Tử Văn có thể thắng được không?

Hạ Bình hơi lo lắng, mỹ mục chớp chớp nhìn lão hoàng đế hỏi.

Lão hoàng đế trầm tư nhìn vị Triệu đại nhân chưa bao giờ thua này:

- Ta biết rằng tướng công tương lai của con sẽ có biện pháp. Trẫm tin tưởng hắn.

- Phụ thân.

Tiểu ny tử xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cầm lấy cánh tay đong đưa của phụ thân, nũng nịu nói.

Chứng kiến nữ nhi bảo bối của mình hạnh phúc như vậy, lão hoàng đế cười ha hả. Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn nhìn thấy lão hoàng đế cười vui vẻ như vậy, có lẽ đối với lão lúc này, tất cả chẳng là gì với sự gặp mặt nữ nhi bảo bối của mình. Sự thân tình cha con như thế này có lẽ lão hoàng đế chưa từng cảm nhận được.

Triệu Tử Văn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đôi mắt lóe lên một tia sáng:

- Hoàng thượng, người có biết rằng Chính Nam Vương cũng tham gia cuộc phản loạn không?

Chính Nam vương sao? Lão hoàng đế đang mỉm cười chột run run, trong ánh mắt của lão còn có một vẻ trốn tránh. Lão do dự nửa ngày sau mới từ từ nói:

- Y cùng với Long Đào mưu đồ phản loạn, đem trăm giam lỏng ở trong Tĩnh Tâm điện, làm sao trăm có thể không biết?

Thấy thần sắc hoàng thượng có vẻ khác thường, Triệu Tử Văn cảm thấy trong chuyện này có ẩn tình gì đó, nhưng rốt cuộc là ẩn tình gì, hẳn không thể đoán ra.

- Hoàng thượng có biết tại sao Chính Nam Vương nổi dậy không?

Đối với câu hỏi của Triệu Tử Văn, lão hoàng đế dường như cố ý trốn tránh, lão không muốn mở miệng, không nhanh không chậm nói:

- Trăm luôn ở trong nội cung, làm sao biết được?

Hạ Bình thấy phụ thân mình không kiên nhẫn thì vội vàng đưa bàn tay bé nhỏ kéo Triệu Tử Văn:

- Tử Văn, sức khỏe của phụ thân không tốt, huynh đừng làm cho người hao tổn tâm sức nữa được không?

Triệu Tử Văn biết rằng không thể dò xét từ trong miệng lão hoàng đế ra chuyện gì.

Đột nhiên, lão hoàng đế mở miệng nói:

- Tử Văn, hãy đáp ứng trăm một chuyện. Nếu như có thể đánh bại phản đảng thì An Vương và thế tử phải giết những những người khác trong hoàng tộc sẽ được miễn tử, đem bọn họ sung quân ở biên cương là được.

Triệu Tử Văn mỉm cười ngạc nhiên, trầm tư một lúc lâu mới nói:

- Chính Nam Vương cùng với Cửu hoàng tử cũng có thể tha chết sao?

- Chẳng lẽ người còn chưa hiểu ý của trẫm sao?

Trong mắt lão hoàng đế có một vẻ không vui.

- Thần hiểu.

Giờ phút này, đột nhiên trong mắt Triệu Tử Văn xuất hiện một ánh tinh quang, tựa hồ như hắn đã nhận ra điều gì.

Lão hoàng đế lại nói.

- Lời nói hôm nay của trẫm, người phải khắc sâu trong lòng. Hy vọng người không phụ sự kỳ vọng của trẫm.

Ánh mắt của lão lại nhìn thanh Bá vương thương ở phía đằng sau Triệu Tử Văn:

- Hãy sử dụng nó thật tốt.

- Khụ khụ.

Lão hoàng đế phải lao lực để nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng không kiên trì được ho khan vài tiếng. Chỉ thấy ở trên đồng chắn bông màu vàng đã xuất hiện một bãi máu, rất là chói mắt.

- Phụ thân.

Hạ Bình lập tức ôm lấy lão hoàng đế, khóc to lên:

- Phụ thân, người có sao không?

Một cơn ho kịch liệt đã cướp đi sức sống cuối cùng của lão hoàng đế. Sắc mặt lão tái nhợt, tựa như là người chết, vô lực nắm lấy cánh tay Hạ Bình nói:

- Nếu như có kiếp sau, trẫm sẽ không tham quyền thế, trẫm sẽ làm một trượng phu tốt, làm một phụ thân tốt, chiếu cố thật tốt cho mẫu nữ các con.

Kiếp sau! Trong lòng Triệu Tử Văn thầm cảm khái. Nếu như có kiếp sau thì mình có thể gặp lại An Ninh, nếu như gặp lại, mình sẽ chiếu cố cho nàng thật tốt. Lão hoàng đế từ từ nhắm mắt lại, cánh tay vô lực buông xuống. Ở ngoài điện, vầng thái dương đang dần dần ngả về phía tây, ánh sáng huy hoàng chiếu xuống hoàng cung uy nghiêm rồi lặn khuất, tựa như biểu thị cho một vị đại quân vương đã băng hà.

- Phụ thân.

Từ trong Tĩnh Tâm điện ở hoàng cung truyền ra một tiếng khóc thê thảm, khiến cho chim đậu trên nóc điện cũng bị chấn động bay mất.

Lúc này, Lão hoàng đế đã ra đi, Hạ Bình cũng đã ngất ở bên giường. Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy hơi thương cảm, hần từ từ bước tới chính đường ở Tĩnh Tâm điện thì thấy ở trên ghế rồng, có một bóng người đang ngồi ở đó.

Cảm thấy thân ảnh người này có vẻ quen thuộc, Triệu Tử Văn lạnh lùng nói:

- Vương gia, đây là tất cả chuyện mà người muốn sao?
- Hôm nay ta sắp trở thành quân chủ trong thiên hạ.

Hạng Tử Hiên cười nói:

- Dĩ nhiên là ta muốn.
- Ta biết, thân phận của người còn phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ta.

Trong lòng nói của Triệu Tử Văn có vẻ nhạt bóng.

Thần sắc Hạng Tử Hiên hiện lên một vẻ kinh hoàng, nhưng y lại giả vờ thản nhiên nói:

- Lời nói này của người là có ý gì?
- Ta nên gọi người là vương gia hay nên gọi người là nhị hoàng tử đây?

Hạng Tử Hiên lúc này không thể bình tĩnh được nữa, cặp mắt trợn tròn lên, trong mắt hiện lên một vẻ kinh hoàng. Y biết rằng mình không thể nào giấu diếm được nữa, khuôn mặt tràn đầy sát ý nói:

- Triệu huynh, xem ra ta không thể bỏ qua cho người được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 390

Lục Thân Bất Nhận

Ta biết rằng người sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng ta vẫn muốn hỏi người.

Ánh mắt Triệu Tử Văn sáng lên nhìn Hạng Tử Hiên:

- Người sẽ không tha cho Hạ Bình sao?

Cảm thấy ánh mắt của hắn khác thường, Hạng Tử Hiên hơi chột dạ, thế nhưng biểu lộ của hắn vẫn lạnh lùng, không nhanh không chậm nói:

- Sẽ không!

- Ha ha.

Triệu Tử Văn châm chọc cười nói:

- Nhị hoàng tử đúng là tâm ngoan thủ lạt, ngay cả em gái ruột của mình cũng không tha!

- Cái gì mà em gái ruột?

Hạng Tử Hiên run cả người, nhưng y vẫn nghiêm trang cười lạnh nói:

- Ta không hiểu người đang nói cái gì?

Triệu Tử Văn biết rằng y sẽ không thừa nhận nên nghiêm mặt nói:

- Lúc ở Hàng Châu, An Vương phái sát thủ ám sát Hạ Bình hắn là người là người bí mật báo cho y thân phận của nàng phải không? Lúc ấy ta cảm thấy rất kỳ quái, thân phận của Hạ Bình bí ẩn như thế, ngay cả An Vương cũng không biết, tại sao người lại biết?

Hạ Bình rất giống mẹ đẻ của nàng, mà nếu như Hạng Tử Hiên chính là ca ca ruột của nàng, làm sao y không nhận ra nàng được! Tuy nhiên Hạng Tử Hiên lúc ở Hàng Châu chưa bao giờ lộ ra một vẻ khác thường khi gặp Hạ Bình, có thể thấy là y che giấu kỹ đến mức nào.

Hạng Tử Hiên mỉa mai nói:

- Triệu huynh tại sao lại cho rằng ta biết chuyện này? Ta lớn lên từ nhỏ ở Hàng Châu, làm sao có thể biết bí mật này được chứ?

Triệu Tử Văn thản nhiên nói:

- Chắc hẳn người nhớ rõ năm đó hoàng thượng và mẫu thân Hạ Bình tuy gặp gỡ nhau nhưng hoàng thượng cũng không muốn nạp mẫu thân Hạ Bình làm phi. Sáu năm sau, bọn họ gặp nhau lần nữa, đột nhiên hoàng thượng lại muốn thành thân với mẫu thân Hạ Bình. Lúc ta nghe hoàng thượng nói chuyện này thật kỳ quặc trải qua nhiều chuyện như vậy ta đoán rằng chính người đã khiến cho hoàng thượng đổi ý nạp thiếp.

Những lời này nói ra rất rõ ràng. Hạng Tử Hiên chính là ca ca ruột của Hạ Bình. Bây giờ Hạng Tử Hiên mới hai mươi hai tuổi, cứ thế mà suy ra thì năm hoàng thượng và mẫu thân Hạ Bình gặp lại nhau thì Hạng Tử Hiên đã vừa vặn sáu tuổi. Trên thế gian này, liệu có sự trùng hợp như thế không.

- Tuyệt vời, tuyệt vời, thật sự là rất tuyệt vời!

Hạng Tử Hiên không kìm được vỗ tay.

- Triệu huynh chẳng lẽ không nhận ra rằng một vị hoàng tử làm sao có thể biến thành huynh đệ của hoàng đế, biến thành một vương gia. Chuyện hoang đường này, không ngờ Triệu huynh cũng dám nghĩ tới.

Nếu như chuyện này được truyền ra thì đúng là đã làm tổn hại rất lớn đến danh dự của hoàng thất. Thế nhưng, hôm nay Triệu Tử Văn không bận tâm nhiều như vậy, hần nói tiếp:

- Lúc trước bởi vì người danh không chính, ngôn không thuận cho nên hoàng thượng không muốn nói cho người khác biết đến sự hiện hữu của người. Thế nhưng hoàng thượng lại mắc thêm sai lầm nữa là để mẫu thân Hạ Bình sinh ra nàng ta. Giấy không gói được lửa, hoàng thượng muốn nạp mẫu thân Hạ Bình làm phi cho nên khiến cho đương kim thái hậu tức giận, kết quả khiến cho mẫu thân Hạ Bình vì thế mà chết. Sau đó, Hạ Bình bị bí mật chuyển đến Hàng Châu, hoàng thượng lúc này đối với người cảm thấy áy náy, muốn bảo vệ người cho nên không nghĩ nhiều, nói dối rằng người là con do tiên hoàng với một cung phi trong lãnh cung sinh ra.

Hạng Tử Hiên càng nghe thì sắc mặt càng âm trầm. Đối với những chuyện mà Triệu Tử Văn vừa nói hần vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt của y

không hề tức giận mà có vẻ kiêu kị, bởi vì lời nói của Triệu Tử Văn dường như đã đem toàn bộ sự tình năm đó tái diễn lại một lần.

- Được, nói rất hay!

Hạng Tử Hiên biết rằng không còn cách nào che dấu nữa, khuôn mặt tràn đầy lo lắng cười nói:

- Triệu huynh, lúc ở Hàng Châu gặp người ta chỉ biết người không phải là người bình thường, hôm nay gặp lại ta đã nhận ra huynh thật là thông minh tuyệt đỉnh.

Sau khi đã thông suốt tất cả mọi chuyện, Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Ta biết người muốn báo thù, nhưng mà những người năm đó đã rời khỏi dương gian, bây giờ người muốn lấy lại ngôi vị hoàng đế phải không?

- Hừ, sau khi lấy lại ngôi vị hoàng đế, ta sẽ giết hết người trong hoàng tộc.

Sắc mặt Hạng Tử Hiên trở nên tức giận, hăn phần nộ nói.

Lúc này Hạng Tử Hiên đã bị quyền lực che mờ mắt. Y dù là vì báo thù nhưng cũng muốn tranh đoạt quyền thế.

Năm đó Đại hoàng tử chết yếu thời thiếu niên, Hạng Tử Hiên thân là Nhị hoàng tử dĩ nhiên sẽ kế thừa ngôi vị thái tử. Nếu như không có di chiếu của lão hoàng đế thì ngôi vị hoàng đế đúng là do y kế thừa. Chỉ là thân phận của Hạng Tử Hiên không thể để lộ ra ngoài. Hôm nay lão hoàng đế lại để lại di chiếu, mà điều quan trọng hơn là một khi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Hạng Tử Hiên sẽ tiến hành giết chóc. Triệu Tử Văn làm sao có thể để cho âm mưu của y trở thành hiện thực được?

- Người đã nhiều lần bày mưu tính kế với Hạ Bình, chẳng lẽ người không thấy thẹn trong lòng sao?

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn y nói.

Hạng Tử Hiên cười to nói:

- Chẳng lẽ người không biết rằng người trong hoàng thất đều lục thân bất nhận hay sao?

Triệu Tử Văn ngạc nhiên, không ngờ vị tiểu vương gia này lại có thể nói những lời tuyệt tình như vậy.

May mà tiểu nha đầu Hạ Bình hiện đang ngủ say nếu không nàng nghe thấy ca ca ruột mặt người dạ thú của mình nói những lời này thì chắc chắn rằng sẽ khóc òa lên. Trong lòng Triệu Tử Văn đã thầm quyết định sẽ không đem chuyện ca ca ruột của nàng nói cho nàng biết, bí mật này phải được chôn dấu sâu trong đáy lòng.

- Ta nhớ rằng trên người người có một miếng ngọc bội hình phượng, hóa ra miếng ngọc bội này là do mẹ của người để lại cho người.

Triệu Tử Văn nhìn Hạng Tử Hiên nói.

Lúc Hạ Bình mới sinh ra, lão hoàng đế đã tặng cho nàng một miếng ngọc bội hình phượng, mẫu thân Hạ Bình cũng có một miếng như vậy, cho nên bí mật về những miếng ngọc bội đã được giải tỏa trong lòng Triệu Tử Văn.

Mục đích ban đầu của Triệu Tử Văn đến Hạ phủ làm thư đồng chính là vì miếng ngọc bội này, không ngờ trong đó lại ẩn chứa một âm mưu lớn.

- Nói nhiều như vậy chắc Triệu huynh cũng đã biết những điều cần biết rồi, ta nghĩ rằng người đã có thể yên tâm mà ra đi.

Hạng Tử Hiên không trả lời, xem như là thừa nhận. Sát khí trong mắt y ngày càng nồng đậm, đối với một người đã biết quá nhiều điều, y tuyệt đối sẽ không nường tay.

- Giết!

Hạng Tử Hiên vừa mới chuẩn bị động thủ thì ngoài điện đã truyền đến một tiếng kêu. Hạng Tử Hiên hơi sững, sờ, vội vàng hướng ra ngoài điện nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Khởi bẩm Vương gia.

Một thị vệ vội vàng đi vào trong điện, quỳ gối trước cửa vội vàng nói:

- Đội quân của An Vương đã tiến đánh kinh thành.

- An Vương, quả nhiên là hãn không kìm được, đã động thủ rồi.

Hạng Tử Hiên cười lạnh nói:

- Ta lại muốn xem xem hãn có bao nhiêu năng lực!

An vương sao? Triệu Tử Văn nhướn mày, khóe miệng nở ra một nụ cười thâm trầm. Xem ra trận chiến giờ mới chính thức bắt đầu. Triệu Tử Văn

thâm nghĩ trong lòng. Thử xem, Hạng Tử Hiên và An Vương đến tột cùng ai mới là kẻ thắng cuộc đây?

Chém giết nổi lên tứ phía trong hoàng thành. Tình hình chiến đấu dường như ngày càng thêm nghiêm trọng. Hạng Tử Hiên không đi ra ngoài điện bởi vì hắn biết rằng, Triệu Tử Văn còn nguy hiểm hơn cả An vương.

- Thế nào, Hạng huynh không đi ra xem ư?

Triệu Tử Văn cười nói.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 391

Chiến

Đội quân của An vương đột nhiên đánh vào khiến cho hoàng thành trở nên náo loạn. Hạng Tử Hiên đã có ý muốn đi ra xem tình hình. Đôi mắt hần lúc này tràn đầy sát ý nhìn Triệu Tử Văn.

- Ta và người đều hiểu rằng An vương không phải là người uy hiếp nguy hiểm nhất.

Triệu Tử Văn khẽ cười nói:

- Hạng huynh thật sự là đã đánh giá ta quá cao, ta không phải bây giờ đã giống như chim trong lồng rồi hay sao?

- Triệu tướng quân chưa bao giờ buông bỏ cuộc. Thế trận hôm nay cũng sẽ không thay đổi.

Hạng Tử Hiên nghiêm mặt kiêu ngạo nói từng câu.

Xem ra tiểu vương gia này còn có chuẩn bị khác. Triệu Tử Văn ngưng trọng nhìn y:

- Nếu tiểu vương gia đã muốn đưa ta vào chỗ chết thì ta và người xem ra không thể tránh khỏi có một trận đại chiến với nhau.

- Hảo, ta lại muốn nhìn xem Triệu huynh làm cách nào thoát khỏi sự bao vây của ta.

Hạng Tử Hiên vung ống tay áo lên, lập tức từ trong đại sảnh có mấy trăm lính ngự lâm quân tràn vào.

Tiểu vương gia đã khống chế được hoàng cung thì dĩ nhiên là ngự lâm quân cũng thuộc quyền kiểm soát của hần. Triệu Tử Văn không hề ngạc nhiên, lấy Bá vương thương từ sau lưng ra, lạnh lùng nhìn mấy trăm tướng sĩ ngự lâm quân này.

Trước khí thế vây công của ngự lâm quân hần vẫn đứng yên tại chỗ.

Lúc này, trong lòng Triệu Tử Văn đang lo lắng rằng liệu La Thanh Yên ở ngoài điện có gặp phải nguy hiểm gì không? Chỉ là với thân thủ của La tử tử thì chắc không đến mức trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã bị đám ngự lâm quân này đánh bại.

Hạng Tử Hiên hơi do dự một chút sau đó lạnh lùng thét:

- Giết.

Chúng ngự lâm quân liền lao về phía trước. Sau khi dậm chân một tiếng thật lớn, bọn họ lấy liên nỗ từ sau lưng ra.

Triệu Tử Văn khi nhìn thấy liên nỗ thì không kìm được kinh ngạc kêu lên:

- Gia cát liên nỗ ư? Tại sao người lại có?

Hạng Tử Hiên đắc ý cười:

- Triệu huynh, đây chính là thu hoạch lớn nhất ở kinh thành của ta.

- Người trong đêm tối đã ăn trộm ư?

Triệu Tử Văn không có quá nhiều tiếc nuối, chỉ cười khổ một tiếng.

Hạng Tử Hiên tối hôm trước cùng với Triệu Tử Văn thân cận với nhau, chuyện lấy bản vẽ liên nỗ này chẳng có điều gì lạ.

Triệu Tử Văn nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của Hạng Tử Hiên nói:

- Cho dù kết cục như thế nào. Nếu như người thắng, hy vọng người sẽ đối xử tử tế với Hạ Bình các nàng.

- Người yên tâm, ta sẽ không làm khó Hạ Bình.

Hạng Tử Hiên thản nhiên nói. Có thể nói, trong vẻ mặt của y còn có một sự tiếc hận.

Cầm Gia Cát liên nỗ do ngự lâm quân chế ra, Hạng Tử Hiên do dự một chút rồi lạnh lùng nói:

- Giết!

Hơn mười phát nỏ liên châu phóng ra. Tên nỏ vọt tới Hạng Tử Hiên với tốc độ kinh người. Ngay sau đó lại hơn mười phát nỏ nữa... Điều này cho thấy Ngự Lâm quân đã được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, phối hợp vô cùng ăn ý. Triệu Tử Văn cảm thấy trong tên nỏ có ẩn chứa một sát khí vô cùng mạnh mẽ thì không khỏi khen thầm ngự lâm quân quả không hổ là cận vệ của hoàng gia.

Tên nỏ bắn ra với tốc độ vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã lao tới Triệu Tử Văn. Lúc này đồng tử Triệu Tử Văn đột nhiên co rút, hăn nổi giận gầm lên một tiếng rồi nắm lấy thanh thương lẳng lẳng chờ loạt nỏ bắn tới. Tên nỏ sắp sửa lao tới mục tiêu thì hăn đã vung thương lên gạt những loạt tiễn mạnh mẽ này. Thân thương vung lên lên, trong không trung không ngừng phát ra những thanh âm “Đương, đương, đương”. Thương tên va vào nhau, tạo nên những thanh âm chấn động.

Tướng sĩ ngự lâm quân trôn trôn nhìn Triệu tướng quân cao thủ tuyệt đỉnh này. Bọn họ đã từng nghe võ công Triệu tướng quân tuyệt luân, hôm nay được chứng kiến thì giật nảy cả mình. Thương pháp bá đạo mạnh mẽ đánh rớt từng loạt tên, không cái nào lọt qua được. Cao thủ như thế này, thật là hiếm thấy.

- Vút vút.

Lại một loạt tiễn nữa lao tới gần Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn phải chống đỡ lâu thì trong lòng không kìm được nghĩ tới La tỷ tỷ. Không biết nàng ta hiện giờ đang làm gì, có bị ngự lâm quân vây công hay không? Trên mặt Triệu Tử Văn hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Hăn hiểu rõ, võ công một người cho dù cao đến đâu cũng không thể chống lại sự tấn công liên tiếp của liên nỏ. Tên bắn vùn vụt trên không trung khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy bối rối. Cánh tay cầm thương chống đỡ của hăn đã khẽ run lên, có vẻ không thể ngăn chặn nổi thế công của ngự lâm quân được nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên một thân ảnh lao tới, gạt loạt tên vừa mới bắn tới. Trường kiếm trong tay người mới đến loang loáng, thân ảnh quý mị khiến cho chúng tướng sĩ cả kinh.

- Keng, keng keng

Mưa tên đều đã bị đánh rơi.

Chúng tướng sĩ nhìn thân ảnh thì thấy đó chính là một bạch y nữ tử. Nữ tử này mi thu mục tuyết, gò má hoàn mỹ trắng như bạch ngọc, trên khóe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ. Chiếc trường quần nàng pháp phối, thanh khiết cao quý tựa như tiên tử giáng trần. Hàn quang từ thanh kiếm nàng bắn ra bốn phía khiến cho chúng tướng sĩ ngự lâm quân phải toát mồ hôi lạnh.

Xuất kỳ bất ý, lấy nhanh chế chậm, khiến cho chúng tướng sĩ trở tay không kịp.

Nhìn thấy Bạch y nữ tử này, Hạng Tử Hiên tức giận nghiến răng nghiến lợi nói:

- La các chủ, không phải các chủ đã đáp ứng ta là không nhúng tay vào chuyện này sao?

- Tiểu vương gia chẳng lẽ người chưa từng nghe qua kế hoãn binh ư?

La Thanh Yên cười lạnh một tiếng, trong mắt nàng hiện ra một vẻ khinh miệt.

- Người..

Hạng Tử Hiên hơi chán nản, đột nhiên y lại cười lớn:

- Ta thấy rằng người vì tiểu tình lang mà mỗi thù năm đó... cũng có thể vứt bỏ.

Nghe thấy lời này khuôn mặt La Thanh Yên đỏ bừng cả lên, nàng lạnh lùng mắng hằn:

- Nói càn!

Triệu Tử Văn cuối cùng cùng hiểu ra đây là chuyện gì. Hóa ra Hạng Tử Hiên thừa lúc mình và Hạ Bình đi gặp lão hoàng đế đã thỏa thuận điều kiện với La các chủ. Thế nhưng La các chủ lại dùng kế hoãn binh, tạm thời đáp ứng điều kiện của Hạng Tử Hiên.

- Người đã muốn cùng hấn chết chung thì ta cũng không ngăn cản.

Hạng Tử Hiên giận dữ kêu lên một tiếng, sau đó hướng về phía ngự lâm quân phát lệnh giết không tha.

- Người tới yểm hộ cho ta, ta đi vào làm rối loạn đội hình của bọn chúng.

Thanh Yên hướng về phía Triệu Tử Văn nói một câu. Sau đó thân ảnh của nàng lóe lên, trong nháy mắt lao tới ngự lâm quân.

Đội ngũ ngự lâm quân dường như đã tăng lên, tên nỏ lại càng thêm dày đặc. Bầu trời đầy tên, tựa như nước thủy triều lao tới hai người. La Thanh Yên lao lên không trung rồi phi thân hạ xuống. Thân thể nàng tựa hồ cùng với kiếm hợp thành một thể, kiếm quang tựa như ánh chớp trong đêm, trong nháy mắt đã lấy đi tính mạng của vài người. Tướng sĩ ngự lâm quân

lúc này đã nhận thấy một cảm giác uy hiếp. Thế nhưng bọn họ không thể lùi bước, rút kiếm ra bảo vệ nỏ.

Thấy biểu hiện của Các chủ, trong lòng Triệu Tử liền hiện lên một chiến ý. Hắn nổi giận gầm lên rồi lao tới gần Ngự lâm quân. Nhìn hai cao thủ tuyệt đỉnh liên thủ với nhau, lông mày Hạng Tử Hiên chau lại. Bởi vì y biết, cho dù có giết chết được hai người thì cũng phải trả giá khá lớn!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 392

Binh Đến Ngoài Điện

Binh khí gầy khắp nơi văng lên không trung. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên như hai vị thần sát, tấn công liên tục khiến cho đối phương không thể đỡ được.

Nhìn hai vị cao thủ tuyệt thế này, chúng tướng sĩ liền cảm thấy sợ hãi trong lòng. Thế nhưng bọn họ không thể có đường lui, chỉ có thể ra sức chống cự lại. Hạng Tử Hiên ngồi trên ghế rồng, tuy khuôn mặt của hắn không có biểu lộ gì nhưng trong lòng hắn như đang chảy máu. Đây là tướng sĩ tinh anh thiết huyết của hắn, chết một người tương đương với mất đi một phần lực lượng. Hạng Tử Hiên không chịu được sự tiêu hao như vậy, hắn ra ngoài hoàng thành xem chuyện của An vương.

- Vương gia, quân của An vương đã vào trong hoàng thành, bọn thuộc hạ không có cách gì ngăn lại được.

Ở bên ngoài ngự lâm quân truyền tin vào khiến cho sắc mặt Hạng Tử Hiên trở nên hơi run rẩy.

Chỉ vì muốn giết Triệu Tử Văn mà Hạng Tử Hiên đã phải trả một cái giá khá lớn. Y vẫn không cam lòng buông tha cho họ, khuôn mặt nhìn Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đang cố gắng chống cự. Bởi vì hắn hiểu rõ, hai người dù có cường mạnh đến đâu thì cũng là người, có lúc rồi sẽ mệt mỏi.

Đúng như Hạng Tử Hiên dự đoán. Triệu Tử Văn sau khi vung thương một lúc đã bắt đầu thở hổn hển. Trên người hắn loang lổ những vết máu, mái tóc trắng của tiên tử La Thanh Yên cũng bị điểm một số vết.

Bính lính từ ngoài cửa cứ liên tục tràn vào tấn công. Triệu Tử Văn thầm kêu khổ nhưng hắn biết rằng mình không thể làm gì được. Ở cách đó không xa, trên bờ trán trắng trẻo của La Thanh Yên đã có vài giọt mồ hôi trong

suốt. Trong lòng hẩn vừa cảm thấy cảm kích vừa cảm thấy áy náy, đáng lẽ không nên để La tử tử cuốn theo trận chiến này mới đúng.

- La tử tử, tử lao ra, đệ yểm hộ tử.

Triệu Tử Văn giết xong mấy người liền đi tới bên cạnh La Thanh Yên, ánh mắt chân thành nói.

La Thanh Yên cảm thấy nao nao, nàng lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta sẽ mặc cho người chết để Lăng nhi thương tâm hay sao?

Triệu Tử Văn kỳ thật cũng hiểu rằng La tử tử giúp mình phân nửa là vì áp lực suy nghĩ cho Lăng nhi, hẩn cười khổ một tiếng nói:

- Ý lao ra trước, đệ khắc có biện pháp theo kịp ra ngoài.

La Thanh Yên lạnh lùng nói:

- Muốn giết thì cứ giết cho thống khoái đã, cố kỵ nhiều để làm gì?

La Thanh Yên khẽ thở nhẹ một cái, rõ ràng sức lực của nàng đã chịu không nổi nữa.

- Được rồi!

Triệu Tử Văn hiểu rõ tính tình của bạch phát ma nữ này cho nên không nói thêm gì nữa. Hẩn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Chúng ta lao ra!

Triệu Tử Văn hiểu rằng ngự lâm quân không phải là chiêu bài cuối cùng của Hạng Tử Hiên. Trong tay y còn có một đám giặc cỏ ô hợp. Tuy rằng bọn chúng ô hợp nhưng sức chiến đấu khó có thể hình dung được. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ thể lực sẽ chống đỡ không nổi nữa, cuối cùng rồi cũng sẽ chết.

La Thanh Yên yêu kiều kêu lên một tiếng, bóng trắng như quý mị, hào quang bắn ra bốn phía. Trường kiếm của nàng rung rung phát ra những thanh âm như rỗng ngâm. Trong nháy mắt kiếm đã lướt qua cổ mấy người.

- Vụt!

Một tiếng xé gió vang lên. Triệu Tử Văn không hề yếu thế vung thương ra. Đầu thương xoay tròn khiến cho người khác phải sợ hãi. Thương pháp vô cùng quý dị, trong nháy mắt đã cướp đi mạng sống của mấy người.

Hạng Tử Hiên lúc này chỉ có thể cảm thán. Nếu như thủ hạ của hắn có một hổ tướng như thế thì việc đoạt giang sơn há chẳng phải dễ như trở bàn tay hay sao? Hạng Tử Hiên lắc đầu thở dài, bởi vì hắn hiểu rõ thủ hạ của mình tuy binh nhiều tướng mạnh nhưng không có anh hùng mạnh mẽ như thế.

- Ngự lâm quân mau lùi lại phía sau, ngăn cửa chính lại!

Hạng Tử Hiên kịp thời lấy lại tinh thần, nhìn thấy chuyện này lập tức hạ mệnh lệnh cho ngự lâm quân chặn cửa chính lại.

Một lúc sau, Hạng Tử Hiên lại vung tay lên:

- Bắn tên.

Ngự lâm quân lùi ra hai bên, trong đại điện xuất hiện vô số Gia cát liên nổ. Từng tiếng rít vang lên, trăm tên cùng phát, hung hãn phóng tới Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

Hạng Tử Hiên quả không hổ là người đa mưu túc trí. Trong tình huống nguy hiểm như vậy hắn còn có thể truyền ra một mệnh lệnh sáng suốt như vậy khiến cho Triệu Tử Văn không phải bội phục.

Từng làn từng làn tên nổ đã khiến Triệu Tử Văn và La Thanh Yên cạn kiệt sức lực. La Thanh Yên biết rằng nếu như mình không chống đỡ được ngã xuống thì chỉ có một kết cục là bị ngàn tên xuyên tâm.

Thấy được thế cục, Hạng Tử Hiên nở ra một nụ cười dữ tợn. Hai lòng bàn tay hắn nắm chặt lại, trong lòng hắn đang đặc ý thì bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng kêu:

- Vương gia, An vương đang đã công phá xong điện Thái Hòa.

Tĩnh Tâm Điện chỉ cách Thái Hòa điện một khoảng ngắn, Hạng Tử Hiên không thể để cho An vương tiếp tục tiến sau hơn nữa, nếu như tiến thêm thì Hạng Tử Hiên sẽ phải gặp thất bại. Khuôn mặt mệt mỏi của Triệu Tử Văn nở ra một nụ cười, đây chính là cơ hội tốt để thoát khỏi cục diện nguy nan.

Giờ khắc này, Hạng Tử Hiên phải đứng trước một sự lựa chọn khó khăn. Hoặc là hắn tiếp tục vây giết Triệu Tử Văn hoặc là thả Triệu Tử Văn đi, giữ lại thực lực để quyết chiến với An vương.

- Rầm rầm rầm.

Trong hoàng thành vang lên những bước chân, thanh thế này khiến cho người khác phải cảm thấy sợ hãi. Trong Tĩnh Tâm điện, Triệu Tử Văn và Hạng Tử Hiên nghe thấy thanh âm này thì biết rằng quân lính của An vương đang đến gần.

Âm thanh này khiến cho mọi người trong Tĩnh Tâm điện phải kinh hãi. Quân lính nắm chặt Gia cát liên nỗ trong tay, không hề bắn tên, chờ đợi chỉ lệnh khó khăn tiếp theo của vương gia.

Hạng Tử Hiên tâm tình bất định, cơ hội giết Triệu Tử Văn và La Thanh Yên này khó mà có lại được.

Nhưng mà, nếu như bị vây công thì cũng sẽ chết.

Nên thả hay là nên vây tiếp đây?

Hạng Tử Hiên do dự không ngừng, hai đầu lông mày phát ra những luồng khí âm hiểm. Đột nhiên trong mắt hắn xuất hiện một vẻ hối hận đầy phức tạp.

- Thả cho bọn họ đi!

Cuối cùng Hạng Tử Hiên cũng không nhanh không chậm nói.

Nhận được mệnh lệnh, chúng sĩ ngự lâm quân liền cảm thấy kinh ngạc. Sắp sửa giết chết được bọn họ rồi, tại sao vương gia lại kêu rằng thả bọn họ đi?

Trong lòng chúng tướng sĩ cảm thấy nghi hoặc, thế nhưng bọn họ chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh lùi sang một bên nhường đường.

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi. Hạng Tử Hiên tốn bao nhiêu tâm sức để vây giết mình như vậy, tại sao cuối cùng lại buông tha?

Hạng Tử Hiên không phải là một người cam tâm thất bại, Triệu Tử Văn vô cùng hiểu rõ hắn. Lúc này đột nhiên Triệu Tử Văn nở ra một nụ cười khổ, hóa ra Chính Nam vương mượn đao giết người.

Quân lính của An vương hẳn là đã lao tới ngoài Tĩnh Tâm điện. Triệu Tử Văn cũng là kẻ thù của An vương, cừu nhân gặp nhau thì dĩ nhiên An vương làm sao có thể bỏ qua cơ hội giết hắn được? Trong lòng hắn đoán ra kế sách của Hạng Tử Hiên, thậm chí phục một chiêu không hề phí sức mà cũng có thể giết người này thật là quá đẹp!

La Thanh Yên lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hạng Tử Hiên, hừ lạnh một tiếng:

- Hèn hạ.

Tất cả chúng tướng sĩ ngự lâm quân đã thối lui đến trước mặt Chính Nam vương, cửa điện lúc này đã được mở rộng ra, Hạng Tử Hiên cười nhạt một tiếng:

- Thế nào? La các chủ vẫn muốn ở lại chỗ này sao?

Cho dù bọn họ ở lại chỗ này thì cũng sẽ trở thành bia ngắm cho quân lính hai bên giao phong. Đi ra ngoài là đường chết, ở đây cũng là đường chết, cục diện thật là lưỡng nan. La Thanh Yên là một nữ tử mạnh mẽ cho nên dĩ nhiên là ở lại đây liều mạng với Hạng Tử Hiên.

Đúng lúc La Thanh Yên định xông tới liều mạng với Hạng Tử Hiên thì Triệu Tử Văn nói nhỏ bên tai nàng:

- Đi, chúng ta ra bên ngoài.

- Chẳng lẽ người không hiểu quỷ kế của hắn sao?

Lông mày đen của La Thanh Yên nhíu lại hỏi hắn.

Triệu Tử Văn nghe nói quân lính của An vương tiến đây thì không nhanh không chậm nói:

- Có lẽ Sở Thăng cũng ở đó, chẳng lẽ tỷ định trợ giúp hắn một tay sao?

Đối với kẻ thù cả đời mình cũng không thể quên được này, La Thanh Yên dĩ nhiên là không muốn giúp hắn. Nàng ngạc nhiên sau đó lộ ra một vẻ khó khăn:

- Chẳng lẽ chúng ta tự tận sao?

Bất kể là Sở Thăng hay Hạng Tử Hiên, La Thanh Yên đều không muốn giúp ai, càng không muốn để cho bất kỳ ai được hưởng lợi. Thế cục hôm nay thật lưỡng nan, Triệu Tử Văn hơi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chúng ta ra ngoài trước rồi quyết định sau.

Một tiếng âm vang lên, quân đội của An vương đã lao tới ngoài cửa Tĩnh Tâm điện, tạo thành một thanh thế to lớn.

An vương cùng với Hạng Long Uyên lúc này đang đứng ở trước rất nhiều quân lính trước cửa Tĩnh Tâm điện.

Mặt trời dần dần cao lên, ánh nắng chiếu xuống tòa đại điện trên hoàng cung. Hoàng cung hùng vĩ, Tinh Tâm điện rộng rãi, kiếm đao của vô số binh sĩ loang loáng dưới ánh dương quang tạo ra một không khí thâm trầm khiến cho mọi người tựa như phải nín thở, khung cảnh một trận đại chiến sắp diễn ra rất căng thẳng.

- Long Uyên, con nói chúng ta có nên xông vào lúc này bắt giữ Chính Nam vương cùng với phản đảng của Cửu hoàng tử không?

An vương âm trầm nhìn Hạng Long Đào, lạnh lùng nói.

Hạng Long Uyên thản nhiên nói:

- Phụ vương, địch không động thì chúng ta cũng không nên động, cứ quan sát một lát rồi hãy quyết định.

An vương khẽ gật đầu, cặp mắt lạnh lùng nhìn Cửu hoàng tử ở trước động:

- Hạng Long Đào, người nhìn thấy vương thúc tại sao không hành lễ?

Lông mày của Hạng Long Đào dựng lên, hăn kiêu ngạo khinh thường nói:

- Hạng Dận Trinh ta thấy người cần phải thi lễ quân thần với ta mới đúng.

- Lễ quân thần?

An vương lặp lại một câu sau đó lập tức vuốt râu cười ha hả nói:

- Xem ra lời đồn của thiên hạ về C

ửu hoàng tử đúng là thật. Người đúng là ngu không ai bằng, đã bị người ta lợi dụng lại còn vọng tưởng leo lên được ngôi vị hoàng đế.

Hạng Long Uyên không nói gì, nhưng nhìn với ánh mắt của hăn thì cho thấy hăn vô cùng khinh miệt Hạng Long Đào.

Hạng Long Đào biến sắc, hét lớn:

- Người đừng có mà ly gián ta với hoàng thúc. Hoàng thúc là thật tâm giúp ta, các người là tặc tử phạm thượng, ta sẽ không tha cho một ai!

- Keng!

Tướng sĩ hai bên đều rút binh khí ra, khí thế giương cung bạt kiếm khiến cho cả hoàng cung phải chấn động.

Hạng Long Đào cũng không dám tự tiện ra mệnh lệnh khai chiến. Bởi vì binh lực của song phương không ai kém ai bao nhiêu cho nên hẳn đợi hoàng thúc đi ra rồi mới cùng nhau tử chiến với quân lính của An vương.

Cũng không biết rằng hoàng thúc liệu có xử lý hai người Triệu Tử Văn và La Thanh Yên hay không. Biểu hiện lúc này của Hạng Long Đào vẫn bình tĩnh như trước, nhưng không hiểu sao trong lòng hẳn lại hơi hốt hoảng. Hẳn thầm nghĩ, hoàng thúc nhất định phải kịp thời đi ra.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 393

Liên Minh

Lúc này, tất cả mọi người đang bị áp lực đến nỗi không thở nổi thì từ bên trong đột nhiên từ từ đi ra hai thân ảnh. Hai thân ảnh này càng ngày càng đến gần, An vương và Hạng Long Uyên trông thấy họ thì chấn động. Chẳng lẽ Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đã trợ giúp cho Hạng Tử Hiên rồi hay sao?

La Thanh Yên và Sở Thăng có ân oán, nếu như nàng đưa ra điều kiện là giết chết Sở Thăng rồi liên minh với Hạng Tử Hiên thì cũng không thể không xảy ra.

Hai nhân vật tuyệt đỉnh của Đại Kinh đã đứng về phe của Hạng Tử Hiên, trận chiến này rõ ràng đang nghiêng về phía Chính Nam vương. Từng giọt mồ hôi nhỏ xuống trên khuôn mặt An vương. Tuy rằng Sở Thăng có thể địch nổi Triệu Tử Văn và La Thanh Yên liên thủ nhưng cũng không thể không đề phòng cao thủ của Vong phu các đang nấp trong bóng tối.

- Long Uyên, chúng ta liệu có phần thắng không?

An vương nhỏ giọng cẩn thận hỏi.

Ngoài Tĩnh Tâm điện đã dày đặc người, mấy nghìn tướng sĩ đứng ngập trên con đường, từng hồi chiêng trống vang lên. Đôi mắt của bọn họ trở nên sắc lạnh, bắn ra từng luồng tinh quang ngạo nghễ. Đôi tay họ nắm chặt lấy trường thương, từng luồng sát khí bắn ra.

Triệu Tử Văn lạnh lùng nhìn trận thế trước mắt. Đối với chiến tranh chó cắn chó này hẳn cũng không thềm để ý. Mỹ mục La Thanh Yên lạnh lùng, nàng nắm chặt lấy thanh kiếm đã nhuộm đỏ máu tươi nhìn Sở Thăng và An vương. Một luồng sát khí mãnh liệt bắn ra.

- Xem ra tình huống cũng không xấu.

Hạng Long Uyên ngưng mắt nhìn Triệu Tử Văn người đầy máu từ từ nói.
Hạng Dận Trinh vội vàng hỏi:

- Tại sao?

- Triệu Tử Văn không phải là một người có thể khuất phục bất kỳ kẻ nào. Hạng Tử Hiên lại rất nghi kỵ tuyệt đối sẽ không dùng tên địch nhân nguy hiểm này. Chắc chắn rằng bọn họ vừa trải qua một phen tử chiến với nhau, có thể Hạng Tử Hiên không kịp đưa bọn họ vào chỗ chết, trước tình huống nguy cấp, Hạng Tử Hiên không thể không thả bọn họ ra. Có lẽ trong lòng hẳn có ý mượn đao giết người, mượn chúng ta để xử lý Triệu Tử Văn.

Hạng Long Uyên từng chữ từng chữ phân tích vô cùng thấu triệt, An vương cảm thấy mình quả là không bằng. Trong lòng y thầm cảm thấy vui mừng với đứa con thông minh này, y nhìn Triệu Tử Văn, cười lạnh nói:

- Hạng Tử Hiên muốn ta tiêu hao sức lực để giết Triệu Tử Văn, ta sẽ không làm cho hắn đạt được mong muốn.

Hai quân giao chiến, chỉ cần phạm phải một sai lầm nhỏ là có thể ảnh hưởng đến cục diện thắng bại cuối cùng. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên chính là hai cao thủ tuyệt đỉnh, muốn giết được bọn họ có thể nhưng chắc chắn rằng phải trả một cái giá khó có thể chấp nhận. An vương hiểu điều này, thì làm sao có thể dấn vào vết xe đổ của Hạng Tử Hiên?

Hạng Long Uyên đồng ý gật đầu, hướng về phía chúng tướng sĩ bên cạnh gật đầu:

- Truyền lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được động vào Triệu Tử Văn, bất luận ai cũng không được ngăn cản hắn rời khỏi.

Các tướng quân ngầm nói cho chúng tướng sĩ. Nếu Triệu Tử Văn tấn công thì giết còn không thì không được động thủ.

An vương và Hạng Long Uyên có ân oán với Triệu Tử Văn, bọn họ làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn? Hiện tại, đây chỉ là kế hoãn binh, cần phải chuyển tâm đối phó với Hạng Long Đào mới là điều quan trọng, còn Triệu Tử Văn sau này sẽ tính sổ. Đoạt được thiên hạ còn sợ không giết được người ư?

- Cộc cộc cộc.

Ngự lâm quân trong Tĩnh Tâm Điện nhanh chóng lùi ra. Tĩnh Tâm điện đã bị vây chặt, một con ruồi cũng khó thoát, sĩ tốt hai bên lạnh lùng nhìn nhau, không khí trở nên căng thẳng.

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên bị kẹp giữa quân đội hai bên thì có một cảm giác không biết đi đâu. Thế nhưng Triệu Tử Văn không lo lắng chuyện này mà là lo lắng rằng Hạng Tử Hiên liệu có cùng An vương liên minh vây giết mình và La tử tử rồi sẽ nói chuyện sau với nhau.

Cho dù là Hạng Vũ chuyển thế cũng không thể sống sót trước sự tấn công của quân lính. Trong lòng Triệu Tử Văn vẫn thầm lo lắng, bởi vì Hạng Tử Hiên và Hạng Long Uyên đều là những người mưu kế thâm sâu, không chừng bọn họ thật sự sẽ nảy sinh kế sách độc ác như vậy.

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

La Thanh Yên nhìn chúng tướng sĩ đông nghẹt nhẹ giọng hỏi.

Giờ phút này Triệu Tử Văn chỉ có thể hy vọng Hạng Long Uyên và Hạng Tử Hiên không có mưu kế âm hiểm như vậy, hăn nghiêm mặt nói:

- Lúc này tạm thời rời khỏi thôi.

- Rời khỏi ư?

La Thanh Yên cười nói:

- Người cho rằng chúng dễ dàng cho chúng ta rời khỏi như vậy sao?

- Còn chưa biết!

Triệu Tử Văn nghiêm nghị nói:

- Hạng Long Uyên mới chỉ biết mưu kế của Hạng Tử Hiên cho nên chúng ta chỉ có thể đánh cuộc rằng hai chúng nó khôn liên thủ để đối phó với ta.

La Thanh Yên khẽ gật đầu, khuôn mặt nàng lạnh lùng, ánh mắt quét qua từng người. Mái tóc trắng phiêu dật trên không trung, xinh đẹp dị thường, tựa như là tiên tử trên trời. Triệu Tử Văn lại dáng người cao lớn, hai vai rộng lớn, tựa như có thể đảm nhiệm tất cả mọi trọng trách. Một thanh Bá vương thương khoác trên người, trong mắt bắn ra từng luồng tinh quang, phảng phất tựa như đã biến thành chiến thần.

Cảm nhận được sát khí mạnh mẽ của hai người, chúng binh lính liền bị áp lực. Trong lòng họ có một cảm giác, La các chủ và Triệu tướng quân

một khi liên thủ lẫn nhau thì có thể địch nổi nghìn vạn quân lính.

- Chúng ta đi.

Triệu Tử Văn nói xong câu này liền cầm lấy ngọc thủ nhỏ bé trắng trẻo của La Thanh Yên đi ra ngoài.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hãn truyền đến khuôn mặt La Thanh Yên liền ửng đỏ, nhưng ngay sau đó lại trở nên lạnh lùng như cũ:

- Người buông tay của người ra!

Triệu Tử Văn mỉm cười, ngượng ngừng nói:

- Tình huống đặc biệt, không nên tính toán.

- Hừ.

La Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, đi trước xuống bậc thang ở Tỉnh Tâm điện. Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười nhìn theo. Không hổ là bạch phát ma nữ, rất có khí phách.

Binh lính hai bên chưa nhận được mệnh lệnh thu hồi đành nhìn bọn họ từng bước từng bước đi xuống bậc cầu thang.

Đúng lúc bọn họ đi vào giữ khu vực có quân lính thì từ trong Tỉnh Tâm điện có một thân ảnh từ từ đi ra, đó chính là Chính Nam vương Hạng Tử Hiên.

- Hoàng thúc, chúng ta có nên thả bọn họ ra không?

Hạng Long Đào biết rằng mối quan hệ giữa ba thế lực rất phức tạp, ai cũng không muốn xuất thủ trước. Bây giờ gã trông thấy Hạng Tử Hiên đến, liền lập tức cất tiếng hỏi.

Hạng Tử Hiên âm trầm nói:

- An vương sẽ không dễ dàng để cho Triệu Tử Văn rời đi.

Có thể An vương không phải là người không để ý đến đại cuộc nhưng dù sao thả hổ về rừng cũng không tốt. Hạng Long Đào vừa mở miệng thì Hạng Long Uyên đột nhiên hướng về phía Chính nam vương nói:

- Từng nghe Chính nam vương túc trí đa mưu, quý không biết thần không hay lảng lạng cướp thành, hôm nay mới được gặp mặt, quả thật là bất phàm.

Hạng Tử Hiên âm trầm nhìn Hạng Long Uyên, không đoán ra nổi gã đang suy nghĩ điều gì. Trong lòng y hơi kinh hãi, Hạng Long Uyên này

không hề thư sinh như lời đồn, xem ra hẳn chính là một vương tử thâm trầm đứng đằng sau An vương.

- Hạng Long Uyên, người có lời gì thì cứ nói thẳng đi.

Hạng Tử Hiên hòa hoãn nói.

Hạng Long Uyên mỉm cười:

- Ta muốn cùng với Chính Nam vương hai bên thực hiện một cuộc trao đổi.

Triệu Tử Văn nghe câu nói này thì lập tức dừng bước lại, trong lòng thầm thấy không ổn. Tên Hạng Long Uyên này quả thực âm hiểm ác độc.

- Thế nào đây?

La Thanh Yên nhìn thấy vẻ mặt trầm trọng của Triệu Tử Văn liền vội vàng hỏi.

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng:

- Xem ra chúng ta khó mà rời khỏi nơi này.

Hạng Tử Hiên cũng không phải là người ngu ngốc. Hắn nhìn thấy sát khí nhàn nhạt ở trong mắt của Hạng Long Uyên thì hiểu được từ mua bán trong lời nói của hắn là ám chỉ cái gì. Một thiếu niên chưa tới hai mươi mà đã có tâm cơ như thế, thật là đáng sợ! Hạng Tử Hiên cảm thấy muốn thẳng bại phân tranh trận này thật là khó khăn.

Ai cũng không muốn thả hổ về rừng. Hạng Tử Hiên cùng với Hạng Long Đào cũng thế. Vừa rồi, thuộc hạ của hắn bị Triệu Tử Văn làm cho tổn thất nhiều như thế cho nên ai cũng không cam lòng. Hạng Tử Hiên tỏ ý, Hạng Long Đào liền cười lớn nói:

- Được, chúng ta đồng ý cuộc mua bán này. Mọi chuyện giải quyết xong rồi sẽ tử chiến.

La Thanh Yên xem xét tình hình thì hiểu ra quỷ kế của hai bên, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Hèn hạ!

Đôi mắt Hạng Tử Hiên lộ ra một vẻ dữ tợn. Đối với sự lật lọng vừa rồi của La Thanh Yên hẳn dĩ nhiên là rất tức giận, cho nên càng mong muốn giết chết nàng.

- Truyền ý chỉ của ta, toàn quân mau xông lên giết chết Triệu Tử Văn và La Thanh Yên, ai cắt được đầu bọn chúng, thưởng hai vạn lượng bạc.

Hạng Long Đào cùng với An vương đồng thời cao giọng hét lớn, đem mệnh lệnh truyền khắp quân đội trong Hoàng thành.

Cho dù võ công cao tới đâu cũng không thể ứng phó với thiên quân vạn mã. Hơn nữa lại có sự hấp dẫn của vạn lượng bạc, binh sĩ vô cùng kích động, tranh nhau vượt lên với mong muốn cắt được đầu của Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

- Giết!

Hạng Long Đào hét lên một tiếng. Mấy vạn binh mã nhất tề ầm vang, thanh thế khiến cho người ta phải cảm thấy sợ hãi, đánh thẳng tới Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

La Thanh Yên tự biết rằng không thể tránh khỏi kiếp nạn này, mỹ mục nhìn bầu trời bao la, lầm bầm nói:

- Không ngờ La Thanh Yên ta hôm nay lại phải chết ở trong Hoàng thành.

Chỉ vì hoàng thất tranh đấu mà công chúa Đại Kinh đối với hoàng thành vô cùng căm hận. Hôm nay nàng lại phải chôn xương ở Hoàng thành, nỗi bi ai này, ai có thể hiểu được?

Gió nhẹ khẽ thổi qua khuôn mặt của La Thanh Yên, đùa nghịch qua mái tóc trắng của nàng, trong gian phòng lúc này phảng phất hiện lên một vẻ bi thương. Triệu Tử Văn nhìn La các chủ, không tìm được khe năm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, an ủi nói:

- La tử tử, tử hãy tin tưởng đệ, đệ nhất định sẽ đưa tử tử rời khỏi nơi này, rời khỏi chốn thị phi này.

La Thanh Yên từ từ xoay đầu nhìn Triệu Tử Văn. Đôi mắt chân thành của hắn khiến cho nàng kinh ngạc, một cảm giác ấm áp xông lên. Nàng nhớ lại trước kia mình và tên tiểu tặc này từng có những chuyện vui buồn, hắn từng làm mình phải tức giận, làm mình vui vẻ, từng chuyện từng chuyện hiện về trong đầu.

- Ừ!

Không biết tại sao, ma nữ tóc trắng lại khẽ gật đầu, hai gò má khẽ ửng đỏ lên, tựa như là thiếu nữ mới biết yêu. Triệu Tử Văn cũng ngẩn ngơ, đây chính là La tỷ tỷ hay sao?

- Người nhìn cái gì thế?

La Thanh Yên thấy hăn nhìn mình thì lại lạnh lùng hừ một tiếng.

Tuy nói nữ nhân tính tình thất thường nhưng cũng không thể thay đổi nhanh như vậy chứ? Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy kinh ngạc. Ánh mắt hăn nhìn về phía binh lính thì trở nên lạnh lùng.

Trường kiếm của La Thanh Yên đã vung lên. Cho dù có phải chết ở hoàng thành thì cũng phải chém giết cho thống khoái một lúc. Hạng Long Đào, Hạng Dận Trinh Hạng Long Uyên, bọn họ đều nở ra một nụ cười lạnh lùng, chỉ có Hạng Tử Hiên là hơi bất nhẫn.

- Tiểu tặc, cho dù người không có cách nào đưa ta ra ngoài, ta cũng không giận người.

La Thanh Yên nhìn Triệu Tử Văn rồi nở ra một nụ cười thản nhiên. Khuôn mặt nàng như đóa hoa, xinh đẹp không gì sánh được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 394

Kỳ Binh

Một tiếng vang lên, những loạt tên dày đặc bắn tới hòng giết chết hai người. Trong nháy mắt, Hạng Tử Hiên cùng với Hạng Long Uyên đều trừng mắt nghi kỵ nhìn đối phương. Thấy trong mắt đối phương không hề có sự dối trá gì bọn họ chắc chắn rằng đây chính là một thế lực khác.

Rốt cuộc là ai? An vương tính tình nóng nảy liền nổi giận lôi đình. Vừa rồi hẳn đã tổn thất mấy trăm binh lính, đây tuyệt đối không phải là điều dễ chấp nhận.

La Thanh Yên cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng nhìn mưa tên từ trên bầu trời xuống thì trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là thần binh từ trời xuống sao? Nàng quay đầu, trên khuôn mặt hiện lạnh lùng hiện lên một nụ cười.

Là hẳn, là quỷ kế của tên tiểu tặc này! La Thanh Yên hung hăng nhìn Triệu Tử Văn, trong lòng thầm nghĩ, tại sao hẳn có thể giấu kín như vậy?

Hạng Tử Yên nhìn thấy vẻ đặc ý của Triệu Tử Văn thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, bọn họ không ngờ rằng hẳn lại có để lại đường lui đằng sau. Binh lực của kỵ binh đoàn đã đến, chẳng lẽ hẳn đã chuẩn bị từ trước hay sao?

Không thể bỏ qua thời cơ. Hạng Long Uyên biết rằng ngoài giờ phút này nếu không giết được hẳn thì từ nay về sau khó mà có được cơ hội tốt như vậy nữa, hẳn cao giọng hét:

- Giết!

Đao quang kiếm ảnh nhanh chóng bổ tới La Thanh Yên và Triệu Tử Văn. Từng tiếng rít vang lên, những luồng tên dày đặc lại lao tới. Điều khiến cho mọi người kinh ngạc là những luồng tên này lại từ một phương hướng khác lao tới, chẳng lẽ kỵ binh đoàn tiền hậu giáp kích sao?

- Âm âm âm.

Vô số bước chân binh mã đi tới nơi này khiến cho Hạng Tử Hiên và Hạng Long Uyên không thể không tin. Số binh mã này chắc chắn rằng không chỉ hai nghìn người, chẳng lẽ Triệu Tử Văn đã lên tăng số binh mã của mình lên rồi ư?

Trong nháy mắt chỉ thấy từ bên ngoài Hoàng Thành tràn vào một đám quân lính, cùng với quân lính của Hạng Tử Hiên và An vương hình thành nên thế chân vạc.

Nhìn đám người lạ mặt này không hề giống kỵ binh đoàn của Triệu Tử Văn, vậy rốt cuộc bọn họ là ai? An vương kinh ngạc, cảm thấy thế cục vô cùng không ổn!

Y vốn tưởng rằng chỉ cần với Sở vương Sở Thăng cùng với đám Hắc võ sĩ thì việc đánh bại Hạng Tử Hiên không phải là vấn đề. Nhưng đột nhiên có nhiều quân mã xuất hiện như vậy khiến cho trong lòng An vương cảm thấy lo lắng.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào đám quân lính từ trên trời rơi xuống này. Bọn họ thống nhất khôi giáp, thống nhất kim đao, mới nhìn qua đã biết đây là một quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh. Khấp kinh thành lấy đâu ra quân đội nào như vậy, tất cả mọi người đều không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Các binh lính vốn đã chuẩn bị xông lên giết Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đều vô thức dừng bước lại. Bọn họ mới nhìn qua đã biết đây là quân lính của địch nhân.

- Hoàng thúc, kinh thành tại sao lại xuất hiện nhiều quân lính như vậy?

Hạng Long Đào nhướn mày hỏi.

Hạng Tử Hiên lắc đầu:

- Ta cũng không biết, chỉ là ta có thể kết luận, quân lính này tuyệt đối không thuộc về kinh thành.

Không thuộc về kinh thành ư? Hạng Tử Hiên nhìn qua hy vọng có thể thấy thủ lĩnh của đám binh lính này. Nhận ra thủ lĩnh thì có thể nhận biết được quân đội này thuộc về ai.

- Uyên nhi, xem ra thế cục không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Mắt hổ của An vương trừng lên, âm trầm nói.

Hạng Long Uyên vẫn trầm ngâm như trước, hần thản nhiên nói:

- Con nghĩ đám quân lính này là của Triệu Tử Văn. Triệu tướng quân quả không hổ là Triệu tướng quân, xem ra chúng ta phải liên thủ với Hạng Tử Hiên may ra mới có phần thắng.

Nghe lời nói của Hạng Tử Hiên, An vương liền cảm thấy lo lắng. Triệu Tử Văn đã có La Thanh Yên tương trợ lại có một số binh lính không lồ như vậy. Cho dù là bên mình có Sở Thăng e rằng cũng chẳng có cách nào thắng nổi hẳn.

Hạng Tử Hiên và Hạng Long Uyên nhìn nhau, cả hai đều ngẫm hiểu gật nhẹ đầu. Bọn họ cũng không nôn nóng hạ mệnh lệnh mà chờ động thái tiếp theo của Triệu Tử Văn.

Giờ phút này, rất nhiều quân lính đột nhiên tránh ra, từ giữa đi ra một người. Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn lại, khi thấy thân ảnh quen thuộc đó, tất cả đều trợn to mắt, há hốc mồm, kinh ngạc không nói nên lời.

Người thần bí này từ từ đi tới gần Triệu Tử Văn, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- May mà vẫn còn kịp.

Nói xong y quay đầu lại, lạnh lùng nhìn An vương, cái nhìn này vừa lạ lẫn lại vừa quen thuộc:

- Dận Trinh, còn nhớ ta không?

Ở trong Đại Kinh, người có thể dùng ngữ khí này nói chuyện với An vương thì còn ai vào đây? An vương cũng không thể nào ngờ được, thủ lĩnh thần binh hôm nay lại chính là y, chính là người đã âm thầm rời khỏi triều chính, biến mất khỏi mấy tháng nay, Hoài vương!

Tất cả mọi người đều không ngờ. Lúc trước sau khi An Ninh và Lục hoàng tử chết đi, Hoài vương đã đau lòng rời khỏi thành Hàm Đan. Lần này trở về vương gia lại mang theo rất nhiều sĩ tốt, đánh vào trong Hoàng thành.

Ánh mắt Hạng Long Uyên hiện lên một sự kinh ngạc cực độ, hần nhìn Triệu Tử Văn nói:

- Triệu tướng quân, lúc trước Hoài vương rời hỏi thành Hàm Đan có phải người đã sớm nghĩ tới cuộc náo động hôm nay cho nên dặn dò Hoài vương chiêu binh bãi mã, chờ đợi thời cơ rồi phản công phải không?

Người nào ở Đại Kinh cũng biết Hoài vương tính tình hào sảng, ghét ác như cừu. Quận chúa bảo bối và Lục hoàng chất của y bị người khác hại chết, y làm sao có thể từ bỏ ý đồ báo thù được? Mọi người tưởng y vì thương tâm quá độ, về quê ẩn cư nhưng kỳ thật y đang nằm gai nếm mật ở Hàng Châu chiêu binh bãi mã. Mà tất cả các kế sách này đều do Triệu Tử Văn một tay vạch lên, cùng với sự trợ giúp của nhạc phụ Dư Thế Phong.

Cả thành Hàm Đan trở nên náo loạn, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Hoàng thành. Ai ngờ được Hoài vương đang ở Hàng châu làm chuyện thần không biết, quỷ không hay.

Tương sĩ Hàng Châu đều đưa mắt sùng kính nhìn Triệu tướng quân. Có thể đem An vương và Chính Nam vương đùa bỡn, trong thiên hạ có mấy người?

La Thanh Yên rốt cuộc cũng hiểu ra chỗ thông minh của Triệu Tử Văn. An vương và Hạng Tử Hiên hóa ra đều nằm trong kế hoạch của hắn, là con cờ của hắn.

Nghĩ đến chuyện hắn che dấu sâu như vậy, ngay cả mình cũng không cho biết, La Thanh Yên tức giận nói:

- Sau này ta sẽ không hỗ trợ cho người nữa.

Triệu Tử Văn thì kinh ngạc, tại sao La tử tử lại nói những lời này nhỉ? Hắn nghĩ một chút thì hiểu ra, ngượng ngùng cười nói:

- La tử tử, đây không phải là ta vì an toàn của tử sao? Từ nay về sau khi hợp tác với nhau, chuyện gì ta cũng nói cho tử biết.

La Thanh Yên có cảm giác trong ánh mắt của hắn lúc nhìn mình có hương vị gì đó. Đột nhiên nàng nghĩ tới câu nói lúc nãy của hắn “Ta nhất định sẽ đưa tử ra khỏi nơi này” thì khuôn mặt không nhịn được khẽ ửng hồng. Nàng quay đầu không để ý tới Triệu Tử Văn nữa.

Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng, ai bảo ma nữ tóc trắng này khác với thường nhân làm gì.

- Hay cho một chiêu giương đông kích tây. Triệu huynh quả không hổ là Triệu huynh!

Hạng Tử Hiên cất tiếng nói. Hạng Long Đào ở lúc này đã vô cùng tức giận, khuôn mặt đỏ bừng lên, chỉ chưa quát mắng mà thôi.

Hạng Tử Hiên vốn luôn tính toán sắp đặt Triệu Tử Văn vào tròng, không ngờ cuối cùng y lại trở thành quân cờ của hắn. Tuy nhiên, Hạng Tử Hiên vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn chỉ run nhẹ hai vai. Đã đến mức này mà còn không thành công, trong lòng Chính Nam vương, vô cùng không cam.

- Triệu Tử Văn người đừng quá đắc ý!

An vương lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người cho rằng bằng vào người và binh lính Giang Nam là có thể thắng hơn vạn binh mã chúng ta sao?

Hơn vạn binh mã ở đây là bao hàm cả quân lính của Hạng Tử Hiên trong đó. Hiển nhiên ý tứ trong lời nói của An vương là sẽ đứng cùng một phía với Hạng Tử Hiên. Mà Hạng Tử Hiên không nói gì tức là đã đồng ý với y.

Giang Nam là một nơi phong thủy hữu tình, trọng văn hơn võ. Hôm nay binh lính Giang Nam đến đây đều có khuôn mặt trắng trẻo, có thể nhận ra rằng bọn họ vốn là thư sinh yếu đuối tay không tấc sắt.

Hoài vương nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn An vương cười lạnh nói:

- Hạng Dận Trinh, người đừng nói nhảm, hôm nay chính là ngày chết của người.

- Thắng bại chưa phân, vương thúc nói lời này không phải là quá sớm ư?

Hạng Long Uyên dùng một ánh mắt thâm trầm, không hề sợ hãi thản nhiên cất tiếng.

Hoài vương cất tiếng:

- Ai là vương thúc của người!

Hoài vương xem ra vẫn như cũ. Triệu Tử Văn đau đầu, hắn không muốn để cho Hoài vương và Hạng Long Uyên nói chuyện với nhau nữa, liền hướng về ông mỉm cười nói:

- Vương gia, lúc tới Hàm Đan, Phương đại nhân có nhắn nhủ gì không?

Nghe thấy lời nói của Triệu tướng quân, Hoài vương biết rằng lúc này mình đã quá lỗ mãng, ông nghiêm trang nói:

- Phương đại nhân không có dặn dò gì, chỉ nói với ta một tiếng rằng khi sử dụng binh lính Hàng Châu, mong Triệu tướng quân có thể bẩm báo với hoàng thượng một tiếng.

Lão hoàng đế đã băng hà, làm sao có thể bẩm báo được? Triệu Tử Văn cười khổ trong lòng. Thế nhưng bây giờ công bố chuyện lão hoàng đế băng hà không phải là sáng suốt cho nên hẳn chỉ cười cho qua:

- Nhất định là thế!

Chuyện chiêu binh bãi mã ở Hàng Châu, Triệu Tử Văn cũng không báo cáo cho lão hoàng đế mà giao cho Hoài vương bí mật lo liệu.

Hoài vương ở Hàng Châu cũng phải tốn biết bao nhiêu nước miếng mới có thể khiến cho tổng đốc đáp ứng không cần có ý chỉ của hoàng đế cũng giao binh mã cho ông.

Đối với đại tướng quân Triệu Tử Văn oai chấn thiên hạ này mà nói, y vô cùng yên tâm. Y hiểu thế cục hôm nay, thế lực của hoàng thượng rất đơn bạc, phải xuất kỳ chế thắng, lén lút huấn luyện binh sĩ, dùng kỳ chiêu để thủ thắng.

Hạng Long Uyên lạnh lùng nhìn Hoài vương, cười cười nói:

- Đúng như phụ thân ta nói, nhóm văn binh ở Giang Nam này của người, liệu có thể thắng nổi hơn vạn binh mã ở đây hay không?

Binh mã ở Hàng Châu điều đến khoảng bảy tám nghìn gì đó, so với bất kỳ binh lính của An vương hay Hạng Tử Hiên đều nhiều hơn. Thế nhưng cả hai cộng lại thì đã hơn một vạn, quân đội Giang Nam tuyệt đối không thể chống đỡ được sự liên minh này.

Hạng Tử Hiên sau đó liền nói:

- Triệu huynh, cho dù người có thể nghĩ ra kỳ chiêu nhưng đáng tiếc là thế nào cũng thua.

- Kết cục vẫn chưa định, không cần phải kết luận quá sớm.

Triệu Tử Văn đứng trong vòng vây, bình tĩnh cười nói.

- Thật không?

Hạng Tử Hiên hơi giễu cợt:

- Ta lại muốn nhìn xem Triệu tướng quân người có thể vượt qua trận chiến này thế nào!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 395

Thùy Dữ Tranh Phong

Nhìn lại trận chiến trên Giang thành lúc trước mà Hạng Tử Hiên đã dày công sắp đặt. Lúc đó Triệu Tử Văn với Bá vương thương đã chém giết thống lĩnh Tôn tướng quân, khiến cho kế hoạch của y bị thất bại, làm cho y vô cùng đau đớn.

Nếu có thể đánh bại Triệu tướng quân bách chiến bách thắng này Hạng Tử Hiên cũng có thể được an ủi khi thất bại trong trận chiến ở Gian Thành. Nhất cử lưỡng tiện này, tại sao y lại không đồng ý liên thủ cùng với An vương chứ?

Hạng Tử Hiên tự tin cười nói:

- Hy vọng ta sẽ không làm cho vương gia thấy thất vọng.

Lời nói của hai người rơi vào trong tai những người khác thì họ hiểu rằng An vương sẽ cùng Chính nam vương liên thủ, cùng đối phó với Triệu Tử Văn.

Triệu tướng quân có thể tái diễn trận chiến ở Giang thành huy hoàng năm xưa hay không ai cũng không dám đảm bảo. Thế nhưng hình tượng Triệu tướng quân đã xâm nhập vào trong lòng mọi người, tất cả đều biết đây sẽ là một trường ác chiến.

- Chính Nam vương quả nhiên là một người sáng suốt.

Đôi mắt An vương lóe ra một luồng tinh quang.

Hạng Tử Hiên cười nhạt một tiếng:

- Phải nói là An vương đa mưu túc trí mới đúng. Hai tử địch với nhau giờ lại khen ngợi nhau.

Hạng Dận Trinh nhìn vào đôi mắt của Hạng Tử Hiên thì nhận ra trong mắt cả hai đều có vẻ lo lắng. Dù sao Triệu Tử Văn vẫn còn một đám kỵ

binh đoàn, Hạng Tử Hiên dựa vào Gia Cát liên nỗ mới dám cùng với Sở Thăng và An vương khiêu chiến. An vương có cao thủ này trợ giúp cho nên y cũng sẽ không e ngại Hạng Tử Hiên và Triệu Tử Văn.

Hạng Long Đào trừng mắt nhìn Triệu Tử Văn, trong lòng y thầm nghĩ, giải quyết xong cái tai họa này rồi sẽ tử chiến với An vương, mình có Gia Cát liên nỗ trong tay, há còn phải sợ ai?

Tính tình Hoài vương vốn nóng nảy, ông quát lớn:

- Không cần nói nhiều nữa, khai chiến!

Hoài vương hôm nay tới đây chính là để giết An vương báo thù cho hoàng thất của mình. Ông làm sao biết được người ảnh hưởng đến cái chết của An Ninh lớn nhất chính là Hạng Tử Hiên. Triệu Tử Văn lúc này cũng không tiện mở miệng giải thích, đợi sau khi mọi việc chấm dứt rồi sẽ nói rõ sau.

- Giết.

Binh lính Giang Nam bị bọn phản đảng này khinh thường, bọn họ làm sao có thể nhịn được. Toàn bộ vung đao hét lớn, tức giận gầm lên, dùng khí thế mong muốn chứng minh mình không phải là kẻ bạc nhược.

Bảy tám nghìn binh mã trong nháy mắt gầm rú, tựa như là ngựa đứt cương. Binh mã của An vương và Chính Nam vương cũng không chịu thua kém, gầm lên một tiếng rồi xông lên, một cuộc đại chiến hết sức ác liệt sắp diễn ra.

Hạng Long Uyên nhìn Triệu Tử Văn, ánh mắt hẩn đột nhiên trở nên lạnh lùng, hẩn hét lớn một tiếng:

- Tất cả tướng sĩ nghe hiệu lệnh của ta, tướng sĩ ở tầng ngoài ngăn cản quân địch, tướng sĩ ở tầng trong toàn lực vây giết Triệu Tử Văn.

Phương pháp tác chiến này rõ ràng là nhắm vào Triệu Tử Văn, hy vọng trong thời gian ngắn có thể vây giết hẩn. Dù sao thì Triệu Tử Văn cũng là trụ cột của binh lính Hàng Châu, chỉ cần giết chết được hẩn, binh lính Hàng Châu sẽ như rắn mất đầu, quân đội Hàng Châu nhất định sẽ đại loạn.

- Kế sách hay!

An vương hưng phấn. Trong tầng tầng vây công này, y không tin rằng Triệu Tử Văn có thể chống đỡ được, trừ phi là hẩn mọc cánh bay ra.

Đồng thời, Hạng Long Uyên không ngừng chớp mắt nhìn Hạng Tử Hiên, hy vọng hắn cũng có thể hạ chỉ lệnh như vậy. Hạng Tử Hiên do dự một chút sau đó lạnh lùng nói:

- Toàn quân vây giết Triệu Tử Văn.

Oanh một tiếng, chúng tướng sĩ xung quanh Triệu Tử Văn đã nghe thấy mệnh lệnh, nhanh chóng bước lên phía trước, hét vang đình tai nhức óc:

- Giết!

Hoài vương hiểu rõ Triệu Tử Văn mà xảy ra chuyện gì thì cuộc chiến này chắc chắn sẽ thất bại. Trong lòng ông thầm mắng Hạng Long Uyên hèn hạ, sau đó vội vàng chỉ huy quân đội, cao giọng nói:

- Tách trận thế ra, mau cứu Triệu tướng quân.

Binh lính Hàng Châu biến trận chiến này quan trọng cho nên tuyệt đối không thể để Triệu tướng quân bị vây giết. Bọn họ đều hét lớn một tiếng:

- Xông lên!

Bụi đất bay mù trời, kỵ binh Hàng Châu đều lao về phía Triệu Tử Văn đang bị vây, hy vọng có thể mở một đường máu vào trong đó.

- Ta bảo vệ cho người lao ra.

La Thanh Yên vẫn lạnh lùng như cũ, thản nhiên nói bên tai Triệu Tử Văn. La Thanh Yên tâm tư mẫn tiệp làm sao không biết tầm quan trọng của Triệu tướng quân đối với cuộc chiến hôm nay.

Triệu Tử Văn là một đại nam tử, làm sao có thể để nữ nhân bảo vệ, hắn nghiêm mặt nói:

- La tử tử, hay là để đệ bảo vệ tử lao ra.

La Thanh Yên cảm thấy nao nao sau đó tức giận nói:

- La Thanh Yên ta không để cho bất kỳ kẻ nào phải bảo vệ, đại sự là quan trọng, người hãy lấy đại cục làm trọng!

Hai tướng sĩ vây quanh hai người đều lộ vẻ mặt dữ tợn, đao phong sắc bén đánh thẳng về phía hai người. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên không tranh cãi nữa, bất chấp ai bảo vệ cho ai cũng thế.

La Thanh Yên dẫn đầu lao ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà nói:

- Nhớ kỹ, đừng quên những lời người đã đáp ứng ta.

Ở thời khắc nguy hiểm, La Thanh Yên vẫn không quên dặn dò chuyện Triệu Tử Văn đã từng hứa giúp nàng đánh bại kẻ thù Sở Thăng.

Triệu Tử Văn biết rằng vừa rồi ở trong Tỉnh Tâm điện đã trải qua một phen đại chiến, sức lực không còn nhiều nữa, bây giờ lại bị vây công như thế này, chắc hẳn sẽ không thể kiên trì được bao lâu. Còn có viện binh Hàng Châu là còn một hy vọng cho nên hẳn vẫn không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Quân địch hung hãn tựa như là nước thủy triều, từng làn tên bắn ra hướng thẳng về phía Triệu Tử Văn và La Thanh Yên. Trong lòng Hoài vương hồi hộp, đấu pháp như vậy, chỉ sợ Triệu tướng quân phải chết mất.

Đôi mắt An vương bắn ra từng luồng hàn quang:

- Triệu Tử Văn, cho dù võ công của người có cao tới đâu, không có viện quân người cũng phải chết trong cuộc chiến này.

Chúng tướng sĩ Hàng Châu làm sao có thể để Triệu tướng quân ngã xuống đơn giản như vậy, bọn họ nhanh chóng tiến lên, hung mãnh đánh tới phía Triệu tướng quân đang bị vây hãm.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về rất nhiều quân đội này. Trong thời khắc nguy cơ, đột nhiên vang lên một tiếng gầm to từ phương xa tới:

- Kỵ binh đoàn xuất, thù dữ tranh phong!

Nghe thấy tiếng hét rung trời, mọi người cũng cảm thấy run rẩy, tựa hồ như là có mười vạn binh lính đến vậy. Mọi người đều kinh ngạc hướng về phía thanh âm kia.

Chỉ thấy rất nhiều hắc mã lao tới đây. Chúng tướng sĩ đều thống nhất khôi giáp, trong tay cầm ngân thương. Đầu ngân thương lóe ra từng luồng hàn mang. Chúng tướng sĩ thân thể mỗi người đều tráng kiện, mắt hổ bắn ra từng luồng sát ý lạnh như băng, khiến cho mọi người cảm thấy quân lính này thật đáng sợ.

Kỵ binh đoàn! Bọn họ quả nhiên đã xuất hiện. Hạng Tử Hiên, Hạng Long Uyên và An vương đồng thời xuất hiện ý nghĩ này.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 396

Uy Phong Của Kỵ Binh Đoàn.

Binh mã lao tới, đứng đầu trong đó chính là Điền Hồ, Điền đại tướng quân. Khuôn mặt của đại tướng quân đỏ bừng một mảng, có thể là do quá gấp gáp lao tới.

Đoàn trưởng của Kỵ binh đoàn bị vây trong đại quân, nguy hiểm ở trong sớm tối, ai mà chẳng nóng nảy. Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn đều cau mày, quát mạnh roi ngựa, lao thẳng về phía đại tướng quân.

Hai nghìn con chiến mã hung hãn lao tới, sĩ khí ngất trời. An vương hiểu rõ tuyệt không thể để cho kỵ quân này xông vào giữa trận nếu không nhất định sẽ bị đánh bại bởi thiết kỵ này.

Nhất định phải lấy được mạng của Triệu Tử Văn trước khi kỵ binh đoàn này xông vào. An vương sốt ruột gầm lên, sau đó hét lớn một tiếng:

- Giết, mau vây giết Triệu Tử Văn cho ta.

Chúng tướng sĩ nghe thấy mệnh lệnh thì nhất tề động thủ. Chỉ thấy Triệu Tử Văn hét lớn một tiếng, Hồ đầu thương trong tay hấn vung ra, hấn lạnh lùng nói:

- Bá vương nhất xuất, thiên hạ thuận phục.

Tất cả chúng tướng sĩ nghe thấy tiếng hét này tựa hồ như đều chết lặng. Câu “Bá vương nhất xuất, thiên hạ thuận phục” này của Triệu tướng quân làm sao bọn họ có thể quên được. Năm đó Hạng Vũ, tổ tiên của nhà họ Hạng chính là dùng thanh thương này tiểu ngạo quần hùng, trăm người không địch nổi.

Mọi người ngơ ngác nhìn thanh hồ đầu thương trong tay Triệu Tử Văn. Thanh thương này toàn thân ngăm đen, đường kính to bằng miệng chén ăn

cơm, đầu thương lóe ra từng luồng hàn mang. Nhìn thấy thanh thương trong tay Triệu tướng quân bọn họ đều kinh hãi, tất cả đều hét lớn:

- Bá vương thương.

Bá vương thương, thần binh khai quốc đệ nhất của Đại Kinh. Thái tổ hoàng đế chính là dùng thanh thần binh này bách chiến bách thắng, lập nên vương triều Đại Kinh. Sau khi đã trôi qua nhiều đời, Bá vương thương trong mắt nhân thế vẫn không hề giảm xuống, ai cũng không quên được thanh thương oai hùng này.

Mặc dù biết Triệu Tử Văn đã kiệt lực, nhưng khi nhìn thấy thanh thương này trong tay của hắn thì chúng tướng sĩ vẫn cảm thấy một cảm giác kinh sợ khó hiểu. Đây chính là thanh thần binh của Hạng Vũ đại tướng quân.

Giờ phút này, không còn có binh lính nào dám tiến lên phía trước. Bởi vì bọn họ hiểu rõ, Bá vương thương cũng giống như là ngọc tỷ truyền quốc, ai mà dám nghịch lại, huống hồ là động thủ?

Khuôn mặt tuyệt mỹ của La Thanh Yên nở ra một nụ cười. Nàng nhìn Triệu Tử Văn, trong lòng thầm nghĩ:

- Không ngờ hắn còn biết tác dụng của thanh thương này.

Hạng Long Uyên không lường trước được Triệu Tử Văn lại đột nhiên xuất ra thanh thương này, trong lòng y cảm thấy sốt ruột, bất chấp tất cả hét lớn:

- Chúng tướng sĩ đừng nghe lời hắn, thanh thương trong tay hắn không phải là Bá vương thương, mau xông lên giết.

Hoài vương mở to mắt, trừng trừng nhìn Hạng Long Uyên:

- Hạng Long Uyên, người dám cả gan phạm thượng, còn không mau quỳ xuống.

- Thế tử nói không sai, thanh thương trong tay Triệu Tử Văn không phải là Hồ đầu thương, cũng không phải là Bá vương thương, mọi người không nên cả tin.

Hạng Tử Hiên biết rõ nếu mình không cất tiếng, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được. Khuôn mặt hắn tràn đầy lo lắng cất tiếng:

- Mau giết tên nghịch tặc tử này.

Chúng tướng sĩ đều là võ tướng nhưng chưa nhìn thấy Bá vương thương bao giờ, chỉ đọc thư tịch mà biết thanh thương trong tay Triệu Tử Văn chính là Bá vương thương trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, cũng không phải tất cả mọi tướng sĩ đều do dự. Hơn phân nửa người đều chuyên tâm vào việc chính, bọn họ đẩy những người ngăn ở phía trước ra, vung đao sáng loáng đánh về phía Triệu Tử Văn và La Thanh Yên.

Thế công vừa rồi vô cùng hung mãnh, mấy trăm người hiệp lực công kích về phía Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đã cạn kiệt sức lực.

- Giết!

Binh lính xông tới, vung mũi đao sắc nhọn đâm thẳng tới phía Triệu Tử Văn. Nhìn thấy Bá vương thương trong tay hắt, trên mặt bọn họ hiện lên một lòng tham.

Triệu Tử Văn làm sao không biết bọn họ chính là phản quân ở trận chiến Giang thành chứ? Những người này đa phần chính là cường đạo sơn tặc lập thành mà nên, đám người này đối với tổ tiên của Đại Kinh không hề có sự kính sợ.

Điều An vương không muốn chính là, kỵ binh đoàn với tốc độ thần kỳ đã phóng ngựa lao tới, trong nháy mắt lao vào giữa đại quân. Hạng Tử Hiên thấy nguy nhưng vẫn không loạn, hắt vung tay lên:

- Tiễn thủ, mau bắn tên!

Đại quân trong nháy mắt đã xuất ra Gia Cát liên nỗ, chuẩn bị vọt lên bắn cùng một lượt. Thế nhưng điều không thể tưởng tượng được chính là, tướng sĩ kỵ binh đoàn trong tay cũng đồng thời xuất ra một loạt liên nỗ, hơn nữa liên nỗ cả hai bên đều giống nhau như đúc.

Hạng Tử Hiên cũng không kinh ngạc. Lúc trước khi Triệu Tử Văn chế tạo liên nỗ chính là vì kỵ binh đoàn, vũ khí lợi hại này lẽ nào kỵ binh đoàn lại không xuất ra lúc này?

Lúc này, Gia Cát liên nỗ đối đầu với Gia Cát liên nỗ, đến tột cùng ai thua ai thắng khó có thể đoán trước được. Các binh sĩ trong nháy mắt đã bắn ra tên nỗ, điều quan trọng hơn là không hề nghe thấy tiếng bọn họ kéo lẫy. Từng loạt từng loạt tên phóng tới.

Tên bắn ra không hề mang theo một tiếng động, thế nhưng thanh âm thấm thiết lại vang lên bốn phía. Hạng Tử Hiên thấy binh lính bị bắn chết hơn một nửa thì không thể chấp nhận, hắn không thể nào thừa nhận được sự thật, lẩm bẩm nói:

- Không thể, không thể nào.

Ánh mắt Hạng Long Đào trở nên ngẩn ngơ, rõ ràng hai bên đều là liên nỗ, tại sao bên mình lại không chịu nổi một đợt tấn công của địch? Hạng Long Đào tối sầm hai mắt, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Là hắn, nhất định là hắn! Sắc mặt Hạng Tử Hiên trở nên tái nhợt, y nhìn sang phía Triệu Tử Văn đang đứng xa xa, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa. Xem ra bản vẽ mà hắn lấy được là giả, không phải là bản vẽ thật của Gia Cát liên nỗ.

Hạng Tử Hiên làm sao ngờ đến được. Bản vẽ mà hắn lấy được trong tay Triệu Tử Văn chính là bản vẽ chế tạo Gia Cát liên nỗ lần đầu. Tô Uyển Nhu quả không hổ danh là tài nữ, không ngừng cải tiến, khiến cho Liên Nỗ trong tay kỵ binh đoàn có tầm bắn xa hơn, tốc độ nhanh hơn, uy lực mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Quan trọng hơn là...

Hạng Tử Hiên không thể lĩnh ngộ được chân lý của liên nỗ. Gia Cát liên nỗ chính là một vũ khí cơ động, rất thích hợp để kỵ binh sử dụng. Vừa rồi kỵ binh đoàn dùng liên nỗ tấn công thế tựa như thủy triều đã cho thấy bộ binh sử dụng không thể nào sánh được với kỵ binh.

- Hạng Tử Hiên cuối cùng trộm gà đã không được lại còn mất năm gạo.

La Thanh Yên than khẽ, tựa hồ như tiếc hận cho Chính Nam vương thông minh tính toán nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi kết cục thất bại.

Trong lòng Triệu Tử Văn cũng thầm thờ dài, thần sắc hắn thay đổi nói:

- La tử tử từ lúc nào trở nên đa sầu như vậy?

Nhìn dáng vẻ cười cười của hắn, La Thanh Yên trừng mắt lên không nói gì nữa bởi vì lúc này thuộc hạ của An vương cùng với Chính Nam vương đã lao tới trước mặt bọn họ.

Không thể nhượng bộ, phải có một trận chiến! Triệu Tử Văn biến sắc, thanh Bá vương thương trong tay vung lên, trong nháy mắt đã đánh chết

một người. Hãn dùng hết sức lực công kích hy vọng có thể kịp thời lao tới gần kỵ binh đoàn.

La Thanh Yên múa kiếm, tư thế vẫn xinh đẹp động lòng người. Thế kiếm như chẻ tre khiến cho người khác phải sợ hãi, vài phát kiếm xuất ra đã nhanh chóng lấy đi tính mạng của một số người.

Nếu vừa rồi không phải Triệu Tử Văn dùng Bá vương thương làm chấn động tinh thần mọi người thì sẽ không có tình huống kỵ binh đoàn xông vào như vậy, chỉ sợ hai người đã sớm bị vạn quân giết chết.

Tận dụng thời cơ, nội ứng ngoại hợp thì tuyệt đối sẽ có khả năng phá được vòng vây. Lúc này quân lính Hàng Châu cũng đã xông lên, nâng cao thuẫn, song phương mãnh liệt xông tới, phát ra những tiếng nổ vang ầm ầm.

Chiến sự trong nháy mắt đã phát sinh. Kỵ binh đoàn hung mãnh nhất, chỉ thấy kỵ binh thiết huyết đoàn xông lên không kẻ nào có thể ngăn cản được. Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn đã sớm mang theo Gia Cát liên nổ trong người, hai tay nắm lấy ngân thương, từng tướng sĩ ở trên chiến mã dùng thương sắc vung lên khiến mọi người phải sợ hãi. Thế công của kỵ binh đoàn như trẻ che, những người ngăn cản bọn họ đều bị chiến mã dẫm nát dưới chân.

Chỉ có hai nghìn người mà có được sức chiến đấu kinh hãi như vậy khiến cho tất cả phải mở to mắt, bọn họ có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Đôi mắt của kỵ binh đoàn đỏ rực cả lên, ngân thương và Gia Cát liên nổ thay đổi sử dụng liên tục, không người nào có thể ngăn cản.

Thử hỏi, các binh lính bình thường, ai có thể sống sót dưới tay bọn họ?

Sắc mặt An vương trở nên tái nhợt. Ông không lường trước được rằng kỵ binh đoàn lại lợi hại như vậy, vừa huy động Gia Cát liên nổ vừa sử dụng thương. May mà bọn họ chỉ có hai nghìn người, nếu như mà có nhiều hơn nữa thì liên quân hai bên chẳng phải đã tan tác dưới tay bọn họ sao?

- Sở vương, lúc này người không ra tay thì còn đợi khi nào!

An vương hướng về phía bầu trời hét to một tiếng đầy tức giận.

- Hắc hắc, An vương chớ sốt ruột.

Một thanh âm đầy yêu mị vang lên truyền đến từ trong đại quân. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đều chấn động, Sở Thăng tại sao lại ẩn náu ở trong đại quân?

Hai nghìn tướng sĩ tựa như lùi sang hai bên, từ giữa xuất hiện một bóng người đầy yêu mị đi tới, không phải Sở Thăng thì còn ai vào đây?

Triệu Tử Thăng vung thương lên ép người lui về rồi cũng lùi về phía sau hai bước. Nhìn Sở Thăng tiến tới cười nói:

- Sở vương tại sao có thời gian rỗi rãi đi dạo trong đại quân vậy?

Sở Thăng âm lãnh cười nói:

- Hôm nay ta muốn đến thăm người một chút, xem người chết như thế nào.

Cừu nhân tương kiến, La Thanh Yên đỏ bừng cả hai mặt, nàng rút kiếm sau lưng ra, bước chân nhẹ nhàng tấn công về phía Sở Thăng. Triệu Tử Văn không làm gì được, đành phải ngăn trở thế công đằng sau La Thanh Yên, để nàng không phải lo lắng tới sự uy hiếp từ đằng sau.

- Keng!

Một tiếng vang lên sau đó tia lửa tóe ra. La Thanh Yên lùi lại hai bước mới đứng vững được thân hình, sắc mặt nàng hơi ửng hồng, hô hấp trở nên dồn dập.

Nụ cười âm hiểm của Sở Thăng đột nhiên nở ra. Vừa rồi hãn ẩn náu ở trong quân đã thấy đúng là La Thanh Yên và Triệu Tử Văn bị tiêu hao không ít sức lực. Đến lúc này hãn mới lao ra, một chiêu đánh chết.

Hãn võ sĩ ở đằng sau lưng Sở Thăng cũng không ngồi chờ chết, bọn họ đánh về phía kỵ binh đoàn, hy vọng có thể ngăn cản sự tiếp viện của đoàn kỵ binh này.

La Thanh Yên không dễ dàng chịu thua như vậy. Sau khi hít một hơi sâu, nàng lại múa kiếm tấn công về phía Sở Thăng.

Đối với La các chủ đã sắp cạn kiệt hết sức lực, Sở Thăng hoàn toàn chẳng thèm ngó tới. Thế nhưng hãn cũng không dám chủ quan, bởi vì bên cạnh La Thanh Yên còn có một vị cao thủ tuyệt đỉnh. Hãn không thể khinh thường mà để mất Kinh Châu được.

Đoàn người kỵ binh đoàn đi tới đâu không ai có thể ngăn cản được. Quân sĩ đối với bọn họ vô cùng sợ hãi, không ai dám tiến lên chịu chết, ngân thương loang loáng, tên nỏ tung tóe, thật khiến cho bọn họ khó chống đỡ. Hơn nữa, kỹ thuật của họ cũng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, vó ngựa thỉnh thoảng lại phóng ra, đá chết mấy người, thật sự bộ binh không thể ngăn cản nổi.

Trong liên quân không thiếu những binh sĩ đã từng đánh nhau với binh lính Hung Nô. Bọn họ nhìn Kỵ binh đoàn này thì cũng không khiếp hãi mà tràn đầy lệ quang. Bởi vì lúc trước thiết kỵ Hung Nô mạnh hơn bọn chúng, đối với Đại Kinh là một nguy cơ lớn, nếu bọn họ có một kỵ binh đoàn như vậy, thì còn sợ gì đại quân Hung Nô?

Hắc võ sĩ được huấn luyện rất nghiêm chỉnh nên cũng không e ngại kỵ binh đoàn. Khi kỵ binh đoàn sắp đến, bọn họ đều vung cương đao, ngăn cản thế công như thủy triều của họ.

Điền Hồ nhìn đám Hắc võ sĩ thủ hạ của Sở Thăng cười lạnh một tiếng rồi hạ mệnh lệnh:

- Không cần phải cận chiến, mau bắn tên.

Trong mắt chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn bắn ra một tia hàn mang. Chỉ nghe một tiếng xé gió vang lên, vô số mưa tên phóng tới Hắc võ sĩ.

Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn bắn thẳng về phía trước.

- Phập, phập phập.

Mưa tên cắm vào da thịt vang lên những thanh âm rét lạnh. Điền Hồ lạnh lùng nói:

- Thật là ngoan độc.

Sở Thăng không để ý tới chiến cuộc của Kỵ binh đoàn và Hắc võ sĩ bởi vì gã tự tin rằng Hắc võ sĩ có thể ngăn cản được thế công cho nên chuyên tâm đánh nhau với La Thanh Yên.

Một hồi ác chiến vô cùng căng thẳng trôi qua. Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn đối qua dùng ngân thương, lao tới đám Hắc võ sĩ. Chỉ thấy kỵ binh đoàn mỗi người đều giơ cao ngân thương lên, sau đó đánh thẳng tới Hắc võ sĩ.

Tất cả mọi người đều thấy bất ngờ. Tướng sĩ Hắc võ sĩ đều cảm thấy kinh ngạc. Đôi mắt bọn họ trợn lên, lộ ra một vẻ hoảng sợ. Nhìn ngân thương lao tới, bọn họ chỉ có thể đem những thi thể đã dính tên nổ chặn trước mặt.

Nhưng mà một hi thể làm lá chắn làm sao có thể ngăn cản được kỵ binh đoàn. Từng nhát thương tựa như là mãnh hổ dữ tợn, cắn thẳng về phía Hắc võ sĩ.

Những thanh âm rên rỉ thảm thiết vang lên. Ngân thương xuyên mạnh qua từng thi thể, đâm trúng chỗ hiểm của Hắc võ sĩ khiến cho lực lượng của bọn họ bị tổn thất hơn một nửa. An vương, Hạng Tử Hiên, Hạng Long Uyên, Hạng Long Đào đều rét lạnh. Đại kinh không ngờ lại có kỵ binh lợi hại như vậy, quả thật là không người nào địch nổi.

Thấy thế cục trên chiến trường trong lòng Sở Thăng như chảy máu. Hãn khôn ngờ đám Hắc võ sĩ mà hãn kiêu ngạo này lại trong nháy mắt bị kỵ quân đoàn của Triệu Tử Văn làm tổn thất hơn một nửa.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hơi kinh ngạc, hơi sợ hãi đối với kỵ quân này. Tựa hồ như thiết kỵ Hung Nô cũng không thể ngăn cản lại được bọn họ.

Thế nhưng Triệu Tử Văn lại cười khố:

- Điền Hồ này tại sao lại lộ chiêu thức này ra sớm như vậy, từ nay về sau còn gì là bí mật nữa.

La Thanh Yên cũng không quá kinh ngạc bởi vì nàng biết rằng Triệu Tử Văn có năng lực. Nàng đã sớm hiểu rõ cho nên khẽ than:

- Không biết rằng trên đời này có ai có thể địch nổi tên tiểu tử này nữa đây!

Hạng Tử Hiên đã biết kết cục của trận chiến này ra sao nên thần sắc trở nên âm ảm, hãn nhìn Hoàng thành thâm nghiêm than khẽ:

- Chẳng lẽ lão thiên cũng không muốn cho ta đoạt được thiên hạ hay sao?

Hạng Long Uyên cũng trở nên âm trầm, hãn vẫn không cam lòng nhìn thấy thất bại. Giờ phút này xem ra chỉ có thể đánh chết được Triệu Tử Văn mới có thể phân thắng hạ trận này.

Chúng tướng sĩ Hàng Châu nhìn thấy kỵ binh đoàn oai hùng như vậy thì sĩ khí lại càng tăng lên. Hung mãnh đánh về phía liên quân, hy vọng có thể đưa Triệu tướng quân ra ngoài.

Khuôn mặt già nua của Hoài vương trở nên đỏ bừng, bởi vì ông cũng hiểu chỉ cần Triệu tướng quân được cứu ra thì với sự trợ giúp của kỵ binh đoàn thì thắng lợi là điều chắc chắn. Ông giậm dừ gầm lên một tiếng, dẫn đầu binh lính lao về phía trước.

Bỗng nhiên, trong đám binh lính vây công Triệu Tử Văn, một người thủ lĩnh lớn tiếng nói:

- Chúng ta cùng tiến lên, ta không tin hãn có ba đầu sáu tay.

Bọn họ không như binh lính khác, nhiệm vụ của bọn họ là giết Triệu tướng quân. Tất cả đều lớn tiếng kêu lên

- Giết.

Sau đó tất cả đều đánh tới phía Triệu Tử Văn.

- Keng keng keng.

Đao quang kiếm ảnh tựa như bài sơn đảo hải đánh úp lại. Triệu Tử Văn cho dù võ công cao cường nhưng sức lực đã cạn kiệt, nhìn thấy tình huống trước mắt cũng không khỏi cảm thấy cả kinh.

Hắn lùi lại mấy bước, bộ pháp linh hoạt không ngừng trốn tránh. Tướng sĩ cứu viện Triệu tướng quân đã không thể kịp đến, bọn họ ở phía xa lo lắng, hận không thể mọc cánh mà lao tới.

- Xoẹt!

Cương đao xẹt qua trường sam của Triệu Tử Văn, tạo thành một lỗ hồng thật dài trên tay áo của hắn. Nếu như Triệu Tử Văn mà không tránh kịp thời, chỉ sợ cánh tay áo của hắn cũng bị thích khách tiện đứt mất.

Trán Triệu Tử Văn đã ứa ra mồ hôi lạnh, hắn thở hổn hển. Giờ phút này, hắn thật muốn nghỉ ngơi một chút, thế nhưng địch nhân sẽ không để cho hắn có cơ hội này.

Một người lại lao đến, Triệu Tử Văn khẽ thoát qua đao chém ngang đỉnh đầu của hắn. Đột nhiên trước mắt một binh lính đã lao tới, đồng tử người này co rút, dùng cương đao bổ thẳng xuống đầu Triệu Tử Văn.

Lúc cận chiến, Triệu Tử Văn không thể nào dùng thương một cách linh hoạt được. Hắn xuất một quyền, đập thẳng xuống đầu tiểu binh lính này.

Binh lính nhìn thấy Triệu Tử Văn vọt tới thì làm sao không biết rằng võ công mà Triệu Tử Văn đang sử dụng là Bá vương quyền.

Triệu Tử Văn dùng “Bá vương cử đỉnh” một quyền, đánh tới huyệt Thái Dương của người tấn công. “Rắc rắc” một tiếng vang lên, chỉ thấy đầu của binh lính này đã xoay một vòng tròn, âm thanh xương gãy vang lên hết sức đáng sợ, sau đó đầu của y rơi xuống đất, khiến cho chúng tướng sĩ bị dọa lùi lại mấy bước.

Bá vương quyền vung ra khiến cho chúng tướng sĩ càng kính sợ Triệu tướng quân hơn nữa. Bọn họ biết rằng Bá vương thương và bá vương quyền này vô cùng bá đạo, không thể không sợ hãi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 397

Bi Ca

Bá vương thương của Tử Văn khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng kính sợ. Hơn một nửa người ở đây không dám ra tay. Chiến cuộc lúc này rõ ràng đã ngã về phía Triệu tướng quân.

An vương thấy sĩ khí của đám thuộc hạ đã giảm xuống thì tức giận gầm thét lên:

- Không nghe hiệu lệnh sẽ giết không tha.

Kỵ binh đoàn lao tới tưởng chừng như không ai có thể ngăn cản được. Bọn Hắc võ sĩ lúc này đã bất lực, kỵ binh đoàn rút ngân thương ra khỏi thi thể bọn chúng rồi lại tiếp tục xung trận, lao vào đại quân tầng tầng lớp lớp kia.

Hoài vương nhìn An vương đang cố chống cự, cười lạnh nói:

- An vương, hôm nay ngươi đã thất bại không còn gì, mau thúc thủ chịu trói đi ta sẽ cho ngươi chết được thống khoái.

An vương vẫn không cam lòng chịu thất bại, đôi mắt nhìn đứa con đa mưu túc trí Hạng Long Uyên ở bên cạnh:

- Uyên nhi, chúng ta liệu có thể lật ngược được tình thế không?

Đôi mắt Hạng Long Uyên không còn vẻ bình tĩnh như trước, thần sắc hẳn có một vẻ ảm đạm. Nhìn kỵ binh đoàn anh dũng giết quân mình, gã khẽ thở dài:

- Không ngờ kỵ binh đoàn lại cường mạnh như thế, xem ra chúng ta vẫn kém một nước cờ.

- Không thể, chúng ta không thể thất bại. ta đã bày mưu tính kế kỹ càng hơn mười năm, làm sao có thể để một tên Triệu Tử Văn nho nhỏ này đánh bại được chứ!

An vương tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Giờ phút này, toàn bộ đám Hắc võ sĩ đã bị tiêu diệt. Trong lòng Sở Thăng đã sớm hiểu, trận chiến này hơn nửa đã thua rồi. Nếu tiếp tục nữa thì cái mạng nhỏ của mình e là cũng phải để lại ở đây.

Tuy nhiên, bây giờ hẳn muốn đi thì đâu dễ dàng như vậy. Khuôn mặt La Thanh Yên lạnh như băng, sức lực của nàng không còn bao nhiêu nhưng vẫn cố gắng đánh nhau với Sở Thăng.

- Biến!

Sở Thăng lạnh lùng nói. Trên khuôn mặt yêu mị tràn đầy vẻ lo lắng.

Với tính tình ngoan cường như La các chủ, làm sao có thể sợ hãi. Trường kiếm trong tay nàng lóe lên từng tia sắc lạnh, thân kiếm rung rung tựa như là rỗng ngậm, đâm thẳng về phía Sở Thăng.

Sở Thăng tránh không được, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hẳn biết rằng hôm nay không giết được La Thanh Yên thì không có cách nào có thể rời đi, vì vậy hẳn dốc toàn lực lao tới hòng giết được nàng.

Triệu Tử Văn vừa giết xong ba người hợp kích nàng, nhìn thấy đám sĩ tốt còn lại đã không muốn tiến lên nữa liền cao giọng nói:

- Bất kể ai bỏ vũ khí xuống lúc này, bốn tướng sẽ không truy cứu tội phản nghịch nữa, còn nếu như vẫn tiếp tục thì sẽ giết không tha.

Nghe thấy lời nói của Triệu tướng quân, toàn bộ chúng tướng sĩ đều chấn động. Bọn họ đều hiểu rõ, với quân cứu viện Hàng Châu và kỵ binh đoàn không thể ngăn cản, liên quân An vương và Chính Nam vương không cách nào đánh bại được Triệu tướng quân.

Biết kết cục là bại, hơn phân nửa sĩ tốt đều không muốn mang tội danh phản đảng. Chỉ nghe “keng keng keng” những thanh âm vang lên, vô số binh khí đã rớt xuống đất.

Nghe thấy thanh âm chói tai này, đôi mắt Hạng Long Đào tràn ngập khí huyết hét lớn:

- Mau nhặt lên, chỉ cần các người nhặt binh khí lên tiếp tục chiến đấu chúng ta sẽ không thua.

Dù sao ở trên chiến trường, hơn một nửa binh mã chính là ngựa lâm quân hoàng thành, bọn họ thấy thế cục này thì cũng không muốn vứt bỏ cái

mạng nhỏ này của mình lại, cố sức để không vướng phải tội phản đảng.

Không ai nghe Hạng Long Đào nói, tất cả đều bỏ binh khí cúi đầu xuống, giống như là nhận tội.

- Hoành thúc, người không phải là đã nói rằng chúng ta nhất định sẽ thắng hay sao?

Hạng Long Đào điên cuồng nắm lấy áo của Hạng Tử Hiên, gào thét tức giận.

Thế nhưng, Hạng Tử Hiên vẫn không hề sợ hãi. Chỉ nghe “phập” một tiếng, huyết hoa đã bắn ra.

Hạng Long Đào cảm thấy trước ngực mình truyền đến một cơn đau đớn. Hắn cúi đầu nhìn thì thấy một con dao nhọn đã cắm vào trong lồng ngực của mình. Hắn trừng to mắt không thể tin nổi nhìn Hạng Tử Hiên, dùng khí lực cuối cùng thốt:

- Hóa ra những lời bọn họ nói đều...

Mọi người thấy Cửu hoàng tử từ từ ngã xuống thì cũng không tỏ vẻ gì. Gã chỉ là một con cờ trong tay Chính nam vương có lẽ trừng phạt là đúng tội, nên cũng không cảm thương cho gã.

Cửu hoàng tử ngã xuống, lão hoàng đế lại mất đi một đứa con. Không biết rằng ở dưới tuổi vàng lão hoàng đế liệu có cảm thấy bi thương hay không đây?

Triệu Tử Văn nhìn cửu hoàng tử chết không nhắm mắt thì không hiểu sao trong lòng cảm thấy có một cảm giác sầu não không hiểu nổi.

Hạng Tử Hiên lạnh lùng, không hề có một biểu lộ nào. Kỳ thật hắn không có ý muốn giết Hạng Long Đào, chỉ là Hạng Long Đào tự muốn tìm cái chết chọc giận hắn mà thôi.

- Triệu huynh, lên ngựa đi.

Điền Hồ cười ngựa tới gần Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn nhìn binh lính xung quanh đã bị xử lý sạch sẽ.

Triệu Tử Văn quy, lên chiến mã, hướng về phía Điền Hồ cười nói:

- Điền huynh, xem ra huynh đã tới kịp.

Điền Hồ cười hắc hắc:

- Nếu như ta mà đến trễ thì kỵ binh tướng sĩ chắc sẽ giết ta mất!

Chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn đưa ánh mắt hăm mộ nhìn Triệu tướng quân, tất cả đều hét lên:

- Đoàn trưởng!

Triệu Tử Văn nhìn chúng tướng sĩ kỵ binh đoàn thiết huyết, vui mừng cười nói:

- Các người làm tốt lắm, chiến trường Hung Nô nhiều nguy hiểm vẫn đang chờ đợi các người.

Câu nói này của chính là để tỏ ý Triệu tướng quân sẽ suất lĩnh kỵ binh đoàn đi chiến đấu với Hung Nô. Chúng tướng sĩ nghe thấy lời này thì đỏ bừng cả mặt, dùng một thanh âm vang vọng hét lớn:

- Đạp phá thiết kỵ Hung Nô, giương cao thiên uy của Đại Kinh!

Ai cũng hiểu rằng kỵ quân này được Triệu Tử Văn một tay dạy bảo mà thành, bọn họ rất cơ động, khi thì sử Gia Cát liên nỗ lúc cần lập tức có thể chuyển qua thương pháp. Tất cả mọi người đều tin tưởng, thiết kỵ Hung Nô sẽ bị chiến thần trong thần thoại Triệu tướng quân một tay phá diệt.

Hạng Long Uyên cười khổ một tiếng:

- Hóa ra Triệu Tử Văn chưa bao giờ xem chúng ta là địch nhân, mục tiêu cuối cùng của hắn chính là thiết kỵ Hung Nô.

An vương cuối cùng cũng nhận ra chỗ đáng sợ của kỵ binh đoàn. Mái tóc trắng của hắn bay trong gió, phảng phất trong nháy mắt mà tuổi tác của hắn đã già đi mười mấy tuổi. Hắn âm trầm nhìn lên trên không trung, khẽ nói:

- Không ngờ cả đời An vương ta cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh của kẻ chiến bại.

Ở ngoài Tĩnh Tâm điện trở nên yên tĩnh, không có những hình ảnh của cuộc chiến tranh vừa rồi. Trên con đường vô số tính mạng bị chôn vùi. Nhìn thấy máu tươi tung tóe khắp nơi, ánh mắt mọi người bỗng trở nên hơi ngẩn ngơ.

Một hồi chiến tranh đã hy sinh vô số tính mạng của những người trẻ tuổi, nhưng người còn chưa có kinh nghiệm ngoài chiến trường. Con cháu ở Hàng Châu nhìn thấy cảnh này một số người thậm chí còn nôn mửa, thiếu chút nữa thì rơi lệ, bọn họ cảm thấy mình thật may mắn vì đã không chết ở chốn này.

- Tất cả đều đã xong!

Hoài vương cảm thán nói. Giờ phút này trong lòng ông không nghĩ đến cừu hận của An vương nữa mà là đang cảm thán Đại Kinh rốt cục cũng đã ổn định trở lại.

Áp lực đè nén khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy không thở nổi, đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn không muốn ra chiến trường. Nhìn tính mạng từng người từng người gục xuống khiến cho hắn không đành lòng đối mặt.

Triệu Tử Văn cười chiến mã, nhìn Hạng Tử Hiên đang đứng trước của Tỉnh Tâm điện, thản nhiên nói:

- Hạng huynh, tà bất thắng chính, huynh còn không thúc thủ chịu trói!

Có lẽ với tình huynh đệ lúc trước, Triệu Tử Văn vẫn hy vọng Hạng Tử Hiên có thể dừng cương bên bờ vực. Cho dù không có cách nào đặc xá cho y tội phản nghịch thì cũng có thể miễn tử tội.

Khuôn mặt Hạng Tử Hiên hiện lên một vẻ thương cảm. Chỉ thấy hắn xòe lòng bàn tay ra như muốn ôm lấy bầu trời bao la, hắn khẽ cười nói:

- Cái gì là tà, cái gì là chính, chẳng lẽ Triệu huynh vẫn không rõ sao? Ở trong hoàng thất, chỉ có sức mạnh mới quyết định tất cả. Ta Hạng Tử Hiên không phải là người tốt, cũng không phải là người xấu, ta chỉ muốn công đạo, muốn lấy lại tất cả những gì vốn dĩ thuộc về ta.

Mọi người nghe thì thấy khó hiểu, mưu đồ phản nghịch còn đòi công đạo sao? Chỉ có Triệu Tử Văn mới hiểu được, Hạng Tử Hiên vì mẫu thân của hắn mà đòi lại công đạo.

Tưởng rằng ngay cả muội muội Hạng Tử Hiên cũng không buông tha, lục thân hắn cũng bất nhận, không ngờ trong lòng hắn vẫn còn hình ảnh của mẫu thân mình. Trong lòng Triệu Tử Văn chấn động, một cảm giác bi thương xông lên, kỳ thực Hạng Tử Hiên cũng là một người đáng thương.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, Hạng Tử Hiên cười nhạt một tiếng:

- Triệu huynh, nếu như có kiếp sau, ta hy vọng có thể tiếp tục làm huynh đệ với người, đến lúc đó hy vọng ta chỉ là một dân thường!

Những chuyện cũ ở Hàng Châu liên tục ập về trong đầu Triệu Tử Văn. Cùng uống rượu ngắm hoa, cùng du sơn ngoạn thủy, từng thứ từng thứ hiện

về tựa như là đang ở trước mắt Triệu Tử Văn vậy. Hắn nhìn thanh tiêu dao trong tay của Hạng Tử Hiên đang từ từ nâng lên thì lòng như muốn chảy cả máu, khàn giọng hét lớn:

- Đứng!

Huyết hoa bắn ra bốn phía, trên cổ Hạng Tử Hiên đã có một vết máu tươi, nhìn mà kinh hãi. Triệu Tử Văn như bị dao cắt trong tim, vội vàng nhào tới gần bên người Hạng Tử Hiên, ôm lấy thân thể đang dần lạnh của hắn, lệ ứa ra, lầm bầm nói:

- Tại sao? Tại sao?

Lúc Triệu Tử Văn vừa tới cái thế giới xa lạ này, gặp phải những khung cảnh lạ lẫm và những người lạ lẫm, Hạng Tử Hiên chính là bạn đầu tiên của hắn. Đối với tình bằng hữu này, hắn vô cùng quý trọng.

Đến phút cuối, Hạng Tử Hiên vẫn còn dùng một khí lực khê nói:

- Triệu huynh, thay ta chiếu cố Hạ Bình cho tốt, hy vọng mẫu thân sẽ không trách ta đối xử không tốt với muội muội.

- Được, đệ đồng ý.

Triệu Tử Văn nghẹn ngào trả lời.

Nói xong câu này, cặp mắt Hạng Tử Hiên từ từ nhắm lại, vẻ mặt vô cùng an bình. Triệu Tử Văn lúc này mới hiểu được, người mà Hạng Tử Hiên cả đời yêu thương nhất chỉ có mẫu thân của hắn mà thôi.

Mây đen ảm đạm, chim tung cánh bay đi, trong Hoàng thành lúc này tựa hồ như có một khúc bi ca vang lên. Triệu Tử Văn đột nhiên nhớ tới thời kỳ vô ưu vô lự ở Hàng Châu.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 398

Tái Nhập Đào Hoa Cốc

Triệu Tử Văn vốn đã dự đoán được kết cục xấu nhất, nhưng trong lòng vẫn khó có thể hô hấp được. An Ninh mất đi, lão Hoàng đế băng hà, hiện giờ lại là Hạng Tử Hiên tự sát. Đến tột cùng là còn muốn chết bao nhiêu người nữa mới có thể chấm dứt được một trường nội chiến này đây?

Cảm nhận được bộ dạng thê lương của Triệu tướng quân, tất cả mọi người cũng không dám thở mạnh. Bên ngoài điện Tĩnh Tâm lại càng có vẻ nặng nề và áp lực. Mỗi người dường như có thể tự nghe được tiếng hít thở trầm trọng của mình.

Hạng Tử Hiên chết làm cho kết cục đã định. Tất cả thủ hạ của y đều buông bỏ binh khí trong tay. Cho dù là một đám quân ô hợp hung mãnh cũng cảm nhận được rằng không thể chiến thắng nổi một người như Triệu tướng quân, chỉ đành cúi thấp cái đầu cao ngạo.

Nhìn Chính Nam Vương vốn đang là đối thủ cạnh tranh, giờ lại nằm yên lạng trước cửa điện Tĩnh Tâm, trong lòng An Vương chấn động và thê lương. Bởi vì y hiểu được, kết cục của y cũng sẽ đến thế mà thôi. Nhưng mà, An Vương ngay cả dũng khí tự sát cũng không có. Ánh mắt trống rỗng đang nhìn lên bầu trời.

Hạng Long Uyên than khẽ:

- Phụ vương, đây cũng là kết quả mà người mong muốn sao?
- Uyên Nhi, kỳ thật phụ vương biết con không muốn sử dụng âm mưu tâm kế.

Hạng Dận Trinh nhìn về phía chân trời u ám, như có chút suy nghĩ, nói:

- Nhưng ở trong hoàng thất, cho dù con có bo bo giữ mình cũng sẽ bị độc thủ mà thôi. Phụ vương chỉ hi vọng con có thể đi lên ngôi cửu ngũ, ở trên

vạn người.

Hạng Long Uyên tuy rằng rất có tâm kế, nhưng lại không có tâm báo phục gì quá lớn cả. Nhưng mà, An Vương lại từ nhỏ đã bức y phải rèn luyện âm mưu tâm đấu, cho nên Hạng Long Uyên lại càng thành thực và tâm cơ hơn những người đồng trang lứa.

- Đáng tiếc...

Bên tai An Vương đột nhiên truyền tới một tiếng cười lạnh:

- Đáng tiếc tính toán của người đã trở thành hư ảo.

An Vương xoay người, nhìn Hạ Văn đang đi tới, vẫn cao ngạo ngẩng cao đầu như trước:

- Hoài Vương, người thật sự là ẩn nhẫn nhiều hơn so với ta tưởng. Thật không ngờ người lại quay trở lại một lần nữa!

- Cái chết của An Ninh, ta chưa bao giờ quên!

Hoài Vương siết chặt nắm tay, trong đầu tràn đầy bóng hình xinh đẹp tươi tắn của An Ninh, lại nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận trừng mắt nhìn Hạng Dận Trinh.

An Vương nhướn mày, nghiêm mặt nói:

- Chuyện An Ninh bị gả cho Hung Nô đúng thực là ta có gây khó dễ trong đó. Nhưng chuyện An Ninh gặp bất trắc trên đường, ta cũng không hề biết. Ta tin rằng người hẳn là phải hiểu được thái độ làm người chứ.

Cho dù biết chắc chắn rằng phải chết, An Vương cũng không muốn gánh cái tội đó.

Hao phí bao nhiêu công phu mới gả được An Ninh quận chúa cho Hung Nô, lại đi chặn giết nàng nửa đường. An Vương vốn là kẻ tính toán độc địa chua cay, quả thật là không thể nào làm loại chuyện mất mát công mất việc như thế được.

Hoài Vương nao nao, về cái chết của An Ninh, nói ra thì có vẻ rất dễ nhưng nếu như An Vương nói thật thì rốt cuộc An Ninh là bị ai hại chết? Hoài Vương biết có lẽ Triệu Tử Văn biết được, trong lòng thầm sốt ruột. Ông không muốn nói thêm những lời vô nghĩa nữa, giơ tay ra lệnh cho tướng lĩnh đang đứng phía sau:

- Giải An Vương và Thế tử vào thiên lao. Nghiêm cẩn trông coi. Nếu có sơ xuất, mang đầu tới gặp!

Tướng lĩnh sao lại không biết tính khí Hoài Vương đã nói là làm, vừa nghe xong đã sợ đến run rẩy, vội vàng cẩn thận trói An Vương và Thế tử lại rồi đưa đến thiên lao, phái trọng binh trông coi.

An Vương cuối cùng vẫn rơi vào cảnh bị tống vào thiên lao, chờ xử lý. Nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu được, An Vương tội ác chồng chất sẽ được xử lý thế nào.

Hạng Long Uyên và An Vương biết kết cục đã định, không kháng cự lại, để cho người ta trói. Thời điểm khi bước ra đường, bọn họ lại liếc mắt nhìn lại hoàng thành quen thuộc. Có lẽ đây cũng là một lần cuối cùng nữa thôi.

Toàn bộ hoàng thành đã bình ổn trở lại. Nhưng trên đường vẫn có những tiếng binh khí va chạm nhau chan chát như sấm vang chớp giật. Chỉ thấy La Thanh Yên đang mồ hôi đầm đìa, dốc toàn lực chiến đấu với Sở Thăng.

Nhìn An Vương và Thế tử bị rất nhiều binh lính giải đi, Sở Thăng cũng không muốn rơi vào kết cục như thế. Đang bị La Thanh Yên giằng co quấy nhiễu, lại còn Ky binh đoàn cách đó không xa, lúc này đây y không sao dứt ra mà rời đi được.

- La Thanh Yên, ngươi không bức ta giết ngươi thì không được sao?

Sở Thăng nhìn chăm chăm vào La Thanh Yên đang dốc hết toàn lực ra mà chống đỡ chật vật, nghiêm túc nói.

"Tiểu tặc đáng giận này, chẳng lẽ hẳn lại muốn thả cho Sở Thăng đi sao?" La Thanh Yên trong lòng thâm oán hận. Nghe thấy câu hỏi của Sở Thăng thì mặt nàng phủ đầy sương lạnh:

- Thế thì cứ giết đi, không cần nói phí lời.

- Muốn chết!

Sở Thăng nổi giận quát lên, đánh văng một kiếm công kích của La Thanh Yên ra, lập tức dốc toàn lực đánh về phía nàng.

Bạch Phát Ma Nữ trời không sợ đất không e đương nhiên là không hề e ngại Sở Thăng đang dốc sức tiến lại rồi. Nàng khẽ cắn môi, đón nhận kiếm pháp sắc bén của Sở Thăng.

Chiến đao thâm thiết, kiếm nhẹ gió bay, Sở Thăng dốc hết toàn lực chiến đấu. Bóng kiếm bay múa mang theo tâm trạng khát máu. Nhưng mà, La Thanh Yên không hề sợ hãi. Trường kiếm trong tay nàng khẽ ngân lên, áp bức cả bầu không khí xung quanh, ra sức bổ về phía Sở Thăng.

Lui lại điểm mạnh của địch, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, thân thể Sở Thăng dựa vào nguyên lý Thái Cực khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếm trí mạng trong tay La Thanh Yên. Mũi kiếm nhọn lại càng thêm xảo quyết. Trường kiếm như thần binh ngân lên, càng phát ra hàn quang mãnh liệt. Mọi người nhìn mà có chút si ngốc. Tuy rằng nghe nói Các chủ Vong Phu Các và Các chủ Âm Kiếm Các võ công bất phàm nhưng hôm nay mới được chứng kiến, võ công của hai người không ngờ là tuyệt luân như vậy!

Cảm nhận được khí thế bức người của Sở Thăng, biết y đang dụng toàn lực, thần sắc lãnh đạm ngàn năm không thay đổi của La Thanh Yên rốt cục cũng trở nên hờn giận. Có lẽ là bởi vì thể lực suy yếu không chống đỡ nổi nữa, La Thanh Yên không thể địch lại được Sở Thăng. Trường kiếm của nàng đột nhiên chỉ xéo lên trời, chuẩn bị tung ra một kích linh hoạt và sắc bén. Nhưng mà, Sở Thăng như đã dự cảm trước được động tác tiếp theo của La Thanh Yên, lại đã xuất ra một đao lạnh lùng trước nay chưa từng có.

Thần binh va chạm vào nhau, hàn quang đại phóng, ngân nga gầm rú như tiếng rống gầm. Tia lửa bắn tung tóe xung quanh hai người. Trong những chiêu số giản dị tự nhiên, thấy kiếm phong đối phương hư ảo mà như lặp lại, Sở Thăng thấy trên trán La Thanh Yên đổ mồ hôi thì cười lạnh một tiếng. Đột nhiên dùng sức nướng lên.

Chỉ thấy trường kiếm của La Thanh Yên từ trong tay bị hất ra, bay ra một đoạn cách đó không xa, xẹt qua thành một đường cong xinh đẹp rồi rơi xuống đất phát ra tiếng kêu lách cách. Giờ không giết nàng còn đợi đến lúc nào? Sở Thăng tươi cười càng thêm dữ dội. Trường kiếm chém thẳng vào trán La Thanh Yên.

Bàn tay nhỏ bé của La Thanh Yên hơi run lên, nhìn nhát kiếm hung hãn sắp bổ tới đỉnh đầu mình, dù có muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, trong đôi mắt đẹp của nàng không hề cam lòng, chỉ có sự phản hận. Nhưng nàng không tự chủ được, vẫn nhắm hai mắt lại.

Trong khi mọi người đang cảm thán sợ La Các chủ thần bí hương tan ngọc nát thì lại nhìn thấy một con tuấn mã bay nhanh tới đang nhảy lên cao, trực tiếp bay qua đám người, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới giữa hai người Sở Thăng và La Thanh Yên. Lại nghe thấy một tiếng xé gió như chớp xẹt vang lên.

Đầu thương to lớn cấp tốc xoay tròn, hàn quang hiện ra, không ngừng áp bức không khí xung quanh, ra sức đâm vào Sở Thăng.

Một thương này chính là thương lợi hại nhất trong Bá Vương thương pháp. Sở Thăng đã từng ném qua đau khổ với thương pháp này, làm sao y lại không hiểu được điểm lợi hại trong đó chứ. Đôi mắt y co rút lại, lo lắng khó giữ được cái mạng nhỏ này nên y thu hồi ngay trường kiếm sắp bổ trúng La Thanh Yên, giơ cao thân kiếm ngăn trở một thương đoạt mệnh này.

Đầu thương xoay tròn tiếp tục phát ra những thanh âm gầm rít khiến người ta nghe mà kinh sợ. Sở Thăng làm sao cũng không thể lường trước được, Triệu Tử Văn lại đột nhiên xuất hiện mà tung sát chiêu ra.

"Cheng!" Một tiếng nổ mãnh liệt vang lên, Sở Thăng trúng một kích kinh thiên của Triệu Tử Văn, bị lùi lại liên tục đến hơn mười bước, ngực bị chấn động nặng nề, yết hầu ngòn ngọt, thiếu chút nữa là phun ra máu tươi luôn.

Ngay khi mọi người còn đang ngạc nhiên và thán phục thần uy của Triệu Tử Văn, Sở Thăng đã trúng thương biết rằng nếu như vẫn còn chưa rời đi thì chỉ có chết ở chỗ này mà thôi. Thân ảnh quý mị chợt lóe lên, trong nháy mắt trốn về hoa viên phía sau Tĩnh Tâm điện.

Những binh lính đầu hàng xung quanh Sở Thăng đều cúi thấp đầu, chờ đợi hình phạt của Triệu tướng quân, làm sao dám tự tiện hành động. Cho nên, Sở Thăng thực nhẹ nhàng thoát đi, từ ngay giữa đám người chợt lóe lên đã biến mất.

- Đoàn trưởng, đuổi theo không?

Một tướng lĩnh Ky binh đoàn đi đến bên cạnh Tử Văn, cung kính hỏi.

- Giặc cùng đường chớ đuổi. Đừng để ý đến hấn.

Triệu Tử Văn nói lãnh đạm. Bởi vì hấn hiểu được, bằng vào thân thủ của Sở Thăng, tướng sĩ bình thường đuổi theo hấn thì chỉ tự tìm thêm phiền toái

mà thôi.

Triệu Tử Văn chỉ hi vọng hiện giờ sắp xếp lại ổn thỏa tình trạng này, mai táng tử tể cho Hạng Tử Hiên. Về phần Sở Thăng, Triệu Tử Văn không tin y có thể trốn được tận nơi chân trời góc biển, những ân oán với y rốt cục cũng có ngày phải giải quyết hết.

Nhưng mà, La Thanh Yên không giống như Triệu Tử Văn. Nàng sao có thể dễ dàng buông tha cho kẻ đầu sỏ hại nàng mất đi mẫu thân được. Sau khi lạnh lùng liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn, nàng cầm chắc trường kiếm trong tay, ra sức đuổi theo hướng Sở Thăng đã rời đi.

- La... chủ,

Triệu Tử Văn nhìn La Thanh Yên khinh thường liếc mắt một cái thì tâm thần chấn động. Hẳn đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong ánh mắt của La Thanh Yên. Cần phải giết Sở Thăng, nhưng cũng không thể nóng vội nhất thời được.

Sợ La tử tử sẽ gặp nguy hiểm, Triệu Tử Văn đành phải kiên trì đuổi theo, cũng không quên dặn dò lại Hoài Vương và Điền Hồ:

- Cứ chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa hết thủy. Ta đi một chút sẽ trở lại.

Hoài Vương vừa định hỏi Triệu Tử Văn về chuyện của An Ninh, đành phải nuốt lời trở lại, chờ Triệu tướng quân trở về rồi nói sau.

Điền Hồ tin tưởng bằng vào sự liên thủ của La Thanh Yên và Triệu Tử Văn, chuyện đối phó với Sở Vương hẳn là không thành vấn đề cho nên không có ý cùng đi mà là chỉ ở lại nghiêm cẩn trông giữ nhóm phản quân này thôi.

Toàn bộ hoàng thành, lúc này đây thật là yên tĩnh. Hơn nữa, lại còn là sự yên tĩnh đến đáng sợ. Các tướng sĩ lặng yên nâng thi thể của đồng đội lên, trong lòng ai nấy đều bi thương.

Hai bên đường núi, quái thạch lởm chởm, cây xanh rậm rạp, ánh nắng hoàng hôn không thể xuyên qua liên tiếp những tán lá đại thụ mà chỉ le lói sáng, soi ra con đường quen thuộc trước mắt. Triệu Tử Văn nở nụ cười khổ. Sở Thăng này còn dám chạy về nhà nữa.

Ngay phía trước Triệu Tử Văn là một nữ tử dáng người yếu điệu. Nét mặt nàng lạnh lùng, không thèm liếc mắt nhìn Triệu Tử Văn lấy một lần.

Biết La tử tử đang bực tức, Triệu Tử Văn ngượng ngùng cười nói:

- La tử tử, ta đã đáp ứng chuyện của tử thì có đổi ý bao giờ đâu. Chỉ có điều ta và tử bây giờ đều thể lực cạn kiệt. Sở Thăng lại giao hoạt. Chúng ta rất khó đánh chết được hẳn.

Đối với cái kẻ đánh không thắng là bỏ chạy như Sở Thăng, Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đều đang sức cùng lực kiệt thì chỉ sợ là lại uổng phí mất một lần công sức thôi. Đã biết kết quả là như thế, nên Triệu Tử Văn hy vọng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới đến tìm Sở Thăng tính sổ một lượt.

Đáng tiếc La Thanh Yên lại là người rất nôn nóng. Sợ sự phụ của Lăng Nhi bảo bối gặp nguy hiểm cho nên Triệu Tử Văn bất đắc dĩ phải theo đi cùng.

- Hừ, hóa ra người còn nhớ được là người đã từng đồng ý với ta cái gì.

La Thanh Yên cũng không quay đầu lại, lạnh giọng nói.

- Làm sao mà ta quên được.

Triệu Tử Văn nghiêm mặt nói:

- La tử tử, chúng ta trước hết đi tìm Sở Thăng đã rồi nói sau.

Đã đi tới tận đây rồi thì Triệu Tử Văn không muốn rút lui nữa, chỉ hy vọng sớm tìm được Sở Thăng để hai người hợp lực giải quyết y luôn.

- Được.

La Thanh Yên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 399

Mảnh Đất Khô Cằn

Mặt trời từ từ lặn về phía Tây, cảnh sắc đã chuyển sang buổi hoàng hôn. Triệu Tử Văn ngược đầu lên nhìn lên trên thì trông thấy những dãy núi trùng trùng điệp điệp, như không có giới hạn vậy. Trong lòng có một cảm giác thiên nhiên thật là to lớn.

Gió núi thổi qua thật là lạnh, vạn vật trở nên thật cô tịch. Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên leo lên trên đỉnh núi, không khí nhất thời trên nên vô cùng quanh quẽ. Giờ phút này, sắc mặt La tiên tử trở nên âm trầm, trên khuôn mặt không hiện ra hi vọng gì cả, vô cùng lạnh lùng.

Aizzz, La tử tử thật là cố chấp. Triệu Tử Văn ban ngày phải đại chiến, lúc này đã trở nên cạn kiệt sức lực, vậy mà không biết La tử tử định lôi hãn đi tới tận đâu đây.

Hãn không dám mở miệng than khổ. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Bạch phát ma nữ, Triệu Tử Văn cắn răng không nói gì, thỉnh thoảng chỉ liếc trộm nàng vài cái. Chỉ thấy có một làn nước mỏng kết lại ở búi tóc bên tai La Thanh Yên, vô cùng thanh tịnh. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, lấp loáng phản chiếu ánh sáng. Sắc mặt nàng nghiêm trọng lại, bạch y như tuyết, tóc tai khẽ bay múa trong gió, phảng phất tựa như là tiên tử hạ phàm, vẻ thanh lệ tuyệt trần này khiến cho Triệu Tử Văn phải say mê.

Trong lòng Triệu Tử Văn luôn trân trọng sự cao quý của nàng. Hãn cũng biết rằng nếu như nàng báo được thù này liệu nàng có định trở về vong phu các, trở thành một người thanh tâm vô tình như trước không.

Dường như cảm nhận được ánh mắt khác thường của Triệu Tử Văn, đôi mắt La Thanh Yên khẽ liếc nhìn hãn, ý tứ rất rõ ràng: Người liếc nhìn cái gì, còn không mau đuổi theo.

Triệu Tử Văn cười hắc hắc, đợi khi La Thanh Yên trừng mắt nhìn hẳn một cái nữa mới nín lại.

Lúc này con đường núi đã trở nên gập ghềnh khiến cho hai người cảm thấy khó khăn. Đi vào trong núi, ánh mặt trời màu đỏ rực chiếu rọi xuống từng dãy núi, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Ánh sáng ảm áp chiếu lên trên khuôn mặt Triệu Tử Văn khiến cho hẳn vô cùng cảm thấy ảm áp. Hẳn lười biếng duỗi chân một cái, trong lòng thầm hận không thể ngủ tiếp để lấy lại sức. Nhìn thấy La Thanh Yên từ dưới núi đi lên, hẳn chỉ còn có thể cười khổ một tiếng rồi bước theo nàng.

Tuy nhiên hẳn vẫn còn cảm thấy hơi lưu luyến cảnh đẹp. Hai người dừng chân nghỉ ngơi một lát ở sườn núi nghỉ mệt sau đó lại tiếp tục leo lên đỉnh núi.

Sau khi đi chừng một nén nhang, Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên trông thấy một mảnh đất khô cằn ở trước mặt. Bọn họ không biết rằng mảnh đất khô cằn này chính là lúc trước đây do Sở Thăng phóng hỏa đốt mà thành.

Thế nhưng, hai người cứ bước đi, tiến hẳn vào trong một tiểu sơn cốc. Bỗng nhiên bọn họ dừng bước, vì trông thấy tiểu cốc này có điều gì khác thường.

Trong mảnh đất khô cằn này, từng cây hoa anh đào trở nên chết khô. So với cảnh sắc nở rộ của hoa anh đào trước kia thì một trời một vực. Triệu Tử Văn và La Thanh Yên trông thấy thế thì giật cả mình.

Cái tên Sở nhân yêu đáng chết. Đào hoa cốc đẹp như vậy mà đã bị người phá tan rồi. Triệu Tử Văn bực tức thầm nói, thế nhưng hẳn lại không ngờ được lý do tại sao Sở Thăng lại đốt nơi này.

Trong đầu La Thanh Yên đột nhiên hiện lên những hình ảnh, từng cánh hoa Đào rơi xuống cốc bay như mưa từ trên không trung xuống như một màn hồng. Giữa màn hồng đó đột nhiên xuất hiện thân ảnh, khuôn mặt ngăm đen với nụ cười xấu xa trên khuôn mặt.

Nàng đưa mắt trộm liếc nhìn thì thấy nam tử xấu xa đang cười. Khuôn mặt La Thanh Yên khẽ đỏ bừng lên, xinh đẹp khó có thể có một đóa hoa nào sánh được.

- La tử tử, nếu tử muốn ngắm nhìn hoa đào thì ta sẽ mang về trồng ở nhà tử mấy cây.

Thấy ánh mắt của La tử tử, Triệu Tử Văn cười nói.

La Thanh Yên nắm chặt bàn tay nhỏ, hận không thể giáng một quyền cho hẳn. Nàng tức giận nói:

- Muốn trồng thì người mang về nhà mình mà trồng, quan tâm đến ta làm gì.

Đang rơi vào trong cảnh hiểm nguy cho nên Triệu Tử Văn cũng chỉ cười cười. Lòng thâm nghĩ tính tình ma nữ tóc trắng này thật là thất thường.

Đào hoa cốc đã biến thành một mảnh đất khô cằn không thể nào cứu vãn được nữa. La Thanh Yên trút hết tức giận lên người Sở Thăng, đôi mắt nàng hướng về phía Đào hoa cốc dưới Sở vương phủ, trường kiếm trong tay bỗng nhiên nắm chặt hơn một chút.

- Hay cho một đôi vợ chồng son ân ái với nhau.

Một âm thanh yêu mị bỗng nhiên truyền vào trong tai hai người.

Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên nao nao, đồng thời cảm thấy một khí tức nguy hiểm truyền tới. Âm thanh quen thuộc này chắc chắn là của Sở vương Sở Thăng.

Từ chỗ âm thanh phát ra đi tới một thân ảnh. Lúc này Sở Thăng không hề lộ chút mệt mỏi, hẳn đã thay một chiếc áo trắng tinh, tinh thần vô cùng phấn chấn, trên người lộ ra một vẻ anh khí.

Nhìn thấy ánh mắt hai người, Sở Thăng cười hắc hắc:

- Ta đã đợi các người lâu rồi. Nhưng mà các người đến quá chậm nên đành phải tắm rửa thay quần áo một cái.

Câu này khiến cho Triệu Tử Văn và La Thanh Yên đều cảm thấy chấn động, trong lòng hai người đều cảm thấy không ổn. Đến Đào Hoa cốc cũng không chỉ có một con đường mà con đường Sở Thăng đi chắc chắn là đường tắt.

Sở Thăng nở ra một nụ cười âm hiểm đầy xảo trá, tựa hồ như cười nhạo hai người đã trúng kế, ngu ngốc chịu khổ tới đây.

Hiếu được Sở Thăng cố ý dẫn dụ mình tới đây Triệu Tử Văn cảm thấy có một nguy cơ trùng trùng. Ánh mắt hẳn nhìn quanh xem có sát thủ nấp

quanh đây hay không.

- Hèn hạ!

La Thanh Yên vừa nhìn chăm chăm Sở Thăng vừa mắng. Lúc này nàng cảm thấy hơi hối hận vì hành động lỗ mãng trước kia, tự nhiên lại chui đầu vào lưới tới đây.

Sở Thăng âm thầm đánh giá Triệu Tử Văn, đôi mắt hiện lên một vẻ oán hận âm tàn:

- Không cần phải nhìn, thủ hạ của ta gần như đã bị giết không còn một móng, chỗ này bây giờ chỉ còn mình ta.

Chỉ còn một mình Sở Thăng sao?

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy nghi hoặc. Nhìn dáng vẻ khỏe mạnh của Sở Thăng, trong lòng hẳn nở ra một nụ cười khổ. Mình và La tỷ tỷ đã kiệt sức, cho dù bây giờ hai người có liên thủ với nhau thì cũng không cách nào đánh bại được hẳn.

Việc này quan hệ đến sinh tử tồn vong, chỉ còn cách liều mạng tử chiến với kẻ địch một phen. Triệu Tử Văn không nghĩ nhiều nữa, lấy thương từ đằng sau lưng xuống, lẳng lặng nhìn Sở Thăng.

- Xem ra Sở Thăng đã chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng hôm nay ai phải chết vẫn chưa biết.

Triệu Tử Văn hùng hực chiến ý, lạnh lùng nói.

Cho dù có hao mòn hết sức lực nhưng hẳn vẫn còn chân khí khiến cho Sở Thăng không thể không bội phục Triệu Tử Văn. Sở Thăng trong lòng hiểu rõ, nếu như không có La Thanh Yên nóng nảy, thì muốn dẫn dụ Triệu Tử Văn tới đây thật khó hơn lên trời.

Khuôn mặt Sở Thăng tiếp tục lộ vẻ yêu mị, gã hét lên một tiếng:

- Được, hôm nay chúng ta tử chiến một trận, không chết không dừng.

La Thanh Yên nắm chặt trường kiếm trong tay. Biết mình vì trúng kế Sở Thăng mà làm liên lụy đến cả Triệu Tử Văn khiến nàng vô cùng hối hận, nàng huy động trường kiếm, chờ liên thủ với hẳn.

- La các chủ, các chủ không phải tìm ta để báo thù sao, mau tới đây đi.

Sở Thăng đưa mắt nhìn Thanh Yên nói.

Không thể lùi bước được, La Thanh Yên liền dẫm chân một cái, đánh hướng về phía Sở Thăng. Thế nhưng, cũng trong lúc đó nàng quay đầu về phía Triệu Tử Văn khẽ nói:

- Bất kể thế nào, ta cũng sẽ bảo vệ người, bằng không Lăng nhi sẽ hận ta cả đời!

Triệu Tử Văn là một đại nam nhân thế mà lại để cho một mỹ nữ bảo vệ. Trong lòng hẳn thầm cười một tiếng, hướng về phía Sở Thăng đánh tới. Bây giờ đã trúng quỷ kế của Sở Thăng thì còn nói chi đến đạo nghĩa giang hồ không lấy hai địch một nữa.

Thấy hai đại cao thủ cùng đánh về phía mình, Sở Thăng không hề sợ hãi một chút nào, hẳn hét to một tiếng nghênh tiếp bọn họ. Trong khoảnh khắc, khắp Đào hoa cốc vang lên những tiếng binh khí liên tục.

Triệu Tử Văn cùng với La Thanh Yên một tả một hữu, liên tục công kích Sở Thăng. Thế nhưng, thể lực của bọn họ đã hao kiệt nên không còn mạnh mẽ như khi xưa nữa.

Đối với những đòn công kích của hai người, Sở Thăng hóa giải rất nhẹ nhàng, không thể tạo được bất kỳ uy hiếp nào với gã. Bỗng nhiên, hẳn nở ra một nụ cười âm tàn, hiển nhiên là đối với kế sách của mình rất hài lòng.

Có thể đem hai đại cao thủ Triệu Tử Văn và La Thanh Yên tới đây giết chết, loại bỏ được địch nhân uy hiếp lớn nhất của mình thì hẳn còn sợ gì nữa chứ? Sở Thăng cười lớn, chiêu thức trong tay càng ngày càng trở nên nguy hiểm.

Triệu Tử Văn và La Thanh Yên thấy hẳn hung mãnh như vậy thì kinh hãi. Nếu như cứ tiếp diễn như vậy chỉ sợ rằng cả hai sẽ phải kiệt lực, chết dưới kiếm của hẳn.

Không thể tiếp tục như vậy được. Trán của Triệu Tử Văn lúc này đã tràn ngập mồ hôi, hẳn hét lên một tiếng, dốc toàn lực đâm một thương.

Đối với sự giãy chết của hẳn, Sở Thăng hoàn toàn chẳng thèm ngó tới. Gã lùi một bước tránh thoát một kiếm của La Thanh Yên, mũi kiếm của gã dung lên, đỡ lấy một thương của Triệu Tử Văn đâm tới.

Hai binh khí chạm vào nhau phát ra những tiếng ngâm vang. Triệu Tử Văn bị một chiêu này của hẳn khiến run cả cánh tay, hẳn lùi vài bước mới

đứng vững được.

Sở Thăng biết rõ, nếu như không phải lúc ban ngày cả hai đã phải trải qua cuộc chiến ác liệt thì mình tuyệt đối không thể địch lại hai người.

Triệu Tử Văn bị Sở Thăng bức lui, đầu óc cảm thấy trở nên váng lên. Cảnh tượng trước mắt của hắn bỗng nhiên trở nên hơi hư ảo, hắn lắc mạnh đầu một cái rồi cố gắng đứng dậy. Giờ phút này, Triệu Tử Văn biết sức lực hắn đã đến giới hạn cuối cùng.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

Quyển 5

[Chương 400: Rung Một Cây Hoa Đào!](#)

[Chương 401: Ước Hẹn Một Năm](#)

[Chương 402: Hung Nô Xuôi Nam](#)

[Chương 403: Ấm Áp](#)

[Chương 404: Mưa Mùa Đông](#)

[Chương 405: Liễu Tố Tố](#)

[Chương 406: Vòng Tay Bảo Thạch](#)

[Chương 407: Chuyện Lạ](#)

[Chương 408: Thập Nhất Hoàng Tử Tới Chơi](#)

[Chương 409: Vườn Cao Đến Tột Đỉnh.](#)

[Chương 410: Bái Tế](#)

[Chương 411: Thịnh Cầu Của Hạ Văn Đăng](#)

[Chương 412: Công Thành](#)

[Chương 413: Nghe Hiệu Lệnh Của Ta](#)

[Chương 414: Dự Địch Xâm Nhập](#)

[Chương 415: Cùng Vào Một Loạt](#)

[Chương 416: Đại Thắng](#)

[Chương 417: Tập Kích Bất Ngờ](#)

[Chương 418: Thư Nhà](#)

[Chương 419: Tập Kết.](#)

[Chương 420: Vĩnh Viễn Không Nói Bại](#)

[Chương 421: Trở Lại Hàng Châu](#)

[Chương 422: Đột Nhiên Tìm Đến.](#)

[Chương 423: Đại Kết Cục - Khi Hoa Đào Nở Rộ.](#)

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 400

Rung Một Cây Hoa Đào!

Hắc hắc.

Nhìn Triệu Tử Văn và Thanh Yên, Sở Thăng cất tiếng nói:

- Hôm nay các người tự mình đến cửa để nạp mạng thì cũng đừng trách ta ngoan tâm thủ lật.

La Thanh Yên khó khăn lắm mới tránh được một kiếm của hắn. Hô hấp nàng trở nên dồn dập...Nàng nhìn thấy Sở Thăng đặc ý cười lạnh thì mỹ mục tóe lửa, nàng khua trường kiếm lên đánh tới hắn.

Thật là một nữ nhân ngoan cố. Sở Thăng cười lạnh nói:

- La các chủ, vùng vẫy chết làm gì, nếu nàng buông binh khí ra ta sẽ cho nàng được chết thống khoái.

La Thanh Yên cắn chặt hai hàm răng ngà, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Thăng bại chưa phân, tái chiến!

- Muốn chết!

Sở Thăng không kiên nhẫn tiếp tục dây dưa với La Thanh Yên nữa, hắn dốc toàn lực dùng kiếm đâm về phía nàng. Trong lòng hắn thầm nghĩ, cứ xử lý La các chủ rồi tính sau, dù sao bọn họ cũng sẽ phải chết chắc không hề nghi ngờ.

Triệu Tử Văn khó khăn hít một hơi. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hắn cảm thấy thân thể có khí lực hơn. Nếu như tiếp tục nghỉ nữa sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của La Thanh Yên cho nên Triệu Tử Văn không dám khinh thường, cắn răng cầm lấy trường thương, đánh về phía Sở Thăng.

Sức lực của La Thanh Yên lúc này đã đến cực hạn, trường kiếm cũng không thể nắm chặt được trong tay, bỗng nhiên bên tai nàng vang lên một tiếng cười lạnh của Sở Thăng:

- Cuối cùng cũng đã hết!

Trường kiếm ngâm khẽ lên. Sở Thăng vung thanh kiếm sắc nhọn, hàn mang đâm thẳng vào ngực La Thanh Yên.

Thanh Yên chỉ có thể giơ kiếm lên đỡ. Trong lòng nàng biết rằng không thể tránh khỏi một kiếm này của Sở Thăng. Trong mắt nàng hiện lên một vẻ không cam lòng, nàng cảm thấy hơi hồi tiếc, hôm nay đáng lẽ không nên cùng với Triệu Tử Văn đi tới nơi này.

Thế nhưng, đúng lúc trường kiếm sắp đâm vào ngực La Thanh Yên thì một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Chỉ nghe phập một tiếng, trường kiếm đã đập vào da thịt.

Ánh mắt La Thanh Yên trở nên ngẩn ngơ, sau đó nàng dần dần hồi phục lại tinh thần. Nước mắt nàng ứa ra, nghẹn ngào nhìn nam tử chắn trước mặt mình lẩm bẫm nói:

- Tại sao, tại sao phải làm như vậy?

Triệu Tử Văn không còn tâm tư nghe lời nói của La Thanh Yên nữa, trước ngực hấn truyền tới từng cơn đau nhức. Hấn hít một hơi thật sâu, sau đó nắm chặt trường kiếm trong tay, huy động hết khí lực cuối cùng. Sở Thăng cảm thấy không ổn, vội vàng rút trường kiếm khỏi thân thể của hấn.

Triệu Tử Văn đã quyết liều chết thì làm sao Sở Thăng có thể dễ dàng rút trường kiếm ra như vậy được. Sở Thăng lần thứ nhất không thành công, lần thứ hai liền tăng khí lực, thế nhưng Triệu Tử Văn làm gì cho hấn có cơ hội thứ hai?

- Keng.

Mũi bá vương thương một lần nữa lại xoay tròn. Mũi thương lóe ra từng sát ý lạnh như băng, hàn mang phát ra những khí thể bá đạo lạnh lùng, phảng phất như không ai có thể ngăn cản nổi.

Thế thương kinh hãi chưa từng có từ trước đến nay khiến cho Sở Thăng không khỏi cảm thấy kinh hãi trong lòng. Gã không ngờ Triệu Tử Văn lại có thể dùng một chiêu này để đồng quy ư tận với mình. Sở Thăng định trốn tránh thế nhưng tốc độ của trường thương lại nhanh hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hấn!

Đồng tử của Sở Thăng trở nên co rút, khuôn mặt trở nên tái nhợt. Trường thương lúc này đã cắm vào trong lồng ngực của hắn, đục thành một lỗ. Sở Thăng trở nên ngẩn ngơ... không ngờ rằng mình lại chết dưới Bá vương thương.

Hắn muốn mở miệng định cất tiếng nhưng lại không biết nói gì. Sở Thăng nhúc nhích một cái rồi từ từ lùi về phía sau, trợn trừng mắt ngã xuống mảnh đất khô dưới gốc hoa đào. Một cao thủ tuyệt thế đã lìa khỏi cõi trần.

Thấy Sở Thăng ngã xuống, Triệu Tử Văn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Tuy nhiên từ lồng ngực của hắn lúc này truyền tới một cảm giác quặn đau, hắn cũng ngã nhào xuống dưới đất.

Lòng La Thanh Yên đau như dao cắt, nàng nhào xuống bên cạnh người hắn, run run rồi mới cất tiếng:

- Người... tại sao lại làm như vậy?

Sở Thăng đã ngã xuống đất đem theo trường kiếm đầy máu tươi đi theo. Trước ngực Triệu Tử Văn lúc này chỉ còn lại một vết thương, từng đóa hoa hồng diễm lệ ứa ra. Khuôn mặt Triệu Tử Văn tái nhợt, hắn nhếch miệng cười nói:

- Cả hai đều chết, không bằng để một người chết đúng không?

- Người chết phải là ta mới đúng!

Thanh Yên lúc này không vì Sở Thăng đã chết mà cảm thấy vui sướng. Lệ từ trong mắt nàng tràn ra, đáng thương như một tiểu cô nương..

Trong lòng La Thanh Yên biết rõ, nếu như vừa rồi không có Triệu Tử Văn dùng một chiêu đồng quy ư tận để giết Sở Thăng thì chỉ sợ rằng mình đã bị y giết ngay lập tức.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Văn nhìn thấy ma nữ tóc trắng này khóc như vậy, hắn cố kìm chế sự đau đớn, cười nói:

- La tỷ tỷ, tỷ khóc nhìn rất xấu.

Nếu là bình thường, La Thanh Yên sẽ tức giận liếc mắt nhìn hắn. Thế nhưng lúc này, đôi mắt nàng chỉ ứa ra từng dòng lệ, nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt của Triệu Tử Văn, hơi nức nở nói:

- Tên tiểu tặc này, người chỉ biết khi dễ ta ư?

Triệu Tử Văn hạ mắt xuống, cảm thấy toàn thân rét run lên, hấn thấp giọng nói:

- Lạnh quá!

Nghe thấy thanh âm của hấn, La Thanh Yên cũng không để ý đến cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân nữa, vội vàng ôm hấn vào trong lồng ngực. Nếu như lúc này mình không bướng bỉnh đuổi theo thì cũng không rơi vào mưu kế của Sở Thăng.

La Thanh Yên lúc này không biết nói gì cả, nàng chỉ biết cắn chặt răng, toàn thân trở nên run rẩy:

- Tiểu tặc, ta sẽ không để ngươi chết, ngươi sẽ không chết!

Triệu Tử Văn làm sao không biết tình huống hiện tại của mình nhưng hấn vẫn cười ha hả hai tiếng. Lúc này ánh mắt của hấn đã trở nên hơi mờ mờ, mơ hồ nhìn từng cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi từ trên không trung xuống. Đóa hoa đào mỹ lệ nhẹ nhàng bay múa, phát ra từng luồng hương thơm khiến cho lòng người phải say đắm.

- Mưa hoa đào đẹp quá!

Triệu Tử Văn khẽ nói.

Trên mặt đất khô cằn này lại có mưa hoa đào, trong lòng La Thanh Yên cảm thấy chấn động, nàng vội vàng nói:

- Tiểu tặc, cố gắng chịu đựng, đừng nhắm mắt lại.

Đối với cái chết, Triệu Tử Văn đã từng phải đối mặt qua nhiều lần cho nên hấn cũng không sợ hãi. Hấn nhìn từng cánh hoa đào như mưa rơi xuống, lại nhìn khuôn mặt tuyệt trần của La Thanh Yên, khẽ cười nói:

- La tử tử, nếu có kiếp sau, ta sẽ vì tử mà rung cây hoa đào tạo hoa vũ cho tử ngắm.

La Thanh Yên chấn động sững sờ. Đôi mắt Triệu Tử Văn lúc này đã từ từ nhắm lại.

- Tử Văn!

Đóa hoa cốc vang lên từng tiếng khóc bi thương.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 401

Ước Hẹn Một Năm

Tướng công, tướng công.

Đôi mắt Dư Tử Lăng biêng biếc nhẹ nhàng gọi. Trong ngực nàng đang ôm một hài nhi mới sinh, trên đầu lông mày xuất hiện mẫu tính, xinh đẹp động lòng người. Triệu Tử Văn ở cách đó không xa nhìn tiểu ny tử qua màn sương mỏng này nở ra một nụ cười hạnh phúc, vừa định đi qua thì màn sương đột nhiên biến mất rồi hiện ra một bóng người. Người này lông mày như vẽ, đôi môi xinh tươi phụng phịu nói:

- Đấng đồ tử, huynh để một mình muội ở lại, muội vĩnh viễn không để ý đến huynh nữa.

- Đại ca, Bảo nhi làm canh hạt sen cho huynh, huynh mau tới uống một chút đi.

- Tử Văn, huynh mà không để ý đến muội muội chết đi cũng được.

Những hồng nhan tri kỷ không ngừng xuất hiện trong đầu Triệu Tử Văn khiến cho hăn đau nhức không thôi. Hăn định nói gì thì bỗng nhiên đằng sau chúng nữ xuất hiện một thân ảnh. Chỉ thấy nữ tử cầm kiếm trong tay, diềm đạm nói:

- Triệu Tử Văn, sau này muội chỉ đồng ý cho huynh có một mình Lăng nhi! Nói xong, trường kiếm của nàng bổ tới.

- Đừng!

Trong một gian nhà tranh rách nát truyền lên một tiếng thét. Triệu Tử Văn đang nằm ở trên giường liền bật dậy, trên trán hăn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khiếp sợ nhìn xung quanh. Vách nhà tranh đập vào mắt hăn, đến lúc này hăn mới thở dài nhẹ nhõm:

- Hóa ra chỉ là một giấc mộng.

Bên tai hắn đột nhiên truyền đến tiếng suối chảy róc rách. Hắn nhìn ra cửa sổ thấy quả nhiên là một cảnh núi non. Triệu Tử Văn không hiểu tại sao mình lại ở chỗ này, đầu óc hắn vô thức hiện ra những hình ảnh mình và Sở Thăng đồng quy ư tận tại Đào hoa cốc.

- Ta chưa chết sao?

Triệu Tử Văn suy nghĩ, lăm bẫm nghĩ đến La tử tử, nhất định là La tử tử đã cứu mình. Một cơn đau đớn lại truyền đến người hắn khiến cho mồ hôi lạnh trong người Triệu Tử Văn ứa ra. Lúc này khí trời đã se lạnh, với thân thể yếu ớt của hắn thì càng cảm thấy lạnh hơn. Triệu Tử Văn cuộn thân thể lại. Bỗng nhiên hắn nghe thấy tiếng động, sau đó là một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện, chính là La Thanh Yên. Nàng mặc một bộ bạch y, mái tóc trắng tú lệ, khuôn mặt xinh đẹp và bàn tay nhỏ nhắn có một số điểm đen, nhìn qua là biết vừa nhóm lửa xong. Giờ phút này, La Thanh Yên tựa như là một người vợ nhỏ ở trong nhà, so với ma nữ tóc trắng bình thường thì có vẻ nhu hoà dễ gần hơn nhiều lần. Triệu Tử Văn hơi sững sờ, ma nữ đã hoàn tục rồi sao? Thế nhưng, trong mắt La Thanh Yên lại xuất hiện lệ quang, bờ môi anh đào mấp má nửa ngày sau mới cất tiếng:

- Người đã tỉnh rồi sao?

- Ừ.

Nhìn dáng vẻ kích động của nàng, Triệu Tử Văn khẽ nhẹ nhàng gật đầu. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, khuôn mặt tuyệt mỹ của La Thanh Yên nở ra một nụ cười. Nàng vừa khóc vừa cười, nước mắt rơi lã chã như mưa khiến cho Triệu Tử Văn phải vội vàng cất tiếng:

- La tử tử, không phải là đệ không xảy ra chuyện gì sao?

- Ta biết!

La Thanh Yên đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt bỗng hiện lên một vẻ cô đơn, sau đó nàng nhẹ nhàng quay đầu sang chỗ khác. Nhớ lại chuyện phát sinh ở Đào hoa cốc, Triệu Tử Văn không biết phải nói gì cho phải. Trong gian nhà tranh nhất thời trở nên yên lặng, sau đó La Thanh Yên từ từ đi ra khỏi ngoài phòng. Màn đêm buông xuống, gian nhà tranh bao phủ một sắc đen. La Thanh Yên đem một chậu than vào trong nhà khiến cho căn phòng trở nên ấm áp vô cùng. Triệu Tử Văn ấm người, trong chốc lát đã

chìm vào trong giấc ngủ, La Thanh yên ở bên cạnh nhìn hẩn. Gió lạnh gào thét, gian nhà tranh cũ nát có những lỗ hổng nên không thể ngăn nổi hoàn toàn gió lạnh. Cho dù võ công cao cường như La Thanh Yên, giờ phút này cũng cảm thấy hơi run run lạnh.

- La tử tử, tử đi ngủ đi!

Triệu Tử Văn phá vỡ sự yên tĩnh trong gian nhà tranh, cất tiếng nói. La Thanh Yên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta ngủ dưới đất.

Triệu Tử Văn biết tính tình của nàng, nghiêm mặt nói:

- Nếu tử không ngủ được thì ta sẽ ngủ dưới đất, để tử ngủ trên giường.

- Người.

La Thanh Yên định cất tiếng nhưng cũng không biết phải nói gì cho phải. Bỗng nhiên khuôn mặt nàng trở nên đỏ ửng tựa như đang nghĩ đến chuyện gì đó, ngượng ngùng giống như là một khuê nữ. - Muốn ta lên giường cũng được, chỉ là người không được đụng thủ cước. Trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của La Thanh Yên đỏ bừng, không còn vẻ băng lạnh như trước, nàng khẽ run giọng nói. Nghĩ đến cơn ác mộng ban ngày, Triệu Tử Văn cười khổ, ai mà dám động thủ cước với nàng chứ? Hai người nằm trên chiếc giường trúc rộng rãi. La Thanh Yên nằm ở ngoài mép giường, cách Triệu Tử Văn rất xa, sợ rằng hẩn sẽ chiếm tiện nghi. Triệu Tử Văn cười khổ, than nhẹ một tiếng rồi đem chiếc chăn mỏng đắp lên người nàng, chiếc chăn ngăn cho nên mỗi người chỉ có thể đắp một nửa. Thân thể La Thanh Yên lúc này giống như là một cây cung, có cảm giác hơi khẩn trương lên. Triệu Tử Văn hôn mê một thời gian, trong lòng thầm nghĩ, không biết La tử tử làm sao có thể kìm chế nổi. Bóng đêm thâm trầm, ngoài phòng đen kịt một mảng. Chỉ nghe thấy thanh âm gió rít gào thổi lạnh thấu xương. Thân thể Triệu Tử Văn lúc này hư nhược, gió thổi khiến cho toàn thân hẩn run lên.

- Tại sao lại lạnh như vậy?

Triệu Tử Văn cắn chặt hàm răng. Toàn thân như chết cứng, ngực đau vô cùng. Trong bóng tối, thấy thân thể hẩn run rẩy, La Thanh Yên nhẹ giọng hỏi:

- Rất lạnh sao?

Triệu Tử Văn gật đầu, cắn răng nói:

- Không còn thứ gì khác để giữ ấm sao?

La Thanh Yên vô thức xích lại gần Triệu Tử Văn, hy vọng có thể khiến hân ấm áp hơn một chút, trong lòng nàng bỗng cảm thấy dao động. Gian nhà tranh này chỉ có một đồng chăn lông cũ nát, không còn một thứ gì khác.

- Không biết ta đã hôn mê bao nhiêu lâu rồi, tại sao ta lại có thể chịu được giá lạnh thế này.

Nghĩ tới trời lạnh thế này, một bệnh nhân đắp tấm chăn mỏng, Triệu Tử Văn thầm nhủ. Nghe thấy lời nói của hân, hai gò má La Thanh Yên lập tức ửng đỏ. Sự xấu hổ không ngừng hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể lại dịch xa Triệu Tử Văn một chút. Triệu Tử Văn thấy vẻ khác thường của nàng thì cũng không dám xích tới gần La Thanh Yên. Nếu như hai người thân cận quá, hân thật sự không dám đảm bảo rằng mình sẽ không đụng đến thân thể của nàng. Mặc dù trong lòng hân không có ý gì nhưng cũng không chắc là thân thể cũng không có phản ứng cho nên hân cũng không dám tiến tới quá gần. Thấy cục diện xấu hổ, ánh mắt hân không biết nên đặt ở chỗ nào. Tùy tiện quét quanh căn nhà thì thấy bàn tay nhỏ bé của La Thanh Yên trở nên thô ráp, dưới ánh lửa thì thấy có một vài vết bong, Triệu Tử Văn biết là do nàng chăm sóc mình mà trở nên như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy có một cảm giác thương yêu. Triệu Tử Văn khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng rồi nói:

- La tỷ tỷ, đa tạ tỷ đã chiếu cố đệ nhiều ngày như vậy.

Cảm nhận được bàn tay lạnh buốt của Triệu Tử Văn cầm bàn tay của mình, thân thể La Thanh Yên khẽ run lên, nàng không dám nhìn hân, cất tiếng nói:

- Không có gì.

Trong thời gian Triệu Tử Văn hôn mê, đều là do La Thanh Yên dốc lòng chiếu cố. Bởi vì thời tiết giá lạnh, thân thể Triệu Tử Văn không chịu nổi nên La Thanh Yên cũng không để ý tới danh tiết nữ tử, ôm hân mà ngủ.

Trong hơn một tháng, trong lòng La Thanh Yên cảm thấy phức tạp khôn tả, nàng giật mình khẽ nói:

- Tiểu tặc, người còn nhớ ở Đào hoa cốc người đã nói lời gì cuối cùng với ta không?

Triệu Tử Văn nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ không thất tín, đợi đến năm sau, đệ sẽ vì tỷ mà mà rung một cây hoa đào.

Không biết tại sao khi nghe thấy những lời này đôi mắt biếc của La Thanh Yên bỗng hiện lên một chút bi thương, tựa hồ như đang khóc vậy. Triệu Tử Văn nhìn thấy dáng vẻ này của La tỷ tỷ thì đột nhiên những hình ảnh trước kia về nàng bỗng ập về trong đầu hẳn. Vô số lần cùng với La tỷ tỷ vui cười tức giận, chung hoạn nạn với nhau, cảnh lãng mạn trong đêm ở Tây Lương rồi ở Đào hoa cốc.

- Tại sao, tại sao người phải nói những lời này?

Nghĩ đến mình không thể, La Thanh Yên nghẹn ngào khóc, nước mắt liên tục ứa ra. Nàng nói xong câu này, không kịp nhào vào lồng ngực của Triệu Tử Văn. Bờ mi dài ướt đẫm nước mắt, trước ngọn lửa phản chiếu ánh sáng. Khuôn mặt trắng trẻo tựa như thủy tinh phẳng phất như là được điêu khắc từ ngọc mà thành, không có bất kỳ tỳ vết gì. Bộ ngực sữa nõn nà, cùng với cặp mông đẹp ngạo nghễ ép lên đùi của hẳn. Cặp chân trắng thon dài mềm mại ép lên người hẳn, căng lên tạo thành những vòng cung hoàn mỹ. Nhìn dáng vẻ của tiên tử, không biết tại sao Triệu Tử Văn lại khẽ dịch xuống dưới. Đôi môi hơi tái nhợt của hẳn khẽ chạm vào đôi môi mềm mại của nàng. Trong đầu La Thanh Yên lúc này như trống rỗng, tựa hồ như không biết chuyện gì. Lòng nàng vừa chua xót vừa ngọt ngào, trăm nghìn hương vị xông lên. Sau khi giãy dụa một hồi, La Thanh Yên cũng đồng ý để cái lưỡi nóng bỏng của hẳn len vào trong miệng của mình. Chạm vào đầu lưỡi thơm tho của La tỷ tỷ, trong miệng Triệu Tử Văn liền có một hương vị khác lạ. Hẳn dũng mãnh tiến vào trong miệng nàng, nói không hết hương vị ngọt ngào. Trong không trung, thấy từ khóe mắt La Thanh Yên có nước mắt trào ra, nước mắt này trong suốt tựa như là trân châu, từng giọt từng giọt rơi xuống ngực hẳn. Triệu Tử Văn bỗng nhiên hoảng hốt, rời khỏi

bờ môi, lẳng lẳng nhìn nàng. Cả hai đều ngây người một lúc, vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa cảm thấy đắng cay, cảm giác phức tạp khó tả xông lên người. La Thanh Yên hung hăng đánh vào bộ ngực của hắn, khóc lóc nói:

- Tên tiểu tặc đáng giận, ta rất hận người.

Hôm nay số nước mắt mà La tử tử chảy chị sợ còn nhiều hơn so với mấy chục năm trước kia cộng lại. Triệu Tử Văn thở dài trong lòng, ôm lấy nữ tử ngoài cứng trong mềm này vào người, nhìn vào mặt nàng nói:

- Tử tử, ta thích tử.

Khuôn mặt La Thanh Yên đỏ bừng lên, trong mắt hiện lên một vẻ đau khổ:

- Ta là sự phụ của Lăng nhi, người không thể...

Nàng chưa nói hết lời, Triệu Tử Văn đã phủ lên bờ môi thơm của nàng, nước mắt vương đầy hai má của hai người. La Thanh Yên cảm thấy vui mừng nhưng không biết phải nói điều gì, chỉ có thể đáp lại nụ hôn của hắn.

- Ta mặc kệ sự phụ gì, ta chỉ biết ta là trai chưa vợ, nàng là gái chưa chồng.

Sau nụ hôn dài lẳng mạn đó, Triệu Tử Văn nghiêm trang nói. La Thanh Yên hai mắt nhắm lệ, vùi đầu vào trong lồng ngực hắn, lẳng nghe nhịp tim trong lồng ngực. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng khẽ run run vuốt ve gò má của hắn, dịu dàng nói:

- Tiểu tặc, cả đời này chúng ta thực sự còn có thể ở chung một chỗ sao?

- Có thể!

Triệu Tử Văn rất kiên định nói.

- Dù ai cũng không thể ngăn cản được.

Hai người đã trải qua nhiều chuyện với nhau, bây giờ toàn bộ trái tim của La Thanh Yên đã đặt lên trên người Triệu Tử Văn. Bây giờ La Thanh Yên đã quên đi chuyện hắn chính là tướng công của Lăng nhi, là phụ thân của cốt nhục trong bụng nàng.

- Tại sao lại có người?

Thanh âm La Thanh Yên trở nên nghẹn ngào, nàng vẫn nhớ Triệu Tử Văn vẫn muốn rung hoa đào cho nàng ngắm, nhưng có rất nhiều ràng buộc nên nàng không muốn nói ra. Tâm mộng tưởng. Nghĩ đến tiểu ny tử Lăng

nhi này, thần sắc Triệu Tử Văn trở nên buồn bã. Giữa La tử tử và hãn có quá nhiều chuyện trói buộc. Tuy rằng Triệu Tử Văn mặt dày không lo lắng đến chuyện này nhưng không có nghĩa La tử tử cũng sẽ như thế.

- Tử tử, bất kể thế nào, đệ cũng không để tử phải rời xa đệ.

Triệu Tử Văn đã không cách nào quên đi bạch phát ma nữ từng đồng sanh cộng tử này với mình. Hãn ôm chặt lấy nàng. La Thanh Yên nghe hãn nói thì trong lòng dâng lên một hương vị ngọt ngào. Khi nhớ đến những thế tục nhân gian thì thần sắc nàng trở nên ảm đạm, nàng trầm ngâm một lúc rồi khẽ nói:

- Tiểu tặc, chúng ta làm ước định được không?

- Ước định gì?

Triệu Tử Văn nghi hoặc hỏi. La Thanh Yên khẽ nói:

- Đợi đến sang năm, lúc hoa đào nở rộ, nếu như ta và người vẫn không cách nào quên nhau thì sẽ mặc thế nhân phi bán nguyệt mà ở chung một chỗ.

Hóa ra là một cuộc khảo nghiệm. Triệu Tử Văn biết La tử tử đang mâu thuẫn trong lòng nên vội vàng gạt đầu nói:

- Tử tử cũng đừng đến lúc đó không tìm ta, ta vẫn chuẩn bị rung hoa đào cho tử ngắm mà.

La Thanh Yên khẽ cười nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ vừa ngọt ngào vừa đau khổ. Đối với sự tiếp xúc thân mật từ nãy đến giờ với Triệu Tử Văn, La Thanh Yên rất trân trọng. Thân thể tử tử mềm nhẹ, nóng bỏng, thoải mái dựa vào ngực của hãn. Bởi vì đang hư nhược cho nên Triệu Tử Văn cũng không có phản ứng gì, sau một hồi bối rồi, hãn ngáp một cái rồi ngủ thật say. Một thời gian sau, Triệu Tử Văn đang mơ màng ngủ thì tỉnh lại, hãn sờ xung quanh một cái thì thấy trước ngực mình trống rỗng. Hãn vội vàng mở mắt ra thì thấy chỉ có chăn không, ở đây chỉ còn lại mình hãn. - Tử tử. Triệu Tử Văn gọi một tiếng. Thân thể hãn đã tốt hơn nên có thể đi xuống giường được, thế nhưng ở trong phòng lẫn ngoài phòng đều không có bóng hình của La Thanh Yên. Nghĩ đến lời nói ngày hôm qua, Triệu Tử Văn liền cười khổ:

- Đáng lẽ ta phải sớm biết rằng sáng nay tử tử sẽ lập tức rời đi.

Hắn than khê một tiếng, nhìn về phía khoảng không gian xa xa, lẩm bẫm nói:

- Tỷ tỷ, hy vọng một năm sau chúng ta có thể theo ước định mà tương kiến một lần nữa.

Sau vài ngày nghỉ ngơi ở trong gian nhà tranh, thương thế của Triệu Tử Văn đã hồi phục năm phần, leo núi lúc này đã không còn vấn đề với hắn. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho La Thanh Yên quyết định rời đi vào buổi sáng. Khoảng một thời thần sau, Triệu Tử Văn cuối cùng cũng trờ lên ngọn núi. Đi tới trước cửa hoàng thành thì thấy bóng người qua lại tấp nập, đã không còn vẻ quạnh quẽ lúc chiến loạn. Nhìn cửa thành quen thuộc, Triệu Tử Văn biết rằng chuyện sắp tới phải gặp chính là đối phó với quân Hung Nô. Sau khi giải quyết xong kỳ quân Hung nô thì mới có thể.... sống một cuộc sống yên ổn. Thế cục gần đây của Hung Nô hắn vẫn chưa hiểu rõ. Thừa dịp Đại Kinh loạn lạc, bọn chúng đã quyết định xuôi Nam. Biết Hung Nô đã bắt đầu tiến đánh Đại Kinh, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy hơi lo lắng, không tìm được gia tăng cước bộ.

- Triệu tướng quân.

Một binh lính thủ thành đột nhiên kêu lên, bọn họ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc này thì ngạc nhiên kinh ngạc gọi. Triệu Tử Văn đã mất tích hơn một tháng, tất cả sau khi nhìn thấy đúng là hắn thì đều đồng thanh kêu lên:

- Đúng là Triệu tướng quân.

Toàn bộ tướng sĩ trên cửa thành đều đi xuống trước mặt Triệu tướng quân, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, tất cả cung kính cất tiếng:

- Triệu tướng quân.

- Ừ.

Triệu Tử Văn khê gật đầu, sau đó từ từ nói:

- Chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa, ta muốn hồi phủ.

Thấy sắc mặt Triệu tướng quân hơi tái nhợt, quả nhiên là đang bị thương. Chúng tướng sĩ không dám chậm trễ liền gọi một chiếc xe ngựa tới.

- Ai thế?

Một số người chưa gặp qua Triệu Tử Văn, nhìn thấy binh lính giữ thành cung kính như thế thì không tìm được kỳ quái hỏi. Dân chúng trong thành

đang nghi hoặc thì Triệu Tử Văn đã lên xe ngựa ra tới đường, sau đó nhanh chóng trở về phủ tế tướng. Các mã phu xuống ngựa, vén rèm lên nói:

- Triệu tướng quân, đến rồi.

Triệu Tử Văn xuống xe ngựa. Đi ra khỏi ngoài phủ chính là một thân ảnh xinh đẹp, nàng lao thẳng về phía hắn.

- Tướng công.

Nữ tử này hung hãn đánh vào người Triệu Tử Văn, nghẹn ngào nói:

- Thiếp còn tưởng chàng không cần Lãng nhi.

Nhìn tiểu ny tử này, Triệu Tử Văn nở ra một nụ cười hạnh phúc. Hắn vuốt vuốt mái tóc của nàng, giận dữ nói:

- Nha đầu, nàng sao lại ra ngoài này, như thế sẽ không tốt cho hài nhi.

Thấy vẻ mặt của tướng công, Lãng nhi dịu dàng nói:

- Tướng công, từ nay về sau Lãng nhi sẽ không thế nữa.

- Đại ca.

Lại hai thân ảnh xinh đẹp nữa lao tới, chính là Lý tài nữ và Bảo nhi. Nước mắt bọn họ như mưa, vô cùng đáng thương. Trong lòng Triệu Tử Văn rất cảm động, hắn buông Lãng nhi ra, đồng thời ôm lấy hai cô gái động lòng người này. Bảo nhi thanh tú dịu dàng, động lòng người, nước mắt ứa ra khiến cho Triệu Tử Văn càng thương yêu, ôm chặt nàng hơn nữa. Cảnh đó không xa chính là Tô Uyển Nhu và Đại tiểu thư. Tính tình của bọn họ ôn trọng, không kích động xông tới như các tiểu ny tử này. Tuy nhiên toàn thân hai nàng vẫn run nhè nhẹ, nước mắt lưng tròng, xem ra bọn họ cố gắng lắm mới tìm được.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 402

Hung Nô Xuôi Nam

Chà, ta muốn uống canh hạt sen.

Triệu Tử Văn liếm môi khô... nhìn Bảo nhi thẹn thùng nói. Thấy khuôn mặt đại ca hơi tái nhợt, nàng chắc rằng cuộc sống gần đây của đại ca đã phải chịu nhiều khổ cực cho nên khẽ gật đầu:

- Đại ca, muội đi làm ngay cho huynh đây.

Nói xong nàng vội vàng bước nhanh xuống bếp.

- Đại ca, huynh muốn ăn gì, muội cùng với Bảo nhi đi làm cho huynh.

Lý tài nữ nhấp nháy đôi mắt đầy nước mắt, nhẹ nhàng nói. Triệu Tử Văn khẽ vuốt ve đôi mắt sưng đỏ của Lý tài nữ rồi cười nói:

- Bây giờ ta chỉ muốn uống canh hạt sen, muội đi phụ với Bảo nhi đi.

Bảo nhi đang có thai, có một người giúp đỡ vẫn tốt hơn, Lý tài nữ quả nhiên là người tinh tế. Lý tài nữ vô cùng thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, đi theo Bảo nhi vào trong nhà bếp. Triệu Tử Văn từ từ đi theo sau hai người Đại tiểu thư và Tô Uyển Nhi, hẩn nở ra một nụ cười xấu xa:

- Thời gian này có nhớ ta không?

- Bại hoại!

Nước mắt đại tiểu thư cuồn cuồn rơi xuống, nàng lao vào trong người hẩn, đánh vào bộ ngực của hẩn:

- Chàng đột nhiên mất tích, tra tấn thiếp, thiếp hận chàng chết đi được.

Cách biểu lộ cảm xúc của Đại tiểu thư không giống người khác, nước mắt nàng rơi xuống như mưa. Triệu Tử Văn cười lớn một tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Đại tiểu thư, hận không thể cắn một cái. Tô Uyển Nhi cuối cùng cũng không kìm được, đến gần hẩn khẽ nói:

- Tử Văn, thiệp rất nhớ chàng.

Ôm lấy thân hình thon thả của Tô Uyển Nhu, cảm thụ được cơ thể đầy đặn của nàng, tinh thần Triệu Tử Văn khẽ rung động:

- Ta cũng nhớ nàng.

Gò má Tô Uyển Nhu hơi ửng đỏ, khuôn mặt thành thực vũ mị động lòng người hiện ra. Từ Quý Môn quan trở lại bây giờ Triệu Tử Văn cảm nhận được tình cảm nồng đậm của hai hồng nhan tri kỷ thì trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Hắn không có mong muốn gì lớn, chỉ cần lấy được các nàng, cùng các nàng trải qua cuộc sống hạnh phúc là đã mãn nguyện.

- Tử Văn, có phải chàng bị thương không?

Tô Uyển Nhu thấy hô hấp của Triệu Tử Văn có vẻ hơi dồn dập thì đưa bàn tay nhỏ bé đặt lên trên mạch của hắn. Một lúc sau, lông mày của nàng khẽ nhăn lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng:

- Tử Văn, mạch chàng rất yếu, tại sao lại bị trọng thương nặng như vậy?

Lời nói này vừa thốt ra, khuôn mặt Đại tiểu thư đã có ánh lệ nơi hốc mắt, nàng vô cùng lo lắng nói:

- Tử Văn, thiệp mời ngự y đến xem sao.

Tiểu ny tử Lăng nhi quên mất câu mà Triệu Tử Văn vừa nói, vội vàng chạy tới bên cạnh hắn run run:

- Tướng công, sư phụ có làm sao không, chàng làm sao mà bị thương?

- Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, an dưỡng vài ngày sẽ hết.

Hắn vốn định yên tĩnh thêm mấy ngày nữa nên cũng không muốn náo động cho kinh thành biết. Sau khi đã khỏe mạnh rồi mới lo liệu mọi chuyện.

- Tại sao không thấy Hạ Bình cùng với Mộ Phi?

Thấy dáng vẻ đau khổ của chúng nữ, Triệu Tử Văn vội vàng nói qua chuyện khác. Với y thuật của Tô Uyển Nhu thì cũng không cần mời ngự y, nàng hướng về phía Triệu Tử Văn nói:

- Hạ Bình mấy ngày hôm nay bị sốt cao không dứt, Mộ Phi hiện đang chăm sóc muội ấy.

Sốt cao không dứt ư? Tiểu nha đầu này thật đáng thương! Triệu Tử Văn nghĩ tới Hạ Bình đã mất đi phụ thân, người có thể khiến nàng dựa vào duy

nhất trên thế gian này chỉ còn lại là mình, mình lại đi liền cả tháng, nàng không bị bệnh mới là chuyện lạ. Triệu Tử Văn cảm thấy lo lắng, vội vàng đi tới khuê phòng của Hạ Bình. Thấy Triệu Tử Văn lo lắng đến nỗi không để ý tới thương thế, chúng nữ Lăng nhi cũng vội vàng đi theo sau hẳn, chỉ có Tô Uyển Nhu là quay về chỗ Thái sư phó để lấy linh dược trị thương.

- Tướng công, người đi chậm một chút.

Sợ rằng thân thể tướng công gặp chuyện gì, Dư Tử Lăng vội kêu lên. Triệu Tử Văn dừng bước lại, hẳn nhìn Lăng nhi đuổi theo phía sau thì trong lòng vừa bực mình lại vừa buồn cười. Tiểu nha đầu này vẫn luôn liều lĩnh như vậy. Có lẽ bởi vì Lăng nhi mới mười chín tuổi, vẫn chưa chính chắn nên Triệu Tử Văn cũng không trách cứ, hẳn dẫn Lăng nhi đi vào trong khuê phòng của Hạ Bình. Trên đường đi, đột nhiên Lăng nhi hỏi:

- Tướng công, có phải Sở Thăng đánh chàng bị thương không?

Đánh bị thương ư? Triệu Tử Văn thiếu chút nữa thì chết ở trong tay hẳn nên khẽ gạt đầu. Hẳn cảm thấy vẻ tức giận ở trong mắt Lăng nhi thì an ủi nàng:

- Tuy ta bị hẳn đánh bị thương nhưng sau đó ta đã liên thủ với sư phụ giết chết hẳn.

- Đáng chết!

Đôi mắt xinh đẹp của Lăng nhi hiện ra một vẻ sát ý lạnh lùng, hoàn toàn không giống như một người sắp làm mẹ. Nàng oán hận nói khiến cho Hạ Vũ Tình ở bên cạnh cảm thấy hơi kinh ngạc. Thấy Lăng Nhi vẫn còn vẻ hung hãn như trước, Triệu Tử Văn cảm thấy hơi dở khóc dở cười. Tử Lăng ý thức được vừa rồi mình có hơi thất thố, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhỏ nhẹ nói:

- Tướng công, sư phụ không trở về cùng chàng sao?

Triệu Tử Văn nghe nàng nói thì buồn bã, hơi chột dạ nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói:

- À, có theo ta từ Đào hoa cốc trở về. La các chủ đột ngột bỏ đi không biết đến chỗ nào, ta cũng không đoán được.

- Vậy à, tại sao sư phụ không đến tìm muội nhi?

Hai bờ má Lăng nhi phồng lên, quả nhiên có một chút bất mãn.

- Tử Văn, huynh...

Hạ Vũ Tình ở bên cạnh này giờ vẫn im lặng không nói gì, đột nhiên cất tiếng. Dường như hiểu Hạ Vũ Tình định nói điều gì, khuôn mặt Dư Tử Lăng khẽ cúi xuống. Thấy dáng vẻ lo lắng của hai vị tiểu thư, biết là có chuyện không tốt xảy ra, Triệu Tử Văn liền hỏi thử:

- Hung Nô và Đại Kinh đã khai chiến ư?

Hạ Vũ Tình gật đầu:

- Một tháng trước, Hung Nô đã xuôi nam, công phá một số tòa thành, thế tới rất hung hãn. Phụ thân đã suất lĩnh binh mã ngăn cản nhưng vô lực, lúc này bọn chúng đã chiếm được hai thành trì.

Hạ Vũ Tình nói đến đây sợ ảnh hưởng đến thương thế của hãn nên dừng lại. Trường thành hùng vĩ đã hoàn thành một nửa ở phương bắc, chỉ còn thiếu một chút nữa sẽ xây dựng hoàn thành để cản bước tiến của quân Hung Nô. Hung Nô dường như cũng hiểu rõ điều này cho nên trong vòng một tháng liền xuôi nam, đem những trường thành sắp xây hủy diệt toàn bộ với lòng dạ muốn chiếm đoạt cả Trung Nguyên. Công trình to lớn này do Triệu Tử Văn khởi xướng, hãn làm sao không hiểu tầm quan trọng của nó với Đại Kinh. Thành vong thì quốc vong, trường thành chỉ còn có hai tòa cuối cùng, như vậy nghiêm nhiên Đại Kinh cũng sắp bị thiết kỵ Hung Nô tiêu diệt. Lúc này, Triệu Tử Văn tuy có một đoàn kỵ binh tinh nhuệ nhưng mà chỉ có hai nghìn binh mã, làm sao địch lại hàng vạn thiết kỵ Hung Nô? Bây giờ muốn phát triển số lượng kỵ binh thì vẫn còn lâu mới đủ, xem ra Đại Kinh lúc này đã tràn ngập nguy cơ. Thấy tướng công chau mày, ánh mắt Dư Tử Lăng trở nên phức tạp. Nàng biết rõ chiến trường khốc liệt, tướng quân ra đi sẽ gặp phải nguy hiểm. Thế nhưng hy vọng của Đại Kinh hôm nay dường như chỉ có thể dựa vào mình Triệu Tử Văn mà thôi.

- Tướng công, Lăng nhi không muốn chàng đi.

Nữ nhân ai mà chẳng ích kỷ, Dư Tử Lăng ghen ngào nói. Triệu Tử Văn cười cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Lăng nhi.

- Đây là trách nhiệm của tướng công, ta phải đi.

Thân thể Hạ Vũ Tình khẽ run lên, hai tay nàng nắm chặt vai Triệu Tử Văn:

- Tử Văn, thiếp sẽ mãi mãi chờ chàng, nếu chàng chết trận nơi sa trường, thiếp cũng không sống một mình.

Khóe mũi Triệu Tử Văn đau xót, hấn nhìn Đại tiểu thư bình thường lạnh lùng này, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng rồi cười nói:

- Ta sẽ trở lại, ta khi dễ Đại tiểu thư vẫn chưa đủ mà.

Đôi mắt biếc của Hạ Vũ Tình hơi có ánh lệ, trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào, nàng hờn dỗi một tiếng:

- Vô lại.

- Tướng công, thiếp cũng vĩnh viễn chờ chàng.

Lãng nhi cũng không hề yếu thế nói theo:

- Còn có con của chúng ta nữa.

Dưới ánh mặt trời, bụng của nàng khê nhô lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãng nhi tràn đầy mẫu tính. Triệu Tử Văn khê gật đầu rồi không nói thêm gì nữa. Trong lòng hấn thầm nghĩ, với thế cục của Đại Kinh lúc này thì xem ra mình phải ra chiến trường. Vừa nghĩ, chân hấn vừa bước tới khuê phòng Hạ Bình. Hấn khê đẩy cửa phòng ra, lúc này đập vào mắt hấn là một nữ tử đang sưởi ấm bên lò than. Đôi mắt nàng sáng như sao, hai đầu lông mày hiện ra một vẻ đầy vũ mị. Ánh sáng của chậu than soi rõ khuôn mặt nàng hiện lên một vẻ diễm lệ, động lòng người khôn tả. Nghe thấy tiếng động ngoài cửa, nữ tử này vô thức ngoảnh đầu lại. Khi nhìn thấy dáng vẻ của nam nhân quen thuộc kia, nàng hơi sững sờ một lúc, sau đó vừa mừng vừa sợ lao tới bên cạnh hấn. Toàn thân nàng nhào vào lòng hấn, gò má hơi ửng đỏ. Triệu Tử Văn cảm thấy một luồng khí ấm áp, hấn nghiêm mặt nói:

- Mộ Phi, Hạ Bình sao rồi?

Lông mày Lương Mộ Phi hấn lại, nàng hừ một tiếng nói:

- Trong lòng chàng chỉ có Hạ Bình sao?

Triệu Tử Văn nghe vậy thì hơi kinh ngạc, xem ra nữ tử này đã ăn dấm chua.

- Chàng có biết không? Chàng bật tin nhiều ngày như vậy khiến cho thiếp rất lo lắng.

Lương Mộ Phi thay đổi hấn tính tình thường ngày, ghen ngào nói. Nhìn lệ quang trong mắt Mộ Phi, Triệu Tử Văn sốt ruột muốn biết tình hình của

Hạ Bình cho nên ôm chặt lấy nàng, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, đây không phải là ta lo cho bệnh tình của Hạ Bình sao, đợi đến khi...

Câu nói phía sau Triệu Tử Văn dùng một thanh âm vô cùng thấp thốt lên. Nhận thấy ánh mắt khác thường của Lăng nhi và Hạ Vũ Tình, khuôn mặt Lương Mộ Phi hơi ửng đỏ, lông mày nhăn lại, xuyên ý vũ mị vô cùng. Sau khi thu phục được Lương Mộ Phi, Triệu Tử Văn đi tới giường nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hạ Bình. Hắn hơi đau lòng khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu này.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 403

Ấm Áp

Tử Văn, lúc hôn mê Hạ Bình vẫn gọi tên của chàng.

Lương Mộ Phi khẽ nói.

Triệu Tử Văn vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hạ Bình, hãnh hiếu nỗi khổ của tiểu nha đầu này. Là một công chúa Đại Kinh vậy mà lại phải làm một tiểu nha hoàn trong Hạ Phủ, hơn nữa lại còn mất đi thân nhân, cô đơn một mình.

Thấy dáng vẻ tiều tụy của Hạ Bình, trong lòng Triệu Tử Văn thầm hạ quyết định. Tuy không cách nào tìm lại thân phận công chúa của nàng nhưng sau này có thể cưới hỏi nàng đàng hoàng, cả đời chiếu cố nàng thật tốt để không ai khi dễ nàng.

Dư Tử Lăng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Triệu Tử Văn đau lòng nói:

- Tướng công, chàng mới trở về hãy đi nghỉ trước đi, Hạ Bình để chúng thiệp chăm sóc cho.

Giờ phút này, ngoài cửa đột nhiên hiện ra hai thân ảnh xinh đẹp. Lý Dịch An bưng bát canh hạt sen còn Bảo nhi theo sát sau lưng nàng. Khuôn mặt Bảo nhi thanh tú động lòng người, dáng vẻ vô cùng đáng yêu dịu dàng.

- Đại ca, mau đến uống canh hạt sen đi!

Khuôn mặt Bảo nhi nở ra một nụ cười má lúm đồng tiền. Cả ngày lo lắng an nguy của đại ca, hôm nay thấy đại ca an toàn trở về, bây giờ Bảo nhi cười vô cùng ngọt ngào.

Nhìn tiểu ny tử này trong lòng Triệu Tử Văn liền cảm thấy ấm áp. Hãnh hiếu lấy chén canh trong tay An nhi, kéo Bảo nhi lại gần:

- Bảo nhi, thời tiết lạnh như vậy, muội uống trước đi.

Khuôn mặt Bảo nhi trở nên đỏ bừng, nàng lắc lắc đầu nói:

- Đại ca, huynh đi đường về chắc rất lạnh, huynh uống trước đi.

Không đợi cho Bảo nhi kịp trốn, Triệu Tử Văn đã ôm nàng vào trong ngực, nghiêm mặt nói:

- Mọii đang có mang, không uống làm sao ấm người được?

Đối với đại ca bá đạo này, trong lòng Bảo nhi vừa thẹn vừa mừng. Nàng thấy không lay chuyển được hẳn liền há miệng nhỏ nhắn ra, ngay sau đó Triệu Tử Văn liền nuốt một muống canh hạt sen vào miệng nàng.

Thấy dáng vẻ thân mật của hai người, các tiểu thư ở đây liền cảm thấy ghen tị, nhất là Dư Tử Lăng. Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn ra, trong lòng thầm nghĩ, tướng công thật bất công, chẳng lẽ không phải ta cũng đang có mang hay sao?

Thấy dáng vẻ tức giận của Lăng nhi, Triệu Tử Văn cười ha hả:

- Lăng nhi, mọii xem vẻ mặt của mọii kìa!

Nghe thấy tướng công nói như vậy, gò má Dư Tử Lăng khẽ ửng đỏ lên, nàng thẹn thùng quay đầu đi. Đột nhiên mùi thơm hạt sen bay vào mũi, nàng quay đầu lại thì thấy chiếc tướng công đã đưa chiếc thìa tới gần mặt mình, cười hì hì nhìn nàng. Dư Tử Lăng vừa thẹn vừa mừng, một thìa hạt sen đã được nuốt vào trong miệng nàng.

Triệu Tử Văn không hề xem nhẹ bất kỳ vị tiểu thư nào, mỗi người một thìa khiến cho các tiểu thư cảm thấy chóng mặt. Căn phòng bỗng tràn đầy hương thơm, vô cùng tiêu dao.

Ở bên ngoài đột nhiên mưa tí tách, thời tiết trở nên càng ngày càng lạnh. Trong căn phòng nhỏ, lò than tỏa nhiệt khiến cho căn phòng trở nên ấm áp. Hạ Bình ngủ ngon trước khung cảnh ấy.

Triệu Tử Văn đem Bảo nhi ôm vào trong lòng ngực. Hẳn ngồi ở trên chiếc ghế cạnh lò than, khẽ vuốt ve bụng của nàng, một cảm giác huyết mạch tương lân dâng lên khiến cho lòng hẳn rất an tâm, rất ấm áp.

Có lẽ tại vì khi hẳn tới thế giới lạ lẫm này Bảo nhi chính là người vẫn luôn theo hẳn, đến bây giờ tình cảm của hai người đã nở hoa kết trái cho nên Triệu Tử Văn đối với cốt nhục trong bụng nàng có một cảm tình đặc biệt.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to của đại ca, Bảo nhi vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa hạnh phúc. Nàng khẽ nhìn bụng mình, đây chính là kết tinh tình yêu giữa đại ca và mình, mình phải bảo vệ cho tốt.

Các vị tiểu thư hâm mộ nhìn Triệu Tử Văn vuốt ve bụng Bảo nhi. Tuy nhiên vẻ mặt của bọn họ lại không hề có vẻ ghen ghét, bởi vì bọn họ đều biết, cho dù Tử Văn có là một tiểu thư đồng vô danh, Bảo nhi cũng vẫn sẽ ở bên cạnh hẳn, tình cảm này không ai có thể thay thế được.

- Bảo nhi, muội nói xem đây là nam hài tử hay là nữ hài tử.

Sau khi đã ăn sạch bát canh hạt sen, Triệu Tử Văn cười nói.

Khuôn mặt Bảo nhi ửng hồng lên, nàng khẽ nói:

- Đại ca thích nam hài hay nữ hài?

Kỳ thật, trong lòng Bảo nhi hy vọng là nam hài. Tất cả nữ tử ai cũng mong muốn nhà của mình có thể khai chi tán diệp, chỉ là Bảo nhi cũng biết rằng tướng công của mình không phải là người trọng nam khinh nữ.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Chỉ cần Bảo nhi sinh hài tử, bất luận là nam hay nữ ta cũng yêu mến.

Nói thật dễ nghe, ở đời ai không thích nam hài chứ? Đại tiểu thư không tin hừ thầm một tiếng.

Thấy thần sắc của đại tiểu thư như vậy, Triệu Tử Văn không kìm được trêu đùa:

- Vũ Tình, nếu như nàng là Bảo nhi nàng thích sinh nam hài tử hay nữ hài tử?

- Đương nhiên là...

Hạ Vũ Tình thiếu chút nữa thì nói thẳng ra khỏi miệng, thế nhưng nàng sợ tên bại hoại này có mưu kế gì cho nên mỉm cười:

- Đương nhiên là nam hài.

- Hóa ra đại tiểu thư yêu mến nam hài.

Triệu Tử Văn than khẽ nói:

- Ta lại định đang chuẩn bị cho Đại tiểu thư sinh một nam một nữ.

Đại tiểu thư xấu hổ dẫm mạnh chân nói:

- Ai nói là thiếp không thích nữ hài!

Nếu như tương lai có thể sinh một nam một nữ cho tướng công thì chuyện này ai mà không hy vọng? Khuôn mặt Đại tiểu thư đỏ bừng, cố gắng phản bác, xấu hổ thốt ra những lời này.

Chúng nữ nhìn thấy Đại tiểu thư xấu hổ và giận dữ thì cười khúc khích ra tiếng. Đại tiểu thư lúc này đã rất xấu hổ, oán hận nắm lấy người Triệu Tử Văn. Trong mắt các vị tiểu thư lúc này đều tràn đầy chờ mong, hy vọng có thể trở về Hàng Châu phò chồng dạy con, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Thấy ánh mắt của chúng nữ, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy tức giận. Hung Nô đáng chết, tại sao lại gây nhiều phiền toái như vậy chứ?

Chúng tiểu thư vây quanh lò than mà ngồi, cảm thụ khoảnh khắc ấm áp này. Tuy ngoài trời thời tiết giá lạnh nhưng trong phòng ấm áp khôn tả.

- Các muội đang cười gì vậy?

Một dáng người thướt tha từ ngoài phòng tiến vào. Tô Uyển Nhu khẽ cười nói.

- Tô tử tử, thuốc chữa thương mang đến rồi sao?

Hạ Vũ Tình không muốn bị chúng nữ trêu chọc nữa cho nên vội vàng khẽ nắm lấy tay Tô Uyển Nhu. Cử động này khiến cho nàng thoát khỏi tình huống xấu hổ nhưng lại làm nàng dẫu đầu lòi đuôi.

Tô Uyển Nhu là một người thông minh, nhìn thấy ẩn ý trong đó liền cười giảo hoạt:

- Đều đã mang đến.

- Đáng ghét, Tô tử tử, tử cũng khi dễ muội.

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình ửng đỏ.

Triệu Tử Văn mất tích hơn một tháng khiến cho chư vị tiểu thư “đồng bệnh tương liên”. Bọn họ đã sớm trở thành tử muội tốt với nhau.

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 404

Mưa Mùa Đông

Tô Uyển Nhu mím môi cười, nàng cũng không quên chính sự, hướng về phía Triệu Tử Văn nói:

- Để thiếp xem thương thế của chàng một chút.
- Ở đây dường như không tiện thì phải.

Triệu Tử Văn cất tiếng nói.

Hạ Vũ Tình mới rồi bị người ta chế cười, nghe được lời nói của hãn liên giận dữ nói:

- Còn giả bộ nữa.

Nhớ lại thời kỳ ở Hạ phủ, hai người dường như vẫn hay cãi nhau như thế này. Triệu Tử Văn cười nói:

- Thiếu chút nữa ta quên mất, Đại tiểu thư đã nhìn thấy toàn thân của ta rồi.

- Chàng...

Hạ Vũ Tình không ngờ rằng hãn lại nói ra những chuyện khó xử nơi khuê phòng như vậy. Khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, chiếc cổ thon dài khẽ phớt một màu phấn hồng, nàng xấu hổ dậm chân nói:

- Đăng đồ tử.

Lúc này, chư vị tiểu thư nghe thấy vậy sắc mặt cũng đỏ bừng, trong lòng thầm mắng, tướng công chỉ biết khi dễ người khác.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Uyển Nhu khẽ ửng đỏ lên. Nếu như để Triệu Tử Văn náo động như vậy không chừng sẽ làm ảnh hưởng đến thương thế của hãn, nàng nghiêm mặt nói:

- Tử Văn, thương thế quan trọng, hay là để thiếp giúp chàng cởi bỏ quần áo.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Tô tiểu muội, Triệu Tử Văn không dám đùa giỡn nữa. Hắn để mặc nàng cởi bỏ quần áo của mình, một bộ ngực trần chốc lộ ra.

Các vị tiểu thư đỏ ửng cả mặt, mọi người đều vây quanh nhìn xem Triệu Tử Văn bị thương trên người ở chỗ nào. Vết sẹo dài do kiếm lưu lại trên lồng ngực đập vào mắt các vị tiểu thư khiến cho các nàng không kìm được bưng miệng nhỏ nhắn lại, vô cùng kinh hãi. Trong mắt của các nàng hơi có ánh lệ, toàn thân run rẩy không thôi.

- Đại ca.
- Tử Văn.
- Tướng công.

Các vị tiểu thư ghen ngào khẽ gọi. Vết sẹo dài này tựa như là một nhát dao đâm vào trong tim họ vậy, trong khoảnh khắc hô hấp của mọi người trở nên khó khăn.

Thấy dáng vẻ thương tâm của các vị tiểu thư, Triệu Tử Văn vô cùng cảm động, hắn nhếch miệng cười nói:

- Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, không đáng gì đâu.
- Tử Văn, chàng có biết rằng miệng vết thương này có thể lấy đi tính mạng của bất kỳ kẻ nào không?

Tô Uyển Nhu cho dù tính tình ôn trọng nhưng lúc này cũng ửng đỏ cả hai mắt, ghen ngào nói. Nhìn thấy miệng vết thương, trong lòng nàng cảm thấy kỳ quái, không biết ai mà lại có y thuật cao minh như vậy, bảo vệ được tính mạng cho Triệu Tử Văn.

Trên người Triệu Tử Văn có vô số vết sẹo. Những vết sẹo này đã chứng minh rằng địa vị ngày hôm nay hắn có được hoàn toàn là do nỗ lực và liều mạng mà nên chứ không phải là may mắn nhất thời.

Trong các vị tiểu thư thì Dư Tử Lăng khóc thương tâm nhất bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một vết sẹo dài như vậy. Lúc trước ở Hàng Châu nàng đâm một dao lên người tướng công, từ đó đã nảy sinh tình cảm với hắn. Bây giờ ngẫm lại bất chợt nàng ứa nước mắt ra.

- Ngốc nha đâu, khóc cái gì chứ, tướng công không phải là vẫn đang khỏe mạnh hay sao?

Có lẽ hiểu được cảm xúc của Lăng nhìn cho nên Triệu Tử Văn cười cười vuốt ve bụng của nàng, an ủi nói.

- Vâng.

Cảm nhận được nhịp tim đập ở giữa bụng của mình, một cảm giác huyết mạch tương lân dâng lên trong người nàng. Dư Tử Lăng gật đầu cười, lập tức lau nước mắt đi.

Tô Uyển Nhu sợ rằng miệng vết thương sẽ để lại bệnh căn gì cho nên vội vàng kiểm tra. Chư vị tiểu thư không dám nói lời nào, lẳng lặng nhìn Triệu Tử Văn. Sau khoảng thời gian một chén trà, Tô Uyển Nhu thở phào một hơi:

- Thân thể Tử Văn không có gì trở ngại, chỉ hơi bị suy yếu mà thôi, điều dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại.

Nàng đổi giọng, ánh mắt lộ ra vẻ kính nể:

- Không biết vị tiên sinh chữa bệnh cho chàng là ai, y thuật của người này thật là thần kỳ.

Đôi mắt xinh đẹp của Dư Tử Lăng đột nhiên sáng lên, nàng nhìn Triệu Tử Văn hỏi:

- Tướng công, sư phụ có làm sao không?

Triệu Tử Văn gật nhẹ đầu:

- Cũng chỉ có La các chủ thần bí mới có bản lĩnh này.

- Hóa ra là các chủ Vong Phu Các.

Tô Uyển Nhu lập tức bừng tỉnh. Sau khi kiểm tra nàng liền mặc quần áo lại cho Triệu Tử Văn, sợ rằng hấn gặp lạnh sẽ nhiễm phong hàn.

- Đại ca, để Bảo Nhi đi làm cho huynh bát canh gà sâm.

Bảo Nhi khẩn trương lên, nhẹ nhàng nói.

Bảo Nhi đang mang thai, vội vàng đi ra ngoài cũng không hay cho nên Lương Mộ Phi vội gọi theo:

- Bảo Nhi muội muội, canh gà sâm để ta nấu cho, muội cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.

Biết hảo ý của Mộ Phi tử tử cho nên Bảo Nhi cũng không từ chối. Dù sao thì tương lai của tiểu bảo cũng rất là quan trọng, nàng nhìn về phía đại ca nói:

- Đại ca, mấy ngày nay huynh cứ nghỉ ngơi thật tốt ở nhà đi.

Triệu Tử Văn tính rằng sau khi dưỡng sức ở nhà vài ngày là sẽ lên phía Bắc. Tuy rằng Hung Nô đã xuôi Nam, tình thế gấp gáp, nhưng nếu như mình lập tức ra chiến trường thì chỉ sợ lúc đó chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

- Ủ, mấy ngày nay ta ở nhà với các nàng.

Triệu Tử Văn chân thành nói. Ở thành Hàm Đan, trong khoảng thời gian ngắn này đã nổ ra rất nhiều chuyện, nếu như mình đi ngay thì quả là không đúng với các nàng.

Biết rằng Triệu Tử Văn nhất định sẽ lên phía Bắc nhưng vẫn có thể ở lại làm bạn với các nàng vài ngày cho nên các chúng nữ đều nở ra một nụ cười vui mừng.

Lò than trong gian phòng nhỏ tỏa ra từng làn hơi ấm áp. Triệu Tử Văn ở giữa các hồng nhan tri kỷ thì có một cảm giác thật là ôn nhu, cả nhà có thể đoàn viên được như vậy thật là quá tốt. Triệu Tử Văn vô cùng quý trọng giờ phút này, hăn sờ đông sờ tây một hồi, mặt mày lộ ra vẻ vô cùng hớn hờ.

Mặc dù hăn có ý muốn là được ngủ cùng chúng nữ trên một cái giường lớn thế nhưng chỉ sợ một số vị tiểu thư lại không đồng ý. Quan trọng hơn, với tình huống hiện tại sợ rằng Triệu Tử Văn ứng phó không nổi.

- Triệu tiểu ca, người ở bên trong sao?

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên ở ngoài căn phòng nhỏ ấm áp.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tô Uyển Nhu là người thứ nhất có phản ứng, nàng dịu dàng nói:

- Gia gia.

Thế nhưng, giờ phút này Triệu Tử Văn lại đang đặt bàn tay lên bộ ngực sữa của nàng.

To, thật là quá to. Triệu Tử Văn cảm nhận được cảm giác mềm mại truyền từ đó lên, hơn nữa còn không thể dùng một bàn tay nắm được. Bộ ngực của nàng xem ra còn to hơn cả đại tiểu thư vài phần, thật là tuyệt vời khôn tả.

Nghe thấy thanh âm của gia gia mình ở bên ngoài mà Triệu Tử Văn vẫn không ngừng làm chuyện xấu, một cảm giác tê dại xông lên Tô Uyển Nhu. Khuôn mặt nàng trở nên ửng hồng, nàng khẽ nói:

- Tử Văn, gia gia đang gọi chàng.

Đang ở trong cơn say, Triệu Tử Văn liền bừng tỉnh lại. Ở ngoài Tô lão đầu đang gọi, vậy thì bất đắc dĩ đành phải buông bộ ngực lớn của Tô Uyển Nhu ra. Trong lòng hấn đầy bực mình, Tô lão đầu này, đến thật không đúng lúc.

- Triệu tiểu ca phải không?

Tô Thức thăm dò, đồng thời tiếng bước chân cũng gần đến, xem ra Tô Thức đang định đẩy cửa vào.

Đang đùa giỡn cháu gái người ta. Triệu Tử Văn cho dù có da mặt rất dày cũng không thể tiếp tục. Hấn phúi phúi bụi trên người, từ từ đi ra ngoài.

Hạ Vũ Tình vội vàng đi theo hấn, nắm lấy cánh tay hấn rồi đi ra. Bảo Nhi và Lăng Nhi đang có thai, Lương Mộ Phi phải chiếu cố cho Hạ Bình. Cho nên nhiệm vụ diu đỡ Triệu Tử Văn ra ngoài đương nhiên thuộc về Đại tiểu thư và Tô Uyển Nhu hai người.

Cửa phòng khẽ đẩy ra, lập tức gió lạnh tràn vào khiến cho hấn run rẩy cả người. Đại tiểu thư thấy vậy thì tiến lên trước mặt Triệu Tử Văn, dùng thân hình mảnh mai của mình che gió cho hấn.

Tuy Triệu Tử Văn vẫn chưa yếu ớt đến nỗi không chịu đựng được nhưng hành động của Đại tiểu thư khiến trong lòng hấn vô cùng cảm động. Hấn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Đại tiểu thư rồi đi ra ngoài.

Thân thể Hạ Vũ Tình khẽ run lên, sau đó nàng nở ra một nụ cười, bàn tay nắm chặt tay Triệu Tử Văn hơn nữa, giống như là sợ hấn chạy trốn mất vậy.

Tô thái sư nhìn hai người đi ra thì cảm thấy ngạc nhiên, ông xoa bàn tay đã lạnh cóng cười nói:

- Triệu tiểu ca, cuối cùng tiểu ca cũng chịu ra.

Trong mắt Tô Thức tràn đầy vẻ sùng kính. Tuy Hạng Tử Hiên giam lỏng ông ở hoàng thành thế nhưng mọi chuyện phát sinh ở Tỉnh Tâm điện ông đều đã biết hết. Đối với việc Triệu tướng quân lấy một địch hai, đánh bại cả An vương cùng với Hạng Tử Hiên, mưu trí này khiến ông vô cùng bội phục.

Nhìn Tô Thái sư đang đứng ở cửa, Triệu Tử Văn khẽ cười một tiếng:

- Tô thái sư, sao ông không đi thẳng vào trong, quan hệ của hai ta lúc này đã đâu còn như trước nữa.

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu khẽ ửng đỏ, nàng cúi đầu xuống lộ ra một vẻ như một tiểu thê tử yêu kiều. Tô Thái Sư cười ha hả, trong lòng thầm nghĩ, với quan hệ của mình với tiểu tử này bây giờ còn khách khí cái rắm gì nữa. Lúc này đáng lẽ mình phải đẩy mạnh cửa đi vào mới đúng.

- Ha ha.

Tô thái sư cười ha hả hai tiếng, sau đó nghiêm túc nói:

- Triệu tiểu ca, một tháng nay cậu không có tin tức khiến cho lão phu rất lo lắng. May mà cậu đã trở về, không biết Triệu tiểu ca cậu có gặp chuyện gì không?

Triệu Tử Văn biết rằng Tô thái sư không phải vì nhà gần mà đến thăm mình mà là có rất nhiều chuyện cần bàn cho nên khẽ gật đầu:

- Không có chuyện gì, Tô thái sư có gì muốn nói phải không?

Nhìn thấy gò má tái nhợt của Triệu Tử Văn, ông nghĩ chắc hẳn lần này hẳn đã phải chịu nhiều đau khổ. Vừa rồi nếu như không phải Tô Uyển Nhu về phủ Tô thái sư để lấy được liệu thì ông cũng không biết. Cũng không nhanh chóng đến Triệu phủ hỏi thăm Triệu Tử Văn như vậy.

- Ừ, Hoài vương vẫn luôn đợi đại nhân trở về để chủ trì đại cục.

Tô thái sư khẽ nói, trong mắt ông hiện ra một vẻ lo lắng. Có thể thấy cho dù An vương và Chính Nam vương đã bị đánh bại nhưng triều chính vẫn còn nhiều vấn đề cần phải giải quyết.

Triệu Tử Văn thầm nghĩ, chắc là chuyện tuyền ngôi vị hoàng đế. Nếu như không có gì ngoài dự đoán thì Tô thái sư và Tần học sĩ nhất định sẽ đề của Bát hoàng tử lên kế vị ngôi hoàng đế. Nhưng như vậy không phải là đã ép người ta hay sao?

- Bát hoàng tử không muốn làm hoàng đế phải không?

Triệu Tử Văn trầm giọng nói.

Tô Thức khẽ gật đầu. Nước không thể một ngày không có vua mà bây giờ chỉ còn có Thập Nhất hoàng tử và Bát hoàng tử. Bát hoàng tử luôn luôn giúp đỡ hoàng thượng cho nên việc y kế thừa ngôi vị hoàng đế là dĩ nhiên. Thế nhưng Bát hoàng tử lại không đồng ý, chẳng lẽ Tô thái sư lại trối hẳn

ngôi lên long ý hay sao? Vì vậy đành phải thả lỏng, để Hoài vương xử lý chuyện này.

Tuy tình huống về Hung Nô cấp bách nhưng trước hết vẫn phải để Bát hoàng tử lên ngôi hoàng đế đã. Trong lòng Tô Thức gấp gáp nói:

- Triệu tiểu ca, hay là tiểu ca đi khuyên nhủ Bát hoàng tử đi, có lẽ người sẽ nghe lời tiểu ca.

Ta đi thì có tác dụng gì? Triệu Tử Văn cười khổ một tiếng. Mỗi người đều có một chí hướng, ta không thể ép buộc người khác được. Dù sao thì hái dưa xanh cũng không ngọt, chỉ sợ lúc đó cái được lại không bù được cái mất.

Nhưng việc chọn người lên ngôi hoàng đế thì Bát hoàng tử chính là người thích hợp nhất cho nên Triệu Tử Văn cũng đành phải đáp ứng:

- Ngày mai ta sẽ đến phủ Bát hoàng tử, hy vọng có thể thuyết phục y.
- Đa tạ, đa tạ Triệu tiểu ca.

Tô Thức ôm quyền nói. Sau khi nói xong chuyện lập hoàng đế, Tô Thức trầm mặt nói:

- Triệu tiểu ca, chuyện Hung Nô xuôi nam chắc cậu có nghe qua?

Các vị tiểu thư đã sớm lùi về phòng, mà Tô Thức nhìn thấy các vị tiểu thư ở trong phòng, không hề ngại ngần tiến đến. Triệu Tử Văn nghe câu nói này của Tô Thức thì mỉm cười với chúng nữ. Chúng nữ khẽ run lên, tướng công trên người bị thương, chẳng lẽ định mang cả thương thế ra trận sao?

Cảm thấy các tử muội có vẻ lo lắng, Tô Uyển Nhu vội vàng rời khỏi căn phòng, đi tới bên cạnh gia gia, khẽ nói vài câu vào tai ông.

Vẻ mặt của Tô Thức chuyển sang ưu sầu, thật lâu sau mới từ từ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Triệu tiểu ca, chuyện Hung Nô và lập hoàng đế chờ tiểu ca thương nghị.

Biết Tô thái sư đang lo lắng chuyện gì. Ông ấy chắc hẳn muốn mình lên phương Bắc cho nên Triệu Tử Văn cười nói:

- Tô lão đầu, ông yên tâm, chờ sau khi thương thế của ta hồi phục, ta sẽ lập tức lên phương Bắc.

Ngữ khí hẳn liền đổi một chút:

- Hy vọng có thể đẩy lùi được quân Hung Nô.

Tiểu tử này còn gọi mình là Tô lão đầu! Tô Thức thật sự muốn đá cho Triệu Tử Văn một cái. Nếu như không phải Tô Uyển Nhu xin phép cho người. Ta cũng là gia gia của người.

Khuôn mặt Tô Uyển Nhu khẽ ửng đỏ, nàng hờn dỗi, không thích tướng công gọi gia gia như vậy.

- An vương và thế tử hiện tại thế nào?

Triệu Tử Văn đột nhiên thay đổi sắc mặt hỏi. Sở Thăng đã bị hấn giết chết cho nên sinh tử của An vương hẳn cũng muốn biết.

Tô Thức thản nhiên nói.

- Bọn họ đang bị giam ở trong thiên lao chờ xử lý.

Thế lực của An vương đã hoàn toàn tan rã, thiên lao lại có trọng binh canh giữ, muốn chạy trốn thì có mà lên trời. Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm nói:

- Chính Nam vương hẳn...

Hạng Tử Hiên đã chết, Triệu Tử Văn không biết phải nói tiếp thế nào.

Tô Thức hiểu Hạng Tử Hiên và Triệu Tử Văn có tình huynh đệ với nhau nên không hề chậm trễ liền nói:

- Chính Nam vương được chôn ở Hoàng thành sau núi một cách tử tế. Nếu Triệu tiểu ca muốn đi thăm, ta sẽ phái người dẫn tiểu ca đến đó.

Nghĩ tới huynh đệ tình thâm như ruột thịt của mình này giờ đây đã bị chôn vùi trong lớp đất đá, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy hơi quặn đau. Hạ Vũ Tình hiểu tâm tình của hẳn khẽ nắm tay hẳn lại, nhẹ nhàng nói:

- Tử Văn, nếu như rảnh rỗi thì chúng ta đi bái tế hẳn một chút.

Lúc trước khi còn ở Hàng Châu luận võ kén rể, Đại tiểu thư và tiểu thư đồng này đã thành một đôi mà lúc đó Hạng Tử Hiên cũng không ít lần phá rối. Hai người sau khi bái tế với nhau thì tình cảm vô cùng chân thành.

Người thấy mùi thơm trên người Hạ Vũ Tình, Triệu Tử Văn cảm thấy bình tâm trở lại. Tô Thái Sư thấy hẳn như vậy thì không quấy rầy nữa cười nói:

- Ta xem Tần học sĩ cùng với Hoài vương bọn họ cũng đã biết được tin tức chuẩn bị đi tới đây. Để ta đi trước chặn bước tiến của họ, Triệu tiểu ca, tiểu ca cứ dưỡng thương cho thật tốt.

Muốn dưỡng thương thì không nên để cho các lão nhân này làm phiền. Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, mong muốn Tô thái sư có thể ngăn Hoài vương lại. Nếu như Hoài vương mà đến đây, ở đây không rộn ràng lên mới là chuyện lạ.

Nhìn theo bóng lưng của Tô Thái sư, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy không thể bình tĩnh được nữa. Không ngờ rằng sau khoảng thời gian ấm áp này mình lại phải tiếp tục tới nơi sa trường.

Hoài vương, Tần! uán, Lý Cách Phi quả thật là đang trên đường đến Triệu phủ. Nghe tin do tướng giữ thành hồi báo về, bọn họ lập tức đi tới đây. Trong lòng bọn họ vừa mừng vừa sợ, thế nhưng trên đường đi lại bị Tô thái sư chặn lại.

Nghe nói là Triệu tướng quân đang bị thương, muốn dưỡng thương ở trong phủ cho yên tĩnh không nên quấy rầy ba người liền lập tức hồi phủ.

Ngoài cửa, mưa vẫn rơi lất phất như trước khiến cho màn đêm càng thêm âm trầm. Triệu Tử Văn nằm ở trên giường, đắp một lớp chăn dày. Đêm nay đến lượt Lý tài nữ chiếu cố cho hắn cho nên dĩ nhiên thuận lý thành chương ngủ bên cạnh hắn.

Lý tài nữ dựa vào ngực Triệu Tử Văn. Nàng mong ước rằng thời khắc này có thể ở mãi bên cạnh hắn, đôi mắt xinh đẹp khẽ ngược lên nhìn hắn nói:

- Đại ca, có lạnh không?

Cảm nhận được thân thể ấm áp của An Nhi, Triệu Tử Văn cười nói:

- Không lạnh, có lẽ hiểu được giờ phút này rất đáng quý cho nên Triệu Tử Văn không kìm được ôm chặt nàng hơn một chút, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại của nàng.

- Đại ca, Uyển Nhu tỷ tỷ nói không thể

Lý tài nữ mặt như hỏa thiêu nhẹ giọng rên rỉ nói.

Triệu Tử Văn cười hắc hắc:

- Ta rất thuần khiết, ta chỉ nhìn xem An nhi của ta có mập lên không thôi.

- Người ta cũng đâu có mập lên.

An nhi hơi giận dữ nói. Gò má gầy gò của nàng chính là bằng chứng.

Nhìn bóng đêm thâm trầm đen kịt, An nhi nép vào trong lồng ngực Triệu Tử Văn, cảm thụ hương vị hạnh phúc đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ đỏ ửng lên, nàng dịu dàng nói:

- Đại ca, để muội ngâm thơ cho huynh nghe được không?

Xem ra mình mất tích nhiều ngày như vậy, hẳn là An Nhi đã buồn bã không ít. Triệu Tử Văn vuốt ve đầu nhỏ của tiểu ny tử này, khẽ gật đầu nói:

- Ngâm đi, đại ca nghe đây.

Lý tài nữ trầm ngâm một lúc, sau đó khẽ cất tiếng:

Sao xa trăng sáng thiệp đợi chàng.

Người lòng đau xót kẻ chẳng sang.

Lá rụng gối đầu, màn trắng sáng.

Nhà cỏ tối đèn nhớ ngọc lang.

Hoa đào say đắm giọt mưa xuân.

Rơi xuống giữa dòng trôi xa khuất.

Vương phải bùn nhớ hương vẫn thơm.

Tương tư khúc cầm tiêu chẳng dứt.

Tưởng rằng Lý tài nữ làm một bài từ không ngờ nàng lại cất giọng đọc một bài thơ. Chỉ là thơ của nàng so với những bài từ trước kia của nàng cũng không kém bao nhiêu. Trong đó ẩn chứa nỗi niềm tưởng niệm tưởng nhớ tình lang, tương tư trong mưa gió.

Triệu Tử Văn không khen ngợi mà cảm thấy cảm động trong lòng. Cảm động tình ý của Lý tài nữ, hẳn không tìm được ôm chặt nàng vào trong lòng, khẽ thì thầm:

- An Nhi, chúng ta sẽ sống cùng nhau đến răng long đầu bạc.

Hai tròng mắt Lý tài nữ khẽ ửng hồng, nàng thẹn thùng nói:

- Đại ca, An nhi sẽ vĩnh viễn đợi chàng.

Nhìn An nhi dần dần thiệp đi trong nụ cười ngọt ngào, Triệu Tử Văn khẽ vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nhìn từng làn mưa ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ, không biết đến bao giờ mới có thể trở về Hàng Châu.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 405

Liễu Tố Tố

Trên con cầu gỗ đi tới thủy tạ trong phủ Bát hoàng tử, Triệu Tử Văn phóng mắt nhìn thấy một nam tử tuấn lãng phiêu dật đang thưởng thức cảnh mưa, trên tay đang cầm bút vẽ tranh.

Lương Mộ Phi đứng ở bên cạnh Triệu Tử Văn cầm ô che mưa cho hẳn. Khi nhìn thấy Bát hoàng tử đang vẽ tranh thì không kìm được thở dài một tiếng. Bát hoàng tử này đúng là không màng tới danh lợi, trong khi các đại thần đang bận rộn tuyển chọn ngôi vị hoàng đế thì y vẫn ở phủ đệ của mình nhàn nhã.

- Tử Văn, xem ra lần này chúng ta tới sẽ phải tay không trở về.

Lương Mộ Phi đem thân hình đầy đặn dựa vào người hẳn. Tựa như là sợ hẳn bị cảm lạnh vậy.

Triệu Tử Văn sớm đã đoán trước kết cục này, bất đắc dĩ nói:

- Ta cứ dốc hết toàn lực, nếu như Bát hoàng tử không đồng ý thì chúng ta cũng chỉ thể thay phương pháp khác.

- Triệu tướng quân.

Hạng Long Không đang đưa mắt nhìn cảnh mưa thì đột nhiên trông thấy thân ảnh quan thuộc. Y vui mừng vội vàng buông bút, bước nhanh tới bên cạnh Triệu Tử Văn.

Thấy dáng vẻ thân thiết của Bát hoàng tử, Lương Mộ Phi cất tiếng nói:

- Không ngờ Bát hoàng tử vô cùng kính trọng huynh.

Nếu như không phải Triệu Tử Văn đã tận lực bảo vệ y, chỉ sợ Bát hoàng tử đã sớm dính phải độc thủ của người khác. Vậy nên Bát hoàng tử có thể không cảm kích hẳn được sao?

Triệu Tử Văn cười khan không nói gì, nhanh chóng bước tới gần Bát hoàng tử, cười nói:

- Điện hạ, từ khi chia tay đến giờ, điện hạ vẫn khỏe chứ?

Ta khỏe, chỉ là gần đây trong phủ có hơi không thanh tịnh.

Thần sắc Bát hoàng tử lộ ra vẻ bức bối. Hiển nhiên đối với sự khuyên bảo của Tô thái sư, y thấy hơi phản cảm.

Hạng Long Không nhìn Triệu tướng quân đường xa đến đây rồi chuyển ánh mắt hướng về phía Lương Mộ Phi phía sau.

- Không ngờ công chúa cũng quang lâm tới tệt xá, thật là vinh dự cho kẻ hèn này.

Lương Mộ Phi cười một tiếng:

- Điện hạ quá lời, điện hạ vừa rồi đang vẽ tranh phải không?

Hạng Long Không cười nói:

- Nhìn thấy cơn mưa mùa đông, nhất thời có cảm hứng mà thôi. Công chúa cũng hiểu bức tranh này sao?

- Chỉ hiểu sơ sơ.

Lương Mộ Phi thản nhiên nói:

- Không biết điện hạ có thể để tiểu nữ xem thoáng qua không?

Nghe thấy có người muốn ngắm hoa, Hạng Long Không cầu còn chưa được, y vội vàng khẽ thi lễ:

- Hy vọng sẽ không để cho công chúa cảm thấy thất vọng.

Nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, Triệu Tử Văn làm sao không biết tiểu ny tử này muốn gì chứ. Bức tranh chính là ngụ ý, Mộ Phi nhìn bức tranh thì có thể đoán ra tâm tình của Bát hoàng tử.

Đi vào trong thủy tạ, nhìn vào chiếc bàn đá. Trên bức tranh, từng giọt mưa tí tách rớt xuống mặt hồ, cảnh liễu rủ khẽ phấp phới lay động. Trên cành liễu có đàn nhạn đang bay về phía nam xếp thành hình chữ nhân. Tuy tác phẩm này không đặc sắc nhưng dựa vào cảnh mưa mà tưởng tượng ra được như vậy thì cũng là hiếm có.

Nhìn đàn chim nhạn đang bay về phía nam. Thấy cảnh sắc hơi trầm trọng, Triệu Tử Văn hơi trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Điện hạ, người muốn rời đi phải không?

Hạng Long Không mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ thật khó có thể vượt qua được tài trí của Triệu tướng quân. Y khẽ thở dài gật đầu:

- Phụ hoàng đã được chôn cất xong, ta ở trong thành cũng không còn thứ gì lưu luyến nữa, ta muốn tới phương nam ngắm cảnh sắc sơn thủy.

Lương Mộ Phi sau khi đã đạt được mục đích liền ngoan ngoãn đứng ở phía sau lưng Triệu Tử Văn. Triệu Tử Văn nhìn thấu nỗi lòng của Bát hoàng tử khiến cho Lương Mộ Phi cảm thấy kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian Triệu Tử Văn mất tích, chuyện lão hoàng đế băng hà đã được thông báo cho toàn thiên hạ. Đại Kinh buồn khổ ba ngày, sau đó lễ tang của lão hoàng đế được cử hành với thanh thế to lớn.

Giờ phút này, đối với quyết định ra đi của Hạng Long Không, Triệu Tử Văn còn có thể nói gì đây? Nói thêm có lẽ cũng chỉ tốn nước miếng mà thôi! Hơn nữa, tận đáy lòng Triệu Tử Văn đối với chuyện hoàng tử không màng tới hoàng thất, rời khỏi thành Hàm Đan cũng hiểu được. Bởi vì hoàng thất rất âm hiểm, Bát hoàng tử có lẽ chỉ mong muốn đời đời kiếp kiếp không phải làm đế vương.

- Hạng đại ca.

Ở trong thủy tạ ba người không nói gì. Bỗng nhiên từ phương xa truyền đến một tiếng gọi Hạng đại ca, hiển nhiên là gọi Bát hoàng tử.

Triệu Tử Văn nghe thấy tiếng gọi nhìn lại thì thấy một thân ảnh xinh đẹp. Ánh mắt của hắn lập tức trở nên ngây ngốc, xuyên qua màn mưa hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, bờ vai hắn khẽ run run, khóe miệng khẽ lẩm bẫm:

- Là An Ninh ư?

An Ninh mãi mãi là nỗi đau không dứt ở trong lòng Triệu Tử Văn. Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc này, Triệu Tử Văn bị kích động tới tột đỉnh, chẳng lẽ An Ninh còn sống sao?

Thấy dáng vẻ của Triệu tướng quân, Ánh mắt của Bát hoàng tử liền trở nên nhu hòa, hướng về phía nữ tử phía xa xa nói:

- Nàng không phải là An Ninh, nàng là Tố Tố.

Tố Tố ư? Triệu Tử Văn cảm thấy ngạc nhiên. Nữ tử Tố Tố lúc này đã đi tới gần thủy tạ. Nữ tử này mặc một bộ y phục màu lam, mắt phượng mi

liều, dáng người nhỏ nhắn xinh xinh. Tuy không phải là một nữ tử tuyệt sắc nhưng vẫn có vài phần giống với An Ninh.

Sau khi nhìn thấy nữ tử này, biết đó không phải là An Ninh, Triệu Tử Văn liền cảm thấy thất vọng. Trên bờ mi của hắn có vẻ âu sầu, cảm nhận được tâm tình của hắn, Lương Mộ Phi khẽ đưa tay nắm lấy tay hắn rồi nói:

- Tử Văn, không cần phải nghĩ quá nhiều.

- Hạng đại ca, bọn họ là ai?

Liễu Tố Tố nhìn hai người lạ lẫm này, yêu kiều hỏi Hạng Long Không.

Hạng Long Không đưa mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ say đắm, y cười nói:

- Ngay cả họ mà muội cũng không nhận ra. Đây chính là Triệu tướng quân oai trấn thiên hạ cùng với công chúa Hưng Bình ở nước Tây Lương.

- Triệu tướng quân?

Liễu Tố Tố dường như tưởng mình nghe nhầm, nàng ngây ngốc nói. Trong lòng liền chấn động, vội vàng tiến tới gần Triệu Tử Văn hành lễ:

- Dân nữ Liễu Tố Tố xin tham kiến Triệu tướng quân và Hưng Bình công chúa.

Nghe thấy lời nói này của nàng, Triệu Tử Văn biết rằng Liễu Tố Tố chỉ là một nữ tử thường gia, thân phận của nàng có vài phần tương tự với An Ninh. Trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi dâng lên một chút thương tiếc, hắn mỉm cười nói:

- Liễu tiểu thư không cần phải đa lễ.

Hóa ra Bát hoàng tử yêu mến công chúa An Ninh, đáng tiếc rằng tình cảm này khó có khả năng trở thành hiện thực. Hôm nay, y tìm được nữ tử mà mình ngưỡng mộ, khó trách khỏi có mong muốn rời khỏi đây. Lương Mộ Phi nhìn nữ tử Tố Tố bình thường này từ trên xuống dưới thầm đánh giá.

Kỳ thực, có lẽ trước kia Triệu Tử Văn đã có cảm giác Bát hoàng tử cùng với công chúa An Ninh có tình cảm yêu thương quá mức huynh muội với nhau. Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Bát hoàng tử, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy vui mừng vì hắn đã tìm thấy người mà mình thương.

- Chúc mừng điện hạ.

Triệu Tử Văn nói đầy thâm ý, cam chịu để Bát hoàng tử rời khỏi.

Hạng Long Không nở ra một nụ cười hạnh phúc, nhìn Liễu Tố Tố ở bên cạnh nói:

- Đa tạ Triệu tướng quân đã thành toàn.

Cảm nhận được dáng vẻ gần gũi của Triệu tướng quân, Liễu Tố Tố lại càng thêm kính nể đối với hắn, nàng vội vàng thi lễ nói:

- Đa tạ Triệu tướng quân đã thành toàn.

Rời khỏi phủ Bát hoàng tử, bây giờ Triệu Tử Văn đang đi trên con đường làm bằng đá ướt át. Trong lòng hắn cảm thấy hơi trầm lắng, nhìn Liễu Tố Tố, hắn không kìm được nhớ tới An Ninh.

- Tử Văn, có phải huynh đang nhớ tới An Ninh phải không?

Lương Mộ Phi đi bên cạnh Triệu Tử Văn khẽ nói.

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu:

- Không ngờ Liễu Tố Tố và An Ninh lại giống nhau như vậy, chỉ sợ rằng Hoài vương trông thấy cũng sẽ giết mình.

- Quả thực nếu như để cho Bát hoàng tử rời khỏi thành Hàm Đan thì tốt hơn so với việc làm hoàng đế.

Lương Mộ Phi khẽ nhíu mày lại, nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ lại để cho Hoài vương lên làm hoàng đế hay sao?

Tuy nhiên để Hoài vương lên làm hoàng đế cũng không tốt. Hoài vương tuy không còn là vương gia ngang ngạnh như trước nữa nhưng đối với chuyện An Ninh và Lục hoàng tử chết đi trong lòng ông vẫn sâu khổ, làm sao có thể làm hoàng đế được? Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Hoài vương cũng sẽ không đồng ý.

Nghe hắn nói, Lương Mộ Phi kỳ lạ hỏi:

- Hoài vương không đồng ý, Bát hoàng tử rời khỏi thành Hàm Đan, chẳng lẽ để cho Thập Nhất hoàng tử làm hoàng đế hay sao?

Thập Nhất hoàng tử ư? Đối với vị hoàng tử nhỏ tuổi này Triệu Tử Văn vẫn không hiểu rõ lắm. Ngôi vị hoàng đế này thật khiến cho mọi người phải hao tâm tổn sức, Triệu Tử Văn không muốn nghĩ nữa liền nói:

- Không nghĩ nữa, chúng ta về nhà sưởi ấm.

Khuôn mặt Lương Mộ Phi trắng bệch, nàng cất tiếng nói:

- Tử Văn, muội đoán rằng Tô thái sư bọn họ đang ở trong phủ chờ huynh.

Nghĩ tới những người Tô Thái Sư vẫn đang quần quýt lấy mình, Triệu Tử Văn mỉm cười ngạc nhiên. Tiểu ny tử này cười một nụ cười giảo hoạt, vỗ nhẹ kiêu đồn của nàng một cái:

- Nói gở, nếu như bọn họ thực sự ở đó thì ta sẽ dùng gia pháp hầu hạ.

Hắn vỗ kiêu đồn khiến cho nàng có một cảm giác kích thích như bị điện giật. Lương Mộ Phi run cả lên, khuôn mặt đỏ ửng khẽ nói:

- Muội không sợ huynh.

Tiểu yêu tinh!

Cảm thụ được sự co dãn trong lòng bàn tay, cả người Triệu Tử Văn cảm thấy nóng lên, hắn trừng mắt nhìn tiểu ny tử này khẽ nói:

- Sau khi thương thế của ta lành, xem ta giáo huấn muội thế nào.

Biết trên người Triệu Tử Văn có thương tích cho nên Lương Mộ Phi dìu lấy cánh tay hắn dìu về Triệu Phủ.

Trước cửa Triệu phủ lúc này đang đứng một nữ tử có dáng người uyển chuyển, chính là Tô Uyển Nhu. Tô Uyển Nhu ngóng về phía xa xa tựa hồ như đang trông chờ ai vậy, nhìn thấy hai thân ảnh mờ mờ thì lập tức nở ra một nụ cười ôn nhu, cầm lấy chiếc ô chạy tới.

- Tử Văn, bên ngoài lạnh lẽo, mau nhanh trở về phòng đi.

Tô Uyển Nhu dịu dàng nói.

Lương Mộ Phi cười hì hì nói:

- Có phải Tô Thái Sư đang chờ ở bên trong không?

Tô Uyển Nhu không hiểu gật nhẹ đầu:

- Gia gia đợi ở trong phòng đã lâu.

- Khó trách được muội đứng ở cửa ra vào.

Triệu Tử Văn đưa mắt liếc nhìn tiểu yêu tinh.

Hai gò má Tô Uyển Nhu ửng lên, nàng vội vàng giải thích:

- Thời thần hôm nay, muội mới ở đây chờ huynh mà.

Tô tiểu muội mặc dù có tuổi tác lớn nhất trong các vị tiểu thư nhưng vẫn còn rất hồn nhiên. Triệu Tử Văn cười cười, khẽ vuốt ve đôi má đỏ ửng của nàng nói:

- Ta biết, chúng ta mau đi vào trong thôi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 406

Vòng Tay Bảo Thạch

Trong đại sảnh Triệu phủ, Tần Quán, Tô Thức, Lý Cách Phicùng với Hoài vương đều ngồi im trên ghế. Không biết lúc này bọn họ đang thảo luận điều gì, chắc là việc tuyển chọn ngôi vị hoàng đế.

Triệu Tử Văn bước vào đại sảnh nhìn thấy bốn vị đại thần này trò chuyện với nhau thì cười nói:

- Bốn vị đại nhân không biết đang thảo luận chuyện gì vậy?

Nghe thấy thanh âm của Triệu tướng quân, Tô thái sư lập tức quay đầu mừng rỡ cất tiếng:

- Triệu tiểu ca, thế nào rồi?

- Cái gì thế nào rồi?

Triệu Tử Văn không hiểu hỏi.

Hoài vương là người nóng tính, mặc kệ hăn giả ngây giả ngô vội vàng lên tiếng:

- Bát hoàng tử có đáp ứng không?

- Điện hạ đáp ứng điều gì?

Triệu Tử Văn vẫn giả vờ không hiểu hỏi.

Tô thái sư dở khóc dở cười, Triệu tướng quân này thật là đùa dai, khuôn mặt ông đỏ bừng lên nói:

- Triệu tiểu ca, tiểu ca đừng có quanh co nữa, điện hạ có đáp ứng kế thừa ngôi vị hoàng đế hay không?

Hạng Long Không đã quyết định rời đi thì làm hoàng đế cái rắm gì chứ? Triệu Tử Văn lắc đầu nói:

- Điện hạ không có tâm, hơn nữa lại còn đang chuẩn bị rời đi.

Rời khỏi kinh đô sao?

Đôi mắt Tần Quan trợn tròn lên, vô cùng kinh ngạc nói:

- Điện hạ rời khỏi thành Hàm Đan thì ai còn có tư cách làm hoàng đế đây?

Hoài vương không để ý đến dáng vẻ của hắn. Triệu Tử Văn cười khố, xem ra Hoài vương đúng là cũng không có tâm tư với ngôi vị đó. Không lâu nữa sợ rằng ông cũng rời khỏi Hàm Đan.

Thần sắc của Tô thái sư trở nên hơi trầm trọng. Bây giờ ở trong hoàng thất chỉ còn có Hoài vương, Bát hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử. Bát hoàng tử coi thường danh lợi mà quận chúa An Ninh thì đã chết thảm, đến thi cốt cũng không tìm ra được Hoài vương chắc khó có thể quên đi được nỗi thương đau này. Với tâm tư muốn thoái ẩn của ông thì làm sao có thể làm hoàng đế được?

Chỉ còn lại một mình Thập nhất hoàng tử. Thế nhưng vị hoàng tử này trời sinh tính tình từ nhỏ đã phong lưu, mọi người cũng không hiểu rõ về y cho nên ai cũng không muốn để vị hoàng tử lạ lẫm này lên ngôi vị hoàng đế, nói không chừng còn phản tác dụng.

Ngôi vị hoàng đế Hạng thị nhất định phải tuyển chọn. Ba người Tô thái sư cảm thấy khó khăn, trong lòng không khỏi buồn cười. Từ xưa đến nay, ai mà không có ước mong làm hoàng đế, được đứng trên vạn người chứ? Vậy mà hôm nay ai cũng từ chối cái ngôi vị này.

Ánh mắt mọi người lơ đãng nhìn về phía Triệu Tử Văn. Trong lòng bọn họ chấn động, chẳng lẽ...

Nhìn thấy ánh mắt quái dị của bốn người, trong lòng Triệu Tử Văn thầm kêu không hay. Đột nhiên hắn nhận ra bốn vị đại nhân này đang nghĩ điều gì, vội vàng lắc đầu:

- Chuyện này ta không làm được, ta còn phải trở về Hàng Châu sống một cuộc sống thái bình.

Triệu tướng quân được vạn dân kính ngưỡng, lại từng trừ loạn đảng, nếu như hắn kế thừa lão hoàng đế thì chắc chắn chẳng ai không phục. Chỉ là đối với hoàng thất Đại Kinh thì dường như có chút không ổn.

Điều mấu chốt chính là bắt Triệu Tử Văn tiếp tục ở trong triều đình thì sớm giết chết hắn còn cảm thấy thoải mái hơn.

- Chẳng lẽ Đại Kinh ta không có người kế tục thật sao?

Lý Cách Phithở dài nói.

Lý tài nữ nhìn cha. Triệu Tử Văn cảm thấy mình có chút không đúng với nhạc phụ liền tiến tới an ủi:

- Lý đại nhân, chuyện này sẽ có biện pháp giải quyết, chắc chắn sẽ tìm ra người xứng đáng lên ngôi hoàng đế.

Ánh mắt Tần Quán sáng lên:

- Chẳng lẽ Triệu tiểu ca đã tìm được người rồi sao?

- Cái này.

Triệu Tử Văn nhìn đôi mắt mong chờ của bốn người, do dự nửa ngày sau đó mới thở dài:

- Thật ra là vẫn chưa chọn người nào.

Tuy nhiên trong hoàng thất còn có những thế tử của các vương gia khác. Vấn đề là bọn họ có thể bị trục xuất ở những nơi vắng vẻ cho nên muốn tìm lại họ thì cũng không phải là ngày một ngày hai. Điều quan trọng nhất chính là những người bị trục xuất thì cũng chẳng phải là những người tốt đẹp gì.

Ánh mắt mọi người vừa thắp lên được một tia hy vọng thì lập tức lại tắt ngấm. Bọn họ thở dài nói:

- Tưởng rằng việc chọn ngôi vị hoàng đế là công việc dễ dàng, không ngờ lại khó đến như vậy.

Trong gian phòng bỗng chốc trở nên tĩnh lặng. Bốn người Tô thái sư đều thầm xem xét xem người nào có thể lên ngôi hoàng đế. Bát hoàng tử đã quyết định rời đi, cho dù có cầm dao kề lên cổ của y y cũng không đáp ứng với lại, ai mà có lá gan này dám động đao lên đầu hoàng tử chứ? Nhưng mà, ba người đều hiểu Hoài vương đã mất đi quận chúa An Ninh bảo bối, ông không có tâm tư làm hoàng đế, vậy nên cả ba cũng không đề cập đến ông trong chuyện này.

Bỗng nhiên, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xinh từ từ đi vào trong phòng khách, chính là bảo bối của Lý Cách Phi Lý Dịch An. Lý tài nữ bưng năm chén trà thơm nóng hổi, khẽ bước tới, mi mục như vẽ, dáng đi nhẹ nhàng, nói không hết vẻ động lòng người.

Khuôn mặt Lý tài nữ khẽ ửng đỏ lên, nàng cúi đầu nhỏ xuống. Dáng vẻ đáng yêu của nàng khiến cho Triệu Tử Văn bỗng có một mong muốn lập tức kéo nàng vào trong lòng ngực. Thế nhưng, nhạc phụ đại nhân đang ở đây, hã làm sao có lá gan chiếm tiện nghi của nàng trước mặt ông?

Triệu Tử Văn nở nụ cười xấu xa nhìn An nhi. Tiểu ny tử này càng nhìn càng có hương vị. Cảm nhận được mục quang của hã, khuôn mặt Lý Dịch An đỏ ửng cả lên. Trong lòng nàng thầm hờn dỗi, đại ca thật là đáng ghét, không thấy phụ thân đang ở đây sao?

- Khụ khụ.

Lý Cách Phiho khan hai tiếng, trong lòng ông thầm nghĩ, da mặt Triệu tướng quân này thật là quá dày.

Bị nhạc phụ mình bắt gặp, Triệu Tử Văn liền ngượng ngừng cười. Tần Quán ở bên cạnh cũng cười trộm, trong lòng ông thầm nghĩ, Triệu tiểu ca quả nhiên không hổ là “cao nhân”.

Lý tài nữ ngượng ngừng ửng đỏ cả khuôn mặt, hướng về phía bốn vị đại nhân mang bốn chén trà tới. Sau đó lý trà cuối cùng nàng đặt ở trên bàn Triệu Tử Văn, lúc đặt xuống khẽ giận dỗi nói:

- Vũ Tình tử tử nói quả không sai, đại ca chỉ biết khi dễ người khác. Bại hoại!

Triệu Tử Văn kinh ngạc mím cười.

Trong lòng hã thầm nghĩ, thói quen của đại tiểu thư quả là không đổi, dám nói xấu thanh danh của ta, để xem, ta sẽ dùng gia pháp hầu hạ nàng. Nghĩ đến kiêu đôn căng cứng của đại tiểu thư, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi cảm thấy nóng cả lên, tay chân bỗng có một cảm giác ngứa ngáy.

Từ từ nhấp một ngụm trà, Triệu Tử Văn không nói thêm gì nữa. Trong lúc lơ đãng hã nhìn thấy trên cổ tay An nhi có một chiếc vòng tay bằng bảo thạch, dường như là rất quen thuộc, mình đã từng thấy ở đâu rồi thì phải, hã cất tiếng hỏi:

- An nhi, cái vòng trang sức này muội mua ở đâu vậy?

Lý Dịch An khẽ vuốt ve cái vòng tay, đôi mắt hiện lên vẻ ưa thích nói:

- Đại ca không biết ư? Đây chính là vòng tay của Bảo nhi. Bảo nhi nói chiếc vòng bảo thạch này là huynh đưa cho muội ấy, muội nhìn thấy thích liền mượn của Bảo nhi đeo vài ngày.

Ta đưa cho Bảo nhi sao?

Triệu Tử Văn hơi sửng sờ, bỗng nhiên đôi mắt hấn sáng lên. Thập nhất hoàng tử! Chiếc vòng bảo thạch này mình từ chỗ Thập nhất hoàng tử mà có!

Lúc trước bởi vì Thập nhất hoàng tử phong lưu chọc gheo mấy vị tiểu thư khiến cho mấy vị quan viên phải tức giận. Sợ hoàng thượng nổi giận cho nên Thập nhất hoàng tử đã mang chiếc vòng bảo thạch này đi làm quen với Triệu Tử Văn. Chỉ là chuyện đó đã trôi qua lâu, với lại Thập nhất hoàng tử chỉ là một đứa bé cho nên Triệu Tử Văn cũng không để ý đến nữa.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 407

Chuyện Lạ

Bây giờ Triệu Tử Văn mới nhớ sau khi Thập nhất hoàng tử đi rồi hẳn đã đưa bảo thạch cho Bảo nhi làm thành vòng tay.

Thấy dáng vẻ trầm tư của đại ca, tâm tình Lý Dịch An hơi khẩn trương lên, nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Đại ca, muội đem vòng tay này trả lại cho Bảo nhi đây.

Nàng cho rằng Triệu Tử Văn buồn bực khi mình cầm đồ vật của Bảo nhi cho nên trên đôi mắt Lý tài nữ hiện lên một vẻ u oán. Nàng khẽ cúi đầu nhỏ, không nói điều gì nữa. Triệu Tử Văn khi nghe thấy lời nàng thì ngạc nhiên, lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nói:

- Ngốc nha đầu, đại ca nhỏ mọn như vậy sao? Nếu như muội thích, ta thay Bảo nhi tặng cho muội. Vừa rồi là ta đang suy nghĩ chuyện khác.

Hóa ra đại ca không có ý này. Lý tài nữ vừa thẹn vừa mừng, nũng nịu nói:

- Đây là đồ của Bảo nhi, muội làm sao có thể cầm. Tâm ý của đại ca An nhi xin nhận.

Triệu Tử Văn nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn trắng ngọc của nàng nói:

- Khi nào gặp Thập nhất hoàng tử, ta bảo y đưa cho ta thêm mấy khối ngọc nữa, làm cho An nhi một chiếc vòng tay.

Tuy nói chiếc vòng tay bảo thạch này không phải là vật lạ quý hiếm gì nhưng cũng là đồ đáng giá, muốn người khác cho thì người ta cho ngay sao? Lý Dịch An cười khúc khích, oán trách nhìn hẳn nói:

- Thập nhất hoàng tử cũng không ngốc đến mức để chàng lợi dụng như vậy đâu.

Tiếng cười của Lý tài nữ vang vào tai của bốn vị đại nhân. Nhìn thấy Triệu Tử Văn nắm tay Lý Dịch An, cả bốn đều lắc đầu. Triệu đại nhân này xem ra khó thoát khỏi nữ nhi tình trường.

- Khụ khụ.

Một thanh âm ho khan vang lên. Lý Cách Phi ho hai tiếng sau đó trừng mắt nhìn nữ bảo bối của mình, ý nói còn không mau lui ra.

Lý Dịch An đỏ bừng cả khuôn mặt tựa như là ánh sáng bình minh. Thấy phụ thân trừng mắt nhìn mình, nàng biết rằng không thể tiếp tục ở đây nữa, liền lè lưỡi rồi vội vàng mang khay chén ra khỏi đại sảnh.

- Nữ nhân của ta thật là không biết đến quy củ.

Lý Cách Phi dờ khóc dờ cười nói. Đối với dáng vẻ vừa rồi của Lý Dịch An, ông đúng là vô phương, không mắng cũng không trừng phạt được nàng.

Tô thái sư cười ha hả nói:

- Lý tài nữ danh chấn Đại Kinh không ngờ lại tinh nghịch như vậy!

Bình thường Lý tài nữ ở trước mặt mọi người từ trước đến giờ luôn hiểu lễ nghĩa, chỉ có ở gần Triệu Tử Văn nàng mới đáng yêu như vậy, lộ ra một bộ dáng thiếu nữ hoài xuân. Khó trách khỏi Tô đại nhân lại cười ha hả như vậy.

Tần Quán cười gượng hai tiếng. Hoài vương thì ngược lại, hơi ảm đạm cúi đầu xuống, không biết ông đang suy nghĩ điều gì. Chỉ có An vương hiểu rõ, ông đang nhớ tới quận chúa An Ninh điệu ngoa trước kia của mình.

Xúc cảnh sinh tình. Hoài vương vừa rồi nhìn thấy Lý tài nữ xinh đẹp động lòng người thì không kìm được nhớ tới tiểu An Ninh tinh nghịch đáng yêu trước kia của mình.

Biết được tâm tư của ông, Tô thái sư liền ngưng cười, vỗ vỗ vai của ông, an ủi nói:

- Vương gia, chuyện đã quan thì hãy để nó qua đi, nghĩ nhiều cũng chỉ thêm phiền não mà thôi.

An Ninh đã chết, Hoài vương biết rằng không thể vấn hồi nên khẽ gật đầu, vẫn im lặng không nói câu nào.

Dù sao kết cục thâm hiểm của An Ninh Triệu Tử Văn cũng có một phần trách nhiệm. Hắn ngại ngùng không dám nhìn Hoài vương, đôi mắt nhìn ra ngoài song cửa, nhìn mưa đông tí tích rơi xuống. Trong lòng thâm nghĩ, nếu như không có mưu đồ của Hạng Tử Hiên thì An Ninh có lẽ vẫn còn đang là một nữ hài vô tư vô lự.

Không khí trong đại sảnh bỗng nhiên trở nên hơi nặng nề. Tần Quán nhìn xuống phía dưới, đột nhiên nhớ đến điều gì, khuôn mặt lộ ra một vẻ nghi hoặc, ông cất tiếng nói:

- Có một chuyện lạ, không biết các vị đại nhân có thấy không?

Chuyện lạ ư?

Bốn người vừa nghe xong thì đều trầm mặc không nói gì. Hoài vương ngẩng đầu lên, muốn biết chuyện lạ này là việc gì.

Dường như trông thấy bốn người này đang chờ mong mình, Tần Quán liền nói:

- Nhắc cũng thấy kỳ quái, hôm nay ta ở trung thư tỉnh nhìn thấy vài tấu chương, các ông biết ở trên đó ghi gì không?

Triệu Tử Văn sáng bừng hai mắt lên. Tần lão đầu này khi nào mà trở nên úp úp mở mở như vậy. Tô thái sư không nóng không vội gật đầu:

- Trong tấu chương viết cái gì vậy?

Mặc dù Đại Kinh chưa có hoàng đế nhưng Hoài vương hiện nay đã tạm thời xử lý chuyện chính sự, các tấu chương do vậy cũng phải qua sự phê duyệt của trung thư tỉnh.

- Có mấy vị đại thần mong muốn thập nhất hoàng tử có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Khuôn mặt Tần Quán tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Trong đó có cả Binh bộ thị lang Lâm đại nhân và Lại bộ thị lang Thạch đại nhân.

Tần Quán vừa nói ra xong, mọi người đều kinh ngạc. Tuy nói quan viên trong triều không có quyền lợi gì, nhưng khi đóng góp ý kiến vẫn có một ít ảnh hưởng.

Một vị công tử phong lưu như Thập nhất hoàng tử mà lại có nhiều vị quan viên ủng hộ như vậy. Về mặt Hoài vương trở nên kinh ngạc, ông trầm

tư nói:

- Thập nhất hoàng tử từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, do vú nuôi nuôi lớn, hoàng thượng lại đối với y không quan tâm. Ta thấy, một vị hoàng tử như y làm sao có thể có nhiều vị quan viên ủng hộ như vậy?

Triệu Tử Văn thầm suy ngẫm. Hắn mừng tượng lại lần đầu tiên mình gặp vị thập nhất hoàng tử non trẻ có khuôn mặt nhỏ nhắn này, thấp giọng lầm bầm nói:

- Thập nhất hoàng tử này dường như không đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Triệu tiểu ca, có phải tiểu ca đang nghĩ tới điều gì phải không?

Tô thái sư phát hiện vẻ mặt khác thường của hắn liền vội vàng hỏi.

- Ừ.

Triệu Tử Văn gật nhẹ đầu.

Tô thái sư nhớ lại Thập nhất hoàng tử trước kia phong lưu thành tính, dẫn đến chuyện bầm cáo lên hoàng thượng.

Hoàng thượng rất ít khi để ý tới Thập nhất hoàng tử, số lần ông tức giận chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tô Thức đột nhiên nghĩ ra điều gì, bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Triệu tiểu ca, lúc trước Thập nhất hoàng tử chọc ghẹo mấy vị tiểu thư khiến cho các vị quan viên tố cáo y phải không?

Chuyện này đúng là hơi ly kỳ. Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Lúc trước hoàng thượng đúng là có hơi khiển trách hoàng tử một chút. Bởi vì mấy vị quan viên tố cáo, hoàng thượng lại không muốn hao tâm tổn trí vì vậy hạ chỉ đem mấy vị tiểu thư này gả hết cho Thập nhất hoàng tử.

Nói đến đây, Triệu Tử Văn dừng một chút sau đó mới cất tiếng, nở ra một nụ cười khố:

- Chỉ sợ rằng các vị quan viên đó bây giờ đã trở thành nhạc phụ của y.

Câu nói này khiến cho bốn vị đại nhân đều cảm thấy chấn động. Dĩ nhiên là như vậy, tuy nói rằng con rể của mình không tốt đẹp gì nhưng dù sao cũng là tướng công của nữ nhi mình. Giúp y lên làm hoàng đế, con mình chẳng phải trở thành phi tử hay sao?

- Thì ra là thế, thì ra là thế.

Tần Quán cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện, ông cười ha hả nói:

- Không ngờ Thập nhất hoàng tử nhân họa đắc phúc, lại được hoàng thượng hạ chỉ đem các vị tiểu thư gả cho y.

Nghĩ lại trước kia Thập nhất hoàng tử tặng mình bảo thạch. Hôm nay lại có nhiều quan viên ủng hộ y như vậy, tựa hồ như là đã bố trí một quân cờ từ trước. Bát hoàng tử, Hoài vương đều không muốn kế thừa ngôi vị, nếu như Thập nhất hoàng tử nguyện ý, lại được những nhạc phụ này ủng hộ thì việc lên ngôi cũng không phải là không thể. Dù sao ngôi vị hoàng đế dường như cũng chỉ còn y có thể đảm đương nổi.

Không thể không thừa nhận, hành vi của Thập Nhất hoàng tử năm đó được Lý đại nhân nói rất chính xác. Thập Nhất hoàng tử nếu như vì ngày hôm nay mà làm như vậy thì không thể nói hãn phong lưu, mà phải nói là hãn không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Triệu Tử Văn không còn dám đánh giá thấp vị Thập Nhất hoàng tử bề ngoài có vẻ non nớt này nữa.

- Hạng Long Phi.

Hoài vương lẩm bẩm tên của Thập Nhất hoàng tử trong miệng, trầm giọng nói:

- Mặc dù y phong lưu thành tính nhưng mỗi lần thấy ta đều gọi là hoàng thúc, vô cùng thân thiết, xem ra nhân phẩm của y cũng không đến nỗi nào.

Đại quân vương của Đại Kinh có vô số phi tần cho nên có thể nói bất kỳ quân vương nào cũng phong lưu. Cho nên chuyện này của Hạng Long Phi cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần y lên ngôi hoàng đế, yêu dân như con, bảo vệ xã tắc thì đã là một hoàng đế tốt rồi.

Bốn vị đại nhân nhận ra được điểm này thì chẳng còn ai không muốn Thập nhất hoàng tử không làm hoàng đế nữa. chỉ là đầu tiên phải khảo chứng xem Thập nhất hoàng tử có phải là một người yêu dân hay không, nếu không sau khi hãn lên làm hoàng đế trở thành hôn quân thì sẽ mang tiếng xấu muôn đời.

Biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, các vị đại nhân đều im lặng không nói gì. Đôi mắt Triệu Tử Văn sáng lên, hãn nghiêm trang nói:

- Điện hạ tựa hồ vượt trội hơn chúng ta tưởng tượng. Tại hạ thấy y rất có tiềm chất kiêu hùng.

Kiêu hùng ư? Bốn vị đại nhân nghe vậy thì sửng sốt nửa ngày. Phẩm chất kiêu hùng ở trên người một đứa bé tựa hồ như không đúng. Thế nhưng Triệu Tử Văn là người như thế nào? Từ trước đến giờ hẳn chưa từng nhìn lầm ai bao giờ.

Cảm nhận được huyền cơ trong đó, khuôn mặt Tô thái sư hiện lên một vẻ vô cùng kinh ngạc, ông hạ giọng vô cùng thấp nói:

- Triệu tiểu ca, ý tiểu ca là Thập nhất hoàng tử rất biết cách ẩn nhẫn.

Không quyền không thế, Hạng Long Phi ngoại trừ ẩn nhẫn thì còn có thể làm gì? Lúc trước y chọc ghẹo mấy vị tiểu thư chỉ sợ cũng là vì ngày hôm nay. Nhưng điều quan trọng hơn là, y có thể ẩn nhẫn đến thời điểm này thì khó ai có thể làm được. Nếu như để Hạng Long Phi y có binh lực, chỉ sợ tình huống hôm nay không biết đã trở thành thế nào.

- Không ngờ Long Phi không đơn giản như vậy.

Trong mặt Hoài vương hiện lên vẻ thán phục. Phải nói là khó có thể tưởng tượng, một đứa bé mười lăm tuổi lại có tâm cơ như thế.

Lý Cách Phi cảm thấy hơi lo lắng, không nhanh không chậm nói:

- Thập nhất điện hạ cứ cho là một người hùng tâm như vậy nhưng cũng không thể đảm bảo là sau khi y lên làm hoàng đế liệu có trở nên xấu xa hay không.

Nếu như bản khoản quá nhiều thì sẽ bị trói buộc tay chân. Triệu Tử Văn cười nói:

- Lý đại nhân không cần phải bản khoản nhiều, ngày mai ta sẽ đi gặp Thập Nhất hoàng tử xem rốt cục y có thích hợp làm hoàng đế hay không.

Có Triệu tướng quân lo liệu thì vấn đề dĩ nhiên sẽ dễ dàng được giải quyết. Bốn người Tô thái sư cũng không lo lắng nữa, trong lòng bọn họ đều thấp lên một niềm hy vọng. Nếu như Thập Nhất hoàng tử có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế thì mọi người sẽ không bị phụ sự kỳ vọng.

Tiểu hài tử xấu xa này, không ngờ mình phải đi tìm y. Triệu Tử Văn nghĩ lại trước kia Hoàng tử đến phủ tìm mình tặng cho khối bảo thạch, bây giờ chỉ sợ mình phải đi đến nhà của y.

Bầu trời dần dần tối. Lúc này từ bên ngoài đột nhiên đi vào một thân ảnh. Chỉ thấy Dư Tử Lăng từ từ đi tới, vẻ mặt có hơi vui mừng, khẽ nói với

Triệu Tử Văn:

- Hạ Bình tỉnh lại rồi, huynh mau tới gặp muội ấy đi.

Hạ Bình tỉnh rồi ư?

Khuôn mặt Triệu Tử Văn lộ ra vẻ vui sướng, hẳn không kìm được nở ra một nụ cười. Tiểu nha đầu này hôn mê hai ngày, cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

- Triệu phu nhân!

Bốn vị đại nhân nghe thấy thanh âm của Tử Lăng thì không dám chậm trễ vội vàng cười nói.

- Bái kiến bốn vị đại nhân.

Nghe ba tiếng Triệu phu nhân này, Dư Tử Lăng thẹn thùng đỏ ửng cả mặt, yêu kiều khom người thi lễ nói.

Nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc ngượng ngùng của Dư Tử Lăng. Tô thái sư thầm khen trong lòng vì Triệu tiểu ca này thật là có phúc khí, ông cười ha hả nói:

- Phu nhân đừng khách khí, nếu chẳng may hài tử bị thương thì Triệu tiểu ca liều mạng với chúng ta mất.

Dư Tử Lăng cười khúc khích, khuôn mặt hiện lên một vẻ hạnh phúc, nàng khẽ nói:

- Tô thái sư cứ nói đùa.

Cảm nhận được nụ cười ngọt ngào của Triệu phu nhân, trong lòng Lý Cách Phi thầm nghĩ, không biết sau này An nhi đến Triệu phủ có hạnh phúc như vậy không. Nhớ lại vừa rồi nhìn thấy biểu hiện của An Nhi và Triệu đại nhân, ông thở dài một hơi nhẹ nhõm, hẳn là sẽ như vậy thôi.

- Bốn vị đại nhân, ta còn có việc trong người, không thể tiếp tục trò chuyện với các vị được nữa.

Triệu địa nhân không có thời gian trêu ghẹo cùng với Tô lão đầu. Hạ Bình trong lòng hẳn rất quan trọng, hẳn muốn lập tức đi thăm nàng ta.

Tần Quán cười nói”

- Triệu tiểu ca có việc trong người thì chúng ta cũng không quấy rầy nữa. Hy vọng ngày mai có thể nghe được tin tốt từ Triệu tiểu ca.

Tần Quán nói đầy ẩn ý. Dù sao Dư Tử Lăng cũng đang ở đây cho nên không tiện nói rõ ra.

- Hy vọng sẽ thế.

Hoài vương cảm thán nói một tiếng, sau đó dẫn đầu mọi người rời khỏi đại sảnh Triệu phủ.

Vừa nhìn bốn vị đại nhân đi ra ngoài, Triệu Tử Văn vừa ôm quyền nói:

- Bốn vị đại nhân rời khỏi tại hạ không tiễn.

- Tướng công, chàng mau đi đi, Hạ Bình đang chờ chàng đó.

Đợi sau khi bốn người Tô thái sư rời khỏi, khuôn mặt Dư Tử Lăng hiện lên vẻ sốt ruột

Xem ra Hạ Bình thật sự rất đang mong chờ ta.

Triệu Tử Văn khẽ gật đầu, vội vàng đi vào trong khuê phòng Hạ Bình.

Triệu Tử Văn đẩy cửa phòng ra thì nhìn thấy đại tiểu thư đang chiếu cố bên cạnh Hạ Bình. Tia nhiệt từ lò sưởi tỏa ra khiến cho Triệu Tử Văn cảm thấy ấm áp, bên tai hân truyền đến một tiếng khóc:

- Tiểu thư, nhất định là tỷ gạt muội, Tử Văn huynh ấy chưa trở về nếu không huynh ấy đã đến thăm muội rồi.

Thấy đáng vẻ thương tâm muốn chết của Hạ Bình. Hạ Vũ tình đau xót ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng khẽ nói:

- Hạ Bình, Tử Văn nhất định sẽ trở lại, bây giờ chàng đang có việc, sau khi xong việc sẽ lập tức đến.

Triệu Tử Văn nhìn nha đầu đáng thương này, hít sâu một hơi kêu lên:

- Bình nhi.

Nghe thanh âm quen thuộc truyền vào tai, Hạ Bình cảm thấy rung động. Nàng khẽ ngược khuôn mặt tái nhợt lên, thấy thân ảnh mà mình ngày nhớ đêm mong đang đứng ở cửa ra vào, nàng nức nở nói:

- Tử Văn, là huynh thật sao?

Triệu Tử Văn bước nhanh đến gần nàng, nắm chặt cổ tay lạnh như băng của tiểu ny tử này khẽ nói:

- Ngốc nha đầu, là ta, nhớ ta đến như vậy sao?

Hạ Bình nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Triệu Tử Văn thì òa khóc nhào vào trong lòng của hắn, nức nở nói:

- Tử Văn, muội còn tưởng rằng huynh không cần muội nữa.

Hạ Bình sau khi mất đi phụ thân thì chỉ còn có thể dựa vào một mình Triệu Tử Văn. Vậy mà hắn đã mất tích một tháng trời, chuyện này đối với Hạ Bình mà nói quả là một đả kích rất lớn.

Triệu Tử Văn ôm chặt nàng trong tay, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của nàng:

- Làm sao có chuyện đó được, dù cho tất cả người trong thiên hạ không nhớ tới muội, ta cũng sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội suốt cả đời.

Lúc đầu ở Hạ Phủ, Triệu Tử Văn chỉ là một tiểu thư đồng nghịch ngợm. Bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện đau thương khiến cho Hạ Bình phải khóc lóc, Triệu Tử Văn thật sự không muốn như vậy nữa, hắn chỉ ước mong được vĩnh viễn làm một tiểu thư đồng, bầu bạn bên người đại tiểu thư và nàng.

Cảm nhận được ánh mắt chân thành tha thiết của hắn, sự lo lắng trong lòng Hạ Bình dần dần giảm xuống. Nàng ôm chặt lấy eo lưng của Triệu Tử Văn, cái đầu nhỏ ghé vào ngực của hắn, tựa hồ mượn thân thể hắn để tránh gió vậy.

Hạ Vũ Tình hiểu Hạ Bình cùng với Tử Văn dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện. Chỉ là Hạ Bình không muốn nói nên nàng cũng không truy vấn. Chắc hắn lúc này hai người có rất nhiều điều muốn tâm sự với nhau cho nên nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài, đem cửa phòng khẽ đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Hạ Bình ghen ngào nói:

- Tử Văn, huynh biết không, lúc phụ thân được mai táng mà muội không thể đốt giấy để tang cho người, chỉ có thể nhìn theo, trong lòng muội cảm thấy rất đau khổ.

Thân phận của Hạ Bình vĩnh viễn sẽ trở thành bí mật thì làm sao nàng có thể đốt giấy để tang cho hoàng thượng được? Triệu Tử Văn an ủi ôm chặt lấy nàng:

- Ngốc nha đầu, tất cả mọi chuyện đều đã trở thành quá khứ rồi. Chỉ cần muội có thể sống vui vẻ thì hoàng thượng ở dưới suối vàng nhất định sẽ không để ý tới, không những vậy người còn cảm thấy rất vui mừng.

- Chỉ cần Tử Văn vĩnh viễn ở bên cạnh Bình nhi là Bình nhi sẽ vui vẻ cả đời.

Hạ Bình dần dần nhận ra chỉ có Triệu Tử Văn mới hiểu nàng, biết rõ cảm xúc trong lòng nàng.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 408

Thập Nhất Hoàng Tử Tới Chơi

Chắc chắn là như thế.

Triệu Tử Văn ôn nhu nói:

- Ta còn muốn Bình nhi chuẩn bị làm một chuyện cho ta.
- Chuẩn bị làm chuyện gì

Hạ Bình nín khóc mỉm cười nói, đầu lông mày nàng hiện lên một vẻ ngọt ngào, tựa như thiếu nữ hoài xuân, xinh đẹp động lòng người.

Nhìn Hạ Bình cười vui vẻ, Triệu Tử Văn khẽ nói:

- Chuẩn bị sau này sinh cho tướng công vài tiểu hài tử, cho dù là nam hài hay nữ hài ta cũng yêu mến.

Tướng tượng đến khi mình mang thai, gò má Hạ Bình nóng bừng như lửa. Vành tai ửng đỏ, nàng giận dữ nói:

- Bại hoại, muội mới từng này tuổi mà huynh đã muốn muội sinh tiểu hài tử cho huynh sao?

Triệu Tử Văn cảm thấy hơi nao nao. Hạ Bình hôm nay dường như mới mười bảy tuổi, quả thật vẫn còn trẻ. Chỉ là nghĩ đến Bảo nhi cũng đang có thai, Triệu Tử Văn cười hắc hắc nói:

- Ta nhớ là Bảo nhi hình như còn nhỏ tuổi hơn cả muội.
- Bảo nhi đã thành thân với huynh rồi.

Hạ Bình không phục cất tiếng. Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Bình trở nên ảm đạm, một lúc sau nàng hạ giọng vô cùng thấp nói:

- Tử Văn, huynh thật sự sẽ lấy muội sao?

Tiểu ny tử này hôm nay quả là đa sầu đa cảm. Triệu Tử Văn khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng cười nói:

- Ngọc nha đầu, ta thích nàng chứ không phải là thân phận của nàng. Nàng có biết không? Sau khi trở về Hàng Châu, ta sẽ nói Hạ tướng quân làm chủ rồi sẽ thành thân với muội, muội xem có được không?

Có Hạ lão tướng quân làm chủ thì không gì tốt hơn. Hạ Bình khẽ gật đầu, cười vô cùng ngọt ngào, đem cái đầu nhỏ nhắn của mình vùi vào trong lồng ngực Triệu Tử Văn, khẽ nói:

- Tử Văn, muội nhất định sẽ phục thị cho huynh cả đời, hơn nữa sẽ sống hòa thuận cùng với các tỷ tỷ.

- Phải là ta chiếu cố muội mới đúng.

Triệu Tử Văn cười cười lau cái đầu nhỏ của Hạ Bình, ánh mắt nhìn về màn đêm đen ngoài cửa sổ khẽ nói:

- Bình nhi, bệnh của muội còn chưa hết, đi ngủ một chút đi.

- Ừ.

Hạ Bình nhu thuận gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xấu hổ nói:

- Tử Văn, đêm nay huynh có thể không rời khỏi đây được không??

Triệu Tử Văn sững sờ, xem ra tiểu ny tử này muốn ngủ chung với mình, chỉ sợ là đại tiểu thư không cho phép. Thấy vẻ mặt do dự của hã, Hạ Bình khẽ nói:

- Tử Văn, huynh cũng không phải là chưa ngủ cùng với muội. Đêm nay huynh ở bên muội được không?

Thấy vẻ tha thiết trong đôi mắt của Hạ Bình, Triệu Tử Văn khẽ gật đầu đáp ứng. Ai bảo tiểu nha đầu đáng thương này mới tỉnh lại làm gì. Hã cười trường bào ra, chui vào trong chăn bông ấm áp.

Hạ Bình vừa thẹn vừa mừng, lùi lại đằng sau nhường lại một khoảng giường cho Triệu Tử Văn nằm xuống. Sau đó nàng dựa vào người hã, nghe nhịp tim trong của hã, trong người cảm thấy một hạnh phúc không nói nên lời.

Ở trong chăn ấm áp, Hạ Bình tỏa ra từng làn hương thơm thiếu nữ. Thân thể của cô gái này lại mềm mại như ngọc nên Triệu Tử Văn cảm thấy vô cùng thoải mái. Cơn buồn ngủ từ từ dâng lên, mi mắt của Triệu Tử Văn khẽ rũ xuống, hã từ từ thiếp đi.

Triệu Tử Văn không nói lời nào đã ngủ thật sau khiến cho khuôn mặt xinh xắn của Hạ Bình đỏ bừng, không biết lúc này tiểu ny tử này đang nghĩ gì. Sau thời gian uống cạn một chén trà, nàng mới dịu dàng nói:

- Tử Văn, lúc này huynh có muốn muội không?

Đang mơ màng ngủ, nghe thấy câu nói này của nàng Triệu Tử Văn bỗng giật mình, hấn lập tức ginh dậy, trên mặt hiện lên một vẻ khổ sở, nhìn nàng nói:

- Ngốc nha đầu, bây giờ ta làm sao có thể động đến muội chứ. Đợi đến khi chúng ta thành thân, chúng ta sẽ động phòng hoa chúc.

Trong lòng Hạ bình sợ rằng Triệu Tử Văn khi đi ra chiến trường Hung Nô sẽ có nguy hiểm gì cho nên hy vọng có thể trước đó làm phu thê với hấn. Thế nhưng khi nghe được lời nói của Triệu Tử Văn, khuôn mặt nàng hiện lên vẻ thất vọng, nàng khẽ gật đầu nói:

- Tử Văn, muội sẽ ở Hàng Châu luôn luôn chờ huynh.

- Không cần phải nghĩ nhiều như vậy, muội mau đi ngủ đi.

Triệu Tử Văn khẽ vuốt ve gò má xinh đẹp của nàng, ánh mắt nhìn lo than chiếu rọi trong phòng. Trong lòng thầm nghĩ, trận chiến với Hung Nô, không biết rốt cục ai thắng ai thua đây.

Hạ Bình ôm chặt lấy hấn, trong lòng nàng có một ước mong ấm áp nên rất nhanh tiến vào trong mộng đẹp.

Triệu Tử Văn nhắm mắt lại, vốn định chuẩn bị ngủ thì căn phòng đột nhiên được mở ra, một thân ảnh lạng lẽ đi tới, đúng là đại tiểu thư Hạ Vũ Tình.

Nhìn thấy cái ghế không bên cạnh chậu than, trong lòng Hạ Vũ Tình cảm thấy kỳ quái, Tử Văn rốt cục hấn ở đâu nhỉ?

Ánh mắt nhìn quanh thì thấy trên đường Hạ Bình thò ra một cái đầu, trên khuôn mặt còn nở ra một nụ cười xấu xa, hấn hắc hắc nói:

- Đại tiểu thư, nàng cũng muốn tới đây ngủ sao?

- Chàng...

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình trở nên đỏ ửng, nàng giận dỗi nói:

- Đẳng đồ tử, chàng mau xuống cho ta, chàng làm sao có thể ngủ cùng với Hạ Bình được.

Hạ Bình là một nữ hài còn nhỏ làm sao có thể để cho tên bại hoại này khi dễ được, trong lòng Hạ Vũ Tình thầm oán hận, ánh mắt trừng lên nhìn tên đãng đờ tử đang cười gian này.

- Không thể ngủ cùng một chỗ với Hạ Bình thì chẳng lẽ lại ngủ cùng một chỗ với đại tiểu thư sao?

Triệu Tử Văn mỉm cười nói.

Triệu Tử Văn mất tích hơn một tháng, Hạ Vũ Tình trong vòng một tháng đó cũng không được ngủ cùng một chỗ với hắn. Nghe thấy hắn nói như vậy, khuôn mặt nàng đỏ bừng lên, giận dữ nói:

- Ai muốn ngủ với chàng cùng một chỗ, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Sau khi cười hắc hắc, khuôn mặt Triệu Tử Văn trở nên nghiêm túc, hắn nghiêm mặt nói:

- Vũ Tình, nàng cũng biết rằng Hạ Bình vừa mới khỏi bệnh, nếu như muội ấy sau khi tỉnh lại phát hiện thấy ta không có ở bên cạnh chắc thương tâm chết mất.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, lại nhớ tới tiểu ny tử si tình này, Hạ Vũ Tình khẽ gật đầu, giọng điệu nàng lại chuyển sang tức giận:

- Chàng cũng không được làm chuyện xấu với Hạ Bình.

Đại tiểu thư tại sao luôn đề phòng ta như sắc lang vậy. Triệu Tử Văn dờ khóc dở cười nhìn đại tiểu thư nói:

- Muốn làm chuyện xấu thì phải ngủ cùng một chỗ với Đại tiểu thư mới làm được.

- Bại hoại.

Nghĩ tới cảnh trước đây mình với hắn ở trong khuê phòng làm chuyện đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vũ Tình ửng đỏ cả lên. Thân thể của nàng run rẩy, trên lông mày nồng đậm ý xuân khiến người khác lạc cả hồn phách.

Triệu Tử Văn nhìn gò bồng đào và kiều khu quen thuộc của Đại tiểu thư thì ứa nước miếng. Nhưng mà tối nay mình phải ở cùng một chỗ với Hạ Bình, xem ra đợi sau này mới có thể vui thú khuê phòng với Đại tiểu thư được.

Nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại tiểu thư ửng hồng cả lên, nàng không dám đối mặt với hắn, liền vội vàng nói:

- Tử Văn, chàng chiếu cố Hạ Bình cho tốt, thiếp đi nghỉ ngơi đây.

Đại tiểu thư vội vàng rời khỏi, không còn dáng vẻ của nữ cường nhân như vừa rồi nữa. Triệu Tử Văn cười ha hả, hướng về phía đại tiểu thư nói:

- Đại tiểu thư, chúc nàng mơ được giấc mơ đẹp, trong giấc mơ nhất định phải có ta.

Bại hoại!

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình ửng đỏ lên, nàng hờn dỗi nói một câu sau đó lập tức đóng cửa phòng lại.

Hàng ngày đối thi với Lý tài nữ, nếm thử tay nghề nấu nướng của Bảo nhi, lại còn có thể đùa giỡn với Đại tiểu thư, khoảng thời gian này thật là khoái hoạt! Trong lòng Triệu Tử Văn thâm cảm thán, chỉ cần hắn đánh đuổi xong Hung Nô, cuộc sống như thế này có thể tiếp tục hưởng thụ. Thế nhưng, chiến trường với Hung Nô nguy hiểm, không biết có còn toàn mạng trở về hay không nữa.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể hy vọng cùng với Hung Nô một trận kỳ khai đắc thắng. Triệu Tử Văn ngẫm nghĩ một hồi rồi ôm lấy Hạ Bình dần dần thiếp đi.

Sáng sớm, ánh mặt trời tỏa ráng khắp kinh thành. Mấy ngày nay sau khi cơn mưa dầm qua đi, thời tiết cuối cùng cũng đã tốt hơn nhiều. Không ít người tản bộ dưới ánh dương quang, đắm chìm trong nắng ấm.

Thế nhưng ở trong Triệu phủ, Triệu Tử Văn vẫn còn đang ngủ, cảm giác thật sảng khoái sau những ngày mệt mỏi. Các phu nhân của hắn đều hiểu rằng hắn sắp phải đi xa đối phó với Hung Nô, ở trên chiến trường đầy mưa máu cho nên cũng không ai quấy rầy hắn.

Mặt trời lên cao, ở trước cửa Triệu phủ đột nhiên xuất hiện một tiểu thiếu gia còn nhỏ tuổi. Tiểu thiếu gia này quần áo hoa lệ, mang theo hai vị tùy tùng, vừa nhìn là đã biết không phải là thường nhân.

Dư Tử Lăng đang ngồi trong hoa viên thưởng thức ánh dương quang, cùng với Mộ Phi nói chuyện với nhau đột nhiên nhìn thấy người xa lạ này tiến vào thì vội vàng đứng dậy, đi tới gần hắn chào hỏi.

Tiểu thiếu gia này dường như cũng biết ở trong Triệu phủ không có quản gia hay người hầu gì cho nên khi nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi đang mang thai đi đến, khuôn mặt của y cũng không có quá nhiều sự kinh ngạc mà lộ ra vẻ thân thiết, cung kính ôm quyền nói:

- Cô nương là Triệu phu nhân phải không? Tại hạ là Thập nhất hoàng tử Hạng Long Phi, tới đây cầu kiến Triệu tướng quân.

Thập Nhất hoàng tử ư?

Dư Tử Lăng còn tưởng tiểu thiếu gia quần áo lụa là này là ai không ngờ lại là Thập nhất hoàng tử! Trong lòng Dư Tử Lăng cảm thấy nghi hoặc, nàng không hề chậm trễ vội nói:

- Dân nữ Triệu thị bái kiến Thập nhất hoàng tử.

- Không dám, không dám.

Thập Nhất hoàng tử nhìn Triệu phủ nhân cúi người xuống thi lễ thì sợ nàng sẽ động đến thai nhi. Y vội vàng nói:

- Triệu phu nhân đang có thai, không cần phải hành lễ.

Dư Tử Lăng mỉm cười nói:

- Tạ ơn điện hạ.

Trong lòng nàng thầm hiểu, Thập nhất hoàng tử khách khí như vậy chắc là có chuyện muốn cầu tới tướng công.

- Cho hỏi Triệu tướng quân đang ở trong phủ phải không?

Thập nhất hoàng tử nhìn xung quanh, không thấy Triệu Tử Văn liền hỏi.

Dư Tử Lăng khẽ gật đầu, hướng về phía Lương Mộ Phi vẫn đang tắm nắng nói:

- Mộ Phi tỷ tỷ, tỷ mau đi gọi tướng công đi.

Lại là một nữ tử tuyệt sắc. Hạng Long Phi nhìn thấy Lương Mộ Phi thì không kìm được tán thưởng Triệu Tử Văn quả là có phúc khí. Trong lòng y cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao đến tận giờ này Triệu tướng quân vẫn tỉnh dậy nhỉ?

Thấy hai vị tùy tùng của Thập nhất hoàng tử mang theo một số lễ vật trong lòng Lương Mộ Phi thầm hiểu y tại sao mà đến. Chỉ là có lẽ Tử Văn sẽ không bị hãm mua chuộc.

- Được rồi, điện hạ chờ ở đại sảnh, tiểu nữ đi gọi tướng công tới.

Lương Mộ Phi lạnh nhạt gật đầu, sau đó bước nhanh tới khuê phòng của Hạ Bình.

- Cộc cộc.

Ở bên ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa, sau đó truyền tới một thanh âm dễ nghe:

- Tử Văn, chàng đã tỉnh dậy chưa?

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 409

Vườn Cao Đến Tột Đỉnh.

Hạ Bình chính là người mở mắt ra đầu tiên. Nàng nghe thấy thanh âm của Mộ Phi tử tử, lại nhìn ra bên ngoài thì thấy ánh mặt trời đang chiếu rọi thì khuôn mặt trở nên xấu hổ ửng đỏ, nàng khẽ lay Triệu Tử Văn, vô cùng thẹn thùng nói.

- Tử Văn, Mộ Phi tử tử gọi huynh kìa, huynh mau dậy đi.

Triệu Tử Văn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy tiểu nữ tử trước mặt mình ửng đỏ cả khuôn mặt thì duỗi lưng một cái, hướng về phía cửa cất tiếng:

- Mộ Phi, có chuyện gì vậy?

Tử Văn thật là quá lười. Lương Mộ Phi thầm mắng trong lòng, sau đó nàng lên tiếng:

- Thập Nhất hoàng tử ghé thăm, đang ở trong đại sảnh chờ chàng.

Thập Nhất hoàng tử ư?

Triệu Tử Văn hơi kinh ngạc, không ngờ Thập Nhất hoàng tử mới sáng sớm đã tới đây, hần lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử này quả nhiên không phải là người đơn giản.

Đối với chuyện Thập Nhất hoàng tử tới chơi, Hạ Bình cũng cảm thấy hơi kinh ngạc. Tuy hôm nay Tử Văn đã là đại thần lớn trong triều, không cần phải để ý tới Thập nhất hoàng tử không quyền không thế này nhưng có một người bạn vẫn tốt hơn có thêm một kẻ địch. Nàng vội vàng khẽ kéo tay áo Triệu Tử Văn nói:

- Tử Văn, huynh mau mặc quần áo rồi đi ra đại sảnh đi.

Thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, Triệu Tử Văn không cũng không vội vàng mặc quần áo ngay mà hỏi:

- Thân thể muội thế nào rồi?

- Tốt hơn nhiều rồi.

Hạ Bình dịu dàng nói. Hôm qua ngủ cùng một chỗ với Triệu Tử Văn nàng cảm thấy rất yên tâm. Hơi ấm truyền từ cơ thể của hắn tựa hồ như đã xua đi phong hàn trong người của nàng. Buổi sáng hôm nay sau khi thức dậy, nàng cảm thấy vô cùng sáng khoái.

- Từ nay về sau phải giữ gìn thân thể cho tốt.

Triệu Tử Văn mặc quần áo, nghiêm túc nói.

Nếu như muội không lành được bệnh thì ai sinh con cho ta đây?

- Bại hoại, lại khi dễ người ta, người ta không...

Hạ Bình nói được một nửa thì thấy xấu hổ liền ngừng lại. Khuôn mặt nàng trở nên đỏ ửng.

Tiểu ny tử này cuối cùng cũng đã khôi phục lại dáng vẻ khả ái trước kia. Triệu Tử Văn cười ha hả hai tiếng, hắn mặc quần áo sau đó bước gần tới cửa đẩy cửa ra, quay đầu cười nói:

- Hạ Bình, lát nữa ra ngoài phơi nắng sẽ tốt nhiều cho thân thể.

Nghe thấy giọng nói quan tâm của hắn, trong lòng Hạ Bình liền cảm thấy ấm áp, nàng khẽ gật gật đầu:

- Chỉ là huynh đi với muội được không?

Bây giờ Hạ Bình đã coi Triệu Tử Văn thành ông trời, lúc nào nàng cũng nhớ đến hắn. Triệu Tử Văn hiểu được liền cười nói:

- Được, sau khi Thập nhất hoàng tử rời khỏi ta sẽ bồi tiếp muội.

Trong mắt Hạ Bình có một vẻ không muốn. Triệu Tử Văn khẽ vén rèm lên, ở ngoài cửa Lương Mộ Phi hừ nhẹ nói:

- Con heo lười, rốt cục chàng cũng chịu tỉnh dậy.

Triệu Tử Văn đưa mắt nhìn nàng nói:

- Ta là heo thì nàng cũng là thê tử của heo.

Không đợi Mộ Phi kịp thời cự lại, Triệu Tử Văn đã cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng rồi đi tới đại sảnh Triệu phủ. Đến đại sảnh, hắn nhìn thấy Thập nhất hoàng tử đang ngồi ở đó, hai tùy tùng đứng ở phía sau lưng y.

Lần trước Thập nhất hoàng tử đến một mình còn bây giờ xem ra Hạng Long Phi đã không còn là một hoàng tử không chỗ nương tựa như trước kia nữa. Lương Mộ Phi lúc này đã rời khỏi đại sảnh chuẩn bị trà.

Thập Nhất hoàng tử lúc này liền đứng lên cười nói thân thiết với Triệu tướng quân:

- Triệu tướng quân, thương thế của tướng quân sao rồi? Hôm nay ta mang đến rất nhiều dược liệu trân quý đặc biệt tới thăm Triệu tướng quân.

Ngay sau đó, tùy tùng đứng đằng sau Thập nhất hoàng tử quỳ xuống nói:

- Tham kiến Triệu tướng quân.

Triệu Tử Văn khoát tay áo, ý bảo hai người này mau đứng dậy. Ánh mắt hắn nhìn vào dược liệu trân quý trong tay của hai tùy tùng này, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hoàng tử điện hạ, những thứ này không phải là giả chứ?

Câu nói này khiến cho khuôn mặt Thập Nhất hoàng tử lập tức ửng hồng, y ngượng ngùng nói:

- Tướng công nói đùa, lần trước bảo thạch tại hạ vụng về chọn nên có hơi sơ sót, dược liệu lần này chắc chắn là hàng thật giá đúng.

Hai tùy tùng của này lộ ra vẻ nghi hoặc. Dược liệu trân quý này chính là từ trong nhà nhạc phụ của hoàng tử điện hạ mà ra, Triệu tướng quân tại sao lại nói là giả chứ? Nếu thật là đồ giả thì chẳng lẽ điện hạ lại mang tặng cho Triệu tướng quân sao?

Hai vị tùy tùng hiểu điều này cho nên vẫn đứng yên, không hề động đậy hay lùi lại chỗ cũ.

Vẻ mặt Hạng Long Phi trở nên ổn trọng, không lộ vẻ gì, xem ra tiểu tử này che dấu cũng khá sâu. Triệu Tử Văn thâm ý nói:

- Dược liệu này có được hẳn là không dễ dàng.

Trong mắt Thập nhất hoàng tử hiện lên một vẻ kinh ngạc, y không hề sợ hãi cười nói:

- Đúng là có chút không dễ dàng, chỉ là cũng đáng giá.

Hai người thầm dùng ám ngữ nói với nhau. Triệu Tử Văn lúc này đã xác định được tâm cơ của Thập nhất hoàng tử này thực không giống như những người bình thường.

Lúc này, Mộ Phi bưng hai chén trà thơm tới. Nàng nghe thấy lời nói của hai người liền đặt một chén ở bên cạnh Thập nhất hoàng tử. Đột nhiên nàng mở miệng nói:

- Thập nhất hoàng tử hôm nay đến đây không đơn thuần để thăm tướng công tiểu nữ phải không?

Triệu Tử Văn cảm thấy kinh ngạc. Hắn mỉm cười đưa mắt liếc nhìn nàng, nàng không cần phải hỏi dò, coi chừng ta đánh vào mông nàng bây giờ.

Nếu không phải hai người cứ từ từ nói chuyện thì Lương Mộ Phi cũng không xen vào. Cứ đem chuyện được liệu kéo dài thời gian, vậy thì khi nào mới kết thúc đây?

- Hưng Bình công chúa nói rất đúng.

Thập Nhất hoàng tử cười khổ, y hướng về phía Lương Mộ Phi ôm quyền nói:

- Tại hạ đúng là không đơn thuần đến đây thăm Triệu tướng quân, mà là có chuyện quan trọng cần thương nghị.

Bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn là tuyển chọn ngôi vị hoàng đế chứ? Xem ra chuyện quan trọng mà Thập nhất hoàng tử định nói nhất định là chỉ đến việc lập ai lên làm hoàng đế.

Câu này đã lật tẩy ý đồ của Hạng Long Phi. Lương Mộ Phi đem ly trà còn lại đặt xuống trước mặt Triệu Tử Văn, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười đắc ý, kiêu mỹ cười với hắn.

Tiểu yêu tinh này thật khiến cho Triệu Tử Văn dở khóc dở cười, chẳng lẽ nàng không lo lắng gì sao? Đến lúc Hạng Long Phi rời khỏi, ta sẽ đánh vào mông nàng.

- Tử Văn, chàng có ban thưởng gì không?

Lương Mộ Phi phả hơi ra thơm như hoa lan, hai đầu lông mày tràn đầy xuân ý, kiêu mỹ nói.

Trong lòng Triệu Tử Văn đang nôn nóng vậy mà tiểu ny tử này lại dụ dỗ hắn, hắn thấp giọng nói:

- Phạt nàng tối nay phải đắp cùng chăn với ta.

Lương Mộ Phi cảm thấy ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra ý đồ của hắn. Đôi mắt xinh đẹp của nàng lung linh, chớp chớp mấy cái, sau đó nhẹ nhàng dời thân hình thon thả ra khỏi đại sảnh.

- Vị phu nhân của ta có hơi lỗ mãng.

Triệu Tử Văn áy náy nói:

- Xin điện hạ thứ lỗi.

Hạng Long Phi cười nói:

- Triệu phu nhân chính là công chúa nước Tây Lương, tính tình thẳng thắn một chút cũng là điều đương nhiên.

Người nước Tây Lương nổi danh hào sảng. Hạng Long Phi nói điều này cho thấy hẳn không đơn thuần là một hoàng tử phong lưu. Lương Mộ Phi đã lật tẩy hẳn nên Triệu Tử Văn cũng không tốn nhiều nước miếng nữa, hỏi thẳng:

- Điện hạ nói hôm nay tìm ta có chuyện quan trọng cần thương nghị, không biết chuyện quan trọng này là chuyện gì?

Hạng Long Phi trầm ngâm một lúc, sau đó thay đổi sắc mặt, lông mày dựng lên, từng chữ từng chữ gằn nói nói:

- Ta muốn Triệu tướng quân phò tá ta lên làm hoàng đế!

Triệu Tử Văn không ngờ rằng Thập nhất hoàng tử điện hạ lại nói thẳng ra như vậy. Trong lòng hẳn cảm thấy hơi kinh ngạc, sau đó thản nhiên nói:

- Không ngờ điện hạ lại có cái tâm đó, chỉ là không hiểu tại sao điện hạ lại cho rằng ta sẽ giúp điện hạ?

Hai người sau lưng Hạng Long Phi từ nãy đến giờ cũng không rời khỏi, quả nhiên bọn họ chính là tâm phúc của y. Hai tùy tùng này hiểu rõ, với danh vọng của Triệu tướng quân hôm nay ở Đại Kinh, chỉ cần hẳn chịu giúp đỡ chủ nhân, chủ nhân nhất định sẽ đăng cơ lên làm hoàng đế.

- Ta tin rằng Triệu tướng quân sẽ giúp ta.

Đôi mắt Hạng Long Phi trở nên lạnh lẽo, y nhìn thẳng vào Triệu tướng quân đầy uy nghiêm nói:

- Bởi vì ta có thể khiến cho Đại Kinh vươn cao lên đến tột đỉnh.

Vươn cao lên đến tột đỉnh sao?

Trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy chấn động. Hẳn không ngờ rằng Thập nhất hoàng tử mới từng này tuổi mà đã có ý chí như vậy. Về chuyện này thì Bát hoàng tử không thể nào so sánh được.

Nhìn khí phách của Hạng Long Phi, lại nghĩ tới thủ đoạn lôi kéo thế lực và khả năng ẩn nhẫn của y. Trong lòng Triệu Tử Văn hiểu rõ tiểu hoàng tử

này thật sự có năng lực lên làm hoàng đế. Nếu đế y lên làm hoàng đế, nhất định sẽ trở thành một hoàng đế kiêu hùng.

Quan trọng hơn là, mục tiêu cuối cùng của Hạng Long Phi cũng không phải là ngôi vị hoàng đế mà là toàn bộ thiên hạ! Người có chí khí như thế này nhất định là một người bất phàm. Về điểm này thì Triệu Tử Văn rất bội phục, bởi vì ngược lại với Thập nhất hoàng tử, Triệu Tử Văn là một người thích yên bình thích được tự do.

Chính vì một lời nói này mà Triệu Tử Văn đã quyết định giúp y lên làm hoàng đế.

- Được, ta sẽ đáp ứng phò tá hoàng tử lên làm hoàng đế.

Triệu Tử Văn nhìn thẳng vào Hạng Long Phi, vẻ sắc lạnh trong mắt càng ngày càng nồng đậm:

- Nhưng hoàng tử phải nhớ kỹ, một khi lên làm hoàng đế phải yêu dân như con. Nếu như sau khi lên có những chính sách tàn bạo thì ta có thể đưa hoàng tử lên làm thì cũng có thể đưa hoàng tử xuống.

Cho dù Hạng Long Phi có hùng tâm nhưng Triệu Tử Văn cũng không mong muốn hắn trở thành một người tàn bạo như Tần Thủy Hoàng.

Giọng nói Triệu Tử Văn hơi uy hiếp nhưng Hạng Long Phi không hề tức giận. Y không dám không tin. Triệu tướng quân với thanh Bá vương thương trong tay, được hàng vạn dân chúng kính yêu, tạo ra vô số kỳ tích. Trận chiến Giang thành rồi trận chiến ở hoàng thành vừa qua chính là đã cho thấy, không thể chiến thắng được Triệu tướng quân.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 410

Bái Tế

Ánh sáng lạnh trong đôi mắt Long Phi thu liễm, vô cùng thành khẩn nói:

- Triệu tướng quân, hãy giúp ta đăng cơ. Ta nhất định sẽ đối xử tử tế với dân chúng, một lòng vì xã tắc Đại Kinh. Chỉ có điều...

Nghe y muốn nói lại thôi, Triệu Tử Văn nghi hoặc hỏi lại:

- Chỉ có cái gì?

Trên khuôn mặt Hạng Long Phi xuất hiện vẻ nghiêm trọng. Y nghiêm túc nói:

- Nói vậy Triệu tướng quân hẳn là hiểu được thế cục của Đại Kinh. Hung Nô xuôi Nam với quy mô lớn, Trường Thành còn chưa xây dựng xong không thể ngăn trở thế công của bọn chúng. Cứ tiếp tục như thế, Hung Nô tất nhiên là tiến quân thần tốc, hậu quả có thể nói là không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Tử Văn hiểu được Thập Nhất Hoàng tử đang nghĩ đến điều gì. Đại Kinh đã gặp lúc nước mất nhà tan, làm sao có thể thi triển khát vọng của y được. Chỉ có thể đánh tan Hung Nô mới có thể tạo nên không gian đủ để phát triển, đủ để phát triển tài ba của y.

Trong lúc Triệu Tử Văn đang còn tâm niệm thì Hạng Long Phi lại nói tiếp:

- Hiện giờ có thể cứu được Đại Kinh chỉ có một người Triệu tướng quân thôi. Mong rằng Triệu tướng quân có thể giúp đỡ Đại Kinh vượt qua hiểm cảnh hiện giờ!

Nói xong, Hạng Long Phi đột nhiên quỳ một gối xuống, ánh mắt chân thành, tha thiết nói:

- Một quỳ này không phải là với tư cách cá nhân ta, mà là quỳ thay cho nghìn nghìn vạn vạn dân chúng Đại Kinh. Mong rằng Triệu tướng quân có thể dẫn quân Bắc thượng, đập phá thiết kỵ Hung Nô!

Tuy rằng Triệu Tử Văn biết Hạng Long Phi này cũng ít nhiều có chút diễn trò, nhưng y là một quân chủ sắp đăng cơ, có thể quỳ một gối xuống cũng đủ để thấy rằng Thập Nhất Hoàng tử rất rõ ràng đạo lý "nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền".

Triệu Tử Văn vỗ vỗ đầu vai Hạng Long Phi, nâng y dậy, cười nói:

- Khó có được một người có tâm như điện hạ.

Rồi hần lại đổi giọng, trầm giọng nói:

- Ta với Hung Nô tất sẽ có một trận chiến. Điện hạ đừng lo, một ngày gần đây thôi ta sẽ khởi hành đến Trường Thành!

Trong đầu đột nhiên hiện lên một khuôn mặt dữ tợn, Triệu Tử Văn biến sắc. Hoàn Nhan Liệt! Hoàn Nhan tướng quân danh chấn Hung Nô, lúc ở Tây Lương đã cũng ước định, khi Hung Nô xuôi Nam cũng là lúc giữa hai người bọn hắn sẽ có một trận chiến, không chết không thôi.

Ánh mắt của Hạng Long Phi lộ ra một tia vui mừng, giây lát đã lướt qua. Y cung kính nói:

- Ta tin tưởng Triệu tướng quân nhất định có thể chiến thắng Hung Nô, bảo vệ Đại Kinh chúng ta yên ổn!

- Chỉ mong là thế.

Triệu Tử Văn lãnh đạm đáp lại. Trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không thể đoán trước được, giờ nói đến những điều này cũng là quá sớm.

Đại sảnh toàn bộ rơi vào cảnh tĩnh lặng. Triệu Tử Văn đang cân nhắc Hoàn Nhan Liệt có phải là thống lĩnh tam quân Hung Nô. Còn Hạng Long Phi thì đang suy nghĩ chuyện đăng cơ. Nhưng đột nhiên y nghĩ đến cái gì đó, trên vẻ mặt lại thấp thoáng nỗi lo lắng.

- Triệu tướng quân, không biết mấy người Tô Thái sư thấy ta thế nào?

Hạng Long Phi đột nhiên mở miệng hỏi. Y tự biết mình trước kia lắm chuyện phong lưu, các quan viên theo phe Tô Thái sư đều biết cả. Có thể là

vì như thế mà phe Tô Thái sư sẽ kiên quyết phản đối việc y lên kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

Hóa ra tiểu tử này lại lo lắng chuyện này. Triệu Tử Văn cười, tràn đầy thâm ý, nói:

- Không cần để ý tới bọn họ. Chỉ cần một mình ta cho phép là người cũng đã có thể đăng cơ xưng đế được rồi.

Mặc dù cũng biết uy vọng của Triệu Tử Văn cực kỳ cường thịnh trước giờ chưa từng có, nhưng cả một đảng phái Tô Thái sư, rất lắm người bảo thủ, àm sao có thể toàn bộ đều nghe lời hãn được. Hạng Long Phi lộ ra vẻ mặt cổ quái, trong lòng thầm cảm giác hãn có chút ngoa ngôn, thử nói:

- Triệu tướng quân nói là thật sao?

Nhìn bộ dạng Thập Nhất Hoàng tử có vẻ không tin, Triệu Tử Văn lấy từ trong lòng ra một thứ, đưa cho Hạng Long Phi, giảo hoạt nói:

- Điện hạ, chính mình tự xem đi.

Hạng Long Phi nhìn quyển trục ánh vàng rực rỡ trong lòng, chấn động thất thanh, nói:

- Là thánh chỉ!

Lão Hoàng đế đã băng hà hơn một tháng, lại chưa có tân đế đăng cơ, làm sao đột nhiên lại xuất hiện ra một đạo thánh chỉ thế này?

Hạng Long Phi trong lòng kinh ngạc, vội vàng mở thánh chỉ ra. Sau khi đọc xong, vẻ mặt y lập tức từ kinh ngạc chuyển thành mừng rỡ, khuôn mặt non nớt tươi như hoa nở, bàn tay run rẩy nắm đạo thánh chỉ, run run nói:

- Triệu tướng quân, là thật sao?

Xem bộ dạng kích động của tiểu tử này, Triệu Tử Văn cười ha hả nói:

- Chẳng lẽ là ta lại còn đi ngụy tạo thánh chỉ?

Triệu tướng quân từ trước đến nay đều là người hành xử quang minh lỗi lạc, không thể làm ra những chuyện như giả mạo đánh tráo sự thật được. Hạng Long Phi vừa chuyển ánh nhìn, vội vàng ôm quyền nói:

- Thập Nhất Hoàng tử Hạng Long Phi tham kiến Nhiếp Chính Vương!

Thập Nhất Hoàng tử quả nhiên rất thông minh. Trước hết là thừa nhận thân phận của Triệu Tử Văn cũng tương đương với việc y sẽ đăng cơ thuận lợi.

Vốn đang lo lắng chỉ có một mình Triệu Tử Văn ủng hộ, không ngờ rằng Triệu tướng quân lại nằm trong tay thánh chỉ, được phép lựa chọn tân hoàng đăng cơ. Hạng Long Phi không còn vì chuyện có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế thuận lợi hay không mà lo lắng nữa, ánh nhìn sắc bén và linh hoạt lại càng sáng rõ. Y nhìn ra không trung cao lớn ngoài kia, trong lòng chí khí tản mát. Nhất thống thiên hạ, để cho mọi người dưới bầu trời Đại Kinh có cuộc sống yên ổn!

Từ nhỏ đã mất đi sự chăm sóc của mẫu phi, Thập Nhất Hoàng tử nhận hết những sự châm chọc và khiêu khích của mọi phi tần và Hoàng tử trong cung. Cho nên ý chí của y đã sớm luyện thành quen. Y hiểu rằng chỉ có nắm quyền thế trong tay mới có thể không bị người khi dễ. Từng bước từng bước trưởng thành, y không phát triển theo hướng cực đoan, mà là muốn trở thành quân chủ của Đại Kinh, thực hiện chí khí trong lòng, muốn muôn đời lưu danh hậu thế!

Sau khi nói chuyện vài câu với Hạng Long Phi, Triệu Tử Văn nhìn theo bóng y rời khỏi, nhìn dáng người nhỏ nhắn của y, trong lòng hẳn có chút cảm khái. Ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ tới rằng cuối cùng một đứa trẻ con như Thập Nhất Hoàng tử lại là người đoạt được ngôi vị Hoàng đế.

Nhìn thánh chỉ trong tay rực rỡ ánh vàng, lão Hoàng đế có lẽ cũng chưa bao giờ phát hiện ra Thập Nhất Hoàng tử là một nhân vật kiêu hùng. Triệu Tử Văn thầm nghĩ, "Lựa chọn Thập Nhất Hoàng tử đăng cơ, liệu ta có thất vọng không?"

Nếu đã sắp phải đến Trường Thành, cần gì lại phải vì chuyện đó mà quan tâm nữa. Vẫn là nên dùng một chút thời gian còn lại mà chăm chút các bà xã thì hơn. Nỗi u sầu trong lòng Triệu Tử Văn nhanh chóng bị gạt phắt, đi về nhóm các kiều thê đang phơi nắng.

- Tướng công, mau tới phơi nắng đi.

Vẫn là tiểu ny tử Lăng Nhi hay làm nũng nhất, bước tới bên người Triệu Tử Văn, dịu dàng nói.

- Đại ca, huynh sớm giờ còn chưa ăn gì. Để muội đi lấy ít điểm tâm cho huynh.

Bảo Nhi dịu dàng động lòng người khề nói.

Tô Uyển Nhu thì cầm theo cái hòm thuốc, bảo:

- Tử Văn, để thiếp xem thương thế của chàng nào.

- Đại ca, muội đọc thơ cho huynh nghe được không?

- Tử Văn, thiếp đến xoa bóp bả vai cho chàng.

- Muội cũng tới.

Hạ Bình không chút yếu thế đua chen theo.

- Này, không phải bảo là xoa bóp bả vai sao? Đừng có mà làm loạn.

Triệu Tử Văn cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Lương Mộ Phi không ngờ đang đi lùi xuống phía dưới thì càu nhàu. Đúng là hồ mị tử to gan!

- Đồ phóng đảng!

Hạ Vũ Tình sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, khẽ gất lên.

Trong nhất thời, oanh oanh yển yển làm hoa viên trong Triệu phủ nhộn nhạo những phấn những hương, rất mê người. Triệu Tử Văn thích ý nằm trong vòng tay chúng nữ tử, vẻ tiêu diêu tự tại không nói nên lời, trong lòng cũng thầm oán hận, "Khi nào mới có thể quay về Hàng Châu để sống những ngày sung sướng thế này chứ!

Sau ba ngày, theo di chiếu của lão Hoàng đế và dưới sự trợ giúp của Triệu Tử Văn, Hạng Long Phi thuận lợi đăng cơ xưng đế. Còn đám người Tô Thái sư đều tin tưởng con mắt của Triệu Tử Văn, cho nên đáp ứng Triệu Tử Văn, sẽ tận tâm phụ tá Hạng Long Phi.

Thành Hàm Đan hôm nay thời tiết âm u, dường như dự báo trước những chuyện bất thường. Ở ngay ngã tư cửa thành, mấy đứa nhỏ phát báo phát cao tờ Hoa Hạ nhật báo trong tay, cao giọng hét:

- Nhật báo, nhật báo, Hoa Hạ nhật báo, Triệu tướng quân hôm nay sẽ suất lĩnh Ky binh đoàn, thẳng hướng Lâm Giang Thành, giết Hung Nô, giương cao quốc uy, bảo vệ quốc thổ Đại Kinh chúng ta!

Lâm Giang Thành, đạo phòng tuyến cuối cùng của Trường Thành, nếu như thất thủ thì Hung Nô sẽ hủy diệt cả Trường Thành còn chưa xây xong, tiến quân thần tốc tấn công vào Đại Kinh, cái rốn của Trung Nguyên. Có thể thấy tầm quan trọng của trận chiến Lâm Giang Thành như thế nào.

Vọng Giang Thành, Lâm Giang Thành, hai cái tên khá giống nhau. Dường như Triệu Tử Văn sẽ lại có thể sáng tạo nên chiến tích huy hoàng như ở Vọng Giang Thành trong trận chiến sắp tới ở thành Lâm Giang.

Đồng thời, trong một thư đường ở trên phố, chợt lại văng vẳng vang lên tiếng đọc sách:

"Thiếu niên tài giỏi thì nước giỏi. Thiếu niên giàu có thì nước giàu. Thiếu niên mạnh mẽ thì nước mạnh, ..."

Đám người trên đường nghe thấy tiếng đọc đạo văn chương quen tai, trong ngực không khỏi trào dâng một cỗ nhiệt huyết. Ai nấy đều nhìn chăm chăm về phương Bắc. Nếu Hung Nô dám đến, chúng ta nhất định sẽ làm cho các người có đến mà không có về!

Ở trong núi phía sau hoàng thành, Triệu Tử Văn đứng bên sườn núi. Mặc dù là gió lạnh đang thổi nhưng hắn không hề có chút dao động, lẳng lặng nhìn mộ bia cao cao trước mắt, trên đó có ghi: "Chính Nam Vương Hạng Tử Hiên chi mộ"

Đây là sau khi Triệu Tử Văn mất tích, Điền Hồ đã mai táng Hạng Tử Hiên. Bởi vì Hạng Tử Hiên là Vương gia..., không thể nhập vào hoàng lăng, đành phải chôn ở trong núi phía sau hoàng thành.

Bên cạnh Triệu Tử Văn là một nữ tử xinh đẹp. Nữ tử này đương nhiên chính là Hạ Bình, muội muội của Hạng Tử Hiên. Thân thể mềm mại của Hạ Bình hơi lạnh, run run dựa vào bên cạnh hắn, nói nhỏ:

- Tử Văn, không cần khổ sở. Đây là con đường mà chính Vương gia đã lựa chọn. Muội nghĩ là hắn sẽ không trách huynh đâu.

Vừa mới cùng Hạ Bình tế bái lão Hoàng đế, Triệu Tử Văn cũng luôn tiện đưa Hạ Bình đến đây, cùng nhau bái tế ca ca của nàng, Hạng Tử Hiên. Có điều, Hạ Bình vẫn không biết rằng nàng vẫn còn có một người anh ruột như thế nữa.

Triệu Tử Văn gật gật đầu, lập tức kéo bàn tay nhỏ nhắn:

- Đến đây, Hạ Bình, chúng ta cùng bái tế Hạng huynh một chút đi.

Hạ Bình hiển nhiên là không hề có chút hảo cảm nào với Chính Nam Vương đã từng trăm phương nghìn kế mưu toan hại Tử Văn. Nàng nói với ánh mắt rất nghi ngờ:

- Muội cũng phải bái sao?

Triệu Tử Văn rất nghiêm túc nói:

- Hạng huynh dù sao cũng là huynh đệ của ta. Muội lại vị hôn thê chưa cưới của ta, đương nhiên là phải bái rồi.

- Được rồi.

Hạ Bình gật đầu, có chút không tình nguyện.

Triệu Tử Văn và Hạ Bình đồng thời cúi người xuống, bái đủ ba bái trước mộ Hạng Tử Hiên. Đồng thời, trong lòng Triệu Tử Văn thầm nhủ: "Hạng huynh, tuy rằng không thể nói cho Hạ Bình biết huynh là ca ca ruột của nàng, nhưng hôm nay ta vẫn đưa nàng đến. Hy vọng huynh trên trời có linh thiêng, có thể phù hộ cho Hạ Bình được sống một cuộc đời hạnh phúc!"

Sắc trời càng thêm âm trầm, Hạ Bình biết thời gian sắp tới rồi, trong ánh mắt lộ ra một ý không đành lòng, nước mắt ngân ngấn, nức nở nói:

- Tử Văn, có phải là huynh sắp phải đi rồi không?

Nhìn phía cửa thành xa xa, những tướng sĩ Kỳ binh đoàn đang đứng chờ, Triệu Tử Văn gật gật đầu, nói:

- Phải đi rồi.

Nước mắt nhẹ nhàng rơi, Hạ Bình nhào vào trong lòng hắn:

- Tử Văn, nhất định phải sống trở về. Muội sẽ ở Hàng Châu chờ huynh về cưới muội.

Triệu Tử Văn vuốt ve mái đầu nhỏ nhắn của nàng, cười nói vô cùng thân thiết:

- Ta biết rồi.

Đối diện với ngôi mộ của Hạng Tử Hiên, mắt Triệu Tử Văn bắn ra một tia sáng lạnh:

- Hạng huynh, chờ ta trở lại, chúng ta lại cùng nâng đủ ba trăm chén!

Nói xong, cầm ba chén rượu tế rưới trên tấm bia.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 411

Thỉnh Cầu Của Hạ Văn Đăng

Dưới cửa thành, hai ngàn tướng sĩ Kỵ binh đoàn đều đứng với tư thế oai hùng hiên ngang, trước cuộc chiến lòng tràn đầy khí thế. Rốt cục cũng có thể đánh trận phân cao thấp với thiết kỵ Hung Nô được rồi. Để xem đến cuối cùng thì thiết kỵ Hung Nô lợi hại hay là Kỵ binh đoàn của Đại Kinh dũng mãnh.

- Triệu tướng quân, trăm mời người một ly. Hy vọng người có thể chiến thắng trở về!

Đã lên ngôi báu Hoàng đế của Đại Kinh, Hạng Long Phi, nét uy nghiêm trên mặt càng rõ ràng, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nhìn Triệu Tử Văn, trong ánh mắt của y có vài phần nhu hòa và sùng kính.

Thấy tiểu Hoàng đế bưng tới một ly rượu, Triệu Tử Văn mỉm cười nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, nói:

- Thần nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng!

- Triệu tướng quân, nếu như Lâm Giang Thành thất thủ, trăm nên sắp xếp thế nào?

Hạng Long Phi đột nhiên hạ giọng nói, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa tinh quang. Dường như y đã nghĩ kỹ đường lui của bại cục.

Tiểu Hoàng đế này cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Triệu Tử Văn đoán được là y đã sớm nghĩ được đường lui, thông dong nói:

- Hoàng thượng cho rằng nên làm như thế nào?

- Lưu được núi xanh thì sợ gì thiếu củi đốt.

Hạng Long Phi biến sắc nói:

- Nếu như Lâm Giang Thành thất thủ, Đại Kinh tuyệt đối không có cách nào ngăn trở đại quân Hung Nô xuôi Nam nữa. Trăm cho rằng sẽ rời kinh

đô về phía Nam, lui về phía dưới sông Trường Giang, dựa vào thế hiểm yếu của Trường Giang mà tránh đi mũi nhọn. Đợi cho đến khi binh hùng tướng mạnh sẽ lại tiếp tục thu phục đất đai Đại Kinh đã mất đi!

Triệu Tử Văn lập tức hiểu ra, kỳ thật Hạng Long Phi không ôm kỳ vọng quá lớn đối với trận chiến này. Dù sao, Hung Nô một lần nữa xuôi Nam, nếu như không phải vì thời tiết đột nhiên trở nên vô cùng ác nghiệt, băng tuyết làm mai một đường cung cấp lương thực của Hung Nô, làm cho đại quân Hung Nô rơi vào tình huống khan lương đành phải lui về thì giờ phút này Hàm Đan đã là vật trong bàn tay của Hung Nô rồi.

Lúc này đây, Hung Nô xuôi Nam, binh mã tập kết càng nhiều. Đại Kinh không có khả năng có được tình huống như lúc trước, lại được sự hỗ trợ của thiên thời, bởi vì kỳ tích không thể nào dễ dàng phát sinh như thế được.

Mưu lược lần này của Hạng Long Phi, kỳ thật là các tài tử ở Hàng Châu lúc trước đã sớm nghĩ đến rồi. Lúc ấy khi tài tử ở Hàng Châu nói ra còn bị Triệu Tử Văn mắng cho một trận: "Dâng không nửa giang sơn Đại Kinh vào tay Hung Nô, không khác gì bán nước!"

Hạng Long Phi hiện giờ lên ngôi cửu ngũ, Triệu Tử Văn đương nhiên không thể nói ra những lời như thế. Ánh mắt của hắn có chút lạnh lùng. Hắn hình đất đai Hoa Hạ, lạnh lùng đáp:

- Ý tưởng của ta và Hoàng thượng bất đồng. Ta quyết sẽ không chấp tay dâng giang sơn lãnh thổ Đại Kinh cho người ta. Một trận chiến Lâm Giang Thành, ta sẽ liều chết một phen!

"Cũng biết rằng tổ tiên để lại một giang sơn như thế này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhưng nếu như Lâm Giang Thành bị phá thì chẳng lẽ lại còn ở lại đó chờ chết hay sao?" Trên mặt Hạng Long Phi hiện ra vẻ lo lắng, trong lòng y thì có chút mâu thuẫn.

Làm Hoàng đế, có ai nguyện ý nhường cho kẻ khác non sông cấm tú của chính mình??? Triệu Tử Văn biết nỗi khổ sở trong lòng tiểu Hoàng đế, lãnh đạm nói:

- Nếu Hung Nô thực sự tiến quân thần tốc, Đại Kinh không có sức chống lại, ta đồng ý với sách lược lấy lùi làm tiến vừa rồi của Hoàng thượng.

Dù sao, nếu tình huống đã cần đến thì thực sự không thể ngăn cản được, có cố gắng chống đỡ cũng chỉ rơi vào kết cục là nước mất nhà tan. Chỉ cần căn cơ của Đại Kinh vẫn còn thì còn có cơ hội lật lại tình thế.

Giữa hai đầu lông mày của Hạng Long Phi lộ ra một tia hi sặc. Triệu Tử Văn lại nhắc nhở:

- Hy vọng Hoàng thượng đừng quên. Chỉ trong tình cảnh không thể năng cản được thế tấn công của đại quân Hung Nô mới có thể dời đô!

Nếu như ỷ vào chuyện hãn đồng ý, chưa đánh mà Hạng Long Phi đã dời đô xuôi Nam rồi thì Triệu Tử Văn không tức đến hộc máu mới là lạ.

- Trẫm biết. Trẫm nhất định ghi nhớ lời dặn dò của Triệu ái khanh!

Tiểu Hoàng đế chân thành tha thiết nói, trong lòng y thì lập tức đang tính toán chuyện tương lai.

- Triệu tiểu ca, bảo trọng!

Sau khi tiểu Hoàng đế và Triệu Tử Văn nói được vài câu, bước qua một bên rồi thì Tô Thái sư và Tần Quán vội vàng tiến đến, nắm hai tay Triệu Tử Văn, trịnh trọng nói.

Triệu Tử Văn không hề muốn có chuyện dời đô, ôm quyền cười nói:

- Hai vị đại nhân, chờ ngày ta trở về sẽ lại cùng các người nâng ly một phen.

Nhìn Triệu Tử Văn vẫn hùng tâm tráng chí, hoàn toàn không hề có chút sợ hãi khiếp đảm khi ra chiến trường, Tô Thái sư và Tần Học sĩ đều cười ha hả, vội vã gật đầu:

- Được. Chúng ta chờ Triệu tiểu ca chiến thắng trở về!

Phía sau Tô Thái sư, Hoài Vương mấp máy môi hồi lâu, do dự mãi mới vỗ vai Triệu Tử Văn nói:

- Ta nghĩ An Ninh cũng không muốn người chết trận chốn sa trường mà phải là còn sống trở về!

Nghe thấy hai chữ An Ninh thì một khuôn mặt u oán động lòng người như hiện ra trước mắt, Triệu Tử Văn trong lòng đau xót, gật đầu thật mạnh, nói:

- Sẽ thế.

Rồi hãn lại đổi giọng hỏi han:

- Vương gia lại chuẩn bị rời khỏi Hàm Đan ư?

Hoài Vương nhìn thành lâu quen thuộc. Lúc trước rời đi là màn biểu diễn cho bọn An Vương xem. Giờ thì đại thù đã báo, thành Hàm Đan thực sự không còn cái gì đáng để lưu luyến nữa cả. Ông buồn bã thở dài nói:

- Ta sẽ đến ẩn cư ở Hàng Châu, không hỏi đến chuyện triều đình nữa.

Ngay sau khi tiểu Hoành đế đăng cơ, An Vương và Thế tử bị ban cho rượu độc. Tất cả mọi người đều không ai đi xem cả. Kể cả Hoài Vương cũng không đến xem bộ dạng của bọn họ lúc bị hành hình. Dù sao, sự tranh đấu trong hoàng thất rồi cuối cùng cũng là đến cảnh thủ túc tương tàn. Nếu kết cục đã định sẵn thì cần gì phải làm chuyện thừa ra nữa.

Trong lòng Triệu Tử Văn có chút sầu não, miễn cưỡng cười nói:

- Nếu như ta may mắn trở về, ta nhất định sẽ đến bái phỏng Vương gia.

Hoài Vương biết Hàng Châu là nhà của Triệu tướng quân. Mà Triệu tướng quân thích tự do như thiên mã hành không. Sau trận chiến với Hung Nô, hẳn nhất định sẽ thoái ẩn. Khuôn mặt Hoài Vương lộ ra vẻ tươi cười:

- Lúc ở Hàng Châu, bốn vương chỉ là một thôn phu sơn dã. Đến lúc đó, tướng quân cũng đừng trách ta tiếp đón không chu toàn!

"Ha ha ha" Triệu Tử Văn và Hoài Vương nhìn nhau, tiếp đó cả hai đều cười lớn. Trong cái cười, ánh mắt Hoài Vương như ngân ngân lệ. Ông cười cười rồi bước nhanh đi, cũng không quay đầu lại nữa.

Nhìn lệ quang trong mắt Hoài Vương, trong lòng Triệu Tử Văn xốn xang nổi cảm động không lời. Lúc này đây, Lý Cách Phi đột nhiên đi đến trước mặt hắn, cười nói đầy thâm ý:

- Triệu tiểu ca, ta vẫn ở trong phủ đợi người đến cầu hôn. Người cũng đừng có nuốt lời đó.

- Phụ thân!

Lý tài nữ đứng cách đó không xa, xấu hổ đến mức toàn thân nóng lên, dầm mạnh chân nói. Lý Cách Phi nói xong một câu đó thì cười gượng một tiếng rồi tiêu sái bước sang một bên.

Triệu Tử Văn lần đầu tiên bị nhạc phụ đại nhân trêu đùa, cười khổ một tiếng, xoay người lại. Khi thấy chư vị tiểu thư và Lý tài nữ đứng cùng một nhóm đó thì ánh mắt có chút sững sờ. Lại là ly biệt. Triệu Tử Văn nhìn mấy

gương mặt quen thuộc trước mắt, trong lòng có chút không đành. Nhưng hẳn hiểu được, một trận chiến vì Đại Kinh cũng đồng nghĩa là vì chính bọn họ.

- Tướng công.

Dư Tư Lăng ôm cái bụng nhô cao, chui vào lòng hẳn, ôm lấy eo hổ, lệ quang chan chứa, nức nở nói:

- Nhất định phải đi sớm về sớm. Lăng Nhi chờ huynh.

Nhìn Lăng Nhi mang thai, Triệu Tử Văn trong lòng có chút áy náy. Bởi hẳn hiểu, trong khi Lăng Nhi lâm bồn, chắc hẳn hẳn sẽ không thể ở bên tiểu ny tử này được.

- Nha đầu ngốc, hãy bảo trọng thân thể cho tốt!

Triệu Tử Văn đưa bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về cái bụng của Lăng Nhi, tươi cười nói:

- Chờ ta trở lại sẽ đặt cho tiểu bảo bối của chúng ta một cái tên.

- Đại ca, phương Bắc trời lạnh, đây là quần áo Bảo Nhi làm cho huynh.

Lý Bảo Nhi cầm quần áo nhét vào tay Triệu Tử Văn, cố nén nước mắt, dụi dụi nói.

- Tử Văn, chúng ta sẽ trở lại Hàng Châu chờ chàng.

Nhất thời, mấy vị kiều thê của Triệu Tử Văn lần lượt nhào vào trong lòng hẳn, ai nấy đều mắt đẫm lệ.

Tướng sĩ Ky binh đoàn đã chờ đợi lâu rồi, càng ở đây lâu thì càng không muốn rời đi. Cần phải đi là đi thôi. Triệu Tử Văn sau khi chia tay với các vị tiểu thư thì không muốn dừng lại nhiều hơn nữa, lập tức sải bước lên chiến mã.

Ngay khi lên ngựa, trong đám người đột nhiên có một thân ảnh mập mạp chui ra. Chỉ thấy y hô to gọi:

- Triệu huynh, chờ ta một chút!

Triệu Tử Văn nghe tiếng nhìn lại. Khi thấy gương mặt đã lâu không gặp thì hẳn hơi sửng sờ:

- Hạ huynh!

Đúng là đệ đệ của Hạ Vũ Tình, Hạ Văn Đăng - Đại thiếu gia của Hạ gia.

Chỉ biết là Hạ thiếu gia không biết qua lại với vị tiểu thư nào ở kinh thành mà vẫn trốn tránh trong chốn khuê phòng ôn nhu, không ngờ là hôm nay đột nhiên y lại tòi ra đây.

Triệu Tử Văn nhìn Hạ Văn Đăng đang thờ đốc, dờ khóc dờ cười nói:

- Hạ huynh, lâu lắm rồi không gặp. Cuộc sống ở kinh thành cũng không tệ lắm hả? Người cũng đến tiền ta à?

Hạ Văn Đăng đỏ mặt, nhưng lại nghiêm sắc, nói:

- Triệu huynh, ta cũng phải đi đánh Hung Nô. Mang ta đi cùng đi.

Triệu Tử Văn sững sốt, vẫn không ngờ rằng Hạ thiếu gia lại muốn tòng quân. Hắn đưa mắt về phía Hạ Vũ Tình, muốn nghe xem ý kiến của nàng thế nào. Tuy rằng Hạ Văn Đăng thực sự là có thân thủ không tồi, rất phù hợp với tham gia quân ngũ. Nhưng Hạ gia chỉ có một người con trai độc nhất là y, liệu Hạ phu nhân có đáp ứng cho y đi ư?

Vừa nghe nói đệ đệ muốn tòng quân, Hạ Vũ Tình lập tức cả kinh. Nhìn thấy ánh mắt của Triệu Tử Văn có ý hỏi, nàng vội vàng lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng, Văn Đăng là con trai độc nhất của Hạ gia, cũng không thể để Hạ gia có khả năng đoạn hậu được.

Triệu Tử Văn uyển chuyển nói:

- Hạ huynh, không được rồi. Tuy rằng ta là tử phụ của người, nhưng người vẫn phải có được sự đồng ý của tử tử người đã.

Hạ Văn Đăng nhìn ánh mắt lạnh như băng của tử tử đưa tới thì lập tức như quả bóng bị xì hơi, than thở nói:

- Quên đi vậy.

Dừng một chút, Hạ Văn Đăng thần sắc vẫn có phần tiếc hận, hạ giọng nói:

- Tử Văn, chuyện của Hạng huynh, ta đã biết. Người nhất định phải bảo trọng. Ta đã mất đi một vị huynh đệ, không muốn lại mất thêm cả người nữa, lại càng không muốn để tử tử của ta...

Mấy chữ đằng sau, Hạ Văn Đăng bỏ lửng không nói ra. Triệu Tử Văn ngẫm hiểu, cười nói:

- Hạ huynh, yên tâm đi. Chờ khi nào ta về Hàng Châu, kéo cả Phương huynh nữa rồi lại tụ tập.

- Tướng sĩ Kỵ binh đoàn tham kiến Đoàn trưởng!

Khi Triệu Tử Văn lên ngựa, tướng sĩ Kỵ binh đoàn cùng quát lên.

Binh mã của Đại Kinh gần như Bắc thượng toàn bộ. Nhưng Kỵ binh đoàn vẫn đang còn ở lại. Chẳng tại sao cả, chỉ bởi vì Triệu Tử Văn là người chủ chốt, là linh hồn của Kỵ binh đoàn. Tướng sĩ Kỵ binh đoàn đều tin tưởng Triệu Đoàn trưởng nhất định có thể trở về an toàn, suất lĩnh bọn họ, dẫn rặng thời gian có chút hơi muộn.

Điền Hồ đã chạy tới trước thành, ánh mắt đảo qua chúng tướng sĩ. Trong mắt Triệu Tử Văn lộ ra tia hàn quang lạnh lẽo:

- Các vị huynh đệ, chúng ta lần này Bắc thượng là vì cái gì?

Ngân thương trong tay chúng tướng sĩ đều vung cao, một cỗ sát khí như che mờ cả trời đất. Đoàn quân giận dữ gầm lên:

- Dẹp yên thiết kỵ Hung Nô!

Một đội quân vền vện có hai ngàn người mà muốn dẹp yên cả đội thiết kỵ tính theo đơn vị hàng nghìn, nói ra cũng thật buồn cười. Nhưng hãy nhìn lại sát ý trong mắt hai nghìn tướng sĩ đi, phảng phất dường như không ai có thể công phá nổi.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 412

Công Thành

Gió rít gào trên thành Lâm Giang tĩnh mịch. Bên ngoài lạnh lùng và đáng sợ của Lâm Giang Thành khiến mọi người không ai thấy được, chỉ có thể thấy trong một cánh rừng nhỏ âm trầm ở ngoài thành, thỉnh thoảng phát ra những tiếng "sa... sa..." lại càng tăng thêm vẻ thê lương cùng cực của Lâm Giang Thành.

Triệu Tử Văn ngẩng đầu, nhìn lên tường thành có viết ba chữ to "Lâm Giang Thành", cảm thán nói:

- Cuối cùng cũng đã tới.

Kỵ binh đoàn sau mười ngày lặn lội đường xa mới tới được biên cảnh phương Bắc của Đại Kinh, có thể hình dung là gian khổ tới mức nào. Nhưng tướng sĩ của Kỵ binh đoàn vẫn không hề có chút nào mệt mỏi cả. Mắt hổ nhìn chăm chăm vào cửa trước của Lâm Giang Thành. Tình hình này chứng tỏ rằng Hung Nô còn đang đóng quân ở rất xa.

- Tướng quân, chúng ta đi vào thôi.

Bên cạnh Triệu Tử Văn, Nhạc Phá Nô cười một con bạch mã, thử hỏi.

Hiện giờ, trên mặt Nhạc Phá Nô đã hoàn toàn mất hết vẻ non nớt trẻ con. Một trận chiến quy mô ở Hoàng thành, trong bầu không khí tràn ngập mùi máu, Nhạc Phá Nô đã được rèn luyện thành một chiến sĩ có thừa tư cách, khuôn mặt còn có cả nét khắc khổ, tiêu điều.

Cửa thành phía sau của Lâm Giang đã hỏng hóc hết rồi, phải mở ra. Dù sao, đại quân Hung Nô cũng không có khả năng trời giáng thần binh mà đánh tập hậu chứ? Điều đó khiến cho Triệu Tử Văn đi vào dễ dàng. Nhưng mà điều khiến cho Triệu Tử Văn thấy kỳ lạ chính là tin tức Kỵ binh đoàn Bắc thượng chắc hẳn phải đến Lâm Giang Thành rồi chứ. Hiện giờ Hạ

tướng quân chắc là phải biết bọn hãn đã tới rồi. Vì sao mà một bóng người nghênh đón cũng chẳng có thế này?

Chẳng lẽ giờ này lại đúng là lúc Hung Nô đang công thành? Triệu Tử Văn nhướn mày, vội vàng gạt đầu về phía Nhạc Phá Nô. Còn Nhạc Phá Nô thì quát lên một tiếng:

- Toàn quân, vào thành!

Chúng tướng sĩ đã sớm biết chỗ bất phạm của Nhạc Phá Nô, tiềm lực sau này là không có hạn lượng. Triệu tướng quân dẫn dắt gã như thế là chuyện đương nhiên, cho nên bọn họ không hề có chút cảm giác ghen tị nào, đều cẩn trọng đi theo phía sau Triệu Đoàn trưởng, tiến nhập vào trong thành.

Ở ngay ngã tư đường Lâm Giang Thành, vẫn là một vẻ lạnh lùng và yên tĩnh. Hai bên dày đặc những quầy hàng khiến người ta cũng nhận ra được rằng đây là chợ trong thành. Nhưng những quầy hàng trống rỗng, lại mang lại cảm giác bi thương, vườn không nhà trống.

Không khí áp lực này có phần ảnh hưởng các tướng sĩ Ky binh đoàn. Bọn họ đều siết chặt nắm đấm, trong lòng phần hận không thể nhịn xuống được. Nếu không phải là Hung Nô xuôi Nam, căn bản là sẽ không xuất hiện thảm trạng này.

Dân chúng của Lâm Giang Thành sợ chiến sự chẳng phải đầu thì sẽ phải tai. Một phần nhỏ là trốn trong nhà không dám ra. Còn phần lớn thì đã đều trốn vào sâu trong Đại Kinh. Cho nên toàn bộ tòa thành hiện giờ là giống như không có người ở.

- Tướng quân, có lẽ đại quân Hung Nô đang công thành. Bằng không Hạ tướng quân sẽ không quên hôm nay chúng ta tới Lâm Giang Thành đâu.

Nhạc Phá Nô cho đến giờ cũng chưa nhìn thấy được một tướng lĩnh phương Bắc nào xuất hiện thì trong lòng có cảm giác không ổn, nghiêm mặt nói.

Bằng vào binh lực trong tay Hạ lão tướng quân, căn bản không thể chống lại được đại quân Hung Nô. Hạ tướng quân chỉ có thể cứng rắn tử thủ, giữ thành là chính, chờ cho đại quân Hung Nô đến công thành. Việc trước mắt cần làm chính là, nhất định phải kéo dài đại quân Hung Nô tới nơi mà Trường Thành đã được xây dựng ổn thỏa rồi.

Cho dù đại quân Hung Nô không thể công thành được, nhưng mỗi người Hung Nô đều cực kỳ cường mãnh, lại còn binh nhiều tướng mạnh, cứ tấn công theo lớp lang thì tướng sĩ Đại Kinh không có cách nào kháng cự được cả.

Triệu Tử Văn dẫn ngựa đi về phía trước thêm chục thước nữa, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì bên tai đột nhiên nghe vọng đến tiếng binh khí giao tranh bùm bụp. Còn nghe thấy cả tiếng trống trận vang rền mỏng manh và tiếng kêu không dứt bên tai.

Đại quân Hung Nô thực sự đang công thành. Tướng sĩ Kỳ binh đoàn đều biến sắc, ý thức được lúc này đây song phương đã khai chiến. Hung Nô thật sự là không thể tha thứ được, đã sắp tối trời rồi mà vẫn còn không buông bỏ nữa.

Các tướng sĩ đều hiểu, một khi trường thành đã xây xong thì cũng có nghĩa là đã trở thành một nơi hiểm yếu. Hung Nô nếu muốn xuôi nam, phải vòng qua trường thành mới được. Còn nếu bỏ qua trường thành thì lại phải trèo đèo lội suối mới có thể đến được đất đai Đại Kinh. Ai lại nguyện ý làm chuyện ngu ngốc như thế?

Mấu chốt của trận chiến thành hay bại ở trường thành, người Hung Nô không thể hiểu được. Bọn họ chỉ có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn đánh hạ được thành Lâm Giang. Bằng không, chỉ sợ là lại lãng phí quân lực và vật tư uổng công thôi.

"Giết!" Thanh âm càng lúc càng rõ ràng. Ngay khi song phương đang giao phong kịch liệt, Triệu Tử Văn thật đúng là có chút lo lắng Lâm Giang Thành sẽ bị công phá mất, vội vàng lớn tiếng nói:

- Tăng tốc tiến lên, yêu cầu gia nhập chiến trường bằng tốc độ nhanh nhất!

- Vâng!

Ánh mắt của các tướng sĩ Kỳ binh đoàn lập tức sáng rỡ hào quang khát máu. Chỉ có dùng máu của người Hung Nô mới có thể rửa sạch nỗi sỉ nhục đã bị ức hiếp nhiều năm của Đại Kinh. Ai nấy đều nổi giận gầm lên, ra roi ngựa, phóng chồm lên về phía cửa thành Lâm Giang.

Bụi đất tung bay, hai ngàn con chiến mã phát ra tiếng bước chạy "rầm rập", lại càng gia tăng thanh thế khiến người ta sợ hãi. Trong cảnh kịch động, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của các tướng sĩ dạt dào sát khí.

Dưới cổng thành, tập kết một đội quân mang cờ Hung Nô chừng một vạn người. Trận thế của một vạn người, nhìn xuống phía dưới, tựa như đàn kiến trên lò lửa, rậm rạp một mảng lớn. Thang tre cao ngất, xe bắn đá thật lớn, cọc gỗ thô dài, trong đồng vũ khí công thành, các binh sĩ Hung Nô sắc mặt dữ tợn, đang bám thang leo lên tường thành.

Tướng sĩ Đại Kinh mặc dù trong lòng e ngại, nhưng bọn họ sẽ không khiếp đảm chờ chịu chết. Có người giơ tảng đá lớn ra sức ném vào dũng sĩ Hung Nô đang bám thang leo lên, có người trực tiếp đẩy ngã thang. Từng dây cung tiễn bắn ra không ngừng, nhưng mà quân Hung Nô vẫn bám thang leo lên. Một khi có người Hung Nô leo được lên tới tường thành, tướng sĩ Đại Kinh sớm chờ sẵn đó vội vàng lao đến bao vây tiểu trừ. Nhưng người Hung Nô khí lực khủng bố hơn bình thường, những tướng sĩ này không thể ngăn cản được. Cho nên thường phải hy sinh tính mạng hai người mới có thể giết chết được một gã dũng sĩ Hung Nô.

Chiến tranh vô cùng thảm khốc, vô số tiếng kêu thảm thiết vang vọng bên tai. Thần sắc Hạ Anh Kiệt nghiêm nghị đứng trên cổng thành, nhìn biển máu khắp nơi, trong lòng cảm thán. Tuy rằng hôm nay đại quân Hung Nô chưa chắc có thể hạ được thành, nhưng theo thế tiến công hung mãnh thế này, Lâm Giang Thành chống đỡ không được bao lâu nữa.

Ngay khi Hạ tướng quân đang tràn ngập vẻ u sầu, một tướng lĩnh đột nhiên lao đến trước mặt ông, quỳ một gối xuống ôm quyền nói:

- Tướng quân, có việc bẩm báo!

- Chuyện gì?

Hạ Anh Kiệt ôn hòa hỏi.

Tướng lĩnh thở hỗn hển, nói:

- Cửa thành sau đột nhiên có một đám kỵ binh lao vọt tới, không biết là địch hay là ta. Xin tướng quân đến xem!

Một đám kỵ binh ư? Hạ Anh Kiệt nao nao, lập tức ý thức được, chẳng lẽ là Kỵ binh đoàn mà Triệu tiểu tể suất lĩnh? Cũng không ai dám nói chắc được, nếu là nội tặc mà bọn họ lại đột nhiên mở cửa thành ra thì hậu quả sẽ là không thể tưởng tượng nổi.

Triệu tiểu tể quả thật là đến hôm nay mới có thể đến được đây. Thần sắc Hạ Anh Kiệt lộ ra một tia vui mừng như điên. Có nữ tể không ai làm gì được của mình ở đây thì chắc chắn sẽ không để cho Hung Nô đánh mình chật vật như vậy.

- Đưa ta đến xem xem.

Tia vui mừng trong mắt Hạ Anh Kiệt lướt qua rất nhanh, ông lãnh đạm nói.

Tướng lĩnh nọ vội vã gật đầu:

- Tuân mệnh!

Rồi đi lên đằng trước dẫn đường cho Hạ tướng quân. Khi Hạ tướng quân xuống dưới thành lâu, vẫn không quên phân phó một vị tướng lĩnh khác:

- Tào Thiên vị, thay ta chỉ huy đại quân. Ta đi một lúc sẽ về ngay.

Vị Thiên vị tướng quân họ Tào này chính là Tào tướng quân trong trận chiến Vọng Giang Thành lúc trước, là người lãnh đạo trực tiếp của Triệu Tử Văn. Đứng bên cạnh ông chính là tướng quân mặt trắng Điền Hồ.

Thời điểm khẩn trương thế này, Hạ tướng quân còn có việc nữa ư? Điền Hồ và Tào tướng quân đều liếc nhau kỳ quái. Nhưng mà bọn họ lại đồng thời ngẫm hiểu ra, chẳng lẽ là Triệu Tử Văn đã đến đây rồi?

Thế công dưới cổng thành vẫn hung mãnh như trước. Xe bắn đá không ngừng bắn những tảng đá lớn về phía cổng thành. Điền Hồ và Tào tướng quân không dám suy nghĩ tiếp về lý do Hạ tướng quân phải rời đi nữa. Hai đôi mắt hồ lại nhìn chăm chăm vào thế cục trên chiến trường.

"Giá", Kỵ binh đoàn ra roi, phóng về phía cổng thành. Xa xa nhìn lại, họ đã có thể nhìn thấy các tướng sĩ thủ thành đứng ngay ở cửa, ra sức dùng thân mình và cọc gỗ để ngăn cản quân Hung Nô tấn công vào cửa thành. Cửa thành là mấu chốt của cuộc chiến. Một khi cửa thành vỡ, đòn sát thủ của Hung Nô --- Hung Nô thiết kỵ sẽ chen chúc lao vào. Đến lúc đó thì thực sự là toàn thành sẽ chịu cảnh đồ sát. "Rầm, rầm, rầm" mườì mấy tên

dũng sĩ Hung Nô nâng cọc gỗ ra sức lao vào cửa thành. Cửa thành không ngừng bị chấn động mà rung lên âm âm. Tường thành cũng rung lên, bắn ra tro bụi, dường như đến cả tường thành cũng sắp bị bọn chúng chọc thủng rồi.

- Đứng vững. Nhất định phải đứng vững!

Một vị tướng lĩnh nghiêng chặt hàm răng, liều mạng ủng hộ khí thế của các tướng sĩ khác, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, hiển nhiên là bị từng tiếng đập rầm rầm làm cho kinh hồn táng đờm.

Nhưng sau khi có tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến thì tất cả mọi người đều nhìn lại, thấy hơn một ngàn chiến mã đang đồng loạt chạy tới thì trong lòng rung lên. Chẳng lẽ là dư nghiệt phảng đảng của Đại Kinh ta sao?

Nếu như bị đạo kỵ binh này và đại quân Hung Nô nội ứng ngoại hợp thì cửa thành sẽ bị mở, chẳng phải là toàn quân sẽ bị tiêu diệt rồi sao? Ý thức được tính chất nguy hiểm, tướng sĩ thủ thành lập tức tuốt binh khí ra trong tay, chăm chăm hướng về đạo kỵ binh không biết là địch hay là bạn. Còn các tướng sĩ chống đỡ trước cửa thành thì cũng không dám có chút lơ là, vẫn gặt gao chống đỡ cửa thành như trước, không để cho quân Hung Nô công thành một cách dễ dàng.

Thấy một đám tướng sĩ thủ thành đang nhìn mình chăm chặp, Nhạc Phá Nô nhướn mày, hỏi Triệu Tử Văn:

- Triệu tướng quân, đây là có chuyện gì?

Còn chuyện gì nữa, đương nhiên là bị người ta hiểu nhầm thành phản đảng rồi. Cứ như thế lao về phía cửa thành, không làm mới là lạ. Triệu Tử Văn cười nói:

- Nên để tùy tình hình, không nên động võ.

Chúng tướng sĩ nghe thấy lời nói của Triệu Đoàn trưởng thì thu lại sát khí trong mắt, dần dần chậm lại giữ thế quân bình. Nhạc Phá Nô bảo:

- Tướng quân, có muốn để ta đến thông báo một tiếng với tướng lĩnh giữ cửa thành không?

- Không cần!

Triệu Tử Văn quả quyết cự tuyệt, trong đôi mắt hiện lên một ý cười ác nghiệt, cười đến mức quỷ dị. Nhạc Phá Nô hơi thấy nao nao, chẳng lẽ Triệu

tướng quân đã nghĩ ra biện pháp đối phó với Hung Nô?

Một lát sau, Triệu Tử Văn giơ bàn tay lên, ý bảo chúng tướng sĩ dừng bước lại, nhìn mấy trăm binh sĩ thủ thành đang nhìn mình chăm chăm, cười nói:

- Từ từ đi, ta nghĩ Hạ tướng quân sẽ rất nhanh đến đây thôi.

Cứ như vậy, một đạo kỵ binh hai ngàn người đột nhiên lại xuất hiện ở bên dưới cổng thành, không có lẽ nào lại không có ai đi bẩm báo Hạ tướng quân. Cho dù là địch hay là bạn, Hạ tướng quân đương nhiên sẽ phải đi xuống nhìn xem thế nào.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 413

Nghe Hiệu Lệnh Của Ta

Các người là người ở đâu đến đây?

Một tướng lĩnh đứng trước nhất cất giọng điệu bình thản hỏi. Không biết là địch hay là bạn, tướng lĩnh thủ thành cũng không dám đắc tội.

Nhạc Phá Nô lãnh đạm nói:

- Chúng ta là người ở đâu người không cần biết. Hạ Nguyên soái hiện đang ở đâu? Xin mời Nguyên soái đi ra gặp mặt.

Đến cả "gia môn" cũng không dám khai báo ra, chắc chắn là có vấn đề. Lần này, giọng điệu của vị tướng lĩnh này có phần lạnh như băng, nhìn khuôn mặt non nớt của Nhạc Phá Nô, miệt thị nói:

- Nguyên soái của chúng ta có phải là người cứ nói gặp là gặp được ngay đâu. Hôm nay đang lúc phát sinh chiến sự. Các người nếu muốn đến quấy rối thì đừng trách ta không khách khí.

Một vị tướng lĩnh thủ thành nho nhỏ thì làm sao biết được là hôm nay Triệu tướng quân sẽ tới Lâm Giang Thành. Nhạc Phá Nô nghe ra sự khinh miệt trong lời nói của tướng lĩnh thủ thành kia thì cũng không thèm để ý.

- Triệu tướng quân, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải nói danh hào của ngài ra sao?

Nhạc Phá Nô cẩn thận hỏi lại, trong lòng cũng rất nghi hoặc, khó hiểu. Thực sự không hiểu được là trong hồ lô của Triệu tướng quân bán cái thuốc gì nữa. Cứ trực tiếp nói ra thân phận luôn đi thì một tên tướng thủ thành nho nhỏ thế này chỉ sợ là đã sớm phải cúi đầu khom lưng, vô cùng cung kính rồi.

Triệu Tử Văn hơi thâm trầm:

- Từ từ.

Nhạc Phá Nô nghe xong thì cũng đành chờ, không lên tiếng nữa. Nhưng mà tướng sĩ thủ thành thì lại không giữ được sự bình tĩnh. Nhóm kỵ binh này chạy tới trước cửa thành, lại không nói ra thân phận, lại không nói thêm lời nào nữa. Rút cục là bọn họ muốn làm gì đây? Thấp thoáng cảm giác rằng đám kỵ binh này không có thiện chí, mấy tướng sĩ thủ thành đều nghiêng răng nghiêng lợi siết chặt đao kiếm trong tay, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Trong số các tướng lĩnh kỳ thực có một vị đứng đầu, một Bách Kiếm vị đã đi thông báo cho Nguyên soái rồi. Trước mắt có thể làm cũng chỉ là đề phòng bọn họ để chờ Nguyên soái tới mà thôi. Nếu như bọn họ lại có dị động trước thì sẽ hợp lại đánh một trận tử chiến. Dù có mất tính mạng cũng phải bảo vệ cho được cửa thành.

Nhóm kỵ binh này đều đội thống nhất một loại giáp trụ màu đen, trong tay nắm chặt trường thương, giữa yên ngựa lại treo một loại nỏ liên châu kỳ quái, trang bị cực kỳ tinh nhuệ. Quan trọng hơn nữa là, trên đám người kỵ binh này lộ ra sát ý lạnh lùng khát máu, quả thực không dễ cho những tân binh mới vừa tới chiến trường có thể chịu đựng được.

- Bọn họ đến tột cùng là loại người gì đây?

Một gã binh lính bị sát ý lạnh lùng áp bức khiến cho trán vã mồ hôi lạnh, thềm thốn thức tự nhủ.

Còn một binh lính khác bên cạnh gã thì cúi thấp đầu nói:

- Bọn họ tuy là chỉ có chừng trên dưới nghìn người, nhưng khí thế lại giống như một trận thế binh mã hàng vạn người. Thực sự không biết được là bọn họ được huấn luyện ở đâu ra nữa.

Chúng tướng sĩ đều bị áp lực không khí này đè nén đến khó thở. Các tướng sĩ Kỵ binh đoàn thì lại vẫn thản nhiên như thường, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm. Nhìn bọn họ một đội quân giống như sát thần, một binh lính đột nhiên nghĩ ra điều gì, kinh hãi kêu lên:

- Chẳng lẽ bọn họ là...

- Hạ Nguyên soái tới.

Đang khi binh lính kia sắp nói ra lời thì có một tướng sĩ vui mừng kêu lên. Dù sao chỉ cần là Hạ Nguyên soái tới là cái bầu không khí giương cung

bạt kiếm này sẽ giảm bớt.

Song phương đang giăng co thì có vài thân ảnh đột nhiên bước nhanh đi về phía này, trong đó có vị thống lĩnh cao nhất của toàn bộ đại quân Kinh quốc - Hạ Nguyên soái.

Hạ Nguyên soái đã tới rồi. Triệu Tử Văn đã rất lâu rồi không gặp qua lão nhạc phụ. Nhìn khuôn mặt cương nghị của ông mà không khỏi lộ ra vẻ tươi cười dịu dàng. Thật đúng là phải vui vẻ ôn chuyện với Hạ nhạc phụ mới được.

Hạ Anh Kiệt đã nhìn thấy hai ngàn kỵ binh dưới cổng thành. Còn khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của tướng lĩnh đứng đầu đoàn quân kia thì thần sắc lập tức lộ ra vẻ vui mừng, sung sướng, lại rảo bước về phía cửa thành nhanh hơn nữa.

Còn không chờ Hạ tướng quân sung sướng mở miệng thì Triệu Tử Văn đã gật gầu đầu một cách tràn đầy thâm ý:

- Hạ Nguyên soái, chúng ta đến thành lâu nói chuyện.

Một câu này chứng minh rõ ràng là vị thống lĩnh Kỵ binh đoàn này có quen biết với Hạ Nguyên soái rồi. Mà nhìn sắc mặt vui mừng của Hạ Nguyên soái thì các tướng sĩ thủ thành cũng đã hiểu ra, đạo kỵ quân như lang như hổ đây không thể là địch được.

Hạ Anh Kiệt hơi nao nao, nhưng ngầm hiểu rằng nữ tể của mình chắc là không muốn để bại lộ thân phận trước. Do đó, lão nghiêm sắc nói với tướng lĩnh bên cạnh:

- Lâm Bách vị, an bài tử tể cho các tướng sĩ kỵ binh mới tới. Ta có chuyện quan trọng cần thương lượng cùng tướng lĩnh kỵ binh.

- Không cần, tướng sĩ kỵ binh ở đây chờ ta. Còn có nhiệm vụ phân công cho bọn họ nữa.

Triệu Tử Văn lãnh đạm nói. Nhưng một câu nói đó khiến cho mọi người không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. Hôm nay địch nhân đang cố sức công thành, đạo kỵ binh này không tạo ra được tác dụng gì lớn, chẳng lẽ là mở cửa thành ra ứng chiến sao?

Tuy rằng đã biết đây là đạo viện quân hai ngàn kỵ binh, nhưng mà trong lòng chúng tướng sĩ đều hiểu được, có tăng thêm hai ngàn người thì cũng

sẽ chỉ có tác dụng cực kỳ nhỏ bé với chiến cuộc này mà thôi. Cho nên thần sắc chúng tướng sĩ vẫn rất bình thản, không hề có chút vui mừng nào cả.

Hạ Anh Kiệt nghe thì cũng thấy băn khoăn. Triệu... tế này trong hồ lô rốt cục là bán thuốc gì đây. Lúc này đây là đại quân Hung Nô đang công thành hung mãnh, ông không muốn lưu lại quá lâu, đã muốn nhường cho Triệu Tử Văn chỉ huy rồi.

- Chúng tướng sĩ ở tại đây chờ.

Triệu Tử Văn lớn tiếng nói rồi lập tức xuống ngựa, đi về phía lão nhạc phụ đã mấy tháng trời không gặp.

- Tuân mệnh!

Các tướng sĩ Ky binh đoàn cùng cao giọng quát lên. Tuy không biết là Triệu Đoàn trưởng muốn làm gì, nhưng phục tùng mệnh lệnh luôn là tôn chỉ của bọn họ.

- Hiền tế, rốt cục là con định làm cái gì vậy?

Hạ Anh Kiệt dẫn Triệu Tử Văn đi về phía thành lâu, vẫn không quên nghi hoặc quay đầu lại hỏi hỏi.

Triệu Tử Văn cười nói:

- Trước hết xem xem tình hình thế nào đã rồi nói sau.

Lúc này, đám quân Hung Nô công thành và các tướng sĩ Đại Kinh đang giằng co nhau ác liệt. Triệu Tử Văn rất muốn biết Lâm Giang Thành có thể thực sự giữ được hay không. Hạ Anh Kiệt gật đầu, trước hết để cho hắn hiểu biết về chiến cuộc sớm một chút cũng tốt. Lão không nói nữa, dẫn đầu đi lên phía cổng thành. Khi Triệu Tử Văn đứng trên thành lâu, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy đại quân Hung Nô người người tấp nập, thang này ngã xuống thì thang kia dựng lên, xe bắn đá không kiếm đủ đá nữa, rất nhiều chỗ tường thành bị đá bắn nát, rất là thê thảm.

- Tình huống có vẻ không ổn.

Triệu Tử Văn nhướn mày nói. Tuy rằng vũ khí công thành của Hung Nô chỉ có một, nhưng bọn chúng binh hùng tướng mạnh, cho dù chỉ có một vũ khí công thành như lại rất hung mãnh. Quan trọng hơn nữa là, khí thế của quân đội Đại Kinh đã hoàn toàn bị đại quân Hung Nô áp đảo. Quân đội Đại Kinh chỉ còn đang phòng thủ một cách mệt mỏi mà thôi.

Hạ Anh Kiệt gật gật đầu:

- Thế công của Hung Nô đích xác là rất khó ngăn cản. Chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng, hi vọng có thể kéo dài tới lúc xây được xong Trường Thành thôi.

Trường Thành là một công trình vĩ đại, tuy rằng hiện giờ chỉ cần xây xong là Hung Nô phải đi vòng mới qua được. Nhưng con đường chặn này cũng phải rất nhiều ngày mới có thể xây xong. Bắn vào tình hình trước mắt, Lâm Giang Thành không duy trì được bao lâu nữa.

- Triệu huynh!

Điền Hồ vừa nhìn thấy Triệu Tử Văn thì trong lòng đã mừng quỳnh lên. Quả nhiên là hãn rồi. Y vội vàng tiến lên chào đón.

Triệu Tử Văn nhìn tướng quân đang đi lại, hỏi:

- Điền huynh, thế nào rồi? Gần đây sống ổn không?

- Ổn cái gì mà ổn?

Điền Hồ liếc mắt xem thường:

- Hiện giờ đang thế đấu giữa chúng ta và Hung Nô vô cùng chật vật, phải mất mất mấy tòa thành trì rồi. Thảm.

Nhìn vẻ mặt Điền Hồ suy yếu, Triệu Tử Văn nói:

- Thôi đừng ủ rũ nữa, chúng ta sẽ vẫn hồi được bại cục.

Có Triệu tướng quân, chuyện vẫn hồi đại cục đương nhiên sẽ có hy vọng. Điền Hồ cười cười:

- Ta vẫn chờ người đến, vẫn chờ ngày này.

Hạ Anh Kiệt có thể cảm nhận được sự tự tin tự trọng trong nội tâm của Triệu Tử Văn, không hổ là Triệu đại tướng quân khí lực sung mãn. Trong lòng lão cũng không khỏi cảm thán, "không ngờ hãn lại chính là tiểu thư đồng trong phủ của mình, mà lại còn là hôn phu của Tình Nhi nữa".

- Triệu Bách vị!

Tiếng gọi ngạc nhiên vui mừng vang lên. Triệu Tử Văn nghe tiếng nhìn lại, thấy nét mặt có chút xa lạ nhưng vẫn nhận ra, ôm quyền nói:

- Hóa ra là Tào tướng quân.

Tào Thành vừa mới mở miệng đã ý thức được là nói sai rồi. Triệu Tử Văn đã không còn là Triệu Bách vị như xưa nữa. Hiện giờ hãn là Triệu

tướng quân đại danh đình đình. Ông vội vàng ngượng ngùng cười nói:

- Triệu tướng quân, nhất thời lỡ miệng, mong được thông cảm!

Triệu Tử Văn cười lắc đầu:

- Tình cảm chiếu cố khi ở Hàng Châu lúc trước, Triệu Tử Văn vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Ta làm sao có thể để ý đến những chuyện đó được.

Lúc trước, Triệu Tử Văn chỉ là một tân binh, gặp cảnh sa trường máu chảy, thật sự là một tay Tào Thành mang tới. Phần ân tình này giống như ân sư, Triệu Tử Văn sao có thể quên được. Tuy nhiên cũng không còn giống như ngày trước nữa, Triệu Tử Văn vẫn là một hán tử có tình có nghĩa. Trong lòng lão Tào vô cùng bội phục, vỗ vỗ vai Triệu Tử Văn nói:

- Không ngờ rằng ta và người lại có một ngày đoàn tụ. Ta tin tưởng rằng có người ở đây thì có thể tuyệt đối ngăn cản được Hung Nô xuôi Nam.

Hiện giờ phải đối mặt chính là quân Hung Nô chứ không phải là đạo quân ô hợp trong trận chiến Vọng Giang Thành lúc trước. Tào Thành cũng không dám nói quá là đánh bại bọn chúng. Có thể ngăn chặn được bọn chúng cũng đã là không dễ dàng gì rồi.

Triệu Tử Văn cũng không dám khoe khoang khoáng lác, gật đầu nói:

- Chỉ cần tướng sĩ Đại Kinh mọi người đều đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng thì nhất định sẽ làm đại quân Hung Nô tấn công vô ích thôi.

- Đúng rồi.

Hạ Anh Kiệt nghĩ tới chuyện vừa rồi lại hỏi:

- Tử Văn, con vừa mới nói là có chuyện gì cần nói mà lại không muốn để cho các tướng sĩ biết thân phận của con. Là chuyện gì?

Nói tới chuyện chính, thần sắc các vị tướng quân đều nghiêm túc hẳn lên. Ôn chuyện thì hăng cứ đợi cho khi chiến sự chấm dứt đã rồi lại đi ôn chuyện. Điền Hồ và Tào Thành nghe nói là Triệu Tử Văn giấu diếm thân phận thì cảm thấy thật kỳ quái, nhưng nghĩ lại, chẳng lẽ Triệu Tử Văn là không muốn để cho đại quân Hung Nô biết là hắn đã tới rồi sao? Để đến lúc đó đánh cho Hung Nô không kịp trở tay?

Mọi ánh mắt đều tập trung trên người Triệu Tử Văn, muốn biết xem hắn có mưu lược gì. Còn Triệu Tử Văn cũng thông thả nói:

- Hạ Nguyên soái, người không tin con?

"Người là nữ tể của ta, ta không tin mà được à?" Hạ Anh Kiệt đương nhiên là không nói thẳng ra như thế, chỉ trịnh trọng nói:

- Nhân phẩm của Triệu tướng quân, thiên hạ đều biết, ta có thể không tin được sao?

- Lúc này đây hãy để tất cả các tướng sĩ đều nghe theo hiệu lệnh của ta đi.

Triệu Tử Văn nói bằng giọng điệu rất nhạt, nhưng thần sắc lại có một ý cười ác nghiệt.

Không biết hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì nữa. Nhưng Hạ Anh Kiệt sao có thể không tin tưởng người con rể vang danh khắp thiên hạ này được. Ông xoay người sang các tướng lĩnh bên cạnh:

- Tất cả đều nghe theo sự chỉ huy của Triệu tướng quân. Ai trái lệnh, chém!

- Tuân mệnh!

Tất cả tướng lĩnh đồng thời ôm quyền nói. Trong đó, có cả Điền Hổ và Tào Thành.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 414

Dự Định Xâm Nhập

Dưới sự tấn công như lang như hổ của đạo quân Hung Nô công thành, hết lớp này đến lớp khác người Hung Nô nâng các thanh cọc gỗ thật lớn, hung hăng đập vào cửa thành, tiếng sau kinh người hơn tiếng trước.

Khí thế của đại quân Hung Nô hoàn toàn có thể dùng từ "sĩ khí như cầu vồng" để hình dung. Triệu Tử Văn trong lòng thầm cảm thấy không ổn. Tướng sĩ Đại Kinh đã liên tiếp bỏ mấy tòa thành rồi, chưa bao giờ có kiên trì tình ngộ, cứ tiếp tục như thế, khí thế của Đại Kinh chắc chắn càng lúc càng xuống thấp. Đến lúc đó thực sự là không chiến mà thua.

Nhất định là phải thắng một trận chiến! Để cho đại quân Hung Nô nếm mùi quả đắng. Triệu Tử Văn khẽ cắn môi, không chút hoang mang hỏi:

- Nguyên soái, đại quân Hung Nô là ai lãnh binh?

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Triệu Tử Văn biết rõ điều này, nên không bỏ qua được.

Hạ Anh Kiệt nghiêm mặt nói:

- Theo thám tử hồi báo, Thống soái tối cao nhất của đại quân Hung Nô là Tam Hoàng tử Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê chúng ta cũng không cần phải lo lắng. Cơ bản là Phó Thống soái chính là Đại tướng quân Hung Nô Hoàn Nhan Liệt.

Triệu Tử Văn nao nao. Tuy rằng đã đoán ra là có Hoàn Nhan Liệt nhất định sẽ ở trong quân, nhưng đối với sự xuất hiện của Tam Hoàng tử Thác Bạt Khuê, Triệu Tử Văn quả thật có chút cảm giác như ngoài ý muốn.

Thác Bạt Khuê là Thống soái tối cao nhất, trong lòng Triệu Tử Văn thầm cân nhắc. Thác Bạt Khuê này chắc là muốn cướp công, cho nên mới tranh

thủ vị trí Thống soái tối cao nhất trong chuyến xuôi Nam lần này. Thác Bạt Khuê tính tình lỗ mãng, cũng không phải là người lĩnh binh tốt nhất.

Thấy hãn đang cân nhắc, tất cả các tướng lĩnh đều đứng một bên chờ đợi. Tuy rằng không biết Triệu tướng quân đang mưu tính cái gì, nhưng bọn họ không dám có chút nào bất kính, đều tinh tâm chờ đợi sự phân phó của Triệu tướng quân.

Sau một thời gian chùng uống cạn chung trà, khước miệng Triệu Tử Văn nhếch lên một tia cười lạnh. Tiếp theo, hãn phun ra một câu làm người ta chấn kinh:

- Nguyên soái, ta muốn để các tướng sĩ ném đá tận lực không cần đập trúng vào người.

Lời này vừa nói a, những người có mặt đều sợ hãi. Hạ Nguyên soái sững sờ trợn mắt ra nhìn, không biết nên nói cái gì cho phải nữa. Tảng đá đến mấy chục cân, vác lên từ dưới thành phải đi từng bước một, hơn nữa là có tác dụng đối phó tốt nhất với quân Hung Nô đang leo thang. Chỉ cần không phải là mắt mờ đi thì gần như cứ ném là trúng, lại còn một tảng đá là một mạng luôn.

Giờ không công phí thể lực vác tảng đá lớn lên thành lâu không nói, lại còn mang tảng đá lớn tặng không cho xe bắn đá của Hung Nô tận dụng lại. Những tướng lĩnh không hiểu rõ về Triệu Tử Văn thiếu chút nữa thì uất đến hộc máu, trong lòng thầm nghi ngờ, xem ra Triệu tướng quân chỉ là kẻ hư danh mà thôi.

Trong lúc mọi người đang vô cùng kinh ngạc thì Triệu Tử Văn lại cười nói một cách tràn ngập thâm ý:

- Hơn nữa, ném càng sai lệch lại càng tốt!

Điền Hồ đương nhiên không tin rằng Triệu Tử Văn có thể làm những chuyện ăn không ngồi rồi như thế được. Nhưng y cũng không biết rõ là Triệu huynh rốt cuộc là muốn làm gì. Tào Thành thì vân vân chòm râu, nhàn nhạt nói:

- Nói vậy biện pháp Triệu tướng quân thực hiện lần này đương nhiên là sẽ có dụng ý rồi.

Ném loạn đá lớn xuống dưới thành, có thể có dụng ý mang lại ích lợi gì kia chứ? Các tướng sĩ đều mờ mịt, nhưng vừa mới rồi Hạ Nguyên soái đã phân phó, ai không nghe lời ---- Chém! Bọn họ không dám cãi lại quân lệnh, ôm quyền nói:

- Hạ quan tuân mệnh!

Trong thâm tâm Hạ Anh Kiệt có chút bồn chồn. Ông đã có chút dao động muốn thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra rồi. Nhưng nói ra thì cũng như nước đổ lá khoai, dù gì thì gì, Triệu Tử Văn vẫn là vị hôn phu của Tình Nhi, không tin hẳn thì tin ai đây. Trong thâm tâm Hạ Anh Kiệt không khỏi có chút khó xử. Thôi thì để Triệu Tử Văn cứ nháo nhào lên đi vậy, không phải chỉ là mấy tảng đá thôi sao.

Nhưng mà, Triệu Tử Văn đột nhiên đứng bên cạnh ông, nói khẽ vào tai ông bằng một giọng cực nhỏ:

- Nguyên soái, đây chỉ là một việc nhỏ thôi. Sau này ta còn phải phân phó một đại sự nữa cơ.

Đại sự? Hạ Anh Kiệt nghe xong thầm nuốt nước miếng, trên trán bắt đầu vã mồ hôi lạnh. Đại sự này là cái gì thế không biết. Nhưng mà Hạ Anh Kiệt là nhân vật anh hùng đến mức nào, đâu có thể dễ dàng bị hù dọa như vậy được. Lão lãnh đạm nói:

- Triệu tướng quân có mưu kế thì cứ đưa ra. Nhưng nếu như người dám chỉ huy lung tung, ta chắc chắn sẽ xử lý theo quân pháp!

- Nguyên soái yên tâm.

Đôi mắt Triệu Tử Văn sáng lên tia sáng lạnh, giọng nói vô cùng tự tin.

Trong đại quân Hung Nô đứng phía sau đội quân công thành, Thác Bạt Khuê đang thường thức cảnh Đại Kinh phòng thủ mệt mỏi, không hề có chút lực hoàn thủ nào. Ngay lúc đó, Thác Bạt Khuê nhìn thấy binh lính Đại Kinh không ngờ lại nường tay, tảng đá lớn nâng lên mà cũng vô lực rời khỏi tay, rơi ra bên ngoài, không nện trúng được vào ai cả. Người người liên tiếp nhau, rất nhiều binh lính Đại Kinh đều bị rung tay mà ném tảng đá chệch hết khỏi mục tiêu.

Thác Bạt Khuê ngồi trên lưng ngựa ha hả cười to, vỗ đùi sung sướng khi người ta gặp họa, nói:

- Hoàn Nhan tướng quân, người nhìn coi bọn họ bị hù dọa sợ hãi mất rồi. Thật sự là rất buồn cười!

Đôi mắt hổ của Hoàn Nhan Liệt đang nhìn chăm chăm vào những binh lính Đại Kinh có vẻ mềm nhũn ra kia, thầm cảm thấy có chút gì đó là không phù hợp. Nhưng gã cũng không thể nhìn ra được đó là cái gì, chỉ có thể gật đầu nói:

- Xem ra chắc chắn có thể công phá được Lâm Giang Thành trong vòng một ngày ngắn ngủi thôi.

Trong mắt Thác Bạt Khuê lập tức hiện lên cái cảnh ngôi phía trên Đại Hùng bảo điện ở Hoàng thành. Hơn nữa, lại được phụ vương tán thành, sẽ trở thành Thiên Vu mới của Hung Nô. Mới nghĩ đến đó thôi Thác Bạt Khuê đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi, hận không thể ngay lúc này dẫn quân tiến vào Lâm Giang Thành.

Binh lính Hung Nô nhìn thấy bộ dạng vô lực yếu đuối và hoảng sợ của tướng sĩ Đại Kinh thì lại hưng phấn tru lên một tiếng như tiếng sói, tốc độ leo thang cũng đồng thời nhanh hơn, lao thẳng về phía cổng thành.

- Tướng quân, vừa lòng rồi chứ?

Một tướng lĩnh Bách Kiếm vị đi tới trước mặt Triệu Tử Văn, ôm quyền hỏi, trong ánh mắt có một tia bất mãn.

Đế binh lính thủ Hạ gian khổ mang đá lớn lên, lại tùy tiện quăng xuống dưới. Chuyện này khiến cho ai cũng không vui lên nổi. Triệu Tử Văn không để ý trả lời:

- Đa tạ vị tướng lĩnh này!

Nghe thấy lời nói thành khẩn của Triệu tướng quân, vị Bách Kiếm vị kia hơi sững sờ, nét mặt đỏ lên, có chút xấu hổ khó hiểu rồi vội vàng đứng sang một bên.

Tướng sĩ ném đá quả thật có thiên phú diễn trò, ai nấy đều biểu hiện giống như đúc. Triệu Tử Văn rất hài lòng, tươi cười. Lời nói tiếp theo của hắn lại càng khiến cho mọi người ghen hợm nhìn trân trối:

- Các tướng lĩnh nghe lệnh, để đại quân Hung Nô phá vỡ cửa thành.

- Cái gì?

Đến cả Tào Thiên vị là người luôn nổi danh là bình tĩnh cũng thất thanh kinh hãi. Tất cả các tướng lĩnh đều trợn ngược mắt lên, có cảm giác như muốn giết người đến nơi.

Để đại quân Hung Nô phá vỡ cửa thành ư? Cũng không nhìn xem hiện giờ Hung Nô cường thế đến mức nào. Một khi cửa thành bị phá vỡ, mấy vạn thiết kỵ của đại quân Hung Nô trong nháy mắt có thể san bằng cả Lâm Giang Thành. Mười vạn binh lực của Đại Kinh làm sao có thể địch nổi hai mươi vạn quân Hung Nô được?

Hạ Anh Kiệt lão luyện thế mà giờ phút này lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Thăng con rể này rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ nhất thời nóng đầu, muốn quyết một trận tử chiến ngay trực tiếp với quân Hung Nô? Chẳng lẽ Triệu tướng quân nổi danh lừng lẫy lại chỉ là một kẻ mãng phu thôi sao? Vậy mà lại muốn giao phong chính diện với đại quân Hung Nô, đó không phải là trứng chọi đá sao --- Đi tìm chết thôi!

- Ta nói này Triệu huynh. Hay là người nói thẳng ra đi.

Điền Hồ nhỏ giọng nói. Y cũng đã từng biết cái kiểu kích thích như thế của Triệu Tử Văn rồi. Cứ tiếp tục thế này, thế nào cũng bị cho Triệu huynh này dọa cho đứng tim mất.

Mở cửa thành là quan hệ đến sự thắng bại trên toàn bộ chiến trường. Triệu Tử Văn biết không nói thẳng ra thì sau này rất khó khiến cho các tướng lĩnh đồng tình với mình. Trên mặt hẳn toát ra một cỗ lãnh ý, gằn từng chữ một:

- Dự địch xâm nhập!

Dự địch xâm nhập? Mọi người vừa nghe xong, vội vàng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý. Cũng không nhìn xem binh lực song phương có khoảng cách chênh lệch xa thế nào, thực sự không biết là dự địch xâm nhập hay là dẫn sói vào nhà nữa.

Nghĩ đến vừa rồi Triệu Tử Văn để cho binh lính ném đá lung tung, Hạ Anh Kiệt đột nhiên hiểu ra được là tại sao. Nhưng cũng không nói ra nổi nguyên do gì, đành phải chờ Triệu Tử Văn giải thích tiếp.

- Triệu tướng quân, chẳng lẽ người không biết là quân ta chỉ có mười vạn binh lực thôi sao? Đại quân Hung Nô tận hai mươi vạn, để cho bọn chúng vào thành chẳng phải là muốn bị bọn chúng bao vây tiêu trừ tập thể hay sao?

Một vị Thiên Kiếm vị tính tình hào sảng, nói thẳng ra.

Triệu Tử Văn thông dong đáp:

- Vị tướng quân này hẳn là hiểu được hoàn cảnh của quân ta lúc này, bại cục bị vây không ngừng, sĩ khí quân ta cũng không ngừng giảm xuống. Cứ tiếp tục như thế thì chỉ có không chiến mà bại thôi. Cho nên quân ta cần phải khẩn trương có một trận thắng lợi khiêm tốn để nâng cao sĩ khí.

Khí thế của tướng sĩ Đại Kinh quả thực là đang xuống dốc không phanh. Vị Thiên Kiếm vị này không phải không biết, nhưng vẫn bướng bỉnh nói:

- Nhưng Lâm Giang Thành là đạo phòng tuyến cuối cùng trước Trường Thành. Nếu như lại thất thủ, đại quân Hung Nô sẽ tiến quân thần tốc, hậu quả thế nào tướng quân hẳn là hiểu được chứ?

Triệu Tử Văn cười âm đạm:

- Cứ ngồi một chỗ chờ chết, không phải nên đánh cuộc một lần đi. Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không nói trước được là chúng ta nhất định sẽ thua!

Khi nói chuyện, trên người hắn bất giác toát ra một khí phách bao trùm thiên hạ. Bá Vương thương phía sau lại càng làm nổi bật lên sát khí không ai địch nổi của hắn.

Sự tự tin này có lẽ chỉ có Triệu tướng quân mới có thể có được thôi. Thống soái tối cao nhất Hạ Anh Kiệt vẫn chưa nói chuyện gì, đột nhiên lại nhìn Triệu Tử Văn:

- Người có thể mang lại được cho ta mấy phần?

- Sáu phần!

Triệu Tử Văn thần sắc nghiêm nghị nói.

- Sáu phần!

Mọi người thì thào một tiếng. Vậy mà cũng có năm chắc được sáu phần, thực không hiểu nổi vì sao Triệu tướng quân lại tự tin đến thế. Chẳng lẽ chỉ dựa vào một đạo Kỳ binh đoàn hai ngàn người của hắn thôi sao?

Sau một lúc cân nhắc, Hạ Anh Kiệt vỗ vỗ bả vai Triệu Tử Văn, nói:

- Hy vọng người sẽ không để cho ta thất vọng!

Nghe thấy lời nói này của Hạ Nguyên soái, các tướng lĩnh đều hiểu, hôm nay Đại Kinh phải mạo hiểm rồi. Có một số tướng lĩnh rất muốn mở miệng cự tuyệt, dù sao cũng không ai muốn chơi cái trò đánh bạc với tính mạng mình như thế. Nhưng quân lệnh như sơn, không cho phép bọn họ có chút lòng phản nghịch nào.

- Tuân mệnh!

Cho dù trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng các tướng lĩnh vẫn ôm quyền nói.

"Tử Văn, hy vọng con sẽ không để ta phải thất vọng". Hạ tướng quân nhìn người con rể uy phong lẫm lẫm, trong lòng thầm nghĩ.

Hạ Nguyên soái sở dĩ nguyện ý đánh cuộc một phen, bởi vì chính ông cũng hiểu rõ, cứ tiếp tục bị động như thế này, kết cục chỉ có thể là không đánh mà bại trong một khoảng thời gian rất ngắn. Ông cũng đã từng nghĩ đến điều này, nhưng binh lực hai bên cách nhau quá xa, ông không muốn chính diện giao phong, chỉ có thể cầm cự như vậy. Nhưng nghe thấy Triệu Tử Văn nói là có sáu phần nắm chắc, nếu chờ chết thì chi bằng đánh bạc một phen xem sao.

Triệu Tử Văn lấy Bá Vương Thương ở đằng sau lưng xuống, lạnh lùng nói:

- Các tướng lĩnh nghe hiệu lệnh của ta, toàn bộ binh lính không ở trên cổng thành tập hợp lại phía dưới, chuẩn bị đánh một trận tử chiến.

Binh lính thủ thành ở trên cổng thành thì đương nhiên là không thể rời đi được rồi. Bọn họ cần phải đối phó với các binh lính Hung Nô leo thang lên. Các tướng sĩ liên tiếp gật đầu, đều lập tức xuống bên dưới thành lầu triệu tập tất cả binh lính thủ hạ.

Điền Hồ và Tào Thành nhìn nhau cười khố. Bởi vì trong lòng bọn họ đều cảm thấy Triệu Tử Văn hẳn là còn rất nhiều lời còn chưa nói hết ra. Chỉ có điều, mệnh lệnh đã ban, bọn họ không thể nghĩ thêm được nhiều hơn nữa, đều vội vàng đi xuống dưới cổng thành.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 415

Cùng Vào Một Loạt

Tướng sĩ Đại Kinh trên thành lúc này bần tênh tán loạn. Thác Bạt Khuê cười lớn nói:

- Công lao đánh hạ Lâm Giang thành mấy ngày nay cuối cùng cũng không uổng phí.

- Vương tử không nên chủ quan, cẩn thận vẫn hơn.

Hoàn Nhan Liệt ngày càng cảm giác trong này có gì đó cổ quái nhưng lại không rõ cổ quái ở chỗ nào. Y nhăn lông mày lại nói.

Thác Bạt Khuê khoát tay:

- Tướng quân lo lắng gì chứ, Đại Kinh quốc sớm đã không thể chống lại chúng ta, bọn họ chưa bại là do chúng ta chưa dốc hết sức lực, mọi thứ đã nằm hết trong dự tính của bốn vương rồi.

Nằm hết trong dự tính của người rồi ư?

Trong mắt Hoàn Nhan Liệt hiện ra một vẻ khinh miệt. Tam vương tử này thật lỗ mãng tự đại, không có khả năng thống lĩnh. Nếu như không phải Tam vương tử nịnh nọt thì Thác Bạt Đơn làm sao cho gã xuất chinh. Nhưng Thác Bạt Đơn biết tài năng của y bao nhiêu cho nên lệnh cho mình đảm bảo chức vị phó thống lĩnh phò tá y.

Thác Bạt Đơn đúng là có hơi thiên vị với Tam vương tử, . Hoàn Nhan Liệt lại không dám đắc tội với Thác Bạt Khuê cho nên chỉ dám lóe lên một vẻ căm tức trong mắt, than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Chỉ mong được như sự sở liệu của vương tử, hôm nay có thể hạ được Lâm Giang thành.

- Nhất định sẽ như vậy.

Thác Bạt Khuê lạnh lẽo cười nói. Trong đầu y đột nhiên hiện ra một thân ảnh ngăm đen tuấn lãng. Sắc mặt y trở nên dữ tợn, trong lòng thầm nghĩ người khác thường nói Triệu tướng quân rất có đảm lượng vậy mà hôm nay lại không dám giao chiến cùng với ta, quả là một con rùa rút đầu. Chờ đến khi ta tiến vào trong Trung Nguyên nhất định sẽ lôi đầu hấn ta ra.

Nhìn sĩ tốt Đại Kinh cuống quýt tay chân phòng ngự, hoàn toàn không có một chút sĩ khí nào trong đầu Hoàn Nhan Liệt đột nhiên nhớ tới những dũng sĩ dũng mãnh do Triệu Tử Văn tài bồi. Những người ở trước mắt hấn hoàn toàn không so sánh được.

- Triệu Tử Văn, không phải người nói là sẽ quyết chiến một trận với ta sao, tại sao lúc này người vẫn chưa xuất hiện?

Trong mắt Hoàn Nhan Liệt lóe lên một tia hàn mang, chăm chú nhìn cửa thành sắp bị phá, hừ nhẹ một tiếng.

- Ta thấy là Triệu Tử Văn không dám tới.

Thác Bạt Khuê vừa nói vừa lộ vẻ khinh miệt.

Hoàn Nhan Liệt lắc đầu:

- Triệu Tử Văn không phải là loại người sợ chết, tiểu tướng tin là hấn nhất định sẽ thực hiện ước định.

Thác Bạt Khuê cười hắc hắc nói:

- Nghe nói Triệu Tử Văn có mấy vị kiều thê rất xinh đẹp, chắc rằng bây giờ hấn đang ở nhà hưởng thú ôn nhu.

Nghĩ đến sự xinh đẹp của nữ tử Đại Kinh, đôi mắt Thác Bạt Khuê bắn ra từng tai dâm tà. Hấn tặc lưỡi tán thưởng:

- Nữ tử Đại Kinh da thịt không giống như nữ tử Hung Nô chúng ta, vô cùng mịn màng. Nếu như hạ được Đại Kinh, ta nhất định phải hưởng thụ một phen mới được.

Trong lòng Hoàn Nhan Liệt thầm khinh thường hấn. Hấn cảm thấy mình không phù hợp nói chuyện với vương tử này nên ánh mắt liền chuyển sang nhìn Lâm Gia thành, bình tĩnh không nói gì.

Thác Bạt Khuê cũng không nói gì nữa. Lâm Gia thành sắp công phá được khiến hấn vô cùng hưng phấn.

Dưới tường thành, tướng sĩ hung Nô đã chết rất nhiều. Con mắt hấn tràn đầy tơ máu, nhìn về phía trên thành, một góc thành lại bị người Hung Nô oanh tạc.

Sĩ tốt Đại Kinh dường như không thể ngăn cản nổi, bỗng có một cảm giác buông xuôi. Đại hán hung nô trên hai mươi chiếc thang gỗ vô cùng vui mừng, kích động lao tới.

Cuộc chiến rõ ràng đã ngã về một bên. Trong lòng Hạ Anh Kiệt thầm nghĩ, nếu cuộc chiến này thất bại chỉ e rằng xã tắc Đại Kinh sẽ bị hủy trong chốc lát. Y biết rằng trận này nhất định phải thắng, nhưng cơn sóng dữ liên tục lao đến, khiến cho tâm tình cảm thấy mâu thuẫn vô cùng.

Cửa thành phía sau sớm đã tập kết mấy vạn binh mã Đại Kinh. Điền Hồ cùng với Tào Thành suất lĩnh binh mã ẩn núp trong bóng tối, trong lòng cảm thấy rất khẩn trương, không biết Triệu huynh liệu có thể nắm chắc được thắng lợi hay không.

- Rầm rầm.

Một tiếng rồi lại một tiếng mãnh liệt vang lên. Tướng sĩ giữ thành Đại Kinh gian nan chống đỡ lại. Đúng lúc này, Triệu Tử văn đứng ở bên cạnh cửa thành gầm lên một tiếng:

- Tất cả tướng sĩ đều ra ngoài.

Sớm biết đến uy danh của Triệu tướng quân, hơn nữa hấn lại là nữ tể của Hạ Nguyên Suất cho nên chúng tướng sĩ không dám không tuân theo mệnh lệnh, nhanh chóng né tránh ra, trước cửa thành lúc này không có một bóng người.

- Rắc rắc.

Một tiếng vang lớn truyền đến, chiếc then cửa thành đã bị gãy, cửa thành đã bị phá ra.

Các đại hán Hung Nô trên thang gỗ đều kêu to lên, vang giọng truyền tin vui cho các sĩ tốt ở đằng sau. Gần hai vạn tướng sĩ Hung Nô nhìn thấy sau khi cửa thành bị công phá, trong thành hoàn toàn trống rỗng, Đại quân Đại Kinh đã bỏ thành mà chạy.

Khó trách được vừa rồi tướng sĩ Đại Kinh lại vô lực như thế, ngay cả ném một tảng đá cũng không ném nổi, hóa ra là đã sớm bỏ thành mà chạy.

Những vạn binh còn lại trong thành chúng tướng sĩ Hung Nô chẳng thèm để ý tới.

Không đợi đến khi Tam vương tử ra lệnh, chúng tướng sĩ đã hưng phấn lao vào trong thành Lâm Giang. “Cộp cộp cộp” hai vạn binh mã như đàn ong vỡ tổ lao thẳng vào trong khi cửa thành đã rộng mở.

Quân Hung Nô thích nhất là cảnh sau khi công thành được, tất cả những lúc đó tràn vào như bầy ong vỡ tổ, giết sạch binh lính Đại Kinh còn lưu lại, lao vào tìm kiếm nữ nhân để hãm hiếp. Cho nên sau khi cửa thành Lâm Giang vừa được phá, bọn họ chưa nghe lệnh chủ tướng đã xông vào, bởi vì bọn họ đã quá quen với việc binh mã Đại Kinh bỏ chạy áu khi cửa thành bị công phá.

Vứt bỏ thang mây, vứt bỏ xe bắn đã, tất cả sĩ tốt đều cầm loan đao trong tay, chạy vào trong thành Lâm Giang vắng vẻ.

- Ha ha, đã hạ xong thành.

Thác Bạt Khuê vui mừng hô to, tựa hồ như đã chiếm được toàn bộ Đại Kinh vậy.

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt không hề lộ ra một chút vui mừng. Hãn cũng không hiểu rằng tại sao lại như vậy, hãn cảm thấy hơi cổ quái, có lẽ đây chỉ là đánh hạ được một tòa thành Lâm Giang nho nhỏ.

Thế nhưng đúng lúc Thác Bạt Khuê vẫn còn đang cười to, binh mã Hung nô đã tiến vào trong thành Lâm Giang thì bỗng truyền đến một hồi tiếng “ầm ầm”. Cửa Lâm Giang thành trong nháy mắt được đóng lại.

Thác Bạt Khuê đang cười to nhìn thấy cảnh này thì khựng lại. Hãn vẫn chưa ngậm miệng lại được, nhìn hai vạn quân lính bị vây trong thành, hãn cảm thấy thật choáng váng.

- Không hay!

Đồng tử của Hoàn Nhan Liệt co lại, y kinh hãi hét to một tiếng:

- Tất cả kỵ quân theo ta lao lên phía trước cứu viện!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 416

Đại Thắng

Thế cục trở nên quý dị, cho dù là có ngu hơn đi nữa thì Thác Bạt Khuê cũng có thể hiểu đây chính là một cái bẫy. Hơn hai vạn lính công thành bị nhốt ở trong thành nếu không được cứu viện kịp thời thì nhất định sẽ bị binh mã Đại Kinh tiêu diệt hoàn toàn. Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, trong lòng Thác Bạt Khuê cảm thấy lạnh lẽo. Bởi vì gã hiểu binh mã công thành gấp gáp lao vào trong thành như vậy, mà kỵ binh vẫn còn chưa theo kịp mà lên. Đây chính là do lỗi của chỉ huy, cái tội này quả là không nhỏ.

- Nhanh, nhanh lên, kỵ binh mau xông vào cứu viện.

Thác Bạt Khuê gấp gáp kêu lớn. Nếu để cho phụ vương biết vền vẹn có một trận chiến đã bị Đại Kinh diệt hết toàn bộ đội quân binh công thành thì phụ vương chắc chắn nổi trận lôi đình, bản thân mình chắc chắn sẽ không có kết quả tốt lành gì.

Trong lòng Hoàn Nhan Liệt cảm thấy kinh hãi. Y không ngờ rằng Đại Kinh lại dám dùng kế sách mạo hiểm như vậy. Có thể nói, người lập ra kế sách này thật thông minh tuyệt đỉnh, lựa chọn đúng lúc đại quân Hung Nô đang kiêu ngạo tự mãn rồi mới ra tay khiến cho quân công thành bị trúng kế, mà mình cũng không kịp có phản ứng. Đây đúng là một chiêu tuyệt sát cực kỳ nhanh.

Đột nhiên trước mắt hiện ra một thân ảnh quen thuộc. Hoàn Nhan Liệt nghĩ lại những diễn biến vừa rồi thì hai mắt sáng ngời, trong ánh mắt hấn bắn ra một tia hàn mang, giọng nói căm hận cất lên:

- Là hấn, nhất định là hấn! Không ngờ hấn vừa tới đã hạ uy thế của chúng ta.

Thác Bạt Khuê làm sao không biết người mà Hoàn Nhan tướng quân ám chỉ là ai. Gã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mẹ nó, tên Triệu Tử Văn làm sao có thể ẩn núp kỹ như vậy, chúng ta ngay cả một chút tin tức cũng không nghe thấy.

Nếu nhận được tin tức thì liệu có phát sinh cục diện bị động như hiện giờ nữa không? Hoàn Nhan Liệt nắm chặt lòng bàn tay, trong lòng không khỏi cảm thấy hối tiếc, nếu như biết trước là Triệu Tử Văn tới thì ta làm sao lại sơ ý chủ quan như vậy?

- Giết! Kỵ quân theo ta tiến lên, xông vào thành.

Hoàn Nhan Liệt rút bảo kiếm trên yên ngựa ra, tức giận quát một tiếng, dẫn đầu đoàn binh lính đánh vào cửa thành Lâm Giang. Mà bảy tám vạn kỵ quân ở đằng sau y cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, vung roi ngựa lên, theo sát sau lưng Hoàn Nhan tướng quân.

Hơn hai vạn quân công thành nếu như bị tiêu diệt toàn bộ trong thành thì có nghĩa là từ nay về sau đại quan Hung Nô phải dùng kỵ binh để công thành. Nhưng kỵ binh liệu có chuyên về công thành không? Mà quan trọng hơn nữa là, trong cuộc giao phong giữa Hung Nô và Đại Kinh, cho tới bây giờ cũng chưa từng phát sinh chiến bại thảm hại thế này. Tuyệt không thể để cho một trường đấu bại cục này phát sinh!

Hai mươi vạn binh mã Hung Nô, trong khi Đại Kinh chỉ có mười vạn. Nếu như Hung Nô mà bị tổn thất hai mươi vạn này thì đối với sự cao ngạo từ xưa đến nay của họ sẽ là một sự sỉ nhục rất lớn. Cho nên trận này chính là đấu tranh vì tôn nghiêm! Sắc mặt chúng tướng sĩ thiết kỵ Hung Nô trở nên lạnh lùng, bọn họ thực sự muốn xông thẳng vào trong thành, đánh giết cho thống khoái, để xem Đại Kinh còn có thể sử dụng quỷ kế gì nữa.

Chiến mã hí lên, từng hồi trống trận vang dội, thiết kỵ Hung Nô dữ tợn xông tới, nguyên một đám quân mang một sắc mặt lạnh lẽo lao tới trong cát bụi tung bay. Trong tay bọn họ đều cầm loan đao, đặt Phục hợp cung ở trên ngựa, lộ ra một dáng vẻ ngạo thị thiên hạ.

Chiến mã tung vó chạy bụi mù trời. móng sắt đạp lên đất tạo thành những âm thanh leng keng vang vọng làm xúc động cả lòng người. Sĩ tốt

Đại Kinh ở trên cổng thành nhìn thiết kỵ Hung Nô dũng mãnh như thế thì tim không ngừng đập thình thịch.

Thiết kỵ Hung Nô với quá khứ huy hoàng chưa từng một lần thất bại. Thác Bạt Khuê nhìn thiết kỵ thì không khỏi lộ ra một vẻ tham lam, hận không thể đem mấy vạn thiết kỵ này chiếm làm của riêng mình.

Sau khi cửa thành ầm một tiếng đóng lại, hơn hai vạn sĩ tốt Hung Nô cảm thấy kinh hoàng. Khi hồi phục xong thần trí, bọn chúng liền cảm thấy không ổn. Một binh lính Hung Nô kêu to một lớn, phát mệnh lệnh lùi lại.

Mà lúc này, kỵ binh đoàn đã đi đến sau lưng bọn họ, đem cửa đóng lại hoàn toàn. Chỉ có thể đột phá phòng tuyến này, hai vạn quân Hung Nô mới có hy vọng chạy thoát được. Nhìn đôi mắt căm hận lạnh lẽo của hai nghìn kỵ binh này, trong đôi mắt vốn quen hưng phấn để đỡ bưng của các tướng sĩ Hung Nô chợt lộ ra một tia nhìn khiếp đảm. Dù sao Đại Kinh cũng có mười vạn binh mã, mà số binh sĩ bị vây vào trong thành rồi chỉ có hai vạn nên chắc chắn không thể trở thành đối thủ của họ. Quân lính Hung Nô dĩ nhiên là hiểu điều này. Khẩn trương, những tướng sĩ Đại Kinh mà binh lính Hung Nô vốn tưởng rằng vẫn đang bỏ chạy chật vật đột nhiên lao ra từ bốn phương tám hướng, bủa vây nghiêm mật xung quanh hai vạn lính Hung Nô công thành.

Tào Thành và Điền Hồ đều cầm trường kiếm, đứng trước mấy vạn binh mã. Bọn họ nhìn nhau cười, trong ánh mắt có niềm vui sướng khi mưu kế thành công, cũng có cả sự thán phục và ngạc nhiên đối với tài trí của Triệu Tử Văn. Đối với quân Hung Nô, Triệu Tử Văn thực sự là một kẻ địch đáng sợ. Trên cổng thành, khuôn mặt Hạ Nguyên soái đỏ bừng lên. Giờ phút này ông rất hưng phấn, nếu như trận giao phong này mà thắng lợi thì sẽ là một sự cảnh cáo với đại quân Hung Nô: Ai nói binh sĩ Hoa Hạ ta nhát gan?

- Oa oa.

Tướng lĩnh Hung Nô dùng một ngôn ngữ trúc trắc kỳ lạ hét to về phía bọn thủ hạ. Ngay sau đó hơn hai vạn binh sĩ Hung Nô không còn vẻ e sợ ở trong mắt nữa mà tất cả đều nhìn hướng ra ngoài Lâm Giang thành bằng ánh mắt đầy hy vọng vào sự thắng lợi.

Tướng sĩ Đại Kinh có thể đoán được bọn chúng muốn làm gì. Mười vạn binh mã Hung Nô chắc chắn sẽ đến đây cứu viện, không chỉ vậy bọn chúng còn muốn nội ứng ngoại hợp, công phá Lâm Giang thành. Thế nhưng, binh lính Đại Kinh làm sao có thể bọn chúng được như ý muốn chứ, làm sao có thể để tuột thẳng lợi đã cầm chắc trên tay?

- Giết sạch bọn chúng!

Tướng sĩ Đại Kinh bây giờ không còn yếu hèn như trước kia nữa. Trong mắt bọn họ lúc này sôi sục ý chí chiến đấu, tức giận gào lớn, hận không thể ăn thịt uống máu quân Hung Nô, trả thù cho những huynh đệ đã táng mạng dưới tay bọn chúng.

Binh sĩ Đại Kinh trước kia bị bọn chúng đè nén, hôm nay như lang như hổ, hung mãnh vô cùng. Dũng sĩ Đại Kinh cảm thấy kinh ngạc, một cảm giác rét lạnh xông lên, bọn họ cảm giác được trước mắt họ là tử thần đang chờ đón. Hôm nay chỉ có thể liều chết đánh cược may ra mới có cơ hội sống sót. Binh lính Hung Nô biết rõ điều này cho nên mặc dù trong lòng họ cảm thấy sợ hãi nhưng bọn họ vẫn muốn liều mạng một phen. Hai vạn tướng sĩ cầm đao trong tay. Quát to một tiếng, hướng thẳng về phía kỵ binh đoàn mà lao tới, hy vọng rằng trong thời gian ngắn có thể mở được cửa thành, nội ứng ngoại hợp với bên ngoài.

"Giết!" Rốt cục cũng có thể được một lần giải mối hận trong lòng, tướng sĩ Đại Kinh sao có thể bỏ qua cơ hội này được. Một tiếng gầm nổi giận, ai nấy nắm chắc trường kiếm đều lao thẳng về phía binh sĩ Hung Nô. Hai vạn quân Hung Nô chen chúc nhau ở dưới cổng thành, đồng loạt vung loan đao trong tay đánh về phía đó. Trận thế quả là có chút khủng bố.

Bên dưới cổng thành có hai ngàn kỵ binh, một con số quá nhỏ so với hai vạn người. Nói không chừng, thật sự là có thể khiến cho binh sĩ công thành của Hung Nô phá vỡ được cánh cửa để nội ứng ngoại hợp. Tào Thành và Điền Hồ biết tầm quan trọng của chiến cuộc. Tuy rằng đang giữ tiên cơ, cũng không dám có chút nào chậm trễ, trường kiếm trong tay múa may, dẫn đầu phóng về phía đại đội nhân mã của Hung Nô.

Các tướng sĩ Kỵ binh đoàn thì đều ngưng thần nhìn quân lính Hung Nô đang đánh tới. Sắc mặt của bọn chúng dữ tợn, nhưng ánh mắt của các tướng

sĩ thì cũng lạnh lẽo như băng. Chỉ cần triệu Đoàn trưởng ra lệnh một tiếng thôi, bọn họ sẽ chắc chắn tiến đến đón đầu thế tấn công, giết sạch đám Hung Nô mọi rợ này.

Nhạc Phá Nô gắt gao trừng mắt, vọt tới trước quân Hung Nô man rợ, nghiêng răng nói:

- Đoàn trưởng, mau hạ mệnh lệnh đi!

Triệu Tử Văn ngồi trên lưng một con chiến mã, ánh mắt rất bình thản, vẫn chưa hề nóng lòng mà mở miệng. Đợi cho đến khi đại đội nhân mã của Hung Nô còn ở cách cửa thành chừng hai mươi thước thì hăn mới lạnh lùng quát lên:

- Tướng sĩ Kỵ binh đoàn nghe lệnh. Đồng loạt phóng tiễn!

Chỉ nghe thấy những tiếng "xoạt, xoạt" đồng loạt, các tướng sĩ Kỵ binh đoàn rút ra liên nỗ hình thù quái dị trên lưng ngựa. Trong khi các binh sĩ Hung Nô còn đang kinh ngạc, lại "chích" một tiếng, một tiếng này cực kỳ sắc bén và linh hoạt.

Tiếng kêu thảm thiết thay nhau nổi lên, chỉ trong chớp mắt, binh sĩ Hung Nô không ngờ liên tiếp chết hơn bảy tám trăm người. Bọn chúng thực sự kinh hãi về tầm bắn và uy lực của liên nỗ, không ngờ uy lực so với Phục Hợp cung chỉ có hơn chứ không có kém. Đại Kinh từ đâu mà có loại vũ khí lợi hại thế này chứ?

Giữa sự kinh ngạc và sợ hãi của binh sĩ Hung Nô, chỉ trong nháy mắt, lại một màn mưa dày đặc lao tới, liên tục hai ba lượt, ứng đón không xuể. Tên nỗ phóng tới dường như chỉ tạm dừng trong nháy mắt, thực sự khiến cho binh sĩ Hung Nô kinh hoàng không hiểu nổi.

Vừa mới giao phong, các dũng sĩ Hung Nô vốn tự nhận là thân thể dũng mãnh không ngờ đã chết thảng hơn mấy ngàn người. Ánh mắt bọn chúng đều toát lên nỗi hoảng sợ. Kỵ binh chặn ở cổng thành rốt cục là thần thánh phương nào? Tại sao lại có thể có được nỗ liên châu lợi hại và cường đại như thế được chứ? Không phải ai cũng có thể ngăn cản được.

- Đây chính là Kỵ binh đoàn mà Triệu tướng quân suất lĩnh sao?

Tướng sĩ Đại Kinh thì ánh mắt vừa kinh ngạc, vừa nóng bỏng, ngơ ngác hỏi nhau. Chỉ nghe nói là Kỵ binh đoàn mạnh mẽ, nhưng hôm nay vừa thấy

thì so với sự nghe nói còn tuyệt luân hơn, chắc chắn không phải những binh sĩ bình thường của Hung Nô có thể ngăn cản được.

Lúc này đây, những binh sĩ công thành của Hung Nô đã bắt đầu có cảm giác hối hận. Vì sao lại phải lỗ mãng xông vào như thế chứ? Hoàn toàn chỉ là đến cho người ta giết hại mà thôi. Bọn chúng chưa từng nghĩ đến, những tướng sĩ Đại Kinh trước kia luôn luôn bị Phục Hợp cung đồ sát thì hôm nay những người chịu đồ sát kinh hoàng kêu la lại đối lại là chính mình.

Tiếng trống trận vang dội bên ngoài thành, vạn mã gõ móng phát ra từng trận rung động lớn. Trên cổng thành, Hạ Nguyên soái không dám có chút nào thả lỏng. Thấy thiết kỵ Hung Nô đang sùng sục lao thẳng tới, khoe miệng ông nổi lên một tia cười lạnh:

- Tuy nói thiết kỵ Hung Nô kiêu hùng thiện chiến, nhưng các người biết công thành ư?

Cổng thành lại được các tướng sĩ thủ thành một lần nữa gặt gao tử thủ. Trước cổng thành lại còn có thêm Kỵ binh đoàn cầm Gia Cát liên nỗ trong tay thủ hộ. Hạ Anh Kiệt hoàn toàn yên tâm, chỉ cần hạ uy phong của bọn thiết kỵ đang lao tới thôi.

- Tất cả cung thủ lên thành lâu!

Hạ Anh Kiệt hét lớn một tiếng.

- Tuân mệnh!

Đội cung thủ đã sớm chờ lâu dưới cổng thành vội lên tiếng đáp, và lao lên thành lâu. Toàn đội chừng hơn năm ngàn người, vừa lao lên đã đứng chen chúc, lấp đầy cả thành lâu vốn có chút trống trải lúc trước.

Dưới sự chỉ huy của các tướng lĩnh, cung thủ dàn hàng chữ nhất, tạo thành một trận thế hoàn mỹ, sẵn sàng đợi lệnh bất cứ lúc nào. Trong mắt của bọn họ ai nấy đều hưng phấn dị thường. Không ngờ không cần phải ném đá cũng có thể yên tâm là không có người Hung Nô nào dám leo thang lên, chỉ cần bắn tên là được.

Hoàn Nhan Liệt nóng lòng như lửa đốt. Y thầm muốn công phá cổng thành sớm hơn một chút để cứu ra hai vạn huynh đệ đang bị hãm ở bên trong. Một khi đạo quân công thành bị tiêu diệt toàn bộ thì sau này lấy ai ra

mà công thành đây? Chẳng lẽ lại để kỵ quân đi làm nhiệm vụ công thành sao?

Hoàn Nhan Liệt vô cùng quý trọng thiết kỵ Hung Nô. Quân công thành tuy rằng ít, nhưng y cũng không muốn điều thêm kỵ binh sang đó, cho nên luôn luôn không chế binh mã công thành ở mức hơn hai vạn người. Chỉ trong những tình huống thực sự bất đắc dĩ mới điều thêm kỵ binh vào.

Tổn thất hai vạn binh mã công thành, cũng tương đương với việc mất đi hai vạn kỵ binh. Hoàn Nhan Liệt cứ nghĩ đến đó đã cảm thấy đau lòng rồi, đối mặt với hiện tại chẳng phải là lại khiến người ta kích động nổi điên lên nữa không?

Thác Bạt Khuê vẫn đang ngồi trên lưng ngựa, đứng ở một địa phương bên ngoài Lâm Giang Thành, tiếp tục giữ vị trí tổng chỉ huy. Nhưng trong lòng gã thì vô cùng sầu khổ. Hai vạn người không ngờ lại bị chôn thân ở trong thành Lâm Giang. Quả thực là một trận thua lớn nhất trong lịch sử chiến tranh của Hung Nô.

Thác Bạt Khuê còn muốn leo lên vương vị Thiên Vu nữa quả thực là không thể chịu đựng được điều đó. Nếu như để cho phụ vương biết đến thì còn có đầu mà ăn cơm nữa không chứ đừng nói chi tới vương vị. Chỉ sợ sẽ bị phụ vương trực tiếp triệu hồi vương đình giam giữ.

- Hoàn Nhan tướng quân, nhất định phải cứu được bọn họ trở về!

Thác Bạt Khuê chỉ có thể ký thác toàn bộ hy vọng trên người Hoàn Nhan Liệt. Nhưng sau một câu thìif thào, gã chỉ thấy trên cổng thành xuất hiện bóng người đông đúc, chưa bao giờ có đông đúc đến như thế!

- Đây là...

Thác Bạt Khuê mặt đại ra.

Trong lòng thầm nghĩ, "Thế này là thế nào? Tại sao lại thành ra thế này? Rõ ràng là sắp thắng lợi rồi cơ mà."

Rồi quả thực như Thác Bạt Khuê sờ liệu, một tiếng "rít" vang lên, giữa bóng người dày đặc phát ra một trận mưa tên đen kịt. Mưa tên phủ kín bầu trời, đen đặc, hung mãnh lao về phía binh mã của Hoàn Nhan Liệt.

Hoàn Nhan Liệt cảm thấy trên mặt đất bị che phủ âm u, ngẩng đầu lên thì thấy mưa tên đang phóng tới, lập tức tâm thần chấn động, trong lòng

thâm nghĩ không tốt. Nhưng tiếc thay, đã muộn rồi.

"Phốc, phốc, phốc" những tiếng tên cắm vào thịt, tiếng xương cốt vỡ vụn lạnh lẽo. Hơn nữa, tiếng mấy trăm người trúng tên đồng loạt càng làm cho người ta sợ hãi và gia tăng độ âm lãnh, khiến người ta bất giác thấy sờ cả tóc gáy.

Hoàn Nhan Liệt lập tức ý thức được điều này, trong tình huống không có sự uy hiếp của quân công thành thì trên cổng thành chắc chắn sẽ toàn là đội cung thủ. Nghĩ thế thôi Hoàn Nhan Liệt đã thấy sau lưng toàn mồ hôi lạnh, rất hối hận vì hành động thiếu sáng suốt vừa rồi. Nhưng còn hai vạn huynh đệ này thì biết làm sao bây giờ?

Nhìn cổng thành đóng chặt, Hoàn Nhan Liệt thật sự không thể buông tay. Nhưng trên cổng thành quá nhiều quân cung thủ xạ tiễn lại làm y sinh lòng sợ hãi. Ta nên làm thế nào bây giờ? Hoàn Nhan Liệt rất mâu thuẫn. Trong khi còn đang do dự thì đã lại một trận mưa tên phóng tới. Lại có hơn mấy trăm người ngã xuống.

Nghĩ đến những kỵ binh đều là các hổ tướng thiện chiến dũng mãnh, còn bên trong thành lại là những binh lính công thành tài hoa mà năng lực thấp, Hoàn Nhan Liệt đã nghĩ thông suốt rồi, không muốn tiếp tục tử thương nhiều người nữa, lớn tiếng hô:

- Rút lui!

Đầu ngựa vừa quay, Hoàn Nhan Liệt gạt bớt mưa tên, dẫn đầu quân triệt thoái về phía sau. Kỵ binh Hung Nô đều có thể hiểu được, nếu cứ lao đi như vậy thì chưa tới dưới cổng thành chắc chắn sẽ bị tổn thất thảm. Có lẽ không thể cứu được hai vạn huynh đệ, chỉ đành hi sinh một số ít vì tập thể. Bọn họ đều quay đầu ngựa, rút lui khỏi phạm vi công kích của mưa tên.

Đối mặt với trận đại bại ngày hôm nay, mỗi binh sĩ Hung Nô đều sắc mặt âm đạm. Thật sự rất khó ngờ được rằng đại quân Kinh quốc lại nghĩ ra được một kế sách tuyệt diệu đến như thế.

Tiếng vó ngựa dần rời xa, từng tiếng từng tiếng đánh vào thâm tâm các binh lính Hung Nô bị hãm trong thành. Bọn họ đều hiểu ra rồi, Hoàn Nhan

tướng quân đã bỏ mặc bọn họ. Đây cũng chẳng trách được ai, chỉ có thể oán trách bọn họ đã quá kiêu ngạo, quá tự phụ rồi.

Binh lính Hung Nô đã sớm biết kết cục, có người đứng yên đó chờ chết, có người lại tiếp tục liều chết ngoan cố chống lại. Lúc này đây, hai vạn người dưới cánh bị bao vây tiêu trừ đã bị hao tổn chỉ còn hơn ba ngàn người.

Nhìn những binh lính Hung Nô thúc thủ chịu trói, Điền Hồ và Tào Thành đều nhìn về phía Triệu Tử Văn, là giết hay là bắt sống? Triệu Tử Văn đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân, nhìn thấy ánh mắt có ý hỏi của hai người thì mắt lóe lên ánh sáng lạnh, ý tứ rất rõ ràng, bắt giữ man di Hung Nô thì có ích gì, giết!

Toàn bộ thành Lâm Giang rốt cục khôi phục lại sự yên tĩnh. Dưới cổng thành, thi thể chất cao như núi, trong đó, có chín phần là binh mã công thành của Hung Nô. Các tướng sĩ Đại Kinh sắc mặt đỏ lên, vẫn còn đang lặng yên trong nỗi hưng phấn của một trường đại thắng.

Dù đây cũng mới chỉ là làm hao tổn một chút thôi, khi Hung Nô xuôi Nam lúc trước, Đại Kinh vẫn rơi vào thế hạ phong, phòng thủ một cách bị động, lại liên tiếp bị đoạt mất mấy tòa thành trì, người chết vô số kể. Hôm nay chỉ dùng một tổn thất nho nhỏ để đổi lấy tính mạng của hơn hai vạn người Hung Nô. Thật sự là một trận đại thắng lâm li sung sướng. Trong lòng mọi người sao có thể không thống khoái cho được?

Mặt trời lặn về phía Tây, ráng chiều chiếu trên những thi hài, khắp cả đất cát ở Lâm Giang Thành, khiến cho những vết máu nổi bật, tạo nên một bức tranh có chút trầm trọng và đẫm máu. Nhưng trong mắt những tướng sĩ Đại Kinh thì lại có vẻ huy hoàng và tự hào. Bởi vì đây là thắng lợi mà Đại Kinh chưa bao giờ có.

Một thân ảnh cô đơn đứng dưới cổng thành, Bá Vương thương đeo sau lưng. Dáng người thon dài càng nổi bật dưới ánh chiều tà, lại có vẻ vô cùng hài hòa. Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, trong ánh nhìn có sự nóng bỏng cùng cực!

- Triệu tướng quân!

Cũng không biết là ai hô to đầu tiên. Tiếp sau đó, tất cả các tướng sĩ nhất tề quỳ một gối, sùng kính lớn tiếng hô:

- Triệu tướng quân!

Kể cả đội cung thủ trên cổng thành Đại Kinh cũng đều quỳ xuống. Gần mười vạn tướng sĩ đồng thời quỳ xuống làm thành một tràng diện vĩ đại. Trong lòng bọn họ đều dâng trào một cỗ nhiệt lưu. Cũng chỉ có Triệu tướng quân mới có thể hưởng thụ vinh quang đặc biệt như thế này.

- Tiểu tử này...

Hạ Anh Kiệt đứng trên cổng thành, nhìn Triệu Tử Văn đang đứng đó sừng sững, bộ dạng lại còn giả bộ thanh tao nữa, tức giận thầm mắng một tiếng. Nhưng trong hốc mắt già nua của ông đã sớm ướt đẫm rồi.

Hạ Anh Kiệt còn lộ ra một nụ cười tươi từ ái:

- Tình Nhi quả nhiên không có chọn lầm người.

Triệu Tử Văn chậm rãi đi về phía xa xa, có chút thản nhiên nói:

- Hãy chôn cất thi thể các huynh đệ cho cẩn thận.

Rồi cất bước rời đi.

Nhìn Triệu tướng quân nện bước có phần trầm trọng, lại có vẻ cô đơn, chúng tướng sĩ đều ngây ngốc. Khi chú ý nhìn hai vai rộng lớn của Triệu tướng quân, lại nghĩ đến mưu kế tuyệt diệu vừa rồi mới thấy tất cả gánh nặng dường như đều đang ở trên vai một mình Triệu tướng quân.

Ánh nắng chiều như lửa, chiếu rọi thân ảnh cô đơn của Triệu tướng quân, càng kéo dài ra, dường như vĩnh viễn không có điểm tận cùng.

Nhạc Phá Nô siết chặt nắm tay nhỏ, trong lòng vô cùng sùng bái Triệu Đoàn trưởng. Ý thầm nghĩ, "Nhất định phải làm một nhân vật đại anh hùng như Triệu tướng quân, được vạn dân kính ngưỡng!"

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 417

Tập Kích Bất Ngờ

Bông tuyết trắng nõn lặng yên đến theo tiết trời đông se lạnh, như một giắc mộng, nhẹ nhàng hạ xuống từ không trung. Bông bành, bay lá tả, Lâm Giang Thành như một màu bạc, cảnh sắc có phần khác lạ.

Triệu Tử Văn đứng trước cửa Nghị sự đường, nhìn tuyết rơi đầy trời, tâm tình có chút chùng xuống. Vừa rồi lại là một trận chiến với Hung Nô. Mặc dù phản công được, nhưng cũng làm cho Lâm Giang Thành lại càng rơi vào trạng thái bị bao vây nguy khốn hơn.

Lần trước đại thắng, vốn tưởng rằng sĩ khí đại quân sẽ tăng vọt, trước khi xây xong Trường Thành có thể cầm cự được đại quân Hung Nô. Nhưng mà chẳng mấy lúc, thời tiết phương Bắc đột nhiên trở nên vô cùng ác liệt. Tuyết bay tán loạn, rét lạnh đến cùng cực. Công trình xây dựng Trường Thành vĩ đại cũng vì thế mà chậm lại. Điều đó vô hình chung là một kích đánh vào đầu tướng sĩ Đại Kinh.

Nhưng đây cũng là điều mà người Hung Nô vui mừng nhất. Trường Thành xây xong càng lâu thì lại càng có lợi đối với bọn họ. Cho nên bọn họ đều không khỏi lớn tiếng tán thưởng:

- Thực sự là trời cũng giúp ta!

Trong hơn mười ngày gần đây, thế công của đại quân Hung Nô vẫn không hề giảm. Không hổ là binh lính lão luyện trên sa trường, hoàn toàn không vì một trận thua mà loạn. Có điều, một trận đại bại hơn mười ngày trước cũng làm cho Hoàn Nhan Liệt sợ hãi, cũng không dám tùy tiện nữa.

Thác Bạt Khuê và Hoàn Nhan Liệt thông qua sự hồi báo của thám tử đã xác nhận được đích thực là kẻ chỉ huy đại quân Kinh quốc ở trận Lâm Giang Thành vừa rồi chính là Triệu Tử Văn. Điều này khiến cho hai gã đều

nghiến răng nghiến lợi, hận không thể giết chết Triệu Tử Văn cho thống khoái.

Tiếp theo đó, Đại Kinh lại lấy phòng thủ làm chính, đóng cửa thành không ra. Còn Hoàn Nhan Liệt thì không cảm nhận được một chút quỷ kế nào cả. Dù sao đã một lần đại bại, chắc chắn phải chịu tội, bị quân pháp xử trí. Cho nên Hoàn Nhan Liệt cầm binh tuyệt không dám tùy tiện đột ngột tiến lên. Thật sự khi đánh hạ được thành rồi gã mới dám dẫn quân tiến vào.

Bởi vậy, Hoàn Nhan Liệt toàn tâm thận trọng chỉ huy việc công thành lại khiến cho Triệu Tử Văn rất cuộc không sao tìm ra được chỗ hổng để tạo thành sự uy hiếp đối với Hoàn Nhan Liệt. Sau một trận chiến "dụ địch xâm nhập", song phương lại khôi phục cục diện người công ta thủ, nhưng có điểm không giống như lúc trước, đó là sĩ khí của tướng sĩ Đại Kinh không bị xuống thấp như khi Triệu tướng quân chưa đến đó. Sĩ khí của bọn họ tự nhiên tăng vọt, dù cho vẫn đang trong hoàn cảnh bị động, bị bao vây.

Phương thức đánh hiện nay chính là chiến thuật tiêu hao. Tường thành Lâm Giang đã bị xe bắn đá phá hủy. Đến cả cửa thành cũng không chịu đựng nổi sự công phá liên tục. Cứ tiếp tục như thế, Đại Kinh sẽ rơi vào bại cục thôi.

Xòe bàn tay đón một bông tuyết rơi xuống, giữa lòng bàn tay cảm giác một chút man mát. Triệu Tử Văn thích tuyết, nhưng trận đại tuyết này dường như tới quá sớm. Hắn không khỏi nhìn đại tuyết đang bay toán loạn, bùi ngùi thở dài:

- Người đến thật là không đúng lúc!
- Tử Văn, bên ngoài lạnh lắm, vào nhà sưởi ấm đi.

Trong Nghị sự đường Đại Kinh, tất cả mọi người đều đang ngồi vây quanh một cái chậu than. Hạ Anh Kiệt cũng ở trong đó, thấy nữ tể một mình đứng bên ngoài nên lên tiếng gọi hắn.

Triệu Tử Văn gật đầu, rồi đi vào trong phòng, ngồi vào một chỗ trống. Ánh lửa từ chậu than tỏa ra lập tức khiến cho thân thể của hắn cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Tào Thành có thể cảm nhận được nỗi u sầu trên mặt hắn, than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu không có trận tuyết lớn thế này, Trường Thành hôm nay chắc là có thể xây xong. Nhưng gần đây cứ tuyết mãi, Trường Thành phải còn hơn mười ngày nữa mới xong được.

Trận tuyết lớn chết tiệt này, các tướng sĩ ai nấy đều thầm mắng. Nhưng đối với thiên tai thì bọn họ cũng chỉ có thể oán trách một cách bất lực mà thôi.

Hạ Anh Kiệt không thích oán trời trách đất, chỉ có cười khổ một tiếng, nói:

- Theo tình hình trước mắt, chúng ta không thể cầm cự được mười ngày nữa. Tình hình có chút không ổn rồi.

Binh lực Đại Kinh không ngừng rơi vào thế bị động, hiện giờ chỉ còn có hơn bảy vạn. Hung Nô tuy rằng vừa trải qua một trận đại bại, nhưng binh lực vẫn còn hơn mười lăm vạn, lớn hơn gấp đôi, thực sự là Đại Kinh khó có khả năng ngăn trở được. Hiện giờ cũng chỉ có thể cầm cự mà thôi.

- Triệu huynh, người có kế sách gì không?

Điền Hồ hỏi Triệu Tử Văn. Hiện giờ mọi hy vọng cũng chỉ có thể ký thác vào vị tướng quân túc trí đa mưu này mà thôi.

Ánh mắt của các tướng sĩ cũng đồng loạt nhìn về phía Triệu Tử Văn, trong mắt tràn ngập vẻ sùng kính. Bọn họ đều hiểu rõ rằng, cũng chỉ có sự gan dạ, sáng suốt và cơ trí của Triệu tướng quân mới có thể đảm bảo được cho Lâm Giang Thành thôi.

- Nguyên soái, trong tình hình này liệu chúng ta lâu nhất có thể cầm cự được mấy lần tấn công nữa của đại quân Hung Nô?

Triệu Tử Văn không chút hoang mang, đột nhiên hỏi lại.

Hạ Anh Kiệt là một lão tướng tung hoành nơi sa trường đã vài chục năm rồi, đối với chuyện này đương nhiên là dễ dàng suy đoán ra. Lão không nhanh không chậm nói:

- Nhiều nhất là ba lần, Lâm Giang Thành sẽ bị thất thủ mất thôi.

Nghe thấy Hạ Nguyên soái nói thế, các tướng lĩnh đều hiểu Nguyên soái không phải là người thích nói đùa, mà là tường thành và cổng thành của thành Lâm Giang sẽ rốt cục không chịu đựng được sự tàn phá của đại quân Hung Nô. Cho dù trận đại thắng lần trước của Đại Kinh đã làm cho Hung

Nô tổn thất rất nhiều binh mã, nhưng bọn họ lại có thể bổ sung được, hơn nữa, mức độ công thành so với lúc trước còn có vẻ hung mãnh hơn.

Ba lần... Triệu Tử Văn thì thào một tiếng, lại nhìn tuyết rơi tán loạn xung quanh. Đột nhiên linh cơ vừa động, hần lãnh đạm nói:

- Đêm mai còn có tuyết nữa không nhỉ?

Một vị tướng lĩnh đáp lại:

- Tuyết này tạm thời còn chưa ngớt đâu. Chắc là đêm mai sẽ có tuyết nữa.

Triệu Tử Văn nhìn Hạ Anh Kiệt nói:

- Nguyên soái, không biết đêm mai có thể để cho con đến chỉ huy đại quân được không?

Ban đêm? Hạ Anh Kiệt nao nao, ngạc nhiên nói:

- Tử Văn, chẳng lẽ con định ban đêm tấn công sao?

Doanh trưởng Hung Nô tầng tầng lớp lớp. Nếu như có dị biến phát sinh, đại quân Hung Nô chắc chắn có thể tập hợp trong một khoảng thời gian rất ngắn. Mà Đại Kinh chỉ còn có hơn bảy vạn quân, nếu đi đánh lén thì chẳng khác nào đi vào miệng cọp.

Triệu Tử Văn nói với vẻ đầy thâm ý:

- Đánh lén thì đích thực là đánh lén rồi. Bất quá con chỉ mang hai ngàn người tiến lên thôi.

Vừa nghe xong, mọi người lập tức hiểu ra là Triệu tướng quân chỉ dẫn Ky binh đoàn của hần đi đột kích thôi. Nhưng hai ngàn người đánh với mười lăm vạn, quả thực là lấy trứng chọi đá. Nhưng mà các tướng lĩnh lại nghĩ lại, một vị tướng quân tâm tư khá mẫn tiệp đột nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh nói:

- Định hỏa thiêu lương thảo của đại quân Hung Nô sao?

Đội quân hai ngàn người, không đánh lén quân Hung Nô thì còn đến làm cái gì nữa? Các tướng lĩnh chợt bừng tỉnh đại ngộ. Thần sắc Hạ Anh Kiệt lộ ra vẻ lo lắng. Tập kích lương thảo của Hung Nô có độ nguy hiểm rất cao, thập tử nhất sinh, chẳng lẽ lại để hần đi, để cho Tình Nhi cô quả sao?

- Không được. Kế sách này quá mạo hiểm. Ta không đồng ý.

Hạ Anh Kiệt quả quyết cự tuyệt. Thực sự là không hề muốn Tình Nhi mất đi một vị hôn phu tốt như thế, cũng là không muốn Đại Kinh mất đi một tướng lĩnh giỏi như thế.

Triệu Tử Văn thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Nguyên soái, người cho là con muốn đi sao? Có những chuyện chắc chắn phải có người đi làm, mà người lựa chọn tốt nhất chỉ có thể là con.

- Triệu huynh, người thật sự đi sao?

Điền Hồ khẽ hỏi. Thực sự khó có thể tưởng tượng được là Triệu huynh nguyện ý từ bỏ mấy vị kiều thê như hoa như ngọc kia để đi làm những chuyện nguy hiểm đến thế này. Bình thường bộ dạng Triệu tướng quân du côn ngả ngớn đã thành quen thói, chỉ khi nào lên chiến trường hãn mới là một hán tử cứng cỏi như sắt thép. Đến cả đám Hung Nô mọi rợ mãnh liệt như lang sói cũng phải e ngại hãn. Dũng cảm và mềm mại, hai loại tính cách cực đoan đồng thời xuất hiện trên cùng một người.

- Triệu tướng quân, chuyên này để bàn bạc nhiều hơn đi.

Triệu tướng quân hiện giờ là người chủ chốt trong lòng chúng tướng sĩ. Một khi hãn gặp chuyện không ngờ thì tuyệt đối sẽ làm cho khí thế của đại quân xuống thấp. Cứ như thế, Lâm Giang Thành tuyệt đối sẽ tan tác trong nháy mắt. Chúng tướng lĩnh đều lo lắng, vội vàng khuyên giải hãn.

Triệu Tử Văn vẫn lắc đầu, nói:

- Chiến thắng từ trong gian khổ. Thu hoạch và trả giá có mối quan hệ tương quan trực tiếp. Trong tình thế trước mắt, chúng ta nhất định phải ngựa chết làm ra ngựa sống, cũng so với đứng một chỗ chờ Hung Nô công phá được Lâm Giang Thành chết hết cả lượt vẫn còn tốt hơn.

- Nhưng kế sách này thì phần thắng là quá nhỏ.

Hai ngàn người chui vào trong chỗ hơn mười vạn đại quân, đây tuyệt đối là không còn đường sống. Hạ Anh Kiệt nhíu mày nói:

- Nếu con mà có chuyện gì thì ta làm sao trả lời được với Tình Nhi đây.

Hạ Nguyên soái đang lúc cấp bách cũng chẳng để ý đến chuyện đang ở trước mặt các tướng lĩnh mà nói trắng ra. Triệu Tử Văn lại cười ha hả nói:

- Đại tiểu thư thường bảo người tốt thì không sống thọ, người xấu lại ngàn tuổi. Con là người xấu trong miệng nàng, cho nên ngày chết của con

còn dài lắm.

Đại tiểu thư? Mọi người hơi ngẩn ra, lại lập tức hiểu được Đại tiểu thư đó nghĩa là chỉ Đại tiểu thư của Hạ gia. Còn Triệu tướng quân thì đã từng là tiểu thư đồng ở Hạ phủ, lại "câu dẫn" cả Đại tiểu thư. Đó cũng là một câu chuyện thú vị, cho nên nghĩ đến đây, các tướng lĩnh không khỏi lộ ra nụ cười "xấu xa".

Lại còn gọi Tình Nhi là Đại tiểu thư nữa? Hạ Anh Kiệt tức giận lườm hằm hằm một cái, lại nghiêm mặt nói:

- Người thực sự quyết ý muốn đi?

Triệu Tử Văn trịnh trọng gật đầu, nói:

- Tập kích bất ngờ doanh trại quân lương của Hung Nô sẽ là biện pháp duy nhất khiến chúng ta có thể thủ thắng được. Mà con sẽ là người lựa chọn tốt nhất chứ không phải ai khác cả.

Nếu như lương thảo của đại quân Hung Nô bị đốt sạch thì cũng chỉ có thể không chiến mà lùi. Dù sao, hơn mười vạn đại quân mỗi ngày cần một lượng cung ứng không nhỏ. Mà Hung Nô vận chuyển lương thực phải là ngàn dặm xa xôi mới đến được nơi này. Đến được đến đây thì chỉ sợ đại quân Hung Nô đã chết đói hết cả lượt rồi.

Các tướng lĩnh tuy hiểu được điều đó, nhưng Hoàn Nhan Liệt là một kẻ bất phàm, tuyệt đối sẽ nghiêm cẩn trông coi lương thảo, làm sao có thể để Triệu tướng quân dễ dàng đắc thủ được? Kế sách này thực sự quá nguy hiểm. Có dùng chữ thập tử nhất sinh để hình dung cũng không phải là nói quá.

Nhìn hằm tâm ý đã quyết, trong nụ cười không có chút miễn cưỡng nào, Hạ Anh Kiệt lặng yên một lúc lâu, cuối cùng nghiêng răng nói:

- Được rồi. Các tướng lĩnh nghe lệnh. Đêm mai toàn quân nghe theo sự chỉ huy của Triệu Tử Văn. Để Triệu Tử Văn suất lĩnh Kỵ binh đoàn đến tập kích lương doanh của đại quân Hung Nô.

Nghe nói xong, trong lòng Triệu Tử Văn không khỏi trầm trọng. Thắng bại ở một trận này. Nếu thất bại thì mạng nhỏ sẽ chôn ở đây, thật sự có thể sẽ chết, thật sự là cảm thấy nguy hiểm. Các tướng lĩnh đều cảm thấy có phần trầm trọng. Đêm mai là một trận chiến quyết định thắng thua. Triệu

tướng quân thắng là toàn quân sẽ thắng. Còn Triệu tướng quân bại thì triển vọng Đại Kinh sẽ có thể rơi vào hiểm nguy.

Lúc này, đột nhiên có một binh lính đi từ bên ngoài phòng vào, ôm quyền nói:

- Triệu tướng quân, khoái mã Hàng Châu vừa mới đưa tới một phong thư nhà.

Thư nhà? Nghe thấy câu đó, đoán là Lăng Nhi viết, Triệu Tử Văn vội vã cầm lấy. Nhưng trước mặt mọi người, Triệu Tử Văn cũng không tiện mở ra xem, nhét luôn thư vào trong lòng, chờ lúc nào có một mình mới thong thả dỡ ra. Cũng không biết là trong thư nhà có cái gì nữa.

Nhìn thấy bộ dạng hẩn cần thận lưu giữ phong gia thư, Hạ Anh Kiệt lộ ra vẻ tươi cười. Thật đúng là một kẻ đa tình!

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 418

Thư Nhà

Hạ Anh Kiệt đã hạ quân lệnh, trong mắt ông lộ ra cả nỗi lo lắng và cả niềm mong đợi đối với hành động đêm mai của Triệu Tử Văn. Lo lắng Triệu tướng quân có thể bị thất bại. Nhưng lại khát khao mong chờ Đại Kinh chuyển bại thành thắng.

- Hôm nay nghị sự tới đây thôi đi.

Hạ Anh Kiệt thản nhiên buông một câu, thần sắc vẫn tràn ngập âu lo, sau đó chậm rãi bước ra khỏi Nghị sự đường, bóng lưng già lại có vẻ tiêu điều.

Một Hạ Anh Kiệt đã từng hăng hái đến thế nào, phong độ đến thế nào. Không ngờ là lúc già nua lại không thể chiếu cố được nữ tể, chỉ có thể trở mặt nhìn hăn đi vào cảnh mạo hiểm như thế. Cái cảm giác vô lực này những tướng lĩnh khác không thể nào cảm thụ được.

Đêm mai sẽ là một trận chiến sinh tử. Các tướng lĩnh cần chuẩn bị rất nhiều việc, vì thế, rất nhanh chóng đi theo phía sau Hạ Nguyên soái rời khỏi Nghị sự đường.

Điền Hồ đi tới bên người Triệu Tử Văn, vỗ vỗ vai hăn:

- Triệu huynh, đêm mai ta sẽ đi cùng ngươi.

Triệu Tử Văn ý vị thâm trường nói:

- Ngươi không thể đi cùng ta. Ta có nhiệm vụ khác đã an bài ngươi đi làm rồi.

Lại còn có nhiệm vụ khác nữa? Điền Hồ đầu đầy mờ mịt, hoàn toàn không thể nghĩ ra được là còn có sự tình gì khác nữa, vội vàng hỏi lại:

- Triệu huynh ý nói là chuyện gì cơ?

- Lúc này vẫn chưa nói được.

Triệu Tử Văn thản nhiên cười đáp:

- Nhiệm vụ đó, đêm mai ta sẽ báo cho người.

Triệu huynh này thật là thích thừa nước đục thả câu. Điền Hồ biết là có ép hỏi cũng chả được cái gì, sau khi liếc mắt khinh thường thì cũng đi ra khỏi Nghị sự đường, trong lòng có chút mong chờ khó hiểu. Cũng không biết là nhiệm vụ đó là gì nữa. Chẳng lẽ là Triệu huynh còn lưu lại đòn sát thủ sao?

- Tử Văn, nhất định phải bảo trọng!

Tào Thành chỉ nói một câu, than nhẹ một tiếng rồi đi theo sau Điền Hồ. Bởi vì trận tập kích bất ngờ này thật sự quá nguy hiểm, tỷ lệ có thể thành công là cực kỳ nhỏ bé.

- Nhất định!

Triệu Tử Văn gật đầu thật mạnh. Cho dù không suy nghĩ vì sĩ khí của đại quân cũng phải suy xét vì các vị kiều thê Lăng Nhi và Bảo Nhi nữa. Chẳng lẽ lại để cho cốt nhục trong bụng Bảo Nhi và Lăng Nhi sinh hạ rồi không có phụ thân sao?

Nghị sự đường không còn một bóng người, Triệu Tử Văn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Sau đó chậm rãi lấy ra bức thư nhà vừa nhận được. Mở ra giấy viết thư, một mùi thơm thanh nhã xông vào mũi hần, rất tươi mát, rất tao nhã. Triệu Tử Văn rất thích hương vị này, không khỏi hít hít vài cái, cảm thụ cái mùi đã xa cách từ lâu. Mọi sự chú ý của hần giờ đây đều tập trung về trang giấy Tuyên Thành mỏng manh trước mặt.

Ánh mắt chuyển dời, khi Triệu Tử Văn nhìn thấy tờ giấy đầu tiên có vẽ hình một đứa trẻ con thì toàn thân đột nhiên chấn động. Đứa bé mi thanh mục tú, một đôi mắt rất lớn và rất linh động, cực kỳ đáng yêu. Triệu Tử Văn không thể nhin nổi nhìn tiếp xuống dưới. Chỉ thấy dưới chân đứa bé có hai hàng chữ viết nhỏ nhắn khéo léo: "Tướng công, bảo bảo đã sinh rồi, là con gái. Lăng Nhi nhớ, rất nhớ huynh. Huynh nhanh trở về đặt tên cho bảo bảo nhé."

Nhìn đến đây, Triệu Tử Văn lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt khí xông lên, một cảm giác hạnh phúc lớn lao tràn ngập trong lòng. Ta, Triệu Tử Văn đã có một con gái bảo bối rồi. Cảm giác huyết mạch tương liên khiến hần lại càng oán hận lúc này đây không thể lập tức trở về Hàng Châu

ngay được để ôm con gái bảo bối mới sinh ra, âu yếm hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Nhưng với tình hình trước mắt, chuyện này không thể nghi ngờ gì chỉ là người si nói mộng mà thôi.

Trên bức tranh còn nhòe vệt nước, đây là những giọt nước mắt hạnh phúc và tưởng niệm. Khi Dư Tư Lãng gian nan sinh hạ được cốt nhục của Triệu Tử Văn, nàng vui sướng vừa khóc vừa cười, ôm thật chặt con gái bảo bối là kết tinh của mình và tướng công. Nhưng mà tướng công cũng không ở bên cạnh, nàng lại vô cùng nhớ nhung hẳn.

Triệu Tử Văn trong lòng lại dâng trào nỗi áy náy. Sau khi Lãng Nhi sinh bảo bảo, tất cả những thời điểm thống khổ nhất, chính mình lại không thể bầu bạn bên cạnh nàng được. Hẳn nhẹ nhàng vuốt ve bức họa của con gái bảo bối, nói nhỏ:

- Lãng Nhi, ta nhất định sẽ rất mau trở về đặt tên cho con.

Đại tuyết vẫn ào ào bay xuống, có thể tưởng tượng ra tiểu ny tử Lãng Nhi và con gái bảo bối, Triệu Tử Văn thấy trong lòng ấm áp. Khi từ từ mở ra trang giấy thứ hai, một bài thơ lập tức đập vào mắt hẳn.

- Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn,

Sơn viễn thiên cao yên thủy hàn,

Tương tư phong điệp đan.

Cúc hoa khai, cúc hoa tàn,

Tắc nhạn cao phi nhân vị hoàn,

Nhất liêm phong nguyệt nhàn.

(Dịch nghĩa:

Một ngọn núi, hai ngọn núi,

Núi xa trời cao đầy sương khói lạnh,

Đỏ cả lá phong tương tư

Hoa cúc nở, hoa cúc tàn,

Chim nhạn nơi biên ải bay cao người còn chưa quay trở lại,

Một mảnh phong nguyệt buồn lơ.

Tạm dịch thơ:

Một ngọn rồi hai ngọn núi xa,

Trời cao sương khói lạnh mới là,

Lá phong tương tư đều đỏ cả,
Cúc nở cúc tàn ai biết ta?
Chim nhận biên quan cất cánh xa,
Người đi còn chưa trở lại nhà,
Một mảnh phong nguyệt buông lơ lửng
Tương tư rồi ta lại mình ta.)

Cảnh tình trong ngôn từ miêu tả vừa đẹp lại vừa giống, tràn đầy ý tứ tưởng niệm. Tác phẩm xuất sắc thế này còn có thể là do ai viết ra được nữa? Triệu Tử Văn lộ ra nụ cười tươi vô cùng thân thiết, lẩm bẩm nói:

- An Nhi lại rất tiến bộ rồi.

Nghĩ đến ước định với Lý tài nữ, Triệu Tử Văn còn muốn đến Lý phủ để cầu hôn nữa. Tuy rằng Triệu Tử Văn chưa động phòng với Lý Dịch An nhưng Lý Dịch An là nữ tử ngoài mềm trong cứng. Sự si tình của nàng nhất định đều dành hết cho Triệu Tử Văn, cho dù hãn có không may chết trận chốn sa trường.

Triệu Tử Văn chậm rãi bước ra khỏi Nghị sự đường, trong đại tuyết thong thả bước đi, bước về phía phòng ngủ. Từng mảng bông tuyết lớn rơi trên đầu vai, rơi trên tờ giấy, hãn không hề có chút cảm giác nào cả, chỉ tinh tế nhìn thư nhà mà mấy nàng hồng nhan tri kỷ vừa gửi tới.

Mỗi một trang giấy đều là của một vị tiểu thư viết, mặt sau từng trang là những con số ít ỏi, nhưng giữa những hàng chữ lại có một tình cảm nhớ nhung không rời dành cho Triệu Tử Văn.

"Tử Văn, huynh mau lên trở về đi. Mọi nhớ huynh từng đêm từng ngày. Thực sự là không rời khỏi huynh được." Tiểu công chúa Hạ Bình đáng thương chỉ có mình Triệu Tử Văn là chỗ dựa, hay dựa dẫm vào hãn nhất. Đoạn đó chắc chắn là nàng viết ra.

"Bại hoại, chàng không phải nói là sẽ phải ức hiếp thiệp cả đời sao? Không cho phép chàng không giữ lời." Phương thức biểu đạt của Đại tiểu thư luôn không giống người thường như thế. Tình nghĩa nồng đậm trong đó không hề thua sút các vị tiểu thư khác.

"Tử Văn, chàng không phải đã từng nói với ta là có rất nhiều kiểu sao? Nếu chàng trở về sớm một chút, ta sẽ đáp ứng chàng. Nhanh lên trở về

nhé." Đoạn tình thoại nồng nàn nóng bỏng này khiến Triệu Tử Văn đọc xong mà nóng cả đầu lên. Kiểu cách mới mẻ đa dạng đương nhiên là những tình thú chốn khuê phòng mà một nữ tử cổ đại không thể tiếp thụ được. Tiểu yêu tinh này ~ nghĩ đến thân thể mềm mại nóng bỏng và đầy đặn của Lương Mộ Phi, lại liên tưởng đến những tư thế mê người và sự đa dạng, Triệu Tử Văn cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô.

"Đại ca, muội rất nhớ huynh." Đó là câu ngắn nhất trong số mấy trang thư. Triệu Tử Văn lại cảm động nhất. Bảo Nhi nhu thuận đáng yêu không hề đề cập tới cốt nhục trong bụng, không muốn tạo thêm áp lực cho đại ca, chỉ có yên lặng chờ hẵn, yên lặng tưởng nhớ hẵn.

- Nha đầu ngốc!

Ánh mắt Triệu Tử Văn có chút ướn át.

Khi lướt mắt qua một trang giấy khác, nội dung trên trang giấy này lập tức hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Triệu Tử Văn. Đó không phải là vì những lời tình tứ trên thư, mà là nội dung cực kỳ đặc biệt: "Tử Văn, theo tình thế trước mắt, Lâm Giang Thành không có cách nào kiên trì được nữa. Đại tuyết lại làm giảm bớt tiến độ xây dựng Trường Thành, cục diện quả thực bất lợi cho chúng ta. Chẳng qua, trời giáng đại tuyết cũng không phải là vô ích đối với Đại Kinh. Đó chính là tạo cho Đại Kinh một cơ hội sáng tạo. Thiếp nghĩ chỉ có chàng mới có thể hiểu được."

Thật đúng là Gia Cát trong giới nữ, Triệu Tử Văn cười một tiếng, mới nghĩ một chút thôi mà không ngờ Tô Uyển Nhu lại nói đến chuyện này trong thư. Tô Uyển Nhu dùng tài trí của mình để trợ giúp Triệu Tử Văn. Hơn nữa, thời thời khắc khắc đều chú ý tới tình hình chiến đấu giữa Đại Kinh và Hung Nô, đủ để có thể thấy được, toàn bộ trái tim của nàng đều đặt trên người Triệu Tử Văn.

Một dòng nước ấm không ngừng cuộn cuộn trong lòng ngực, bàn tay nắm chặt thư nhà của mấy vị tri kỷ hồng nhan, ánh mắt Triệu Tử Văn nhìn cơn mưa tuyết kia, trong lòng lại càng thêm kiên định niềm tin: phải sống để trở về Hàng Châu!

Đạp bước lún sâu trong tuyết, Triệu Tử Văn đi về phía Ky binh đoàn. Một trận chiến đêm mai có rất nhiều sự tình cần phân phó. Phải có sự

chuẩn bị ổn thỏa cho tất cả.

Bóng đêm dần dần buông xuống, thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến đêm của ngày hôm sau. Bên dưới cổng thành Lâm Giang đã sớm tập kết toàn bộ binh mã hơn bảy vạn người của Lâm Giang Thành. Chỉ có điều, cổng thành vẫn đóng chặt như trước.

Hạ Anh Kiệt đứng ngay phía trước chúng tướng sĩ, thần sắc nghiêm túc không nói không cười, ánh mắt lạnh như băng nhìn các tướng sĩ. Một đám tướng lĩnh còn lại đứng ngay bên cạnh và phía sau ông.

Tối nay là một trận chiến quyết định thắng thua. Chúng tướng sĩ đều có thể cảm thấy tình thế nghiêm trọng, đều đứng thẳng tắp, đến thở cũng không dám thở mạnh nữa. Lúc này đây, bầu không khí có phần trầm trọng, các tướng sĩ còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương nữa.

Đại tuyết vẫn tàn sát bừa bãi như cuồng phong, tấp trên mũ sắt, trên vai của các tướng sĩ. Chỉ ngăn ngui trong chốc lát, trên vai họ không ngờ đã bị tuyết đọng lại thành từng mảng dày đến vài ly. Tuyết còn lớn hơn rất nhiều so với đêm qua.

Hơn bảy vạn người đứng chen chúc, trong gió tuyết rít gào tựa như một đám người tuyết đứng thẳng trong trận tuyết lớn, tràng diện thật hào hùng và hoành tráng.

Tuyết lớn như thế còn đi tập kích bất ngờ, đây không phải là thời cơ tốt nhất rồi. Trong thâm tâm các tướng lĩnh đều cho là thế. Nhưng bọn họ không ai lay chuyển được Triệu Tử Văn đã quyết tâm muốn đi. Ý tưởng của Triệu Tử Văn với bọn họ bất đồng. Giống như lời nói của Tô Uyển Nhu, đại tuyết có hại, tất có lợi. Một trận tuyết lớn thế này khó có thể gặp lại được một lần nữa.

- Chúng tướng sĩ nghe lệnh, hành động đêm nay toàn bộ do Triệu tướng quân chỉ huy. Ai không nghe theo mệnh lệnh, xử trí theo quân pháp!

Hạ Anh Kiệt vẫn không quên giao quyền chỉ huy cho Triệu Tử Văn, quát lên với hơn bảy vạn tướng sĩ.

- Tuân mệnh!

Chúng tướng sĩ lớn tiếng hô, tâm lý cũng hơi kích động. Lần trước Triệu tướng quân toàn quyền chỉ huy đã khiến Đại Kinh thu được một trận đại thắng. Lần này chỉ huy nhất định cũng có thể!

Tào Thành nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện ra chuyện gì, quay sang bên cạnh nói với Triệu Tử Văn:

- A, sao không thấy Điền huynh? Tử Văn, người có biết hắn ở đâu không?

Triệu Tử Văn lãnh đạm đáp:

- Ta có nhiệm vụ khác giao cho Điền huynh. Chắc hắn đã đi làm nhiệm vụ đó rồi.

Còn có người ở bên ngoài, Tào Thành nghi hoặc hỏi:

- Nhiệm vụ gì mà sớm như thế đã để cho Điền Hồ rời khỏi Lâm Giang Thành rồi? Không biết Tử Văn người có thể nói cho ta biết được không?

Triệu Tử Văn cười đáp:

- Lúc này còn chưa tiện nói. Đến lúc đó ngài sẽ biết.

Tào Thành cũng không tiện ép buộc. Dù sao chuyện Điền Hồ phải đi chắc chắn là tuyệt đối bí mật, chỉ có thể nói là Triệu tướng quân có lưu lại sự chuẩn bị phía sau. Xem ra mưu đồ của Triệu tướng quân thực sự là không tầm thường.

Xa xa có vô số ánh lửa ở bên ngoài thành Lâm Giang, đó là những ánh lửa phát ra từ doanh trại của Hung Nô. Nói vậy, lúc này đây binh lính Hung Nô đang yên ổn ở trong doanh trại.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đồ

www.dtv-ebook.com

Chương 419

Tập Kết.

Tướng sĩ Đại Kinh ai nấy thần sắc đều nghiêm nghị, đứng thẳng tắp dưới cổng thành Lâm Giang, mặc cho gió táp cũng vẫn bất động, ánh mắt sáng ngời chờ đợi Triệu tướng quân hạ mệnh lệnh.

Triệu Tử Văn hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Ta nghĩ các huynh đệ đều hiểu được. Một trận chiến đêm nay sẽ có quan hệ tới sinh tử tồn vong của Đại Kinh ta. Cho nên, chúng ta không thể thua!

- Tuyệt không nhận thua!

Chúng tướng sĩ cùng rống lớn. Bọn họ đều hiểu được, Lâm Giang Thành nếu như thất thủ, Đại Kinh coi như đã có hơn phân nửa là thua trận. Cho nên một trận chiến này, chỉ có thể thắng chứ không thể thua.

Bá Vương thương trong tay Triệu Tử Văn chỉ về hàng nghìn hàng vạn doanh trường Hung Nô phía xa kia, lớn tiếng nói:

- Người Hung Nô đang chờ chúng ta, chờ chúng ta quyết một trận tử chiến. Giờ phút đối mặt này, chúng ta tiếp tục làm bọn chuột nhắt Đại Kinh nhát gan trong con mắt của bọn chúng, bỏ qua chuyện công thành gần đây sao? Hay là sẽ cùng bọn chúng quyết một trận tử chiến?

- Quyết một trận tử chiến! Quyết một trận tử chiến!

Trong đầu các tướng sĩ tràn đầy hình ảnh của những huynh đệ đã chết đi. Bọn họ càng không cam lòng làm kẻ hèn nhát trước mặt Hung Nô man di, trong ngực chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hùng tâm vạn trượng, đồng thanh quát lớn.

Một lát sau, Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Ta tin tưởng dũng khí của mọi người. Hung Nô man di nhất định phải nghe thấy chúng ta rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn thấy khí thế vô cùng vô tận của chúng ta. Hãy lấy mồ hôi trên trán, sức lực trên lưng và dũng khí trong lòng chúng ta để cùng rút đao vung kiếm, châm đuốc lên, chúng ta cùng chung một trận chiến!

Chúng tướng sĩ bị những lời nói ủng hộ cổ vũ này, kích động nhiệt huyết sôi trào, khuôn mặt hồng lên, khàn giọng quát:

- Rút đao vung kiếm, châm đuốc lên!

"Xẹt" một tiếng, chỉ thấy vô số cây đuốc đồng thời bị đốt lên ở ngay dưới cổng thành. Ánh lửa rừng rực chói mắt bùng lên trong trời đêm đen nhánh, tựa như hàng nghìn ngọn hỏa đăng, cực kỳ chói lóa. Đồng thời với tiếng rút kiếm chói tai, hàn quang rợn người toát ra. Các tướng sĩ giơ cao đao kiếm, xác lập lời thề sẽ không hề lui bước.

Tiếng nói của Triệu Tử Văn vô cùng lạnh lẽo, băng hàn:

- Trường Thành còn chưa xây xong. Sứ mạng của chúng ta là làm cho nó vĩnh viễn đứng vững không đổ, bảo hộ đời đời con cháu chúng ta. Vì những thân nhân của chúng ta, vì Đại Kinh, các huynh đệ, chúng ta vĩnh viễn không buông bỏ! --- Chúng ta vĩnh viễn không thể bại!

Những tiếng cuối cùng, Triệu Tử Văn hét to bằng thanh âm lớn nhất có thể. Tiếng hét vang vọng đến tận trời xanh, đến những người đứng trên mặt đất nghe mà lòng cũng thấy run rẩy. Các tướng sĩ đã sớm rất kích động, run hết cả người, ý sợ hãi với Hung Nô trong thâm tâm đã sớm hóa thành phần hận và chiến ý. Chỉ có hoàn toàn đánh bại Hung Nô man di mới có thể chứng minh được lời thề hôm nay đã đưa ra!

Trong trận chiến ở Vọng Giang Thành, Triệu Tử Văn đã một người hô hào kêu gọi những người khác, cổ vũ sĩ khí của các tướng sĩ mới có thể khiến cho Vọng Giang Thành có thể chuyển bại thành thắng. Ngày hôm nay, Triệu Tử Văn lại nói lại những lời nhiệt huyết, không ai là không bị cuốn hút cả. Năng lực cầm quân của hắn thật sự là không ai có thể bì kịp được.

Điền Hồ và Tào Thành vô cùng bội phục. Một trận chiến tối nay, ai thua ai thắng cũng chưa nói trước được. Khuôn mặt già nua của Hạ Anh Kiệt

hơi hồng lên. Lão vui mừng nhìn Triệu Tử Văn. Đại Kinh có một tướng tài như thế, thật sự là ông trời đối đãi với Đại Kinh không tệ. Phải đến cả trăm năm nay rồi Đại Kinh chưa hề có được một tướng lĩnh ưu tú như thế.

- Mở cửa thành!

Triệu Tử Văn phát ra mệnh lệnh đầu tiên trong tối nay.

"Kẹt" một tiếng, cổng thành cũ nát của thành Lâm Giang được các tướng sĩ thủ thành từ từ mở ra. Ngoài thành trời tối đen như mực, còn ở phương xa lại thấp thoáng nhiều ánh lửa. Là doanh trưởng của đại quân Hung Nô!

Triệu Tử Văn mặt không chút đổi sắc, lớn tiếng hô:

- Chúng tướng sĩ, nghe theo hiệu lệnh của ta. Toàn quân xuất phát! Đột kích bất ngờ đại doanh của Hung Nô!

Nếu đổi lại là lúc bình thường mà các tướng sĩ Đại Kinh nghe thấy những lời nói đó thì chỉ sợ là sớm đã bị dọa cho hai chân phát run lên. Ban đêm bất ngờ tập kích hơn mười vạn quân Hung Nô, đó không phải là muốn chết sao? Nhưng giờ phút này, nhiệt huyết của bọn họ đã trào dâng cuộn cuộn, chỉ còn lại chiến ý ngập trời chứ không hề có chút tâm ý e ngại.

Trong doanh trưởng Hung Nô, Hoàn Nhan Liệt đang cùng Thác Bạt Khuê ngồi cạnh hỏa lò, cùng đối ẩm uống rượu sữa ngựa.

Thác Bạt Khuê không còn cái vẻ khinh địch như trước kia nữa. Tuy rằng Lâm Giang Thành thực sự sắp bị công phá rồi, gã vẫn không khỏi lạnh lùng nói:

- Lần này chúng ta phải cẩn thận, không thể lại trúng quỷ kế của Triệu Tử Văn được.

Điều này lại còn cần người nói sao? Trong lòng Hoàn Nhan Liệt thầm mắng một câu. Nếu không phải là lần trước Tam Vương tử này khinh địch như vậy thì mình cũng sẽ không bị gã cuốn đi mà trúng vào gian kế của Triệu Tử Văn.

- Vương tử nói rất đúng. Ngay khi cổng thành bị công phá, chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện tiến vào thành mà phải tập kết tất cả binh mã đồng thời tấn công vào trong thành mới có thể vạn vô nhất thất (không có gì sai sót).

Hoàn Nhan Liệt nghiêm mặt lại đáp. Trận đại bại lần trước khiến cho Hoàn Nhan Liệt cho đến tận bây giờ cũng chưa thể bỏ xuống được nỗi lo lắng trong lòng. Thật sự là khiến cho sĩ khí trong quân phải chịu nhục.

Thác Bạt Khuê tiếp tục uống vài ngụm rượu sữa ngựa:

- Ta nhất định phải tự tay chặt đầu Triệu Tử Văn, giải bớt mối hận trong lòng ta.

- Triệu Tử Văn cũng không phải là kẻ dễ giết như thế đâu. Cho dù có đánh hạ được Lâm Giang Thành cũng chưa chắc đã tóm được hắn.

Hoàn Nhan Liệt lãnh đạm nói, trên nét mặt lại mang vài tia châm chọc. "Bằng vào một Vương tử trời gà không chặt như người mà cũng muốn bắt sống Triệu Tử Văn. Ta cũng chẳng năm chắc được bao nhiêu phần".

Khi tử võ đánh cuộc, Triệu Tử Văn lấy một địch ba, liên tiếp đánh bại ba đại cao thủ của Hung Nô. Thác Bạt Khuê đã tận mắt chứng kiến. Thân thủ như thế thì chỉ có Hoàn Nhan tướng quân mới có thể đối địch được với hắn mà thôi.

- Hoàn Nhan tướng quân, ta tin tưởng người có thực lực đó. Một tên Triệu Tử Văn nho nhỏ căn bản là sẽ không địch lại nổi người.

Thác Bạt Khuê tròn mắt vừa chuyển, cười ha hả nói.

Nghe thấy lời a dua nịnh hót của Tam Vương tử, Hoàn Nhan Liệt khôn ngoan làm sao lại không hiểu gã đang tính toán cái gì, đơn giản là để kích cho mình bắt được Triệu Tử Văn, đưa cho gã để gã xả giận thôi.

Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, nói:

- Triệu Tử Văn cũng không phải đơn giản như người tưởng tượng đâu. Việc này ta chỉ có thể làm hết sức. Nhưng Vương tử người phải nhớ kỹ, lần này chúng ta xuôi Nam không phải là nhằm vào Triệu Tử Văn mà là công chiếm ranh giới Đại Kinh!

Nếu Hoàn Nhan tướng quân đã đáp ứng thì Thác Bạt Khuê còn cần phải nói thêm gì nữa, vội vã gật đầu:

- Tướng quân nói rất đúng. Chúng ta phải để chuyện công thành lên mục tiêu hàng đầu.

Hoàn Nhan Liệt gật đầu. Lúc này bên ngoài doanh trường đột nhiên có những tiếng động "sa... sa...". Chỉ nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng nói của

một binh lính Hung Nô:

- Điện hạ, tướng quân, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!
- Chuyện gì?

Thác Bạt Vương tử trầm giọng nói, bộ dạng cao cao tại thượng.

Binh lính Hung Nô kia vội vàng đi vào trong doanh trướng, quỳ một gối xuống nói:

- Điện hạ, dưới thành Lâm Giang đột nhiên xuất hiện rất nhiều đuốc. Hình như là Đại Kinh đang tập kết binh mã.

Hoàn Nhan Liệt biến sắc, trong lòng thầm nghĩ, "Tập kết binh mã? Đã khuya thế này rồi bọn họ còn muốn làm gì? Chẳng lẽ là định đến đánh lén sao?"

- Hừ, không giống như đánh lén đâu, ta nghĩ là bọn hãn tới quyết nghị một trận tử chiến đó.

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói:

- Dù sao, thành Lâm Giang cũng không cầm cự nổi hai ngày nữa đâu. Bọn họ định thừa dịp bóng đêm đến tấn công chúng ta.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 420

Vĩnh Viễn Không Nói Bại

Hoàn Nhan Liệt và Thác Bạt Khuê mặc áo khoác lông điều thật dày, bước nhanh ra khỏi doanh trướng. Khi nhìn thấy dưới thành Lâm Giang có vô số các cây đuốc thì thần sắc trở nên dữ tợn.

Doanh trướng của đại quân Hung Nô đặt ở ngay dưới một chân núi, cách Lâm Giang Thành không xa lắm. Đứng ở phía trước doanh trướng, đáng tiếc là nhìn rõ ràng được số lượng các cây đuốc. Vừa đánh giá đã thấy có chừng hơn bảy vạn. Không ngờ là toàn bộ binh mã của Đại Kinh.

Thác Bạt Khuê hừ lạnh một tiếng:

- Đại Kinh thật đúng là phải cùng chúng ta liều chết một phen. Không ngờ dám xuất động tất cả binh lực của bọn chúng. Thật là không biết sống chết gì. Bọn chúng cũng không nghĩ lại xem chúng ta có bao nhiêu binh lực ư?

- Đừng chủ quan!

Hoàn Nhan Liệt cau mày nói. Tam Vương tử này thật sự là quá kiêu ngạo tự phụ. Hoàn Nhan Liệt đã sớm bị gã làm hại một lần rồi, cũng không thể lại bị gã hại tiếp lần thứ hai được.

Không muốn nói thêm với Hoàn Nhan tướng quân cái gì nữa, Thác Bạt Khuê hướng về phía các tướng lĩnh đã tập trung lại xung quanh, lớn tiếng nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, toàn quân tập hợp. Xuất phát về hướng quân đội Đại Kinh!

- Chậm đã!

Hoàn Nhan Liệt đột nhiên vung tay lên, ngăn cản.

Biểu tình Thác Bạt Khuê lập tức có chút giận dữ, trong lòng thầm nghĩ, "Hoàn Nhan Liệt này rốt cuộc có biết là ai mới là Thống soái hay không? Đừng tưởng có phụ vương là chỗ dựa thì có thể ngỗ nghịch chống lại mệnh lệnh của ta."

Nhìn thấy vẻ không vui và âm trầm trên mặt Tam Vương tử, Hoàn Nhan Liệt không hề sợ hãi, lãnh đạm nói:

- Điện hạ, có lẽ đây cũng là quý kế của Triệu Tử Văn. Đợi thám tử đi điều tra trước đi đã, xem rốt cục là Triệu Tử Văn có ở trong quân hay không rồi hãy tính toán tiếp.

Toàn bộ hơn hai vạn quân công thành bị diệt thật sự khiến cho Thác Bạt Khuê đến giờ vẫn còn sợ hãi. Nghe thấy lời nói của Hoàn Nhan Liệt thì cũng nghĩ lại. Nếu như lại trúng phải quý kế của Triệu Tử Văn lần nữa thì thực sự không thể báo cáo kết quả lại cho phụ vương được.

Thác Bạt Khuê cũng nghĩ thông suốt điều này rồi, cho nên cũng bắt đầu trở nên thận trọng và cẩn thận hơn. Gã lại đổi mệnh lệnh, nói:

- Toàn quân nghe lệnh, đều ở lại trong trường phòng, mặc chiến giáp, lấy binh khí tốt, chuẩn bị sẵn sàng đối địch bất cứ lúc nào.

Các tướng lĩnh Hung Nô khác đều hướng mắt nhìn về Hoàn Nhan Liệt, đúng là có chút lo lắng là Hoàn Nhan tướng quân sẽ lại mở miệng phản đối lần nữa. Nhưng Hoàn Nhan Liệt lại thản nhiên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nếu Hoàn Nhan tướng quân đã đồng ý thì các tướng lĩnh khác cũng lập tức tự động tản ra, đi phân phó mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê xuống dưới. Chỉ trong chốc lát, cả mấy vạn doanh trưởng Hung Nô vốn đang xông xáo đã lập tức an tĩnh trở lại. Binh lính Hung Nô ở trong doanh trưởng đã mặc sẵn khôi giáp, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng ra chiến trường giết địch.

Hoàn Nhan Liệt sở dĩ cam chịu mệnh lệnh của Thác Bạt Khuê là bởi vì như thế đúng là kế sách tốt nhất. Để cho tất cả tướng sĩ ở trong doanh trưởng, không những bộc lộ một biểu hiện giả dối để cho địch nhân không biết mà xâm phạm. Mà nếu Đại Kinh thực sự công tới thì lại càng có thể mưu toan xuất động, bất thành lĩnh ra sức tập kích đón đầu quân Đại Kinh.

- Người đâu, phái người đi trước điều tra ngăn cản trận doanh xem là kẻ nào lãnh binh. Triệu Tử Văn có ở trong đó hay không.

Hoàn Nhan Liệt không e ngại bất luận kẻ nào, nhưng đối với Triệu Tử Văn quỷ kế đa đoan, y thực sự không thể không đề phòng cẩn thận.

- Vâng!

Một gã thám tử quỳ trên mặt đất, thân hình chột lóe lên, trong nháy mắt đã lẩn vào bóng đêm.

Hơn bảy vạn đại quân Kinh quốc âm âm đứng bên ngoài cổng thành Lâm Giang. Thần tình Hạ Anh Kiệt không lạnh không nóng, nhưng trong lòng có chút lo lắng, nhìn bên cạnh nói với Triệu Tử Văn:

- Tử Văn, chúng ta làm như vậy dường như dễ khiến cho Đại Kinh Hung Nô cảnh giác. Như vậy có lẽ không tốt đâu?

Người Hung Nô không phải người ngu. Ngay tại lúc phá thành đến khẩn yếu quan đầu này, không có lẽ là đêm đến không giám sát động tĩnh của thành Lâm Giang. Nhiều đuốc thắp lên trong đêm như thế, chỉ sợ là kẻ mù cũng có thể nhìn ra được chứ đừng nói gì đến thám tử của Hung Nô.

Triệu Tử Văn đã sớm có định liệu trước rồi, thong dong cười nói:

- Nguyên soái không cần lo lắng. Ta làm như vậy là để cho bọn họ biết chúng ta đi tiến công.

Tào Thành nhìn về phía hơn vạn doanh trưởng Hung Nô phía xa xa, có vẻ như là không hề có chút động tĩnh gì, kỳ quái nói:

- Nếu Triệu tướng quân nói như thế, theo lý thì Hung Nô mọi rợ sẽ biết là chúng ta lập tức sẽ đến tấn công bọn chúng chứ. Nhưng sao bọn chúng không hề có chút động tĩnh nào thế?

- Có lẽ Hoàn Nhan Liệt nghĩ dùng mưu án binh bất động, muốn biết chúng ta rốt cuộc muốn làm gì.

Triệu Tử Văn suy nghĩ một lúc rồi lại nói:

- Dù sao Hoàn Nhan Liệt không dám lơ là đâu. Từ chuyện trong vòng hơn mười ngày lại đây, khi công thành đại quân Hung Nô rất cẩn thận để ý thì có thể hiểu là lúc này Hung Nô chắc chắn sẽ giữ vững đánh chắc.

Triệu Tử Văn giải thích vô cùng thấu triệt, lại suy đoán hợp logic, các tướng lĩnh nghe xong đều liên tiếp gật đầu. Chắc là Hoàn Nhan Liệt và Thác Bạt Khuê để cho binh lính Hung Nô chuẩn bị sẵn trong trường, chờ đại quân Kinh quốc chui đầu vào lưới.

Các tướng sĩ Đại Kinh cũng không bận tâm đến cái gì khác nữa. Đôi mắt bọn họ hơi đỏ lên. Một trận chiến hôm nay sẽ quyết định sinh tử của Đại Kinh, vô luận thế nào cũng không thể lùi bước được. Trong lòng ai nấy đều có một niềm tin tha thiết và chân thành. Đó là: Chúng ta vĩnh viễn không nói tới thất bại!

- Các huynh đệ, chuẩn bị tốt chưa?

Triệu Tử Văn nắm chặt Bá Vương thương sáng loáng hàn quang trong tay, rống lớn.

- Giết!

Chúng tướng sĩ đều nâng lên đao kiếm, khàn giọng hô lên đáp tựa như một tiếng sấm vang rền trên không trung. Mấy vị tướng lĩnh của Đại Kinh đều lắc đầu cười khổ. Trận thế như thế, Triệu tướng quân thật đúng là muốn cho Hung Nô biết là đại quân sắp đến tập kích đến nơi.

- Được lắm. Đường hẹp gặp nhau kẻ mạnh thắng. Chúng ta cần chính là khí thế thế này!

Triệu Tử Văn nói một cách vô cùng phóng khoáng:

- Chỉ cần trong lòng chúng ta có một niềm tin thì chúng ta sẽ không thua.

- Tướng quân, niềm tin đó là gì?

Thấy Triệu tướng quân như muốn nói lại thôi, một tướng sĩ đứng hàng đầu nhanh nhẩu hỏi.

Nhìn ánh mắt mong mỏi chờ đợi đáp án của mọi người, Triệu Tử Văn gằn từng chữ một:

- Vạn Lý Trường Thành vĩnh viễn không đổ. Chỉ cần chúng ta có một niềm tin đó, chúng ta nhất định có thể giành được thắng lợi.

"Vạn Lý Trường Thành vĩnh viễn không đổ!" Các tướng sĩ thì thào một câu đó rồi con mắt sáng ngời, dường như trước mắt họ là hình ảnh vĩ đại của Vạn Lý Trường Thành. Trong ngực họ, cảm giác như có luồng nhiệt nóng dâng lên, gương mặt họ cũng đỏ lên vì kích động.

- Triệu tướng quân nói ra từng câu từng chữ như châu ngọc, luôn luôn sâu sắc như thế!

Một tướng lĩnh cảm thán nói. Triệu tướng quân thật sự là một lãnh đạo ngàn năm khó gặp.

- Giết!

Các tướng sĩ mang niềm hưng phấn hào hùng vạn trượng chỉ có thể dùng sát khí để phát tiết ý chí chiến đấu đang cuộn cuộn sôi trào. Ai nấy đều rống lớn lên.

Ánh mắt linh hoạt và sắc bén nhìn về hơn một vạn doanh trưởng của Hung Nô, Triệu Tử Văn nắm chặt trường thương, lạnh lùng nói:

- Vinh quang của Đại Kinh là do các người tạo nên. Các vị tướng sĩ, toàn quân xuất phát. Đạp nát doanh trưởng Hung Nô!

Nói xong một câu đó, Triệu Tử Văn dẫn đầu cưỡi chiến mã lao về phía trước, phóng thẳng về doanh trưởng của Hung Nô. Nhưng ngay lúc này đây, trong cánh rừng nhỏ bên ngoài thành Lâm Giang, có một bóng đen hiện lên. Nhờ vào ánh lửa đuốc, khi nhìn thấy tướng lĩnh xông lên phía trước thì hắc y nhân sáng mắt lên, lập tức lại biến mất trong rừng cây.

Các tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, sau khi hét lớn lên một tiếng thì đều lao nhanh đuổi theo phía sau ngựa của Triệu tướng quân. Tuy rằng tuyết đóng rất sâu, bước chạy rất khó khăn, nhưng không có một ai, không có một tướng sĩ nào có nửa câu oán hận. Trong mắt họ chỉ là sát khí lãnh liệt.

Binh mã Lâm Giang Thành, chỉ có kỵ binh đoàn do Triệu Tử Văn suất lĩnh mới là kỵ binh. Còn những tướng sĩ khác đều là bộ binh. Cho nên khi xung phong tiến lên thì tốc độ tương đối chậm.

Đạt tới mục đích cổ vũ sĩ khí của các tướng sĩ rồi, Triệu Tử Văn biết là đã đến lúc rời đi để làm "chính sự". Bước ngựa giảm dần, chờ nhạc phụ đại nhân Hạ Nguyên soái đuổi đến kịp.

Hạ Anh Kiệt nhìn Triệu Tử Văn đột nhiên cho ngựa thả bước chậm lại, dường như đang đợi mình thì lao như điên đến bên cạnh hắn, hỏi:

- Tử Văn, có phải là còn có chuyện gì phải nói với ta không?

Triệu Tử Văn gật đầu nói:

- Hoàn Nhan Liệt và Thác Bạt Khuê hẳn là đã biết con lãnh binh tiến lên. Con không cần phải diễn tiếp nữa. Đến lúc đi tập kích doanh trại chứa lương của Hung Nô rồi, con và người đối trang phục. Trong nhiều tướng sĩ như thế có lẽ sẽ không bị ai phát giác ra đâu.

Một trận chiến tối nay, mấu chốt là phải tiêu hủy được lương thảo của đại quân Hung Nô, khiến cho phía Hung Nô rơi vào tình trạng không thể tiếp tế được lương thực, đành phải lui về thảo nguyên. Cho nên thành bại đều là ở lúc này đây.

Hạ Anh Kiệt thần sắc nghiêm lạnh, gật đầu nói:

- Được. Tử Văn, ta giả trang con. Con nhất định phải bảo trọng. Cho dù không thể tiêu hủy được doanh trại chứa lương cũng phải an toàn trở về!

- Nguyên soái, con tin là con có thể thành công được.

Triệu Tử Văn nói một cách rất tự tin. Giọng điệu hẳn vừa chuyển, lại nghiêm mặt nói:

- Một khi con đắc thủ, Nguyên soái liền lập tức hạ lệnh lui quân, không cần phải tiếp tục hy sinh vô vị nữa.

Chính diện giao phong với đại quân Hung Nô chỉ là để thu hút sự chú ý của bọn chúng. Do đó, sẽ tạo điều kiện thuận lợi để Triệu Tử Văn bất ngờ đánh úp doanh trại chứa lương thảo phía sau. Dù sao Hung Nô cũng có hơn mười vạn binh lực, lại có hơn mười vạn thiết kỵ. Bảy vạn binh mã của Đại Kinh không có khả năng chống cự được. Cho nên phải tận lực giảm bớt thương vong.

Hạ Anh Kiệt đương nhiên hiểu được đạo lý trong đó, gật đầu nói:

- Chỉ cần hậu phương của Hung Nô bốc cháy thì ta sẽ ra lệnh cho toàn quân rút lui. Sau đó, sẽ bảo vệ chặt chẽ cửa thành, không để cho đại quân Hung Nô thuận thế mà công thành vào được đâu.

- Vâng, Nguyên soái cứ theo kế hoạch mà làm.

Triệu Tử Văn nghĩ nghĩ, do dự một chút rồi nói:

- Nếu một khi con thất bại, Nguyên soái cũng phải buông bỏ chiến trường, phòng thủ là việc chính. Có thể thủ được thêm ngày nào thì hay ngày đó.

- Đừng nói lời nhụt chí.

Hạ Anh Kiệt vỗ vỗ bờ vai hân:

- Tình Nhi và Hạ Bình, bọn họ đều ở Hàng Châu chờ con trở về. Con nhất định phải sống trở về!

Nghĩ đến những vị kiều thiê si tình còn ở Hàng Châu, con gái bé bỏng mà Lăng Nhi mới sinh ra, bảo bảo của Bảo Nhi còn chưa ra đời nữa, Triệu Tử Văn trong lòng nóng lên, nghiêng chặt răng:

- Nhạc phụ yên tâm, cho dù con dốc hết toàn lực cũng sẽ trở về gặp Tình Nhi và Hạ Bình các nàng.

- Ừ, bảo trọng!

Biết tính chất nguy hiểm trong đó, Hạ Anh Kiệt không nói thêm gì nữa, lại vỗ mạnh bờ vai của Triệu Tử Văn.

Hỏi han ân cần một hai câu xong, hai người đứng giữa đám đông đại quân, lặng yên không nói đối chiến giáp và áo choàng. Bởi vì dáng người Triệu Tử Văn và Hạ Anh Kiệt tương tự nhau cho nên rất ít người có thể nhìn ra được sơ hở.

Tuy rằng Triệu Tử Văn tin tưởng là đã có thám tử hồi báo cho Hoàn Nhan Liệt và Thác Bạt Khuê rằng chính mình lãnh binh đi rồi. Nhưng Triệu Tử Văn lo lắng Hoàn Nhan Liệt khôn ngoan sẽ nhìn chăm chăm vào mình chứ không rời mắt đi cho nên mới đưa ra hạ sách này. Nếu đột nhiên mình mất tích thì chắc chắn sẽ làm Hoàn Nhan Liệt động tâm, kế hoạch tập kích bất ngờ doanh trại chứa lương sẽ không đánh cũng hỏng.

Trong khi các tướng sĩ Đại Kinh đang tiếp tục chạy về phía trước, một con khoái mã đột nhiên tách ra khỏi đám người đang phóng đi như chớp. Bởi vì chúng tướng sĩ đang tập trung toàn bộ sức chú ý ở các doanh trại của Hung Nô cho nên vẫn chưa phát hiện ra phía sau có một con ngựa đột nhiên rời khỏi hàng ngũ mà chạy đi đường khác.

- Báo!

Thám tử Hung Nô đã điều tra xong tin tức, quỳ một gối trên mặt tuyết, bẩm báo:

- Hoàn Nhan tướng quân, Tam Vương tử điện hạ, binh mã Đại Kinh đúng là do Triệu Tử Văn thống lĩnh!

- Ta đã đoán là hân mà.

Thác Bạt Khuê hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Hẳn thật đúng là kẻ to gan. Xem ra những nợ cũ trước kia phải cùng hẳn tính hết một lượt mới được.

- Chính xác không?

Hoàn Nhan Liệt không để ý tới Thác Bạt Khuê thiếu não kia, mà cứ nhìn chăm chăm vào thám tử Hung Nô, hỏi:

- Người có nhìn rõ bộ dạng của hẳn không?

Đây là chuyện có liên quan đến chiến cục giữa hai bên, quan hệ cực kỳ trọng đại, thám tử Hung Nô không dám chậm trễ, ôm quyền nói:

- Hoàn Nhan tướng quân yên tâm. Thuộc hạ đã nhìn vô cùng cẩn thận. Đúng là Triệu Tử Văn.

- Hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Hoàn Nhan Liệt đương nhiên không nghi ngờ là thám tử Hung Nô báo láo, nhưng mặt mày nhăn nhó cân nhắc rồi nói:

- Chỉ dựa vào bảy vạn binh mã của Đại Kinh đã muốn đến tấn công doanh trưởng quân ta sao?

Thác Bạt Khuê khinh miệt nói:

- Hoàn Nhan tướng quân đừng lo. Cho dù hẳn có quỷ kế đa đoan hơn nữa cũng không có cách nào dùng bảy vạn bộ binh đến chống lại hơn mười vạn thiết kỵ của chúng ta được.

- Có lẽ nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Hoàn Nhan Liệt lạnh lùng nói. Đối với Tam Vương tử này, thái độ của Hoàn Nhan Liệt càng ngày càng kém.

Không đợi Thác Bạt Khuê nói thêm điều gì, Hoàn Nhan Liệt hét lớn:

- Tất cả binh sĩ toàn bộ tập hợp. Nghênh chiến binh mã Đại Kinh!

Nếu như Triệu Tử Văn thống lĩnh thì đương nhiên sẽ không có cách nào tránh khỏi trận chiến này rồi. Chỉ có cách đề phòng quỷ kế của Triệu Tử Văn trên chiến trường thôi.

Các binh sĩ Hung Nô đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, rầm rập lao ra từ các doanh trưởng. Bọn họ đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh nên trong nháy mắt đã tập hợp xong ở trên bãi đất rộng lớn trước cổng doanh trại.

Đại doanh Hung Nô được vây hàng rào trong một vòng hơn ba thước. Hàng rào vây quanh rất kín đáo và chặt chẽ, nếu muốn tấn công thì trước hết phải phá vỡ được hàng rào do cọc gỗ dựng thành cao ba thước kia. Nhưng bọn họ đâu thích bị người tiến công, mà phải là chính mình chủ động tiến công cơ.

- Các dũng sĩ, tin chắc rằng các người đã hiểu được chúng ta vì sao phải tập hợp trong đêm.

Hoàn Nhan Liệt bình tĩnh nhìn quét qua hơn mười vạn binh lính Hung Nô, lạnh lùng nói:

- Đúng. Là tướng sĩ Đại Kinh không ngờ lại có gan liều lĩnh, dám đến tấn công chúng ta.

Thần sắc Hoàn Nhan Liệt trở nên dữ tợn, gầm lên trong cổ họng:

- Ngẫm lại các đời dũng sĩ Hung Nô chúng ta, đã từng giẫm nát đại quân Kinh quốc như thế nào. Tội nay bọn chúng dám đến xâm phạm, các người nói chúng ta nên làm thế nào?

- Giết! Chấn hưng quốc uy của Hung Nô!

Hơn mười vạn dũng sĩ Hung Nô rống lên. Người Hung Nô khí lực to lớn, ai nấy đều như trâu hung. Tân binh Đại Kinh sao có thể so sánh với được. Tiếng rống của bọn họ làm người ta kinh hãi, dư âm còn vang vọng vào trong sơn cốc.

- Tốt!

Hoàn Nhan Liệt rút bảo kiếm bên hông ra, ra sức chỉ về hướng nhân mã Đại Kinh.

- Tất cả dũng sĩ, xung phong theo ta. Ta muốn bọn chúng có đến mà không có về!

- Có đến mà không có về!

Hơn mười vạn dũng sĩ Hung Nô vạm vỡ, sau một phen cổ vũ của Hoàn Nhan Liệt thì đều thú huyết sôi trào, hai tròng mắt đỏ bừng quát lên.

Thác Bạt Khuê đột nhiên chen miệng vào nói:

- Các dũng sĩ nghe lệnh. Ai có thể chém được thủ cấp của Triệu Tử Văn thì ta sẽ thưởng vạn lượng bạc trắng!

Đối với Tam Vương tử chỉ biết ồn ào, Hoàn Nhan Liệt chán không buồn để ý, lập tức lên ngựa, hô to một tiếng rồi dẫn đầu lao ra khỏi hàng rào, cao giọng quát to:

- Các dũng sĩ nghe lệnh, theo ta đi giết một trận thống khoái!

- Giết!

Hơn mười vạn binh lính Hung Nô đều hiểu được Thác Bạt Vương tử là cái loại nào, cũng không thể hơn được cho nên sau khi hét lớn một tiếng thì đều theo sát Hoàn Nhan Liệt đánh về hướng hơn bảy vạn tướng sĩ Đại Kinh.

Trong một rừng cây nhỏ bên ngoài doanh trại chứa lương của Hung Nô, Nhạc Phá Nô suất lĩnh Kỵ binh đoàn đã sớm mai phục từ lâu. Chỉ chờ đến lúc Triệu Tử Văn tiến đến, dưới sự dẫn dắt của hắn sẽ đánh vào doanh trại quân lương, đốt sạch lương thảo của đại quân Hung Nô.

"Rập, rập" từng tiếng vó ngựa đập tuyết truyền vào tai Nhạc Phá Nô. Nhạc Phá Nô cảnh giác quay đầu lại. Khi thấy một con chiến mã đang lao tới thì lập tức nhận ra thân ảnh quen thuộc kia chính là Triệu tướng quân.

- Đoàn trưởng.

Nhạc Phá Nô khẽ hô lên. Tiếng nói của y rất nhỏ vì sợ quân địch ở trong doanh trại quân lương nghe thấy.

Triệu Tử Văn xuống ngựa, dắt ngựa tiến vào chỗ khuất tối trong rừng cây đã nhìn thấy hai ngàn huynh đệ Kỵ binh đoàn. Giờ phút này mỗi tướng sĩ Kỵ binh đoàn đều đỏ hồng cả sắc mặt, tâm tình phấn khởi không sao kể xiết. Nếu như có thể tiêu hủy thành công lương thảo của quân Hung Nô thì nhất định sẽ là những nhân vật nổi tiếng trong sử sách. Đến lúc đó, còn ai là không nhớ đến tên tuổi của Kỵ binh đoàn Đại Kinh?

Các tướng sĩ Kỵ binh đoàn ai nấy đều nắm chặt ngân thương, hận không thể xông luôn vào trong, giết địch một trận cho thống khoái rồi đốt quách toàn bộ lương thảo, khiến cho đại quân Hung Nô phải ử rũ chạy về thảo nguyên.

Gật đầu, Triệu Tử Văn ngồi xồm xuống, không chút hoang mang nói:

- Mọi thứ đã chuẩn bị tốt chưa?

Nhạc Phá Nô gật đầu nói:

- Đều chuẩn bị tốt hết rồi. Đoàn trưởng, đã sớm chôn hỏa dược ở dưới cổng rào chắn rồi.

Nhìn hàng rào của doanh trại quân lương phía xa, cao hơn bốn thước, cổng lớn lại còn có một cột gỗ tròn to buộc chặt vào, xung quanh được vây kín không một kẽ hở, bên trong chắc hẳn còn rất nhiều binh lực thủ vệ. Có thể thấy được việc bảo hộ doanh trại quân lương trong đại quân Hung Nô là cực kỳ cẩn trọng.

- Tốt. Châm hỏa dược.

Triệu Tử Văn hơi thở gấp lên, tâm lý có chút khẩn trương. Trong lòng hẳn rất rõ ràng, nếu không thể nổ tung được đại môn, chỉ sợ là đến vào cũng không vào được chứ đừng nói gì đến đốt lương thảo.

Nhạc Phá Nô gật gật đầu, rồi trong tay cầm hộp quẹt, lặng lẽ phát phát tay ra hiệu cho một tướng sĩ đang đứng dưới hàng rào. Những tướng sĩ tránh ở ngay dưới cổng hàng rào này hiển nhiên là sắp sửa châm hỏa dược.

"Si" một tiếng, kíp nổ hỏa dược nhẹ nhàng bị đốt lên. Tướng sĩ phụ trách việc đốt lửa dẫn chạy nhanh thoát khỏi phạm vi nổ. Ánh mắt mỗi tướng sĩ Ky binh đoàn đều chăm chú nhìn ánh lửa mong manh phát ra từ kíp nổ, hy vọng nó không đột nhiên bị tắt.

Khi cháy hết đoạn lửa dẫn, chỉ nghe thấy "ầm" một tiếng, một đám mây hình nấm nho nhỏ đột nhiên bùng phát lên, toàn bộ mặt đất rung chuyển, khói đặc cuồn cuộn bốc lên, quả thực có vẻ như một cảnh tượng rất hoành tráng.

Trên chiến trường Hung Nô và Đại Kinh, hai bên đang chém giết ác liệt. Cho dù dũng sĩ Hung Nô khí lực vô cùng lớn, nhưng trong lòng binh sĩ Đại Kinh không hề có ý sợ hãi. Cho dù một mình đấu không thắng thì trước khi chết cũng phải gắt gao giữ chặt binh khí trước ngực, giết chết tướng sĩ Hung Nô bên cạnh.

Chiêu thức đồng quy vu tận này quả thực khiến dũng sĩ Hung Nô có phần khiếp đảm. Thật sự khó có thể tưởng tượng nổi, những binh lính Đại Kinh thường ngày bị khinh khi như chó, tối nay lại có thể có dũng khí và

quyết tâm như thế. Giống như những chiến sĩ bất khuất, cho dù chết cũng phải kéo địch nhân chết cùng.

- Giết!

Tiếng hô giết chóc vang lên không ngớt trên chiến trường. Mỗi một người Đại Kinh ngã xuống thì lại có một người Hung Nô bị ngã xuống theo. Trận chiến đấu này quả thực rất cam go, dũng sĩ Hung Nô dần dần có kính ý với binh lính Đại Kinh, trong ánh mắt sự khinh khi và coi rẻ dần dần biến thành những đối thủ đáng giá cùng chiến đấu.

- Hay cho một tên Triệu Tử Văn!

Hoàn Nhan Liệt bị hai vị tướng lĩnh đồng thời hợp kích, khi thấy tình hình không thể phân được thắng bại thì không khỏi cảm thán:

- Không ngờ chỉ trong vòng ngắn ngủi có vài ngày mà có thể dạy dỗ bọn tân binh được như thế này. Thật sự là quá lợi hại!

Trong mắt quân Đại Kinh tràn đầy niềm kiên định. Bọn họ không hề sợ hãi, vĩnh viễn không nói lời thất bại. Bọn họ sẽ không e ngại bất cứ địch nhân nào. Trong màn đao quang kiếm ảnh, bọn họ chia lìa ấu đả. Cho dù nhìn đến từng đồng đội ngã xuống, bọn họ vẫn liều mạng lao về phía trước.

Những phần cơ thể bị đứt lìa vùi trong đồng tuyết hoặc quay cuồng vì những cú đá. Giữa chiến trường có một cái hố rộng hơn ba thước. Những binh lính chết đi, bởi vì tuyết quá trơn mà bị trượt vào bên trong. Chỉ khoảng nửa khắc, một cái hố thật to như thế mà đã được lấp đầy bởi thi thể của cả binh sĩ Hung Nô và binh lính Đại Kinh. Những binh lính chỉ bị thương không may rơi xuống hố cũng trực tiếp bị đè ép mà chết ở bên trong. Tiếng kêu bi thương truyền vang khắp chiến trường. Cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đò

www.dtv-ebook.com

Chương 421

Trở Lại Hàng Châu

Một trường chiến đấu giằng co, nhưng hai bên Đại Kinh và Hung Nô đều hiểu được, trận chiến này là tiêu hao binh lực của cả hai bên, nhưng sự tiêu hao kém cách xa. Đến cuối cùng Đại Kinh vẫn sẽ không có cách nào tránh khỏi việc thất bại trong một trận giao phong chính diện thế này. Tướng sĩ Đại Kinh mỗi người đều anh dũng giết địch.

Cho dù nắm chắc phần thắng trước đối phương, Hoàn Nhan Liệt vẫn giết chóc càng thêm hung mãnh. Sau khi đánh lui cả hai vị tướng lĩnh Đại Kinh hợp đấu, ánh mắt chuyển hướng sang phía Thống soái "Triệu Tử Văn" đang ngồi trên lưng ngựa. Chiến giáp màu đen và thân ảnh quen thuộc. Nhưng có điều, Hoàn Nhan Liệt đột nhiên phát hiện có điểm không thích hợp. Triệu Tử Văn từ trước đến giờ đều dùng thương, tại sao tối nay lại đột nhiên đổi sang dùng trường kiếm? Chẳng lẽ Triệu Tử Văn cũng rất giỏi sử dụng kiếm sao?

Vượt qua cả ngàn người ngăn cản, ánh mắt sáng quắc của Hoàn Nhan Liệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mơ hồ của Triệu Tử Văn. Càng nhìn y lại càng thấy chắc chắn có điểm không thích hợp. Trong lòng y thầm nghĩ, "Chẳng lẽ đó không phải là Triệu Tử Văn?" Nghĩ đến đây thôi, trong lòng Hoàn Nhan Liệt đã rung lên rồi, lập tức cảm thấy rất bối rối và cực kỳ bất ổn.

Chính vào thời khắc này, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, phía sau doanh trại của đại quân Hung Nô bốc lên một đám mây mù không lớn không nhỏ nhưng trong đêm đen lại có vẻ rất đồ sộ. Binh sĩ Hung Nô bị một tiếng vang lớn đó chấn động làm cho sững sờ. Bọn họ vội quay người, nhìn về đám mây hình nấm quý dị kia.

Hoàn Nhan Liệt nhìn đến nơi bị oanh tạc, đúng là doanh trại dự trữ toàn bộ lương thảo. Việc lương thảo bị thiêu hủy có ý nghĩa thế nào thì trong lòng Hoàn Nhan Liệt hiểu quá rõ rồi. Nhất thời, y kinh hãi thất thanh kêu lên:

- Không tốt!

Tất cả binh sĩ Hung Nô đều phản ứng không lại được. Bảo sao đại quân Kinh quốc lại quyết một trận tử chiến. Hóa ra là phải dương đông kích tây để tập kích bất ngờ doanh trại chứa lương. Một số binh lính dùng tiếng Hung Nô mắng to lên "Đê tiện!" Và tức tối đỏ cả hai mắt.

Đối với những đại hán Hung Nô mỗi bữa dùng hết gần một thùng cơm thì thiêu hủy thức ăn so với giết bọn họ đi còn khó chịu hơn. Bọn họ phần nộ ồn ào, hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại càng liều mạng đánh về phía các tướng sĩ Đại Kinh.

Hoàn Nhan Liệt tức đến nổi tưởng hộc máu ra ngay. Nhưng y nghĩ lại, nói vậy, đại môn doanh trại chứa lương vừa mới bị hỏa dưng oanh tạc. Trong doanh trại quân lương còn có quân hộ vệ. Binh mã tập kích bất ngờ của Đại Kinh không có khả năng giải quyết quân thủ vệ nhanh như thế. Chỉ cần trở về kịp thời, nói không chừng có thể cứu vãn được lương thảo.

- Đại quân rút lui! Đi cứu lương thảo!

Nếu lương thảo bị đốt, cho dù có giết sạch đại quân Kinh quốc cũng chỉ ôm bụng đói mà quay trở về mất. Bỏ đi lần xuôi Nam này, cái gì nhẹ, cái gì nặng, Hoàn Nhan Liệt phân biệt được rõ ràng. Y vội vàng rống lên với các dũng sĩ Hung Nô đang chuẩn bị liều chết đánh trận.

Binh lính Hung Nô mặc dù chỉ là một đám măng phu nhưng kỷ luật cực kỳ nghiêm minh. Nghe lời Hoàn Nhan Liệt kêu gọi, không dám có chút ý tứ phản nghịch nào, đều lập tức quay đầu lại, chạy như điên về phía doanh trại chứa lương. Mà Hoàn Nhan Liệt cười ngựa chạy ở ngay trước nhất.

Lúc này đây, Hạ Anh Kiệt thấy đám mây hình năm phía xa xa thì đã sớm rất mừng rỡ. Nhìn đến đại quân Hung Nô phải rút đi cứu viện doanh trại chứa lương, mà sứ mệnh của Hạ Nguyên soái là phải cầm trụ bọn chúng. Ông sao có thể để chúng rút lui được?

- Toàn bộ tướng sĩ nghe lệnh! Thừa thắng xông lên!

Hạ Anh Kiệt phát mệnh lệnh rồi dẫn đầu lao ra.

Chúng tướng sĩ nghe lệnh mà xô xao. Đó không phải là tiếng nói của Hạ Nguyên soái sao? Hạ Nguyên soái sao lại mặc khôi giáp của Triệu tướng quân. Triệu tướng quân hiện đang ở đâu? Liên tưởng đến tiếng nổ mạnh đột ngột ở phía xa xa, đại quân Hung Nô lại đột nhiên rút lui, cho dù có ngu hơn nữa cũng có thể hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

- Nhất định là Triệu tướng quân!

Chúng tướng sĩ nhìn về phía nơi xa còn khói bụi chưa hoàn toàn tan hết, hưng phấn nói. Ai nấy trong mắt đều tràn đầy ý sùng kính, thật sự bội phục kế sách của Triệu tướng quân. Không ngờ lại có thể vây đánh tập hậu, thống kích đón đầu quân Hung Nô.

Chúng tướng sĩ nắm chặt binh khí trong tay. Nghĩ đến lời nói của Triệu tướng quân, nghĩ đến hình tượng anh hùng của Triệu tướng quân, trong lòng lại dâng tràn một niềm tin. Chúng ta nhất định có thể giành được thắng lợi cuối cùng!

- Giết!

Chúng tướng sĩ nghe mệnh lệnh của Hạ Nguyên soái, họ lại càng không muốn để cho Triệu tướng quân gặp phải nguy hiểm gì. Ai nấy đều hét to đuổi giết đám quân Hung Nô đang rút lui.

Nhìn mấy trăm lều trại đã bị thiêu đốt và mấy ngàn binh lính Hung Nô nằm trên mặt đất, trong lòng Triệu Tử Văn cảm thấy một trận thống khoái. Thiêu hủy lương thảo của Hung Nô, khiến cho đại quân Hung Nô chỉ đành ôm bụng đói về nhà. Thật sự là cực kỳ thống khoái! "Ha ha ha" Triệu Tử Văn không khỏi cười to ba tiếng. Nhiều ngày đã bị đại quân Hung Nô chèn ép như thế. Hôm nay lại một hồi đại thắng, hơn nữa là trận thắng lợi lớn nhất trong lịch sử --- Không chiến mà vẫn thắng!

- Tướng quân, chúng ta mau triệt thoái thôi.

Nhạc Phá Nô nhỏ giọng nói. Cho dù đắc thủ, nhưng Hung Nô còn hơn mười lăm vạn binh lực. Nếu như tất cả bọn chúng đều kéo đến thì hậu quả có lẽ là không chịu nổi.

Nhạc Phá Nô đã hoàn toàn trưởng thành, trở thành một tướng lĩnh xuất sắc. Khi chỉ huy Kỳ binh đoàn tiêu diệt toàn bộ quân giữ lương một cách có

trật tự vừa rồi đã có thể nhận ra điều đó. Triệu Tử Văn cười nói:

- Chúng ta lúc này vẫn chưa thể đi được. Bởi vì tối nay chúng ta còn có một nhiệm vụ khác nữa.

Một nhiệm vụ khác nữa? Nhạc Phá Nô đầu đầy mồ hôi, không biết là cái gì nữa. Đang lúc định mở miệng hỏi thì chỉ nghe thấy ở trong bóng tối thấy có một trận âm thanh chiến mã hí lên. Đúng là Hoàn Nhan Liệt dẫn quân đuổi tới.

Hoàn Nhan Liệt sắc mặt dữ tợn. Khi thấy những tướng bỗng lương thảo bập bùng ánh lửa ngút trời, hai mắt y giăng đầy tơ máu. Y siết chặt nắm tay, hét lớn:

- Triệu Tử Văn, ta không giết người thì thề không làm người!

Có thể giải quyết gần một vạn thủ vệ chỉ trong một thời gian ngắn, nhất định là việc mà Kỳ binh đoàn do Triệu Tử Văn suất lĩnh làm ra. Hoàn Nhan Liệt còn ôm một tia hy vọng là cứu vãn được phần nào lương thảo. Nhưng hiện giờ, doanh trại trữ lương chỉ còn là một mảnh hỗn độn.

Hơn mười vạn thiết kỵ trong nháy mắt lao đến trước đại môn doanh trại chứa lương. Triệu Tử Văn nghe thấy tiếng mắng tê tâm liệt phế của Hoàn Nhan Liệt thì càng thêm cả cười, lớn tiếng nói:

- Hoàn Nhan Liệt, một đời thanh danh của người hôm nay sẽ hủy hoại trong chốc lát. Hay là người quay về thảo nguyên chăn dê đi.

Cứ ngỡ một trường tất thắng, không ngờ lại khiến cho Đại Kinh đánh lén quân doanh trữ lương. Một trận chiến này, danh vọng của Hoàn Nhan Liệt ở Hung Nô sau này tuyệt đối sẽ xuống dốc không phanh. Đối với Hoàn Nhan Liệt, một kẻ coi trọng danh dự còn hơn cả sinh mạng thì điều đó còn thống khổ hơn lăng trì xử tử y. Nghe thấy những lời này, Hoàn Nhan Liệt gần như chán nản, khí uất lên tận họng, thiếu chút nữa hộc máu tươi.

- Rút lui!

Triệu Tử Văn mắng xong, quay đầu ngựa, không ngờ lao luôn về hướng thung lũng.

Hoàn Nhan Liệt hận không thể ăn thịt hăn, gặm xương hăn, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hăn được. Cho dù không còn cách nào xuôi Nam

để công chiếm Đại Kinh được nữa, cũng phải lao về phía trước giết chết Triệu Tử Văn để giải mối hận trong lòng.

- Đuổi theo cho ta!

Hoàn Nhan Liệt hét lớn một tiếng, giơ cao trường kiếm lập tức đuổi theo hướng Triệu Tử Văn chạy đi, không quan tâm đến lương thảo đang cháy rụi trong doanh trại.

Binh lính Hung Nô cũng hận Triệu Tử Văn đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhất định phải giết được tên tướng quân Đại Kinh quý kế đa đoan này. Cho dù không còn cách nào xuôi Nam được nữa cũng phải khiến cho Đại Kinh bị tổn thất một viên đại tướng.

"Giết!" Mỗi một dũng sĩ Hung Nô đều sắc mặt âm lãnh. Hơn mười vạn người trong nháy mắt đuổi theo Triệu Tử Văn. Nhưng mà phía sau bọn chúng vẫn còn có binh mã Đại Kinh đang đuổi theo không dừng bước.

- Nguyên soái, vì sao Triệu tướng quân lại chạy về sơn cốc?

Một tướng lĩnh có chút nghi hoặc hỏi Hạ Anh Kiệt.

Hạ Anh Kiệt nghĩ đến chuyện Điền Hồ đột nhiên không thấy tăm tích đâu thì cười khẽ, nói:

- Chắc rằng Triệu tướng quân còn có kế sách nữa. Chúng ta đừng đuổi theo đi vào đó.

Tào Thành âm thầm gật đầu. Triệu tướng quân cho dù thật sự định vào sơn cốc trốn tránh thì bằng vào cơ trí của hắn, một đám Hung Nô man di không thể tìm ra được. Trong lòng ông không hề lo lắng, bảo chúng tướng sĩ dừng bước rồi quay về thủ vệ Lâm Giang Thành.

Các tướng sĩ Đại Kinh ai nấy đều đỏ hồng sắc mặt. Bởi vì chỉ cách đó không lâu, bọn họ luôn bị thiết kỵ Hung Nô truy đuổi. Thế mà thân phận hôm nay lại thay đổi, đến lượt tướng sĩ Đại Kinh chúng ta truy giết bọn chúng. Thật sự là rất thống khoái!

Tuy rằng có chút thất vọng, nhưng binh lực Hung Nô còn ở đó, nếu như bọn chúng đột nhiên đánh hạ Lâm Giang Thành rồi hủy diệt cả Trường Thành thì tổn thất sẽ thật kinh khủng. Cho nên chúng tướng sĩ vội vàng dẹp đường trở về thành. Chỉ cần bảo vệ được một ngày là binh lính Hung Nô sẽ bị đói mà đành phải quay về thảo nguyên, chờ năm sau tái chiến.

Trận chiến này, Đại Kinh đã giành được thắng lợi. Tướng sĩ trở về giống như chiến sĩ chiến thắng khải hoàn, hát vang khúc hát quê hương, mau chóng trở về thành Lâm Giang.

Hạ Anh Kiệt cũng không nóng lòng rời khỏi doanh trại quân lương của Hung Nô, ánh mắt nhìn núi rừng trùng điệp, lẩm bẫm nói:

- Tử Văn, nhất định phải sống trở về!

Hoàn Nhan Liệt đuổi theo vô cùng nhanh. Nhưng ở trong sơn đạo, vẫn chỉ có thể nhìn thấy cái đuôi của kỵ binh đoàn chứ không thể vượt lên đuổi kịp được. Hoàn Nhan Liệt có chút phẫn hận sao chiến mã lại bước chậm đến thế.

Triệu Tử Văn nhìn đỉnh núi có tuyết phong ngưng đọng dày đến gần một thước, lộ ra một nụ cười đầy âm mưu. Hắn đột nhiên dừng bước, bắn một trận mưa tên báo hiệu lên không trung.

Hoàn Nhan Liệt nhìn đến một trời mưa tên dày đặc thì có chút sững sờ. Đây là vị trí của kỵ binh đoàn, chẳng lẽ Triệu Tử Văn lại muốn tìm viện binh đến cứu giúp?

Một lúc lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng âm vang, lại là tiếng nổ của hỏa dược. Hoàn Nhan Liệt toàn thân run lên, khi ngẩng đầu nhìn lên phía đỉnh núi, đồng tử của y kịch liệt co rút lại, tim gan như muốn nứt ra từng đoạn. Tuyết phong trên đỉnh núi dồn thành một lớp, quay cuồng lao xuống lớp tuyết đọng phía dưới. Lớp tuyết ngưng đọng càng lúc càng dày, tất cả tuyết trắng trên đỉnh núi đều đang cuộn cuộn đổ xuống chân núi. Cả ngọn núi như âm âm rung động, thật sự làm cho người ta cảm thán mức độ cường hãn của băng tuyết.

- Đi mau! Chạy mau!

Hoàn Nhan Liệt lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi đến như thế. Trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi, rồi rít vẫy tay, kêu to gào thét.

Nhưng băng tuyết vô tình, một trận thiên tai nhưng lại là nhân tạo này vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã lao đến chân núi rồi. Âm một tiếng, gần mười vạn tướng sĩ Hung Nô mở to mắt ra nhìn, nhìn đại tuyết đến gần trong gang tấc, rồi trực tiếp bị đại tuyết vùi lấp.

Gần mười vạn binh lính Hung Nô được mai táng tại đó luôn. Còn bốn vạn binh lính ở phía cuối cùng tránh được một trường kiếp nạn này. Bọn họ sợ tới mức ai nấy đều sắc mặt tái nhợt, khi đã khôi phục lại tinh thần thì đều nhanh chân bỏ chạy.

Sơn cốc lại khôi phục lại sự yên lặng. Triệu Tử Văn nhìn con đường sơn đạo bị băng tuyết nơi nơi bao bọc, than nhẹ một tiếng:

- Đã xong. Tất cả đều kết thúc rồi!

Mười lăm ngày sau, Triệu Tử Văn đứng trước cửa Hạ phủ ở Hàng Châu. Một hương vị quen thuộc nhộn nhạo trong lòng. Khi đang định không gõ cửa mà cứ tiến vào thì thấy một tiểu gia đình chưa từng gặp bao giờ đi ra trước mặt, nói:

- Vị huynh đài này, huynh tìm ai?

SIÊU CẤP THƯ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 422

Đột Nhiên Tìm Đến.

Tử Văn nhìn gia đình này, cười nói:

- Ta tìm Hạ gia Đại tiểu thư có việc.
- Được. Mời người chờ ở đây, ta đi thông báo với tiểu thư.

Tiểu gia đình thấy người này có vẻ tuấn lãng bất phàm, khẳng định là một nhân vật đáng kể, không dám chậm trễ đi vào phía trong phủ để bẩm báo một tiếng với Đại tiểu thư.

Thấy tiểu gia đình đã hấp tấp bỏ đi, Triệu Tử Văn không khỏi âm thầm gật đầu. Gia đình mới đến này không tồi. Hiện giờ Triệu Tử Văn đã không còn là tiểu thư đồng của Hạ phủ nữa. Lại nói hạ nhân ở Hạ phủ dường như được rạng danh hẳn lên, ra vào đương nhiên không còn lỗ mãng nữa.

Sau một lúc chờ đợi, Triệu Tử Văn lơ đãng bước về hoa viên nghênh cổ lên nhìn. Khi thấy một thân ảnh xinh đẹp đang ngồi trên ghế gỗ, hơi nao nao, khóe môi lại tạo thành một đường cong dịu dàng, nở nụ cười thật ấm áp.

Không chờ Đại tiểu thư đến đó, Triệu Tử Văn nhẹ nhàng tiêu sái bước tới phía sau nữ tử đang phơi nắng kia, khẽ gọi:

- Lăng Nhi.

Tiểu thư đang ngồi trước hoa viên nhàn nhã phơi nắng kia đúng là Dư Tư Lăng mà Triệu Tử Văn ngày nhớ đêm mong. Dư Tư Lăng nghe thấy tiếng nói quen thuộc, thân thể mềm mại run lên. Nàng chậm rãi quay đầu lại, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, rốt cục xác thực được đúng là tướng công, mắt đẹp của nàng dâng đầy nước, trực tiếp lao vào vòng tay Triệu Tử Văn, vừa khóc vừa cười nói:

- Tướng công, muội rất nhớ huynh!

Triệu Tử Văn cảm động ôm chặt lấy nàng. Nhưng vừa lơ đãng cúi đầu lại phát hiện ra trong tay Lăng Nhi còn đang ôm một đứa bé. Ánh mắt Triệu Tử Văn có chút dại ra. Một cảm giác huyết mạch tương liên nhộn nhạo trong lòng, ấm áp, thật ấm áp. Hắn hơi run giọng, nói:

- Lăng Nhi, đây là nữ nhi của chúng ta sao?

Làn da bé gái trong suốt, trắng nõn, mịn màng vô cùng. Chăn bông thật dày bao bọc chỉ để lộ ra khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt mở to chớp chớp làn mi làm khuôn mặt vụt sáng. Cực kỳ đáng yêu!

Dư Tư Lăng hạnh phúc gật đầu, một tay ôm con gái, rúc vào lòng Triệu Tử Văn, khẽ nói:

- Tướng công, huynh có thích nữ nhi không?

Triệu Tử Văn ôm con gái lại, dịu dàng hôn lên khuôn mặt sáng sủa của đứa bé, cười ha hả nói:

- Sao lại không chứ? Chỉ cần là Lăng Nhi sinh thì huynh đều thích.

- Tướng công.

Dư Tư Lăng không biết làm sao nhưng nước mắt cứ cuồn cuộn tuôn rơi như hoa lê trong mưa, dịu dàng gọi.

Trước kia Dư Tư Lăng vốn tưởng rằng Triệu Tử Văn sẽ không tiếp nhận nàng, nàng từng có ý tưởng xuống hoàng tuyền cùng với bảo bảo trong bụng. Nghĩ đến những ngày thống khổ trước kia, hôm nay không ngờ lại ôm bé gái đáng yêu, Dư Tư Lăng rúc vào bên người tướng công. Hạnh phúc đến không dễ dàng thực sự khiến cho nội tâm của Dư Tư Lăng vô cùng xúc động.

Triệu Tử Văn cân nhắc một lúc là có thể hiểu được tâm tình của tiểu ny tử lúc này, cười nói:

- Nha đầu ngốc, khóc cái gì. Chúng ta một nhà đoàn tụ, phải vui vẻ mới đúng.

Lúc này, bé gái trong lòng Dư Tư Lăng đột nhiên vươn bàn tay nhỏ bé ra, mắt to chớp chớp, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nàng, dường như đang muốn nói:

- Mẫu thân, đừng khóc mà.

Động tác vô tình của nữ nhi làm Triệu Tử Văn và Dư Tư Lãng liếc nhìn nhau rồi lộ ra nụ cười tươi vui vẻ. Dư Tư Lãng hạnh phúc, đỏ hồng cả mặt, ôm chặt nữ nhi như "thiên tài" này.

- Tử Văn.

Một tiếng gọi ngây ngô ở phía xa xa truyền tới. Trong mắt Hạ Bình chỉ toàn là nước. Nàng lập tức nhào vào trong lòng Triệu Tử Văn, nước nở:

- Đồ bại hoại này, trở về cũng không lập tức đi tìm muội.

Ấm áp như ngọc, Triệu Tử Văn cảm thụ được thân thể tiểu nha đầu càng ngày càng thêm đầy đặn, ngượng ngùng nói:

- Ta vừa định đi tìm muội mà.

- Tử Văn.

- Đại ca.

Hạ Vũ Tình, Lý Bảo Nhi và Lương Mộ Phi, tất cả đều tiến đến, nhào vào lòng Triệu Tử Văn. Hạ Vũ Tình trước giờ rụt rè nhất cũng cao hứng đến đỏ cả mặt lên.

Trong nhất thời, oanh oanh yến yến, hương thơm ngọt ngào, Triệu Tử Văn ôm ấp mấy vị kiều thê yếu điệu quyến rũ, thật sự là vô cùng hưởng thụ. Chỉ có điều Tô Uyển Nhu và Lý Dịch An không ở đây nên cũng không được hội ngộ toàn bộ. Đó là điểm không viên mãn nhất.

Chính lúc này, ngoài cửa lớn đột nhiên xuất hiện một nữ tử mi thanh mục tú. Chỉ nghe nàng nhẹ giọng kêu lên:

- Xin hỏi, Triệu Tử Văn có ở trong phủ không?

Dư Tư Lãng quay đầu lại, khi thấy nữ tử vừa hỏi thì nàng lập tức vui vẻ nhướn mày, ngạc nhiên nói:

- Sư tỷ, tỷ sao lại tới đây?

Thấy tiểu sư muội, vị sư tỷ này của Dư Tư Lãng cũng mỉm cười, nói:

- Ta là tới tìm tướng công của muội.

Triệu Tử Văn nhìn sư tỷ của Lăng Nhi, đúng là đại đệ tử thủ tịch của La tỷ tỷ, Hạ Tuyết. Trong lòng bất chợt nghĩ, "Nàng tìm ta có chuyện gì nhỉ? Chẳng lẽ là La tỷ tỷ tìm ta?"

- Hạ tiểu thư, tìm ta có chuyện gì?

Triệu Tử Văn lễ phép, không chút hoang mang hỏi.

Chẳng thèm quan tâm đến Triệu Tử Văn ứng xử thế nào, nàng không nóng không lạnh nói:

- Hừ, người đi theo ta.

Nếu không phải Hạ Tuyết là nữ tử thì Triệu Tử Văn thực sự đã mặc xác nàng ta. Nghĩ đến rất có thể là La tử tử tìm mình, cũng không muốn bực bội với nàng ta làm gì bèn gật đầu rồi đi theo phía sau nàng về phía Vong Phu Các.

Các vị tiểu thư không muốn rời Triệu Tử Văn vừa mới về, nhưng Triệu Tử Văn có việc cần làm nên các nàng đành chờ hẵn về rồi mới lại ôn chuyện cũ.

- Đến đây nào, để tiểu nương ôm con một cái.

- Bé con, để tứ nương ôm con một cái nào.

Hạ Bình và Lương Mộ Phi vô cùng thích nữ nhi của Triệu Tử Văn. Người nọ giành người kia muốn ôm lấy bé. Trong mắt Hạ Vũ Tình tràn ngập vẻ chờ mong, dịu dàng nhìn bé gái đáng yêu. Còn Bảo Nhi thì ôn nhu vuốt ve cái bụng, trên mặt sáng lên vẻ đẹp mẫu tước, bộ dáng kiều mỹ động lòng người.

- Vào đi thôi.

Sau khi Hạ Tuyết dẫn Triệu Tử Văn đến một gian sương phòng ở Vong Phu Các, thì lạnh lùng nói.

"Ta cứ như nợ tiền của người không bằng?" Triệu Tử Văn thực sự có chút dở khóc dở cười. Làm sao mà thái độ của cô nàng Hạ Tuyết này có phần còn ác liệt hơn cả trước kia nữa. Mặc xác cô nàng Hạ Tuyết tính khí không ổn này, Triệu Tử Văn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, có chút nhớ nhung mong chờ sớm được nhìn thấy La Thanh Yên.

Cảnh tượng trong phòng lại làm cho Triệu Tử Văn ngây người đứng đó. Chỉ thấy một nữ tử hai vai gầy yếu đang nhẹ nhàng đưa nôi, trong miệng ngân nga tiếng ru. Bóng lưng quen thuộc khiến hai tay Triệu Tử Văn run rẩy.

"Thật sự là nàng sao? Nhưng rõ ràng là nàng đã..." Triệu Tử Văn hai vai run lên. Bóng lưng kia quả thực quá quen thuộc. Nữ tử vẫn đứng đưa đẩy

nôi, trong nôi trúc nhỏ nhỏ lại chẳng có gì cả.

- An Ninh?

Đôi môi mấp máy hồi lâu, cuối cùng Triệu Tử Văn cũng run rẩy bật ra tiếng được.

Bóng lưng quen thuộc này đúng là An Ninh quận chúa của Đại Kinh. An Ninh rõ ràng đã chết trong lòng Triệu Tử Văn. Đây là hấn tận mắt nhìn thấy. Giờ nhìn thấy nàng còn sống, Triệu Tử Văn quả thực vô cùng kinh ngạc.

Hạng An Ninh xoay khuôn mặt tái nhợt lại. Khi thấy khuôn mặt ngăm đen ngày nhớ đêm mong, nhất thời kích động, lệ quang đầy mặt, nàng nghẹn ngào gọi:

- Tử Văn.

- An Ninh!

Thật là nàng, là nữ tử mà cả đời này Triệu Tử Văn đều thua thiệt. Triệu Tử Văn tâm tình vô cùng kích động, lao tới trước mặt An Ninh, một tay kéo nàng vào lòng, mắt đỏ lên, nói:

- Thật là nàng. Thật là nàng rồi!

Hạng An Ninh khóc nức nở, nước mắt không ngừng tuôn trào, ánh mắt lại nhìn về cái nôi trúc trống không, cúi thấp đầu, vô cùng thương tâm, nói:

- Tử Văn, con của chúng ta.

Nhìn cái nôi trống trơn, Triệu Tử Văn trong lòng chấn động. Rốt cục hẳn có thể hiểu được ra một câu khi An Ninh "sắp chết" lúc trước là có ý gì, "Tất cả thống khổ, để một mình thiếp chịu!"

Hóa ra lúc trước An Ninh công chúa đã mang thai, lại không muốn để cho Triệu Tử Văn cảm thấy áy náy cho nên chưa nói cho hẳn biết, đến tận lúc lâm chung cũng không nói ra.

- Nha đầu ngốc, nàng thật khờ!

Triệu Tử Văn cảm giác như trái tim tan nát, đau đến nỗi không thở nổi. Ôm chặt An Ninh trong lòng, không muốn nàng có thể chịu bất cứ thương tổn nào nữa, khẽ nói:

- Hài tử mất rồi, còn có thể sinh được nữa. Chúng ta sau này sẽ sinh bảy, tám đứa. Nàng có chịu không?

- Tử Văn.

Hạng An Ninh ngẩng khuôn mặt đáng thương, nhìn hẳn nói:

- Chàng nguyện ý tiếp nhận thiệp sao?

Triệu Tử Văn gắt gao ôm chặt lấy nàng, dường như muốn hòa chung làm một với tiểu nha đầu đáng thương này, giọng nói run rẩy:

- An Ninh, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng còn không biết ta nghĩ như thế nào sao? Ta đâu chỉ muốn tiếp nhận nàng. Ta muốn cưới nàng làm vợ, muốn nàng trở thành con dâu của Triệu gia ta. Rồi sau đó, sẽ chăm sóc nàng thật tốt, để nàng sinh cho ta một loạt hài tử.

Nghe những lời nói nồng nàn đó, Hạng An Ninh vừa mừng lại vừa sợ, nước mắt vẫn tuôn trào, hạnh phúc tưởng chừng suýt nữa thì ngắt đi. Nàng ôm chặt lấy Triệu Tử Văn, nói:

- Tử Văn, thiệp...

Tiểu nha đầu kích động không nói nổi nên lời. Triệu Tử Văn khẽ vuốt mái tóc đen của nàng, hy vọng có thể mãi mãi ôm ấp tiểu ny tử đáng thương như thế. Hy vọng có thể dùng cả đời mình bù đắp lại nỗi áy náy đối với tiểu ny tử.

SIÊU CẤP THỦ ĐỒNG

Huyết Đờ

www.dtv-ebook.com

Chương 423

Đại Kết Cục - Khi Hoa Đào Nở Rộ.

Gió hiền hòa, dương liễu phất phơ, Tô Đê ở Tây hồ giữa tiết xuân giống như một dải cầu và đê màu lục nối liền nhau, vắt ngang hồ, đầu cầu phía Nam bám chặt bờ phía Nam, đầu phía Bắc vắt lên Tê Hà Lĩnh. Màn liễu vàng nhạt mảnh mai như những dáng người thướt tha đang múa lượn. Một dải đê xanh biếc khói như ẩn như hiện.

Trên Tô Đê, tiếng đàn ca sáo nhị, du thuyền qua lại, suốt đêm không dứt. Từ sau khi Đại Kinh đánh bại Hung Nô ba năm trước đây, Hàng Châu càng trở nên hưng thịnh. Tô Đê ở Tây hồ là chốn phồn hoa, nơi nơi đèn lồng đủ màu sắc treo cao, đình đài lầu các, dòng người tấp nập, hấp dẫn vô số tài tử và du khách đến du lãm.

Chỉ thấy trên Tô Đê có ba vị công tử văn nhã thong dong thả bước. Bọn họ đều mặc bạch sam thanh tịnh, trong tay cầm một cây quạt nhỏ, thỉnh thoảng lại phẩy lên, thần sắc tiêu sái phong lưu không nói nên lời.

Một vị công tử trong đó đột nhiên lên tiếng:

- Tử Văn, người nói đêm mai chúng ta đi du ngoạn ở đâu?

Nghe thấy hai chữ Tử Văn lập tức khiến người ta nhận ra được, bọn họ chính là ba người trong số Giang Nam Tứ Đại Sài Lang. Người vừa nói chuyện chính là Phương Thiên Vũ, hiện giờ hẳn đã là Huyện lệnh của Tiên Đường rồi, tiếp nhận vị trí của Dư Thế Phong.

Ba người này tối nay vừa đến tụ tập ở Quán Phương Các, vừa nghe mấy khúc hát, đối câu đối, khoái hoạt không nói nên lời. Chủ yếu chính là, Quán Phương Các này là do Lương Mộ Phi, kiều thê của Triệu Tử Văn mở lại, toàn bộ chi tiêu đều miễn phí cả.

Trong vòng ba năm này, Lương Mộ Phi đã huy động một lượng tài chính để mở lại Quần Phương Các. Có điều Lương Mộ Phi cũng không tiếp tục xuất đầu lộ diện, làm hồ mị tử như lúc trước mà chỉ là bà chủ đứng phía sau. Phần nửa thời gian là giúp chồng dạy con. Dù sao Lương Mộ Phi cũng cực kỳ thương yêu tiểu bảo bảo mới ra đời không lâu, hơn nữa, lại càng thương yêu tướng công của nàng hơn.

Sinh ý của Quần Phương Các vì mối quan hệ với Triệu Tử Văn cho nên phát triển lớn hơn trước kia rất nhiều. Tiền bạc ào ào tuôn đến, cũng không thể tưởng tượng được. Sau khi Triệu Tử Văn đánh bại Hung Nô, dân chúng Đại Kinh đều tôn kính hãnh như thần. Biết Quần Phương Các là do Triệu phủ mở ra, các công tử có tiền đều hàng ngày lao tới.

Hạ Văn Đăng bên cạnh nghe thấy câu hỏi vừa rồi thì liếc mắt khinh thường:

- Ta nói này Thiên Vũ huynh, người cho là ai cũng rảnh rỗi vô sự để làm như người sao? Ngày mai ta còn phải luyện binh nữa.

Hiện giờ Hạ Văn Đăng là một vị tướng lĩnh trong đội quân thủ thành của Hàng Châu. Cho dù là không phải đánh trận nhưng vẫn phải thường xuyên thao luyện binh lính. Trong khi Phương Thiên Vũ này thì lại là một tên Huyện lệnh rất thái bình, mỗi ngày rảnh rỗi đến nhàm chán. Ai bảo đương kim tiểu Hoàng đế Hạng Long Phi cần chính yêu dân, Đại Kinh phồn vinh hưng thịnh cơ chứ. Tên Mã bàn tử, Tuần phủ Hàng Châu đã bị tiểu Hoàng đế cách chức, hồi hương làm ruộng. Hàng Châu trở thành một cõi thiên đường. Làm quan văn ở Hàng Châu là thoải mái nhất, chẳng có việc gì để làm cả.

Nghĩ đến ngày mai, thần sắc Triệu Tử Văn lộ ra một vẻ tiêu điều, thản nhiên đáp:

- Ngày mai ta cũng có chuyện.

Phương Thiên Vũ vừa nghe xong, cười lớn nói:

- Tử Văn, người không phải là lại đi đến rừng hoa đào đấy chứ? Thật không biết làm sao mà hàng năm người cứ tới đó làm gì. Đến cả mấy vị phu nhân cũng không mang đi. Hay là mai ta đi cùng người?

- Ta thấy người nên về nhà với vợ người đi.

Triệu Tử Văn tức giận nói. Trong mắt hấn lại hiện lên một vẻ u sầu, trong lòng thầm nghĩ: "Có lẽ ngày mai sẽ lại không vui nữa rồi".

Phương Thiên Vũ biến sắc. Tuy rằng hấn không cưới khuê nữ Vương Như Hoa của cự phú hàng đầu đất Hàng Châu, nhưng người hấn cưới được cũng chẳng hiền lành gì. Hiện giờ hấn đúng là bị vợ quản nghiêm.

"Khụ khụ" Phương Thiên Vũ ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

- Ủ, ngày mai ta cũng có công sự phải làm. Thế chúng ta rảnh rồi lại tụ họp sau.

- Mấy ngày nữa là đến ngày giỗ của Hạng huynh rồi. Ba huynh đệ chúng ta cùng đi tế bái một chút đi.

Hạ Văn Đăng đột nhiên nghĩ ra, nghiêm túc nói.

Bởi vì Hạng Tử Hiên ở kinh thành cô đơn, cho nên tro cốt của hấn đã được Triệu Tử Văn di dời đến bên Tây hồ ở Hàng Châu. Phương Thiên Vũ thần sắc chợt buồn bã. Lúc trước Giang Nam Tứ Đại Sài Lang khoái hoạt và không kiêng chế đến thế nào chứ. Đáng tiếc là Hạng Tử Hiên lại một bước đi không về. Hàng năm ba người đều đi bái tế Hạng Tử Hiên. Trước một phần tiểu Vương gia, bốn người nâng ly một phen. Năm nay vẫn như thế, ngày này đã trở thành ngày quan trọng nhất đối với ba người hàng năm.

Phương Thiên Vũ gật đầu nói:

- Đến lúc đó chúng ta mang theo mỹ tửu, lại cùng Hạng huynh đối ẩm ba trăm chén.

Từng là tình huynh đệ, vẫn trước sau như một. Cho dù Hạng Tử Hiên là một Vương gia bị tước chức, nhưng hiện giờ ba người ở Hàng Châu đang sống những ngày tháng yên ổn. Đó là điều làm cho Triệu Tử Văn rất vui mừng. Mọi muội của Hạng Tử Hiên là Hạ Bình đã mang thai, chẳng mấy sẽ trở thành một người mẹ, sống cuộc sống thật hạnh phúc và khoái hoạt. Triệu Tử Văn nghĩ đến những điều này, tin tưởng rằng Hạng huynh trên trời có linh thiêng sẽ cảm thấy rất cao hứng.

Ước định thời gian đi bái tế Hạng Tử Hiên xong, ba người đều tự rời đi. Triệu Tử Văn chậm rãi đi trên Tô Đê. Lúc này, chỉ thấy ngay nơi lăm hoa đăng nhất đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh tuyệt vời.

- Lão gia!

Một vị nữ tử trong đó, cao hứng gọi rồi vội vàng bước vào trong lòng Triệu Tử Văn.

Cảm nhận được thân thể mềm mại lạnh như băng của nàng, Triệu Tử Văn đau lòng ôm chặt lấy, giọng điệu có chút trách cứ:

- An Ninh, không phải đã nói cho nàng rồi sao? Buổi tối lạnh, làm sao lại còn ra ngoài?

- Người ta nhớ chàng mà.

Hạng An Ninh gắt gỏng, gương mặt tuyệt mỹ hồng lên nhàn nhạt, vô cùng kiều mỹ.

Triệu Tử Văn ủ bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng trong ngực mình. Tuy rằng giờ đã là đầu xuân, nhưng tiểu nha đầu vì một mũi tên của La Thanh Yên lúc trước, thiếu chút nữa thì một người hai mạng. Một mũi tên thiếu chút nữa lấy mất mạng nàng làm cho thân thể nàng vẫn vô cùng suy yếu, trong mùa xuân cũng vẫn phải mặc áo bông thật dày như mùa đông.

Nhìn bộ dáng An Ninh dịu dàng nhu nhược, Triệu Tử Văn đau lòng ôm chặt nàng vào ngực, dường như rất sợ nàng bị cảm lạnh, khẽ nói:

- An Ninh, về sau không được gọi ta là lão gia nữa, phải gọi là tướng công, biết chưa?

Hạng An Ninh đỏ hồng khuôn mặt, nũng nịu nói:

- Tướng công, chúng ta trở về đi.

Chú ý tới nhân ảnh phía sau An Ninh, Triệu Tử Văn dờ khóc dờ cười, lại hờn dỗi nói:

- Uyển Nhu, lại cũng đi gây chuyện với An Ninh nữa sao?

Khuôn mặt quyến rũ thành thực của Tô Uyển Nhu hơi cười cười. Nhưng cái bụng hơi nhô lên của nàng lại đập vào mắt người ta. Ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại liếc về phía bụng. Đối với một tiểu thư đã ba mươi tuổi mang thai như nàng, hạnh phúc như thế càng khiến nàng vô cùng quý trọng. Thần sắc nàng lộ ra một vẻ đẹp mẫu tước, kiều ngạo và hạnh phúc. Nàng khẽ nói:

- Còn không phải là An Ninh muốn đi tìm chàng sao? Thiếp sợ muội ấy đi một mình gặp nguy hiểm cho nên mới đi cùng với muội ấy.

- Tiểu nha đầu.

Triệu Tử Văn véo nhẹ cái mũi của Hạng An Ninh, bực mình nói:

- Về sau không được như thế nữa.

Hạng An Ninh gật gật, vô cùng thân thiết rúc vào trong lòng Triệu Tử Văn. Bộ dạng hai người thân mật khăng khít khiến Tô Uyển Nhu tuyệt đối không hâm mộ cũng không hề ghen tị. Kể cả mấy vị tiểu thư khác cũng thế. Bởi vì các nàng cũng biết, An Ninh chịu khổ, các nàng còn lâu mới bì kịp. Các nàng còn thương yêu tiểu muội tử làm người ta đau lòng này không hết nữa là.

- Chúng ta về nhà thôi.

Triệu Tử Văn vòng tay ôm eo Tô Uyển Nhu, đi về phía Triệu phủ ở Hàng Châu.

Tô Uyển Nhu sau khi tới Hàng Châu liền giúp đỡ Bảo Nhi xử lý tiệm giày Tử Vũ Hiên. Dưới sự trợ giúp của nữ Gia Cát, tiệm giày Tử Vũ Hiên đã mở liên tục mấy cái chi nhánh, sinh ý đã sớm trải rộng khắp Đại Kinh. Điều duy nhất khiến cho Tô Uyển Nhu sốt ruột và lo lắng chính là nàng vẫn mãi không mang thai. Cho đến hai tháng trước, mới mang bầu. Tin vui đến đột ngột làm cho nàng vừa khóc lại vừa cười, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Ở tiệm giày đồng thời còn có Hạ Bình và Dư Tư Lăng đến xử lý. Hạ gia Đại tiểu thư và Lý tài nữ thì giúp Lương Mộ Phi quản lý Quần Phương Các. Toàn bộ các vị phu nhân của Triệu phủ đều tự có việc của mình. Cuộc sống trôi qua vô cùng phong phú. Triệu Tử Văn thì coi như là ông chủ lớn nhất của các nàng.

Trong bóng đêm, Triệu Tử Văn nằm trên giường, nghĩ đến ngày mai muốn đi rừng hoa đào.

- Tướng công,

Hạng An Ninh đang nằm bên hăn dịu dàng nói:

- Ngày mai chàng còn muốn đi rừng hoa đào ư?

Hàng năm Triệu Tử Văn đều có một ngày đi tới rừng hoa đào ở phía sau Tây hồ, ở đó cả ngày. Các vị phu nhân Triệu phủ cũng biết. Tuy rằng không rõ vì cái gì mà tướng công của mình hàng năm đều tới đó, nhưng các nàng tin tưởng, tướng công đi đương nhiên là có lý do của hăn.

Triệu Tử Văn ôm chặt An Ninh, trong thời tiết lạnh lẽo, thân hình đơn bạc của An Ninh có đắp chăn thật dày cũng không ấm lên được, cho nên hàng đêm Triệu Tử Văn đều ôm chặt nàng ngủ. Các vị kiêu thế khác chỉ có thể ân ái một lúc rồi thôi.

- Ừ,

Triệu Tử Văn gật đầu đáp.

- Sáng mai tướng công không thể ở cùng nàng được. Nàng chịu khó phơi nắng đi, biết không?

"Oa oa", vừa lúc Hạng An Ninh định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên trong chăn có một cái đầu nhỏ mập mạp chui ra, kêu lên hai tiếng kháng nghị. Đây cũng là tiểu nhi tử mới hai tuổi của Triệu Tử Văn và Hạng An Ninh.

Hạng An Ninh vô cùng thân thiết ôm lấy tiểu bảo bảo, cùng chui vào trong lòng tướng công mà cảm thấy ngọt ngào, dịu dàng nói:

- Tướng công, thiệp biết ngày mai chàng phải đi chờ người. Nhưng mà chàng phải đi nhanh về nhanh nhé.

Triệu Tử Văn hôn lên khuôn mặt bụ bẫm của tiểu nhi tử, lại ôm thân thể mềm mại như không xương của An Ninh, cười nói:

- Cái tên xú tiểu tử này, mỗi ngày đều ôm người làm hỏng cả chuyện tốt của cha!

- Tướng công.

Hạng An Ninh xấu hổ, toàn thân nóng rực lên, má ửng đỏ gắt gỏng.

Triệu Tử Văn cười ha hả rồi ôn nhu nói:

- Ngủ đi.

Trong ánh mắt Hạng An Ninh như ngân ngấn nước. Lúc trước một mũi tên của La Thanh Yên đã làm nàng có cơ hội được sống lại. Hơn nữa, hiện giờ có thể nằm trong lòng Triệu Tử Văn, lại có tiểu bảo bảo đáng yêu. Niềm hạnh phúc này khiến nàng thường xuyên lén lau nước mắt.

- Vâng.

Hạng An Ninh mỉm cười đáp. Rồi một tay ôm chặt eo hổ của tướng công, một tay ôm chặt nhi tử bảo bối, ngọt ngào tiến vào giấc mộng đẹp.

- Oa ha ha, tiểu gia hỏa, đến đây, để ông ngoại hôn cái nào.

Một thanh âm có chút kỳ cục đánh vỡ cả sự yên lặng buổi sáng sớm ở Triệu phủ. Chỉ thấy một vị đại hán mặc thanh sam to cao đang ôm bồng hài đồng hai tuổi lên cao, trên mặt tươi cười tà mị, vừa cười ha hả vừa nói.

Nếu có người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì tuyệt đối sẽ bị dọa cho phát sợ. Đường đường là Hoài Vương gia của Đại Kinh, không ngờ lại trở thành một đại thúc siêu cấp đáng khinh.

Chính là ngay lúc này, tiểu tử kia ra sức kháng nghị và giãy dụa, lại rất cục không thể chạy thoát khỏi đôi bàn tay to như hai cái gọng kìm của ông ngoại nó. Chỉ một lát sau, tiểu tử kia đã tròn mắt sáng ngời. Chỉ nghe thấy một tiếng phù, một loạt nước như mưa phụt ra qua cả lần vải, phun luôn đến trên mặt Hoài Vương.

Mặt bị ướt làm Hoài Vương kinh ngạc một lát, rồi tiếp theo lại cười phá lên như phát rồ, bộ dạng như không hề có chút tức giận nào. Cảnh tượng ấm áp đó khiến Hạng An Ninh ngồi bên mím môi đỏ mọng cười phì, ánh mắt sáng ngời trong trẻo. Chư vị phu nhân đang phơi nắng trong hoa viên Triệu phủ đều phì cười theo, không khí vô cùng vui vẻ và sinh động.

Từ sau khi Triệu Tử Văn lên nói cho Hoài Vương đang ẩn cư biết rằng An Ninh đang ở Triệu phủ, Hoài Vương vì An Ninh bảo bối mà cao hứng khóc cả một buổi tối. Hiện giờ Hoài Vương ở Hàng Châu có một lạc thú duy nhất, đó là thường xuyên đến Triệu phủ, chơi đùa trêu chọc với thằng cháu trai bảo bối.

- Vương gia, thật sự là rất vui vẻ.

Dư Thế Phong cũng đang an hưởng tuổi già ôm cháu ngoại Triệu Nhã Đình cười nói. Nhưng nhìn Hoài Vương gia đang phấn khích, lão không khỏi lặng lẽ thì thầm bên tai Dư Tư Lăng:

- Lăng Nhi à, con phải cố thêm tí nữa. Cha cũng muốn ôm một thằng cháu trai.

Sáng sớm, Dư Thế Phong cũng chạy tới Triệu phủ ôm cháu gái. Dư Thế Phong đã gần sáu mươi tuổi, tuổi già hiển hách những ngày còn lại không còn mấy nữa, chỉ hi vọng trong những ngày cuối đời này bù đắp những thiệt thòi cho con gái.

- Phụ thân.

Dư Tư Lăng hai gò má đỏ bừng, gắt gồng. Trong đôi mắt nàng cũng có vẻ chờ mong, hy vọng có thể sinh được một nhi tử bảo bối cho tướng công.

- Nhân chi sơ, tính bản thiện...

Tiểu nữ nhi còn chưa được một tuổi, Lý tài nữ đã bắt đầu tiến hành hun đúc văn hóa cho bé. Mỗi ngày sáng sớm đều đọc Tam Tụng kinh cho nó nghe. Đó là bài học do Lý tài nữ chuẩn bị, muốn cho con gái Triệu Nhã Ngạn lớn lên nghiêm nhiên sẽ trở thành một đại tài nữ như mẹ nó.

Lương Mộ Phi cũng vì con gái Triệu Nhã Hân mà tô son vẽ phấn. Chuyện này làm cho Triệu Tử Văn có chút lo lắng. Không muốn Nhã Hân lớn lên lại giống mẹ nó, làm một tiểu hồ mị tử.

Hạ Bình và Tô Uyển Nhu ngồi một bên, tận hưởng ánh mặt trời ôn hòa. Bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng lại vuốt ve trên bụng. Từ dáng vẻ rất hạnh phúc có thể thấy, dù cho mang thai là nữ nhi hay nhi tử, các nàng đều vô cùng yêu thương.

Duy nhất vắng mặt là Lý Bảo Nhi. Nàng đang bận rộn ở phòng bếp. Tiểu nữ tử này cho tới bây giờ đều không chịu ngồi yên, vẫn cẩn thận làm mấy món ngon mỹ vị cho đại ca. Tiểu nhi tử Triệu Vũ Thần của nàng sáng sớm đã bị cữu cữu Lý Thiên Chính ôm đi chơi rồi. Lý Thiên Chính hiện giờ đã cải tà quy chính, làm sư gia cho Phương Huyện lệnh Phương Thiên Vũ. Mọi quan hệ với muội muội Lý Bảo Nhi cũng tốt đẹp như trước.

- Tử Văn, hôm nay chàng định đến rừng hoa đào sao?

Ăn xong điểm tâm Bảo Nhi làm, Triệu Tử Văn nhìn ngắm một lúc cảnh tượng ấm áp trong hoa viên, đang lúc định lặng yên rời đi thì nghe thấy sau lưng truyền lại tiếng nói của Đại tiểu thư.

Hạ Vũ Tình ôm trong lòng tiểu nhi tử mới sinh được hai tháng, Triệu Vũ Hiên. Triệu Tử Văn nhìn thấy nhi tử nhỏ nhất thì hôn nhẹ lên má nó, lại lơ đãng nhìn đến bộ ngực sữa có phần càng thêm đầy đặn mê người hơn so với trước kia của Đại tiểu thư, thầm thì mấy tiếng bên tai nàng, khóe môi lộ ra một nụ cười dâm đãng.

- Chàng là cái đồ bại hoại!

Khuôn mặt kiêu mỹ của Đại tiểu thư thoáng chốc đỏ bừng, vừa tức vừa thẹn, nói:

- Chàng làm sao lại đi tranh giành với Vũ Hiên...

Câu tiếp theo Đại tiểu thư xấu hổ không thể nói ra được. Thật sự là không nói ra lời được.

Theo thói quen trêu chọc Đại tiểu thư rồi, Triệu Tử Văn lặng yên rời khỏi Triệu phủ, lại giống như những năm trước, đi vào rừng hoa đào ở Tây hồ.

Hoa đào đầy cây, từng cây từng cây, đậu đầy cành. Hoa đào um tùm rơi xuống giống như một trận tuyết lớn màu đỏ. Ngẫu nhiên giữa cây lại có vài cành thưa thớt, lại khiến cho khu rừng tăng thêm vài phần ý vị và linh động. Trong không khí mê mông khói nhẹ, mắt nhìn khắp vườn đào giống như một biên giới mông lung.

Gió nhẹ vi vu làm rung các cánh hoa, hương thơm hoa đào như thấm vào gan ruột.

Triệu Tử Văn cảm thụ cảnh đẹp của rừng hoa đào, đứng đó cả ngày. Cho đến tận khi hoàng hôn, mặt trời sắp lặn, nhìn rừng hoa đào xinh đẹp trong ánh nắng sắp tắt, màu vàng óng ánh càng khiến cho cánh rừng thêm phần diễm lệ.

Nhưng tâm tình Triệu Tử Văn thì càng lúc càng trầm xuống, nhìn lên bầu trời lấm bẫm nói:

- Tỷ tỷ, ba năm rồi. Có lẽ tỷ đã quên mất ước hẹn một năm rồi.

Sau một tiếng than nhẹ, Triệu Tử Văn xoay người rời đi. Nhưng ngay thời khắc đó, một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên xuất hiện sau một gốc cây hoa đào. Một tiếng động rất nhỏ này khiến cho Triệu Tử Văn ngây người đứng sững lại.

Chỉ nghe thấy sau một lát, nàng kia chậm rãi nói:

- Còn nhớ rõ lúc hoa đào nở rộ năm ấy ư?

Triệu Tử Văn trong lòng chấn động, rồi tiếp theo đó là một hồi kích động khó hiểu, hai vai rung lên. Hắn chậm rãi xoay người lại. Khi nhìn rõ nữ tử trước mắt, ánh mắt hắn có chút đại ra. Khuôn mặt tuyệt mỹ không nhiễm chút bụi trần, da thịt trắng hơn tuyết, đôi mắt trong veo như lãnh đạm lộ ra ánh hào quang trong suốt. Bàn tay mềm mại, làn da ngọc, áo trắng phát phơ. Quan trọng hơn nữa là, mái tóc đen thanh tú của nàng lay động trong

gió, điểm tô trên làn da trắng như tuyết khiến nàng giống như một vị tiên nữ ở thiên cung. Tất cả khiến Triệu Tử Văn như si như mê.

- Nhớ rõ, nhớ rõ!

Triệu Tử Văn có chút nghẹn ngào, lập tức xông lên phía trước, đưa tay kéo tiên tử tử tử vào trong lòng, cái mũi hít hà hương thơm trên mái tóc đen xinh đẹp thanh tú của tiên nữ tử tử. Cảm giác này giống như một giấc mộng.

Tuy rằng không biết vì sao tiên nữ tử tử lại một đầu tóc bạc chuyển thành mái tóc đen xinh đẹp, nhưng Triệu Tử Văn không muốn nghiên cứu những chuyện đó, chỉ hy vọng vĩnh viễn có thể ôm tử tử trong lòng. Hăn khẽ nói:

- Tử tử, từ nay đừng bao giờ rời xa ta nữa. Được chứ?

Vòng tay ôm ấm áp, đôi mắt nóng bỏng, tất cả đều rất quen thuộc. Tiên tử tử tử ánh mắt đầy lệ quang, dịu dàng gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Triệu Tử Văn vui sướng càng ôm chặt lấy tử tử. Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua rừng cây hoa đào. Từng mảng từng mảng cánh hoa đào rơi rụng, lay động trên không trung.

Ngàn vạn cánh hoa đào màu phấn hồng bay múa giữa rừng hoa. Mưa hoa đào sáng lạn lại tủa ra trên đỉnh đầu hai người.

Table of Contents

Quyển 1

- Chương 1: Mưa Bụi Tây Hồ
- Chương 2: Ép Mua Ép Bán
- Chương 3: Tâm Lý Chiến
- Chương 4: Thư Đồng Hạ Phủ
- Chương 5: Đầu Tư
- Chương 6: Dâm Tăng
- Chương 7: Bộ Khoái Ái Nam Ái Nữ
- Chương 8: Không Gian Màu Xám
- Chương 9: Quảng Cáo
- Chương 10: Lý Thanh Chiêu, Lý Quả Phụ?
- Chương 11: Không Phải Người Đã Chết Sao?
- Chương 12: Vĩnh Hằng Của Platon
- Chương 13: Đại Nội Mật Thám
- Chương 14: Tiên Nữ? Đại Tiểu Thư?
- Chương 15: Đánh Bại Lão Tiên Sinh
- Chương 16: Khách Quý
- Chương 17: Bị Ép Làm Anh Hùng
- Chương 18: Bị Mỹ Nữ Dạy Bảo
- Chương 19: Thuyết Thư
- Chương 20: Vong Phu Các
- Chương 21: Triệu Minh Thành
- Chương 22: Mỡ Nó Rán Nó
- Chương 23: Xem Mao Phiến
- Chương 24: Tranh Giành Tình Nhân
- Chương 25: Cửa Hàng Độc Quyền
- Chương 26: Hạ Bình Đáng Thương
- Chương 27: Khoảng Cách
- Chương 28: Hạng Võ Là Tướng Quân

[Chương 29: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 30: Đại Tiểu Thư Cũng Đến](#)
[Chương 31: Bùng Nổ](#)
[Chương 32: Quần Phường Các](#)
[Chương 33: Chết Trên Bờ Cát](#)
[Chương 34: Dọa Người](#)
[Chương 35: Muốn Lấy Mạng Người](#)
[Chương 36: Say](#)
[Chương 37: Thực Thi Kế Hoạch](#)
[Chương 38: Thương Hiệu](#)
[Chương 39: Cửu Hoàng Tử](#)
[Chương 40: Trạng Nguyên](#)
[Chương 41: Đối Bại Trần Trạng Nguyên](#)
[Chương 42: Chính Nam Vương](#)
[Chương 43: Nhiệm Vụ Tới](#)
[Chương 44: Làm Tế Tướng](#)
[Chương 45: Ngàn Năm](#)
[Chương 46: Hoang Đường](#)
[Chương 47: Thần Tăng](#)
[Chương 48: Huyền Cơ](#)
[Chương 49: Bị Lừa Dối](#)
[Chương 50: Chức Trách Của Nam Nhân](#)
[Chương 51: Gia Hương.\(Quê Nhà\).](#)
[Chương 52: Diễm Lệ](#)
[Chương 53: Khảo Thủ Công Danh](#)
[Chương 54: Từng Bước Đi Lên Trên.](#)
[Chương 55: Lâm Mộng Phi Tới Thăm](#)
[Chương 56: Khai Thác Thị Trường](#)
[Chương 57: Thi Từ Hội](#)
[Chương 58: Quế Hoa Vũ \(Mưa Hoa Quế\).](#)
[Chương 59: Giả Chết Bắt Quạ](#)
[Chương 60: Tranh Vẽ Đại Tiểu Thư](#)

[Chương 61: Rình Coi](#)
[Chương 62: Hai Trái Cầu](#)
[Chương 63: Phu Nhân Trách Phạt](#)
[Chương 64: Sát Trư \(Giết Lợn\)](#)
[Chương 65: Ta Muốn Người Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 66: Bị Đại Tiểu Thư Tróc Gian.](#)
[Chương 67: Tiền Sửa Bột Của Chúng Ta.](#)
[Chương 68: Vấn Đề Thâm Áo.](#)
[Chương 69: Một Tổ Ba Người.](#)
[Chương 70: Dạy Ca Hát](#)
[Chương 71: Cho Thêm Ba Trăm Lạng](#)
[Chương 72: Ngủ Trên Giường Của Chàng](#)
[Chương 73: Văn Đàn Hội](#)
[Chương 74: Đồ Vô Sĩ](#)
[Chương 75: Người Số Khổ](#)
[Chương 76: Bảo Nhi](#)
[Chương 77: Em Dâu](#)
[Chương 78: Thiếu Niên Cường](#)
[Chương 79: Tiêu Sái Mà Đi](#)
[Chương 80: Không Có Tiền, Chỉ Có Sắc](#)
[Chương 81: Khuất Nhục](#)
[Chương 82: Khủng Bố](#)
[Chương 83: Thăm](#)
[Chương 84: Giang Nam Tứ Đại Sài Lang](#)
[Chương 85: Nhân Duyên Thụ](#)
[Chương 86: Xảo Ngộ](#)
[Chương 87: Tổng Đốc](#)
[Chương 88: Hội Đèn Lồng](#)
[Chương 89: Kẻ Keo Kiệt](#)
[Chương 90: Thiếu Gia Phát Uy.](#)
[Chương 91: Tầm Dương](#)
[Chương 92: Tiên Sinh](#)

[Chương 93: Liên Phá Tam Mê](#)
[Chương 94: Nữ Thi](#)
[Chương 95: Lý Tiểu Thư Gậy Rối](#)
[Chương 96: An An](#)
[Chương 97: Người Gậy Hờn Dừa Leo](#)
[Chương 98: Dâm Tặc](#)
[Chương 99: Vương Gia Phản Loạn](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 100: Manh Mối](#)
[Chương 101: Giả](#)
[Chương 102: Phá Án](#)
[Chương 103: Người Áo Đen](#)
[Chương 104: Thái Giám](#)
[Chương 105: Dẫm Nát Dưới Chân](#)
[Chương 106: Trưng Bình](#)
[Chương 107: Không Còn Liên Quan](#)
[Chương 108: Ly Biệt](#)
[Chương 109: Một Tháng Sau](#)
[Chương 110: Bắt Thỏ Hoang](#)
[Chương 111: Bao Vây](#)
[Chương 112: Lý Chương Quý](#)
[Chương 113: Tiềm Năng](#)
[Chương 114: Tạm Kim Hồ Đầu Thương](#)
[Chương 115: Kỳ Tài](#)
[Chương 116: Biến Thiên](#)
[Chương 117: Trận Chiến Cuối Cùng](#)
[Chương 119: Là Một Hào Hán](#)
[Chương 120: Tôn Tướng Quân](#)
[Chương 121: Đột Biến](#)
[Chương 122: Mưa Tên](#)
[Chương 123: Giao Phong](#)
[Chương 124: Vây Khốn](#)

[Chương 125: Cầm Vương](#)
[Chương 126: Lợi Dụng](#)
[Chương 127: Nạp Thiếp](#)
[Chương 128: Triệu Tướng Quân](#)
[Chương 129: Ta Có Thế](#)
[Chương 130: Cổ Tình Gây Sự](#)
[Chương 131: Nhất Quyết Thắng Bại](#)
[Chương 132: Hiếu Sự Quý Giá Mới Xứng Đáng Có Được](#)
[Chương 133: Thành Thân](#)
[Chương 134: Trong Đầu Có Bệnh](#)
[Chương 135: Hỏa Đầu Bình](#)
[Chương 136: Tình Sâu Ý Đậm](#)
[Chương 137: Xuân Thu Đại Mộng](#)
[Chương 138: Trương Nhữ Chu](#)
[Chương 139: Lại Bộ Thượng Thư](#)
[Chương 140: Tây Hồ Du](#)
[Chương 141: Nhớ Người Đến Khổ](#)
[Chương 142: Tai Nạn Chết Người](#)
[Chương 143: Ngũ Âm Không Được Đầy Đủ](#)
[Chương 144: Công Tử](#)
[Chương 145: Là Lạ](#)
[Chương 146: Sau Đình Hoa](#)
[Chương 147: Vong Quốc Chi Âm](#)
[Chương 148: Đánh](#)
[Chương 149: Thiết Hồ](#)
[Chương 150: Đánh Bại Đại Tài Tử](#)
[Chương 151: Lấy Đồ Trong Túi](#)
[Chương 152: Bông Tuyết](#)
[Chương 153: Việc Nhà](#)
[Chương 154: Ưu](#)
[Chương 155: Không Nên Nhìn](#)
[Chương 156: Tây Hồ Trường Đình](#)

[Chương 157: Thân Phận](#)
[Chương 158: Hạ Sát Trong Nháy Mắt](#)
[Chương 159: Tha Thứ Cho Muội](#)
[Chương 160: Ba Người?](#)
[Chương 161: Cô Em Vợ](#)
[Chương 162: Mộng Tiên Tử](#)
[Chương 163: Bí Mật](#)
[Chương 164: Tiền Đường Tứ Đại Tài Tử](#)
[Chương 165: Một Ngàn Hai](#)
[Chương 166: Gặp Nhau Ở Chợ](#)
[Chương 167: Ti Vô Chiêu Thân](#)
[Chương 168: Để Đối Ngoại Trước Hết Phải An Nội](#)
[Chương 169: Phế Tài](#)
[Chương 170: Vết sẹo](#)
[Chương 171: Thiên Hạ Nơi Nào Chẳng Phải Tô Hàng?](#)
[Chương 172: Họ Tô](#)
[Chương 173: Chào Từ Biệt](#)
[Chương 174: Đào Góc Tường](#)
[Chương 175: Đặt Sính Lễ](#)
[Chương 176: Có Quen Biết](#)
[Chương 177: Thăm Hỏi](#)
[Chương 178: Đoạt Vị](#)
[Chương 179: Dù Xa Cũng Phải Diệt](#)
[Chương 180: Đền Khổng Minh](#)
[Chương 181: Đê Ở Tô Châu](#)
[Chương 182: Đối Chết Người](#)
[Chương 183: Ba Chiêu Quá Quan](#)
[Chương 184: Điên Cuồng Quyết Tuyệt](#)
[Chương 185: Sức Bật.](#)
[Chương 186: Mâu Thuẫn](#)
[Chương 187: Mất Tích](#)
[Chương 188: Đồ Tồi](#)

[Chương 189: Một Mình Ở Chung.](#)
[Chương 190: Đánh Thẳng Ông.](#)
[Chương 191: Thân Thế Chi Mê.](#)
[Chương 192: Ly Biệt](#)
[Chương 193: Hàn Lâm Thư Viện](#)
[Chương 194: Hạng Tiểu Thư](#)
[Chương 195: Thát Bạc Đại Nhân](#)
[Chương 196: Lý Cách Phi.](#)
[Chương 197: Bái Phỏng Một Người.](#)
[Chương 198: Tranh Vẽ](#)
[Chương 199: Tiểu Ngoan Đồng.](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 200: Quấy Rối.](#)
[Chương 201: Hai Đại Quái Vật](#)
[Chương 202: An Ninh Quận Chúa.](#)
[Chương 203: Tô Tiểu Muội](#)
[Chương 204: Bát Hoàng Tử](#)
[Chương 205: An Công Công](#)
[Chương 206: Tâm Tư Tranh Đoạt](#)
[Chương 207: Tân Nguyệt Lâu](#)
[Chương 208: Đánh Răng](#)
[Chương 209: Thiên Niên Lệ \(1\).](#)
[Chương 210: Thiên Niên Lệ \(2\).](#)
[Chương 211: Cứu Binh](#)
[Chương 212: Giáo Trường Luận Võ](#)
[Chương 213: Thân Phận Thực Sự](#)
[Chương 214: Hôn Nhân Chính Trị](#)
[Chương 215: Hội Đền Lồng Trong Thư Viện](#)
[Chương 216: Xảo Ngộ Lý Tài Nữ](#)
[Chương 217: Đại Hội Đố Đền](#)
[Chương 218: Lại Tới Quấy Rối](#)
[Chương 219: Hiểu Lầm](#)

[Chương 220: Bảo Vật Của Hoàng Gia](#)
[Chương 221: Thời Gian](#)
[Chương 222: Tặng Vật Của Tô Uyển Nhu](#)
[Chương 223: Vạn Lý Trường Thành](#)
[Chương 224: Vu Cáo Hãm Hại.](#)
[Chương 225: Máu Rơi Nơi Triều Chính](#)
[Chương 226: Tiếp Chi](#)
[Chương 227: Nhậm Chức](#)
[Chương 228: Hoài Vương Tới Chơi](#)
[Chương 229: Hoài Vương Tới Chơi.](#)
[Chương 230: Thử](#)
[Chương 231: Cân Bằng](#)
[Chương 232: Không Phải Triệu Tướng Quân Không Lấy Chồng](#)
[Chương 233: Quan Hệ Giữa Ba Người](#)
[Chương 234: Á Kiện Khang](#)
[Chương 235: Có Đến Mà Không Có Về](#)
[Chương 236: Khống Tước Đồ](#)
[Chương 237: Bay Lên](#)
[Chương 238: Đột Kích](#)
[Chương 239: Không Ai Có Thể Kháng Cự](#)
[Chương 240: Nữ Sát Thần](#)
[Chương 241: Cao Thủ Quyết Đấu](#)
[Chương 242: Khôi Ngọc Bội](#)
[Chương 243: Chơi Xuân](#)
[Chương 244: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 245: Nàng Cười Trong Bụi Hoa](#)
[Chương 246: Lại Nghe Thấy Làn Điệu Đó.](#)
[Chương 247: Là Nàng](#)
[Chương 248: Lâm Tiên Tử](#)
[Chương 249: Vương Gia Khác Họ](#)
[Chương 250: Quý Kế Của Tiểu Quận Chúa](#)
[Chương 251: Hoàng Tước Ở Phía Sau](#)

[Chương 252: Mưa Xuân Mông Lung](#)
[Chương 253: Lãng Nhi Đi Rồi](#)
[Chương 254: Bạn Tốt](#)
[Chương 255: Trung Thư Tĩnh](#)
[Chương 256: Khẩu Dụ](#)
[Chương 257: Nữ Quân Sư](#)
[Chương 258: Thâu Tâm \(Trộm Tim\)](#)
[Chương 259: Thác Bạt Vương Tử](#)
[Chương 260: Hòa Thân](#)
[Chương 261: Tỷ Thí](#)
[Chương 262: Gặp Lại Quận Chúa](#)
[Chương 263: Sở Vương](#)
[Chương 264: Đăng Sơn](#)
[Chương 265: Thích Khách](#)
[Chương 266: Đạo Đãi Khách](#)
[Chương 267: Nhất Kiếm Vô Huyết. \(Một Kiếm Không Thấy Máu\)](#)
[Chương 268: Ôn Tuyền. \(Suối Nước Nóng\)](#)
[Chương 269: Rung Hoa Đào](#)
[Chương 270: Thiêu Sơn. \(Đốt Núi\)](#)
[Chương 271: Bay Lượn](#)
[Chương 272: Trở Về](#)
[Chương 273: Tắm Rửa](#)
[Chương 274: Đều Biết Hết](#)
[Chương 275: Muốn Ta Lên Ừ?](#)
[Chương 276: Một Trận Chiến Bại](#)
[Chương 277: Nhất Quyết Sinh Tử](#)
[Chương 278: Lấy Một Dịch Ba](#)
[Chương 279: Thân Phận Chân Chính](#)
[Chương 280: Thân Phận Chân Chính](#)
[Chương 281: Kỳ Quân Đại Kinh](#)
[Chương 282: Chém Ngã Nó!](#)

[Chương 283: Quyết Định Thật Nhanh.](#)
[Chương 284: Từng Là.](#)
[Chương 285: Dạy Học](#)
[Chương 286: Tài Liệu Mạnh Mẽ](#)
[Chương 287: Đến Thư Viện.](#)
[Chương 288: Đối Biện](#)
[Chương 289: Lưu Trữ](#)
[Chương 290: Vườn Treo Trên Không](#)
[Chương 291: Dân Tộc Hoa Hạ](#)
[Chương 292: Hoa Hạ Nhật Báo](#)
[Chương 293: Thế Tử.](#)
[Chương 294: Giáo Sĩ](#)
[Chương 295: Hiếu Nhâm](#)
[Chương 296: Gia Cát Liên Nỗ](#)
[Chương 297: Khăn Tay Trắng](#)
[Chương 298: Nhớ Lại Chuyện Cũ.](#)
[Chương 299: Nữ Tử Nhà Họ Vương](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 300: Hồng Nhan Tri Kỷ.](#)
[Chương 301: Đoàn Trưởng Của Chúng Ta, Binh Đoàn Của Chúng Ta.](#)
[Chương 302: Quân Hồn](#)
[Chương 303: Túy Tiên Lâu](#)
[Chương 304: Vương Phu Nhân](#)
[Chương 305: Nhã Hưng](#)
[Chương 306: Nhất Đẳng Hạ Lưu \(Thấp Hèn Số Một\).](#)
[Chương 307: Nhật Báo Xuất Bản](#)
[Chương 308: Tập Trung Lại](#)
[Chương 309: Chế Tạo Thành Công](#)
[Chương 310: Thử Nỏ](#)
[Chương 311: Tặng Đá](#)
[Chương 312: Ma Nữ Muốn Giết Người](#)

[Chương 313: Xuân Khuê](#)
[Chương 314: Dập Đầu](#)
[Chương 315: Mau Nói Thực Ra](#)
[Chương 316: Hộ Tống](#)
[Chương 317: Giải Cứu](#)
[Chương 318: Thích Khách](#)
[Chương 319: Bá Vương Quyền](#)
[Chương 320: Chuyện Phong Lưu](#)
[Chương 321: Hạng Dận](#)
[Chương 322: Trị Nạn Châu Châu](#)
[Chương 323: Chữa Thương](#)
[Chương 324: Giả.](#)
[Chương 325: Đến Bắc Quan](#)
[Chương 326: Hạ Trại](#)
[Chương 327: Thiên Xạ.](#)
[Chương 328: Kiếp Sau](#)
[Chương 329: Lĩnh Tội.](#)
[Chương 330: Họ Dư](#)
[Chương 331: Dùng Gia Pháp Để...hầu Hạ.](#)
[Chương 332: Ngủ Chung](#)
[Chương 333: Thọ Thần](#)
[Chương 334: Dạ Yến](#)
[Chương 335: Âm Mưu Kinh Thiên](#)
[Chương 336: Túi Găm](#)
[Chương 337: Sầu Não Của Tiểu Công Chúa](#)
[Chương 338: Trả Lời](#)
[Chương 339: Huấn Luyện](#)
[Chương 340: Công Tử.](#)
[Chương 341: Tổng Biệt](#)
[Chương 342: Ta Cười Đắc Ý](#)
[Chương 343: Thiếu Niên](#)
[Chương 344: Nhạc Phá Nô](#)

[Chương 345: Tuyển Phò Mã](#)
[Chương 346: Nước Phù Sa Không Chảy Ruộng Người Ngoài](#)
[Chương 347: Thủy Triều Ca Đầu](#)
[Chương 348: Giơ Tay Bắt Đom Đóm](#)
[Chương 349: Triệu Tử Văn](#)
[Chương 350: Công Tử Tuyệt Sắc](#)
[Chương 351: Xung Đột.](#)
[Chương 352: Tranh Treo Tường](#)
[Chương 353: Hưng Bình Công Chúa](#)
[Chương 354: Ba Câu Hỏi](#)
[Chương 355: Kẻ Phá Rối](#)
[Chương 356: Sơn Động Tối Tăm](#)
[Chương 357: Muốn Về Nhà.](#)
[Chương 358: Vận Mệnh](#)
[Chương 359: Nghênh Thú](#)
[Chương 360: Hôm Nay Nàng Phải Gả Cho Ta.](#)
[Chương 361: Thôi Trang Thi.](#)
[Chương 362: Động Loạn.](#)
[Chương 363: Lên Đường](#)
[Chương 364: Đường Về](#)
[Chương 365: Xung Đột](#)
[Chương 366: Nhiệm Vụ Cuối Cùng](#)
[Chương 367: Người Cản Đường.](#)
[Chương 368: Cao Thủ Quyết Đấu](#)
[Chương 369: Lưỡng Bại Câu Thương](#)
[Chương 370: Trước Sau Cùng Giáp Kịch](#)
[Chương 371: Nỗ Vang](#)
[Chương 372: Giết Người Diệt Khẩu.](#)
[Chương 373: Hoang Vãng](#)
[Chương 374: Đi Trước Kỵ Binh Đoàn](#)
[Chương 375: Vui Mừng](#)
[Chương 376: Các Chủ Biến Thành Công Chúa](#)

[Chương 377: Giống Tiên Lại Giống Ma](#)
[Chương 378: Tránh Được Một Kiếp Nạn](#)
[Chương 379: La Diệt Nữ](#)
[Chương 380: Kỳ Thực](#)
[Chương 381: Bá Vương Nhất Xuất, Thiên Hạ Thuận Phục](#)
[Chương 382: Dòng Suối Nhỏ Kiêu Diễm](#)
[Chương 383: Trong Thành](#)
[Chương 384: Đi Một Chuyến.](#)
[Chương 385: Tiên Cơ](#)
[Chương 386: Khốn Cục](#)
[Chương 387: Nguyên Vọng](#)
[Chương 388: Nhiếp Chính Vương](#)
[Chương 389: Quân Vương Băng Hà](#)
[Chương 390: Lục Thân Bất Nhận](#)
[Chương 391: Chiến](#)
[Chương 392: Binh Đến Ngoài Điện](#)
[Chương 393: Liên Minh](#)
[Chương 394: Kỳ Binh](#)
[Chương 395: Thù Dữ Tranh Phong](#)
[Chương 396: Uy Phong Của Kỳ Binh Đoàn.](#)
[Chương 397: Bi Ca](#)
[Chương 398: Tái Nhập Đào Hoa Cốc](#)
[Chương 399: Mảnh Đất Khô Cằn](#)

[Quyển 5](#)

[Chương 400: Rung Một Cây Hoa Đào!](#)
[Chương 401: Ước Hẹn Một Năm](#)
[Chương 402: Hung Nô Xuôi Nam](#)
[Chương 403: Ấm Áp](#)
[Chương 404: Mưa Mùa Đông](#)
[Chương 405: Liễu Tố Tố](#)
[Chương 406: Vòng Tay Bảo Thạch](#)
[Chương 407: Chuyện La](#)

[Chương 408: Thập Nhất Hoàng Tử Tới Chơi](#)
[Chương 409: Vườn Cao Đến Tột Đỉnh.](#)
[Chương 410: Bái Tế](#)
[Chương 411: Thịnh Cầu Của Hạ Văn Đăng](#)
[Chương 412: Công Thành](#)
[Chương 413: Nghe Hiệu Lệnh Của Ta](#)
[Chương 414: Dự Địch Xâm Nhập](#)
[Chương 415: Cùng Vào Một Loạt](#)
[Chương 416: Đại Thắng](#)
[Chương 417: Tập Kích Bất Ngờ](#)
[Chương 418: Thư Nhà](#)
[Chương 419: Tập Kết.](#)
[Chương 420: Vĩnh Viễn Không Nói Bại](#)
[Chương 421: Trở Lại Hàng Châu](#)
[Chương 422: Đột Nhiên Tìm Đến.](#)
[Chương 423: Đại Kết Cục - Khi Hoa Đào Nở Rộ.](#)